Беседи на Учителя Петър Дънов 1924 година

1924 Съдържание:

1924 Март

1924 Април

1924 Май

1924 Юни

1924 Юли

1924 Август

1924 Декември

1924_01_02 Единство на обичта
лекция пред общия окултен клас

ЕДИНСТВО НА ОБИЧТА

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху темата „Качества на знанието“.
Прочетоха се няколко работи върху темата „Единство на обичта“.
Тема за следващия път: „Произход на лечебните растения“.
Сега всички съгласни ли сте с мислите, които сте писали върху темата „Единство на обичта“? Нали казвате някой път: „Единство на вярата.“ Какво подразбирате под понятието да имаме вяра? Като казвате единство на обичта, подразбирате ли да се проявявате по един и същ начин в обичта? Вижте, това е един детински въпрос. Онези от вас, които разсъждават философски, ще кажат: „Не знаем ли ние какво нещо е единство?“ Но детинските работи са философски работи – това е вярно. Аз, доколкото съм наблюдавал, забелязал съм, че само децата разсъждават философски, а възрастните хора разсъждават детински. Сега вие може да ми направите възражение. Добре, снемам петдесет процента. Аз идвам тогава към математическите възможности. Нали има сто възможности: от тия сто възможности изключвам петдесет – остават още петдесет възможности. Изключвам и още двадесет и пет – остават само двадесет и пет. Съкращавам ги9 – остават седем. Туй вече е едно обикновено съкращение, философско съкращение. Защо именно детинските работи са философски? Представете си, че един философ носи един чувал от пет крини със злато на гърба си. Този чувал има тежест, но има и цена. После срещнеш на пътя едно дете, което носи едно зърно. Покаже ти зърното, скрие го. Всички обръщат внимание на философа. Всички вестници пишат за него. Цял чувал със злато е това! Като даде двадесет и пет грама от това злато, всеки ще пише. Кой няма да пише? Детето ако даде своето зрънце, никой няма да пише, никой няма да му обърне внимание. Ако вие опитате динамическата сила на това зърно, което детето носи, и на този чувал – къде ще бъде силата? – В зърното на детето. Ако вие разгледате всички съвременни философски системи и ги преведете в тяхната стойност, едва ли ще можете да извадите от тях толкова екстракт, колкото се съдържа в едно житно зърно. Аз съм дошъл до това заключение. Не само това, но ако вземете съвременните религиозни системи и ги прегледате, едва ли ще извадите от тях толкова екстракт, колкото от едно житно зърно. Тъй че всички тия съвременни философски и религиозни системи – това е цял чувал със злато, от който може да се прехрани цял свят, но едва може да се извади от него екстракт, колкото от едно житно зърно.
Сега въпросът е какво трябва да подразбираме под думата единство? Единството – това е съдържанието на нещата. Туй съдържание не включва външната форма. Може да ви дам малко вода в една дървена чаша, може да ви я дам в една желязна, в една сребърна или в една златна чаша – важното е туй единство да е в съдържанието, а не във формата. Значи под единство на обичта разбираме, че Природата, с която проявяваме нещата, трябва да съдържа необходимото за нас. Аз разбирам под думата единство само тия неща, които

имат вътрешно съдържание. Единство има само в неща, които са необходими за Живота. Тия неща, които нямат тази необходимост, за тях думата единство не съществува. Единство в Обичта, в Любовта, в Знанието: тия неща, които са реални – в тях единство може да съществува, но в тия неща, които не са реални – за тях единството се изключва. Може ли да има единство в лъжата? – Може да има, но то е вече минус, то е вече отрицателна величина, а не единство в положителен смисъл. И наистина, всичките лъжци лъжат, в тях може да има единство. Каквото и да направят, за цел имат лъжата и в тази лъжа могат да успеят. Каквото и да направят те: къща да ти направят, пари да ти дадат назаем, друго нещо да ти обещаят – цел имат те, обект имат. В същинския смисъл думата единство може да се приложи само върху добродетелите. Затуй при думата единство казваме: „Един Бог има само." Един – това значи да Го отличим. Като кажем думата Бог, тази дума сега е станала малко несъдържателна. Един Бог имаме – значи в Него има единство, в Него няма абсолютно никаква лъжа. Единство е Той – т. е. туй, което е основна мярка на всички неща.
Сега вие говорите за единство на Обичта. По какво се различават Обичта от Любовта? Любовта и Обичта имат един и същ произход, но те не са родени в едно и също време от Бога. Значи те се различават само по времето, по което са излезли от Бога. Коя е родена по-рано – Обичта или Любовта, как мислите? – (Любовта.) Да, Любовта е първата проява на Бога. Обичта после се е явила в света. Сега ще ви задам един въпрос: единица с единица може ли да се събере? Мислете сега, не искам нито един от вас да се произнесе веднага. – Единица с единица не може да се събере никога. Туй, което казват математиците в математиката, че единицата може да се събере с единица, аз оспорвам това тяхно твърдение. Когато в математиката събират единицата, това са части от единицата, не е цялата единица. Математиците казват, че няма число, по-голямо от единица. Следователно туй, голямото, с какво ще го съберете? Някои хора казват: „Един и още един да се съберем, та да сме двама." Но ако аз съм единица, и ти щом си единица, ние никога не можем да се съберем. Тогава някакъв договор между една единица и друга единица може ли да турите? Не можете. Вие Бога можете ли да Го заставите да направи някакъв договор с вас? Не можете.Някой мисли, че е единица. Дотогава, докато мислиш, че си единица, ако искаш да апелираш към Бога да те послуша, Той никога няма да те послуша. Щом почнеш да мислиш, че си част от единицата, Той е готов да чуе твоята молба, готов е да разговаря с тебе – на всичко е готов. Кажеш ли, че си единица, Той казва: „Ти си един първокласен невежа и лъжец в света." Но съществува и друго нещо в света. Тогава единица и нула можете ли да съберете? Нищо с нещото може ли да съберете? – Може. Единственото нещо, което може да съберете, е единицата с нищото. Единственото реално нещо в света е Нищото. Нищото е неопределената реалност, а единицата е изявената реалност. Когато човек има нулата в себе си, за такъв човек казват, че той няма нищо. Но ако вие турите зад единицата нулата, какво става с тази единица? – Увеличава се десет пъти. Добре, тогава какъв закон може да се изведе? Единицата – това е човекът, а нищото – това са условията, при които този човек може да се развива. Всичките дадени условия при всичките съществувания, при които човек може да се прояви, ние наричаме Нищо. Така са го определили учените. За тях Нищото седи като граница. Над нулата

имаме единица с плюс, две с плюс и т. н., а под нулата имаме единица с минус, две с минус и т. н.: + 2, + 1, 0, – 1, – 2...
И тъй, в Природата има два вида величини. Този закон е верен навсякъде. Окултната наука трябва да разбира този закон. Вие не можете да имате едно висше схващане за Божествения свят, докато не усетите онази пълна празнота: че нищо не знаете – но съзнателно да е това. Не да се усещате, че сте невежи, че нищо не знаете, и да страдате, но да имате пълно съзнание, че нищо не знаете. Още какво трябва да съзнавате? Да съзнавате, че нищо нямате в себе си. И действително, когато във физическия свят ние мислим, че имаме знание, че знаем нещо, че имаме сила, питам: истинско ли е това знание? Колко пъти ние се самозаблуждаваме! Например аз махам с ръката си. Виждаш ли тази ръка? – Виждам я. Добре, като мине един куршум през нея, тя веднага пада надолу. Е, как е възможно тази ръка да изгуби силата си от туй малко парче олово. Някой казва: „А, докато имам туй сърце, на него мога да уповавам." Но утре онзи лекар му пръкне една инжекция, сърцето му клекне. Питам тогава: где е силата на човека? Можем ли ние да разчитаме на такова сърце, което при една малка инжекция отстъпва? Можем ли да разчитаме на такава ръка, която от едно малко ядро отпада? Някой философ казва: „Е, тука глава имам аз, мозък има в нея!" Но утре дойде един малък удар и той изгубва всичко, изгубва речта си. Питам: где е знанието сега на този човек? Аз ще пристъпя сега към едно обяснение: не към самата реалност на нещата, но ще направя една аналогия. Представете си, че вие сте един библиотекар в една съвременна голяма библиотека, в която има около два и половина милиона тома книги. Вие сте учен човек: наредите я, знаете коя книга где се намира, знаете всички надписи. Но, представете си, че в тази библиотека, която се осветява от електрическо осветление, един ден се прекъсне токът. Питам тогава: може ли да си служите с тази библиотека? Какво ще представлява тя сега с тия многобройни томове? Самата светлина е едно условие, което показва как да намираме тези книги. Добре, знанието намира ли се в тези книги? – Не, не се намира в книгите. Знанието намира ли се в човешките мозъци? – Не, не се намира и там. Човешките мозъци са една библиотека, пълна със символи. Где се намира знанието? – В човешкия ум. Где се намира човешкият ум? – Той се проявява в мозъка, но той не живее там – там временно само се проявява. Някой път сме по-интелигентни, а някой път – не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път – не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път едва ли и някой човешки въпрос можем да разрешим. Защо е така? Защото реално нещо в света е само това, което всякога се проявява по един и същи начин:това значи, че във всичките свои части то се проявява еднакво. Например като влезе Животът вътре в материята, в него всякога има една отличителна черта, а именно, че във всичките тези частици, дето влиза Животът, има движение. И казвам: всичко, което се движи – в него има Живот. А пък в съзнателния Живот има друга отличителна черта – тя е неговата разумност. Ние наричаме съзнателно, разумно същество само това, което може да начертае един триъгълник. Всяко същество, което може да начертае един триъгълник в Природата (фиг. 1), в него има съзнателен, разумен живот, а всяко същество, което не може да начертае един триъгълник, не живее съзнателно. Тогава вие ще кажете: „Ама много вещества кристализират в известни свои

форми, във форми на триъгълници.“ Да, но тия кристали сами по себе си, те ли правят тия форми? Ако аз направя едно триъгълно гърне и го опека в пещта, а някой съзнателен, някой разумен човек го намери и като не знае, че аз съм го направил, почне да го изучава, какви ще бъдат резултатите? Да допуснем, че аз съм го направил преди 500 000 години и дойде една култура като сегашната и почне да го изучава. Как ще го изучава? Ще кажат, че това е едно проявление на Природата, че Природата го е създала. Как го е създала? Аз им казвам, че това нещо не го е създала Природата, но едно малко разумно същество си е играло с него и го е създало.
Съвременните учени минералози обясняват по кой начин се образуват кристалите. Аз като ги погледна, виждам, че има малки разумни деца, които правят тези кристалчета. Щом един предмет се постави близо до точката на замръзването си, те направят от него един триъгълник, един четириъгълник или един петоъгълник, а като дойдат учените, дават си важност и казват: „Какво ли се крие зад тия кристали? Какво ли е искала да каже Природата?“ Тези кристали винаги кристализират по един и същ начин. Тази кристализация показва, че зад тези кристали винаги има едно разумно същество. Да оставим другата страна, но едно нещо, което ние знаем, то е, че зад тази област на кристалите седят разумни същества, които мислят. И тези разумни същества зад кристалите почват да строят. Кристалите са основа, от която по-нататък тия разумни същества са почнали да строят растителното царство. По какво се отличават растенията от кристалите? Те се отличават по форма в това, че техните клетки са ъглести. Добре, значи всичките растителни същества се отличават по това, че те започват с кръговете. Най-първо, тези висши същества, които образуват триъгълниците, четириъгълниците, петоъгълниците – с това те изразяват граници на Вечността. Те най-първо са изучавали Вечността. Значи триъгълникът е един начин за изучаване на Вечността в нейните възможности. Аз имам следното определение: правата линия е най-малката отсечка от кръга. Следователно, след като учените са изучавали всичките възможности, те очертават един кръг и в него поставят живота, за да се види дали техните теории за възможностите на живота могат да се проявят в кръга. Възможността на триъгълника може да се прояви в кръга. Това са три малки отсечки от кръга в движението му. Този кръг, след като се е завъртял около себе си три пъти, при всяко едно завъртане е отрязал по една малка отсечка. Всяка една област, всяка една част от кръга има специфични възможности, които придават специални свойства на живота, когато мине през този кръг. Кръгът е направен от живи точки и всяка точка има свои качества. Не мислете, че пространството, в което живеем, за което философите говорят дали съществува, или не, е мъртво. Не, то е една жива реалност, в която е включен вечният Живот. Вечният Живот има закони, по които се определя в себе си. След като ограничите този Живот, дали той ще се прояви в една, или в друга посока, ще зависи също от проявлението му във Вселената. От наше гледище има четири важни точки в кръга, от които Вселената може да започне, и според това съществата, които може да се проявят при създаването на Вселената от едната или от другата точка, съществено ще се различават и по форма, и по съдържание, и по смисъл, и по воля. Ангелите са минали преди създаването на сегашната Вселена. Те са минали преди нас. След тях идва създаването на сегашната Вселена, в която човек се проявява. Ето

защо ангелите и човекът се различават. Един ден хората ще бъдат като ангелите, но все пак ще се различават, все ще има една разлика в техните естества. Човекът ще бъде ангел, но човешки ангел. Някой казва: „Аз ще бъда ангел.“ Да, ще бъдеш, но човешки ангел. Сега, като разглеждаме този закон, ще дойдем до въпроса как се е създала Вселената. Този въпрос е толкова сложен, че ако се заеме човек да го разглежда, ще изгуби и най-малкото знание, което има. Аз наричам тия въпроси научни разходки. Те са много опасни. Резултатите на тия разходки довеждат човека до положението на онзи човек, който тръгва да обикаля света с малко пари, та като остане без пари, гледа да започне работа, да спечели малко пари, за да се върне назад. Той трябва да работи.
По кръга се прави хороскопа на човека. Когато един астролог иска да направи един хороскоп, той направя един кръг и го разделя на четири части, поставя зодиите или планетите, знаците плюс или минус във възходяща или низходяща степен според съчетанието им и почва да гадае каква е съдбата на индивида, който е роден в това време. Всичките хора не са родени по едно и също време. Да кажем, някой е роден през месец март, но от 1 до 31 март има 31 дена, значи 31 възможности има. Всеки ден има по 24 часа, значи 24 възможности има; във всеки един час има по 60 възможности, във всяка една минута пак има по 60 възможности. Следователно, като дойдем и до секундите, и в тях има 60 възможности. Значи, като разглеждаме астрологически всички тия хора, в тях, макар да са родени в един и същи ден, все пак има разлика. Например и двамата са родени на 1 март, в 10 часа сутринта, но единият е роден 10 минути по-рано, другият – 10 минути по-късно. Е, казват, какво има, 10 минути разлика? Голяма е разликата! Ако вие се движите 10 минути, но с бързината на светлината, и някой се движи 10 минути след вас, какво разстояние ще има между него и вас? Колко километра изминава светлината в секунда? – 190 000 мили. Е, сметнете тогава: 10 минути по 60 секунди се равняват на 600. Умножете 600 по 190 000 и ще видите, че между онзи, който се е родил 10 минути по-рано, и онзи, който се е родил 10 минути по-късно, ще има няколко милиона километра разстояние. И после казват: „Мязат си тия хора.“ Какво ще си мязат? Между тях има такова голямо разстояние от 190 000 мили.
Тъй щото туй колело, кръгът, се движи в живота ви. За човека има не само един хороскоп – когато се е родил – за човека има няколко хороскопа. Един, когато се е родил, един, когато е започнал да се учи, и трети хороскоп, когато с него е станало едно духовно обръщане. Кога си се обърнал към Бога – това трябва да го знаете. Питат някого: „Кога се обърна към Бога?“ – Не зная. Не, ще забележиш точно годината, месеца, деня, часа, минутата, когато си се обърнал към Бога. После ще отбележиш дали денят е бил ясен, или не. Всичко туй трябва да го знаеш на пръсти. Казваш: „Е, обърнах се към Бога!“ Ами че ти, когато отидеш при Бога, трябва да знаеш кога си се обърнал. Бог е едно същество на подробностите. Той не обича едно същество на невежеството. Вие казвате: „Е, това са малки работи, ние с големи работи се занимаваме.“ Кажете ми тогава една голяма работа, която помните! Чудни сте! Големи работи! Е, кои са големите работи? Кажи ми кога си роден. –“Това е малка работа.“ – Е, хубаво, ами коя година постъпи в първо отделение? – „И това е малка работа, не е важно.“ – Виж кога постъпи в гимназията? – „И то не е важно.“ – Ами в университета? – „И това не е важно.“ – Е, кое е важното? – „Да изядеш

една печена кокошка.“ Но аз питам тогава: ти можеш ли да ми докажеш, че действително си изял една печена кокошка? Аз досега още не съм видял човек, който да е изял една печена кокошка. Например имате един пробит кюнец. През него минава вода. Колко вода е минала? Кажете ми колко вода е изпил този кюнец. Този кюнец може да ми философства, да казва, че през него са минали милиони тонове вода, но аз казвам: кажи ми колко милиона тона вода си изпил? Той казва: „Не е важно пиенето, а минаването.“ – Не, не е важно минаването, но колко си задържал. Да изядеш, да изпиеш нещо: в пълния смисъл на думата разбирам туй, което си приел, да можеш да го задържиш и употребиш за своето благо и за своето повдигане. Казвам: ако ти действително си изял кокошката, трябваше да се научиш как да хвъркаш. Онзи, който действително е изял една птичка или една кокошка, трябва да е научил изкуството да хвърка. Щом не е научил това изкуство, тази кокошка е минала през него като през един кюнец и нищо не е оставила.
И тъй, питам: кое е съществено в живота? Някои казват:“Да вярваш в Бога.“ Това съществено ли е? Някои казват: „Да любиш Бога.“ Всички тия неща вие ги говорите, говорите, но важното е какво остава във вас. Казвате: „Ние трябва да говорим.“ Да, вие започвате добре, но кой от вас е опитал Любовта? Вие сега ще ми кажете: „Как, знаете ли колко любов е минала през нас?“ Вярвам, че е минала милиони тонове любов, това не отричам, но колко от тази любов задържахте? Че е минала, приемам: 100 милиона, 200 милиона, милиарди тонове е минала, разбирам. В туй отношение мога да ви кажа: браво! Вие заслужавате похвала, вие сте герои, че е минала толкова любов през вас, но питам: от тази любов какво задържахте за себе си? Вие сте направени като един кюнец. Когато хората правят тези кюнци, те не са живи; а когато Бог прави хората, т. е. когато се родят от Него, Той така ги прави, че всяко живо същество да задържа нещо в себе си. Вие пуснахте да минава тази Любов през вас и не я задържахте. Хубаво направихте. Ако не я пуснете, тя ще пукне кюнеца и пак ще си изтече, защото има напрежение. Тази Любов е минала през всичката жива Вселена и всяко същество е взело от нея толкова, колкото му трябва. Питам тогава: ти задържа ли от тази Любов за себе си? – „Да, Любовта мина през мен.“ – Колко задържа за себе си от тази Любов? Вие казвате: „Да любим Бога!“ Вие искате Господ да мисли като вас, да се радва като вас и да скърби като вас. По-лукаво нещо от това няма! Единствената права философия в света е ние да се научим да мислим, както Бог мисли, да се радваме, както Той се радва, да се веселим, както Той се весели. Това е същественото. Когато ние се приближим към тази мисъл, ще бъдем ученици на тази велика Наука, на това Божествено училище.
Сега всички насърчават малките деца. Защо? Някой се гневи на Господа и казва: „Аз се молих, молих на Господа, но Той не ме изслуша, не искам повече да Му се моля.“ Защо не искаш повече да се молиш? Ето где е лъжливата философия на живота. Той казва: „Аз няма да мисля вече за Бога.“ Ти си един краен материалист, понеже си мислел, че Бог има някаква форма. Ти като казваш тъй, то значи: „Аз съм един от важните последователи на Бога и, ако престана да Му се моля, Той ще почувства какво нещо съм.“ По-смешна идея от тази няма. И най-първо, Господ не те е пратил на Земята да Му се молиш. Молитвата е нещо второстепенно, тя отпосле е дошла. Ние сме дошли първо да се учим. Ще учиш за себе си и, като се научиш, като станеш много учен, тогава ще започнеш да говориш на

Бога и да Му се молиш. На думата молитва ние сме дали едно криво направление. У вас молитвата означава: аз като направя една беля, тогава ще се моля, ще туря всичките си глупости на Бога, а като живея един чист живот, няма защо да се моля. И действително, така е. Когато човек е в охолност, не се моли, а щом се намери в някоя беля, в някой зор, усърдно се моли, някой път се моли и по три-четири пъти на ден. Не, станете като малките деца!
И тъй, Любовта е единство на Обичта. Придобивате Любовта! Обичта е един начин да предадем Любовта си на другите хора. Значи тя е метод, чрез който ние може да предадем Божествената Любов. Думата любов и в български, и в английски, и във френски, и в турски език не е сполучлива. Първата буква на думата любов на български език е Л. В буквата Л имаме един отворен ъгъл. Този ъгъл показва една отсечка от кръга. Този ъгъл определя от колко градуса е любовта на всеки човек, на всеки народ. Някои пишат този ъгъл по-широко, някои – по-тясно. Да кажем, че той е равен на 30° (фиг. 2). Каква част представлява той от цялата окръжност? – Една дванадесета. Линиите, които образуват този ъгъл, са живи, определени. Как мислите, според вашите разсъждения по колко сантиметра са дълги линиите АС и СВ, които образуват буквата Л? Аз ще ви помогна, защото ние навлизаме в отвлечена философия. Да кажем, че имаме една малка величина от 1 см, положена на едно равнище, на една плоскост. Каква сянка ще даде тази линия от 1 см при изгрева на Слънцето? Каква сянка ще даде, когато Слънцето е хоризонтално на самата плоскост? И най-после, колко голяма трябва да бъде сянката при самата реалност? Правили ли сте опити? При всеки един час до обяд правете опити и наблюдавайте. Следователно, ако вие ми кажете, че тази линия може да бъде дълга 10 см, тази малка буква вътре в закона, в условията, е почти неизмерима с нашите величини. Тези две линии са отражение на самата реалност. Щом ми кажете, че тия линии са били по 10 см дълги, тогава аз правя изчисление къде е било действителното Слънце на Живота. И забележете, когато някой иска да пише на своята възлюблена, той пише голямо Л. Туй показва, че неговото Слънце изгрява на хоризонта. Ако някой пише малко л, туй показва, че неговото Слънце е на обяд. Този човек е практичен, неговите хамбари са пълни, а този, с голямото Л, е идеалист, с празни хамбари. Той на думи е богат, пълен е с много обещания, но дойде ли до живота, няма го. Този с малкото л има мярка: малко дава, събрал е всичко. Този, който няма мярка, много дава, обещава 100, 200 хиляди, милиони, а другият ги икономисва, казва: „С мярка се дава." Вие ще кажете, че тези неща са случайности. Не, не са случайности. Питам: онзи, който пише буквата Л така, че събира двете линии на едно място, какъв характер има? Някои графолози има ли тука? Когато някой пише буквите така, че стеснява линиите им, какъв е по характер? Други пък разширяват буквите. Как тълкуват графолозите туй разширение на ъглите? Ъглестите, острите букви показват един нервен характер, припрян човек, бърз, който иска всичко бързо да направи. При тази бързина това са акумулатори. На всеки връх има центрове. Такъв човек е динамическо същество, той е пълен с електричество. Казвам: ако искате човек, който да движи някоя кола, или ако търсите пионер, намерете такъв човек. Но ако искате да уреди някое общество някъде, него не търсете. Не че е лош човек, но като бърза, разваля работите. Един свещеник изпратил слугата си на лозето и му казал: „Стояне, една

година си стоял при мене, ще можеш ли да изрежеш лозето?“ – „Мога.“ Отива Стоян и с ножиците си го изрязва. Връща се. – „Изряза ли го?“ – „Изрязах го.“ – „Плаче ли?“ – „И ти да го видиш, ще плачеш.“
И тъй, тези ъгли може да се изменят, да ги превърнем в магнетически. Ако в главата ви се е събрало много електричество, вие ще направите стомаха си магнетичен. Следователно всичката енергия от мозъка ви в стомаха ще се превърне в магнетическа енергия. Някой път стомахът е електрически, вследствие на това хората боледуват от стомах. Събере ли се много електричество, енергията от мозъка трябва да се превърне в магнетическа. Затова казвам: идеите на хората трябва да се изменят в магнетически. Някои хора много бързат, имат желание всичко да опитат. Това значи, че те имат изобилно електричество.
Това са посторонни идеи, дадени за обяснение на една основна идея. Е, коя е тази основна идея сега? От всичко това, което казах досега, какво извадихте като основна идея? Аз бих желал всеки един от вас да остави в ума си поне една основна идея.
Тайна молитва

Дванадесета лекция от Учителя
2 януари 1924 г., София

1924_01_06 Едно ти не достига!
неделна беседа

ЕДНО ТИ НЕ ДОСТИГА!

Още едно ти не достига! (Лука 18:22)

Имайте предвид, че Христос говори на един богат, и учен, и млад човек, на един красив, интелигентен, с обществено положение, знатен човек, който знае как да се разговаря и как да задава въпросите, знае как да се обхожда. На този богат човек Христос каза: „Още едно ти не достига!“ Тъй щото, когато говоря на вас, аз подразбирам пак всички тези, които са богати, учени, интелигентни, а не простите, не невежите, за тях и дума не може да става. Този въпрос не се отнася до тях.

„Още едно ти не достига!“

Онова гениално дете, което се е родило с музикални таланти, но баща му и майка му са бедни, какво му трябва? – Цигулка и лък. Като отиде при учителя си, той му казва: „Едно ти трябва още!“ Какво? – Цигулка и лък.

Христос е изказал една велика Истина, но в отрицателен смисъл. Той казва: „Все, що имаш, иди, продай го, раздай го на бедните и ела, та ме последвай!“ Някои мислят, че разбират тези Христови думи. Не, те са една величина с минус. Що от това, ако продадеш всичкото си богатство и го раздадеш на другите и тръгнеш след Христа? Нима днес няма мнозина, които разпродават всичко? Аз зная мъже, които са продали къщата си, за да направят дрехи на жена си и на децата си. Зная мъже и жени, които са разпродали всичко и са осиромашели.

„Иди – казва Христос, – продай всичко и го раздай на сиромасите!“ Е, кой днес не раздава на сиромасите? – Всички раздават. И тази Истина днес не е турена на мястото си, тя е тъй извратена, тъй изчуфилена. Всичките наши съвременни дисертации, проповеди, говорения за Истината са толкова смешни, че ако един жител от небето би дошъл да я чуе, той би се хванал за корема от смях за тази извратеност, за гениалността ни да изопачаваме нещата. Той би казал: „Гениални са днес хората, но гениални в низходяща степен“. Не че това изопачаване на Истината е умишлено, но често човек върви по един негативен път, обаче мисли, че той е на правата страна. На какво мяза това? Представете си, че един човек излезе и по невнимание си облече палтото наопаки. Той не се вижда, излиза, върви си свободно, но всички хора му се смеят, а той си мисли, че е голямо величие. Всички хора се смеят, че турил палтото си наопаки. Какво показва това? – Това показва една небрежност от негова страна, липсва му нещо. Ако е един философ, аз бих го извинил. Ако е някой сиромах, аз бих го извинил, но има хора, които като облекат дрехите си наопаки, не могат да се извинят.

Казва Христос: „Още едно ти не достига! Иди, продай богатството си, раздай го на сиромасите, купи това, което не ти достига, ела и Ме последвай!“

Истината е вложена тук вътре. Но онези, които не разбират великите закони на Божията книга, не могат да намерят туй едното, което е скрито вътре. Само разумният човек може да намери туй скритото. За да намерим туй едното, не трябва да мислим, че като имаме знания, те са достатъчни. Мнозина мислят, че имат любов в сърцето си; мнозина мислят, че имат вярвания; мнозина мислят, че имат разбирания; мнозина мислят, че имат общения с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, с гениалните, с учените хора. Ако е така, то е добре, красиво е. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш в общение с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, гениалните хора, но да бъдеш! И не само да бъдеш, но това, което Бог, ангелите, светиите, гениалните хора говорят, да можеш да го приложиш в живота си. Ние, съвременните хора, сме много добри. Много добри в какво? В едно отношение сме добри, светии сме, в друго – грешници. Идете в един дом, да видите най-грешните хора как развиват своите идеи: как трябва човек да живее, как трябва да се поправи обществото и т.н. Виждал съм жени с леко поведение, описват какъв трябва да бъде характерът на мъжа, на един гениален мъж. Описват го много хубаво. И тази жена има един идеал – идеалният мъж. Тя казва: „За да се домогна до този идеал, аз продадох всичко“. Е, като продаде всичко, какво е спечелила, какво направи? – Тя се е оцапала. И хората казват: „Тя морално е паднала“. Но кой е онзи, който като иска да изрови един диамант дълбоко заровен в земята, няма да се оцапа? Има два вида оцапване в света: едното е външно оцапване, а другото е вътрешно. Външното, то е натрупване на материята, аз за него не говоря.

„Още едно ти не достига!“

Туй едното, то е същественото. Кое е то? Може да сме учени, може да сме богати, но всякога чувстваме, че нещо ни липсва. Какво? – Не можем да определим точно какво е, но вътре в себе си чувстваме едно недоволство. Ако е някоя млада мома, като се огледа в огледалото, ще каже: „Намерих причината на своето недоволство. Ако бях красива, друго щеше да бъде. Туй е, което ми липсва“. Момъкът пък казва: „А, аз съм слаб, хилав, ако съм някой снажен, силен, всичко мога да направя“. Някой търговец, празна му е касата, недоволен е, казва: „Ако касата ми е пълна, щях да бъда щастлив. Туй е, което ми липсва – парите!“ Ако е някой политикан, философ и т.н., всички констатират, че им липсва нещо, и търсят туй, което им липсва. Казват: „Туй ако е...“ Добре, ако всичко това е действително така, ако това е една велика истина, тогава красивите моми трябваше да бъдат доволни. Но попитайте красивата мома, доволна ли е? – Не е доволна. Е, какво ѝ липсва? След като е красива, тя казва: „Аз искам да имам един мъж, но княз да е, да е снажен, да е красив, хубав, да има палати, да има слугини“. Хубаво, даваме на тази мома този красивия княз, но след 2–3 години я питаме: „Доволна ли си?“ – „Е – казва тя, – този красивият княз си има любовници, как мога аз да бъда доволна?“ Не е доволна и от това. Тогава онези, които философстват, казват: „По-добре човек да умре, да не живее в такъв

свят!“ Някои мислят, че след като умрат, ще могат да добият това, което им липсва. Да, ако ти умираш както житното зърно, разбирам, но ако ти умираш като едно говедо, което се разваля и го изяждат гаргите, питам: какво от това, че си умрял? Разреши ли с това въпроса? Аз често срещам някои, които казват: „Да умра!“ Добре, хубаво е да умреш, но разрешил ли си какво нещо е смъртта? Смъртта, това е един от важните въпроси. Научно някои разрешават, че смъртта е спиране на сърцето. Не, смъртта от чисто християнско гледище, от окултно гледище, има съвсем друг смисъл. Любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия и страдания, любов, която не може да те смъкне в ада, тя не е любов. И тогава турям друг един контраст: злоба, която не може да те дигне горе до небето, при Бога, не е злоба. Е, какви са вашите понятия? Сега вие казвате, че мразите някого. Не го мразите вие, обичате го, но вие наричате едната любов омраза, а другата – наричате любов.

Следователно в съвременния живот има ред явления, които ние трябва да обясним. Методите, с които си служат държавниците, са из областта, в която те живеят. Те разрешават въпросите като държавници. Един философ, за да разреши един въпрос, ще представи свои методи. Той не може да го разреши с методите, с които би го разрешил един държавник. Онзи, който се занимава с чисто социални въпроси, неговото разрешение на въпроса ще бъде съвсем друго. Бащи и майки, и те разрешават един обществен въпрос, и те разрешават един духовен въпрос, и те разрешават един социален въпрос, но бащите и майките разрешават обществените, духовните и социалните въпроси по един начин, а държавникът ги разрешава по друг начин. Следователно всяка една задача може да се разреши или разгледа от три становища. Тя може да се разреши от чисто материално гледище, дето влизат законите на материалния свят, с видимото ще се ползваш. Може да се разгледа от духовно, може да се разгледа и от Божествено гледище.

Сега, при днешния студ, някой ще каже: „Да се обичаме!“ Добре, да се обичаме, съгласен съм. Но вземете двама, които се много обичат, от където и да са, от Франция, Англия, и ги доведете тук, при най-големия студ, изложете ги да стоят вън в продължение на 24 часа и ще видите колко ще устоят. Да видим колко ще устои тази любов на студа и колко ще остане от нея! Не само да говорим за любовта, но да я опитаме! Любов, която не може да устои на студа, каква любов е? След 24 часа ще видите, че и момъкът, и момата са изложили гърбовете един към друг, а лицата им гледат в две противоположни посоки. Туй прави животът с човека! Имат право да си турят гърбовете един към друг. Ние можем да изтълкуваме това така: турят си гърбовете един към друг, за да запазят най-нежните си места, а понеже гърдите имат по-голям запас от енергия, тях излагат навън, с тях посрещат неприятеля. Момъкът и момата посрещат неприятеля с картечен огън. Но по някой път запасът от енергия може да се изтощи и ще видите на сутринта и двамата замръзнали, от носовете и на двамата потекли чучулки, и двамата с венци, и казват: „Умряха и двамата млади и зелени, с венци на глави, студът ги покоси“. Е, питам: ако тия двамата можаха всред София да замръзнат, какво ще кажете за тях? Аз ще си извадя едно заключение. Аз ще имам понятие вече за софиянци, за всички онези, които живеят в

София, като започна от най-високостоящите, до най-низкостоящите, ще зная какви хора са и колко се обичат. Сега ние взимаме София като един идеален културен център. Аз не говоря за вашата София, предполагам София като един високо културен център, дето живеят най-възвишените, най-умните, най-благородните хора, дето живеят гениите, светиите, за тази София говоря. Да не мислите, че аз говоря за вашата София! Не, за нея аз не искам да говоря, да си цапам устата. Да говоря за днешния свят, аз считам, че това е цапане на моята уста. Няма какво да се занимавам със съвременния свят. Някои може да се обидят от това. Това не е обида. Чудно нещо! Аз разсъждавам толкова здраво, толкова философски! Ако аз изказвам своята мисъл така, то защо правя това? Искам да ви кажа, че аз ще бъда първокласен глупец, ако отида да пия от една тиnеста вода. Не е виновна водата, аз ще оставя тази вода да си тече надолу и ще си кажа: Слушай, ти ще бъдеш човек, ще търпиш, ще чакаш, докато дойдеш до друг хубав извор. Може той да е на 50–60 километра разстояние, ти ще търпиш. А тази мътната, тинестата вода, остави я, не я пий! Тя е текла такава и такава ще тече още хиляди години. Почвата ѝ е такава, не я критикувай! Не е ли това философия? Просто констатирам факта, казвам: Почвата ѝ е такава.

Сега Христос се обръща към вас и казва: „Още едно ти не достига!“

Аз вярвам, че тези от вас, които сте богати, още едно не ви достига! Вие ще кажете: „Любов ни не достига“. Не, любов имате изобилно, вие имате толкова любов, че можете да стоплите целия свят. „Правда тогава?“ – За правда, вие сте най-праведните – съдите всички. Ако е за истина, вие имате и нея. Сега аз говоря за тази истина, за която хората говорят. Ако е за доброта, добродетелни сте вие. Тогава какво ви липсва? Във всинца ви има едно противоречие. Ако някой ви каже някоя обидна дума, прикачи ви едно качество, че имате един малък недъг, вие ще се докачите и ще кажете: „Как така, господине, ти не знаеш ли, че аз съм благороден човек?“ Е, хубаво, аз съм благороден човек, и майка ми, и баща ми, и сестрите ми са благородни, а при това си тъpгаме косите и се бием. Е, тогава аз ще кажа: Щом сме благородни и си търгаме косите, ние заемаме една роля, едно положение като актьори. Това е едно представление. И вие ще кажете: „Ние сме благородни, но ролите, които взимаме, са такива“. И ако ви пита някой: „Какво прави баща ви днес?“ – Ще кажете: „Той играе една важна роля, прави масажи на майка ми...“ – „Е, какво прави брат ви?“ – „Той цепи дърва. И той тези дърва така ги цепи, че ги прекарва направо през прозорците в стаята.“ Но ние не разсъждаваме така. Ако в един дом има известни спорове, има нещо, което не достига – същественото го няма вътре. И тогава аз ще прекарам тази моя мисъл в следующата градация. Аз ще се отклоня малко от мисълта си.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен, и ще бъдеш зле настроен. След настроението се зарежда чувстване. След всяко чувстване се зарежда мисъл. След всяка мисъл се зарежда разсъждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава законът е такъв: ако ти

имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще се научиш на онзи велик закон на превръщане на енергиите, настроението да превърнеш в чувство. Ако твоето състояние не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата, как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане също, тази твоя мисъл ще я превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще я превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип. И ще бъдете уверени, че всичките противоречия, които съществуват в живота, като се изкачите на тази висота, всичко ще ви стане ясно и вие ще се освободите от този кошмар, който ви измъчва. Вземете сега един такъв кошмар, който се зарежда в някой дом. Аз говоря за нещата, както се зараждат в съвременното общество или в съвременните индивиди, без да имам предвид личността. Аз констатирам един факт тъй, както произтича той в природата. Нека вземем двама млади, не говоря за сегашните млади, но взимам младите, които се проявяват в природата, защото и в природата съществуват млади – млади на природата. Двама млади се обичат, сдружат се, нали? Те имат цяла една кореспонденция. И пише той, младият момък: „Мое ангелче, ти си най-красивото същество, аз като тебе не съм видял никоя друга. Откак те срещнах, моето сърце трепна и в мене се събудиха нови идеали, моят живот се промени. Без тебе не мога да живея, ти си слънцето на моя живот и всякога ще ме огряваш. И ако само дойде един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси...“ Е, вижте сега, тия млади как хубаво си пишат. Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си за мене Господ, ти си Бог мой. Откак те видях, моето сърце тупти денем и нощем, а любовта ми е толкова голяма, че аз съм готова да жертвам и баща си, и майка си, и всичко заради тебе. Пък и колкото пари има баща ми, всичко жертвам. Само твоят образ е в моето сърце и аз не виждам нищо друго, освен тебе. Аз съм сляпа за всичко друго поради тебе, и съм готова да извърша всичко заради тебе“. И двамата така си пишат, и най-после се събират. Отлични писма са те! Обаче след като се съберат, роди се един кошмар – подозрението се явява. Той, като че е измерил нейната любов – има барометър, термометър, с който намира, че нейната любов е намаляла с няколко градуса и сега не е такава, каквато беше едно време. Измерва я и намира, че с два градуса е намаляла. Търси причината той, как така е станало, че любовта ѝ спаднала с два градуса? И тя от своя страна вади термометъра и казва: „Има понижение в неговата любов с три градуса“. Сега седи, размишлява. По-рано беше весела, разговорчива, а сега размишлява, научно разрешава въпроса. Един ден и той седи замислен. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата. И той мълчи, и тя мълчи. Е, защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението. Единият казва, че любовта на другия е спаднала с 2 градуса, а другият казва, че любовта му е спаднала с 3 градуса. В какво седи подозрението? Тя казва: „Друга някоя е завладяла неговото сърце“. Той казва: „Друг някой е завладял нейното сърце“. Питам сега: Как изпъкнаха тези явления, отде се родиха, кое стана причина, че тази любов се раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, то е немислимо. Такива явления в природата няма. Чистият извор си е всякога чист, и нечистият извор всякога си е нечист. Нечистото иде отдолу, а чистото иде отгоре. И когато ние говорим за чисто и нечисто, под думата „чисто“ ние разбираме една по-фина материя, рядка до своята максимална степен на разредяване. А под „нечисто“

разбирам една гъста материя, в която животът най-мъчно може да функционира.

Питам сега: Можете ли вие философски да разрешите кога се е явило подозрението и ревността в света? Ревността вие много пъти сте я изпитвали. Има ревност по Бога, има ревност, която не оставя човека ни денем, ни нощем спокоен. Той и като спи, сънува. Питам сега: Как се е създала тази ревност, туй подозрение? Подозрение, ревност има не само в младите, но и в главите на държавниците, философите. Навсякъде има ревност. И между двама държавници има ревност. Ревността е един феномен вътре в живота. Ревността сама по себе си не е лоша, но ако ѝ се даде една динамическа сила в низходяща степен, тя става най-опасна. Ако вие мислите, че онази млада мома е намерила друг някой момък, когото обича повече от своя възлюбен, това значи, че този вторият момък има някакво качество по-добро, отколкото нейния възлюбен. След някое време тя ще намери втори, трети, четвърти, пети, десети и т.н., постоянно ще се мени нейното сърце. И тогава, има съвременни философи, които казват, че ако един ангел би слязъл от небето, то неговият живот постоянно би се променял, той не би се спрял да обича един човек, а щеше да обича всичките хора. Следователно той се стреми да обича всичките хора, защото тези хора не са едно цяло, те съставляват части на една единица. В такъв случай как ще покажете любовта си към цялото? – Като обичате частите му. Така ще покажете и любовта си един към друг. А при онази психологическа изопаченост на нашите понятия, ние всякога ги туряме в едно явление. Неща, които не съществуват даже, ние ги туряме в едно явление. Например, някоя жена приписва на мъжа си някакви подозрителни работи, които не съществуват в него, нито като сянка. Къде остава истината? Напротив, той храни най-благородни чувства към нея. Ако един мъж приписва на жена си качества, които тя не притежава, питам: Разсъждава ли правилно той? – Не разсъждава правилно. Той не е разрешил тези явления. Той ревнува. Ревност има в боговете, ревност има и в духовете. Ще кажете: „Как, ревност в боговете!“ Не мислете, че ревността е качество само на земята. Във всички същества, и в най-възвишените същества дори, има ревност. Не е злото в ревността. Питам сега: Ако аз ревнувам и ако вие ревнувате, защо става това? Какво означава думата „ревност“ в български език? – Усещаш, че си малко пренебрегнат. Защо се чувстваш пренебрегнат? Погрешката е там, че ти очакваш своето щастие от едно същество, което трябва да живее само за себе си. И всички хора на земята са създадени да живеят най-първо само за себе си, а после за другите. Туй е закон. Че всички хора живеят само за себе си, ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждане съзнанието у човека, че той е човек, но този егоизъм, тази любов към себе си той я изопачил, превишил я. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде туй право и на другите, да живеят само за себе си. Ето где е законът. Той съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

Сега това не е самата истина, туй не е, което ви липсва, което не ви достига. При съвременния живот на хората, липсва им един закон за правилно разсъждение, за

правилно разискване върху нещата. Съвременните хора не разсъждават правилно. Ние може да влезем в една къща и хората да ни посрещнат малко хладно, ще кажем: „Хладни хора!" Добре, но този човек е боледувал и току-що е дошъл отвън, ръцете му са истинали, иска да се прояви, да бъде внимателен, но не може. Казваш: „Той ме посрещна хладно". Казвам: Той е малко истинал. Туй, което чувстваш, вярно ли е? – Не е вярно.

Целият наш живот е пълен с неверни неща. Аз сега не се чудя толкова на светските хора, колкото на религиозните, на техните възгледи. Нямам нищо против техните хубави възгледи, но казвам: Дайте право на всеки човек да живее сам за себе си! Някой ще каже: „Ама с мене са много несправедливи". Като разглеждам така въпроса, аз никога нямам право да кажа, че с мене постъпват несправедливо. Аз казвам, че благородният, великият, гениалният, светият човек никога не се оплаква. По това се отличава той. А онези хора, които се оплакват, не спадат към тази категория. Аз питам: Когато турите в едно здание една голяма, дебела греда, тя оплаква ли се? – Тя стои тихо и спокойно. Тя стои 1, 2, 3, 5, 10, 100 години и не се оплаква. Турите ли една малка, тънка греда, тя веднага ще се оплаче и се счупва. Ще каже: „Търпи ли се туй! Туриха ми най-голямата тежест". Казвам: Ти си взела най-хубавото място, което не ти подобава. Туй не трябваше да бъде. У тебе има чувство на тщеславие, взела си мястото на голямата греда и не съзнаваш своята погрешка. Ти си една малка сламка, трябваше да стоиш на един прозорец. И после казваш: „А, окръжаващата среда е ужасно покварена". То е вярно.

И над всички тия разсъждения, които сега съществуват, ние искаме да реформираме целия свят. Целият свят днес не се нуждае от реформиране. Светът днес се нуждае от изпразване, то е един негативен начин. И Христос е проповядвал изпразване. Той казва на богатия: „Ти, за да намериш това, което ти липсва, трябва да се изпразниш. Туй, което имаш, то те спъва. Иди, разпродай всичкото си имане, раздай го на бедните, ела и ме последвай. Ела при мене и аз ще те науча. Защото ако не разпродадеш имането си и не можеш да ме последваш, по-добре си стой богат". Богатият казва: „Учителю, не мога да те последвам. Аз предпочитам да остана да живея в този свят, но да си имам парички, да се оженя, да си имам дечица, да си живея с богатството". Христос му казва: „Много добре, направи както искаш". И казва на учениците си: „Колко мъчно могат да влязат богатите в царството Божие". В този свят са влезли, но в онзи свят не могат да влязат. А сега нашите съвременни богати искат да влязат в царството Божие като богати. Не, не, това е невъзможно. Сега аз взимам думата „богат" в друг смисъл. Мислите ли, че вие можете да влезете в царството Божие с вашите изопачени възгледи? Почнат ли двама души, като си говорят, да спорят, това е неразбирателство. Аз считам, че двама души, като се срещнат и си разменят две думи, трябва да се разберат. Това са гениални, разбрани хора. А то, единият говори, другият прекъсва – чакай, чакай. Не, той говори час, два или повече, аз ще го изслушам. Това е правото, но после и той ще ме изслуша. Ако аз имам търпението да го изслушам, и той трябва да ме изслуша. Ако той продължи повече, ще му кажа: „Приятелю, сега аз ще почна". Трябва да има последователност в нашите постъпки.

Следователно сега идва изпразването. Аз забелязвам следующето явление: някой път много хора казват: „Ние сме много грешни“. След това у тях настава друг един процес и те казват: „Не, ние сме чисти вече, ние сме светии“. Е, питам: Как е възможно грешният да стане светия? Това е невъзможно, немислимо е. Казват, че грешният можал да стане светия, и светията можал да стане грешен. Това е едно парадоксално явление. В природата това не може да стане. Светлината тъмнина не може да стане, и тъмнината светлина не може да стане, но светлината може да отстъпи своето място на тъмнината, и тъмнината може да отстъпи своето място на светлината. Това е възможно. Но да се превърне светлината в тъмнина, това е немислимо. Никога не е било и не може да бъде! Любовта може да отстъпи мястото си на омразата, и омразата може да отстъпи мястото си на любовта, но любовта да се превърне в омраза и омразата – в любов, това е немислимо. Като казвам, че е немислимо, то е, защото тия енергии в своята същина, в своята разумност не могат да се превърнат.

Сега ще ви приведа един пример, в който се вижда как хората се разбират. Един млад италианец, 30–33-годишен, на име Бертручио, се влюбва в една англичанка, наречена Хенриета, мома на около 22 години. Една вечер, като се разговаря с нея, за да ѝ покаже колко е благороден, възвишен в своите намерения, разказва ѝ едно интимно свое приключение от живота си. Вие сега ще кажете: „А, едно интимно приключение!“ И вие си правите своите заключения. Туй интимно приключение е следующето. Той разказва на Хенриета: „Излязох една зимна вечер на разходка и на около половин километър разстояние от дома си виждам: на пътя лежи една много красива мома, около 19-годишна, боса, гологлава, почти вкоченясала. Спрях се над нея, не мога да разреша кои са причините, за дето е така изпаднала, но взимам я на ръцете си, внасям я в своя двор, разтривам я, давам ѝ първа помощ и след туй момата идва на себе си. Аз взех грижите върху нея“. Хенриета запитва: „Красива ли беше?“ – „Много красива, много благородна.“ Той ѝ разправя, че извършил такава благородна постъпка, а тя се съмнява и мисли в себе си: „Той не говори истината“. Пак пита: „Е, хубава ли беше тя?“ – „Хубава, красива.“ – „Хм...“ Той изнася един факт тъй чист, тъй искрен, иска да ѝ покаже как се е пожертвал, но усеща едно попарване вътре в нея. „Чакай и аз да ти разправя какво се случи един път с мене. Една зимна вечер, като бях в Англия, излязох на разходка. Вън имаше повече от 30 градуса студ и за мое учудване на пътя виждам едно момче, на около 18 години, красиво, хубаво, но босо, гологлаво, паднало на земята, вкоченясало се. И аз, като го видях тъй, стопи се сърцето ми от мъка, обикнах го, взех го на ръцете си, поразтърках го.“ – „Ама красиво ли беше?“ Сега той се забравя. Като разправяше той на Хенриета, не можеше да разбере защо тя като го слуша, току си каже: „Хм“. Но сега, тя като разправя, той се не досеща и си мисли: „А, значи красиво беше“. И двамата сега замълчават. И единият е недоволен, и другият. Работата е там, че е направено добро на един красив и млад човек. Злината е там. И какво заключение вадя аз от този пример? – Че на млади хора добро никога не трябва да се прави. Защо? – Аз ще ви докажа сега това философски. Баща ми, много богат човек, умря и ми оставя едно голямо наследство. Аз отивам при един банкер лихварин, който ме посреща много учтиво. Питам: Мога ли да считам тия негови аванси

за добродетели? Не, то е благодарение на моето богатство. Той е благороден, вежлив, но само заради моя имот. Това не е благодеяние от страна на този банкер. С тези имоти аз навсякъде мога да мина. „А – казват, – този банкер е много благороден човек!“ Да, на мене той заема пари, благороден е, но аз имам един приятел, на когото бащата не е оставил нищо, няма нито пет пари в касата си и го пращам при този благородния банкер, да му поиска малко пари в заем. Моят приятел му казва: „Господине, моля, услужете ми с 10,000 лева!“ – „Не, не мога нищо да ви дам, нямам нищо в касата си.“ Отказва. Защо? – Защото баща му нищо не е оставил. Питам: Ако този Бертручио беше казал, че намерил на пътя една стара жена, Хенриета щеше да каже: „А, стара ли?“ – „Да, стара, 90-годишна, с набръчкано лице.“ Тогава тя щеше да каже: „Колко е благородно това, колко се радвам!“ Ако той би казал, че е направил добро на едно малко момиченце, 4–5-годишно, пак нищо. Но щом това добро е направено на една млада мома, която взел на ръцете си, попипал я малко, тогава – „Хм!“ Тук има известен морал. Питам сега: Къде се крие злото? Ще кажете: „Това са обикновени работи“. Не, тук е същността на въпроса. Всички съвременни разногласия се дължат на този факт, който не само че не е обяснен психологически, но и не знаем как да се справим с него. Ревността се проявява, не е лошо, но защо се проявява? – На следующата вечер Бертручио продължава: „Слушай, моя възлюбена, забелязах нещо у тебе, като че ли не си доволна от нещо, но чакай да довърша разговора си. Ще бъдеш тъй добра да ме изслушаш. Тази благородната мома, аз действително я обикнах, да ти се изповядам. Първата, която обикнах, беше тя“. – „Хм!“ – „Чакай, чакай, не ми се сърди, понеже ти не беше първата, която срещнах. Казвам ти една истина. Но тази мома беше много благородна. Тя ми каза тъй: „Аз следвам в окултна школа, имам един даден обет на своя Учител, но не го изпълних, затуй аз бяха наказана да остана през тази зимна нощ тъй на пътя. Аз за тебе не мога да се оженя по никой начин, за мене женитбата е изключена, но след мене ще дойде друга една мома – за тебе ми казваше, – тя ще те обича и с нея ще живеете отлично. Аз трябва да се върна в братството“. – „А, разбирам, това е една благородна, отлична жена. Това не е жена, която развращава.“ Следователно всеки един, който може привидно да ни вземе онова, което ние считаме съществено за нашия живот, ние считаме наш враг, а всеки един, който може да ни даде онова, от което имаме нужда, ние считаме наш приятел.

И казва Христос: „Още едно ти не достига!“

Сега аз няма да ви кажа, че любов нямате, че любов не ви достига, но ще ви кажа, че вашата Хенриета още не е дошла. Вие още се занимавате с онази жена на пътя, която занасяте у дома си. Ако сте мъж или жена, законът е все същият: вие се занимавате с младата мома или с младия момък на пътя. Но и младият момък, и младата мома, те си имат един обет – не се женят. Аз ще ви кажа едно нещо: Човек, който се жени, не може да намери Бога. Той може да покаже пътя на другите хора към Бога, може да помага на човечеството, но той е далеч от Бога. Аз ви казвам истината. Човек, който мисли да се жени, той не може да намери Бога. Ти първо ще се жениш, ще раждаш деца, но когато дойдеш да разрешаваш онзи великия въпрос, „още едно ти не достига“, тогава няма да

мислиш за жена, за майка, за деца, за мъж, за света, няма да мислиш за народ. То е идеалното нещо. Няма да се отречеш от света, т.е. аз трябва да бъда положителен, ще се откажеш от света, но от кой свят? – От света на заблужденията. Аз ви казвам една истина. Кое е положителното в този свят, което може да стане след 1,000 години? Я ми кажете, ако вие се върнете след 2,000 години на земята, какво ще остане от съвременната култура? Има едно красиво нещо в съвременната култура, то е, че има повишение в съзнанието, хората са малко по-милостиви, отколкото по-рано. Повече добри хора има сега. Обаче начините, методите, формите, законите, чрез които хората живеят, не са добри, не са такива, каквито трябва да бъдат. Те се нуждаят от много големи поправки, но ние ще оставим тези работи, те не ни интересуват. Всеки един от нас да каже: „Аз искам да намеря смисъла на живота“. Но сега да не каже някой на жена си: „Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа, и от днес вече нямам нищо общо с тебе“. А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а отсега нямаш нищо общо. Не е така. „Дала баба 5 пари да се хване на хорото, сега дава 10 пари, не я пущат.“ Който се хване на хорото, трябва да се ожени. Защо се създадоха хората? Хората представят нещо като ония дервишки танци, на които се въртят, докато паднат в транс. Някой път някой се хване на хорото и като се върти, върти, върне се у дома си, хване се за сърцето и казва на майка си: „Не мога да живея“. – „Какво има?“ – „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя паднала в транс. Тези неща са отлични, красиви, аз не ги осмивам, сериозно ви говоря. Всичко туй е красиво, но природата никога не позволява да се правят два еднакви опита! Един опит ще направиш! Ще кажете: „Колко пъти сме се женили!“ Аз ще ви приведа друг един пример. Актьорите правят една, две, три, четири и повече репетиции за едно представление и като направят последната, казват: „Готови сме!“ – дават представлението. Самото представление може да се даде само един път. Тук, в България, го дават и по 20 пъти, но това е базиргянство. Законът е следният: Репетиции могат да стават много, но самото представление се дава само един път.

И тъй, вие сте правили много репетиции до сега в живота си, но самото представление още не сте направили. Какво значи това? – Че някои от вас са правили много репетиции за женене. но още не са се оженили. „И тази хубава сега, още не сме се женили!“ – Не сте се женили, ами че как! Под „женитба“ аз разбирам през целия си живот да не отправиш един гневен поглед на онзи, за когото се ожениш. Това е женитба! То е приготовление за самата Истина, за великата Истина. Мъж или жена, един и същ е законът и за двамата. А сега мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате така въпроса. От чисто Божествено гледище женитбата е приготовление за великия живот. Само в приготовленията за женитбата човек ще се приготви за самото представление и в нея ще намери това, което не му достига.

„Едно ти не достига.“

Някой казва: „Аз няма да се женя“. Не, ще минеш през женитбата, тя е врата за великия живот. Не само хората се женят, но и духовете се женят. „И тази хубава!“ Вие имате

особени понятия за женитбата. Когато един възвишен дух слезе на земята и се облече в материя, и той е оженен. Той тегли нагоре, тя тегли надолу. Има велики духове, които от години са ги хванали техните възлюбени и ги държат. И той пъшка, и тя пъшка. „Где е – казва той, – онази свобода, по-рано беше добре, лесно се движех, а сега какво ми е, аз си зная." Канят го другарите му на разходка. „Не, ще се върна вкъщи." – „Защо?" – „Чака ме жена ми." – „Е, какво от това, че те чака жена ти?" – „Че какво, тази моята жена ме бие, бе! Не е от слабите жени тя." – „Е, тогава, като те бие, ще се върнеш." Сега ще пренеса този факт в обществото. Някой път дойде сиромашията, казвате: „Аз съм беден". Започвате да изнемогвате. Това са външни условия, които трябва да надделеете! Няма какво, ще се подчините. Силният, идеалният, гениалният човек нищо не може да го сломи! Каквото и да му казват някои, той казва: „Мене от нищо не ме е страх. Няма сила в света, която може да ме смаже. Може да ме смелите, може да ме турите и прекарате 100 пъти през воденицата, нищо не може да ме накара да мисля другояче, аз ще мисля тъй, както аз зная!" Тъй казват гениалните хора. А сегашните хора, щом ги бутнеш с губерка, казват: „Аз ще се откажа". Такива хора ние ще ги оставим настрана.

„Още едно ти не достига!"

Съвременните хора имат друга една слабост. Когато са слаби вътрешно, т.е. духовно, те казват: „Да се сдружим сега!" Смешни са те! Мишките в един хамбар се сдружили против котката и решили да я атакуват. Почват да се упражняват. Картечен огън ѝ откриват. Тичат по житото отгоре, речи държат. „А, котката ли, ще я накараме да бяга." Стотина–двеста мишки тичат по хамбара, цяла банда са, вървят, свирят, но като дошла котката – всички в хамбара! „Не сме готови още!" И съвременните хора, щом дойде едно нещастие, най-първо, като мишките, отгоре се намират, но после казват: „А, опасно е, чакай да се поусъвършенстваме, че тогава ще се проявим". Така и религиозните хора казват: „Чакай да се усъвършенстваме, да разберем тази работа, че тогава". Няма какво да разбираш. Тази работа сега се разрешава, тя е според нашите методи. Ще решиш, туй е извън времето и пространството. Отлагаш ли, значи не си бил силен. Можеш да бъдеш силен всякога, когато искаш. Тъй решава Господ. И ние се молим, молим, казваме: „Не ни слуша Господ". Господ казва: „Аз ви направих силни като Мене, но вие не Ме слушахте". Кога сме силни? – Извън времето и пространството можем да бъдем силни като Бога. Когато Бог ви казва – „Бъдете силни", вие питате: „Ама можем ли да бъдем силни?" Вие веднага взимате обратната страна, казвате: „Силни да заповядваме ли?" – Не да заповядвате на хората, но да вършите волята Божия. И тъй, няма да кажа самата истина, но ще се приближа малко до нея. Единственото нещо, което липсва на хората, е следующето: те не знаят как да служат на Бога. Туй е всичката работа. Всички страдаме от един недъг, ние не знаем как да служим на Бога. Опитайте, пишете във всички вестници, в Англия, в Америка, да ви пишат как трябва да се служи на Бога, ще видите какво ще ви отговорят. Може да получите хиляди начини, хиляди мнения, но нито един няма да се докосне до самата истина. Когато дойдем до служене на Бога, там няма стражари! Бог никога няма да ти каже: „Ти трябва да ми служиш". У Бога има следното качество: Той

никога досега не е казал на някое същество във вселената, колкото малко и да е то: „Ти ще ми служиш!“ Той му показва пътя, а оставя съществото само да Му служи или не, както то иска. Бог не е от слабите. Ако ние Му служим, ако ние се молим, то е заради нас, не е заради Бога. То е за нашето облагородяване. Обаче не е безразлично на Бога дали ще му служим или не, но като служим на Бога, само тогава укрепват в нас вътре онези скрити сили.

Сега онези от вас, които са богати, решете да служите на Бога! Няма да питате как. Този въпрос е решен у нас. Никога не питайте как да служите. Казва някой: „Трябва да любиш! Ама как?“ – Не питайте. Любовта не позволява да я питаш. Истината никога не позволява да я питаш. Ако не знаеш, ще мълчиш, докато разрешиш този въпрос. Всичкият грях е там, в питането. „Ама как да те любя?“ А, ти не говориш истината, лъжеш себе си, лъжеш и мене. Някой те ощипе. Започваш: „Тъй ли трябваше да ме ощипваш?“ Вземеш книгата на живота, отвориш я и четеш: „Аз дойдох при тебе, бях гладен, гол, бос, трябваше да ме нахраниш, да ми омиеш краката, да ме облечеш“. Казваш: „Ето, тъй трябва да любим Бога!“ Да, туй е правилно. Туй, което искаш за себе си, направи го и на другите. Нито повече, нито по-малко! Ако направиш с един милиметър по-горе, ти грешиш; ако направиш с един милиметър по-долу, пак грешиш. Ще бъдеш тъй точен, тъй справедлив, и спрямо себе си, и спрямо своите близки. Ние, съвременните хора, се страхуваме от Правдата. Щом говориш за Правдата, тя трябва да бъде абсолютно справедлива и спрямо вас, и спрямо мене. Тогава защо ще се страхуваме? Аз трябва да бъда абсолютно справедлив спрямо себе си: спрямо своите чувства, спрямо своите мисли и спрямо своите постъпки. Ако аз имам един хляб и дойде при мене един гладен вол, аз ще го разделя с него точно тъй, както бих го разделил с някой човек. Аз постъпвам тъй, както говоря, у мене има един морал, който вие не знаете какъв е. Ще ви го кажа. Вие го знаете, но не го прилагате. Минавам през гората, виждам един жаден кон, три дни не е пил вода. Мога да го оставя и да си замина, но аз взимам една кофа, занеса му вода да пие, дам му малко зобец, малко ечемик. Питам сега: Кое ме заставя да дам на този кон малко вода и ечемичец? – Това е моето верую. Аз служа на Бога и Той ми казва: „С този кон ти ще постъпиш тъй, както със себе си“. Всички имаме нужда от едно нещо: от храна, от въздух и от светлина. Туй е съществено. То е и за животни, и за хора. То е, което ни свързва. Има някакво различие между нас, но то е друг въпрос. Казвам: Този е истинският морал! Този кон не може да ми се отплати, но знаете ли какво морално удовлетворение изпитва човек, когато направи една подобна услуга? Разправяше един мой познат, от новозагорско, следния случай: „Виждам един кон на умиране, но жаден, цвили. Взимам едно бакраче с вода и занасям водата на коня, който беше на разстояние около половин километър от мене. Конят ме погледна умилно, пи от водата, след туй се затрепери и предаде Богу дух“. Казвам: Такъв човек, който може да направи една малка услуга на един умиращ кон, в него има морал, в него има любов, в него има съзнание. Този човек може да даде помощ на който и да е човек. А този човек, който казва: „Това е мравя, това е един кон, това е един беден човек, по-важно е за мене да помогна на своите ближни и братя и сестри, отколкото на тия животни“ – от него не очаквайте нищо. Где е доброто? – Доброто

трябва да бъде добро за всички същества едновременно, без разлика.

От туй гледище на съвременния живот, както сега се проявява вътре в природата, аз говоря за съзнателния живот, във всичките негови форми, а не говоря за степента на вашето развитие. Казвам: „Още едно ви не достига“. Ако те видя, че минеш с бакраче и носиш вода на умиращия кон, ще кажа: „Този човек е особен“. Но ако те видя, че заминеш коня и не му помогнеш, защото считаш, че това не е важно, ще кажа: „И този човек е особен“. Аз наблюдавам някоя майка, радва се на детето си и казва: „А, тази моя Стефанка, тя е едно ангелче. И моят Петранчо – също“. Но аз гледам, тази Стефанка и този Петранчо си играят и с пръчицата обрусват главичките на цветята. Майката казва: „Браво, браво, моите ангелчета“. А, никакви ангелчета не са, те са ангели без криле и с опашка. Тези ангелчета, на които се радваш днес, утре ще те изхвърлят на улицата да трепериш. Този Петранчо по два пъти на ден ще бие майка си и баща си и ще каже: „Аз не ги познавам“. Защо? – Майката не е вложила един висок идеал в душата на своето дете. Тя трябва да каже: „Не, мама, не е хубаво така, не трябва да късаш туй цвете, в него има живот, Господ го е направил да му се радваш, без да го късаш“. Така трябва майките да възпитават децата си за в бъдеще, ако искат децата им да имат морал.

„Още едно ти не достига.“

Какво не ни достига? – Да се не късат цветята! Умрял някой, че трябвало да му се донесе цветя, то е друг въпрос. Имало някакво празненство, че трябвало цветя, то е друг въпрос. Но питам: Кой ни е дал право да късаме цветята? Не е ли по-хубаво в една малка саксийка да донеса това цвете, отколкото да го откъсна? Не е ли по-хубаво да имам една жива роза, отколкото една увяхнала? Ами че ако искам да имам една жабка, защо да не си я донеса жива? Има някои американки, които обичат костените жабки и докато са малки, ги окачват на врата си с едно синджирче. Цял ден се разхождат с тях из града и вечерно време, като се върнат, ще ги нахранят и ще ги пуснат на свобода до сутринта. Оригинално е такова украшение! Поглеждаш, жабката от време на време си показва главичката. Не е ли по-добре това, отколкото да носиш само корубата на туй животно? Това е престъпление!

„Още едно ти не достига!“

Аз зная какво ще бъде вашето заключение. Аз виждам какво мислите. Вие мислите за този богатия, влизате в положението му. Вие ще кажете: „То така се лесно говори, но още не му е дошло времето. Нека минат още 500–600 години, та като дойде Христос, тогава ние ще Го последваме“. Е, преди 2,000 години дойде Христос, тогава хората последваха ли Го? – Не Го последваха. Ако днес дойде Христос, мислите ли, че ще Го последват? – Пак няма. Мислите ли, че ако дойде Христос сега, днешната култура ще Го приеме? – Не, за Него държавата ще прокара някакъв особен закон. Ще Го считат, че Той е неканен гост, че Той е един човек с особени идеи. Това не е само тук в България, но и в Англия, и в Америка,

никъде няма свобода. Има някои хора в Англия, в Америка, които идеализират нещата. Те се различават от другите. Аз казвам, че туй идеалното, за което мислите, то не съществува днес на земята.

„Още едно ти не достига!“

Сега аз не се занимавам само с този свят, но с друг един свят, който е около нас и с нас. Има добри хора в света, които не познаваме. И в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Турция, и в Китай, и в Япония, навсякъде ги има. Тия добри хора аз наричам „гений на човечеството“. Те са светиите, те са необикновените хора, те са солта на бъдещото човечество! Само при тези хора вие ще научите Истината. Те няма да ви говорят, те ще ви кажат: „Ела и виж как аз живея“. Те няма да философстват. Ти ще седиш и ще се учиш от тях. Нима мислите, че сега аз като ви разправям, че много ще научите от мене? Аз казвам на мнозина: Ако вие искате да научите Истината, елате да видите как аз живея, проследете живота ми! Не ме гледайте, както ви говоря сега, аз тук съм официално облечен, аз сега мязам на вас, но ако искате да разберете моя интимен живот, като ме проследите вътре, ще ме видите. Аз водя два живота. Питат някои къде ми е силата? – В моя интимен живот. Когато минавам през гората, покрай буболечките, между дърветата, между всички растения и извори, там елате да ме видите как живея. Когато прегазвам реките, аз никога не минавам с обуща, снемам си обущата и така преминавам. После, ако краката ми са кални, аз пазя едно правило: В чиста вода никога не влизам с нечисти крака, още на брега на реката ги измивам и тъй пребродвам реката. Знаете ли защо правя туй? Аз няма да ви кажа. И после, като отивам да пия вода от някой извор, аз още отдалеч си измивам устата. Когато отивам да седна под някое дърво, аз няма да отида изведнъж да седна при него като неканен гост, но ще се разговоря с него, ще го запитам: „Ще ми позволиш ли да седна при тебе да си почина?“ И на която страна ми каже то, на север или на юг, дето ми определи, там ще седна. После, погледна към плодовете му, там мълча. Такъв трябва да бъде интимният живот на хората! А у вас какво става? Казвате: „Е, река е това, дърво е това, животно е това!“ А ние, високоучените хора, високообразованите, хората с двата факултета, математически въпроси разрешаваме! Ако е за математика, и аз зная тази математика. Ако е за геометрия, и аз зная тази геометрия. Ако е за кобури, и аз зная тези кобури. Срещам те: „Горе ръцете, извади кесията!“ Изпразня му кесията и го изпратя с празни джобове. Казва: „Слава Богу, че не ме уби“. Но ако дойда в канторатa ти без револвер, ще кажеш: „Господине, сега не съм разположен, елате друг път“. А тъй, като кажа: „Горе ръцете“, веднага даваш всичко.

Питам: Какво не ни достига? У нас страхът е въздигнат в култ, ние не можем да вършим волята Божия от страх. Аз слушам, мнозина казват, че държавата прокарвала някакви закони. Питам: Против кого прокарва тия закони, против кого ги е насочила? Нека държавата си прави закони, това са нейни упражнения. Нека прокарва един, втори, трети, това е нейна работа! „Ами ние какво ще правим?“ – Ти ще се научиш да служиш на Бога, тия закони не трябва да те спират. Ние с държавата няма да се занимаваме. Има

един въпрос, който ние трябва да разрешим – да служим разумно на Бога! На кой Бог? – На онази разумната, великата Любов, която осмисля всички неща, която включва всичко в себе си. А не, като дойда в дома ви, ако съм стар, да ме приемете. Ама че морал! Като отида в дома на някои хора и ги питам мога ли да остана в дома им като гост, то ако съм млад и красив, а те имат млада, хубава жена, ще се намерят в чудо и ще почнат да се извиняват, че нямат място, че жилищна криза имало и т.н. Не, не е там въпросът, но те се боят, че ако отида в дома им, мога да завъртя ума на жената. Като изляза вънка, ще си кажа: „Слушай, господине, ти си виновен, че си красив". Не, не, другояче трябваше да постъпиш. Ти трябваше да си кажеш: „Аз много съжалявам, че внесох едно съмнение в ума на този брат". Досега той имаше едно доверие в хората, а сега, след мене, той се усъмни. Може да дойдат и други хора, и у тях ще се усъмни. Тогава аз взимам мерки да оправя своите погрешки, та и като млад, хората да имат доверие в мене. Ако съм стар и дойда в дома ви, може да ме приемете; ако съм малко дете – също, но ако съм млад, не можете да ме приемете. Има случаи, когато вие можете да ме приемете и ще ме считате за отличен гост, макар и да съм млад, но кога? – Когато вие сте бедни, три дни сте гладували, а аз съм аристократ, богат, джобовете ми са пълни. Като ви покажа банкнотите си, вие ще кажете: „Ние благодарим на Бога, от колко време се молим на Господа да ви изпрати". Да, но заради банкнотите. Казвам: Онзи не ме приема, защото съм млад – заради жената си, а този ме приема, защото съм богат – заради парите. При такъв случай ще си кажа: „Господи, не съм умен, не съм добър човек". Аз считам, че истинският начин за посещение е следующият: да отида между хората нито като снажен момък, нито като богат, а да отида там, дето имат нужда от мене, и да кажа: „Можете ли да ми дадете да свърша някоя работа?" И като ми дадат да свърша някоя работа, като уредя дома им, да си отида, без да ми платят нещо. Да не казвам: „Вие знаете ли кой съм? – Аз от 2–3 седмици проповядвам за Христа. Ще проповядвам и на вас, но ако ми дадете толкова и толкова". Не, ще се опретна, ще послужа на хората, може би и месец, и два, ще купя каквото им трябва и ще си замина, без да ми платят. После ще отида на друго място. Това е истинското служене! И онези възвишените, благородните хора, така трябва да живеят. А мнозина хора живеят другояче.

„Още едно ти не достига!"

Сега аз не искам да оставя в умовете ви една негативна мисъл. Всички вие сте дошли на земята да търсите туй „едното", което ви не достига. Не искам, като излезете сега, да кажете: „Ние сме грешници, ние сме туй-онуй". Не, но идете да търсите туй „едното", което ви не достига. Богатството, което имате сега, е за да намерите туй „едното", затова и сте дошли от небето на земята. Туй „едното" е смисълът на вашия живот. То е задача, дадена ви за през целия живот. Аз не искам да ви я разреша.

Като я решите, ще видите какво е туй „едното", което ви не достига. Като го намерите, ще бъде радост и веселие не за един ден, но за вековете на вашите крайни съществувания.

Беседа, държана на 6 януари 1924 г.

1924_01_06 Отношения между проявите в природата
лекция пред специалния клас

ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ ПРОЯВИТЕ В ПРИРОДАТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темата „Разлика между мит и басня“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Произход на нравствеността“.

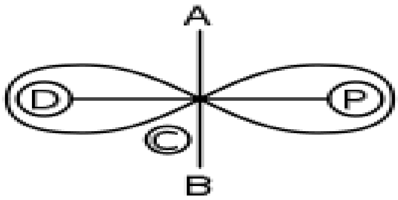

За следния път тема № 14 „Разлика между прилежание и трудолюбие“.

Линията АВ на чертежа представлява път, изминат от едно разумно същество – път на съзнанието С. Туй съзнание, след като е извървяло своя път от А към В и няма накъде повече да се движи, връща се назад и оттам поема посоката към точка D, при което се образува един прав ъгъл.

Съзнанието се отличава по това, че щом достигне в движението си своята крайна точка, започва да образува около себе си една спирала. Но понеже съзнанието се движи вечно, от точка D отива в противоположна посока до точката Р и образува друг прав ъгъл. Понеже в това си второ движение съзнанието е отслабнало, при точка Р кръгчето е по-малко. Можете ли да си обясните кои са причините, дето при едното си движение кръгът е по-голям, а при другото – по-малък? Това е едно положение, което съществува вътре и в самата природа. Линията АВ, която изразява пътя на вашето съзнание, е и линията на вашия нос. Тя означава крайния предел на човешката интелигентност.

Да допуснем, че при това отклонение на човешкото съзнание в точка D, точка D ни представлява дясното око на човека, което е по-разтворено, а точката Р – лявото око, което е по-малко разтворено. Можете ли да си обясните защо дясното око на човека е повече разтворено, отколкото лявото? Нали всяко явление си има своите причини? Обяснете тогава причините! Вие ще не сте се вглеждали нито в себе си, нито в другите хора. Човешките лица не са напълно симетрични – асиметрични са те. Ако се вгледате, вие ще забележите, че едната страна на човешкото лице е по-нежна, по-мека, също така и едното око има по-мек, по-приятен поглед. Ако човешката чувствителност се развива съзнателно, кое око ще се развие по-добре? Имайте предвид, че около очите има две течения: едното течение е от положително и отрицателно електричество, което тече в известна посока, а другото течение е от положителен и отрицателен магнетизъм, който тече в същата

посока. Когато дясното око се развива, то е във връзка с лявото полушарие на мозъка; когато пък лявото око се развива, то е във връзка с дясното полушарие на мозъка. Значи, движенията в мозъка се прекръстосват. Затова именно дясната ръка се управлява от лявото полушарие на мозъка, а лявата ръка се управлява от дясното полушарие на мозъка. Следователно вашата чувствителност ще се отрази и в очите ви, било в дясното, било в лявото око. Ако желанията и стремежите на вашето съзнание са повърхностни, те ще се отразят колкото повече желанията и стремежите на вашето съзнание се диференцират, колкото повече се разклоняват и добиват известен обект, толкова повече и окото става елипсовидно. Ако енергията, която минава през окото, действа еднакво навсякъде, то центърът на вашето око ще бъде на една равнодействаща линия АВ, която ще минава през гледеца С.

Ако пък вашето съзнание се отклони в каквото и да е направление, във възходяще или низходяще, около окото ще се образуват едни малки линии. Например, ако почнете да се привличате към света, т.е. ако външният свят ви влияе, ще почнат да се образуват отдолу малките линии Р. Ако направлението, към което се движите, е възходяще, ще се образуват отгоре големите линии С. С тия противоположни енергии природата си е служила още в миналото, за да образува долната част на окото. На времето си природата е отклонявала човешкото съзнание, но понеже днес вече е завършила тази си работа, то ако вие продължавате по същия начин да слизате в материята, това слизане няма да се отрази само върху гледеца ви, но и върху цялото око, което ще вземе едно положение напълно към центъра на земята. Вследствие на това много хора стават разногледи. Има ли разногледство в принципите, ще има разногледство и в съзнанието. Когато човек се

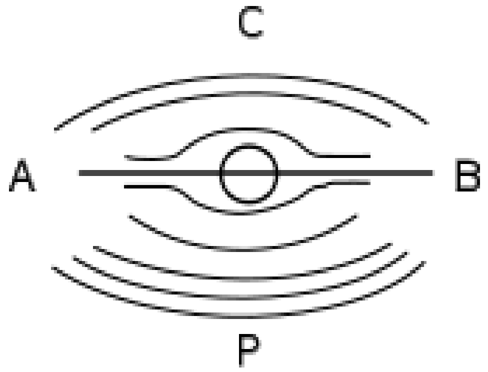

раздвои в съзнанието, той има и раздвоен поглед. За такива хора казват: тебе гледа, мене вижда. Когато ви погледне един човек, у когото съзнанието е раздвоено, вие изпитвате една неприятност. Защо? Защото в погледа му има раздвоение. Той ви гледа с две различни цели. Той като ви гледа, едновременно слуша какво му говорите и мисли за какво може да ви използва. Ако чувствителността ви е силно развита и ако можете да схващате лъчите, които се отразяват от окото, вие щяхте да забележите в окото на този човек две различни течения. Едното течение, т.е. един род енергия изтича от долната част на гледеца, а друг род – от горната част. В натури, които имат по-благородни пориви и стремежи, природата е образувала друга една вдлъбнатина. Каква разлика има между горната и долната вдлъбнатина на окото? – В долната вдлъбнатина има по-голям простор, а в горната – по-голяма дълбочина и надвисване на веждите. С тия вибрации природата е образувала една малка трапчинка долу под окото, която украсява човешкото лице. Горе пък е образувала веждите в човека.

И тъй, според вас какво показват веждите? Защо природата ги е турила отгоре над очите?

(– За да не влиза потта в очите.) Това е една от службите, едно от предназначението на веждите, но има и друга причина, поради която природата е турила веждите. Има хора, които почти нямат вежди. Веждите и клепачите на очите са турени от природата, за да регулират светлината, която влиза в човешкото око.

От всичко това трябва да имате предвид следния закон: вие нямате право да злоупотребявате със силите, които действат във вас. Да не мислите, че можете да употребите тия сили за каквото искате. Не, всяка сила на съзнанието има свое предназначение. И когато тази енергия върви към своето предназначение, към своята основна идея, към своята цел, образува се и тази правилност на лицето.

Ще дам на всички ви да напишете като тема какво трябва да бъде идеалното чело на човека, какви трябва да бъдат линиите му – изобщо външните му очертания Като ви говоря за веждите, за клепачите, за челото на човека, не казвам, че те определят характера на човека, но те са резултат на вътрешната му деятелност. Ако човек е весел, ще има отворени и изпъкнали очи. Ако е песимист и гледа с мрачен поглед на хората и на живота, ще има навътре хлътнали очи. Това произтича от един психологически закон. Колкото повече вниманието на човека е съсредоточено към вътрешния живот, толкова по-малко се хранят очите. Светските хора, които искат да видят всичко и се радват на живота като деца, те изпращат повече кръв в очите си, затова техните очи са по-здрави. Хора, които са много замислени, развалят очите си. Имайте предвид, че да мислиш и да си замислен са две различни неща. Мисленето е съзнателен процес. В него влиза нещо възвишено и благородно. В замислеността влизат някакви елементи на чувствания: ти мислиш, че животът не върви добре, че светът не е нареден правилно и т.н. Това е криво схващане на живота.

И тъй, всичката енергия се очертава на лицето ви. Вие искате да имате красиви очи, нали? И право е човек трябва да има красиви очи. Красивите очи са прозорци на съзнанието. Те се определят от правилния развой на съзнанието. Направете един малък опит, да внесете хармония в съзнанието си, като не туряте никакво препятствие пред него. Препятствие е, например, ако кажете: Аз не съм даровит, никаква дарба нямам и т.н. Вие се самоизмамвате. Във всеки човек има дарби, но дарби, но условията, при които могат да се развиват тия дарби,са различни. Следователно всички хора не могат да се развиват при еднакви условия. За развитието на някои хора се изисква по-интензивна енергия. За пример вземете нашия салон, може ли да го отоплявате с една обикновена печка, както отоплявате една малка стая? Обемът на салона е голям, изискват се 2–3 големи печки, за да се отопли добре. Значи, колкото една способност у човека е по-висша, толкова по-добри условия изисква. Питам: ако морето по някаква случайност изхвърли на брега една риба, какво трябва да прави тя? – Много естествено, тази риба трябва наново да се върне във водата. Ако я оставите вън, какво ще стане с нея? – Смърт я очаква. Там на брега започва да мърда, да се движи, явява се у нея желание да скочи по права посока и да се върне назад във водата. Мъчнотиите в живота, това са условията на една риба, която е

изхвърлена на брега. Някои питат: защо хората са скръбни? – Понеже животът е едно велико море, а вие сте рибите в него. Вие си играете в това море, но някоя вълна ви изхвърли на брега, на сушата и веднага във вас се заражда една скръб. Вие скачате, мърдате се на брега, но успеете ли отново да влезете във водата, у вас се заражда една радост, че пак сте намерили вашата среда. Но вие трябва да излезете от тази среда. Защо? – Понеже вашето съзнание трябва да се диференцира, вие трябва да проявите вече една по-голяма деятелност в живота. Наред с вашите хриле ще почне да се образува дихателна система. Образуването на дихателната система в човека е начало на проявяване на съзнателния мозък, начало на мисълта. Това е вярно според законите на еволюцията. Птиците например са произлезли от рибите.

По същия закон в духовния свят човешкото съзнание ще преминава от едно състояние в друго, т.е. от една по-гъста среда в една по рядка, каквато приблизително е въздухът. Също тъй ще се изменят и вашите стремежи, вашите схващания за нещата. За пример, някой път вие се чувствате остарели, че сте излезли вече от живота и казвате: Едно време бях млад, но сега нищо не ме интересува в живота. Мислите ли, че посоката на вашия живот е правилна? Не, вие сте една риба, изхвърлена на брега и казвате: Мен нищо не ме очаква, освен смъртта. Казвам: ще се върнете отново в морето. (– Ами ако рибата е много далеч от морето?) Аз наблюдавах един път във Варна как един рибар ловеше риба с една много голяма мрежа. Четирима други рибари стоят около него и му помагат. Рибарят хвърли мрежата във водата, тя се напълни и понеже е тежка, той тегли, а другите двама от едната страна, двама от другата страна му помагат да я извлече на брега. Тъкмо претеглят мрежата на разстояние само десетина метра от брега, поглеждам около 200–300 риби изкачат вън от мрежата и се прехвърлят с едно подскачане от 2–3 метра разстояние пак в морето. Питам го: Защо изскачат тия риби. – А, остави ги, те са много проклети! – Защо са проклети? Че не остават в неговата мрежа. Те предчувстват, че той ги води към брега, дето ги очаква смърт и затова в тях се заражда желание да не се завират в мрежата, а да излязат вън от нея и хайде пак в морето! Такива мрежи съществуват и в света. И вие някой път попадате в такива мрежи. Какво трябва да правите, като попаднете в такава? – Вие имате сили да изскочите из мрежата, рибарят няма сила да ви хване. Още повече вие сте в своята среда и сте господар на тази среда. Излезеш ли обаче на брега на морето, ти си вече в ръцете му, той е господар. Някои хора казват, че има изключение от това положение. Изключение има, докато още не си излязъл на брега. Пипне ли ви веднъж рибарят със своята ръка, мъчно можеш да се спасиш. Във водата ли си още, докато той те заобикаля със своята мрежа, ти полекичка, както тези 200–300 риби, гледай да измениш своето състояние.

Сега скърбите, които идват в живота, това са предпазни мерки срещу спънките, които природата туря на пътя ви. На всяка спънка която срещнете си, трябва да прочетете надписа. Имате едно малко желание, което искате да реализирате, но природата ви поставя една спънка срещу него и вие започвате да скърбите. Не, прочетете какъв е надписът на тази спънка. Вие сте тръгнали за някъде, пътувате. Стигнете до някое място,

срещнете една спънка. Вие скърбите, че не можете да продължавате нататък. Природата ви е турила тази спънка. Прочетете надписа ѝ. Тя е написала на тази спънка: „Не е този пътят.“ Какво трябва да правя? – Вие трябва да се върнете, да вземете правия път. Тръгвате отново по правия път, но се обезсърчавате, отчайвате. Природата ви е турила друга спънка с надпис; „Търпение“. Това значи, за да продължите пътя, трябва ви търпение да преодолеете всички спънки и мъчнотии. На трето място друга спънка, пак не ви пущат. Пише: „Прилежание“. Там ще учите прилежанието. На четвърто място пише: „Твърдост“. На пето място „Смелост“ – и т.н.

Ще ви спират на много места по пътя. Вие сте екскурзианти; не мислете, че като сте тръгнали напред, там, по пътя, ще ви посрещат с финикови вейки. Не, вие ще се катерите нагоре, но ще срещате и ред мъчнотии и страдания. Герои се изискват в този път. И по-добре е да ви спънат в началото, отколкото да се качите на високите места и там да чакате. Следователно спънките в природата са съзнателни сили, които ви спират в пътя с разумна цел: да научите и придобиете на това място някое специално, особено качество. Щом знаете това, не трябва да се обезсърчавате и да казвате: Моята работа се е свършила, ами… Не, природата съзнателно ви спъва и казва: „Тук ще започнеш да учиш търпението!“ Питам ви: вие как учите търпението? Аз бих желал да зная какъв е вашият метод за изучаване на търпението. Търпението, това е превърната неволя. Значи неволята може да се превърне в търпение. Човек, за да придобие търпението, най-първо трябва да премине през неволята. Неволята ще му се наложи насила и той трябва да мине през нея. Всички твои близки ще те ограничат, ще те поставят почти в положение на животно, ще те лишат от всичко и по неволя ще търпиш. И този закон на неволята ще те накара да мислиш. Ти можеш да минеш от неволята към търпението само чрез един разумен живот. Търпението е качество само на силния, на разумния човек. Само силният човек, само героят човек в света може да бъде търпелив. А слабите натури, това са хората, които носят неволята. Та ще различавате тия две състояния. Там, дето не можете да търпите, вие сте в неволята. Затова разумният живот във вас трябва да се образува, да се създаде, за да търпите.

Ще се повърна пак към въпроса за очите. Вие някой път казвате, че имате висок идеал. Добре, наблюдавайте се, да видите дали не се самоизлъгвате. Вижте как се проявява

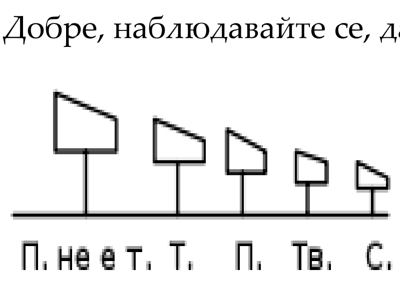

вашето естество. Вие имате висок идеал, но погледнете някого и бързо сваляте погледа си надолу към земята. Човек никога не трябва да гледа към земята. Той не трябва тъй бързо да сваля погледа си надолу. Човек може да спре погледа си надолу към земята, но само ако има желание да обработва тази земя. Това е друг въпрос вече. Но ако той съсредоточи ума си към земята, той се намира в едно пасивно състояние и е на един хлъзгав път.

И тъй, когато погледът ти отива към земята в точка А, ти едновременно ще раздвоиш съзнанието си тъй, че в мисълта си да имаш един полет нагоре в точката. Тия два лъча АО и ВО ще образуват един остър ъгъл от около 60 градуса. А линията СО е равнодействащата или плоскостта, полето на зрението, дето окото деиства. Значи ти трябва да мислиш да отправиш съзнанието си към всички разумни същества, които са минали преди тебе и да кажеш: „Аз искам съдействието на онези разумни същества, които минаха по този път преди мене". И ако вие се спрете в себе си и концентрирате вашето съзнание без никакво колебание, непременно ще ви дойде едно разрешение, едно просветление в ума по един много естествен начин. Няма да се мине много време и в съзнанието ви ще се яви една малка светлинка, която ще внесе една нова мисъл в ума ви и мъчнотията ви ще се разреши по един много правилен начин. Ще си кажете колко проста е била тази работа, пък аз не съм знаел. И всички даровити ученици, не само от окултните школи, но и от обикновените училища, знаят този закон за концентриране на вниманието.

Аз забелязвам мнозина от вас, като срещате мъчнотии, по някой път се колебаете. В това

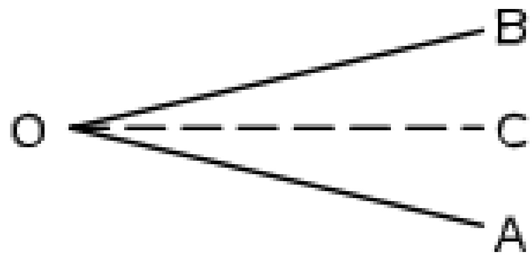

колебание човек може да си причини голяма вреда. А да си причинява човек вреда тогава, когато природата работи за негово добро, това е престъпление от страна на самия човек. Да греши човек против себе си, това е престъпление. Следователно ще се стремите да уравновесявате енергиите, които работят във вас. Най-първо вие няма да мислите, че сте бедни, а ще изисквате условия, при които може да се развивате. И Писанието казва: „Ако някой е оскуден от мъдрост, да проси, но искрено да проси." То значи: като получи това, що проси, да употреби тия закони, които служат за неговото развитие. Правете опити върху това, което ви говоря. Вземете си едно огледалце и наблюдавайте каква е големината на зеницата ви в едното и в другото око. Когато имате едно отлично настроение, или едно отлично чувстване, или една отлична мисъл или едно отлично съждение или един отличен принцип във вас, наблюдавайте ясно лявото си око, после дясното и след това напишете всичко, което сте схванали. Наблюдавайте очите си, техните зеници и при случаи, когато имате известно' неразположение или колебание в настроението си във вашите чувствания, във вашите мисли, във вашите съждения или във вашите принципи и следете да видите каква е разликата между първия и втория случай. Разбира се, това свиване и разширение на зеницата няма да бъде много голямо. Ако наблюдавате котката за пример, ще видите, че тя силно разширява гледеца си. Кога става това в нея? – Най-често когато иска да улови някоя мишка. Оттук вижте колко силно е у нея желанието да улови мишката. Такова силно разширение на гледеца става и у всички нощни птици. Туй показва интензивността на тяхното съзнание само в една ограничена посока. При такова състояние очите придобиват един огън, една лъскавина, подобна на лъскавината на змийското око. Казват за някого: този човек има змийско око. Не че той има змийско око,

но трептенията, които излизат от очите му, са като трептенията, които излизат из окото на змията. Ние ги наричаме „користолюбиви“ трептения. Тогава стават бързи трептения, пресеквания в очите. Вие трябва да знаете, че тия енергии са извън вашето естество. Аз ги наричам „бури“ в природата, които идват временно си заминават. Някой път вие може да попаднете п някои лоши желания, но не мислете, че това произлиза от вас. Някой път може да попаднете на такива бури, които са отровни. Какво трябва да правите тогава? – Ще отправите веднага вашето съзнание, вашия ум към ония по-напреднали от вас същества, които са минали пред вас този път, те да ви ръководят, за да разрешите правилно въпроса си. Разрешите ли го правилно, във вас ще дойде едно вътрешно успокояване и тогава вашият умствен растеж, вашето сърдечно състояние и проявлението на вашата воля ще бъдат в едно нормално състояние – в хармония. Всичко това ви е потребно, за да можете да извършите задължението си по отношение на вашето съзнание. Разширявате ли съзнанието си, вие ще може да извършите правилно своята задача като човек.

При сегашните условия, в които се намирате, човек трябва да бъде „здрав“ и във физическо, и в духовно отношение. Като казвам „здрав“, разбирам каквито и настроения и изпитания да ви дойдат отвън, да отстоявате против тях тъй, както някой кораб, който пътува в морето, отстоява срещу напора на всички вълни. Каквито бури и да ви дойдат отвън, вие трябва да ги издържите с еднакъв отпор. Вие имате сили, за да издържите бурите, които се сипят върху ви. Един стих от Писанието казва: „Никой няма да получи изпитания по-големи от тези, които може да понесе/ Всяко изпитание ще съответства точно на ония нужди, които срещате в живота си и на ония сили, с които разполагате, за да може да го изнесете. Следователно ще се пазите да не раздвоявате съзнанието си. Съзнанието ви трябва да бъде насочено всякога нагоре. Знаете ли кога се раздвоява съзнанието? Например някой човек направи едно добро, а после казва: Не трябваше да правя това добро. Щом съжалява, че направил едно добро, неговото съзнание вече се раздвоява и линиите под очите му се увеличават. Втори път направи някое добро и пак съжалява, че го направил. Знаете ли какво става най-после с този човек? – Костите под очите му започват да нарастват. Знаете ли какво означават тия силно развити кости у някои хора? Наблюдавали ли сте тия издути кости в някои тревопасни и някои месоядни животни? Ония от вас, които са естественици и могат да рисуват, за другия път нека нарисуват тия издути кости у някои от тревопасните и месоядните животни. След това и аз ще ви дам няколко скици, които вие ще може да си нарисувате, за да ги проучите. Ще знаете следното: за направена простъпка, за направена грешка никога не съжалявайте, но изправяйте се. Това ще поставите като основен закон в живота си. Тръгнали сте в пътя и сте срещнали някакъв неуспех – не се разкайвайте. Не съжалявайте, че сте влезли в този път. Някои от вас могат да кажат: Не му е времето сега. Не, сега му е времето. Ще кажете: Поне по-късно да бях тръгнал. Как мислиш, ако беше тръгнал по-късно, нямаше ли да срещнеш тия спънки и мъчнотии? – Пак щеше да ги срещнеш. Никой не е минал по пътя без мъчнотии. Защо тогава трябва да си правите илюзии, че вие именно ще минете този велик път на живота без мъчнотии? Не, ще пътувате от един град в друг, но в торбата си

ще имате хляб, едно шишенце с топла вода, хубави, здрави цървули, най-малко един сантиметър дебели, понеже пътят по който ще вървите, на някои места е постлан с остри камъни. Ако ходите боси, краката ви ще се изпорежат. Хубаво ще бъдете обути. Така трябва да бъдете приготвени за живота.

Най-после, след като вземете всички тия предпазни мерки, ще носите в себе си разумността, а тази разумност ще се прояви в Божествения Дух, който работи над човека, за да му посочи пътя към Вечния Живот.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

12 лекция на Младежкия окултен клас държана от Учителя на 6.I.1924 г. в гр. София

1924_01_09 Мъртвите и живите линии
лекция пред общия окултен клас

МЪРТВИТЕ И ЖИВИТЕ ЛИНИИ

Размишление

Прочете се резюмето от темите „Единство на обичта“.
Прочетоха се няколко от темите „Произход на лечебните растения“.
Тема за следващия път: „Най-малката добродетел.“ Ще си изкажете мнението. То няма да бъде меродавно, защото такава добродетел в Природата съществува.
Каква е разликата между една мъртва и една жива линия? Да кажем, че имате линията C (фиг. 1), имате и линията D. Какво представляват едната и другата линия? Линията C може да представлява една плоскост, но представлява и един квадрат, нали? Тогава казвам: тази мъртва линия е граница на една мъртва плоскост. Тогава по какво се отличават мъртвите линии от живите? Сега аз няма да ви оставя в затруднение, защото, ако река да взема вашето мнение, един ще каже едно, друг ще каже, че то не е вярно, тогава ще се накърни вашето честолюбие. Вие ще мълчите, за да бъдете умни, пък аз ще говоря, та ако направя погрешка, ще кажете: „Учителя не знае.“ Живите линии всякога са по-дълги – тази е разликата. И за да направите тази линия жива, тя не трябва да е съвсем права. Линията D е една жива линия. Всичките физически или мъртви сили в Природата, в които няма съзнание, вървят по права линия, а всичките живи сили вървят по една вълнообразна линия. Следователно кривите линии – това са изключения между правите линии. Геометриците всякога искат да направят кривите линии на прави, за да ги измерят. Едно мъртво тяло може да го претеглите, но едно живо тяло не може да го претеглите. По какво се отличават мъртвите тела от живите? – С това, че тежестта на мъртвите тела е постоянна, а тежестта на живите постоянно се изменя. Тогава, по същия закон, когато кажем, че човек се е изменил, ние трябва да разбираме, че той се е изменил чрез Живота. Това е едно благо за него. Ако е станала една промяна или едно видоизменение вътре в него, то е за негово добро. Този закон е много верен. Всички ония хора, които по един престъпен начин забогатяват – те идат по права линия. Например крадецът по права линия бръква в джоба ти. Той ще се приближи до джоба ти и по права линия бръкне, извади кесията ти и си свърши работата. И неприятелят ти, когато иска да те убие или да ти направи някоя пакост, гледа да се доближи до тебе по права линия. Следователно изваждам един общ закон: туй, което скоро се придобива в живота, скоро се и изгубва. Туй, което скоро се извървява, не се преценява. Онзи, който търси късия път в живота, търси безсмисления път. Смисленият път е дълъг път. Сега по някой път мене ме учудва, че вие, като влезете в Школата, търсите късия път, искате за една-две години да свършите всичко, всичко да научите и да си излезете. Може, туй е пътят на C-то, туй е пътят на правите линии. Но така свършват мъртвите линии. Всичките умрели хора така свършват, но живият човек в света, в Природата, в Космоса има един дълъг път. И туй трябва да си го поставите като задача: да знаете, че пътят ви е безграничен. За този път, в който вървите, никога не туряйте една преграда, че ще стигнете до неговия край. Вие ще

стигнете този край, но той е началото на друг един път, който е идеен. Роди ли се във вас мисълта, че ще дойдете до края, вие имате в себе си една дребнава мисъл, вие искате да стигнете една височина и оттам да се върнете към хората и да покажете колко знаете. Човек, който търси славата на хората или похвалата на хората, не знае абсолютно нищо. Сега във вас ще се зароди друг въпрос: не трябва ли да обменяме мисли? Да обменяме разумни мисли – това е Божественото вътре в нас. Да имаш похвалата на Божественото вътре в себе си, да чуеш гласа на вечното, на безконечното: че ти вървиш по правия път, по дългия път, по тесния път, а не по широкия път – тази е моята идея. Често някои от вас казват: „Моите страдания няма ли да се скъсят вече?“ Мнозина от вас се оплакват от страданията си. Не може без тях. Впрочем има един път, по който хората не страдат, но той е пътят на умрелите. Два пътя има: пътят на страданията и пътят на Живота. Пътят на успокоението в този смисъл, както хората го изискват – той е път на умрелите, на забравените в Природата.

Аз искам като ученици на тази велика Школа да имате една мярка. Не е въпросът да се съкратят вашите страдания, но трябва да станете разумни. Кога изчезват мъчнотиите? За един способен ученик, за един способен математик мъчнотиите изчезват, когато изучи всичките правила и според тях решава задачите си. Той пак ще срещне мъчни задачи, но нему е приятно да се бори с тези трудности, понеже знае как; а когато не знае тези правила, той е като гъска в мъгла – не знае накъде да върви.

И тъй, живите линии са дългите линии в живота. Следователно според този принцип животът не е един кръг. Всичкото движение от положението, в което сега живеем, се представя като множество отделни кръгове. Когато ние кажем, че трябва да любим ближния си, какво подразбираме? Кой е този ближен? Да кажем, че ти си един квадрат (фиг. 2). Цял квадрат можеш ли да бъдеш? Не, ти можеш да бъдеш само линията АВ, твоят ближен ще бъде АС, а твоят враг ще бъде CD. Всичките линии от чисто геометрическо положение, които се намират на запад, са все вражески линии, защото врагът ти никога няма да върви пред тебе – той всякога е отзад. И човека го убиват по-лесно отзад, отколкото отпред. Пък в Доброто законът е обратен. Всички линии в геометрията – това са сили в Природата, които играят важна роля. Едни от тия сили в Природата при сегашното ваше развитие са в разрез с вас и затова вие трябва да разбирате този закон. Следователно вие може да превърнете един враг във ваш приятел. Как? – Като намерите равнодействащата линия. Коя е равнодействащата линия в квадрата? Тя е линията АВ (фиг. 3). Сега за обяснение на мисълта си ще ви приведа един пример, който съм привеждал и друг път. Той е из романа на един граф, който се влюбил в някоя си графиня – красива, интелигентна. Но тя по едни или други съображения се отказва от него и се оженва за друг. Обаче в този граф се заражда такава омраза, че той търси начин как да отмъсти и на нея, и на мъжа ¢ по такъв начин, че и двамата да го почувстват. Той помислил да ги убие, но този начин на отмъщение му се видял слаб. Минават година, две, три – не може да намери такъв начин, че като си отмъсти, и двамата да почувстват силно това отмъщение. Графинята почувствала, че в неговия ум се заражда една мисъл да погуби и нея, и мъжа ¢, затова, като ¢ се родила дъщеря, извикала графа на частна аудиенция и му казала: „Действително ние се обичахме едно време и сега ти ми се

сърдиш. Ти си млад: ето, дъщеря ми ще порасне, ако искаш, почакай я малко, ожени се за нея и считай, че за мене се оженваш.“ Той се съгласил и всичката му омраза изчезнала. Радостта дохожда у него и след няколко години той се оженва за дъщерята. Следователно тази графиня е разбирала великия закон как да превърне едно чувство на омраза в едно чувство на любов.
И тъй, всичките противоречия от чисто окултно гледище – това са сили. Това не са индивиди, форми, това са действащи сили, на които вие трябва да проучвате законите. Ако имате един приятел или един враг, вие трябва да го проучвате като една сила, да проучвате законите и силите, по които той се движи. Защо той те мрази? Вие трябва да знаете положително причините за тази омраза. Казвате: „Ама той ме мрази!“ Това не е наука. „Ама той не иска да ме гледа!“ Това не е наука.“Ама той не може да ме търпи!“ Това не е наука. Всяко нещо си има причина. Как можете да разберете тия причини? Може да кажете: „Той много ме обича.“ И това не е наука. Защо те обича? Вие трябва да знаете кое е онова, което той обича във вас. Вие имате един приятел и казвате: „Аз много обичам моя приятел.“ Коя е онази черта, която служи за основа на вашата обич? Не знаете ли това, вашата обич почива на пясъчна почва. Знаете ли причините, тя почива на скала или на диамантена основа.
Сега във всяка една школа трябва да се създадат отношения между учениците. Нали вие сте ученици? Кое е онова у вас, което трябва да ви свързва като ученици? Може да ви дам това за тема. Ще кажете, че Бог ви свързва. Но Бог свързва ли отвън хората? Кое е онова, специалното, което свързва учениците, което в другите, във външните хора го няма? Ако това нещо го има и във външните хора, значи то е общо за всички. Има нещо специално, което свързва тези, които се учат. Аз бих ви задал сега друг един въпрос, за да ви помогна. Кое е онова, което свързва човека с хляба? (Гладът.) Тази сила положителна ли е, или отрицателна? – Тя е положителна сила в низходяща степен. Гладът сам по себе си е едно жестоко чувство и, когато човек е гладен, той и човека може да изяде. Следователно гладът съществува в нас като една връзка да съедини човека с хляба. Питам тогава: защо Природата не тури някоя друга връзка, а туря този голям враг, глада, да свързва хляба с човека – едно живо същество с друго живо същество. Това аз наричам каприции, игри на Природата. Този закон за вас още не е доказан и аз не искам да го приемете само на вяра. Вие ще разсъждавате, ще направите опит и тогава ще го приемете.
И тъй, ако във вашия живот се вмъкне едно зло, това е една съединителна нишка. Злото всякога е съединителна нишка между две точки на Доброто. Всяко зло съединява две противоположни точки на Доброто в себе си. Значи всяко зло е ограничено от две граници на Доброто. Тогава, казвам, тази сила, която съществува между двете точки на Доброто, е зло само между точките, а вън от точките не е зло. Когато вие изучавате ботаниката, когато изучавате лечебните елементи на растенията, ще видите, че действително соковете на едно растение, ако ги присадите, може да се превърнат в друго. Съвременните ботаници присаждат само клоните. Те не знаят да присаждат корените, но присаждане има и в корените. Ако един ученик на окултна школа се заеме да изучава ботаниката, той трябва да изучи и двата вида присаждания. Сега е смешно да се говори за присаждане на корените, защото, за да присадим един корен, трябва да има други

условия. Засега, тъй както живеем, това не може да стане. Днес има условия само за присаждане на клоните. Но психологически в самия човек трябва да се присадят корените на неговите чувства.
Е, питам: тия нови твърдения, които ви дадох, хвърлят ли светлина в ума ви. Освен че не хвърлят светлина върху вашия ум в дадения момент, но веднага произвеждат едно смущение във вас, и знаете ли какво смущение произвеждат? Сега аз ще ви дам един малък пример. Представете си, че вие сте турили в джоба си 20 лева и вървите с мисълта, че ще си купите билет за трен и ще направите една разходка. Тих и спокоен сте, вървите радостен, че тренът ще ви вози. Обаче аз се приближавам до вашия джоб и по правилото на мъртвите линии бръквам в джоба ви и изваждам парите. Вие сте още радостен, но дойдете до гишето за билети, бръкнете в джоба си – парите ви ги няма. Уплашите се. Защо? Какво е станало? Вие си казвате в дадения момент: „Аз ли съм, или не съм аз? В джоба ми имаше пари!“ И първото нещо, което изпъква във вашия ум, е, че разходката с трена няма да я бъде, а пеша ще се ходи. Вие казвате: „Аз не обичам да ходя пеша. Веднъж в неделята реших да ида на разходка с трен, а то парите ми ги няма! Пък сега времето е топло. Как ще вървя?“ Значи мързелът ви безпокои. Друг случай. Представете си следното. Вие сте едно дете. Майка ви ви дава 20 лева в джоба и казва: „Иди, качи се на трена и направи една разходка до еди-къде си!“ Обаче ти не искаш. Няколко твои другарчета са те поканили да отидете на разходка, но пеша. Майка ти казва: „Не, ще вземеш парите, ще идеш с трена!“ Майка ти заповядва. Ти отиваш, но си неразположен. Другарите ти са в ума ти. Аз дойда до гишето, бръкна в джоба ти и ти взема парите. Ти като отвориш кесията си и видиш, че парите ги няма, развеселиш се. Върнеш се и отидеш с другарчетата си на разходка. Вечерта майка ти те пита: „Ходи ли, където те пратих?“ – „Не.“ – „Защо?“ – „Откраднаха ми парите.“ Обаче кражбата за тебе в случая е една приятност, защото се постига твоето желание. Обаче възгледите на единия и на другия за откраднатите пари са различни. Питам: защо възрастният човек и детето не мислят еднакво? Единият се радва, а другият скърби? Нали старите хора минават за умни хора, а децата – за глупави? Кой в дадения случай мисли здраво?
Сега всичките учения са приятни само дотолкова, доколкото имат приложение в живота или пък доколкото ни дават възможност да се явят нови мисли. При всичките тия твърдения, които ви давам, някой ще каже: „Виж какво каза Учителя днес – че ако Любовта не може да те снеме в ада, тя не е Любов, и ако омразата не може да те заведе при Бога, тя не е омраза.“ Как е възможно това? Как може омразата да те заведе при Бога! Ще ви дам две обяснения, за да направя мисълта си по-конкретна. Те са следните. Да допуснем, че аз съм един богат овчар или един земеделец. Имам две хиляди овце. Вие сте скарани с мене и аз съм ви един голям неприятел, враг. Вие казвате: „В дома му аз никога няма да стъпя, не искам да го срещам даже по пътя.“ Обаче там, в планината, аз си направя една колиба, приготвя за себе си и за овцете храна за зимата, обзавеждам се добре. Вие сте един търговец, отивате по търговия, но случва се една виелица, сняг запуши пътя ви. Вие сте близо до моята колиба. Да вървите по-нататък не можете. Вие се намирате пред една дилема. Гледате насам, нататък, какво ще направите? Ще влезете ли в моята колиба, или не? Ще влезете и оттатък ще минете. Като влезете в моята колиба, аз

ще ви нагостя. Казвам: омразата си е омраза, а ние, като хора, можем да се споразумеем. Значи този студ, това зло е станало причина вие да влезете в колибата. Друго положение има, дето омразата може да ви заведе при Бога. Вие мразите някого кръвно, но същевременно сте много слаб, малодушен човек. Пък онзи, когото мразите, е голям човек, силен, може да ви направи голямо зло. Вие обаче не може да му направите никаква пакост. Какво да правите? Сам сте, слаб, на Бога не сте уповавали досега, но този човек е опасен за вас. Тогава? Обръщате се най-после към Господа и казвате: „Господи, не виждаш ли какво прави този, той ме измъчва.“ Омразата ви към него в този случай ви праща към Бога. Вие се молите веднъж, дваж, и най-после казвате: „Що ми трябва да се занимавам с него, аз намерих правия път.“ Ето, омразата към този човек ви тика към Бога. Ако тази омраза не е толкова силна, тя няма да ви накара да се молите. Но как се молите? Вие не се молите на Господа да му прости, но искате да ви помогне да му отмъстите. Сегашните хора така разбират това. Затова казвам: ако омразата не е толкова силна, че да ви прати при Бога, тя не е омраза. Питам: омразата прати ли те при Бога? – „Прати ме. Колко пъти аз Го виках на помощ, колко пъти се молих!“ – Е, твоята омраза има смисъл. Другият въпрос: ако Любовта ви не може да ви смъкне в ада, тя не е Любов. Този въпрос вие сами ще си го изтълкувате. Ако не може да го изтълкувате, следващия път ще ви дам пак две обяснения. Това са неща, които съществуват в живота. Когато ние говорим с някой символ, този символ трябва да се превърне в една права мисъл. Когато някой човек каже, че е свят, трябва да е свят. Когато каже, че е учен, трябва да е учен. Когато каже, че е добър, трябва да е добър. Когато каже, че е търпелив, трябва да е търпелив. И когато каже, че е лош, трябва да е лош. Мнозина от вас говорят с един неопределен език. Казвате: „Аз съм много лош човек.“ Ами с туй вие се хвалите. С туй вие искате да си придадете една важност. Вие казвате: „Аз съм много добър човек.“ Не сте добър, но искате да си придадете една важност. Нито сте добър, нито сте лош. Казвам: вашата омраза, вашата лошавина е толкова голяма, че не ви е придвижила нито една педя от дома ви, тя и пет пари не струва. И добрината ви е толкова голяма. Вие имате малки величини, които не са ви помръднали нито на една педя. Те са такива величини, с които даже и децата не си играят. Например едно дете, като има пет стотинки, казва: „Знаеш ли колко имам!“ Питам: ако тия пет стотинки ги дадете на един търговец, какво ще направи с тях? Тия пет стотинки обаче в ума на това дете стоят като една велика идея. То е право. Тия пет стотинки в ръцете на детето са една голяма величина. Ако то може да си купи едно ябълчно семе и да посее тази ябълка, след десет години то може да стане един от най-големите търговци; ако то разумно употреби петте стотинки, в продължение на десет години те може да му донесат един голям приход. А десет милиона лева, зле употребени, може да ти турят един такъв голям товар на гърба, че след хиляда години може да слезеш на дъното на океана. Това са все сили, отношения, идеи, които може да ни отклонят от правия път на живота, но разсъждението е важно.
За някои ученици от Школата има опасност да се отклонят от правия път на своето развитие. Как? Например някои дойдат в Школата и казват: „Аз ще посещавам Школата.“ После поседят, поседят една-две години и казват: „И без Школа може.“ И без Школа може, нямам нищо против това, но знаете ли какъв е законът? Сега да определя

какъв е моралният закон. Имате банката С. Имате и клиента А. Този клиент А внася 10 000 лева в банката С. Тия пари седят пет години в банката С с лихва 7 %. Един ден дойде А, казва на С: „Аз искам да си изтегля парите от банката ти.“ Питаме сега: аз правя ли зло, като изтеглям парите си? Трябва да знаете, че С е приятел на А. Сега С казва: „Не правиш зле, но нашият интерес страда. Парите са твои, имаш право да си ги изтеглиш, но с това нашият капитал се намалява.“ Защо? – Всичките банки се поддържат все от вносове. Ако всички извлекат своите вносове, банката ще трябва да уравновеси своите сметки – ще ликвидира. Добре, но има друга една банка В, дето му дават 12%. Банката С обаче му казва: „Тази банка В действително дава 12%, но след една-две години ще фалира и вашите пари ще хвръкнат.“ Питам: какво ще придобие този клиент, ако извади парите си от С и ги тури в банката В? Най-после вие имате едно погрешно схващане за Школата. Веднъж решил в себе си да следваш Божествената школа, трябва да имаш определени неизменни отношения спрямо нейните закони и правила. Спрямо когото и да е отношенията ви трябва да бъдат коректни. Това са математически величини, без които вие не можете да функционирате.

Ще ви обясня друг един закон. Някой път и у светиите се заражда едно чувство, едно желание за уединение. И вие казвате: „Аз искам да се уединя от хората, да ги напусна.“ Какво значи да се уединиш от хората или да ги напуснеш? Да се уединиш, значи да дадеш свобода на всички хора. Сега да обясня своята мисъл. Представете си, че аз имам тридесет големи къщи, които давам под наем, и в тях имам квартиранти – повече от тридесет фамилии. Постоянно имаме разправии помежду си. Най-после дойде ми до гуша и казвам: „Не мога да ги търпя тия хора!“ И те казват: „И на нас ни дойде до гуша, и на нас ни дотегна от този човек!“ Ще ида в пустинята най-после! То значи: ще ги оставя свободни една-две години, без да им искам наем. Туй значи да се уединиш – да не ги смущаваш. И следователно светиите са учили в пустинята туй изкуство – да не смущават хората.

Сега мнозина от вас сте рентиери. Всяка вечер седите и казвате: „Този ученик там има някакъв си недъг.“ Значи той има да ви дава. Вие сте съдия, съдите го. Хиляда лева глоба да се наложи на Драган Стоянов. Налагате му глобата. Критикувате го. И тъй, нареждате този-онзи, на всички туряте глоба. Питам: кой ще изпълни вашите присъди? – Няма кой, затова отивате сами да си вземете парите: „Ти ще дадеш 1000 лева.“ – „Защо?“ – „Имаш известен недостатък.“ На другия: „Ти ще дадеш 2000 лева.“ Е, кой ще те търпи? Ако тия хора всяка вечер изпъкват в твоя ум със своите недостатъци, след десет години какво ще стане? – Разбира се, до гуша ще ти дойде от живота. Не, ще седнеш вечер и ще мислиш тъй, както Господ е мислил, когато е създавал света: че всичко е хубаво и красиво. В Бога всичко е хубаво и красиво, но вън от Него не е тъй. Следователно дойде ли вечерта – с Бога. Дойде ли денят – с хората. Вие още не сте научили това изкуство. Вечерно време, когато дойде да живеете с Бога, какво правите? – Всички се криете вкъщи. Ами знаете ли колко е хубаво при Бога, там, на Витоша, горе! И например, ако аз бих ви задал една такава задача – в тези големи студове да идете на Витоша, вие ще кажете: „Учителю, извини ни, но друг път ще отидем, защото сега не ще можем да се върнем.“ Пък и аз, като зная вашето разположение, никога няма да ви пратя по това време. И аз съм практичен – не ви давам такава задача, защото ще трябва да ви нося на ръце от Витоша надолу.

Положителната страна на ученика е следната: онзи, който иска да се учи, трябва постоянно да е в съприкосновение с Бога на Мъдростта. Съвременните религиозни хора казват: „Не трябва много знание на човека." И Соломон казва, че много знание на човека не е потребно. Има едно знание само на любопитството. То не е знание, но има едно знание, което е необходимо – това е знанието за Живота. Знанието за добродетелите също е потребно. Сегашното знание върви в низходяща степен. Досега вие сте изучавали всички науки в щета на вашите мисли, в щета на човечеството. Всичките науки хората ги използват все за зло – не тъй прямо, открито, но вътре в тях се крие една користолюбива цел. Даже най-благородните хора или най-възвишените философи използват всичко за известни облаги. Защо някой се учи? –Да стане някой виден проповедник. Все очаква някакво благо от своето учение. Питам: знание, което очаква своята облага отвън, знание ли е? – Не, това е знание на мъртвите линии. Следователно знанието, за което аз говоря, това е знание за съприкосновение с Бога – знание за добродетелите. Ние ще дойдем на другата фаза на еволюцията – да се учим да превръщаме всички отрицателни сили на Природата в добри сили, т. е. не самите сили да станат добри, но да действат за добро. Често някои казват: „Еди-кой си тъй разправя за нас." Вие сте чудни! Ние няма какво да се занимаваме със света, няма какво да изправяме човешкия характер. Ами че който и да е от вас, когато е слязъл на Земята, той е подписал известна програма за своя живот. Колко силни, колко велики умове са правили тази програма за работа – и са определили на всички начин за живеене, който те трябва да изпълнят. Няма какво аз да им определям, да им давам нова програма. Казвам на такъв човек: разгърни кодекса на твоята книга – еди-коя си глава, еди-коя си страница, еди-кой си пасаж и чети! Ако е умен, той ще разгърне и ще види. От там трябва да започнете. Сега всички ще се върнете към вашето минало. Само така, като разберете нещата, вие ще можете да използвате вашия живот и ще изучите освен скритите сили, които сега са вложени във вас, но и всички главни точки, закони, с които да работите.
Аз тази вечер имах един разговор с двама учени от лявото течение. Казвам им така: мислите ли, че животът може да се оправи само тъй, както вие разбирате, и че този е единственият начин? Казват: „Да, този е начинът." Казвам им: има и друг начин, хиляди пъти по-добър от вашия. – „Е, какъв е той?" – Аз ще ви го кажа. И започвам, давам им следното обяснение. Питам ги: где седи силата на богатите хора? – „Разбира се, в техните пари!" – Хубаво, ами где седи слабостта на бедните хора? – „В безпаричието." – Но, представете си – им казвам, – вие сега искате да дадете възможност на бедните хора да станат силни, да заграбят парите на богатите и да ги употребят разумно.Но вие още не знаете дали те ще ги употребят разумно. Представете си, че тези, бедните хора, знаеха този закон: без оръжие да изтеглят богатството на богатите и да го приложат. Гледа богатият – касата му затворена. Отваря я – вътре празно. А сиромахът стане, гледа касата си – пълна. Казвам: где ще бъде силата тогава? – У сиромасите. Казвам: туй богатство от богатите може да мине по един естествен начин в ръцете на сиромасите. Да допуснем сега, че аз мога да направя това – да прекарам златото на богатите хора в ръцете на сиромасите. Но вие гарантирате ли, че тия сиромаси, като ги направите богати, ще употребят туй богатство за благото на човечеството. Казват: „Е, и това са хора." Да, хора са

и те, като онези, богатите. И тогава казвам: в окултната наука се знае, че сегашните сиромаси са едновремешни богаташи, а едновремешните сиромаси са сегашните богаташи. – „Че как!“ – Тъй е. Следователно друго, друго нещо трябва да се внесе в живота. Вън има нещо по-важно. Но какво? – У всички ви трябва да има човещина. Но каквито и да сме, богати или сиромаси, човешки трябва да се отнасяме, да имаме еднакви права всички и да се зачитаме. „Ама кога ще дойде това разбиране?“ – Ами по вашия начин по-скоро ли ще дойде? Няма да дойде по-скоро.
Та и сега за вас, учениците, които казвате по някой път, че може и без Школата, казвам: вие грешите против себе си. Не може без Школата. Вие не считайте буквата на нещата. Ако мислите, както някои сегашни хора мислят, че трябва да отидат в църквата – те не са прави. Ти не трябва само веднъж да идеш в църквата – всякога трябва да бъдеш там. Школата – това е постоянно общение с Бога, постоянно общение с всички ония живи и благородни божествени души, с всички будни и съзнателни умове, с всички благородни сърца, които имат един и същ съзнателен стремеж. Следователно според мен, или според правилото, желанието ви за знание, желанието ви за наука трябва да бъде толкова силно, че да няма мъчнотия, да няма сила в света, която да ви спъне. Тогава вие може да постигнете всичко, което искате. Някой казва: „Аз не искам сега да уча.“ Защо? Ако Драган или Петко те е обидил, какво от това? Нали ти търсиш знание? – Знанието иде от Бога. Всичко добро, всичко красиво излиза от Бога. Така трябва да схващате нещата вие. И във всинца ви трябва да има туй непреодолимо желание да учите, а не любопитство, като това на Ева. В Ева нямаше непреодолимо желание за знание, а имаше любопитство. Някой път трябва да се спра да обясня какво разбирам под непреодолимо желание за знание. Вие ще проверите много от тия качества – верни ли са, или не. Всяка една жива идея трябва да се определи. Опитността, която имате сега, е богата, но ако туй знание, което сте постигнали, не го прилагате и не му давате един нов подтик, във вас ще се образува една ферментация, ще се вкиселявате и ще се огорчавате. А там, дето се образува вкиселяване и огорчаване, спира се и прогресът на човешката душа. Има много от вас, които казват: „Е, за в бъдеще в този живот не мога да уча, но в другия живот ще уча.“ Може, но ученикът трябва сега да разреши въпроса. Това интензивно желание за учене във вас никога не трябва да се прекъсва. Прекъсне ли се туй желание, отде знаете, че в бъдеще ще бъде пак тъй? Кой ще ви свърже тогава? Аз се чудя на вашата голяма вяра в бъдещето. Ако ти сега седиш, разговаряш и не искаш да повдигнеш една малка сламчица, как ще повдигнеш голямата греда в бъдещето?
И тъй, сега желая ви да се движите. Ако искате да бъдете живи, не избирайте късите, мъртвите линии, но избирайте дългите, живите линии. Следователно страданията в живота в този смисъл са само едно от качествата на дългия път. Много се изморява този, който е ходил на дълъг път, нали? А онзи, който е изминал само 10 метра път, изморява ли се? Онзи, който е извървял 10-15 километра, казва: „Много се изморих. Краката много ме болят.“ Не е грях, че се е изморил. Той ще си измие краката, ще си почине и на другия ден пак ще тръгне на дълъг път – и в този дълъг път той ще добие Знание. Ще се срещне с много хора, ще се запознае с географските места, с живота, с Природата, с дърветата, с реките и т. н. Следователно ще разбере целият Космос, който сега съществува. Аз говоря

сега за космоса на човешкото съзнание, защото има един Космос, който е извън човешкото съзнание – той е съзнанието на ангелите, или космосът на ангелите, който е различен от космоса на човека. Нашият космос е много по-малък, отколкото космосът на ангелите. Когато един ангел разсъждава за Космоса, в неговия ум има такива неща, които един човек даже и насън не е видял, и наум не са му идвали.
И тъй, коя е основната мисъл? – Дългият път. Защо? Защото е Път на Живота. А другият път, късият път – той е път на смъртта, той е гладък път. В него няма никакви препятствия.
Сега вие ще извадите известно заключение. Аз оставям думите си без заключение. Знаете ли защо аз не правя заключение? – В окултната наука никога не затварят. Ако, след като излезете от Школата, аз затворя вратата, какво означава това? Или ако, след като влезете, вратата се заключи, какво е това положение? Сегашните хора искат заключения. Какви заключения? Разсъждение и обсъждане върху идеите – да, това може, но ако вие искате да извадите едно общо заключение за целия Живот – това не може. Заключение не може да се даде не само за вас, а и за никого, т. е. заключение може да ви дам, но това заключение няма да определи същността или смисъла на нещата.
Често вие питате какъв е смисълът на живота? Може ли да дадем отговор какъв е смисълът на живота? Може да питаме каква е крайната цел на Любовта, защо Господ създаде света, защо хората се мразят, защо се обичат и т. н. – и на всички тия въпроси може да дадете едно, второ или трето обяснение, но да дадете едно общо заключение, да обясните нещата – това е една от най-трудните философии. Затова ние се пазим от заключения. Ние разсъждаваме, обогатяваме се със знания, а другото оставяме настрана. Заключение в света може да даде само Един, и то Онзи, който разбира тази дълга линия – който може да събере двата края в едно. Тогава аз ви питам: мислите ли, че един ден Господ, за да ви убеди в това, ще съедини двата края в едно? Това е пак предположение. Ние не можем да знаем какво мисли Той. Догаждаме се, правим си предположения, но нищо повече.
Някои учени хора говорят за случайностите. Но аз мога математически да изчисля какви сили седят зад всяка една случайност. Сили работят и в изключенията! Има закони, които определят на какво се дължат случайностите. Зад всяко едно изключение седи една разумна, интелигентна сила, на която съзнанието в даден момент не е било будно – и така се е явила една случайност. Колкото тази случайност става по-често в Природата, толкова тия същества са по-малко интелигентни. Колкото случайностите и изключенията са по-редки, толкова и тия същества са по-умни и по-висши. Тия заключения аз правя за себе си. Мои заключения са те. Имам свои основания и по този закон зная след първото изключение кога ще се яви второто изключение, защото те стават периодически. Някои питат как стават случайностите в света? Ето как: при един млад български чорбаджия отива един български абаджия да му крои бир-бучуклия гащи. Изнася абаджията един топ хубаво сукно, измерва го и взема ножиците да крои. Но в това време дъщерята на чорбаджията влиза. Абаджията я поглежда, забравя се, помръдва ножиците и реже, обаче платът вече за бир-бучуклия гащи не става. Криво изрязва плата. Коя е причината? (Момата) Не, той се захласнал и отрязал накриво плата. Значи, всяка една случайност се

дължи на разумна причина, която е отвлякла съзнанието на едно разумно същество в друга посока. Това не е умишлено. Погледнал той момата, а хората го отдават на закона на случайностите. Тъй щото, тъй погледнато, случайностите са едно изключение, въздействане на една сила, на едно същество върху друго интелигентно същество.
Да изпеем новото упражнение „Благост носи Светлината“.
Тайна молитва

Тринадесета лекция от Учителя
8 януари 1924 г., София

1924_01_13 Оздравяха
неделна беседа

ОЗДРАВЯХА

И колкото се допряха, оздравяха. (Матей 14:36)

„И колкото се допряха, оздравяха.“

Реалното в живота е това, което може да се попипа. Има три вида пипане в света: едното е пипане на сенките. Например, вие може да пипате замръзналата вода и да си съставите понятие за нея, че е твърда, че е студена. Ще имате едно особено понятие за нея и ще кажете: „Качествата на водата са, че тя е твърда и студена“. Обаче това не е нито едно свойство, нито едно качество на водата, това е едно изключение, това е една случайност. А изключенията и случайностите, това са закони на разумни същества. Всяко разумно същество, когато иска да се прояви някъде в света, ще произведе или една случайност, или едно изключение. Сега някои от вас могат на логически основи да кажат: „Защо трябва да бъде така?“ – Ако вие не можете да отклоните слънчевия лъч от неговия прав път, вие не може да го изследвате. Всяка една сянка в живота, това е едно отклонение от неговия прав лъч. Всяка мисъл, за да я изследвате, трябва да я отклоните. И с всяко чувство – също.

Сега не искам да се вплитате в тия нелогически разбирания, защото не само вие, но целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света така?“ Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него. Да го питаш защо е това така, то е едно нещо, а да го критикуваш, то е друго нещо. Ако си малко дете и питаш защо това е така, то е едно нещо, а да критикуваш, то е друго. Ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно, а да го критикуваш, то е друго.

Всички хора в съвременния свят са първокласни критици. Всички вие сте като този Джон Ръскин, първокласният английски критик. Всеки от вас е недоволен. Вие питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“ Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: Какво ви е длъжен Господ? Вие казвате: „Ама Той ни създаде“. Вие се лъжете. Той не ви е създал, от самосебе си съществувате. Вие без да Го питате, без да ви даде позволение сте си съградили една къща и казвате: „Защо Господ ми даде туй място?“ Както изследвам аналите на природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал, всичките хора насила са взели нещата. Сега ще възразите: „Ами защо Господ, Който е всесилен, позволява това нещо?“ Та каква особена мярка вие имате за всесилието Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този-онзи по главата, че това е силата Божия? Това го правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете, това не е сила, нито е наука. И силата Божия не седи в тия неща. Всички съвременни хора казват, че Господ създал световете. Аз бих желал всички учени хора да създадат една теория, да обяснят какво подразбират под „създаване на светове“. Нека определят какво означава думата „създаване“. Какво подразбират те под

тази дума? Дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо го е създал?“ Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност.

Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: Настроението на човека, това е един ветропоказател. Когато един човек има настроение, той мисли, че е много нещо. Аз казвам: Настроение има, а това настроение е само един ветропоказател, който се върти, показва отде иде вятърът. Казва някой: „Настроение имам днес“, и прави туй-онуй. Е, какво настроение има? – Ветропоказател е той, ту на една, ту на друга страна се върти. И у такива хора има философия на настроението! Като се роди дете, майката казва: „Моят философ! Гениално е моето дете“. Казвам: Твоето дете е с настроение, то е един ветропоказател, определя отгде идват ветровете, ту оттук, ту оттам.

Сега второто положение. Казва някой: „Ама аз имам чувство!“ Чувството, това е един кладенец. Значи превърнал си своята енергия от едно движение в друго, от ляво на дясно, превърнал си я на един извор, който извира отдолу-нагоре. Хубаво, но с това още нищо не можеш да вложиш в живота на човека.

Третото положение. „Ама аз съм човек, който мисля. Разбираш ли, мисъл имам!“ Мисълта, това е една река, която тече. Що от това?

Четвъртото положение. „Ама аз съм разумен човек!“ Казвам: Разумността, това е една градина, насадена с различни дървета, и за да видя дали си разумен човек, аз ще прегледам дърветата, които си посадил, имат ли гъсеници или нямат. Ако имат гъсеници, ти не си един от най-разумните хора. Ако вляза и намеря всичките ти дървета чисти, нямат гъсеници, ще кажа: „Ти си един разумен човек“.

Петото положение. Някой казва: „У мене има принципи, аз съм човек на принципите“. Казвам: Принципът, това е школа на живота. Следователно, като съедините вашия ветропоказател, като съедините вашия извор, като съедините вашата река, като съедините вашата градина, като съедините и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране.

Казва евангелистът: „И колкото се допряха до Него, оздравяха“.

Някои подразбират туй физическото. Не е туй физическото, което мъчи хората в света. Всички физически болести, това са резултат на духовните състояния в човека. Всякога боледуват не слабите хора, силните хора боледуват. Например, някои учени, философи, казват: „Ти от глад ще умреш“. Има ли някаква философия в това, че от глад ще умреш? Това е 50 на 100 вярно. Аз ще ви докажа, че повече богати хора умират от преяждане. А

сиромасите, 25 на 100 умират от глад. Кое е по-страшно? – Не е гладът страшното нещо. Гладът в света, това е един велик принцип, една велика сила, която подтиква хората към култура. Гладът е научил хората да мислят, а преяждането е подтиквало хората към леност. Гладът е една велика добродетел. Следователно нас ни е страх от глад и поглъщаме прасетата. Казват: „А, онова там, приемам го тук в коремчето си, да ми е пълничко“. Наука било това! Аз съм наблюдавал още в турско време какво правят зимно време с конете. Ще кажете: „Е, от много далечни времена“. Турските паши имаха хубави коне, хранени с ечемик, „атове“ ги казваха, че като изкарваха един такъв ат, като започне той да скача, да играе – обръща вниманието на всички. Отхранени коне бяха. А гледам, някой селянин изкарал някой мършав кон, едва върви. Казвам: Този е философ. Сега всички онези хора в живота, които не са отхранени, ние ги наричаме философи. Защо? – Защото той върви, замислен е, няма ритане, няма скачане, няма нищо. Той е човек с дълбока мисъл. Не, не е там причината. Казват: „А, дълбока мисъл има в него“. Не, никаква дълбока мисъл, но зобчец му липсва, храна няма той. А за другия казват: „Млад е той, пъргав, затова скача“. Не, зобчица е ял цял месец, докато излезе навън. Питам: При такова едно разбиране на живота до каква истина можем да се домогнем? – До никаква истина не можем да се домогнем. За да можем да оздравеем, ние трябва да се докоснем до Истината, до нейната дреха.

„И които се допряха, оздравяха.“

От какво оздравяха? – От всичките свои недъзи. Някои казват: „Да изнесем Истината!“ Питам: В какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Казва Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Всички вестници казват: „Да изнесем тази истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все истината изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва. Питам: Как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи в ума си имат една мисъл, че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. На времето си това било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава? – Не се оправдаха. Казвам: Турците не са излезли още от България. И в моите очи аз мога да определя защо не са излезли. Всичките измрели турци в България, които не са се преродили, навлязоха в българите. Българинът отвън е българин, отвътре е турчин. Духът му е турски. Между турците имало едно предание, според което правоверните трябвало по особен начин да ги спасяват. За тази цел имало 70,000 камили, определени да пренасят умрелите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в гробищата им били погребвани заедно и неверующите, и правоверните мохамедани, то вечерно време ангелите с камилите си ходили да пренасят неверующите мохамедани от турските гробища в християнските и така освобождавали от тях правоверните. Не, на съвременните хора трябва една правилна философия, правилни

разбирания! Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която като се домогнем, да имаме известни резултати. В какво седят тези резултати? – Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат. Вземете, колкото и да е груб един човек, щом в сърцето му се яви най-малката любов, забелязва се едно малко смекчаване на обходите в отношенията му. Забележете, едно младо момиче обича да отговаря на майка си, ходи рошаво, неомито, майка му му дава уроци, то не я слуша. Но като излезе на улицата и види някой млад момък, влюбва се и току-виж, цял ден се оглежда в огледалото. Започват да ѝ се смеят. Не, тя се е докоснала до реалността, до нещо съществено. След като се допре до реалността, майка ѝ, баща ѝ започват: „Остави ти него, ти с него няма да харосаш“. Те я отдалечават от него. Не я отдалечавайте! И действително, няма човек, който като се отдели от Любовта, да е прокопсал. Докато онзи философ мисли с любов, докато онзи философ разпространява своето учение с любов, дотогава неговото учение е мощно. Докато ученият човек разпространява своето учение с любов, то е мощно. Докато онзи военен или онзи техник разпространява своето учение с любов, туй учение е идейно, в него има смисъл. Този офицер може 20 пъти да извади своя нож, но няма да убие никого. Той може да обезоръжи неприятеля си, но в последния момент ще каже: „Достатъчно е толкова!“

Сега хората казват: „Ние трябва да бъдем меки, добри хора“. Но в какво седи тази добрина? Срещам аз двама ученици на улицата, 14–15-годишни, от трети или четвърти клас, хванали се и се бият. Казвам им: „Вие сте братчета, не се бийте!“ Не обръщат внимание те. Аз няма да се намеся, да ударя едното или другото. Не, аз съм силен човек, хващам двамата за краката, държа ги като свещи изправени и казвам: „Ще се примирите или не?“ – „Ще се примирим.“ Казвам: „Слушайте, това е моето учение. Ако е за налагане, мога да ви наложа по-хубаво, отколкото вие си мислите“. Сложа ги на земята. Те се гледат. „Няма да се биете, разбирате ли? Вие двамата сте братчета. Хайде да си вървите!“ Карате се за две ябълки. Едната е по-голяма, другата е по-малка. Аз ще ви дам начин как да се справите. Ще разрежете тези две ябълки на по две. Единият, който има по-малка ябълка, ще даде едната половина от своята на другия; и вторият, който има по-голямата ябълка, ще я разреже на две и ще даде едната половина на братчето си. Така ще се уреди въпросът. Не е работата да мине едната ябълка от единия на другия. Не, трябва да се разреже ябълката. Сега мнозина, като ме слушат, ще кажат: „Тази работа е лесна“. Не е лесна.

Аз бих желал това учение да се приложи във всичките домове и да имате едно разположение като на светия. Ще кажете: „А, може ли човек да бъде светия?“ Светията е човек, който ходи всякога със запалена свещ, той не ходи в тъмнина. Ще ви приведа една аналогия. По-добре е да ходиш с вощена свещ вечерно време, отколкото с една електрическа лампа от 1,000 свещи. Ще кажете: „Е, сега туй разсъждение ли е?“ Ами ако ти си взел тази електрическа лампа само за един час, а аз имам една своя вощена свещ,

питам: Кое е за предпочитане в дългия път, да имаме тази лампа за един час или – моята вощена свещ? Електрическата лампа след един час ще ми я вземат, а моята малка свещ ще я имам за всякога и ще си осветлявам пътя. Сега мнозина от вас искат да имат един голям ум, че да осветляват света. Такъв гениален ум се взима под наем само за един час. Геният не е собственик. Той е една лампа, една временна проява. И много хора, които са били гениални в младостта си, в старини нямат никаква гениалност. Силните хора в младините си, в старините стават за посмешище. Питам: Где е силата на този човек, който по-рано е дигал големи тежести, до 200 килограма, а после на старини едва може 10 килограма да вдигне? Питам: Где е мощната сила на този великан? Сега съвременните хора мислят, че това, което имат, това, което притежават, е тяхно завинаги. Колкото един богат банкер може завинаги да притежава своите пари, толкова и един гениален или един учен може да запази своя талант или знание, толкова и старият може да запази своята сила. Съотношението е същото. Всичко това е до време само, временно се дават тия неща. Те не са още наша собственост. Сега да направя едно малко сравнение. Да допуснем, че аз със свой печат си напечатя 100,000 лева и ги туря в касата си. Казвам: Аз имам 100,000 лева. Питам: Какво представляват те? Туй число, само по себе си, има ли смисъл? – То е мъртво число. Колко може да струват тия 100,000 лева? Може да ги претеглите. Колко струват те? Где е тяхната сила? Обаче аз мога да увелича тяхната сила, ако превърна тия книжни пари в злато или в сребро. Питам: Силата на тези книжки и на златото еднаква ли е?

Следователно ние боравим някой път с числа, на които не знаем стойността. Числото едно, единицата, това е динамическа сила, тъй вярват кабалистите. Когато единицата има зад себе си една реалност, не един книжен лев, а един златен лев, с този златен лев ти можеш да свършиш много работа. Това е една сила. Тази сила ние можем да я оживим. Някой има един книжен лев в касата си, друг има един златен лев, а аз имам един добър приятел. Питам тогава: Где е силата? Това са все единици. Може ли да определите математически в какво седи тяхното съотношение? Питам: Като ги превръщате, где е силата, в книжния лев, в златния лев или в човека? – В човека. Най-после казваме тъй: „Да имаме един приятел!“ Хубаво, какво ще е, ако ти имаш за приятел един ангел? Някой казва: „Да имаш за приятел един цар!“ Друг казва: „Аз имам за приятел архангел Михаил. Аз пък имам за приятел Исус Христос“. Трети казва: „Да имам за приятел Бога!“ Това са все единици, това са все имания. Е, щом започнем от човека и дойдем до архангел Михаил, до Исуса Христа, до Бога, това са велики сили в света, с които ние трябва да имаме връзка. Не е достатъчно само да кажеш: „Аз познавам Христа“, но как Го познаваш. Всички вие имате една вътрешна опитност, но аз бих желал да ми кажете, лично с Христа разговаряли ли сте се? Може да кажете: „Насън“. А, не, не насън, това не е разговор. Аз мога да се явя насън на когото и да е. И вашите приятели, и те могат да ви се явят, но това не е една реалност на нещата. Насън, това е едно нещо, а реалното, това е друго нещо. Колко пъти през живота ви се явил Христос в дома ви и сте се разговаряли с Него? Не само да се разговаряте, но да разберете дълбокия смисъл на Неговото учение. Как мислите, ако дойде Христос, какво ще говори днес? Той ще говори за целокупния живот, ще говори за нашите отношения към Бога, а отношенията към Бога са отношения

към целия космос, към всички същества. Това е въпросът, който веднага разрешава всички отношения.

И днес, в сегашното си положение, когато вие искате да се запознаете с Христа, когато искате да се запознаете с някой велик човек, това не е толкова от желание да се домогнете до знанието, което Той има, а от това, че във вашето подсъзнание има едно скрито тщеславие, да кажете: „Аз се познавам с Христа“, а хората да кажат, че сте нещо, да ви отдадат едно външно уважение. Това е едно скрито тщеславие и вие сте на кривия път. Някой казва: „Аз съм православен“. Че какво от това? Това е външната страна на вашето тщеславие. „Ама аз съм християнин.“ Че какво от това? Хубаво, християнин си, но проявил ли си Христовата Любов? – Не. Добре, ти си православен, но проявил ли си своето православие? – Не. „Аз съм човек.“ Чудни са хората, като си турят разни имена! Хубаво, щом казваш, че си човек, трябва да проявиш това нещо. Знаете ли какво значи човещина? Тя включва в себе си всичките благородни качества.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“ Сега, като ви говоря така, във вас вътре може да се произведе една реакция, едно търкане. Може да кажете тъй: „Нима ние сме толкова невежи, нима ние сме толкова лоши хора?“ Е, как ще докажем ние, че сме добри хора? – Доброто без лошото математически не може да се докаже. Злото, това е едно отклонение. Злото в света е едно от най-силните доказателства, че съществува доброто. Това е доказано по законите на висшата математика. И човек, който никога не е опитал злото, той не може да приложи доброто в света. Доброто, неговата вътрешна сила може да познаеш само тогава, когато туй добро има известно отклонение.

Сега, например, вие заставате и казвате: „Защо да се измени моето настроение?“ Казвам: Имаме 4 годишни времена, имаме 4 главни ветрове, които духат. Тези ветрове имат ли смисъл? – Имат, разбира се. Като се срещнат едно топло и едно студено течение, образуват се условия за дъжд. Питам: Ако тия течения не се срещнат, ще има ли условия да се образува дъжд? – Няма да има дъжд. Ако само студени ветрове духат, дъжд няма да има; ако само топли ветрове духат, дъжд няма да има. Вие питате: „Защо животът да е само страдания?“ Той е само северен вятър. Някои казват: „Любовта на момата била толкова силна, че изгорила сърцето на момъка“. Е, хубаво, трябват две различни течения, за да се образува дъжд. А дъждът е носител на новото учение. Той е, който разнася тези семенца. Същите такива противоречия има и в светлината. Във всеки момент на светлината се посрещат две течения. Така става и при тъмнината. Едно тъмно течение се среща с едно светло течение. Тъмното течение, това е студеният вятър. Като се срещнат тъмнина със светлина, дето се срещнат, там започва новият живот. Следователно между една голяма радост и една голяма скръб се зарежда един велик Божествен живот. Тогава в тия промени на състоянията има философия. Всичките християни в първите времена са разбирали туй учение. А сега всички искат да бъдат весели, никой не иска да бъде тъжен. И прави са. Половината живот е в скръб, половината е в радост, но те трябва да се съединят. Ако вие изолирате скръбта вън от радостта, вие ще създадете най-голямата

отрова. И ако изолирате радостта вън от скръбта, вие ще създадете най-голямата безсмислица в самия живот. Следователно радостта и скръбта ще съедините заедно. Тъй както се проявяват на земята, те са две противоположни течения. Когато дойдем в съприкосновение с тях, ние ще се докоснем до Онзи, Който може да ни оздрави.

Новото, Божественото учение е необходимо за всички съсловия. То е необходимо и за младите, и за старите. Сега хората казват, че религията е необходима само за старите, че духовният свят е необходим само за старите, а не и за младите. Аз правя следующето възражение, казвам тъй: Светлината за кого е, за младите дървета или за старите? Младите дървета се нуждаят от по-голяма светлина, отколкото старите дървета. Следователно младите хора се нуждаят повече от духовен живот, отколкото старите хора. Някой казва: „Аз съм стар“. Стар и млад, това е друго заблуждение. В какво седи старостта? – Старостта, това е едно топло течение. – Младостта, това е едно студено течение. Старият човек е разумен, той е топъл; у младият няма тази разумност. И всички казват, че младите хора са все глупави хора. Казват: „Млад е, но като остарее, ще му дойде ума в главата“. Каква философия има в това? Мен ми е чудно! Може ли един момък, който не е разумен в младини, да стане разумен в старини? Това е невъзможно! Разумността си е всякога разумност. И един момък трябва да бъде разумен в младини, за да бъде разумен в старини. А сега някои поддържат туй учение: „Тия хора сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде любовта“. Това е една измама. Ти за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да туриш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам“. Казва му Христос: „Ела, тури си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва“.

Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христа, ние пак можем да бъдем истински християни. Не, не, това е лъжливо учение. Аз поддържам едно учение: Човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане от него. Някои казват: „Вяра трябва!“ Не, не, това е глупава вяра. Човек трябва да види, но не такова виждане, да видиш от любопитство, да видиш само. Това не е виждане. Виждане аз подразбирам, да видиш своя приятел! Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел. Умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел. И не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще се разговаряш с твоя приятел. Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните хора могат да ти бъдат приятели. Приятел може да ти бъде само разумният човек! Разумността, това е едно качество на един светия. А приятелството е качество само на един разумен човек! Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? Аз считам за приятел този, който може да раздели своя залък с тебе. Казват някои: „Ние имаме едно и също учение“. Питам: Ти можеш ли да разделиш своя залък с мене? Ако аз дойда в твоята къща като твой приятел и те морализирам да разделиш с мене къщата си, това приятелство ли е? Не, аз ще кажа: Радвам се за тази къща, която имаш, и в душата си зная без никакво съмнение, че туй, което ти имаш, си готов половината да го разделиш с мене. Аз зная, че

туй, което моят приятел има, е готов половината да го жертва за мене; и туй, което аз имам, съм готов половината да го жертвам за него.

И сега вие мислите, че сте млади. Ще ме извините, няма да считате това за докачение, но ще ви кажа: Вие, старите хора, на топлината, и вие, младите хора, на студа, защо сте пратени в света? Старите, като задухат от юг, и младите, като задухат от север, какво ще направите, като се срещнете? – Дъжд ще дойде. А като дойде този дъжд, всичко онова отдолу ще поникне.

И всички сега имат желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал тия хора да определят най-първо какво нещо е църквата. Всичките съвременни богословски определения за църквата са криви. Във всичките църкви определението за Христа е криво. Вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите. Криво е! Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Бог не е Бог на заблужденията. И ако днес Христос съизволява в църквите, не мислете, че Той седи там заради поповете и владиците. Не, Той седи там заради някои бедни, прости, невежи. За тях той съизволява. Те са предали своето сърце на Господа и заради тях Той седи. А свещениците какво правят? „Господи, благослови“ – и подложи ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България, навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз като казвам „долу парите“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право, на пазара, там има място за пари, но в църквите, никакви пари! Казват: „Това е опасно учение. Ето опасен човек!“ Не, вие извратихте Словото Божие и продавате Словото Божие за пари. Не, няма да го продавате! В църквата никакви пари! И ако вие сте благородни хора, вие трябва да ми благодарите, че аз ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но аз живея в нея. И може да се живее с нея. Някои оспорват думите ми, казват: „Този е свещеник, деца има, жена има, как ще може без пари?“ Хубаво, не оспорвам това. Нека бъде тъй! Но владиката, който няма нито жена, нито деца, защо му са пари? На свещениците нека им дават, но на владиците? А, има друго, друго, друго! Друго нещо има. Аз не говоря само за българските свещеници, аз говоря за всички. Има друго нещо, което е залегнало в сърцето на хората и те не искат да изкажат Истината. Туй, как работят свещениците, с пари или без пари, това не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията работа влиза. Ако аз защитавах своя интерес, аз щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест. Ще каже някой: „Той е глупав човек!“ Не, не съм глупав човек. Ще кажете: „Той се хвали“. Онзи, който се хвали, той не пали, а аз паля. Някои още не са виждали, не знаят какво мога да произведа с ръката си. Някой ще каже: „А, какво може да направи?“ Тази ръка, като я проточа, та като хвана природата, че като проточа и другата си ръка – нищо няма да остане! Да не мислите, че нищо не мога да направя? Има един Господ, с Когото ние боравим! Ще кажа: „Господи, покажи на тия хора, че само Ти Си Господ сега, покажи, че няма друга сила, освен Твоята“. Не, не е сила това да убиваме хората. Не е тази задачата на света. Казвам: Ако един ден проточа своята ръка, то ще бъде ръката на Любовта, която да свърже тия хора. И ще кажа: Ето, този е

правият път във вашия живот, а пътят, по който сега вървите, този е кривият път.

Сега най-първо трябва да се освободим от заблужденията, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право, кое не. Някой път те критикуват туй Божественото и казват: „Какво може да направи Той?“ Това е глупав въпрос. Я ми кажете, кой човек до сега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го подигнат и ще почнат да разпространяват учението му. Така и сега казват: „Христос умрял!“ Аз в умрели хора не вярвам; в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора. В хората на Любовта вярвам, но че преди 2,000 години някой живял и умрял, аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам. Защо? Аз ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и в Него всички живеем“. „Ще умрем“, казват. Не, друго нещо се разбира под думата „смърт“. Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде онова истинското оживяване, ние ще се разберем. Когато ви срещна и погледна в лицето, ще прочета какъв е вашият живот, не вашите слабости. Моята душа вижда вашите нужди. Ще разбера, че моят приятел се нуждае от лек. Ще видя, че животът му е малко тежък, че страда, и ще му кажа: „Приятелю, две думи ще ти кажа: ти ще си вземеш с три пръста малко цвят от пелин, ще го туриш в едно джезве, ще го държиш 5 минути да клокне. Тъй, всеки ден, в продължение на 10 дни, ще пиеш по една чашка пелин и положението ти 75% ще се подобри“. Няма да му казвам да изяде след това една бучка захар. Не, захарта освен че няма да помогне, ще му влоши положението. Пелин, пелин ще му дам, а ако някой ми дойде на гости, тогава ще му дам една лъжичка сладко. И то е пак икономическо. Днешните хора минават икономически. Като намерили туй изкуство да черпят с по една малка лъжичка сладко, минават евтино. Почерпят го и хайде да си върви! Един американски мисионер отишъл на гости в едно българско семейство, дето му поднесли една фока сладко. Взел една лъжичка, момичето седи, а той, лъжица след лъжица – изял всичката фока сладко. След това казали: „Много яде този американец!“ Едно време българите правеха много добре. Когато им дойдеше някой гост, те го нагостяваха хубаво, а не както сега, с една лъжица сладко. Аз не съм за лъжичката сладко. Някои хора не се задоволяват само с една лъжичка сладко и не ходят на гости. Някои се сърдят, че не им отиват на имения ден. Ще ви дохождат гости, но ще им опечете една хубава кокошка или от тези хубавите скомбрийки или един голям куркой, напълнен с това-онова. Казва: „Виж, такива работи ям аз, другояче не идвам“. Аз харесвам това, когато ви дойде някой гост, да го угостите добре. Слушайте, когато дойде ваш приятел, не се скъпете, не минавайте само с вашето сладко! Сега пък се научили другояче. Казват: „Може и без бонбонче“ – изпра̀ти си картичката и свършена работа! Дойде имениият ден, пра̀ти си картичката, дето трябва – голяма чест направил! Имен ден с една картичка! Е, честит имен ден! Не, приятелю, не е така. Навсякъде ударихме само с картички. Отиваме при Христа, пак с картички. Казвам: Христос, като отворил сега по Рождество Христово чувала, чуди се какво да прави с тези картички.

И чудното е, че всички тези хора седят на един ум и мислят, че са правоверни и че те са

хората, които ще внесат култура в света. Казвам: Ами от 2,000 години защо не внесохте тази култура? „Ама Христос ще дойде.“ Ще дойде Христос, но не по този начин, както вие Го очаквате. Не смея да ви кажа по какъв начин ще дойде Христос. Когато дойде Христос в света, всичките ледове ще се стопят, сняг няма да остане и вода в реките няма да остане, а ще се превърне в па̀ра. Ще има такава па̀ра, такова горене – всичките води, всичко ще се превърне в огън и всичките хора ще се стопят. Е, като се стопят, какво ще остане от хората? Сега хората мислят, че само при туй състояние може да се живее, само с лед може да се живее. Те мислят, че само ледът е нещо реално. Ами ледът, като се стопи, като изчезне, какво дава? – Превръща се на вода. Ами тя? – В па̀ри. Ами па̀рата? – Тя създава едно движение. Следователно всичките наши качества, всичките наши разбирания трябва съвършено да се стопят. Първото нещо, което трябва сега на хората, то е общо доверие. Че какво липсва на тия свещеници? Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мене! Имат право да ги е страх. Но аз казвам: Вас трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мене? Аз зная защо съм опасен. Светлината, при известни условия в живота, е опасна. Те казват, че туй новото учение ще намали авторитета на владиците и поповете. Ами когато поповете и владиците се бият с кандилниците, авторитетът им не се ли намалява? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй благовиден, както подобава за в народното събрание. Питам: Кой е крив тогава? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно за Христа? Един българин ми разказваше следния случай, станал в Добруджа: в една българска църква една неделя служи български поп, а другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете. И на български служиха, и на румънски. Казвам: Много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

„И всички, които се допряха до Него, оздравяха.“

На всички съвременни хора, на всички съвременни философи, на всички учени хора, на всички държавници, владици и попове им трябва, в най-добрия смисъл, да се допрат до Истината! Те са носители на светлината и Господ ги чака. Това не значи, че другите са против светлината, но единствените хора, които спъват засега културата, това са учените хора, това са религиозните хора, и то техните владици. Те са, които спират идването на царството Божие. Господ пита Христа: „Станаха ли хората?“ Христос казва: „Не са, Господи, те спят още“. И ако дойде сега Христос и повика един съвременен български владика да Му рапортира, какво ще Му рапортира? Христос ще го попита: „Как отива моето паство?“ Какво ще Му каже той? Помнете, че всички ще бъдат съдени според своите дела! И ако аз замлъкна да говоря, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам „аз“, подразбирам: Когато умните хора млъкнат да говорят, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато песнопейците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее. Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато песнопейците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и те

имат Божието бла-

(!!! Страници 89 и 90 на фототипното издание са същите като страници 87 и 88.)

ще разберем великата Божия Любов. Сега някой казва: „Аз искам да се изпълни сърцето ми с Любов“. Е, хубаво, левият ти крак е счупен и като се изпълни сърцето ти с Любов, ще те боли повече. „Ами да ми направи превръзки!“ Не, като дойде Любовта, превръзки няма да има. Ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане. Туй ще бъде Любовта. Да се обличаш, в правия смисъл на думата, това е велико нещо! Да се наядеш, да направиш една разходка в широкия Божи свят, в тази светлина, това е велико нещо! И сега казват някои: „Ние не можем да разберем тази Истина“. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я заздрави. Имате някоя малка раничка в стомаха, или където и да е, ще я излекувате. Всичките недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги. А сега окото ви боли, ухото ви боли.

В света сега проповядват едно учение, че човек като остарее, ще оглушее, ще ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на духовния свят. Това учение, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал, то не е учение на остаряване, то е учение на вечно подмладяване. Исая преди хиляди години е казал: „Онези, които очакват Господа, тяхната сила ще се възобнови“. И Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в царството Божие“. И Той подразбирал същия закон. И всеки ден човек трябва да се възражда в себе си, не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел казал на едно място тъй: „Да се обновявате в ума си“. Като се докоснем до тази велика Истина, ние ще приемем Любовта. Не трябва да бъдем в горите, не трябва да бъдем и в църквите. Аз не говоря против горите, не говоря и против църквата. Църквата уподобявам на една хубава Божествена жена. Църквата, това е общение на живи души, в които Христос живее. Те съставляват едно цяло в себе си. Тази Христова църква не седи в тия църкви, които ние имаме; тя не седи и в този салон, в който сме сега, но седи в душите на живите членове в тази църква, не само на тази църква тук, но и на всички църкви по целия свят. Тя свързва всички разумни души, в които живее Христос. Тия хора образуват едно тяло, а Христос е глава на туй тяло във великия Божествен живот. И ако вие сте вътре в туй Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете гладни? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете невежи? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че вие ще бъдете чужди за другите хора? Казвате: „Отворих сърцето си, но не ме разбират“. Не ви разбират, но и вие не разбирате. Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че вашето сърце ще бъде празно? – Не.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега тъй, както ви говоря, аз забелязвам, че у вас се явява една малка натегнатост, считате,

като че ви морализирам. Не, аз ви казвам, че има една вътрешна наука, която ни посочва правилните отношения в живота. Всеки един човек трябва да живее, то е важното. Животът на всеки един от вас трябва да се изрази в най-правилната форма, по най-правилния начин, да има туй същинското съдържание в него. Туй е необходимо. И в църквата трябва да се създадат тия условия, при които всяка една душа да се прояви. Аз желая, като се събирате, да се научите какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо външния свят, какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо живата природа. Някой път вие се оплаквате, казвате: „Всички хора отвън са лоши". Не, не е право, вие изпадате в една крайност. Тези хора отвън не са по-лоши от тия хора вътре. Общо взето, принципиално, има хора светски, които са в църквата, но които, също като вас, разрешават един принципиален въпрос. Колко хора има такива! Те, макар че не са тук между нас, а в църквата вътре, но като се срещнеш с тия хора, разбираш се. Такъв човек, като го срещнеш, виждаш, че в него има нещо, което те привлича. Не трябва да туряме такива рамки, да мислим, че само хората, които са събрани тук, в това общество, са правоверни. То е хубаво да сме събрани в едно общество, но всеки един човек, дали той е великан или слаб, дали той е англичанин, китаец или японец, всеки един от тях има известни качества, които го свързват с другите хора. Питам: Колцина от вас бихте издържали, ако Христос ви се яви днес такъв, какъвто е, а не какъвто бе преди 2,000 години? Той сега се е много изменил. Преди 2,000 години Христос беше физически доста слаб, та като Му натовариха един кръст, не можа да го изнесе на Голгота, а трябваше други да му помагат. Обаче днес Христос е толкова силен, че и да рекат да Го разпнат, не ще могат. Няма да намерят такова голямо дърво, на което да Го разпнат, т.е. ако всички хора биха се събрали да Му приготовляват кръст, трябваше да употребят грамадни суми, да ангажират работници и да иждивят хиляди години време, докато Му изковат един кръст. А дотогава от небето ще дойде сила, която ще помете света. Много силен е днес Христос, та няма кой да Го закове. И при това днес няма такива гвоздеи, с които да Го приковат. Той е придобил туй изкуство, че като каже: „Пуф-пуф", тия гвоздеи, с които са Го заковали, се стопяват. И 10 пъти да Го коват днес, Той все ще се разковава. И действително, днес Христа не могат да Го заковат и затова казват: „Оставете Го!" И всички онези от вас, които се допрат до тази Истина, никой не може да ви закове. Вие сте слаби. Защо? Казвате: „Ами аз не съм ли християнин?" Ако сте християни, няма да мислите, че сте нещо отделно от Христа. Вие ще мислите тъй, както Христос мисли. И Христос ще мисли тъй, какво вие мислите. Той е много деликатен. В Христа има една благородна черта, че Той мисли, както хората мислят, но иска и вие да мислите тъй, както Той мисли. Той като срещне някого, и най-простия, и най-бедния, ще намери един случай да му услужи, да му каже нещо и ще си замине, без да каже: „Аз съм Христос". И като Го запиташ: „Кой си ти?" – не казва. Ще каже: „Пътник". Една благородна черта е, че Той никога не рекламира, не казва, че това и това направих.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха."

Сега аз имам едно намерение, хайде да не го казвам, че ще ви изплаши. Аз съм турил

коритото отдолу, турил съм и малко житце и държа една малка сиджимка, но вие не ме виждате. Някои от вас отивате към коритото и щом речете да влезете, вие сте похлупени отдолу. Най-първо вие се радвате, а аз си казвам: „Дали ще дойдат, дали няма да дойдат". И като дойдете до дупката, хвана ви със сиджимката и ха, в коритото. Виждате колко съм искрен! Аз ви плаша сега, казвам: Не влизайте под коритото, ще потегля! Вие казвате: „А, ще потеглиш". – Ще потегля! Само че между моето корито и онова, с което малките деца ловят птичките, има грамадна разлика. Ако се хванете в моето корито, ще преминете океана; ако се хванете за това на децата, ще опитате горещата тенджера.

„И всичко, които се докоснаха до Него, оздравяха."

Великото вътре в живота е да познаем Бога като една разумна Любов без никакво съмнение. Никога да не критикуваме Бога и Неговите постъпки, защо Господ е направил така света. Трябва да изучаваме живота и да знаем, че онова, което Бог е направил, в него няма никаква задна цел, никаква задна мисъл. В Бога има само една цел: Той иска всички същества да бъдат щастливи, да знаят смисъла и на Любовта, и на омразата, и на радостите, и на скърбите, и на доброто, и на злото, и като знаят всички тези контрасти, да разберат, че всичко това е дадено за разумния човек. Това е съобразно стиха, който казва: „Всичко действа за добро на онези, които любят Господа". Трябва да знаете, че всички сили, които растат върху вас, работят за добро. Ако вие имате Божествената Любов, ще можете да измените тези сили да работят за вашето подигане. Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се подигнете. Я ми кажете, кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете, кой праведник, появил се между някой народ, не е бил гонен? Как ще обясните това гонение, защо е било? И сега, тук в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи. Те вярват в Христа, и ние вярваме в Христа. Да вярваме в различни неща, разбирам. Лесен е въпросът. Ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи, кой от нас е християнин?" Нищо повече! И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: „Ама Той е на небето". Той ще дойде и ще каже: „Мир! Какво спорите?" – „Кой е правоверен?" И казва Христос: „Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, и всеки, който люби ближния си, както себе си, той е на правата страна".

Казва се: „Който люби Господа с всичкото си сърце". Какви са плодовете на сърцето? Какво ще даде този човек?

„Който люби Господа с всичкия си ум." Какви са плодовете на ума?

„Който люби Бога с всичката си душа." Какви са плодовете на душата?

„Който люби Бога с всичката си сила." Какви са плодовете на силата?

И най-после, „онези, които любят ближния си“. Какви са плодовете на тази любов? Всичко туй се определя на думи точно, обаче не трябва да се определя само на думи, но и на дела.

И тъй, казвам: Ако между мене и вас се зароди един спор, лесно ще го разрешим – ще повикаме Христа.

„И които се допряха до Него, оздравяха.“

И сега аз желая вие да имате тази опитност, да се свържете с тази реалност, да се домогнете до нея. Няма по-хубаво, по-красиво нещо в живота от онзи великия ден, в който човек ще почувства, че той е в свръзка с туй Великото, Реалното, което носи живот в себе си. Един ден, когато дойдете в свръзка с Христа, с тази велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате туй не само за един миг. Аз никога не говоря за изгубената любов. Това не е любов. Аз говоря за Любов, която никога не се губи. Пак ще турите пръста си там. Някой път, нали имаш случай, търсиш ключа да запалиш електричеството. Ходиш, луташ се тук-там, не можеш да го намериш. Ключът не се изгубил. Той не си е променил мястото, пак ще светне. Колкото пъти и да си туриш ръката в Христовата рана, Той ще ти каже: „Ела и виж! Не бъди неверен, но верен. Не бъди като онзи, който казва: „Не струва да люби човек“. Онзи, който люби, не обича да говори за Любовта. Говориш ли за Любовта, това не е любов. Тихите води са дълбоките води, шумните води са плитките води в живота.

И тъй, оставам ви единственото в света, да се домогнете до Христа, да се докоснете до Христа – и да получите това оздравяване. Това оздравяване именно ще ви направи членове на църквата.

Беседа, държана на 13 януари 1924 г.

1924_01_13 Приливи и отливи на енергиите. Произход на ума и сърцето
лекция пред специалния клас

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ НА ЕНЕРГИИТЕ ПРОИЗХОД НА УМА И СЪРЦЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Произход на нравствеността“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Разлика между прилежание и трудолюбие“. За следния път тема № 15 „Разлика между икономия и пестеливост“.

Всеки живот, съзнателен или несъзнателен, има своите мъчнотии, или с други думи казано – има своите граници. На чертежа имате две успоредни линии МН и РК и третата линия между тях АВ.

Коя линия от трите е най-важна (– Средната.) – Да, тя е линия на движение. Но защо е крива? (– Защото е жива.) Движението произтича от живота, но кривината не произтича от живота. Тогава от какво произтича кривината на една линия? (– От мъчнотиите и препятствията, които среща в пътя си.) Да, вярно е, препятствията са брегове, те са двата свята МН и РК. Тия два свята са разумни, понеже техните брегове са постоянни. Кривата линия пък АВ, която се образува от движението, е един свят, който сега се сформира. Следователно, щом вие сте заставени някой път да криволичите, и движението ви ще се измени. Казват за някого: Той криволичи. Това се дължи на известни сили, които действат у вас. Вие не трябва да се плашите от тези криви линии.

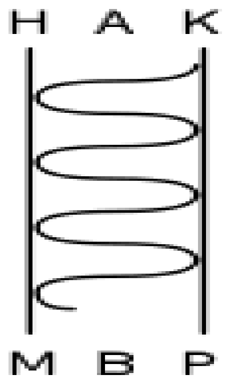

Сега мнозина казвате: Какъв ще бъде моят живот? Ами ако срещна някои мъчнотии в живота си? Вашето положение в дадения случай мяза на това, в което се намира някой ученик или слуга, комуто учителят или господарят казва да мине през гората. Вие казвате: Ами ако ме срещне някоя мечка или някой разбойник? Да допуснем, че сте някой войник, когото началникът изпраща като съгледател на някоя рекогнисцировка. Вие казвате: Ами ако ме срещне неприятеля и ме убие. Убият-не убият, вие трябва да отидете! Мислите ли, че мъчнотиите в живота раждат някакво зло? Не, в мъчнотиите няма никакво зло. От това място, дето се явяват мъчнотиите, оттам започва и всичката наука.

Защо линията АВ се извива в първия случай към линията МН, а после към линията РК? Какво предполагате? Тук навярно има някаква разумна сила, някакъв център, който привлича движението на живота.

И тук силата на привличането трябва да е голяма. Това нещо съществува в природата като прилив на енергия. Значи, енергията АВ към линията МН образува един прилив. Във второто си обръщане, към линията РК, образува един отлив.

Значи енергията АВ образува един прилив към линията МН, а един отлив към линията РК. Защо е така? Понеже по линиите МН и РК се намира една разумна сила, която привлича енергията на линията АВ. Тази разумна сила действа в точките 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. Аз казвам: само едно разумно същество може да образува точка. Всяка от тия точки не заема никакво пространство, но владее пространството.

По същия начин интелигентността, или силата на ума действа извън времето и пространството. Следователно и умът се проявява като една математическа точка, която сама по себе си няма никакво измерение. Обаче тази точка може да действа в

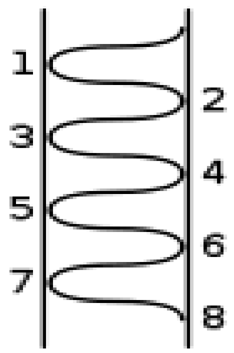

пространството така, че да отклони едно цяло течение от своя път. И цялата тази линия на живота АВ минава между два свята (1, 2). Кои са тия точки, които отделят тия два свята? – Умът и сърцето. Забележете следното нещо: разумните сили, които са образували човешкото сърце, седят по-високо от силите, които са образували ума. В това отношение човешкото сърце е образувано от херувимите и серафимите – съществата на Любовта, които седят по-горе отколкото ангелите изобщо. Някой път думата „ангел" се употребява в смисъл на „светло същество", колкото да означи естеството на тия същества. В този случай под понятието „ангел" влизат всички светли същества, но когато ги разглеждаме по степента на тяхното развитие, съществата, които са образували сърцето, са от по-висша йерархия от тия, които са образували ума. Обаче в човешкия живот умът заема по-високо място, отколкото сърцето. Един човек с ум навсякъде в обществото се зачита повече, отколкото един човек със сърце, с чувства. Ако се явят пред тебе двама души слуги, единият, който се ръководи в постъпките си от своя ум, а другият от своето сърце, ти ще предпочетеш този, който е умен, пред оня, който се ръководи от своите чувства. Защо? – По простата причина, че умът обективно се занимава с материята. Умът се занимава с външната страна на живота, а понеже ние минаваме през материалния свят, тия същества, които са го създали, господстват върху материята. И тогава умът, като една жива сила, която произтича от тях, може по-добре да ни направлява при сегашните условия на живота. И действително, при сегашната стадия на развитие, в която се намираме, по-добре е да ни направлява умът, отколкото сърцето. Тук в чертежа кой е светът на сърцето и кои на ума (– Дясната страна е на ума, а лявата на сърцето) Коя страна взимате за дясна и коя за лява? Вземете следното положение: ако слизате отгоре надолу, от А към В, линията МН ще бъде дясна страна. Този закон, за приливите и отливите, има

приложение живота и ако не го прилагате, той ще бъде за вас един непотребен багаж. Щом се явят в живота ви някои малки мъчнотии, трябва да знаете защо става това нещо. Приливът на единия свят образува отлив към другия, и отливът на единия свят образува прилив към другия. Тия течения постоянно се редуват: когато в ума има прилив, в сърцето има отлив; когато пък в ума има отлив, в сърцето има прилив. Някой път, например, вие казвате: Затъпял е умът ми нещо, не работи никак. Не, това не показва, че умът ви е затъпял, но в това време имаш прилив в сърцето, а в ума отлив, вследствие на което изпитвате известна празнина. Друг път казвате: Аз съм интелигентен човек, мога да работя добре с ума си, но сърцето ми е слабо развито. Казвам: това е, защото имаш прилив в ума, а в сърцето – отлив. Затова именно в този случай не си толкова чувствителен. Следователно, когато вашият ум се развива, вие ще имате отлив в сърцето си. Когато пък вашето сърце се развива, вие щ имате отлив в ума си. Тъй се развиват умът и сърцето. Някой път се ожесточите в себе си, ставате твърди и се заканвате, казвате: Аз тъй ще направя, иначе ще направя. Но станете на другия ден, в продължение на тия 24 часа у вас е настъпил един отлив и казвате: Хайде, аз ще забравя това нещо! Не че ще го забравите, но във вашите чувства е настъпил един отлив.

Сега наблюдавайте да видите дали тия неща стават във вашия живот естествено или неестествено. Когато казвам естествено или неестествено, разбирам да следите дали вие се намирате под прямото влияние на природните закони или под прямото влияние например на някой ваш приятел. Човек върху човека трябва да влияе, но по законите, които съществуват в природата. Ще ви дам един пример, да видите как може да се намирате под влиянието на другите. Допуснете, че при вас дойде един ваш приятел, рибар, който живее повече около морето. Той по цели дни хвърля мрежата си в морето, лови риба, с това се занимава – лодката и мрежата са неговите инструменти. Вие пък сте земеделец, живеете на сушата, но двамата сте приятели, има някаква връзка между вас. Той ви поканва да ви разходи малко из морето със своята лодка. Вие се съгласявате. Влизате в лодката и тръгвате. Морето е тихо и спокойно, но като навлезете 2–3 км. навътре в него, то започва да се вълнува. Вие започвате да повръщате, става ви лошо и във вас се заражда страх– морето вече започва да ви влияе. Вашият приятел има по-голямо присъствие на духа, защото знае законите на морето, а вие, като не знаете тия закони, боите се. Този човек има самообладание, а вие треперите? – Защо? – Той знае да плава, а вие не знаете. Казвате: Какво ще стане с мене? Той е тих и спокоен, казва ви: Не бой се, не бой се! Той умело дирижира тази лодка, а вие сте под негово влияние. Постепенно, постепенно утихвате. Е, какво лошо има в това влияние? Вие, като излезете на брега, ще се прекръстите и ще си кажете: Слава Богу, че излязох! Втори път не влизам в морето! Вие не трябва да прибързвате да се произнасяте за някого: Този човек е под влиянието на едикого си. Какво лошо има в това? Щом този човек е силен, смел, щом той има самообладание и познава законите на морето, всеки трябва да бъде под неговото влияние, докато премине морето. Един ден този рибар ще бъде под ваше влияние. Той ще дойде у вас на гости и тогава вие ще го впрегнете на работа. Ще му дадете или мотика да копае, или рало да оре. Ако копае цял ден, вечерта като се върне, ръцете ще го болят и ще каже:

Какво стана с мене разболях се? Вие ще му кажете: Няма нищо всичко ще мине. Измий си краката с топла вода, хапни си малко гореща чорбица, легни си да пренощуваш и сутринта като станеш, ще бъдеш бодър и весел. – В този случаи рибарят е под влиянието на земеделеца. Законът е такъв – редуване става. Някой път вие се намирате под влиянието на вашето сърце, а някой път – под влиянието на вашия ум. Сърцето от своя страна има двояко влияние върху човека. Когато сърцето като една сила е прямо свързано с вашата низша душа, има едно влияние, а когато е свързано с висшите същества, има друго влияние върху вас. Аз наричам първото състояние низходяще, а второ – възходяще. Когато ние действаме като хора, всякога сме егоисти, защото мислим само за себе си. Когато чувствата ни са под влиянието на херувимите, серафимите и други висши същества, ние сме във възходящо състояние. Тогава имаме благородни чувства: да помагаме на бедни, на страдущи. Това състояние не е ваше. Тогава вие се намирате под влиянието на някои възвишени, благородни същества, които ви направляват в живота.

И умът, както и сърцето, има двояко влияние върху човека: низходящо и възходящо. Обективният ум в човека указва низходящо влияние. Той ще влезе оттук-оттам, ще заобиколи, все ще открадне нещо. Кражбата е качество на ума. Само умният човек може да краде, глупавият не може. Само умният човек може да лъже, глупавият не може. И забележете, в онзи разказ от Библията, дето се предава разговора между човека и змията, змията там е представена като символ на ума. Змията, това е животът, който се зарежда между две течения, т.е. между двата свята МН и РК. Змията върви и се смее. Започва се един разговор между нея и човека. От този разговор у човека се събуждат амбиции и той казва: Аз трябва по друг начин да използвам тези условия, при които съм поставен. Не трябва повече да се занимавам с това градинарство. Значи, този човек иска да подобри своето положение. Но в дадения случай туй, което е приятно за сърцето, не е приятно за ума и туй, което е приятно за ума, не е приятно за сърцето. И затова човек, за да примири ума и сърцето си, трябва му друг един елемент – трябва му душа. Само човекът, който има душа, може да примири сърцето с ума. У хора без душа умът и сърцето им са във вечна борба. И туй, което хората наричат борба между плътта и духа, то не. е нищо друго освен борба между ума и сърцето. Един път сърцето е отдолу, а умът натиска отгоре. Втори път, когато дойде отлив в ума, сърцето е горе, а умът долу. И при тази борба никой не може да надвие. Някой път мислиш, че умът ти е взел господство над чувствата, но на другия ден виждаш ума си долу, а сърцето горе. Един ден казваш: Разбрах най-после това нещо, разрешиха този въпрос, но на другия ден казваш: Не, като че никога няма да го разреша. Един ден мислиш, че много знаеш, на другия ден виждаш, че нищо не знаеш. Един ден мислиш, че си благороден, а на другия ден мислиш, че не си благороден. И след всичко това казваш: Какво става с мене, ще полудея ли? Не, никакво полудяване няма да стане, но тук се сблъсквате с едно просто явление, което става във вас тъй, както и в самата природа и вие трябва да го проучвате – нищо повече. Сега вие минавате между тия два свята МН и РК, между които стават приливи и отливи. И когато тия приливи и отливи дойдат и във вас, там седи красотата на живота – именно в кривата линия АВ. Тази линия е линията на живота.

И тъй, не се обезсърчавайте от страданията! Страданието почва с отлив, радостта – с прилив. Тогава имате: радост – прилив, скръб – отлив. Значи, един път ще имате ще имате скръб в сърцето си, втори път ще имате скръб в ума си. . Един път ще имате радост в ума си, втори път ще имате радост в сърцето – редуват се тия състояния. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 – това са радостите на двата противоположни бряга на живота, а 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 – това са скърбите или нещастията на двата противоположни бряга на живота. Ние ги наричаме нещастия за онези, които не разбират законите на живота, а за онези, които разбират законите, нещастието в живота е щастие за тях. Ще ви разправя един анекдот за един беден човек. Този беден човек постоянно се оплаквал от своята сиромашия. Всеки ден той минавал през един мост и си казвал. На, като беден човек, все тъй по крака ще

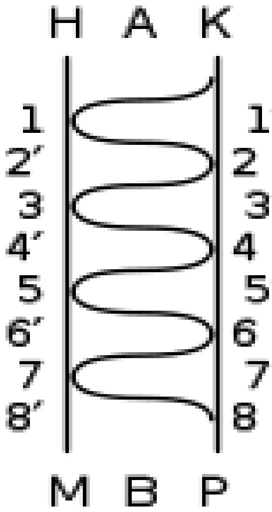

минавам този мост, но ако бях богат, щях да минавам с кон. Това си повтарял всеки ден. През същия мост минавал един княз, който отивал в гората на разходка и един ден чул как този оплаквал съдбата си.

Той решил да му помогне, затова един ден взима една торба със злато, туря я насред пътя, близо до един камък, откъдето минавал бедния и следял да види какво ще стане. Като дошъл бедният човек до камъка, рекъл си: Толкова години минавам по този мост все с отворени очи, чакай този път да си затворя очите, да видя мога ли да мина моста, без да се ударя в камъка!

Та казвам: страданията не са нищо друго, освен онзи мост, по който вие минавате със затворени очи, а на този мост, близо до камъка, седи онази торба със злато – щастието, което вие не виждате. Златото, това са условията, които могат да ви доставят конят, за когото вие мечтаете. Често хората бягат от своето щастие по този начин именно. Вие трябва да внимавате: като видите онзи камък на пътя си, заинтересувайте се да узнаете кой е турил този камък, защо го е турил и т.н. По този случай вие ще видите и торбата със златото. Нея ще вземете, а камъка ще отстраните от пътя си. Бедният човек си казал: Чакай да видя, като си затворя очите, ще мога ли да мина моста със затворени очи, без да се ударя в камъка. И наистина, минал без да се удари в камъка, но и торбата не видял. Много умен човек е бил той. И всички съвременни хора имат същото желание – да избегнат страданията и започват да философстват по кой начин да минат моста. Как ще го минат? – Или в ляво от него, или в дясно. И после казват: Минахме моста. Да, по този мост се минава прекрасно, но все пеш. Можете ли сега да използвате този разказ за ваше добро? Вие как ще минете през моста, със затворени или с отворени очи?.

Ще ви запитам сега: каква е разликата между материята на висшите същества и човека? – Тъй както се проявяват висшите същества, тяхната материя е устойчива, не се изменя, както в човека. За пример, вие с нищо не можете да измените мисълта на един ангел, с нищо не можете да го подкупите. В човека обаче, вие може да измените ума му, а може да

измените и сърцето му. Като казвам, че може да го измените, не подразбирам, че той се е изменил, но можете да го подкупите с нещо. Подкупът всякога произтича от онова лъжливо схващане, че можем да минем по един лесен път.

Как мислите сега, пълен ли е животът на линията AB? Има ли нещо, което да ѝ недостига? (– Има, ние търсим нещо.) Този чертеж сега ни представлява пълния живот.

Кривите AB и A′B′ са двете са двете преплетени змии в теософията. В окултизма тия преплетени змии представляват преплетения живот на сегашното човечество, дето двата полюса на живота се редуват. Затова, за да има хармония в един клас половината от учениците трябва да бъдат радостни, а половината скръбни, да образуват тази осморка (8). Под „скръб“ аз не разбирам да проливате сълзи, защото сълзи могат да ви текат някой път и от вятъра. Сълзите по някой път са изкуствени прояви, случайности, които не трябва да внасяте в живота си. Как изгубвате вие радостта си или доброто си разположение? Ще ви приведа един пример. Имате една приятелка, която в първо време обичате, затова сте радостни, доволни и казвате за нея: колко е умна тя! Като нея няма

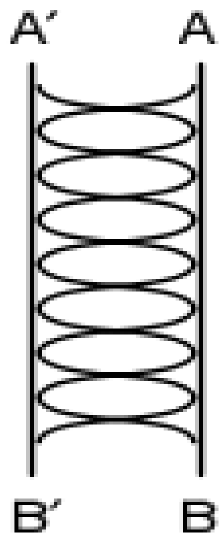

друга. По едно време любовта ви към нея започва да охлажда, вие ставате индиферентни и. казвате: И тя е като мене. И започвате да търсите друга, у която да има прилив. След години вие отново намирате първата си приятелка, пак се сближавате с нея и казвате: Колко е поумняла! Как е възможно това? Едно време тази ваша приятелка беше умна, после оглупя и след 3–4 години пак стана умна. Не е станала глупава тя, но имала в себе си един отлив а вие, като не разбирате закона, казвате, че е оглупяла. Ето защо вие трябва да си помагате помежду си. Някои от вас са в отлив, други – в прилив. Като виждате, че някоя ваша сестра е в отлив, влезте в положението ѝ и кажете: Чакай да изуча какви са нейните брегове и по брегове и по какъв мост се движи! Пребродете бреговете ѝ от единия край до другия и вижте равно ли е мястото от едната и от другата страна. Проходете хубаво тия места. Това значи да се запознаете дълбоко с човешкия живот. Ако това не можете, изучете поне външната му страна. Всички ученици от един клас трябва психологически да изучават както своите приливи и отливи, така и тия в живата природа. Ще разбирате добрите и лошите страни на тия приливи и отливи. Като говоря за добрите и лошите страни, аз разбирам вашия морален живот. Вие сте млади и сте същества само на радости и скърби – движите се между приливи и отливи. Гледам някой от вас, той е радостен, весел. Не се минава и един час, той плаче, скърби – отиде радостта му, стана песимист. По-рано, в радостта си, пише поезии, учи, а щом дойде скръбта, напуща и поезия, и наука. След няколко дни пак казва: Не, аз ще уча, ще свърша започнатата си работа. Ако го гледа някой човек, който не разбира тия неща, ще каже: на този момък му хлопа дъската. Не, не му хлопа дъската, но той бърже преминава известни течения. Вие не му казвайте нищо, но само изучавайте неговото естество!

Някои от вас, като се подложат на опит, казват: От мен нищо няма да стане. Сега именно математически може да се изчисли какво може да стане. Вие сте „хикс“. Казвате: от мен нищо няма да стане. Значи сега ставате x2. Аз казвам: сега именно от вас човек ще стане. Знаете ли защо? Най-силното доказателство, че от теб човек ще стане, е, когато си казваш: „От мен човек няма да стане“. Като си кажете, че от вашето сърце нищо няма да излезе, вие ангажирате всички ония висши интелигентни същества, които са работили върху сърцето за неговото създаване и те казват: Не, вашата работа ще се завърши успешно. Ние сме започнали тази работа и от вас човек и половина ще стане. Казвате: Ама аз зная, че от мен нищо няма да излезе. Не, сега именно от теб човек ще стане. И когато някой се обезсърчи, това е най-голямото доказателство, че от него човек ще стане. Щом се обезсърчите, вземете си един малък дневник и пишете: днес прекарах най-щастливия ден от живота си, понеже прекарах много страдания и не умрях, а от това разбрах, че от мен човек ще стане. Ще си отбележите кой е денят, дали понеделник, вторник или друг някой, ще си отбележите накратко и състоянието, което сте преминали. Ще си кажете: Сега аз имам по-голяма вяра в себе си. По рано мислих, че като ми дойде някое страдание, сърцето ми ще се пукне, а сега видях, че като дойде страданието, изживях го, то си отмина без да се пукне сърцето ми. Слава Богу, издържах всички страдания! Страданията, това са вътрешни сили, чрез които работят тия висши интелигентни същества в нас. Ние, по причина на болката, която изживяваме при страданията, не схващаме техния дълбок вътрешен смисъл, а се спираме само върху негативната им страна. Когато тия същества завършат своята работа, в нас се явява известна радост. Това е закон абсолютно верен, който ви сами ще проверите. Тъй щото вие, младите, не трябва да се обезсърчавате.

(– Определено ли е времето на тия приливи и отливи?) – Различно е, но обикновено играе между числата 2–10. Те започват с числото 2, което представлява един отлив, т.е. скръб. Животът започва винаги със скръб. Скръбта, т.е. отливът, означавам с числото 2. След това не настъпва веднага радост, но състоянието на равновесие, което означавам с числото 3. Следното състояние е прилив – него означавам с числото 4. Този прилив ще трая толкова, колкото отливът. После имаме числата: 5 – равновесие, 6 – отлив и т.н. Разликата между един отлив и един прилив, както и от едно състояние на равновесие до друго, е с две единици: 2, 4, 6; 3, 5 и т.н. Някой път тия приливи и отливи могат да започнат и от числата 6, 7, 8 или 10, но обикновено се започва от числото 2. Понякога между тия числа може да има известно колебание, тия моменти могат да се увеличават или намаляват. В случая, както е на чертежа, при числото 2 имаме отлив на сърцето, при 3 – физическия свят, при 4 – проява на ума, прилив на ума. След това иде пак слизане – равновесие, после отлив и т.н. След всеки прилив и отлив има по един промеждутък: отлив в сърцето, прилив в ума; прилив в сърцето, отлив в ума – тъй непрекъснато се редуват тия състояния.

Та, когато идват тъжните, скръбните настроения, вие сами ще проверите този закон и ще се радвате. Ще наблюдавате вашите състояния, без да се критикувате. Човек трябва да бъде много справедлив към себе си. Той не трябва да има лъжливи схващания за нещата,

но да знае, че има още много същества, които се интересуват от неговото сърце. Имате един добър ум. Радвайте се за този ум, но знайте, че и други същества се интересуват от него. Туй е красивото в живота на всеки един, че много същества са ангажирани около него. И вие трябва да знаете, че каквото и да стане с вашето сърце или с вашия ум, в края на краищата тия висши същества ще ви изведат на безопасно място, на един добър край.

Човек трябва да има абсолютна вяра във великия закон, който действа разумно в цялата природа.

Някой път ще ви говоря върху разните категории енергии в човека, защото има различни умствени енергии, както и различни сърдечни енергии. Едни от тях са по-нисши, други – по-висши. Висшите енергии в човека съграждат неговия характер.

Упражнение: Ще изговорите думите: „сърце“, „ум“, „душа“ и „дух“. Като изговаряте тия думи, ще теглите ръцете си (пръстите да се докосват само) от челото до слънчевия възел (до стомаха), като минават по лицето, по гърдите, докато стигнат до стомаха. Като произнесете думата „сърце“, наблюдавайте какво ще почувствате.

След това теглете ръцете си нагоре от слънчевия възел до челото, като произнасяте думата „ум“ и пак наблюдавайте какво ще почувствате при произнасянето на тая дума. Опитайте се да схванете разликата между чувствата, които ще изпитате при изговарянето на думата „сърце“ и тия на думата „ум“, понеже те крият различни сили в себе си. (– При изговаряне на думата „ум“ като че има едно хладно течение, а при изговаряне на думата „сърце“ – една нежна топлина).

Сега ще изговорите останалите две думи – „душа“ и „дух“ Пръстите на ръцете се поставят на челото и постепенно се отварят широко настрана, като се изговаря думата душа„. В това положение на ръцете се изговаря думата дух“ и постепенно се прибират на челото Следете какво ще почувствате като изговаряте думите „душа и дух“.

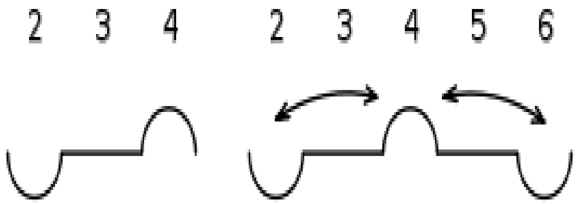

И тъй, при тия упражнения имате две течения: едното е надолу и нагоре – сърце и ум, другото настрана и навътре – душа и дух.

Тия упражнения може да правите мислено, като произнасяте думите в себе си, без да правите движения с ръцете. Тия думи имат сила само като се произнасят. Ще си кажете тихо в себе.си думата „сърце“ и мислено ще теглите една алинея към сърцето си. Спрете се за малко и си представете всички ония висши същества, които са създали вашето сърце и работят над него. Това е един капитал, който вие имате. После пък произнесете думата „ум“ и мислено прокарайте ръцете си нагоре. Теченията на сърцето и ума са тези две криви линии, които вървят между бреговете МН и РК, които са две интелигентни същества. Ако някой ясновидец би

погледнал на тия неща, ще види едно широко и вълнообразно течение, много красиво, подобно на светлинните лъчи, които се разливат от Слънцето. То е красота, която не може да се опише. Това течение не е просто, в него има красиви, сложни съчетания. Учените хора представят междините в светлинните лъчи като еднакви, но всъщност те не са еднакви. Всяка вълна и всяка междина се различават една от друга, те не са подобни. Всяка вълна има свое особено качество и свое предназначение. По това именно се и различават. Те са като музикалните тонове. Вземете за пример долно „до“ и горно „до“ в октавата. Те са един и същи тон по име, но вторият тон „до“ съдържа повече вълни, т.е. повече трептения. Каква е разликата в трептенията на тия два тона? Математически могат да се изчислят трептенията на всеки тон. Във всеки тон се внася нещо ново. Значи, всяка вълна се различава от другите по броя на своите трептения, както е и с всеки музикален тон. Който веднъж е видял една такава вълна, той никога няма да забрави тази светла картина. Затова именно светлината съставя такова богатство в природата.

Това упражнение ще правите 10 дни наред, по 3 пъти ще изговаряте тия думи, и то точно в 10 часа вечерта (до 23.1.). Ако сте някъде на гости, няма да правите като турците, да застанете сред стаята и тъй да го правите. Вие ще държите на принципа. Дето и да ви завари това време, даже и госта да има около вас, ще се спрете в себе си и тихо, мислено ще направите упражнението. Щом сте сами, ще го правите с движенията на ръцете – тогава упражнявате и волята си. Тъй щото, дето и да сте, вие може да си направите упражнението, без да подозира някой, че правите нещо необикновено. Така ще избегнете едно противоречие, което биха могли да внесат във вас околните хора. Като мислите за сърцето, ще се свързвате мислено с херувимите и серафимите, а като мислите за ума, ще се свързвате с висшите същества на Мъдростта. Знаете ли как теософите и окултистите наричат тия същества, които са образували ума? – Те ги наричат „Творци“ или „Бащи на ума“.

И тъй, когато мислите за сърцето, ще се свързвате с висшите същества на Любовта, а когато мислите за ума – с висшите същества на Мъдростта. Това е необходимо за вашето развитие, защото в тия същества има голяма хармония. Всички стремежи и идеали в тях са еднакви, само че в икономията на Божествения свят те заемат разни длъжности.

Ще ви дам следното правило; като се радвате, да не вкисвате; и като скърбите, да се не отчайвате. Защото онзи, които има радост, много лесно се вкисва. Знаете ли кога се вкисва човек? – Щом му вземат радостта, той се вкисва, няма обект вече. Вие имате, за пример, една шапка, едни обуща или дрехи, на които се радвате. Щом ви вземат шапката, обущата или дрехите, вие веднага се вкисвате. Затова, като ви вземат радостта, гледайте да не вкисвате. Ако пък вкисвате, гледайте да не прекисвате. Когато се обезсърчите пък, гледайте да не се отчайвате. Обезсърчението ще дойде, невъзможно е да не дойде, но гледайте да не се превърне в отчаяние, защото отчаянието нищо не ползва. Спрете се само до обезсърчението, то ще даде отлив.

(– Само по веднъж на ден ли да правим упражнението?) Аз ви го давам един път, пък ако някой има голямо желание да го направи повече пъти, може, но да го прави усърдно и при концентриране на ума. За наблюдение, за опит, но не от любопитство, може да го правите и повече пъти, то ще бъде за ваша полза. Знаете ли на какво мязате в този случаи? Представете си, че аз ви завеждам при един хубав извор да пиете вода и вие ме питате: Колко пъти да пия от тази вода? Казвам: ако е студено, ще пиете само веднъж през деня, ако е топло, може да пиете и 10 пъти през деня. Разбирате ли какво значи това? Та казвам: ако е много топло у вас, може да правите упражнението и 10 пъти през деня, пък ако е студено, ще го правите само веднъж през деня. Разбрахте ли закона? Това правило, което ви давам, е разумно.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

13 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13.I.1924 г. в гр. София

1924_01_20 Допреният въглен
неделна беседа

ДОПРЕНИЯТ ВЪГЛЕН

И допря го до устните ми и рече.

Един от видните еврейски пророци, можем да кажем един от най-гениалните, разправя една от своите опитности. Това е една изключителна опитност, не всички могат да я преживеят, това не е реално. Това, което само един преживява, това е реално. То повидимому е едно противоречие, но всъщност не е така. В дадения момент за нас важи само това, което ние преживяваме, което ние схващаме. Преживяването на този пророк седи в това, че той се намира в едно изключително положение. Вижда неща, които не е виждал дотогава, и в него се заражда едно отчаяние. Той казва: „Видях Бога“. Ние не можем да описваме туй, което той е видял; ние не можем да си представим работите тъй, както са били всъщност, но съдим според думите му. Казва: „Понеже видях Господа в Неговата слава и понеже съм грешен човек, ще ме сполети нещо, някаква смърт“. И тогава един от седящите духове, от тъй наречените „серафими“, духове на Любовта, взима един въглен от олтара, допира го до устата му и казва: „Греховете сега ще ти се очистят“. Ако вземем буквалната страна на този стих, питам: едно обикновено допиране на въглена може ли да извърши туй? – Не може. Значи туй е едно особено допиране. Свещеният огън се допира по особен начин.

„И допря го до устните ми и рече.“

Всички неща в живота започват с един вътрешен импулс, с един вътрешен стремеж, с едно вътрешно подбуждение. Дълбоките причини на тия подбуждения, на тия стремежи на човешката душа, в своето съвременно развитие, са неизвестни. Много от вашите състояния са неизвестни вам и вие не можете да си ги обясните. Искате да бъдете богати, имате силно желание за това и можете да посветите целия си живот, но като ви попитат философски, защо искате да станете богати, вие ще кажете: „За това, за онова“, но подбудителната причина не е тази. Можете да имате желание да станете някой философ или някой учен, и на това си желание да посветите целия си живот, то да ви коства всичко, но подбудителните причини всъщност са скрити. Ако запитат колелото в една воденица: „Защо се въртиш?“, и то каже, че иска да смели брашното на господаря си, това така ли е? Чудни са хората! Те, като това колело, казват: „Аз искам да меля брашното на господаря си“. Ами ако нямаше вода, можеше ли да мелиш? – Не можеше. Следователно, ако ти мелиш, водата те заставя. Но зад тази вода седи друга една причина. Топлината ще му каже: „Не зависи от тебе, ако аз не съм, ти не ще можеш да се движиш“. Ако топлината изчезне, водата не ще може да се движи, а следователно и колелото не ще може да се движи. Значи причината не е в колелото, не е и във водата. Ние се спираме до топлината, но зад топлината има друга някаква причина, друго нещо разумно. Значи не е

и в топлината. Ако няма някоя разумна сила, която да раздухва онзи огън, можеше ли той да гори?

И сега учените хора искат да ни убедят, че слънцето от самосебе си гори. Това е една философия, която почива на една здрава математическа основа. Аз питам: Във вашите къщи, във вашите огнища, огънят от самосебе си ли се запалва? Не, или вие го запалвате, или някой ваш съсед, или някой ваш приятел. Може вие да сте го запалили и да си заминете, а като се върнете, да кажете: „Този огън гори". Да, но някой го поддържа. Има някаква причина, която поддържа този огън. Слънцето гори и ние казваме, че от самосебе си гори. Сега човек, сам по себе си, е една запалена свещ. Човекът гори и в туй горене вътре се проявява животът. Обаче един ден човек изгаря, както почти всички неща изгарят – свършва му се маслото. Не казвам, че той умира, а – изгасва, но ако му турите малко масълце, пак ще гори. Щом имате разумност в себе си, всякога може да възобновите топлината. У Исая, у този виден пророк, се заражда един страх. Умен човек бил той, но кое е онова нещо, което го уплашило? Можете ли да си обясните произхода на страха, отде води своето начало? – Тази велика сила, Любовта, тя е, която произвежда страха. Страхът, това е една сила, която дава подтик на човешката разумност. Само страхливите хора могат да бъдат учени хора. И ние сме учени, защото сме страхливи. И действително, извадете страха от който и да е човек, и той не може да стане учен. Ами онзи ученият търговец-финансист, защо е станал такъв? – Страхът, бабам. Страхът е, който го кара да държи сметка за всичко. Страх го е да не остане гладен, гол, бос, да не се изложи пред обществото. Онзи ученик защо учи? – От страх учи. Онзи на бойното поле защо се бие, защо воюва? – От страх воюва той. Навсякъде от страх се бият, от страх воюват хората. И после казват: „Тия хора са герои". Не, аз оспорвам това. Това е лично мое схващане, аз ще ви го докажа. Ще направя едно сравнение, ще ви приведа едно морално положение. То е следующето: Туй, което всички хора вършат в даден момент, е престъпление, а туй, което аз върша в същия момент, е добро. Вие ще кажете, че туй мое твърдение е криво, нали така? Хубаво, аз имам пълна каса със злато. Всеки, който би бръкнал в моята каса, какъв ще е? – Престъпник. Аз мога да го подведа под закон. Но ако аз бръкна в своята каса, аз съм морален човек. Следователно касата, в този случай, признава само мене за морален човек, но всеки друг, който бръкне в моята каса, според закона е престъпник. Аз като бръкна, касата прави за мене изключение. Защо? Я ми кажете! Нали вие сте хора на разсъждението? Туй са закони на съвременното общество. Ще кажете: „Това е илюзия". Не, това е така, но аз питам: На какво основание отгоре аз да съм морален, честен човек, а другите да не са? Касата казва: „Само ти си честен човек и когато ти бръкнеш в мене, аз не се опетнявам". Добре, но представете си, че аз обеднея и продам тази каса другиму. И той вземе, че напълни моята каса с пари. Ако аз бръкна в тази моя каса, как мислите, ще бъда ли онзи честният човек? Не, аз ще бъда безчестен тогава. Защо? Следователно всеки човек в момента, когато касата е ??? негова и той бръкне в нея, той не е честен човек, той е безчестен. И всички хора, които нямат каси, са безчестни, а всички хора, които имат каси, са честни. Това са положения на съвременното общество, това е съвременната логика. Аз си правя свои изводи и нека каже някой, че не е

така. Туй почива на известни закони. Навсякъде в света съществува същата база.

Ние сме много морални хора. Минаваме за хора, които имат дълбока любов, религиозни сме. Ще ви приведа един пример, да видите доколко всичко това е действително така. Баща, богат банкер, има дъщеря и син, отлично възпитани. Дъщерята минава за една от най-целомъдрените, ходи скромно облечена, не обича да изнудва баща си и майка си. Бащата не е толкова претенциозен, не обича да се облича добре. Наближава Рождество Христово. Дъщерята идва, прегръща баща си и му казва: „Татко, ще ти поискам нещо". Бащата първо мисли, че тя ще му поиска пари или нещо друго. Не, тя казва: „Аз искам да си купиш една хубава шапка, нови чепици, нови дрехи. Моля ти се, купи си, ще ми бъде толкова приятно да бъдеш хубаво облечен". Бащата си казва: „Колко е разумна моята дъщеря, иска да ме види хубаво облечен, с шапка, с нови чепици и нови дрехи!" Тя е гений за него. „Аз ще дойда с тебе, аз ще ти избера дрехите." Тръгват, тя ще му избира дрехите. И наистина, избира му хубави дрехи. След като избере за него дрехи, той ѝ казва: „Ами ти за Коледа не искаш ли нещо?" – „Е, сега няма нужда." – „Ами тази шапка не искаш ли? Много хубава шапка е. Ами този костюм, тези обуща?" Облича я той. Питам: Кои са подбудителните причини, че дъщерята иска да купи на баща си дрехи? Ще кажете: „Рождество Христово". Не е. Тя е видяла един красив момък и не може да каже на баща си: „Татко, аз се влюбих, искам да се облека хубаво". Тя не може да се представи пред този момък недобре облечена, затова си служи чрез дипломация, първо ще облече баща си, а после и себе си. Голяма дипломатка е тя! Така правят хората, а после ще кажат, че са морални, че са умни. Нямам нищо против дъщерята, но в дъното на душата си тя не казва самата истина.

Сега, като дойдем до онзи вътрешен религиозен живот, и там има такива положения. Някой път ние казваме пред себе си само 50 на 100 от истината, 50 на 100 не я казваме. Някои неща ние крием и искаме да се извиним. Направим някоя погрешка, казваме: „Е, обстоятелствата отвънка са такива". Някой път едва ли ще кажем 25 на 100 от истината, съзнателно искаме да се самоизмамваме. А в дадения случай нещата са математически, точно определени. Духовният свят е свят, който не се изменя. Аз ще ви приведа един пример, да ви покажа кое нещо е морално. Той е следующият. Сафрио, тъй наречен, един отшелник, живял в миналите векове, още в най-ранните времена на християнството. Той принадлежал към един знатен род, но се числил като член на Всемирното Бяло Братство. Според окултната философия, той дал обещание, като види, че някой извърши някое престъпление, никога да не казва, че го видял. И във всички случаи за никого зло да не мисли, никого да не издава. След като преживял 15 години в това отшелничество, той попада на следния тежък изпит. Някоя си богата, видна римлянка, Марциама наречена, имала свой любовник, с когото се разхождала през една хубава местност. Нейният любовник я заподозрял в нещо, забива ножа си в гърдите ѝ и тя остава на място, умира. Тъкмо по това време Сафрио минава през тази местност и вижда една жена, лежи мъртва на земята. Той се чуди как е станало това убийство. Веднага минават хора покрай това място и го запитват: „Кой уби тази жена?" Той видял кой я уби, но дал веднъж обет да не

казва кой извършил престъплението, отговаря: „Аз я убих“. Хващат го, дават го под съд. Всички се намират в чудо, един отшелник от 15 години, да убие една жена! И най-после си мислят: „Някакво ужасно престъпление трябва да е извършил той и за да го прикрие, решил да убие тази жена“. Осъждат го на смърт, но той казва на съдиите: „Аз имам пред умрялата едно задължение и според обичая искам за последен път да я видя, да изпълня туй си задължение. След това вие ще приложите смъртното наказание“. Ще кажете: „Това мит ли е или легенда, че работите стават много бързо?“ В митовете и легендите работите стават много бързо, не се протакат много. Той се приближава до умрялата, простира ръцете си отгоре ѝ, тя става, издига се. Още един път простира ръцете си, трети път, и най-после тя става, оживява. Той казва: „Сега аз изпълних своето задължение, можете и вие вече да приложите своята присъда към мене“. Тя се обръща към съдиите и казва: „Не е този, който ме уби“. Следователно, когато някой каже, че той не е извършил туй престъпление, което му приписват, то ако той действително не е извършил престъплението, ще има сила да издигне умрялата. Законът е такъв. Аз изваждам един морал: Всеки човек, който не може да поправи една своя погрешка, той е престъпник, а всеки, който може да поправи една своя погрешка, той е Сафрио. И когато някой път аз ви казвам, че вие можете да поправите погрешката си, вие казвате: „Не мога, аз съм слаб“ Не, всички можете да бъдете като Сафрио. Ако един Сафрио можа да въздигне Марциама, умрялата, нима вие ще бъдете по-слаби да изправите една своя погрешка?

В какво седи сега благородството на съвременните хора? Кое е ценното в тях? Ако нас, в съвременното общество, ни запитат кои са онези особени качества, които отличават човека от животните? – „Говорът“, ще кажете. Че и животните говорят! Я вижте онези врабченца как чуруликат! Като мине някой сокол покрай тях, извикват: „Чврък“ – и моментално се скрият. Щом замине соколът, дадат си един знак и пак излизат всички. Имат си и те знакове. Казват: „Разумното слово е, което отличава човека от животното“. Но в какво седи разумното слово на човека? Някои казват: „Да вярваме в Бога!“ В какво седи тази вяра? Нима онова животно, което гледа към своя господар и изпълнява неговата воля, та този човек не е в неговия ум като един бог? Каква разлика има между тебе и туй животно, когато ти служиш на Бога? Човек е само онзи, който изключва от себе си всяко престъпление, всяка лоша помисъл, всяко лошо желание, всяко лошо действие. Нищо повече! Човек е само онзи, който не отнима живота никому. Той е човек, той е Сафрио. Ако след като се скарате с някого във вашия ум се яви мисълта: „Чакай, аз имам един нож, ще го забия, ще му отмъстя“ – човек ли сте? Нима онази възлюбена жена, след като обича своя възлюбен и види, че той обича някоя друга жена, каже: „Аз ще му отмъстя“, та това е човешко? Какво има от това, че люби друга? Хубаво, всички жени минават за честни, сега по вашему разсъждавам. Ако попитат вас, жените, ще кажете: „А, ние сме честни“. Всички минават за честни. Хубаво, ако вашият мъж се влюби в една жена и тя минава за честна, кое е онова, което може да го обезчести? И ако вашата жена се влюби в един мъж и той минава за честен, кое е онова, което може да я обезчести? Щом има нещо във вас, което може да ви обезчести, то е друг въпрос. Но вие всички твърдите, че е така, че туй е 100 на 100. Питам тогава: Ако вие всички жени сте честни, защо се подозирате тогава? Кое

ви дава повод да се подозирате сега в дадения случай? Имате ли право в дадения момент да ограничавате душата? Вие вътре в душата на вашия мъж ли сте? В ума на вашия мъж ли сте? Знаете ли какви са онези дълбоки подбуждения от миналото, какви са отношенията между две души? Вие казвате: „Той се влюбил“. Може да не е така, но привидно да е само. Като каже някой, че се е влюбил, какво подразбира влюбването? Нима някой не може да се влюби в моята каса; нима не може да се влюби в моите обуща? Щом се влюби, задига ги. Един ден, щом видя моите обуща на други крака, аз ще кажа: „Аз се радвам, че тия мои обуща ще ти служат така, както и на мене“. Ако подам заявление и се оплача, какво ще спечеля? Какво от това, че не са на моите крака, а са на неговите? Следователно ние напущаме Божия закон и се спираме пред неща, които са извън морала. Ние, съвременните хора, считаме едно положение за морално, а друго – за неморално. Всяко едно неморално положение има особена черта на човешкото лице. И форма си има то. Престъплението в света живее, и то също си има форма. Престъпната мисъл си има особена форма, престъпното желание си има особена форма, престъпното действие – също. Тези най-тънките неща, например, и те имат своя форма. Някой път ние не искаме да признаем това, но в погледа се вижда – лош поглед има такъв човек. С този поглед казва: „Ти направи тъй, но и аз зная как да постъпя“. Той направи някоя гримаса с устата си или си затвори едното око, тъй, понамигне с него. Е, казвам: Според вашата философия какво лошо има в това, че някой мъж намигнал на някоя жена? В какво седи престъплението? Какво от това, че си затворил едното око? Тъй както си е затворил окото, той казва: „Аз съм много честен човек, гледам само с едното си око, имам само един закон“. Ние го даваме под съд, че извършил едно престъпление. Ние казваме, че когато някой човек затвори едното си око, това е престъпление, а когато гледа жената с двете си очи, това не е престъпление. Намигнал ѝ. Питам: Где е моралът? В какво седи моралът? Че затворил едното око, това се счита за престъпление!

Седят всичките моралисти, искат да ни убедят, че в света имало морал, имало установени положения. Едно морално състояние дава едно морално разположение, едно вътрешно разположение. То едновременно внася в ума светлина, в сърцето внася ширина, а във волята внася сила. Всяко едно положение, което внася светлина в ума, разширение в сърцето и сила във волята, това е само едно морално положение, не е още морал. Някои хора казват, че са морални. От това гледище, в съвременното общество, има малко хора, които са морални. И онези, които създават законите, като се поставят в положение да ги изпълнят, те сами ги престъпват. Съвременното общество създава закони и само̀ не ги изпълнява. Значи английските закони не са валидни за България, и българските закони не са валидни за Англия. Питам тогава: Нали трябва да има един общ знаменател? Имаме американски закони, имаме английски закони, имаме германски, френски, руски, китайски, японски, но где е общността на тия закони, где е валидността им? Валидни ли са едновременно за всички? И ние виждаме, че в България ако убиеш в мирно време един човек, ще те затворят, ще седиш в затвора 10–15 години и ще минеш за безчестен. Но ако ти във време на война убиеш 10 души, ще ти турят един георгиевски кръст, ще те считат герой. Това не е само у българите. И у англичаните, и у русите, всички общо ще турят

кръст за храброст. В мирно време всички поддържат, че престъпления не трябва да се вършат, а във време на война казват: „Колкото повече убиеш, толкова по-добре“. Туй раздвояване откъде е дошло? Сега ще кажат някои, че това е за да очистим света, за да го подобрим. Добре, уверени ли сте, че светът се нуждае от такова пречистване? Когато един български лозар изпраща някой да му реже лозето, какъв човек ще прати? – Разбира се, някой майстор, който разбира от рязане. Не всяко рязане е правилно рязане. Казват: „Да се създаде един закон!“ Да, но не е само това. За да се създаде един закон, трябва да се съберат най-умните, най-учените, най-силните хора в света. А в съвременния свят, в съвременна Европа кои правят законите? Тия техни закони аз наричам закончета. Обаче в света има един велик вътрешен закон, който едновременно наказва и законодателя. Всеки един закон, който не е в съгласие с живата природа, всеки един закон, който не е в съгласие с Бога, той не е истински закон. За не говоря за този Господ, за който говорят хората. Не, има един Господ в света, Който въздава на всичките народи едновременно.

Аз няма да се спирам сега да ви обяснявам, че всички тези промени, всички тези икономически пертурбации, глад, болести, всичко това е резултат на онези извратени закони на държавите в света. Колкото по-малко закони има в една държава, толкова тази държава е по-добре, а колкото повече закони има в една държава, толкова тя стои на едно по-ниско ниво в своето развитие. Някои ще ми възразят. Питам тогава: Ако законите са едно естествено положение на съвременното общество, где са кодексите, когато един мъж и жена се оженят и народят деца, как да ги възпитават и отхранват? Има ли написани закони? Има ли някакви закони, според които майката да съди сина си и дъщеря си? Има ли някакви закони, според които бащата да съди сина си и дъщеря си? Има един закон, но написан ли е? По някой път, ще видиш, бащата и майката държат там една пръчица и казват: „Видиш ли я?“ Там е всичкият закон – в пръчицата. И някой път майката я вземе, намагнетиса малко по задницата малкото дете, то попее и всичко се свършва. Добре, една държава не е ли една фамилия? Нека и държавата си има една малка тояжка там. Ако казват за съвременното човечество, че е пропаднало, аз предлагам това, което и друг път съм предлагал. Нека всички управляващи, цялата полиция, властта, всички съдии, стражари да се оттеглят, да остане без тях, и нека в продължение на 5 дена да се даде свобода, всеки да се прояви свободно. Да видим тогава дали ще има повече кражби и престъпления или по-малко. И аз казвам: Настанала е една такава епоха, когато всичките религиозни хора трябва да се самоопределят.

Ще се върна към стиха: „И допря го до устата ми“.

Аз наричам този огън, огън на Любовта. Устата, това е символ на разумното в света. Уста има само разумният човек, а всички онези хора, които са неразумни, те нямат уста. Ако вие считате отверстието на устата и езика, които имате, за уста, това не е уста. Устата е създадена за един разумен разговор. Тази уста трябва да бъде сладка, да няма в нея никакви горчивини. Този, който е създал езика, никакви горчивини не е внесъл в него, затова и никакви горчивини не трябва да има.

В сегашните културни хора, в хората на новите течения – разните окултисти, теософи, християни, хора от каквато и да е религия, аз поддържам: Техните усти и техните езици трябва да бъдат чисти. Ако всички онези водители на религиозните течения биха постъпвали като Сафрио, да казват: „Туй престъпление е наше“, светът щеше да се оправи. Ако всички духовници биха казали: „Освободете всички затворници, защото за войните, за всички нещастия ние сме виновни“, то като потеглят три пъти ръцете си, целият свят ще възкръсне. Ами че туй е положението, в което съвременният свят трябва да дойде. Да кажем, всички вие, които ме слушате, очаквате нещо, но ако ви попитат защо сте дошли на земята, какво ще кажете? – „Е, да се осигурим.“ Но, действително, можем ли да се осигурим? Аз бих желал да видя един осигурен човек от хиляди години. И тогава казвам: Силният човек може да стане слаб, и умният човек може да стане глупав. Не са положителни неща тези. Юнакът в младини, като стане на 60–70-годишна възраст, ще бъде така безсилен, както най-малкото дете. Онзи учен човек може да заболее и неговият мозък от едно заболяване може да изгуби всичкото свое знание. Значи всяко нещо, което можем да загубим, всяко нещо, което не е вътре в нашата воля, то не съставлява същността на нещата.

И тъй, чисто духовният свят е свят, създаден от идеални форми. Например, как се проявява Любовта? В съвременния свят Любовта може да се проявява само чрез добродетелта, иначе тя е недосегаема. Самата добродетел се изявява чрез материали, а Любовта, като принцип, е нещо нематериално. Човешкият ум се проявява само чрез човешките мисли. Разумната човешка воля е една чисто духовна сила, но само чрез своите действия тя се материализира.

Този серафим, Любовта, трябва да се докосне до нашите устни. Тя се е докоснала до този велик пророк да го въздигне и оттам насетне този пророк е писал тези хубави работи. Откак се е докоснал този серафим до Толстоя, оттогава той е почнал да пише тия хубави работи. И всеки човек, до когото се допре този свещен огън на Любовта, всичко може да направи, всичко хубаво може да напише. Питам: Кое е по-хубаво в света, да имаш нещо, от което да се ползваш, или да го придобиеш и да ти го вземат? Вземете сега съвременния културен свят, съвременна Европа, какво придобиха в тази обща война, в която умряха 30 милиона хора? – Всъщност нищо не придоби. Развратът в най-голямата си сила влезе в съвременния свят и сега идват още по-тежки страдания. Да не мислите, че идва мирен живот. Не, сега сме пред вратата на още по-лоши неща и ще видят какви неща ще станат в природата. Най-много след 10 години хората ще видят какви промени ще станат в живата природа. За всяко нарушение в живата природа тя иска своето равновесие. Всички тези хора, които са измрели, техният живот, който еволюираше и се спря, създаде известна отрова вътре в света. И всякога след една война се ражда развратът. В съвременното общество трябва да има опомване. Опомването се състои в това, хората трябва да съзнаят, че известни положения са грешни. Сега и англичаните, и французите, и българите искат да ни уверят, че войната е в реда на нещата. Не, войната е едно

изключение, не е в реда на нещата. Една случайност е тя, едно изключение, а изключенията, това са един закон за проявяване на разумния живот. Например, някои, които имат запичане, може да им се даде рициново масло. Но рициновото масло е една случайност, едно изключение в живота, то не е една необходимост. То не може всякога да се взима. То е само за да се урегулира човешкият стомах, да се премахне онова състояние, което е против растенето на неговия организъм. Сега колцина имат този характер на Сафрио? Съвременното духовенство казва: „Ние не сме в състояние да оправим света. Учителите, те са виновни за младежта, те са безбожници, не ги учиха на бащината им вяра". – Ако питате учителите, те ще кажат: „Родителите са виновни, обществото е такова". Ако питате обществото, то ще хвърли вината другиму. Всички слагат прегрешенията един на друг и всички са все чисти и праведни. Казват: „Природата е такава, Господ е създал такъв света". Всичко слагат на Бога. Господ казва: „И Христос, като дойде едно време, и Него осъдиха, заковаха Го на кръста". Неговите ученици мислеха, че Той е много силен. И Юда, който Го предаде, казваше: „Аз ще Го предам, за да се прояви Неговата слава". Той мислеше, че като Го предаде, с един замах Христос ще се освободи. Обаче видя, че Той бил слаб и умря като другите хора. Като Го разпнаха, той съжаляваше. Какво мислеше Юда? Той мислеше, че Христос е много силен, ще стане цар, да управлява света, а Юда ще стане Негов пръв министър. Но като видя, че нищо не можа да стане от това, което очакваше, той се самоуби. Друг един от Христовите ученици взе нож да Го брани.

И във времето на Христа имаше хора, които казваха, че светът без нож не може да се поправи. Този ученик искаше да вземе много ножове, но Христос му каза: „Вземи само един нож, за да си направиш опита. Едни нож ти е достатъчен". И Петър взе един нож, наточи го хубаво в градината. Смел беше той, не знаеше какво можеше да го сполети. Тогава нямаше комунисти и анархисти. И като взе ножа, видя, че бил много страхлив. Страхлив беше той, ще ви докажа. Като отиде в градината, от треперенето на ръката му едва можа да отсече ухото на слугата и Христос му каза: „Слушай, ти нищо не можеш да направиш, аз виждам, но скрий ножа в ножницата". И Петър казва: „Учителю, само да пожелаеш ти, аз съм готов на всички жертви, аз съм силен, ще те браня". Той скри ножа си и след туй офейка. Отидоха идеи, всичко отиде. И всички се разбягаха. Като отидоха там, в преторията, казват на Петра: „И ти си един от Неговите ученици". – „А, аз съм човек с други възгледи, не съм от Неговите ученици" – отрече се. Три пъти се отрече от Христа и след туй Христос го попита: „Петре, где ти е ножът?" И като му каза Христос тия думи, той Го разбра. Докосна го Христос с онзи огън на Любовта и му каза где е пътят за избавлението на човечеството. Не чрез нож ще се избави светът, но сърце трябва, ум трябва, безстрашие трябва, а ти си, Петре, страхлив, страхлив като заяк! Аз съм ви привеждал онзи анекдот за заяка, който казвал: „Дотегна ми вече в горите, аз ще изляза навън в света". Купил си два кобура, въоръжил се, разхожда се. „Паф!" – тракнало нещо, подскочил и избягал. „Втори път няма да бъда страхлив." Тракнало пак, пак избягал. Колкото пъти тракнало, все избягвал в гората. Та и ние сега сме герои. Англичаните в първо време бяха герои, но после в хоризонтално положение дрехите им. Германците –

също, отначало бяха горди, но после в хоризонтално положение пардесютата им. Като ги разбиха, и те бяха в същото положение. Не сме видели герои. И българите, като бягат, и техните пардесюта са в хоризонтално положение. Всички бягат, но като се върнат в отечеството си, казват: „Като нас герои няма!“ Не, не, приятелю, геройството седи в друго. Аз бих счел герой ето кой народ: когато излязат някои народи да се бият, то истинските герои от тях, като си дигнат ръцете, да приспят своите неприятели, да отидат при тях, да им вземат оръжията, да ги нахранят хубаво и след това да ги върнат при техния цар, като им кажат: „Слушайте, ние сме миролюбив народ, не искаме да ни закачате“. Втори и трети път, като дойдат, да направят същото. А нас сега ще ни разказват, че сме герои. И картечният огън тъй прави: „Тък-тък-тък!“ Но и от неприятелската страна: „Тък-тък-тък“. И едните, и другите се избиват. Каква философия има в това избиване? И във всички църкви учените учат, че Бог е Любов, че майките и бащите трябва да се обичат. Питам тогава: Ти защо ще разплачеш тази майка с убиването на този неин син? Тази майка, която го е целувала, милвала и казвала: „Синко, синко, без тебе не мога“ – ти ще я разплакваш. Защо да ѝ нанасяш тази рана? Този, когото убиваш, той има сестра, брат. Всички разплакваме. И сега всички свещеници, всички проповедници на този живия Христос седят и казват: „Така трябва да бъде“. Не, не трябва да бъде така. Не трябва да разплакваме нашите майки и бащи; не трябва да разплакваме нашите сестри и братя. Така трябва да мислят и англичаните, и французите, и китайците, и японците, и русите, и българите. Като мислим така, ще се оправи този свят.

Сега в света иде една велика сила, аз я наричам живия Господ, Който иде в света. И ясновидците, дори и най-видните учени хора, виждат вече това. Иде Господ! Ще видят всички това. Всички казват: „Да видим Господа!“ Аз ви казвам положително: Вие всички ще Го видите. Не днеска, но един ден вие ще Го видите всички. Не след 1,000 години, не и след 900 години, малко по-рано ще бъде, не и след 800 години, не и след 500 години, още по-рано ще бъде. Аз мога да се спра на 500 години. Ще кажете: „То е в далечното бъдеще, не е за нас“. Още по-близо е. И знаете ли какво ще бъде положението на съвременното човечество, когато дойде Господ? Всички хора ще бъдат простряни на земята с лицето си надолу. С всички, без разлика, така ще бъде; цялото човечество ще бъде простряно на земята. Всички ще лежат, ще мине тогава Христос и ще каже: „Онези, които са правили добро, които са се подчинявали на Божия закон, ще възкръснат. А онези, които не са ходили по Неговото учение, ще останат отвън“. И следователно, като потегли Христос ръцете си върху тях, те ще възкръснат. Христос ще пита колко има между българите, които са ходили по Неговото учение? Колко американци, германци, французи, руси и други има между всички, които са ходили по Неговото учение? Той ще види кои са истинските и вие ще видите между кои сте. Ако станете, вие ще Го видите, ще видите онова велико лице, което казва: „Гладен бях, нахранихте ме; жаден бях, напоихте ме; в затвор бях, посетихте ме; болен бях, прегледахте ме“. Но това са само символи, зад които се крият велики истини.

Сега туй учение на Христа не е само един импулс, да се въодушеви човек временно, то не е

само едно въодушевление. Божественото учение мяза на един малък огън, който се постоянно разгорява. И всичко, което прави човек, прави го само заради Бога. Питам ви: Защо става всичкият спор сега в света? Вие ще се срещнете някой път, ще кажете: „А, шапката му е хубава". На дрехите му ще погледнете, на знанието, но всички тия неща са външни украшения. Онова, което отличава човека, е друго. Аз ще ви приведа едно сравнение. Минавате през едно планинско място, някой овчар си направил там някоя малка колибка с една стаичка. Той ви покани, нагости, посвири ви и вие си заминете. След 15 години минавате пак през това място, няма колибка. Този овчар разбогатял, продал всичко, направил си един хубав палат, купил си автомобили, наредил си палата добре, с електрическо осветление, с банята му, и си казвате: „Положението на този овчар се подобрило". Но я попитайте онези овчари, съседи, какво ще ви кажат за него! Ще ви кажат, че той не е първият човек вече, не е такъв, какъвто беше. Той вече е богат, има всичко, голям палат, шарени прозорци с хубави завеси, той е сам облечен в копринени ризи, но на колко вдовици той е взел имането, колко сиромаси е опропастил! Питам: Где е тогава щастието му? Често вие казвате: „Колко е светнало лицето на този, а на онзи колко е пожълтяло!" Аз обичам по някой път жълтите хора. Ами че те ни трябват! И колкото повече жълти хора имаме, толкова по-добре. Онези, оправените хора, не са най-добрите. Това е едно заблуждение. Онзи, с изпъкналите очи, не е най-добрият. Аз наричам красиви очи знаете ли кои? Когато си обезсърчен, отчаян, среща те някой, тури си ръката на главата ти, погледне те и ти каже: „Братко, не бой се, не бой се, има добри хора в света". Ти усетиш една топлина и в тебе настане цял преврат. Това е човекът с добрите очи. Жена или мъж, като тури ръката си отгоре, подига този, отчаяния. Казвам: Браво! Но ако тя тури ръката си върху него и го смъкне, казвам: Съжалявам. Ако един мъж тури ръката си върху главата на една развратна жена и я спасява, казвам: Браво! Ако неговата жена се сърди, че той спасил тази жена, казвам: Жено, ти не разбираш един от великите Божии закони, ти не разбираш волята Божия, твоят мъж не е дошъл да служи на тебе, той ще служи първо на Бога, после на себе си и най-после на тебе. Туй е едно положение, което съвременните хора трябва да разбират. Вие казвате: „Този човек, като ни проповядва това нещо, върши ли го така? Ами когато всички спят, какво прави той, какъв е неговият интимен живот? Ами ако нас само тъй ни забавлява?" Да, тъй прави светът, възможно е и аз да го правя. „Нали всичките хора, светът, Господ го е направил?" Да, Господ го направи, но в него има сила да изправи всичко. И един ден Господ ще оправи света. Аз ви казвам: Проверете един закон в света! Намерите се в едно безизходно положение, опитайте Господа тогава! Ако вие искате да опитате великата Истина, кажете си в душата: „Ако всичко това Господ е създал, от сега грях не правя". Кажете ли си така, всичките ваши недъзи, умствени, сърдечни и волеви, всичко туй ще изчезне и вие ще бъдете свободни. Аз употребявам вашия израз, защото Господ вас не ви е създал. Роденият от Бога грях не прави.

Сега често някои ми казват: „Учителю, кажи една дума!" Но като се каже думата „Учител", аз подразбирам друго едно значение. Аз разбирам, че в света има само Един Учител, Един е Той! Един е Този, Великият Учител. Когато аз разправям туй, моят ум

другояче мисли. Ще ви приведа един пример. Тази сутрин, беше се вече съмнало, седя в стаята си и съм дълбоко замислен. Ключът на лампата ми е затворен. Седи при мене един мой приятел и веднага лампата светва. Казвам си тъй, по човешки: Как така съм оставил лампата да свети? Простирам ръката си да я изгася. Казвам си: Тия отвън, по инсталацията, си играят с електричеството, играят си с тока – ту го пущат, ту го спират. Чакай да затворя ключа! Затварям ключа, тя пак светва. Казвам: Лампата свети и при затворен ключ. Отварям я, пак свети. Питам този приятел, който седи при мене: Какво става? Той ме пита: Ама възможно ли е? Значи електричеството и като е отворено, се проявява, и като е затворено, се проявява. Аз мога да ви обясня това и научно, но изведнъж се спирам и какво виждам! Един мой заминал приятел дошъл и ми казва: „Аз искам да ви кажа, че едно време живях между вас и като тази лампа светих, та сега искам да ви обърна внимание“. Неговото име е Иван. Казвам му: Как си ти от онзи свят? Какво правиш? Добре дошъл! – „Много добре, авангард съм изпратен в България, идем вече отгоре!“ Е, вие какво ще кажете сега, като ви разправям този анекдот? Да оставим това, дали вие вярвате или не. Онези, които вярват, считат това за една действителност, а онези, които не вярват, считат това за един мит, разказ или за една басня, тъй хитро скроена от мене. Но както и да е, питам тогава: Красивото в живота, в какво седи? – Красивото в живота седи в общението с Бога на Любовта. Туй, което разширява сърцето, туй, което дава светлина на ума, то е само когато срещнеш едно същество, на което сърцето трепти като твоето, когато видиш неговата светлина, когато видиш неговата воля, която действа като твоята. Този човек е разумен и тебе е приятно да говориш с него. Само между разумни хора може да има едно разумно общение. Някой те погледне и набързо свали погледа си надолу. Аз считам хубав поглед този, да те погледне някой с една нежна усмивка, а не да те погледне и после да свали крадливо надолу погледа. Така прави младата мома. Тя иска с това да покаже, че има срамежливост. А какво нещо е срамът? – Срамът дойде, когато хората съгрешиха. Когато направиха едно престъпление, те се усетиха голи, туриха си дрехи. Не е хубав този поглед, да се погледне някой тъй нахално, с един хипнотичен поглед. Хубав поглед е мекият поглед. Да те погледне някой с един мек, нежен поглед и да каже: „Братко, в името на Бога на Любовта, Който живее в мене, аз съм готов да извърша всичко онова, което е за твоето добро“. И когато той ме погледне, да каже същото.

Сега това не е едно учение, да знаете как да сте спрямо мен. Не, аз за това не се нуждая, но всеки да погледне така към всеки един страждущ. Колко страждущи, колко вдовици има, колко бедни има, те не се нуждаят само от дрехи, от обуща. Колко хора има, които зимно време хвърлят обущата. Не само от това се нуждаят хората, но от една вътрешна подкрепа. Казват: „Мил поглед искам“. Какво е милият поглед? – С мил поглед се предава нещо. Когато аз кажа: „Ето, този човек беше много добър, но сега не е такъв“, прав ли съм? Може ли човешката душа да се измени? Ще ви дам един пример. Майката обича детето си. Тя го милва, целува. Бащата донесе бонбончета, ябълки, и то си хапва от това-онова. Майката казва: „Хайда, мама, хайде, хапни си!“ Но по едно време се разстройва стомахът му. Кой е виновен? – Майката. Тя го вземе, тури в коритото вода,

измие го, то стане чисто. Та сега всичко туй, което вършат хората, това са малките деца, които са оставили своите извержения. Какво правим днес хората? – Уловим престъпниците и ги съдим, според законите. Не, сега ще постъпим като майките. Ще вземем коритата, ще ги измием и те ще станат чисти. Ще кажем: „Тъй, мама, друг път няма да правиш така, няма бонбончета“. Казвате: „Туй е една философия, която не търпи никаква критика!“ Кой от съвременните закони търпи критика?

И тъй, ангелът на Любовта трябва да се допре до нас. Кой е този ангел? Единственият ангел, който ние знаем, който се е въплътил на земята, който е страдал, това е Христос. Той е един от ангелите. Той е ангел Господен. Той е наречен още и Син Божий. Ангелът е служител Божий. Следователно първият ангел, който е слязъл на земята, Той е Христос. Той е единственият ангел, който е облечен в плът и кръв. Единственият ангел, който е закован на кръста, това е Христос. По това се отличава Христос, един от Великите Учители, че Му забиха гвоздеи. Историята не помни друг човек, който да е бил закован. Следователно истинският ангел се отличава по това, че той носи белезите на това заковаване. Мнозина искат да носят Христовото име. Някои ми казват: „Христос е дошъл на земята, еди-кой си е Христос“. Казвам: Аз се радвам, но вижте ръцете му пробити ли са. Ако са много меки и нямат дупки, той не е Христос. После, вижте и краката му, вижте и сърцето му. Тази дупка седи ли в сърцето му? Той я носи. Някои казват: „Как ще познаем Христа?“ – Пет белега носи Той: два на краката, два на ръцете и един на сърцето. А казват някои: „Учителя,??? да ви прегърна и да ви целуна“. Ти, който не си бил разпъван, можеш ли да целуваш? Разпъваният може да го целуне онзи, който е бил разпъван. Болният може да влезе в положението на болния, но здравият в положението на болния не може да влезе, той може само да му услужи. Следователно, ако ние не минем през онази дълбока опитност, през която Христос е минал, ако нашето сърце не се закваси с онази дълбока самопожертвователност, през която Христос е минал, как ще служим на Бога? Сега казват: „Христовата кръв ще ни очисти“. Коя е Христовата кръв? – Това е великата жертва, великото учение на Любовта. А сега всички църкви от хиляди години турят венци, чакат пришествието Божие. Казват: „Идва Господ!“ И ние казваме: „Идва Господ!“ А те казват: „Не слушайте този проповедник, той е малко смахнат, има време още“. Аз няма да се спирам върху това, те са наши братя, и те са прави, и аз съм прав. Техните часовници са на турски, моят е алафранга. Казвам: Приятели, една грешка има, вашият часовник е на турски, чакайте да ги преведем под еднакъв знаменател. И тогава, като ги извадим, ще видят, че и те са прави, и аз съм прав. Времето е дошло, само че нашите часовници не са верни. Казвам: Христос иде! „Нека малко се позабави, че да се очистим от греховете си.“ Казвам: Според Христовото учение може да се очистим веднага. Кажете: „Аз служа на Христа“, и раздайте всичкото си имане! Казва: „Аз ще го раздам, но ще оставя за себе си поне 10,000 лева“. Не, всичкото си имане ще раздадеш, а пък ако нямаш да раздадеш, не раздавай нищо! Помня, преди 10 години, един богат мой приятел, доктор Миркович, ми казва: „Слушайте, Учителю, да ви оставя настойник на моето богатство“. Казвам му: Аз не се нуждая да ставам настойник на твоето имане, но ще ти дам един съвет. Ако искаш да изпълниш точно волята Божия, ще раздадеш всичкото си

имане на бедните и тогава ще работиш с мене. Но понеже имаш много роднини, да не кажат, че сме ти опетнили ума, ти ще продадеш имането си и ще го раздадеш на тях. Не трябва да се опетни името Божие, да не кажат, че вървиш подире ми. И така направи той. Един от братята на доктор Миркович, като умря, остави след смъртта си около 40,000 лева, които завеща за направата на един параклис, обаче роднините му взеха парите и ги разпределиха помежду си. Явява се насън той на брат си и му казва: „Моля ти се, не мога да бъда спокоен, иди кажи на роднините да раздадат богатството ми на тази църква, за която съм го определил". Аз му казвам: Брат ти, като жив, трябваше да си уреди въпроса, сега нека той сам да си го урежда. Аз не обичам да се занимавам с уреждането на материални работи. Така направи и ти, за да нямаш после неприятности. Някои казват за някого: „Богат човек е този, нека дойде между нас". А, користолюбива е вашата цел! „Ама учен е този." Не, користолюбива е вашата цел! Ние искаме хора със сърца. Не че не почитаме този или онзи, нека си е учен, нека си е богат, но ако дойде при нас, нека да разполага с богатството си тъй, както си иска. Ние не искаме да му кажем тъй или иначе да направи. Не, ако иска да изпълни волята Божия, тъй да направи, ако пък не иска да влезе в съблазън със своя живот, нека раздаде имането си на своите роднини.

Сега този ангел иде! Не е въпрос как аз живея, как вие живеете. Ще ви кажа едно нещо, което и друг път съм казвал: Ако има единствено същество в света, което живее чист и свят живот, това е само Бог! Следователното единственото за нас е да се съединим с Бога. Някои ги е страх да се съединят с Бога, да вложат своите капитали в Него. Казват: „Ако се съединим с Бога, капиталите ни ще изчезнат". Вие влагате в банките 10–50–100 милиона, не ви е страх, от хората не ви е страх, но като кажем да ги внесете в Христовата банка, казвате: „Христос е много щедър, ще ни хвръкне капитала". Не, духовният свят си има статистика, има си и банки, но по какво се различават тия банки от светските? Там никой не краде, дивиденти не се губят. Нито стотинка се губи от тях. Кой каквото си е изработил, то си остава за негова сметка. То е красивото в света. Онзи, който живее добър живот, съответното му се връща; онзи, който живее лош живот, и нему съответното се връща. За всяко нещо си има сметка. А добрите хора там са много щедри. Като те намерят беден, дават, но пари назаем не дават. Днес си гладен, за обяд ще те нахранят, а за утре вече е друг въпрос. Там за пари не те условят на работа. Ако отидеш на лозето, ще работиш без пари, ще оставят на твоята добра воля и като се върнеш вечерта, ще те нагостят много добре, без да ти платят нещо. Но законът у тях е следният: Този човек, у когото си работил веднъж, можеш през целия си живот да отиваш да ядеш при него. Ще кажете: „А, то е много добре. Ние сме икономисти, един ден да работиш и после – Аллах-бабам – осигурена работа!"

И тъй, трябва да оставим този ангел на Любовта да се докосне до вашите сърца. Днес е денят! Но във вас не трябва да има туй състояние, от което хората полудяват. Полудяването в света произтича от един закон: щом човек се раздвои в своите убеждения, той полудява. Туй трябва да го знаете, а не че доброто учение полудява хората. Всеки, който се е раздвоил, всеки, който не е изпълнил волята Божия, все полудява. И

съвременният свят към това отива. Единственото нещо, което може да ни направи трезви, е да имаме една основна мисъл: От Любов да служим на Бога и като Сафрио да не осъждаме никого. Ще дойде осъждането, но във всички случаи да кажем: „Аз съм причината за това“. Някои път, като ви говоря, говоря, казвам: „Тия хора са добри, тия хора са способни, аз съм причината, че не ме разбират, трябва да намеря някакъв метод да им разправя хубаво, има в тях добро. В мене е погрешката, аз трябва да направя още по-големи усилия“. Тъй говоря, за да бъда положителен. Щом кажа, че погрешката е у вас, аз съм на отрицателната страна. Аз не се отричам от злото, нито от доброто. Доброто аз направих, и злото аз направих, но аз, който мога да направя туй зло, мога да направя и доброто. Сегашните хора обаче са на другата страна. Щом дойде за доброто, казват: „Аз направих това добро“. А щом дойде до погрешките, там ги няма. Ще бъдем доблестни да признаем своите погрешки пред себе си, да се разтърсим и да кажем: „Слушай, приятелю, ти още не си живял по закона на Любовта“. Сега, според туй учение, някои искат да знаят дали живеят по закона на Любовта. Аз ще ви дам един начин, и за млади, и за стари, да разберете дали живеете според Любовта. Влезте в един дом веднъж, дваж, три пъти. Ако в този дом става подобрение, вашите влияния са добри, любовта ви действа. Но ако след като влезете в този дом произведете една малка дисхармония, нямате любов. Мнозина имат особена тактика, особена психология. Те, като влязат в един дом, гледат дали мъжът или жената е по-съобразителна, искат нея или него да ги предразположат. Гледат да задоволят единия от тях. Не, ти като влезеш в един дом, ще бъдеш и към мъжа, и към жената, и към децата честен. От твоето сърце ще блика любов и на всички същества, които са излезли от Бога, ще гледаш като на живи души, ще гледаш с чист поглед, няма да имаш никаква задна мисъл. Това е Христовото учение, което всякога можем да приложим. Така ще бъдем щастливи.

Този Господ, Който ни говори, Той не е отвън, Той е вътре в нас. Той ни говори, говори, говори. Страданията, мъченията, нещастията, това са истинският Божествен език. Страданията, това са според Божествения език въздишките. И когато видя, че някоя жена въздъхне, аз не се смея тогава, но казвам: Научила е едно нещо. А щом се засмее, казвам: Ти още граматиката учиш. Щом видя сълзите ѝ, казвам: Тя е на правата страна, тя чрез въздишки мисли. Казват: „Слабохарактерна е“. Не, онези, мъж или жена, които плачат и въздишат, в моите очи ги турям много високо. Чудни са хората! Казват: „Тя е баба, плаче“. Питам: Какво щеше да бъде, ако времето не плачеше, ако слънцето не печеше? Ами че тогава печенето на слънцето не е ли бабешка работа? То е същият закон. Плаче човек, но в тия сълзи се крие нещо. Някой път и небето плаче, но в тия сълзи растат цветята, зреят плодовете и ние живеем и растем. Много пъти, като видиш на очите на майка си или на баща си две сълзи, те действат на децата много повече, отколкото ако им говорят. Свещени са тия сълзи! Сега да не отидете на другата страна, да мислите, че всички сълзи са свещени! Не, два вида сълзи има. Има актьори на сцената, които турят зад ушите си по едно мехурче, пълно с вода, съединено с конче,??? та като се натисне, да пусне вода, да даде вид, че плаче. Не е плач това. Вода е това! Друг пък ще го убиват. Тури под дрехата си един мехур, дебел около една педя, пълен с червена течност, че като се яви на

сцената, другият го мушне с ножа и протече буйно онази червена кръв. Това не е истинска кръв. Боя е това. Казват за него: „Плаче той“. Но какво? – Вода е това! „Кръвта му изтече.“ Каква кръв? – Кръвта на онзи престъпник, боя е това! Като боднаха Христа, кръв и вода протече от Неговото сърце. Това е истински страждущият човек.

Туй учение е за новите хора. За тях казват, че са сектанти. Не, те не могат на учението на тия сектанти и най-малкия пръст да обърнат. Пък сегашното верую! „Ама тъй е казал Христос.“ Какво е казал Христос? Христос е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а ближния си, като себе си“. Или: „Който се гневи на брата си без причина или който рече напразно всяка реч...“ Това са писани неща. Защо тогава да притуряме на Христа това, което не Му идвало на ум да каже? Ако на нашата планета, до времето на Христа, се явил един ангел на Любовта, и след Христа пак ще се яви този великият, и Любовта Му ще бъде по-голяма. Като се яви по-рано Христос, Любовта Му не беше тъй голяма, че да поправи света. Но този път, като дойде Христос, Любовта Му ще е по-голяма и ще може да оправи света. Като Го туриха на кръста, Той каза: „Този път аз пропуснах нещо, взимам го предвид, но втори път като дойда, няма да го пропусна“. И сега Христос, като дойде на земята, ще донесе това новото нещо. Разбирате ли? Вие ще бъдете зрители на тази новата култура, на туй Божествено благо, и ще разберете, че вътре във вас, във вашите сърца, във вашите умове, във вашите души има нещо ново, туй, за което не сте сънували. И Павел казва: „Има нещо, за което не сте нито помисляли, нито сънували“. И онова, което Бог ви е приготвил, то е скрито във вашите души.

Та не се забавлявайте с вашия свят, т.е. не отвличайте ума си! Отворете сърцата си, сега са последните времена в света! И ако чакате да дойде друга епоха, вие ще останете назад. Може да дойде друга епоха, но сега е време за работа.

Казва се: „И допря го до устата ми и рече“.

Какво рече? – Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичко, което се крие в това сърце. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум и с всичко, което се крие в този ум. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичко, което се крие в тази душа. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си сила и с всичко, което се крие в тази сила. И да възлюбиш ближния си като себе си и туй, което се крие в ближния ти.

Това е великият закон, който Христос носи сега на земята!

Беседа, държана на 20 януари 1924 г.

1924_01_20 Придобивки на съзнанието
лекция пред специалния клас

ПРИДОБИВКИ НА СЪЗНАНИЕТО

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Разлика между трудолюбие и прилежание“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Разлика между икономия и пестеливост“. За следния път тема № 16: „Ползата от въображението“.

Когато се говори за пестеливи и икономисти хора, тия две качества имат своите признаци в човека. Френологически, пръстите на пестеливите хора са дебели и къси в основата си. Икономист човек, значи прибран човек. Пестеливият човек всякога има, богат е той. В него има един инстинкт постоянно да събира. Катеричката, за пример, е пестелива. Ако и хвърлите царевица, тя ще я събере, ще си хапне, колкото ѝ трябва и останалото. Когато ако турите пред някоя кокошка царевица тя ще се наяде и след това останалото ще разпръсне с краката си. В нея няма пестеливост, тя не мисли за утрешния ден например намира голямо удоволствие в пестенето на пари. Икономистът ще си направи разчет с кое и до колко може да разполага и тогава свободно действа. Икономията е качество на ума. Икономистът може да бъде държавен мъж или финансист, изобщо умен човек е той. И когато той икономисва нещо, в това взима участие и умът.

Пестеливостта е един естествен нагон у човека. Хора, у които тази склонност е силно развита, могат да станат толкова пестеливи, че ръцете им да се проточат. А какви са тия хора, у които ръцете са проточени? – У всички крадци ръцете са проточени, дълги, но и от това правило има изключения. Кога? – Когато съвестта у човека е развита. Значи, ако пестеливостта е силно развита в някой човек, а съвестта му е слабо развита, тогава пестеливостта може да се превърне в едно вътрешно изнудване на духа и този човек ще се прояви като крадец. Следователно пестеливостта е основа на живота, но човек трябва да знае, че туй, което трябва да пести, което трябва да икономисва разумно, то е неговата енергия. Стомашната система в пестеливите хора е отлично развита, те имат добре развито благоутробие. Човек, у когото стомашната система не е добре развита, не може да бъде пестелив. Пестеливостта се ражда от чувството на любостяжание, а любостяжанието, свързано с разсъдителните и умствените способности на човека, се превръща в икономия, т.е. взима умствен характер. Пестеливостта значи иде по един естествен порив в човека, а икономията лежи на умствена основа.

Има много недъзи, от които вие младите трябва да се пазите. Под думата „млад“ разбирам човек, у когото има голямо изобилие. Ако това изобилие не се употреби както трябва, може да се превърне в излишество. Излишекът пък образува гниене. Гниенето образува болести, а болестите спъват човешкия прогрес, става израждане на хората. Макар че болестите са една мярка в природата за урегулиране на тия енергии, все пак един индивид може да се спъне. В човека може да се роди едно болезнено състояние, когато се яви дисхармония между неговото физическо тяло и неговия етерен двойник или между неговите сили и неговото астрално тяло.

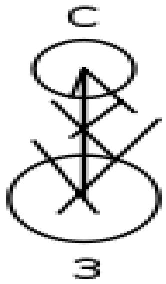

У човека има две системи. Едната система аз наричам динамическа (С), която е горе в главата. Другата система е симпатическата нервна система (З), в която се намират корените на живота. Ако разгледате гръбначния стълб на човека, той представлява едно цяло дърво. Тия две системи в човека са различни. Едната е свързана със Слънцето (С), а другата е свързана със Земята (З). Доброто за вас не седи само в това дали сте свързани със Слънцето, както и лошото не е в това дали сте свързани със Земята. Слънцето изобщо указва благотворно влияние върху човека.

Земята като живо същество, и тя си има свой хороскоп, и тя има свой път, по който си върви. И нейният път сега не е тъй гладък, както е бил по-рано. Земята по някой път минава през известни области в пространството, които оказват неблагоприятни влияния върху самата нея. Тогава в нея стават известни пертурбации. Хората често се заразяват от тия влияния на Земята и от това се зараждат разните епидемически болести в тях. И от тия болести някой път измират хиляди и милиони хора. За тия явления в живота науката както в миналото, така и днес, има свои теории, които ние засега ще изоставим настрана.

Окултната наука поддържа, че влиянията на Земята върху хората преди милиони години са били толкова лоши, че човечеството е бедствало да загине съвършено да загуби своя път. Вследствие на това се е създала месечината. Окултистите казват, че в тялото на човека има известни органи, дето се складират тия нехармонични енергии в него, които действат разрушително и са причина за отливите. Влиянието на месечината в този случай седи в това, че тя изтегля всички зловредни сили у човека, които го разрушават. С това се обяснява защо някои лунатици при изпразването и пълненето на луната менят състоянията си. Наблюдавайте какви състояния имате, когато се пълни месечината и какви, когато се изпразва. Някой път имате някакво неразположение или някакво мрачно състояние на духа. Забелязвайте каква е фазата на Луната при това ви състояние. Нали сте интелигентни? Правете научни наблюдения. Вие често казвате: Днес не съм разположен. Проследете къде се крият причините на това ви неразположение: дали са в самите вас, дали са в окръжаващата ви среда или в самата природа. Като констатирате отде идат тия влияния, ще можете и да си помогнете. Ако в някои отношения самата природа ви противодейства, тя ще ви покаже и изходен път при това положение. Ако тя ви създаде известна болест, същевременно ще ви покаже и лекове, ще ви покаже и изходни пътища,

които могат да ви спасят.

Сега вас, младите, аз наричам „богати“ хора. Тия богати хора мислят, че имат право да иждивят своето богатство в света тъй, както намират за добре. Това е вярно, те имат право да иждивят своето богатство, както намират за добре, но ако бяха умни. А сега се явява въпросът: вие разбирате ли как трябва да иждивявате вашата енергия? Да допуснем, че някой от вас иска да следва в университета. Запише се, учи 2–3 семестъра и после казва: И без учение минава. Зареже университета, казва: Аз ще стана учител, ще просвещавам народа. Става учител, но след две-три години зарязва и учителството. После казва: Търговец ще стане. Започне търговията, но след 4–5 години и търговията напусне. Хване се след това на някакъв занаят и него скоро напуща. И най-после хората казват, че този човек е опитал всичко, енциклопедист е станал Не, тези хора, които опитват всичко, нищо не научават. Някои казват: Да опитаме всичко в живота. Знаете ли какво нещо е да опиташ всичко? Човек, който опитва всичко, ще замяза на онази циганка, на която детето се разболяло и казало: Мамо, млечице искам! – Утре, мама, ще купим утре. На другия ден детето пак казва: Мамо, медец искам. " Утре, мама, ще купим. Но тя нищо не купувала. Детето искало това-онова, но нищо не хапнало, докато най-после умряло. Циганката си казала: Е, поне от всичко си хапна.

Така и съвременните хора, които иждивяват всичката си енергия, най-после казват: Поне научихме нещо. Конкретно какво научихте? За пример, аз съм виждал мнозина, след като страдат, казват: Аз научих какво нещо е беднотията. Но дайте им след това пари, ще видите, че те не са научили урока си, пак старата песен започват. Следователно при сегашното си развитие туй знание, което придобивате, трябва да е насочено към една определена посока. Не казвам, че трябва да бъдете едностранчиви, но във всичките си работи да имате единство. Например, имате склонност към поезия, да пишете нещо. Напишете няколко строфи, но това, което напишете, да остане и след вас. Не е достатъчно да кажеш нещо и след това да го забравиш, но да си го написал едновременно и в ума, и в сърцето си. Иначе, напишеш ли нещо и го забравиш, това е изхабяване на енергията ти. От това което човек създава най-първо той трябва да се ползва. Такъв е Божественият закон. Някои казват: Нали трябва да живеем за своите близки? Блажен е всеки човек сам за себе си. От знанието, което добия, най-първо трябва да се ползвам аз, да видя каква полза ще принесе на мене, и след като направя първия опит и получа добри резултати, тогава ще приложа този опит и върху близките си. Най-първо знанието си трябва да приложа върху себе си. Това е логично.

В окултната наука най-първо се третира въпросът как да се научи човек правилно да се концентрира. Всички съвременни общества се концентрират. Човек като учи, пак се концентрира, но има закони, които той трябва да знае, за да може правилно да се концентрира. Да допуснем, че у вас се развива центърът на фантазията, на въображението, което се намира под влиянието на месечината и вие се заемете да пишете нещо. Обаче след като напишете едно стихотворение, месечината така повлияе на

въображението ви, че вие се разширите и се надценявате. Мислите си, че можете да бъдете първокласен поет. Но да създадеш един план и да го реализираш, това са две различни фази в живота. Природата никога не обича да борави с грандиозни планове. Тя борави само с малки величини. Тя е направила за хиляди и милиони години тия скали, тия големи планини, които виждаме днес, но все от малки, микроскопически същества. Какво търпение има тя. У някои от вас може би има желание изведнъж да блеснат. Те тръгват в пътя, но при първите мъчнотии, които срещат в живота си, отчайват се и започват да мислят, че ако тръгнат в друг път, животът им ще стане по-лесен.

В какво седи лесният живот? Нека вземам примери от природата. Природата, за пример, е създала човешкото тяло. Но как, лесно ли го е създала? – Не, с усилията на вековете. И ние днес казваме: човешкото тяло е идеално. Но ако човек не употребява своята воля, това тяло само по себе си, не е идеално. То не може само да се държи право. И това, което днес поддържа тялото право, което го подтиква към движение, към дейност, това е човешката воля. Значи за всяко нещо се изисква усилие, работа, а не леснина. В мозъка на човека има едно спирално, едно кръгообразно движение. И когато това движение се извършва правилно, човек мисли добре и върви добре, без да залита. Направете един опит и ще се уверите, че е така. Ако вървите по улицата и в това време ви дойде на ум нещо за някой ваш противник, че е извършил някаква пакост и почнете мислено да с разправяте с него. няма да изминете и 10–20 крачки, вие ще се препънете и ще паднете на земята. Защо? – Прекъснали сте това течение във вашия мозък. Това течение може да се прекъсне и по други причини: страх, нерешителност, подозрение и ред други причини Подозрението, съмнението са недъзи, които произтичат от простия факт, че някой ваш приятел, който ви е обещал 2–3 пъти, че ще ви направи някоя услуга, не изпълни обещанието си. Това неизпълнение на обещанието ви дава повод да се съмнявате в приятеля си, да го подозирате. Представете си, че този ваш приятел, когато ви е дал това обещание, в същия час е дал някакво обещание на 10–15 души. Питам ви: ако вие дадете обещание за нещо на 10–20 души, имате ли най-първо физическа възможност да изпълните тия обещания изведнъж? – Нямате възможност. В това отношение младите са хора, които едновременно дават много обещания и не могат да ги изпълнят. Те страдат от много идеи. Аз ги уподобявам на ония земеделци, които по някой път постъпват много глупаво, а именно: посеят едно голямо пространство земя от 2–3000 декара, после нямат работници, нямат средства да ожънат тия ниви. И като дойде време за жетва, нивите остават неожънати, житото неприбрано и окапва на земята. Човек може да има отлични мисли, високи идеи, но ако няма работни сили, които са неговите способности, за да може да ги мобилизира те остават неразработени, неожънати и неприбрани. Ако пък някой човек има достатъчно работници. т.е. достатъчно сили, способности в себе си, той трябва да умее правилно да ги мобилизира, правилно да ги впрегне на работа. Силите, които сега действат в действат в света, както и във вас, са повече отрицателни. По някой път например вие се въодушевявате, вярвате, че това ще направите, онова ще направите, но защо/ Защото баща ви още изпраща пари, вие не уповавате на вашето сърце, на вашия ум и на вашата воля и да кажете: С труд и постоянство аз мога да изкарвам прехраната си! Казвате: Мен

не ме е страх. Защо? Защото бащата и майката са зад гърба ви. Вие сте на една лъжлива почва. Да упова човек на себе си, аз разбирам да упова на онова великото, Божественото, което е вложено в неговия ум, сърце и воля. Щом уповавате на Божественото, каквато голяма мъчнотия или каквото крушение и да ви дойде, вие ще бъдете силни да кажете: Онзи велик закон, който направлява света, той ще ме избави, ще ме изведе на спасителния бряг. Ще те избави, но кога? – Когато ти правилно си свързан с природата. В това отношение, онези хора, които не вярват в Бога, които са профани в тази работа, но изпълняват този велик закон, имат по-добри резултати, отколкото вярващите. Често религиозните хора, като станат много чувствителни, се намират пред една опасност, а именно: те добиват за себе си едно особено мнение, стават особени хора. Срещнах един път един млад евангелист, който, като дошъл до състоянието на „новораждане", толкова се въодушевил, че започна да се мисли за всесилен, че никой не може да излезе насреща му и т.н. Отива една вечер сам на Витоша и казва на дявола: Ела сега да се поборим с тебе! Аз мога вече да те бия, няма да ти отстъпя. Обаче, казва той, не се минаха и две години и дяволът ме би.

Тъй че злото в света, това са разумни, интелигентни същества, това са въплътени дипломати, които действат със силите на природата. В някои отношения те действат прямо, а в някои отношения умствено, чрез мисълта. И когато се създаде един окултен клас, какъвто е вашият, непременно ще имате противодействащи сили. Вие сте изложени вече като една мишенка на бойното поле. Ще кажете: Защо е това? – Срещу всички организации за добро, за духовен подем, черното братство излиза с цел да внесе смърт и разстройство между тях. Те ще внесат една лоша, отрицателна мисъл в един, във втори, в трети и какво ще стане най-после? – Ще вземете да обръщате внимание на света, ще изгубите вяра в себе си, в Бога, докато станете играчка в техни ръце. И съвременният християнски свят в това отношение е станал играчка на тия тъмни сили.

Да се повърнем към въпроса какво е влиянието на месечината. – Тя влияе върху въображението. Как може да се използва нейното влияние в положителен смисъл? Да допуснем, че някой път изпаднете в известно меланхолично настроение. Приложете тук вашето въображение. Представете си една хубава картина, една хубава перспектива в живота. Направете следния малък опит: болен сте, изпаднали сте духом, но зимно време е, не можете да излезете вън да се поразходите. Представете си мислено, че се изкачвате на един планински връх, който познавате, ходили сте друг път и преживейте цялата екскурзия в себе си живо, като че в този момент пътувате. Изкачете се до върха и пак се върнете. Всеки ден може да правите по една такава разходка. Туй усилие на вашия ум веднага ще тонира мозъка ви. При дисхармония на човешките мисли и чувства всички способности се замъгляват и се образува един вътрешен мрак. Всички краски наоколо ни изчезват и ние се усещаме напълно изолирани, като че отделени от целия космос. И тогава всички страдания като че се струпват все на нашия гръб. При това онези, които вървят в пътя на Божественото развитие ще изхарчат повече от своята енергия, но това харчене на енергията трябва да става разумно.

Да допуснем, че между двама от вас, които и да са те, се създаде едно чувство на сближаване, на приятелство. Вие как определяте качествата на едно приятелство или на една дружба? То не е само едно обикновено запознаване. И в природата съществува такова чувство на приятелство. Щом свържеш приятелство с някого, този приятел никога не можеш да го забравиш. Приятелство, свързано в младини, остава и за през целия живот. Онези, които имат чувството на приятелство развито в себе си, те имат един вътрешен език, с който се разговарят. Щом имаш един приятел в света, ти никога няма да се обезсърчиш, никога няма да се отчаеш. Нямаш ли поне един приятел, ще дойде и обезсърчението, и отчаянието. Законът изключва всяко обезсърчение, всякакво отчаяние между двама приятели. Да имаш един приятел и да се обезсърчиш, това е невъзможно. Двама души старци, поети по на около 80–85 годишна възраст, приятели още от младини, едва сега се срещат. Единият идва на гости на другия. И двамата сядат до камината и мълчат. След като прекарали 5 часа в мълчание, стават, хващат се за ръце и единият казва на другия: Много съм благодарен за добрия разговор, който имахме. И тъй, цели 5 часа мълчание – това е един вътрешен разговор на души. Не мислете, че когато мълчите, не се разговаряте. Човек и като мълчи, пак се разговаря. Та желателно е и от ваша страна всички да образувате помежду си положителни чувства, да си помагате едни на други. Аз забелязвам мнозина от вас почнаха да заболяват. Това се дължи на немарливост по отношение на тялото, става голямо изхарчване на вашата нервна енергия. После, у мнозина забелязвам нервни движения, спазми, нетърпеливост и други подобни. Вие трябва да контролирате вашите мускули.

За да дойдете до положение да контролирате вашите мускули, вие трябва да правите опити за каляване на волята си. Ще правите ред упражнения за това. Ето какво ще направите: вие ще седите тих и спокоен и ще извикате някой ваш приятел да забие една игла на някое меко място, дето няма наблизо артерия или вена, на крака или ръката ви, и ще следите доколко можете да издържите без да трепнете. Той ще започне да забива полекичка – 1 мм, 2 мм и вие, ако можете да издържате, ще му кажете: Още малко, още малко. Дойде ли момента, когато не можете да издържате, ще му кажете да спре. Иглата, с която ще правите опита, първо ще я обгорите добре и после ще я забивате, да видите доколко можете да издържате тия страдания, причинени от убождане на игла. Ако дойде някакво внезапно убождане, лесно се издържа, колкото и голямо да е, но когато иглата се забожда малко по малко, по-мъчно се издържа. Така ще опитате силата си. Представете си, че сте мъченик още от първите времена на християнството, как ще изнасяте тия физически страдания, на които те са били подлагани? Като се прави опитът, ще видите как вашето въображение увеличава болката. Често вие увеличавате малките мъчнотии в живота си, но само по тоя начин, при такива опити ще имате едно реално схващане за мъчениците на миналите времена. Всяка мъчнотия, каквато и да е, от какъвто характер и да е, ние трябва да я схващаме като една сила, която работи вътре в нас.

Аз ви говоря тия неща, за да се създаде една хармонична атмосфера между вас. Трябва да

знаете, че добрите мисли, добрите чувства и желания и добрите действия образуват една прекрасна атмосфера за работа и успех в живота. Ако между вас има съгласие и задружност, всичко ще можете да направите. Ако, обаче, почнете да се разделяте помежду си на партии и да оставате на особено мнение, нищо не можете да постигнете, защото главната цел в живота ви, това е вашето душевно развитие. При всяка една работа, която можете да извършите на Земята, същественото, към което трябва да се стремите, е: развиването на вашия ум, усилването на вашето сърце и облагородяването на вашата воля. Някой път, при някой неуспех или пък при някоя голяма мъчнотия ти може да кажеш: Аз ще полудея. Не, ти ще се спреш и ще си кажеш: В света има разумни закони, които регулират живота. Как ще полудееш тогава? Кой може да ти вземе ума? Ти можеш да полудееш, но при какви условия? – Полудяват всички ония, които водят един порочен живот. Полудяването е допустимо при една разнебитена нервна система, при един порочен живот. Туй да го знаете. Но за един човек, който живее чист живот, полудяването е абсолютно изключено. Заболяване може да стане, разстройство в нервната система от пресилване може да стане, но не и полудяване. Пресилването може да стане от две противоположни желания. Някой път вие можете да прекарате през нервната си система толкова електричество, че нервите ви да се разслабят. Вие трябва да знаете доколко в даден момент вашата нервна система е в състояние да издържа известно електричество, доколко е калена тя. Мозъкът в това отношение е една електрическа батерия. Ако вие изпратите този електрически ток на мозъка през нервната система, може да се осакатите. Затова вие, като ученици в този нов път, трябва да се учите на самообладание, на контролиране. Често някои от вас започват да губят паметта си. Това аз наричам „прилив“, който обяснявам с това, че чувствата във вас са взели надмощие, материята е станала по-гъста. Следователно, за да помогнете на паметта си, ще обърнете тия енергии към ума си.

Сега ще ви задам един въпрос: ако човек не може да обича себе си, т.е. подразбирам, ако човек сам не цени Божественото, което е заложено в него, може ли другите да го обичат?

Ще ви задам друг въпрос: ако вие сами не можете да си сдъвчете храната, друг може ли да яде заради вас? – Не може. То значи: като отидете при един ваш приятел, той може да ви приеме най-любезно, да ви сложи богата трапеза, но вие сами ще ядете. Този ваш приятел, това е Любовта, която може да ви даде всички най-добри условия за учене, но заради вас не може да учи. Вашият приятел може да ви даде и всички средства за учене, но той не е в състояние да ви направи учен, способен. Ако вие нямате воля да се учите, вашият приятел не е виновен за това и вие няма защо да се обезсърчавате, не трябва никому да се сърдите. Той може да ви предаде едно хубаво настроение или едно добро чувство, но вие трябва да имате воля сами да учите. Има и друго нещо: способният ученик може да предаде способността си на някой свой умен приятел. По същия начин и леността се предава. Забележете: същото нещо се проявява и в училищата. Онези ученици, които дружат със способни другари, всички се учат добре. А тия ученици, които избягват способите и мислят, че и без учене може, те изостават назад.

Често слушам някои от вас да казват: Ние не можем да бъдем толкова добри. Не, вие не трябва да мислите така, вие трябва да бъдете добри, защото доброто е основа в живота. Не трябва да казвате: Мога да бъде и по-малко добър. – Ако искате да успявате в живота си, не само сега, но и за в бъдеще, вие трябва да бъдете добри. Тази доброта не зависи от вас. Доброто е вложено във всички ви, а вие само трябва да го признаете и да го приложите в живота си. Същото нещо е и по отношение способностите и чувствата ви. Вие няма сега да придобивате способности, имате ги във вас. Чувствата също няма сега да ги придобивате. Те са вложени във вас. И волята, която ви е потребна, е вложена във вас. Туй, което природата е вложила вече във вас, няма какво да го придобивате, но просто ще развиете тия сили и ще изпълните плана, който ви е предначертая. Следователно при никакви условия няма да се отбивате от правия път. И човек през целия си живот, от младини до дълбока старост винаги трябва да учи и винаги трябва да има един младенчески дух. Той не трябва да казва: Моето се свърши, аз няма да уча вече. И на 120 години да станете, аз желая да запазите онова младенчество като на 20-годишен момък, онзи бистър ум, онзи буден дух, да се интересувате от всичко.

Една от опасностите, която ще срещнете в живота си, то е, че ще дойдете до положение, като се срещнете двама души, било от външния свят, било между вас самите, няма да се разбирате и то за някои маловажни работи. Затова всякога ще имате предвид първостепенната, главната мисъл, а вторичните и третичните ще оставяте на заден план. Винаги ще имате като начало в живота си следния максимум: никой не може да ви спъне във вашия път. Могат да ви задържат, могат да ви вържат, но да ви спъне или да ограничи някой вашия ум, вашето сърце и вашата воля или да ви хипнотизира, да не можете да мислите, да чувствате и да действате – това е невъзможно. Човек може да бъде вързан, 20 години да прекара в затвор и пак да премине в другия свят с една силна и трезва мисъл. Нищо не може да го ограничи. Такива трябва да бъдат героите на новите времена.

Сега вие ще се натъкнете на мъчнотиите в живота, ще ги опитате. Това трябва да знаете. Представете си, че излезете на сцената да декламирате едно стихотворение и ви освиркат. Какво ще правите? Вие ще си кажете: Втори път не излизам. Не, кажете си: Втори път ще изляза. Излезте на сцена и трети път, постоянствайте. Знаете ли какво е направил красноречивият американски оратор Бичер? Той отива в Англия с известна мисия, да говори нещо, да направи някакви предложения. В това време обаче, англичаните и американците били в неприязнени отношения. Излиза той пред публиката, на която трябва да говори. Казва няколко думи, но всички стават на крака, дигат шум, не искат да го слушат. Той престава да говори, чака ги да поутихнат. Щом се смирят, пак започва да говори. Каже няколко предложения, но отново шум, викове, не искат да го слушат. Той пак чака да утихнат. Щом утихнат, отново заговори. Тъй се продължило това английско събрание 3–4 часа, докато най-после той ги заставил да го слушат. Те викат, той ги чака, докато най-после се изказал. Като се изказал, англичаните казали: Направихме една погрешка. Това се казва човек с характер. Ще те освиркат, но ти ще бъдеш тих и спокоен.

Всичко ще утихне. Щом млъкнат, ти пак ще кажеш две предложения. Те викат: Не говори, слез долу. Ти пак седиш спокоен. Някой от вас ще каже: Това е нахалство. Ако сляза долу, това е страхливост. Кое е по-хубаво: да бъдеш нахален или страхлив? Животът е сцена, на която вие сте се качили и всички хора около вас казват: Долу, не искаме да те слушаме! Вие казвате: Слушайте, аз искам да ви кажа защо съм се качил тук, защо съм изпратен. Като се изкажа, аз сам ще сляза, но докато не се изкажа, няма да сляза. Може и десет пъти да сляза, но пак ще се кача. Това да знаете.

Аз съм забелязал, у мухите има една отлична черта в това отношение. Седя в стаята си и се занимавам и току-виж, някоя муха кацне на носа ми. Аз работя, тя седи. Аз правя опити: изпъдя я, тя пак се връща, кацне на същото място. Казвам: ето една похвална черта на устойчивост, която учениците трябва да придобият. И след това знаете ли какво правя? – Взема малко медец на една книга и я примамвам с него. Казвам ѝ: разбирам какво искаш от мене. Държа книгата към носа си, тя дойде, кацне, погледне към меда. Тогава аз турям книгата настрана и оставям и тя да се занимава. Аз си продължавам работата, а тя се занимава с меда. Казвам: ако не беше ми кацнала на носа, не бих ѝ дал мед. При това, ако само веднъж беше кацнала, пак не бих ѝ дал мед, но като дойде 20–30 пъти, аз казвам: за твоето постоянство аз ще ти дам или захарчица, или медец. Ти заслужаваш това. И в природата действа същият закон. Когато ние постоянстваме в постигането на своята висша цел, тя е готова да отвори своите съкровища. Затова всички бъдете настойчиви. Паднеш веднъж, втори, трети, четвърти, десети, двадесети, четиридесети, петдесети, шестдесети, деветдесети, деветдесет и деветия път – пак стани, настоявай. Онова, което искаш, на стотния път ще сполучиш.

Сега за пример, вие се заемате да издавате едно списание, нали? Вие трябва да имате настойчивостта на тази муха. Не мислете, че доброто ще ви постигне изведнъж. Може да ви критикуват, нищо от това – настойчивост се изисква. Само по този начин можете да си пробиете път. Не мислете, че е лошо, ако срещнете някоя неблагоприятност в живота си. Това е една криза. Най-неблагоприятните условия, това са една хубава вътрешна възможност за добро. Само така вие ще станете по-умни.

И тъй, между вашата мозъчна система и симпатичната нервна система трябва да има хармония. Първата система е на мисълта, а втората на чувствата. Почнат ли очите ви да пожълтяват, трябва да знаете, че черният ви дроб иска почивка. Никакво безпокойство, никакво нервиране. Пълно разположение на духа. Ще мислите, че всичките ви работи са уредени. Търпение, търпение, докато всичко се уреди. Природата обича търпеливите, смелите, решителните, настойчивите, разумните хора – на тях всякога прави отстъпки. Недъзите, това са обратните качества в човека, за които не искам да говоря.

Упражнение: Ръцете напред, пръстите свободни. Медлено ще свивате пръстите си в юмрук. Постепенно отпущайте пръстите си. Това ще повторите няколко пъти. Ръцете се прибират пред гърдите и после настрана, с пръсти свити на юмрук. Ръцете пак се

прибират пред гърдите, при което пръстите се отпущат. Това същото се прави няколко пъти. Ръцете пред гърдите със свити пръсти се протягат напред и пръстите се отпущат. Ръцете пред гърдите и пръстите се свиват. Ръцете настрана и пръстите се отпущат. Ръцете пред гърдите със свити пръсти. Ръцете се протягат напред, а пръстите се отпущат, отварят.

Като правите това упражнение, представете си мислено, че пред вас седи една голяма мечка, която вие държите за ушите. Дръжте тъй мечката и считайте, че сте равни по сила на нея. Представлявайте си, че държите мечката с лявата си ръка за главата, а дясната си ръка прекарайте от горната част на главата ѝ по гърба и назад. С отворена ръка ще я потупате малко, първо по гърба, а после по главата. След това с двете си ръце я дръжте за ушите. Хванете я после с дясната си ръка за главата, а лявата прекарайте по гърба ѝ. Разтворете ръцете си настрана с отворени пръсти. Пак хванете мечката за главата, потупайте я по страните хубаво.

Второто упражнение, при което си представяте мечката, се прави много бавно. При това упражнение може да ви се вижда лесно да галите мечката, но мечката е символ. Тя е акумулатор на известен род енергия в природата. Тя е същество, пълно със здраве. За пример, направете следния опит. Ако ви тресе или сте духом отпаднали, хванете мислено една голяма мечка и с едната си ръка я дръжте за ухото, а другата прекарайте по гърба ѝ. Като направите това упражнение, ще почувствате като че някаква сила е минала от нея във вас. В този случай мечката може да ви помогне, стига у вас да не се яви желание да ѝ напакостите. Това упражнение не можете да направите с вълка, а само с мечката. Тя е същество на чувствата, много се привързва, но същевременно е и много отмъстителна.

Ако вашата симпатична нервна система е разстроена, с това упражнение вие ще можете донякъде да си въздействате, ще се тонирате. Всеки човек трябва да черпи от природата известна енергия, която му липсва. Най-първо от вас трябва да изчезне всякакъв страх. Вие само като си представите мечката – тъй рунтава, голяма, потреперване. Упражнявайте се, за да надделеете на страха. Забележете друго нещо: бълха, въшка или какъвто и да е друг паразит в меча кожа не седят, бягат от нея.

Та при всички упражнения, които правите, имайте за обект едно живо същество, както при това упражнение в ума ви ще седи мечката. Тогава и тя, и вие ще се ползвате. Вземам мечката като символ на енергия.

Онези от вас, които съзнателно направихте упражнението, какво почувствахте? (– Лекота. Спокойствие.) Мечката е спокойно, миролюбиво същество. Само в краен случай, когато я раздразните, става лоша. Вие се боите от мечката, имате едно извратено понятие за нея. Знаете ли как е произлязла мечката? Има едно българско предание за произхода на мечката, то е следното: едно време тя била една красива, хубава мома. Майка ѝ умряла, та ѝ дошла втора майка, мащеха, която я третирала много зле. Всяка сутрин я пращала на

реката да пере едно руно и като се връщала я налагала. Като дотегнало това на тази мома, тя си казала: Господ да ме направи мечка с рунтава козина, в гората да живея, но при майка ми да ме не праща. И като си турила това руно, тя станала мечка. Значи мечката е онази красива мома, която избягала от втората си майка.

Казвам: дълго време ще мине, докато у вас се създаде едно правилно разбиране за животните.

Тайна молитва.

–Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

14 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 20.I.1923 г. в гр. София

1924_01_23 Закон за късите и дългите линии
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ

Мир! – Мирът носи Божията радост!
Тайна молитва
Прочете се резюмето върху темата „Най-малката добродетел“.
Прочетоха се няколко от темите „Произход на усмивката“.
Тема за следващия път: „Разлика между Дух и материя.“ Това е една философска тема.
Тук имаме точката А (фиг. 1). Да кажем, че линията А – А1 е дълга 5 сантиметра. Тази линия реална ли е? Свойството на живите линии в света е, че те се менят постоянно. Да допуснем, че бих ви дал такъв един ребус, какъвто имате на чертежа. Как бихте изтълкували този ребус? Той не е скроен току-тъй. Туй е, което съществува в Природата. Това е езикът на Природата. Тия линии не са измислени, те съществуват. Цялото човешко тяло е направено все от такива линии. Например точка D представлява вашият нос горе, N е окото ви. Тия, малките линии А, А1, А2, А3 – това са вашите вежди. После, имате един триъгълник С, обърнат надолу.
Сега в Природата това са приливи и отливи и трябва да знаете, че когато имате пред себе си една реалност, за да се убедите, че реалността е действителна, тя трябва да даде едно отражение. Всяка реалност, която не дава отражение, не е действителна. Следователно вторият триъгълник С е едно отражение на първия – D. Правите линии също имат отражение. Това е закон на противоположностите. Този закон е необходим за разбиране на сегашния ви живот, а не на бъдещия. И цялата съвременна философия, и всички философски системи на миналото са образувани все от тия знаци. Например говори се за Абсолютното. Какво подразбирате под думата абсолютно? Никой не може да определи какво значи абсолютно. Казват: „Бог е безконечен.“ Може ли да бъде така? Кой е безконечен? Значи идеята е безконечна. Може ли нещо, което има начало, да бъде безконечно? И безконечното може ли да има начало? Може, т. е. може да има начало само по отношение на нашето съществуване.
Като говорим, че Вселената е безконечна, подразбираме себе си. Аз приемам едно начало за себе си. Когато говоря, че Вселената е безконечна, подразбирам, че за моето съзнание, за мене, това е начало – А. Всяко начало се подразбира по отношение на вас. Които от вас говорят за начало, подразбират себе си, проявленията на известен живот в даден момент извън времето и пространството. Да допуснем, аз ви давам следното изяснение: вие се движите с бързината на светлината, с 300 000 километра в секунда. Представете си, че аз ви казвам: вие, които се движите така бързо, с тази бързина ще се намерите на другата страна на Земното кълбо. Там ще намерите и мене. Ще кажете: „Не си правете този труд.“ Може ли да има за мене труд? Ако вие сте на другата страна на Земята, а аз се движа с бързината на светлината, колко време ще ми отнеме да се намеря на това място, където сте вие? – Не повече от около една двадесета от секундата. Значи една двадесета от секундата ще иждивея, за да ви намеря. Вие казвате: „Не си правете труд.“ Моето идване е

извън времето и пространството. Не, освен че няма да си направя труд, но за мен ще бъде приятно да се придвижа към вас. Някой казва: „Много дълъг път сте минали.“
Сега, да кажем, че ти си извървял 50 километра заради мене, за да ме видиш, и в твоя ум седи една грандиозна идея, че си направил много нещо. Хубаво, но ако някой иде от Слънцето да те види и заради тебе е изминал 300 000 километра в секундата, какво е отношението между тебе и този, последния? Ако сравним отношенията между изминатия път от тебе и от другото лице, което идва от Слънцето, какво показва това? Туй е резултат на Любовта ви един към друг. Съзнанието В е извървяло 300 000 километра път в секундата, за да изрази своята Любов към вас. Питам: кое от тия същества има по-голяма Любов? Което е извървяло 50 километра или което е извървяло 300 000 километра? После, на съзнанието А, което е изминало 50 километра път, му трябват 10 часа време, а на съзнанието В е нужна само една секунда. Как ще примирите едното и другото положение? Едното същество е извървяло 50 километра за 10 часа, а другото същество е извървяло 300 000 километра за една секунда. При това съзнанието А казва: „Аз имам повече любов. Аз извървях 50 километра път, цял ден изгубих.“ Съзнанието В казва: „Не, аз имам повече любов, понеже по-дълъг път изминах.“ Да, но то е изгубило от времето си само една секунда. Сега кое от тия същества обича повече? Де е мярката за Любовта? Философски ще разсъждавате. Трябва да намерите онези елементи, за да не изпаднете в една отрицателна почва.
Сега аз ще обърна тия величини. Да кажем, че съзнанието А ви дава 50 лева, а съзнанието В ви дава 300 000 лева – кое ви дава повече? Щом е за пари, разрешението е лесно. Второто съзнание В ви е услужило повече, разбира се. Добре, да направим тия величини разнородни. Съзнанието В ви дава 300 000 лева, а съзнанието А ви дава петдесет житни зрънца подарък. Питам: коя величина е по-голяма в този случай? – Петдесетте житни зрънца. Следователно, когато вие превръщате силите, които съществуват във вас, вие трябва да знаете какви са тия сили. Тия сили имат ли движение, живи ли са, имат ли съзнание в себе си? Вие, учениците на тая Школа, трябва да правите разлика във вашите мисли, във вашите философски схващания, да знаете към коя категория спадат. Вие може да правите различни опити, да познаете дали една ваша идея е реална, или не. Вие ще опитате нейната сила по бързината ¢. Тя трябва да се движи бързо. Ако искам да отида на Слънцето, аз бих предпочел бързината на съзнанието В. Обаче ако искам да се заселя на Земята и да се развивам при нейните условия, ще предпочета бързината на съзнанието А или туй А, което ми дава петдесет житни зрънца. В този случай между А и В има известно съотношение. Тия величини вие може да ги превърнете. Представете си, че А представлява почвата, а В представлява условията или силите, които работят за развиването на ония семена, които са вложени в почвата. Тогава, като разсъждаваме философски, различие между А и В има само по отношение на техните служби в света.
Да допуснем, че едно живо тяло се движи от точка А към нас, които сме в точка В. То изминава правата линия АА2. Колкото тази линия се удължава към В, толкова живото тяло се приближава към нас, колкото тази права се скъсява към А, толкова живото тяло се отдалечава от нас. Следователно, когато правите линии се удължават, живите предмети се приближават към нас; когато правите линии се свиват, живите предмети се отдалечават

от нас. Разбира се, този закон има и изключения. Когато човешкият нос се разширява, животът се увеличава. Когато човешкият нос се стеснява, животът се намалява. Туй намаляване не става изведнъж. Тия линии изведнъж не се намаляват, а постепенно. Туй тяло, което се отдалечава, се движи в известна посока. Туй е вярно и в спектроскопа, с който учените хора си служат. Когато едно тяло се отдалечава от нас, линиите, които образуват правите ъгли, се стесняват. Когато едно тяло се приближава към нас, тия ъгли се увеличават. И затова всички хора твърдят, че известно небесно тяло се приближава към Земята, а друго се отдалечава по отношение на нашия живот. Следователно, когато обкръжаващата среда (ние разбираме живата среда) или душите, които ви заобикалят, са в хармония, тяхното съзнание е будно, всички са в добро настроение към вас и линиите ви се увеличават. Щом погледнат на хората в едно общество, по тия линии се познава какво е това общество. Тия линии са език. Като срещнем един човек, по тия линии ние познаваме дали съзнанието на този човек се приближава или отдалечава от някое дадено лице. Под думата отдалечаване ние подразбираме всички ония условия, които носят в себе си сила за развиване на този човек. По същото ние съдим дали Бог се приближава към нас, или се отдалечава.
Сега, когато аз говоря, че Бог се приближава или отдалечава, аз употребявам този език, както когато астрономите казват, че Слънцето изгрява или залязва: всъщност Слънцето никога не залязва. То изгрява и залязва само по отношение на нас. Същият закон е и тук. Ако тия прави линии се скъсяват, ние се отдалечаваме от Бога, ако тия линии се удължават, това не става изведнъж, а върви по един математически закон и тогава ние съдим за правилния развой: щом има известна пропорция, значи ние се приближаваме към Бога. Щом се намалява разстоянието, ние се отдалечаваме. Това е закон на човешкото съзнание.
Често вие казвате, че известен човек е добър. Аз ще ви попитам: по какво познавате вие добрите хора? Вие казвате, че еди-кой си човек е добър. Кои са качествата на добрия човек? Фактически кое е, което ви дава право да кажете, че този човек е добър, а друг е лош? Кои са качествата, които в даден момент отличават един човек от друг? Ние ги изчисляваме математически. В добрите хора тия линии винаги са широки, дълги, а у лошите хора тия линии са къси, неравни. Затова казваме: добрите хора се приближават към Бога, а лошите хора се отдалечават от Бога. Това е мярката, с която мерим нещата. Вие казвате, че известен човек е лош, но това е само относително. Окултната наука казва тъй: този човек се приближава към Бога по своите стремежи, значи в стремежите на своето съзнание той се приближава към Бога. Тук не става въпрос за зло. Злото е само един резултат. Кога се ражда злото? Ти вземи парите на богатия, той после се научава да краде, да лъже, защото кражбата, лъжата и насилието се раждат само при неблагоприятни условия. А тия, богатите хора, които обичат да крадат, те не съзнават, че са богати. Те винаги мислят, че са бедни хора.
Един английски милионер във времето на коронацията на английския крал Едуард се връщал от Африка. Той имал 350 милиона златни английски стерлинги, но се удавил в морето, като мислел, че тия пари няма да му стигнат да прекара останалата част от живота си. Значи в съзнанието си този човек минавал за бедняк. Той казвал: „При тази

скъпотия на живота тези пари няма да ми стигнат даже за един ден.“ Следователно богати хора са само ония, които оценяват условията, при които живеят. Богатството седи в съзнанието. Някой казва, че той може да има 100 милиона лева, да забогатее. Това още нищо не значи. Човек може да е милиардер, и пак да е бедняк, а може да няма нито пет пари в джоба си, и пак да е най-богатият. Може в джоба си да не носим нищо, но в банката на живота си да имаме много нещо. Ние не знаем още кои хора са богати. Сега, като правим сравнение, може да се употреби една аналогия. Думата богатство ние я изключваме. Тя е за обикновения език. В окултизма тази дума се изключва. Друг е езикът там. Ние не казваме: този е богат, онзи е беден. Това са само отношения. Това са сенки на живота. Ние казваме: човек, у когото съзнанието се разширява в пълнота и светлина, е богат. Когато в едно съзнание се намалява светлината, настава здрач; когато Слънцето на някой човек залезе, разбираме, че този човек е беден. Бедност подразбира условия. Много хора, които казват, че са бедни, не са бедни. Това е само една илюзия на техния ум. И много хора, които казват, че са богати, не са богати. Законът е обратен. Богат е само онзи човек, който в даден момент може да използва разумно богатството, което има.
Сега да допуснем, че вие имате 50 милиона лева. Или да кажем, че съзнанието А има 50 милиона лева. Имате пет дъщери и петима синове. На всеки един от вашите синове и дъщери се падат по 5 милиона лева наследство. След като им дадете това наследство, питам: какво печелят те и какво печелите вие? Да дойдем до реалните неща. Ако един баща остави 5 милиона лева наследство на своя син, какво печели той и какво печели синът му? С този закон аз обяснявам защо някой път идват страданията в света. Думите страдание и радост в дадения случай имат същото отношение. В някой случай е необходимо бащата да остави 5 милиона на сина си, а в друг случай няма нужда да оставя нито пет пари. Защо? Изчислете 5 милиона лева злато в тежест колко килограма правят. Мисля, че около две хиляди лева правят 200 наполеона, а един наполеон тежи 5 грама. Тъй щото един килограм злато колко лева са? (Един милион лева злато тежат 1500 кг.)
Сега представете си, че вашият син трябва да премине океана с една лодка, която само него може да побере. Ще има ли той възможност да тури при себе си и тия 5 милиона лева, които вие ще му оставите, и с тях заедно да премине океана? Следователно, когато съществата тръгнат от Небето за Земята, нито пет пари не им дават от горе. Те тръгват така голи, като туристи. На вашия син в дадения случай най-доброто наследство ще бъде, ако му дадете само петдесет житни зърна. Той, като влезе в тази лодка с тези зърна и като премине на другия бряг, ще посади зърната там. Някой казва: „Трябва да осигуря сина си.“ Казвам: вашият син ще мине през морето, как ще го осигурите? – „Ама аз искам да му оставя 5 милиона лева.“ Нищо не му оставяйте, дайте му само петдесет житни зърна. И Господ някой път ви дава само петдесет такива зърна и ви казва: „Ще ги посеете.“ И всички мислите, че Господ ви е направил щастливи. Но вие още не разбирате дали Господ ви е направил щастливи.
Сега някои от вас астрологически минавате през море. Вие мислите, че имате нужда от голямо богатство. Ами че вие не разбирате законите! Аз виждам: мнозина от вас искат с малка лодка да минат през това бурно море. Трябват ви само петдесет зърна в това море, защото всичките ви страдания произтичат от голямото богатство. Тъй че ние сега сме в

морето. Тия страдания показват, че материята, през която минава човешкото съзнание, е жидка, течна. И в тази жидка материя стават грамадни пертурбации. В тази материя ние сме на повърхността на живота и вследствие на това ние се намираме в бури, в помрачения, в мъчнотии. Някой казва: „Аз се забърках. За довечера нямаме хляб, ще умрем гладни.“ Но може ли човек да не яде 24 часа нищо и да умре? Казвам: не 24 часа, 3-4 дни, пък и повече да не яде, човек не умира. Тъй е наредено, че човек от глад не умира. Никой досега не е умрял гладен. Никой не е умрял от глад. От пресищане много хора са умрели. Сега всички хора умират все от пресищане. В окултната история няма случай някой да е умрял от глад, но от пресищане са умрели много хора. Сегашните сиромаси, които умират от глад, и те са преситени – разбирам пресищане на съзнанието. Съвременните хора аз наричам хора задънени. Казват: „Преплели му се червата.“ Значи този човек, като се е наял хубаво, е умрял. Е, от глад ли умира той? Не, от пресищане. Той е ял повече, отколкото стомахът му може да смели, и червата му не са могли да изхвърлят излишъците. Казвате: „Бедният човек!“ – Не, не, вие трябва да го очистите. И Писанието казва: „Покайте се, очищение ви трябва!“ Не само по отношение на стомаха има излишъци, но и по отношение на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля има много излишни работи. Всички тия излишъци трябва да се изхвърлят, за да може новата храна, която възприемаме, да ни ползва.

И тъй, законът е верен. Когато очите в своята орбита се намаляват, човек се отдалечава от Бога. Вие, понеже разсъждавате по буквата, ще мислите, че се говори за външната орбита. Не, аз не говоря за тази малка линия, която изразява външната орбита на окото. Тя преди всичко е проекция тук, на Земята, на онази линия в пространството, която има дължина с милиони километри. Всяка една от тия линии тук служи като мащаб, като мярка, с която мерят другите линии, другите ъгли.

Колко елемента са нужни, за да измерим колко са дълги страните на един ъгъл? (Три.) Значи в дадения случай трябва да имате един ъгъл. Да допуснем, че имате един ъгъл ABC (фиг. 2). Да допуснем после, че AB е 200 милиона километра, BC е 200 милиона километра, а между A и C разстоянието е само 10 сантиметра. Какво отношение има третата линия AC към другите две линии, които са по 200 милиона километра дълги? В дадения случай тия 200 милиона километра трябва да се превърнат три пъти, за да намерите тяхната стойност. Защо трябва да направите на тия три линии три превръщания? – Понеже едното изображение, което имате, е в Менталното поле, трябва да го смените с астралното. Това изображение от Астралния свят трябва да го снемете на физическия свят и едва тогава да си съставите една ясна представа какво означава този символ. Двете страни AB и BC показват, че даден предмет се приближава към реалността на нещата, а линията AC, която представлява физическия свят, показва, че физическият свят е далече от реалността на нещата. Значи 200 милиона километра е по-близо до реалността, отколкото 10 сантиметра. Следователно един човек, който е потънал в материята, се намира на линията AC – той е далече от Бога. И каквито и усилия да прави, той не може да се приближи. Вземете най-способното, най-гениалното дете и го оставете само в Природата. Какво ще направи? То само няма условия, няма среда и затова, каквито усилия и да прави, няма да се развие. Но ако турите това дете при известна благоприятна

среда, двете страни на този триъгълник АВ и ВС показват именно условията, при които това дете може да се развие. Ако това дете има условия, то ще се развие.
Вие трябва да вземете тия линии по отношение на вашето сърце. Аз ще ви дам следния пример: вие трябва да простите някому, който ви е обидил кръвно. Да оставим причините, поради които ви е обидил. Факт е, че има известна обида. Може да не си е удържал думата или може да ви е изгорил къщата. Вие може да опитате дълга ли е или е къса правата линия на вашето милосърдие. Ако вие не можете да извините този човек в себе си, ако не можете да му простите, вие се отдалечавате – нищо повече! Каквото и да философствате: „Ама няма условия, ама туй-онуй...“ – Не, не, аз зная, че вие се отдалечавате от Бога. Не ви е възможно да му простите, защото се отдалечавате от Бога. Някой казва: „Аз не съм готов, не мога да му простя.“ Друг казва: „Аз ще му простя.“ Защо вторият прощава? – Защото той се приближава към Бога. Следователно ние можем да употребим Доброто само когато се движим към Бога. Щом се отдалечаваме от Бога, невъзможно ни е да направим Добро. Тъй че, когато аз казвам, че трябва да бъдем добри, подразбирам, че в дадения случай нашето съзнание се приближава към Бога. Ще схващате въпросите философски. Според окултната наука правенето на Добро не представлява нищо: никакво време не ви отнема, нищо няма да иждивите. Казвате: „Ще ми отнеме всичкото време, аз имам деца, трябва да работя.“ – Не, не, Доброто няма да ви вземе даже една хилядна част от секундата. Туй Добро, което може да направиш, е извън времето и пространството. Ти ще имаш време да работиш и за жена си, и за децата си – и при това да правиш Добро, колкото искаш. Казвате: „Аз трябва да отделям време.“ – Не. Господ не иска време.
Времето е дадено за физическия свят. Времето е само за хора, които трябва да се мъчат. Времето е за хората на мъчението, а за хората на блаженството няма време. Времето е само за да съзнаваш, когато се мъчиш. Например обичаш някого, някой свой приятел, и той ти обещава да дойде. Чакаш го, казваш: „Много закъсня той.“ Струва ти се, че е минало много време, като че една цяла година се е минала. Пък то само две минути са се изминали. Извадиш часовника, погледнеш, пак го прибереш и мислиш, че много време се е минало. Че коя е нормата на времето? Някога времето ви се вижда много късо. Казвате: „Тази година си отиде като един час.“ Значи в нашето съзнание има друга мярка, с която ние мерим реалните неща. Сегашното време в живота не е действителна мярка. То е относителна мярка, затова не се спъвайте с нея. Казват някому: „Ти трябва да работиш за Бога.“ – „Ама нямам време.“ Ти се отдалечаваш от Бога – нищо повече. Да служиш на Бога – това няма да ти отнеме никакво време. Ами че какво ми струва да отправя ума си към Бога? Мислите ли, че Господ е от тия същества, които са неискрени? Някои, като отиват при Бога, турят си було. Други пък си държат затулени очите. Не, няма да затваряш нито очите си, нито ушите си. Някои затварят носа, устата си и така отиват при Господа и Господ, като ги види със затворени уста, знае защо са ги затворили. Защо си затварят устата? Защото миришат. Такъв човек ще ти каже: „Извинете, малко съм неразположен, не мога да говоря.“ Пък някой си туря памук в ушите, не иска да те слуша. Има богати хора, които си турят памук в ушите, когато не искат да изпълнят Волята Божия. Говори му някой беден, а той казва: „Не разбрах, болят ме ушите, не чувам. Елате

друг път.“ Казвам: щом намерите един човек със запушени уши, той се отдалечава от Бога – не си губете времето при него. Тия неща не са външни – това е процес на съзнанието. Аз ви говоря само за правата линия. Щом можете да простите, вашата права линия показва, че вие се приближавате към Бога. Имате голяма неприятност – не се обезсърчавайте! Живейте с известна надежда – вашата права линия е дълга. Обезсърчиш ли се, отдалечаваш се от Бога. Ако нищо не може да ви разколебае, ако нищо не може да разклати вашето убеждение, вашата права линия е дълга. Някой път вие се съблазнявате, мислите, че вашата вяра се намалява. – Вашата линия е къса. Ако нищо не може да ви отдалечи от убежденията ви, вашата линия е дълга. Когато човек се съблазнява, той се отдалечава. Е, какво ще ме съблазнят хората? Някой казва: „Ама неговата жена ме съблазнява.“ Неговата жена! Тя ли теб съблазнява, или ти нея съблазняваш? Чудни са хората! Колкото тя може да те съблазни, толкова и ти можеш да я съблазниш. Това не е разрешение на въпроса. Не е въпросът в съблазънта. Това са играчки, а окултният език изключва такива залъгалки. В дадения случай аз казвам тъй: или се приближаваш към Бога, или се отдалечаваш от Него – две положения има. Аз зная: ако се приближавам към Бога, всичките ми отношения са прави. Те може да не са идеални, но всяко користолюбие е изключено. Може да правя погрешки: то е по отношение на светлината; но щом съм в тази посока, аз ще ги изправя в края на краищата. Отдалечавам ли се от Бога, може да съм идеален човек – след време ще почна да правя погрешки. Има хора, които са грешници, обаче са в посока да се приближат към Бога. Казвам: този човек след една година ще те задмине. Защо? – Защото той се стреми с голяма бързина към Бога и скоро ще измени живота си, а ти, понеже вървиш в обратна посока, след една година ще се отдалечиш от Бога. Следователно, щом се приближаваме към Бога, имаме условия, а щом се отдалечаваме от Бога, ние губим условията.
И тъй, правата линия в нашия живот може да се удължи, може и да се скъси. Математиците казват: най-късото разстояние между две точки е правата линия. Но най-късото разстояние за едно престъпление се намира между две точки, а най-дългото разстояние между две точки е мястото на добродетелта. И когато казвате, че между две точки може да прекарате една права линия, или че правата линия е най-късото разстояние между две точки, тъй е, но това е едно отношение. Най-късото разстояние между две точки същевременно е и друг един символ. То показва и най-голямата скорост. Тук имате линията п1 ____________ п2. Когато кажем най-късото разстояние между две точки, това показва, че тия съзнания се движат едно към друго с голяма бързина. Следователно разстоянието между тия две съзнания показва бързината на движението им. Това разстояние може да се скъсява. Но ако при това движение се образува един временен застой, тогава върху този застой се зараждат най-големите катастрофи. Например, ако човек се движи с голяма бързина, най-после той ще дойде до Земята и ще поиска да се осигури, да живее един щастлив живот. Тогава се създава най-голямата катастрофа. Каква е тази катастрофа? Той ще има този тежък изпит на Йов, който, като забогатя, синовете и дъщерите му поискаха да се осигурят и казаха: „Нашият баща е много богат, нека умре! Тия камили, овце – всичко това за нас трябва да остане, ние ще живеем, както си искаме.“ И Господ каза на Йов: „Понеже ти имаш такива синове, ще те

поставя на най-тежкия изпит – ще те науча друг път да раждаш други синове, които да се приближават към Мене, а не да се отдалечават.“ И какво стана? Камилите му, говедата, къщата, нивите: всичкият му имот се загуби. И след като Йов мина най-тежкото изпитание, разбра великия закон на движението. В него се зароди една нова идея не само спрямо неговото съзнание, но и спрямо това на неговите деца. Тогава той направи едно ново обещание пред Бога. След това обещание всичко му се върна в двоен размер. И други синове му се родиха. Кои синове се върнаха? Колко синове и колко дъщери имаше Йов. Прочетете в Писанието колко синове и колко дъщери има Йов.
Вие трябва да знаете, че Господ е от онези, които не извиняват погрешките, т. е. когато един човек не се движи към Бога, Господ не го извинява. Ето какво подразбираме под това: Бог на такъв човек не може да даде ония условия, които би дал на човек, който се приближава към Него. Туй е всичко, а не че у Бога няма желание да ти даде благоприятни условия. Ти, който имаш противоположен стремеж, не отиваш към Бога, а се отдалечаваш. Тогава и 300 000 000 лева да ти дадат, с какво ще пренесеш това богатство, как ще го използваш? От вас се изисква да имате определени идеи в сърцето, в ума си и да не сте колебливи. Вие мислите, че знаете много. Вие знаете много, но още не знаете, че на хора, които се приближават към Бога, линията им се удължава. Тия символи не ги знаете още. Това може да наблюдавате във вашия живот и да видите, че е така. Щом се приближавате към Бога, вашето съзнание се разширява и придобивате Светлина. Тогава лесно може да си изясните явленията, които стават около вас. Щом се отдалечавате от Бога, нещата стават смътни и някой път и себе си не разбирате даже.
И тъй, аз желая сега вашите прави линии на съзнанието да се увеличат. За това увеличение на линиите не се изисква никакво време. То е само един вътрешен порив. Ще турите в душата си онзи стремеж – всякога да се приближавате към Бога. Дръжте едно положение: като ученици в съзнанието си ще се движите към Бога! Оставете вашите форми за Христа, за светиите. Те са много хубави, но това са само методи. В дадения случай ще имате само една светла идея – че вие се движите към Бога, в когото седи вечното благо на света. Той е израз на всичкото съвършенство. Той е, който носи благата на всички същества, от Него излиза този Дух. И когато вие се движите към Бога, ще бъдете в съгласие с всички същества, които отиват и се движат в същата посока. Какво може да ни препятства, когато всички се движим към Бога? В моя джоб няма нито пет пари, и във вашия няма нито пет пари – нищо не мога да ви взема и вие нищо не можете да ми вземете.
Сега всеки един от вас, където ходи, ще носи със себе си само петдесет зърна: да сее. Ако вие вземете само едно зърно повече, вашата лодка в живота ще потъне. Ако вземете едно зърно повече – това значи, че ако във вас се зароди най-малката мисъл за зло, тя може да ви свали долу. Помнете този велик закон за дългите и малките линии! Някой път казвате: „Господ с нас не се занимава.“ Това е една дяволска мисъл. Това е мисъл вън от съзнанието ви. Кажете ли така, в дадения случай вие сте изгубили нещо, вие се опетнявате, вие се опорочавате. Ако вие мислите по този начин, ще видите един ден дрехите си опетнени: всички неща около вас ще са почернели, а вие ще се превивате, ще се прегъвате от мъка за това нещо. Не, ще пазите в ума си следната свещена идея: Бог с никого не си играе! Пазите

ли тази линия, вие ще бъдете силни. Туй е гръбнак за всеки един ученик.
Сега вие няма да мислите: „Добър ли съм аз, или не?“ Тази мисъл е спънка. „Ама аз не съм добър!“ Ти може да не си добър и може да се движиш към Бога, а може да си добър и да се отдалечаваш от Бога. Движението е важно в този случай. Приближаваш ли се към Бога, ти ще се усъвършенстваш. Следователно правата идея е тази: да се движим към Бога, от когото можем да почерпим знание и Мъдрост, можем да почерпим и сила за живота си. Тя ни е необходима при сегашното развитие.
Упражнение: Ще теглите ръцете си от гърдите до под лъжичката и ще произнесете думата сърце. Като я произнесете, ще мислите за всички херувими, понеже сърцето е свързано с тях.
После ще движите ръцете си нагоре към главата и ще произнесете думата ум.
След това ще разтворите ръцете си настрана и ще произнесете думата душа. И най-после ще приберете ръцете си пред челото и ще произнесете думата Дух. Значи Духът включва в себе си всички движения.
Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!
Петнадесета лекция от Учителя
23 януари 1924 г., София

1924_01_27 Колко пъти да прощаваме?
неделна беседа

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ?

Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: „Господи, до колко пъти, ако съгреши брат ми, да му прощавам, до седем пъти ли?“ (Матей 18:21)

Съвременният културен живот, аз го наричам „живот на спор“. Това е от хиляди години така. Хората спорят, но този спор съществува не само между хората, съществува и между най-дребните буболечици; и те спорят за нещо, разискват, важни въпроси разрешават. Естествено, този спор на сцената се явява като едно странно явление, явява се тъй нареченото чувство на обида. В човека има едно чувство на обида. То е чувството на личния човек. Някои мислят, че само хората съзнават, че са личности. Не, има и малки, дребни същества, които съзнават, че са личности, т.е. разбира се, схващането на животните за личността не е такова, каквото на хората.

Сега ние ще се спрем върху онова вътрешно схващане за обидата. Обидата често нарушава вътрешното равновесие в живота. Вие може да имате едно прекрасно настроение, но една дума, казана не на място, може да наруши цялото ви равновесие, да се върнете у дома си неразположен духом и цяла нощ да не можете да спите. Нас може да ни утешават, че трябва да простим, че трябва тъй да направим, иначе, но защо трябва да простим? Сега Петър спори, види се, той е бил малко запознат със законите на вероятностите, и пита Христа: „Според закона на вероятностите до колко пъти трябва да се прощава, до седем пъти ли?“ Казва му Христос: „Не до седем пъти, но на седемдесет места по седем“. Той се намери в чудо. Казва: „Тази математика е много сложна“. На седем места по седемдесет пъти! Целият ни живот ще отиде в прощаване. Е, представете си, 490 души да седят на вратата ти и да казват: „Прости ни!“ – и всичките да седят по 5 минути, докато им простиш. Представете си да идват толкова души през годината, да хлопат на вратата ти, да идват по толкова пъти и всеки да седи по 5 минути, а ти да ги прощаваш само! Царете, за да избягнат тази неприятност, често издават един манифест, един общ указ, с който изведнъж прощават всички, че видели ги, не ги видели, прощават им, за да не ходят да ги безпокоят. Но това не е прощаване.

Сега аз ще подведа този въпрос малко по-другояче. Някои го разглеждат по църковному. Ние сме слушали, слушали, казват: „Да си простим!“ Защо ще прощаваме? То е прощаване, без да е простил; извинение, без да е извинил. Това са празни думи. Някой ви пита: „Ако колата, с която ще прекарвам своето брашно и с която отивам на далечен път, се счупи, до колко пъти трябва да я поправям?“ Аз ще кажа: Дотогава, докато ми служи, ще я поправям, защото без нея не може да се кара. Тя е една необходимост. Следователно прощаването, това е поправяне на колата. Счупила се тя. Представете си, че един кон ви ритнал някъде. Трябва ли да му счупите краката? – Трябва да му простите, понеже той ви

е необходим. Сега някои разглеждат ближния като един посторонен човек. Не, този ближният ти човек е ближен, защото той е една необходимост за тебе, ти трябва да му простиш. Трябва да му простиш, защото не му ли простиш, твоята каруца е счупена и ти сам ще носиш брашното на гърба си, нищо повече! Окултният закон казва, че с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Това са положения, които трябва да се различават в живота ни, за да стане сносен. Например, вие може да ме слушате, че трябва да си прощавате, без да разбирате закона. Казвам: Трябва да си прощавате. Казвате: „Може ли?“ – Може да си простим, защо не? Ако след като се върна от разходка, питам: „До колко пъти трябва да си чистя дрехите?“, този въпрос на място ли е? Определено ли е по колко пъти трябва да я чистя? Всеки ден трябва да я чистя, тя ми е необходима. Всичките лекенца, колкото ги има, все ще се очистят.

Защо трябва да простите на своите ближни? В този закон за прощаване седи следующата опасност. Ако ти не простиш на своя ближен, в тебе ще стане едно подпушване, едно блато ще се образува, и там ще почнат да се образуват милиарди микроби. И най-първо ти, със своите деца, ще бъдете подложени на тази отрова – нищо повече! Следователно за твоето благо не само че не трябва да се подпушваш, но ще простиш на своя ближен, ще направиш един канал, чрез който изтичането да става медлено, да не образува никакво блато, да няма никакви условия за тези милиарди микроби. Сега някой ще възрази: „Ама туй е егоистично!“ Ами че кое не е егоистично в света? Кои неща не са егоистични? Някой казва: „Всичко е егоистично“. Не е тъй. В егоизма има две страни: има егоизъм по възходяща степен, има егоизъм по низходяща степен. И нека разберем тази дума, тя си има своята добра страна. Да съзнаваш, че си едно разумно същество, изпратено на земята да извърши волята Божия, че са ти дадени известни сили, известни способности, известни богатства, с които да разполагаш, туй състояние у тебе го наричат личност. Сега мога да го обясня. Ако вие изпълните вашата длъжност по най-благороден начин, да услужите на вашия ближен, както е в реда на нещата, ние казваме, че вие сте една благородна личност, едно благородно „аз“, едно благородно „его“. Ако обаче вие служите само на себе си, ние, във втория случай, наричаме такъв човек „егоист“, човек, който се е превърнал в молец. Питам: Молецът, който е преминал от една дреха в друга, придобил ли е нещо? Какво спечелва? Някаква печалба има ли? Попитайте го какво е спечелил от тези дупки? Той е направил няколко тунели. Питам го: Колко ти платиха за тези дупки? – „Нищо!“ Ако те срещне тази модерна госпожа, ще те пипне между ноктите си и ще те убие. Дрехата е обаче пак пробита. Питам: След като намерите молеца в сандъка, дето дрехата е пробита, какво ще му дадете? Аз зная: смъртно наказание – тъй както държавата постъпва. Вие сега се бунтувате, че държавата е прокарала един закон, според който всеки едного, когото заловят с оръжие или убие някого – смъртно наказание! Каква разлика има между държавата и вас? Казвате: „Тук хора се убиват“. А тук молци! Да, молец е той. Онзи, който може да убие един молец, за в бъдеще ще може да убие един човек.

Ние разсъждаваме детински, казваме: „Какво съм направил, моите грехове са много малко“. Да, една паяжина няма да те обеси, но 100,000 паяжини, като се съединят, могат

да направят едно въже и да те обесят с него. Едно време, когато Господ изпратил паяка в света, тогава той бил много благороден, изтъкал една тънка нишка. Като се върнал на небето, питали го: „Защо изтъка такава тънка нишка, защо не изпреде нещо по-дебело?“ Той казал: „А, Господи, като видях колко са лоши хората, разбрах, че ако направя дебело въже, ще се обесват. Разбрах ги какви са и се опасявам за тях“. Господ похвалил паяка, че направил тънка нишка, за да се не бесят хората. А сегашните фабрики изкарват въжета, дебели като ръката, че не един човек да се обеси, но 10 души да се обесят с едно такова въже. Всичко в света зависи от съчетанието на нещата. Ако няколко малки погрешки в живота ви, по отношение към вас, се съчетаят така, че да образуват едно дебело въже, вие имате един дух на непростителност в себе си и казвате: „Няма да му простя. Той ме обиди кръвно“. Питам, чисто по търговски: Ако не простиш, какво печелиш? Ако печелиш, добре, не прощавай, но нищо не печелиш. Печалбата в моралния свят всякога стои в негативната страна, а загубата – в положителната, т.е. печелиш ли пари на физическия свят, в моралния свят губиш, и обратното. Като прощаваш, ти печелиш. Като не прощаваш, ти губиш. За да прощаваш, изисква се силен човек. Да прости, това може да направи само силният човек, човекът с воля, а да не прости, това и бабите могат. Характерът на човека се показва само при условия, дето неговата воля може да се прояви. Във физическия свят войникът, като извади ножа си, колкото повече хора убие, толкова е по-силен, но в духовния свят законът е обратен. Там по никой начин не можеш да убиеш един човек. Ти можеш 20 пъти да му отсечеш главата, тя пак отива на мястото си. Отсечеш я, пак се връща. Е, тогава как ще можеш да му отсечеш главата? Можеш да го мушкаш и 20 пъти, и пак не умира. Разправяше ми един мой приятел, сънувал един сън, той е следующият: „Влизам в стаята си, виждам един разбойник, отваря касата ми и задига всичкото ми богатство, всичкото ми злато. Изваждам камата си, мушкам го, той седи. Мушкам го още един път, не умира. Той държи златото и не го дава, а гледам, кръв не тече от него. Гледам го, той ми казва: „Слушай, защо си толкова будала, аз съм фантом, не можеш да ме мушкаш!“ И ние, съвременните хора, илюзорните неща в живота считаме за умни. „Аз – казва – трябва да го мушна.“ Ами че ти можеш ли да познаеш, че си го мушнал? Ако си го мушнал, то е много добре, но вие сте като онзи войник, цял ден мушкате онзи сламеник. Питам: Какво е спечелил този войник? – Научил се да мушка, за бъдещето се приготовлява. Да, готви се, но онзи съвременен картечен огън и онези бомби не му позволяват да мушка. Отиде вече мушкането! Освен че не може да мушка, но 4–5 месеца седи той заровен долу в земята със своя нож. Значи мушкането е излишно. Казва: „Аз трябва да го мушна“. Е, как мислиш? Няма ли друг начин за воюване? – В духовния свят има други окултни сили, които работят, и те са по-страшни от съвременния картечен огън.

„По колко пъти да прощаваме, по 7 пъти ли?“

Числото 7 е число на съвършенство. Христос му казва: „До 70 пъти по 7“. Защо не му каже 7 по 7 пъти, а туря една нула отзад? Числото 7 без тази нула е число безплодно. Христос казва: „Ще трябва да се размножаваш“. Тази нула представлява Любовта. Всякога зад

прошката трябва да седи Любовта. Някои казват: „Това, жената е само чувство“. Не, не, единственото здраво нещо, което крепи живота, то е тази нула зад седемте. Тя е гаранция на света. Не са нашите мисли, които крепят света. Това са онези наши деликатни чувства, на които днес се смеят. „А – казват, – това са детински работи!“ Ами кои са мъжествени работи? Да допуснем, че вие имате всичките скъпоценности в света, да допуснем, че вие имате всичкото богатство, а Господ ви затворил гърлото, затворил ви стомаха, червата ви се преплели и не можете да ядете. Питам: Какво струва това ваше богатство? Да допуснем, че вие имате всичката красота, но очите ви се повредят, какво струва вашата красота? Да допуснем, че вие имате много приятели, които говорят много хубаво, сладко, но слухът ви се повреди, какво ви струва това хубаво, сладко говорене? Значи грехът, туй чувство на егоизъм, за което не сме готови да простим, то покваря най-хубавото, най-благородното в нас. Значи за благото на своята душа трябва да простим. Любовта изисква да се премахне всяко недоразумение, тя не търпи недоразуменията. Само така ще дойде тя. Този Божествен закон е всякога готов. Вие може да направите опита си, както искате. Ако вие простите, трябва да простите в душата си, в себе си, а не само да разгласявате, че сте простили. Да простите, без да разгласявате. Аз съм срещал и мъже, и жени, тръгнат да разправят, че простили. Казват: „Аз му простих“. Не, онзи, който разправя, че е простил, не е простил. Като прося, трябва да имам туй самодоволство в себе си, че съм простил. Какви са признаците на прощението? По какво се познава, че съм простил? – Аз имам връзка с Бога вече. Нищо повече! Щом простя, както Бог иска, веднага ще дойде в ума и сърцето ми светлина и топлина и в душата си ще се усещам силен и мощен. Прощаването е вътрешен процес. Някой път аз мога да кажа, че съм простил, а като се върна вкъщи, пак изскочи грехът в ума ми. „Аз прибързах, че му простих, трябваше малко да го оставя да се помъчи.“ Мъжът и жената се скарват, тя решила в себе си да му прости, но не го изявява на дело. Сутринта не му направя леглото, не му очиства обущата, не му сготвя, а като дойде той да ѝ говори, тя си обръща лицето или излиза навън. Някой път тя излиза, той върви отподире ѝ, така вървят 1–2 ча̀са. И после, като дойдат вкъщи, той ще ѝ говори доста любезно, но тя отива на другата страна на стаята. Той на едната страна, тя на другата страна, и започват да се разхождат из къщи. Той върви, тя върви, и по цели часове спорят, че туй било, онуй било. Цял ден спорят и най-после вечерта се върнат примирени. Примирение станало! Но какво примирение? Той обещал да ѝ купи хубава шапка, чепичета, копринена рокля, един златен часовник, златна верижка. После жената казва: „Аз му простих. Той е доста чувствителен. Благородно сърце има“. Да, той е чувствителен, защото дал. От своя страна той е постъпил много благородно, но жената не е постъпила благородно. Той съзнал своята погрешка и искал извинение, но ти си използвала неговата слабост, наложила си му глоба и казваш: „Аз му простих“. Не, не, това не е прощаване.

Петър запита Христа: „По то и ??? пъти ли, тъй ли да прощаваме? По 7 пъти ли да прощаваме?“ По 7 пъти, значи да имаме подарък златни часовници. Казва Христос: „Трябва да прощавате 70 пъти по 7, и то без часовници“. Прощението изключва всички тези работи.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се пазим от самоизмамата. Преди няколко дни един приятел ми разправяше един анекдот. Аз ще ви го приведа. Двама млади, от доста завидно положение, се залюбват, но и двамата имат по един недъг, който старателно крият един от друг. Момъкът имал едно изкуствено око, но никой не знае това. И момата имала едно изкуствено око. На момъка било извадено дясното око, на момата – лявото. Момъкът бил с черни очи, момата – със сини. Оженват се те и в продължение на 5 години тъй изкусно водят живота си, че нито той, нито тя подозирала измамата. Той мислил, че неговата възлюбена имала и двете си очи здрави. И тя мислила, че очите на нейния възлюбен са здрави. И двамата мислили така. Една вечер отиват на бал, върнали се малко пийнали, а вън било така студено, както сега. Легнали си веднага. И двамата набързо си свалили окото и в бързината си забравили кой къде го оставя. Сутринта, като станали, жената в бързината си взима окото на мъжа си – черното, и си го туря. И мъжът, става изведнъж, и той туря по погрешка нейното око. Гледа по едно време, едното око на жена му – черно. Чудна работа! Да не би да ѝ е станало нещо снощи от бала? Как тъй? „Ами че твоето око пък е синьо, как тъй?“, казва тя. Едва тогава и двамата разбрали, че са с по едно око и са разменили очите си. Аз не бих имал нищо против, ако ние можем да разменим така тия Божествени добродетели, но разменяване може да стане само в нашите грехове. Добродетелта никога не може да се размени, но грехът – всякога може. Този закон е най-ужасният закон в света. Туй, против което човек възстава най-много, то ще му дойде до главата. Ако ти искаш да изгониш туй малко зло, от което не си доволен, непременно ще ти дойде по-голямо зло. Този закон, по отношение закона за добродетелите, действа в обратен смисъл. Ако малката добродетел не искаш, голямата не идва. Например, имаш едно малко благородно качество, но ти не си доволен от него, не си благодарен; бъдете уверени, че щом не си доволен от него, голямата добродетел няма да дойде. В злото, ако не си доволен от малкото зло, голямото зло ще дойде, а при доброто е обратно. Ако не си доволен от малката добродетел, и голямата няма да дойде. Действително, една от най-малките добродетели, това е да простиш! И защо хората не искат да прощават? Казват: „Да прощаваш, това е детинска работа“. Да прощаваш, това аз считам най-малката добродетел.

Върху тази най-малката добродетел почива цялата съвременна култура. Вътрешното устройство на цялата тази култура почива върху тази прошка на земята, върху тази почва. И плодородието на земята почива върху прошката. Ако съвременните културни хора биха държали една статистика, щяха да забележат един велик закон на причини и последствия. Ще забележат, че всички гладни години, че всички епидемически години се дължат на липсата на тази най-малка добродетел. Липсва ли тя, веднага идват тези велики катастрофи. Най-първо започват между самото общество, например започват между църквите. Вземете сегашните вярващи, християнските вярващи. Явява се гонение между една и друга църква, коя от тях е на правата страна. Аз наричам права църква само онази, която прилага закона на прощението, прилага Любовта. Тя не трябва да вижда погрешките у брата си. И онзи, който вижда погрешките, трябва да знае как да ги

поправя, трябва да знае един закон за изправяне на погрешките. Даже и в себе си, като виждаме погрешките, има един закон и трябва да го знаем, трябва да знаем как да изправяме погрешките си. Ами че туй е цяла наука! Някой казва: „Аз не мога да бъда мек“. – Ще бъдеш мек. Това е цяло изкуство! Ще бъдеш учтив. Това е изкуство! Ще разсъждаваш. Това е изкуство!

Много християни, като вземат Евангелието, четат стиховете и казват: „Христос това е казал, онова е казал“. Не е важно само какво е казал Христос, но в казаното от Христа има толкова методи за приложение! Тези методи вие учили ли сте ги? Отсега нататък трябва да се учите да ги прилагате. Вие цитирате стиха и казвате: „Трябва да се обичаме“. Е, това е само едно философско разсъждение. А да знаеш да обичаш, без да подозират това хората, то е цяло изкуство! Онзи човек, който е научил великия закон на Любовта, ето какво може да направи. Ако той влезе в едно общество, дето хората се карат, веднага се изменя духовното им състояние. Те ще се парализират и веднага в тях ще дойде една вътрешна топлина, изобилие ще дойде. Всички съвременни хора имат едно изобилие. Например, сегашните християнски народи, сегашните европейски народи, в тяхна сила и власт е да поправят сегашния свят. Америка, Англия, Франция, Германия, навсякъде, в тяхна сила е да поправят сегашното общество. Те не са в сила, защото не искат. Църквата също е в сила да изправи всички свои недъзи. И често, в Америка, или тук в България, или другаде, една църква ще дава бал, за да събере малко пари за бедните. То е смешно! Защо чрез балове? Аз нямам нищо против игрите, може и чрез танци да се помогне, но това е един от хилядите и милионите начини за помагане на бедните. Защо само чрез танци? Другаде пък ще се дава концерт в полза на бедните. Защо само чрез музиката? Някои ще държат сказки. Защо само чрез говорене? Ние ще се опретнем всички на работа, всеки ще отиде при ближните си и ще каже: „Слушайте, ние имаме една наша сестра, трябва да ѝ помогнем. Макар че нейното поведение е такова и такова, но ние трябва да ѝ помогнем, такава е волята Божия“.

В съвременното общество съществуват много заблуждения, които спъват хората в тяхното развитие. Например, казват: „Времето ще поправи нещата“. Това е първото заблуждение. Второто заблуждение: „Бог ще оправи нещата и света“. Третото заблуждение: „За в бъдеще, когато ние се развием, когато станем силни и богати, тогава ще оправим света“. Това са все заблуждения! Значи Бог досега не си е оправил работите, че за в бъдеще ще ги оправя. Божиите работи абсолютно са оправени. Бог няма какво сега да ги оправя. Времето пък, то има съвсем друго предназначение. Времето не е създадено да оправя живота. Времето само хроникира нещата, то е една справочна книга. Като отидеш при времето, то ще ти каже: „Господине, преди толкова и толкова хиляди години ти направи тази погрешка“. То е справочна книга. Ние казваме: „Времето ще изправи живота, Господ ще изправи живота“. Не, нито Господ ще изправи живота, нито времето ще изправи живота, а ти ще си кажеш: „Аз ще изправя живота си съобразно Божиите закони! Аз зная какво иска Господ от мене“. Всеки ден трябва да туряте в ума си тази мисъл. Щом някой сгреши, Господ му казва: „Покажи любовта си!“ Е, в какво ще покажем ние своята любов?

Има два начина. Аз съм правил много опити и съм дошъл до следующето заключение. Всяко насилие, всеки лош поглед, всяко лошо чувство, всяко желание да убиеш, всички тези неща са негативни и не носят нищо добро в света. Даже и един светия, даже и един благороден човек, ако употребят едно насилническо средство, то е в техен ущърб. Онзи, който е поставен на това насилие, той може да се ползва, но онзи, който прилага насилието, нищо не се ползва. Затуй много по-добре е да бъдем индиферентни, но с търпение да издържаме погрешките на един свой брат. Не трябва да се наказва, но трябва да му се каже нещо. Ще го повикам, ще му разправя приятелски, разумно, всички причини и последствия от тази негова погрешка. Имате син, който отива в странство. Баща му има 10,000 лева, а той започва да се хвали, да разправя, че баща му имал 100,000 лева. Един българин, сега той е учител, отива в Америка и започва да се представлява, че е от княжеска фамилия, че е български принц. Навсякъде той минавал добре, отдавали му голямо внимание и почести, но благодарение на това, че баща му бил княз, а той – български принц. Защо прави това? Кой му позволява? – Това е користолюбие! Казват: „Е, като нашата църква друга няма“. Користолюбие се крие в това! „Ама като християнското учение друго няма.“ Користолюбие се крие и тук. Ти опита ли го? Защо говориш неща, които не са проверени? В името на Истината, ние сме длъжни да говорим само туй, което сме опитали. Казват, че християнството било идеално учение. Аз вярвам, че е идеално, но Христовата вяра ти приложи ли я? „Досега не съм я приложил, но за в бъдеще ще я приложа.“ Колкото е била голяма вероятността в миналото да я приложим, толкова е голяма и за в бъдеще. Същият закон е.

Туй, което засега се изисква от нас, то е приложението на Христовото учение, в дадения случай – да изпълним волята Божия – да простим! Но знаете ли колко е трудно да простим? Не е достатъчно само да простиш, но тъй да простиш, че да не помниш, да забравиш всичко, да не остане в душата ти никакво злорадство. Тази обида, която ти е нанесена, на мястото ѝ да посадиш най-хубавите растения; от туй зло да изкараш най-хубавите плодове. Този човек, който те обидил, един ден да го направиш най-добрия си приятел. Ами че така е! Двама души, които се убиват, които са си направили най-голямото зло, Господ един ден ще ги направи най-добри приятели. Ще им смеси кръвта. Не мислете, че вие можете да се избавите по някакъв начин, да не си простите. Не, по хилядите съчетания, този човек, който ви е направил най-голямото зло, Господ един ден ще го направи ваш брат, ваш господар ще го направи, ваш слуга ще го направи, ще ви постави при всичките възможности и условия да си простите. Ще ви накара да признаете, че този човек, колкото и да е лош, и той си има добри качества. Е, представете си сега, че ти не си простил някому, а той стане цар. Тогава? Но ако си му простил, този цар един ден ще те повика и ще ти даде едно угощение.

И тъй, главният закон седи в прошката. Ние казваме, че сме верующи, че обичаме Бога, че вярваме в Христа... И затова, първото нещо, християните питат: „Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?“ Сега пък аз запитвам християните: „В какво седи туй верую?“ – Че Христос умрял заради хората. – Защо? – За да ги примири с Бога. В какво седи туй

примирение с Бога? – Да научим онова изкуство, че когато ние се разкаем, Бог ни е простил греховете. Той ги направил свой дял. Добре, Бог създал този закон, че когато ние се разкаем, Той ни прощава греховете, но по същия начин прощаваме ли греховете на нашите длъжници? Ето въпросът, който остава неразрешен. И понеже този въпрос не е разрешен, всичките спорове, туй честолюбие, туй вътрешно докачение, туй разногласие, този дисонанс, който държи злото, се дължи на онази язва вътре в нас, която остава неизлекувана.

Сега идваме до въпроса: „Ами как трябва да прощаваме?" За да прощава човек, той трябва да бъде високоинтелигентен, много разумен човек. Съвременните християни казват: „Нас наука не ни трябва, изкуство не ни трябва. Науката не струва нищо, изкуството не струва нищо, ние трябва само да се молим на Бога". Аз питам: В какво седи добрата молитва? Молитва, аз разбирам, първото нещо: Като се приближим до Бога, да кажем: „Господи, аз се постарах да простя на всички тъй, както Ти си ми простил". Това е първият разговор. Вие казвате: „Аз искам да се разговарям с Христа". Като те срещне Христос, първото нещо, което ще ти каже, е, че не си простил на своите длъжници. Някои казват: „Аз прощавам". Не, не тъй. Христос ще ти каже, че ти не си простил тъй, както Той прощава. И ако кажеш най-малката лъжа, току изведнъж Христос ще дрънне със звънеца си, веднага ще дойдат всички онези, на които не си простил, и ще кажат: „Господи, не ни е простил". Всички тия, на които не си простил, те са хроми, клосни, сакати, те си носят раните. Христос ще каже: „А, братко, хем не си простил, хем знаеш да лъжеш!" Отгде иде лъжата? – Когато човек не е изпълнил Божия закон, а иска да се покаже правдив пред хората, той ще тури лъжата. И после ще почне да се извинява, че условията били такива, че Господ тъй направил. Не, не са виновни условията, не е виновен Бог. Като изучавате естествената история, ще видите случаи, дето животни, по-низши от човека, са направили чудни работи. Има един пример за един гълъб и за един плъх. Случило се, че крилцето и кракът на този гълъб били счупени, та седял няколко дни гладен. Това забелязал един плъх и започнал да идва редовно да му донася зрънца, докато крилцето и кракът му оздравеят. Ще кажете: „Това е приказка!" Не, това е факт. Зародило се у този плъх едно чувство на милосърдие. Ако у един плъх се зароди чувство да отхрани един гълъб, ще бъде чудно, ако в нашата душа не се подигне това чувство, да превъзмогнем това, което ни мъчи. И тогава, като кажеш: „Господи, аз простих", всички онези, на които си простил, ще излязат с хубави дрехи пред Господа и ще кажат: „Да, простил ни е". Като кажеш лъжа, пак ще излязат онези, на които не си простил; и като кажеш истината, пак ще излязат онези, на които си простил.

Казвате: „Ама в онзи свят ще има ли виждане?" – Ще има, братко, ще има. Сега вие не виждате, защото сте с маски, тогава ще бъдете без маски. Този свят сега е бал-маске, не го знаеш отгде е. Не, не, всички тези маски ще се снемат и в онзи свят нещата ще бъдат реални. Сега виждаме колко са неестествени хората! Например, мъж и жена сядат у дома си, смеят се, шегуват се, това-онова, но идва по едно време проповедникът отвънка. Набожни хора са те! Набожните хора имат една особена маска. Веднага казват:

„Свещеникът иде!“ Всички се изправят като войници, посрещат го. Седне проповедникът: „Е, как сте вие с Господа?“ – „Много сме добре. Ние постоянно четем Евангелието, колко хубаво е това Евангелие, какви хубави неща са писани за Христа, за страданията Му, за сърцето и т.н.!“ Свещеникът казва: „Много хубаво, моето стадо, Господ да ви благослови!“ Излезе си вънка, а те след него: „Кис-кис-кис!“ Той се качи на амвона и казва: „Вчера посетих едно семейство, отлични братя са те, четат Евангелието и плачат“. Плачат, да, но това е представление! Свещеникът ще дойде, ще поръси този-онзи и ще си замине. И всички намират, че работите вървят много добре, а всъщност работите не вървят хубаво. Преди повече от 15 години пътувам през селото Гюлекюр за Николаевка, правя една есенна екскурзия, както често ги правя. Излизам към южната страна на селото Гюлекюр, гледам, насреща ми тича един щъркел. Тича, тича, спре се. Дойде до мене, положи си главата на коленете ми, но гледам, едното му крилце, тъй надолу – увиснало. Пипнах го, видях, че крилото му е счупено. Питам: Кой го застави да дойде при мене? Сега аз разговарям с този щъркел. Казва ми: „Господине, какво ще правя, моето крилце е счупено, моите другари заминаха, а аз, ако остана тук през зимата, ще умра“. Казвам си аз: Такова нещо е човешката душа, счупило ѝ се крилцето. Всичките души отиват при Бога, а тя остава при лошите условия. Седях половин час да се разговаряме с щъркела, помилвах го, погладих го, разпоредих се пред турците, казвам им: „Този щъркел ще го гледате цяла зима, разбирате ли?“ – „Да, ефенди, ще го гледаме.“ В тях има религиозно чувство. И действително, те го гледаха цяла зима. По едно време, гледам го, той поизраснал малко, питам го: „Как си? Е, наместиха ти крилцето и сега можеш да отидеш при Бога“. Питам: Кое е това чувство, което накара този щъркел да дойде при мене? Вие ще кажете: „Това е една случайност!“ Добре, второто положение. Някои, които вярват в духове, ще кажат: „Някой дух е влязъл в него“. И това е вярно, този дух ме познава. Едно от двете: или този дух е дошъл по една случайност, или второто положение – някой мой познат дух е влязъл в щъркела. Ако някой дух е влязъл, какво отношение има той към мене? Ако някой проповедник срещне този щъркел, ще каже: „Е, сега с щъркел ли ще се занимавам? Аз съм проповедник на Словото Божие“. Не, аз казвам: Ако аз не съм в състояние да иждивя половин час да се разговарям с щъркела, с хората никога не ще мога да се разговарям. Като гледам тъй нежно този щъркел, казвам си: Като го помилвам, аз съзнавам, че един ден той ще бъде отличен философ. И после, като ме срещне на небето, ще каже: „Аз те познавам“. – „Как ме познаваш?“ – „Едно време аз бях в щъркел и ти ми помогна в селото Гюлекюр.“ Е, казвам: Това са малките случайности вътре в живота. Ето благородното в нашия живот!

Всяко нещо, което Бог е създал и му е вложил живот, вложил му е и своя Дух. Пред това същество ние трябва да седим с благоговение. Да обичаш Бога, то значи да застанеш пред който и да е човек тъй, че да не гледаш на неговата форма. В Божествения свят аз благоговея пред този човек. Бог е вложил своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно, като правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази велика Любов, която действа у него, заради онази велика Любов, която блика навсякъде.

И Петър пита Христа: „По колко пъти, Господи, да прощаваме? По 7 пъти ли?“ – „Не – казва Христос, – на 70 места по 7.“ Но за да можем да развием ние това чувство, трябва да проследим съвременната наука, да проследим философията, тя ще ни научи да разсъждаваме, да търсим причините на нещата. Затова е потребна философията, да научи човека да разсъждава, а не само да се изучават философски системи, да се знае кой какво казал. Човек трябва да изучи и всички естествени науки, да се научи да наблюдава формите на разните растения и животни, да намира разликата между една форма и друга, да изучава разните условия, в които живеят. Той трябва да изучава изкуствата, музиката. Защо? – Всичко това е едно малко тониране, облагородяване, шлифоване на неговите чувства. После, той трябва да изучава обществения живот, да изучава туй, което хората наричат педагогия, да се научи как да се приложи тази велика наука вътре в живота. Защото ние имаме три разумни отношения към нещата: неща, които се отнасят до нашия ум; неща, които се отнасят до нашия живот, и после неща, които се отнасят до нашата чувствителност, от която именно съвременните хора страдаме най-вече. Ако някой човек не го нахраните, веднага се нарушава неговата чувствителност, той изгубва присъствието на духа си. Всеки човек трябва да се научи да регулира своя стомах, т.е. да регулира своите чувства. Той никога не трябва да употребява излишна храна, излишно ядене, което не може да асимилира. Той трябва да си намери подходяща храна, която да произвежда всякога разнообразие в неговите чувства. Знаете ли какво значи разнообразие? – Разнообразието е закон на доброта. Всяка храна, която произвежда едно тягостно чувство, тя е неестествена храна. Щом е естествена, тя трябва да произвежда радост и веселие.

Сега ние ще приложим закона на прощаването. Можем ли да простим, или не можем? Ще кажете: „Как ще се научим да прощаваме?“ Ето как. Имаш някой познат, комуто не можеш да простиш. Ще седнеш при хляба и ще си кажеш: „Туй жито е минало между камъните, смляно е заради мене, пожертвало е живота си заради мене“. Имаш едно хубаво теленце или агънце, заклано е, ще си кажеш: „Това агънце е станало жертва заради мене“. Ще погледнеш дрехите си, ще кажеш: „Колко овци пожертваха вълната си заради мене!“ Ако всичко това стана жертва заради мене, аз не мога ли в дадения случай да направя една жертва, да простя на един мой брат? И то не заради него. А заради кого? – Заради Онзи Великия Бог на Любовта, Който седи в дадения случай пред мене и Който ми е дал всичко. Господ никога няма да ви каже: „Да простиш!“ Ако чакате Той да ви каже да простиш, много се лъжете. Не, за Господа е все едно и когато мразим, и когато любим, Той няма да ни каже нищо. И ако ние не изправим нещата сами, Той ще ги изправи. Ако ние не простим навреме, Той ще вземе този, когото мразим, ще прекара ръката си върху него, ще заличи всичките му язви, ще заличи твоето име от неговия ум, и тогава този човек няма да съществува за тебе. Той ще го заличи. Господ ще направи него свободен, но ти ще почувстваш една голяма скръб, ще почувстваш, че си едно нищожно същество в света. Някои казват: „Господи, да се махне този, не го искам!“ Виж, това може да направи Господ, но щом махне него, и тебе ще махне. Не, не, не, в ума на твоя враг и в ума на твоя приятел ти трябва да седиш като една запалена свещ, ти трябва да бъдеш като

един любовен обект. Ти трябва да кажеш: „Има в света едно същество на Любовта! От този човек, от неговия живот аз разбирам какво нещо е Любовта". Тъй трябва да бъде! Но трябват дълбоки разсъждения.

А сега, седнат някои да спорят за много маловажни неща. Някоя сестра ще каже тъй: „Аз живея на небето". Друга ще каже: „Аз пък живея на земята". Казвам: Сестри, и двете живеете на земята, и двете живеете на небето, само че и двете не изпълнявате волята Божия. Това е, което аз зная. Едната живее на небето и виждам, че и тя не прощава; другата живее на земята, виждам, че и тя не прощава. Не, не, то е на сцената. Всички трябва да се освободим веднъж за всякога от тези лъжливи измами! Аз познавам Христа. Не, не, рязко и положително. Когато срещнеш един човек, да не ти е отвратителен, да не те е страх от него. Например, срещнеш една мечка и в първо време те е страх от нея. Ще трябва да привикнеш да не те е страх. Ще се приближаваш постепенно, постепенно към нея, докато се научиш свободно да се занимаваш с нея, свободно да се разговаряш. И после тя ще ти каже: „Защо те е страх от мене? Аз не съм тъй страшна, както мислиш, не съм тъй отвратителна". Знаете ли колко благородни неща има скрити в нея? Знаете ли колко благородни неща има скрити и в най-лошия човек? В затаените кътища на човешката душа се крият добродетели, които тепърва искат условия, за да се развият. И ние виждаме греха, с който е обвита човешката душа, но тя пъшка отдолу и казва: „Няма ли някой брат да ми помогне? Ти си брат, дошъл в името на Христа, можеш ли да ми помогнеш?" Как ще ѝ помогнеш? Ще кажеш: „Аз живея в небето". Е, хубаво, аз те поканя вкъщи и нищо не ти дам, казвам ти, че живея в небето, и си седя спокойно. Да, но ти си гладен. Хляб се иска тук! Човек, който живее в небето, трапезата му никога не трябва да се дига. Той винаги има трапеза за своите ближни. И като му дойде някой гост, той ще бъде първият, който ще го посрещне, ще му услужи и след като му услужи, няма да казва: „Само аз мога да направя това". Не, той ще каже: „Много малко нещо направих". Такъв човек е много скромен. Аз обичам следната черта в човека, тя е Божествена: като направим най-хубавото, да кажем: „Аз можеше още да направя, сега малко направих". Всякога, като направим някому нещо, у нас трябва да остане туй чувство, че още можехме да направим. Като ти даде някой нещо или направи нещо за тебе, тъй да каже: а ние се заблуждаваме, мислим, че много нещо правим. Не е в многото даване, не е и в малкото даване. Малкото може да е много, и многото може да е малко. Аз мога да ви дам 100,000 лева и да ви убия на пътя, а мога да ви дам 10 ябълчни зрънца и да ви кажа: „Посадете ги в градината!" Но тези ябълчни зрънца може да ви послужат повече, отколкото парите. Сега много и малко, това са неща относителни.

Вие, които ме слушате сега, можете да кажете: „Философски трябва да се обяснят тия неща!" Аз мога много неща да ви обясня, философски. Мога да ви обясня произхода на света; мога да ви обясня защо е създаден човекът; мога да ви обясня философски защо жената е жена, защо мъжът е мъж; мога да ви обясня защо се женят хората и т.н. Но какво ще разберете, какво ще се ползвате от тези философски обяснения? Всички тия неща мога да ви обясня, да ви ги докажа практически. Добре, но за да се докажат нещата, ние трябва

да бъдем разумни, добродетелни и пълни с Любов. Ако аз, който свиря, съм един велик виртуоз и се въодушевлявам, а вие сте глухи или слепи, то вие ще ме разберете ли? Вие ще се мъчите, ще се мърдате на местата си, като ще мислите, че и вие се въодушевлявате. Аз свиря, напъвам се и питам този-онзи: „Благодарни ли сте от моето свирене?“ А те не са ме чули, не са ме видели. Следователно, ако аз ви доказвам защо човекът е станал човек, а не ангел, защо слугата е станал слуга, а не господар, трябва да ви го докажа чрез закона на Любовта. Ако слугата беше станал господар, нивите щяха да останат неразорани. Защо ученикът е станал ученик, а не учител? Защото ако беше станал учител, предметите на науката щяха да останат незаучени. Хората са чудни! Всички искат да станат учители. Учители в света няма. Само отношенията на хората в света създават учителите и учениците. От учители няма нужда. Ученици са потребни, защото много неща има да се учат. В света има само Един Учител, и Той е Бог! В пълния смисъл на думата, в света има само едно същество абсолютно добро, което нито мрази, нито люби, нито прощава – то е Господ. Ще кажете: „Как, Господ не прощава ли?“ Да, Господ не прощава. Защо? Защото когато казваме, че Господ прощава, ние Му придаваме един човешки колорит. Той е благ всякога. Следователно, ако вие искате да работите, то когато дойдете да говорите за Бога, Той във вашия ум трябва да седи като едно съвършено същество. И туй същество не трябва да седи някъде далеч от вас. Вие трябва да Го считате като едно същество, на което умът е тъй подвижен, сърцето тъй пластично и благородно и волята тъй мощна, че в дадения момент да може да направи всичко. Няма неща невъзможни за Бога! Ние за Бога не можем да мислим, както мислят за нас. Следователно ние трябва да се стремим към Неговия образ.

В Евангелието се казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще простиш на онези, които са ти съгрешили; повярвай в Господа Исуса Христа, и ще възлюбиш онези, които не обичаш, повярвай в Господа Исуса Христа, и сърцето ти ще бъде милостиво към страждущите; повярвай в Господа Исуса Христа, и ти ще служиш Нему, няма да убиваш хората“. Повярвай, повярвай – навсякъде се казва това. С тази вяра всичко можеш да направиш. Тя е една положителна вяра. И всички трябва да я приложите, но не само тук. У майката, например, ако една майка обича едно от децата си повече, това е пристрастие. Еднакво ще ги обича. Знаете ли в какво седи обичта? – Ти ще дадеш на всяко дете изобилно, но всяко дете ще го поставиш при тези условия, при които то може да се ползва. Като поливаш едно цвете, ти ще го поливаш изобилно, че то да каже в себе си: „Господарката ми тури повече вода“. Тази вода трябва да прелее, та цветето да остане доволно. И затуй жените, като поливат цветята, аз ги следя и зная кои жени са добри и кои – лоши. Добрите жени така поливат, че водата прелива от саксиите. А някои жени, като поливат цветята, бързат, сипят им по няколко капки вода и казват: „Да не прелее водата“. Не, не, всякога трябва да прелее. Един българин дал угощение на един турчин и му налива сладко винце, но тъй му налива, че като дойде до един пръст от чашата, оставя я празна и казва: „Заповядай, ефенди!“ Като дойде да налива на себе си, прелее чашата и казва: „Утира!“ – т.е. случайно преляла. Изпиват първата чаша, после пак налива. Но как? – Налее на турчина чашата малко празна, а на себе си прелее и пак казва: „Утира!“

Турчинът гледал, гледал и най-после казал: „Ефенди, направи тъй малко „утира“ и на мене, да пия и аз от тази чаша!“ Така правим и ние. Като дойде за себе си, тъй малко с „утира“, а като дойде за другите, няма „утира“. Не, ще прелееш и за себе си, и за другите. Нашата любов трябва да се даде тъй преизобилно на това цвете, да съзнае то, че ти си му дал, че си излял върху него много. Ще прелееш, ще кажеш: „Утира!“ На детето си ще дадеш преизобилно, да почувства, че майка му е дала своите чувства. В умовете на децата майката трябва да седи като един идеал. Затова майката трябва да се моли, да каже: „Господи, вярвам в Тебе, вярвам, че мога да приложа Твоята Любов“. И действително, тя може да се приложи. Няма абсолютно никаква причина, която може да ни спъне. И църквата, и държавата, и тия закони, тъй както са създадени, те не могат да ни препятстват. Какъвто закон и да създаде държавата, с нищо не може да ни спъне, с нищо не може да ни препятства. Ама че ние сме искали повече! В света има само един велик закон, на който трябва да се подчиняваме. Е, хубаво, държавата прокарва един закон, че не трябва да стават никакви преврати. Защо създава този закон? Понеже държавата от направените погрешки вижда, че с всеки преврат ще станат хиляди избивания, че най-малко 20–30 хиляди души ще станат жертва, затова прокарва такъв закон и казва: „Не ни трябват оръжия, не трябва да стават преврати“. Тя намира, че превратът не е нещо естествено. Хубаво, ние сме съгласни. Че това е един Божествен закон! В света съществува една Божия държава и тази държава се управлява с един велик закон – Любовта я управлява. И поданиците ѝ не трябва да се убиват помежду си. Не само това, но всички поданици трябва да живеят братски. И всички хора: и свещеници, и учители, и управляващи, всички могат да живеят братски.

„До колко пъти да си прощаваме? До 7 пъти ли?“

Аз искам сега във вашия ум да остане една красива идея, тя е следующата: Аз мога да бъда такъв човек, какъвто Бог иска!

И единственото нещо, което аз зная, че Бог го желае, че Бог го изисква от нас, то е да бъдем същества любвеобилни, умни и силни по воля, да творим Неговата добра воля. Той не съизволява, когато хората страдат, боледуват и се убиват. Това ни най-малко не съществува на небето. И когато висшите духове отиват на небето да носят сведения за земята, те никога не казват, че в България са избити около 20,000 души и че в Русия има около 20 милиона убити, нещастни. Те казват на Господа тъй: „Всичко добре върви, Господи“. Ами че всяка една душа, още като е умирала, тя е въздъхнала и изпратила чрез един ангел своето оплакване до Бога. В Бога всички живеят. Понеже те живеят в Бога, то щом въздъхнат, Бог простре ръката си върху тях и казва: „Не бойте се, аз ще ви възвърна живота“.

„До колко пъти да простим? До 7 пъти ли?“

– „До 70 пъти по 7.“ Прощаването е необходимо. Аз искам да се създаде един идеал у вас.

Хората никога няма да вярват, освен ако видят всичко на опит. Някои казват: „Новото общество“. Какво е новото общество? – Да живеем като старото общество! Не, аз не съдя църквите, не съдя никого, но питам: В какво седи новото общество? Трябва да го доказвам. – Новото общество седи в това, че ние трябва да прощаваме така, както Бог изисква, а не както хората ни налагат. Ние със закон не може да прощаваме. Тъй както досега сме прощавали, това не е прощаване. И в нас прошката, това е най-малката добродетел, с която ние се занимаваме, тя е най-малкото изкуство. Това нещо няма да се постигне в една година, нито в две или в три години, нито в цял живот, изискват се най-малко 100–200 години, докато се научим да прилагаме тази добродетел. Да простиш, това аз наричам най-малкото изкуство. Аз го наричам най-славното нещо. Да простим, то значи да приложим всичката наука и философия на миналото, всички изкуства, всичко това, което ангелите знаят. Това значи да разрешиш най-малката задача в света. Знаете ли какви проблеми са свързани с нея? Като гледам лицата ви, не виждам нито един от вас, който да е простил тъй, както аз искам. Това не е упрек, не казвам, че не сте добри, но не сте научили това изкуство. Вие сте добри като мене, но не сте научили изкуството да прощавате тъй, както аз разбирам. Виждам един стремеж, виждам малки зачатъци, но туй изкуство, да прощавате, още не сте го научили.

Сега аз съм между вас. Една заслуга искам от вас да ми отдадете и тя е следната. Като се върна при Господа, да мога да Му кажа: „Господи, аз научих хората как трябва да прощават. Не само че ги научих да прощават тъй, както се следва, но им дадох и един пример и по форма, и по същество. Сега вече, Господи, можеш да слезеш на земята, те научиха туй изкуство. Че научиха това изкуство, ще познаеш по това, че втори път като слезеш на земята, няма вече да Те разпъват“.

И сега църквата казва, че Христос няма да дойде на земята. При това положение не само сега няма да дойде, но и след 10,000 години няма да дойде. Страх Го е! Казвам, че Го е страх. Ами че този кръст, който Той носи на гърба Си, от ума Му не излиза! Тия хора тогава Му забиха гвоздеи. Защо? – Защото на времето на Христа хората не бяха готови да прощават. И днес не са готови, а ме питат: „Кое е правоверно и кое не?“ Аз турям своята най-малка максима: Прав човек е този, който знае да прощава – нищо повече! Това е първата формула на новото учение. Кой е правоверен? – Онзи, който може да прощава от всичкото си сърце, от всичкия си ум, от всичката си душа, от всичката си сила, и който може да изпълнява волята Божия. Който може да прощава, това е велико нещо!

Сега виждам, някои между вас казват: „Учителю, ама ти за нас трябва да имаш особено мнение“. Аз имам за вас такова мнение, каквото имам и за себе си. По-горе от себе си не мога да ви туря. „Ама за нас трябва да имате особено мнение.“ Чудни са хората! Казвам: Аз за себе си нямам особено мнение, че за хората ли? Не, ние трябва да се научим да прощаваме, защото туй разумно прощение ще внесе мир в домовете, мир в обществата. Разумно прощение трябва! То е цяла наука. Аз ви говоря само върху някои твърдения, но има известни методи и начини как да простиш. То е цяло изкуство!

„По колко пъти да простя? По 7 пъти ли?“ – Не, на 70 места по 7. Туй изкуство вие ще го научите и то ще образува новото общество. И ако ви питат сега: „В какво седи вашето общество, какви са принципите му, какъв е уставът му?“, какво ще кажете? – Първият член от устава на новото общество е да прощаваме не по старому, а по новому. Какво правят хората днес? – Прощават, но по старому си взимат парите, а отгоре на това и по 12% лихва. Ще простиш, но по старому, отгоре на това ще има рокля, чепичета ще има, всичко. И държавата прощава, дава амнистия, но все те държи в черния списък. Ще те простят, но ще знаеш, че ще има детективи след тебе. Веднъж Ломброзо отишъл да посети Толстой и казва: „Аман от руските детективи! Дойде някой да го посети и веднага ще дойдат да разберат защо са дошли, какво говорят и т.н. Все поглеждат!“ Така и тук. Аз гледам, дошли някои да ме слушат и казват: „Виждаме го ние, той уж от името на Бога говори, но има воля, надълбоко рови. Е-е-е, този шмекерства, ние ги знаем!“ Аз на всички ви ще докажа, че съм прав, защото аз не зная какво нещо е лъжа. Туй изкуство не го зная. Има нещо в света, което не зная. Аз съм крайно невеж човек в това отношение, аз не зная да лъжа. Ще кажете: „Е, не знаеш! Не си ли казал досега някоя лъжа?“ – Не, никой път досега не съм казал лъжа. Ако някой от вас може да ме научи на туй изкуство, ще му бъда крайно благодарен. Ще взимам уроци от него. Тъй, както вие знаете лъжата, това е едно изкуство вече. Да знаеш как да смахнеш някого, изкуство е това! Може да се посмеят на такъв човек, но той ще бъде майстор да вземе брашното, сиренцето и масълцето. Аз наричам лъжа не това да знаеш какво нещо е лъжата, но да знаеш как да я представиш. Ще ви приведа един пример. Някой среща един свой приятел, който обича да лъже, и му казва: „Я ми кажи една лъжа!“ – „Остави се, аз се отказах, не лъжа вече. Остави това, ами баща ми умря, викат ме на погребение, а нямам нито пет пари.“ Разказва това и четири реда сълзи му текат. Изважда той 100 лева, дава му ги. „Е, тази е последната лъжа, която ти казах.“ Да, но това не е лъжа, това е изкуство! Защо? – Защото лъжата не се казва, а се представя. Това е последното изкуство на лъжата.

„До колко пъти да простя?“ – „На 70 места по 7.“

А това показва само степента на Любовта. Само Божествената Любов може да прощава така. Това не е човешка любов. При сегашната човешка любов, която имаме, туй правило не може да се изпълни. Можеш да ореш и да сееш само при благоприятни условия. Може да прощаваме само тогава, когато тази Любов, това ново съзнание ни посети. Тогава можем да приложим напълно Христовото учение.

Защо Христос дойде на земята? – Да научи хората в приложение на тази велика наука, да прощават. И първата фаза на бъдещата култура, аз я наричам „култура на прошката“ – прошка към всички, любов към всички, и към малки, и към големи.

Туй е най-малкото правило, което можете да приложите, което Христос изисква днес от своите последователи.

Беседа, държана на 27 януари 1924 г.

1924_01_27 Трансформиране на енергиите
лекция пред специалния клас

ТРАНСФОРМИРАНЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Тайна молитва.

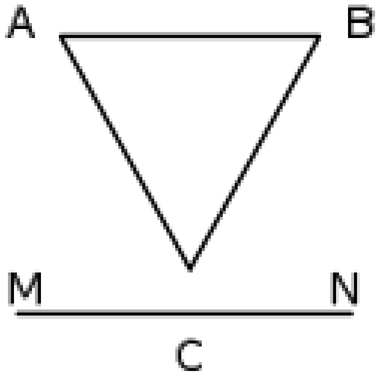

В природата съществува един метод за превръщане на енергиите. Представете си една права линия АВ, която да изразява състоянието на покой в съзнанието. При това състояние нещата са строго определени, няма никакво безпокойство в тях. Обаче има ред външни причини, които могат да се явят тъй, както може да се яви една комета в пространството и да наруши спокойствието в съзнанието. Да кажем, че една такава причина е С. Тя може така да разтърси съзнанието, че да го доведе до състояние на падение. При това падане обаче съзнанието все ще опре до някоя плоскост, например плоскостта MN. Разбира се, когато се чертаят тия линии в геометрията, те не произвеждат никакво болезнено състояние, но когато човек пада, то е друг въпрос. Тъй че когато само се чертае едно падане, нищо не се произвежда в съзнанието на човека, но когато той фактически пада, ще усети едно психическо, вътрешно страдание, едно голямо безпокойствие. Някой път ефектът, страхът, изживян при това падане, при това сътресение, може да бъде толкова силен, че да изгубите съзнанието си. Допуснете, че мястото, на което се намирате, е една скала и вие се подхлъзвате и падате. И сега, ако теренът на който паднете, е мека пръст, вие ще се избавите само с едно слабо контузване, но ако той е скалисто място, вие ще платите с вашия живот.

Представете си, че тук не се касае за някакво физическо падане, но за някакво морално или умствено падане. Как ще отклоните това падане? Веднага в ума си трябва да създадете една огъната линия mn, обратна на посоката на падането. Това е един начин за поляризиране на вашия ум. За пример направете следния опит: представете си, че вие седите на една скала и искате да се хвърлите от нея на дълбочина 500 м надолу. Вие сте увиснали вече във въздуха, готови да паднете, но сега по ваша воля постепенно слизайте надолу Представяйте си мислено, че не падате надолу, а тъй съзнателно, по ваша воля слизате бавно, сантиметър след сантиметър. За онзи, който има грамадна воля или който разбира законите на природата, тия сили действуват в съгласие с него. Такъв човек може да поляризира тия сили, т.е. да владее всяка своя клетка и по такъв начин ще може да спре, дето иска. Постъпвате ли по този начин, вие ще можете да слезете както искате, но вашето съзнание трябва да бъде толкова интензивно, че нито за момент да не загубите

връзка с живата природа и да помислите, че законите на природата могат да действат и другояче. Щом се държите за законите на природата, то е както когато се държите за едно въже. Ще се спуснете полека по това въже и тъй ще слизате. По същия начин може да се качвате и нагоре по въжето. Ако това нещо можете да направите по едно въже, не можете ли да го направите по законите на живата природа? – Можете. Само че в нея това въже е невидимо. Ако въжето е слабо, то ще се скъса и вие ще паднете. Ето защо вие трябва да извършите тази манипулация много спокойно и внимателно.

Същият закон се отнася и до вашето вътрешно естество. Докато вашата вяра е здрава и докато вашите ръце – волята ви – са силни, вие ще можете безопасно да слизате и да се качвате по това въже, но ако вярата и волята ви не са силни, вие ще паднете. Всички хора, които падат, те са духовно пияни – нищо повече. Когато човек изгуби своето съзнание, той е в положение на духовно пиянство. И знаете ли кога хората падат? В духовния свят има особени питиета, които като се пият, предизвикват психическо опияняване. Хората започват да си въобразяват като турците един рай на щастие и блаженство, което не заслужават обаче. А какво нещо е незаслуженото? – Всяко нещо, за което не си готов, е незаслужено за тебе.

Ще ви дам още един пример, за да поясня мисълта си. Ако някоя майка даде на своето новородено дете твърда храна, то непременно ще умре. Това дете се нуждае само от рядка храна. Следователно, щастието и блаженството, които вие търсите, още не са заради вас. Затова най-подходящата храна за съвременния свят това са скърбите и страданията. От скръб и страдание никой не се е развалил досега, но от щастие и блаженство половината от хората в света са се повредили. Това, че се раждат такива противоположности в света, е все от тия блага, за които хората, при сегашното си съзнание, не са готови. За пример, някои от учениците казват: аз имам известни мъчнотии, но не мога да издържа на тях. Защо няма да издържите? Кои са причините на това? Това показва, че вие губите вяра в себе си. Значи, вие губите вяра във вашите ръце, във вашето въже. Щом изгубите вяра във вашето въже, щом изгубите вяра във вашите ръце, непременно падането ще дойде. При сегашните условия на живота ви успехът зависи от силата на вашето въже и вашите ръце.

Сега какво трябва да направите, за да може една мъчнотия или една тежест да седи на повърхността на някоя течност? Да кажем, имате 1 кг. желязо с малък обем и го хвърлите в морето. Какво ще стане с него? – Ще се намери на дъното на морето. Какво трябва да направите с това желязо, за да го заставите според законите на физиката да седи на повърхността на водата? – Обемът или плоскостта му да се увеличи. Ако направите плоскостта на това парче желязо голяма около 2–3 метра ще потъне ли? – Няма да потъне. Защо? Защото измества по-голямо количество вода и с толкова по тегло става по-леко. В този случай и съпротивлението на водата е по-голямо, отколкото е тежестта на желязото. Следователно същия закон ще приложите и при мъчнотиите. Когато имате една мъчнотия, малка по обем, но сбита по материя, вие психически ще разширите обема ѝ, за да олекне и да не потъва във вашето съзнание, дето би причинила болезнени

състояния. Да кажем, че имате една малка мъчнотия, боли ви пръст и не можете да търпите. За да се излекувате или по-право, за да можете да търпите, представете си, че някой ви е забил един голям гвоздей в ръката. Тази по-голяма болка сега ще измести по-малката. Ако можете да произведете умствено това забиване на гвоздея в ръката си, в съзнанието ви ще стане трансформиране на болката. Значи, за да издържите малките мъчнотии в живота си, ще си представите, че има по-големи от тях.

Представете си сега друг случай в живота. Някои от вас, учениците, върви по улицата с неколцина свои приятели, изважда кесията си, иска да купи нещо, но няма нито пет пари в нея. Краката му започват да треперят от срам, от честолюбие и си казва: как ще се издам сега пред приятелите си, че нямам нито пет пари? Защо ми е този живот? Терзае се, но мълчи, никому нищо не казва. Представете си сега друга перспектива. Този ученик се намира в един далечен град, пак без пет пари в джоба си, но няма нито един познат, нито един приятел. В кой от двата случая задачата е по-мъчна? – При втория случай, разбира се.

Често у съвременните хора се заражда едно тягостно състояние, едно неразположение на духа. За пример, ставате сутрин, но сте неразположени, гневни, пуснали сте пояса си и казвате: Днес съм неразположен, не ме бутайте. Вие не се спирате да разберете защо сте неразположени. Причината на това неразположение може да е вътрешна, може да се крие нейде в подсъзнанието, съзнанието или самосъзнанието. Вие може да сте подпушени в една от тия три области. Какво трябва да правите тогава? Ще се вдълбочите дълбоко в себе си и ще се запитате: защо се нервирам, защо не мога да търпя? Ще се стремите да си дадете един искрен отговор, като пред Бога, и само така ще премахнете причината, която ви дразни, безпокои.

Сега ще ви изнеса два психологически противоположни момента. Представете си, че някое лице ви е обидило кръвно и вие казвате: Аз никога не мога да простя на това лице. Обаче вие като ученик имате нужда от 10 000 лева, търсите някой да ви помогне, да ви услужи с тия пари. Отивате при един ваш приятел, искате да ви помогне, но той казва: Нямам, много съжалявам. Отивате при втори, трети, всички си повдигат раменете, казват: Нямаме. Всеки казва: Бих желал да ти помогна, но… Да кажем, че лицето, което ви е обидило, е единственото, което може да ви услужи, готово е да ви даде 10 000 лева. Този човек казва: Нека дойде при мене, аз ще му услужа. Вие казвате: Не, не отивам при него. Вие се намирате пред една дилема. Как ще постъпите? Вашата чест е ангажирана с тия 10 000 лева, една неприятност. От друга страна, трябва да отидете при лицето, което ви е нанесло обидата –втора неприятност. Коя от двете ще изберете? Като дойде по-голямата мъчнотия, вие ще забравите вашата обида. Нуждата от 10 000 лева ще заличи обидатави и вие ще кажете: Хайде, аз ще му простя, ще забравя обидата Туй става в живота. Това е един остен, който природата употребява против своенравните хора. Тя ни впрегне в хомота и казва: Право в браздата ще караш! Вземе остена, мушне те с него и ти тръгваш право в браздата – нищо повече.

Ще ви задам въпроса: в какво седи достойнството на човека? Как бихте отговорили на този въпрос? Достойнството на един слуга седи в това, да изпълнява добре работата, която му е дадена. Достойнството на един ученик седи в това, да учи уроците си добре. Достойнството на един проповедник седи в това, да проповядва добре. Достойнството на един писател седи в това, да пише по възможност най-хубави неща. Достойнството на един лекар седи в това, да лекува според най-добрите методи. Питам: ами вашето достойнство като ученици в какво седи? – В приложението на окултните закони в живота си. Ако не приложите тия правила в живота си, всичко е безполезно. Ако е за знания, вие имате такива. Вие имате знания и по физика, и по химия, и по астрономия, и по история, по всички науки изобщо, но едно нещо ви липсва: не знаете как да прилагате окултните закони при разните условия на живота. Следователно, щом ви дойде някоя мъчнотия в живота, каквато и да е тя, кажете си: аз зная, има духовен път, има възможност за разрешение на тази задача, тя не е една от най-големите, напротив, тя е една от най-малките мъчнотии за мен. И действително така е. Най-големите мъчнотии в живота се дават на най-великите хора, а вие още не минавате за велик хора. Тъй щото вашите мъчнотии са едни от най-малките в света и като тъй вие можете да се справяте с тях.

Чувам някои от вас да казват: аз искам да бъда добър! Вие можете да бъдете добри моментално. За да бъде човек добър, не се изисква нито един час време, а даже нито една минута, то е извън времето и пространството. Всички хора, които стават добри, те стават такива в един момент. То е състояние на съзнанието, което зависи от интензивността на неговата светлина. Проблесне ли веднъж светлината в съзнанието, всички утайки от него моментално изчезват. И в Писанието се казва: „Човек може да се новороди“. За този момент на съзнанието именно се говори. Той е един кратковременен момент: изведнъж може да станете добри и изведнъж можете да станете лоши.

Представете си сега, че имате едно прекрасно разположение на духа, но иде при вас една ваша другарка, към която не храните добри чувства. Какво ще направите? Ще си кажете: Днес ли намери да дойде? И след като тя се отдалечи от вас, вие изгубвате всичкото разположение на духа си. Защо? Отде знае тази ваша другарка, че вие сте неразположени към нея? Знаете ли онзи анекдот за Диогена, в който се разправя подобно нещо? Диоген като бил на 82 годишна възраст, един ден решава да се отдалечи на самота някъде, като си казва: „Толкова години прекарах между хората, работих и се занимавах все с тях, този ден ще посветя само за себе си“. Отдалечава се от хората, сяда на сянка под една круша и почва да си мечтае: „Колко прекрасен е животът, колко хубаво е всичко това, което вековете са създали!“ Но ето, към обед идва един селянин при него за някакъв съвет. Диоген като го видял, понамръщил се малко, дал му съвет, какъвто трябвало, и после си казал: „Ей, Диогене, ти препоръчваш на хората търпение и спокойствие, а сам в този случай не издържа. Ти се отдели тук под крушата на сянка, за да бъдеш в самота, но какво е виновен този селянин, отде знае той, че не искаш днес гости? Искаш ли като се сърдиш така да изгубиш това, което си спечелил през тия 82 години? Не, ти не трябва да се

сърдиш на хората, когато идват при тебе.“

Сега аз ви питам: вие имате ли право да се сърдите на вашите мъчнотии? – Нямате право. Мъчнотиите това са гости, това са селяните, които ви намират и когато сте седнали под крушата на сянка. Мъчнотиите са живи. Някоя мъчнотия ви вижда, че седите под крушата на сянка, отправя се към вас като този селянин и си казва: Дози човек там е философ, няма работа. Аз ще отида при него да разреши мъчнотията ми". А вие кипвате и казвате: Днес ли намери този човек да дойде при мен? Тъкмо имах едно поетическо, вдъхновено разположение, щях да открия нещо, но работата ми се развали. Не, вие не трябва да разсъждавате така. Тия резки енергии, тия резки прояви, които имате по някой път, ви карат да казвате: Ще пропадна в тази работа, не мога да устоя, този път не е за мен, той е за по-способните, за по-умните, аз имам толкова слабости. И вие започвате да си правите известни уговорки. Не, кажете си правото: Аз искам да следвам този път, или: Не искам да следвам. Искрени трябва да бъдете към себе си. Защото вие трябва да знаете, че причината не е вън от вас, тя е вътре във вас. Аз говоря това нещо на вас, учениците, които искате да използвате живота си разумно. Трябва да знаете, че щастието, което търсите, се намира най-първо във вашия ум; после във вашето сърце а след това и във вашата воля. От хармоничното съчетание на тия три сили в живота ви зависи и вашето щастие.

Сега аз не говоря за тъгите, за скърбите, които вие изживявате. Често някои от вас изпадат в меланхолични състояния и ви дохожда мисълта да се самоубиете, да се отровите или да се хвърлите от някоя скала, висока около 500 м. Щом имате такова желание да се хвърлите от скалата и да умрете, направете това нещо съзнателно. Как? Качете се на един камък 3 метра висок и скочете от него. После на друг, по-голям, именно около 5 метра. И тъй, качвайте се последователно на все по-голям я по-голям камък, докато достигнете до камък с височина 1 метра – опитайте се да скочите от там. Наблюдавайте какво ще преживеете при този опит. При този опит вие ще кажете: Аз разреших вече въпроса, няма какво да се самоубивам. А така вие действате много бързо. Дойдете до някоя спънка в живота си и току изведнъж кажете: Аз ще се самоубия! Да се самоубиеш, това е най-големият опит, към който ще пристъпиш. Първо ти ще направиш най-малкия опит и постепенно ще вървиш към по-големите. Друг някой казва: Аз искам да се самоубия, ще си тегля един куршум. Казвам: почакай, направи по-малкия опит! Вземи една игла, бодни я 1 см в кожата си и виж ще те боли ли. След това бодни я 2 см и пак следи какво ще усетиш и как ще вземеш да разсъждаваш. Опити трябва да правите! Дойде ли ви някоя мисъл за самоубийство, вземете една игла и ще видите, че още преди да я забиете нейде в тялото си, всички мрачни мисли и желания за самоубийство ще изчезнат и вие ще си кажете: Не, не трябва да се самоубивам, животът е сериозно нещо.

Следователно дойде ли някоя отрицателна мисъл у вас, не се старайте да я изпъдите от себе си, поразгледайте я, поразговаряйте се с нея, попитайте я: „Как дойде при мен? Нямаш ли баща, майка, роднини? Интересуват ли се във вашия свят от мен? Кой ти даде

моя адрес?“ Този разговор е един от методите за превръщане на енергиите. Като се поразговорите с тази отрицателна мисъл, ще почувствате едно постепенно вътрешно утихване в себе си, докато най-после ѝ кажете: Аз изменям своето мнение за теб. Всички те представяха лоша като мен, но сега виждам, че си толкова нещастна, колкото и аз съм нещастен. И тази отрицателна мисъл ще ви отговори: Понеже и ти си нещастен като мен, никаква пакост няма да ти направя. Всичко това подразбира, че всяка енергия в човешкия ум трябва да се превърне и да ѝ се даде място да се роди и живее. Това е, за което се казва на едно място в Писанието: „Не противи се злому!“ Дойде във вас лоша мисъл, дайте ѝ място. Дойде добра мисъл, дайте ѝ място!

Превръщането на духовните енергии става по същия начин, както и физическите енергии. За да превърнете известна физическа енергия от едно състояние в друго, за да ѝ дадете по-голяма интензивност, какво правите? Първото средство, което употребявате, е огънят. Същото нещо е и в духовния свят.

Засега от всинца ви се изисква повече живот, защото той носи в себе си топлина. Много от съвременните хора умират от малко живот, от малко топлина. Под думата „живот“ разбирам един съзнателен живот, а не едно просто вегетиране. При съзнателния живот посоката на движението ни трябва да е строго определена. Живот без обект не е живот. Обект трябва да имате. Щом разбирате как да трансформирате вашите мрачни, отрицателни мисли, вие ще можете да помагате и на себе си, и на другите. Минеш покрай твоя сестра, ученичка, гледаш я нещо неразположена, но си казваш: Какво се е нацупила тази сестра, какво е проточила носа си, защо не търпи? Да, но утре ти се нацупиш, твоят нос се проточва. Това нацупване ходи на гости у всички. Няма човек в света, който да не се е нацупвал. Всички съвременни хора, от детинството си до края на живота си, все са се цупили. Дълги години ще минат, докато хората отвикнат от това цупене. Аз съм виждал учени, философи хора, които също се цупят. То е едно особено хипнотическо състояние, след което после сами се чудят на себе си как се подават на такива разположения. Тия неща са ясни за мен, трябва да бъдат вече ясни и на вас. И когато човек е обхванат от това хипнотическо състояние, не знае какво прави – въпреки волята си върши всичко, каквото му диктува това състояние. Това става всякога, когато човек изгуби съзнанието си. Щом съзнанието му се върне, той ще разбере нещата. Колкото и да сте силен, колкото силно и да плувате, влезете ли в това течение, то ще ви отнесе. Ако влезете в морето и вълните са много силни, лодката ви може да се обърне. Ето защо човек трябва да има правилно разбиране за ония сили, с които ще има да се бори.

Всички мъчнотии, които срещате в живота си, са определени точно за вас. Има обаче такива мъчнотии, които се натъкват на пътя ви и вие ги поемате, но те не са ваши, не са определени за вас, вие сами ги предизвиквате. (– Как ще познаем кои мъчнотии са определени за нас?) – Тази мъчнотия, която е определена за вас, вие сами ще можете да я дигнете от земята, ще я турите на гърба си и ще продължавате пътя си. А за тази мъчнотия, която не е ваша, ще се мъчите ден, два, три и повече да я вдигнете и пак няма

да успеете. Затова оставете тая мъчнотия настрана и си вървете по пътя. Мнозина от вас, за пример, седят, размишляват и си казват: Как ще се оправи съвременното общество? Тази мисъл не е за вас. Тя е една мъчнотия, която не се отнася нито за младите, нито даже и за религиозните хора. Мнозина са си задавали този въпрос, правили са опити да го разрешат, но всички безуспешно. Тази мъчнотия чака своя герой. Кой е той? – Този, който ще може да дигне тази мъчнотия. Когато дойде този герой, ще дигне тази мъчнотия на гърба си и ще тръгне напред. Така ще знаете: туй, което вие може да вдигнете, туй, което вие сами можете да носите, то е заради вас. В този свят всеки взима по една торба, носи я и казва: този торба е моята. И като ме запитват някои хора как ще се оправи света, аз ще им отговоря: когато всички хора вдигнат своите торби с мъчнотии, светът ще се оправи. Това разумно носене на торбите със своите мъчнотии аз наричам „трансформиране на енергиите“. И най-красивото нещо в живота ви е в даден момент да можете да трансформирате едно ваше състояние. Например, вие сте недоволни нещо. Как ще трансформирате това ваше недоволство? Представете си, че сте две личности, че у вас живеят едновременно две Ганки за пример. Едната Ганка е недоволната, а другата не е. Нека втората Ганка каже на първата - Ти си се нещо поразсърдила, но чакай, аз ще ти изпея нещо Като и изпее една, две, три песни, нека я попита после: Сега доволна ли си от мене? Тя ще ѝ каже: Какво си се развеселила, разсмяла, бъди малко по-сериозна, не ти прилича да се държиш така. Първата Ганка е още сериозна, недоволна и си казва: Аз трябва да бъда сериозна, защото и животът е сериозен, строг. Втората Ганка ще си каже: Аз пък не мога да бъда сериозна, ще се посмея, ще се повеселя и ще взема половината от твоите страдания. Нека след това тази весела Ганка да цитира един стих от Писанието на сърдитата Ганка или да ѝ прочете едно стихотворение и да ѝ каже след това: Слушай Ганке, ти си добра моя сестричка, аз те обичам, хайде да си попеем заедно. Тогава тази, сърдитата Ганка, ще каже: Така ли, много добре, аз ей сега ще се развеселя. Ако някой слуша отвън, че се разговаряш със себе си, ще каже: На този човек дъската му трябва да е мръднала. Ами не е ли мръднала дъската на онзи човек, който е много сериозен? Какво означава мръдването на някоя дъска? Чудни са хората, когато говорят за мръдване на дъски! Че това не е някаква философия! Ако вие затворите в един сандък някои умрял човек, той ще мърда ли? – Няма да мърда. Ако пък затворите един жив човек в този сандък, ще мърда ли? – Ще мърда. Тогава, кое от двете неща е по-добро. – Да мърда човек, разбира се. Значи като кажем, че някому мръднала дъската, подразбирам, че вътре има жив човек. Ето истинското разсъждение по този въпрос. Щом ти мръдне дъската, кажи си: Ганке, аз се много радвам, че ти е мръднала дъската. Това показва, че си жива. Съвременните хора са изопачили едно истинско положение в живота и казват: Дъската на този човек е мръднала. Мърда ли ти дъската, радвай се, жив си. Не ти ли мърда дъската, тогава да се опасяваш. Хората считат, че някой човек е положителен, че някоя работа е сигурна, когато дъските не се мърдат.

Използвайте всички ваши състояния като живи уроци, като живи опити. Дойдеш в едно интензивно състояние, възбудиш се, кажи си: Колко съм енергичен днес, мога да върша работа. Ученичка си, разгневила си се нещо, вземи метлата и си кажи: Браво, Ганке, колко

си спретната, как хубаво метеш, много те харесвам, като тебе няма друга. Ела ми и втори път на гости. Това е практически начин за трансформиране на енергията. По този начин вие ще можете да учите по-добре, защото еднообразието убива човека. Ако човек съсредоточава ума си все към една и съща посока, мозъчната му енергия отслабва и остава в застой, а природата не обича еднообразието.

И тъй, с веселото си разположение вие без да знаете ще пренесете деятелността си нагоре, към вашите духовни центрове. Веселостта е качество от духовен характер. Само високо духовните хора, само разумните хора могат да бъдат весели. В Писанието се казва: „Да се весели Господ в своите дела". И Господ се весели, затова аз ви препоръчвам веселостта като едно от най-ефикасните средства за лекуване на много ваши недъзи. Недъзите ви ще дойдат, ще се проявят, а с веселостта си не само ще се лекувате, но ще дадете един тласък на ума, сърцето и волята си към по-интензивна деятелност. Затова ви давам веселостта на Ганка за пример. В дадения случай Ганка е образец, коефициент за всички други. Не всички хора обаче са весели. Някои хора са весели по естество, затова могат лесно да се лекуват. У други центърът на веселието е много слабо развит, те са песимистични по натура и затова виждат само мрачното в живота. Не, в живота има толкова много хубости, красоти и облага, които той трябва да види.

Та ще трансформирате мъчнотиите, които идват в живота ви. Няма да гледате на мрачната, на тъмната страна в живота. Често някои от вас казват: може да се повредя от много учене. Окултната история не помни нито един случай, записан в нейните анали, дето някой човек да е полудял от много учене. Хората не полудяват от много учение, но това, което разваля живота на хората, са безполезните тревоги, не обаче и онази чиста, ясна мисъл. Чистата мисъл укрепва мозъка, укрепва цялата нервна система, затова аз бих ви препоръчал: мислете интензивно, но не се тревожете! Не говоря за мисъл, свързана със страх. Такава мисъл съдържа отрова в себе си.

Следователно щом имате една малка спънка в живота си, създайте мислено на мястото ѝ по-голяма. По това аз ще ви дам ред упражнения за каляване на волята ви. Какво разбирате под думата „калена воля"? Калено желязо, за пример, е това, което първоначално е било меко и после чрез нагряване на огън и потапян в студена вода изведнъж се втвърдява. По аналогия на това, ние разсъждаваме така: всички тела изобщо, както и всички меки тела специално, съдържат в себе си скрита топлина. това показва, че те са минали през огъня, но не и през водата. Добре, желязото, което е калено и притежава голяма твърдост, с какво ще можем да му придадем и друго качество, а именно: да бъде пак калено, но да е гъвкаво, да не се чупи. Тогава казвам: ако в човешката воля се вложи повече електрическа енергия, тя става силна, но крехка. Такава воля, макар че не е слаба, но като дойдат срещу нея повече мъчнотии и с по-голяма сила, отколкото тя може да издържи, счупва се. Ето защо на човешката воля трябва да се придаде един важен елемент – мекота. Аз считам мекотата в човешката воля за едно от качествата на разумния живот. Само разумният човек може да бъде мек – той съдържа повече

магнетизъм в себе си.

Какъв метод ще прилагате срещу мъчнотиите в живота? Допуснете, че имате една отвесна гладка площ, която се бомбардира от неприятеля. В това положение тя ще претърпи големи повреди. Ако същата площ е в хоризонтално положение и също така гранатите я обстрелват, и в това положение тя ще претърпи големи повреди. Но ако направим тази площ корубеста, гранатите ще падат наклонено върху нея и няма да предизвикват такива повреди. В такова състояние трябва да бъдем и ние, за да се справяме разумно с мъчнотиите в живота. Какво означава корубестото състояние? – То означава магнетичното състояние у човека. Ето защо ние трябва да направим плоскостта на нашето съзнание корубеста, за да може противодействащата сила, обстрелванията да не му причинят никаква вреда. Лъчът на падане не трябва да образува прав ъгъл с плоскостта. Вие трябва да проучвате този закон добре. Щом срещнете една мъчнотия, която се отправя върху площта на вашето съзнание и образува с него ъгъл равен на 90 градуса или прав ъгъл, вие ще се справите много мъчно с нея, тя ще произведе във вас взрив, експлозия. При тия условия тази мъчнотия представлява една психическа бомба. За да избегнете тия експлозии, вие така трябва да огъвате площта на вашето съзнание, че с посоката, от която иде мъчнотията, да се образува ъгъл, равен на 30–35 градуса. Само по този начин може да се образува едно отклонение, едно отблъскване на силите, които биха причинили тези големи повреди Това може да направи всеки от вас. Вземете следния прост пример, който се случва често между учениците: вие дължите на някой ваш приятел пари, които няколко пъти сте обещавали да върнете, но не устоявате на обещанието си. Най-после той решава да ви набие и един ден влиза в стаята ви. Какво ще направите в този момент? – Ще посрещнете този ваш приятел и ще му кажете: Приятелю, не се безпокой, аз ще ти върна парите заедно с припадащите им се лихви и с всички други загуби, които съм ти причинил. Кажете ли така, въпросът веднага се изглажда и приятелят ви е петдесет на сто обезоръжен.

И тъй, да се справи човек със себе си, да се справи със силите, които са вложени в него, това е най-трудното нещо в света, то е дълбока наука. Та първото важно нещо е да проучвате естеството си с вложените в него сили още от миналите си съществувания.

Всичко това, което ви говорих за мъчнотиите, трябва да прилагате разумно.

Прочете се резюме от темата „Икономия и пестеливост“.

Френологически разгледан, човека, у когато любостяжанието е силно развито, че минава границата и у когото обичта към живота е също силно развита, заражда се в него чувството на пестеливост, т.е. голяма любов към парите и този човек започва да пести. А онзи човек, който икономисва, всякога има предвид да употреби икономисаното за някаква по-висша цел. Например той ще икономиса пари от облеклото си, от някои нужди, за да може да си купи книги. Само разумният човек може да икономисва. Той е

същевременно и пестелив, но тази пестеливост е под контрола на ума. В разумния човек чувството на пестеливост не е силно развито. Той пести пари за . Само разумният развито. Той пести пари за доставяне необходимите средства за неговото саморазвитие и самоусъвършнстване. Пестеливият човек пък пести пари за самото богатство… Има някои стари баби, на които като дадеш пари, ще ги вържат в 9 възела, спестяват ги. Преди годни дойде при мене един човек, извади една голяма кесия и почна да я развърта, много навита беше тя. След туй отвори устата ѝ, бръкна вътре, извади друга една кесия Гледам го, отвори и нейната уста, бръкна вътре извади и още една по-малка кесия, много хубаво направена. Отвори и нея, бръкна вътре и ръката му започна да трепери. Извади една монета и пак започна да завърта кесията. Този човек отвън още се познава, че е пестелив. Като скрива парите си в три кесии и ги върже в пазвата си, счита, че това е едно сигурно средство да ги запази. И дето мръдне, скоро ръката си около парите, никой не може да го обере. Икономистът все икономисва и все не му достигат средства, той не е богат човек, даже и дългове има. И забележете, съвременните европейски народи, които се занимават с пари, потънали са в дългове. И България също: с пари се занимава, все икономисва, а до уши е потънала в дългове. Българите не са пестеливи. В тях има развито чувството на икономия, но не разумна икономия.

За следващия път ще пишете върху тема № 17: „Произход на глаголните форми“. Не се плашете от тази тема, тя ви се дава като задача, ще мислите върху това как се е появил глаголът и по какъв път е минал, докато стигне до тия форми, в които го срещаме. Върху този въпрос може да напишете цяла теза, но вие ще пишете малко. Тази тема е доста трудна. Човек ли е създал глаголите или те са съществували преди това? (– Те са съществували преди човека.) Писанието казва: „Преди да е говорил човек, Господ е говорил“. Значи човешките глаголи са произлезли от Божествените. Човешкият глагол е само едно трансформиране на Божествения. По аналогия на горния въгрос ще ви запитам: окото ли се е създало по-рано или зрението? (– Зрението съществувало по-рано от окото.) Значи зрението е създало окото. Между съвременните учени има спор как се е появило окото. (– Има червеи без очи, които виждат обаче, светлината.) Това показва, че зрението е съществувало по-рано от окото и после се е създал органа на зрението. Тогава, според вас как ще класифицирате глаголните форми, към коя област принадлежат, дали към областта на ума, сърцето, душата или духа? (– Към областта на духа.) Значи разумното в човека говори.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

15 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27.I.1924 г. в гр. София

1924_02_03 Елементи в геометрията
лекция пред специалния клас

ЕЛЕМЕНТИ В ГЕОМЕТРИЯТА

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите „Ползата от въображението“.

За следния път ще пишете върху тема № 18: „Основните елементи в геометрията“. Този въпрос е малко философски. Ако ви попитат кои са елементите в химията, знаете ги, нали?

Аз бих желал всеки един от вас да си извади на един списък всички теми, задавани досега в продължение на трите години, като си отбележи и датата на всяка тема, за да се види редът, по който вървят. Тия теми влизат като камъни в градежа на едно здание. Така и всеки предмет, върху който се спира вашият ум, ще ви принесе в дадения случай или полза, или вреда. Вие трябва да мислите, но не можете да пренебрегвате законите на мисълта. Ако не вървите по нейните закони, ще мислите неправилно, т.е. в мисълта си ще вървите по крив път. Има само два начина на мислене: единият начин е мислене в тъмнина, другият начин е мислене в бялата светлина, т.е. в светлината изобщо. При сегашните условия на живота вие не можете да бъдете неутрални. И всеки, който казва, че може да бъде неутрален, той трябва да бъде божество. Даже и божествата не могат да бъдат неутрални. Тъй че, всеки, който мисли, ще има едното или другото положение, или и двете – не в един и същи момент, но ще се сменяват.

Сега някой може да каже: нашите умове не могат ли да бъдат заети с някои по-важни въпроси? Защо не можете да се занимавате с каквито искате въпроси, но много посторонни мисли ще дойдат в ума ви и без да ги искате. В ума ви ще дойдат всякакви посторонни теми, но ще се учите да дисциплинирате ума си. затова именно сте ученици. Да дисциплинирате ума си, това е най-голямото изкуство. Недисциплинираният ум може да се уподоби на един див кон, който прескача всички прегради, колкото големи и да са те, баири и планини той прескача. За да го укротиш, трябва да му туриш голям гем. Някой път, като се разбушува, виждаш го, и тебе взел, и гема взел, прескочил планината, а ти се озърташ натук-натам, търсиш го. Затова ще се заемете да работите върху ума си, да го дисциплинирате. Дисциплинираният ум е велика сила в природата. Който дисциплинира ума си, създава в себе си и характер. Че минават в ума ви лоши мисли покрай добрите, не трябва да се смущавате за това. Считайте туй нещо като едно необходимо явление. Вие не може да изменяте реда на нещата. И злото, и доброто ще

дойдат. Те съществуват в света. Защо и за какво, вие не можете да знаете, но едно нещо трябва да знаете, че не можете да измените отношенията на доброто и злото към вас. За да измените тия отношения, трябва да разбирате законите на вашия ум. Като почнете да се справяте с ума си и то по един най-разумен начин, ще разбирате и отношенията на доброто и злото към вас. Засега вие мислите, че сте много силни и че можете да турите на ума си една голяма спирачка. Но знаете ли каква катастрофа може да стане с вас, ако турите на ума си една голяма спирачка? Много малка спирачка ще му турите. От друга страна, вие трябва да изучавате и законите на вашето сърце. Някои се оплакват от ума си, други от сърцето си, а трети от волята си. Няма какво да се оплаквате от ума, сърцето или волята си, те са много добри. Умът ви е манго добър, сърцето ви е много добро, волята ви много добра. И умът ви, и сърцето ви, и волята ви са на местата си, но единственото нещо, което ви спъва е това, че сте забравили правилата, по които се движи вашият ум, вашето сърце и вашата воля. Та ще знаете: най-главното за учениците от всички окултни школи е да дисциплинират ума си. Там учениците употребяват най-малко по 10–15–20 години за дисциплиниране на ума си. За пример, ако бихте могли да се дисциплинирате, както сте сега в този клас, вие бихте дошли до състояние да седите тихо и спокойно, да не ви смущава нищо наоколо, като че сте сами. Гледам от няколко дни насам е дошло от някое село едно младо момиче, но знаете ли как умее да се концентрира? Умът ѝ е тих и спокоен, мисълта върви правилно, хармонично. Казвам: ако вие още днес бихте имали това концентриране, знаете ли каква сила би представлявало това нещо за вас? И вие някога сте имали способността да се концентрирате и после сте я загубили. Сега отново трябва да я възстановите.

Сега вие мислите, че сте станали много лоши, а по-рано сте били по-добри. Обратно е: едно време бяхте по-лоши, а сега сте по-добри. По-рано сте имали по-малко светлина, та не се виждахте. Сега, понеже имате повече светлина, виждате какви сте. Значи, дали сте добри или лоши, зависи от светлината, която имате. Има наистина една разлика между това, което бяхте по-рано и това, което сте сега. Тази разлика седи в следното: едно врме имахте по-малко разноски в ядене и пиене, имахте по-малко отношения с хората, имахте по-малко изкушения и изпити, а сега имате повече отношения с хората, повече изкушения, изобщо повече сте изложени. Ще ви дам следния пример: вземете един учен човек, който постоянно говори за морал и вижте как старателно смекчава своите грешки. Той счупи някоя чаша, за пример, и веднага в него се явява мисълта как да се оправдае, как да смекчи погрешката си. Какво трябва да направи? Ако в този човек има повече светлина, той ще констатира факта тъй, както си е, без да търси причини за оправдание. Често и вие постъпвате така. Някой път правите и други погрешки. Даде ви се някоя тема и вие казвате: Тази тема е маловажна. Щом кажете така, веднага още сте направили в ума си една основна погрешка. Вземете за пример днешната тема, която ви дадох: „Основните елементи на геометрията“. Това е един доста тежък въпрос. Кой е един от първите елементи на геометрията? (– Точката.) Как ще обясните философски точката като един важен геометрически елемент? Геометрическите точки заемат ли място? (– Не.) Как се е образувала правата линия? (– От движението на точката.) Питам ви тогава: щом точката

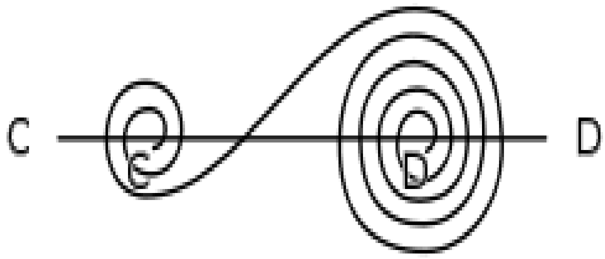

не заема никакво пространство, как се е образувала правата линия? Как може въображаемите точки, които не заемат никакво пространство, да образуват веществени точки, които заемат пространство? Тук вече се натъкваме на схоластическата философия при която може да се философства, без да се дойде до едно крайно заключение.

И тъй, точката е първият елемент в геометрията. Кой е вторият елемент? (– Линията.) Третият елемент? (– Плоскостта) Четвъртият елемент? (– Тялото.) Петият елемент? (– Няма повече от четири.) Сега вие ще размишлявате по-нататък. Ще разгледате понятието „елемент" тъй, както влиза в геометрията, като нещо, върху което почива геометрията.

Какво представлява тази крива линия на чертежа? (– Парабола.) Тази крива линия се образува, когато държите палеца и показалеца си разтворени. Кажете ми тогава, каква е разликата между парабола и хипербола? (– Хиперболата има два клона, параболата – един.) Добре, ако едно тяло тръгне от центъра на кривата линия на палеца и се движи по нея, отде ще се върне пак в същата точка?

Например, ако това тяло тръгне от точка C ще стигне в точка D. Каква е била материята при точка C – по-гъста или по-рядка, когато е започнало това движение? Какви са били силите, които са действали при точка C? Следили ли сте как се извършва процесът на мисълта в нашия ум? Най-първо известна идея седи в ума ви неопределена, т.е. границите ѝ са слабо очертани, но колкото повече мислите, тази идея все повече и повече се определя, докато най-после се материализира вън от вас. Вземете например някой изобретател. В ума му най-първо се явява известна идея в проект, всички колелета, всички части на машината действат, движат се първо в ума му и след това той търси начин как да реализира тази идея навън. Когато известна идея, която се е зародила в ума ви, се проектира на физическия свят, но не може да се реализира, тя се връща назад. И много хора страдат от нереализирани идеи. Всичката опасност седи в това, че тази енергия се повръща към своя източник. (– Вредно ли се отразява това повръщане на енергията към своя източник?) – В повечето случаи се отразява вредно. Например, някой иска да свърши университет, но ако не успее, в него се заражда една тъга, че не е могъл да реализира своята идея. Затова именно всички благородни идеи трябва да се реализират, не в своите крайни предели, но в човешкото съзнание, за да дадат подтик или да отворят място на една нова деятелност. При новото положение, в което се намирате сега, у вас наместо да се развива умът ви, интелигентността ви, развива се чувствителността ви и то не чувството на милосърдие, а личните чувства, честолюбието – силно се възбужда във вас енергията на задната част на главата ви. Всеки от вас мисли, че той е най-важната личност в света, че той е някакво божество. Всички хора мислят така, никой не иска да признае истината. Така е не само с хората, но и с животните. Вземете едно куче, бутнете го само по опашката

и то казва: Господине, как си позволяваш да ме буташ? Ти не трябва да буташ опашката ми! Тук именно вие като ученици трябва да бъдете много внимателни. Ако не сте внимателни, ще пострадате.

И сега, вие като ученици на Окултната школа, изучавате вътрешната страна на живота, в която влизат всички сегашни науки. Като изучавате науката за живота, трябва да знаете, че ако вие не сте деликатни спрямо другите хора, и те ще бъдат със същото поведение по отношение към вас. Ако вие обичате да критикувате, и вас ще критикуват. Казвате: Нищо, нека търпи, той трябва да си знае погрешката. Добре, но утре и за вас ще кажат нещо. Вие веднага ще кажете: Как тъй, защо той си позволява да говори по мой адрес така? Ами ти как си позволяваш? Ако ти говориш за другите, трябва да имаш мъжество, като говорят за тебе, да кажеш: Нека говорят, ще нося всичко! И ти трябва да изтърпиш погрешката си. Ако един факт е прав, защо да не го признаеш? Казвате на някого: Ти си нетърпелив, ти си груб в обходата си, ти не си милосърден, не приемаш никого в къщата си и т.н. Всичко това не е ли факт? Ако е вярно, признай го и радвай се, че имаш работа върху себе си. Ама, възразява той, аз не съм толкова лош. То е друг въпрос. Туй, което е вярно, всеки от вас трябва да бъде доблестен да признае като факт дотолкова, доколкото е верен, а именно 75 на сто, 50 на сто или 25 на сто. Ако пък някой факт е абсолютно неверен, ще кажеш: добре, ще си помисля върху това.

Аз не съм за този метод при възпитанието да се критикувате, да си търсите погрешките едни други, но всеки за себе си да има будно съзнание. Някои хора кипват много скоро. Че кипват, това е много хубаво, защото иначе щеше да бъде за тях по-лошо. Но като кипнат, трябва да знаят къде да пратят тази енергия. Човешкият организъм си има свой отдушник, капак, през който може тази енергия да се изпрати навън. Всеки от вас ще отвори отдушника на сърцето, на ума и на волята си, за да може тази енергия при кипването да излиза през тях, там да се вдига шум. Някой човек влезе в дома си, започне да вика, да дига ръце, да скача и казва: аз ще направя туй, онуй, хубаво да знаете. И после седне на стола си и започва да работи. Много учени хора се лекуват от гнева си с работа. Например някой учен е онеправдан от някого в критиката си и той се разгневи, но веднага взима брадвата, нацепва няколко дърва и се успокоява. Или – взима перото, пише, пише, докато се укроти. Добре е и ние да имаме една градина на разположение или едно лозе, та който се обиди или докачи от някого, да вземе мотиката и хайде на работа. Тъй ще се редувате един след друг. Ще кажете: смешно е това нещо. Да смешно е, но приятно. Да отидеш на лозето, да му копаеш и говориш, е хубаво, приятно нещо. Само по този начин ние ще намерим истинския път на възпитанието.

В живота си всички хора срещат мъчнотии. Не мислете, че е лесно да се възпита човек. У човека има нещо необуздано. Някой път се разгневиш срещу някого, но после казваш: Не, аз вече няма да му говоря нищо. Размислиш се малко, казваш: Как да не му говоря? Защо да мисли той, че аз съм такъв-онакъв? Ще му говоря. Разсъждаваш, разсъждаваш, докато се успокоиш. Че е кипнал някой човек, не е лошо. Това са сили които работят вътре в

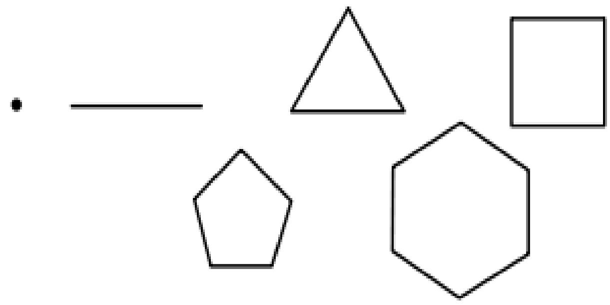

човека. Аз бих писал бележка „7“ на този човек, който кипва. И за работа бих приел такива коне, които ритат и хапят, но които и работа вършат Такъв кон рита, хапе, но като го впрегнеш в каруцата тегли я. Отлична работа върши той. Казват: Много рита този кон. Да, такъв кон желая, той върши работа. А кон, който е много кротък отвън, който не рита, не хапе като го впрегнеш в каруцата, не тегли, работа не върши! По-хубаво да имаме в себе си една сила, която ще ни кара да работим, отколкото да нямаме нищо. Не се оплаквайте от злото, което е във вас. То е една велика сила, едно велико благо. Аз взимам злото в много широк смисъл. Кипването, гневът, всички отрицателни качества във вас са едно богатство, един специален тор, който трябва да знаете де и как да турите. За в бъдеще той ще ви донесе известни блага, но трябва да знаете как да се справите с него.

Вие като влизате в училището, някои от вас мислят, че в този път няма да срещнат никакви изкушения. Не, светът няма да ви посрещне с венци, нито на ръце ще ви държи. Един ден може да дойде това нещо, но засега не е така. Следователно този път, който сега минавате, е още тесният път. Вие трябва да знаете, че ще срещнете ред мъчнотии и във физическия свят, и в науката, и във вашата собствена етика. При това, колкото повече знаете, толкова повече ще се увеличават мъчнотиите и страданията ви. Но кое е по-хубаво: да знае човек и да страда, или да не знаете и пак да страдате? (– Да, знае,разбира се).

Ще ви дам едно упражнение, което трябва да правите в продължение на 7 дни. (от 3.II.–10) Упражнението се състои в следното, да кажем че първия ден понеделник имате едно неразположение на духа. Напишете си веднага една точка, след това една права линия и до нея триъгълник. Забележете си в тетрадката какво е времето вън. Ще наблюдавате също така какви са състоянията, които ви изменят. Втория ден, вторник, до триъгълника на същия лист ще напишете един квадрат. По същия начин ще отбележите времето и състоянието си. Третия ден, сряда, ще напишете на тетрадката или на листа си до четириъгълника един петоъгълник. Петоъгълникът може да има форма на къщичка, но още по-добре е да бъде един правилен геометрически петоъгълник. Четвъртия ден, четвъртък – шестоъгълник. Петия ден, петък – седмоъгълник. Шестия ден, събота – осмоъгълник. Седмия ден, неделя – деветоъгълник. Така в продължение на тия седем дни ще имате следните фигури:

Вие трябва да знаете всички тия фигури. Те са символи, които изразяват живи сили в природата. Тя познава тия символи. Най-първо вие ще предизвикате умствено тия фигури, а после ще ги начертаете на книга, но много правилно, чисто, красиво. Която фигура напишете през деня, нея ще държите през целия ден в ума си. Каквото разположение и да имате, добро или лошо, всяка сутрин ще написвате определената фигура. Геометрията упражнява отлично влияние върху човека. Затова, когато човек е

неразположен духом, нека се занимава с геометрия или да решава задачи по математика. Математиката обаче е по-отвлечена. По-лесно е да започнете с геометрията, а да свършите с математиката. И тъй, като напишете точката, ще я проектирате в ума си, ще размишлявате върху смисъла ѝ. Линията пък изразява точка в движение. Като размишлявате върху всяка фигура, те постепенно ще заживеят във вас. По този начин вие ще разберете отде произтичат вашите неразположения. Аз ще ви обясня отде произтичат неразположенията в човека. Представете си, че къщата, в която вие живеете, е добре направена, стените ѝ хубави, здрави, но дойда аз или друг някой и вдигнем покрива на вашата къща. Тук природата на вашата къща се видоизменя, отгоре ѝ остава равнище. Как мислите, какво ще стане с вас, ще бъдете ли спокойни в къщата си? Мислите ли, че дъждът ще се церемони с вас? Не, дрехите ви, всичко в къщата ви ще бъде изложено на дъжда, ще бъде в опасност. Тогава отношенията на нещата във вас се изменят: изменят се и вашите чувства. Това нещо става и във вашия ум. Често вие вдигате покрива на ума си, вашия триъгълник отгоре, и остава само четириъгълникът, една отворена плоскост, при която се нарушава равновесието на ума ви Какво трябва да правите? Казвам: турете триъгълника, покрива на вашата къща, отгоре на четириъгълника, покрийте го с керемиди, замажете стените направете вратите здраво и тогава можете да бъдете спокойни духом. Това не е ли философия?

На чертежа е представена само основата от триъгълника на една къща (АВ).

Този триъгълник, макар и в този вид, е турен в действие. Той представлява една лока която се движи по водата. Прътът С представлява мачтата, на която са опнати платната А. Ако махнете средния прът, т.е. мачтата на вашата лодка, какво ще стане с нея? (– Тя ще седи във водата без да се движи.) Мачтата представлява една сила, която може да кара лодката. Снемете ли я, вашата лодка остава на произвола на съдбата. След всичко това

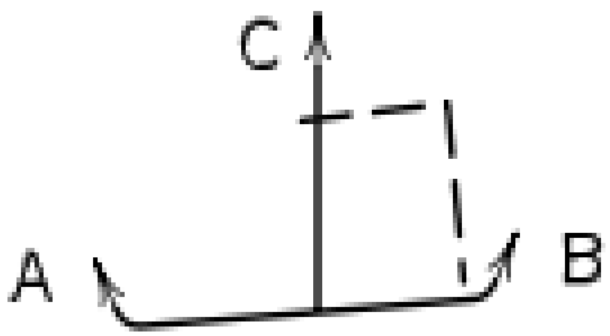

казвате: Защо ми дойдоха тия неприятности? Казвам: защото вие хвърлихте мачтата във водата. Какво да правя тогава? – Като излезете на суша, ще турите отново мачтата на лодката си. Лодката представлява сърцето ви. Мачтата С, това е един обект на Любовта.

Често вие казвате: Аз не искам да любя, всички хора са лоши. Щом кажете, че всички хора са лоши, това подразбира, че вие хвърляте този дирек във водата и вашата лодка остава без обект. Какво трябва да правя? – Ще турите дървото на мястото си. Животът ви трябва да има обект. Любовта ви към един или към всички е все едно и също нещо. Законът е един и същ. Някои казват: Аз не мога да любя всички. Ти не си длъжен да любиш всички. Като любиш един, чрез него можеш да любиш всички. Ето как стоят тия положения в умствения свят. Щом сърцето изгуби своя обект, то загубва триъгълника си отгоре. Следователно казвам: дръжте кормилото на вашата лодка срещу вятъра, който представлява вашите желания. Поставите ли се по този

закон на движение, преспокойно може да излезете на брега, към който се стремите. И тогава аз ще ви питам: как е покривът на вашата къща? Или как стои вашият петоъгълник? Ще ви питам още: дирекът на вашата лодка седи ли? Имате ли хубав комин на парахода си? Отворени ли са отдушниците ви? Имате ли достатъчно вода, въглища и т.н.? И след всичко това, когато бъдете доста силни, когато придобиете нужното самообладание, вие ще бъдете в състояние да се занимавате и със съвременната, и с окултната наука. Ако не станете силни, богатството, което придобиете от тази наука, няма да ви ползва лично вас, а ще ви причини по-големи страдания. Не казвам, че страданията са нещо лошо или безполезно, но казвам, че може да се мине и с по-малко страдания в този свят Сега, като, като махнете триъгълника на вашата къща, какво ще правите само с квадрата от нея? Човек, който продаде къщата си, трябва да си купи една зеленчукова градина, която да обработва, за да придобие нов капитал. Тогава вече той не се нуждае от триъгълник, но трябва да обработва градина. В този случай по-добре къщата му да седи му да седи на мястото си.

Ако искаш да имаш къща, трябва да любиш. Ако не искаш да любиш, ще имаш градина Ти можеш да не любиш, но тогава мотика ще имаш и целия ден ще разправяш със земята, ще оглеждаш краставици зеле и други зеленчуци. Една краставица може ли да смущава и да се смущаваш от нея? Не, ти можеш да я наглеждаш, да я садиш, тя няма да ти каже нито една обидна дума, няма да се бунтува против тебе. Ти няма защо да я обичаш, и тя няма защо да те обича.

Та в света има разни занятия, а в Окултната школа има разни методи. С някои от тия методи ти можеш да превърнеш една по-низша енергия в по-висша. И трябва енергиите да се превръщат. Имаш някакво неразположение на духа. Ти можеш да превърнеш това неразположение в 5–10–15–20 минути. Как? – Иди покопай малко в градината. Следователно ти ще станеш за няколко минути градинар и като копаеш, ще се съсредоточиш тъй интензивно, ще се превърнеш неразположението си в добро разположение. Мисълта ти трябва да бъде тъй интензивна, че да се изпотиш. Някои път може като седиш, да се съсредоточиш тъй интензивно, че да потече от челото ти пот.

Всички тия методи, които сега ви давам, за в бъдеще ще ви бъдат потребни. Когато някой човек е болен и неразположен духом, той може да се лекува чрез трансформиране на енергиите. Той може да си служи с тия линии, с тия геометрични фигури и по този начин ще прекара мозъчните енергии в белите си дробове. Това трансформиране на енергиите трябва да става правилно. Геометрическите форми са съединителната нишка, чре която могат да се трансформират енергиите. Разбира се трудно е да се постигне това нещо изведнъж. Много опити трябва да се правят. Практическо приложение трябва. Направете 5–10 опита, за да се убедите в истинността на моите думи. Когато направите един сполучлив опит, не спирайте, продължавайте, направете 10, 15, 20, 50, 90, 99 опита, за да имате едно положително знание, което изключва всички съмнения.

Упражнението, което ви дадох за една седмица, искам да го направите много хубаво. Ще си вземете един хубав лист и ще начертаете фигурите много правилно, чисто, с пергел и линия. Ако се начертаят тъй, само да мине, това не е геометрия, то е привидна геометрия. Законите на геометрията не позволяват неточност, неправилност.

Упражнение 1: Ръцете се изнасят напред, с трептение на китките. После се разтварят настрана, пак с трептение на китките. (Ръцете в лактите не съвсем обтегнати.) Ръцете пак напред и настрана, с движение като хвъркане. Издигат се малко нагоре, после пак надолу, със същото движение, като хвъркане. Ръцете напред и съединени пред гърдите. След това пак нагоре, надолу и пред гърдите. Трептенията се усилват все повече и повече. Ръцете пак нагоре, после надолу, прави напред, с движение само на китките и то много бързо. Движението на китките се усилва все повече и повече, после се намалява и пак усилва. Китките се движат само нагоре и надолу. Ръцете настрана, с движение само на китките нагоре и надолу.

На какво уподобявате това движение? (– Както пчелите проветряват кошера си.)
Упражнение 2: Ръцете с малко превити лакти се движат отпред – едната нагоре, другата надолу, като везни. Движението се усилва. Дясната ръка надолу, лявата нагоре. Най-напред полека, после движението се все повече усилва. Движи се само китката от двете страни на главата. Движенията постепенно се намаляват отслабват.

Усещате ли около пръстите си едно движение, като че електричество минава? Движение на ръцете отпред гърдите нагоре, настрана и надолу. Кръгообразни движения много пъти (бавно). После обратното: отпред гърдите, надолу, настрана, нагоре и пред гърдите. Пак кръгообразни движения (много пъти). Ръцете пред лицето с бързо махане пак във вид на кръгове. Ръцете напред.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

16 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3.II.1924 г. в гр. София

1924_02_03 Плодовете на Духа
неделна беседа

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

А плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание. (Галатяном 5:22)

Всяка форма добива своята ценност от съдържанието си и всяко съдържание добива своята ценност от смисъла си. Имате някой планински връх, имате някой планински извор или някоя хубаво построена чешма. Кое е онова, което дава ценност на чешмата, на извора или на върха? Кое е онова, което дава ценност на една чешма? Камъкът, мраморът или водата, която изтича от курната на тази чешма? Имате някой знаменит университет в Европа. Кое е онова, което дава знаменитост на университета? Неговите книги и библиотеки ли? – Не, неговите видни професори. Имате църкви, изградени от онзи хубав камък. Кое е онова, което дава смисъл на църквите? – От една страна, богомолците, от друга страна – свещенослужителите. Имате някой прочут хотел, някоя странноприемница. Кое е онова, което дава смисъл на хотела? – Хотелджията. Имате някоя прочута гостилница. Кое е онова, което дава смисъл на гостилницата? – Главният готвач, който знае да готви. „Гостилницата без готвача, училището без учителя, църквата без свещеника, домът без домакинята, всичко туй огън да го гори!“ – тъй казва българинът.

Новите времена изискват нови разбирания; новите времена изискват една нова логика; новите времена изискват една нова граматика, нов правопис. Някои от вас мислите, че много знаете да пишете, нали? Аз се чудя някой път на българските писатели. Аз не съм срещал още между българските писатели такива, които да употребяват всяка дума на своето място. И минават за много видни писатели! Не само между българите не съм срещал, но и между английските писатели. Това не е един недъг на съзнанието, но съвременните народи не са достигнали още до тази висша степен на развитие, да разберат съдържанието на езика. Съвременните народи говорят само по форма. Един млад поет може да пише тъй: „Върхове високи, долини дълбоки!“ Сега някой може да се смее на стихотворението на този поет. Друг млад поет казва тъй: „О, ти си красива като някой планински крем, ти си като някой турски шадраван“. Този поет може да се коригира. Вземете превода на свещените псалми от еврейски език. Те се четат много мъчно, не са преведени както трябва и онези, които са ги превеждали, те са били далеч от да разбират вътрешния смисъл на онези псалмопевци, които са ги писали преди хиляди години. Следователно не е упрек, че те не могат да преведат вътрешния смисъл на един псалом, или пък да разберат съвременното Евангелие, което е писано преди 2,000 години, или пък посланията на апостолите, запример посланието на апостол Павел. А днес те седят и се догаждат тъй, както геолозите се догаждат за земята, както астрономите се догаждат за слънцето, както биолозите, химиците, физиците се догаждат по известни въпроси. И всички все с догадки ходят. Предполагат, допущат, измерват, но колкото и да измерват,

има известни величини извън човешките схващания, ние ги наричаме ирационални числа. Мериш, мериш, все остава известен малък излишък, не можеш да го делиш. Делиш, делиш, оставяш го настрана, казваш: „Е, няма нищо“. Не, тези най-малките излишъци, които остават, те са, които създават най-големите страдания на съвременното човечество. Ти казваш: „Пари, пари, хляб, облекло, къщи, това е най-важният въпрос“. Действително, хлябът е важен, облеклото – също, къщата – също, но къщата, хлябът и облеклото не са едни от първостепенните елементи. Ако къщата беше един от първостепенните елементи, хората нямаше да умират. То е хубаво да има човек къща, но не е всичко в къщата. Тялото, и то е една къща. Аз ще ви приведа един анекдот, взимам го от един неиздаден роман. Разправя се в този роман за двама графове, и двамата големи спортисти, ходят по авджилък, както казват турците. Единият се казвал граф Капони. Един ден той излиза със своето чифте, тъй да кажем по модерному, из гъсталака да търси заяк и хоп! – пада в една голяма дупка, стар един кладенец, дълбок 7–8 метра. Гледа отдолу, не може да излезе. Надава вик и наоколо му един овчар. Приближава се овчарят: „Какво има?“ – „Паднах в тази дупка. Можеш ли да ми помогнеш?“ – „Мога.“ Овчарят имал едно дебело въже. Донесъл го. Но забележете, че този граф Капони бил много деликатен човек, с нежни ръце, с всички европейски маниери. Като се хваща за това въже, ръцете му се поохлузили. Той казва на овчаря: „Ти, господине, не може ли да ми спуснеш едно по-нежно, копринено въже, охлузиха ми се ръцете?“ – „Е, фабриките сега са изкарали такива въжета, не са изработили още копринени въжета. Ако искаш, ако не – ще седиш още долу.“ Изважда го най-после. Като излиза графът от кладенеца, удря три плесници на овчаря. „Ти трябва да знаеш, че си овчар в тази местност, трябваше да затвориш тази дупка, да не ми причиняваш такива страдания.“ – „Хубаво, скоро ще затворя тази дупка.“ Графът си заминава. Овчарят отива в града да заръча един капак за кладенеца, но в това време друг един граф, Бермуцио, като обикалял около тази местност, хоп! – пада и той в кладенеца. Дохожда овчарят, затваря дупката, чува един глас: „Моля ти се, братко, недей затваря кладенеца!“ – „Как, преди малко извадих друг един.“ – „Не, моля ти се!“ – „Как, двама ли сте?“ – „Извади ме, моля ти се!“ – „А, ще те извадя! Преди малко извадих един и той, като излезе, удари ми три плесници, че въжето било много грубо, та си охлузил ръцете.“ – „Не, аз ще ти бъда крайно признателен, хвърли ми каквото и да е въже.“ Овчарят го изважда и от благодарност графът го вика на угощение. Питам сега: Защо тези двама графове имат две различни разбирания? Вие ще ми възразите: „Туй е невъзможно, тези неща авторът ги е направил така“. Но аз питам: Защо съвременните християнски църкви, една православна и една евангелска, не се разбират? Защо, като се срещат, си обръщат гръб? От какво произтича туй неразбиране? И едното, и другото не е ли Христовото учение! Туй Евангелие не е ли туй спуснато въже в един кладенец! Туй въже не е ли едно и също? – Едно и също е, но на единия ръцете се охлузват, а на другия – не се охлузват. Защо? Казвате: „Това е навик, това е възпитание, това е, защото тъй сме родени“. Не, това не е разяснение на живота. Не е само да кажем, че майка му, баща му така го родили. Да, но дядо му, прадядо му преди 4–5 поколения не са били такива пияници, отпосле дойде това наследство. Следователно известни недъзи, които съществуват в света, това не са недъзи вътре в самия живот.

Сега да се върнем към същественото в живота. Павел, който е минавал за един добър знаток на мистическата наука, говори кои са плодовете на Духа. Някои като чуят „окултна наука“, почват да гледат с криво око. Като говорим за спиритизъм, за духове, почват да гледат с криво око. Казват: „А, духовете, това е лошо нещо“. Не, духовете, това е единственото разумно нещо в света. Под думата „дух“ разбирам онова разумното, най-хубавото нещо в света, което осмисля живота, което изпълва всичко, което носи всичкото благословение и дава онова най-хубавото умствено, сърдечно и волево разположение в живота. Когато Духът говори, в света няма да има никакви противоречия. Ако бихме се ръководили от този Дух, който ръководи всичко в живота, ние всякога щяхме да се разбираме. А като говорим за духове, в обикновения смисъл на думата, това са изостаналите човешки души в пътя на своето развитие. По някой път и те говорят, ние тях наричаме духчета. Някои казват: „Духът ми проговори“. Какво ти проговори? – „Направи това и това.“ Когато дойде Духът, кои са качествата, по които ще Го познаем? Няма да ви оставям вие да го налучквате, ще се докачи вашето честолюбие, че не сте познали, а като кажа аз, и да направя една грешка, ще кажете: „Е, Учителят направи грешка“. Значи аз взимам всичката отговорност, ще направя една погрешка.

И тъй, присъствието на Духа всякога произвежда топлина на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда движение на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда растене в живота; присъствието на Духа във физическия свят всякога произвежда цъфтене, завързване плодове. Духът носи живот в себе си. Следователно Той разширява съзнанието. Там, дето този Дух дойде, ако Му дадеш място, ще видиш, че Той донася радост в цялата къща. Онзи, който има този Божествен Дух, от него лъха нещо обилно, той е като един планински извор и всичките растения наоколо познават този Дух. Защо? – Той внася живот. Сега не си правете никакви други илюзии. Когато Духът отсъства, у вас веднага ще се зароди друго едно състояние: меланхолия, безсмислие в живота, антипатия, съмнения, подозрения, глупости, не ти се работи, не обичаш хората и т.н. Следователно присъствието на Духа има една положителна страна. Тази страна сега Павел я застъпва.

Другата страна наричаме тъмни сили на живота. И те са активни. Тъй че в света има два вида съзнания: едното съзнание е съзнание на светлината, а другото съзнание е съзнание на тъмнината. Затова има хора, които аз наричам „хора на светлото съзнание“ и „хора на тъмното съзнание“. Дето и да срещнете тези хора, в Англия, в България, те се отличават. Виждаш един човек, на когото съзнанието е тъмно. Докато не измените неговото съзнание, не можете да измените и неговия характер. Ако майката роди едно дете с тъмно съзнание, каквито професори и да му вземе, то ще стане един занаятчия. Няма да употребя френската дума „вагабонт“. Думата „вагабонт“ отпосле е взела този смисъл.

И тъй, първото проявление на Духа, първият плод, това е Любовта. Любовта, това е първият, необоримият подтик на живота, срещу който никоя сила в света не може да се

противопостави. Тя е сила, която руши всичко. Следователно този първият подтик в природата е най-силният. Той е първият подтик, срещу който вие трябва да отворите царския път. Ако не го отворите, той сам ще си го отвори. Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за Любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите телескопи. Вънка от нашата вселена идва една велика вълна и тя върви с една грамадна бързина. Тя ще залее целия свят и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Къде ще ги завлече? – Ще ги завлече там, където отиват и някои работници в някоя железарска леярница. В някоя железарска леярница, някои от невнимателните работници, като разтопява желязото, по невнимание падне в пещта и майсторът забелязва, че температурата ѝ се повишава с няколко градуса. Като изчезне работникът от физическия свят, температурата на пещта се увеличава с 2 градуса. Разбирате ли? Тъй и тези работници в света, които бъдат завлечени от тази вълна, само ще подигнат температурата на Божествената пещ с няколко градуса. И ние само ще хроникираме това. Когато говорим за подигане на температурата, то значи, че онези работници там по невнимание паднаха в пещта и подигнаха температурата ѝ. Те влязоха вътре, за да научат законите на Любовта.

Сега по някой път ние осъждаме външния свят, че турил такива закони, че направил туй-онуй. Хубаво, ние ще оставим външния свят, но ние какво направихме? Външният свят е отражение на вътрешния свят в нас. Външният политически свят е израз на нашия вътрешен живот. Няма какво да се сърдим на управниците, на държавата. Те са излезли от същия живот, прилагат законите и принципите, които са учили в него. Какво има да им се сърдите? Всяка дума трябва да се ръководи от Духа. Присъствието на Духа носи Любовта. То е един вътрешен подтик, необорим подтик. Когато в света идва нещо велико, един от признаците е, че всякога настава едно затишие без никакво движение. Туй се нарича мир, Любов. Мирът означава едно вътрешно затишие в духа, както когато очакваш да стане нещо важно. И след туй идва радостта.

Радостта е един вътрешен изблик на Любовта, която е дошла. Тя се предшества от мира, който носи една вътрешна тишина. В тази тишина всички седят в недоумение, очакват великото, славното, което идва в живота. И тогава веднага виждаме туй разцъфтяване на всяка душа в света. Следователно в света идва вече тази радост. Радостта показва, че животът започва да цъфти. Не разбирайте, че цъфтенето се отнася само до растенията, че само вън става този процес. Не, в съзнанието на човека става това цъфтене. То значи, че този човек досега е ял, пил, крал, лъгал, и дойде един красив подтик в него, и той казва: „Отсега нататък аз ще бъда благороден човек, няма да си позволявам никакво насилие“.

Има много герои в света, които мислят, че са силни хора. И ако бих запитал в какво седи силата на един човек, как бихте отговорили? – Да изяви своята любов. Но как ще изявиш любовта си? Да прегърнеш някого? – Не. Да целунеш някого? – Не. Да му съградиш къща? – Не. Да го пратиш да се учи? – Не. Аз ще ви кажа най-важното. Представете си, че вашите ръце и крака са вързани, цялото тяло ви е свързано. Ако дойда аз пръв при вас,

кой е онзи акт, който трябва да употребя? Трябва ли да пристъпя и да ви наказвам? Трябва ли да ви галя, да казвам: „О, моето пиленце, много си измъчено!“ Ако съм една майка, трябва ли да го целувам и да кажа: „О, мама, много се измъчи! Малко чорбица да ти дам, малко хлебец, това-онова“. Трябва ли на ръце да го нося, дрешки да му давам? Това ли трябва да направя? Не, първото нещо – мълчание. После, полека ще взема ножчето и внимателно ще разрежа тия въжета. Няма да говоря. Това е мир, това е разцъфтяване. Като разрежа туй въже, тогава ще дойде разцъфтяването. Тогава краката ще се освободят, ръцете ще се освободят и радостта ще дойде. Значи първото нещо: Любовта се изразява чрез освобождаване на онзи, когото обичаш. Вие ще ме питате: „Как да го освободя?“ Ако твоето сърце е стегнато и ти се тровиш отвътре, ти не можеш да го освободиш. Онзи, който те обича, той знае как да постъпи. Ще вземе ножчето си, ще бъде внимателен, няма да засегне кожата ти никак, ще засегне само това въже. Той трябва да разбира твоето естество, твоята душа, твоя ум. Този е човекът, който те обича. Онзи, който разреже кожата ти, той не те обича. Някои казват: „Аз те обичам“. Ще направим опит. Теглите ножа си и казвате: „Ама мене ме е страх да не те закача някъде“. Значи не си от онези, които любят. Онзи, който люби, той е смел, веднага вади ножа и знае къде да го постави.

Сега съвременните реформатори, учители, възпитатели са много смели, казват: „Да възпитаме децата, да възпитаме съвременното общество“. Отлична идея, но да се приложи. Как да възпитаме децата, как да възпитаме обществото? От 8,000 години насам хората се възпитават, какви ли не методи са употребени, но тези методи нямат резултат, т.е. имат малки резултати, но онзи истинският метод, който Божествената Любов носи, още не е приложен. И в света още работят много възвишени същества, много ангели, но ние виждаме, че и в техните методи още има един недъг, един малък недостатък. И забележете, всеки един народ иска да се подигне. Една отлична идея! Всеки един народ иска да стане велик, силен, мощен. Прав е. Кой е онзи човек, който не иска да расте и да стане мощен? Кой е онзи човек, който не иска в неговото сърце да има ред и порядък? Следователно хората затова се и организират, искат да имат ред и порядък вътре в държавата. Но кой е начинът сега, за да се тури този ред? Павел обяснява кои са плодовете на Духа. И аз ще се спра отчасти, няма да ви обяснявам всичко. Да не мислите, че всичките тайни ще ви разкрия! В тази си беседа аз ще ви дам само по едно бонбонче и ще ви кажа: Като дойдете втори път, ще ви дам по още едно бонбонче. Вие, като излезете от тук, ще кажете: „Защо не ни даде по още едно бонбонче? Много пинтия е този човек – обещава, дава по една хапчица хляб, покаже хляба, скрие го и каже: „Стига толкова!“ – като че ли от сърцето му ще се откъсне“. Свещеният хляб всякога се дава на много малки трошици. Небето няма такива големи фурни, както тука. Печенето на хляб там не е тъй, както тука, там не се печат такива големи самуни. Някой казва: „Дайте един голям самун!“ Небето не знае такива методи – да пече големи самуни. Аз, като взема някой път вашите самуни, че се чудя как да ги дигна. В небето, в едно малко пилюлче има толкова голяма сила, стига да знаеш как да го използваш. Който знае, ще го използва, пък който не знае, той ще носи големия товар. Често, като минавам покрай някое село, гледам

някои големи свини носят на врата си такива големи триъгълници, обърнати надолу. Има и адепти, които носят такива триъгълници. Българите, като знаят, че тяхната свиня е много немирна, за да не минава през чуждия плет, окачват ѝ един такъв триъгълник и тя отиде до плета, види, че не може да мине, върне се назад. Не може, закон за равновесие е този триъгълник. Българинът казва на свинята: „Ще учиш този триъгълник, той е закон на равновесие, послушание към Бога“. И свинята, като дойде до плета, погледне насам-нататък, върне се назад, казва: „Има нещо на врата ми“. И сега от невидимия свят Господ е турил на хората такива триъгълници. Аз ги срещам все с такива триъгълници по врата. Ние се смеем на тия свини. Казваме: „Свиня е това!“ Е хубаво, ако един държавник идва да подобри положението на един народ, ако идва да създаде такива закони, които да подобрят положението му, а създаде цяла анархия, право ли е това? Ако онзи български генерал е дошъл да помогне на народа си, а обяви война, че претърпи някое поражение, та пардесютата на всички останат в хоризонтално положение, не трябва ли да търси вината в себе си? Или като Пилата, ще си измие ръцете и ще каже: „Грехът е пак ваш“. Не е така. Ако генералът иска да воюва, трябва да знае защо. Ако държавникът тури един закон, трябва да знае защо. Ако свещеникът служи, трябва да знае защо. Ако учителят преподава, трябва да знае защо. Ако майката ражда, трябва да знае защо. Навсякъде има едно криво разбиране. На младата мома никога не трябва да ѝ представяте кривата страна на живота. Вие ѝ казвате: „Ти като се ожениш, ще живееш добре, момъкът е богат, от знатен род е, образован е, ще те гледа като писано яйце“. И тя казва: „А, тъй ли?“ – решава да се жени. Една българска сватба, това е знамение на времето! Дойдат сватове, девери, кумове, това е цяла седмица! И момата казва: „Намерих смисъла в живота“. Дойде свещеникът, благослови ги, казва: „Живейте като Аврама и Якова“. Да, но не излиза като Аврама и Якова. И после казват, че момъкът е виноват. Ама не е само той виноват. Нима тази парцаливата мома живееше по-добре? Ами че тя и майка си не слушаше! Като че не я зная колко пъти хвърляше паничката на майка си. „Вземи мама.“ – „Хм.“ Не иска да вземе. А сега казват: „Горката мома, момъкът я направи нещастна!“ Не е всичката вина в него. Да, има вина в него, той не трябва да бъде груб. Той трябва да бъде справедлив и благороден. Да, но тя не трябва ли да бъде? – И тя трябва да бъде благородна. От мъжа едно, от жената друго се изисква. Законът на Любовта трябва да се приложи. Павел казва кои са плодовете на Духа.

„А плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание.“

Мирът е едно вътрешно затишие. Радостта, това е цъфтене. Благостта, това е вътрешен аромат, туй, което се съдържа вътре в самия живот, в самото съзнание. В самото съзнание вътре трябва да има известна благост, т.е. в съзнанието вътре трябва да има известна мекота. Милосърдието, това е приложение. Значи тази благост трябва да има отвън един метод за приложение.

Втората фаза, това е вярата. Павел се спира върху вярата. Вярата е качество на ума. В нея

трябва да се прилагат умствените добродетели. След туй идват кротост и въздържание. На какво може да уподобим кротостта и въздържанието? – Кроткият човек е силният човек, а въздържаният човек е богатият човек. Въздържан човек е само този, който има богатство в себе си. Той задържа туй богатство.

Тия са плодовете на Духа. Те са сили, които действат вътре в нашето съзнание. Само когато намерим отношението между любовта, мира, благостта, кротостта, въздържанието, вярата и милосърдието, тогава ще разберем какво нещо е Духът. Забележете, че тия сили във всеки човек не се явяват по един и същи ред. Това зависи от степента на човешкото съзнание.

Всеки човек иска да има топлина. И действително, топлината е един хубав признак. Но ако при тази топлина се усилва горенето, вече се явява едно болезнено състояние. Когато веществата горят и не изгарят правилно, енергиите не се превръщат напълно, остава един малък излишък, явява се едно болезнено състояние, а болезненото състояние всякога се отразява върху главата. Щом главата ви е топла, имате едно болезнено състояние. В главата на човека не трябва да има топлина, трябва да има хладина, т.е. в главата трябва да има светлина, а в стомаха – топлина. Такъв е законът. Измени ли се туй нещо, т.е. в главата да има топлина, а в стомаха светлина, ние обръщаме света с главата надолу. Например, как турят майките светлината в стомаха на детето си? – Детето е здраво, майката взeме бонбончета, казва: „Вземи, мама!“ Бонбончето е светлина. Мислят, че като турят туй бонбонче в стомаха, ще придадат нещо на детето. Не, само ще го развалят. Майката казва: „Хайде, мама, още едно!“ Турят още едно бонбонче в стомаха му. Най-после се явява коремоболие. Викат лекари. Майката казва: „Не зная какво му стана“. Майката от голяма любов туря светлината в стомаха, топлината в главата, и после не знае какво му стана. И лекарят, като не знае какво му е, предписва рициново масло. Защо предписва рициново масло? Като говорят някои за рициновото масло, те разбират друго нещо. Рициновото масло подразбира, че на този живот липсва нещо. Като влезе рициновото масло в организма, то най-напред изхвърля всички нечистотии. Маслото показва, че нищо нечисто в живота не трябва да остане, всичко да се изхвърли навън. Стомахът ви трябва да се освободи. И сега ред физиолози спорят колко часа трябва да се мине, докато се смели храната, какъв трябва да бъде процесът на храносмилането и т.н. Не, не, хубави храни са тези, които най-лесно се смилат и от които храни остават по възможности най-малките излишъци. Излишъкът всякога представлява едно уседяло състояние. Човек, който се движи, не може да има излишъци. Онези хора, които почват да почиват повече, отколкото трябва, те затлъстяват. Що е затлъстяването? – Затлъстяването е ненужно богатство. Този си оставил в банката своите вносове, втори, трети, четвърти, всички тия си оставили ред книжа в складовете. От всички тия складове ние трябва да се освободим.

И тъй, първото нещо в света: *Любовта трябва да се разбере като един закон в нейното приложение*, да се приложи в нашия индивидуален живот. *Любовта има ли приложение*

в търговския живот? – Има. В семейния живот има ли? – Има. Във войската има ли? – Има. Навсякъде има приложение и трябва да се приложи! Тя има разни приложения. Тя трябва навсякъде в света да носи благото. Защо отиват да се бият хората? – За да се даде свобода. Защо пишат? – За свобода. Следователно в основата си всеки има за дял да направи окръжаващите си свободни, но трябва да бъдем умни, да знаем как да приложим тази свобода. Ако свободата действително е постигната по един разумен начин, тя съдържа едно качество в себе си – носи радост. Например, този, който като разрязва въжето, за да ме освободи, ми осакати ръцете, той неправилно ме е освободил и аз няма да съм радостен. Но ако ме освободи правилно, първото нещо, което ще стане, то е, че ще почувствам радост за свободата, която ми е дадена. Следователно радостта всякога произтича от факта, че сме свободни. Защото като видим онзи, който ни люби, сърцето ни почва да трепти, знаем, че той ни носи свобода, т.е. радост носи, а радостта, мирът означават, че всички онези препятствия, които разбъркват живота ни, ще се премахнат. Сега някои казват тъй: „Аз нямам мир в живота си“. – Нямаш мир, понеже не си добил Любовта. Любовта трябва да се получи в нейната същина. Не че вие нямате тази любов, имате я, но в тази любов има нещо примесено и трябва да я пречистите. Вие обичате само вашите деца, вашата жена, но и тях обичате при известни условия. Много мъже обичат жена си, но докога? – Докато е млада, докато е красива. Щом почне да остарява, щом почне да боледува, охладяват към нея. Щом почнат да виждат красиви жени отвън, сърцето им почва да охладява. Питам тогава: Това любов ли е? – Любовта не седи във външните форми. Любовта, това е обръщане на една разумна душа към Бога.

Питам тогава: Що е религия? – Религията, това е втората фаза на живота, обръщане на душата. Много хора влизат в религиозния живот тъй, както в светския живот. В религиозния живот никакви светски отношения няма, никакви материални сделки не трябва да има. Когато аз отида на едно място, не разбирам, че трябва да ме посрещнат светски, не разбирам, че трябва да ме нагостят хубаво, да ми дадат хубави дрехи и легло. Това е най-малкото, което може да ми се даде. Онзи, който ме обича, той ще ми даде и повече. Нима аз като дам на онзи хотелджия 50–60 лева, та няма да ми даде една хубаво отоплена стая, с чисто легло и юрган? – Ще ми даде такава, но за какво? – Заради парите. Ами че онази жена, която мъжът ѝ глади и милва, за какво прави това? – Заради парите ѝ. Хората казват, че се обичат, но за какво? – Все за някакъв интерес. Някой казва: „Аз обичам жена си“. Но защо? – Защото е здрава и хубава. Нека да полежи 7 години, че да раздадеш всичкото си имане заради нея и пак да ти е приятна, да не ти омръзне, тогава ще те видим. А тъй! Той скоро се отегчава от нея и казва: „Нека умре тя, че да си взема някоя по-млада“. Не е любов това.

И при това положение всички вие минавате за културни! Някои казват: „Новата култура!“ Новата култура е старата култура. Новите разбирания са старите разбирания. Сега гледам шопите тук, в софийско, отвън е европеец, а отвътре – шоп. Културен отвън, а отвътре – стария живот. Ние минаваме за християни отвън, а отвътре водим стария езически живот. Това е днешното християнство. И казват: „Кажи ни истината!“ Хубаво, аз искам да ви

кажа Истината. Аз, като говоря Истината, засягам и себе си, разбирате ли? Работници излизат една вечер от рудницата и всички са очернени, но никой от тях не вижда това. Между тях има и жени. Минава някой от работниците, другите му казват: „Ти трябва да си много красив“. – Ама и ти трябва да си много красив. Всички са работили в рудницата, тъмно е вън, не се вижда. Един от тях драсва кибрит, вижда, че всички са черни, не са красиви. Те трябва да се върнат у дома си, да се очистят, да се облекат, че тогава, като излязат на светлината, ще бъдат красиви. Ние, съвременните хора, излизаме от тази рудница, от този свят. Не е злото, че сме дошли на земята и сме почернели. Не е злото в тази чернота, тя не е отвътре, навън излиза тя. И когато някой каже: „В грях ме зачна майка ми“, грехът не е отвътре, но майка ми, като работеше в рудницата, беше очернена, та и мене отвънка очерни. Това почерняване е само външно. Аз по същество, в душата си, искам да любя Господа. И ако по същество се изменя, това ще бъде само кога? – Когато изопача Любовта, а това нещо се отнася до възпитанието. Някой казва: „Умен трябва да бъдеш!“ В какво седи разумността на човека? – Разумността седи в това: към всеки човек ти трябва да бъдеш много внимателен – спрямо неговите мисли, спрямо неговите чувства, спрямо неговите желания. Аз не говоря за онези неестествени желания, аз говоря за онези красиви, хубави чувства у човека. Някой си посял едно дръвче, няма да му го осакатиш. Някой си направил една хубава къща. Нищо лошо няма да говориш за него.

Сега ще оставя външния свят, ще говоря за онези, които са вътре. Аз говоря за вас, а не за онези, които са на небето, те са научили закона. Някои от вас ще отидат на небето, ще станат граждани на онзи красивия свят на Любовта. Като говоря за небето, спомням си, един свещеник ми казваше: „Да беше наредил Господ друг начин за отиване на небето, не чрез смъртта, защото ще има скърцане със зъби“. Обръща се към себе си и казва: „Е, попе, попе, ти опяваш хората, но и тебе ще опеят един ден. Ти сега ги пращаш на онзи свят, но и тебе ще те пратят един ден“. И тогава, за успокоение, хората казват: „Ще ни упокои Господ. Ще дойде мир“. Да, но онзи мир, който Любовта носи, той е уталожване. Мирът е едно от великите качества на Любовта. И тогава, като имаме пълна вяра на онзи, който ни обича, напълно се осланяме нему и можем тихо и спокойно да легнем да спим, както Христос заспа. Христос заспа един път в лодката, като мислеше, че учениците му са силни, ще Го пазят. Но щом заспа, лодката се развълнува и учениците Му казаха: „Учителю, стани, лодката се развълнува, тази работа е опасна“. Стана Христос, подухна времето и всичко утихна. И казват: „Христос укроти времето“. Укроти времето, но не можа да укроти онези римски войници, онези свещенослужители. И знаете ли защо не можа да ги укроти? – Защото времето, през което живееше Христос, беше такова. Тогава не познаха Христа.

Аз често употребявам думата „извън времето“. Когато казвам това, то значи, че живеем извън времето. Времето не хроникира нашите дела. Знаете ли защо не ги хроникира? – Хроникират се само умни работи: еди-кой си поет какво написал, еди-кой си философ какво казал. Ами глупавите работи хроникират ли се? – Не, те остават извън времето. Следователно хората живеят свободно. Защо? – Защото времето, природата не хроникира

техните дела. Тя казва: „Това са още малки деца, деца на каприциите“. Само тук-там има неща, които могат да се хроникират. Даже и съвременните хора, като казват много неща, всичко това не се хроникира. Някои казват: „Е, Любовта ние сме я слушали“. Любовта не може да се слуша, тя се предава само чрез контакт, когато две души се доближат. Знаете ли какво значи доближаване на душите? Когато Любовта се допре, образува се една вътрешна топлина, а тази топлина дава свободния живот. Когато се допрат тия два живота, образува се светлина. И следователно животът има две посоки: едната посока към центъра на земята, а другата – към слънцето нагоре, т.е. едната посока към вас, най-първо ние обичаме себе си, а после искаме да обичаме и другите.

Ще ви приведа един пример за тази борба, която съществува между хората, която е съществувала и преди хиляди години. Един от древните царе, Рама Северан, адепт на Великото Бяло Братство, и Алиман Белима, също цар, управлявали своите царства, но били с противоположни разбирания. Рама представлявал закона на Любовта. Той издал заповед, според която спрямо всички хора да се отнасят по закона на Любовта и никакво насилие не трябва да се прави. Цар Алима поддържал сегашното учение: картечен огън, бесилки, ножове. Той казвал, че всичко неприятелско трябва да се прекара под нож, навсякъде трябва да се внуши страх и трепет. Само така неприятелят ще трепери от него. Всички съседни народи, всички градове и селища, дето минавал Алима, всичко било изгаряно. Всички жители забегнали по гори и планини. Когато минавали пътници, питали: „Защо тези села и градове са изгорени?“ Казвали: „Алима тук царува. Неговият закон е свещен и които не се подчиняват, пострадват“. Пращали пратеници до цар Рама с молба да им помогне. Той, като живял по закона на Любовта, пращал свои хора, които в едно кратко време всичко възстановявали: селищата, градовете отново заживявали и хората заживявали вече по закона на свободата. Ние виждаме тези два закона и в съвременния живот. Там, дето се явяват разумни държавници в една държава, като в Англия, в Америка, историята ги отбелязва, те дават насока към нова култура. Обаче явяват се и хора с противоположни възгледи, и то не само в държавата, но и в науката, и в религията. Това съществува в домовете, и навсякъде. Мъж и жена могат да се разделят само заради своите убеждения. Между братя и сестри съществуват пак същите противоположни възгледи в убежденията. Не всички хора имат едни и същи възгледи.

Сега вие, съвременните хора, искате да живеете по братски, но не знаете как да живеете. Вие със своето незнание може да разрушите най-хубавото нещо. Ако вие задържите за по-дълго време ръката на една съвременна млада жена, може да развалите най-хубавото ѝ настроение. Ако задържите една минута ръката ѝ, тя веднага ще си състави добро понятие за вас. Питам: Защо трябва да задържите за по-дълго време ръката ѝ? Ще кажете: „От обич“. Хубаво, защо на старата баба не искате да задържите за по-дълго време ръката ѝ, а бързате? Не, това не е философия. Когато аз задържам ръката на една млада жена, това е користолюбие. Когато ме хване един апаш, един разбойник, и каже: „Горе ръцете!“ – защо прави това? – Бръква в джоба ми, за да ме обере. Като ме обере, пуща ме. Колко пъти, дълго време ме задържа, за да вземе всичкото ми съдържание. Щом вземе всичкото

ми съдържание, казва: „Свободен си сега". Следователно, питат ме някои млади моми: „Докога ще ни обичат?" – Докато ви вземат всичкото съдържание. „Докога ще ме търпят в обществото?" – Докато вземат всичките ти пари, всичкото ти съдържание. Или, казано на съвременен език: Ще те търпят, докато те изстискат като лимон, и ще те изхвърлят навън. Това не е култура, това не е човечество!

„Радост, мир, дълготърпение."

За да се реализира каквато и да е любов, човек трябва да бъде дълготърпелив. Любовта трябва да изтърпи всички мъчнотии, които се зараждат вътре в нашето съзнание. Не е тъй лесно. Ние завъждаме приятели и тези приятели ни оставят, разваля се туй приятелство. Първото нещо е да задържим любовта си за по-дълго време. Сега аз бих ви задал един въпрос, на който и ще ви отговоря. Този, когото обичаш, колко време трябва да го гледаш в очите? Този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш за ръцете? И този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш в прегръдките си? Ние казваме: „Дълго време". – Не, не трябва дълго време. Майката колко време носи детето си на ръце? Колко години? Някои казват: „Ама аз изгубих любовта си". Жената се оплаква на мъжа си: „Едно време, докато бях млада, ти ме обикаляше, целуваше ме, а сега не ме поглеждаш". Ами че така и детето може да каже: „Едно време майка ми ме държеше на ръцете си, а сега ме остави на краката си да ходя". Ами че кое е естественото положение? Жената да благодари, че не я целува вече мъжът ѝ; и мъжът да благодари, че не го целува вече жена му. Ами че ако те целува още, той е апаш. Щом те целува, ти ще дадеш нещо. Той те целуне, каже: „Миличка, ти ще идеш при баща си, той е богат, ще му кажеш, че великден идва, нека си развърже кесията. Колко си хубава, гълъбче!" И гълъбчето отива при баща си, целува го. „Татко!" – И тя иска нещо. Бащата казва: „Колко е добра дъщеря ми!" Питам сега: Това любов ли е? Ние сами себе си лъжем. Често аз разглеждам човешкия живот. Срещам понякога мъж и жена се целуват на улицата. Казвам: Защо се целуват? При баща ѝ ли я праща? Той иска нещо от нея. Когато видя, че тази целувка е чиста, мене ми е приятно и казвам: Ето двама души, които могат да живеят по Бога. А като погледна други, казвам: Далеч са още те.

„А плодовете на Духа са любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание."

Това са плодовете на този Божествен Дух, който идва сега в света. Казвам: Една нова фаза настава сега в целия космос. Нашата вселена е достигнала наполовина своя път на развитие. Следователно ние ще имаме един обратен процес на развитие. Досега цялото човечество, не само тук на земята, но във всички светове, които съществуват вън и вътре във вселената, всички минават в една нова фаза. Не само на земята, но в целия космос става едно преобразуване, макар че всички не са на една степен на развитие. Всички същества са дошли наполовина в своето развитие. Новата вълна, която идва, няма да ви остави на старото място. И ако вие не възприемете новото учение, у вас ще настане такава

голяма скръб, която ще произведе у вас цял ад. Адът не е нищо друго, освен въздействието на тази Божествена вълна. За в бъдеще тия страдания ще се увеличат и ще знаете, че колкото страданията ви са по-големи, толкова е по-голямо вашето съпротивление, а дали е съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Ще знаете, че сте в противодействие на тази вълна, затова ще се хармонизирате и ще кажете: „Аз трябва да бъда в съгласие с великата съзнателна Любов, с Божествения Дух и ще действам тъй разумно, както Той действа".

Искам да се осветлите върху действието на Духа. Някои казват: „Духът ми казва това. Духът ми казва онова". Когато Духът говори, има няколко начина, по които Той се изразява. Този Дух може да ти говори чрез един твой приятел, когото ти обичаш. Той може да е на половин метър разстояние от пред очите ти. Разумният човек на разумен говори. После, някой ще ти говори близо до ухото, ще ти каже: „Господине, нещо тайно ще ти кажа, голям секрет". Това са външни начини. После, има и други начини. Някой казва, че някъде под сърцето, под лъжичката нещо го заговаря или нещо на главата му заговаря. На всички все им говори нещо, но резултатите на туй говорене не са едни и същи. Когато Божественото начало у нас започне да говори, лицето добива една нежност, една малка светлинка, в очите се чете една разумност, погледът е устойчив и такъв човек е готов, в дадения случай, на всички услуги. Каквото му поискаш, той казва: „Удоволствие ми е да ви услужа. Пак заповядайте, пак елате при мене! Ако вие ми платите за труда, ще ми причините голяма неприятност". Имате някаква нужда, той ще се подпише зарад вас. А ние, сега, при тези насилия, при тези изнудвания, минаваме за честни, за разумни хора. Не искам да ви подложа на изкушение, но казвам: Разумният закон може да се приложи само от разумните хора. И следователно ние трябва първо да проповядваме разумния живот, та като влезе разумният живот в нас, по-разумно ще постъпваме. Аз казвам: Всяка една ваша постъпка, всеки един ваш поглед, всяка една ваша обхода трябва да се изтълкуват правилно. Преди години аз пътувах за Търново и в трена, до мене, седи един господин, наметнат с пелерина. Друг един господин седи от лявата му страна. Той се обръща към него: „Господине, не виждате ли, ръката ме боли, не се доближавайте до мене!" Колко трябва да бъдем внимателни! Ако този господин не иска да се доближавам до неговата ръка, аз трябва да зная защо. Трябва да разтълкувам правилно, защо той се е наметнал с пелерина. Неговата ръка не е здрава, затова той се наметнал. Ако някой човек не иска да ми услужи, то е защото има едно болезнено състояние в него. Ако не ме люби – също. Това са все негативни състояния.

Първото нещо за онези, които тръгват за Божествения път, е да приложат великия закон на Любовта. Приложат ли го, те ще бъдат свободни, и техните ближни също ще бъдат свободни. Учените хора трябва да пратят тази мисъл по целия свят. Светът само тъй ще се освободи. Ние трябва да бъдем носители на тази свобода. Ако вие проектирате една силна мисъл за свобода към когото и да е, някое нежно сърце ще възприеме тази мисъл и ще помогне където трябва. Сега ще кажете: „Ама какво от това, че съм пожелал и изпратил една мисъл?" Желанията и мислите са, които създават съвременния свят; те са, които ще

донесат свободата. Ако почнем да говорим за Любовта, Любовта ще дойде. Ако почнем да говорим за свободата, свободата ще дойде. А ние, хората, казваме, че не му е дошло още времето. Хората казват: „Война ще дойде, убийства ще дойдат" – и всичко туй идва тъй, както мислят. Ние ще бъдем на противното мнение. Ще направим един опит, ще призовем този живия Господ, Който идва сега в света. Ще направим един велик опит, да видим може ли светът да се поправи с Любовта или не. – Може. Някои ще ни кажат, че тази любов е неразумна. Разумна е Любовта. Ако някой каже, че Любовта е неразумна, той не разбира думата „любов". Най-разумното нещо в света е Любовта. Всички онези наши изкълчени чувства, които имаме, това са останки на насилия от културите на миналите векове.

И тъй, първото нещо: ние се нуждаем от жени на своето място. Понеже жените са магнетичният елемент, те трябва да застъпят своето място. Те не трябва да бъдат мъже. После, ние се нуждаем от млади хора, но не само млади хора по форма, защото аз срещам много млади хора, които преждевременно са остарели. Млади, разбирам такива, у които блика живот. Млад човек наричам този, на когото въжетата са развързани. Старият човек е завързан. Младите хора са носители на новото учение. Старите им казват тъй: „Вие сега сте млади, но един ден ще остареете като нас". Не, ако вие остареете като старите, не ви трябва да носите новата култура. Първото нещо: Трябва да турим в ума си мисълта, че няма да остареем – нищо повече! Ами казват, че човешкото лице се сбръчкало. Туй, че моето лице се сбръчква, това не съм аз. Ако моята дреха остарее, това не съм аз; ако моите чепички остареят, това не съм аз. Аз съм нещо повече от своята дреха; аз съм нещо повече от своите чепички; аз съм нещо повече от своето лице. Аз съм онази възвишена, благородна мисъл, която никой с никакъв клин не може от мене да изхвърли.

Едно от най-отвратителните качества, което имаме, то е докачението. Докачил се някой, обидил се. Да, ти можеш да се обидиш, но само за нарушението на един Божествен принцип. Ако аз обидя някого, веднага отивам да поправя тази грешка, която служи за обида. Минавам някоя вечер по улицата и гледам, някой изкопал една дупка, която прави лошо впечатление, пък и пакост може да причини. Аз не търся виновника, но взимам някоя вечер една копаня и поправям дупката. Втори път няма да ми прави лошо впечатление.

Сега аз ви говоря върху този велик Божествен Дух, но в умовете на всинца ви може да седи още мисълта: „Какво мисли Господ за нас, как ще завършим нашия живот, кой ще ни гледа на стари години, ами деца имаме и т.н.?" Оставете светът да мисли за тия работи! Светът е измислил отлични работи, ние трябва да му благодарим. Той е построил къщи, уредил е войска, турил е стражари, всичко е турил в порядък. А ние ще кажем: „Тези стражари да ги няма по пътя!" Не, нека си седят тези стражари по пътя! Защото аз като мина по пътя, да не кажа на един стражар: „Братко, ти извършваш една почетна работа, ще бъдеш нежен и внимателен към окръжаващите те". Някои казват: „Как ще може да

разрешим въпроса за мира?“ В какво седи нашият мир? – Ние трябва да бъдем силни. Аз съм силен човек. Минавам, двама души се карат. Казвам: „Чакайте, приятели, какво има?“ – „Този има да ми дава 1000 лева и не иска да ми даде лихвите.“ Взема, че го наложа. – „Чакай, ти не можеш да ме налагаш, то не е твоя работа!“ – „Тъй ли?“ Хвана го за краката, дигна го във въздуха, обърна го с главата надолу, казвам му: „Ти ще ме слушаш ли? Ако е за сили, знаеш ли какво мога да направя с тебе? Колко ти дължи той?“ – „Толкова.“ Изваждам кесията, дам му парите. „На̀, няма да изнасилваш брата си.“ А сега ние казваме: „Слаби сме“. Не, силни хора трябва да управляват света! Кога можем да бъдем силни? – Само Любовта може да ни направи силни. Без Любов не може да бъдем силни. Страхливите хора са хора без любов. Глупавите хора са хора без любов. Жестоките хора са хора без любов. Престъпните хора са хора без любов. И тогава, ще ни говорят за любов към народа! Нека обичат те своя народ, аз ги похвалявам. Всички народи, които и да са, всеки от тях си има своето предназначение. Всички държавници, каквито и да са те, нека застанат на своето място! Понеже те са най-умните, нека дадат един пример на света! Сега ще дадат ли те един пример или не, то е друг въпрос, но тъй пише горе, ние виждаме и знаем, че има силни хора на земята, които скоро ще се изявят. Като говоря тъй, някои казват: „Да не са някои комунисти, да не са някои анархисти“. Не, не, комунистите, анархистите, това са хората на света. А тия, които ще се изявят, те разбират великите закони на природата, те са хора светящи. Тогава ще разберете какво нещо е човек! Като го погледнеш, ще разбереш, че пред себе си имаш един благороден човек, на когото можеш да разчиташ. Те ще бъдат въоръжени от горе до долу. Ще кажете: „А, въоръжени!“ Да, но съвсем другояче ще бъдат те въоръжени. Няма да бъдат с кобури, но ако речеш да се противиш, той ще простре ръката си и ти ще се намериш на земята долу. После пак ще те дигне. И като простре три пъти така ръката си, всичките твои идеи, всичките твои криви разбирания, от 8000 години, ще изчезнат. Няма да можеш да им се противопоставяш и ще кажеш: „Господи, отсега нататък ще Ти служа, няма да Ти се противя“. Кажеш ли, че ще се противиш, на гърба си ще се намериш. Тия, които идват сега, ще възстановят всички европейски народи, ще турят навсякъде ред и порядък. Те работят сега отвътре, те работят в България, навсякъде работят. Ще кажете: „А, работят те!“ Да, работят. Един ден аз ще повикам един от тези братя, но когато не го очаквате. И знаете ли какво ще стане, когато го видите? Този салон ще трябва да бъде по-широк, защото ще се намерите всеки с лицето си на земята. Чистота се изисква, чистота на човешката душа!

Аз искам най-възвишеното, най-благородното във вашата душа, което от хиляди години се крие, сега да се покаже. Сега му е времето. Сега или никога! Това, един век, хиляда години, милиони години, те могат да се съберат в една минута. Времето може да се съкрати, може и да се продължи. Този въпрос е философски. Сега е време да вложите това в душите си и всички да възприемете Любовта, т.е. да влезете в нея и да заживеете в контакт с този Божествен Дух. Той сега иска да се прояви. Този Дух иде, скоро ще се прояви. Той е в първия лъч. Ако вие се подигнете във вашето съзнание, вие ще видите Неговия лъч от изток и ще кажете: „Сега разбирам какво велико предназначение има човешкия живот; сега разбирам какво нещо е човешката душа; сега разбирам какво нещо

е Бог!“ Тогава земята ще отвори своите богатства и ние няма да орем, както сега. Без да орем, тя ще дава плодове. Тогава няма да има нужда да ядем тъй много, както сега. Вашите кухни съвсем ще се преустроят и вие ще кажете: „Благословен е Господ, Който ни е дал такива синове и дъщери! Благословен е Господ, Който ни е дал такива приятели!“ Навсякъде тъй ще бъде. Всички ще се благославят, навсякъде хората ще се познават. Туй, което иде, ще бъде! Някои казват: „Я бъде, я не“. Ще бъде!

Когато казвам, че Христос иде, то е най-великото, което може да дойде в света. Бог ще се открие в своята красота, в своето разнообразие, и ще обърши всяка сълза от човешките очи. Ще премахне всички тъги и скърби, ще направи всички хора да живеят един чист и почтен живот, ще бъдат всички свободни граждани на земята. И крави, и волове, и мухи, всички ще скачат и ще се радват. Кравата, като я срещнеш, ще ти се усмихне, ще те пооближе малко. Всички ще бъдат весели и радостни, не само хората.

А сега някои казват, че Христос умрял заради нас. Не, Христос иде! Иде не за прощение на греховете, Христос иде да донесе новия живот за възкресение на всички онези, които Го очакват.

„Плодовете на Духа са: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, вяра, кротост, въздържание.“

Беседа, държана на 3 февруари 1924 г.

1924_02_06 Най-щастливият ден
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН

Шестнадесета лекция от Учителя
6 февруари 1924 г., София

Мир! – Мирът носи Божията радост!
Размишление
За тема ще имате „Най-щастливият ден в годината“ .
Упражнение: Дясната ръка настрана. Движение на китката нагоре и надолу. Отначало бавно, с постепенно усилване и пак с отслабване. Дясната ръка се прибира свободно. Същото се прави с лявата ръка. После и с двете ръце едновременно. Почивка.

Двете ръце успоредно напред. Постепенно разтваряне ръцете настрана с движение на китките – трептене. Прибиране на ръцете напред пак с трептене. Това упражнение се прави няколко пъти.

Ръцете успоредно напред. Бавно издигане на ръцете отстрани на главата до над главата и бавно снемане пак напред ***(седем пъти)*** . Един път обратно движение: рьцете успоредно напред, издигат се над главата и се спущат покрай страните на главата напред. Пак първото движение четири пъти. Ръцете спират успоредно напред, движение на китките с трептене при постепенно усилване и отслабване. Ръцете настрани и долу прибрани.

Като си движите ръцете, какво усещате? Имате ли усещане за допиране на някакво пихтиеобразно вещество? – Да. Илюзия ли е това, или действителност? Щом движите много бързо ръцете си, усещате, като че се допира нещо до тях. На какво може да отдадете това? Имате ли всички еднакво усещане? Когато някой от вас е неразположен духом, нека направи това упражнение. По такъв начин всеки от вас може да трансформира своето състояние. Още първия ден, щом ви се отдаде случай да направите упражнението, направете го и вижте какво влияние ще ви окаже. То е един цяр за всички ви. Някой път може да не успеете напълно, но все-таки осемдесет и пет процента ще имате резултат. Неразположен сте – подвижете си ръцете: с това упражнение ще се привлече магнетическа сила и тя ще ви помогне да трансформирате състоянието си.

В Природата има един закон, според който може да се определя възрастта на дърветата. Например у малките дръвчета клоните са винаги изправени. Колкото едно дърво започва да остарява, толкова клоните започват да се превиват към земята. Този закон за растенията е същият, както и у човека. Човек, като мине известна възраст, някой път започва несъзнателно да се прегърбва. Това е идеята. Това прегърбване произтича от изменение на теченията, които действат в неговия организъм. Това Учение, което

придобиваме, ако не го приложим, ние ще приличаме на онзи търновски адвокат, когото хващат разбойници между Търново и Севлиево и намират в джоба му два револвера запазени. Питат го: „Защо са ти тия револвери?“ – „За зор заман.“ –„Ами от този зор заман по-голям има ли?“ Те го набили и му казали: „Като не знаеш да носиш револвер, защо го носиш?“ Той си казал: „Втори път вече без револвер ще ходя.“

Знанието има сила само когато се прилага. Сега изобщо и в трите свята – и в материалния, и в Умствения, и в Духовния свят, всякога хората търсят най-лесния метод за прилагане. Например българинът, щом го заболи глава, ще викне врачка да помаха с ръка, да му побае, веднага да му отнеме главоболието. Изобщо у всичките хора има стремеж към лесното. Те не обичат мъчните работи. Щом се яви една малка мъчнотия, една мисъл, която не можем да разрешим, или едно тягостно чувство или действие, винаги се намираме в едно противоречие с окръжаващите и със себе си. В един свят като сегашния, тъй както материята е създадена, тъй както нашите тела са устроени, ние не можем да очакваме животът ни да бъде лесен. Този живот, който сега имаме, е един от най-мъчните. Всички трябва да го знаете. Ние се намираме сега при най-мъчния живот – не отвън, а отвътре. Че е тъй, може да се уверите от това, че вие не можете да намерите двама души, които да мислят еднакво и да си хармонират. Някой може да си поклати главата, че е съгласен, но той не е съгласен. Няма да намерите двама души, съгласни с едно и също. Ако намерите двама души, които са съгласни в своите мисли, то, ако само им дадете да изпеят тона до, ще го вземат тъй чисто, че гласовете им ще се сливат. Ако двама души мислят еднакво, чувстват еднакво, действат еднакво, те ще вземат тона тъй правилно, че двата гласа ще се сливат. Ние казваме, че човек е трояк, т. е. има ум, сърце и воля. Този закон може да приложим и тука. Ако има общо съгласие между ума, сърцето и волята у някой човек, то вземе ли той този тон, пак трябва да стане същото сливане между ума, сърцето и волята му. Ето какво подразбира сливането. Тази форма, която умът образува, трябва да е така напълнена от сърцето, че нито една капка да не се излива, нито пък да остане празно място – идеално да бъде запълнена формата. Това значи съгласие. Щом остане празнина във формата на ума, всякога се ражда известен дисонанс в живота, т. е. някой казва: „Не съм разположен, не мога да обичам, нещо ме стяга, коравосърдечен съм.“ Това стягане се дължи на това обстоятелство, че формите на ума не са тъй идеално запълнени. Защо не са идеално запълнени? Всеки, който не знае как да запълни формата на ума си, той е духовен мързеливец. Духовният мързел е един от големите врагове. Духовните хора са много мързеливи. За тях трябва голям остен. От Невидимия свят има изпратени духове, които стягат мързеливите, впрягат ги на работа. Имаш да даваш полица от 10 -20 000 лева. Казваш: „Аз мисля да я платя ли, или да не я плащам.“ Как, нищо няма да мислиш – остен има! Седне някой, пише трактат. Професор е, стегнали са го студентите – срам го е от тях, заставен е да пише. После, обществото какво ще каже, срам го е от него. Съвременните хора: и професори, и проповедници, и учители, и свещеници, и майки, и бащи – никой не е свободен, всеки е заставен с остена да работи. Не само те карат да мислиш, но те карат и да чувстваш. Така трябва да разрешавате въпроса. Вие казвате: „Аз съм свободен, аз чувствам така и така, имам такава

мисъл.“ Не е така, не сте свободни.

Често вие се поставяте в положението на един критик. Съвременните хора приличат на двата бивола, които са влезли в локвата. Единият от тях имал кал на гърба си половин сантиметър, а другият – един сантиметър. Първият казва на втория: „Много си се окалял, много дебела кал имаш.“ А неговата е по-малко! И двамата са в локвата. И малката кал, и голямата кал в дадения случай произвеждат еднакви резултати. Когато дойдем до личния живот, до идейния живот в нас, всеки ученик трябва да има правилно схващане за себе си. За това лично схващане гърците са казвали: „Познай себе си!“ Що значи да познава човек себе си? Да познава това, същинското, което е в него. Не онова, което хората мислят за него, не това, което той мисли в някои щастливи моменти за себе си, но да познава онова, неизменното в себе си, при всички случаи на живота си. Да кажем, има щастливи дни, когато човек е сто процента добър. Има и такива дни в живота, когато той е сто процента лош. Питам тогава: какво е спечелил човек? Като разделите 100 на 100, какво ще получите? – Единица. Какво показва тази единица? Сто делено на сто показва погрешки от втора категория. Единицата показва, че човек не се е държал за първата категория на Божествения живот. От едно до десет – това е първата категория на Живота – чистият, Божественият живот. Десетте съставлява единица за по-голяма мярка. От 1 до 10 е Животът на Бога. От 10 до 100 – животът на ангелите, животът от втората категория. Защото стоте е единица за хилядите. От 100 до 1000 е животът на хората, животът от трета категория. Следователно човек не може да живее като ангел. Защо? Защото той не разбира смисъла на единицата, т. е. туй показва, че той не познава себе си: или надценява, или подценява своите качества и способности. Човек във всеки случай трябва да се познава.

Сега забелязали ли сте как някой човек най-първо ви се вижда много добър. Казвате: „Аз виждам в лицето на този господин един много интелигентен, много добър човек – човек с отличен характер.“ Не се мине и една година, вие казвате: „Аз съм се излъгал, той не бил толкова добър. Сега виждам, че този човек бил лош.“ Питам ви сега: тази промяна в първия и във втория случай вярна ли е? Не, не е вярна. Аз мога да направя всеки от вас да бъде добър през целия си живот. Как? Представете си, че ви направя една хубава къща, с хубава градина, имате на разположение трима души слуги, и то толкова умни и отзивчиви, че да познават всичките ваши навици, та да задоволяват всичките ви нужди. После, направя да имате файтон, автомобил и каквото пожелаете: всяко най-малко ваше желание да се задоволява. В този случай по-добър човек от вас няма да има. Идеален човек ще бъдете, ще ви туря тогава седем. Но аз мога да направя всеки едного от вас и най-лош човек. Може да ви пратя в ада и след една година да станете рогат дявол. Как? – Ще почна да ви отнемам един по един слугите: най-първо единия слуга, после втория, че третия, след туй файтона, автомобила, градината, къщата, докато най-после ви оставя гладен, гол и бос, без дрехи, без шапка, окъсан… Добър ли ще бъдеш?

Това са неща, които стават постоянно в живота. Туй е, което Бог върши с нас. Външният

свят не прави това съчетание. Някой ще каже, че това е съчетание на нашата дихарма или на нашата карма. Съчетанието на дихармата прави човека щастлив, добър, съчетанието на кармата прави човека нещастен, лош. Кармата всякога подразбира лош живот. Кармата е закон за причина и последствие. Ние казваме: „Това е съдба!“ Туй, което хората наричат щастлив живот, то е дихарма. Всеки един от вас може да бъде щастлив. Кога? – Когато е свързан с Бога. Тогава човек ще има правилни отношения и във всяко едно направление ще се развива правилно. Щом неговите отношения с този Първичен принцип на единицата се развалят, веднага животът му започва да се разрушава. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Сега ще обясня идеята си. Да кажем, че имате тук правата линия АВ

А _______________ В.

Тя представлява един път. От едната и от другата страна на тази линия има всевъзможни условия и красоти в живота. Допуснете, че тази линия е равна на 92 милиона мили. Представете си, че най-напред вие изминавате този път с бързината на светлината, после изминавате същия път с един локомотив и третия път изминавате същата линия с биволска кола? Каква ще бъде разликата, когато преминете с бързината на светлината, с бързината на локомотива и с бързината на биволската кола? С какво ще се различава това минаване? Със светлината вие ще преминете бързо и ще имате по-малко знания. С локомотива ще имате повече знания, а с биволската кола ще добиете най-много знания. Добре, друг случай. Представете си, че вие се движите с бързината на светлината, но сте сляп. Питам: като сте минали от едната точка до другата, какво сте придобили? – Нищо. Да допуснем, че пътувате с трен. Пак сте сляп. Какво сте придобили? – Нищо. Пътувате с биволска кола и пак сте сляп. Какво сте придобили? – Нищо. Някой казва: „Зная това.“ Питам: ти когато минаваше с бързината на светлината, твоите очи отворени ли бяха? Казва: „През това време аз спях, ама и дълго време не спах.“ Казвам: за да се премине тази линия с бързината на светлината, нужни са всичко осем минути. Следователно ти през това време си спал, сляп си бил в твоето съзнание. Допуснете, че този път го преминавате с трен, колко ще ви отнеме? Ще ви отнеме 250 години. Биволската кола пък ще ви отнеме няколко хиляди години, за да пропътувате с нея същия път. Тъй че зависи дали съзнанието на човека е будно, когато той минава от едната точка до другата. При това тази линия е разделена на сектори.

Първото правило: всеки трябва да се спре и да определи с какво пътува – с бързината на светлината ли, с бързината на трена ли, или с бързината на биволската кола. Сега някои от вас, като имате страдания, искате да пътувате с бързината на светлината. Когато имате щастливи дни, искате да пътувате с някоя биволска кола. Защо? Възможно ли е това? Не! Има такива съчетания в Природата, но тя всякога се коригира. Ако в един момент вашето щастие е кратковременно, а нещастието – дълговременно, в следващия момент законът ще бъде обратен: щастието ви ще бъде дълговременно, а нещастието – кратковременно. Няма никакво изключение в този закон. Някои казват: „Аз не съм видял бял ден в живота

си.“ Това не почива на никаква философия. Приятните и неприятните случаи в живота са еднакви, само че възможно е нашето съзнание при страданията да е било будно, а при щастието да е било в спящо състояние. Някой път може да е обратното. Нашето съзнание при щастието е будно, а при страданието – спящо. Някой може да каже тъй: „Аз не съм имал в живота си щастие.“ Възможно е. Някой може да каже: „Аз в живота си не съм виждал нещастие.“ Възможно е. Това са само отношения, но това не са чисто философски разсъждения. Това не почива на Божествената Мъдрост. В Природата всякога има равновесие. Сега мнозина искат само щастливи дни. Не, това е невъзможно. В живота има толкова щастливи дни, колкото и нещастни.

Зададох ви темата „Кой е най-щастливият ден в годината“. Най-щастливият ден е Х, а най-нещастният ден е У. Най-нещастният ден и най-щастливият ден свързват верижката на живота. Най-щастливата халка и най-нещастната влизат една в друга и образуват едно цяло колело. Следователно най-щастливият ден и най-нещастният ден винаги се допират. При това трябва да знаете, че като намерите най-щастливия ден в годината, до него седи най-нещастният. Тия щастливи и нещастни дни са относителни. Ако вашето съзнание е будно в най-щастливия ден на годината, ще намерите най-добрите условия, които са заложени от минали ваши съществувания и сега се реализират. В най-нещастния ден тия разумни същества са заложили най-лошите условия на миналите ваши съществувания. Едните ще изправяте, другите ще използвате. Умният човек, като има най-щастливия ден в годината, през щастливия ден ще поправи погрешките на нещастния. Туй, което спечели в щастливия ден, с него ще плати дълговете на нещастния ден. Който не е умен, като дойде щастливият ден Х, той ще каже: „Намерих една тайна, забогатях.“ Ще започне да яде и пие. Той няма да плати дълговете си, а ще затъне още повече. Тогава втория път неговият нещастен ден ще се увеличи. В това отношение всички трябва да бъдете внимателни. Някой вярва, че в живота има късмет, има щастие. Да, има щастие, но щастието се обуславя от миналото на човека. Само един умен човек може да бъде щастлив, глупавият – никога. Когато хората станат умни, ще бъдат щастливи.

Щастието е качество на ангелите. Когато някой каже: „Аз не съм от щастливите“, същевременно с това се определя и неговата интелигентност. Щом той е недоволен от живота си, в Невидимия свят заят, че той не е много умен човек. Който казва: „Слава Богу, ще се оправи тази работа, на добър край води“, за този човек имат добро мнение, той е от умните. Сега например вие казвате: „В този живот няма да го бъде, ама в следващия живот ще тръгне.“ На какво отгоре градите това? Нали всяко знание трябва да почива на нещо? Ами отде знаете, че следващия живот ще бъдете щастливи? Някой казва: „Аз сега не можах да завърша, но оставям това за следващия живот.“ На какво се базира това твое предположение? Вие трябва да знаете, че ако в един живот сте умрели щастлив, погребали са ви в голямо великолепие, имало е 5–6 души свещеници, владика, подире ви много войници, много свят, държали са надгробни речи за вашите добродетели и т. н., всичко това много ви е радвало. Втори път обаче, като умрете, ще имате едно от най-нещастните погребения. И обратното е вярно. Ако вие сте умрели в един живот като

последен бедняк, втория път ще имате едно от най-великолепните погребения. Засега хората не са достигнали още до това да търсят безсмъртен живот, но мислят, след като умрат, как ще ги погребат. Гледаш някой, завършил университет, с две дипломи, казва: „Ще се мре, но как ли ще ме погребат?“ И владиката проповядва безсмъртие на другите, но мисли как ще го погребат. И между вас, учениците, слушам да казват: „Как ли ще ни погребат?“ Как ще ви погребат! Едно от двете: или с почести, или в мизерия. Това са двете крайни халки. Между тях има други второстепенни верижки, второстепенни погребения.

Никога не оставяйте сегашния живот, за да го реализирате в бъдеще. Това е крива философия. Ние може да насърчим известен човек, който умира, че в следващия живот, като дойде, ще има по-добър живот. Туй е за насърчение. Но когато аз говоря на себе си, никога не казвам ***втори път,*** но казвам ***сега***. За мен бъдещето не съществува. За грешника, който умира, на когото греховете не са простени, има бъдеще, но за праведния има само настояще – нищо повече! Онзи, който казва: „За в бъдеще ще възкръсна“, на него Господ не е простил греховете. Хората на Любовта обаче може да говорят само за сегашното, за Божественото.

Сега няма да изпадате в друга крайност. Това са само философски разсъждения, а когато дойдете до онова, Божественото, в себе си ще се поставите в положение да гледате на нещата от чисто Божествено гледище. Тъй трябва да разисквате. Онези от вас, които искате да мислите правилно, под думата ***сега*** ще разбирате условията, които животът днес, в този момент, ви предлага. Използвайте ги за ваше добро!

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

Шестнадесета лекция от Учителя
6 февруари 1924 г., София

1924_02_10 Искаш ли да оздравееш?
неделна беседа

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?

Искаш ли да оздравееш? (Йоан 5:6)

В живота има въпроси, които само известни хора могат да ги разберат. Ако запиташ болния: „Искаш ли да оздравееш?“, той разбира добре въпроса и ще ти даде един правилен отговор. За да могат всички да разберат този въпрос, „искаш ли да оздравееш?“, той може да се зададе в друго отношение. „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш учен?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш честен човек?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш добродетелен?“ – „Искам.“ Разбира се, ако аз задам въпроса „искаш ли да бъдеш учен човек?“, този въпрос може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие неутолима жажда за знание. Ако задам на един човек въпроса „искаш ли да бъдеш добродетелен?“, това може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие жажда за добро. Онзи, в душата на когото не се крие тази жажда, не може да го разбере. Ще бъде смешно да питам сития човек: „Искаш ли да ядеш?“ Той ще каже: „Не се интересувам от този въпрос“. Но гладният, жадният, болният ще разберат този въпрос.

Ако днес би дошъл Исус Христос, Той би задал много въпроси на съвременния културен свят; много въпроси би задал на съвременните учени хора; много въпроси би задал на съвременните църкви, на държавниците, на управляващите, на всички би задал много въпроси. Разбира се, всички биха дали по един отговор. Таи се нещо в човешката душа. Няма човек в света, който да не обича доброто; няма човек в света, който да не обича знанието; няма човек в света, който да не обича парите. Духовните хора казват, че не обичат парите, но това е само привидно. Например, спорен е въпросът, дали да има пари или не, но защо спорят дали да има пари или не? Кой създаде парите? – Човекът. Парите, това е един продукт, едно изобретение на човека. Следователно, докато той е господар на парите, той ще иска пари. После, когато казваме, че трябва да има ред и порядък в света, ще има. Някои казват, че трябва да има анархия в света, и както казват, така излиза. Гледайте историята на всеки народ! Пролива се кръв. Историците, философите, държавниците, учените търсят причината за това, но всяко нещо има своя истинска, дълбока причина. Когато един човек се разболее, коя е причината за разболяването му? – Този човек не се е хранил естествено. Може да има и други причини. Неговата къща може да е нехигиенична; храната, с която се е хранил, може да е нехигиенична и т.н. Важно е, следователно, да се разрешат тия въпроси, понеже те ще засегнат нашия живот. Чудни са съвременните хора!

Аз ще ви приведа два примера от френско-пруската война. Намират на бойното поле двама войници, един французин, друг германец, и двамата спорят за своя народ. Французинът иска славата на Франция, германецът иска славата на Германия. Хващат се и

единият забива ножа в гърдите на своя противник. Намират ги и двамата умрели, със забити ножове. Това е единият пример. Какво спечелват двамата на бойното поле? Французинът подигна ли Франция? Германецът подигна ли Германия? Нека историците се произнесат за това. Другият пример. На едно място намират един французин и един германец, и двамата ранени. Французинът превързва раната на германеца, след това германецът превързва раната на французина, а после и двамата братски си приказват. Питам: Защо първите двама си забиха ножовете в гърдите, а при втория случай германецът превързва раната на французина, и обратно? Някои ще кажат, че културата изисква това. Не. Когато човек се напие и почне да лудува, това не е свойство на човешкия дух, това е винцето вътре в него. Не у всички хора обаче винцето действа еднакво. Един човек, като се напие, почва да лудува, а друг, като се напие, отива да спи. Следователно това зависи от моралната стабилност. Има хора, които и като пият, са трезви, а има хора, които като пият, изисква се най-малкото разклащане, за да се прояви тяхната морална стабилност.

Сега, какъв е дълбокият смисъл на нашия живот на земята? Хората от 8,000 години са правили хиляди и хиляди опити да разберат смисъла на живота и да подобрят човечеството. Това е отлично. Цялата история показва тези опити. Има хиляди хора, хиляди лекари, които са посветили живота си да лекуват човечеството. Има хиляди хора, които са посветили своя живот, за да проповядват морал на хората. Никога не е имало толкова училища, толкова университети, тъй добре устроени, както сега. Разбира се, трябва ли ние да се спрем, да кажем, че сме достигнали върха на своето развитие? – Не. Ние сме едва в началото на своето развитие. Значи у човека се крие нещо по-възвишено и по-благородно. И коя трябва да бъде онази мярка, с която да се обуславя живота ни? Когато майката започне с възпитанието на децата си, кой трябва да бъде първият принцип, който трябва да всади в своето дете? Кой въпрос трябва да зададе майката? Вие сега сте майки и знаете, че вън от желанието си това дете да бъде здраво, вие искате това дете да бъде умно и силно. Вие искате, щото да бъде не само умно, но и, в широк смисъл, добродетелно, защото умен човек може да бъде само добродетелният. Туй трябва да се тури като максима. С всяка една култура, като например с идването на християнството, се започва нещо ново. Нова култура иде! Религиите всякога предшестват културата, за да дадат основа на един умствен подем на човечеството. Така е било в миналото, така е сега, така ще бъде и за в бъдеще. Трябва да се урегулират човешките енергии и чувства и тогава ще дойдат хората, наречени „гении на човечеството“, за да подемат подигането на човечеството. Това е грандиозна работа! Подигането на човечеството не е работа на един човек. Казваме: „Е, някой учен, някой философ или някой писател ще стори това“. Не, милиони майки трябва да работят, милиони бащи трябва да работят, те са първите работници, а след туй ще дойдат плеада все благородни хора, за да работят за туй подигане.

Сега важният въпрос, който Христос зададе, е: „Искаш ли да бъдеш здрав?“

Често, когато хората слушата някоя беседа, те се впущат в един анализ, искат да знаят каква е целта на оратора, който говори. Това е външната страна на въпроса. Някога и най-лошият човек може да ви направи добро и да спаси живота ви. А някой път и най-добрият човек може да ви направи едно зло несъзнателно. Ако един добър човек, който няма понятие от медицината, иска да ви направи едно добро, да ви изцери, то като ви даде някое лекарство, от което не разбира, той може да ви умори. Ще кажете: „Такава е била волята Божия". Не е била такава волята Божия. А онзи лошият, но умният човек, може да ви даде едно лекарство от природата и да ви помогне. Когато един човек препоръчва едно лекарство, ние имаме предвид, че този човек трябва да има знания. На онези, които искат да боравят с човешката душа, аз им казвам: Вие трябва да разполагате с една висока интелигентност и разумност, да разбирате тия вътрешни процеси, които стават в човека. Срамота е за хората на двадесети век, хората на просветата, да си служат със средствата на миналото човечество! Първото нещо: Хората трябва да се отличават със своята честност. Всеки трябва да бъде истинолюбив – да обича Истината. Не е въпросът за нашите погрешки. Ние трябва да имаме едно непреодолимо желание, непреодолима жажда за онази Истина, която дава човешката свобода. Това не трябва да бъде само за българите, но всички народи трябва да имат туй желание. Желанието ще даде онези резултати, които всеки човек се стреми да придобие. Стремежът е важен. Всеки иска да бъде икономически свободен, само че средствата ни са ограничени. Мислите ли, че всички тези французи, англичани, германци, всички видни хора, които управляват света днес, не искат туй? Мислите ли, че в тях няма този стремеж към добро? – Имат, но те се намират пред една грандиозна задача. Ние можем да ги осъждаме, но не е тъй лесно с един замах да се създаде един закон. Ако е така лесно с един закон да се подобри човечеството, досега хората биха го направили. Не, от друго нещо се нуждае човечеството. Законът, това е едно ограничение, а приложението на закона, приложението на тия сили, които са в живота, в разумната природа, те трябва да станат достъпни за човешкия дух, за човешката душа. Следователно човешкият дух и човешката душа, това са Божествени прояви; умът и сърцето са прояви на духа и душата, а тялото е само едно следствие.

Следователно ние, хората, посветяваме целия си живот на тялото, на следствията. Там е всичката погрешка. Майката посвещава на тялото на детето си целия си живот. Тя му милва очичките, ръчичките, носа, но не се стреми да погледне какво има в душата му, да види туй, което се крие вътре в нея. Тя казва: „А, моето ангелче!" Но тя не знае още какво могат да направят тези ръце. Това дете може да бъде един Наполеон, може да бъде един Калигула, може да бъде един Толстой, може да бъде един Христос, не този Христос, когото очакват, но Христос, човекът с непреодолимата Любов към цялото човечество. Като казвам „Христос", разбирам човекът, който има непреодолима Любов към човечеството, който е намерил доброто, благото в живата природа, и всичко туй иска да го предаде на другите тъй, както го намерил за себе си. Това е целта на Христа. И следователно ние, съвременните хора, сме се заблудили, взели сме изопачено Христовото учение и сме турили вътре в Него неща, които не са верни. Например, като кажем, че трябва да имате Любов, вие казвате: „Да, но с любов само не става". Е, щом не става с

любов, с какво става? – „Ама малко и насилие трябва!“ Ами че по-голяма сила от силата на Любовта има ли? Някои казват: „Аз употребих любовта, но тя нищо не ми даде“. – Не си я употребил още както трябва. Тази любов трябва да действа като едно възпитателно средство и човек с нея трябва да бъде действащ, активен. Ние трябва да се борим с мъчнотиите в живота, да ги надделеем, затова трябва да се въоръжим с Любовта.

В природата, извън нас, съществуват известни сили, които са неприязнено разположени към човешкото развитие. Това е един посторонен въпрос, който може да оставим настрана, но казвам, че човек трябва да знае законите, с които да може да се справя с тия сили. Ще ви приведа един пример. Един индуски факир, на име Мали, укротител на змии, като минавал през реката Ганг, хваща го един крокодил. Този факир, който знаел да укротява всякакви змии, кобри, тук попада на този крокодил, който го завлича към реката. Но той бил смел, досетлив, забива двата си пръста в очите на крокодила и се спасява. Това било единственото средство да се избави. Спасява се, но с месеци носи своята рана. При друг един случай този факир, укротител на змии, като пътува из гористите места на Индия, бива повален един ден на земята от един тигър. Лежи той така на гърба си 5–10–15 минути, гледа, тигърът не го дави. Той се чуди, мисли си защо тигърът не му направя нищо, защо не свърши с него. А какво било? – В пазвата на факира имало една кобра, наречена Саприла, която веднага изскочила и фиксира тигъра. Юнак бил този тигър, но и той затреперил от погледа на тази кобра. Фиксира го тази кобра около 10–15–20 минути и по едно време в тигъра се явяват особени спазми и той се търкулва на земята. Тази Саприла дошла в помощ на своя господар, клъвва тигъра и той се търкулва на земята. Човешкият ум трябва да се бори с туй злобното в себе си. За да се бори и да устоява, човек трябва да има умение. Ние огънят няма да го угасим с духане, вода ще му полеем отгоре.

Сега Христос се обръща към болния и го пита: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ Аз казвам на съвременните хора: Ако би дошъл сега Христос и би ви запитал – „Искате ли да бъдете щастливи?“ – всички ще кажете: „Искаме, Господи!“ „Искате ли да бъдете богати?“ – „О, как не, всички искаме да бъдем богати!“ „Искате ли да бъдете умни?“ – „Е, Господи, това вече е трудна работа. С богатството лесно се разправяме, но колкото за учението, то е трудна работа.“ Трудните работи, именно, са хубавите работи в света. Възвишени и благородни работи трябват днес! Всяко знание, не само съвременното, трябва да се опита и докаже. Като казвам, че трябва да се опита, то е защото имаме една страна, която е проверена, и друга, която не е проверена, а предстои да се провери.

Какъв е смисълът на нашия живот? Често ние постъпваме като тия двамата, германецът и французинът, хванали сме се за гушата и заставяме с нож един срещи друг. Какво ще добием? – Нищо. Вторият пример, да превържем раните на своя брат, е за препоръчване. Единият трябва да каже: „Братко, аз направих една погрешка, но мога да превържа твоите рани“. И другият да каже: „И аз мога да превържа твоите рани“. Туй нещо сегашните народи го чувстват. Тия сегашните християнски народи трябва да се постараят

да превържат раните на своя брат, а не да си забиват нож един в друг. Това е, което трябва да направят всички народи. Великите народи, силните народи трябва да превържат раните на кои? – На онези, които са ранени, които са слаби. Туй е не само за нас лично, туй е положението, което трябва да заемат всички хора.

Христос каза на болния: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ Тогава Христос му каза: „Стани, дигни одъра си и ходи!“

Днес в европейските народи има едно състезание. Те не знаят кого да делегират, а не че не искат доброто. Всеки иска от него да излезе инициативата. Ако Франция рече да направи конфедерация, Германия ще се противопостави: „Как тъй?“ Ако Германия рече да направи конфедерация, Англия ще каже: „Как тъй?“ Всеки ще иска да излезе на сцената. Трябва да се споразумеят. Когато ние искрено желаем доброто, трябва да ни е безразлично от кого ще излезе. Нека излезе най-умният човек, да изнесе доброто, ние ще го поздравим. Това добро е за благото на всички. Казвам сега: Ако ние сме езичници, въпросът щеше другояче да се уреди. Ако служихме на много богове, въпросът другояче щеше да се уреди, но понеже сме християнски народи, понеже всички служим на един Учител, на един Христос, Който е проповядвал Любов на хората, то безразлично е за нас кой ще изнесе доброто. Когато се проповядва Любовта, това не значи обезличаване. Любовта е онази велика сила, която ще даде възможност на всички същества, от най-малките до най-големите, да се проявят. Тя ще даде условия да се прояви животът. И ако ние разбираме туй красивото в живота, то ще дойде. Защо страдате? – Защото във вашите сърца няма онази искреност. По някой път вие се поставяте благочестиво. Например, сега аз като ви говоря, силата на моята реч зависи от онази вътрешна чистота, от разположението на моя ум, на моето сърце, на моята душа и на моя дух в дадения момент, какъв смисъл влагам. Туй е, което определя силата на моята реч. В света има една велика сила, едно велико същество, пред което никаква лъжа не може да мине. Тази сила обуславя целия живот, тази сила съди всички. Не мислете, че вие можете да вършите каквото искате. Не, туй същество постоянно праща хората в гробищата. Всички праща там, и юнаци, и слаби. Досега никой не се е избавил. И Христос, когато дойде, и Него пратиха там. И след това Той показа своето изкуство – възкръсна. Има един стих в псалмите, който казва тъй: „Няма да оставя преподобните си да видят изтление“. Ако ние имаме тази велика Любов, ако ние имаме Бога на нашата страна, ние ще опитаме този стих. Ние проповядваме едно учение, всички да имат тази Любов, но да се приложи без насилие. Днес всички искат любов, но в какво седи тази любов? Всички казват: „Да разделим помежду си спечеленото“. Ние, хората на Любовта, не се нуждаем от събраното богатство на другите. Ние се нуждаем от това богатство, което ни се дава отгоре. Ние се нуждаем от това богатство, което припечелваме с труд, със своите ръце. Някой път казвате: „Пари, пари!“ Тези пари са оцапани с човешка кръв, те са опозорени, те не са за нас. Няма нито един, който след като е турил парите в джоба си, да е прокопсал от тях. Следователно ние ще оставим света, нека той борави с парите, те не са за нас, те са едно следствие. Ние, като разрешаваме въпроса с парите, те за нас не са един принцип, те не

представляват никакъв спор. Парите са си пари, златото пак ще се върне в земята. Туй злато и сребро не можем да го изнесем от земята. И светът е тъй направен, че като дойдем до края на живота си, там има митница и митничари и като дойдем при тях, те ще ни съблекат по всички правила.

Жената на един американски консул, като минавала през Германия, съблекли я там на митницата, прегледали я най-щателно, дали няма в себе си някакво писмо, каквото германската цензура не позволява. Тя казва: „Това е голямо безобразие!“ Възмущава се. Казвам: Във време на смъртта, като дойдат тия бирници, така щателно ще прегледат човешкия мозък, човешките кости – навсякъде. Няма да го оставят да изнесе нещо от земята. Някой казва: „Е, аз забогатях, аз съм учен човек“. Не, аз намирам, че смисълът в живота седи само в Любовта към Бога. Той е единственото същество, което не се мени. Той е принцип. Бог в себе си е математическо цяло. Цялото не се мени, а неговите части претърпяват едно вътрешно изменение. Човешките души, ангелите, висшите духове, с тях могат да стават промени. То е в реда на закона за усъвършенстването. Ние можем да растем и да се развиваме. Цялото в себе си може да се проявява като цяло, неговата сила нито може да се увеличава, нито да се намалява. Щом се увеличава, значи липсва му нещо, стреми се да го достигне; щом се намалява, излишък има. Следователно абсолютното цяло, Бог, това е една постоянна величина и тази величина ние я наричаме Божествен Дух. Първото проявление на туй цяло е Любовта, а Любовта носи живота на човека.

В какво седи любовта в света? – Във физическата любов всякога има едно желание. Ти имаш едно желание да целунеш, да повикаш на гости и да угостиш този, когото обичаш. Туй е първото проявление на Любовта. Когото не обичаш, ще го държиш далеч от себе си и няма да го нахраниш. Следователно имате ли един приятел, който ви обича, той ще бъде готов да ви услужи, та където и да сте; не ви ли обича, няма да ви услужи. Туй разположение съществува и между народите. Някой път народите имат известно разположение един към друг и затуй се проявяват благосклонно едни към други. Някой път нямат туй разположение и тогава се създават всичките мъчнотии. Но ако ние не изпълняваме Божия закон, да се обичаме, какво печелим? Не създаваме ли за себе си една от най-големите мъчнотии? – Създаваме. И днес, най-вече от кога и да е друг път, ние се нуждаем от хора, които да разбират Любовта в най-минималната нейна програма.

Всички хора, даже и най-напредничавите, казват: „Животът не може без насилие“. Как да не може? Любовта без насилие може да дойде в света. Любовта трябва да влезе без насилие в света! Когато светлината влиза във вашата стая, трябва ли да чупи прозорците, за да влезе? Не, тя влиза свободно през стъклата. Тази Любов трябва да проникне в нашите умове, в нашите сърца и души, и ние трябва да бъдем искрени.

Сега държавата казва някой път за нас: „Тези хора говорят в името на Бога, но те имат обратни идеи, те са анархисти, те готвят една революция“. Хубаво, ако ние в името Божие

готвим една революция, ние сме най-позорните хора. Когато един анархист проповядва насилие, това е в реда на нещата, това са неговите идеи, но когато в името Божие се крият някакви анархистически идеи, това е позор и такъв човек, в моите очи, не е човек! Ние, които говорим за Любовта, отричаме всяко насилие. Любовта изключва насилието. А държавата няма какво да се сърди на анархистите, понеже те са нейни деца. Че са нейни деца се познава по това, че държавата употребява насилие и те, като нейни деца, употребяват същите методи. Така е. Синът мяза на бащата и дъщерята мяза на майка си. Бащата сприхав, и синът сприхав. Майката се сърди, и дъщерята се сърди. Не, ние ще употребим един нов метод и казваме: Без насилие в света може, но дайте време! Малко време се изисква.

Следователно, за да се приложи този велик закон на Любовта, изискват се силни хора. Всички съвременни писатели, всички служители на Бога се влияят от средата, от мнението на обществото. Дето и да отидете в Америка, нито един проповедник не може да се изкаже свободно; един български свещеник, и той не може да изкаже своите убеждения свободно от началствата си; един военен, и той не може да се изкаже свободно; един учител, и той не може да се изкаже свободно, крие се. Е, хубаво, защо ще крием своите убеждения? Кому досега Любовта е донесла зло? Всичкото благо в света се дължи на тази велика Любов. Светът сам по себе си е Любов. Безлюбието, това е едно малко отклонение. Когато хората казват, че безлюбието не е истинското проявление на човека, то е защото истинското проявление на човека е само в Любовта. Ние, съвременните хора, още не живеем по любов. Защо? – Болни сме. Сега често ми възразяват: „Ако ние постъпваме с любов, сърбите ще дойдат в България и ще ни завладеят. Ако речем да не се противим на злото, те ще ни поробят“. Не е така, приятели, Любовта не е за слабите хора. Любовта е само за великите, за силните души! Тя не е за пигмеи, за дребнави хора, тя е само за силните хора. Най-великото същество, Бог, е Любов. И знаете ли каква грамадна сила се крие в онзи човек на Любовта? Хората са чудни, като казват, че ако българите биха живели според закона на Любовта, то сърбите, като излязат с една 500,000-на армия срещу нас, чудо ще направят! Не, ако българите постъпват според закона на Любовта, то само като махнат с ръката си, и сърбите ще заспят. Тогава българите ще им вземат конете, оръжията, това-онова и ще им кажат: „Вие сте наши братя. Ние решихме да живеем по Любов“. Сърбите ще кажат: „Ние имаме политика“. Да, но щом са без оръжия, ще се върнат. Хубаво, ще дойдат втори път – пак същото. И най-после, като дойдат 5–6 пъти и оставят всичките си коне и оръдия, ще имат ли сметка да идват пак? Не, най-после ще кажат: „Да се не занимаваме повече с тях“. Човек трябва да направи най-малкия опит, че тогава да говори. Някой даде едно шише с лекарство някому. Казвам: Ти направи ли опит с туй лекарство? „Не, четох в обявленията, пише, че е добро лекарство“. Не, не, ти пръв ще направиш опит с това лекарство. Когато някои говорят за Любовта, аз ги питам: Вие направихте ли опит с нея? Българите казват: „Добре, ами след като махнем така с ръцете си пред сърбите, или пред които и да са, и не успеем?“ – Е, тогава ще започнем по старому. И в такъв случай пак ще има крака, ръце, глави счупени. Духовните хора в този свят се делят на два лагера и затова не успяват, а хората от света са практични, те си имат

изработени възгледи и според тях действат. Няма какво да оспорваме техните възгледи. Докато нашите възгледи, нашите методи не дадат по-добри резултати, няма какво да спорим. Ще направим един малък опит и тогава ще кажем: „Ето нашите методи!“

Христос казва на болния: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, но няма кой да ме тури в къпалнята.“ Казва му Христос: „Стани, дигни одъра си и ходи!“ Дигна се тогава спор: „Кой ти позволи да си дигнеш одъра? Не знаеш ли какво писа Мойсей?“ – „Не зная какво писа Мойсей, но Онзи, Който ми каза да стана, Той ме оздрави.“ И после го намери Христос и го предупреди в едно нещо: „Иди и не съгрешавай повече, за да не ти стане по-зле.“ Следователно религиозните хора, според мене, без разлика на това, дали са християни, мюсюлмани или каквито и да е, трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. По това трябва да се отличават те. Тъй гласи религията. Ако религията е служене на Бога, религиозните хора трябва да бъдат не само истински учени, но те трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. Те няма да бъдат като ангелите, но в своя живот те трябва да бъдат образци.

И тъй, от нас се изисква един малък опит. Направете един малък опит на вашата любов! Любовта вие сте я опитали. Тази Божествена Любов не се предава с думи. Преди всичко, за нея се изисква нов език, нови думи. Ако човекът, у когото блика тази Любов, дойде във вашата къща, той без да ви каже една дума, ще бъде за вас същото нещо, каквото е изгряващото слънце. Може да дойде друг някой да ви говори сладки думи, тъй ще бъде, иначе ще бъде, но сълзите ви ще текат. Дойде ли обаче човекът на Любовта, сълзите ви ще се пресушат, скръбта ви ще изчезне и вие ще усетите нещо ново да се влива във вас. В сърцата на всинца ни трябва да блика живота като един извор, за да се подигнем и да покажем, че ние сме носители на туй Божественото.

Питам християнските народи: Днес Христос интересува ли се от църквите? – Интересува се. Той ходи навсякъде, обикаля. Досега Христос е обиколил цяла Европа и се чуди на гениалността на Неговите последователи, че вътре в Неговата уста и Неговия ум са турени неща, които Той никога не е помислял да каже. Тези хора за всичко говорят, но за Любовта не са говорили досега, и казват: „Христовата Любов е неприложима. Това учение е утопично, изискват се още хиляди години, според Дарвиновата теория, докато хората дойдат до положение да приложат тази велика Любов“. Българите казват: „Зяй, коньо, за зелена трева“. Когато Христос е проповядвал своето учение на евреите, Той им казвал: „Сега е време за вас да приложите моето учение. Ако не го приложите, в 2,000 години ще опитате последствията на вашето отричане“. И днес Христос пак седи пред вратата на европейските народи и казва: „Ако вие приложите моето учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение, но ако вие отхвърлите Любовта ми, както преди 2,000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само небето, но и земята“. Под земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не приемат Божествената Любов, земята ще се отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в природата, но не такава, каквато вие познавате. Тази революция, която сега става, е нищо пред тази, която

природата приготовлява. Ще стане една такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху земята. В утробата на тази земя ще израстне друга една култура. Кога ще стане това? – Ако не приемете Любовта. Няма да ви давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че слънцето ще изгасне, че небесните светила ще потъмнеят. Казват: „Това са заплашвания!" Когато стане, ще видим дали това са заплашвания или не. Сега нас не ни е страх дали земята ще се отвори, дали ще има земетресения. Тия неща за нас са маловажни. Когато стане земетресение, нашите крака няма да се разтърсват, ние няма да бъдем на земята. Казва Писанието: „Праведните ще бъдат грабнати и дигнати във въздуха да видят Господа, а земята отдолу ще се тресе". И грешните ще кажат на планините: „Закрийте ни от лицето на Този, Който иде". Както виждате, Любовта значи има страшни последствия, ще изпъкнат всички престъпления. Аз не говоря за политическите престъпления, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които в името на Любовта са извършили тия престъпления. Не светът ще бъде съден, светът ще си замине. Ще бъдат съдени духовните хора. Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: „Е, не е близо това време". Не, пред вратата е това време. И всички трябва да се молят да се отстрани този час. Божият ден е страшен!

Сегашните християнски народи седят, играят си, още продължават да лъжат. Не, не, всички трябва да слугуват на Любовта! Единственото нещо, което може да ни спаси, да ни избави, е да се свържем с Бога на Любовта. И тогава европейските народи ще бъдат по-добре, ще имат всички по-добри условия. Англия ще бъде по-велика, Германия, Франция, Америка, Сърбия, България – също. На всички народи трябва да се даде свобода! Туй е християнство! Всеки един народ, колкото и да е малък, нека му се даде право да живее един сносен живот. Само така ще се образува едно братство. Как ще се образува то? – Ще се намери един начин. За туй религиозните хора трябва да се вдъхновяват и да станат носители на тази велика Божествена Любов!

Аз сега забелязвам, следя, какъв ли спор не се води за маловажни работи, но аз вярвам в едно нещо: вярвам в човешката душа, вярвам в човешкия дух. Всеки един човек е двояк, има двояко естество: естество на едно мислящe същество и естество на едно любящe същество. Във всеки човек има една Божествена душа, на която можем да говорим. Всеки един човек, каквото място и да заема, в него има един Божествен Дух, и колкото и да е груб този човек, трепне ли у него тази благородна струна на душата му, той се изменя. Колкото и да е престъпен един човек, при известни случаи ти виждаш в него един ангел, който може да ти подаде ръка, да ти направи една услуга.

И тъй, разумни трябва да бъдем, а не да се афектираме, да мислим, че като се въодушевим, светът ще се поправи. Аз пак настоявам, че всеки един вярващ трябва да има един непоколебим копнеж за добиване на тази опитност – да се свърже с Бога и да опита Любовта Му тъй, както опитва слънцето. Всяка душа може да опита тази Любов.

Опита ли я, тя не може да се лъже. Ще я опита тъй, както опитва слънчевата светлина. Ние можем да се лъжем, но кога? – Само когато е тъмно. Когато вие имате очи и аз имам очи, тогава лъжа не може да има.

Седим сега ние, да кажем, в туй събрание, но хиляди други хора има събрани в други общества, в други църкви или джамии. Не мислете, че само това място е място на богослужение. Където и да сте, щом сте се събрали в името на Бога, то е място на благословение. Да не казваме, че тук не е място за служене на Бога. Не, благородните хора, дето и да са събрани, в какъвто и да е дом, в каквато и да е църква или джамия, всякога в тях ще има един вътрешен копнеж за Божията Любов. У нас трябва да има едно искрено почитание към Божествената душа и към Божествения Дух. Ние сме родени с доброто вътре в себе си. Някой ще каже: „В грях ме зачна майка ми". Да, но преди да ме зачне майка ми, аз бях в доброто, а злото, грехът ме обвиха отпосле. Трябва да знаем, че този великият закон на Любовта е по-велик от злото и като дойде този закон на Любовта, всички ще се разберем. Всички трябва да вярваме, че Любовта е, която ще победи света. А сега има един спор. За какво? – Вие се съмнявате в мене, казвате: „Това учение е опасно". Хубаво, аз не казвам, че трябва да го приемете. Опитайте, приложете го, направете най-малкия опит с него. Вашите възражения, вашите стрели аз взимам предвид. Но като дойде Христос, какво ще каже на хората, я ми кажете?

Всички казват, че ни трябва храна. Бил ли е светът лишен от храна? Всяка година в света е имало преизобилна храна. Толкова работници във Франция, в Англия, в България и навсякъде по света работят с ралото си и са изкарали храна повече, отколкото трябва. Днес в света има повече храна, отколкото консумираме. А при това житото всяка година се складирва някъде и не отива на своето място. Не че онези, които го складирват, мислят зло, но в техните сърца има запичане, те не мислят доброто на другите. Ако у един милионер и милиардер, каквито ги има в Америка, трепнеше сърцето им за другите, ако у тях би се събудила тази благородна струна на съчувствие, биха ли могли да задържат толкова милиона тонове жито за себе си, а другите хора да умират?

И ние седим и казваме: „Бог ще оправи света". Не, днес е зовът към всинца ни. Ние сме чада на Бога. Ние служим на Бога на Любовта, но изпълнихме ли този закон на Любовта? – Не сме го изпълнили още, а си хвърляме вината един другиму. Ако запитате някого: „Ти изпълни ли закона на Любовта?" – ще ви кажат, че сте в заблуждение. Не, не сме в заблуждение, но никой не е в състояние да изпълни туй учение тъй, както трябва. Защо нямаме тази смелост? – Понеже Любовта още не е проработила в нас. Когато проработи Любовта, тя ще внесе в нас истинските методи за приложение на туй учение. Не говоря за любовта на онази мома, която може да напусне дома на баща си и майка си и да бяга с онзи момък. С приставането тя не е разрешила въпроса. Приставането не подобрява живота. Тази мома, като е избрала един момък за себе си, според нашите схващания, трябва да го обичат и майката, и бащата, и братята, и сестрите. Това е благословение за дома ѝ. Не го ли обичат, избягва ли тя с него, има нещо лошо в него. И за онази мома,

която жертва любовта на майка си за своя възлюбен, казват: „Идеал има тази мома!“ Идеал има! Не, не, в света има само един идеал, и той е Бог. Мома, която напуща майка си, ще напусне и мъжа си. Коя е сигурността, че този, за когото ти жертваш живота си, те обича? „Ами той ми говори сладки думи!“ Не, не, светът от сладки думи умира. „Ами очите му светят. Той ме прегръща и целува.“ Ами че кой не прегръща и целува? И Христа обичаха, но после Му забиха гвоздеи, разпнаха Го, а след туй плачат, сълзи проливат за Него. Да, плачат за гвоздеите на Христа, но като излязат вън на пътя и срещнат някого с гвоздеи на ръцете, казват: „Е, такава му е съдбата“ – и си отминават. Това, което ви говоря, е лично за вас, отнася се до всекиго едного. Има един личен въпрос, с който ние трябва да се справим. Той е най-важният. И най-благородните, най-възвишените неща в света не растят при спор. Там, дето има спор, Истината никога не може да излезе. В мир и спокойствие расте и се развива Истината. В мир и любов расте Истината. Щом дойде Любовта, вие ще имате доверие в мен, и аз във вас, и ние ще можем да се разговаряме, да се разбираме. Щом влезе най-малкото съмнение, тези отношения между нас не могат да съществуват. Няма в света нищо скрито-покрито!

Щом Христос видя болния човек, той му вдъхна доверие, погледна го в очите и го запита: „Искаш ли да оздравееш?“ – „Искам, Господи!“ Като го погледна в очите, Христос си каза: „Не съм видял такива очи!“

Благословение е за нас да срещнем Господа и да ни проговори, но не външно да Го срещнем. Пазете се от това заблуждение! Не търсете Господа външно! Пак ви казвам: Божественото носи светлина за ума и топлина за сърцето; знание за ума и любов за сърцето. Божественото носи още и свобода, но тази свобода не е обоснована на насилието, тя не е обоснована и на науката, тя е нещо идеално. Тази велика Божествена Любов като дойде, ние няма да обръщаме внимание на човешките погрешки. Някои ме питат: „Не може ли без грешки?“ Чудни са хората! Възможно ли е, когато дойде порой, който влече разни клончета и тиня, реката да остане чиста от този порой? Запитват: „Защо тази река е нечиста?“ – Няма защо да съдим живота. Животът е едно велико течение, той, сам по себе си, е чист, обаче носи много утайки, които постепенно ще се утаят.

И сега Христос пита болния: „Искаш ли да оздравееш?“

Вие казвате: „Това беше преди 2,000 години“. Хубаво, преди 2,000 години говори Христос. Колко хора приеха Неговото учение? След смъртта Му бяха всичко 500 братя. И когато се възнесе Христос, даже някои от тези последователи се усъмниха дали това е вярно или не. Такъв един народ са били евреите. Трябва да знаете, че когато ние дойдем до положението да носим тази Истина, светът ще опита туй учение. Любовта ще внесе здраве, ще внесе светлина, ще внесе разбирателство между хората, между мъже и жени, между деца и родители, между братя и сестри, между господари и слуги, навсякъде. Тя е вътрешният процес, който гради. Тези неща, които сега стават, те са вън от Любовта. Любовта е един вътрешен процес. Тя няма нищо общо с тези работи, които стават в света.

Любовта носи живот. Казва Христос: „Както Отец ми има сила да дава живот, така и Синът има сила да дава живот на онези, които вярват в Него“.

„Искаш ли – казва Христос – да оздравееш?“

Трябва да имате смелостта на онзи факир, да забиете пръстите си в очите на вашите погрешки, на злото във вас, че то да ослепее. Вашата кобра, вашият ум трябва да бъде тъй силен, че като погледне тигъра в очите, да се стъписа. Ние не трябва да бъдем слабохарактерни. Трябва да знаете, че у човека има нещо зло, но то трябва да се победи. Представете си, че аз съм беден човек, пътувал съм няколко дни, гладен съм. Минавам покрай една богата къща, вляза в стаята на някой милионер, виждам касата му отворена, гледам парите, намирам се пред едно изкушение, пред един изпит. Има един закон вътре в мене, който ми говори да не се изкушавам. Разбира се, ако има стражари, аз ще бъда много изправен. Няма ли стражари, няма закон. Не, има един велик закон вътре в света, който регулира нещата.

Казва Христос: „Искаш ли да бъдеш богат?“

Сега Христос седи при касата и ви запитва: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи.“ – „Е, бръкни вътре!“ Мислите ли, че сегашният закон ще признае туй бъркване? Ако ви хванат, ще кажете: „Христос ми каза да бръкна в касата“. Не, не за такова богатство ви говори Христос. Като те запита Христос, искаш ли да бъдеш богат, Той ще ти каже: „На тази каса не обръщай внимание, ела с Мене!“ Христос ще те заведе на някое планинско място и като седнеш там, ще ти каже: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи!“ Тогава из земята ще излезе всичкото богатство, тъй, с чували, и Христос ще ти каже: „Вземи си, колкото искаш! Това, което излиза от земята вътре, то е Мое, а онова другото е чуждо, то си има свой образ, то е на Кесаря. Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието – Богу! Туй, което излезе от земята вътре, то е твое, а ако не излезе нищо, ще вземеш ралото и ще ореш, пак ще намериш това богатство“.

Искаш ли да бъдеш здрав, искаш ли да имаш знания, това-онова – ето важният въпрос, който трябва да разрешим.

Бог е Любов, и вън от Божията Любов няма друг живот! Няма по-хубаво нещо от това, да сме в приятелски отношения с Бога! Какво нещо е Бог? Някой казва, че като отидем при Бога, ще оголеем. Не, човек като отиде при Бога, в него ще се събудят велики мисли! Господ ще ти покаже защо е създал световете. Ти сега искаш една малка къщичка. Господ казва: „Нещастен си, като искаш една малка къщичка. Аз ще ти дам една цяла земя, да отидеш да се разходиш, да обиколиш една цяла планета“. Богат е светът; богат е за онези, които любят Господа. И ако някой път се усещате недоволни, то е защото знаете вашето наследство на звездите. Там е вашето наследство!

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ Христос пита: „Искаш ли да любиш Господа?“ – „Искам, Господи!“ Как? Казано е там в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и ближния си, както себе си“.

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ То значи: „Искаш ли да любиш Господа, да се прояви славата Божия в тебе?“

Ето смисълът на живота, който всеки иска да разреши при сегашния си живот!

Беседа, държана на 10 февруари 1924 г.

1924_02_10 Сложни движения на съзнанието. Светла точка в съзнанието
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София,
Издателство „Бяло Братство“, 1996.
10 февруари 1924 г.

СЛОЖНИ ДВИЖЕНИЯ НА СЪЗНАНИЕТО

СВЕТЛА ТОЧКА В СЪЗНАНИЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Прочете се резюме от темите: „Произход на глаголните форми“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Основните елементи в геометрията“.

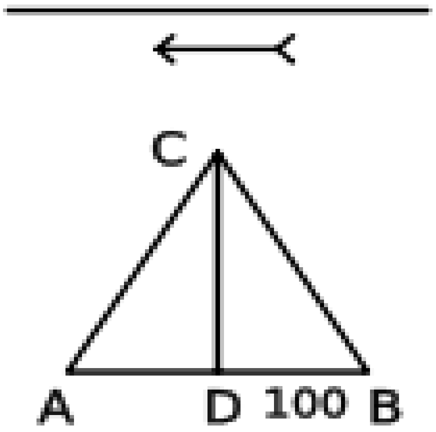

За следния път ще пишете върху тема № 19 „Отношение между моралните чувства и умствените способности“.

Сега ние влизаме в една област, наречена „сложни движения на съзнанието“. Аз ще направя само няколко малки бележки, върху които вие ще може да мислите, да разсъждавате. Нашата цел е да ви направим философи, да ви подтикнем да мислите. Философията седи в това, дали човек може да мисли. Научи ли се човек да мисли правилно, другата философия ще дойде сама по себе си. Човешкото съзнание може да се проектира извън индивида, т.е. съзнанието на една душа може да се проектира и да пусне корени в друга душа. Разбира се, това се отнася до висшето, до Божественото съзнание. Когато ние казваме, че Божественото живее в човека, подразбираме, че има едно специално място, дето Божественото съзнание е локализирано. У човека има една особена любов, едно особено съзнание – да съзнава само Бога и то като едно цяло вътре в себе си.

Да кажем, че дадена математическа точка А представлява нашето съзнание в действие. Това съзнание действа извън пространството, т.е. не фигурира на физическия свят. То върви по една права линия и се самоопределя в точка В. Този изминат път АВ представлява едно разширение на съзнанието. Щом съзнанието А достигне своя краен предел на разширение, човек започва да чувства, че остарява, че няма повече накъде да се движи.

Когато съзнанието е в точка А, човек се чувства млад, свеж, бодър, философства. Но щом дойде до средата на своя път, в точка D, т.е. след като е изминал пътя AD, той е на зряла

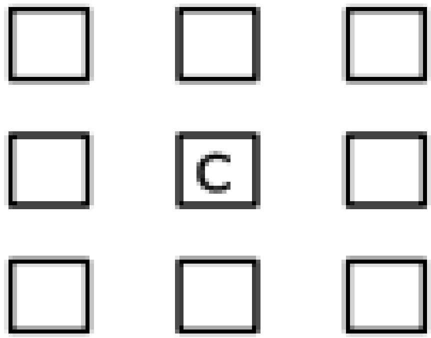

възраст и казва: Аз съм вече на зряла възраст. Оттук съзнанието върви в две посоки: едната е продължение на първата към точка В, а другата отива по наклон нагоре към точка С. Човекът обаче не съзнава второто движение, което е един подтик нагоре, в посока АС, а съзнава само праволинейното движение.

Когато човек е най-силен, когато е в разцвета на силите си, тогава той е и в разцвета на съзнанието си и се намира на равнодействащата линия. Но той като не разбира закона на движението, което продължава към В, същевременно усеща едно слизане. Точката С обаче не е известна за него. За пример, човек съзнава, че се е родил и че ще умре, съзнава, че от А ще отиде към В. Отде знае това? Защото майка му е отишла от А към В. Баща му също е отишъл от А към В. Той съзнава всичко това, но какво има извън А, той не знае. Какво има в онзи свят, също той не знае. Онзи свят е горе, при точка С. Човек не съзнава това движение към точка С, защото то представлява духовен елемент. Когато се говори в окултната наука, че трябва да събудим Божественото в себе си, подразбира се, именно, това движение на съзнанието към С. Самият човек не съзнава това движение, не съзнава Божествения елемент. Следователно вие може математически да си направите една пропорция. Ако разстоянието от А до В е 100 км, а същевременно има едно движение от А към С и от С към В, тогава какво ще бъде разстоянието на втория път, а именно от А до С? Сега вие ще изпаднете в едно заблуждение. В геометрията това разстояние е равно на разстоянието АВ, защото това са страни на един равностранен триъгълник, но когато разсъждавате за Божествения живот, за плоскост и кубове, въпросът не е така – тук разстоянието АС ще бъде два пъти по-голямо от АВ. За пример, в обикновената геометрия определяте посоките с думите „нагоре“ и „надолу“, но като влезете в духовния свят, дето ще изучавате същността на нещата, няма да употребявате думите „нагоре“ и „надолу“ – там отношенията са други.

Представете си, че С тук представлява един централен куб. Тогава всички други предмети, всички други кубове ще се разглеждат по отношение положението на този централен куб, т.е. ще гледате в какво съотношение се намират спрямо централния куб С, дали са вляво или вдясно от него. То значи: всички неща може да се разглеждат по отношение една централна идея, дали са „вляво“ или „надясно“ от нея, но посоките „нагоре“ и „надолу“ в пространството не съществуват. Започнете ли да разглеждате нещата от тази посока – „нагоре“ или „надолу“, ще изпаднете в грешка. Казвате: „нагоре“ и „надолу“. Питам ви: къде нагоре, към нашата глава? Къде надолу, към нашия стомах? Тогава казвате: към Бога. Значи Бог е глава за нас. Следователно, като кажем „към Бога“, подразбираме един по-обширен организъм, отколкото е нашият. И ние съставляваме един уд, една малка част от

този организъм. Като казваме „към Бога“, ние само определяме нашето отношение към по-обширния организъм.

Следователно Божественото съзнание се движи два пъти по-бързо, отколкото човешкото съзнание, но нам се чини, че пътят, който изминава то, е два пъти по-дълъг, защото не сме тъй будни за него, както сме будни за физическото съзнание. Тук имате закона за единицата и двойката, отношението на които е 1 : 2. Числото две в дадения случай показва движението на единицата. Тази идея е малко сложна, но ще ви я обясня. Допуснете, че единицата сте вие, а двете, това е вашият кон. Вие имате да пътува още някъде, да извършите известна работа, която е X – неизвестна. Извършването на тази работа ще зависи от бързината на вашия кон, от способността на движението му. В дадения случай човешкото съзнание е само орган – носител на Божественото съзнание.

Значи, в съзнанието на човека едновременно има две течения, които трябва да се доловят. Всеки от вас може да наблюдава тия течения. За пример, минавате покрай някоя градина, погледнете към плодовете ѝ, искате да си откъснете от тях. Едновременно с появяването на тази мисъл се явява и друга мисъл – нещо дълбоко във вас ви казва: Не, ти не трябва да взимаш от тия плодове. Отде се ражда последната мисъл във вас? – Тя иде от Божественото съзнание. Вие казвате: Ама аз съм гладен! Че вие още не знаете дали този плод не е отровен. Дървото може да е хубаво, но ако вие изядете този плод, вашият живот може да се спре в развитието си, затова Божественото съзнание ви казва: Няма да ядеш от този плод. Божественото съзнание няма да ти обяснява защо и за какво няма да ядеш този плод. То никога не обяснява, само казва: „Не, недей!“ – нищо повече. То казва: това или онова няма да правиш. Всичката погрешка на съвременните моралисти или религиозни хора е в това, че те запитват: „Защо да не правя това или онова?“ Божественото никога не отговаря. То казва: „Не!“ Ако ти се подчиниш на това, което Божественото съзнание ти подсказва, след време, в твоите старини, туй Висше съзнание ще дойде да ти обясни всичко. Това е, което съвременните философи наричат висшето „Аз“ в човека.

И тъй, в човека има две съзнания: нисше и висше съзнание. Божественото е висшето съзнание и като дойде То, ще ти обясни нещата, защото То черпи знанията си от един по-висш източник. Туй съзнание ще хвърли светлина върху всички философски въпроси, които занимават ума ви. И философи, и учени страдат от един дефект, че искат в даден случай да разберат всичко, а това е невъзможно. По никой начин не може това. Красотата в живота, красотата в науката не седи в много знания. Истинската красота е в знанието на доброто. Красотата в науката, в природата, в живота седи в онези микроскопически хубости и добрини, които едва долавяме. Туй, което никой не може да види, на него да се радваме. Следователно радвай се на тия малки, микроскопически точици които никой не може да ти отнеме.

Сега всички хора мислят за грандиозното, за великото, но то никога не иде. Най-великите неща в света се дават все в микроскопически величини. Някои хора искат да блеснат

изведнъж, в един момент да станат чисти и святи. Не, това е заблуждение. Аз искам да ви обърна внимание върху това, къде да гледате и как да гледате. Вие трябва да гледате себе си, но ако ви кажа само толкова, ще се намерите в чудо, защото „себе си“, това представлява за вас още една неопределена величина. Ако гледате на „себе си“ тъй, както сега разбирате това, в дълбочината на вашата душа ще забележите една едва уловима светла точица. Онзи, който не разбира това, търси своя идеал вън от тази точица. Силата на светлината и е една и съща, тя никога нито се увеличава, нито се намалява. Нейният цвят е приятен. В тази точица някой път се явяват грамадни огньове – тук пламне един огън, там пламне друг огън, но в няколко часа всичко изгасва – като че се създават някакви светове. Някой път тия големи огньове, които се образуват около вашето Божествено съзнание, ви заблуждават. Опитният окултен ученик внимава само в тази точица, а тия огньове не го интересуват. Когато някой ангел тръгне от Божествения свят за Земята, оттам Земята се вижда като една много малка точица. Този ангел вижда наоколо си милиони още големи слънца, но той не се самозаблуждава от тях, той държи тази малка светла точица и по нея се ръководи да дойде на Земята. Обаче хората на Земята не правят тъй. Законът е изменен от тях. Те като тръгнат по пътя за Божествения свят и видят някое голямо слънце, казват: Тук е животът. После, видят друго някое слънце и казват: Там е животът. Ходят натук-натам, мятат се, докато животът изтече и казват: Нищо не можахме да направим. Тъй е, тия слънца са много големи, непостижими са. Те представляват това, което в обикновения живот наричат „непостижимите идеали“.

И тъй, от сега вече ще гледате в себе си, няма какво да се смущавате, да правите разлика между вашето съзнание и Божественото съзнание. Ще направите един малък опит, да знаете как да различавате тия съзнания. В човешкото съзнание има едно малко колебание, което можете да проверите на опит. Това колебание може да ся представите като една вълнообразна линия. Вълните показват постоянните колебания в човешкото съзнание. Затова, именно, човек е всякога недоволен от себе си. Обаче при това постоянно движение в себе си човек усеща и другото, висшето съзнание в себе си, което всякога е тихо и спокойно. И когато човек е развълнуван, обезсърчен, тази малка светлинка – Божественото съзнание, казва на човешкото съзнание: Не бой се, всичко ще се свърши добре! Ти се спираш, но то казва: Не бой се! Ти философстваш, питаш: Как ще се свърши тази работа? – Добре ще се свърши. Само толкова казва Божественото съзнание, но ти чувстваш дълбоко в себе си едно спокойствие. И най-после, като се свърши работата добре. Божественото съзнание казва: Видя ли, нали ти казах, че ще се свърши добре? Божественото съзнание никога не казва, че от теб човек няма да стане. Това е човешкото съзнание, което се раздвоява и казва: От теб човек няма да стане. Божественото съзнание казва: Ти ще станеш човек. Но как? – Като държиш постоянно в ума си съзнанието АС, т.е. движение нагоре към С.

Сега аз ви навеждам на една реална философия, която външно изглежда малко отвлечена, но в нея има едно микроскопическо приложение. И всеки учител, който ви каже, че може да имате някакви грандиозни резултати, не ви казва истината. Истинският Учител ще ви

покаже малката светлинка. И ако вие сте доблестен, ако имате характер, ако имате воля да се движите, ще вървите по линията на таза малка светлинка във вашето съзнание. Като се движите по тази линия, ще се намерите във възможностите на друг един свят. Мнозина от светиите, мнозина отшелници в Индия, много учени хора са изгубили своя живот в търсене на Божественото съзнание. Напразно са изгубили живота си. Те трябвало да търсят малката светлинка в себе си, която би им допринесла много по-голяма радост, отколкото всичките радости, които са имали до това време. И ако вие съберете всички радости, които сте имали досега, половината от тях даже не може да се сравнят с тази малка радост, която може да ви достави малката светлинка в съзнанието. В тази светлинка вие имате вече нещо реално. Към нея ще погледнете в най-големите бури на живота си. Тя ще ви допринесе нещо повече, отколкото всичките други блага, които сте имали. Свети ли тази малка светлинка във вашето съзнание, свети ли този фар, морето може да се вълнува колкото ще, но вие бъдете уверени, че нищо не е в състояние да ви извади от този път. Загасне ли тази малка светлинка, изгубите ли този фар, тогава можете да попаднете в една погрешка. Това е не защото сте изоставени, но понеже хората често взимат противоположна посока на Божественото съзнание, вследствие на което изгубват тази малка светлинка и не знаят накъде се движат. И сега единственото нещо, което ви остава, е да се ориентирате накъде се движи това Божествено съзнание и да влезете в посоката на неговото движение. Вие едновременно ще се движите в две посоки, т.е. ще реализирате два живота: от една страна ще развивате човешкото съзнание, а от друга страна ще се стремите да се движите към Бога.
Ако бих ви запитал какво значи стремеж към „себе си“, как бихте го определили? Виждате колко е мъчно да се разясни тази проста истина. Не само че е мъчно да се разясни, но мъчно е и да се разбере. Защото онова, което се изяснява, някой път остава не разбрано. Трудно е да се дадат тези обяснения на един човешки език.

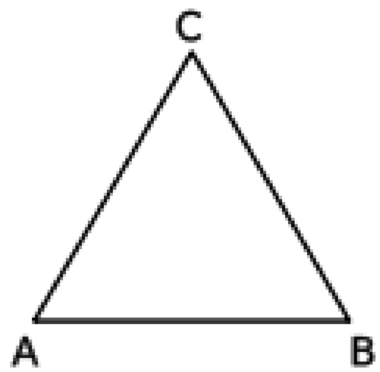

И тъй, в съзнанието ви има две движения: едното от А към В, другото от А към С. Или можем да определим посоките на тия движения с АСВ и АВС.
Някои представят тия движения по следния начин: Щом се движи А към В, имате вече правата линия АВ. После пък А се движи към С и В се движи към С, при което се образува триъгълникът АСВ. Значи, тук едновременно има два пътя.

Сега, бих желал един от учениците да каже основната идея от всичко казано дотук. Какво разбрахте от всичко казано? Казва нова светлина се внесе в ума ви? (– Че насоката на целия ни живот зависи от малката светла точица.) Да, и още това, че съзнанието има двояко движение. Трябва да знаете, че щом срещнете съпротивление, то е, понеже материята, в която живеете, е гъста. Затова трябва да знаете, че при движението АСВ на вашето съзнание, т.е. при движението си към Божественото се намират всички

благоприятни условия за вас. Туй движение АСВ приготовлява правия път на вашето съзнание, което може да излезе от тази гъста материя. То е, което ще ви повдигне. И когато някой индивид стигне точката С нагоре, той се повдига и пътят се изменя. Тогава той се намира в едно по-високо поле, или при едно по-високо разбиране. Някой път може да се случи обратното – пак да се върнете по същия път.

Представяйте си триъгълника АСВ. Носете всякога в съзнанието си движението АС нагоре, защото то е потребно за вашите философски разбирания. То е един метод в школата. Някой окултисти дават друго определение за страните на триъгълника, като казват, че АС представлява пътя на сърцето, СВ – пътя на ума, а АВ – пътя на тялото. Това е едно замаскиране на въпросите. Според тях умът и сърцето се стремят да организират тялото. Не е така. Линията АС представлява движението на Божественото съзнание. Но някой път това движение в своята възходяща линия минава през ума. Някой път процесът е обратен: при възкачването си Божественото съзнание минава през ума, а при слизането си – през сърцето. Значи, и едното, и другото става. Например движението на Божественото съзнание у мъжа и жената не върви в една и съща посока. Движението на Божественото съзнание у мъжа започва от А, т.е. от дясно и върви към ляво. Но ще имате предвид едно нещо: в Бога има само една страна, там няма лява и дясна страна. Абсолютното има само една страна.

Следователно в дадения случай С показва само посоката към Божественото. Да кажем, че А тръгва отдясно и върви нагоре към Божественото С. Но като дойде до тази точка, то казва: аз не мога да отида до Бога, но да се върна поне назад. И не се минава много време, слиза във В. Тъй се определя неговият живот. Това е не защото не може да отиде нагоре, но защото не може да се задържи в тази точка С. И теософите казват, че след като умре човек, душата му минава първо през астралния свят, после през менталния и най-после в причинния. Понеже не може да отиде по-нататък от причинния свят, спира се тук известно време да размишлява върху причините и последствията на нещата в живота. В него се заражда желание да се върне отново на земята. За този цикъл на душата говорят теософите. От всичко това, което ви говорих, искам да остане една обща идея у вас, защото ако се спрете върху подробностите, те ще ви спънат. Линията АС представлява едно движение нагоре, към Божественото, но щом човек не може да го реализира, той се връща към В и чувства, че е остарял. Движението на съзнанието у жената е обратно на това у мъжа. Мъжът, принципът на Мъдростта и жената, принципът на Любовта, се срещат в Божественото съзнание. В точките А и В няма никаква любов, те са места на движение. В тях се изразява обикновеният живот.

Правата линия представлява живота на индивида. Значи той владее само правата линия. Добре, да направим сега един психологически анализ на геометрията, т.е. да я преведем като живи сили на съзнанието. От това гледище правата линия представлява всички възможности на точката, додето може да достигне тя в своето праволинейно движение. Ако правата линия показва възможностите на точката и тази точка е достигнала от А до

В, питам: коя е причината, която измества точката от нейното праволинейно движение и я отправя към втората посока С? – Това е Божественият елемент в съзнанието, който измества движението па човека.

Какво представлява плоскостта? – Плоскостта всякога показва възможностите между две души, които се съединяват. И наистина, какво могат да направят двама души? – Те могат да направят само една плоскост. Един човек може да направи само една линия. Двама души могат да образуват само една плоскост. Следователно от чисто психологическо гледище това са възможности и условия на силите, които действат „за“ и „против“ при създаване на човешкия организъм, както и при растенето и развитието на човешкия дух. Важно за вас сега е да можете да наблюдавате и да проверите дали това нещо е вярно или не.
Аз бих желал вие да опитате тази теория. Това, което ви казвам, теоретически е вярно, но практически мнозина от вас нямате тази опитност. Имате ли опитността от това движение? Най-първо, как ще намерите в себе си тази малка светла точица? Ако мислите, че ще я намерите чрез концентриране на мисълта си, лъжете се. Затова ще се поставите в едно състояние на вътрешно затишие и вътрешен мир, като считате, че всичко наоколо ви е в пълен ред и порядък. Само по този начин ще можете да забележите тази малка точица, тази малка светлинка в себе си. Вие ще намерите тази точица само в най-големите бури на вашия живот, когато всичко наоколо ви е в пълен мрак и считате, че сте съвършено сам, изоставен на произвола на съдбата. Само тогава ще блесне в съзнанието ви тази едва мъжделееща точица. И единственото нещо, за което може да се държите в този момент, е светлината на тази малка точица в хоризонта на вашето съзнание. Вие сте в развълнувано море. Към тази светла точица ще се стремите, тя ще бъде вашия фар. Тази опитност може да имат всички. Тъй ще имате една база в живота си, ще знаете, че има нещо Божествено в човека. И при всички вътрешни страдания и несгоди в живота си, намерите ли тази малка светлинка, тя ще бъде една радост за вас. Вие ще знаете, че при този фар някъде има бряг, има суша, дето ще можете да живеете, т.е. има възможност за растене и развиване на вашия живот. А това е достатъчно.

Когато дойдете до разочарование, как ще разрешите въпроса? Аз искам да ви предам една наука, от която да може да се ползвате във всички случаи на живота си. Аз искам да преведа окултната наука, защото тя е много отвлечена, а искам да се ползвате от нея в сегашния си живот. Вие имате известни разочарования във вашия живот – това е пътят ви по АВ. Но трябва да знаете, че същевременно имате и друго едно движение на съзнанието си, от А към С, отдето ще дойдат благата на живота. Тия блага ще дойдат когато и да е, никой не може да ви ги вземе. И ако сте верни на този Божествен принцип, непременно движението АС ще ви извади от всички противоречия, в които може да се намерите. Дали вие вярвате или не вярвате, то е друг въпрос, но ако вие имате достатъчно търпение да издържите на всички мъчнотии, непременно това Божествено съзнание или движението на туй съзнание ще ви изведе на добър край. Движението на Божественото съзнание наричат в духовните науки „Божествен Промисъл“. Но то е една неопределена

дума, аз го наричам „Движение на Божественото съзнание“. Едновременно човек се движи в две посоки. Всеки човек, както и всеки от вас, има тия две движения в себе си, само че у всички хора не се очертават ясно, всички не съзнават тия движения, които стават у тях.

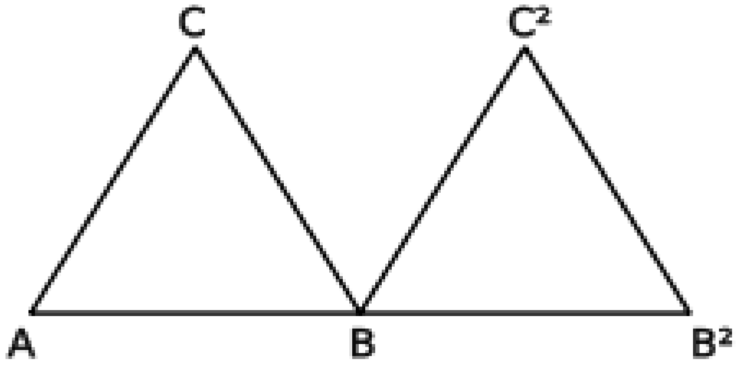

Значи, най-важното за вас е тази светла точица на съзнанието. Тя е най-важното нещо в живота ви. Тя е една постоянна светлина, която мъжделее слабо, но всякога свети. Тя е най-красивата светлина, която вие може да имате в себе си. Когато сте щастливи, когато сте радостни, тя почти не се вижда, но щом животът ви стане мъчен, щом дойдат най-големите нещастия, страдания, отчаяния – тя се вижда. И затова, за да я видите, някой път Божественото съзнание образува като в театъра пречки – затваря ви, ограничава ви, като ви насочва да мислите на друго място и казва: има нещо по-важно във вашия живот, отколкото движението АВ. Вие се раздвоите, казвате: като АВ няма нищо друго. Не, казва то, има нещо по-важно от АВ – то е АСВ.

Но онзи, който не разбира този закон, страда. В живота на човека има възлизане, има и слизане–то е един процес. Ние туряме тия два триъгълника един до друг.

Който разбира закона, тръгва от А към С. После слиза надолу към В, но веднага продължава пътя си нагоре към С2. Тия триъгълници АСВ и ВС2В2 са свързани или може да кажем, че като дойде ученикът до В, той пак възлиза нагоре и т.н. Тия триъгълници представят макрокосмоса. Там триъгълниците са въплътени долу, а тук ни представят движение нагоре и надолу. Движението надолу е слизането на Духа в материята, а нагоре – възлизането на Духа към Божественото съзнание. Значи движението върви в първия триъгълник към АС и после към СВ. Който разбира законите, ще продължи да се движи във втория триъгълник към ВС2, после към С2В2. След това ще мине в трети триъгълник и т.н. Пък онзи, който не разбира законите, той все ще се движи в първия триъгълник и най-поел е ще каже, че животът е безсмислен. Такъв човек за години или за цял ред съществувания ще си остане само материалист. Ще каже: Животът не е нищо друго, освен материя. Да, според материалистическото схващане на живота, той не е нищо друго, освен материя, движение само по права линия. Да бъдеш материалист, значи да съзнаваш само възможностите на точката, която се движи в права посока. Материалистът казва: Човек се ражда, остарява и умира, всичко се свършва с него. Това е движение по една права линия. Според тази философия човек се движи в пространството като един мехур, който като се пукне, всичко се свършва с него. По-нататък няма никакво движение.

Упражнение: Станете прави! Движение на двете ръце в кръгове – един път отвътре,

нагоре, навън, назад (няколко пъти). Втори път – отвън, навътре и надолу. Трети път – отзад, нагоре, над гърдите, настрани, пред гърдите, в кръг настрани, напред (няколко пъти).
Дясната ръка настрана, лявата пред гърдите, после лявата настрана, а дясната пред гърдите. Това сменяване става много бързо, после бавно.
Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели!

17. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10.II.1924 г. в гр. София
Книги:

* Сложни движения на съзнанието. Светла точка в съзнанието

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_02_13 Трите състояния у човека
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЕКА

Тайна молитва

Прочете се резюме върху темата „Най-щастливият ден през годината“.
Упражнение: 1. Ръцете на гърдите. Дясната ръка настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. После лявата ръка настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. Това упражнение се повтаря няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка.
2. Двете ръце нагоре, в кръг, допрени над главата горе. Отварят се ръцете малко и пак се поставят над главата. Това се прави с постепенно усилване и пак със забавяне (няколко пъти), ръцете настрана и бавно се отпускат надолу.
Сега вие можете да си кажете: „Какво ме ползва такова едно движение?“ Ами туй движение на птицата какво я ползва? В туй движение какъв устрем има птицата? Как обръща това движение напред! Разбира се, тя не се движи в една плоскост, тъй, хоризонтално, но това движение има един малък наклон. Според този закон колкото и идеално да живеете в света, като се движите в гъста материя, винаги ще имате един малък наклон. След туй ще се спрете, ще почнете едно кръгообразно движение и тогава пак ще тръгнете по една права линия. В това движение става видоизменение във вашето съзнание или във вашето състояние. Ние говорим философски. Но тия неща, за които ви говоря, са верни. Може да ги наблюдавате в себе си: ще видите, че вашите състояния се сменят. Състоянията може да се изменят, без да се изменяте вие. Мнозина от вас не могат да си представят това и казват: „Как е възможно моето състояние да се изменя, а аз да не се изменям?“ Да предположим, че вие имате една свещ и я запалвате (фиг. 1). На този човек, който наблюдава, няма да му сложим око, защото ако гледа отвън, той няма да разсъждава. Ако има око, вътрешно ще е сляп. Ако тази свещ гори и изгаря, променя ли се състоянието на вашия господар? Представете си, че горящата свещ е вашето състояние. Следователно, ако вашето настроение се мени, ако вашата мисъл се мени, ако вашите чувства се изменят, това ни най-малко не показва, че вие се мените. Промяната е във вашата свещ, която гори и изгаря. Всички тия промени се дължат на естеството на вашата природа. Промените стават в широката Природа, в която живеете. Мнозина от вас, като не разбират този закон, си създават ред неприятности. Щом се измени нещо във вас, вие казвате: „Изгубих нещо много ценно, много хубаво.“ Кой ли не губи? – Всички губят. Но след всяка една загуба в Природата идва съответстваща печалба.
Във физиката имате един закон, че силата, енергията Е е равна на обема на масата Т, т. е. в материята всякога стават известни прояви. В материята има няколко движения. Срещат се вълни, които имат височина, имат ширина, имат и брой на трептенията. Следователно енергията е равна и на височината, и на ширината, и на броя на трептенията. Физиката казва, че енергията е равна на масата. Този физически закон отчасти е верен. Някой път обемът на масата е по-голям от енергията, а в някои случаи силата на енергията е по-

голяма от масата. Какво е приложението на този закон? Известна енергия може да се прояви в известна маса – известен обем има тя. Да допуснем, че вземете човешкото тяло. И в него има известна енергия, но енергията може да бъде специфична, както се взема във физиката. Каквато и да е тя, от нея всякога излизат известни сили. На какво е проява самата енергия в света? Зад енергията седи една разумна сила. Следователно вие трябва да знаете, че между отношенията на енергията и масата постоянно стават промени. Тези промени може да имат разни направления. Някой път движението на енергията може да спомага за вашето морално повдигане, а някой път тази енергия спомага за вашето морално падане. Да допуснем, че вие сте енергичен, способен, умен и печелите пари. Парите – това са масата. Тази маса, като влезе вътре във вашата каса, започва да ви изкушава, почвате да се удоволствате по разни начини. Един ден масата намалява, т. е. парите изчезват и остава само енергията вътре във вашия ум. Сега във физическия свят всички физици казват, че човек трябва да има достатъчно маса, в която енергията може да се прояви, т. е. постоянно трябва да има гориво за живота си. Туй е само във физическия свят.
Защо се менят състоянията в човека? Всяка една промяна, каквато и да е тя, която става във вас, означава, че известни разумни същества са влезли във вас да работят, взели са участие в живота ви – нищо повече! Вземете един прост факт. Вие седите сам в стаята си, имате каса, имате си и пари в нея. Отворите я, гледате си парите: сам сте, спокоен сте. Вадите си парите, броите ги, радвате им се, после пак ги затворите. Един ден дойде някой ваш приятел и ви завари тъкмо в момента, когато вашата каса е отворена. Вие от благородство не можете да затворите касата си, излизате отвън, но у вас се заражда едно малко безпокойство. Защо? – Възможно е той да бръкне в касата, да вземе нещо от нея. Вашият приятел си замине, вие веднага преброявате парите си и казвате: „А, точно са. Честен човек е значи, не е взел нищо.“ Сега у вас се поражда едно доверие към него. Този ваш приятел дойде втори, трети път и т. н. Питам: може ли да проверите след колко пъти, ако дойде той, ще изчезне туй безпокойство, туй недоверие към него? Ако има закон, ще може ли точно да изчислите това? Има закон, чрез който то ще може да се определи. Вземете който и да е градинар: той може да ви определи точно след колко години една ябълка ще достигне върха на своето развитие, т. е. крайния предел на развитието си.
Така също може да се определи след колко години един човек може да достигне върха на своето развитие, бил той млад момък или някоя млада мома. По същия закон ние можем да определим математически след колко време човек ще достигне предела на своето растене, т. е. кога ще спре неговият растеж. Тогава питам: след колко години може да дойде пределът на вашето съмнение и неверие? Вярата и съмнението също имат свой предел. И най-голямата вяра да имате у някого, достатъчно е само един път да задигне парите от касата ви, за да се разколебае веднага вашата вяра. Следователно вашата вяра не е стабилна. Казвате: „Нашата вяра трябва да е постоянна.“ Питам: ако вашата вяра се разколебава, това вяра ли е, стабилна ли е тя? Не само спрямо хората, но вашата вяра се разколебава и спрямо Бога. Вие имате вяра в Бога, докато всичко ви върви добре. Казвате: „Бог е добър, справедлив.“ Но дойдат някои малки изпитания, казвате: „Абе, джанъм,

тази работа не върви.“ Значи и у Бога имаш съмнение. Е, ако критикуваш Бога в себе си, с каква мярка може да Го критикуваш? Коя е тази абсолютна мярка? Ако ти имаш съмнение в Бога, туй съмнение трябва да го измерваш с някаква величина. Ние казваме: „Този човек е честен, а онзи не е честен.“ И единия, и другия трябва да мерим с известна мярка. Тия неща са относителни.

Не, един учен човек или един християнин трябва да различава своите състояния. Има състояния чисто физически, има състояния душевни, има и състояния умствени. Физическите състояния се нарушават от физически предмети. Например вие имате едно прекрасно състояние на духа. Понеже касата ви е пълна, казвате: „А, аз съм достатъчно спокоен човек, аз не се тревожа.“ Не се тревожите, понеже имате ниви, говеда, но един ден някой изпразни касата ви и туй състояние се изменя. Значи туй състояние е физическо: взети са парите ви, изменя се състоянието ви, изгубвате спокойствието си. Туй спокойствие се дължи само на парите, на нивите, на къщите. Има и друг вид състояние. Вие се мислите за благороден човек, човек от знатно произхождение, но сте беден, нямате пет пари в джоба си, работите честно, имате спокойствие. Но някой казал обидна дума за вас и веднага се изменя вашето състояние. Значи в този случай вие усещате, като че някой е взел нещо от вашата чест. Аз наричам туй изменение на състоянието душевно състояние. Обидните думи изменят вашето състояние.

Да допуснем сега, че имате известно умствено състояние. Например имате някаква самоувереност в известни научни теории, които вие сте създали, но един ден намерите, че има грешка във всичките ви теории и изчисления и във вашия ум стане едно изменение. Туй, което сте твърдели, туй, което едно време е съставлявало за вас удоволствие, днес в него намирате една погрешка и веднага във вас се започва една умствена пертурбация. В света има и други състояния, за които сега няма да се спирам да ви говоря. Значи всички състояния у вас имат свой специален обект, който вие може да измените. А ние сега туряме всички тия състояния под еднакъв знаменател. Не е така. Следователно онзи, който иска да работи съзнателно, трябва да надрасне тези три вида състояния. От това, че е загубил парите си, че са му казали обидна дума, че е претърпял умствена загуба, той не трябва да се изменя, а трябва да знае, че това е в реда на нещата. Тия три състояния са горящата свещ. Сега някой може да пита: „Не може ли без свещ вкъщи?“ – Може, как не! Мога да впрегна моя мозък да ми свети, докато мисля, а като престана да мисля, да настане тъмнина. Значи мисля ли – свети мозъкът ми; престана ли да мисля – тъмнина настава, почивам си. Да допуснем, че някой ви вземе свещта. Казвате: „Какво право има да ми взема свещта?“ – Е, взел я, той има право. Тази свещ всеки има право да я вземе и да измени вашето състояние. Но кой е онзи, който може да вземе свещта, която нося в моя мозък? Тази свещ не може да се краде. По някой път някои се опитват да вземат тази свещ, но не могат – в редки случаи само успяват. И ако живеем добре, разумно в живота си, никой не ще може да ни вземе тази свещ. Някои говорят за добрия живот. Добрият живот започва само тогава, когато почнем да си служим не с външни свещи, но със свещта на нашия ум. Когато той свети, ние сме в безопасност. Сега ние можем да завъртим ключовете на нашите мозъци и ще настане тъмнина. А като отвъртим ключовете на нашите мозъци, ще настане Светлина. Колко души сте тука? – Двеста души. Всеки един

мозък може да даде енергия най-малко от хиляда свещи. Хайде, нека да е по-малко – от сто и петдесет свещи. Знаете ли какво нещо е енергията на сто и петдесет свещи? Двеста души по сто и петдесет свещи прави тридесет хиляди свещи.
Аз свеждам това към развиването на човешката воля. Ние допущаме, че има неща невъзможни. Щом кажете, че има неща невъзможни, вие спъвате развитието на вашата воля. Едно от правилата на Божествения свят е: всичко в света е разумно, всичко в света е възможно! Ще кажете: „Всичко е възможно. Може да се родят ред критики." – Не, ще знаете, че всичко е възможно. Какви противоречия биха се родили? Вие ще кажете: „Аз искам да стана богат." – Това не влиза в тази формула. „Ама аз искам да стана учен човек." – Това не влиза в тази формула. Ще ви приведа един анекдот, един реален пример за нашите смешни схващания. Това беше по Освобождението. Един българин ходил в Америка, там живял около 10 – 15 години и се връща в България във времето на княз Батенберг10. Дошъл той със специален трен в България и княз Батенберг го приел със специални почести. Казва му: „На каква длъжност искаш да те назнача?" Князът бил разположен към него, зер учен българин бил, затова искал да му даде едно почетно място и мислел, че той ще поиска да го назначи пръв министър в България. „Искам – казва българинът – да бъда директор на някоя гимназия." – „Е, ще отидете при министъра на просвещението, това е негова длъжност." Като казваме, че всичко е възможно, то значи, че са възможни само тия неща, които влизат в тази формула. Щом кажа, че искам да стана директор, тогава ще отида при министъра на просвещението. Чудна работа! Онези, богатите хора, не работят с тази формула. Учените хора също не работят с тази формула. Казвате: „Невъзможно е." Как да е невъзможно? Ще турите в ума си формулата: „Всичко е възможно!" Казвате: „Ама не и в този живот." Оставете това ограничение – в този живот! Това не е философия, това не влиза в тази формула. И знаете ли къде е заблуждението на мнозина хора? Ние говорим често за нещата, че едни са нагоре, други – надолу. Ние говорим за Бога. Но къде е Господ? – Нагоре. Хубаво, ти уверен ли си, че Господ е там, горе? Хората все оттам Го викат и там все Го няма. Учените хора казват, че туй, което денем виждаш нагоре, вечерно време е надолу. Тогава, ако се молиш денем, Господ е нагоре, ако се молиш вечерно време, Господ е надолу. Къде е Той? Туй е според науката. Това не са мои разсъждения. Ние, като се въртим според Земята, тази Земя някой път е надолу, някой път е нагоре. Казвам: надолу и нагоре няма. В дадения момент, когато ние разсъждаваме върху думите надолу и нагоре, ние сме център и всеки човек разсъждава, изхождайки от себе си. Ти говориш за Бога, но ти си център и разглеждаш нещата по отношение на себе си. Някой казва: „Аз говоря за Господа." – Не, ти мислиш за Бога, но ти си център, за себе си разсъждаваш. И каквато е твоята интелигентност, такъв е твоят Господ. Господ у философа е по-учен, а у простия човек е по-прост. Това е много естествено. Вземете един отличен художник и един прост художник. Първият ще нарисува един хубав образ, а вторият – един по-прост образ: всеки според своята дарба. Някой казва: „Аз ще изразя на платното си една идея." Тази идея ще бъде точно като тебе. Ти не можеш да нарисуваш една идея, по-висока от себе си. Следователно това е по отношение на положението нагоре или надолу, надясно или наляво. Да допуснем, че имате около сто куба, които се движат. Трябва да знаете надясно ли се местят, или наляво.

Те се движат по един математически закон. Трябва да знаете в дадения момент в каква посока се движат: наляво – това е вашето сърце, надясно – това е вашият ум; наляво – това е вашият дух, надясно – това е вашата душа. Значи в света има разни движения. Този закон не е абсолютен. Та горе и долу – това са само думи с обикновен смисъл. И всеки един от вас, когато разсъждава, трябва да знае откъде иде неговата мисъл. Някой казва: „Аз видях нещо." Какво си видял? – „Светлина видях." Е, хубаво.
Разправяше ми един наш починал брат, който ходеше из България, за нашите ясновидци. Ред богомолци, ясновидци отивали до Света Гора и из пътя в парахода имало голямо осветление, та станало нещо и те веднага казали: „Елате да видите едно чудо, от небето светна нещо!" И като отиват да видят, какво виждат? – Че туй чудо, тази светлина, е чудо на парахода. От Бог е това чудо – мислят си и почват да тълкуват, че нещо е светнало по особена благодат, а се оказва, че лампите на парахода светнали. Не, реалните неща в Божествения свят са строго определени, те си имат специални качества и тези качества всеки един от вас трябва да ги знае. Някои хора казват, че духовният живот и духовните явления са специфични и в тях няма абсолютно никаква промяна. Те са еднакви във всички времена. Например някои говорят за Божествена светлина. Най-реалното нещо е вътре във вашия живот. Ето в какво седи туй, най-реалното, на което вие може да се осланяте и да се поверите. Някой път у човека се намира една много мъжделива светлинка, която никога не се мени. Тя е много малка, микроскопическа, но никога не гасне. В човека има големи светлини, много хиляди лампи светват и изгасват, но с тях стават промени, а тази, малката светлинка, никога не се намалява. Тя при всички условия на живота ви: и при падане, и при ставане, никога не изгасва. Еднаква е. Знаете ли кога се вижда тя? Не когато сте щастливи, но когато се намирате в най-голямото отчаяние, изоставени от всички, когато всичко е загаснало на вашето небе – и звезди, и Месечина. Тогава далече някъде във вашето съзнание се появява тази светлинка: блещука на вашия хоризонт, показва пътя, към който трябва да се стремите. Там е Бог! И тогава, ако виждате тази малка светлинка – това показва, че вие се движите по посока на Божественото. Не се ли движите в тази посока, вие се намирате с гърба си към светлината, т. е. съзнанието ви е обърнато към света.
Следователно ще се обърнете точно в посоката на вашето съзнание. Някои от вас искат да видят някой ангел, но трябва да знаят, че тази малка светлинка струва повече, отколкото да видят един ангел. Един ангел може да стои при вас един ден, той е един пратеник – дойде да ви посети и си отива, но тази малка светлинка – това е специфичното, Божественото, което бди над вас във всеки момент. Това е тази мъжделива светлинка. Аз я считам за най-приятната светлинка. Когато вие видите тази светлинка, сърцето ви ще заиграе – много радостни ще бъдете. Единственото нещо в света, което може да ви причини тази Радост, това е малката светлинка. И аз казвам: най-доволните, най-щастливите хора в света са тези, които виждат най-малките, микроскопическите неща. И от тях са доволни. Туй щастие никой не може да ви вземе. Тази светлинка никой не може да изгаси: нито бури, нито отчаяние, нито неверие, нито ад, нито ангели, нито дяволи – никой не може да я изгаси. Тя е единствената реална светлинка, която дава Живот. Туй е действително реалното, положителното, и всеки един от вас може да види тази светлинка

в себе си. Може да направите наблюдения и ще видите, че всеки има тази малка светлинка. Някой път казвате: „Загасна моята светлинка.“ – Не, тя не е загаснала, но вие сте обърнати с гръб към нея. Тя седи в далечината на вашия живот: обърнете се и ще видите, че тя седи и мъжделее. Тя е отлична светлинка.

Ето сега къде е опасността в разискването на тези лекции. Като ви разправям за тази светлинка, вие по някой път се намирате в положението на онзи турчин, който казвал, че знае български език. Той бил бей. Отива един ден на гости у един български чорбаджия. Казва му: „Слушайте, да внимавате, да не говорите нещо обидно за мене, аз зная български език, ще ви разбера, затова на български ще ми говорите.“ Той си запалил чибука, пуши си спокойно. По едно време искрица от чибука хвръква и запалва чалмата му. Дохожда домакинята, казва му на български: „Агачо, чалмата ти гори.“ Не разбира той, продължава да си пуши. Пак му казва тя: „Агачо, чалмата ти гори.“ – „А, знам, знам.“ Пак не разбрал. Най-после на турски му казва: „Чалмата ти гори!“ – „Е, тъй кажи, да те разбера.“ Всяко нещо трябва да се разбира, а щом се разбира, то може да се приложи. Туй приложение не го определяйте с думите: „Трябва да бъдем добри.“ Аз съм ви говорил и друг път. Не се стремете да бъдете добри, защото за онзи, който се стреми да бъде добър, това показва, че той е лош. В нас трябва да има желанието да изпълним Волята Божия. Закони има в света, които трябва да изпълним. В неизпълнението на Волята Божия се раждат тия нещастия. „Аз искам да бъда добър човек.“ Че и най-добрият човек може да върши най-глупави работи. Нима един добър човек не може да счупи едно шише, да развали една лампа? Но това не показва, че той е лош. Туй е невнимание, незнание. Според туй Учение за един момент можеш да станеш добър. Но вие се спирате, казвате: „Това не може изведнъж, то е невъзможно.“ – Не, може. Невъзможните неща са възможни, а възможните неща са невъзможни. Бедният може да влезе в Небето, а богатият – никога. Богатството може и да ви повдигне, може и да ви направи един знатен цар, но то може да ви лиши от Царството Божие. Възможността на Земята е невъзможност на Небето. Бедният човек, когото всеки може да го подритва, има възможност да влезе в Небето. „Аз – казва – зная това.“ Онзи, който мисли, че знае – той е най-големият невежа. А онзи, който мисли, че не знае – той е най-ученият човек. Но сега знаете ли какво ще се яви у вас? Друга една слабост ще се яви. Аз зная този дявол. Вие сега ще кажете: „Аз не зная нищо.“ – Не е така. Ще кажеш, че не знаеш нищо, за да почнеш да мислиш, че знаеш нещо. Защото този, който знае, и този, който не знае, в действителния живот ще видят колко знаят.

Всеки един от нас трябва да определи своите възможности. Например някой път вие казвате, че знаете, че имате вяра, че Господ е отговорил на вашата молитва и т. н. – убеждавате, доказвате: „Аз еди-кога си се молех, зная, че Господ ми отговори. Друг път се молих за една своя съседка и тя оздравя. Господ ми отговори.“ Аз ще ви покажа колко вяра имате. Заболи ви някой път петата, коляното, ревматизъм имате, казвате: „Не знам какво ми стана на крака, не мога да ходя.“ Е, казвам, помолете се! – „Молих се, но не минава.“ Казваш си: „Едно време Господ ми отговаряше, сега не ми отговаря.“ Знаете ли на какво прилича вашият живот? Трябва да бъдем искрени! Един старец върви из планината, не гледа пред себе си. Както върви – хоп в един трап! Догневяло го – как тъй да

падне! Излиза вън от трапа и си казва: „Е, едно време, като бях млад, как го прескачах!“ Прескача още веднъж и хоп – пак в трапа. Седи, мисли, че го чува някой, и си казва: „Едно време, като бях млад, как прескачах, но сега, като остарях, не мога.“ После, като вижда, че няма никой около него, казва си: „И едно време, и сега – все така беше.“
Положителните неща трябва да бъдат като задачи в живота на ученика. Онзи, който сериозно се занимава, не трябва да бъде критик, но трябва да бъде толкова чистосърдечен, че да признава нещата пред себе си и, като ги признае, трябва да каже: „Мога да се поправя, възможно е това.“ Да не казва: „В този живот не мога да се поправя, а в бъдещия.“ – Не, още сега е възможно. Ако си нетърпелив, казваш: „Аз съм нетърпелив, от майка си наследих този нрав, не мога да се поправя.“ Ти можеш още тази вечер да поправиш поведението си– всичко можеш да поправиш. И при самовъзпитанието си постъпвайте по следния начин: всяка вечер, като си лягате, и всяка сутрин, като ставате, казвайте: „Всичко е възможно!“ Под всичко е възможно подразбирам, че като живеем в Божествения свят, като спазваме онези велики Божествени закони, за нас няма да има невъзможни неща. Нарушим ли един Божествен закон, всичката възможност става невъзможност. И тогава, колкото и да е силен един човек, той се лишава от възможността да успява. И като казвам, че всичко е възможно, в какво отношение е възможно? – По закона на Божествената Любов, по закона на Божествената Мъдрост, по закона на Божествената Истина всичко е възможно.
От тези лекции, които ви давам, знаете ли някой път в какво положение може да се намерите? – В едно отношение вие може да се насърчите, а в друго отношение да се обезсърчите. Всякога вие може да попаднете в плюс безконечност и в минус безконечност. Това са две величини, две възможности. Плюсът – това са всички възможности в света, минусът – това са всички невъзможности. Сега идеята, която е заложена в мен, е следната: ние казваме, че всичко е възможно, нали така? По какво се отличават възможностите в света? Всякога, когато вие се доближавате до едно същество, което знае повече от вас, чувствате, че сте нищо, но това е привидно. Във вас се зарежда временно само едно такова състояние. Ще направя друго едно сравнение. Ако имате една свещ, която ви свети добре, радвате ¢ се, но ако я приближавате при друга една свещ, която има силата на сто и петдесет-двеста свещи, вашата свещ по отношение на втората едва ще мъжделее – значи светлината ¢ се намалява. Ако пък се приближавате с вашата свещ при едно същество, което има свещ, по-слаба от вашата, вие се чувствате над него. Следователно, когато се движите в духовен свят, някой път вие чувствате, че знаете много – значи имате работа с по-нисши същества, а някой път мислите, че нищо не знаете – имате работа с по-висши същества. Нима онзи студент, който е постъпил в някой университет да следва математика, не вижда, че професорът му знае много? Той като ученик е бил много добър, но като излезе онзи професор пред него, като заработи с онази висша материя, той вижда, разбира, че професорът му борави с много точни, научни работи. Ученикът казва: „Колко има да уча аз!“ Та когато по някой път във вашия ум влезе мисълта: „Аз нищо не зная“, това е добър признак. Значи доближавате се до онова, великото, което знае. Във вас тогава именно има условия да учите. А когато мислите, че знаете, държите обратния път. Аз забелязвам – понякога някои казват: „Ние вече свършихме!“ – Не, свършват само

умрелите. Туй го помнете! Само умрелите свършват, а живите – никога. Живите започват, а умрелите свършват. Аз свърших – минус. Започвам – плюс.

Сега тия мисли ще ги държите в ума си. По някой път имаме една слабост, имаме известна стратегия: не искаме да угодим на Бога, не искаме един на друг да си угаждаме. Там седи цялата погрешка. Когато глупавият угажда на глупавия, какво става? – Нищо не става. Когато угаждаш на най-умния, на най-добрия в света, животът има смисъл. Туй не трябва да ни доведе в друга крайност. Всяка една постъпка, която извършвате в света, трябва да е строго определена във вашето съзнание. Трябва да имате една строго определена мярка, да знаете защо вършите това или онова. Няма нищо по-хубаво от това, да имате едно вътрешно удовлетворение в света и всеки да е доволен от постъпките си. Когато обсъжда туй, хубавото, красивото, да знае, че е прав, да знае, че е постъпил тъй, както трябва. Нищо повече!

Тема за следния път: „Отличителните черти на търпението.“

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

Седемнадесета лекция от Учителя

13 февруари 1924 г., София

1924_02_17 Морални чувства
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София,
Издателство „Бяло Братство“, 1996.
17 февруари 1924 г.

МОРАЛНИ ЧУВСТВА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Основните елементи на геометрията“.
Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Отношението между моралните чувства и умствените способности“.
Вие говорите за много морални чувства. Колко са те на брой? (– Едно.) Кое е то? (– Чувството към Бога.) Друго? (– Съвестта.)
Ако чувството към Бога е само едно, човек ще мяза на един триъгълник, на върха на който ще седи неговата глава, т.е. неговият ум.

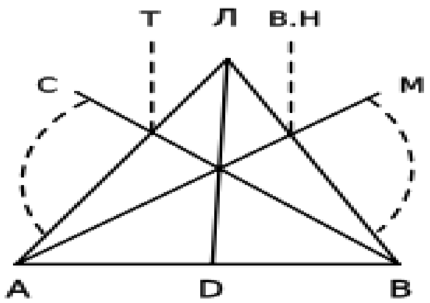

Моралните чувства са: съвест (С), милосърдие (М), вяра (В), надежда (Н), твърдост (Т) и любов към Бога (Л). Вие може да наблюдавате какъв е центърът на милосърдието у всички милосърдни хора. Чувството на милосърдието се намира отгоре на човешката глава. То се определя: от големината на ъгъла ВАМ.
Този ъгъл същевременно определя и умствените способности на човека. Всички хора не са еднакво милосърдни. Колкото ъгълът ВАМ се стеснява, става по-малък, толкова повече се намалява и милосърдието. Линията АВ показва основата на мозъка, т.е. ако прекарате една права линия през ушите, тя ще мине през плоскостта АВ и ще я пресече. Височината на тази плоскост определя моралността на човека. Височината на перпендикуляра DЛ определя силата и качествата на моралните чувства. Съвременните психолози, пък и вие дори, когато определяте кой човек е морален и кой не, ще имате предвид тази височина именно. Степента на развитието на моралните чувства също тъй се определя от големината на различни ъгли. Това е тъй, защото всяко нещо си има и свои външни признаци. Ние казваме: този или онзи човек е красив. По какво се определя красотата на човека? – Има признаци, по които се определя. Ние казваме, че някой човек е умен, или че е интелигентен тип. По какво познаваме това? – Пак си има външни признаци.

Наблюдавайте някои умни котенца, ще видите, че средната част на челото им е много издадена. От тази издаденост на челото им вие ще съдите за тяхната интелигентност. Тази интелигентност се изразява в особена досетливост. Аз говоря за интелигентността у котките и затова сравнявам интелигентността на котките една с друга, не говоря за интелигентността на котката в сравнение с тази на човека. У някои котки обаче, съзнанието им е развито почти колкото у човека.

Сега съвременните психолози се натъкват на един труден въпрос. Той е следният: защо всички хора не са еднакво морално силни? Или защо всичко хора не са еднакво умствено развити? – По простата причина, че на умния човек органите са развити повече, отколкото на глупавия. Следователно чрез органите ще се прояви и човекът. Всяко морално чувство си има своите органи.

Според степента на развитието на тези органи, може да се прояви едно или друго от моралните чувства. Моралните чувства не спадат към областта на егоистичните чувства. В областта АСВ, която представлява една пирамида, спадат личните чувства на човека. Ако превърнем триъгълниците ВАС, ВАМ, АЛВ в пирамида, ние ще можем да определим проявата на тия органи. Ако се съмнявате в това, правете наблюдения. Вземете двама души между вас, единият по-милосърден, а другият – не, ще видите, че в устройството на техните глави има едно различие. Главата на милосърдния човек се различава от главата на немилосърдния. Главата на съвестния човек се различава от главата на несъвестния. Всичките органи в главата на човека се различават по устройството си. Онзи човек пък, който има силно развито чувство към Бога, любов към Бога, то дава подем нагоре. Туй чувство, колкото и да е благородно, ако не е в хармония с другите умствени чувства, някой път ражда фанатизма. Човек може да бъде фанатик, когато това чувство е силно развито в него, без да е в съгласие с интелекта. Той вярва сляпо. Любовта може да бъде сляпа, понеже няма директива от ума, а когато чувството е свързано с човешкия ум, тогава е развито правилно и дава една от най-хубавите черти на човешкия характер. Само такъв човек може да бъде нежен, крайно досетлив и учтив. Само един набожен човек не така привидно, но когато неговото сърце е засегнато от благородното в света, може да бъде крайно учтив и досетлив спрямо окръжаващите го. Няма по-хубаво нещо от това, когато моралните чувства – съвест, милосърдие, вяра, надежда, твърдост, чувство към Бога – са напълно развити в човека. Тогава човек никога не изпада в меланхолия. Той е смел и решителен, побеждава всички мъчнотии. Често, когато се явяват у вас меланхолични настроения, те показват, че някои от тия чувства са слабо развити. Когато милосърдието е слабо развито, човек става скъперник. Когато съвестта е слабо развита, човек обича да послъгва. Когато твърдостта е слабо развита, какъвто вятър и да повее, той се огъва; каквото и да ти кажат, ти го направяш. Когато няма любов към Бога, такъв човек е тяло без глава.

Ако лишите човека от моралните чувства, той ще заприлича на животно. Той не знае какво нещо е право. Правото се ражда от съвестта. Човек без морални чувства няма

морален устой. Само у човек, който има воля, може да има морален устой; у животните няма воля, няма и устой. У тях има само един нагон, който се дължи на желанията. Едно животно може да е смело само когато е гладно. Щом се задоволи гладът в него, смелостта му се премахва. Умът на животните не е така буден, както умът на човека. Животните прекарват повече от живота си в сънно състояние. Овцата, като се наяде, легне да спи. Защо? Защото няма какво да прави, тя не може да мисли. Никакви философски мисли не я занимават. Някой път се стресне, събуди се и после пак заспи. Докато има опасност за нея, докато усеща глад или нещо друго, тя е будна, но после пак заспива. У човека не е тъй.

Следователно ще помните, че моралните чувства определят характера на човека, т.е. човекът е човек по причина на своите морални чувства. Отнемете от него съвестта, милосърдието, вярата, надеждата, твърдостта и любовта към Бога, и вие ще го повърнете с милиони години назад. Той ще бъде по-долен и от най-долната маймуна в някои отношения. И у маймуните има развити някои морални чувства. Забележете: маймуните са пълни вегетарианци, плодоядци. По никой начин не можете да накарате една маймуна да яде месо.

Сега, като проучвате обективно умствените способности и моралните чувства в човека, питате се какви други чувства биха могли да се проявят? Вие ще си кажете: Човек трябва да бъде благороден. Добре, но какво седи благородството? Нека напише някой от вас какво нещо е благородството. Нека някой поет напише нещо върху темата „Благородният човек“. Какво бихте написали? Много работи може да напишете. Изобщо, много красиви неща можете да придадете в характера на благородния човек: съвест, твърдост, любов, ред интелектуални способности, разумност в обходата, правилно разрешава всички въпроси, щедрост, лесно спогаждане с хората и т.н. Как бихте охарактеризирали благородството в човека – способност ли е, какво е то? Това е един философски въпрос, не се срамувайте да се изкажете. Какво нещо е според вас благородството? Не само вие, но доста философи биха се спрели на този въпрос как да определят моралните чувства в човека. Това, което определят, трябва да е вярно, да е в съгласие с туй, което става в природата.

Тогава, според вас къде ще отнесете благородството – към моралните чувства или към умствените способности на човека? Вижте, у благородния човек има и личен елемент. Когато кажете, че някои човек е благороден, това подразбира, че този човек винаги съзнава своето високо произхождение. Съзнанието пък за високо произхождение всякога включва част от личните чувства. Благородството върви по кръв. За такъв човек казват, че е роден благородник. У него кръвта е чиста. Някои благородни хора имат царско произхождение. Често отдават благородството на човека на кръвта. Казват, този човек има благородна кръв.
Ако бих ви задал темата Разлика между моралните, личните и егоистичните, или себични чувства какво бихте писали? Как ще ги определите? Сега аз искам вие да изучавате въпроса коренно. Ако вие не можете да познавате себе си коренно, всичко друго

безполезно изучаване. Представете си, че вие посещавате един ваш приятел и той ви посреща много студено. Много пъти може да ви е посрещал радостно и засмяно, а сега вие отивате, той е сериозен. Вие излезете от дома му и се докачите. Туй докачение на какво чувство се дължи. (– На лично чувство.) Защо се докачате в дадения случай? (– Нашето лично чувство е засегнато.) Не, ние не разглеждаме въпроса лично, ние разглеждаме само проявата на нещата. Всеки от вас чувства това. То е едно общо явление и се предава на всички ви. Това са неща, които се случват всеки ден. Вие се докачате от този ваш приятел, излезете навън и казвате: Аз втори път няма да стъпя там. Питам ви сега: защо се докачате? Какъв е обектът на това докачение? (– Защото не ни е угодено в нещо.)

Сега ще ви приведа друг пример. Допуснете, че аз всяка сутрин излизам да посрещам слънцето. Всяка сутрин то е засмяно, аз го поздравя и то ме поздрави. Тъй си мисля аз. Обаче една сутрин като отивам пак да го посрещна, гледам времето е мрачно, хоризонтът начумерен, покрит с облаци и слънцето не се показва. Аз обърна гърба си, казвам: такова облачно време – втори път няма да излизам да посрещам слънцето. Питам: слънцето виновно ли е? На що се дължи това помрачение? Защо слънцето се крие зад облаците? Защо не излезе да ги разпръсне, да се засмее насреща ми? И тогава казвам: аз втори път няма да излизам да нарушавам моето благородство. Питам: при това явление има ли някакъв сговор между облаците и слънцето? Виновно ли е слънцето? – Не. Е, защо му се сърдите тогава? (– Защото ние сме виновни.) Не, не сме и ние виновни, но ние правим едно погрешно заключение. И знаете ли на какво се дължи това погрешно заключение?

Представете си, че аb са едни везни, а С е подпорната им точка. Но тези везни не функционират правилно, ръждясали са малко. На едната страна на везните турят теглилките, а на другата – предмета, който ще теглите. Вие сте купили от някъде половин килограм някаква стока, но на другата страна туряте един килограм е това така? – Някъде във везните има някакво съпротивление. Тогава вие правите сметка по грамовете. Но ако този човек, който ти е продал нещо от стоката си, отиде да претегли същото нещо на друго място, какво ще намери? – Или ви е дал повече, или ви е дал по-малко. Ако ви е дал по-малко, отколкото са грамовете на другата страна на везните, вие ще кажете: Този човек е безчестен.

Но ако след като претеглите, видите, че сте взели повече, ще кажете: Този човек е много щедър, много благороден човек. Това безчестие произтича от една погрешка, както и това благородство произтича от една погрешка. Значи, докато аз давах несъзнателно повече, бях благороден човек, но когато давам пак несъзнателно, но по-малко, аз съм безчестен човек. Питам: между тия две явления има ли известна връзка? – Има. Връзката седи в това, че този, който продава, трябва да проверява своите везни. Сам той не е виновен, че е дал повече или по-малко.

Вината седи в неговите везни. Те трябва да бъдат изправни.
Кое у човека представляват везните? (– Съвестта. Моралните чувства.) Съгласявате ли се, че моралните чувства са везните? Ако някой би ви казал, че моралните чувства са грамовете, които се турят във везните, тогава има ли някаква връзка между човека и тия негови чувства? Едно морално чувство се различава по това, че то разрешава въпроса вън от самия човек. За пример, правото и съвестта не разрешават един въпрос в смисъл дали той е в моя полза или не, дали това е право или криво за теб. То само казва: Това не е право – нищо повече. Милосърдието разрешава въпроса вън от личния живот. Човек трябва да бъде милосърден вън от условията, независимо от това дали е беден или не. Милосърдието казва: Ти си длъжен да направиш това нещо. Не че си длъжен, но то изисква. Казва: Ти трябва да го направиш. И пред едно милосърдно чувство ти не можеш да представиш никакво извинение. Моралните чувства не приемат никакви извинения, когато личните чувства приемат извинения. В моралните чувства много рядко се срещат изключения. Там ти с нищо не можеш да се оправдаеш. Няма изключение у тях. Следователно според изключенията, които съществуват във вас, колкото повече изключения имате, толкова моралните чувства са по-слаби. Колкото изключенията са по-малко, толкова моралните чувства са по-силни. Има случаи, при които вашият приятел през целия си живот не може да ви се разсърди. Ако вие отивате при вашия приятел с пълни ръце, той никога няма да ви се разсърди. Но един ден той не ви посреща приветливо; то е, защото вие сте отишли при него с празни ръце, нищо повече. Допуснете следващото нещо. Ако моралните чувства на вашия приятел не са достатъчно силни да асимилират противоречията, които съществуват в дадения момент, той ще се откаже да ви приеме. Той, още като ви види, отдалеч ще усети едно възпиране отвътре, не е готов да ви приеме. Казано на научен език: неговите морални чувства не са в състояние да издържат противоречията, които се явяват в този случай. Ще ви приведа друг един пример. Иде един ваш приятел при вас, иска 50 000 лева, но вие сте бедняк, не можете да му услужите. Той обаче иска с такава настойчивост, казва ви: Или ще ми намериш 50 000 лева, или аз ще се самоубия. Вие чувствате тази мисъл в себе си преди той да е дошъл при вас. Казвате: Аз не мога по никой начин да направя тази услуга – и се отказвате да го приемете. Сега, у вас в друг случай може да се появи следващото противоречие. Да допуснем, че някой ваш приятел се дави във водата. Вие не знаете да плувате, но се хвърляте във водата да го спасявате. Той се хване за вас и ви повлича във водата. Питам: умно ли е, морално ли е да спасяваш някого, когато не знаеш как да го спасиш? (– Не е умно.) Тогава какво трябва да направите? – В дадения случай ще повикате някого, който може да му помогне, защото когато се давят двама души, това показва, че между тях има любов, обаче и злото между тях става двойно. Следователно всяка постъпка, която вие извършвате в света, трябва да бъде разумно обоснована. Всички морални постъпки трябва да бъдат разумни.

За следващия път бих желал някой от вас да нарисува един морален тип. Целият клас трябва да се съгласите с това, какъв да бъде този образ. Може да го вземете отдето и да е, но морален тип искам от вас. Ще се съгласите върху него целият клас. Може да го

извадите измежду вас, но по-хубаво е да вземете този образ от външния свят, за да не става помежду ви някакво състезание. Аз искам морален тип в широк смисъл на думата, а не някой фанатик, не някой ограничен човек. Морален човек разбирам онзи, който има един закръглен мироглед и в мисловния, и в чувствения, и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят – да има горе-долу един закръглен мироглед. Не само да има един мироглед, но той трябва да постъпва съобразно този мироглед, да е всякога готов да жертва. За следния път ще ми донесете един морален тип, а после ще ми донесете, един духовен тип, да видим как ще ги разграничите. И след това ще направим разлика между моралния и духовния тип. За пример, светията е един духовен човек, а благородникът спада към моралните типове. Всичките благородни хора спадат към моралните типове, а всичките светии спадат към духовните типове.

Вие трябва да изучавате себе си строго, без да се тревожите. Защото в живота ще се натъкнете на много мъчнотии. В миналото се натъквахте, пазете се и сега да не се натъкнете на нежелателни мъчнотии. Сега може да кажете: за в бъдеще да стане това. Не, много въпроси са на дневен ред. Сега може да ги разрешите правилно и да се ползвате от тяхното разрешение. Българите са забелязали, че млякото на някои крави често е горчиво. И знаете ли защо горчи млякото им? Когато някои крави са яли пелин, той минава в млякото им и затова то горчи. Често личните чувства у човека проникват в моралните и тогава се образува една горчивина. Освен това в човека има събудени и по-нисши от личните чувства – себичните чувства. И когато техните сокове проникват в моралните чувства, образува се тази горчивина. И българите пазят кравите да не ядат пелин, за да не се вгорчава млякото им.

Развиването на моралните чувства е необходимо за всеки един от вас. Само при моралните чувства вие може да бъдете физически здрави. Моралните чувства дават простор, широчина на човешкия дух. Те внасят още и разширение на кръвоносните съдове, т.е. дишането е свободно, а кръвообращението правилно – няма никакво стеснение в човека. Много от болестите се явяват от неправилното развитие на моралните чувства. И затова всички ще се стремите да изправите недъзите си. Аз ще ви посока всички тия недъзи, ще ви дам и методи как да се освободите от тях. Вие младите имате много недъзи, но знайте, че природата не се шегува. Някои неща ги правите по незнание, обаче природата еднакво налага, независимо от това дали знаеш или не знаеш. И който знае, и който не знае, за нея е безразлично. Само че ако те хване и те наложи, ти като знаеш погрешката си, ще знаеш защо те бие. А ако не знаеш и тя те налага, ти не можеш да разбереш защо те бие. Природата никога не казва защо бие. Тя е мълчалива. Ти се чудиш защо те бие, питаш я, но тя казва: Не зная. Или по право нищо не казва. Тя спазва следния закон: за всяко едно престъпление тя знае точно математически колко удара да ти удари. И ти ще броиш колко удара ти е дала, и според тия удари ще определиш точно каква ти е погрешката. Ти трябва да броиш. Ако те заболи много и забравиш да броиш, още много пъти ще бъдеш бит. Пък като те удари и ти броиш едно, две, после те удари още веднъж – две, след това още веднъж – три, тя знае вече, че ти разбираш закона. Тогава

тя казва: Умно дете е това. Четири – ти пак броиш. Тогава тя свършва. Числото четири означава, че си престъпил закона на справедливостта, на съвестта. Природата ще ти даде четири удара, но хубаво ще те заболи. Ако ти удари пет удара, значи нарушил си човешкото, обидил си някой човек, брата си, накърнил си неговите лични чувства. Значи, ти ще изправиш своето поведение. Тя си има образи.

Това е само за обяснение. При разните погрешки, които правим в света, заразяват се известни органи у вас. Направиш ли една погрешка, ще почувстваш болка или в стомаха, или в сърцето, или в белите дробове, или в краката, или в лакета, или в червата, или в пръстите, или в гръбначния стълб, или в черния дроб… Локализирането на болестите в разните места показва каква погрешка си направил. Особена медицина има природата. И особена педагогия има тя.

И тъй, ще приложите морала. Не само да философствате, но ще гледате да се ползвате, да можете по-лесно да изправяте погрешките, които сега имате. Защото, ако не ги изправите, друг ще ги изправи, но всякога по-добре е човек сам да изправя погрешките си. То е най-хубавото. И всички дарби, всички човешки способности, талантите у човека – писателството, поезията, изкуството – всичко това зависи от онова морално спокойствие, което ние имаме, от онази вътрешна самоувереност да постъпваме съобразно великите закони в природата. Само тогава можем да бъдем силни. Всяка наша постъпка трябва да се определи строго. А целта е тази – всички да бъдете силни. Защото ако не сте силни в морално отношение, в какво ще седи разликата между вас и другите хора отвън? За пример, ако вие излезете в обществото и там могат да ви подкупят с пари да направите едно престъпление, каква полза, че сте слушали това? Страданията ви ще се увеличат. Ще кажете: Ние не се нуждаем от тия подкупи. Да, но вие трябва да бъдете силни, с нищо да не могат да ви подкупят, а не само да говорите. Вие трябва да бъдете готови да услужите комуто и да е. То е хубавото. Това трябва да развивате у вас. Туй е задачата на сегашния ви живот. Всичко друго, което научите на земята, е само един временен багаж, а това, което спечелите с усилието на вашата воля, то ще ви остане, то ще ви придружава и за в бъдеще. Че сте чели Шекспира, Платона, Канта – всички тия работи ще ги забравите, а това, което сте преживели, вашето справедливо постъпване в даден момент, изучаването на един жив урок в природата – то ще бъде с вас. Само знанието на природата е меродавно. И това, което научим от нея, никога няма да забравим. Като влезем в другия свят, пак ще го знаем. Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме, а когато дойде съвършеното, т.е. Божественото, това, което е отчасти, ще изчезне.“ Пак казва на друго място: „Като бях дете, мъдрувах като дете, а като възмъжах, напуснах това, което е детинско.“
Сега разбрахте каква ще бъде задачата ви за втория път – да представите една рисунка на един морален човек.
Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели.

18. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 17.II.1924 г. в гр. София.
Книги:

* Морални чувства

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_02_17 Царството Божие се благовества
неделна беседа

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ СЕ БЛАГОВЕСТВА

От тогази царството Божие се благовества. (*Лука* 16:16)

Най-важната дума в този стих е „благовествам“. Да кажеш на онзи затворник, който е осъден на 100 години доживотен затвор, че той е опростен, че ще го пуснат на другия ден, това е благовестие! Да кажеш на онзи, който е на умиране, че той ще живее, това е благовестие! За него 10 души лекари са се произнесли, че е осъден на смърт, че след 24 часа ще замине за другия свят. Да кажеш на онзи ученик, който е скъсан по всички предмети, че той ще се поправи и ще свърши добре, това е благовестие! Той се е отчаял до самоубийство и казва, че от него човек няма да стане. Да кажеш на онази майка, която се отчаяла за своя изгубен син, че той утре ще се върне, това е благовестие! Туй, което е вярно отчасти за индивида, то е вярно и за общото. Законът е един и същ и навсякъде има приложение. Така невидимият свят е пращал и праща благовестители до всички народи в света. Явяват се те като велики хора, тъй ги наричам аз: „гений“, „светии“, „Учители на човечеството“, да благовестват. По някой път благовестието не се харесва на хората. Онези синове, които очакват техният 100-годишен баща да умре, да се освободят от него, понеже има 100 милиона наследство, и да дойде някой да им благовества, че баща им ще живее още 25 години, това ще им прережe сърцето. Да благовестваш на онази младата жена, на която мъжът е отсъствал 5 години, че ще си дойде, това ще пресече сърцето ѝ. Защо? – Защото след като мъжът ѝ отсъствал толкова време, тя изгубила вяра, че ще си дойде, и се оженва. Това благовестие не е приятно. Да кажеш на онзи, който дължи на своя заемодавец, че заемодавецът му утре ще се върне, туй благовестие ще го прережe и той ще си каже: „По-добре да се не върне“. Тъй щото по някой път хората казват: „Ако е благовестие, от което хората няма да се радват, по-добре да не е“. Интересите на хората не се съвпадат. Това е един закон. От хиляди години насам виждам, че и за учени хора, и за добри хора, и за църковници, и за набожни хора, там, дето благовестието не се съвпада с техните интереси, то не е хубаво. Има някои изключения, но в повечето случаи е така. Тъй щото някой път, като забележите едно противоречие, трябва да си го обясните. Някои казват: „Всичко в света трябва да е открито, нищо да не е в тайна“. Че кое е наяве? Знаете ли утре, като умрете, къде ще отидете? Някои казват: „Всичко да бъде отворено“. Хубаво, нека отворим бъдещето! Онези велики процеси, които стават вътре в мозъка, наяве ли стават? – В тайна. Кръвообръщението наяве ли става или в тайна? – В тайна. Процесите стават в тайна, а плодовете – наяве. Аз ще ви приведа онзи анекдот за Нострадин Ходжа, който ходил да проси тук-там, но никой нищо не му давал. Останал му само един бешлик в джоба и с него отишъл да си купи една пила. Отива една вечер с нея пред дома на един богат търговец и започва да пили вратата. Като започнал да пили ключа отвън, минава един стражар и го пита: „Какво правиш тук?“ – „Е, свиря на цигулка.“ – „Ами защо гласът ѝ не се чува?“ – „Утре ще го чуеш.“ Следователно всички неща имат свои плодове. Нищо в

света не става скрито-покрито. Тъй щото няма какво да се безпокоим. Законите на великата природа, на живата природа, която е настойница на земята, са така строго определени, че никое действие, никое последствие не може да се избегне. Вие може да вярвате в каквото искате, може да живеете както искате, но резултатите ще бъдат такива, каквито законите ги изискват.

Казва се в стиха: „От тогава царството Божие се благовества".

Да благовестваш, това е възвишен процес! Кой трябва да благовества? Аз казвам: Само един чист, умен и благороден човек може да благовества. И в миналото, когато Бог е пращал някой пророк в света или някой велик Учител, дълги години Той е школувал, дълги години е бил подлаган на чистене. Всички пророци са били чисти. Някои казват: „Чрез нас Господ ще изпрати своето послание". Не, не е такъв законът. Трептенията на онова велико послание, което може да се изпрати чрез Духа, са толкова силни, че една слаба натура не може да издържи на тях. Такъв човек би се разтопил. Това мога да ви го докажа. И тъй, кой може да благовества? – Онзи, на когото душата е пълна с Любов; онзи, на когото душата е пълна с Мъдрост; онзи, на когото душата е пълна с Истина. Само такъв човек може да благовества. Ще кажете: „Ама еди-кой си човек е свършил три факултета, а може би и четири". Това нищо не значи. Не е в свършването на факултетите. Нима мислите вие, че днес няма учени хора? Мислите ли, че в техните сърца няма стремеж? Ние не ги осъждаме, имат стремеж, но всички не са готови да благовестват. Съвременните условия са така тежки, че тези велики хора си превиват гръбнака, а щом се превие гръбнакът им, превие се и тяхното перо. Като се превие перото им, написаното не става правилно, та не могат да благовестват те. И после, онзи, който ще благовества, той трябва да има запас, или казано на съвременен модерен език, джобовете му трябва да бъдат пълни с английски златни звонкови монети. И джобовете му, и касата му трябва да бъдат пълни, да пращят от пълнота. И каквото каже този човек, неговата ръка трябва да работи, да потвърди казаното. Той, където ходи, не трябва да казва: „Е, ще се уредят работите" – и да ги отлага. Работите все се уреждат, уреждат, и все остават неуредени. Жени се млада мома и нейният възлюбен казва: „Сега сме сиромаси, булска копринена рокля не мога да ти направя, но след като се оженим и разбогатеем, тогава ще направим тази хубава рокля". Не, не, аз не бих се оженил за такъв момък, който не иска да направи на своята възлюбена една копринена булска рокля, а отлага за после. На вяра ще се жени! Не, ако той идва в името на любовта и няма пари да направи една булска рокля, а отлага да я направи след оженването, целият им живот ще бъде все такъв. Този момък трябва да има спестени пари с пот на лицето, а не така, останали от баща му, или от дядо му, или пък оттук-оттам откраднати. Не, парите трябва да са спестени с труд, с пот на лицето, и от тях да направи една рокля, да знае, че тези пари са излезли от неговия плат. Такава булска рокля трябва да направи той! Ще ми възразите: „Ако е за булска рокля, ние виждаме младите все с копринени рокли". – Да, но не с пот на лицето са направени. Направете една рокля с пари, спечелени с труд, с пот, че да почувства вашата душа, вашият ум, вашето сърце радостта от това нещо.

Аз констатирам нещата тъй, както са, а не се спирам върху буквата им. Когато Бог праща една душа на земята, как я облича Той? Ще каже някой: „Бог пратил някоя душа с прости дрехи“. Доколкото зная, Бог никога не облича хората с прости дрехи. Млекопитаещите, които носят тия тъй прости дрехи, то е защото те са продали своите, а сега, като са дошли на земята, са взели тия дрехи, тая козина. Някой има голям борч, заложи своята къща, продаде я и от останалите пари си направи една малка къща и казва: „Тази малка къщичка остана наследство от баща ми“. Не говориш истината. От баща ти остана цял палат, а тази малка къщичка, която имаш, тя се дължи на твоя ум, на твоето сърце. В човека трябва да има един благороден порив.

Ще ви приведа един пример из английския живот. Някой си богат англичанин, от високо произхождение, лорд, се влюбва в една мома. Наричал се Харитон. Но една стара баба, за нещастие, разваля любовта им. Оттам насетне той така намразил старите баби и жени, че турил в дома си едно правило: „За в бъдеще стара жена в къщата ми да не стъпва!“ И си удържал правилото. Оженва се за друга жена, ражда му се син. Нарекли го Денис Харитон – благороден момък, отлично възпитан. Една вечер, след като се връщал у дома си, среща на улицата една 75–80-годишна баба, сляпа, изоставена. Като я видял, толкова се трогнало неговото сърце, че поискал да ѝ помогне, но като знаял характера на баща си, че стари жени не приема в дома си, взел да мисли как да я спаси. Той не знаял причината защо баща му не приема стари жени, но веднага му идва една идея в ума, как да постъпи. Минава покрай един дюкан, купува една мантела, облича бабата: купува ѝ един воал, туря го на лицето ѝ, хваща я под ръка, завежда я у дома си и казва на майка си и на баща си: „Моята бъдеща съпруга иска по един таен начин да разгледа и се запознае с всичко, но да я не смущавате“. Завежда я в стаята си и я заключва. Майка му си казала: „Как тъй инкогнито!“ – „Няма да се интересувате от нея“, казва синът. А всички се интересуват: колко ли е красива, от какво ли произхождение ще бъде и т.н. Синът влиза, излиза, все я заключва. Така вървяло, докато си свършил всичката работа. Един ден го запитват: „Кажи нещо за нея!“ – „Не, не мога да кажа нищо.“ Питам сега: Това не е ли благовестие? При такъв един морален подвиг, никаква користолюбива мисъл не можете да турите, не може и да мислите, че тук има нещо развратително. Той е готов да има разрив с баща си, но същевременно иска да бъде верен на туй Божествено чувство вътре в себе си.

В света, в който живеем, има такива традиции, за които някой път ние морално трябва да се подигнем, за да излезем над тях. И колко мъчно е по някой път да извършим добро! Не е достатъчно само да се извърши туй добро. Да направиш едно добро някому, да дадеш 20–50–100,000 лева и веднага да пишат всички вестници за това, да те похвалят – това е много лесно, но да направиш едно добро, без да знае някой, и при това да се засегне твоята чест, това малцина могат го направят. Как мислите вие? Когато Христос реши да слезе на земята да помага на човечеството, какво беше Неговото отношение към хората? – Както това на лордовия син към тази сляпа баба. На какво мязаше човечеството, когато слезе Христос? – На една 80-годишна сляпа баба, натоварена с грехове. Във времето,

когато дойде Христос, цялото човечество клонеше да погине. Всички онези изостанали души бедстваха да останат назад, да се спре тяхната еволюция.

Много пъти хората казват, че еволюират, но между еволюция и преживяване има много голяма разлика. Някой път казват: „Да преживее човек нещо!“ Има два вида преживявания. Онова истинското преживяване подразбира в себе си закона на духовното прераждане. Някои хора отказват, че човек може да се прероди. Има духовно прераждане, гдето човек съзнателно може да мине от едно състояние в друго, при което неговото съзнание се разширява. На такъв човек може да му се благовества. Някои казват: „Ние сме желали да дойде някой да ни благовества“. Но какви са качествата на един благовестител? Българите, англичаните, французите, всички казват: „Ако дойде днес някой да ни благовества, ние ще го приемем“. Питам: Защо евреите не приеха благовестието на Христа? Защо русите не приеха благовестието на Толстоя? – Има си причини.

Обаче онези от вас, които вървят по този път, трябва да разбират основния закон в природата и да знаят, че възможното в едно отношение е невъзможно в друго. Математически можем да кажем тъй: това, което в даден случай е възможно за А, в същия случай е невъзможно за В. И обратно: това, което в даден случай е възможно за В, е невъзможно в същия случай за А. По някой път ние казваме така: възможните неща са невъзможни, и невъзможните неща са възможни. Това е едно голямо противоречие, нали? Сега да обясня моята мисъл. Ако вие свържете един вълк с една верига и го държите няколко време гладен, но близо до него държите сено, той при това сено ще умре гладен. Нему на ум не идва, че в това сено се крие известна енергия. Той ще си умре гладен, обаче за него е невъзможно да се нахрани с това сено. Ако свържете един вол до това сено, волът е по-умен в дадения случай, той ще използва сеното, ще яде от него и ще живее. Но ако в дадения случай вие свържете вола при едно печено агне и го оставите 4–5 дни гладен, на този вол няма да му дойде на ум, че в това агне се крие известна сила, с която ще може да продължи живота си. Вълкът обаче, ако е при печеното агне, ще каже: „О, от кога чакам аз туй печено агне!“ Следователно нашите умствени способности се ограничават от онези вътрешни възможности. Вълкът в дадения случай е глупав, и волът в дадения случай е глупав. Ще кажете: „Те не знаят как да използват условията на живота“. Някои пък казват, че светските хора били много умни. Да, светските хора са умни като вълка при печеното агне. Казвам: Светските хора при сеното са глупави, при печеното агне – умни. Набожните хора при печеното агне са глупави, при сеното са умни. Питам сега: Ако направим едно уравнение, кой печели? Ако вълкът изяде печеното агне, продължава живота си; ако волът изяде хубавото сено, продължава живота си. При тия две величини, кой е спечелил повече? – И двамата са спечелили. Сега може да спорите кой начин е по-добър: сено ли да ядем или печено агне? Е, разбира се, няма съмнение, че печеното агне е за предпочитане пред сухото сено. Мисля, че всички вие, които ме слушате, сте на мнение, че печеното агне е за предпочитане пред сеното, обаче воловете, тревопасните са на особено мнение. Волът казва: „За мене сеното е за предпочитане, хубав

десерт е то!“ Преведете сега тези две величини. Ако превърнете печеното агне в една духовна сила, ще имате една формула. Ако превърнете сеното в друга духовна сила, ще имате друга формула. Агнето и сеното ще дадат два различни резултата. При заколяне на едно агне ще стане известно нарушение вътре в природата, известно спиране, известно подпушване, а при окосяване на тревата ще стане известен подем вътре в природата. Следователно първият процес е в разрез с природните закони, а вторият процес е в съгласие с природните закони.

Сега някои хора казват: „Нямаме ли право да колим?“ – Имате право, но ще знаете, че и вас ще колят. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Чудни са хората, като мислят, че трябва да колят! Трябва да знаете, че като колите, ще ви колят. Това е един неумолим закон в природата. Ако любиш, ще те любят. Ако правиш добро, ще ти правят добро. Ако мразиш, ще те мразят. Това е един закон, една максима. Може да се провери този закон.

И колко семейства стават нещастни по единствената причина, че не знаят как да благовестват! Бащата се оженил, иска да има син или дъщеря, които на стари години да го гледат. Обаче вътре в бащата се крие юнашко сърце. Той иска да вземе ножа, да убие някого, и си казва: „Когато Господ спи“. Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи. Той всякога пише всичко, каквото става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко туй върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите тези идеи да обере баща си. И бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този син?“ Господ казва: „Дадох ти този син, да опиташ чрез него своето учение, та ако ти харесва туй учение, прилагай го и върху другите“. Сега всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете обаче, че всеки един закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

Сега първото нещо, в което съвременните хора си противоречат, се следующето: те казват, че без насилие не може. Въпросът е поставен неправилно. Така, математически, не може да се реши. Без насилие може, но без разумност не може, без Любов не може, без Истина не може. Например, гледаш някой, иска да развърже един възел, ръцете му постоянно там на възела, но не може. Разгневи се, вземе, че скъса конеца. Защо? – Насилие значи употребява. „Кой ще си губи времето!“ А, не, ти, който се учиш да късаш тези конци, не си толкова умен! Паякът никога не къса конците си. Той не ги къса, а туря нови. Възли не поставя. А ние все сме с възли. Кога трябва да се правят новите неща? Какво нещо е новото? – Новото в света е това, което носи живот. Правилното благовестие носи живот в себе си. Всеки един от вас има синове и дъщери, нали? Като приложите Христовото учение в семейния живот, при възпитание на децата си, ще разберете и благовестието. Е,

защо се родиха вашите синове и дъщери? Ако вашите синове и дъщери ви са само за един живот, то е безполезно. Ако е само за да ги оставите за след смъртта си, това е безполезно. Не е въпросът там. Между синът и бащата всякога се образува една тясна връзка. Между майката и дъщерята всякога се образува една тясна връзка. Някои ще възразят: „Ами ние, които сме неженени, ами нашите връзки?“ Ти, след като нямаш деца, нямаш връзки, ще отидеш да благовестваш, ще обърнеш някого към Бога и ще имаш един син или дъщеря, израснали в един ден на 21 година. Ще ти каже: „Татко, аз ти благодаря, че на тези години ми проповядваш едно учение, благодаря ти, че ми помогна“.

Сега някои пъшкат, казват: „Е, нас Господ ни остави да се оженим“. Не, вас Господ ви остави по друг начин да работите. Не на всички хора е съдено да се женят. Общо правило е да се женят хората, но при тази женитба всякога има един спорен въпрос. Спорен въпрос в какво? – Че мъжът и жената, които са се оженили, досега не са си благовествали. Преди да се оженят си благовестват. Той ѝ казва: „Ти, моето ангелче“. И тя му казва: „О, ти, моят избавител, всичко ще направя за тебе“. Щом се оженят, той казва: „Не струва да се жени човек. Аз не подозирах даже, че тя имала такъв опърничав характер“. И тя казва: „Аз не подозирах, че той имал такъв опърничав характер“. Има нещо, което липсва на хората. Хората не се женят по Бога. Те се женят по търговски сделки и след туй ще почнат да обясняват, че такава им била съдбата. Не, трябва да се благовества и от едната, и от другата страна. Каквото е казал единият, да седи на думата си. И сега всички трябва да бъдем тъй благородни, да не казваме: „Знаеш ли ти какво каза?“ – „Ами ти какво каза?“ Не, тя трябва да каже: „Аз, каквото казах, ще го изпълня“. И той трябва да каже: „И аз, каквото казах, ще го изпълня“. А той? – „Ти изпълни, и аз ще изпълня.“ И тя: „Ти изпълни, и аз ще изпълня“. И започва спор.

Първото нещо: Всинца сме изпратени на земята да благовестваме. Какво трябва да се благовества? – Че животът е плод на Божествената Любов. Следователно този плод трябва наново да се посее при много благоприятни условия и да даде онези отлични резултати. Сега, ако отидете в Англия, в Америка, там има цели общества, които учат как да се усилва човешката воля, как да се контролира човешкия ум и сърце. Това е цяла дисциплина! В училищата учениците ги учат на дисциплина; военните ги учат също на дисциплина; всички хора се учат на дисциплина. Всички методи оказват известни влияния, но никой досега не е приложил Божествените методи, да има тези Божествени резултати. По какво се отличават тия Божествени резултати? Аз ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте господар, оставяте вашия слуга за ваш заместник, поверявате му парите си и всичко без никакъв договор, оставяте всичко на неговата честна дума. Той може да ви изиграе, когато иска. И ако след като сте били 10 години в странство, се върнете и той ви каже: „Господине, заповядайте!“ – даде ви точна сметка, той е един благороден човек, не се е съблазнил. Но ако след като се върнете, той не ви признава, задигнал е всичко, изхарчил го, продал го, нищо не можете да намерите – в такъв случай вие имате пред себе си едно фалирало същество. И сега Христос, в тази глава на Писанието, пише какви са последствията на живота в единия и в другия случай.

Ако аз бих ви задал една тема, защо се женят хората сега, всички биха отговорили: „За да се поддържа човешкия род“. Аз задавам сега друг въпрос: Защо ни трябва богатство? Казват, че богатството е едно условие за култура. „При богатството може да има култура, при сиромашията не може да има никаква култура.“ Задавам друг един въпрос: Защо хората трябва да бъдат здрави? – За да могат да работят. Добре, на първия въпрос: защо се женят хората. Ако жената е излязла от мъжа, трябва ли сега с външни свидетелства да доказваме, че тази жена принадлежи на този или на онзи мъж? Всяка една жена, като се жени, знае ли действително, че е реброто на този мъж, за когото се жени? Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро от Адама и от него направил една жена. Адам казал: „Тази е моята жена, плът от плътта ми, кръв от кръвта ми“. Жената как познава, че е ребро от своя мъж, а не е някое чуждо ребро? И аз сега виждам, че мъже и жени си разменили ребрата и затова не се погаждат. Казват: „Тази мома е точно за него“. Ти уверен ли си, че това ребро е точно от него, от този мъж? Ами ако не се намести, тогава? Казват: „Господ е направил така света“. Господ е направил света много разумно. Ние трябва да бъдем разумни, да изпълняваме Неговите закони и над нас, и под нас. Да не мислим, че те нищо не правят! Не, тези закони, които ние не виждаме, много нещо правят. И след като се ожени жената, хората казват: „Слушай, ти не беше за него. Защо влезе в тази кожа?“ Тогава се съберат бащата и майката и казват: „Ще го търпиш“. След като се оженят, търпят се година, две, три, и какво става най-после? – Умре единият, умре и другият; свършва се работата. Разреши ли се въпросът? И казват за тях: „Е, на другия свят ще се примирят“. Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим! Лазар и богатият можаха ли да се примирят? Извика богатият: „Отче Авраме, помилвай ме! Проводи Лазаря да накваси езика ми с вода, защото съм на мъки в този пламък“. И представете си какъв гласовит е бил този богат, че Аврам го чул от толкова далечно място! Някои питат: „Умрелите имат ли езици?“ Както виждате, този умрелият има глас, значи ще има и език. И гърло има, но той е в огън там. Аз взимам нещата тъй, както са. Да не мислят някои, че взимам нещо от себе си. Някои казват: „Може да го изтълкуваме по друг начин“. И аз мога да го изтълкувам по друг начин, но казвам Истината тъй, както си е, не искам да я изнасилвам. Този богатият казва: „Отче Авраме, изпрати Лазаря да ми накваси гърлото“. – „Лазар не може да ти благовества по този начин.“ – „Моля ти се, отче, прати го в бащиния ми дом, защото имам петима братя, и на тях да засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ – „И там не може да благовества.“ – „Е, ако това не може, прати Синът да благовества.“ Казва му Аврам: „Имат Мойсей и пророците, тях да слушат“. А той рече: „Не, отче, Авраме, ако дойде някой от мъртвите при тях, те ще се покаят“. Пак му рече: „Ако не слушат Мойсея и пророците, не щат се увери, ако и някой от мъртвите възкръсне“.

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

За кои? – Царството Божие се благовества само за онези любящи души, за които слънцето изгрява лятно време. Царството Божие се благовества за онези души, които са готови да

приемат слънчевата енергия. За кои се благовества царството Божие? – Само за онези пъпки, които ще се разцъфтят, които ще се оплодотворят и ще дадат плод. Слънцето в съзнателния живот е само за онези умните, добрите, любящите, истинолюбивите, мъдрите хора. За тях е направен този свят. Сега мнозина се спъват и казват: „Христос преди 2,000 години благовестваше“. Христос във време и пространство не е благовествал. Той казва: „Духът, когато дойде, Той ще ви припомни, Той ще ви научи Истината, Той ще освободи много хора“. Когато двама души се събират по Дух, между тях има разбирателство, между тях има взаимно помагане. Когато аз обичам някого, аз съм готов всякога да му направя една услуга. Тогава господарят ще е готов да направи една услуга на слугата си. Той няма да хване звънеца: „Дрън... Иване, ела!“ Когато има любов, той сам може да си направи тази услуга, която слугата трябва да направи. Може ли в света без дрънкане? – Може, това е светът на Любовта. В този свят има по-хубаво звънец. Когато има любов, няма да чакам да дойде господарят и тогава да направя каквото трябва, но три дни по-рано ще свърша всичко. Ако ти слугуваш по любов, то и дрехите, и хлябът, всичко ще бъде направено на време.

Сега някои казват: „Какво стана с моята жена, че откак ходи на беседата на Учителя съвсем се напуснала“. Жена си обвинява, а той изправен! Ами ти като се жени, пита ли, това ребро твое ли е? Да не би да си взел реброто на друг някой мъж? Как смееш да взимаш чуждо ребро? Ами ако дойде онзи мъж, чието е реброто? Всички жени и всички мъже, които се изпращат от Божествения свят тук на земята, идват не да правят каквото си искат, но да изпълнят волята Божия. Има закон за това! И всички тия съвременни страдания, на които сме изложени, това е само едно възпитание, да дойдем до положение да приложим разумния живот, да изпълним волята Божия. А ние сега, като видим един добър човек, гледаме как да го използваме. Онзи знаменит английски реформатор, Йоан Веслей, намислил да остане в живота си неженен, както казват англичаните, да си остане стар ерген. Но най-после решил да се ожени, та дано му тръгне работата. Обаче той се оженил за такава една англичанка, с която имал изпитания през целия си живот. Знаете ли каква била тази жена? Един ден тя го хваща за косите, понеже англичаните нямат брада, разхожда го из цялата стая и му казва: „Слушай, ти с глупавите си проповеди няма да излизаш, да събираш наоколо си жените“. Той ѝ казва: „Не, нито една стъпка няма да сторя от това, което съм намислил, няма да се откажа от Христа“. Три дни след като се оженил, той казва: „Не струва човек да се жени“. Идва след това при него един ученик и му казва: „Учителю, искам да се оженя, намерих една мома, отлична християнка“. – „Да, тя с Христа може да живее, но не и с хората.“ Ние мислим, че онзи, който може да живее с Бога, може да живее и с хората. Ние с Бога можем да живеем, но не и с хората. Трудно е да се живее с хората, усилия се иска за това. Някои питат защо не може да се живее с хората. – Защото между тях не е влязъл още законът на Любовта.

Какъв е съзнателният живот на обществото? – Да се обичат хората, да не се ражда никаква омраза между тях, това аз наричам съзнателен живот на обществото. А ти казваш: „Аз да се издигна, че ще им дам да ме разберат!“ Често слушам някои българи, казват: „Аз да

стана министър, ще избеся всички!“ Всичко хубаво, но нима светът с бесене се поправя? Това са стари методи. Светските хора имат право да се бесят, но умните хора, хората, които са тръгнали по стъпките на Христа, който проповядва Любов, тия методи не са за тях. На опит можем да докажем това. Някой път религиозните хора са фарфарони, лесно е да кажат: „Можем“. Нещата могат да се направят само когато знаем как да ги направим.

Трябва да се благовества! От кога да се благовества? – Туй благовестване е днес. Сега вие може да разберете това нещо много криво. Днес е заради вас. Когато тази пъпка се разцъфти, то слънцето, като изгрее, изпраща своята светлина върху нея и тя я възприема. Този е денят на пъпката за благовестване. В деня, когато разберете една велика Истина и поискате да я приложите в живота си, този е денят на вашето благовестване. От този ден вие трябва да изпитате в живота си едно доволство, да бъдете доволни от себе си. Нека хората говорят каквото искат, ние трябва да сме доволни! Като мерим нещата с тези Божествени мерки, трябва да знаем, че всяка наша мисъл, всяко наше чувство, всяко наше действие е точно определено.

Днес се благовества! Великата Любов, която трябва да се приложи в живота, има два момента. Любовта, която започва първо с обещания и радости, тя е обикновената любов, човешката любов. А любовта, която започва първо с големи страдания, тя е Божествената Любов. В Божествената Любов всякога се иска едно вътрешно самопожертване. Този закон на самопожертване не можете да го приложите без туй съзнание на Любовта. Иначе вие може да си наредите една програма, как ще живеете с мъжа си, как ще постъпвате, но не действате ли съобразно закона на Любовта, нищо няма да направите. Първо, човек трябва да усили в себе си това непреодолимо желание да се свърже вътрешно с Бога. Дотогава, докато не се свържем вътрешно с Бога, докато не разрешим моралните проблеми на живота, ние с ближните си не можем да живеем в хармония. Следователно, щом разрешим този въпрос, на който именно и Христос се облягал, ще разберем думите Му: „Ако кажа, че не Го познавам и не върша волята Божия, аз ще бъда подобен на вас, но аз изпълнявам волята Божия“. Нашето съзнание трябва да бъде будно и при всички случаи трябва да знаем, че и ние вършим волята Божия. А какво говорят хората, това не трябва и да го подозираме. Похвалите от външния свят – това са една спънка. Знаете ли на какво можем да уподобим похвалите? Често когато растенията цъфтят, падат изобилни дъждове, които измиват тичинките и оплодяването не става. Този дъжд не трябва да дойде във време на цъфтене, не трябва да дойде и във време на оплодяването, но – във времето, когато плодът зрее. Същото е и когато ти намислиш да направиш едно добро. Дойдат около тебе, започват да те хвалят: „Много добър човек си!“ Тия похвали измиват всичко около тебе, нищо не ти оставят. Ти представляваш един незавършен живот. Често някои братя и сестри казват: „Мислите ли, че туй, което направих, е нещо хубаво?“ Не, не питай, този дъжд ще измие твоя цвят!

Не мислете, че няма да има слава. Един ден, когато ти завържеш, т.е. когато ти се превърнеш на един плод и отидеш на небето, там ще има похвали. Казва Писанието: „Не

търсете слава на земята, но от Бога“. Не чакайте да ви посрещнат добре на земята, но като отидете на небето, там да ви посрещнат като Лазара. Лазар бил посрещнат от ангелите, те го занесли горе и го предали в обятията на Аврама. Богатият, като умрял, кой го занесъл горе, кой го посрещна? – Никой. Някои, като ме слушат, ще кажат: „Това са бабини деветини!“ Да, тези бабини деветини вие ще ги видите. Аз не искам да плаша хората. Аз считам, че е позорно да плашим хората с неща, които не съществуват. Аз говоря за оплодяването на нещата, казвам ви една велика Истина. Тази велика Истина ще отвори сърцата на хората, да се оплодотворят. Не трябва само да твърдим тази Истина, но да се дойде до онази светлина, която ще действа върху тази пъпка, ще я разцъфти и оплодотвори.

Често, срещаш някой стражар или войник, тебе те е страх. Защо? – Защото в най-малкото нещо може да те заподозрят. Някой носи дълга коса, брада малко неразчесана, веднага тръгне стражар подире му, подозира го, че е анархист! Съберат се няколко души някъде. „Трябва да има някакъв заговор!“ – Подозират ги. Защо стават тия неща? Срещнеш ли един стражар, не трябва да те е страх. Има благородни стражари, има благородни лекари, има благородни военни, навсякъде има благородни хора, които изпълняват съзнателно своята длъжност. Онзи земеделец, който оре земята, защо него считат благороден, а стражарят не? Стражарят правил погрешки. Ами земеделецът не прави ли? Чудни са хората, като казват, че на земеделеца занаятът бил благороден, а този на стражаря не бил! Защо стражарят да не е благороден? Ама той набил този-онзи. Ами че туй става навсякъде! И в Америка, щом не се подчини някой, бият го. Ами онзи земеделец, който оре с ралото, на колко бубулечки отрязва главите! Да, но туй, което той върши, минава незабелязано. Господ еднакво държи отговорни и земеделеца, и стражаря. И единият, и другият вършат престъпления, само че на единия се виждат, на другия не се виждат. Този земеделец може да бъде по-внимателен. Ако не внимава, може да отреже на 100 глистеи главите, а ако внимава, ще отреже главите само на 10. А това е пак култура!

„От тогава се благовества царството Божие.“ Дотогава, докато не схванем, че Бог е една необходимост, дотогава, докато не схванем Бога като Любов, всички сегашни религии, които съществуват, целият сегашен строй на нещата, не могат да се изменят, не може да стане никакво подобрение. Ще бъде смешно да строим една голяма къща с малки прозорци! Една малка къща с малки прозорци е по-хигиенична, отколкото голяма къща с малки прозорци. Туй математически мога да ви го докажа. Ако вашата къща се увеличава, а прозорците ѝ остават малки, тази къща ще бъде по-нехигиенична от малка къща с малки прозорци. Следователно човечеството, като расте, трябва да внесе едно подобрение. Не казвам, че не внася. Внася се известно подобрение, но нас ни е страх да действаме смело. Често религиозните хора казват, че ние не постъпваме право. Кое е правото? Да се каже само, че туй или онуй не е право, то е много лесно, но трябва да се покаже как да постъпваме в даден случай! Виждаш един богат човек, че изнасилва своя длъжник. Казваш: „Не постъпва хубаво!“ Започваш да го молиш: „Господине, прости му!“ Той не прощава. Ти му казваш: „Защо си толкова неблагороден човек?“ Той не те

слуша, не ти обръща никакво внимание. Ти се възмущаваш, започваш да говориш за неговите погрешки. Ти, който морализираш другите хора, а твоята каса пращи от злато, защо не отвориш касата си да платиш неговия дълг? То е лесно така! Ние, хората, виждаме кое е правото, но оставяме другите да го изпълняват. Не, не, ако приложим един закон, той се отнася еднакво за всички. Този велик Божествен закон е бил еднакъв през всичките времена. В миналото е бил такъв, какъвто е сега, и до скончанието на века все ще се благовества. В Любовта няма нито промяна, нито измяна. Онзи, който те люби, който те обича, зло никога не може да ти направи. Той може да ти причини страдание, но то ще бъде за твое добро. Нима онази майка, която обича своето дете, не му причинява страдания? Тури го в коритото, започва да го мие, то вика, дига олелия до Бога. След това го обвие, затопли го, казва: „О, маминото!“ То погледне весело, казва: „Не мога да те разбера, каква си такава майка“. – „После ще ме разбереш.“ Ние, съвременните хора, искаме всичко да ни е по угодата. Не може така. Нещата трябва да бъдат благоразумни в своя произход.

И тъй, за сега от всички ни се изисква Любов към Бога! Някои казват: „Какво трябва да правим сега?“ – Е, какво? Слугувайте на Бога! – „Това го знаем.“ Знаете го! Че това е най-голямото изкуство! Няма по-голямо изкуство от това, да слугуваш на Бога. „Ами че ти трябва да си свършил специално богословско училище, трябва да си талантлив човек.“ Не, не се изискват особени способности. Всеки може да служи на Бога. Не се изисква да си свършил някакво училище. Не мислете, че онези, които са свършили тия заведения, че те имат някаква тапия за служене на Бога. Един английски проповедник, дипломиран от две богословски училища, след като проповядвал 20 години между диваците на остров Цайлон, не могъл да обърне нито един дивак към християнството. Един ден взима той своите дипломи, заравя ги в земята и си казва: „Не съм много учен“. Този ден събира той проповедници, свои приятели, и им казва: „Слушайте, приятели, 20 години проповядвах между диваците, но нищо не направих, не знаях как да проповядвам. Ето в какво седи Христовото учение: имам две ризи, едната я давам – дава я на диваците. Имам две дрехи – едната я давам. Ето, имам повече столове, заповядайте и тях“ – раздава им всичко. Те задигат всичко, което им дава. „Има ли, Господи, още нещо, което мога да раздам? Чакай, имам малко спестени пари. И тях ще раздам.“ Раздава ги, по толкова и толкова се падат на човек. После пак пита Господа: „Има ли още нещо, което не съм раздал?“ Раздава всичко и усеща в себе си един мир. Казва си: „Сега съм доволен!“ Така приложил той Христовото учение. Някои казват: „Като постъпваме тъй, ще ни оберат“. Не, когато в човешкото сърце се заражда тази Любов, човек всичко дава и от нищо не се страхува. При туй последното самоотричане, в този човек се събужда Божественото и той казва: „За в бъдеще ще зная как трябва да проповядвам на тия диваци, как трябва да се живее според Христовото учение. Цели 20 години проповядвах между тях, но нищо още не съм сторил“. През това време у тия диваци се събужда човешкото и те казват: „Ние обрахме този човек“ – и започват да му връщат едно по едно взетите неща. В сърцата на тия диваци се събужда чувството на любов.

Докато пазим нещата с насилие, хората с насилие ще ни ги вземат. Щом кажем, че искаме да живеем по любов, да пазим всичко с любов, и те ще пазят всичко наше с любов. Туй благовестие всеки един от вас ще го провери. Когато вие искате да познаете волята Божия, след като четете Евангелието, след като четете Библията и всички учени хора, ще се вдълбочите в себе си, ще отхвърлите всички онези препятствия, ще си благовествате и ще кажете: „Господи, заради Твоята Любов аз съм готов да извърша всичко, каквото иска сега Христос". Ако тази Любов би дошла сега между вас, какво можеше да има между млади и стари? А сега старите гледат да натиснат младите, младите пък се възбуждат, като някоя бомба, и казват: „Ние не искаме тяхната власт!" В Любовта власт няма. В Любовта има нещо по-велико от властта. В Любовта ти трепериш за онзи човек, когото обичаш, ти предвиждаш всичко, от което той има нужда. Когато ти дойде вкъщи, и стаичка ще му приготвиш, и легло ще има, и храничка. Последната си хапка ще разделиш с него. Това е законът на Любовта.

Ще кажете: „Ние сме слушали тия работи". Има един закон в химията, той е следующият: „Всяко нещо си има своя запалка". Барутът се запалва чрез огън; динамитът се запалва също чрез огън, гори като барут, но като му турите запалката, той експлодирва. Следователно има известни сили вътре в човека, които си имат специални запалки. И Любовта си има своя запалка. Тя може да се донесе от небето. Един ангел, не човек, ще я донесе. Бог ще изпрати специално свой ангел да я донесе. И той, като драсне със своята запалка, целият свят ще се запали. Следователно ще бъдеш смел и решителен, няма да имаш никакъв страх. Ще ти кажат: „Да те запалим" – „Запали ме! Аз намерих това, което търсих." Сега вие ще кажете: „Е, ние ще чакаме, когато дойде нашият ангел". Ами ако този ангел от 10 години хлопа на вашата врата, тогава? Ами ако днес е последният ден да хлопа на вашата врата? Ако днес е последният ден на туй хлопане и се върне, като каже, че никой няма там? Той казва: „Аз всяка година по 2–3 пъти ходя да хлопам там и никой не живее в тази къща". Аз ви казвам: За някои е последен ден на хлопането, затуй отворете! Отворите ли, тази запалка на Божествената Любов ще дойде. Тъй ще бъде!

Казва стихът: „От тогаз царството Божие се благовества".

Като дойде тази запалка, тогава ще се благовества, тогава ще видите какво нещо е Бог, какво нещо е ангел, какво нещо е светия, какво нещо са хората, какво нещо е човешката душа, какво нещо е братство, сестринство. Вашата душа само тогава ще почувства всичко това. Тази душа ще затрепти.

Та казвам: За някои може да дойде вече тази запалка. Онези, за които е дошла близо тази запалка, нека проверят верни ли са моите думи. Не казвам, че са запалени, но нека проверяват, а онези, които не са запалени, да стават да се приготовляват и да се вслушват. Ще чуеш три тихи удара и ще кажеш: „Влез!"

„И от тогаз се благовества царството Божие."

Когато дойде тази вътрешна запалка, тогава ще дойде туй вътрешно просветление на ума и сърцето. Тогава ще се яви възвишеното и благородното в нашите души. Тогава поетите ще напишат най-хубавите си работи; тогава музикантите ще напишат най-хубавите си произведения; тогава готвачката ще приготви най-хубавото си ядене, шивачката – най-хубавите си дрехи. Кой каквото е, тогава ще направи най-хубавото. И тогава кой как дойде, ще пита: „Какъв е този човек? Защо е такъв?“ – Защото запалката на тази велика Любов е дошла и това велико благовестие на този ангел се е докоснало до неговата душа.

Беседа, държана на 17 февруари 1924 г.

1924_02_20 Обектът на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

ОБЕКТЪТ НА СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва

Прочете се резюмето от темите „Най-щастливият ден в годината“.
Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на търпението“.
За идущия път ще имате темата: „Най-важният стих от Евангелието на Йоан.“
Втора тема: „Кой е най-важният въпрос в живота?“
Тук имате линията АВ (фиг. 1). Как може да разделите тази линия изведнъж по най-правилен начин? – От двете крайни точки АВ описваме с пергел дъги и там, дето се пресекат тези дъги, означаваме точка С. От тази точка спущаме перпендикуляр към линията АВ и по този начин я разделяме на две равни части. Допуснете, че вие сте линията АВ, проектирани в пространството, и не знаете към коя система принадлежите. Допуснете още, че вие сте един свят, който сега се формира, намирате се в едно небуларно състояние. Сега как мислите: къде ще бъде вашият център – на линията ли, или вън от линията? Във вас ли ще бъде той, или вън от вас? Ето какви малки въпроси има, които ни спъват в живота. Не че не сте готови да кажете, но всеки един от вас се страхува да каже: имате една неувереност, че ще кажете нещо невярно. Възможно е туй – всеки един човек може да каже неверни неща. Тази възможност може да не произтича от вашето невежество. Да допуснем, че вие пътувате вечерно време в мрачината и виждате един предмет, но не можете да го измерите. Може да направите погрешка, която произтича от външните условия, при които се намирате. Следователно всякога, когато искаме да се произнесем върху един предмет, непременно трябва да има светлина. Може да кажете, че Светлината е от Бога. Отде знаете, че Светлината е от Бога? Представете си, че пред вас се намира един човек, който не вярва в Бога, и ви казва: „Отде знаете, че Светлината е от Бога? Вие с Бога срещали ли сте се?“ – „Ама тъй казват!“ То е друг въпрос. Аз казвам: Светлината не е от Бога. Тогава как ще ме убедите, че не е така? Следователно смисълът на живота на тази линия е само в движението ѝ към нейния център С. Точката С е център на това движение АВ. Ето защо всеки един от вас трябва да има един обект извън своето съзнание. Онези, които са следвали философия, нека кажат има ли такъв обект извън съзнанието. (Няма.) Всяко отрицание обаче показва, че има. Защото ако нещата не можеха да бъдат извън съзнанието, не можеше да има никакво отрицание. Щом едно нещо се отрича, то съществува. Ако ви попитам дали всичко, което съществува, е осъзнато, това е по отношение на Божественото съзнание, а не по отношение на нашето съзнание, защото нашето съзнание не съставлява целокупността на общото съзнание. Казват, че вън от съзнанието нищо не съществува. От кое съзнание? От Божественото съзнание – да, но не и от нашето съзнание. Защото нашето съзнание е част от Божественото съзнание.
Сега какво приложение може да има този въпрос в живота? Да допуснем, че вие сте

гладни, три дни не сте яли. Аз ви задавам въпроса: има ли Господ, или няма Господ? Какво отношение има моят въпрос към вашия глад? Казвате: „Не е важно дали има Господ, или няма Господ, но аз съм гладен.“ Аз ви казвам, че причината за вашия глад е тази, че вие не вярвате в Господа. Ами че то е много естествено! Ако един човек върви вечерно време и се спъва, коя е причината за спъването му? – Няма светлина. Сега някои хора казват: „Светът е лош, защо хората не се оправят?“ Защото Бог не е вътре в техния живот. Помнете само едно правило! Бог във време и пространство не работи в нас. Бог работи извън времето и пространството. Той моментално се появява в нас и моментално се оттегля от нас. В даден момент Бог само ни въздейства и се оттегля. Ние казваме: „Бог живее в нас.“ Ако Бог живее в нас, как е възможно да правим толкова много погрешки? Как ще примирите тия противоречия? Някои казват: „Мен Духът ми говори.“ Да, но Духът живее извън времето и пространството. Духът само въздейства и се оттегля. Тази е причината за всичките спорове между хората, за несъгласията, за крайния егоизъм, защото омразата, лъжата, престъпността: всичко се дължи на това, че Бог не съществува в тях – т. е. не че не съществува, но Бог е извън техния живот. Сега някой ще спори, ще каже: „Бог е вътре в нашия живот.“ Може ли снегът лятно време да издържи на слънчевата светлина и топлина? – Не може. Следователно, ако Бог би се проявил със своята Любов вътре в нас, то нито един от нашите пороци не би издържал – всичко ще се разтопи, ще изчезне. Вие ще кажете: „Ама Господ на мен ми е говорил!“ – Кога? – „Миналата година, на 5 декември, в 5 часа сутринта!“ – Е, какво ти каза? – „Каза ми да имам вяра.“ – Имаш ли я? –„Още не съм я развил.“ Друг казва: „И на мен Господ ми проговори.“ – Какво ти каза? – „Да имам любов към ближния.“ – Имаш ли я? – „Старая се.“ Друг казва: „Мен Господ ми се яви. Каза ми да уча.“ – Е, учиш ли се? – „Според условията, гледам да ги използвам. Още не съм станал учен човек, но за в бъдеще имам намерения.“

Това е крайно неопределен език, туй е езикът на Земята. Тук така се говори. Ако на съвременните хора бихме говорили на един определен език, щеше да им мръдне дъската. Техният мозък не би издържал на този език. И затова най-приятното занимание сега е хората да правят погрешки. Вие си мислите: „Защо са допуснати погрешките?“ – Те са най-приятното занимание. – „Защо?“ – Тия погрешки, които правите тук, на Земята, в Невидимия свят ги купуват и от тях изкарват нещо хубаво. От всяка една ваша погрешка след време ще образуват нещо прекрасно, нещо хубаво. Вие се мъчите, безпокоите се: защо са тия погрешки. В Природата Божественият разум така е разпределил нещата, че нито една сила, нито едно действие не отива напразно – всичко се използва. И в Исайя един стих казва: „Словото ми няма да се върне, преди да принесе плода си.“ Значи разумното Слово няма да се върне, преди да принесе своя плод. Исайя разбира, че то ще принесе своя плод.

Във вас трябва да има един определен стремеж. Попитайте ония, които говорят, че имат съобщение с Невидимия свят, да ви дадат едно направление: към коя посока човек трябва да се задвижи в даден момент. Ние казваме: „Трябва да се движим над.“ Това над накъде е: в коя посока, на кое място? – (Към Слънцето.) На кое място на Слънцето? Мнозина са ми казвали: „Не може ли да ни изведеш?“ Къде да ви изведа например? Допуснете, че ви

изведа в другия свят и видите, че и там има планини, но по-високи, долини, но по-широки, реки, извори – какво ще кажете? – „И този свят е като нашия.“ Пак ще намерите физическия свят. Тогава какво ще научите? Допуснете, че ви заведа да видите ангелите: красиви като слънца – и светят. Тази светлина ще внесе във вас страх и трепет. Какво ще научите от светлината им? Значи вие трябва да сте на онзи уровен на развитие, при който тази ангелска светлина и топлина да може да се оползотвори правилно за вашето развитие – да може да я възприемете и да я асимилирате. Другояче тази светлина и топлина ще бъде вредна за вас. Туй ни най-малко не е едно опровергаване на онзи живот, който са прекарали всички разумни и добри хора. Трябва да се провери какви са били методите, начините, по които те са живели. Например трябва да се види какъв е бил методът на апостол Павел, на апостол Петър, на Йоан, на всички пророци, на светиите, защото те са имали начини, те са имали методи, по които са живели.
Сега често се явява някой и казва: „Какво може да ни даде прераждането? Какво може да ни обясни то?“ Прераждането до известна степен ще ни обясни например защо двама души се мразят или обичат, защо един човек е по-умен, друг – по-глупав. Но по закона на прераждането ние нямаме още ония методи, с които да можем да възпроизведем миналите си съществувания. Още не сме достигнали това развитие, че от живия човек да можем да възпроизведем неговите минали съществувания като на кинематограф: да дойде един човек, да завърти кинематографа и да видим редицата наши съществувания. Сегашните хора още не са стигнали дотам. Един ден може би ще стигнат до това развитие. Миналото е написано на човека. То говори, то е едно твърдение. Ние още нямаме средства да превърнем тия картини, да видим каква е историята на човешкия произход. Моята цел сега, в дадения случай, е знанието, което човек придобива, да може да го използва, т. е. не да го използва, защото тази дума, използване, има малко лош смисъл, но знанието, което човек има, той трябва да го употреби за добро.
Тъй както вървите, аз забелязвам, че у мнозина се изгубва желанието и интересът към музиката, към поезията, към четенето: вие постепенно се свеждате към един еднообразен живот и у вас постепенно се образува едно хипнотическо състояние. Вие се стремите към Бога, но в дадения случай този стремеж не е определен. Казвате: „Ще жертвам имането си за Бога!“ – Но не го жертвате. „Ще покажем подвиг!“ – Но не го показвате. „Ще покажем геройство!“ – Няма го. „Ще покажем голямо търпение!“ – И него го няма. „Ще покажем безстрашие!“ – Няма го. „Ще покажем смирение!“ – Няма го, т. е. не че го няма, но отвън не се проявява – отвътре може да го имате. После казвате: „Да проявим Любовта в този висш смисъл!“ – Няма я. Ние виждаме, че всеки върви така. Някой говори, ти слушаш. Говори за Господа, разправя своята опитност, но ти в себе си казваш: „Дано свърши по-скоро!“ Нямаш търпение да го изслушаш. Така е и с мъжа, и с жената. Жената говори, мъжът казва: „Мълчи, на мен ми дотегна да слушам за Господа!“ Мъжът говори, жената казва: „Мълчи, на мен ми дотегна да слушам за Господа!“ После, хората са много докачливи. Вие, учениците, сте по-докачливи от светските хора и много сте своенравни. От най-малкото нещо се докачате. Казва някой: „Аз няма да ходя вече на събранията, няма да слушам, аз мога да си живея сам.“ Ами че тук, в училището, никой не те е теглил с кука, нито те е използвал. Защо казваш, че няма да ходиш? Ако имаш някакъв

ангажимент, то е друг въпрос. Ще бъде смешно един вол, който е влязъл в дама, да казва: „Аз няма да седя в дама.“ Кой те кара да седиш? Ти сам влезе – ще седиш, колкото искаш. Ще влезеш и после ще кажеш: „Влязох, понеже исках. Излизам, понеже искам.“ Тук няма никаква философия. Трябва да знаете обаче, всички трябва да си запечатите в ума следната мисъл: всички имате отношение към Бога! Вашият живот не е ваш, но е на Бога, разбирате ли? Този живот Бог ви го е дал. Вие отричате Неговия живот, а следователно носите една много голяма отговорност по отношение на Бога. Никаква друга отговорност нямате. Ние носим в себе си Божествения живот, който Бог ни е дал. Някой живее непорядъчно. Нямаш право да живееш непорядъчен живот! Този живот не е твой. Ти си една кесия. Тия пари ще ги дадеш, комуто трябва, а не на твои роднини. Ако не, ще дойде комисия и – хайде в затвора. Ти ще внесеш в банката всичките пари. Някой казва: „Аз съм свободен да живея, както искам.“ – Не си свободен да живееш, както искаш. „Аз съм свободен да любя.“ Кого да любиш? Хората все от любов умират, все от любов се избиват. В съвременните окултни школи има ученици, които са разбрали живота, които са разбрали този велик идеал, но малцина са те. Има членове на църквата, които са разбрали живота, но болшинството от тях не живее добре, а казва: „Днес за днес!“ Някой казва: „Аз ходя на събрание за развлечение.“ Друг казва: „Аз ходя, когато няма какво да правя.“ Трети рече: „Аз да слушам само еди-кой си проповедник.“ Ти слушаш за това, за онова, но то не е тъй. Проповедникът няма право да проповядва, каквото иска. И ти нямаш право да слушаш какво хората говорят. Господ няма нужда от глупости, разбирате ли? Не е ли хубаво да имате онова благородно качество в себе си, да имате онова уважение и почитание един към друг? Като срещнете някого, да имате към него истинско уважение, тъй както спрямо себе си – ни повече, ни по-малко. Нямаме право да злоупотребяваме с Божествения живот! Това е единственият закон засега. Каквото и да работи човек в света, той трябва да има предвид обогатяването на този живот. Като четете Евангелието, ще намерите притчата за онзи господар, който дал власт на своя слуга да управлява десет града. Защо? Защото той вършел неговата воля. А на онзи, който не вършел волята му, нищо не му дал.
Често се говори, че трябва да имаме концентрирана, силна воля. Едно от условията за развиването на силната воля е чистият живот. Чистотата, чистия живот не може да ги купим отникъде. Думата чистота има няколко значения. Аз давам следната аналогия: гледам някой път ръцете си – виждат ми се чисти. Искам сега да зная дали моите ръце са чисти, или не. Правя опит. Взема леген с топла вода и сапун и си измия ръцете. Водата става черна. Значи водата показва, че ръцете ми не са били чисти. Изхвърля тази вода, още веднъж ги сапунисам – водата е пак черна. Няколко пъти ги измивам, докато водата стане чиста. Сега вече заключавам, че ръцете ми са чисти. Казвам някому, че умът му не е чист. „Как, умът ми да не е чист!“ Да, умът е нещо материално и мислите са нещо материално. Както ръцете може отгоре да се окалят, така и умът, и мислите може да се окалят. Ще ги измиеш. Казвам: сърцето ти е нечисто. „Как нечисто?“ – И то става отгоре нечисто като ръцете. Ще го измиеш веднъж-два пъти със сапун и вода и ще провериш. Докато има кир във водата, не си прави илюзии, че сърцето ти е чисто. Когато казвам, че умът ти е нечист, че мислите ти са нечисти, трябва да ги измиеш. Започнеш да миеш ума:

измиеш го веднъж-два пъти и, след като го измиеш, ще дойде малка светлинка и ще усетиш едно успокояване. Това е един от признаците, че умът ти е чист. Когато работиш върху сърцето си, щом се очисти сърцето, непременно ще почувстваш една малка радост, едно успокоение. Това са признаци в дадения случай, че този процес на чистене е въздействал. Не мислете, че един ден, като очистите сърцето си, повече не трябва да го чистите. Всеки ден човек трябва да чисти сърцето си! Всеки ден човек трябва да чисти ума си! Даже много хубаво ще бъде, ако вечерно време, като останете сами, половин час преди лягане, си направите сметка какво сте мислили през деня, как сте го прекарали: да си дадете отчет за вашите мисли или за вашите чувства. Ако искате да бъдете ученици и да усилите вашата воля, непременно трябва да правите опити. Някой ще каже: „Аз ги правех едно време, но сега престанах.“ Човек, който започва и престава, е по-лош от онзи, който никога не е започвал. Ще ви докажа защо е по-лош. Представете си, че АВ е един прът, на който съм се качил, и отивам към С (фиг. 2). За нищо не мисля. Разстоянието от АВ към С е един метър. Ако падна, няма да се произведе никаква вреда, защото разстоянието е един метър високо. Но в мен се заражда една амбиция да вървя, да се кача на по-високо място. Вървя от С нататък, на 500 – 600 метра височина, и се спра на това място: назад не мога да се върна, нагоре не искам. Ако се спра, ще падна. Защо? – Всяко спиране е падане. Често в това движение нагоре стават бури. Щом се спрем, дойде тази буря, задигне ни и ние се намерим на 500 – 600 метра долу. Как мислите тогава, какво ще бъде положението ви? Писанието казва: „Онези, които стоят, да гледат да не паднат.“ Да гледаме да не губим припечеленото. Някой казва: „Аз не съм толкова лош човек.“ – Не, ти си на кривата посока. Казваш: „Аз не съм толкова лош човек.“ – Да, но не си и толкова добър. Не си толкоз лош – това е отрицателно. Не си толкоз добър – това е положително. Сега вие сте от тия ученици, които очакват, както се казва в Писанието, едно голямо наследство. Казвате: „Ние нямаме работа. Като дойде наследството, тогава ще си купим книги да учим.“ Чакате да умре баща ви, понеже баща ви е скъперник. Ами защо да си губиш времето, защо да чакаш да умре баща ти, та тогава да се учиш? Иди и работи още сега. Тази е съвременната философия в света. Казват: „Нека се оправи светът, че като дойдем в бъдеще при друга култура, когато хората бъдат по-благородни, тогава ще развием своя характер.“ – Не, и тогава ще бъде същото. Силните натури в света се показват, когато има най-много грехове, когато условията са неблагоприятни. Ако ти на най-силната буря не можеш да издържиш, то и на най-силната топлина не ще можеш да издържиш. Тия две неща са равносилни. Някои може да кажат: „Този път е много труден, аз не съм завършил университет.“ Ако с университети, с гимназии може да се оправи светът, тогава най-добрите хора трябваше да бъдат тези, които са ги завършили. Вярно е, че един човек, който е завършил университет, може да свърши по-хубава работа и по-добър човек може да бъде, но и много лош човек може да бъде. Онзи, който не е завършил университет, не може да бъде толкова добър, но не може да бъде и толкова лош. Хората на науката могат да принесат по-голяма пакост, ако не вървят в правия път, но когато работят, принасят по-голяма добрина. Тогава как трябва да се приложи това Учение? Някои казват: „Да се приравним с хората.“ Как разбирате този въпрос? С кои хора да се приравним? Ще се приравняваме с хората, само когато сме невежи.

Представете си, че аз съм човек, който владее законите на Природата, и нямам нито пет пари в джоба си, нито кесия, нито слуги. Излизам в планината, огладнея и седна на един камък. Тропна с пръчицата си и тъй, както в 1001 нощ, яденето излезе. Ще се нахраня. Тропна пак, масата се прибере, няма я. Искам да си почина. Как? На тревата или на кревата? Тропна – приготвено легло, легна си. Тропна – леглото пак изчезне. Искам да пътувам. С аероплан или с автомобил? Тропна – пристига автомобилът. Питам: с кого трябва да се приравня, я ми кажете! Туй приравняване в съвременните хора е смешно.
В една видна евангелска църква на Спържи, една от най-богатите евангелски църкви, трябвало да се съберат пари за благотворителни цели. Членовете на тази църква били все богати хора, препълнени им били касите със злато. Събират се всички благочестиви християни да се помолят на Христа да им прати някак една крупна сума, за да подемат Неговото дело, да свършат добре тази работа. Ще се молят на Христа да отвори кесиите на другите хора, когато те имат в изобилие. Спържи, проповедникът, им казва: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Христа! Ето, аз отварям кесията си и давам толкоз. И ти, братко, толкоз ще дадеш. Ето, имаш, изпълни Волята Божия, считай, че Христос ги дава! Права ли е тази мисъл? – Права е. Обаче нито един от вас, които сте ученици, не мисли, че е касиер на Христа. Всеки мисли, че е господар. Това е едно лъжливо положение. Преди всичко всеки един от вас трябва да почувства, че по отношение на Бога е слуга. Почувства ли, че е слуга, в него ще се зароди един нов импулс, едно ново разбиране, една нова философия – да схваща и да прилага нещата. Методите, които сега съществуват в света, са най-слаби. Тези методи, които употребяваме сега, са играчка. Ако ви дам другите методи, всички ще се намерите в следното положение. Вие ще приличате на деца, всеки един от вас ще тръгне да се хвали кой какво е получил. Ако например аз бих ви научил, като тропнете с пръчката си, да имате това, което искате, вие току изведнъж ще кажете: „Знаете ли какво мога да направя аз?“ Тропнете. На друг кажете: „Ти знаеш ли какво мога да направя аз?“ Пак тропнете. И тогава започва това тракане. Питам? Каква цел ще се постигне? – Това е външната страна на нещата. Има по-велики неща в света! Когато в душите на хората се възцари Любовта, те пожелават от името на тази Любов онова велико Божие благо – знание за умовете, чувство за сърцата. Това положение е най-хубавото, най-красивото.
В света ние се нуждаем от приятели, които да ни пожелаят хубавото. В това отношение външните условия, живите условия имат голямо значение. Например има поети в света, има музиканти, но тия поети ги създават техните приятели. Музикантите ги създават техните приятели. Те стават причина да се прояви техният талант. За един музикант, за един поет тия условия са тъй необходими, както едно растение не може да расте без почва, без вода и без въздух, макар че има условия в себе си. Ако един човек с какъвто и да е талант няма при себе си добри приятели, които да са като почва за него, той не ще може да се прояви. Ти, като прочетеш нещо, което той е написал, в душата си ще пожелаеш нещо хубаво за него и туй, което пожелаеш, той ще го почувства. Тъй че във всяка една окултна школа вътрешният стремеж е да се образува именно тази аура. В старо време учениците от школата на Питагор са се подлагали на тежки изпитания. Тежкият изпит седи главно в очистването на кирта.

Сега например, ако бих ви дал такава една тема: да излезе един от вас на таблото и да опише според своята опитност как различава моралните чувства от личните и от себичните чувства, как ще ги опише? В моралните чувства всякога има единение, единство – целта, към която се стремят всички същества, е една. Когато едно същество в името на тия чувства извърши нещо, и на Земята, и на Небето, всички му се радват. Например ако ти напишеш от дълбочината на твоите морални и духовни чувства следния стих:
Любовта носи живот.
Мъдростта носи знание.
Истината носи свобода.
Духът ги съдържа в себе си.
Тези изречения имат смисъл. Ако вие вземете изречението Любовта носи живот и не го съедините с изреченията: Мъдростта носи знание; Истината носи свобода;Духът ги съдържа в себе си, няма да имате никакъв резултат. За да може да развиете живота, знанието, свободата, вие трябва да ги съедините с Духа. Вашият живот, вашето знание и вашата свобода трябва да растат в Духа. Духът ги носи в себе си.
Сега как ще проверим, че Любовта носи Живота? Някой от вас може да каже: „Аз имам този живот.“ Вие може да проверите дали Любовта носи живота, или не. Искам да опитате дали този закон е верен, или не. Ще отидете при една сестра, която е отпаднала духом, и ще си поставите ръцете върху главата ¢, нищо няма да ¢ говорите. Ако в нея се зароди едно желание за живот, значи вярно е, че Любовта носи живот. Опитът тук е на дело, а не на думи. Някой път думите хипнотизират. Ще си подържите ръцете, ще видите дали животът може да се предаде чрез ръцете. Ако тази сестра се въодушеви, тя е почувствала, че се е вляло нещо в нейната душа. Значи първият закон работи.
После вие казвате, че Мъдростта носи Знание. Имате едно глупаво дете. Нека трима разумни хора поставят ръцете си върху главата му. Ако този закон е верен, ако вие сте съединени в Духа, в това дете, което е било глупаво, мързеливо, веднага ще се зароди желание да учи и то ще стане много трудолюбиво.
Сега трето правило. Казвате, че Истината носи Свободата. Когато вие поставите ръцете си върху човек, който е бил ограничен във всяко отношение, веднага неговите външни отношения ще се изменят. Той ще почувства силен копнеж към свобода, към простор. Често има хипнотизатори, които поставят ръцете си по известен начин върху главите на хората, но освен че не внасят живот, внасят известно хипнотическо състояние. В църквите често проповядват: трябва да се покаеш, да се покаеш, да се покаеш – и най-после човек се покайва. Какво става? – Покаяният не може да бъде по-горен от онзи, който го е заставил да се покае. Ученикът, който се учи при един учител, не може да бъде по-горен от него: ще бъде като учителя си, а по някой път ще има същите слабости, каквито има и учителят. В Америка, в една област, имало един проповедник, който носел главата си наклонена наляво. Всички четиристотин души в тази област все тъй си носели главата по примера на проповедника. Считали, че това нещо е хубаво. И лошите, и добрите навици са заразителни. Много от тия примери биха ви привлекли. Може да проверите това. Да кажем, вие минавате някъде и виждате, че някой си играе. Най-първо вие мислите, че туй не ви е направило впечатление, обаче вечерта, като се върнете у дома си, започвате да

играете. И доброто, и злото по рефлексия се предават. Всяко влияние се предава неизбежно, всяка форма се предава неизбежно. Има един закон: всяко нещо, което ни е направило впечатление, ще се прояви вътре в нас. Затова именно сърцето на ученика трябва да бъде пълно, да няма никаква празнина. Защото всяко нещо, което прониква в празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човека трябва да бъде пълно с благородни неща, за да бъдем избавени от влиянието на външния свят.
Това, което става сега в света, от Божествено гледище не е толкова лошо. Това, че хората умират, от Божествено гледище не е зло. Тия форми са несъвършени. Телата на тия хора не са такива, каквито трябва да бъдат. Господ постоянно ги гради и ги разрушава. Той е единственият, който може да разруши и да съгради. Ако разрушиш, ти не можеш да съградиш. Някой казва: „Господ може, и аз мога." Хубаво, но Господ, като събори една къща, съгражда друга, а ти събориш и не можеш да съградиш.
Сега всички трябва да имаме един определен вътрешен стремеж. Ученикът трябва да бъде свързан идейно с по-висши същества, които да му дават подтик за обикновения живот. Той трябва да знае, че обикновеният, сегашният му живот ще създаде условия за неговия бъдещ живот. Не мислете, че сегашните условия, при които живеете, са неблагоприятни. Не. Слушам, някой казва: „Що съм се вмъкнал между тия невежи! Аз мога да вляза между учени хора в света." Той мисли, че там ще го посрещнат с лаврови венци и ще го увенчаят. „Ние го знаем света!" Ако тук не те посрещнат добре, и там няма да те посрещнат добре. Ако ние не можем да победим малките мъчнотии, които имаме, как ще победим големите? При сегашните условия ние имаме да побеждаваме още ред мъчнотии. Има още много години, през които учениците на окултната наука ще срещат ред мъчнотии. Вие трябва да се въоръжите с търпение, да преодолеете тия мъчнотии. Някои казват: „Иде Царството Божие!" – Да, иде, лесна работа е, като дойде, но докато дойде Царството Божие, има един доста дълъг период от време. Дотогава ще минете през известни мъчнотии. Готови ли сте да ги посрещнете? Готови сте, но не повтаряйте погрешката на онези руснаци там, при Елена, които, като превзели града, напили се хубаво. Казват им: „Турците идат!" – „Ничево!" – „Турците идат!" – „Ничево!" Като ги нападнали, тогава удрят онези казаци на бяг. Помнете: турчинът е още в света! И във вас има турци. Чалми имат те. Някои имат и по една гъжва, някои – по две гъжви. Аз наричам знание само това, което може да придружи човека след неговото заминаване в задгробния живот. Знание, което може да се заличи от мозъка на човека, е само забавление. Един човек, който има библиотека от десет хиляди тома философски книги, който е научил много работи – всичко това може да се изличи. Това, което остава, то е най-важното, то е хубавото в живота. Най-важното за нас е това знание, което може да остане с нас, та като отидем на другия свят, да го носим. Това значи събуждане на Божественото съзнание. Всички трябва да се усещате силни.
Сега моето желание, целта ми не е да се примирите, но искам да бъдете силни, да не сте малодушни. Защото, гледам, мнозина от вас сте малодушни. Аз наричам силен човек онзи, който, като дойдат страданията, казва: „Тия страдания са на място, още, още страдания искам. Тия са малко." А пък сега, като ни дойде едно малко страдание, ние ще окрекаме орталъка, всички ще знаят. Да няма отчаяние, а понасяне на страданията. Това е

каляване за ученика. Ученикът трябва да има характер, да издържа. Ние казваме: „Диамантна воля трябва.“ Мнозина от учениците и от ученичките, както ги виждам, нямат диамантна воля.
Търпението в човека морално чувство ли е, или лично? Когато някоя жена търпи мъжа си, от морални съображения ли търпи? Тя е много весела, казва: „Аз ще ти направя това, онова – всичко.“ От морални съображения ли, или от политика е това? Вие имате ли опитността на това търпение, за което говорите. В личното търпение винаги влиза една неприязненост. Някой търпи, но прави усилия над себе си. Ние се радваме на моралното търпение. При моралното търпение, щом ти дойде една неприятност, ти усещаш радост. Например мъжът и жената не живеят добре. Няма да се докачате. Аз виждам мъжа и жената като две величини, като 1 и 2. Мъжът и жената не представляват личности, това са само символи. Мъжът може да каже най-лошите неща на жена си. Ако тя усети една приятност в себе си, това търпение е морално. Но ако усети в себе си една обида, това търпение не е морално, в него има вече личен елемент. И в моралните чувства човек усеща едно разположение. Моралните чувства водят към съвършенство. Човек трябва да бъде съвършен! И ние можем да бъдем съвършени. Опитайте се някой път, когато някой ви обиди, да запазите съзнание. Аз съм следил този закон на моралното чувство. Какви големи тънкости се изискват, за да се спази той. Онези същества, които поставят човека на изпит, са големи майстори. Имаш едно богатство, разположен си, весел си, като че имаш цялото богатство на света. Дойде един момент, за нищо и никакво, за пет пари работа, кажеш нещо и в една минута всичкото ти щастие изчезне. Може да мине ден, два, три, цяла седмица, докато ти мине. Затова всички ние трябва да имаме този стремеж към Бога: да разберем, че Бог е Бог на Любовта, на Мъдростта, на Истината, които носят за човека Живот, Знание и Свобода. Неговият Дух съдържа всичко това в себе си.
Тайна молитва

Осемнадесета лекция от Учителя
20 февруари 1924 г., София

1924_02_24 Моралният тип
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София,
Издателство „Бяло Братство“, 1996.
24 февруари 1924 г.

МОРАЛНИЯТ ТИП

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели!

Размишление.

Прочете се резюме от темите „Отношението между моралните чувства и умствените способности“.
(На черната дъска е поставена една нарисувана картина – глава, която представлява един морален тип.)
Всички съгласни ли сте с този образ в картината? По какво се отличава моралният тип? Кои са външните черти? Как познавате дали някой човек е морален или не? Все-таки трябва да имате една мярка, колкото и да е малка.
Всички трябва да си служите с ония методи, с които природата си служи.

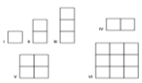

Това отверстие (I) е един прозорец. Този прозорец е в зависимост от стаята, в която е поставен. Ако този прозорец се продължи два пъти (II), колко повече светлина ще влезе? (– Два пъти повече.) Ако се продължи три пъти? (– Три пъти повече.) и т.н. Сега, ако ние разширим този прозорец, а не бутаме неговата височина (IV), колко светлина ще влезе? После, ако го увеличим и на ширина, и на височина (V), колко светлина ще влезе? (– В квадрат повече.) Ако го увеличим и на широчина, и на височина три пъти? (VI) (– В куб повече.) Количеството на светлината зависи още и от това, дали светлината влиза направо в прозореца или чрез отражение. Да допуснем, че вие прекарате светлина в прозореца чрез отражение, чрез някое огледало. Как мислите, тази светлина дали ще има същия ефект, както когато влиза направо в стаята? – Не. По същия начин някога и вашите мисли и идеи не са здравословни. Знаете ли защо? Защото някой път вие възприемате някои идеи чрез отражение. Това показва, че вие сте на север. Тази светлина не ви ползва, тя носи смърт в себе си. Разбира се, тя е по-полезна, отколкото ако живеете в някоя изба, но все-таки тази северна светлина ще окаже известно влияние върху вас. Тъй щото, вие може да бъдете обърнати с вашия ум или към юг, или към север, или към изток, или към запад. Има и едно пето положение на ума: нагоре.

Във всеки даден момент вие трябва да разбирате каква е посоката на вашия ум. Вие трябва да разбирате не само посоката на вашия ум, но едновременно и посоката на вашето сърце – накъде се движат вашите чувства. Чувствата са също тъй сили в природата. Най-първо трябва да разгледате умствения и чувствения свят като движение на живи сили в природата. В потънкости няма да се спирате. Проучвайте закона на тия сили, при какви условия се развиват чувствата. За пример, аз мога да повдигна между двама ви ревност. Даже и между тия, които са най-благородни, и между тях може да се повдигне ревност. Ревност може да се повдигне и между сестриче и братче. Майката може да повдигне цял скандал, ако направи на братчето по-хубави дрехи, а на сестричето по-лоши. Ако майката не внимава, непременно ще се породи ревност. Ако вие не разбирате законите в света, около вас постоянно ще се създават условия за ревност. Разбира се, майката ни най-малко няма да създаде умишлено един спор или една разпра между децата. Някой път тя е повече привързана към момченцето, отколкото към момиченцето и от това изниква ревността. Така е, момченцата са повече обичани. Туй е раздвояване в чувствата. Като се роди момче, считат го за благословение. Има други случаи, когато момичето е „добре дошло“. Когато са дошли 4–5 братя, тогава и братята посрещат момичето с радост и казват: Да имаме едно сестриче! Бащата, ако има двама сина, не мисли за тях как ще ги нареди, но ако има две дъщери, почва да мисли.

Сега, вие не трябва да давате личен характер на вашите чувства. Вие ще ги изучавате като сили, като движения в природата. Защото щом влезе тази сила в тялото ви, тя ще произведе едно или друго влияние. Следователно силата и посоката на вашия ум ще се определи от степента на вашите чувства. Ако в чувствата си сте развълнувани, вашият ум не може да мисли спокойно. Непременно чувствата ви трябва да бъдат интензивни, но спокойни, т.е. да има хармония между тях. Не разбирам да се удоволствате, то е външната страна на сърцето, но да дадете подтик на вашето сърце към работа. Има чувства, които лишават човека от работа, създават леност в него. Такива чувства се зараждат у богатите хора. Дъщерята и синът казват: Баща ни е богат, ние можем и без учение и без знание. У тях знанието е повърхностно.

Знаете ли сега накъде е обърнат вашият прозорец? На юг, на север, на изток или на запад? Лъчите на светлината имат различно влияние. Те се различават по това, отде идват – дали от юг, от север, от изток или от запад. Различават се по теченията в тях: има едно електрическо течение и едно магнетическо, което върви от изток към запад; има друго едно течение, пак електрическо и магнетическо, което иде от север към юг, на което има и обратно течение. Тия две течения се прекръстосват. Ако някой път вие попаднете на течението от изток към запад и приемате тази светлина, вие ще придобиете по-голяма сухота. Астролозите казват тогава, че върху вас идва повече влиянието на Сатурна. Тогава вие ще обичате светлината, но ще станете много взискателни, ще гледате да намерите погрешка в този, в онзи. Ако пък приемете светлината от север, ще обичате Истината, но ще станете чрезмерно студени и хладнокръвни, тъй че няма да се интересувате за страданията на хората. Ако вие възприемете светлината от юг, у вас ще се роди една

топлота и разширение, но има друга една опасност – ще станете мекушав и гъвкав. За такъв човек турците казват: Той може да се спогоди с всички хора. Дето и да иде, той може да прекара добре. Всичко прави, на всички угажда: и месо яде, и винце пие, и леща яде – навсякъде се бута. Такъв човек ще изпадне в положението на Настрадин Ходжа, който си направил една пещ, но дохожда някой и му казва: Защо си я обърнал към изток? – Ами накъде? – Към запад, по-хубаво гори. Обърнал я той на запад. Идва друг: Онзи, който ти каза да я обърнеш към запад, толкова разбира той, не знае ли – към север гори по-хубаво? Обърнал я Настрадин Ходжа към север. Трети идва и му казва да я обърне на юг. Обръща я на юг. После, за да угоди на всички взима, една кола с четири колелета и направо върху нея пещта. Дойде някой, той го пита: Накъде искаш да бъде обърната пещта – На север. Обръща колата на север. Дойде друг, пита го: Накъде искаш да бъде обърната пещта? – На запад. Обръща я на запад. Каквото положение искат, това прави и на всички угажда.

Често характерът у някои хора е такъв, като пещта на Настрадин Ходжа – на колелета. Този човек вие наричате умен. Когато моралният характер вземе такъв израз, човек се демагнетизирва, колкото и да е силен. Ако вие турите на едно растение тор повече, отколкото може да асимилира, туй растение прегаря, изсъхва. Лошите влияния на хората някой път може да ни подпушат. Никой в света не е толкова силен, щото във всички моменти да може да отбие злото. Затуй, именно, още в тази възраст, в която сте, трябва да проучвате силите в природата. В природата има разрушителни сили, които действат и върху сърцето, и върху ума. Много ваши желания имат характер на бомба. Много ваши мисли могат да имат същия разрушителен характер. Ако вие бутате такова едно желание, ще бъдете тъй внимателни, както един техник бута една бомба. Тя съдържа пироксилин, не трябва, да я бутате. Който е взел тази бомба, да я изнесе надалеч, на два километра и там да я остави. Заминете си, не човъркайте това желание! Имате някоя лоша мисъл, не я човъркайте! Това, което казва Христос: „не противи се злому", подразбира: не изследвай, не човъркай злото. Вие трябва да имате всичкото знание, за да можете да боравите с всяко зло. Не само вие, но и много окултисти, които се занимават с тази опасна област, пострадват. Затова обръщам ви внимание на моралната страна. Човек трябва да стане морално силен, духовно силен. Любовта трябва да бъде един от главните елементи в неговата душа. Любовта трябва да бъде силна, за да могат всички други елементи да се хармонират с нея. Защото по някой път може да се зароди в душата ви едно вътрешно разколебаване раздвояване, съмнение, недоволство. Те ще дойдат но тогава вие ще си създадете работа – ще работите. Те сами по себе си ще дойдат – и при най-големите мъчнотии, и при най-благоприятните условия. Правени са такива опити. И с вас може да направят това – да ви поставят в една стая с всички удобства, при все това пак ще се яви у вас едно малко недоволство. Вие трябва да знаете как да се справите с това недоволство. И ако няма кой да ви ръководи и упътва, във вас веднага ще се яви песимизъм.

Следователно в такива моменти, при едно недоволство от живота, вие трябва да имате светлина. Вие трябва да имате едно упътване, да знаете как да използвате тия

отрицателни сили. Защото отрицателните сили в природата могат да бъдат и за ваше добро. Трябва да знаете, че външният свят няма да ви посрещне с венци. Никого не посрещат тъй. Ако вие пуснете вашата кокошка всред София, как ще я посрещнат? Мислите ли, че тя ще се върне във вашия курник? – Не, тя ще влезе в някоя тенджера, ще я сварят и всичко се свърши с нея. Мислите ли, че ако пуснете някой ваш вол или кон всред София, ще се върне той при вас? – Не, ще изчезне някъде. Не само животните изчезват, но и хората изчезват. Не мислете, че вие сте свободни. Не сте свободни. Мислите ли, че сте свободни, това е една илюзия. Вие казвате: ние можем да направим всичко. Тогава задайте си задачата, да можете да победите тия малки мъчнотии в живота, които сега се създават. За пример, дойде у вас едно малко съмнение. Какви са вашите начини за побеждаване на съмнението? Да кажем, вие отричате всички пътища, казвате: бъдещ живот няма, правда няма, хората са безчестни. Или пък вие се обидите, разсърдите се нещо. Питам: в такъв случай какво трябва да правите? Задайте си въпроса: откъде черпя аз тия знания, че хората са лоши, че няма правда в света и т.н.? Каква е моята мярка? Имам ли основание в това? За да кажете, че всички хора са лоши, трябва да имате една мярка. Коя е тази мярка, с която мерите, че всичко считате илюзия? Ако всичко е илюзия, значи имате една мярка, с която мерите нещата. Коя е тази мярка? Вие туряте за мярка себе си. С това искате да кажете: Аз съм единственият добър човек, освен мен друг няма. Да, вие сте прави, но до вас има друг господин, който мисли също като вас. И той казва: Аз съм най-добрият човек. Един ден вие двамата се разберете. Най-първо допущате, че освен вас друг добър човек няма, но като намерите друг човек, който мисли точно като вас, казвате: Значи имало и друг добър човек. После намирате втори, трети, четвърти и т.н. Питам: ако вашата мярка е вярна, на какво основание допущате, че и те са добри? Щом има едно изключение, могат да влязат и много други изключения. Изключенията в разсъжденията на хората показват, че хората не са прави.

Но да се повърнем сега към моралния тип на картината. Вие приемате този тип за морален, нали? Но тъй, както е нарисуван, в него има едно разочарование. В устата му има едно недоволство от живота. После, брадата трябва ли да бъде така права? На брадата всякога трябва да има една малка вдлъбнатина, която показва устойчивост на чувствата, издържане в живота. Тази вдлъбнатина представлява долина, дето има растителност. Тя е място на извори. Следователно, ако устните са тънки, това показва, че гънките, през които идат водните източници, са малки. У такъв човек водите текат само тогава, когато вали дъжд, а през лятото всички реки пресъхват. Затова у хора с тънки устни изворите пресъхват лятно време. Такива хора и да искат много нещо да сторят, не могат. Някои пък казват: Защо устните ми са толкова дебели? – Недоволни са от това. Действително, дебелите устни са донякъде опасни защото като започнат да се топят снеговете, стават големи порои. Такива хора ние наричаме афектирани не можем да ги спрем от любов. Това не е любов, то е наплив на тази природна енергия. Любовта е нещо разумно, тя е една фина сила, тя е благородство, а това, което вие наричате любов, то е хала – всичко отнася, тя гори и разрушава. Ние смесваме тази гъста материя, тая интензивна сила с Любовта, и вследствие на това тази гъста материя ни поляризира,

прави ни недоволни. У един морален тип лъчът, който излиза от окото, не трябва да бъде в хоризонтално положение с плоскостта на зрението, но трябва да образува един малък наклон нагоре, да има възходяща посока. Моралният тип същевременно е и интелектуален тип, има отличен ум. Човек, който няма отличен ум, не може да бъде морален. Има изключение, но всякога моралният или духовният човек има отличен ум, който ум се различава от ума на другите хора. После, колкото височината от ухото до края на темето на главата е по-голяма, толкова повече е в полза на моралния тип. Има изключение, но тази височина показва интензивност на моралните чувства. Следователно важни са дължините на двете линии: от окото до ухото (I) и от темето до ухото (II). Първата линия (I) определя силата на ума, а втората (II) определя интензивността на моралните чувства. Това е общо казано, в него има ред изключения, които може да се коригират. Според вас, какъв трябва да бъде носът на моралния човек? Челюстите на моралния тип не трябва да бъдат много издадени навън, че да образуват една крива линия. Пък и лицето не трябва да е много сплескано. Такива типове са повече пасивни, а моралният човек е умствено и духовно чрезмерно активен, той е готов на всяка услуга, той не е индиферентен, той е умен, знае да направи всяко нещо точно на времето си. Ако лицето му не е добре устроено, ако скулите, изпъкналостите под очите му са много издадени, както у китайците, тогава бузите хлътват навътре. Тая част на бузите е свързана със стомашната система. Това показва разстройство в стомаха. Широчината на скулите и лицето въобще не трябва да е много малка. За тази широчина има известна пропорция. Тя дава устойчивост на характера. Хора с тесни лица са устойчиви, а тия с много широките лица са много консервативни, не са прогресивни. Такъв човек докато се установи на нещо и докато тръгне, трябва да се впрегнат девет чифта биволи. Разбира се, има и изключения. Ако при такива скули челото е построено както у монголците, имате един консервативен тип. Бялата раса се отличава от монголската в умствено отношение. Челото на бялата раса е добре построено, то е почти еднакво широко и в горната, и в долната си част. У монголската раса тази част на лицето при скулите е по-широка, отколкото челото. Ако страните, скулите на лицето са издадени, това показва чувствената страна на човека. Скулите показват какви са неговите чувства, запаса, с който той разполага. От носа надолу долната част на лицето изразява волевия човек. Носът представлява духовния човек. От челото на човека пък съдим за неговия умствен калибър, как е развит той умствено. Долната част, брадата, показва как е развита волята у човека.

Вие трябва да нарисувате този тип в анфас, а не в профил. В един морален тип като се раздели лицето на три части – чело, нос и брада – те трябва да имат еднакви размери. Тия три линии трябва да бъдат еднакви. Защото ако челото е по-голямо – да кажем, че е 7 см, носът 6 см, а брадата 4 см, имате един неустойчив тип. Той мисли хубаво, чувства хубаво, но щом дойде до приложение, няма го. У някои индивиди може да имате обратното – челото 4 см, носът 6 см, а брадата 7 см – значи тук преобладава влиянието на волята. Тоз човек малко мисли, но много върши. И той като се добере до някоя идея, права или крива, ще я приложи в живота си. Той казва: Не ни трябва много философия в живота, но трябва да се прилага.

Та ще работите върху себе си. Някои от вас ще работят върху челото си, някои върху носа си, а други върху брадата си, върху волята. Някой казва. Аз възпитах волята си. За да възпиташ волята, трябва да работиш над долната част на лицето си. Ако в 2 години продължиш линията на брадата си с 1 мм, ти имаш воля. После, ако можеш да измениш носа и скулите си с 1–2 мм и това е пак воля. А това, дето казвате: Аз мисля че съм се поправил – то са празни работи.
Сега наблюдавайте себе си. Най-първо гледайте да измените вашия нос. За пример, носът на някои при ноздрите е тесен. Това показва, че дишането у вас е слабо – ще образувате по-силно дишане, ще разширите носа си с 1–2 мм. Успеете ли в това, то е вече едно подобрение, крачка напред. Дължината се поправя по-мъчно, но ширината по-лесно. Щом можете да измените носа си с 2 мм, това показва, че и вашата дихателна система е подобрена. После можете да подобрите и дължина на носа си с 1 мм. Като го продължите толкова, доста умствен багаж сте придобили. Когато пък развитието на дължината и широчината на носа се спре, тогава ще почнете да моделирате носа си. Тъй че вие може да видоизмените всяка част от лицето си. Някои от вас страдат от меланхолия. Забележете, у всички меланхолични типове носът започва да се извива навътре. Значи песимистичните състояния почват да извиват носа. Щом вашият нос почне да се изкривява, вие трябва да спрете това изкривяване. Как? – Ще промените мислите си. Не се обезсърчавайте. Добиете ли едно мрачно настроение, изхвърлете тези мрачни мисли. Никой не е роден песимист. На песимиста липсва надежда. Изхвърлете онази материя, която спира развитието на вашата надежда. Разработете вашето зрение и приятните състояния веднага ще дойдат. Не се водете по настроенията си. Как определих аз настроенията? –Настроението е ветропоказател; чувството – кладенец, извор; мисълта – река; разумността – градина с плодове, а принципът – Школата.

Имайте предвид, че това е една доста трудна работа–да работи човек като художник върху своето лице. Човек трябва да работи и да не се тревожи. Всяка тревога дава един особен отпечатък върху лицето на човека. Природата не обича хора, които се тревожат само. Тя не обича своенравните деца. Ако ти се спреш в една мъчнотия, то природата ще ти посочи начин как да се справиш. У нея има достатъчно воля да ти покаже начина, но тя иска ти сам да си разрешиш задачата. Тя може да те чака година, две, три, четири, десет, сто, хиляда години, но ще те остави сам да разрешиш за дачата си, тя няма да ти я разреши. Туй, което е твой дял, нито един косъм от него няма да засегне. И когато разрешиш задачата си, тя ще вземе втората стъпка, ще ти даде нова светлина. Упорстваш ли ти, и тя упорства. Както ти постъпваш, така и тя постъпва: щом ти мълчиш, и тя мълчи; ти не работиш и тя не работи. Тя има друг един метод: всички ония, които не искат да работят според нейните закони, тя им създава работа. Каква работа? – Не им дава богатство, но сиромашия им дава и ги кара да работят. После ще им даде един такъв ненаситен стомах, че да искат да ядат много, а да нямат възможност. У тебе ще има желание да ядеш и тя ще те накара да ходиш от врата на врата, да работиш, за да ядеш. У нея има всичкото изкуство. И в туй отношение вие трябва да се ползвате по някой път от

светските хора.

Аз забелязвам, някои не разбират окултните закони. Те се проявяват отрицателно, с много отрицателни черти. Ще ви приведа един добър пример. Преди години аз срещнах един човек, който ми разправи следното: „Вложих 8000 лева в една бакалница, но пропадна бакалинът, изчезнаха и парите. Няма нищо, пак ще спечеля тия пари.“ И действително, срещам го след две години и ми казва: Спечелих парите пак. Друг някой би казал: „Отидоха ми парите“. А той казва: „Тия пари не са били мои, да са халал, човещина е. Добър е Господ, вместо да дойде на главата ми нещо лошо, нека върви на парите, аз ще спечеля пак.“ И този човек е весел и разположен.

Така постъпвайте и вие. Като ви дойде някоя мъчнотия, или като изгубите нещо, кажете си: Добър е Господ, ще спечеля пак. А вие се спирате и казвате: Защо да бъде тъй? В природата има един метод, тя ти казва: Дръж задачата, ще я научиш и разбереш защо е тъй. Тя, като ти даде някоя задача, не ти я обяснява, докато всичко не мине. Ако разрешиш една задача, тя дава втора, трета, четвърта. За всички велики умове е било тъй – когото и да срещне природата, все задачи дава. Вие мислите, че като разрешите една задача, друга няма да има. Колко други по-сериозни задачи има. Сега вие се намирате пред едни мъчнотии, след време тия мъчнотии ще ви се видят детски и пред вас ще се явят задачи още по-трудни и по-мъчни. И като разрешите и тях, тогава ще си зададете друг въпрос: Какъв е смисълът на живота? – В дадения случай смисълът на живота е да разрешите вашата задача – нищо повече. Аз ще ви запитам сега: какъв е смисълът на едно легло? – Да си легнете, да си починете. Какви трябва да бъдат качествата на леглото? – Да бъде мекичко. Ще кажете: Да има пружина, че като стана сутрин, гърбът да не ме боли, но да съм си отпочинал хубаво. После, стаята ми трябва да има достатъчно чист въздух, да има изобилно светлина, да няма миризми. Ще кажете: Не може ли без спане? Какъв е смисълът на спането? При сегашните условия спането е потребно. Ще дойде време, когато ще може и без спане, но сега спането е потребно, за да се набавят изгубените сили. В този живот се харчи повече и затова е необходимо да спите 7–8 часа, за да може тялото в това време да си набави тази енергия. Някой път настъпва една криза в живота ви. Защо? – За да си починете. Вие наричате тази криза загуба. Казвате: Аз загубих. Вие понякога мислите,че не чувствате. Що е чувстването? – Вие като чувствате, харчите, правите угощение. Затова и чувствата се нуждаят от почивка. Може да настане друга криза, да започнете да мислите, че никой не ви обича, че никой не ви разбира. То е една илюзия на вашия ум. Ако вашата ръка е станала толкова безчувствена, че като я подхване някой, вие не усещате нищо, кой е виноват, аз или вие? – Вие сте виновати. Но ако вашата ръка е толкова чувствителна, че отдалеч още усещате допиране, аз ли съм виноват? Казвате: Ама допря се до ръката ми. Не, не съм се допрял, но сте схванали допирането на моята мисъл. Значи, вие сте станали толкова чувствителни, че казвате: Аз не мога да търпя хората. Някои казват: ние не можем да търпим това общество. И тогава вашият астрален двойник може да излезе половин-един метър вън от вас и ще се намерите при едно от незавидните положения. При сегашното състояние на вашето развитие двойникът не трябва да излиза

повече от един, даже половин сантиметър вън от тялото, защото средата, в която живеете, е груба. Този двойник е чрезмерно чувствителен и трябва да бъде близко до тялото. А пък колкото хората стават по-духовни, техните духовни тела започват да излизат от тялото им навън и тогава тяхната деятелност се разширява. За да се развива вашата деятелност, вие трябва да разбирате законите на вашето тяло.
Сега допуснете, че вашето тяло се разшири, 10–20 души ви обикнат, искат да дойдат близо при вас. Вие започвате да ги пъдите, казвате им да се махнат. Как мислите, няма ли да си създадете ред неприятности? Ще си създадете. Всеки човек, който дойде до вас има нужда от нещо. За него вие сте един извор.
Задоволете неговата нужда, дайте му да си напълни своето шише. Няма да взимате това в буквален смисъл, то е един символ само. С това искам да кажа: дайте на всеки един по една успокоителна мисъл. Спрете се в себе си и кажете комуто и да е по една интензивна мисъл, пожелайте доброто всекиму. Щом пожелаете една добра мисъл някому, вие можете да попаднете в друга погрешка, да се спрете и да си кажете: Дали моята мисъл отиде на мястото, дето я изпратих? Щом се концентрираш и изпратиш мисълта си, повече не се безпокой, тя ще отиде на мястото си. Но ако ти се спреш и си кажеш: Дали отиде или не, тя ще се спре и ще почне да витае из пространството. Има хиляди такива мисли. Въздухът е пълен с тях – навсякъде се срещат добри мисли, които не са отишли на своето предназначение. Те са писани и пратени, но адресът им е крив, че седят на пощата. Има Божествени пощи, в които след години вие ще намерите своите писма. Те чакат там с години, докато отидат на своето местоназначение.

Втори път като дойдете, ще поправите вашия морален тип. Какво ще му придадете, я ми кажете. Ето какво се забелязва в лицето на моралния тип: дали той е сериозен, загрижен или засмян, при всички условия на лицето му има известни черти, които не се менят. Основа има в лицето на такъв човек. Хора, у които моралните чувства не са развити, преди да се засмеят, може да са приятни, но щом се засмеят, в лицето им прозира нещо отвратително. В лицето на моралния тип има н устойчиво, около което всичко се групира. После, вие трябва да проучвате моралния тип от чисто физиогномическо гледище. В неговото лице има 2–3 гънки, които са особено сложени. Прочетете във физиогномията и вижте кои гънки са най-хубавите. Аз не искам да ви говоря за всички линии, защото при изучаване физиогномията има една опасност за вас. Тя седи в следното нещо. Ако аз ви говоря за патологическите черти на лицето, всеки, като се върне в къщи, ще ги търси по лицето си и кого как види, ще казва: И той е от тях. Лошото винаги се запечатва по-лесно. Вие ще виждате навсякъде само болни хора, затова е опасно да ви се показват отрицателните черти.

Друго нещо трябва да имате предвид: за да бъде една черта вярна, тя трябва да присъства едновременно на три места: на черепа, на лицето и на ръката. След това тя трябва да присъства на челото, на горната част на лицето, на скулите и на брадата. Най-малко трябва да има един общ признак на лицето и после на специалните части. Някой път известен признак съществува само на челото, тогава той е само в потенциално състояние,

съществува като възможност. Някой път се среща на брадата – то е по отношение на волята. Но когато един недъг съществува едновременно на главата, на лицето и на ръката, този човек е грешил в миналото по ум, по сърце и по воля, той е една бомба – трябва да го барате с щипци или никак да го не закачате. Засега вие сте в процеса на вашето развитие, който още продължава, и отсега трябва да работите върху себе си. Човекът, докато е още в утробата на майка си, няма възможност да работи. Тогава майката работи, майката го моделира, той не е свободен. Но щом се родите, вие може да станете майка на себе си – ще работите както искате. Вие може да кажете: Това зависи от обществото. Не, всеки от вас може да извая от себе си такъв човек, какъвто иска, но за това се изисква светъл ум, благородно сърце и силна воля. Имате ли всичко това, може да направите каквото искате, но ще изучавате законите на природата. Преди да направите туй нещо, ще имате големи мъчнотии, но мъчнотиите не са лош признак. Това са плюсове за вас. Онзи човек, който има мъчнотии, спрямо него природата е по-благосклонна, отколкото спрямо човека, който няма мъчнотии. Такъв е великият закон. (– Има ли предел на развитие?) – Предел на развитие няма. Пределът ние сами си поставяме, по закона на внушението и наследствеността. Човек, като стане на 40–50–60 години, започва да казва: Остарях вече. Той сам си внушава и другите му внушават. По този начин той възприема мислите на всички стари хора и се солидаризира с тях. Не, ти трябва да се издигнеш над всички стари хора, да кажеш: Аз няма да остарея. Те казват: Остаряхме ние вече и сега трябва да умрем. Умирането е един процес в закона на прераждането, за да почне деятелността отново. Това е един временен метод в природата. За в бъдеще ще приложим по-хубави методи от сегашните, но трябва да работите. Всеки от вас трябва да работи.
Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели.

19. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 24.II.1924 г. в гр. София
Книги:

* Моралният тип

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_02_24 Що е това?
неделна беседа

ЩО Е ТОВА?

Що е това, което ни каза? (Йоан 16:17)

Всяка една сила в света се познава по резултатите си; всяко едно дърво – по своя плод; всяка една култура – по хората, които живеят в тази култура; всяка една религия – по своите богомолци. Лекарите, свещениците, всички професии се познават по нещо.

Всички хора днес казват: „Ние трябва да имаме строго определени възгледи за живота!“ В която църква и да влезете, ще кажат: „Трябва да бъдем набожни!“ Но ако попитате хората що е набожност, какво ще отговорят? Лекарите казват, че лекарят трябва да бъде добър. В какво седи добрината на един лекар? – Добрият лекар трябва да се моли да няма никакви болести в света. Щом се моли да има болести, той не е добър лекар. Добрият адвокат трябва да се моли да няма дела, да не се карат хората, да не спорят помежду си. Питам: Ами тогава где ще остане адвокатството?

Представете си сега вие един свят, дето хората нито умират, нито се раждат, нито остаряват. Ние казваме, че човек трябва да се роди, трябва да расте, да порасне, да умре, и затуй, като наближи краят, започва да мисли кой ще го зарови, как ще го заровят, къде ще го заровят, с какви дрехи ще го облекат, где ще му бъде гробът, какъв надпис ще има и т.н. Някакво голямо величие е той! „Е – казват, – тук някакъв великан поет умрял!“ Аз не вярвам в поети, които умират. „Тук – казват – лежи заровен еди-кой си почтен човек, глава на църквата бил.“ Аз не вярвам в глава на църквата, който умрял. „Тук лежи един виден лекар, който помагал на хората.“ Помагал на хората, но и той умрял. И после го величаят! Казвам: Не вярвам в лекари, които умират. „Тук лежи покойник, еди-какъв си писател, цели томове написал.“ Цели томове написал, но и той умрял. Аз не вярвам в такъв писател. И следователно всички наши величия, всички наши величини, в които вярваме, са все на гробищата и от тях чакаме вдъхновение! Ще идем на гробищата и ще питаме: „Какво ще ни кажете вие, как трябва да се живее?“ Един от израилските царе, цар Саул, след като обърка работите си, след като изгуби своята сила, отчужди се от Бога. След като се отказа от Бога, нападнаха го филистимците. Той беше издал един закон, че който се занимава с духове, да бъде убит. Обаче той сам нарушава своя закон. Преоблича се в дрехите на гробарите, за да не бъде познат, и извиква една врачка, която имала съобщения с духовете. Казва ѝ: „Моля ти се, да питаш някой умрял, каква съдба ме чака, какво ще ме постигне“. Врачката му казва: „Ти искаш да ме туриш в изкушение. Нали знаеш, че има закон в държавата, според който всеки, който се занимава с туй учение, главата му пада“. – „Не се бой, аз съм онзи, който е издал закона.“ – „Е, щом си ти, който издаваш законите, ще извикам Самуила.“ И какво му казва Самуил? – „Защо ми досаждаш, защо ме безпокоиш и караш да излизам?“ – „Намирам се в едно тясно място,

не мога да разреша един важен въпрос. Какво ще стане с мене?“ Казва му Самуил: „Ако Господ те оставя и не ти отговаря, утре и ти ще дойдеш при мене.“ И действително, всички хора говорят все за умрелите. „Е, знаете ли, моят дядо какъв учен човек беше, колко умен беше, пък какво здраве имаше той, но умря. Пък имах друг един дядо, той беше свещеник, как хубаво знаеше да пее – отлично пеене беше неговото! Отличен човек беше той, беден, но и той умря.“ Дойде след него онзи младият, който казва: „Е, едно време имах аз една женица, жена и половина беше тя, красива, умна, от знатен род, но умря, пречупи ми тя сърцето!“ Счупено му било сърцето! Той не говори истината.

Съвременните хора не са се научили да говорят Истината. Това не е упрек. Знаете онази басня за стария рак, дето синът излязъл един път пред него да върви, а баща му, като го гледал как криво върви, му рекъл: „Слушай, синко, направо ще вървиш!“ – „Татко, излез пред мене, че ми покажи как се върви направо!“ Синът ходи тъй, както бащата – нищо повече.

Всички вие имате известни възгледи. Погрешката не е в това, че вие се различавате във вашите възгледи, но вие мислите, например, че сте завършили своето развитие; мислите, че туй, което сега знаете, няма да се измени, че туй, което сте постигнали, то е само, друг живот няма. Не, ако вземем ние нещата тъй, както са, ще видим, че в природата има ред същества, на степени са те, според тяхното съзнание, и всички имат различни схващания за живота. Че ние още не сме проучили растителното царство, животинското царство! Ние не сме проучили още законите, които ръководят техния живот; ние не познаваме още животните, не знаем какви пертурбации стават с тях, какви са техните души, какви са техните отношения, какво е тяхното съзнание, как се разговарят – всичко това е тайна за нас. Ние казваме: „Тук има един вол, но за нас този вол е скрит“. След като го впрегнем в колата да ни свърши работата, ние се качим горе в къщата си, а него пратим долу в дама. И ако сравним господаря, който лежи в туй чисто легло, и неговият слуга, който е извършил работата, каква грамадна разлика има в техния живот, в тяхната обстановка!

Съвременните хора се нуждаят от един нов морал. Самият живот го налага. Сегашният живот е наш. Има известни нишки, които проникват от този живот вътре в нас. Например, ако запитате всички: искат ли да бъдат честни, ще ви отговорят, че всички искат да бъдат честни. Но в какво седи честността на един човек? Тази честност днес е толкова ограничена! Не, ние сме честни само спрямо онези, с които имаме отношения, спрямо които имаме вземания и давания. Спрямо едни сме честни, спрямо други сме нечестни. В какво седи моралът? Дойде един приятел, когото обичам, аз съм търговец, морален съм спрямо него, ще му дам най-хубавото масло. В този случай съм морален, честен съм. Но ако дойде някой, който не ми е приятел, когото не обичам, аз няма да му дам от онова хубаво масло. Друго масло имам за него. Ако запиташ този търговец защо не дава на всички от хубавото масло, той ще каже в себе си: „От хубавото масло давам на моите приятели, а от това – на всички останали“. Такъв е моралът не само на търговците, такъв е моралът и на религиозните хора. В едно общество, в една религиозна община,

членовете на тази община, каквито и да са те, помежду си имат едни отношения, а с външните хора имат други отношения.

Всички говорим за Бога, че имаме един Бог, че Той дошъл на земята, че бил разпнат и т.н. Теоретически туй учение е много добро, отлично е. Днес има милиони хора, които говорят, проповядват Христовото учение. И хубаво правят. Отлично е! Питат някои: „Защо Христовото учение, като се проповядва 2,000 години на земята, не е оказало никакво влияние на света?“ – Оказало е известно влияние, не че съвсем не е оказало, но Христовото учение на земята не е дало още тия резултати, които се очакват. Защо? – Има си философски причини, дълбоки причини има за това. Не мислете, че Бог сега мисли в две години да поправи света. Не, правилно трябва да разсъждаваме. Божественият свят е абсолютно оправен, но нашият свят, светът, в който ние живеем, не е оправен. Следователно този свят ние трябва да оправим. Понеже ние сами не искаме да го оправим, а чакаме Господ да слезе и да го оправи, Господ казва: „Аз ще ви накарам вие сами да го оправите“. Ще бъде смешно, онзи земеделец да дойде и да чака Господа да му оправи търговските работи или да дойде да му разоре нивите. Не, братко, ще вземеш ралото и мотиката, ще копаеш, ще разореш, ще посееш нивата и след като посееш, ще кажеш: „Господи, аз свърших моята работа, а Ти сега ще благоволиш да пуснеш малко дъжд и светлина, да поръсиш, да благословиш моя труд“. Тогава Господ ще каже: „Понеже ти свърши своята работа, Аз ще те послушам, ще изпратя Своето благословение, ще ти изпратя малко дъждец“.

Сега вие не прилагате този закон, но всеки от вас мисли, че като него друг няма. Някой казва, че имал много ниско, много долно мнение за себе си. Не съм срещал досега човек, който да има много низко мнение за себе си. Това е не само за хората, но и за животните. Срещна някое куче, вирнало си опашката, върви, стар чорбаджия е то, само го бутни. То казва: „Знаеш ли кой съм? Виж какви зъби имам, като те стисна, ще покажа, че имам зъби, че мога да се защитавам“. Ние казваме: „Е, куче е то“. Да, куче е то, ами ние? За нас е още по-лошо. Ако днес ние поставим онези везни, с които претегляме отношенията между хората в живота, вижте най-първо какви са отношенията на синовете към бащите и на бащите към синовете. Питам един баща, който има син: Този син защо ти е? – „Е – казва, – Господ ми го даде, та на стари години да ме гледа.“ Питам сина: Този баща защо ти е? – „Е – казва, – Господ ми го даде, че да ме подкрепва да свърша“ Е, като свършиш? – „Като свърша, баща ми ще замине, аз ще остана на неговото място.“ Тази идея крие в себе си друга, която носи разкапване. От единия край на живота до другия ние всаждаме безверие, ние се уповаваме един на друг.

Да се върна към стиха, който казва: „Що е това, което ни каза?“

Обикновените работи всеки може да ги разбере, но тия обикновените работи няма да оправят света. Обикновена работа е да запалиш една малка свещичка. Обикновена работа е да запалиш един малък огън. Питам: Ако ти окачиш в пространството една малка свещ,

ще осветли ли целия свят? – Няма да го осветли. Ако запалиш един малък огън, ще стопли ли целия свят? Не, няма да го стопли. Следователно, когато дойдем до Божествените работи, ние трябва да боравим с онези големите величини. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата светлина. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата лампа, най-големия огън. Кой е този огън? – Който гори и не изгаря. И сега аз класифицирам хората на праведни и грешни. Мнозина казват, че само грешните ще горят. Не, и праведните, и грешните ще горят – на общо основание ще горят. Някои ни проповядват, че пъкълът бил създаден само за грешните хора, а не и за праведните. Не, не, и едните, и другите ще горят. Праведните ще горят, ще се стопят и ще се пречистят, а грешните ще горят, ще изгорят и на сгурия ще станат. И праведният, и грешникът еднакво ще страдат, само че праведният ще знае защо страда, а грешникът няма да знае защо страда. И единият, и другият ще умрат.

Ние взимаме думата „смърт, умиране“ като едно преходно състояние. Да умреш, това значи да се лишиш от благата, които имаш на земята. Смъртта, това подразбира в даден момент да се ограничиш. Според това разбиране „смъртта“ представя един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния живот. Ще кажете: „Как да се откажа от земния живот?“ Земният живот, това е едно велико благо, това е самият закон вътре в природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуща всички блага на това си състояние, нима не напуща своя пръв живот? – Напуща го. Тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: „Как да се откажа от земния живот?“ – Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш на време, ще се подигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот. Някои казват: „Защо трябва да се занимаваме с глупави работи? За нас е важно да уредим земния си живот“. Питам: От хиляди години насам, всички държави не уреждаха ли земния си живот? Египтяните не уреждаха ли земния си живот? Те имаха една висока култура. Какво знание имаха египтяните! Вавилоняните и асирийците не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги. Римляните не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги, и много добре ги уреждаха. Всички съвременни държави все уреждат работите си, но все остава нещо, което не е уредено. На общо основание сега и ние уреждаме живота си.

Заблуждение е това, дето ние мислим, че като се уреди държавата, ще се уредят и нашите отношения. Тази държава е уредена. В света съществува само една държава. Това е факт! Целият космос е една Божествена държава, която е тъй хубаво устроена. Там всички разумни същества живеят според законите на Божествения свят. В духовния свят няма никакви престъпления, там няма никакви затвори, там няма и никакви стражари. В духовния свят най-долната служба, която може да заеме един военен, не е, както тука, стражар, но офицер. Всеки един такъв стражар е завършил 4–5 факултета и е запознат с дълбоки работи. Като дойде един стражар от невидимия свят, тук на земята, тукашните философи не могат да обърнат и най-малкото му пръстче на ръката. А тука казват: „За стражар бива и прост човек“. Защо? Че това не е прост занаят! Мислят, че стражарят ще

носи един камшик и ще се налага. Не е тъй. Онзи, който става стражар, трябва да е много умен. Като хване един разбойник, да му каже: „Братко, този занаят, по който си тръгнал, не е добър“. Той може да го научи, може да му посочи доброто, без да го налага. Следователно за най-важната длъжност ние сме турили най-простите хора. Казват: „Е, стражар е той!“ Не, тя е почетна служба.

Аз взимам друг един факт. Съвременните християни, съвременните служители на църквата казват: „Ние сме служители на църквата“. Добре. Питам: Един университет нали си има служители? – Има. Кои са те? – Разсилните. Тия разсилни държат ключовете на университета. Но когато един студент постъпва в университета, с кого урежда работите си, с разсилните или с професора? – Разбира се, че с професора. И сега свещениците казват: „Ние сме служителите, ние сме членовете на църквата“. Оставете това, вие за нас сте разсилните. Членовете на църквата, това са светиите, пророците, ние с тях ще се разправяме. На вас благодарим, вие няма да ни показвате пътя. Вие ще ни пуснете да влезем тук, но ние няма да излезем от същата врата. „Как няма да излезете от същата врата!“ Чудни сте вие! Сега нас ни възразяват. Но аз казвам: Когато тръгнем за Париж, ние си взимаме един билет от чиновниците там, по гишетата, разсилни аз ги наричам. Даде ти билет и те пита: „Ти от тука ще се върнеш ли?“ – „Няма.“ – „Че как тъй!“ Аз си взема билет за Париж, пътувам, обикалям и когато се върна, този разсилен може да го няма на гишето. Всички ние трябва да съзнаем своето положение, да съзнаем кой къде е турен и какво е неговото звание. Щом аз превиша своята власт, щом превиша званието, което имам, щом превиша със силата, която имам, моето уволнение идва. Строго е това уволнение, безпощадно е! Цялата земя днес е покрита все с кости на разсилни, не с праведници, не със светии. Гробниците днес са пълни с костите на тези разсилни, с костите на тези, които не са изпълнили своята длъжност. Сега всеки трябва да се запита: „Аз разсилен ли съм вътре в някой университет, или съм професор в университета?“

Казват тъй: „Що е това, което ни каза?“

И тъй, в света непременно трябва да съществува един вътрешен морал, който да бъде еднакъв за всички. Човек трябва да бъде чистосърдечен спрямо всички хора. Ние имаме отношения не само тука на земята, имаме отношения и след гроба. Между корените и между клонищата съществуват отношения. Един ден ние ще се срещнем горе, пред лицето на ангелите и пред лицето на Бога. Целият наш сегашен живот, всички наши досегашни съществувания ще изпъкнат и всички различия, които сега се явяват, ще изчезнат. Вие казвате: „Аз съм това“. Не, всички различия помежду ви ще изчезнат. Като дойдем пред лицето на Бога, пред нас ще изпъкнат онези синовни отношения. Всеки християнин трябва да работи върху себе си, трябва да съзнае, че е дете на Бога, а щом е дете на Бога, като Него трябва да живее! Щом казвам, че съм дете на Бога, то как проявява Бог своя живот? – Няма същество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-разумно, по-силно, по-мощно от Бога!

Откъде произтичат сега тия различия у нас? Причината на човешкото падане, причината на греховете се обуславя от едно много малко престъпление. Например, забележете следующия факт: учителят извиква един ученик в клас, но ако ученикът изведнъж се сепне, веднага става едно потъмняване в съзнанието му и не може да си каже урока. Учителят помага на ученика, това-онова, но като види, че не може да отговори, казва му: „Седни си!“ Тъй че ако един ученик, който е бил на небето, при всичкото свое щастие и блаженство, му се даде заповед да слезе на земята, да помага на човечеството, и той се сепне, в това си сепване той пропада. И след туй във всичките си съществувания той ще води един порочен живот. Така някой от вас тъкмо наредил работата си, оженил се, деца си има, само да си живее. Дойде обаче изведнъж една заповед да отиде горе на небето. Щом се даде една такава заповед да отиде в духовния свят, става едно сепване в него и в това състояние той отива на небето. Дойде ли една заповед да слезе на земята, веднага идва една радост. Питам: Колко християни има, които като ги повика Господ, да се зарадват? Туй са наблюдения, които трябва да правите.

Да оставим настрана външния свят! Вие се занимавате с външния свят, като че той сам ще се уреди. Има други сили, които уреждат този свят. Той се управлява от други закони. За оправяне работите на този свят има народно събрание, дето се събират 300–400–500 най-умни хора. Те уреждат работите на държавата. Те се грижат за уреждане на обществения строй. Църквата какво трябва да урежда? – Тя трябва да урежда своите работи. Питам: Онзи, който служи на църквата, подчинява ли се на тази горна Камара, на която глава е Христос? Онова, което е казал Христос преди 2,000 години, тя изпълнява ли го? Не е достатъчно само да кажем, че не е изпълнено. Може да го изпълним! Най-голямото заблуждение е там, дето някои мислят, че Христос е на небето, седи там и чака да дойде второто пришествие, за да дойде да съди хората на земята. Христос никога не е напущал земята. Казва се в Писанието: „Даде ми се всяка власт и на небето, и на земята, идете да проповядвате!“ Значи ако му е дадена всяка власт и на небето, и на земята, той е свързан със земята. В друг стих пък се казва, че Христос седи отдясно на Отца и чака деня на второто пришествие, за да дойде и съди хората. Как ще примирите това противоречие в тези два стиха? – Всеки е свободен да вярва в каквото иска.

Казва се в стиха: „Що е това, което ни каза?“

В живота се явяват следните две положения: ако извадите рибата от водата и почнете да я галите, вашето галене ще ѝ помогне ли? Любов ли е това? Ако тази риба е във вашия шадраван, единствената любов, която може да проявите към нея, е като променяте често водата ѝ. Само така ще изразите вашата любов. Ако я извадите от водата, тя ще умре. Ако пък вземете една птичка и я турите във водата, какво ще бъде нейното положение? – Тя ще умре. Въздухът е смърт за рибите, водата – смърт за птиците. Това са двете положения, в които ние се намираме.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Един

религиозен човек да стане богат, значи да умре – нищо повече! И обратният закон е верен. Има известни хора, които ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете: „Господ е наредил така“. Богатството и сиромашията трябва да ги разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството, това са условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраща отвътре своите блага навсякъде, като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от най-добрите качества: смирението и трудолюбието. Само сиромахът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Как ще примирите всички тези противоречия, които изказал Христос? Например, Той е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я! Ако окото ти те съблазни, извади го!“ Ако изтълкувате тези Христови думи буквално, какво ще излезе? Не, за да разбираме Христовото учение, трябва дълбоко, вътрешно схващане – по Дух. Туй различие, което сега съществува между религиозните хора, кой го създаде, Христос ли? – Не, Христос е поставил три положения. Той казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си; да възлюбиш и врага си“. Да възлюбиш врага си, това е едно от най-тежките учения, които хората трябва да учат. Да възлюбиш Бога, това е най-лесното. Да любиш ближния си, това е по-трудно. Да любиш врага си и в своя враг да не виждаш никакво зло, това е най-трудното учение. Абсолютно чист живот е да не обръщаш никакво внимание нито на доброто у човека, нито на злото. Защото ако виждаш неговата добродетел, ти ще я пожелаеш, а всяко нещо, което пожелаеш, то е едно престъпление. Ако виждаш неговото зло, ти ще го съдиш, а това е друг грях, друго престъпление. Да не виждаш нито доброто у човека, нито злото – това е правото учение! Радвай се на онова Божествено проявление, което виждаш в себе си.

Ние казваме: „Този човек е много добър, онзи човек е много лош“. Коя е нормата, с която човек може да определи, в даден случай, дали един човек е добър или лош? Били ли сте в това Божествено училище, да гледате на нещата тъй, както Бог гледа? Аз мога да ви приведа много примери, от които се вижда, че Бог мисли по-другояче от нас. Туй, Христовото учение, е приготовление за великата Любов на хората. В туй учение има известни изопачения. Ние мислим, че ако се приложи Христовото учение, ще се спре еволюцията на хората по земята. Някои казват: „За да изпълним волята Божия, трябва да раздадем имането си“. Не е въпросът в раздаването, въпросът е в употреблението на онези блага, които човек има. Ти не можеш да раздаваш онова, което Бог ти е дал. Ами нали Христос казва: „Даром сте взели, даром ще дадете“. Да, което си взел даром, даром ще го раздадеш, но какви са вашите изисквания? – Вие искате всички богати хора да бъдат щедри. Защо? Вие изисквате това нещо не от морално гледище, но понеже страдате, сиромаси сте, казвате: „Богатите трябва да раздадат имането си“. Богатият човек от своя страна казва: „Трябва да има ред и порядък в света“. Защо? – Защото той е разбогатял, та иска да запази своето богатство. Тия причини не са морални. Това, което ни заставя да искаме ред и порядък, не е от любов към реда и порядъка. Ето, и за нашето събрание хората отвън казват: „Защо този човек е събрал тия хора, защо ги развращава? Те вече не

са българи, те не могат да бъдат полезни за своето отечество“. Питам: Кога българите са били полезни за своето отечество? Кога българите са били тъй силни, както римляните, или тъй силни, както днешните англичани? Коя е причината, че не са били тъй силни? Въпросът не е да бъдем силни, но ние трябва да бъдем умни. Като англичаните не можем да бъдем силни, но като тях можем да бъдем умни. Като англичаните не можем да имаме снаряжения, нито флота, но можем да бъдем тъй честни като тях. Можем да бъдем още справедливи и добри.

И тъй, всеки българин може да бъде честен, справедлив, умен и добър. Кога? – Още сега. Има неща, които още сега може да се приложат. Туй, което сега може да се приложи, то е реалното. Ние казваме: „Е, за бъдеще!“ И всички ние живеем с мисълта за своето бъдеще. После, ние живеем само със своята история. В училищата се преподава българска история. Та кои са похвалните черти на българската история? Аз се чудя някой път, като казват, че трябва да преподаваме българска история! Извадете кое е онова похвалното за българския народ. Това не е само за българския народ, но и за всички народи. От историята на всеки народ трябва да се извади онова възвишеното, благородното, и него да учим. Не трябва да се осъждаме, да казваме, че българите са лоши, но трябва да теглим с онези везни, с които невидимият свят ни претегля. Добрият човек си е всякога добър, и лошият човек си е всякога лош. Ще кажете: „Ето едно противоречие!“ Аз казвам: Доброто, то е моментално, т.е. в момента, в който правя добро, добър човек съм. И погрешката, която правя, и тя е за момента. Един човек може да направи или зло, или добро. В дадения случай, когато правя доброто, във всичката своя същина аз съм добър; в дадения момент, когато правя зло, аз съм лош във всичката си същина. Под думата „лош“ разбирам лош в своето проявление.

Човек тук на земята се оцапва, опетнява се. Нима мислите, че когато човек ходи натук-натам и замисля да отмъсти някому, та не се опетнява? Има един закон: Добрият човек е всякога добър и нищо в света не може да го опетни. И Божествената светлина никога не може да се загаси. Тя се загасява сама по себе си. Ако остане само човешкото, то от само себе си ще се запали, ще изгори и ще рухне. Ако е Божествен огън, пазете се, този пожар всякога ще гори.

И тъй, всички хора ще горят. Запалени ще бъдат и праведници, и грешници. Тъй ще е за в бъдеще. Ще горят! Казва Писанието: „Светът чрез огън ще се поправи“. И защо е туй безпокойствие, което е обхванало днес хората? Някои искат да турят причините за злото в света на едно или друго място, но причините се крият някъде дълбоко. Някои казват, че причините са в православната църква. И там не са. – В католическата църква. И там не са. – В протестантската църква, но не е там. Несъгласие има между самите хора. Злото не се крие даже и в самите хора. Ние хората само проявяваме злото. По същество ние нито зли можем да бъдем, нито добри. Злото и доброто са вън от нас. Единственото нещо, което е най-възвишено, което определя човека като човек, то е само Любовта. И Мъдростта не е още. Любовта е турила вече първия си корен. Тя е в човешкото сърце и в човешката душа.

Единственото най-реално нещо, това е Любовта. И сега хората колят, бесят, а искат да бъдат добри, искат да бъдат умни. Започнете с Божествената Любов и тази Любов ще привлече всички възвишени добродетели, тя ще отвори света пред Бога. Тя има ключовете на всички тайни вътре в живота.

Да ви приведа един пример от съвременния живот. Той не е из българския живот, а из живота на западните народи. Някой си виден английски лекар, на име Амзел, имал единствена дъщеря, на която майката се поминала още в младини. Той посветява целия си живот за дъщеря си, дава ѝ отлично образование и възпитание. Между 70–80-годишната си възраст той започва вече да слабее и очаквал сега дъщеря му да посвети живота си заради него. Обаче дъщеря му се влюбва в един граф и графът ѝ казва така: „Аз искам да напуснеш баща си и да дойдеш с мене“. Известно време тя се бори вътре в себе си, но после решава да напусне баща си и излезва. Очаква я той ден, два, три, идва най-после един господин и му казва: „Дъщеря ти замина с еди-кой си граф“. – „Как, дъщеря ми, за която съм посветил целия си живот, да скрие всичко това от мене и да не ми каже нито една дума!“ И започват ония сълзи да текат. Питам, защо дъщерята напусна баща си? Това морално ли е? Може ли след това тя да се надява да живее със своя възлюбен един живот с благословение? – Никога! Дъщеря, която при такива условия напуща баща си, тя не може да има никакво благословение. Тя ред поколения ще има проклятието на съдбата. Мислите ли, че онзи възлюбен граф, който отнема дъщерята от бащата при такива условия, е благороден? – Не е благороден. Казвам: Мислите ли, че ако един човек ви отдели от Бога, от вашия Баща, и вие отидете в света да благувате с него, та ще имате Неговото благословение? Не, ред поколения ще имате страдания, ще носите нещастията със себе си. Ще кажете: „Няма морал!“ Не, в никакъв случай няма да жертваш висшите интереси на своята душа за благото на този свят! „Ако ти дадат всички блага на този свят и ти пожертваш интересите на душата си за тях, ти си един пигмей“, казва Христос.

Сега ние питаме: Има ли Господ в света? Онази богатата дъщеря казва: „Да не ме е раждала майка ми, да не ме е раждал баща ми!“ Даже много синове и дъщери казват: „Е, майка ми и баща ми са имали разположение един към друг, влюбили се, родили ме, това не ме задължава да имам разположение към тях и да ги гледам!“ Това е сегашният морал, обикновеният морал на хората. Питам: При тези условия, при тези схващания какъв морал може да имате, как можете да живеете? Морал може да има само при възвишената Любов. В сегашния морал няма никакви закони. Законите трябва да бъдат написани в душата. Закон може да има само при възвишената Любов. И онзи стражар, който е свършил четири факултета, ще може да изпълни великия закон на Любовта. Мнозина ще кажат: „Това учение е неприложимо в света“. Защо е неприложимо? – Ум трябва! Ако свържете един вълк с въже, той лесно разрешава въпроса: прегризва въжето, освобождава се и заминава. Ако свържете коня, той ще каже: „Е, такава е волята Божия, такава е съдбата ми“ – и ще си умре гладен. Кой е прав? – Вълкът е прав. Ама лош бил! Хубав е методът му, прегризва въжето и се освобождава. Той е свободен. И конят трябва да се научи от вълка да прегризва въжето, макар че господарят му го вързал. Има някои коне,

които се сещат да прегризват въжето си, но това го правят по други съображения. Понеже въжето е направено от коноп, конят си казва: „Може да има малко храница тук“, и затова го дъвче, дъвче, докато прояде въжето. После, като прояде въжето, вижда се свободен и си казва: „Я, та то могло значи да се освободя!“

Някой път съвременните хора ме съдят, казват: „Онзи там заблуждава хората!“ Доведете при мене един човек от целия свят, който да не заблуждава своите ближни! Искам да видя кои са качествата на онзи, който не заблуждава. Аз искам да бъдем справедливи, искрени, да знаем кой не е заблуден. Не, трябва да знаем, че има един Бог над нас, Който не е само вън. Той е и вътре в нас, и вън от нас. Той регулира целия ни живот. И не само Той е над нас, но ние сме заобиколени от множество други разумни същества, които упражняват влияние върху нас. Тогава ние попадаме под друго едно заблуждение. В една къща се навъдили паяци и почнали да пращат помежду си депутация, как да разделят къщата, че да не препятстват на мухите да влизат в паяжината им. Заели всички кюшета. Обаче идва един ден слугинята на къщата и с една метла разваля всичките паяжини. И ние, като паяците, наредим си законите: тъй и тъй ще бъде, но дойде един ден слугинята с метлата и казва: „Хайде навън!“ И тогава всички казват: „Той умря, Господ да го прости!“ Не, приятелю, ти си влязъл в една чужда къща. Тази къща не е твоя, на някой друг е. Тя не е наредена заради тебе, да ловиш мухите. Иди вън, там на някое дърво си направи къща, иначе ще дойде слугинята с метлата. Тя е, която разполага. А господарят даже и не дига ръката си, той счита за унижение да се разправя с паяците в своята къща. Той казва: „Стоянке, ела с метлата!“

И ние, умните хора, които сме свършили университет, не сме научили този основен закон, че не сме ние, които решаваме въпросите, а казваме на синовете си и дъщерите си: „Ти така ще направиш, иначе ще направиш“. Защо грешат майките? Една майка, която е родила син и дъщеря, трябва на две неща да ги научи – да каже на дъщеря си: „Дъще, аз се ожених за баща ти заради тебе, но ти ще любиш Бога, няма да жертваш живота си за никого другиго, освен за Бога. Ако не искаш да постъпиш тъй, аз нямам нищо общо с тебе“. После, ще извика сина си и ще му каже: „Синко, аз те родих, но ти няма да бъдеш вагабонт, да се продаваш. Трябва да обичаш Бога!“ А сега как постъпват? Израсне дъщерята и майката казва: „Ха, да те нагласим добре, да можеш да се харесаш, че да те наредим добре в живота!“ И започват да канят момците. Дойде един, майката казва: „Аз не харесвам този“. Като че тя ще се жени! Момата казва: „Аз пък искам него“. Бащата иска друг. И най-после, момъкът казва: „Те не ме искат, но и аз тях не искам“. След туй майката урежда работата със сина си. Той дига шум, тази иска, онази не иска. Един ден и снахата казва: „Баща ти, майка ти не ме искаха, но сега пък и аз не ги искам!“ И тъй, уредиха работите. Във всяка една къща днес тъй се уреждат работите. И после хората питат: „Защо Господ е наредил така?“ – „Е, съдба, тъй решил Господ!“ Не е съдба това. Ти трябва да се научиш, като носиш туй дете в утробата си, да му кажеш: „На Бога ще служиш!“ А сега служим на кого? – Служим на църквата, на държавата, а на когото трябва да служим, не служим. Аз казвам: Най-първо трябва да служим на Бога на

Любовта! Той трябва да бъде наш идеал. И тогава, като се срещнем, ние ще се познаваме. Като срещна един стражар, ще му кажа: „Братко, ти си свършил четири факултета, ти имаш моите уважения, отлична е твоята служба!“ А сега кого търсим, на кого служим? – На България. Българите, макар че минават за културен народ, не зная дали имат един министър, който да е свършил четири факултета.

„Що е това, което ни каза?“

Туй учение и след хиляди години ще бъде пак същото. Важният въпрос във вашия живот сега ще се разреши. Как? – Като приложите Христовото учение. Ти може да си търговец, но и да напуснеш търговията си, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си земеделец, но и да напуснеш земеделието, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си стражар, но и да напуснеш стражарството, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си какъвто и да е по професия, но и да напуснеш тази си работа, работите ти пак няма да се уредят. Хората са били и свещеници, и проповедници, и професори, и майки, и бащи, но поправили ли са света? – Не са го поправили. Майка и баща, това са високи длъжности! Има само един Баща в света, а ние играем роля на бащи. Има само една Майка в света, а ние играем роля на майки. И засега Баща е само Мъдростта, Майка е само Любовта. А техният единствен, първороден син, това е Истината. Тъй седи въпросът. А ние, простосмъртните, на земята трябва да намерим този Баща. И колко труд се изисква! Целият си живот трябва да посветим, за да намерим нашия Баща на Мъдростта.

Христос преди 2,000 години ясно говореше: „Понеже не повярваха нито в Мене, нито в Отца Ми, Който ме е проводил, ще дойде Духът вътре в света и от Моите ще вземе“. От кого ще вземе? – От Бащата на Мъдростта. Синът ще вземе от Бащата на Мъдростта. Синът винаги взима от майката и бащата. Ние се стремим към Истината, а Истината е Синът. Истината е Синът, смисълът. Истината показва какви трябва да бъдат отношенията ни един към друг. Питам: Где са онези любовни отношения между хората? Някой път ме питат защо не отида да проповядвам в православната църква. Е, хубаво, ако вляза в църквата, ще кажат: „Той мисли да вземе нашите овци, да ги смути, да ги заблуждава“ Казвам ви: Аз съм толкова благороден, не искам да взема вашите овци от църквата, да ги смущавам, да ги заблуждавам, те си имат ред и порядък. Аз не събирам вашите здрави хора от църквата. Аз събирам болните хора отвън, тях взимам. Ако някоя ваша здрава овца е дошла при мене, елате и си я вземете! Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено. Как можеш да вземеш брата си, да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля. Той може да чувства тъй, както и аз чувствам. Той може да действа тъй, както и аз действам. И във всяко едно отношение той има право на тези блага. Наруша ли най-малко туй правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

Някои запитват: „Какво мисли този човек?“ – В даден момент човек може да мисли две

неща: или добро, или зло. Важният въпрос обаче не е този, кой как мисли. Важният въпрос е: Поставихте ли Христа на Неговото място? Аз не съм ви казвал мене да поставите на Христовото място. Христос не е нещо, което може да се поставя отвън, а Христос е един принцип! Поставете Христа вътре във вашите сърца! Нека свещениците, нека църквата първо поставят Христа на Неговото място, че тогава да разрешават другите въпроси!

В живота си ние трябва да имаме една мярка, с която да мерим нещата, да ги познаваме. Как ще познаете дали аз ви любя или не ви любя? Аз се чудя, когато някой казва: „Аз вече в Учителя не вярвам". Ами че аз имам ли нужда да вярваш в мене? Единственото нещо, на което аз разчитам, то е вярата, която аз имам. Не ти не вярваш в мене, то е за твоя сметка. Ти не трябва да вярваш в мене, ти трябва да вярваш в този Дух, в това Божествено единство, ти трябва да вярваш в Бога. Тази вяра трябва да бъде жива, а Божествената Любов трябва да засегне човешкото сърце. Ако ти не вярваш в Бога, как ще вярваш в мене? Ако ти не обичаш Бога, как ще обичаш мене? Да обичаш мене, да обичаш ближните си, това е вторият закон. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще бъдат прави и към мене. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще изпълниш най-трудния закон, ще бъдеш прав и към твоите врагове. Как стават хората врагове? Двама братя враждуват помежду си. Кое ги прави да враждуват? Враждата се дължи на имането, което бащата е оставил.

„Що е това, което ни каза?"

В какво седи истинският морал? Истинският морал в света седи в следующето: да желаеш да имаш само това, което Бог е определил за тебе. Ако аз, като християнин, стана търговец, ще направя дюкяна си на такова място, щото да не увреди нито на един наоколо. Ще избера такова място за дюкяна си, че по възможност най-малко мющерии да влизат в него. Ще държа статистика, кой дюкян измежду 200–300 ще има най-малко мющерии, и него ще избера. Почнат ли да влизат много мющерии, Божественият закон е вече нарушен. Ако се жениш и избереш най-красивата жена, ти не постъпваш по закона. Ти не се жениш за нея, защото я обичаш, а за красотата ѝ. Това не е морал! Ти ще избереш не най-красивата, но най-скромната. Хората в света не се женят както трябва. Ако имаш 100 моми за избор, ти ще избереш най-скромната, а не най-красивата. Ти си пред Бога и твоята женитба пред Бога е благословена, приета е горе на небето. Избереш ли най-скромната, най-незавидната, от небето казват: „В този човек има морал!" Ако ти влезеш в някоя църква, аз взимам църквата в друго значение, и избереш най-видната църква, ти престъпваш закона. Не, ти трябва да избереш най-скромната църква, дето има най-малко хора. Някои казват: „Защо не отиваш в църквата свети Крал?" Ако отида в свети Крал, всичкото ми величие ще изчезне, ще се опетня. Това не е защото хората са лоши, но аз трябва да избера най-малката църква, в която да има само двама богомолци и аз да бъда трети измежду тях. Че това е морал! Да влезеш в свети Крал, та да обърнеш внимание на света със своето влизане, това право ли е? Че да не съм някой плуг, та да обръщам хората! Обръщат се ниви, но човек да обърне човека към Бога, това обръщение е

двусмислено. Виж, едно нещо, на което мога да науча хората, което имам, то е да запаля свещта им. Гледам, някой носи свещта си, има книга, няма кибрит. Драсна кибрит, запаля свещта му, отиде вече. Е, питам: Ако аз със своя кибрит запаля свещта някому, какво престъпление има в това? Той ще чете книгата и ще вижда пътя си нощно време. Казват за някого: „Ама той не мисли, както трябва!“ Чудни са хората! Какво от това, ако един вълк не мисли, както ти искаш? Ако един вълк стане овца, той не може да мисли като вълците, но докато е вълк, ще мисли като тях. Оплаквали се един ден мишките: „Дойде между нас една котка, беше много мършава, а сега ходи така угоеничка. Много от нашите мишки станаха нейни слуги. Дойде, хване една мишка и тя ѝ стане слуга. И откакто ние ѝ станахме слуги, тя се подигна“. Колко мишки има, които слугуват на една котка? – Това са философски заблуждения вътре в света! Мишката не може да бъде слуга на котката. Някой казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста“. Е, приятелю, мислиш ли, че дяволът е толкова серсемин? Чудна работа! Той насред пътя ще те бутне. Знаеш ли на какво мяза твоето положение? Някои искат да надхитрят дявола. Знаете ли онзи пример с магарето, което служило дълго време на господаря си. Един ден то минавало през една река. Натоварено било със сол и по невнимание се подхлъзнало, паднало във водата и солта се стопила. Подигнало се, усеща, че товарът му олекнал. Казва си: „Отлична работа! Научих туй изкуство, как да си облекчавам товара. Като дойда до водата, ще клекна и товарът ще се намали“. Втори път господарят натоварва магарето с вълна. Минава през реката, клеква във водата, иска да се дигне, не може, товарът станал много тежък. Е, приятелю, един път дяволът ще те натовари със сол, друг път с вълна.

Умен човек е онзи, който има само един възвишен морал и може да го приложи във всичките отношения в живота си. Такъв морал може още сега да се приложи. Мъжът може да го приложи; жената може да го приложи; синът може да го приложи; дъщерята може да го приложи; стражарят може да го приложи; съдията може да го приложи. Какво ни пречи да приложим този закон на Любовта? Нима онези съдии, които съдят света, са много справедливи? – Обръщат законите. Съдията има възможност да обърне закона. Нима мислите, че аз, ако съм подсъдим, и дам на съдията 1,000 английски лири, той няма да реши делото в моя полза? Той ще каже: „Този човек е благороден, неговото прегрешение не е толкова голямо“, и така ще смекчи моите прегрешения. И днес парите смекчават всяко престъпление. Но има един закон, който не смекчава. Той еднакво действа и спрямо богати, и спрямо бедни. Този закон е абсолютно справедлив. Следователно има една Правда над нас, на която можем да разчитаме. Когато Христос е дошъл на земята, Той е говорил много работи, които не са писани. И ако ние речем днес да учим хората на всичко това, което е учил Христос, ще кажат, че това е заблуждение. Питам: Кое не е заблуждение? Когато оженваме една мома за един момък, това не е ли заблуждение? Вие им казвате: „Ще се ожените, ще бъдете щастливи“. Хубаво, щастливи стават ли? – Не. Те ще народят синове и дъщери, но като не разбират закона, ще народят идиоти, престъпници. Една мома, като се жени, трябва да разбира закона, да се жени по закона на Любовта. Отиват ли сватове пред нея, убеждават ли я, пред мене въпросът е предрешен. Онази мома, която ще се жени, тя трябва да познава своя възлюбен, да

прочете надписа му, и нищо повече. Остане ли други да те женят, въпросът е свършен. И тогава религиозните хора казват: „Трябва да се женим!“ Аз казвам: По Бога ще вършите всичко, и светът ще се оправи. Тогава отношенията между мъже и жени ще бъдат прави. Аз наричам „жена“ тази, която като има един мъж, да се не съблазни в него никога, да не му изневери никога. Аз наричам мъж онзи, който никога не изневерява на жена си. Като ме слушате, казвате: „Тъй, тъй е“. Да, но като е тъй, сега не може, отначало трябва да започнете. Трябва да турите Любовта като основа и да приемете тази великата светлина на Божествената Мъдрост. Силата на една жена седи в това, като срещне един мъж, да го подигне, а не да го понижи. Една жена понижава ли един мъж, зная какъв е нейният характер. А всяка жена, която като срещне един мъж и тури в него един благороден импулс, зная каква е тя. Всеки мъж, който като срещне една жена, тури в нея един благороден подтик, този мъж е добър. У нас има грехове, наследени от миналото. Ние трябва да се освободим от тези грехове, и можем да се освободим.

„Що е това, което ни каза?“ Това, което Христос е казал, е следното: Единственото нещо, което може да разреши всички спорове, единствената сила, която разрешава всички индивидуални, семейни, обществени въпроси, въпросите на човечеството, това е само тази Любов, в която има абсолютен морал.

Сега хората говорят за мене лошо. Да, това аз даже не трябва да го правя на въпрос. Аз не трябва да считам за обида това нещо. Когато аз седя като един фар и показвам пътя на всички хора, по сухо или по море, моята длъжност е да осветлявам пътя на хората. Аз трябва да бъда толкова благороден, че да я изпълня, и нека се сипят върху мене хули. Нека се сипят, защо не? Похвалите и хулите имат едно и също значение. Един човек, който може да те похвали, той може и да те укори, да ти каже най-горчивите думи. Има нещо по-високо от похвалите и по-високо от укорите. Това аз наричам закон на Любовта. Аз зная защо ме хвалят и защо ме укоряват. Въпросът за мен е решен. Ако някои хора ме укоряват, казвам: Възможно е с моите идеи, с моето учение да нарушавам интересите на тези хора. Имат право. Ако някои ме хвалят, те са видели някое добро от мене. И едните, и другите имат някакъв интерес. Аз бих желал да намеря хора незаинтересовани. Ако 10 души ви похвалят, други 10 ще ви укорят. Има един закон, в който няма нито похвали, нито укори. Там можеш да бъдеш сам. Но понеже хората не искат да бъдат сами, искат да бъдат двама, те напущат този закон и затова се явяват всички страдания. Ето защо трябва да бъдем доблестни, да изнесем без страх всички страдания. Не се плашете от дявола, не се плашете от беднотията, не се плашете от болестите, от страданията, от това-онова, приемете Любовта, нека тя царува във вашите сърца! Нека има страх отвън – Любов отвътре, тъмнина отвън – светлина отвътре! Нека има светлина в ума и топлина в сърцето, за да имаме сила да вършим волята Божия! Можем ли да вършим волята Божия? – Можем. Всеки може да върши доброто в онази микроскопическа форма. Всеки може да люби, а всички вие искате да любите.

И сега казваме: „Тъй казал Христос, тъй направил Христос“. Христос казва тъй: „Стани

тази вечер и напусни къщата си!“ – „Как, да напусна къщата си!“ Разболява се жената, спъне се. Тя се бори, бори: „Какво ще каже мъжът, какво ще кажат хората?“ Каже ли така, свършва се въпросът. Дойде Христос, казва на дъщерята и на сина: „Напуснете дома си!“ – „Ами какво ще кажат майка ми, баща ми?“ – Свърши се въпросът. Е, какво казва майката? – „Слушай, дъще, ти не трябва да бъдеш толкова глупава, ти ще трябва да се ожениш за онзи граф. Той е богат, има къщи, ти ще живееш като графиня.“ Христос казва: „Слушай, тук има един много беден овчар, за него ще се ожениш“. Майката казва: „Ти луда ли си?“ Щом се поколебаеш, въпросът се свършва. Христос казва: „За този овчар ще се ожениш, той е беден, но много добър“. Мнението на Христа и мнението на майката се различават. Христос казва: „Ако питаш мене, за бедния овчар ще се ожениш“. Дойдат братята и сестрите ѝ и казват: „Ти си била много глупава!“ Разказват: „А, тя, нашата сестра, не е с ума си“. С ума си ли не е? Ами ако още тази вечер Господ изтегли душите ви и отидете на небето, как мислите, във вашите стаички ще има ли нещо скрито? Там ще се разрешава този въпрос, да се ожените или не, а не тук на земята. Не се разрешават тук нещата, но горе, горе. Ако някой иска да знае как се разрешава въпросът, казвам: „Нека отидем на небето!“ Още 2,000 години да говорим тук на земята, няма да се разберем. Казвам: Елате да отидем на едно място и там ще разберем ти кой си и аз кой съм. Някои искат да знаят кой съм. – Елате с мене да отидем горе и там ще разберете кой съм. „А, за горе не е дошло още времето!“ – Дошло е времето за горе. Казва Христос: „Когато син Човечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в хората?“

Аз бих желал всички свещеници да говорят на стадото си за Христа, за Христовата Любов, но да говорят искрено! А тъй, както постъпват, аз не съм отговорен за постъпките им. И нека се яви в тях едно искрено желание да живеят за Любовта Божия, да вършат волята Божия. Това желание е в състояние да изглади всичките им грехове за в бъдеще, но ако туй желание не дойде, всичките им грехове ще останат на същото място. На малкия извор аз желая много вода, за да се очисти тази вода. На бедния човек аз желая да стане богат. Богат в какво? – Такова богатство, което да внесе Любовта. Ще кажете: „А, тази любов!“ Любовта, това е най-хубавото състояние, което човек може да има тук на земята. И когато тази Любов дойде, тогава човек става смел и решителен, може да върши всичко, както трябва. Той не прави избор в нещата. Той може да върши всичко, може да услужи на всички. И ако един ден тази Любов влезе в нас, и ако Господ влее друг живот в нас, ето каква ще бъде тази Любов. Когато ме срещне някой и ме запита: „Ти праведен ли си?“, аз ще му кажа, че тук не мога да му доказвам това нещо. „Ами ти праведен ли си?“ – „Е, аз принадлежа на нашата църква, праведен съм.“ – „Хубаво, ти вярваш ли в Христа?“ – „Вярвам.“ – „Добре, да отидем тогава в Рилската пустиня, там дето има мечки.“ Ако тази мечка и двамата ни оплюе, тогава и двамата не струваме. Ако тази мечка обърне гръб и почне да бяга, пак нищо не струваме, но ако тази мечка дойде срещу нас и ние я погладим, а тя ни се усмихне, ето къде е учението, ето къде е Любовта. Които искат, нека дойдат с мене да отидем в Рилската пустиня, да срещнем мечката, и въпросът е свършен.

Някои искат да знаят какво мисля да говоря. Нека почакат, докато избера мечката. Тя ще

бъде най-малко 10–15–20-годишна и като се зададе, да бъдем спокойни, да видим Бога в очите на тази мечка. Като я срещнем, ако има Любов в сърцата ни, тя ще ни каже: „Познавам ви“. Тъй, ще се поразговорим малко с нея. Тя ще каже: „Дано целият свят се измени така, че кожите ни отиват. Наистина, ние сме лоши и от нас всички треперят, но и ние се крием от хората в големи дупки. И ние трепериm от тях“.

Сега всички искат да разрешават нещата тъй лесно. Не, Господ иска да влезе в сърцата ни и ще влезе. Може да влезе!

„Що е това, което ни каза?“

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, каквото попросите в мое име, ще ви бъде“.

Беседа, държана на 24 февруари 1924 г.

1924_02_27 Истинско и относително знание
лекция пред общия окултен клас

ИСТИНСКО И ОТНОСИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху „Отличителните черти на търпението“.
Прочетоха се някои от темите „Най-важният стих от Евангелието на Йоан“.
„Многото знание – казва Соломон – създава тревоги на човешкото сърце, развива в човека личните чувства, развива човешкия егоизъм, недоволството, създава в човека високо мнение за себе си.“ Следователно знанието на Земята, можем да кажем, не е нужно за Небето. Сега искам да бъда обективен. Това, че вие знаете да шиете хубави рокли, какво приложение може да има на Небето? Това, че може да пишете много хубаво, какво приложение може да има на Небето? Това, че сте художник или че сте поет, какво приложение има на Небето? – На Небето нямат нужда от поети, от доктори, от проповедници, там няма съдии, няма стражари, няма и министри. На Земята те трябват, но ако всичкото ви време бъде погълнато от тия работи, като влезете в Невидимия свят, ще се намерите в друго едно противоречие, много по-лошо, отколкото това на Земята. Да кажем, честолюбив сте, искате да не се излагате пред света. Какво трябва да направите? Който не иска да се излага, ще си има къщица, креват, това-онова, но щом умре, тогава ще дойде мъчението. Там няма да има нищо. Като умреш, ще те пратят там, дето не очакваш. Там е злото. Някои от вас ще кажат: „Я бъде, я не.“ Така е, то е въпрос на вяра.
Има знания относителни, които са необходими само временно, има и знания истински. Има някои въпроси, които ние зачекваме, но които не са толкова съществени. Например тук вие може да сте един виден търговец. На Небето обаче няма търговци. Там продаване на платове няма. Печатари, които да печатат книги, няма, банки няма. Ще кажете: „Какво има на Небето?“ Има нещо, което хората не са и сънували. Апостол Павел казва, че чул и видял неща, които не могат да се изкажат. Те са извън опитността на хората. Това не ви го казвам, за да ви поощрявам, защото вие на Земята трябва да живеете земен живот, но трябва тъй да го наредите, че да го съгласувате с небесния. В това се състои изкуството на окултния ученик. Такъв човек аз наричам Божествен. Божественият човек съгласува земния си живот с небесния. Това трябва да научите сега. Някои мислят, че много обикновени работи се учат тук. Питам аз тогава който и да е професор или учен, който се занимава с дълбоката наука, с дълбоките проблеми на математиката и геометрията, да ми каже колко милиарда атома съдържа думата обич. Или нека каже колко вътрешни вибрации има тази дума и какви са те по дължина. Ще ми кажете: „Що ни трябва да учим дължината на тези вибрации.“ Тъй разсъждавате обикновено, щом нямате нужда от нещо. Казвате: „Не ме интересува как е направено.“ Ще дойде ден, когато ще имате нужда. Следователно от това, от което сега нямате нужда, ще дойде време да имате нужда от него. Умният човек е като онзи земеделец, който приготвя, разорава земята за есента или за пролетта, за да посее.
Аз съм ви говорил толкова пъти и пак ще ви кажа: не виждам във вас изкуството да превръщате вашите мисли. Аз се чудя на вашите умове – как изопачавате думите! И после казвате: „И Учителя е като нас.“ – Не, едно ще знаете: аз не съм като вас. Това да го знаете. В нищо не съм като вас. Аз абсолютно изпълнявам Волята Божия, обръщам внимание на

най-малките прояви в себе си и мога да трансформирам всяко свое чувство, всяка своя мисъл моментално. Туй е, което Бог изисква от всинца ни – в даден случай да не реагираш против Волята Му. В момента, когато Господ казва да мълчиш – да мълчиш. Когато Господ казва да говориш – да говориш. Когато Господ казва да почиваш – да почиваш. Когато ти каже: „Работи!" – да работиш. Щом започнеш да философстваш с Него, всичкият свят ще се обърне с главата надолу. Някои ще кажат: „Нали трябва да се разисква?" Яков, като се бори с Господа, какво получи? – Окуця. Тогава Бог дойде и му каза: „Отсега нататък няма да се наричаш Яков, а Израил." – „Кой си?" – попита Яков. – „Няма да ти кажа кой съм. Ти имаш лошо име – ти си човек, който обича да спъва и да развращава. Отсега нататък ти трябва да бъдеш Израил." И Аврам има борба с Бога, но по друг начин: на него Бог тури още една буква а на името му и той стана Авраам. Туй значи, че от него се изисква приложение. Казвам: ние трябва да изискваме нещата не само обективно, но трябва да бъдем абсолютно справедливи. Формулата „Няма Правда като Божията Правда, само Божията Правда е Правда", трябва да я приложим всестранно – и в ума, и в сърцето, и във волята си. Да бъдем тъй правдиви, както е Бог правдив! Не приложите ли справедливостта, не можете да приложите и Любовта. Любовта е сила, но трябва да я регулирате с нещо. Как ще я регулирате? Например казваме: „Трябва да обичаш някого." Как? Коя е нормата? Вие хващате ръката на една ваша приятелка. Колко време трябва да ¢ държите ръката? Майката, като хване своето дете, колко време трябва да го държи? Това са изяснения само.
Природата не е оставила тия неща произволно. Тя е определила всичко точно. За да се излюпи едно пиле, колко време е необходимо за това? – Три седмици. Всички ония, които се занимават с ботаника, знаят колко време трябва да стои в почвата семето на всяко едно растение, за да поникне. Сега има един бърз процес на никнене, но има и един по-бавен процес, който е по-мек. По някой път у вас се зараждат контрасти. Може да дойде един силен контраст. Да кажем, някой казва, че Господ му е говорил. Вие може да схванете външната страна на въпроса и да се докачите. Казвате: „На мен Господ не е говорил." Нима ако аз вляза във вашата къща и видя, че свещите ви горят, ще кажа, че не горят? Не, ще кажа, че свещите ви горят. Но може да направя и следното: вляза в стаята ви и изгася свещите. Вие казвате: „Горят ли свещите?" – Не, не горят. Как не горят? Вляза отново в стаята, извадя кибрита и ги запаля. В този случай минавам за благороден човек. Такива работи на един ученик не се позволяват. Отношенията на ученика трябва да бъдат отношения към Бога. Когато говорим за ученици, подразбираме отношенията ви към Божествения Дух, който носи всички блага и дарби. Трябва да знаете, че този Божествен Дух никога няма да ви даде едно благо, докато не сте готови. Тъй че, да ви говори Господ или да не ви говори, зависи от вашата подготовка. Дарби! – Той ги носи и вие не можете да Го заставите да ви даде нито една, ако не сте готови. Ще Го заставите само тогава, когато изпълните Волята Божия. Той е много внимателен. Когато бъдете готови, ще ви даде нужното точно навреме.
Следователно ученикът има отношение към Духа. Някои от вас казват: „Аз трябва да бъда ръководен от Духа." Не смесвайте едно ваше лично отношение с Духа. После, не смесвайте онзи временен импулс с това, че Духът ви говори. Духът е най-разумното същество. Онзи ученик, който търси виден професор, намира го. Той е учителят му. Учителят говори, той слуша. Това е най-важният момент за него. Много учители може да му говорят, но този, който може да внесе в ума му Светлина, необходима за неговия живот, това е Духът. Така трябва да разбирате въпроса. Щом дойде Духът, не може да има спор. Когато двама души говорят, щом дойде този Дух, когото ние познаваме, то като заговори единият, другият ще седне да слуша. Спорят ли двама души, те говорят, а не

Духът. Духът когато говори, има взаимна отстъпка. Въпросът не е в бързането. Когато се дойде до Божията работа, дали ще си в началото, или в края, все едно е. Там, дето е Бог, е все начало. Дето не е Бог, е все край. Ние може да обърнем и опашката да стане глава. Искам, забележете това нещо в себе си, да бъдете ученици. Колкото се отнася до другите неща, те ще се изправят. Няма да остане нито една грапавина в света, която да не се изглади. Тъй казва Писанието. Всичките грапавини, които съществуват в този свят, ще се изгладят. То е въпрос само на време. Нещата се проявяват във времето. В света ще дойдат нежелателни работи. Спорове са се явявали и ще се явяват. Не мислете, че само вие сте в света ученици. В света има много школи. Сега бих ви запитал: отде са се явили тези противоречия в живота? Коя е същинската причина, че хората не могат да се спогаждат. Някой пише теза – оспорват му я, има опоненти. Той трябва да я докаже, да обоснове своите твърдения.
За в бъдеще ние ще поставим нашите теми малко на по-друга почва. На няколко души от вас ще дадем да разработят няколко теми. После ще ги извикаме тук да докажат своите твърдения, а другите ученици ще оспорват. И едните, и другите ще оспорват чисто научно. Да видим как ще изнесете Истината. Например как ще докажем на съвременния свят научно, че Любовта е необходима, че кръвта на ония хора, у които Любовта се проявява, се различава по състав от кръвта на ония хора, у които Любовта не се проявява? После, мускулите на хората, които любят, се различават по качество и по количество от мускулите на ония хора, които не любят. Не мислете, че Любовта може сега да се прояви. Любовта се явява като вътрешен процес във всичките съществувания на хората от милиони години. Вие сте засегнати от нея. Тази Любов ще ви засегне дотолкова, доколкото може да внесе ония елементи, които са необходими за вашето повдигане. Следователно един ден ще дойдем до положение по състава на кръвта да определяме до каква степен е достигнала Любовта във всеки човек. Ще вземете една капка кръв, ще я разгледате под микроскоп и ще знаете дали даден човек има морални устои, или не. По кръвта ще се познаете сами.
Под морален устой разбирам основа, върху която, каквато буря и да дойде в света, да издържите. Любов, която не може да издържи бурите на живота, е преходно състояние, което у всички хора съществува. У вас може да се зароди страх: „Ами ако аз не мога да издържа?“ – Любовта изключва всякакъв страх. Страхът придружава само ония хора, които не се учат, които не изпълняват Волята Божия. Когато дойде заемодавецът и поиска парите, като ги нямаш, страх те е. Когато дойде учителят, а ти не си учил урока си, страх те е, но щом си готов и знаеш урока си, ти си смел и решителен. Учителят познава, че си учил, в неговата душа има Любов към тебе. Щом не се учиш, ти се страхуваш. Действително ние сме възприели страха от животните. Това е животинско състояние, от което не само трябва да се освободим, но трябва да превърнем неговите енергии, да ги внесем в човешкия живот, за да ги облагородим. Страха трябва да го превърнем в благоразумие! Сега, като ви говорих това, какво научихте? Пак толкова знаете, колкото и по-рано, т. е. любовта у вас не е станала повече, отколкото преди. Тъй че и вие не сте се изменили. Аз наричам силни думи тия, които, като ги говорим, да стане у нас трансформиране, да кажем: „Аз се измених, не съм онзи, който бях по-рано.“ Например двама души са се скарали от десет години и не искат да се видят. Силна дума за тях ще бъде тази, с която, като я изговорят и двамата, да се помирят и да кажат: „Ние забравихме всичко.“ И двамата братя се прегръщат. В тях вече наистина има промяна. Но ако само ме слушате тука, като ви говоря, и одобрявате всичко, но при все това всеки си седи на своята позиция, вие нищо не сте придобили. Аз искам да стане във вас известна промяна, да кажете: „В мен е станала известна промяна.“ Постоянно трябва да става тази промяна.

Човек, който се усъвършенства, той расте, той е като зората. Нали най-първо се смята, че се появява на хоризонта малко светлина, после тази светлина се увеличава, увеличава, докато най-после по обяд дойде най-ярката светлина. Вие ще кажете: „Не е време сега за усъвършенстване.“ Това е друг въпрос, това са ваши разсъждения.
Ако искате да следвате Божествения път, знайте, че той е само един, няма друг път. Ако вие не се измените, може да слушате да ви се говори с хиляди години, но най-после ще кажете: „Нищо не научих!“ Аз ви казвам: ако не работите съзнателно, за да се измените, дето и да идете, вие ще си останете все същите. Европейските народи промениха ли се от 2000 години насам? Иди кажи на някой евреин нещо за Христа! Все си е същият той. Евреите и сега не обичат Христа. И днес, след 2000 години, нямат Любов. Те са крайни материалисти, казват: „Ако приемем Учението на Христа, ще спънем своята еволюция. Нека чака Христос да изучим работите, та един ден ще приемем Неговото учение.“ Практичен народ са те! Може да кажем, че евреите са най-материалистическият народ. Синовете на Яков продадоха брат си Йосиф. Юда, един от учениците на Христа, продаде Учителя си за тридесет сребърника. Какво може да се очаква от хора, които постъпват по този начин? Не са само евреите такива. Евреите са разпръснати днес из целия християнски свят. Колко народи и днес дори биха продали Христа за тридесет сребърника!
За вас е важен въпросът за отношенията ви като ученици. Той е сериозен въпрос. Знанието ви на Земята няма значение за Небето. Туй да го знаете! Знанието, което ви е потребно за другия живот, и това, което ви е потребно за Земята, трябва да вървят паралелно. Това е разумно. Това трябва да знае ученикът, туй трябва да учи сега. Има някои проповедници, които казват: „Трябва да си продадете къщите, имотите, да живеете само по Бога.“ Много пъти християните са се опитвали да служат на Бога, но все са срещали някаква спънка. Казват най-после: „Светът още не е готов.“ Знание трябва на хората, промяна на сърцата им – това е важното. Съвършена промяна трябва да стане в човешкото съзнание. Ако двама души могат да се обичат тъй, че всеки в себе си да счита интересите на другия като свои, въпросът е разрешен. Това е съзнание! Ако във всеки едного има толкова съзнание, че винаги да урежда въпросите на ближните си преди своите, светът щеше да бъде друг. Щом уреждаме своите интереси преди тези на ближния, светът ще бъде, какъвто е сега. Ако слугите уреждат най-напред работите на господаря си, а после своите, и ако господарите уреждат работите на слугите си преди своите, не щеше ли да бъде по-добре?
Когато ви се правят тия бележки, имайте предвид, че вие, като ученици на Земята, сте отлични. Ако ви заведа горе, на Небето, и ви сравнявам с другите ученици там, казвам: далече сте от тях. Ако отидете като ученици горе – там ще ви пишат единица. Говоря ви истината, тук и седем можем да ви пишем, но горе – единица. Ще кажете: „Единица плюс седем прави осем; осем делено на две дава четири.“ Но единицата горе и седемте тук не се събират. Затова ви казвам: трябва да се стремите. Това е един вътрешен процес, не е нещо, което може да ви се даде наготово, но трябва да го придобиете. Това е великото в Божествената школа, че съвършенството може да го придобиете.
Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!
Деветнадесета лекция от Учителя
27 февруари 1924 г. , София

1924_03_02 Морален стремеж и морален устой. Значение на дробите
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София,
Издателство „Бяло Братство“, 1996.
2 март 1924 г.

МОРАЛЕН СТРЕМЕЖ И МОРАЛЕН УСТОЙ

ЗНАЧЕНИЕ НА ДРОБИТЕ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Тя постоянно ни весели.

Тайна молитва.

Прочете се резюме от темите: „Отличителните качества на моралния човек“.
(На черната дъска е поставена втора картина – моралният човек.)

Имате ли ясна представа поне за една от отличителните черти на моралния човек? (– Трябва да има ясно установен поглед.) А този поглед тук е поглед на един мечтателен човек. Харесва ли ви се този тип на всички? Какво впечатление ви прави? Кой поглед наричате вие установен? – Който има само една мисъл в себе си, и то Божествена. Погледът може ли да се констатира отвън? Погледът на очите може да е установен, но вие не виждате дали умът не е раздвоен. Това са субективни, отвлечени неща. Това вие не го виждате, те са предположения. (– Нали всичко се изразява в погледа?) Има хора толкова изкусни, че могат да ви заблудят с погледа си, без да подозирате. За пример, един актьор, който иска да ви представи един морален тип, той дълго време го наблюдава, проучва и най-после ви се представя морален човек, без да е всъщност такъв. Всички типове имат известно изражение, известно движение на очите и актьорите, за да ги представят на сцената, изучават всички потънкости в тях. Ако някой актьор иска да представи умиращия човек, той проучва ролята на умиращия точно тъй, както е в живота. Ако пък иска да представи някой скъперник или някой честен тип, той го проучва изтънко.

Сега, опасната страна при изучаване на човешкия характер е същата, каквато при изучаване ония органически, патологически случаи, каквито срещаме във физиогномията. Когато човек пипа нещо заразително, може да се зарази, затова трябва да вземе всички предпазни мерки. Вие проучвате един морален тип и казвате: Чакай да видя дали имам тия черти? Търсите ги, търсите ги, докато най-после си кажете: Нямам ги. Така дохожда заразата в обратен смисъл и казвате: Аз не съм морален човек. Не че не сте морален човек, но още не сте изработили този тип. Има типове изработени, има и типове в проекция.

Вие трябва да правите разлика между морален стремеж и морален устой. За пример, тук на картината преобладава повече друг елемент, а именно умственият елемент. Тъй както е нарисувано тук челото, имаме човек със силно въображение. Брадата е заострена – схватлив човек. Както са нарисувани очите, показват чувствен човек, който трябва да употреби голяма воля, за да не кипне. Аз го виждам, той прави голямо усилие над себе си, за да не кипне. Тъй както сте го нарисували, у него има и голямо честолюбие, скрито зад моралните му чувства. После, този образ представя млад човек, най-много 22–25 години. Един морален тип трябва да има най-малко 33 години. От чисто окултно гледище телата, чрез които той функционира, трябва да бъдат сформирани. Този образ тук е едва в своето умствено тяло, причинното тяло още не е засегнато.

Представете си, че този триъгълник в чертежа се държи само в точка d. Има ли морален устой в него? (– Няма.) При какви условия може да устои? (– Ако се поставят от двете му страни известни тежести.) Да, ако се поставят тежестите a, b, той ще може да устои. И тук, при брадата на човека, може да се приложи същият закон. Ако долната част на брадата е чрезмерно остра, носът има да се бори с много препятствия в живота. Да допуснем, че този триъгълник е жив и се намира в такова равновесие, не пада.

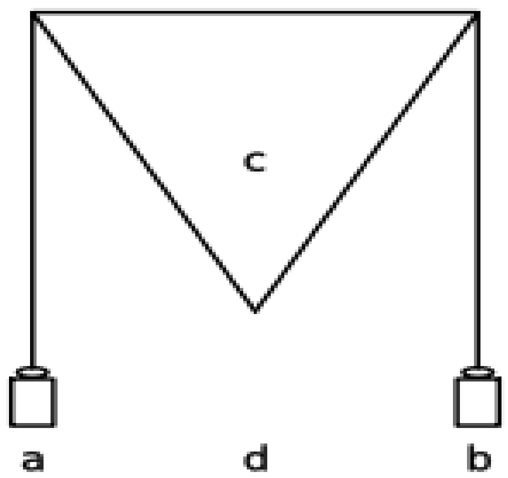

Това равновесие представлява ли една сигурност? Благодарение на двете тежести a и b този триъгълник се прикрепва, за да не падне. Тези тежести днес може да представляват неговата сила, неговото богатство, с които той е много устойчив, но един ден той остарява, изгубва своето богатство, своята сила. Тогава? Този триъгълник може ли да устои? (– Не.) Значи, волята ще се поколебае.

После, тази вдлъбнатина под долната устна в картината е много голяма. И носът, както е нарисуван, съответства на един хаплив кон. Тези две черти съответстват на един хаплив характер. Коне, които обичат да хапят, имат тия черти. И хора, които обичат да хапят, да говорят безразборно, у тях се образуват тези черти. У един морален тип веждите не могат да бъдат тъй дълги и извити надолу. Веждите не трябва да слизат много надолу, към ухото. Челото пък, както е нарисувано широко, открито, съответства на един честен и откровен тип. То е чело на един справедлив човек. Но това още не показва, че такъв човек в живота си има морален устой. Това не е тип, който може при всички условия на живота да устои, да се не поколебае. До известно време той може да издържа, но не при всички условия. Това са все впечатления от дадените геометрически линии. Като се изчислят тъй, както са поставени, такива ще бъдат и резултатите. Ушите у моралния тип трябва да имат почти същата дължина, каквато имат носът и веждите. Тук въобще, както са построени веждите, показват, че този тип до известно време ще има подем, но през известен период от живота му тия енергии ще се спуснат надолу. Тия спуснати надолу вежди са признак на остаряване. Значи, след

известно число години, към 35–45 година в такъв човек настава една рязка промяна в мислите и стремежите му. Това ще дойде не по волята на индивида. Ако веждите отиват нагоре, какво означават?

Как намирате устните, еднакво дебели ли са? Долната е по-дебела, което показва, че в този характер при известни случаи има по-голяма пасивност, отколкото активност. А в моралния тип, или можем да кажем в идеалния тип ние предполагаме, че енергиите са еднакво балансирани и във всички моменти на живота действат равномерно. Смяната на пасивност и активност става равномерно. А тук в някое отношение този тип ще е повече пасивен, а по-малко активен. При строежа на човешкия нос целият мозък, въобще всички центрове на мозъка взимат участие; и дробовете също взимат участие. Когато дишането е правилно, и носът е правилно устроен. Ако надеждата е слабо развита и в човека започва да се развива едно песимистично чувство, носът почва да се изменя, да се заостря – чувствата в човека се изменят. Такъв човек става хищник спрямо себе си – постоянно се самоосъжда, натяква си. Това настроение може да бъде най-първо спрямо себе си, а после може да мине и спрямо другите – безразлично е, причините са едни и същи. На този образ липсват две основни черти от страните на носа, които едвам се забелязват. Също така липсват и линиите на челото. Ако се разгледа черепа на човек, който се е поминал, то е друг въпрос; но даже и в този случай при черепа пак има гънки. Черепът и костите на интелектуалните типове се различават от тия на неинтелектуалните. Черепите на моралните типове се различават от тези на неморалните. Разгледани под увеличително стъкло те се различават.

Тъй щото има известни черти, които се отпечатват върху черепа. Докато човек се развива, което става и в напреднала възраст, черепът му постоянно се изменя. В стари години расте повече горната част на главата: от 30–40–50–60 години се развива челото, оттам насетне се развиват моралните чувства и то ако човек се развива правилно. Не се ли развива правилно, на старини човек може да се вдетини и в него се създават известни капризи, той започва да преповтаря всичко, което е обичал и знаел в ранната си възраст и не научава нищо ново. Ако искате да изработите от себе си идеен тип, трябва да се пазите да не би краят на носа ви да се заостри много, да стане много тънък. Знайте, че идеите упражняват влияние върху целия организъм, а всяка идея специално упражнява влияние не само върху съзнанието на духовния човек, но и върху разните му органи. Ако вие ставате крайни песимисти и недоволни от живота, като дойдете до крайния предел, долната част на носа ви ще се продължи, ще стане тънка и заострена като човка. За предпочитане е един широк нос, отколкото тесен. Знаете ли защо? За предпочитане е една широка река, по която може да се плува, отколкото една малка бара, която и мравките могат да преминат.
После, ако чувствата се изопачат, очите почват да потъват и да се вглъбяват навътре. Ако човек почне да огрубява, очите му почват да изпъкват. То става, когато се образува активна грубост. Изпъкналите очи показват и някои добри черти. Такива хора са много разговорчиви. Жабата има много изпъкнали очи и затова цели четири месеца се

разговаря в блатото – и денем и нощем не млъква. Това е разговор у тях. От чисто френологическо гледище центърът на речта у жабите е силно развит и очите им са съвсем изпъкнали навън.

Сега, всички трябва да имате в себе си по един идеален тип, към който да се стремите. Те може да се различават, но всеки трябва да има в себе си един идеален тип и да работи за реализирането на този тип. Ако ви се зададе въпросът коя е най-важната работа, с която човек трябва да се занимава в сегашния си живот как бихте отговорили? – Онази основна работа, която да представлява най-високия връх на неговия живот, а всичко друго да се централизира около нея. Коя ще бъде тази основна работа? (– Да учи.)

Едно малко разсъждение. Да допуснем, че имате едно дърво, тънко и високо като топола. Ако ви попитат кои са причините да бъде това дърво тънко и високо, как бихте обяснили? Идете в боровите гори, в буковите или в други някои, дето дърветата са наблизо, ще забележите в тях едно състезание да растат нависоко. Защо? Окръжаващите ги условия са стеснителни и затова в тях има стремеж и желание да се надпреварват едни други. След като излязат нависоко, те свободно възприемат слънчевите лъчи и после вече у тях се поражда желание да се разпрострат нашироко. Следователно, ако дървото е тънко, значи окръжаващите го условия за него са били стеснителни. Обратно: ако дървото е дебело, ще направим заключение, че това дърво от ред поколения е расло само. У него е нямало стремеж да расте нагоре, понеже никой не му е пречил да възприема направо слънчевите лъчи. Но като е нямало кой да го защитава от бурите и ветровете, то е станало дебело, та да може да отстоява срещу тях. По някой път човешкият ум е идеален, расте идеално нагоре, като някоя топола, но ако остане сам, ветровете може да го пречупят. Тогава в него трябва да се създаде морален устой. Някои хора, които са действали самостоятелно, които не са имали никаква подкрепа отвън, техният характер придобива по-голяма дебелина, такава, каквато има дъбът или друго някое растение. В гимназията вие сте изучавали дробите, нали? Аз ще взема дробите 1/5, 2/5, 3/5, 4/5. Какво показва дробта 1/5? Тя показва, че едно цяло число е разделено на 5 равни части и от тия 5 части е взета само една. Представете си сега, че 5 е едно живо число. Допуснете, че това са 5 чувства. Аз взимам значи 1/5 от чувствата. Кое чувство е то? С кое чувство човек е започнал най-първо? (– С осезанието.) Тогава, какъв ще бъде неговият живот? – Ще прилича на живота на един микроб, който само се движи във водата и има много прост живот. Кое чувство представлява дробта 2/5? Кое чувство иде след осезанието? (– Вкусът, после мирисът и най-после слухът и зрението.) Тогава с 2/5 се изразява вкусът; с 3/5 – мирисът, с 4/5 – слухът и с 5/5 – зрението. Числителят четири в дробта 4/5 показва условията, при които едно същество може да живее сам; или още 4/5 показва, че това същество може да реализира 4/5 от условията, а 1/5 остават нереализирани. И най-после можем да турим 5/5 = 1, нали? Но трябва да знаете, че човек при сегашните условия на земята никога не може да реализира цялото, т.е. не може да постигне своя идеал. Идеалът е Цялото. Той обаче не може да се постигне, затова през целия си живот ние се занимаваме само с прости дроби. В умствено отношение, в морално отношение нашите стремежи са все прости дроби. И

нашите постигнати резултати са пак прости дроби. Да допуснем, че с вашето знание вие сте достигнали в живота си само 1/5 резултат. Какво разбирате от това? Човек, който има 1/5 резултат, това показва, че той живее изключително един материален живот, нищо повече! Какво означава 2/5 резултат? У такъв човек е събудено известно обществено чувство, около него вече има друго някое лице, с което той има взимане-даване. Човек с 4/5 резултат ще бъде свещеник и там ще спре. Сегашните хора, като дойдат до 4/5 резултат, казват: При сегашните условия повече не може да се постигне. Представете си сега, че тия дроби са с различни числители и различни знаменатели например дробите 1/5, 2/6, 3/7, 4/8 и т.н. Какво представляват такива дроби? – Това са условия, при които трябва да живеете.

Сега вие знаете вече правилото, по което се работи при събиране и изваждане на дробите. (– Трябва да ги приведем към общ знаменател.) На какво можете да уподобите привеждането към общ знаменател? – Опростотворяване на живота. А опростотворяването на живота се познава по придобиване на едно благо. В живата математика, щом приведеш всички сили към еднакъв знаменател, ти усещаш едно равновесие в себе си, едно успокояване, че ще свършиш тази работа добре. Допуснете, че искате да свършите гимназия. Първата, втората, третата година мислите, че ще свършите, но като дойдете до петата година, казвате: Стига ми толкова знание, и започвате да се разколебавате. После отново се повръщате. Във вас се явява една вътрешна борба. Мислите ли, че имате еднакъв знаменател? – Не. Значи, идеята да свършите гимназия, при каквито условия и да сте, трябва да бъде непреодолима. Тъй е и в морално отношение. Искате да добиете една морална черта – каквото и да стане, при каквито условия и да сте, вие трябва да я придобиете в себе си. Да кажем, дадете някому дума за нещо – трябва да устоите на тази дума. Аз не разбирам тия обикновено дадени думи, но подразбирам такава дадена дума, която има известна морална валидност в себе си. Кажете ми сега какъв ще бъде знаменателят на дробите: 1/5, 2/6, 3/7, 4/8. Общият им знаменател ще бъде 840. Като съберем числата 8 + 4 = 12. Числото 12 показва, че условията се подобряват. Обаче ако знаменателят е 15, в това число има една опасност. То е число на илюзиите. Тогава имате дробта 12/15. Живата природа всякога помага на разумните същества чрез числата.

За пример, ти искаш да свършиш някоя работа. Определяш си понеделник или вторник, но природата ще ти постави чрез някое число едно препятствие, да не започваш тази работа в понеделник. Преди няколко дни дойде при мен един господин да ме пита може ли да пътува в понеделник. Казвам му: недей! Аз не му обяснявам защо, казвам му само: не пътувай в понеделник, тръгни във вторник. После той разбра защо не трябваше да пътува в понеделник. С влака, с който той смяташе да пътува, станала някаква катастрофа. И онзи, който разбира закона, ще направи своите математически изчисления и ще каже: Днес аз не мърдам крака си, ако ще би и на 10 места да ме чакат. С един ден работата няма да закъснее. Тръгни точно когато ти е определено. Ние казваме: Аз утре ще дойда у вас. Ти изчисли ли го? – Не. Отде знаеш, може би утре не ще можеш да отидеш? Не

обещавай, за да не се извиняваш после. Спри се, не бързай. Виж дали утре можеш да направиш това нещо, може би тогава съвсем да не е ден, в който ти можеш да отидеш на едно или друго място.

Всички трябва да внимавате, когато работите с живата природа. Тя обича нейните деца да бъдат разумни, да я слушат. Не я ли слушате, тя ще ви подръпне ухото. И тогава вие може да пътувате с трена, но ще стане катастрофа. Тя ще те изхвърли из някой вагон и ти можеш да се отърveш или с натъртено ребро, или с друга някоя малка повреда. Но ако я слушаш, няма да изхвръкнеш из прозореца навън. Значи, когато ние говорим за разумния живот, разбираме, че всичко в природата е точно определено. Дните, в които трябва да работим, са определени. Някои дни са приятно съчетани. Така е и в училището. Мнозина от вас не могат да свършат правилно, понеже не са отишли точно на време. Някой път са тръгнали по-рано, а някой път по-късно, вследствие на това се раждат известни мъчнотии. Всички трябва да бъдете разумни, да преодолеете мъчнотиите. Тия неща няма да ви дойдат наготово, изисква се дълго проучване, изисква се и една безпримерна вяра. Разбирате ли какво значи безпримерна вяра?

Ще направя една малка забележка: в материалния свят вие можете да съчетаете числата 9 и 4, но в духовния свят не можете да ги съчетаете. Там такова съчетание не може да съществува. Законът е такъв. Защо? Ще ви кажа. Синът може ли да бъде по-голям от бащата? – Не може. Числото 9 е синът, 4 е бащата. Тогава числото 94 е за физическия свят, а 49 за духовния свят. В духовния свят има едно движение от 4 към 9. От сумата и на двете числа 49 и 94 имате 13. Разбира се, ако имате 94 лева и 49 лева едно и също ли е? – Не. Но аз ви казвам, че числото 49 е по-голямо от 94. Ще кажете: Как е възможно това? Че то е много проста работа. Числото 94 е в книжни пари, а 49 е в златни пари. Във всяко число има една вътрешна възможност. Външността на числото 94 показва, че то е по-голямо от 49. Действително, неговият обем е по-голям, но съдържанието на 49 е по-хубаво, отколкото това на 94. Някой от вас може да каже: но и 94 да бъде злато. Не може. В този случай не може да бъде злато, понеже 9 е един краен резултат. То показва, че в природата не може вече да съществува никаква деятелност. Това е един процес само за ликвидиране. Следователно при числото 94 деветте показва, че това число не може повече да расте, т.е. на физическия свят то може да расте, но само условно.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към истината.

Тя постоянно ни весели.

20. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 2.III.1924 г. в гр. София
Книги:

* Морален стремеж и морален устой. Значение на дробите

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_03_02 Родени изново
неделна беседа

РОДЕНИ ИЗНОВО

Истина, истина ти казвам: ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие. (Йоан 3:3)

В природата съществува един език, аз го наричам „живия език на битието", или живия език на нещата. Този език има особена граматика: глаголите му имат особен строеж; съществителните, прилагателните, причастията, съюзите му не следват същите закони, каквито са законите на обикновената реч. По своята звучност този език е един от най-красивите. Той е писмен език, но не се пише на книги, защото книгите в природата са живи.

Христос взима думи от този език и казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие". В този стих не се казва „да влезе в царството Божие", но „да го види". Всички вие имате най-обикновени понятия за виждането. Искате да видите някой цар или някой ваш приятел, но кои са условията да виждате? Първото условие: трябва да имате очи, трябва да имате способност да виждате. С виждането заедно се подразбира вашето съзнание да бъде будно, да имате разбирания върху нещата. Човек и без да разбира, може да вижда.

„Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие."

Ако Христос беше в наше време, бихте Го запитали да обясни този стих, както и тогаз, на времето си, Го запита Никодим. Той тогава го обяснявал, но понеже от това време са се изминали 2,000 години, то сега този стих остава само като един малък пасаж от този жив език на природата. Но в този малък пасаж има дълбок смисъл, той от време още е изпитан. Аз съм ви привеждал и пак ще ви приведа онзи разказ, дето някой си, след като изучавал Библията и Евангелието дълги години и не могъл да намери основата на това учение, разсърдил се един ден и си казал: „Толкова хора са писали в Него, Исая тъй казал, Йеремия тъй казал, Аврам тъй казал, пророците, апостолите тъй казали, но нищо не им разбирам" – хвърля книгата в огъня и я изгаря. Цялата книга изгоряла, но останало от нея едно малко парченце. Взел го, прочита на него: „Бог е Любов". Той разбрал туй малко семенце и си казал: „Значи Бог е Любов. Тъй щото, всички тези пророци, апостоли са писали, защото Бог е Любов. И ако съвременният свят съществува, съществува по причина на това, че Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, ние не бихме съществували, т.е. не бихме имали условия да се развиваме, да пишем, да учим, да водим всички тия спорове, които сега съществуват". Така разсъждавал той.

Сега някои хора се занимават с големи спорове, но големите спорове са направени от

малки спорове. Чудни са хората, когато искат да унищожат големите, дебелите въжета, с които бесят хората. Тези въжета не са виновни. Те са направени от хиляди, хиляди нишки, които са заплетени наедно. Следователно със заплитането на тия множество нишки може да се обеси всеки човек, а от тия малки паяжини никакви бесилки не могат да се направят. Ако в този свят не съществуваха въжетата, ние нямаше да имаме бесилки; ако пък си служихме само с паяжини, щяхме да бъдем много по-културни хора, отколкото сме сега. Дебелите въжета показват, че сме чрезмерно материални, имаме такава голяма тежест, че трябва с такива въжета да ни държат.

Същото нещо е и по отношение на яденето. Всички казват, че човек трябва да яде много, за да живее. Где е онази истинска мярка на природата, где е онзи кодекс на природата, дето се казва по колко и как трябва да ядем? Че трябва да ядем, съгласен съм, но где е онова истинско мерило, дето се казва по колко трябва да ядем? Я попитайте паяка по колко трябва да яде. Той в своя кодекс казва: „Най-малко по една муха на ден трябва да изяждам“. Попитайте вълка по колко трябва да яде. Той, според своя кодекс, казва: „Най-малко по една овца на ден трябва да изяждам“. Попитайте някой от съвременните богати хора по колко пъти на ден трябва да яде. Той ще ви каже, че трябва най-малко по три пъти на ден да се яде: по една печена кокошка и при това по едно кило винце отгоре, защото печената кокошка без винце не върви. „Ами че защо Господ е създал винцето?“ Туй е заблуждение! Господ не е създал винцето. Гроздето, да, донякъде това е право. Господ го е създал, но винцето – не. И печената кокошка не я пекъл Господ.

Съвременните хора казват: „Ние сме културни хора, елате в нашите домове, да видите какви са, да видите как е направен нашият кокошарник, по най-модерен начин – кокошките ни не живеят, както едно време. После, нашите кокошки не снасят яйцата си по земята, да ги ядат кучетата, както беше едно време, а ги снасят на много хубави места“. Казвам: Да, много хубави са тия кокошарници, но колко от тия кокошки взимат яйцата си? Една кокошка, като влезе в този кокошарник, повече не излиза от него, макар че той е направен по най-модерен начин.

И сега всички съвременни философи искат да ни убедят, че съвременният свят е културен! Съвременните хора искат да ни убедят, че еди-кой си е патриот. Аз бих се радвал, ако той е патриот. „Ама еди-кой си обича църквата!“ Аз бих се радвал, ако той обича църквата, но ясно трябва да се определи в какво седи любовта към народа, любовта към човечеството и любовта към църквата. Има неща неизбежни в природата, върху които не може да се спори. Трябва да ядем! Върху това не може да се спори. Но какво трябва да ядем? Тук може да има вече спор! Има религиозни хора, които казват, че Господ е създал всичко заради нас. Кое всичко? – Всичко добро. Да, всичко добро Господ е създал заради нас, но кое е добро? – Това е важният въпрос за разрешение. Ако Бог е създал всичко заради нас, тогава заколете един вълк, опечете го и яжте! Защо не ядете мечките? Защо не ядете паяците? Ако всичко е създадено за ядене, защо не колите всичко, да го ядете? Защо правите разлика, едно нещо ядете, друго не ядете? Отворете стария завет и вижте какво

казва Мойсей на евреите! Давам ви един кодекс, според който свинско месо няма да ядете. Защо? – Защото копитото на свинята е раздвоено. И заяк няма да ядете. Защо? – Защото и той имал нещо раздвоено. Всичко това произволно ли е? – Не е произволно. И тъй, като се казва, че всичко Господ създаде, какво се разбира под това „всичко“? – Всичко, което е добро.

Всички тези обяснения, които ви давам, са посторонни, те нямат нищо общо с цитирания стих: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Тези неща обаче не може да ни задържат от да не се родим изново. Този, който иска да види царството Божие, неговите очи трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце. Чистото сърце подразбира светъл ум. Светлият ум подразбира една благородна душа, а благородната душа подразбира един любящ дух, който е излязъл от Бога на вечността. И след всичко това искат някои да ни кажат в кой път трябва да се върви. За сега аз зная, че съществува само един път, по който може да се върви. Да, има и други пътища, има още два пътя, но за кого са те? – Те са за необикновените хора. Има само един път достъпен за всички, той е пътят на Любовта! Тъй че когато говоря за Любовта, аз разбирам пътя, който е достъпен за всички, защото има и други пътища, които не са достъпни за всички. Туй трябва да се знае!

Тогава да ви приведа една аналогия. Невъзможното за вола е възможно за птиците. Ако през една балканска теснина прекарвате няколко хиляди говеда и кажете на вола: „Мини през това място!“ – той ще ви отговори: „Не мога да мина през тази теснина. Нека всички мои другари излязат от това място, за да мога да си пробия път“. Значи там, дето волът не може да мине, една птица може да прехвръкне. Някои хора казват: „Туй нещо е невъзможно“. Да, ако си един вол, ако си едно млекопитающе, невъзможно е, но ако си една птица – възможно е. Светът е толкова широк, че ако си една птица, ще можеш да прехвръкнеш отвсякъде, ще можеш да постигнеш целта си. Птицата е онзи умният човек, който има светъл ум. Той ще може да прехвръкне отвсякъде и ще може да разреши всички въпроси. А онова млекопитающе, то е онзи материалист човек, който е потънал дълбоко в материята, в ядене и пиене, и казва: „Не може да се разрешат тия въпроси“. Той никога не мисли. Ние, в дадения момент, не може да го осъждаме, че той е такъв или онакъв, че той е четвероного. В дадения случай такива са условията. Но да оставим животните! В дадения момент ние се обръщаме към вас, към разумните хора. Какви трябва да бъдем ние, хората на двадесети век?

Преди 2,000 години Христос каза: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Значи едно от условията да видите царството Божие е да се родите изново. А днес нас ни препоръчват един много лесен път. „Елате – казват – при нас и вие ще видите царството Божие.“ Е, това е много по-лесно. Ако е за виждане царството Божие, защо да не отидем

там? Не, знания трябват тук! За да се роди човек изново, изискват се условия и трябва да се знае какви са тези условия. Под думата „условия“ ние разбираме онези живи сили в природата, които може да изменят, да трансформират човешкото естество. Известни сили може да се трансформират – туй е закон в природата. Водата може да се транформира в няколко състояния. Тя може още и да се разложи на своите съставни елементи, водород и кислород. Тия елементи може да се разложат на известни силови линии. Тия силови линии може да се разложат на своите живи елементи. И може още да продължаваме да говорим с този език на живата природа.

Какво можем да разберем под думата „силови линии в природата“? Всяко движение в света става по причина на тези силови линии. Онези англичани, които изследват хималайските планини, направиха две експедиции по тях и сега се готвят за трета експедиция. Те забелязаха, че като се качват на тези големи височини от 7–8,000 метра, колкото по-горе се качват, явява се едно странно явление: от пъпа нагоре те се изпотяват, пот тече от тях, а от пъпа надолу краката им измръзват. Те забелязват още, че като дойдат до известна височина, забравят какви са по народност. Дали са англичани или друга някаква народност, не им важи вече. Едновременно с това у тях изчезва всяко желание, всякаква амбиция да продължават да се качват нагоре. Обхваща ги едно особено състояние и за да се върнат в първото си положение, изисква се дълго време. А сега вие мислите, че тези състояния, които имате, са истинските ви състояния, че те са постоянни. Да, постоянни са, но ако се качите на височина около 7,000 метра, ще забравите, че сте българи, всичките ваши идеи ще изчезнат, ще се явят нови идеи и във вашите души ще изникне нещо ново. Туй се забелязва и у хора, които дълго време са боледували от някоя тежка болест. Тялото на такъв човек така се префинва, че той казва: „Аз не искам да живея вече, искам да си замина“. Ама че бил женен, че имал мъж или жена, че имал деца – за нищо не иска да знае. „Нека се грижат сами за себе си. Нищо, нищо не ме интересува!“ Нищо не го връзва за земята. Той вече от нищо не се интересува. Как ще се разреши животът му – не иска да знае. Той казва: „Всички тия неща са празна работа. Те ме спъваха досега. Отсега нататък аз схващам нещата по-другояче. Виждам, че има по-велики неща, с които мога да се занимавам“. И действително, тия състояния, в които се намирате сега, са временни, има неща по-велики от тях. Разбира се, тия състояния, в които сега се намирате, са необходими, те са Божествени, но не трябва да мислите, че само те са, които ще разрешат най-важните ви въпроси в живота. Не, не, ние очакваме някакво друго бъдеще, в което ще се подигнете.

Аз ви казвам, че след 2,000 години земята ще бъде в друго положение. Досега земята само е слизала. Тя има две движения: едното надолу, другото нагоре. Съвременната наука по този въпрос прави своите загадки и много от учените хора, макар и да знаят как седи този въпрос, не изказват своите дълбоки разбирания. И те твърдят, че земята има две движения: едното е спирално, в което земята постоянно слиза надолу и като дойде до известно място, тя започва обратно движение, обратна посока – почва като един винт да се качва нагоре. Земята вече е слязла до дъното и отсега вече започва своето движение

нагоре. Този винт вече се върти в обратна посока. Питам ви тогава: Като се качвате нагоре, като англичаните, какво ще правите? Ще вземете ли предпазителни мерки? Това движение се ръководи от разумни същества, които са много предвидливи. Те са взели всички предпазителни мерки. И ние трябва да предвидим, няма да си сложим тъй живота. Вие казвате: „Да си уредим работите, че тогава ще мислим за това нещо". Казвам ви: Като уреждате временните си работи, гледайте да уредите само онези от тях, които са от по-важен характер за вашето бъдещо развитие.

Вие още не познавате себе си. Вие досега още не сте били щастливи, не сте имали още нито един момент от истинска радост. Целият живот, който сте живели досега, той е написан, представлява само една драма или една трагедия. Той е живот само на падания и ставания. И от единия край до другия вашият живот е изписан само от скърби и страдания. И нека, като хора, да се попитаме: „В края на краищата какво остава у нас от живота ни като хора? Кое е онова, което може да ни отличи като души?" – Единственото нещо, което може да ви остане в живота в дадения случай, това са само вашите разумни отношения към Бога. Отношенията към Бога са отношения към Любовта; отношенията към Любовта са отношения към живота; отношенията към живота са отношения към движенията; отношенията към движенията са отношения към растенето, развиването и т.н. Това са скачени живи сили в природата. Хванете ли едно от тези положения, този живот се нанизва в правилния път на своето развитие.

Често, когато ние взимаме един стих и го обясняваме, когато развиваме някои теми, има една опасност, че говорителят някой път може да направи една хирургическа операция и тя да излезе малко несполучлива. Колкото и да е велик този хирург, рядко се случва, като прави той една операция, да не отреже и малко здраво месце. Затуй аз казвам, че единственият най-добър хирург, когото аз познавам да прави най-сполучливо своите операции, това е природата, това са слънчевите лъчи. Само те режат най-правилно: отрязват гнилото месо, без да закачат здравото. Дойде ли до човека, трябва да знаете, че той като закачи със своя нож, все ще отреже малко и от здравото месо. Даже и най-добрите хора на света, като режат, все ще отрежат нещо с техния език. Техните думи няма да бъдат изпълнени с любов. И ако вие вземете човешките думи и ги претеглите, все ще видите по техните трептения, че някои от тези думи, макар външно да са сладки, но вътре са просмукани с отрова, с нечистотии.

Христос се обръща към страждущите и им казва: „Едно нещо ви трябва: да се родите изново!"

Христос е подразбирал как именно ще се родим. На онова дете, което трябва да се роди, трябва майка. На майката трябват условия. На нея е необходимо здраве, слънчева светлина и топлина, които благоприятстват за този плод, за туй, която тя ще роди. Под тия думи „раждане", аз не разбирам раждането на туй тяло. Не, под „раждане" аз разбирам туй съзнание, което трябва да мине от майката в детето. Човек не е туй, което

виждаме външно. Ние се лъжем, заблуждаваме се, като търсим човека в неговата външна форма. Човек, сам по себе си, не е това, което наблюдаваме отвън. Хиляди години трябва да го проучаваме, за да видим какво нещо е човешката душа в своето естество. Има известни моменти в живота, когато човек е красив. Защо е красив? – Ние схващаме неговата духовна интелигентност. След туй той пак се оттегля вътре и ние го виждаме пак груб, облечен е в нещо друго. Не е виновен за това, но не е и прав. Казвам: Този човек не е лош, но не е и добър; не е глупав, но не е и умен. Е, какво подразбираме, като казваме, че не е глупав, но не е и умен? Ние, съвременните хора, наричаме умен човек онзи, който може да уреди своите лични интереси. А човек, който не може да уреди своите лични интереси, наричаме го глупав, но често глупавите хора, по отношение на бъдещето, са по-умни. Следователно сегашните умни хора за в бъдеще ще са глупци, а сегашните глупци ще са бъдещите умни хора. Това са само отношения на нещата. Казват някои: „Докажи ги!“ Как мога да ги доказвам? Времето, съзнанието, с което ние живеем, те ще докажат дали ние сме живели в правия път или не.

Казва Христос: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

За да се роди човек изново, непременно трябва да се свърже с Божествения Дух, туй, което съвременните хора отказват. Да оставим сега въпроса за душата, няма да говорим за нея, хората я отказват. Кое съществува за тях? Те казват, че човек има ум. Как ще докажем, че човек има ум? Умът можем ли да го пипаме? Ние казваме, че човек има сърце. Туй сърце можем ли да го пипаме? То не е туй сърце, което тупти и разпраща кръвта по цялото тяло. Казват за някого: „Той има любов“. Тази любов можем ли по някакъв външен начин да я видим? „Той – казват – има светла мисъл.“ Тази светла мисъл може ли да се пипне или да се види? Не може нито да се пипне, нито да се види. Значи всички ние боравим с неизвестни величини. Писатели, всички казват за някого: „Той е силен човек“. Добре, но в какво седи неговата сила? – Силен човек е, защото могъл да счупи една тояга. „Е, умен човек е той!“ Защо? – Умен човек бил, защото могъл да разреши една математическа задача, или защото могъл да изнамери някой научен факт. Това са само факти, които показват, че има известни сили вътре в човека, с които той може да работи. Не са заблуждения тия неща! Не са само тия очи, с които човек може да вижда. Има и друго зрение в човека. Има хора, които едновременно виждат отпред и отзад. Такъв човек вижда какво става пред него и зад него, зад гърба му. Как ще обясните това? – Такива хора имат двоен фокус, двойни центрове на зрението. Такива хора виждат чрез умовете на другите хора. Казвам: Има още и такива хора, които като виждат чрез умовете на другите хора, техният ум се помрачава, че нищо не виждат. Следователно вие може да четете книгите на някой писател и след като ги прочетете, да ви дойде една светла идея, но може да прочетете книгите на някой друг автор и след като ги прочетете, умът ви така да се помрачи, че да кажете: „Всичко е тук на земята, няма друг живот!“

Всъщност, като говорим за земята, като казваме, че всичко е тук, какво подразбираме? – Това са само субективни, вътрешни схващания. Ние още не сме проучили реалния,

обективния свят. За да може човек да говори за природата, за тези живи сили, той трябва да има две качества. Те са следующите: да може да става невидим, да изчезва, и после пак да се явява. За това нещо той трябва да знае основните закони за трансформиране на материята от едно състояние в друго. Например, представете си, че аз седя пред вас на амвона, и тъй, както седя, постепенно ставам все по-ефирен, и гледате по едно време, няма ме никакъв. Пред вас става това. Обикаляте наоколо, няма ме, изчезнал съм! Аз не казвам дали това е вярно или не, но казвам, че онзи, който иска да се занимава с велики въпроси, той трябва да е разрешил този въпрос. Вие сте просто ужасени и си казвате: „Дали това не е някаква илюзия, дали този човек не е илюзиорен?" Гледате, след малко аз пак започвам да се сформирам и вие отново дойдете на себе си. След това пак се изгубя.

Представете си, че вие сте в такова едно събрание и това се случи пред вас. И вие, като излезете, веднага разправяте на външния свят за това, което сте видели. Те ви казват: „Ти на мене ли ще разправяш! Аз да видя с очите си това нещо, няма да повярвам!" Но ако влезе един от тия външните и види това с очите си, и след това вземе да разправя на другите отвън, и те няма да му повярват и ще кажат: „И ти си като другите, и на теб хлопа дъската!" Следователно, като дойде да разрешаваме един важен въпрос, всички хора казват, че нещо не ни е на място, липсва ни нещо, а другите, които не разрешават този важен въпрос, всичко им е на място!

Христос казва: „Липсва ви едно – трябва да се родите изново, за да видите царството Божие, тези нови сили да влязат във вас, да се проявят". Не е достатъчно само това, да кажете: „Аз обичам Господа!" Този език е неразбран. Има един положителен език. Онзи, който е влязъл в невидимия свят, или онзи, който се е родил изново, той ще види нещата тъй, както са. И когато излезе от тази реалност, той ще има един особен оттенък в цялото си естество. Той няма да ти разправя, че бил в царството Божие и какво видял, но щом дойде в дома ти и види, че има някой болен, че ти си изхарчил всичкото си имане и си заборчлял, той ще положи ръката си върху този болен и ще ви избави от тия страдания. Може да имате някакво главоболие, някакво вътрешно неразположение или какво и да е недоразумение, но от неговото присъствие всичко туй ще изчезне. Това може да направи той.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък, от лишения. Целият свят, тъй както го виждам, е свят на отрицание. И затова, като ви срещне някой, веднага иска да проникне в душата ви, да разбере дали във вас има нещо честно или искате да вземете нещо от него. Днес в държавата има отрицание; в църквата има отрицание; в училищата има отрицание; в домовете има отрицание – навсякъде има отрицание. Учителят дига ученика на урок, той не си знае урока, иска да го излъже, написал на ръкавите някакви формули. Ученикът разправя урока си, поглежда към ръкавите. Учителят го хваща, но с това не се поправя работата. Защо този ученик пише формулите на ръкавите си? Синът лъже баща си, дъщерята лъже майка си. Защо? – Има причини за това нещо.

Когато човек е сиромах, той може да попадне в слабост да излъже – поддава се на лъжата. Следователно умните хора в този случай не трябва да излагат един сиромах на изкушение, да излъже. Възможно е и най-силният човек в света да се подхлъзне. Има такива сили в света, които благоприятстват за подхлъзването на един човек. И затуй аз казвам, че повечето хора в съвременния свят нямат морален устой. Те може да имат морален стремеж, но морален устой нямат. Този морален устой отсега нататък може да се създаде у тях. Някой човек мисли, че има сили да устои на всичко, обаче щом влезе в живота, вижда, че няма сили, поддава се. Питам: Онзи човек, който има жена, деца, а отгоре на това изпратил син и дъщеря в странство да се учат, и няма средства, не ще ли той да се подхлъзне? Той обикаля натук-натам. Ще може ли да живее един морален, един идеален живот? – Не може. За сина и за дъщерята са потребни по 5,000 лева, значи 10,000 лева. За жената и децата 2,000 лева, а той, като чиновник, едва изкарва 3,000 лева. Другите откъде ще ги изкара? – Той ще ги изкара от някоя каса. И сега ние ще прилагаме един стар обичай, механически да съдим хората. Този въпрос е от памтивека същият, но разрешава ли той споровете, разрешава ли въпросите? – Не.

Христос казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие".

Щом се родят хората изново, те ще имат тази сила да стават големи и малки, да изчезват и отново да се явяват. Следователно всеки човек, който се е новородил, той ще може да прекарва на ден с един грош, а понякога и с 10 стотинки. Този човек може да живее на една плочка, може да живее и в една хралупа, не му трябват такива големи къщи, да плаща 3,000 лева месечно. Вечерно време той може да нощува в една дупчица и на сутринта да излиза пак голям. Ще бъде като една птичка. За него жилищна криза няма да има, той лесно разрешава въпроса. Питат го: „Къде живееш?" – „Не е важно къде живея." Той може да живее и из Рилската пустиня в някоя дупчица, и сутрин пак да си излиза. Онзи, който не разбира законите, минава през хралупите, през храсталаците, гащите му винаги скъсани. Онзи, който разбира законите, адептът, ще бъде много хубаво облечен. И сега всички хора казват: „Ние трябва да бъдем просто облечени". Не, ние виждаме пеперудите, насекомите, които Господ обича, как хубаво са облечени! Ако Господ тях облича, и хората трябва да бъдат много хубаво облечени. И ако ние не сме добре облечени, причината се крие вътре в нас.

Днес, когато някой не постигне целта си, той се обезсърчава и казва: „Аз не вярвам вече в Господа!" Че съвременните хора не познават Господа! Те досега само богове са имали. Затова аз наричам съвременните хора многобожници. Човек, който не е възприел Любовта, който не живее съобразно нея, той е многобожник. Този човек не е лош, но не е и добър. Той казва: „Аз не вярвам в Господа, аз съм се разочаровал". В кого се е разочаровал? В този Господ, Който е създал света, можеш ли да се разочароваш? Той ти е дал толкова съществувания! Той ти е дал хляб, дал ти е родители, приятели, сега и в миналото. Той винаги те е поддържал. Спрял ли е Той своето благословение? Ти как Му се отплати? Аз не казвам на вас, казвам на себе си: Господ, Който ми е дал толкова

благословения, с какво трябва да Му се отплатя?

Сега, ако аз ви кажа, че идвам в името Божие да проповядвам, според мене това е едно тщеславие. Аз трябва да ви проповядвам така, че да не считате какво съм направил много нещо за вас. Да ви проповядвам, да дойда тук при вас, да ви кажа няколко благи думи, това е една приятна работа! Някой казва: „Трудно е да се държи една беседа". Да, трудно е, ако се говори по правилата на новата граматика, по правилата на новите системи, по правилата на науката на последователността, както съвременните хора я схващат, но да се разговарям, да ви говоря Истината, това е много лесно.

Казвам ви: Слушайте, ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие. Вие казвате: „Възможно ли е това?" – Възможно е!

Един от древните царе, наречен в една арабска приказка Аладин-Един, излязъл да се разходи един ден в гората. Хващат го разбойници и колкото пари и скъпоценности имал, всичко му взели. Той им казва: „Вие сте много добри хора. Аз ви направих днес тази услуга и сега нямам повече, но един ден, ако се намерите в много трудно положение, в голяма беда, елате у дома, да ви дам още малко. Изпратете ми тази книжка, но гледайте да не я изгубите". Той им подава една книжка, на която си направил някакви знаци. Така правим и ние. По някой път срещаме този Велик Дух или Господа, на Когото служим, оберем Го, а Той напише нещо на една книжка, даде ни я и казва: „Един ден, когато се намериш в трудно положение, изпрати ми тази книжка или ела при мене, аз ще ти направя една услуга, ще ти кажа как трябва да живееш". И всичките наши мъчнотии са все от този характер.

Когато човек дойде до умиране, кой е онзи, който може да му помогне? Той може да е заобиколен с много приятели, със свои близки роднини, но само тези живи сили вътре в природата, само тази велика Любов е, която може да въздигне духа и душата ни, за да разберем вътрешния смисъл на живота.

Сега, при вашите сегашни схващания, туй може да не е в съгласие с вашите възгледи за науката и живота, но така е. Самите англичани, които правят своите експедиции по Хималаите, описват туй странно явление. Те констатират, че от пъпа нагоре има известни топли течения, вследствие на което те са цели в пот, а от пъпа надолу има известни електрически течения, които носят студ, затова и те изстиват. Този закон действа и у нас. Например, в едно отношение ти имаш най-хубаво настроение, най-хубаво желание да направиш някакво добро, но в друго отношение ти имаш желание да направиш най-голямото престъпление. Това са сили в природата, които действат вътре в човека. В такъв случай човек е една неутрална зона, през която минават силите на живота. Човек казва: „Животът ще мине". Да, животът ще мине, но всеки индивид трябва да научи своя личен, индивидуален живот: животът на сърцето и животът на ума. Той трябва да разреши тия важни въпроси и то по един най-правилен начин.

„Ако се не родите изново, няма да видите царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и казват: „Човек може да се роди изново“. Туй раждане е съзнателно. То не е раждане на забрава. При това раждане човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но – едно благо. Обаче докато дойде до това „новораждане“, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване. Представете си, че вие се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците ви избягали и при вас идват римските войници и ви заобикалят. Ще кажете: „Всичко е свършено!“ Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила. И аз ви доказвам, че онзи, който трябва да се роди изново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Сега ние, съвременните хора, имаме едно схващане за Бога, че с Него ние не можем да се разговаряме. Така е, ние не можем да се разговаряме с Бога при известни условия, но при други условия – можем. Още повече, че преди 3,000 години един от пророците е казал, че Бог живее в сърцата на смирените хора. Как живее? – По един особен начин. Това е една от великите тайни. И когато аз казвам, че ние трябва да разрешим великите въпроси на живота, аз подразбирам, че може да ги реши само туй същество, в сърцето на което Бог е влязъл да живее. Когато Бог влезе да живее в нашите сърца, Той разрешава тези въпроси. Не е ръката, която разрешава въпросите, но моето тяло: разрешава ги моят дух, моята душа, моят ум, моето сърце и моята воля. Каквото духът разрешава и душата разрешава, каквото умът разрешава и сърцето разрешава, каквото сърцето разрешава, туй и човешката воля разрешава. Следователно Онзи, Който ще разреши в нас всички въпроси, ще ни научи какво трябва да правим.

Думите, че ние трябва да се усъвършенстваме, че трябва да се посветим, всички тия думи, сами по себе си, са празни, ако не бъдем свързани с живия Господ на Любовта. Нека да излезе някой да покаже, че със своите усилия, със своята мощ той е могъл да се подигне! Всички велики хора, всички велики Учители на човечеството, в техните сърца е живял Бог, говорил им е този велик Божи Дух. Там, дето Господ не е говорил, това слово не е вярно. Някой може да философства, да минава за много учен, за адепт, но не му ли е говорил Господ, това слово не е вярно. Там, дето Господ не говори чрез душите, чрез умовете, чрез сърцата на хората, това учение не е вярно. Когато Бог говори за своето учение, Той го оправдава. Той казва и прави. Той не казва, че туй ще стане за в бъдеще. Не, казва и става!

„Човек може да се роди изново!“ Той няма какво да чака, да се приготовляват условия за това. Човек трябва да се роди изново! Кога? – Още днес, още сега. Някой може да ми каже: „Аз съм новороден“. Радвам се, аз ще дойда при вас и ще ви питам да ми разправите нещо от вашата опитност за това новораждане. Интересува ме тази ви опитност. Как се newродихте? Вие сте били в Америка, питам ви: „Как минахте океана, с кой параход?“ Ако кажете, че минахте през океана, пътувахте от Америка до България, но не знаете през кой път, не знаете как минахте, ще ви кажа, че вашето учение не е право, не е този пътят, който води към новораждане. Вашето съзнание трябва да бъде будно през целия път! Когато човек се новороди, той се свързва с всички по-висши светове, подразбирам същества от по-висши йерархии. На земята ние сме свързани с по-низши същества, а над нас има по-висши, разумни същества. Тези висши същества в нашия живот взимат такова участие, каквото участие взимаме ние в живота на по-низшите същества от нас.

„Ако се не родите изново – казва Христос, – не може да видите царството Божие.“

И затова през всичките векове са проповядвали, че непременно трябва да бъдем свързани с Бога. Апостолът казва: „Който няма Духа Христов, той не е Негов“. Какво нещо е Духът Христов? – Духът Христов е избликът на великата Любов. Тази Любов не е като обикновената. Тя е Любовта на ангелския свят. Любовта на тези възвишени същества, които регулират живата природа. На тия висши същества Бог е поверил разпореждането с живата природа. Всички тия живи сили, всички тия елементи са под тяхна власт. И колко смешни са съвременните учени хора, като искат да подчинят природата, да я турят под своя власт! Те трябва да знаят, че ангелите са настойници на тази жива природа. Откак съвременното човечество е решило да подчини природата под себе си, да се разправя с нея, както иска, оттам насетне го сполетяха най-големите нещастия. Не е позволено да се подчинява една жива сила и да се злоупотребява с нея! И всеки, който се опита да направи това, той ще си счупи главата. Много народи, много религии са пострадали по тази причина – искали са да подчинят природата и да вършат с нея, каквото искат.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие“.

Вие нямате един определен възглед, какъв трябва да бъде животът на земята. Аз още не ви проповядвам за един живот на небето, то е невъзможно, но казвам, че за да бъде животът ви смислен, непременно трябва да се родите изново. Така ще видите царството Божие. Щом се родите изново, ще видите, че тези живи сили ще бъдат на ваше разположение, и ще знаете как да подобрите живота си. Казано на друг език: Бог е, Който ще подобри живота ви. Всичките ви досегашни страдания ще изчезнат и ще настане в живота ви радост и веселие. Казва се там в Писанието: „Царството Божие е в мир, радост, правда и Духа светаго“. Значи царството Божие е не само в радост, а в мир и в правда. А на съвременните хора им трябва най-вече правда. Справедливи трябва да бъдем! Ние не

страдаме толкова от липса на любов, колкото от липса на справедливост. В съвременния свят няма справедливост. Няма ли справедливост, на всяка стъпка ще има жестокосърдечие.

И тъй, когато Христос е произнесъл великия закон, че човек може да се роди изново, Той е скъсал връзките на робството. Сега хората са роби и за да се освободят от това робство, непременно трябва да се новородят. Новораждането е освобождаване, скъсване на тия връзки, които сега ни спъват. И колко спънки среща всичко туй хубаво, което можем да направим! Колко пъти някой писател написва хубави работи, но те биват подхвърлени от съвременното човечество! То се интересува от други работи. Страда сърцето на този поет, неоценен е той! Един художник нарисува една хубава картина, но не я оценяват, подхвърлят и нея. Един музикант напише някое хубаво музикално парче, но и той ще бъде подметнат. И едните, и другите неща са изгубили своята цена. Защо? – Дошло е време, когато всички хора трябва да бъдат новородени, за да видят царството Божие, а щом Го видят, те ще се научат как трябва да живеят.

И тъй, новият живот няма да го почерпим от земята. Няма майка в света, която да е толкова умна, да научи своя син и своята дъщеря как трябва да живеят. Няма държава в света, толкова правова, която може да научи своите поданици как трябва да живеят. Всички трябва да се новородим, да видим царството Божие и да влезем в Него да живеем. Там е дълбокият смисъл на живота, там е красивият език, от там можем да почерпим тази нова наука, по която да проучим целия живот, отдолу нагоре. Я вижте, онзи българин, който ходил в странство, в Америка, в Англия, и се движил във висшето общество, колко се е префинил, каква нежност, каква учтивост е добил! Казват: „Това българин ли е! Колко се е променил!“ Почерпил е той онзи велик дух на американеца, повлиял се от него и замязал на американец. И тогава казват, че и българинът може да живее като американец. Да, но условия се изискват! Следователно, когато видим царството Божие, когато придобием тези условия за вечен живот, и българите ще имат тази учтивост, тези добри качества на американеца и на англичанина. И онзи, който се е родил изново и видял царството Божие, той може да живее съобразно законите на това царство. Главният елемент на царството Божие е свободата, но не тъй, както вие я разбирате. Когато почувствате свободата, тази тежест, която усещате в душата си, ще изчезне. Вие ще почувствате един мир, едно разширение и с един поглед ще прониквате в нещата. Онзи мраз около вас и под вас ще се стопи. Онова тропическо слънце ще пекне и всички благородни зародиши на вашето естество, които от хиляди години чакат благоприятни условия, ще израстнат. Тогава вие ще кажете: „Всичко това става у мене, защото Духът Божии е работил над туй слънце горе“.

Казвате сега: „Какво говори Господ?“ Не туряйте този Господ някъде вън! Не си правете кумири, никакви идоли! Не казвайте, че Той е в тази или онази църква, в тази или онази държава на настоящето или миналото! Ако искате да имате за Бога едно вярно понятие, излизайте вечерно време да гледате небето! Той е една творческа сила. Всички тия

планети, които съставляват нашата слънчева система, влизат в друга система от планети. Двете заедно влизат в трета система от планети и т.н. Всички тия планети, системи, слънца, тъй струпани, съставляват цялата вселена или тъй наречения „град Божи“, дето Бог живее. Неговият ум, неговото съзнание е толкова велико, че Той обхваща най-малките същества, които се докосват до Него, и урежда живота им. Може ли да схванете какво нещо е Бог? Всички тия ангели, всички тия същества, които са живели милиони години преди нас на земята, знаят какво нещо е Бог. Те застават с един свещен трепет пред това Велико Същество, от сърцето на Което изтича тази велика Любов, която поддържа целия космос. Малко от това благословение достига и до нашата земя. Само в млечния път има около 18 милиона слънца. В нашата слънчева система има около 100 милиона слънца и т.н.

Днес ние казваме: „Прочути са нашите химици!“ Ами какво щяхте да кажете, ако бяхте още в самото начало, да видите тия химици, които първоначално събираха тия вещества, разпръснати из цялата вселена? Какви бяха тия техници, които първи създадоха законите за движението на туй множество слънца? Ние казваме: „А, слънцето!“ Да, но вие не знаете колко красив и колко велик е този свят! Когато вие се новородите и видите царството Божие, когато погледнете към небето нагоре, вие ще видите онези светли лица, онези интелигентни сили пред вас. Вие ще видите такава култура, каквато не сте помисляли! Тогава вие ще бъдете в положението на апостол Павла и ще кажете: „Видях и чух неща, които не съм мислил, нито сънувал“. Туй е, което Бог е приготвил и което вие може да видите.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие“.

„Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е.“ Следователно от един човек, роден от плът, не може да очакваме плодовете на Духа.

И тъй, това, което може да подобри живота ви, то е да изучавате Евангелието. Изучавайте Го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаването на Евангелието. Вие ще Го изучавате не когато сте в най-доброто настроение на духа си, но когато имате най-голямото страдание, каквото светът не може да си въобрази. Тогава ще прочитате по една глава и ще видите как добре ще я разбирате. Когато майката роди едно дете и е щастлива с него, ако в това време чете Евангелието, тя не ще може да Го разбере, но когато майката е изоставена от своя съпруг или когато изгуби своето дете и прочете една глава от Евангелието, тя ще разбере вътрешния му смисъл. Следователно Евангелието не е наука за щастливите хора, то е наука за нещастните; то не е наука за умните, но е наука за глупавите. Аз не взимам думата „глупави“ в такъв смисъл, че да се хвалим със своите глупости, но взимам тази дума по отношение на онази висша интелигентност, по отношение на Великото. Аз не казвам „глупави“ по отношение на съвременните учени хора. Аз не отричам, че има учени хора по известни специалности, но казвам, че това учение е алфа и от него трябва да се започне. Има ли нещо по-хубаво в човешкия

характер от това, когато някой ми направи една пакост и поискам да отмъстя, и в момента, когато се готвя да му отмъстя, да кажа: „Не, няма да му отмъстя!“ От Сенкевич има един роман за двама рицари, единият от които направил голяма пакост на другия. Лишил го от дъщеря му, отнел имането му и най-после го улавя и ослепява. Зет му поискал да отмъсти вместо него. Успял да хване този рицар в ръцете си, но го погледнал и казал: „Иди си!“ Това е подигане на човешкия дух! Има един начин за отмъщение: ако искаш да отмъстиш на един човек, отмъсти му с любов! Няма по-голямо отмъщение от отмъщението чрез закона на Любовта! Ако на един човек отмъстиш с любов, той ще каже: „Аз се страхувам да отмъстя на този човек“. Ако ти отмъстиш на един човек, по който и да е начин, и той за в бъдеще ще ти отмъсти.

И тъй, всички отмъщения ще престанат, когато този закон на Любовта дойде и подейства в нас да се новородим и да видим царството Божие. Видим ли царството Божие, ще видим и Лицето на Бога, а видим ли това Лице, никога няма да Го забравим. Този закон ще напишем в сърцата си и като видим Божието Лице, ще кажем: „Господи, заради Тебе всичко мога да направя!“ Това е, което Христос отпреди 2,000 години е проповядвал на човечеството. Това е, което Божественият Дух и днес проповядва в човешките сърца и се стреми да убеди всички хора в тази велика Истина.

Писанието казва: „Когато дойде Син Человечески на земята, Той пак ще проповядва на хората туй учение, но тъй ясно, че ще Го разберат много повече хора и ще Го приложат не само външно, но и вътрешно“.

„Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие.“ Щом видите царството Божие, ще видите Божието Лице и всички въпроси ще се разрешат.

Беседа, държана на 2 март 1924 г.

1924_03_05 Двете граници
лекция пред общия окултен клас

ДВЕТЕ ГРАНИЦИ

Тайна молитва

В характера на ученика се забелязват два психологически дефекта: единият произлиза от преувеличаване или надценяване на нещата, а другият – от намаляване или подценяване на нещата. В първия случай ученикът прилича на онзи учен естественик, който наблюдава под микроскоп известни микроби или клетки от някое растение и ги вижда силно увеличени. Във втория случай ученикът прилича на астроном наблюдател, който със своя телескоп проучва грамадните звезди и планети, но ги вижда в намален вид от естествената им големина. Обаче както естественикът, така и астрономът, за да разполагат с верни научни данни, трябва да знаят колко пъти микроскопът увеличава и колко пъти известна звезда, гледана през телескопа, е по-малка от нормалната си величина. По същия начин ученикът трябва да има точна, правилна преценка за нещата. Когато той се произнася върху известно свое качество или действие, както и за известни качества или действия у другите, трябва да има правилен поглед – нито да преувеличава, нито да намалява, защото колкото в единия случай ще изпадне в грешка, толкова и в другия случай ще сгреши. Той трябва да преценява нещата тъй, както са. Трябва да бъде тъй точен, както е точен математикът при решаване на задачите. Всяка прибавена или отнета единица или най-малка част от единицата не дава правилни изводи и задачата на този математик не може да се счита за вярно решена.
За да дойде ученикът до едно правилно разглеждане на нещата и да преценява всичко точно, той трябва да се вглежда в отношенията на хората около себе си, да наблюдава, да проучва и най-малките прояви в живота и по такъв начин постепенно да се приближава към разрешението на малките и големите задачи, които ежеминутно изникват в живота. Може да ми възразите: „Какво ще ни ползват тия неща?“ – Те ще ви дадат истински знания. Аз наричам истински знания тия, които почиват на едно вътрешно разбиране и които имат приложение в живота. Това са знания, които почиват на една дълбока опитност. Животът е училище, в което придобиваш знания, прилагаш тия знания и жънеш техните плодове. Той е опитното училище на Живата разумна природа. Някои ще кажат: „Еди-кой си човек знае много неща, той е много образован, завършил е няколко факултета.“ Какво от това? Аз не говоря за онова книжовно знание, което може да се изтрие от паметта на учения, както морските вълни изтриват написаното на пясъка. Аз говоря за онова вътрешно знание, което може да доведе ученика до самопознание. Познай себе си, познай възможностите, които Живата природа е вложила в тебе – това е една от важните задачи в развитието на ученика.
Да изучаваш живота в неговия вътрешен смисъл, да придобиваш знания и да дойдеш до самопознанието – това трябва да бъде стремежът на ученика. Ученикът ще намери всичко това, скрито в Живата природа. Природата постоянно ни говори. Всеки момент, всеки час,

всеки ден тя сменя своите картини, променя гамите в своите песни и в туй велико разнообразие тя открива тайните на Битието за оня, който знае да чете от нейната книга. Вие трябва да изучавате езика на Природата, защото в този език ще намерите скрити онези велики закони, които трябва да прилагате и в своя живот.

Мнозина запитват: „Какво представляват страданията? Защо съвременното човечество страда тъй много?“ Казвам: страданията не са нищо друго освен ретортите на Живата природа, в които се поставят хората, за да се очистят от известни свои грешки, заблуждения и нечистотии в миналото. Човек трябва да се освободи от всички утайки, от всички излишъци в своя организъм. Когато едно дете излезе на улицата да играе и падне в някоя локва и се окаля, какво прави майка му, след като се върне детето у дома си? Нали взема едно корито с вода, сапун и започва да къпе това дете. То плаче, недоволно е, сърди се, но майка му не обръща внимание на неговите сълзи. Тя го измива добре, преоблича го и го оставя в стаята на топло: не го пуща вън, на улицата, да играе – лишава го временно от предишната му свобода. Не прави ли същото нещо и Природата с нас? Същото прави. Тя е нашата обща майка, която, като види някое от своите деца изцапано, окаляно, нечисто, туря го в една от своите реторти, подлага го на огън и следи кога ще трябва да прекрати този процес. Ти плачеш вътре, викаш, но тя си знае работата. Като те извади от ретортата и намери, че си чист, оставя те на спокойствие, но ако нямаш необходимата Чистота, ще те тури във втора, трета и ред още реторти, докато придобиеш необходимата Чистота, чрез която ще разбереш правилно Божиите закони и повеления. След като човек премине през всички реторти, нужни за неговото очистване, той ще се освободи от онзи тежък камък, който натиска душата му, ще се подмлади и ще дойде до онова състояние, което Писанието нарича Новораждане или Възкресение на човешката душа.

Изобщо Природата със своите местности – планини и долини – оказва известно влияние върху характера на хората. И наистина, забелязано е, че хора, които живеят на по-високи места, имат по-благородни и възвишени стремежи. У тях се забелязва един по-висок полет на Духа, по-голям стремеж към търсене на Истината, те са хора повече идеалисти. Тия пък, които живеят по долините, са хора повече материалисти, хора на живота, на удоволствията. Те са по-здраво свързани с материята. Освен това дали някои хора живеят по южните, а други – по северните склонове на някоя планина, това също оказва влияние върху характера на хората. Всичко това какво показва? Че Природата е жива, разумна. Затова проучвайте нейния език, проучвайте въздействието, което оказва тя върху характера на хората, използвайте нейните методи за вашето самовъзпитание, за вашето развитие като ученици. Вижте как учените хора изучават Природата и се ползвайте от техните методи, от техните придобивки. Природата в своята необятност, в своето голямо разнообразие и голямо множество на явления е неподатлива на едно щателно и дълбоко проучване само отвън, затова учените хора я вмъкват постепенно и бавно, явление след явление, в техните малки и скромни научни кабинети. Някъде някой химик в своята малка лаборатория изучава известно химическо явление – такова, каквото става в Природата. Нагажда условия, обстановка за това явление, каквито съществуват в Природата, и го проучва. Другаде някой физик в своя малък физически кабинет прави някакви опити, изследва някое физическо явление, проучва го, мъчи се да подражава на

Природата. На трето място някой техник механик се мъчи да съчетае от множество отделни частици някаква голяма машина – иска да използва познатите нему закони в Природата, да види тяхното действие. И успяват тия учени хора, постоянстват в своите изследвания. Така работете и вие и ще видите добрите резултати.
В стремежа си към търсене на Истината никога не мислете, че сами можете да си помогнете в пътя на възлизането нагоре. Не си ти сам, който се повдигаш. Преди тебе е имало много работници, които са прокопали, изчистили и подготвили пътя за твоето развитие, както и за развитието на твоите братя. Вие пък ще работите за бъдещото поколение след вас. Осеяна е стълбата на възлизането с усилията, труда и работата на нашите предшественици. Затова помнете, че множеството е една необходимост за развитието на човешката душа.
Съвременната наука в своите изследвания ни дава известна светлина върху силата на слънчевите лъчи, която те упражняват върху растежа на растенията. Правени са опити например какво влияние има червеният лъч, портокаленият, зеленият, жълтият, синият, белият и другите цветове върху растенията. Същото нещо е и с човешките желания. И те са от разни категории: всичките желания на човека нямат един и същи цвят. Например, когато човек се възбужда, явява се червеният цвят. Когато хората искат да отворят война, вдигат червеното знаме. Когато някоя мома иска да се жени, все червени рокли носи. Черният цвят например, черната пръст означава проявяване на най-малката степен на живота. Когато действа портокаленият цвят, хората обичат да изпъкват, индивидуализират се. И у животните е същото. Щом дойде портокаленият цвят, кучето си вдигне опашката и те отминава. Плашиш ли го, то си свива опашката. Щом дойде зеленият цвят, хората стават материалисти. И у животните е същото. Птичката например си прави леговище, полочка, гнездо. Хората пък мислят за къщи, за ниви, за пари, като че светът се състои само от тези неща. Злото не е в това, че се пораждат такива желания, но щом материалният живот вземе надмощие над духовния, явява се злото в света. Изобщо всички цветове трябва да се хармонизират помежду си. Всеки цвят си има определено място и определено въздействие върху Природата и човека. Например кога може да се даде предимство на зеления цвят? Дотогава, докато той подкрепя твоите корени, докато дава стабилност на твоя живот, докато те успокоява, той е на мястото си. Но щом се натрупа повече, отколкото трябва, заражда се злото. Щом дойде жълтият цвят, той оказва влияние върху развитието на човешкия ум и човек започва да разсъждава повече, да търси причините на явленията. Дотогава този цвят е на мястото си. Но ако този цвят изпъди другите цветове съвсем и вземе надмощие над тях, той влияе зле. Щом дойдем до синия цвят, той събужда у човека по-благородни чувства, стремеж към Истината. Но ако този цвят се набере повече и изключи другите цветове, такъв човек става фанатик и умът му се спъва. Най-после всички цветове трябва да се съединят в едно, за да образуват Светлината. Всички цветове трябва да се слеят в Светлината.
Така и човекът трябва да стане светъл. Човек става светъл само тогава, когато се хармонизират в него всички цветове. Светлината е израз на всички стремежи на човешката душа, понеже в Светлината ние виждаме степените на живота, който се проявява, или интелигентността на всички светове. Всеки човек според своето естество

възприема и изпраща по един лъч на живота. Например всички по-висши същества знаят какво изпращат чрез червения, чрез белия цвят и т. н. Белият цвят е повече пасивен, отколкото активен. Той действа омиротворяващо. Ти може да гледаш светлината, колкото искаш, но ако не можеш да я възприемеш отвътре, а само отвън, ти ставаш само буен и нищо повече. Но ако възприемеш светлината отвътре, ти можеш да станеш интелигентен, да живееш разумно. Когато светлината действа отвън, събужда само временни, обикновени прояви, а когато действа отвътре, човек става активен.
Та казвам: вие сте влезли в тази Школа и трябва да разбирате истинския Живот, трябва да разбирате Доброто и злото. Злото и Доброто – това са двете важни граници на живота. Като дойдеш до скръбта, ти си до границата на живота. Ти дойдеш до скръбта и казваш: „В моя живот има само скърби." – Не, ти си дошъл само до единия бряг на живота. Като дойдеш до другия бряг, ще намериш скръбта. Но ти ще живееш между радостта и скръбта. Трябва да прекопаваш бреговете на Радостта, за да разбереш какво нещо е скръбта. Ако прекопаваш бреговете на скръбта, ще разбереш какво нещо е Радостта. Ще живеете между единия и другия бряг. Ако живеете между двата бряга, все ще изкъртите по малко от тях. Тъй щото, ако искате да живеете в Живота, трябва да бъдете между бреговете му. Щом искате да знаете какво нещо е скръбта, ще знаете, че сте до единия бряг на живота и трябва да се върнете назад. Дойдете ли до радостта, и там ще изгубите живота си. Еднакво е положението. За разяснение на мисълта си ще ви дам един пример: ако аз ям и пия в кръчмата и се радвам на това, не изгубвам ли живота си? Днес повечето хора умират от преяждане и пиене, отколкото от глад.
Ще знаете, че радостите и скърбите са двете граници на живота. Значи ние вървим между радостта и скръбта. Те ни показват пътя към Бога. Те са успоредни линии, от които едната се движи от ляво на дясно, а другата – от дясно на ляво. В този живот вие трябва да контролирате вашите желания. Щом станеш по-голям материалист, искаш да трупаш повече, отколкото ти трябва, ще се спреш, ще помислиш, че Божият закон е крайно взискателен. В живота си всеки трябва да носи толкова, колкото е необходимо. Тури ли повече, скъпо ще плати. Не че съзнателно ще го накажат, но понеже пътят му е дълъг, затова ще плати скъпо. Смисълът не е в многото работене на Земята – това трябва да го знаете! Не е и в многото тичане, не е и в многото мислене. Защото не сме само ние, които мислим. Някой казва: „Да си уредя живота." – Не си ти, който го уреждаш. Ти ще мислиш толкова, колкото ти е дадено. Ти ще уреждаш живота си толкова, колкото трябва. Нима, като влезете в един университет, ще мислите да уреждате програмата на този университет? Не, ни най-малко. Нима, като влезете в една школа, вие ще уреждате програмата ¢? Не, вие ще мислите за времето: кога ще я посещавате, как ще учите и т. н. Туй, което ви е дадено на Земята, него ще изпълните, както трябва. На всички ви е дадена по една програма. По някой път вие седнете и започвате да коригирате тази програма. Какво става обаче? Аз казвам: всички тия, които коригират тази програма, които искат нова програма, са отишли в гробищата. На тия хора Господ казва: „Ти ще слезеш на Земята, аз ще ти дам ново тяло да работиш, но като се върнеш, ще дадеш отчет за всичко." Ти като слезеш долу, започваш да ядеш, да пиеш и казваш: „Тъй ще направя, иначе ще направя", но нищо не направяш и осиромашаваш напълно. Тогава Господ казва:

„Я повикайте този!“ Като се разправят тези работи, някой българин казва: „То не е баш така – нека аз да се наям и напия на този свят, пък какво от това, че като отида на онзи свят, щяло да има огън? Нека има, мен не ме е страх от огън, поне топличко ще ми бъде!“ Когото съм чувал да казва така, аз съм му казвал: слушай, на онзи свят няма да те горят. „Ами какво?“ – Ти като умреш, душата ти ще бъде свързана за тялото дотогава, докато научиш урока си. Ти ще чуваш всичко, ще виждаш как месото ти се разкапва парче по парче, как го чоплят червеите. Казва той: „А бе, не казвай такова нещо!“ Значи българинът не се бои от огън, а се бои за месцето си. Наистина тялото ни е едно богатство. Бог ни го е дал, за да живеем разумно. И ако живеем по Бога, това тяло ще се преобрази и ще стане духовно. Тогава силите в него естествено ще се развиват.
Смисълът на тази Школа е всички да разберат вътрешния смисъл на Живота, да разберат, че всички хора на Земята трябва да живеят съгласно Божия закон. Всеки трябва да прилага живота си разумно, според както е определено в неговата програма. Някой от вас може да каже: „Ама аз не зная каква е моята програма, не зная какво да правя.“ Чудни сте вие! Я питайте един ученик от първо отделение каква програма има – той знае. Попитайте един ученик от първи клас какви предмети изучава, кои учители му преподават – знае. Ако вас запитат в кое училище сте, ще кажете: „Не знаем.“ Какви предмети ви преподават? Ще кажете: „Не знаем.“ Ще кажете: „Ние учим Божествени работи.“ Какви са тия Божествени работи? Децата, като влязат в първо отделение, нали първо се учат да събират, а после – да изваждат? Вие по стария начин знаете да събирате и да изваждате, но я ми кажете, знаете ли по новия начин да събирате и да изваждате? По Божествения начин знаете ли да събирате и да изваждате?
Сега Господ ви дава следната задача: двама братя се скарали и се разделили. Как ще постъпите по новия начин, за да ги съберете? Нали при събирането всякога туряте знака плюс, т. е. една хоризонтална и една перпендикулярна черта? Какво показва хоризонталната линия? – Тя показва почвата, върху която трябва да се сеят нещата. Перпендикулярната линия показва това, което е израсло отгоре, над почвата. Тези двама братя не се разбират, цяла река ги дели. Сега ти трябва да направиш един мост, по който те трябва да минат, защото единият е на брега на скръбта, а другият е на брега на радостта. Тези двама братя са двете успоредни линии и ти, за да ги събереш, трябва да прекараш един перпендикуляр между тях, т. е. да дадеш нещо от себе си. Ученикът взема тебешира и написва нещо на черната дъска? Ами ти какво ще напишеш на дъската? Как ще събереш тези двама братя, които са се скарали за имането на баща си? Единият взел 20 000 лева, а другият – 50 000 лева, затова единият е на брега на скръбта, а другият – на брега на радостта. Какво ще направиш? Ще отидеш да убедиш брата, който е взел повече, да върне 30 000 лева на място. Значи, за да се съберат хората на едно място, всяка неправда между тях трябва да се махне. Неправдата е едно препятствие, което спъва хората да се споразумеят. Вземам неправдата във всякакво отношение: всяка лоша мисъл или всяко лошо желание, които са се загнездили в ума или сърцето, трябва да се премахнат. Само така ще дойде събирането. Дойде ли събирането, ще дойде и изваждането. По друг начин как ще можете да събирате или да вадите човека?
Та сега, на своите ученици давам действието събиране, първото действие на аритметиката

– събиране по новия начин. Ще кажете: „Ние сме възрастни.“ – А, възрастни сте! Вие сте още деца. Когото от вас и да извадя на черната дъска, все ще се намери в затруднение. От Небето изпращат разумни ученици, да ви учат да събирате. Те ви учат, казват ви: „Турете знака, турете черта отдолу и започвайте!“ Като ви учат дълго време, вие едва започвате да проумявате какво нещо е събирането, и казвате: „А, лесно е да се събира.“ – Да, като се научиш, лесно е. Положителни знания трябват за учениците на Новото учение. Щом се приложи тази нова Божествена наука, и резултатите ще дойдат. Ние трябва да боравим с нови съединения, защото градим нов живот. Ако продължавате да живеете по стария начин, ще имате такива последствия, каквито и досега. Всеки от вас ще гради, ще гради и всичко най-после ще рухне, ще си замине. По нов начин ще гради духовният човек – и само това богатство ще му остане. Казва се в Писанието: „Събирайте съкровища!“ Къде? – „Там, дето нито молец, нито крадец влиза.“ Не е въпросът да бъдем сиромаси, но да бъдем богати по новия начин. И всичкото това богатство от Земята ще се пренесе горе, ще бъде заедно с вас. Вие трябва да бъдете като онзи американец, който фалирал седем пъти и, като изгубил всичкото си богатство, казал: „Слава Богу, и за мен остана нещо.“ Какво? – „Само онова, което дадох на бедните.“ Той имал една Библия за 10 000 долара – и нея му продали, но той си казал: „Остана ми само това, което дадох на сиромасите.“

Туй, което направим за Бога, само то ще ни следва. Това трябва да бъде идеал за нас. Ще кажете: „Е, то е лесна работа!“ Всеки ден като станем и направим едно добро дело за Бога, то е оправдано. Не направим ли едно добро дело, този ден е изгубен за нас. Та като ученици, всеки трябва да направи през деня по едно добро дело за Бога, макар и микроскопическо. Като направиш едно малко Добро, да усещаш, че си извършил Волята Божия, макар и в най-малка степен.

Тази е новата насока, в която трябва да турите ума си. Тогава и Духът ще действа усилено върху вас. У вас трябва да стане едно преобразование! Като гледам лицата ви, виждам, че трябва да работите още много. Не че лицата ви са лоши, но когато един скулптор извади един камък и започне да го дяла, той трябва много време да го дяла, докато изкара една хубава статуя. Той ще вземе Божествения чук и ще удря. Няма да ви изпотроши, но ще работи, докато изкара една хубава статуя. Той трябва да изхвърли всички непотребни вещества. Духовният човек трябва да извае своята духовна красота – да остави само онова истинско тяло, с което може да живее, без да го засяга смъртта. Това е една от великите задачи, която решават както учениците на света, така и тия, които следват Божествената школа.

Тема за следния път: „Най-късият път между скръбта и радостта.“ Вие трябва да знаете тия къси пътища, та кой как дойде, да му кажете: „Този е най-късият път.“ Да не считаш, че като скърбиш или като се радваш, това е привилегия. Еднаква привилегия е и когато скърбиш, и когато се радваш.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!

Двадесета лекция от Учителя

5 март 1924 г., София

1924_03_09 Господи, да прогледам!
неделна беседа

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ!

Господи, да прогледам! (*Лука 18:41*)

„Господи, да прогледам!“ – Ето едно добро желание, на място изказано. Хиляди желания могат да се зародят в човешкия ум, хиляди желания могат да изпъкнат в човешкото сърце, но всички желания едновременно не могат да се реализират. Закон в природата е: Божественото винаги идва в множеството, а се реализира само в едно. В човешкото идва само едно желание, а се реализират много, и вследствие на това човешкият живот е безсмислен, т.е. в човешкия живот няма единство. В Божествения живот има единство, значи там всичко се хармонизира в едно. Обаче за да се разбере тази мисъл, изискват се ред разсъждения.

Съвременните хора разсъждават еднообразно. Аз следя това нещо. Математиците разсъждават еднообразно, геометриците разсъждават еднообразно, геолозите разсъждават еднообразно, астрономите разсъждават еднообразно, биолозите, социолозите – всички хора разсъждават еднообразно, в мисълта им няма разнообразие. Ако попитате един социолог: „Какво е отношението на твоята наука към цялото?“, той ще каже, че от социологията по-хубава наука няма и като се изучи тя, всички въпроси ще се разрешат. Ако попитате един астроном какво отношение има астрономията към цялото, той ще каже, че от астрономията по-хубава наука няма, нея като изучиш, всичко ще се разреши. Изобщо, ако запитате всички учени, те ще ви кажат, че от тяхната наука по-хубава няма. И в религията, изобщо, е същото еднообразие. Казват: „От нашата религия няма нищо по-хубаво“. Всички богослови казват, че туй, което е казано в богословието, то е цялата Истина. Хубаво, ако цялата Истина е там, тогава да изучим богословието и светът ще се оправи. Но фактите друго нещо показват. Проследете в света, ще видите, че там, дето има богословски училища, освен че светът не е оправен, но се разваля. Това не е упрек, но е факт! Това не показва, че трябва да затворим богословските училища, но показва, че липсва нещо на богословието. Тогава аз превеждам една аналогия. Ако вие имате един плат, слабо, небрежно изтъкан от някоя жена, и го носите под мишницата си, този плат ще се раздере тук-там; ако го направите на дреха, той веднага ще покаже своята неустойчивост. Доколко е хубаво изтъкан, ще се покаже от дупките по него. И тогава ще кажете, че този, който го е носил, не го е пазил. Не, той не е виноват, но онзи, който го е тъкал, у него е вината. Това, че който го носил, не го пазил, това 50 на 100 е вярно, но 50 на 100 е вярно и това, че този, който го тъкал, небрежно го е изтъкал. Ако съвременните науки днес куцат в нещо, то е защото не са хубаво изтъкани, не са добре разбрани и тези, които са ги приложили, не са ги приложили хубаво.

Сега, този слепец казва: „Господи, да прогледам!“ Хубаво, ако вземем този въпрос, в

смисъл на онова физическо прогледждане, той съставлява само една пета от самата Истина. Нима животните не гледат? И птиците гледат, и пеперудите гледат, всички гледат, но туй гледане не подобрява живота им. Има едно виждане, едно гледане, в което човек вижда защо стават нещата и действа разумно. Приложение трябва сега в живота! Това е една велика наука в света! Тази наука още не е кръстена тук на земята и аз не смея да ѝ кажа името, защото то е свещено име, а свещените имена не се казват, понеже се опетняват. Щом се изучи тази наука, животът ще се осмисли.

И тъй, този слепец казва на Христа: „Господи, да прогледам!“ „Какво искаш от мене?“ – „Да прогледам, Господи!“ – „Да бъде според вярата ти!“ И прогледа той. И какво стана с него? – Започна да слави Бога. Човек, който може да слави Бога, той е разбрал смисъла на живота, той е прогледал. Онзи, който не може да слави Бога, той е сляп.

„Да бъде според вярата ти“, казва Христос. Вяра и безверие. Аз ще се спра върху думата „безверие“. Безверие има даже и в църквата. Там дори има най-голямото безверие. Най-голямото безверие е между свещениците, владиците, проповедниците – най-големите безверници са те. Факт е това! И всички ще бъдат съдени с една Божествена мярка, според която няма лъжа. Няма какво да се осъждаме. В какво седи безверието? – Безверието седи в това, че всеки един човек е направил себе си божество. Съвременните хора мислят, че Бог е у тях, че като техния Господ, тъй както те Го разбират, друг Господ няма, че като тяхната църква, като тяхната държава друга няма, и туй, което е у тях, е съвършено. Туй е само отчасти вярно. Истината в дадения случай, в сегашния век, е извън нас. Като казвам, че Истината е извън нас, ще ви приведа едно сравнение, да разберете това. Всичкият живот на едно дърво в корените ли е? Проявлението на целокупния живот не е в корените долу, той частично се проявява там. Животът в корените на дървото е само частичен, в тях се съдържат само ония условия, чрез които се добиват сокове за растенето на това дърво. В корените на дървото не може да става цъфтенето на цветовете. Ако корените кажат, че всичко е в нас, това е така само отчасти. Животът може да се прояви и над корените отгоре. И ние, съвременните хора, сме корени на този живот. За да разберем живота, трябва да подигнем съзнанието си над корените отгоре, над материалния живот. Няма какво да спорим дали човек трябва да живее или не материален живот. За нас материалният и духовният живот са две математически отношения.

Сега, каквото и да ви говоря, вие ще си кажете: „Това не се отнася до мене“. – Всичките неща се отнасят до всеки едного от вас. Всеки един от вас тази сутрин може да се запита: „Аз прогледал ли съм, добил ли съм онова знание, което внася светлина в ума? Добил ли съм онази свобода на моя дух, онова благородство, онова нежно чувство, онова снизхождение, та да имам към всички същества наоколо си такива правилни отношения, каквито Бог има към мене?“

„Господи, да прогледам!“

Туй вътрешно проглеждане е необходимо, но изисква се човек да приложи своята воля. Ние, съвременните хора, искаме да оправим света по човешки, започваме от единството и вървим към множеството. Ние искаме да оправим света, без да разбираме законите на туй множество. Например, искаме да подобрим положението на бедните. Как ще подобрим тяхното положение? Щом подобрим положението на бедните, влошаваме положението на богатите. Щом подобрим положението на богатите, влошаваме положението на бедните. Ако подобрим положението на лекарите, влошаваме положението на здравите. Да кажем, че тук, в България, може да има 2–3,000 души лекари. Тия лекари се молят да има повече болести. Туй е факт! Същото е и в Англия, и в Америка – навсякъде се молят да се увеличат болестите. Хората се молят да се махнат болестите, а лекарите се молят да се увеличават. Защо? Вижте адвокатите, и те се молят да има повече обири, повече кражби. Хората пък се молят да не стават обири, да не ги крадат. Съдиите се молят да има повече дела, за да им се плаща повече. Учителите се молят да има повече ученици. Но знаете ли как се раждат тези ученици? – С големи мъки, с големи страдания. И майките казват: „По-добре да нямаме деца“. Те се молят да нямат деца. Защо? – Мъчно се отглеждат. Едва го отгледаш и после ти го вземат, не можеш да му се понарадваш. Питам: Ние, съвременните хора, радваме ли се на плодовете си? Коя майка се радва на своя син или на своята дъщеря? Ние седим и си задаваме въпросите: „Спасен ли съм, коя църква е права, какви може да бъдат моите отношения към нея т.н.?“ Това са маловажни въпроси в света. В кой хотел ще спра, като отида в един град, това зависи от моята кесия. Ако имам повече пари, ще отида в един по-хубав хотел, там ще имам най-добра прислуга, ще минавам за знатен, за почтен човек и каквото поискам, ще го имам. Ако обаче кесията ми е празна, хотелджията ще ми покаже гръб и ще каже: „Моля, господине, намерете си друг хотел, такъв като вас не го искам тука“. Туй, което става по хотелите, става и навсякъде по света. Щом дойде някой да говори Истината, ние мислим, че този човек ни напада. Какво може да ни напада той? Всеки човек сам себе си напада. Аз доколкото зная, животът е така устроен, че нито един човек няма да избегне последствията на своите дела.

Като разглеждам природата, виждам, че тя е пълна с динамически сили, които се присаждат. За в бъдеще учените хора ще изучават закона на присаждането. Една енергия може да се присади в човешкия организъм тъй, както може да се присади една череша или една праскова или една слива или каквото и да е друго растение. Тази енергия може да бъде или добра, или лоша; или във възходяща, или в низходяща степен. Някои от вас имате тази опитност. До известно време вие сте много кротки, смирени, благи, но след време вашият характер се изменя, вие ставате нервни, избухливи и се чудите какво става с вас. Питате се: „Защо се измени моят характер?“ – Върху теб е присадена една отрицателна енергия. Тогава казвате: „Какво да правя?“ – Ще отчупиш туй клонче от твоя ум и от твоето сърце, за да може Божественото в тебе свободно да расте. Така също може да се присаждат Божествените енергии върху лош човек. Ако върху един лош човек присадиш едно Божествено клонче, той ще стане добър. По присадката върху човека вие може да познаете дали той е добър или лош. Ако на един човек, на вид добър, отчупите

присадката и той стане лош, значи само присадката му била Божествена, а естеството му, подложката – лоша. Ако пък отчупите присадката на някой лош човек и той стане добър, значи присадката му била лоша, а подложката – добра. Следователно два вида подложки има в хората: едната подложка е добра, другата – лоша. Лошите подложки по някой път може да се присадят с добри присадки, а добрите подложки може да се присадят с лоши присадки. Това психологически е вярно. Ние можем да направим опит, да видоизменим характера на човека. Бащите и майките искат да възпитат децата си, но не знаят как, не разбират закона на присаждането.

Сега някои хора ме запитват: „Учителю, защо не оправиш тия хора около тебе?“ Казвам: Няма с какво да ги присадя, нямам още от тези калемчета, туй е лошото. Заръчал съм от тях. Ще ми дойдат с хиляди. И после, като взема ножчето си, присаждане ще бъде! Наука е това! Някой иска да го обърна към Господа. Ами онзи апаш, като дойде и бръкне в кесията ми, не я ли обръща? Да, но като я обърне, нищо не остава в нея. Аз съм против тия хора, които обръщат. Пазете се от тях! Земеделецът обръща земята, но после извършва друг един процес. Понеже е извършил едно престъпление, той дойде, хвърли житото върху тия празнини, заравя ги и след това то израства. Ако той засее житото и не го зарови отгоре, нищо няма да изникне.

„Господи, да прогледам!“

В миналата беседа ви споменах за Аладин Един, баснословен арабски цар, който знаял тайните науки, но забележителното в него било това, че познавал хората по очите. Той казвал, че злото на хората се крие в техните очи. Твърдял, че очите на хората могат да се присаждат, и действително ги присаждал. Той по особен начин изваждал очите на хората, като им присаждал други, и те ставали добри хора. Като виждал някой кръвожаден, отмъстителен човек, казвал, че очите му са вълчи. При него идвали разни хора, от високо произхождение, и като ги погледнел в очите, казвал им: „Ти имаш мечешки очи, ти – лъвски, ти – змийски, ти – котешки, заешки и пр.“ Вечерно време изваждал очите, присаждал им нови и всички ставали добри. В сегашно време хората са забравили туй изкуство.

Вие ще кажете: „Това са басни от „1001 нощ“!“ Всички теории, с които съвременната наука разполага, не са ли басни от „1001 нощ“? Всички тия нейни теории, аз казвам, че са едно занимание, едно упражнение на човешкия ум да различава истината от лъжата. Всяка една теория съдържа в себе си Истината, но ученият човек трябва да я вземе, да я претопи и пречисти, за да извади тази Истина. Във всяка наука има една основна Истина, във всяка теория – също, тя не може да бъде лъжлива, но трябва да имаш туй решето, чрез което да я пресееш, да отделиш примесите. Трябва да имаш още и алхимическия огън, за да я претопиш и да остане ценното от тази Истина, с което да можеш да разполагаш във всички случаи на живота си.

Често, като проследявам живота, какво виждам? – Някъде се заредят нещастия, нещастия едно след друго. Например, някой търговец натрупа големи богатства, но не се минава дълго време, изгубва 10–20–30,000 лева, после изгубва всичкото, загубва къщата, имота и остава беден, съсипан, като праведния Йов. Питам: Кои са причините за това нещо? В някое семейство, забелязвате, умре едното дете, после второто, третото, умре и бащата, остане само майката или само синът или дъщерята. Казваме: „Туй семейство го сполетя голямо нещастие". Защо? Кои са причините? – Има си причини. Аз няма да обяснявам защо стават тия неща. Това са частични проявления в нашия живот. Същият закон не се ли забелязва и в нас? Не измират ли много от нашите благородни желания? Дойде някой, казва: „Аз съм въодушевен от това учение, ще пожертвам живота си за Господа, за Христа, ще раздам имането си заради Господа, ще бъда Негов добър работник". Виждаш го отначало така въодушевен, после почне да отслабва, отслабва и казва: „Аз съм се заблудил". Хубаво, ако сега си заблуден, по-рано не беше ли заблуден? И започва той да пише някакви статии против този, против онзи. Мисли ли той, че това е добро? Кое е по-добро? Да служим на Бога или да не Му служим, да Му благодарим или да не Му благодарим, да Го любим или да не Го любим? Кои отношения са по-прави? Съдете по това, колко малко разбираме от тази Велика Божествена Любов, която ни носи същността на живота! Има само един факт, по който може да разберете Божествената Любов. Как? Ако ти си слуга при един лош господар, при него може да познаеш себе си, да разбереш има ли Божествена Любов в тебе или не. Ако ти можеш да издържиш на опърничавия характер на твоя господар, ще разбереш каква е твоята любов, ще разбереш работи ли Господ в тебе или не. Когато запитали Сократ защо се оженил за тази опърничава жена, той казал: „Ако мога да издържа на опърничавия характер на моята жена, всичко друго ще мога да издържа". И прав бил Сократ със своята философия! Щом той можал да издържи характера на тази груба жена, всички други мъчнотии пред него са били нищо. „Аз искам да опитам своя философски характер", казвал той. И прав е. Не само Сократ, но всички велики хора са имали по една опърничава жена да ги пърже. Всички велики слуги са имали по един опърничав господар да ги пърже. Всички велики господари са имали по един опърничав слуга да ги пърже. Всички велики Учители са имали по един опърничав ученик да ги пърже. Всички велики ученици са имали по един велик Учител да ги пърже. Всички велики хора все са имали някой, който да ги пърже. Да издържиш на това нещо – туй е характер!

И сега всички хора казват: „Ще дойде някоя партия, тя ще оправи работите, тя ще оправи света". И всички чакат да се оправи света! Не, никоя партия не може да оправи света, не че не искат, но тия хора нямат това дълбоко знание. Този свят не са го създали те. И никой не може да го създаде. Ние не сме господари на положението.

Този беден човек каза на Христа: „Господи, да прогледам, да добия онова истинско знание за живота!"

Онези, които изучават Писанието, взимат по един стих и казват: „Христос туй казал,

Христос онуй казал“. Вие разбрали ли сте живота на Христа тъй, както Той го е преживял? Били ли сте в Неговото положение, да знаете какво е преминал Той? До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа! Да Го качат на кръста, да понесе всички страдания и в туй мъчение да каже: „Господи, прости им!“ Питам: Сегашните последователи на Христа имат ли такъв характер, че като ги закачат на кръста, да кажат: „Господи, прости им!“ И при това, минават за християни! Когато дойде Христос, няма да им даде по един златен кръст, а кръст от тиква. Ние сме хора на бързите процеси. Отива един американец в Германия при един виден професор да се учи и му казва: „Господин професоре, моето време е ценно, аз искам да се запозная с философия, но времето ми е ценно, затова образувайте за мене един 5–6-месечен курс по философия, та да свърша по-скоро“. – „Да, почтени господине, прави сте, че времето е пари, но когато Господ иска да създаде един дъб, употребява 100 години, а когато иска да създаде една тиква, употребява 6 месеца, а след туй всичко от нея изчезва.“

И тогава, дойдат при мене някои и ми казват: „Ама еди-кой си не вярва в тебе“. – Аз го зная отдавна, той никога досега не е вярвал. „Ама еди-кой си не разбира.“ – Че той никога не е разбирал! Какво общо имаме ние с тези хора? Ние не искаме да ги убеждаваме! Чудни са хората по някой път, като казват, че сме искали да образуваме нова църква! Смешно е, когато хората искат да образуват църква! В света съществува само една църква – царството Божие. Единственото реално нещо в света, това е царството Божие! То е един вечен порядък, на който ангелите са господари. От това царство Божие хората са извадили своята църква. В небето, между ангелите, няма никаква църква. Ще кажете: „Е, какво има тогава?“ – Има това, за което хората не са и сънували. В небето има Любов, и то такава възвишена Любов, за която ангелите са готови да жертват всичкото свое богатство, спечелено в милиони години. Когато един ангел види, че у Бога се зароди едно дълбоко вътрешно желание да прати някого от небето да помогне на някоя паднала душа, този великан ангел жертва всичкото свое благо за тази душа и слиза да ѝ помогне. Този ангел като дойде, няма да ти подаде ръката си да му я целунеш, но ще се яви като един велик извор вътре в живота ти, ще се яви като една велика мисъл, като един велик вътрешен стремеж, ще подигне душата ти към нещо възвишено и благородно. Той ще донесе отгоре онова калемче за присаждане и със своето ножче ще го присади на тебе. След като те присади, ти ще заживееш новия живот. Този момент се нарича „проявление на Великия Божествен Дух в човешката душа“. И ти, като погледнеш през това клонче, ще кажеш: „Сега разбирам, Господи, смисъла на живота, разбирам какво искаш да кажеш!“

Ние, съвременните хора, оставяме държавниците да оправят света. Ние, съвременното общество, църквата, не можем ли да оправим света? Не можем ли да помогнем на бедните? – Можем. Как? – Като им създадем работа. Но първо трябва да им посочим истинския път, да ги научим на Божественото учение. Когато отворя кесията си пред един беден да му дам пари и той почне да ми благодари, аз не считам, че е благороден човек, не считам, че е беден. Ако онзи беден, комуто дам пари, ми каже: „Господине, аз ти

благодаря, но едно нещо искам от тебе, създай ми работа! Тежко ми е да получавам пари, без да работя. Аз трябва да работя!" Този беден човек е благороден. А при това и онзи, богатият човек, който подаде с ръката си помощ на един беден само за да се оправдае пред хората, това е позор, това е унижение за човека в моите очи! Той трябва да каже: „Братко, тия пари аз ти ги давам, но аз съм един пощаджия. Те са едно писмо и аз съм пратен да ти го предам, но не зная какво съдържа. Ти ще вземеш писмото и няма да ми се сърдиш. Аз само го нося, не го писах. Аз само ти услужвам". Но ако този пощаджия ме срещне и ми каже: „Знаеш ли каква услуга ти направих аз? В училище те изпратих, човек те направих". Не, светът днес от такива благодетели страда. И погледнете, днес в Америка, в Англия, в България, навсякъде другаде са турили паметници, статуи. На кого? – На този, който е подигнал Англия, Америка, България. Още на кого? – На тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи! Онзи, който е подигнал света, това е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да турим статуята на когото искаме, но това са само идоли! И доколкото зная аз, когато турим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи. Той постоянно рони сълзи от небето. Същото е и с образа на Христа. На външния образ на Христа всички се кланят, кръстят и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

Аз бих желал, когато човек има известна дарба, нека прояви тази своя дарба, но той трябва да бъде скромен, той трябва да бъде последен помежду всички. Най-великите художници, най-великите музиканти, най-великите писатели са излизали последни. Те не бързат. Като свирят другите музиканти, най-великият музикант ще излезе последен. Най-първо оставят да излезе най-слабият. Той свири – всички ръкопляскат. След туй излиза вторият. Той свири по-хубаво – пак ръкопляскат. После излиза третият – всички ръкопляскат. Когато излезе последният, всички замлъкват, никой не ръкопляска. Казват: „Това е музика!"

И тъй, в края на тоя век ще дойде Христос. Как ще дойде? – Той ще излезе на сцената и ще каже Истината. Не само ще я каже, но което каже, ще направи. Христос като дойде, няма да ви каже да вярвате, но ще ви покаже Истината. И тия от вас, събралите се тук, у които има интензивно желание да търсят Бога, да Го славят, те ще разберат тази велика Истина. Вие, като онзи блудния син, сте забравили Бога. И някой ви погледне малко накриво, казвате: „Пренебрегнаха ни, обърнаха ни гръб". Питам: Кой от вас не е обърнал гръб на Истината? Вие, през целия си живот, във всичките си постъпки, били ли сте коректни? Ще кажете: „Не, аз направих една малка погрешка". Как? За съвършения човек погрешките са изключени! Още като направи погрешката, той я изглажда. Кой от вас има доблестта да излезе да изповядва прегрешенията си? Аз познавам само двама души в света, които са направили изповед за своите прегрешения. Единият е Августин, а другият – Толстой. Макар че се смеят на Толстой, но в него имаше душа! Той излезе пред света и се

изповяда. И след това Толстой трябваше да работи върху себе си усилено 20 години, за да направи една палма от греховете си. Не е лесна работа! Не мислете, че е лесно да се жертва човек! Не мислете, че царството Божие тъй лесно може да се добие! „А – казвате, – ще напиша една вдъхновена статия, ще издам един вестник.“ Не, не минава с това. Не мислете, че тази беседа, която ви държа тук, е всичко! Не, има по-велики работи, които може да се кажат. Тези велики работи изискват почва. Мислите ли, ако аз ви кажа нещо, че ще хвърля туй семе току-тъй? Ще хвърля туй семе само в такъв случай, ако почвата е разорана. Преди години идва една сестра при мен, казва ми: „Учителю, и аз искам да бъда като тебе“. После казала: „Искам да намеря тайната сила на Учителя, че и аз да върша тия работи като него, да се науча да присаждам“. Казвам: Мога да те науча на изкуството да присаждаш. Но онзи, който се реши да присажда, ангелите го връзват със 100 въжета и ако се опита да изкриви най-малкия Божествен закон, главата му хвръква, без глава остава.

Аз често ви говоря за Любовта, но трябва да знаете, че има известни сили в природата, с които шега не бива. Има един грях в света, за който не се прощава. И ще внимавате, ще се пазите от този грях. Казва Христос: „Нито в този век, нито в бъдещия няма да се прости на онзи, който в името Божие поквари Духа на Истината“.

Казва бедният човек: „Господи, да прогледам!“ Христос му казва: „Да бъде според вярата ти“. И прогледа той, и почна да слави Бога.

Аз вече от 20 години насам говоря тук между българите и някои ми казват: „Говори ни Истината!“ Чудно ми е, че след това те пак се съмняват. Някои казват: „Знаеш ли, за тебе това говорят, онова говорят“. Казвам: Е, това е развлечение за мене, една препоръка е то. Казва се в Евангелието на Матея, глава 5: „Радвай се, ако кажат за тебе някоя дума на лъжа!“ Казвам: Ако е лъжа, то е в моя полза. Което е истина, казвам, това е право. Един ден ще се срещнем с тия, които са говорили лъжа за мене. Нека не мислят, че тъй ще мине. Не, има видов ден.

Казва Христос: „Който се отрече от мене пред человеците, и аз ще се отрека от него пред ангелите“. Един ден казвам: Господи, нека пред Твоето Лице се изкаже Истината! Нека кажат Истината, затова ги благослови. Няма да ми мръдне окото. Нека всяка Истина, всяка Правда да се изяви пред света! Нека се знае, че има един Велик Закон, който е свещен за всички хора. Нека кажем на всеки човек Истината. Ще му кажа: Приятелю, туй, което вършиш, не е по Бога, не е право, то спъва твоето развитие. Въпросът не се отнася до вашия личен живот, той не ме интересува. Но ако тези хора, чрез тия лъжи, искат да спънат другите и не дават възможност на тази Истина да проникне в сърцата на тия, у които трябва да проникне, които я търсят, те носят отговорността за това. Не е въпросът нито за моето лично благо, нито за вашето. Когато Христос проповядваше, Той казваше: „Не дойдох да сторя моята воля, но волята на Тогоз, Който ме е проводил“. Един от еврейските пророци е казал: „Няма да се върне Божието Слово назад, от да не принесе

своя плод“.

Сега някои от вас седят, оглеждат се, мислят, че като дойдат тук, ще трябва да вярват. Казвам: Аз проповядвам една наука, която може да се приложи. Тя е извън църквата. Вие може да ходите в каквато църква искате, може да вярвате в каквото искате, може да носите каквато и да е наука, това за мен е все едно. Колкото сте по-учени, колкото сте по-набожни, толкова по-добре ще възприемете онази велика наука на присаждането, толкова по-лесно ще добиете онези велики добродетели. Само така ще може да си създадете характер на един ангел. Знаете ли какъв е характерът на един ангел? – По лицето ви, в очите ви ще се чете една мекота. И тогава, без да се познаваме, ние ще разбираме какви са хората в този свят. Аз чета по очите какви са хората. Имам един прост начин, по който ги познавам. Като поканя някого у дома на гости, аз наклаждам огън и почвам да се разговарям с него. Ако той седне и почне да се грее, казвам: Този човек е умен. Но ако той седне и вземе дилафа да бърка огъня, казвам: Този човек няма да го бъде. Него, дето и да го турите, той все ще бърка. Огънят се е разгорял, няма какво да го бъркаш, ще се грееш! Божественият огън, който е запален, няма какво да го бъркаш, от бъркане той не се нуждае. Ще се грееш, ще се молиш и след туй ще се разговаряш с домакина на къщата. Няма какво да бъркаме в човешките сърца!

„Господи, да прогледам!“

И всичките съвременни страдания се дължат на това, че ние оставяме да бъдем присадени с присадки от противоположен характер. И колко лесно може да се присади човек! Ако аз ти дам хиляда от тия златните английски монети и ги туриш в кесията си, оттам насетне твоят характер се изменя. Дотогава си бил честен, добър човек, а след това се променяш. Защо? – Присаден си вече! Където и да ходиш, тези хиляди дрънкат вече в джоба ти. Когато един крадец ти даде от тези крадени пари, той е вложил вече нещо в тях. Ако съвременният свят разбираше тия окултни закони, колко нещастия щяха да се избягнат! Има някои пари, които откак вземеш, всичко ти тръгва назад. Има наполеони, които са взети от убит човек. За тия пари са го убили. Попаднат ли тия пари в джоба ти, всичко става на пух и прах!

И сега ние казваме: „Е, който и да е, каквото ще да става!“ Не, не, за в бъдеще ние ще имаме за учители кои? – Само онзи, който люби децата. За съдии ще имаме кои? – Само онзи, който люби Правдата. Този съдия като съди, трябва да знае кому да отдаде правото. За адвокати ще бъдат кои? – Само онзи, който разбира съдопроизводството, та като вземе едно дело, да каже: „Господине, туй дело не мога да го защитавам“. За лекари ще викаме кои? – Само онзи лекар, който като дойде да лекува и види пред себе си един престъпник, да му каже: „Господине, аз тебе не мога да те лекувам“. За свещеници ще бъдат кои? – Само онзи, който като дойде при умиращия, да му каже: „Ти си извършил толкова престъпления в света!“ А сега? Умира един престъпник и свещеникът туря лъжицата в устата му, мисли, че Господ ще го приеме. Не, не, всички такива свещеници ще бъдат

отговорни за тия лъжици причастие! Туй тяло не може да бъде простено. Онзи престъпник, който не се е разкаял, не може да бъде приет в небето. Не, не, какъв ред и порядък има там! Не е както тук на земята. Не е тъй лесно да се приеме човек на небето. Онзи търговец, онзи готвач, какви трябва да бъдат? Жени и мъже, всички трябва да приложат Божественото, защото всички ще бъдем съдени, ще туря и себе си. Как ще бъдем съдени? – Според съдбата на Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина – никому няма да се прости. Като казвам, че няма да се прости, какво разбирам? Каквито страдания си причинил на другите хора, ще те постави Господ в положение да изпиташ тия страдания във всичките им потънкости. Ти трябва да кажеш: „Господи, наложи ми тия страдания, да видя как са страдали моите братя". И като ги получиш, ще се молиш Господ да ти даде сила да ги претърпиш. След като претърпиш всички тия страдания, тогава ще дойде денят на твоето спасение. Туй място е тъй нареченото „чистилище".

„Господи, да прогледам!"

Какво приложение има всичко това към нашия живот? Сега тук има млади и стари. Как мислите да уредите живота си? Как ще уякчите вашата нервна система? Казват, че хората имали слаба нервна система. Нервната система се разклаща от противоположните сили в природата, които аз наричам „тъмните сили". Изобщо, като погледна един болен човек, не като ясновидец, аз имам особен метод, виждам едно тъмно течение, което оставя отпечатък и в самия организъм – почва да се образува повече венозна кръв. Това и лекарите виждат. Тогава мислите и чувствата в човека се помрачават и той става като една кордисана пушка. Най-малкото побутване се изисква, и той гръмва. Дойде ли човек в това състояние, той трябва да се спре, да пречупи тази присадка и на мястото ѝ веднага ще се яви онова естествено състояние на разбиране. Най-първо вие застанете на почвата, че във вашата душа Бог е вложил всичките добродетели и вие можете да ги развиете. Счупете всички човешки присадки, които ви причиняват страдания, и оставете да израстне Божественото. То ще ви донесе мир.

Някои казват: „Ама как ще разрушим съвременния строй?" Вие не мислете за това. Болестите не разрушават ли хората? Онази майка, като роди детето, не е ли болестта, която разрушава организма ѝ? Колко енергия е изхарчила тя! Я вижте, колко затворници има в затворите! Колко много войска трябва да държим! Защо? – Да пазим ред и порядък в държавата. Във всички държави има това нещо. Едно нещо трябва да знаете, че този свят сам по себе си няма да се оправи. Трябва да се явят онези хора, които да присадят света по новия начин. Е, хубаво, ако се явят един, двама, трима, 100 такива души, трябва ли ние да им забраним да присаждат хората по новия начин?

„Господи, да прогледам!"

И сега, ако вашето око е лошо, присадете го! Ако вашето ухо е лошо, присадете го! Ако

вашият нос е лош, присадете го! Ако вашият език е лош, присадете го! Ако вашата ръка е лоша, присадете я! И когато Христос е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазнява, отсечи я“, какво се подразбира? Отрежи тази ръка, казвам аз, и я присади с Божественото право! Тази ръка, която е избила толкова хора, отрежи я, т.е. присади я с доброто и повече да не убиваш, а да правиш добро. „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го“, казва Христос. Какво иска да каже с това? – Присади го наново! Не е достатъчно само да го извадиш, но го присади с окото на Добродетелта! Тогава ще виждаш работите другояче и ще вършиш волята Божия.

Това са принципи, вложени в тази велика Божествена наука, за поправяне на нашия живот. И тези същества, които са живели преди нас, които са минали по този път на еволюция, ангелите, те са изучавали дълги години Битието и знаят тази наука. Светиите, които идват сега, са ученици на ангелите и те завършват сега своето развитие. Туй е един кратък курс от Битието на земята. Те сега ще държат изпитите си и след това Христос ще ги доведе на земята да присаждат целия свят; кому кракът, кому окото, кому ръката и т.н. Ще присаждат по един най-нов научен начин. И вие ще отидете в това училище да учите тази нова наука. Приготовлявайте се! Ще има постоянно отиване и връщане. Изискват се повече велики хора, които да знаят как да присаждат. Ще кажете: „Ама то е за светиите“. След като присадят вас, тогава вие ще отидете да се учите в туй училище, после ще държите изпитите си и като ги издържите, ще ви пратят да присаждате. След вас ще дойдат други. Така ще имаме повече велики учени хора, да знаят туй велико изкуство, как да присаждат добродетелите на човешката душа. И тъй, ако дясната ръка те съблазнява, отсечи я, казва Христос, и наново я присади! Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и отново го присади! Ако кракът ти те съблазнява, отсечи го и наново го присади!

„Господи, да прогледам!“ Не е ли хубаво такова прогледждане? Не дава ли то една нова яснота, нова насока? Не е ли това една нова философия? Някои казват: „Това е невъзможно!“ – Е, това е една тайна наука. „Ами научи ни!“ – Вие ще научите това от великите Учители. На земята няма такива Учители. Всеки, който иска да научи това изкуство, ще го задигнат на небето, там ще отива, в това Божествено училище. Сутрин ще ходи, вечер ще се връща. Хората ще кажат: „Този човек често отсъства“. В туй отсъствие той ще се учи. Някои ще ми кажат: „Ние това изкуство го имаме“. Нито един от вас няма още това изкуство. Като влезеш в туй училище, ще ти запишат името. Първият професор, който ще те срещне, ще ти даде името. Някой казва: „Аз съм в това училище“. Кажи името на професора си! – „Не зная.“ Ами надписа на това училище? – „Не зная.“ Ами кой е номерът, по който си записан? – „Не зная.“ Тогава? С това знание, именно, че всичко знаем, докарахме света до това положение. Казвате: „Като отидем в другия свят, всичко ще се поправи“. Да, в онзи свят всичко е оправено. Аз в това не се съмнявам, но този свят не е оправен. Духовният свят е оправен, но тук, на земята, трябва най-първо да прогледаме, да научим великия смисъл на живота. И тогава всичките науки ще се осмислят. Ако един поет на земята напише едно поетическо творение и то се преведе между ангелите горе, ще знаете, че опитът му е сполучлив. Казвате: „Ама то е преведено

на английски“. Може да е преведено и на френски, и на немски, на всички езици, това не е доказателство. Преведе ли се обаче между ангелите, това е меродавно. Туй творение с хиляди години ще върви в света. В него има живот. Ако сте един философ, богослов или какъвто и да е учен човек, и сте изказали една истина, и тази истина обърне внимание на ангелите, тя ще мине като велика Истина и те ще кажат: „Ние имаме на земята един честен човек, който говори Истината“. И ние се нуждаем на земята от хора на Истината! Ние се нуждаем от писатели, без да лъжат, от философи без да лъжат, от свещеници, от проповедници без да лъжат, от майки и бащи без да лъжат, от братя и сестри без да лъжат. Абсолютно никаква лъжа! Ако искате, може да лъжете, то е ваша работа. Най-първо лъжата трябва да се изхвърли от вътрешния живот. Казват: „Ама малко лъжа не може ли?“ Никаква лъжа! Туй е закон! Лъжата отвън може да дойде, то е друг въпрос, ние не сме отговорни за това, но вътре в себе си ти ще бъдеш тъй чист, както самата светлина. Ти ще бъдеш истинолюбив като самата Истина, умен като самата Мъдрост, любящ като самата Любов. Туй трябва да изпълва твоята душа! „Ама как трябва да бъда мъдър?“ – Тъй, както Бог е мъдър. „Ама как трябва да бъда любящ?“ – Тъй, както Бог е любящ. „Ама как трябва да бъда истинолюбив?“ – Тъй, както Бог е истинолюбив. „Ама може ли?“ – Може. Отношенията на Бога спрямо нас са такива. Синът трябва да бъде като баща си. Ученикът трябва да бъде като учителя си. И този Бог, който ни е създал по образ и подобие свое, трябва да бъдем подобни Нему и по сърце, и по душа, и по дух, и тогава ще бъдем благородни и възвишени хора. Ние няма да отидем в горите, но ще бъдем в тези гори между хората и ще проповядваме туй учение не само на думи, но чрез своя вътрешен живот.

Този бедният слепец се обръща към Христа и казва: „Господи, да прогледам!“ Казва му Христос: „Вярваш ли?“ – „Вярвам.“ – „Да бъде според вярата ти!“ И сега, понеже това е и ваше желание, аз пожелавам на всинца ви да прогледате, да имате тази Божествена виделина!

Всички трябва да работите, за да се премахне омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъжата. Онази първа жена, като яде от плода, излъга. И като прогледа, не каза: „Господи, сгреших!“ И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затуй се скрих от Тебе. Аз имах много добро желание, но онази красивата жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение“. Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата! Тя каза: „Господи, аз видях змията на дървото горе, тя ми показа един плод. Аз мислих, че този плод е нещо хубаво и ядох от него“. И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправиш. Не можеше ли по друг начин?“ И повика Господ един ангел и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди из рая с камшик“. И рече на Адама: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тази земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръни, докато се научиш да любиш Истината“. А на жената рече: „Ти в мъки ще раждаш, докато се научиш да обичаш Истината“. Хвана тогава Адам жена си под ръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към рая и казаха си:

„Изгубени сме!“

„Господи, да прогледам!“

Най-първото нещо: ще любите Истината. Най-хубавото, най-красивото нещо е да говориш Истината, да няма абсолютно никаква лъжа! Аз ви говоря като на мои братя. Истината ви говоря! Сега вие сте доволни, но не е само доволството. Туй е едно угощение. Изисква се учение, знание, присаждане, че всички тия добродетели да заживеят във вашите души! Всички тия капризи, честолюбие, недоволство, над всичко туй да се подигнем. Да се подигнем над обикновения живот! Когато сме сиромаси и нямаме петаче в джоба си, да ходим с онова вътрешно доволство, да знаем, че има нещо по-високо от сиромашията, то е Истината! Да знаем, че има нещо по-високо от богатството, то е Истината! Да знаем, че има нещо по-високо от властта, от величието, то е Истината, която трябва да живее в нас. Тази Истина ще ни отвори великия простор да прогледаме. Това значи да бъдем свободни, велики хора.

Преди 2,000 години Христос е казал: „Когато дойде Син Человечески на земята, ще намери ли достатъчно вяра или още ще се съмнявате?“ Питам ви: Какво сте придобили тези 2,000 години с безверието си? Какво сте придобили тези 2,000 години със съмнението си? Вие можете да приложите Истината, и приложете я вече! Вие се намирате в положението на онази мома, която иска да се жени за някой момък, но всеки ден отлага. Дойдат хора, искат отговора ѝ: „Чакайте още малко!“ Не била готова, туй-онуй, все отлага. Защо отлага? Тя чака някой друг, та дано той дойде. Не, не е така, не можете да си играете на въже! Момата трябва да каже: „Имам един избраник и него чакам“. Няма какво да отлагате. Време е обаче, приложете тази велика Истина, за да бъдете силни и свободни, да почувствате вътрешния Божи глас в душата си, да дойде новият мир вътре във вас. Чуете ли Божия глас, смирението ще дойде във вас и ще бъдете доволни от всичко в живота си. Тогава ще се разбирате и ще си говорите братски. Аз ще попея, и вие ще попеете; аз ще поговоря, и вие ще поговорите; аз ще посвиря, и вие ще посвирите.

Турите ли в ума си мисълта да живеете без лъжа, Любовта ще потропа на вратата ви, ще чуете онзи тихия Божи глас в сърцето си, ще дойде онази мека светлина в ума ви и ще кажете: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“.

Беседа, държана на 9 март 1924 г.

1924_03_09 За свободата
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
9 март 1924 г.

ЗА СВОБОДАТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

Тя постоянно ни весели!

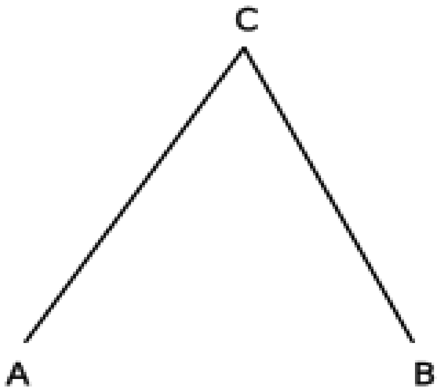

Какво нещо е свободата? Много хубави неща са писани за свободата, но въпреки това хората са умирали без свобода. Законът на свободата се определя от два велики принципа. Човек не може да добие свобода, ако не е възлюбил Истината, ако не я е придобил. Истината трябва да бъде главната цел в живота на човека, към нея той трябва да се стреми. Намерите ли този принцип в себе си, вие ще бъдете свободни.

Ако ти, като търсиш Истината, представляваш сам за себе си цел в живота си, защо ти са хората? Факт е обаче, че човек не живее само за себе си. Всеки човек е разхвърлян между обкръжаващите го хора. И какви ли преплитания не стават? Милиони жички се образуват от тия преплитания. Тия жички са много еластични, не се късат, но само се преплитат.

Реализирането на смисъла на живота е Истината. Трябва да бъдете свободни от всички заблуждения. Ако мислите, че всичко можете да направите, вие пак се заблуждавате. И ако мислите, че нищо не можете да направите, вие пак се заблуждавате. Вие казвате: Няма човек, който може да ме разбере. Значи този човек или не се е родил още, или не сте го срещнали. Трябва да намерите вашата сродна душа или горе на небето, или долу на земята. Това съставя смисъла на сегашното ви идване. Вие сте А, сродната ви душа е В. Ще дойдете заедно до точката С, най-високата точка на вашия живот, и вие ще бъдете свободни. Вие ще желаете нещата, докато ги нямате. Завладате ли ги, имате вече други желания. Следователно нещата, които търсите, трябва да бъдат вечни – извън времето и пространството.

Често запитвате: Защо са мъчнотиите в света? – Мъчнотиите уякчават човека. Страданията пък го облагородяват. Това е закон.
Туй, което спъва сегашната младеж е, че те са изгубили посоката на своя живот, станали са много преплитания. Всеки от вас моментно, т.е. временно поне, трябва да остане сам, за да реши известна задача. И мъчнотиите, това са тъкмо тия моменти, когато ние оставаме

сами, за да разрешим важни въпроси, изостанали от памти века. Та когато и вие останете сами, това е най-важният момент за разрешаване на известна задача. След това ще дойдат всичките ви приятели. Срамно е ученикът да се обезсърчава!

Вие трябва да предпочитате смъртта пред робството. Трябва да представлявате пример за юначество. Ама че щели да ви затворят, че щели да ви бият – издържайте, не се плашете! Тихо и спокойно застанете – това е свобода. Без страх! – това правило трябва да приложите. Страхът ражда лъжата, а лъжата – лицемерието. Като ученици всички трябва да бъдете без лъжа, а да живеете без лъжа, това значи да живеете без страх. Никога не унижавайте другите пред себе си, защото ще унижите сами себе си.

От всичко това, което съм ви говорил, приложете поне една стотна част! Тогава ще пристъпя по-нататък, ще навлезем в друга област, дето работят живите сили на природата.

Вашето съзнание трябва да бъде толкова будно, че да не причинявате никакви страдания на окръжаващите ви. Това е благородство! Ако аз съм приятел някому в едно отношение, трябва да съм му приятел във всички отношения. Ако съм неприятел в едно отношение, неприятел съм във всички отношения. Щом обичам Бога, трябва да обичам всички, които Бог обича. Ученикът трябва абсолютно да изпълнява Божия закон! Това запишете само с кръвта на вашето съзнание. Това е една светла страница във вашите лекции дотук.

От днес обръщам нов лист.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
Тя постоянно ни весели!

21. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 9.III. 1924 г, в гр. София
Книги:

* За свободата

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_03_12 Без съмнение, без подозрение и без докачение
лекция пред общия окултен клас

БЕЗ СЪМНЕНИЕ, БЕЗ ПОДОЗРЕНИЕ И БЕЗ ДОКАЧЕНИЕ

Тайна молитва

Мълчание и размишление половин час.
Съмнение, подозрение и докачение – това са три важни положения, които спъват ученика. Затова първият закон е: никакво съмнение, никакво подозрение и никакво докачение към вътрешното начало, което те ръководи. И каквито и да бъдат външните условия в живота ти, знай, че Бог нито се изменя, нито се променя. Да предпочетеш всичко: да те бият, да бъдеш гонен, но да останеш верен на Бога – това е величието на човека! Човек, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не е характерен човек. Аз едно зная: не само вие, но и целият свят да дойде, не може да ме накара да се съмнявам в себе си. Всички хора да дойдат, не могат да ме накарат да подозирам себе си. Никой не е в състояние да ме застави да се докача. В мене докачение няма, защото аз зная, че Бог нито се променя, нито се изменя, Той е вечен. Защо ще се съмняваш в Бога? Ако не можеш да глътнеш един горчив хап в живота, ти не си ученик. Вие имате невидими неприятели. Ако не внимавате, те могат да изсмучат всички сокове на живота ви и да останете мъртви кости. Ако внимавате, ще бъдете насадени на лозата. Вечното начало е невидимо, безгранично, не може да му турите никакъв образ. От Бога няма да се докачате. От вас се изисква една вътрешна просвета, която да ви служи като основа в живота. За да може Божественият Дух да работи във вас, не трябва да се съмнявате, нито да се подозирате, нито да се докачате. При това положение Духовният свят ще ви говори на един разбран език.
Сега, като мълчахте, някои се питаха: „Какво да мислим?“ – Ще прекарате в ума си доброто и лошото във вас. Ще разгледате как сте приложили търпението, милосърдието, смирението, кротостта, въздържанието, Любовта и Истината. Ще се помолите на Бога да дойде Божественият Дух във вас като Светлина, да ви помогне да приложите всичко това постепенно. Без тази Божествена благодат много трудно ще се борите в света. Вие мислите, че Истината може да я намерите на Земята. Не, Истината е жителка на Небето. Единственото нещо, което Бог обича в нас, е Истината. Господ ще постъпи с вас тъй, както е постъпил едно време спрямо пророците – същата опитност ще имате и вие, същото благословение ще имате и вие. Духът, който работи, е същият и преди Христа, и след Христа. За Божественото в душата си трябва да имате един свещен трепет. Всяка дума, излязла от Божествената уста, който и да ни я донесе, е ценна за нас. Скъпоценният камък, който и да го донесе, има своята ценност. Също и по отношение на Божествените думи. Само по този начин може да се установи хармония между нас. Ние имаме да се борим още с доста сериозни мъчнотии, с голямо неразбирателство. В даден момент се иска голяма мъдрост, за да знаем как да постъпваме. За в бъдеще всички трябва да постъпваме по Бога и ще бъдем силни. Ако Бог е с нас, ще бъдем силни.

Втория път ще гледаме да направим мълчанието по-пълно. Ще се молите да се изцерите от физическите си недъзи. Би трябвало всички ние да бъдем здрави. Тези болести не ни препоръчват много. Пред Бога скрито-покрито няма, лицеприятие няма. И тъй – никакво съмнение, никакво подозрение и никакво докачение! Сполучите ли в това, ще дойде онази Светлина, която очаквате. Човек, който не е спокоен, който се дразни и е недоволен от себе си, не е силен. Силният човек не се дразни, слабият се дразни. Опитът показва дали трябва да се съмнявам, или не. Докачението е един опасен недъг. Дълго време ще трябва да се борите с него. Стремежите на човека са безконечни – човешкия Дух може да го задоволи само Вечността. Тук, на Земята, човек не може да се задоволи. Щом кажеш, че ще направиш нещо, не подозирай себе си дали можеш да го направиш, или не. Кажи и го направи! После не се съмнявай, че нямаш толкова сили. Без подозрение, без съмнение, без докачение! Работите ли така, Божието благословение ще дойде. В този закон няма изключение. Всички велики хора в света са се отличавали с това.
В характера на Христа имаше самообладание. Той имаше власт, но когато го биха, не се защитаваше. Той знаеше, че е от високо произхождение, но при все това не се защити. Христос не се съмняваше в работата, която имаше да върши. Той понесе всичко с търпение. Вие не може да бъдете по-търпеливи от Христа. Когато дойде плесницата на вашата карма, на съдбата ви, ще трябва да издържите без колебание, без страх. Ще застанете срещу нея без страх, без съмнение и без отчаяние. Само хората без честолюбие, без гордост се отчайват. Когато човек изгуби своята гордост, се отчайва. Вие ще пазите вашата гордост. И като ви бият, пак ще стоите горди. Човек трябва да бъде спокоен като вечната скала, в която морските вълни се разбиват. Да си горд – това значи да не се поколебаеш, да не се подкупваш от никаква съблазън, да останеш верен на Бога в Любовта си, да си верен на Истината. На човека, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не знам къде седи неговото величие. Който издържи смело всички изпитания, неговите по-големи братя го поздравяват и му казват: „Не бой се, ние ще превърнем тия плесници на благословения. Те са само по лицето ти – твоята душа не е засегната.“ Божествените плесници са хубави! Ако Господ някога ни прати Своето благословение, не трябва да Го подозираме. Най-мъчното нещо в света е да изтърпим всички изпитания без докачение. Тези неща не са за деца, а са за възрастни хора – за хора, които разсъждават. Аз говоря лично за всеки едного от вас. Аз ви виждам като горящи свещи. Виждам кой колко свети. Животът не е играчка, не трябва да се самозаблуждаваме. Ние сме пред лицето на Бога, Който е съвършен и желае и нашето усъвършенстване, желае да разбираме Неговите закони. Когато аз говоря, имам предвид всички ви. Всяка Истина може да я проверите, аз не я измислям от себе си. Приложете я и вие ще се ползвате от нея. И който и да ви донесе Истината – вие трябва да я използвате. Истината като факт, от когото и да е дошла, винаги има една и съща стойност. Когато дойдете в съприкосновение със самия източник на нещата, то е друг въпрос. Знайте, че изворът сам няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Господ няма да дойде при вас. Във вас трябва да има разположение вие да отидете при Него. Щом решите вие да отидете при Бога, това показва, че Божественото изтича от вас. Тогава и в Бог ще се породи желание да дойде при вас – ще изпрати Духа Си.

Като ученици във всички ви трябва да има морална стабилност и устойчивост. Без тази морална стабилност, колкото и познания да имате, ще ги изгубите. Разбойникът в света, който иска да обира хората – това е дяволът. Ако си силен, ще го разтърсиш: ти ще имаш сила само ако имаш морална стабилност. Ще хванеш дявола, ще го раздрусаш хубаво и ще кажеш: „Аз съм, който побеждавам." Това в окултната, в Божествената наука наричат самообладание, благородство на Духа. Аз ви зная слабостите и ако исках да ви привлека за себе си, щях да ви угаждам. Аз обаче ви казвам недъзите, за да ги изправите. Ако учителят не покаже грешките, недъзите на ученика си, защо е учител? Да се изправят погрешките – това е една задача на живота. Ще преминете през ред изпитания, ще дойдете най-после до Божественото око, ще ви се даде една задача и ако я разрешите, ще влезете в Царството Божие. Кога? – За ученика остаряване няма. Във Вечния Живот има вечно подмладяване. На Земята може да работите, каквото ви се даде. От никаква работа човек не трябва да се срамува. Всеки ден, каквото и да намерите, и някоя малка работа – направете я. Някой търси специална работа, за светии само. Не, каквато работа и да ти се даде, свърши я, не избирай работата. Каквато и работа да е, тя ще се облагороди от тебе. Не трябва да се срамуваме от работата, която Бог ни е дал. Щом една работа ти е определена от Невидимия свят, бъди благодарен за нея. Започни и ще я свършиш. Кой каквато работа върши – да се радва. Това е важно. Бог има за вас разни длъжности. Каквото ви попадне на ръцете, извършете го без роптание, без съмнение, без подозрение, без докачение. На мястото на съмнението турете Надеждата; на мястото на подозрението турете Вярата; на мястото на докачението турете Любовта. И кажете тогава на първите трима приятели: по бюджетни съображения ние вече затваряме тия три служби, нямаме място за вас, намерете си другаде място. Ще уволните подозрението, докачението, съмнението, но приятелски, и ще насадите вместо тях Вярата, Надеждата и Любовта, които служат без пари. Първите искат много пари. Съмнението – 10 000 лева, подозрението – 20 000 лева, докачението иска 1 милион годишно. Надеждата, Вярата и Любовта работят без пари. Те са три закона, които трябва да работят във вас. Мълчанието, което ви давам, е само една промяна, една малка почивка. Друг път ще искам от вас едно събрание тихо, без никаква кашлица. Искам да се дисциплинирате. Да седиш половин или един час в мълчание – това е благодатно средство. Всички да забравят мъчнотиите си поне за половин час – това е едно Божие благословение.
Тайна молитва

Двадесет и първа лекция от Учителя
12 март 1924 г., София

1924_03_16 Който дойде при мене
неделна беседа

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

"Който дойде при мене, няма да го изпъдя."*)

Човешките думи са като семената. За да познаеш вътрешния им смисъл, трябва да ги посееш в живота. Следователно, за да познаеш смисъла на една дума, трябва да я посееш в живота, като в почва. Някои разбират думите:„който дойде при мене", буквално, както, ако отидеш при някой господар да му работиш, той няма да те изпъди. Ако си чиновник и работиш добре на държавата, няма да те уволнят. Един ден все ще те уволнят. Няма човек на земята, който да не е бил уволняван.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Тези думи имат дълбок вътрешен смисъл. Христос не говори като евреин, нито като националист, но като човек, който изнася една велика истина. Той иска да каже: Онзи, който отива при Бога, т. е. при любовта, няма да бъде разочарован. Проследете историята на човешкото развитие и ще видите, че всеки, който не е живял по законите на любовта – като индивид или народ, е изгубил всичко, което имал. Който е живял по законите на любовта, и доднес живее. И не само че нищо не е изгубил, но е придобил много повече от това, което някога е имал. Много естествено, любовта е основа на живота и само върху нея може да се гради. Това трябва да знаят всички културни хора. Без любовта, като основа, никой нищо не може да гради. Основата на едно здание е любовта, стените му – вярата, а покривът – надеждата. Когато надеждата отслабне, покривът на къщата се пробива, и дъждът започва да влиза вътре. Казват за някого: Вятър го вее. Това подразбира, че вярата му е слаба. Казваш: Нямам къде глава да подслоня. – Значи, любов нямаш. Следователно, за да бъдеш свободен, трябва да имаш основа, стени и покрив, т. е. да имаш любов, вяра и надежда.
Питате: Защо хората не успяват в живота си? – Защото не поставят за основа любовта, но човешкия егоизъм и казват: Учението на егоизма е свещено, здравословно. Който живее и мисли само за себе си, той ще бъде здрав. Майката казва на сина си: Синко, мисли за себе си. Не ставай глупав, да се грижиш за другите. – Така живее и малката буболечица. И тя мисли само за себе си. И бръмбарът мисли само за себе си. И той прилага учението на егоизма. Казвате: Кога е научил човек това изкуство? – Когато е минавал през царството на бръмбарите. В това отношение, всеки човек е специалист – знае да се грижи за себе си. След всичко това, майката съветва сина си, свършил естествените науки, да се грижи само за себе си. Той сам знае това. Няма защо да го съветва тя. Неговият ум, и без нейните съвети, е пълен с грижи за себе си. От сутрин до вечер човек мисли само за себе си – за дрехите, за обувките си, за къщата си – само със себе си се занимава. Навсякъде се чува едно и също: Трябва да се грижиш за себе си. – Мислите ли, че това е особена наука? Кой не се грижи за себе си? В училищата, в университетите същото се проповядва: Да се погрижим за себе си. – Не, ще се грижите за любовта, за Бога. Ще възприемеш новото

учение и ще забравиш себе си. – И това трябваше да чуем! – да забравим себе си. – Много просто. Ако не забравиш себе си, не можеш да намериш истината. Ако принципът „да се грижим за себе си" е верен, нека дойде един човек да ни докаже, че като е служил на този принцип, е придобил истинското щастие. Има ли такъв човек, бил той цар, патриарх, или адепт? Всеки, който е служил на този принцип, е фалирал. Въпреки това, и доднес още се чува: Да помислим за себе си, за своите деца, за близките си! Коя птичка не се грижи за яйцата си и за своите малки? Коя крава не се грижи за своето теленце? Кой не знае това изкуство? Всички знаят учението „да се грижим за себе си" и добре го прилагат. Първо Бог е научил човека да се грижи за себе си. Но това учение е отживяло вече времето си.

Мнозина минават от светския в религиозния живот и пак се държат за старото учение „да се грижат за себе си." Сега формата му е изменена – "да се грижим за своето верую." – Какво ще стане с вашето верую? Да не се страхувате, че ще го изгубите? Защо ще се страхувате за вашето верую? Отде дойде то? Отде дойдоха вашите мисли, чувства и желания? Кой внесе в човека тези възвишени желания, които го вдъхновяват? Отде дойдоха тези мисли, които изпълват цялото ви същество? Всичко чисто, светло и възвишено иде от Бога. Тогава защо се страхувате? Ето защо, когато човек противодейства на едно благородно желание или на една светла мисъл, сам се излага на страдания. Следователно, знай, че страданията, които преживяваш, се дължат на ограничаване на Божественото в себе си. Като дойде Божественото в тебе, ти започваш да го коригираш и казваш: Чакай малко, Господи, да ти дам един съвет. Бог ти казва: Ти имаш две къщи, дай едната на брата си. Той няма нито една. – Почакай малко, Господи. Аз имам нужда от пари, да изуча децата си, да ги оженя. След това ще помисля, как да изпълня Твоя съвет. Сега съм на особено мнение. След време ще изпълня Твоята воля. Бог пише в книгата си: Този е един от учениците, който коригира Божественото. После Бог отива при свещеника или проповедника и му казва: Слушай, иди при своите слушатели и им кажи истината. – Почакай малко, Господи. Ние сме служители на църквата. Тя ни налага известни ограничения, които не можем да нарушим. Аз съм далновиден, учен човек, не мога да се излагам пред слушателите си, да изгубя своя авторитет. Един ден ще им кажа истината, но до това време ще ги залъгвам малко. Ще видиш, какво може да роди моята глава! Бог пише в книгата си: И свещеникът коригира Божественото. Всяка църква, всяко верую имат отлични закони, но все нещо им липсва. – Какво им липсва? – Любовта не е между тях.

Някой ми казва: Ти любиш другиго повече от мене. – Не си разбрал любовта. Има само едно същество в света, което можем да любим – то е Бог. Ако любиш малките листенца, цветове и клончета повече от Бога, ти не си разбрал любовта, не си познал Божественото. Когато познавам един човек, аз познавам Божественото в него. Ако го обичам, то е пак заради Господа в него. Вън от Божественото, той е сух клон. Като сух клон, за мене, той не струва нищо. Аз бих го турил на огъня да изгори.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." В книгата на любовта няма нито един кодекс, според който тя може да изпъди някого, който иде при нея. Тя е толкова богата, разполага с толкова методи, с които изправя грешките на глупавите и непоправими хора. Тя приема при себе си тези хора, забравени в избата на природата. Ако краката и ръцете им са счупени, тя ще ги поправи; ако очите им са извадени, тя нови ще им постави.

Христос казва на учениците си: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Това е един пасаж, който лесно се огъва, затова му дават различни тълкувания. Някои казват, че Христос подразбира следното: Който вярва в мене, ще го приема. С други думи казано: Който мисли, че Христос е Син Божи, ще бъде приет. И какви ли не още тълкувания се дават на стиха. Въпросът не е там. В живота трябва да се постави следното правило: При всички страдания и изпитания в живота ти, да не се яви сянка от съмнение, че в Бога има някаква неправда. Казвам: Не туряйте Бога далеч от себе си. Той прониква всякога в душата на човека, и всеки момент му говори. Ако помислиш да направиш едно престъпление, веднага ще чуеш Божия глас да ти говори. Той тихо нашепва: Не прави това! Мислиш да отидеш някъде, дето не трябва. Божият глас пак ти нашепва: Не ходи там! Като извършиш едно престъпление, ти се извиняваш: Господи, направих едно престъпление, убих брата си. Бог въздигне брат ти в тебе и дето ходиш, той всякога те придружава. Ставаш сутрин, брат ти е с тебе. Легнеш вечер, пак е с тебе – не можеш да се освободиш от него. После си казваш: Чувах един глас, който ме съветваше да не върша престъпление, но не го послушах.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Значи, Господ живее в нас, и ние в Господа. Всички хора ще разберат това. Аз говоря за онези, у които съзнанието се е пробудило. А за онези, у които съзнанието още не е пробудено, това е безпредметно. Казано е в Писанието: „Продай имането си и го раздай на сиромасите." Питаш: Как е възможно, това, за което съм работил цял живот, да го раздам на сиромасите? – Това е естествено. Как може да стане това, то се доказва с две думи. Един параход, натоварен със стока, пътува. Из пътя не може да се разтовари, но щом дойде на Варненското пристанище, ще се разтовари. – Защо ? – Защото там е неговото предназначение. Не е ли разумно това? На някои приятели казвам: Вие ще се разтоварите на пристанището. На онези, които са още сред морето, казвам: Вие ще пътувате още с вашата стока. Като стигнете на пристанището, тогава ще се разтоварите. Питам някого: Ти на пристанището ли си? – На пристанището. – Значи, скоро ще се разтовариш, ще чакаш разписанието. Питам друг: Ти още сред морето ли си? – Сред морето. – Ще чакаш, докато стигнеш пристанището. Някой е недоволен, защото е още в морето. Друг пък, стигнал на пристанището, още стои натоварен. – Щом си натоварен и си стигнал на пристанището, ще се разтовариш. После ще отидеш в Божествения град, ще се разходиш, ще вземеш, каквото ти се пада, ще натовариш парахода си със стока и ще се върнеш на пристанището, от което си излязъл.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Така постъпва приятелят. Знаете ли, какво значи да имаш приятел? На едно американско пристанище слезли пътници от парахода. Всеки пътник бил посрещнат било от майка или баща, от брат или сестра, от роднина, приятел. Всички се целували, радвали се един на друг. Един пътник, беден човек, слязъл от парахода, но никой не го посрещнал. Той си казал: Няма ли поне един човек, който обича Господа, да ме посрещне? Докато си мислел това, към него пристъпил един човек. Хванал бедния за ръка, целунал го и му казал: Хайде, братко, да вървим. Значи, имало един, който обичал Господа. Казвам: Като дойде на земята, човек трябва да има поне един приятел. Кой е вашият приятел? В онази тъмна нощ на съзнанието ти, когато отчаянието бучи в тебе; когато си изоставен от всички; когато си обезсърчен, един тих глас ти нашепва: Не бой се! Аз съм с тебе. Питам: Има ли смисъл да се отчайваш? Трябва ли да мислиш за самоубийство? – Не, тук смъртта няма място. Кой е онзи, на брега на пристанището, който те прегръща и целува? Това е Той, твоят единствен приятел. Това е Онзи, Който казва: „Отивам да ви приготвя място и когато дойда, ще ви взема при себе си, щото, дето съм аз, там ще бъдете и вие." Не само, че няма да ви изпъди Христос, но ще ви вземе при себе си. Като казвам, че Христос ще ви вземе при себе си, вие започвате да се плашите и казвате: Значи, смърт ни чака. – Не, това не е смърт, но живот. Щом ви кажат нещо за другия свят, вие се страхувате, а на земята сте дошли с плач. Този, когото Христос взима, той не умира. Според мене, всички, които грешат, са умрели хора. И Писанието казва: „Грешните хора са умрели, а онези, които любят, са живи."

Следователно, само в любовта има живот. Това, което може да заздрави нашите рани; това, което може да ни обедини, то е само Божията Любов. Само тя може да ни свърже с Бога и да осмисли сегашния ни живот. Значи, любовта препоръчва човека. – Кое препоръчва добрия художник? – Неговите картини. Ако си художник само за това, че имаш кутия с бои, четки и палитра, всеки може да бъде такъв. – Не, картините, произведенията го правят художник. – Кое препоръчва писателя: Перото ли? Всеки може да си купи перо и лист и да драще на него. – Не, написаните книги, с ценни мисли, препоръчват писателя. – Кое препоръчва добрия човек? – Неговите добродетели, а не само добрите дела. Чрез добродетелите се проявява човешката душа.

Казвам: Хората, които живеят на земята хиляди години, не могат изведнъж да изменят живота си, но трябва вече да внесат новия живот в себе си. И съвременните лекари са дошли до това заключение. Те констатират, че причината за много болести е храната, затова забраняват на болните да ядат месо, а здравите съветват да не си угаждат и да не преяждат. – Какво да яде болният? – Малко препечен хляб на огъня, лека зеленчукова супица и компот.

Представете си един гастроном, който се хранел само с кокошки и агънца, да се ограничи с толкова проста храна. Но щом я препоръчва лекарят, няма какво да се прави. На един американски милиардер лекарят казал: Слушай, ти си милиардер, но, в интереса на твоето здраве, ще се храниш само с овесена чорба. – Значи, като кон. И този милиардер се

хранел цели три години само с овесена чорба. Такова хранене, според вас, е нещастие. – Не, да прекараш три години от живота си в строга диета, която пречиства твоите мисли и желания, това е цяло щастие. Какво по-голямо щастие от това, да пречистиш ума и сърцето си така, че като срещнеш един добродетелен човек, да не се яви в тебе никакво желание да го използваш. Не се ли пречистиш, щом го срещнеш, веднага ще му искаш нещо. Той ще дава на този, на онзи, без да изгуби нещо от себе си. Но на какво приличат тези, които всякога само искат да им се дава? Отива един свободомислещ при един милиардер и му казва: Господине, ти имаш милиони долари, ти ми дължиш част от твоите милиони. – Да, дължа ти. Сяда той на един стол и започва да изчислява: на земята има два и половина милиарда хора. Аз имам два и половина милиарда долари. Заповядай един долар. Това ти се пада. Нека дойдат всички останали хора на земята, да си вземат своето. Аз и на тях дължа. – Така е, всичко на земята принадлежи на природата. То принадлежи на цялото човечество, не само на едного. Това не е само на думи, но в действителност е така. Всичко на земята е общо благо, и всеки, с еднакво право, трябва да участва на Божествената трапеза.

Всички хора, като души, имат еднакви права. – Защо? – Защото всички са излезли от Бога, и Той еднакво гледа на тях. Бог гледа еднакво на всички същества – от най-малките до най-големите.– Как е възможно това? Нали човек има образ и подобие на Бога? Той е по-високо от всички животни, и Бог към него трябва да има особено отношение. – Не говорете така. Сегашният човек е далеч от образа и подобието на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони хора, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобието на Бога! Образ и подобие на Бога имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за любов. И в свещената книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? Когато Каин уби брата си, Господ веднага го запита: Каине, къде е брат ти Авел? – Не зная, не съм слуга да ходя подир него – отговори Каин. – Кръвта на Авела вика към тебе. И за да не те убие никой, ще туря белег на челото ти, всички да те познават. Така, векове ще носиш греха на твоето престъпление. След всичко това вие минавате за християни, за културни хора. Казвате: Този да се обеси, онзи да се убие. Как смеете след това да проповядвате Христовото учение? Ако светът може да се оправи с убийства, с обесвания, досега би се оправил. Всъщност, оправен ли е светът? Значи, този закон не е правилен. Светът не се оправя нито с убийства, нито с обесвания.

И евреите проповядваха за Бога, но имаха криво понятие за Него. Когато дойде при Христа един големец с въпроса, що да стори, за да наследи вечния живот, Христос му отговори: „Ти ме наричаш „Учителю благи", но благ е само Бог. Ако ти кажа истината, ще я приемеш ли?" Христос му каза, какво трябва да направи, за да наследи вечния живот, но той се замисли, стана и си отиде. Той искаше да си помисли, може ли да раздаде имането си на бедните. И се запитваше: Съгласно ли е това с тогавашните разбирания? Ако раздаде имането си на бедните и тръгне след Христа, как ще погледнат умните хора на него? Казвам: Няма защо да се страхувате, няма умни хора в света. Ще кажете, че

религиозните хора са умопобъркани. – Всички хора са умопобъркани. – Целият свят е потънал в грях – казва Писанието. Щом е така, хората не знаят, какво правят. Те са като умопобърканите. – Ние сме хора на 20-ти век, културни хора сме. – Аз познавам само една култура, според която, не се позволява абсолютно никакво престъпление! – Невъзможно ни е да приложим тази култура в абсолютния й смисъл. Ние живеем на земята, имаме деца, трябва да се грижим за тях. Не можем да бъдем абсолютно честни, все ще поизлъжем, ще пооткраднем нещо. – Че имате деца, че живеете на земята, това не е оправдание. Ще живеете без лъжа, без кражба. Майките лъжат на общо основание, бащите – също. Майката казва на детето си: Иди, майка, да свършиш тази работа, ще ти дам нещо. Детето свърши работата, но нищо не получава. Втори път – пак същото: майката иска нещо от детето си, обещава, че ще му даде една ябълка, но не изпълнява обещанието си. Най-после детето си казва: И мама, и татко лъжат; и бате, и кака лъжат. Значи, и аз ще лъжа. Това не е морал. След време майката започва да морализира детето си: Не лъжи, не кради; има Господ на небето, Който наказва лошите и непослушни деца. Колкото и да го морализира тя, всичко е безполезно. Детето следва живия пример. Кажеш на някого една обидна дума, и той скочи на крак, започва да се защищава: Как смееш да ме обиждаш? Аз съм честен човек. – Късно е вече, ти си изгубил своя авторитет, като честен човек. – Истински честен е онзи, който не се поддава на никакви залъгвания и обещания от страна на дявола. А тъй, ще го повярваш, ще се сдружиш с него и после, като разбереш, че те излъгал, ще страдаш и ще се измъчваш.

Двама приятели, млади момци, се разговаряли често за жената. И двамата слушали, че жената била страшилище, мъчно се справя човек с нея. Единият бил сериозен, строг, добър педагог. Пръв се оженил той за една добра мома. Като знаел, че жената е страшна, още първия ден той раздрал една котка пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: Страшен е този човек! Как не го знаех по-рано? Щом може да разкъса една котка, без да му трепне окото, той пред нищо няма да се спре. Трябва и аз да внимавам. Тя започнала да се отнася към него внимателно, с уважение. Каквото мислела да прави, все до него се допитвала. Тя му казвала „милички", той на нея „миличка" и така живели десет години в мир и съгласие. И вторият приятел се оженил, но животът му не бил добър. Жена му постоянно го ругаела, не го слушала, не искала да го знае. Един ден той запитал приятеля си: Братко, защо вие си живеете толкова добре с жена си, а аз още от началото нямам мир и спокойствие в дома си? – Слушай, приятелю, още на първия ден аз раздрах котка пред жена си. Тя се уплаши и реши, че, за да живеем добре, трябва да се уважаваме и почитаме. – Щом е така, и аз ще раздера котка. Той взел една котка и я раздрал пред жена си. Тя го погледнала, усмихнала се и казала: Късно е вече, приятелю.

И десет котки да раздереш пред мене, няма да се уплаша. Сега вече нищо не помага. И вие, като направите едно престъпление, опомните се и казвате: Знаеш ли, че аз съм честен човек? - Късно е вече! В нашето съзнание не трябва да става никакво раздвояване, никакво пропукване.
Христос казва: "Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Не само че няма да го изпъди,

но дето е Той, там ще бъдем и ние. Как се възпитава днес младото поколение? Майката казва на дъщеря си: Дъще, мисли за себе си. Пази се от хората, те са лоши. Бащата казва същото на сина си. Аз пък казвам: Оставете това възпитание настрана! Вдъхнете в децата си любов. Никаква друга философия, никакво друго възпитание. Щом вложите любовта в децата си, всичко ще постигнете. Започнете от любовта. За да възпитаваш детето си, то трябва да почувства, че ти желаеш неговото добро така, както и своето. Ти му даваш всички права и привилегии, каквито задържаш и за себе си. Докато си на земята, трябва да съзнаваш, че слънцето еднакво грее и за човека, и за най-малкото животно и растение. Кой мисли днес така? Вие гледате на животните и на растенията като на развлечения. Че и Бог гледа на вас като на развлечение. Какво ще кажете тогава? Всички ваши страдания, мъчения и неволи са развлечение за Бога. - Той не вижда ли, че страдаме? - Всичко вижда и разбира, но погледне към вас, усмихне се и казва: Слушайте ме само, и не се страхувайте! Който ме слуша, в един момент ще го освободя от страданията му. Това всеки може да опита. Когато изпаднеш в голямо отчаяние, помисли за Бога, за Неговата Любов и вложи в Него всичкото си доверие. В един момент съзнанието ти ще светне, умът ти ще почне да работи, и в тебе ще настане дълбок, вътрешен мир. Това значи, да живееш в радост и веселие, да бъдеш гражданин на новия живот.

Като не можете да се справите със своя живот, казвате: Да бягаме оттук! Да напуснем земята! - Няма защо да я напускате. - Светът е лош, животът ни е тежък. - Няма защо да бягаш. Животът е велико благо, но хората, със своите криви мисли и желания, сами себе си тровят. Те сами внасят отрова в своя живот. - Какво да правим тогава? - Заемете се като учените, като химиците, да извадите отровните елементи от вашите желания и да оставите в тях само великото, Божественото, което е в сила да просвети вашите умове. - Искаме да бъдем свободни. - Как ще придобиете свободата си: чрез войни и чрез убийства? Прочетете Библията и ще видите, че няма друг народ, който да е воювал толкова много, както еврейският. Придобиха ли те свободата? И до днес още не са свободни. Те работят за създаване поне на една малка държавица. Бог, на Когото те служеха и Когото разпнаха ги учи, да не бъдат егоисти, да отворят широко сърцата си, да възлюбят Господа и ближния си. И българите имат слабостите на евреите. Всеки народ трябва да знае, че може да се повдигне не чрез войни, а по Божествен път. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на небето, а не както тук се гледа. Знаете ли, колко милиони българи има в невидимия свят? Ако направите едно изчисление, колко българи се раждат годишно и колко умират, ще видите, че повечето заминават за другия свят, отколкото ония, които се раждат. Всеки народ на небето представя един индивид. И българският народ там е като един човек. Изобщо, всеки народ заема определено място, според степента на своето развитие. Всеки се познава от плодовете си. Когато един ангел слезе на земята, той познава човека по неговите плодове. Щом ги вкуси, той знае, какво място заема човек в живота.
Казвате: Да реализираме нашите национални стремежи. - Какви са вашите национални стремежи? - Да станем велик народ. - Според мене, велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога. Следователно, ако в България има само един човек, който е

свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. - Тогава, свържи българския народ с Бога. Аз не съм дошъл да свързвам никого. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. - Ти истината ли проповядваш? - Елате и опитайте! Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Новият живот няма да ви покалугери; той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай: дето и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословението. В който и дом да влезете, вие ще бъдете приети като Якова, на когото Лаван каза: „Откак дойде в моя дом, благословението потече." Да, но когато същият Яков бягаше от брата си, Бог му каза: Ти взе първородството и благословението на своя брат, но това не е съгласно с моята воля. Аз ще ти дам един урок. Ти ще се ожениш за две жени. От тебе ще излезат два народа. Ти ще имаш разговор с мене и оттогава няма вече да се наричаш Яков, но Израил."

Сега и вие трябва да бъдете като Якова, да излезете от родното си място и да бягате. – Накъде? – В Ханаанската земя, при Лавана, да пасете стадата му, да му занесете своето благословение. И след като работи 14 години на вуйчо си Лавана, той му каза: Досега работих за тебе, отсега вече ще работя за себе си. Яков трябваше да работи 14 години, за да научи самоотричането. Ще кажете, че Яков бил лош брат. – Отговорете си: Не сте ли и вие като Исава, за една чиния леща продавате своето благословение.

Ще ви приведа един пример из живота: Един богат търговец си купил пуйка и гледал да намери някого, да му я занесе вкъщи. Гледал натук-натам, не могъл да намери. В това време, при него се приближил един господин, който го запитал: Какво търсите, господине? – Купих си тази пуйка и търся някой да ми я занесе вкъщи. – Аз съм готов да ви услужа. Търговецът подал пуйката в ръцете му, и той я занесъл вкъщи. После извадил един долар да заплати на човека, който му услужил. – Не, господине, не мога да взема парите. – Как, не сте ли доволен? Знаете ли, кой съм аз? – казал търговецът – и му подал картичката си. В същото време и носачът извадил картичката си и я подал на търговеца. Търговецът прочел: Вашингтон, председател на Съединените щати. Можете да си представите, каква била изненадата на търговеца. За Вашингтона разправят и други случаи от неговия живот. Десетина войници работили на един мост. Трябвало да вдигнат една тежка греда. Опитвали се оттук-оттам, викали, махали с ръце, не могли да я повдигнат. По едно време минавал край тях един войник, когото те помолили да им помогне. Той им отговорил: Не виждате ли, че аз съм фелдфебел? В същия момент минавал един господин, който чул отказа на фелдфебела и веднага турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. Като свършил работата, той подал картичката си на войниците, на която те прочели: Генерал Вашингтон.

Съвременните търговци и фелдфебели чувстват своето благородство и не се унижават да носят пуйки и да вдигат греди. След това, вие ще проповядвате за Христа, ще плачете за Него, че носил тежкия си кръст. Мъже и жени плачат за Христа, а там някъде страдат

Христови братя и сестри, ходят голи и боси, продават своята чест, без да се трогват за тях. Питам: Какъв смисъл има тогава християнството за нас? Не е въпрос, че един човек може да оправи света, но ако мисълта за Христа, за Неговата Любов проникне в душата на всички живи същества, светът в един момент ще се оправи. Днес Бог говори на всички души, които искат да живеят по нов начин, които искат да приложат любовта.
Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Това се отнася за онези, които са пристигнали вече на пристанището. И аз говоря само за онези, които са слезли вече на пристанището и са готови да изпълнят Христовия закон. Всеки човек може да изпълни този закон. Мощна е човешката мисъл! Ако вярвахте в Христа, както трябва, вие можехте да изпълните Неговия закон. Обаче, повечето хора гледат на Христа, като на историческа личност, живял на земята преди 2000 години. Това е механическо разбиране. Бог живее в сърцата и в умовете на хората и до днес. Той прониква цялата вселена, във всички светове: на Слънцето, на Венера, на Сатурн, на Юпитер. Бог обръща внимание и на най-малките същества, разговаря се с тях, урежда отношенията им с по-големите същества. На човека, като на разумно същество, Той е дал повече блага и им казва: Бъдете всякога разумни и добри. Проявявайте любовта си към всички живи същества. Това е новото верую, което трябва да прилагате. Като го прилагате правилно, лицата ви ще светят. Всички ще познаят, че ние сме с Христа. – Вярваш ли в това, което проповядваш? Вярваш ли в Господа? – За мене не е важно, в какво вярвам. Важно е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. – А леглото си? Стаята си? – Всичко мое мога да разделя със своя брат. Важно е, че аз нямам свое легло, нямам своя стая. Ако бих имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се нуждае. Утре ще дойдат да ми кажат: Излез вън, напусни стаята. Обаче, аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ – то е моето сърце. Аз се моля за повдигането на всяка душа, за благото на всички живи същества, без да знаят те. Моето желание е да се молим един за друг. – Как ще се молим един за друг? – Ще се молите с любов, от дълбочината на сърцето си. Аз съм виждал, как по-голямото дете се моли за братчето си, да го прости майка му. То хваща майка си за ръцете и я моли, да не наказва братчето му. Майката обича децата си, но като види, как и те се обичат, тя е готова да прости на детето си.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." – Защо няма да го изпъди? – Защото любовта е в Него. Тя разрешава всички кардинални въпроси. И при любовта ученият ще си остане учен; адвокатът ще си остане адвокат. Важно е душата на човека да се проникне от любовта и да стане чиста като кристал и светяща като диамант. Христос казва, че който отиде при Него, няма да го изпъди, а хората постоянно говорят за пъдене. Ние никого няма да изпъдим и никого не пъдим. Изобщо, ние нямаме право да пъдим. Бог е създал всички хора, всички живи същества, и Той има право да разполага с тях. Бог е вложил живот във всички живи същества, във всички хора. Следователно, ние трябва да живеем така, както Той изисква от нас. – Искаме да се обичаме, но не знаем как. Обърнете се към Бога. Той ще ви покаже, как да се обичате.

Сега аз не ви проповядвам учение, което не знаете. Аз само ви припомням това, което сте

знаели, но сте го забравили. Вие знаете, как да любите; знаете учението за любовта, аз само ще ви го припомня. Казано е в Писанието: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи и припомни всичко." И аз само ще ви напомня за любовта, а който е готов, ще я приеме. Тогава вие ще бъдете свободни. Само в любовта има свобода. Дето е любовта, там има вътрешно разбиране между хората. Когато любиш, ти си внимателен не само външно към човека, но и вътрешно – към неговия ум, сърце и воля. В любовта няма никакво съмнение, никаква обида, никакво отчаяние. В любовта всичко е положително. Там отрицателните сили не виреят. Те изгарят в нея, като на огън. Тя ги кани на гости при себе си, угощава ги, възпитава ги, и те остават в нейното царство като послушни слуги, за вечни времена. Думите, че грешните ще погинат, подразбират, че те ще се превъзпитат, ще се повдигнат и ще кажат: Едно време бяхме слепи, сега прогледахме. Някога мислехме по един начин, сега мислим другояче. Помнете: Бог живее във вашите сърца. И за да се обновите, да се освободите от робството, да приложите силата си, обърнете се към Бога с думите: Господи, искаме да изпълним Твоя закон, да вършим Твоята воля, да изявяваме Твоята мисъл. Изпълнете всичко с благодарност за любовта на Бога към вас, и не се съмнявайте в Него! „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Нека отправим сърцата си към Христа и Му благодарим за любовта към нас. Да любиш, това подразбира изпълнение на Христовия закон. Щом изпълняваш този закон, ти се свързваш с Бога. Какво по-велико нещо от тази връзка? Това значи, да бъде отворен светът за тебе, да имаш свободна карта за пътуване. Дето пожелаеш, там ще отидеш. Ще кажете, че това са залъгалки. – Не е така. Трябва да отидете в света на ангелите, да видите, каква култура има там! Който е ходил в този свят и след това се върне на земята, той не би могъл да се примири с грубите условия на земния живот. Ако някой влюбчив влезе между ангелите, веднага ще се влюби в тях и няма да иска да се върне на земята. В ангелския свят се допущат само силни хора, герои, които са готови на пълно самоотричане. Затова казва Христос: „Който не се откаже от майка си, баща си и от себе си, не може да бъде мой ученик." Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си." Това значи, да минеш от смърт в живот, т. е. от живота на човека към живота на ангелите. Докато не влезеш в ангелския свят, не можеш да разбереш тяхната култура. – Можем ли и ние да станем ангели? – Можете. – Кога? – Когато се преобразите не само по ум, но и по същество. В България има много ангели по ум, но по същество няма нито един. Да бъдеш ангел по същество, значи, като изгубиш всичкото си богатство, да останеш тих и спокоен, и да кажеш: Благословен Господ! Бог даде, Бог взе. Умре някой твой близък, да кажеш: Благословен Господ! Бог разруши старата къща, ще даде нова. Няма зло в света, което Божията Любов да не превърне на добро. Това е истина, вярна 101 на стоте. Като знаете това, приложете вярата и не се обезсърчавайте.

Питате: Това отнася ли се до нас? – До всички се отнася. Ако имах време, щях да напиша по една покана до всеки от вас. Понеже нямам време, пиша общо до всички: Бог на Любовта ви кани, да се върнете в пътя на Любовта и да прилагате нейните закони. – Как ще познаем, че сме в този път? – Ще изчезнат страданията ви. Затова е казано: „Ще изтрие

Бог всичките ви сълзи, ще заличи всичките ви грехове и няма да ги помене повече." Така ще дойде радостта и веселието в света. Млади и стари, жени и деца, всички ще живеят в радостта. Няма да има смърт на земята. Това подразбира да живееш в Любовта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." – казва Христос. И днес, Христос отправя към всеки от вас, специална покана. Вземете си поканата и като се върнете вкъщи, прочетете я още един път. Турете поканата близо до сърцето си. Скрийте я, да не я виждат хората. Така младата мома крие писмата на своя възлюбен, да не ги види майка й. Майка й вижда, че тя крие нещо и я пита: Какво има? – Нищо няма. Тя се стеснява от майка си, не смее да каже истината. На вас казвам: Четете и препрочитайте поканата от Христа, докато сърцето ви трепне за любовта. Няма по-велико нещо в света от Божията Любов. Да бъдем в съгласие с нея!

Казваш: Разстроиха се нервите ми, не зная, как да си помогна. – Твоите нерви се нуждаят от любов. Твоят ум се нуждае от светлина, твоето сърце – от топлина и твоята воля – от сила. Това ще донесе великата Любов. Под велика Любов разбирам живия Господ, Който призовава всички народи. Иде Царството Божие на земята! – Кога ще бъде това? – Ще бъде. Казано е в Писанието: „Словото Божие няма да се върне, без да принесе своя плод." Това е въпрос само на време. Като дойде това време, всички хора, всички велики народи ще приемат тази велика истина. Тогава ще се изпълнят думите в стиха: „Вълкът и агнето ще пасат заедно." Така е казал Исайя преди няколко хиляди години.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя. Отивам при Отца си да ви приготвя жилище и ще дойда да ви взема; щото, дето съм аз, да бъдете и вие." Дето е Любовта, там е Христос. Той живее в душата на човека. Следователно, иде времето, когато ще бъдем граждани на великото царство на любовта, дето има мир и светлина, дето има свобода на мисълта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя."

1. Беседа от Учителя, държана на 16 март, 1924 г. София.

----

* Йоан, 6:37

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)

14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_03_19 Познай себе си
лекция пред общия окултен клас

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ

Двадесет минути мълчание.
В тия събрания на мълчание вие ще изучавате каква сила има човешката воля. Да имаш воля, значи човек да може да извърши нещо. Мълчалив човек е само онзи, който е докарал в себе си всички мисли, желания и действия в съгласие. Мълчалив човек – това значи човек, който вдига малко шум. Онези неща, които са хармонични, са проявление на мълчанието. Светлината е мълчалива.
Всички трябва да отвикнете от един стар навик, който е навикът на дявола. Вие му слугувате от 8000 години насам. Тогава питам: кой слуга, след като е живял 8000 години при своя господар, не е взел от неговите навици? Това е една служба от цели 8000 години при един и същи господар. Въпреки всички усилия, които правите в себе си да се повдигнете, вие все-таки носите някои от неговите навици. Всички контрасти, които произтичат от живота ви, се дължат на него. Сега, разбира се, школите по въпроса за съществуването на дявола се разделят в мненията си. Някои не вярват, че има дявол, понеже мислят, че дяволът не е всесилен, а някои мислят, че дяволът е господар на света. Христос казва: „Иде князът на този свят! Ще знаете, че Аз нямам нищо общо с господаря на вашия свят.“ Значи от 2000 години насам Христос управлява света. Мнозина се учудват на следния факт, казват: „Чудно нещо, откакто съм тръгнал в този път да служа на Бога, изживях толкова нещастия, толкова неприятности и злини. Трябва да се върна към стария живот. Тук не върви. Пари имах – изгубих ги; къща имах – продадох я; деца здрави имах, а сега са болни; жена ми по-напред ме почиташе, сега пет пари не дава за мене! Защо стана така?“ Това са навиците на стария господар. Че много естествено е това! Ако вашата дъщеря излезе от дома ви без ваше съгласие, ще дадете ли прикята, която сте приготвили? Обущата, роклята, шапката, които сте ¢ приготвили, ще ги дадете ли? Аз говоря принципно. Някой път ние казваме: „Майката е длъжна да дава – това е Христовият закон.“ Да, според Христовия закон е така; но според човешкия закон майката ще вземе обущата и ще изпъди дъщерята навън боса. Така прави и дяволът: като речеш да служиш на Бога, той си иска парите, които му дължиш. Той казва: „Те са мои, дай ги тук, в моята каса. Тия дрешки, обуща, дай ги на мен, а ти излез навън гол, тъй както си.“ Не е ли това естествено? Вие се чудите, но дяволът право казва: „Тия неща са мои.“ Някои искат да отидат при Бога с парите на дявола, с дрехите на дявола, с обущата на дявола. Аз ви казвам: Господ не иска такива разбойници. Туй е факт! Сега вече за Новия живот трябва да има други методи и затуй е внесена смъртта. Смъртта седи между дявола и Господа. Тя примирява нещата. Дяволът отива при смъртта и ¢ казва: „Еди-кой си заминава за онзи свят. Като отидеш при него, вземи му всичко, което е взел от този свят.“ Тя казва: „Не бой се, всеки, който дойде до мене, всичко му снемам.“ Господ също отива при нея и ¢ казва: „Аз искам синът Ми и дъщеря Ми да се върнат чисти при Мен, да не оставиш никакъв грях в тях.“ – „Добре, аз ще ги очистя напълно.“ Тъй щото едното лице

на смъртта е обърнато към дявола, а другото – към Бога. Ето защо, ако погледнете смъртта от страната, дето е дяволът, тя е страшна, но ако погледнете смъртта от страната, дето е Бог – тя е красива. Тази страна на смъртта носи Чистота, затова Господ придружава това лице на смъртта.

Кои са старите навици на дявола? Един от старите навици на дявола е докачането. Когато е бил на Небето, той се докачил за много малка работа и оттам го изпъдили. Така и всички ученици в Школата се докачат от малки неща. Някой дошъл и не поздравил някого. Как тъй да не му обърнат внимание? Питам сега: ако ние разсъждаваме с онзи здрав разум, кое е онова, което повдига ученика в очите на учителя? Нали неговите способности? Когато един ученик влезе в клас, може никой да не му обърне внимание. Но когато започне да решава всичките задачи най-хубаво, когато започне да отговаря там, гдето никой не може да отговори, учителят ще обърне внимание на него, а после и учениците ще му обърнат внимание. Следователно не важи как влиза ученикът и как го посрещат, но как се учи и как проявява своята воля. Същият закон е и по отношение на вас. И вие влизате в света и светът не ви обръща внимание. За да ви обърне внимание, вие трябва да бъдете способни, трябва да имате дарби. Някои от вас трябва да бъдете красноречиви, други да имате сила да лекувате; трети да бъдете художници, четвърти – писатели, музиканти; пети – архитекти, инженери, зидари; шести – търговци, но не търговци на лъжата, а търговци на честността. Всички трябва да развивате всестранна деятелност в живота. Всички тия професии трябва да се осветят и да се прилагат тъй, както ангелите ги прилагат. Когато светът се е построил, всичките по-напреднали братя на човечеството са имали вече място, където да проявяват своите дарби. Не е въпросът какво е вашето положение днес. Сегашното ви положение е положение на обществото, а за вас е важно положението, когато вие излезете от затвора. Човек е в затвор дотогава, докато има известни недъзи в себе си. Когато се освободите от всички свои недъзи и добиете ония велики добродетели, които са били първоначално вложени във вашите души, във вашите духове, вие ще бъдете свободни от законите на света, от законите на смъртта. Това, което човек ще придобие в бъдеще, ние наричаме ново състояние, състояние на Нов живот.

Всички окултни школи с многобройните си клонове, както и Божествената школа, имат за цел да въведат учениците си в това ново състояние. Разбира се, не е лесна работа да влезе човек в Новия живот. Падането е било трудно, но и възлизането е трудно. Колкото е голяма силата, която е тласнала човека към Земята, толкова голяма е силата, която може да тласне човека към Бога. Низходящата и възходяща сила са равни една на друга. И слизането, и качването е в Бога. И падането, и ставането е в Бога. И едното, и другото са от Бога. Всички ония хора, които не са искали да слизат по правия път, са паднали; и всички ония, които не са искали да възлизат нагоре по правия път, са криволичили много. Не се спъвайте в кривите си възгледи, които са внесени във вас по закона на наследствеността или по закона на прераждането, или във времето на странстването на човешката душа. Сега за нас е важно да превъзмогнем лошите навици. Например между вас съществува навикът, че двама души не могат да се търпят. Че не могат да се търпят, това не е грях, не е и някакво престъпление. Защо не могат да се търпят? – Допуснете, че вие влизате в една

много тясна стая само с едно легло, и то за един човек. Идва втори човек, и той иска да легне, но няма място. Тогава той ляга отгоре над първия. Как мислите: онзи, който е отдолу, ще бъде ли разположен? – Няма да бъде разположен. Напротив, той дори няма да може да го търпи и много естествено е, че ще му каже: „Махни се!“ Вторият ще бъде малко по-разположен и първият ще му каже: „Ако ме обичаш, моля ти се, остави ме да полежа отгоре ти!“ Това, че те не могат да се търпят, се дължи на едно съвпадение, че и двамата искат да използват един естествен навик в едно и също време. Този спор може да се избегне, като си разделят и двамата леглото по следния начин. Единият ще каже: „Аз ще спя три часа. След това ще стана, а ти ще легнеш. Няма защо да лежим един отгоре, друг отдолу. В това време, когато аз спя, ти ще бъдеш дежурен. После ти ще спиш, аз ще дежуря.“ Силните хора, хората, които спорят в света, това са хората на едното легло. Спорът се отнася до въпроса, кой върху кого ще лежи. Единият казва: „Този човек не се подчинява.“ Той отговаря: „Как да се подчиня? Да се оставя да легнеш отгоре ми?“ Това подчинение ли е? Това е, което често се случва в живота. Затова онзи, когото не обичаме, ние считаме за куцуз човек и не можем да го търпим. Причината за това е много проста: и двамата имат един естествен навик, който искат да използват в едно и също време – нищо повече. Например, ако срещна двама души, които са чрезмерно горди, и поздравя единия най-напред, а после другия, то този, когото поздравя последен, ще се докачи. Тогава, ако аз съм умен, ето как ще разреша тази задача. Щом и двамата са горди, ще почакам да излезе най-напред единият и като го срещна, ще го поздравя. След 15 минути ще излезе вторият – и него ще поздравя. Той няма да знае, че съм поздравил другаря му първо, а после него. Всеки ще мисли, че пръв него съм поздравил. Види ли ме, че поздравя другаря му по-рано, той ще каже: „Значи мен ме мислиш за опашка.“

Има много противоречия в света, които ние няма да оправим. Тия неща не са само отвън, но това са противоречия, които съществуват в нашата плът. Някой път ние се борим със себе си. Това е най-голямото зло. Човек никога не трябва да се бори със себе си, защото, ако се бори със себе си, ще се унищожи. Победиш ли себе си, ти ще се заличиш. Единственото естествено нещо е да познаваме себе си. Да познаваме себе си, значи да познаем Доброто, което е вложено в нас, и да знаем как да го развиваме. Човек трябва да познава себе си, но не и да се бори със себе си. Тази мисъл трябва да се изхвърли от ума ви. Бориш ли се със себе си, дяволът е влязъл в тебе – нищо повече. Започнеш ли да познаваш себе си, Бог започва да живее в тебе и ти започваш да познаваш Бога. Много нещастия в света произтичат от факта, че човек се бори със себе си. Познаеш ли себе си, ще знаеш как да постъпваш. Борбата е навик. Сега да кажем, че трябва да се борим, и сме поставили борбата като принцип в живота си. Всички хора днес се борят – и наляво, и надясно, все се борят. Питам: ако борбата разрешаваше въпросите, где са резултатите от тази борба? – Няма почти никакви резултати. Тази борба представлява само едно упражнение за уякчаване на силите. Да воюваш със себе си – това е най-голямата глупост, която човек може да извърши. Ние не трябва да воюваме. Защото, ако воюваме, как ще обясним стиха от Писанието, който казва: „Бог е, който действа в нас.“ Туй, което мислиш, което вършиш – това е Бог. Тогава с кого ще се борим, с кого ще воюваме. Разберем ли това нещо, този навик, да се борим, трябва да го избягваме и към външните.

Не трябва да се бориш нито със себе си, нито със своите близки. По същия закон трябва да се стремим да познаем и тях. Има моменти, когато един брат или една сестра са тъжни, скръбни в душата си и се нуждаят от една малка услуга. Това е в реда на нещата. Такава нужда от услуга всякога ще се яви, не сме ние всесилни. Даже Бог, Който е всесилен в Своето величие, Който няма нужда от нищо, радва се, когато ние направим едно Добро. Какво печели Той от това? – Нищо не е спечелил, но Той се радва, че вие сте изпълнили, че вие сте разбрали едно Негово свещено желание. Радва се, че вие сте възприели и реализирали една ваша свещена мисъл, която е чакала хиляди години реда си. Бог се весели, а щом се весели Той, ние се радваме, че ще имаме възможност да изпъдим от себе си лошите навици. Човек трябва да познава себе си!
И тъй, няма да се борите със себе си, но ще познавате себе си. Ако ви сполети някакво нещастие в света, то е от дявола. Астролозите отдават нещастията в света все на Сатурн, на падналия Бог. Дяволът не обича да вижда човека щастлив – той иска всички да бъдат нещастни като него. Затова умният човек трябва да бъде нащрек. Дяволът има престол на Земята, има агенти, които следят всичко. Мислите ли, че той не знае за туй събрание, което става сега тук? Той знае всичко. В България той си има много агенти, понеже царството на света е негово. Всичките хора, които управляват света, които служат на света, са все негови слуги. Той не иска някой да знае смисъла и предназначението на това негово царство. Пък ние му казваме: „Ти се разправяй със света, ние имане в твоето царство нямаме, няма защо да се разправяш с нас. Ти не си взел твоето царство от нас. Ако Бог те остави на власт, ние нямаме нищо против, но когато Той те снеме, ние няма да те поддържаме.“ Дойде дяволът и те пита: „Ако Господ ме свали от власт, ще гласуваш ли за мене?“ – „Няма да гласувам.“ Там е туй, дълбокото разбиране на живота. Не мислете, че вие може да избегнете от тия по-висши интелигентни сили, наречени адепти на злото, на тъмните сили. Тяхната мисъл е насочена да действа разрушително, да вселява съблазън, съмнение. Има Братя, които носят мир, радост, съзнание. Тъй че в света съществува голяма борба между тия две сили, т. е. борба между Светлината и тъмнината.
Сега ние ще излезем за първи път на 22 март сутринта, за да посрещнем първия лъч на Слънцето. Всичките ученици да бъдат на своето място. Дъжд, кал – каквото и да е времето, всички, без изключение, ще излезем. Не казвам, че само при хубаво време ще излезем. Хубаво, лошо – каквото и да е времето, ние ще хванем първия лъч, ще се качим над облаците отгоре.
Вие може ли да предскажете какво ще бъде времето в събота? Как предчувствате? (Хубаво.) Не ви питам какво искате да бъде, но какво чувствате? Туй, което чувствате, то е вярно.
Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост!
Двадесет и втора лекция от Учителя
19 март 1924 г., София

1924_03_22 Двете противоположности
22 март 1924 г, събота, 19 ч вечерта преди вечеря

ДВЕТЕ ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ

Мнозина запитват откъде идва човекът и накъде отива, какво е неговото произхождение. Човешката душа е плод на божията Любов. Тъй както човек се е изявил досега, той не е туй, което вие знаете, той не е туй, което виждате. Това, което се проявява, то е само външната страна на любовта.

Следователно всичко онова, което вие мислите, което чувствате и което действате, това е израз на Божествената Любов. Ако хората не разбират тази Любов, то вината е тяхна. Един използва любовта по един начин, друг използва любовта по друг начин. Следователно онзи, който използва правилно любовта, има добри плодове, онзи, който използва любовта по крив начин, има лоши плодове. И от това се раждат двете противоположности. Едната противоположност произвежда страданията, а другата противоположност произвежда радостите Страданията, това са положителната страна на живота. Да страда човек, това значи да бъде положителен. Но страданието само по себе си руши. Ако ти би бил същество, което само страда, ти би унищожил света в един ден. Вследствие на това радостите пък, това са негативната страна на живота, те градят.

Следователно радостите в живота идват да възстановят, да балансират или да видоизменят онези, разрушаващите сили на страданието, да донесат добро за душата. Тъй е правилното схващане. Всеки един от вас може да провери това, в него абсолютно няма никакво изключение. От момента, в който вие съзнаете, че вие сте плод на Божията Любов, щом така вярвате, мислите, чувствате и действате, вие ще усетите в себе си едно разширение и светлина, и сила ще дойде. Щом мислите обратното, непременно ще дойде тъмнина, стеснение и ограничение. Тогава идват всички тия недоразумения и страдания. Сега мисля, че между вас няма какво да се зараждат въпросите, кой е Христос, какъв е Христос. Това е само външната страна Христос по външен начин, физически не може да се познае. По какво може човек да ви обича? Ако рече човек по физически начин да ви обича, вие не сте Бог знае какво красиво нещо Хубавото у вас, то е скрито вътре и онзи, който разбира, той ще види вашата душа. Тя е Божествената, тя е всякога скрита. Тъй щото, когато един ангел дойде на земята, той не гледа на вашите тела. Тялото, това е една обвивка, в която Божествената Любов ще се прояви. Всеки един ангел надниква в човешката душа и като надникне, той се радва, защото вижда как човешката душа расте и се развива. В човешката душа се отразява Бог. Ангелите виждат Бога само в човешката душа, другояче те не могат да видят Бога. За тях Той е само една необятна светлина. Когато дойдат до човешките души, те виждат Бога тъй, както вие виждате лицето си в огледалото, и те се радват. Затуй ангелите слизат на земята.

22 март 1924 г, събота, 19 ч вечерта преди вечеря

1924_03_23 Брат ти си дойде
неделна беседа

БРАТ ТИ СИ ДОЙДЕ

А той му рече: „Брат ти си дойде."*)

„Брат ти си дойде. И закла баща ти охранено теле, защото го прие здрав." Съвременните учени – философи, математици, естественици, всякога търсят причината на нещата. Всяко явление си има причина. Следователно, разбирането на великите процеси в природата зависи от вътрешното разбиране на живота. Под „живот", в дадения случай, аз разбирам съзнанието на човека. По отношение на външните предмети, ние гледаме на тях като на неща без съзнание. И да не разглеждаме този въпрос, във всеки даден случай ние имаме съзнание, чрез което съдим за външната проява на явленията в природата. Когато изгуби съзнанието си, човек не забелязва проявите на природата. Когато е в пълно съзнание, той някога е доволен от проявите на природата, а някога е недоволен.

„Брат ти си дойде, и баща ти закла охраненото теле, защото го прие здрав." Като чу това, големият брат се разгневи и не искаше да влезе вкъщи. – Какво лошо има в това, че бащата заклал охраненото теле за своя изгубен син? Защо бащата се радва, а големият син се сърди? Ще кажете: Това е животът. Наистина, на пръв поглед изглежда, че животът е просто нещо. – Не, животът е най-сложната задача. Ето защо, за да постави живота си на разумна основа, човек трябва да има светъл, проницателен ум. Няма същество на земята, колкото малко да е, което да не знае, на каква основа да постави живота си. Както да поставите живота си, то е временно, преходно.

Като четете притчата за блудния син, веднага бързате да осъдите големия брат. Казвате: Той не трябваше да се гневи. Питам: Вие защо се гневите? Защо сте недоволни? Когато страдате, вие сте недоволни. Когато се радвате, доволни сте. Знаете ли, че вашата радост се дължи на скръбта на някого? Ти продаваш къщата си и скърбиш, че я губиш. Който я купува, той се радва, че е придобил нещо. Дал е пари, но срещу това е получил нещо ценно. Следователно, твоята радост не показва, че всички хора се радват. И скръбта не показва, че всички хора скърбят. Казвате: Ние знаем тези работи, учени хора сме. – Не е достатъчно само да си въобразявате, че сте учени. Трябва да имате ясна представа за науката, за целите, които тя преследва, и за услугите, които допринася. Например, изучавате анатомията и мислите, че много знаете. – Какво знание е това? Според мене, анатомията е суха наука – на мъртвите кости. Знаете ли, какво значи да изучиш една кост, да измериш нейните линии? Ако не изучите костите в подробности, нищо не знаете. Анатомистът изучава всяка кост, всеки мускул поотделно, без никаква връзка между тях. Благодарение на това, анатомията минава за суха, мъртва наука. Анатомията без физиологията нищо не представя. Ако анатомията не се прилага в живота, нищо не струва. Същото се отнася и до физиологията. Каква наука е тя, ако не се прилага в

медицината? Казват за някого, че е отличен физиолог. Той знае, как стават всички процеси в живия организъм. – Това не е достатъчно. Той знае, как се извършват процесите, но трябва да знае и тяхното приложение.

Сега, да дойдем до биологията. Казвате, че биологията е наука за живота. Обаче, това не е достатъчно. Ще изучавате живота на клетката, а също и произхода на живота. Всяка майка трябва да изучава биологията, за да знае, как да ражда здрави деца. За да бъдеш истински човек, да се развиваш правилно, трябва да знаеш живота на живата клетка – биологията, както и психологията – животът на душата. Психологът говори за душата, без да я вижда. Душата се познава по своите прояви. Така е за онзи, който вижда; той знае, че душата има своя определена форма, както и тялото. – Вярно ли е това? За онзи, който вижда, това е факт. Следователно, когато се произнасяте за нещо, не вадете заключение от частичните изводи. Частичното разбиране не е валидно за всички.
И тъй, като разглеждам науките, аз имам особен поглед по това. За мене, всяка наука е на своето място. Важно е, че между всички науки има тясна връзка. От материално гледище, всички науки имат приложение само на физическия свят. От мое гледище, обаче, всички науки имат отношение и към човешкото съзнание, както и към вътрешния живот на човека. Значи, сегашните науки са само за земята. Като отидете в другия свят, те ще останат тук. Какво ще правите тогава в другия свят? Знания нямате, не можете да влезете в общение със съществата от онзи свят. За да се ползвате от условията на онзи свят, трябва да започнете от а, б. Там ще изучавате духовната наука. Казваш: Как така, аз, ученият човек, да започна отначало? И детето, което е свършило четирите отделения на първоначалното образование, си мисли, че е свършило четири факултета. – Да, свършило е четири факултета, но като влезе в прогимназията, ще започне отначало. Там ще се използва само основата, с която иде, и върху нея ще градят. От прогимназията ученикът влиза в гимназията, дето започва пак отново. От гимназията ще влезе в университета, дето пак ще започне отново. Каквото ново знание да придобиеш, пак ще си в положението на малкото дете. – Учен човек съм аз. – Като влезеш в другия свят, там ще видиш, колко си учен и колко още трябва да знаеш. В другия свят ще видите, колко малко знаете.

Рече му: „Брат ти си дойде." Тези думи произведоха в големия брат вътрешна реакция. Той се разсърди и не взе участие в радостта на бащата. – Защо се разсърди? – За нещо материално. Той си каза: Този брат, който изяде и изпи своя дял, сега се връща отново в бащиния дом, пак да яде и пие от моя дял. Мислех, че баща ми ще постъпи умно, няма да го приеме. Затова не искам да вляза при тях. Привидно, големият брат философстваше, а всъщост, той беше недоволен от баща си, ревнуваше го от малкия си брат и му казваше: Толкова време, как ти служа, но ти не закла за мене едно теле. А за този, който изяде и изпи всичко, даваш голямо угощение. Ти го обичаш повече от мене. Бащата, който познаваше сърцето на големия си син, каза: Синко, всичко, каквото имам, е твое. Да се повеселим сега за брата ти, който беше изгубен и се намери; мъртъв беше и оживя."

Казвам: Пътят, по който вървите, изисква правилно разбиране. Седиш спокоен,

разположен и изведнъж състоянието ти се изменя. Дал ли си отчет на себе си, защо се измени състоянието ти? Казваш, че състоянието ти се измени, но защо, сам не знаеш. Мислиш, че това се дължи на вътрешна причина – станал си индиферентен към живота. – Кога стана индиферентен? Преди няколко момента беше разположен. Ако си млад, естествено е да стават бързи смени на състоянията, но ти си възрастен, с улегнал характер. Значи, състоянията се сменят и в младите, и във възрастните, и в старите. Днес си бодър, весел, добре разположен, а след няколко деня духът ти отпада и казваш: Животът няма смисъл. За такъв човек учените, психолозите казват, че той изгубил своя обект на физическия свят. Следователно, щом животът ти се обезсмисли, знай, че си изгубил обекта си, към който може да съсредоточиш енергията си. Когато тази енергия се развие чрезмерно, в човека настъпва разширение. Ако не може да се справи с него, той изпитва тягостно състояние. Как ще се справиш с това състояние? Казваш: Ако получа нещо материално, има смисъл да го понеса. Представи си, че ти дадат два милиона злато, да го пренесеш от едно място на друго, на разстояние няколко километра. Лесно ли се носи злато на гърба? Казваш, че ще го пренесеш на няколко пъти. И така да е, ти ще се изтощиш толкова много, че ще се откажеш и от златото, и от всички материални блага. Ако ти дадат да пренесеш един чувал пясък, веднага ще се откажеш. Защо се съгласи да пренесеш златото, а се отказваш да пренесеш пясъка? Отговаряш: При пренасяне на златото имам обект – печеля нещо ценно, а при пренасяне на пясъка нямам обект.

Често хората се товарят с толкова много желания и мисли, които не съдържат нищо ценно и в резултат се изтощават. Все едно, че пренасяте чували с пясък. Четеш един роман и се влюбваш в главния герой. – Да, но този герой е фиктивен, не е действителен. Авторът е създал един фантастичен герой, в който се влюбваш и разочароваш. Този герой играе своята роля в романа, но не и в действителния живот. Гледате, как героят представя на сцената щедър човек, готов всеки момент да дава. Обаче, идете в дома на този герой и вижте, дали е готов да ви помогне, поне с една малка сума. Ако му искате пари на заем, той е готов да ви услужи. Иначе, не дава пари, даже и на просяк.

Казвам: Животът на земята не е действителен; той представя живот на актьори, които играят чужди роли. Когато дъщерята плаче за нови обувки, тя е актьор на сцената. Нещастие ли е, че тя няма обувки? Когато детето плаче пред майка си, да му даде ябълки и орехи, и то е актьор. Като застави майка си да изпълни желанието му, то казва: Ето, добре изпълних ролята си, желанието ми се задоволи. Майката казва: Добро е моето дете. Поплаче си малко, но скоро млъква – чистосърдечно е поне. То греши, тя го извинява. Питам: Грешникът, който прави грешки и престъпления, не е ли чистосърдечен? И той изявява навън всичко, което се крие в сърцето му. Когато добрият човек прави добро и по този начин се изявява, казват за него, че е благороден. Когато грешникът краде, върши престъпления, за него не казват, че е благороден. И той се изявил, и той изнесъл това, което е в сърцето му. Какъв морал е този? Как е изработен той? Истинският морал е общ за всички хора. При това, той подразбира взаимно уважение и почитание между хората. Който прилага този морал, той се отличава по едно качество: каквото каже, или каквото

обещае, всичко изпълнява. Аз имам предвид разумните обещания, а не глупавите. Веднъж дадено едно разумно обещание, човек го изпълнява. Честността трябва да бъде качество на всеки индивид. Ще бъдеш честен и към растенията, и към животните, и към хората. Който не изпълнява обещанието си, той нарушава хармонията в Божествения свят. Тогава се пише в Божествената книга: Ето един човек, който не изпълнява обещанията си. Щом не изпълняваш думата си, невидимият свят се заема да те изправи. Той казва: Трябва да се изправи това непослушно дете. Знайте, че както ангелите се радват за доброто, направено от човека, така скърбят и за всяко зло и непослушание. – Скърбят ли ангелите? – Скърбят, но не като човека. За един недъг в човека всички ангели стават на крак. Те искат да го изправят. Не е лесно да изправиш един човек. Някой мисли, че с един замах на ръката може да се поправи. Това е механически процес. Ако можеше светът да се изправи механически, пръв Бог би направил това. Добродетелта е качество, което човек сам може да си изработи. Търпението, кротостта, въздържанието, самообладанието, проницателността са качества, които човек сам може да изработи. Има неща, за изработването на които сам човек трябва да залегне.

Често религиозните цитират стиха: „Даром сте взели, даром давайте." – Даром се взимат и дават пари, хляб, дрехи, но даром не се учи. Мислите ли, че съм прав, ако ви поканя на моята трапеза и пръв аз изям супата и кажа, че всичко се взима даром? За мене се дава даром, защото изядох яденето, но за вас не е така. Следователно, щом дойдем до яденето, всеки сам ще си яде, то не се дава даром. Всеки за себе си ще пие; всеки за себе си ще печели. Под „печалба" разбирам придобиване на известни сили, необходими за нашето развитие. Под „даром" разбирам условия, създадени от ближните ни; при тези условия ние можем да се развиваме.

Питам: На какво се дължат нашите криви схващания в живота? Един френски граф, наречен граф Абизи, изпаднал материално – това не е истинското му име – се влюбил в графиня Мелби. Като човек от високо произхождение, графът държал на думата си. Той бил крайно честен, но изпаднал, останал без никакво богатство. Мелби, богата графска дъщеря, не искала да се ожени за него. Обаче, имала желание да му помогне. Един ден тя му казала: Готова съм да ти дам 200 хиляди франка, но с условие, да ми подпишеш полица. Че ме обичаш, това нищо не значи. Аз постъпвам по търговски, искам да имаме чиста сметка. Втори път му дала заем от 500 хиляди франка, пак с полица, за определен срок. И трети път му дала заем от един милион франка, и пак си записала срока на полицата. В това време изпадналият граф се влюбил в друга мома. Един ден той отишъл на разходка със своята възлюбена и срещнали графиня Мелби. Тя искала да го смути, затова го спряла да му каже нещо. Графът се извинил на възлюбената си, че ще я остави за малко, и отишъл при графиня Мелби. Тя се приближила до ухото му и го запитала тихо: Кога ще изплатиш първата си полица? Той я изслушал и се отдалечил от нея. Като се върнал при своята възлюбена, тя го запитала: Какво ти каза тази млада мома? – Не мога да ти отговоря. – Значи, ти имаш връзки и с други жени. – Да – помислил си графът – и това са връзки, но материални, които всеки момент могат да ме изложат. – Как

мислите, честен човек ли е графът? – Честен е, но има да дава.

Всички човешки заключения, всички философски разсъждения са като тези на графа. Честен е, но има да дава. Готов е да се издължи, но няма пари. Следователно, когато някой ви шепне нещо на ухото, други ще ви питат: Какво ви каза? Ще ви приведа разказа за двамата приятели и мечката. Те минавали през гората. Насреща им излязла една мечка. Единият бързо се покатерил на едно дърво, а другият останал на земята. Като видял, че мечката е близо до него, той легнал на земята и се престорил на умрял. Мечката се приближила до него, помирисала го и, като помислила, че е умрял, продължила пътя си, без да го докосне. Щом отминала мечката, първият, който бил на дървото, слязъл от него и запитал другаря си: Какво ти каза мечката? – Каза ми друг път да не тръгвам с такъв другар като тебе. Питам ви: Каква особеност има в характера на граф Абизи? Той се отличавал с една затаена гордост. Той не казал на своята възлюбена, какво му говорила графинята, не от желание да не смути духа на своята възлюбена, но да не изложи себе си. Графът трябваше да ѝ каже: Тази мома ми услужи с пари. Имам да ѝ давам, и тя ме пита, кога ще се издължа. Готовността на човека да си каже истината, даже и когато се излага, в християнството се нарича състояние на покаяние.

И тъй, да се покаеш, това значи, да изнесеш своите слаби черти, своите недостатъци, не пред хората, но пред Бога. Ще кажеш: Господи, имам няколко полици, които трябва да изплатя. – Полиците представят слабости и недостатъци, с които човек трябва да се справи. Щом се изповядаш пред Господа, ти можеш да се изповядаш и пред ближния си. – Какво ще мислят хората за мене? – Нека мислят, каквото искат. Ти ще се представиш такъв, какъвто си. Това значи истински човек, в пълния смисъл на думата честен, благороден. Днес повечето хора играят незавидна роля, поради което се излагат като нечестни, неблагородни. Когато не се проявява такъв, какъвто е, човек се натъква на големи противоречия. Например, големият брат се разсърдил на баща си, че дал угощение за малкия брат. Той мислел за себе си, че е добрият син, че е работил на баща си безкористно, но неговата доброта и безкористие се подложиха на изпитание. Вместо да се зарадва, че изгубеният му брат се върнал, той се разсърдил на баща си и показал своето недоволство. Като наблюдавам хората, които идат да ме слушат, по лицата им чета, какво мислят. Аз познавам науката за съкращението и разпущането на мускулите и по тях различавам добрия човек от лошия. На добрия човек мускулите на лицето се разширяват, и то приема спокоен, благороден израз. На лошия човек мускулите се свиват – става стягане на лицето. Това се основава на един от законите на топлината, според който, при топлината телата се разширяват, а при студа се свиват. Ще кажете, че и този закон има изключение. Например, водата при изстудяване се разширява. – Така е, обаче, вън от това изключение, законът е верен. Наблюдавайте лицето си, когато имате лошо разположение. То потъмнява, и мускулите се свиват. Видите ли такова лице, не правете опити да му говорите, да изменяте състоянието му. Каквото и да му говорите, той на нищо не вярва. Той казва: Не съм разположен, в нищо не вярвам. Значи, вярваш, когато си разположен; не вярваш, когато не си разположен. Това не е вяра, това е настроение.

Когато условията на живота са добри, ти вярваш; когато не са добри, не вярваш. Така и възлюбената на граф Абизи изгубила вярата си в него. – Защо? – Защото една млада мома се приближила до него и му пошепнала: Кога ще изплатиш полицата си? Знаеш ли, че срокът й приближава? – Какво лошо има в това? Лошото е в съмнението. Възлюбената на графа помислила, че в шепненето се крие някаква тайна.

Мнозина говорят за тайни в природата. Чудни са хората, които търсят тайни. На земята няма тайни. Ако търсите тайни, идете на небето, там ще ги намерите. Каква тайна ще намериш под снега и леда? Ако питаш леда, каква тайна се крие под него, той ще каже: Почакай още малко. Като дойде пролетта, като започне слънцето да грее силно, ще видиш тайната – трева е поникнала. Ако питаш реката, какво се крие под леда, и тя ще ти каже: Почакай малко, докато дойде пролетта. Ледът ще се стопи, и под него ще видиш живота на водата. Следователно, всички тайни на земята лесно се откриват. Това е въпрос на време. Когато дойде пролетта, слънцето изпраща повече светлина и топлина, и тайните една след друга се откриват. – Нали живеем в реален свят? Нали нашият живот е реален? – Като живеете, сами ще се убедите, доколко сте реални. Това може да се докаже научно от гледището на новата наука. Лесно може да се докаже, че човек е направен от лед. Че е така, виждате, колко малко време живее човек на земята. При сегашните условия, човек може да живее най-много 120–150 години. Има ли случай в историята, някой човек да е живял две-три хиляди години? В Библията се казва, че някой е живял 900 години, но това е в миналото. В наше време няма такъв случай. Ето защо, аз наричам сегашните хора – човеци на леда и на снега. Сегашният човек е направен от лед. Щом пекне слънцето, той се стопява. Всичките му добродетели се превръщат на вода. Той живее на земята най-много шест месеца. Казваш на някого: Обичам те, сърцето ми гори за тебе. Готов съм на всички жертви за тебе. – Така е, но колко време ще издържи твоята любов? До пролетта. Щом пекне слънцето, ледът започва да се топи, и твоята любов се стопява. Щом пекне слънцето, и обещанието ти се стопява. – Не, кажи на своя кредитор: Приятелю, аз ти дължа хиляда лева. Готов съм да ти ги платя, но нямам пари. Ти си търговец, имаш голяма гостилница. Приеми ме в гостилницата си да ти работя. Срещу труда ми ще ти се изплатя. Колко ще ми плащаш? – Хиляда лева месечно. Доволен ли си? – Доволен съм. Така ще платя дълга си и ще бъда свободен.
Като слушате да говоря така, някой казва: Как, аз, благородният човек, да отида като прост слуга в гостилницата да работя! Това е невъзможно. – Тогава, как ще платиш дълга си? – Когато имам пари, тогава ще се изплатя. – Това е философията на съвременните хора. Така постъпват и учени, и прости. Така постъпват хората и в морално отношение. Ученият прочете една теория, вмъкне нещо ново в нея, и казва, че създал една теория. – Тази теория е чужда, не е негова. Той не е мислил върху нея. – Прибавил е нещо. – Важно е, че теорията е от друг учен. Един поет чел стихове от различни поети и събрал по нещо оттук-оттам, написал няколко стихотворения, които представя за свои. – Това са чужди стихове. Аз наричам поет онзи, който напише само едно стихотворение, но да излезе от него. Ако създадеш една теория, тя трябва да прилича на тебе. Ако напишеш едно стихотворение, и то трябва да прилича на тебе. Роденото от тебе трябва да прилича на

тебе. Иначе, всичко, което не прилича на тебе, е чуждо, заимствано отнякъде.

Рече му: „Брат ти си дойде." Големият син остана недоволен. Той се разсърди на баща си. И в София има хора, недоволни от нас. Те казват: Как се създаде това духовно движение? Не е ли достатъчна за нас църквата? Какво ли не се пише във вестниците за нас! По-големият брат се разсърдил на баща си, че заклал едно охранено теле за малкия син. Какво лошо има в това? „Брат ти си дойде." Че е дошъл, това е факт. Друг е въпросът, ако ние, вашите братя, идем да вземем вашия дял, да изядем и изпием вашето богатство. Тогава имате право да бъдете недоволни. Бъдете спокойни, ние няма да вземем нито стотинка от вас. Ние ще се опретнем да работим на нивата, с пот на лицето да изкарваме прехраната си. Ние никога няма да прострем ръка, да кажем: Моля, в името на Господа, помогнете! Който следва Божия път, не трябва да проси. Бог, Който живее в нас, никога не проси. Аз съм против просията; против това, да искаме от хората. Да искаме от Бога, има смисъл. Но да искаме от хората, това не е правилно. Когато имате нужда от пари, ще ги намерите. – Как? – По един правилен начин. Представи си, че можеш да лекуваш болни. Отиваш при един болен, за когото лекарите се произнасят, че няма да оздравее, и ти му помогнеш. Ти си беден, а болният е богат. Първо, той ще те пита, колко искаш. – Ще ти кажа, но искам да зная, каква е болестта ти. – Лекарите казват, че имам рак в стомаха. – Искам да ми платиш 10 000 лева. Още сега ще подпиша, че ще те излекувам. И ако в продължение на една година болестта ти не се повтори, ще ми дадеш уговорените 10 000 лева. Ако болестта се върне, нищо няма да получа. Следователно всяко знание, всяко изкуство трябва да се приложи в живота. Иначе, то остава неизпитано, непроверено.

Казвам: Хората на 20-ти век, у които се е пробудило съзнанието, се отличават с голяма интелигентност. Аз взимам думата „интелигентен" в широк смисъл. Интелигентният трябва да носи в себе си качествата на истинския човек. Време е да се освободите от своите криви възгледи и заключения. Когато видиш, че някой мръдне главата или ръката си, трябва да знаеш, защо прави това. Като си клати главата, той може да се заканва на някого. Като стиска юмрука си, той показва, че иска да воюва. Много деца се раждат със стиснати юмруци. – Какво означава това? – Те искат да кажат, че не са много благородни. Старият държи ръцете си отворени, с което иска да каже, че е благороден, че е готов да пожертва всичко. И това е хубаво. И младият, и старият трябва да бъдат естествени. Това е и добро, и лошо. За едни е добро, а за други – лошо. Например, с въжето можеш да извадиш падналия в кладенец; същевременно, можеш да обесиш човека със същото въже. Това зависи от интелигентността и разумността на човека. Интелигентният и добрият човек може да употреби силата си и за добро, и за зло. Питам: От какво правят военните своите саби – от злато ли? Онази част от сабята, с която сечеш, се прави от стомана. Казвате: Нас не ни трябват ножове. – Не, трябват ви ножове. За нас казват: Тези хора говорят за мир и любов, но и те си служат с ножове. – Така е, характер се иска от човека, т. е. нож, желязо се иска от него. Желязото е необходим елемент за човека. Ако го няма в нас, не можем да говорим за устойчив, стабилен характер. Ако нямаш злато в кръвта си,

не можеш да бъдеш благороден. За да бъдеш прозорлив, интелигентен, трябва да имаш сребро и мед в организма си. Всички елементи са необходими за човешкия характер.

И тъй, нашият живот, както и нашето тяло, представят книга, от която можем да се ползваме. В този смисъл, всеки трябва да се изучава. За онзи, който обича да вдига главата си, да я държи вирната, българите казват, че се е надул много. Онзи пък, който трясе главата си назад, е лишен от равновесие. Според законите на природата, човек трябва да държи главата си изправена, да може центърът на тежестта да пада надолу. Иначе, при най-малкото отклонение от това равновесие, той може да се спъне и падне. Вие пазите равновесие главно на физическия свят; обаче, в умствено и сърдечно отношение не пазите. Взимате 10 – 15 хиляди лева на заем и обещавате, че след два-три месеца ще ги върнете. Обаче, срокът за плащане минава и отминава, а вие не искате да знаете. Къде е вашата стабилност като човек? Какво показва това? – Че не сте умни. Това трябва да го знаете. Вие трябваше да вземете на заем толкова пари, колкото можете да платите. Никога не взимай повече, отколкото ти трябва! Никога не осигурявай живота на другите. Ако човек беше умен и работеше главно да осигури себе си, в света щеше да има по-малко страдания от тези, които сега съществуват. Всички велики Учители, които са идвали на земята, са дали много максими, много правила за живота. Не е моя работа да цитирам, какво са казали тези Учители. Обаче, трябва да се разясни това, което те са проповядвали. Днес ние не можем да живеем, както във времето на Христа. След хиляда години ще живеем малко по-добре, но не както при Христа. Всяко време изисква свои условия за развитие. Ние не сме единствените стимули за създаване на условията. Над нас има други същества. Бог е предвидил един план, който трябва да се изпълни. Всяко нещо става на времето си. Бог изисква реформирането и оправянето на света. Не сме ние, които правим това. Бог изисква да има ред и порядък в света. Той изисква от хората да бъдат истинолюбиви, честни, справедливи, кротки, да се въздържат и т. н. Ако мислите, че вие изисквате това, сами се заблуждавате. Бъдете сигурни в това, което Бог изисква. Когато и да е, то ще се сбъдне.

Казвате, че светът е лош. – Не, светът е такъв, какъвто трябва да бъде. Вие мислите, че Бог е създал света лош, но всъщност не е така. Лош е светът по отношение на нашето разбиране, а не че Бог го е създал лош. От философско гледище, не можем да кажем, че светът е лош. В сравнение с бъдещето, светът не е идеален, но в сравнение с миналото, той е по-добър. В миналите времена, когато хората са воювали, как са постъпвали със заробените? – Жестоко. – Как постъпват днес? – По-благородно. Взимат ранените, лекуват ги в болниците; после разменят пленниците си. Значи, има едно подобрение, един малък напредък в хората. Отношенията на сегашните синове и дъщери към родителите са по-добри от миналите, но още много се иска от тях, да станат такива, каквито трябва да бъдат.

И ние можем да бъдем по-добри, отколкото сме сега. Като казвам това, имам предвид да използваме по-добре и по-рационално условията, вложени в нашите сърца, умове и

души. Ето, в България има много природни богатства, но няма хора, които могат да ги използват. Има начини, при които, с малко гориво, може да се произведе повече енергия. За тази цел могат да се използват слънчевите лъчи. Обаче, нужни са учени хора, които да използват природните сили и богатства. – Защо? – Защото, ако се яви един изобретател, ще се явят други десет души, които да му препятстват. У българина няма солидарност. Те са големи индивидуалисти, всеки иска да бъде пръв. Стремежът на хората към първенство е представен в картината на един велик художник. Той изразил символично тази идея, този стремеж, в един висок планински връх. Милиони хора искат да се изкачат на него. Първият, който тръгнал към върха, веднага бива сграбчен от другите и смъкнат надолу. В това време, друг успява да поеме към върха, но и него смъкват. Така става с всички. Едни други се спъват, падат - стават, като че играят хоро, но никой не може да се изкачи на върха.

Днес мнозина казват: Не може да се живее честно. – Защо не може? – Защото не сме уредили живота си. Като се наредим, тогава ще живеем добре, ще бъдем честни. – Не, по този начин не може да се качите на върха. Не е само един начинът, по който можем да се изкачим на върха. Защо, като казаха на големия син, че брат му си дойде, той се наскърби? Когато обичаме някого, сърцето ни се отваря, и ние се радваме. Когото не обичаме, не се радваме, не искаме да го видим. Казват: Този ми е брат. – Не, брат може да бъде само онзи, когото обичаш. Такъв е Божественият закон. Обичаш някого, брат ти е; обичаш някого, сестра ти е. Ако не го обичаш, не ти е брат, не ти е сестра. Когото обичаш, ти се свързваш с него. Когото не обичаш, стоиш далеч от него – няма връзка между вас.
И тъй, онези от вас, които са напреднали в развитието си, трябва да имат правилно разбиране за живота. Следователно, всеки трябва да се стреми да изпълни волята Божия. Няма друга воля по-висока, по-разумна от Божията. В нашата слънчева система, преди нас са минали много същества, по-разумни от нас. Те са достигнали до висока степен на развитие. Те са наречени ангели. Между ангелите и човешките души има тясна връзка. Един ден те ще бъдат наши братя, а хората – техни сестри. В дома на Бога има и синове, и дъщери.

Днес всички хора на земята са жени – мъже още няма. Не си правете илюзии да мислите, че сте Синове Божии. Синове още няма. Те са възвишени духове. Докато дойдете до високо развитие, вие ще орете и сеете, ще жънете, ще месите, ще готвите. Дълго ще работите като земеделци на нивите и лозята. Обаче, това не е работа за един човек, всички трябва да вземат участие. Казват за някого, че е велик човек. – Не, великите хора са на небето. Великите духове са създали слънчевите системи. А на земята и мъжете, и жените се занимават с дребни работи. Постоянно чувате да казват, че Иван, Петко, Драган откраднали нещо, или злоупотребили с известна сума. Каква наука има в това? Какъв смисъл има да се занимавате с честността и безчестието на хората? Това е женска работа. Само жените се занимават с дребни работи. Следователно, когато мъжете се занимават с дребни работи, това са все жени. Казвате: Еди-кой си Иван, Драган, Петко откраднал нещо. – Каква наука има в това, да се занимавате с чуждите работи? Великият живот

изисква широк замах. Той изключва обикновените, женски работи. Вие, сестрите, ще ме извините. Ако се обидите, не ме разбирате. Който се обижда, той е жена. Мъжете са още на небето, не са слезли. Жените са на земята. В този смисъл, всеки човек трябва да знае своята роля. Някои жени носят панталони, мъжки шапки и минават за мъже. Не си правете илюзии, всички сте жени. Че не сте мъже, лесно мога да ви докажа. Като умре жената на някого, той плаче. – Защо? – Жена е, само жените плачат. Ангелите никога не плачат. Те не знаят това изкуство, да им текат сълзи от очите. Плачът е изкуство на жените. Казвате: Кой мъж не плаче? И те плачат като деца. Гледаш, някой свършил четири факултета, плаче, а при това минава за мъж. Щом плаче, не е мъж. Не е лошо, че сте жени, но каква е работата ви, като жени?

„Брат ти си дойде." Зарадва се бащата и закла най-угоеното теле. Обаче, големият брат се разсърди и не се яви на угощението. – Защо? – „Да спи зло под камък." Казвам: Недоволството в човека представя старите, изопачени възгледи в живота. Хората още се държат за старото. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Никъде не е казано, че ако станете като старите, ще влезете в Царството Божие. Обаче, казано е, че ако станете като децата, тогава ще влезете в Царството Божие. Така е и при нашите условия на живота. Следователно, ако плачете и се обезсърчавате, вие сте жени. Такова е естеството на жената – да плаче, да се обезсърчава. Нека знае, че един ден ще дойде брат ѝ, и тя трябва да го очаква, да бъде готова да го приеме.

Днес хората се делят на мъже и жени. Всъщност, мъжете, нашите братя, са горе, там работят те. Сега идат братята, т. е. нашите напреднали братя. Като казвам „земята", не разбирам обикновената земя. Казано е в Писанието: „Бог ще направи нова земя и ново небе." Аз вярвам, че вие ще разберете нещата правилно. Считам ви за разумни. Новото не съдържа качествата на старото. Следователно, материята, от която е направена нашата земя, ще се преустрои по особен начин. Новата материя ще се вземе от пространството, и от нея ще се създаде нова земя. Земята ще се преустрои вътрешно. Нови неща се създават сега. И вие днес не сте такива, каквито сте били преди една година. Човек постоянно черпи: неговите клетки, неговите мисли и чувства се изменят и обновяват постоянно.

„Брат ти си дойде." Един от тези братя, дошъл на земята, е Христос. Как посрещнаха евреите този брат, това всички знаете. Като се върна на небето, Той каза, как са Го посрещнали. Евреите бяха недоволни от Него, защото Той им казваше, че не живеят добре. Той им показваше правия път, но те не Го слушаха. Днес, най-добрата дума, която можем да изкажем, е „брат ти си дойде." Това радва всички. Какъв е този брат по народност, не е важно. Ние се радваме на всеки брат, на когото сърцето трепти от любов и е готов да живее в мир и съгласие със своите братя и сестри. Какви са неговите възгледи, не е важно. Оставете го свободен да прояви това, което Бог е вложил в душата му. Не препятствайте на Бога. Не корегирайте Божия план. Ще кажете, че трябва да имате различни възгледи. – Да, възгледите ви могат да бъдат различни, но от всички се иска

единство в прилагане на любовта. Всички трябва да приложим Божията Любов. В природата съществува голямо разнообразие. Всички хора не са еднакви на ръст, но от всички се иска работа. Докато хората работят, животът им се осмисля. Ще кажете, че разумните хора трябва да работят. – Не, всички ще работят – и растения, и животни, и хора. Какво ще стане, ако животните и растенията изчезнат от земята, а останат само разумните хора да работят? Всяко животно, всяко растение, в зависимост от степента на своето развитие, извършва някаква работа. Ще кажете, че това не е съгласно с религията.

„Брат ти си дойде." За да не изпаднете в положението на големия брат, изхвърлете от себе си всички горчиви чувства. Братът, който си дойде, е Божественият Дух. Следователно, като дойде той, не се борете с него. Какво представя Духът? Той е ангел, който осмисля живота. Казвате: Духът влезе в мене и излезе. – Това е детинско разбиране. Когато силният, крепкият Дух влезе в тебе, кажи: Братко, аз уповавам на тебе, на твоята сила и мощ, нека те ме ръководят. Ученикът трябва напълно да се ръководи от своя Учител. Братът трябва да ръководи сестрата, а не сестрата да ръководи брата. Такъв е законът. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи, какво да правите." В църквите дават различни тълкувания на този стих. Под „Дух", в широк смисъл, разбирам възвишените същества – ангелите. Те са пряко заинтересувани от нашето положение. Тяхното бъдещо развитие зависи от връзката им с нас. Като направят тази връзка, те се повдигат на една степен по-високо. Ако не я направят, тяхното развитие ще се спъне.

Същото се отнася и до нас: ако и ние не направим връзка с ангелите, и нашето развитие на земята ще се спъне. Значи, тази връзка е необходима, за да се разшири нашето съзнание, да минем от една фаза в друга. Много хора виждат, че в света иде нещо ново. Това е духовно виждане.

Сега аз ви говоря за неща, които стават в духовния свят. Като ме слушате, ще кажете, че това са илюзии. За онзи, който вярва в това, казват, че той е хипнотизиран. – Какво означава хипнотизмът? – То значи изгасване на всички свещи в ума ти. Само една свещица оставят да свети. Щом излезе човек от хипнотичното състояние, всички свещици отново се запалват. Хипнотичното състояние е необходимо. – Защо? – За да забрави човек онова свое положение, което може да го спъне. Например, ако царският син не забрави своето царско произхождение, не би могъл да се учи. – Но той имал царска кръв. – Не е кръвта, която дава знания. Царският син трябва да учи с всички ученици заедно. Той може да преживее и без знания, но по никой начин не трябва да остане невежа. Ето защо, щом сме дошли на земята, ние трябва да забравим своето царско произхождение, т. е. да забравим, че сме произлезли от Бога. Ние сме дошли на земята, като царски синове, да се учим, и като придобием знания, да се върнем в своето отечество. Тогава ще имаме един плюс, че като произхождаме от Бога, ние сме придобили повече знания.

„Брат ти си дойде." Като не разбират смисъла на този стих, някои казват: Пазете се от този брат. – Какъв е той? Отде дойде? – От чужбина. Ще кажете, че той е глупав, не трябваше

да се връща при баща си, той е ненормален. Питам: Сегашните хора нормални ли са? Нека учените ни дадат образец за нормален човек. Нека опишат неговите външни, физически белези. Аз бих желал да видя типа на нормалния човек. Казват за някого, че не разсъждава логично. Аз бих желал да зная, в какво се заключава правото, логично мислене. Според мене, нормални хора са тези на любовта – не на обикновената любов, но на онази, която повдига човека. Човекът на любовта е мощен. Като чукне с пръчицата, трапезата веднага се слага. Щом се свърши яденето, трапезата отново се вдига. Имаш нужда от пари. Чукнеш с пръчицата, и парите веднага идат. – Искаш да пътуваш някъде. Чукнеш с пръчицата, и веднага се пренасяш там. Каквото пожелаеш, всичко е възможно за тебе. Обикновените хора, които са жени, за тях са нужни тренове, за пренасяне от едно място на друго. Всички съобщения са направени все по женски. Днес и в църквите, и в държавите – навсякъде жени управляват. И в Писанието е казано: „Моят народ все деца го управляват." Децата, това са жените. Първото дете, което се е родило, то е донесло нещастията в света. Обаче, един ден, когато жената завърши своето развитие, тя ще стане отлична сестра. Тогава всички ще кажат за нея: Тази сестра мина вече своя път. Сега тя е крилат ангел.

„Брат ти си дойде." Да благодарим на бащата, че той се зарадвал на сина си и заклал най-угоеното теле. Да благодарим, че той приел сина си с радост и устроил голямо тържество за него. Да влезем и ние в неговия дом, да участваме в неговата радост. Да не се сърдим на баща си, като големия син, да не казваме, че светът е лошо направен, но да благодарим, че брат ни се завърнал.

„Брат ти си дойде."

2. Беседа от Учителя, държана на 23 март, 1924 г. София.

----

* *Лука* 15:27

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_03_23 Мощните сили на разумната воля
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство", 1996.
23 март 1924 г.

МОЩНИТЕ СИЛИ НА РАЗУМНАТА ВОЛЯ

Сега ще ви дам друга една формула, която ще произнесете всички заедно:
Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

Тайна молитва.

Да кажем, че имаме една връзка. Какво представлява тази връзка? – Връзки съществуват само във физическия свят. Но когато една връзка не е направена по всички правила на законите, които съществуват действащите сили на физическия свят, появява се дисхармония, която създава експлозии. Какво се произвежда при освобождаването на известни елементи от дадени съединения? – Експлозии. Човешкото тяло, само себе си, е една природна батерия и то не от простите, но от сложните батерии. В тази батерия се намират всички видове енергии. По някой път вие мислите, че сте ангели, нали? Но преди всичко ангелите се отличават с възвишен ум. Ние нямаме дума, с която да определим какъв е техният ум. Умът на ангелите се отличава по това, че в даден момент той контролира всички сили и той ги направлява, без да изпуща нищо из предвид, когато в отношенията на хората много неща се пренебрегват. Животът, който се проявява, не се използва правилно: във всеки организъм остават излишни сили. Всяка фаза на живота носи със себе си тия динамически сили, които или съграждат, или разрушават. Заблуждението на съвременните хора седи в това, че те мислят как всички сили в света са само съграждащи. Не е така. Фактите в света показват, че засега силите, които разрушават, са по-силни, по-мощни, отколкото онези, които съграждат. И вследствие на това във вашия живот има повече скърби, отколкото радости; повече разочарования, отколкото очарования. Даже, колкото и да сте млади, все имате едно разочарование и някой път казвате: не струва да се живее! Искате да вземете едно въже, да направите една примка и да я турите на врата си. Разбира се, онзи, който вземе това въже, ще си намери и дърво, на което да се обеси. Знаете ли какъв е произходът на бесенето? Защо трябва хората да турят въже на шията си? Има няколко вида смърт за човека: или ще се обеси, или ще вземе отрова, или ще се мушне с нож, или ще хвърли от някоя голяма скала, или ще се удави и т.н. Отде произтичат тия стремежи у разните хора? Ще кажете: този човек не е нормален. Не е нормален ли? Ами как му стига ума на този анормален да вземе въже и да се обеси, или да вземе нож да се промуши, или да се удави, или да се хвърли от някоя скала, или да се хвърли в огъня да изгори и т.н.? Кой начин ще избере, това се определя от енергиите, които преобладават в него. Ако в него преобладават огнените енергии, те ще го накарат да се хвърли в огъня да изгори. Това е мое обяснение. Ако енергиите на водата преобладават, тогава те ще го накарат да се хвърли във водата. Ако енергиите на сцеплението

преобладават, той ще вземе въже да се обеси; той иска да виси, да не падне на земята. Този човек, като умира, иска да запази тялото си цяло. И в този случай той пак е търговец – обесва тялото си и пак като че го спасява, не иска да се хвърли в огъня. Други хора пък се хвърлят от някоя скала. Това са ред психологически моменти у хората. Защо сега говорим за тия случаи? Полезно е да се говори, защото и във вашия живот по някой път ще се роди мисълта да отидете на някоя скала и да се хвърлите оттам. Който иска да се хвърли от някоя скала, висока около 500 метра, казва: като се хвърля от тая скала, всички вестници ще пишат за мене. Какво геройство има в това да се хвърли човек от една такава скала? – Тщеславие има тука. Хора, които се хвърлят от канарите, са много тщеславни. Тези пък, които се хвърлят във водата, са скрити натури, обичат да полъгват. Те искат никой да не ги знае, затова скриват тялото си във водата, но водата после пак изкарва тялото им навън. Онези пък, които се хвърлят в огъня, те са големи майстори, хитри хора са. Те казват: да изгори тялото ми, помен да не остане от мен! Да нямам вече никакво вземане-даване. Аз бих желал някой, който е горял в огъня и после са го извадили, да опише своето психологическо състояние – какви са били неговите преживявания. После да опише в момента, когато се е хвърлял в огъня, какви са били същинските мисли, които е преживял. Много интересни са тия преживявания. Също така е интересно, когато някой се хвърли от високо, да му сложат, без той да знае, една преграда и едва се хвърли, да се спре на 20 метра. Такъв човек може добре да опише своите преживявания.

Аз зная такъв един случай с една мома от Шуменско. Там има високи канари около 150–200 метра. Тази мома била родом от Каспичан. Тя се хвърлила от една такава скала, но роклята ѝ се закачила за два камъка и тя увисва. Оттам хората я спасяват. Роклята била здрава, тъкана, а не като вашите рокли, слаби, затова я удържала. Като се закачила, цял ден висяла с главата надолу. И после тя разправяше своето преживяване, какво нещо е да се хвърли човек от скала. Втори път вече никога не помислила за хвърляне от скала. Казва: аз разбрах какво нещо е да се хвърли човек от канара.

Та това са сили, които се натрупват във вас и вие трябва да изучавате законите, по които да разпределяте тия сили, да не остават във вас излишни енергии. Когато вие придобивате знания само от тщеславие, всякога личните чувства във вас са подбудителният мотив към това знание. Този мотив е отличен, той е едно благословение, ако вие вървите по естествен път, но ако по този начин вие усилите деятелността на вашите лични чувства, ще остане един плюс, един излишък, който ще внесе едно горчиво чувство в душата ви. След като добиете знанието, вие ще останете недоволни и ще мязате на онзи студент, който, като свършил университета, взел дипломата си, зарадвал се, че свършил и казал на майка си: свърших вече. Майката мислила, че синът ѝ е много радостен, но вечерта той се самоубил. Онези хора, които се самоубиват, не са герои. Това са хора, които не искат да изплатят своята дан честно и почтено. Те бягат от живота. Но природата ще ги хване за ухото, ще ги докара в света при още по-тежки условия. Ако и трети път ги хване така, ще им тури още по-тежки букаи, докато най-после ги накара да платят каквото дължат по всички правила на кармическия закон. Вие можете да се

убивате 1, 2, 3, 10, 100 пъти – нищо няма да спечелите. Това не е геройство. Ако някой иска да опита това, аз бих го посъветвал да облече една здрава рокля, като на онази мома от Каспичан, та като се хвърли, да се закачи на нея. Само така ще имате една отлична опитност. Тъй както върви съвременният свят, у всички млади хора в Америка, в Англия, във Франция и навсякъде другаде се заражда едно усилено стремление към самоубийство. У младите има едно желание да се самоубиват или най-малко да се дуелират. Сега е на мода мъже с мъже, жени с жени да се дуелират.

Като не разбирате още добре законите, вие може понякога да си чертаете планове, че в окултната наука ще добиете такава голяма сила: това ще направите, онова ще направите и т.н. Но всяка сила носи след себе си и отговорност. Онзи голям търговец, който има един милион или 10 милиона лева и ги туря в обръщение, ще има повече работа, отколкото друг някой, който разполага с малко капитал. Той ще има повече блага, но ще има и по-голяма отговорност, повече неприятности. Плюсът и минусът вървят в природата заедно. Ако аз напиша числото 5 и туря пред него един минус, какво е това число? (– Отрицателно.) Ако пък туря минуса след 5-те, какво означава това? (– Това показва, че от 5-те ще видим нещо.)

Допуснете сега, че имате една топка с ластик, която може да се тегли надолу и нагоре. Какви резултати ще произведе тя, ако се тегли надолу? Нали децата имат такива топки с ластик? Ако топката отива надолу, ластикът се разтяга, но щом ластикът се свие, топката се връща нагоре, в своето първоначално състояние. Допуснете, че едно съзнателно същество тегли топка надолу, а друго същество влияе на тази топка отгоре. Ако единият тегли нагоре, а другият надолу, какво ще стане с нея? (– Ако и двамата теглят с равни сили, тя ще остане по средата.)

Често физическите сили у човека взимат надмощие над духовните и ако не се задоволят, у човека се явява едно вътрешно недоволство. Това вътрешно недоволство ще докара у него раздразнение, гняв, отмъщение и т.н. И в умствения свят стават подобни процеси. Това се дължи на двете съзнания в човека. Едното аз наричам „висше“ съзнание на умствения свят, а другото „нисше“ съзнание. Нисшето съзнание произвежда във физическия свят известни резултати, които ние наричаме нисши прояви. Те произвеждат убийства, кражби и всички видове пороци. Другото влияние на висшето съзнание е възходящо. То произвежда туй, което съгражда, което гради на земята. Следователно низшите енергии в умствения свят произвеждат и низши прояви на физическия свят.

Сега, ако вашият ум е ангажиран, ако долната част на мозъка ви е ангажирана с наблюдения и се интересувате от неща, близки за вашия живот, вие ще бъдете доволни, но ако ви се случи катастрофа, която вие не можете да обясните, веднага у вас ще се яви чувството на отчаяние. Ще изясня мисълта си. Ако вие живеете на третия етаж на една къща и ви кажа: Хвърлете се от прозореца! Как ще направя това? Запалвам къщата. Вие, като няма откъде да излезете, какво ще направите? – Ще се хвърлите от прозореца и

оттатък ще минете. Защо сега ще се хвърлите от прозореца? По-рано не беше разумно да се хвърляте от прозореца, а сега е разумно. Защо? Защото виждате по-голяма опасност. Да, но по-малката опасност е за предпочитане пред по-голямата. Приложете сега закона! Забележете: малкото нещастие е за предпочитане пред голямото. Ако в живота ви е дошло едно малко страдание, не се сърдете, защото ще дойде по-голямо. Малкото страдание е да се хвърлите през прозореца, а голямото страдание е да изгорите съвършено. Вие можете да се хвърлите от третия етаж, но ще минете с малко контузване. Ако паднете на пръстите си, ще минете без всякакво контузване. И тъй, не избягвайте страданията в живота си! Един съвет от мене: не отбягвайте естествените страдания! За пример, излезе ви един малък цирей на ръката, не го разтривайте да се върне назад, но му помогнете да набере, да се увеличи и като набере, пробийте го!

Страхът всякога ражда по-голяма зло. Ако заболеете, не казвайте: тази болест да я няма! Не, усилете вашата воля, кажете си: аз съм по-силен от болестта. Как? Аз съм привеждал често следния пример. Лекарите казали на една болна жена, че ще умре, но тя си казала: „Не, аз няма да умра, ще живея!“ И наистина, тя станала от леглото и не умряла. В случай човек може да бъде по-силен от смъртта. Няма сила в света, по-силна от човешката воля. Вас са ви казали, че човек при известни условия е слаб. Не, по-голяма сила от човешката воля няма. Аз разбирам разумно употребената воля. Затова имайте доблестта на тази жена. Не се страхувайте, нито се съмнявайте в Бога. Щом се усъмниш в Бога, в разумното начало, ти не си вече човек. Че Бог е тил за нас в света! Докато тази лампа свети, аз зная, че и слънцето свети. Когато лампите и всичкият огън по земята изгасне, това показва, че и слънцето изгасва. Но докато съществува един огън на земята, дето и да е той, това показва, че и слънцето грее, без разлика на това дали ние го виждаме или не. Това не е важно. Тъй щото, нито един от вас не трябва да губи вярата си в Бога. Само така вие ще чувствате сила вътре в себе си, че сте по-горе от всяка мъчнотия. Всяка задача или всеки изпит, колкото и да е мъчен, вие сте в състояние с труд и постоянство да го преодолеете.

Ще ви приведа един пример за Мохамеда. Когато той се отчаял от делото си, избягал и се скрил в една пещера. След дълбоки размишления най-после той намислил да напусне идеята си. В това време забелязал, че една мравка се спряла със своя голям товар пред една малка височинка: дойде донякъде, изпусне товара, върне се пак да го вземе, пак го изпусне и т.н. И почнал той да брои колко пъти тази мравка изпущала товара и се връщала отново да го вземе: 1, 2, 3, 4, 5, 10, 20, 70 пъти тази мравка вземала товара си, но той все падал. Цели 99 пъти се повторило това, докато на стотния път тя пренесла товара си. Тогава той си казал: ако в тази мравка има такова постоянство на волята, да пренесе товара си през тази височинка, защо аз да не последвам нейния пример? Една мравка спасява неговото положение. Питам ви: ще бъдете ли вие по-слаби от тази мравка? Някой от вас се обезсърчи. Питам го: ти мислиш ли, че си много интелигентен? Я виж онази мравка, която 99 пъти вдига своя товар, а ти още на десетия път се обезсърчаваш! Казвам: мравката седи по-горе от тебе, поне в това отношение. Ето един пример, който показва, че мравките в своята култура са много интелигентни. В една мравка има голямо постоянство

и голяма интелигентност. Аз съм правил ред наблюдения върху нейната интелигентност. Един ден седя на една пейка, гледам – един паяк си направил мрежа и дебне. Аз го наблюдавам. По едно време дойде една мравка и паякът веднага я хвана и внесе в паяжината си. След малко забелязвам една голяма мравка тича, обикаля около мрежата. Дойде до първата нишка, потегли я и я скъса. Отиде при втората нишка и нея скъса; дойде до третата, и нея скъса. Тъй обиколи всичките нишки, скъса цялата мрежа и се вмъкна вътре. Гледам, паякът излезе из дупката, а тя изнесе първата мравка, жертвата му. Цели 20 минути наблюдавах тази картина. Казвам: интелигентност има в тази мравка.

Сега, ако някой от вас се е вмъкнал в мрежата на дявола, скъсайте мрежата му, вмъкнете се в нея и той ще избяга през дупката. Някои казват: дяволът е много силен. Да, но той е много страхлив. Той е силен само в мрежата си. Скъсаш ли му мрежата, няма го, слаб е вече. Тази мрежа е заблуждението, в което вие седите. Дяволът ви казва: ти си много слабо същество, ти си роден така, такива са условията на живота, няма смисъл да живееш, от тебе има по-учени, по-силни, ти си беден човек, тегли си един куршум или вземи отрова и т.н. Не, ти ще му кажеш: аз не съм най-слабият. Аз не съм по-слаб от тази мравка, която скъса нишките на паяка. Аз не съм по-слаб от онази мравка, която се връща 99 пъти за товара си, докато най-после го изнесе. Аз съм толкова сръчен поне, колкото и тя. Ето ви един морал от низшето царство. Само при такива условия вие можете да си пробиете път в Божествения живот.

Някои от вас искат да им помагат. Нали във всяка армия най-напред върви една малка част, а всички други са тил след нея? Първата част, която върви напред да пробива път, ще бъдеш ти. Някой казва: аз искам да бъда генерал. Хубаво, тогава ти върви напред, аз ще вървя след тебе. Ти имаш един хубав нож, извади го! Ти напред, аз подире ти. Казваш: не, не искам да вървя напред. Нали искаш да станеш генерал, да получаваш 10 000 левчета? Казват: те са мъртви левове, не са живи. Ами защо трябва човек да се плаши от лева? Тези левове не са от онези големите, които живеят по горите. Това са малки сребърни левчета. При това, ще извадиш ножа и ще кажеш: аз ви заповядвам сега да изпълните моята воля! И знаете ли какво ще стане? – Вашата полица ще се плати непременно. На смелите хора, на хората без страх винаги се помага. От невидимия свят като видят, че си много смел, решителен, като видят един герой пред себе си, те казват: ние ще му помогнем, ще го кредитираме. Щом някой е страхлив, те не искат и да знаят за него. В Америка един бедняк, но герой човек, се качва на едно здание от 35 етажа да тури на върха му едно знаме. Събират се наоколо хора да го гледат. Качва се той по една скеля, туря знамето и като слиза, един американец му дава 20 000 долара възнаграждение. Но на кого се дава такова възнаграждение? – На смелия. Същият закон е и в духовния свят. Когато вие сте смели и решителни при някоя мъчнотия, непременно ще се яви някой, който ще ви услужи. Но плашите ли се, ще кажат: оставете този страхливец да си върви, той не заслужава никаква помощ! Такъв е великият окултен закон. Ще кажете: ние не можем да бъдем смели. Там е лъжата – всички сте смели. Смелостта на човека не седи в свиването в устата. Не, смелият човек е тих и спокоен както хубавото време може да бъде

тихо и спокойно. Даже най-нежните, най-тихите и спокойни хора могат да бъда най-смели. И едно дете може да бъде смело и силно. То може тихо и спокойно да посрещне мъчнотиите много пъти то стои по-горе от един голям герои

Тихи и спокойни трябва да бъдете и вие, като същевременно впрегнете ума си на работа. Няма мъчнотия по-силна от моята воля. Може да попитате няма ли изключение. – Няма. Аз ви казах: човешката душа е плод на Божията любов. Туй, което е родено от любовта, е над всичко отгоре. Този човек, който не схваща това, заслужава да бъде роб, а който разбира това, той е свободен. Следователно свободата седи в това, да си кажете, че вашата воля стои по-горе от всички мъчнотии в света. Аз няма да ви освободя от мъчнотиите; природата също тъй няма да ви освободи от мъчнотии, от страдания, защото те са нарочно създадени да усилят вашата воля. Щом произнасяте формулата, която ви казах в началото, тя казва: върви напред, аз ще те подкрепям! И тя застава като тил зад вас, пази ви.

Сега, да не мислите, че това е само насърчение. Не, това са закони, които употребяват всички окултни ученици. И вие трябва да ги употребите, когато дойдете до изпитанията. Мнозина от вас ще дойдат до изпитанията. Вие ще кажете: изпитанията ни ще дойдат, понеже влязохме в този път. Не мислете така! И без да сте влезли в този път, те пак ще дойдат. Питам: как ще си обясните страданията на онзи заек в гората, когато някой вдигне пушката, отгоре му? Защо му е дошло това страдание? Защото е влязъл в окултната школа ли? Ами защо колят онази кокошка? Защото е ученичка в окултната школа ли? Смешни са някои, като казват, че страданията им идват, защото са влезли в тоя път. Не, тия страдания дойдоха, защото не бяхте в пътя. Те са резултат на това, че не сте били в истинския път. И ако за в бъдеще вървите правилно, всички тия анормалности ще изчезнат. Болестите, препятствията, сиромашията и т.н. са резултат на миналото.

Някой казва: аз ще напусна школата. Казвам: тогава ще отидете в курника. – Нищо, там ни беше много добре. То е друга измама. Добре е само на онзи човек, който познава законите на природата. И желанието на Божествения свят е да ви осветли пътя – да бъдете смели и решителни и да знаете, че има един обект в света, който никога не се мени. Единственото реално нещо в света, което съществува, е Любовта. Тя е един обект, който никога не се изменя. Независимо от това дали вие виждате този обект или не, той съществува всякога един и същ. Като вярвате в този обект, вие ще опитате неговата мощна сила. Вложете вяра в този обект, за да видите силата му.

За новото мото, което ви дадох тази вечер, няма да разправяте навън, но ще го пазите в себе си като свещено правило. Ще си кажете: „Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“. По-нататък: аз съм жив и този Бог е в мене, а щом е мой Бог, с него мога да направя всичко. Кажете така и всичко друго оставете настрана! Ама дали ще ме послуша? Щом допуснете в себе си всички отрицателни мисли и настроения, въпросът е свършен. Никаква друга философия! Философстваш ли, ти не можеш да изпълниш волята Божия.

Смел ли си без да философстваш, без никакво съмнение, ти вървиш напред, победата всякога ще бъде твоя. Аз не казвам, че няма да дойдат страданията. Някой път лицето ви ще се проточи, сълзи ще потекат. Ние не искаме човек да изсъхне съвсем. Че аз на сълзите именно се радвам. Като плаче някой, аз се радвал тъй, както се радвам на един извор, от който постоянно блика, извира чиста кристална вода. Някой казва: не съжаляваш ли тази сестра като плаче? Казвам: тя е отлична сестричка, аз се радвам, че тя плаче. Аз съжалявам онази сестра, която не може да плаче. Казва ми някой: тя страда много! Още повече се радвам. Тази сестра е много положителна. Това са ония творчески сили в нея, които градят. Тя има голям капитал. Ние облажаваме онези, които плачат; ние облажаваме онези, които страдат. Тъй седи законът. И да ви се проточи лицето, това е приятно. Проточеното лице на някой човек често пъти е по-приятно от веселото, понеже имаш пред себе си един човек, който ти се изявява какъв е. Някой казва: аз съм много лош човек. Казвам: радвам се, че се изповядаш. Ти сега признаваш, че в касата си нямаш нищо, а по-рано казваше, че имаш. Касата може да се напълни, може и да се изпразни. Всички хора, всички същества в света имат страдания. Няма живо същество, което да не е подложено на известни страдания. И специални страдания има сега в света. Бялата раса е подложена на един специален вътрешен изпит и понеже вие влизате като членове на тази раса, и вие имате това страдание, но то няма да трае дълго време.

И тъй, ще бъдете герои – да минете направо през огъня! Не казвам, че трябва да се страхувате, но трябва да знаете, че през огъня ще минете. Нали сте чели „Великите посветени“ и знаете какви са изпитанията на онзи ученик в пирамидата? Първо е минал през огъня; после през пропастта; след това през водата и най-после е преминал през онази стаичка, в която имало чаша с нектар. Значи, той е минал четири изпита. И за вас ще дойдат изпитите. Вие започвате вече, вътре в пирамидата сте. Първо започвате с огъня, а зад вас вратата е затворена. Пред вас има една огнена пещ. Ще минете през огъня и ще кажете: що ми трябваше да влизам в тази дупка? Казвам: беше вече, влязохте, вратата е затворена. Сега напред! – нищо повече. Смелост! Напред! – и ще излезете на другата страна здрави и читави. Като излезете, ще се зарадвате и ще кажете: придобих отлично познание, благодарение че минах по този отличен път. Значи, няма какво да се страхувате. Напред!

Следния път ще пишете върху темата: „Възможности на човешката душа.“ Всеки ще пише тъй, както разбира. Темата е малко замъглена, но ще мислите върху нея.
Сега, ако държите правилото да кажете в себе си, че вашата воля седи над всички мъчнотии, вие ще имате в себе си хармония. И когато прилагате това правило, ще произнасяте новата формула. След това ще си кажете: „Нашата воля е по-силна от всяка мъчнотия!“

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

23 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 23.III.1924 г. в гр. София

Книги:

* Мощните сили на разумната воля

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_03_26 Добрите и лошите мисли
лекция пред общия окултен клас

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ МИСЛИ

Двадесет минути мълчание.
Мълчанието в Природата е процес на събиране на енергии. Има три вида мълчание. Едни мълчат, когато говорят, другите мълчат, когато разсъждават, и третото мълчание аз наричам Божествено: когато човек само възприема – нито говори, нито разсъждава. Не мислете, че разсъждението е нещо лошо – то е най-висшето нещо в човешкия живот, но в Божествения живот то е начало на знанието, то е физическата му страна. Най-висшето у човека е най-нисше у Бога, а най-нисшето у Бога е най-висше у човека. Това са контрасти. Малцина са ония, които разбират контрастите. Например вземете такъв един контраст. Поетът казва: „Вън беше зима студена, сняг се сипеше на парцали, нощта беше тъмна, бурна, а в малката къщица свещица бледа една мъжделей." Какво ви интересува днес, че зимата била студена, че нощта била тъмна, облачна, че снегът се сипел на парцали? В това изречение на поета има едно математическо изложение на факти, което може да се тури в хиляди форми. От него може да се образува известен ритъм, но това са само голи факти: „Беше зима студена." Поетът описва една далечна епоха на живота. Ако той би описал живота такъв, какъвто си е, духовните хора биха му се скарали, биха го наругали. Когато той е писал тази поезия, духовните хора са били лоши. Следователно той казва в прикрита форма: „Беше зима студена." Значи животът на хората е бил студен. Всеки е бил затворен в себе си, всеки е живял един егоистичен живот. Поетът не казва, че хората са били лоши, но казва: „Беше зима студена." И онзи, който разбира езика на поета, ще разбере и смисъла, който той е вложил в поезията си. Нощта е била тъмна. Значи хората много малко са разсъждавали. Тъмнина е имало в човешките умове. Бурята пък показва, че хората са обичали да се карат помежду си. Запалената свещ в малката къщица показва някой човек, който се е сгушил и си мисли: „Как ще прекарам този живот?"
Сега някой ще пита какъв е езикът на поета? Някои поети обичат да описват зимата. Те са майстори на това. То е навик, останал от минали, далечни епохи, през които са живели. Те описват много хубаво зимата. Някои поети пък описват полето. Тия поети са живели в епохи, когато хората са били добри. Някои възпяват птичките, песните, любовта. Това показва, че тогава животът на хората не е бил като този на животните. Следователно в поезията имаме две фази: едната, наречена минорна поезия, когато човек се е скрил в себе си, окайва се, че се е родил в такива лоши времена. Другата – мажорна, експанзивна, когато човек казва: „Струва си да се живее!" И тъй, туй, което е станало някога в живота, става и сега. Вие казвате: „Какво е било далечното минало на човечеството?" Всеки един от вас по настоящето може да разгледа и проучи какви са били тези далечни епохи. Да кажем, че един ден вие имате разположение на светия, готов сте със сърцето си да обгърнете целия свят, да помагате на всички, да правите благодеяния, да се жертвате за народа си, проектирате планове за повдигане на бедните и т. н. Но изведнъж, в един момент, всичката поезия се пресича, настава тъмна нощ, във вас се заражда бурно

състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнявате в Бога, в себе си; искате, ако ви е възможно, да отсечете главите на всичките хора, да унищожите целия свят. Питам: от где дойде това нещо? Коя е причината, че се сменят тия състояния? Всички вие горе-долу сте изживели по някой път такива състояния. Това са атавистични архиви.

Аз ще ви кажа един факт, от който трябва да се пазят всички ученици. Всичко, което човек помисли, е вярно и става някъде; всичко, което човек отрича, е вярно и става някъде. Ще кажете: „Че как тъй?“ Аз ще ви докажа. Вие сте честен, почтен човек. Представете си, че в някоя каса има торби с пари и вие, като ги видите, мине ви мисълта: „Я да взема аз тия пари с торбата!“ После си казвате: „Не, това не е благородно.“ В дадения момент обаче, когато вие помислите това, някой вече върши тая работа. Ти само го помисляш, а друг го върши някъде в света – взел е торбата с парите и я носи. После, мине ти мисълта: „Да ги скрия поне някъде.“ Ти помислиш, но се откажеш, а този, който е откраднал парите, крие вече торбата. Туй, което вие сте намислили, друг го върши. После вие казвате: „Е, да стана богат човек!“ Когато изказвате желание да станете богат, в дадения момент някому дядото е умрял и му пишат, че му се падат 10 милиона лева наследство. Ти мислиш да станеш богат, а друг някой, комуто дядото е умрял и е оставил наследство, получава парите. Искаш да удариш някого, но не го направяш, но друг вече бие някого. Всяко нещо, което в даден момент мислите, е вярно. Дойде ви някоя мисъл. Спрете се в себе си и кажете: „Това е станало вече.“ Дойде ви в ума мисълта да направите някъде училище, но нямате достатъчно средства. Някой вече го е направил. В Англия, в Америка или другаде това училище е направено вече. Това е по отношение на всички материални работи. В другите светове това нещо става по отношение на духовните работи. Замислите да повдигнете някой народ. Някой ангел или някой светия е турил вече този проект в действие.

Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: „Слънцето грее заради мене.“ Защо? Господ, Който е направил Слънцето, като го види чрез мене, казва: „Аз направих това Слънце.“ И аз казвам: аз го направих. Да кажа, че не съм го направил, това значи да отричам реалността на нещата. Ти разсъждаваш като човек, като материално същество, като отделна личност, а не като същество, което е свързано с Бога. „Аз го направих вътре в тебе“ – говори Господ. Господ каже: „Аз направих Слънцето.“ Ти ще кажеш: „Слънцето грее за мене.“ Това е хубавото, това е правилният отговор. Затова Бог е направил Слънцето – да грее заради тебе. Излизаш денем и казваш: „Обича ли ме Господ?“ Този е най-глупавият въпрос. Щом те грее Слънцето, Той те обича. Господ казва: „Аз направих туй Слънце да грее заради тебе.“ И тъй, в живота си всякога трябва да намерите най-правата мисъл. Ако чуеш в себе си мисълта: „Вселената Аз я създадох“, ще знаеш, че това е гласът на Бога, гласът на Духа Божи, който говори. Тогава ти ще кажеш: „Заради мене, Господи!“ Това е изяснение. Бог заради тебе е направил тази Вселена. Ти ще го потвърдиш. Сега ще дойдат философите, ще ти казват: „Ами, заради тебе Господ ще мисли, заради теб, малкото човече!“

Този философ, който разсъждава така, е от рода на бръмбарите. Той е бръмбарче. В него няма никаква философия, никакво разбиране. В дадения момент, щом кажеш, че тази Вселена е направена заради тебе, ще почувстваш една Радост в душата си. Няма да кажеш:

„Аз направих Вселената.“ Тя не е твоя, но ще знаеш, че Бог говори, а твоят Дух ти казва, че е направена заради тебе. Господ казва: „Аз направих Слънцето.“ – „То грее заради мене.“ – „Аз направих Земята.“ – „Заради мене е.“ Господ казва: „Аз създадох дърветата.“ – „Плодовете им са заради мене.“ – „Аз направих водата.“ – „Заради мене е, аз да пия.“ Ако разсъждавате по този начин, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде, произтича от личните чувства на човека. Вие сте били божество, някой виден ангел в Небето, заповядвали сте на цяла слънчева система, но един ден Господ заповядва: „Вземете този крилат ангел и го пратете на Земята като обикновен човек.“ И вие слизате на Земята не като министър на България, но като един прост слуга някъде – седите и въздишате. Вие, като ангел, знаете своето високо произхождение. Ще научите ли нещо на Земята? – Ще научите един велик закон: ще намерите противоположния полюс на живота.

Сега и вие, които сте слезли до дъното на живота, ще намерите противоположния полюс. Оттам започва вашето възлизане. Ще се върнете пак при Бога, но с една придобита опитност. Мнозина, не само между вас, но и между хората от целия свят, очакват благословението по един материален начин. Аз казвам: не очаквайте подаяния отвън. Ученикът на Окултната школа трябва да има една основна идея – сам да работи. Това е смисълът. Какво ще ми дават завещание. Аз казвам тъй: сега ще разговаряме по следния начин: „Земята е моя, защото аз живея на нея.“ Казват: „Виждаш ли този богат човек каква хубава къща има!“ – „Тя е моя, аз му я дадох да живее под наем.“ Минавам покрай някой богат търговец с 10 милиона лева: „Виждаш ли колко е богат?“ – „Аз му дадох парите.“ Срещнеш някой виден професор. Кажи: „Аз го назначих. Той сега се занимава с наука, нека се порадва. Аз го похвалвам, отличен професор е.“ Тъй ще разсъждавате. Само на себе си ще разправяте тъй. Това е интимен разговор. Щом отидеш да разправяш това нещо на хората, ще минеш за ненормален. Това е правилният разговор. Ще се радваш, че този, когото си назначил за професор, успява. За него всички ученици се радват. Отдето минеш, кажи: „Хубаво е нареден светът!“ Само така ще бъдеш щастлив. Сега, понеже не разсъждавате така, казвате: „Виж Господ какво благо е дал на този, а на мен не е дал нищо – аз ли съм най-големият грешник?“ – Не, ти си от философите на бръмбарите. По-добре е да разсъждавате по първия начин и да се радвате на чуждото благо, отколкото да мислите по втория начин. Защо? Защото няма по-лошо нещо от това, когато имаш дете, да му даваш да яде всичко безразборно. То хвърля това, хвърля онова, нищо не обича. Каквото трябва, ще му дадеш; не ще ли, вземаш пръчицата и ще го понашариш. Това става и в Природата. Който не е доволен от големите благословения, пръчица иде за него. След като Природата го понашари по този начин, той става отличен човек, доволен е от всичко и казва: „Слава Богу, че се освободих от едно зло, много добре стана.“

Следователно вие трябва дълбоко да разбирате вътрешния език на живота. От неразбирането се зараждат съмнения. Имало е епохи на големи съмнения и тия минали епохи и сега се проявяват понякога. Съмнението си има свой произход, гордостта си има свой произход; омразата също си има свой произход. Омразата – това е зимата на живота. Някой път трябва да мразиш. Щом почнеш да мразиш някого, ти започваш да учиш

проявите на това изкуство. Някои го прилагат често. Омразата съществува в света. Изобщо всички неща, които човек твърди, съществуват. Дойде омразата – виж защо съществува тя в света. Дойде неверието – проучи и него. Някои хора са проучили тия неща, минали са ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви някоя странна мисъл, вие казвате: „Каква странна мисъл!“ За този, който не знае, тази мисъл е странна, но за онзи, който я знае, тя е изтъркана мисъл, минала е хиляди пъти през неговия ум. Умният ученик или умният човек избира онова, което е нему потребно.
Всички хора, всички ученици правят две главни погрешки. Някои изпъждат злото, а туй зло се загнездва в тях. Някои приемат Доброто и то се загнездва в тях. Злото чрез изпъждане се загнездва, а чрез възприемане бяга. Ако се противиш на една лоша мисъл, тя се загнездва. С Доброто е обратното. Ако ти му противодействаш, то се отдалечава. Ако го приемаш, то се загнездва. Дойде лоша мисъл – остави я да влезе в двора. Ти се скрий и следи само нейното ходене. Наблюдавай я! Тя ще ходи, ще ходи, ще обикаля, докато си излезе. Ако я питаш защо е дошла, какво иска и почнеш да я пъдиш, ти не можеш да я изпъдиш. Белята ще си намериш – няма отърваване от нея. Тя като влезе, ти само я наблюдавай! Дойде ли Доброто, посрещни го, отвори му вратата, нека влезе! По същия закон и двете ще влязат – и Доброто, и злото. При злото ще се скриеш да гледаш, при Доброто ще излезеш да го посрещнеш и ще останеш при него. Сега, когато у някого се яви Доброто, някоя добра мисъл, той казва: „Не съм готов за тази мисъл.“ Кога ще бъдете готови? Да допуснем, че у вас дойде мисълта да раздадете 100 000 лева на бедните хора. Ти казваш: „Трябва да продам всичкото си имане и едва ли ще мога да изкарам 50 000 лева. Как може това?“ Е, тази мисъл е от дявола. Не раздадете ли тия пари, ще ви продадат къщата – нищо повече! Законът е такъв. Няма Добро или зло, което, като е дошло при вас и не спазвате закона, да мине незабелязано. И злото е неизбежно, и Доброто е неизбежно. Ако се противиш на злото, то ще дойде. Ако не приемаш Доброто, то ще избяга. Вие имате тука две обратни действия. Ако приемете злото, имате обратно действие – то си заминава. Ако не приемете Доброто, пак имате обратно действие – и то си заминава. Ако се противите на злото, имате обратно действие – то остава. Ако приемете Доброто, и то остава във вашия живот. Като ви дойде мисъл да раздадете имането си, подпишете се отдолу: „Съгласен съм да дам 100 000 лева на бедните. Аз ги раздавам на бедните.“ Кажете ли така, някой човек вече раздава тия пари. Вие ще санкционирате.
Сега у вас ще се яви една слабост – ще вземете да се шегувате с всичко, което говоря. Онзи, който се шегува, всякога го бият. При разискването на Божиите мисли шега да няма! Вие трябва да знаете, че за да се реализира една мисъл в света, тя трябва да мине през много хора. Тя ще мине през хиляди хора, докато дойде до онзи човек, който е най-способен да я реализира. Кръгообразни връзки има в мислите. Една мисъл може да е минала през една верига от десет-двайсет хиляди души, докато един я реализира. Другите ще бъдат на тила, той ще бъде на фронта. Ще излезе на фронта и ще изпълни тази мисъл. Тъй щото, каквото той печели, и вие печелите. Каквото той губи, и вие губите. Пък има такива добродетели, за които в даден случай цялото човечество взема участие. Значи, ако в цялото човечество има един способен човек да изпълни тази мисъл, цялото човечество печели. За нас е важно да се извърши нещо, безразлично е кой го върши. Може да го

извърши едно дете, може да е някой професор, някой цар – който и да е, но ще го извърши този, който е най-способен в дадения случай. Кой ще бъде този човек, не се знае: този най-способен може да е и в някаква колиба, може да е някой царски син, а може и да е най-добрият – но във всеки случай ще е човек, който най-добре знае. Великите мисли, които минават през ума ви, възприемайте ги и не се спирайте! Ще си кажете: „Каква странна мисъл ми дойде снощи в главата – искаше ми се да стана цар." Ами че в какво седи царуването на един човек? – Като станеш цар, да освободиш хората от злото – това разбирам под царуване. „Да царува Господ и да се весели Земята, да бъде Волята на Бога!" Това значи: като се възцари най-силният, най-добрият, той ще тури ред и порядък в света и всичките хора ще бъдат свободни. Когато ти дойде мисълта да станеш цар, кажи: „Да се възцари Божията Правда!" Кажи това и потвърди. „Искам да се възцари Божията Правда!" – Подчертай, подпиши отдолу и то ще стане. Вие казвате: „Това аз не съм го мислил – цар да стана." Обикновен цар всеки може да стане. Има царе в света по кръв, а има царе по призвание. Писанието казва: „Този е свещеният цар на Бога Живаго." Така нарича Писанието всички избрани и с това подразбира духовните сили в човешкия живот. Да кажем, че някои от вас ги повикат да се молят за някого да оздравее. Ти кажеш: „Чакай, аз не мога да го повдигна, ще повикам другиго." Веднъж мисълта е проектирана върху тебе, че ти ще помогнеш на този човек: ти се моли, моли, подпиши се, но мълчи и провери. Когато оздравее този човек, тогава и твоята вяра ще се усили. Слабост има у всички, които още не са се подписали. Казват: „Дойде ни мисъл, че еди-кой си брат щял да оздравее." Вие кажете това и го изоставите. Не, това е човешкото. Ти ще се задълбочиш в себе си, ще туриш в действие Божественото и ще се подпишеш. С това едновременно ще вземеш участие в живота на този болен. Ако вие бяхте работили по този начин, половината болни, които имате, не биха съществували. Кашлицата показва, че в Умствения свят има дисхармонични мисли. Всякога, когато хората страдат епидемически от кашлица, има обща дисхармония. Тази дисхармония не е грях на един човек, но общо престъпление на всички хора. И тогава по-слабите натури ще се засегнат от кашлица. Все трябва злото да се излее през някъде. Тези, които кашлят, през тях злото излиза навън. Сега вие мислите за другия свят, но не сте готови за него, защото ви е страх. Комуто и да кажа, че утре ще замине за онзи свят, непременно ще му потекат сълзи. Колко души биха се зарадвали, ако им кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Някой казва: „Искам да умра." – Не, това не е вярно. Когато кажеш, че искаш да умреш, то значи да си готов да отидеш в другия свят и да ти е приятно това. Трябва да имате разбиране на нещата. Онзи, който умира по този начин, ще го повикат в онзи свят, но няма да го заравят, свещеници няма да го опяват. Вие ще си заминете тъй, както е заминал пророк Илия. Ще кажете: „Аз заминавам за далечна страна." Заминете ли така, никой няма да знае къде сте и гроба ви никой няма да знае. Това значи отиване в онзи свят. А сега заминаването в онзи свят е голяма мъчнотия. Защо? Защото хората имат връзки. Като отидете с тия връзки в другия свят, няма да мине много време, и вие пак ще се върнете в този свят. Ще престоите там 40 – 50 години и от онзи свят ще ви кажат: „Хайде сега на Земята! Тук нямате работа." Като стоите без работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратят на работа на Земята. Ще дойдат при вас трима ангели, не от много големите, ще ви вземат на ръце, ще ви донесат

около Земята, ще ви приспят, като прекарат няколко пъти ръцете си над вас. След това ще ви прекарат през една вода. Минете ли я, всичко ще забравите. Като ви доведат до Земята, ще намерят вратата, ще дойдат при майка ви, която ви чака, и ще се върнат назад. След девет месеца ще се явите на този свят.

Учениците на Божествената школа трябва да бъдат смели и решителни, да не се боят от страданията. Не се противопоставяйте на злото, мислете за причините и последствията – защо и какво е дошло. Тази мисъл няма да дойде току-тъй: дойде ли, тя ще ви причини някой път и страдания. Тези мисли ще дойдат тогава, когато имате някое хубаво настроение. В реда на нещата е да дойдат. Не се борете с лошите мисли. То е губене на време. С тях заедно ще дойдат и добрите. Понесете тия мисли – това е най-доброто. Онзи, който изтърпява злото, е по-силен от онзи, който му се противи. Мине ти лоша мисъл да откраднеш нещо, кажи си: „Цялата Земя е моя, къде ще туря тази вещ?" Ако Бог живее в нас, и Земята е наша, и Вселената е създадена за нас, и Слънцето грее за нас. Щом е така, отде ще се родят изкушенията и съблазните. Разсъждавате ли така, вие ще имате един правилен растеж. При такива разсъждения може да се зародят онези противоположни мисли: „Това е залъгване, това е губене на време." – Не, философските изследвания тука, на Земята – те са губене на време. Вън от това разбиране всичко друго е губене на време. Всеки човек, когато умира, усеща, че всичко е изгубено. Идете при някой умиращ и го попитайте: „Доволен ли си от своя живот?" Какво ще ви каже? – „Дано ми върне Господ живота, другояче ще живея." Ние все уреждаме живота си, а животът си остава неуреден. Не, животът за ученика е уреден. Туй, което трябва да стане, е определено. Това не е ограничение на волята ви, защото всяко нещо става по закона на кармата. Идва един беден, който не ви познава, и ви иска хиляда лева назаем. Този човек в едно минало съществуване ви е приел в дома си, дал ви е 10 000 лева назаем, но вие сте задържали парите, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минават хиляда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнат с лихвите, колко трябва да платите? Той ви иска 1000 лева, а вие казвате: „Не признавам." – Не, вие трябва да го повикате и да му кажете: „Аз ви дължа още 10 000 лева. Ще си изплатя дълга." Не ги ли изплатите доброволно, той ще дойде веднъж, два пъти, десет пъти, докато му върнете парите.

Каква е вашата философия? Вие казвате: „Ако речем тъй да даваме, къде ще му иде краят?" Трябва да знаете обаче, че при вас ще дойдат да искат пари само онези, които имат да вземат от вас – и то ни повече, ни по-малко. В Божествения живот няма нищо случайно. Има известни хора, на които ние дължим нещо. Има други хора пък, на които ние трябва да направим една услуга. Те са ни направили едно Добро някога, без да са ни взели нещо. Когато вземеш от някого нещо и се подпишеш на полицата, той по закона те хваща. Друг някой направи едно Добро, но казва: „Аз не искам нищо, от Любов направих това." Този човек, комуто е направено това Добро в този живот, дохожда и по същия закон направя едно Добро по Любов на същия човек. По Любов ще ти направят едно Добро, по Любов ще отговориш. Следователно има два вида правене на Добро: едните от хората работят по задължение, а другите – по Любов. Такива трябва да са вътрешните ви разбирания; така трябва да разсъждавате, за да се освободите от дребнавостите на живота. Някои от вас страдат, защо? – Парички нямат. Всички страдате за пари. Аз обаче мисля,

че съвременните хора страдат от нямане на идеи – безидеен е животът им, убеждения нямат. Те имат вяра, която не издържа критика.
Разправяше ми един евангелски проповедник един действителен пример от своя живот. Той бил проповедник в Русе, но живеел в едно близко село. Един ден, преди Великден, отивал в Русе; придружавал го един селянин. Селянинът карал една крава и едно теле. Проповедникът искал да го обърне към Бога и почнал да му разправя как Христос дошъл на Земята, как искал да спаси човеците и т. н. Селянинът казал: „Приятелю, хубави неща разправяш, не съм срещал друг човек като тебе. И нашите свещеници все такива неща разправят, но не изпълняват. Виж дрехите ми как са скъсани! Цървулите, шапката ми – също; пък и деца имам. Карам тази крава в града да я продам. Ето, Великден иде, нямам нито пет пари; търсих работа, но не намерих. „Чувам – казва проповедникът – един глас, който ми казва: ти имаш нов костюм, затова ще дадеш дрехите си на този селянин."
Проповедникът седи цяла нощ и се бори да даде ли дрехите си на селянина, или да не ги дава. „Отде се намери тази беля из пътя, та трябваше да му проповядвам?" Но става рано сутринта, събира палтото, жилетката, шапката и цървулите си, отива и ги занася на селянина. Селянинът остава много благодарен. Казва му: „Виждам, че прилагаш Христовото учение. Ако всичките проповедници бяха като тебе, светът щеше да се оправи."
Ние говорим да се оправи светът, но трябва да сме готови да дадем новите си дрехи. Бори се цели 24 часа, но трябва да ги дадеш. И проповедникът се борил 24 часа, молил се Господ да му покаже какво да прави. Той проповядва, пък се моли Бог да му каже да даде ли дрехите си, или не. Казвате: „Ама може някой дявол да ни лъже." Толкова дяволи са те лъгали, нека те излъже и още един дявол, но дай дрехите си на един беден. По-блажен е онзи, който дава в този случай, отколкото този, който разсъждава. Човек трябва да бъде последователен на онова, което проповядва. Ние трябва да приложим онова, което проповядваме. То е най-вярното. Всеки човек трябва да прилага. Аз трябва да прилагам тъй, както разбирам; аз трябва да бъда последователен в себе си, за да бъда доволен. Ще си кажете: „Аз искам да мисля добро за хората. Аз искам да бъда доволен от себе си, че съм приложил закона на Любовта – тъй го разбирам." Туй е хубавото, красивото в света. Сега всички вие трябва да бъдете последователни със самите вас, с вашия Дух. Вашият Дух е Духът на Господа, който работи у всинца ви. И всяка добра мисъл, която мине през вас, подпишете я! А всяка лоша мисъл, която мине през вас – наблюдавайте я само и се учете от нея. От лошите мисли ще се учите, на добрите ще се подписвате.
Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Двадесет и трета лекция от Учителя
26 март 1924 г., София

1924_03_30 Добрите навици
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
30 март 1924 г.

ДОБРИТЕ НАВИЦИ. РАЗУМНОТО СЪРЦЕ

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

Размишление.

Прочетоха се пет от темите „Възможностите на душата“.

Аз ще ви задам следния въпрос: при сегашните условия, при които живеете, кое е най-важното нещо за вас? Не какво мислите, но кое е най-важното, най-същественото? Вие може да разисквате помежду си този въпрос. Аз ще ви хвърля малко светлина.

Досега аз съм се занимавал с вашия ум и виждам резултат в умственото ви развитие. Отсега нататък искам да се занимавам с разумното ви сърце. Не със сърцето изобщо, а с разумното сърце на човека. Туй разумно сърце е душата на всички човешки прояви. Всяко желание, зародено в душата на човека, придобива ценност.

При сегашните условия, например, всички вие проявявате голяма индивидуалност и самостоятелност, която се изразява в концентриране на вниманието ви към вашето лично „аз“. И ако външната среда, т.е. онези хора, които ви заобикалят, не са в хармония с вас, вие се дразните. Всеки от вас е готов да се докачи, да се обиди за най-малкото нещо. И всеки от вас минава за една норма, т.е. като че ли целият свят трябва да се управлява според както той мисли. Тъй са сложени нещата във вашия малък свят. Но тъй мислят и всички останали хора. Обаче, това положение всякога довежда хората до конфликт. И дълго време те трябва да се търкат, докато се изгладят тия грапавини между тях. Двама души, като се бият, после стават добри приятели. У човека има и друга една страна. Аз я наричам проява на разумното сърце: човек схваща, че и другите същества около него имат същите права, каквито и той. Ако ти извоюваш тяхното право и твоето право ще е извоювано. Допуснете, например, че имате пред себе си едно пиано. Туй пиано има стойност дотогава, докато всички клавиши се намират в известно математическо съотношение, така че тоновете да си помагат един на друг. Ако един тон каже: „Аз взех известно решение, днес ще звуча 1–2 тона по-ниско“ – какво ще стане с него? Утре и друг тон ще каже: „И аз имам особено мнение, днес ще звуча 1–2 тона по-високо“. Това пиано ще има ли вече ценност? – Няма да има. Тогава трябва да викаме акордьора да нагласи тоя и оня клавиш, докато най-после каже, че пианото е хубаво направено. Ако ли не, ще трябва да го заменим с друго пиано.

Това именно върши при сегашните условия човешкият ум. Той е търговец, но търговията не урежда живота. Мислите ли, че ако хората имат за вас добро мнение, ще ви направят по-добри? Вие ще кажете: ние ще влезем в противоречие с онези твърдения, че трябва да мислим добро за хората. Добре, но ако вие концентрирате мисълта си към един вълк и мислите, че той е добър, че няма да дави овцете, ще изправи ли той своето поведение? – Не, той е вълк и вълк ще си остане. Той е изработил вълчата природа в себе си и не може да се откаже от нея. Временно, от страх, той може да покаже, че се е морализирал, но страхът не е морал. Моралността представлява обработка на разумното сърце. Следователно, за да има човек морал в себе си, това е плод на неговото разумно сърце, което е придобило известна опитност, извадило известни максими за себе си, приложило ги е и ние ги наричаме естествени навици на човека. Например, някой човек казва: аз не вярвам в никакво добро, в никакъв Господ. Обаче от миналото си той носи в себе си един добър навик и всякога постъпва добре. Казват за някого: този човек е лош, ще му смажа главата. Но вижда по едно време, че същият човек се дави. Хвърля се веднага във водата и го спасява. Защо? И той не знае. Той има добри навици, придобити от неговото разумно сърце. Казвам: този човек има една неправилна философия, едно неправилно схващане на нещата, а постъпва правилно, без да разсъждава. На другата страна някой ви говори за Бога, че хората трябва да се жертват и т.н. Казвате: отличен човек е този! Обаче в същия момент няколко апаши ви нападат, той си грабва шапката и пръв офейква – никакъв го няма. Питам: има ли у този човек морал – Няма. Той ви оставя сам и избягва. Или пък, ако види, че някой човек се дави, той ще отиде да търси въже или друг човек, който знае да плава, за да го спаси. Но докато намери такъв човек, докато търси въже, онзи ще се удави. В този човек няма разумен навик. Той има права мисъл, но няма прави действия.

Ето защо вие трябва да бъдете внимателни, да видите какви навици са вложени във вашето сърце. Направете един преглед, да видите има ли у вас разумни навици. Запример, тук вие сте ученици, нали? Да допуснем, че някоя сестра отива при един брат и му каже нещо, но той махне с ръка и си отминава. Какво означава това? – Това е лош навик. Защо досега той е идеализирал сестрата, а като дойде тя при него, той махва с ръка – Това е един неразумен навик. Тази сестра, като дойде при тебе, ти трябва да я посрещнеш внимателно, да я изслушаш благородно. Ако има някаква погрешка, ще ѝ кажеш право, без грубост: аз мисля, че на еди кое си място ти имаш една малка погрешка. Аз тъй мисля: според мен, ти имаш една малка погрешка. Тази погрешка не ще бъде полезна в практическия ти живот. Това е разумното проявление на вашето сърце. Каква полза, ако вие, като се съберете в един клас, не можете да предизвикате помежду си тия благородни черти? От вас не се изисква да правите невъзможни неща. Вие трябва да предизвикате във вас всички ония благородни навици и да им дадете място, възможност, както земеделецът, да растат и да се развиват правилно. Ще дойдат и противодействията, от които може да изгубите присъствието на духа си, но веднага ще се коригирате. Там е силата на човека. Ти може да кажеш: аз не мога да се повдигна. Не, можеш да се повдигнеш.

Та всички трябва да се стремите да предизвикате проявление на разумното във вас. Благородните обноски, това е най-хубавото и най-красивото, което вие можете да създадете в училището. То ще ви даде подтик за разумно развиване, защото неразумните прояви на човека спъват неговия ум. Човек може да е много талантлив в началото, но в края на краищата неразумните прояви ще го спънат. Те са като малки червейчета, които влизат в корените, прегризват ги и цялото дърво изсъхва. Следователно вие трябва да контролирате всеки лош навик в себе си, не всички навици изведнъж, но един по един. Хвани един от тия навици с щипците си и ще го спиртосаш ли, в някое шишенце ли ще го туриш, но наблюдавай го и виж при какви случаи се проявява. Изучавайте вашите лоши и добри навици и вижте при какви условия се проявяват разумните навици.

Разбира се, ако вие бяхте в отношенията си задушевни, съвършено организирани или ако представлявахте едно пиано, съвършено нагласено, авторът в Божествения свят би свирил много хубаво на него. Но сега вас ви нагласяват, турят ви като жици на това пиано и всеки образува един особен тон. Акордьорът ще дойде и ще ви нагласи. Ако ти се подчиниш на Божествения закон, ще станеш един Божествен тон и всички останали клавиши ще работят за своето повдигане. Туй наричам разумност на сърцето. Когато някой от вас падне духом, не отивайте да го утешавате палеативно, но влезте дълбоко в душата му и узнайте неговите страдания. Ако вие можете да влезете в положението на някого без да му говорите и можете да му помогнете и облекчите неговите страдания, добре. Някой път вие може да му говорите много красиви думи и да го оскърбите повече. Има хора, на които колкото повече говориш, по-лоши стават, а понякога, когато ние мълчим, те повече се утешават.

Сега от вас се изискват добри навици. Без тях никакъв морал не може да се подкрепя. Човек трябва да бъде смел, да владее страха, да не трепва, да бъде безстрашен човек. Представете си, че пътувате в гората и между камъните някъде виждате една малка змия и хуквате да бягате. Тя не иде към вас, но вие бягате. Щом бягате вие, и тя почва да бяга към вас. Не, човек не трябва да се стряска от нищо. Ще се спрете, ще вземете една разумна позиция и ще повикате вашето разумно сърце. То казва, че в света има разумност и всички добри прояви са разумни, а всички лоши прояви на човека са извън природните закони. Всички разумни прояви са съобразно природните закони. За тях има една руска поговорка, която казва: „И в безпорядке есть порядок“. Но тази поговорка не е още за вас. Ако поставите вашия живот въз основа на тази поговорка, и в безпорядъка да виждате порядък, това е една велика философия. Най-първо вие ще изучавате философията за порядъка в природата, а след като свършите този курс, тогава ще изучавате философията, че и в безпорядъка има порядък. Тази втора философия е за великите, за гениалните хора. В тази фаза на живота, в която се намирате, ще изучавате разумните прояви на човешкото сърце в неговия ежедневен живот. Слуга сте някъде, или студент, или заемате друга някоя длъжност – във всеки даден случай постъпвайте според разумното си сърце. Като видите, че някой се дави, сърцето ви трябва да трепне, не да го съжалявате, но да потърсите начин как да му помогнете, как да извадите този човек из водата. Но така

трябва да помагате, че да не се удавите и вие.

Човек, който се подчинява на разумните прояви на сърцето, никога не прави погрешки. Това е закон. Всяка разумна проява е един Божествен момент в човека. В това правило може да има изключения на 100 милиона едно. Досега аз още не съм намерил изключение, възможно е да има, допускам и това, но аз зная едно: че в проявите на Божественото, на разумното сърце няма изключения. Ако искаш да помогнеш на човек, който се дави, ти ще го избавиш.

Ще ви приведа една случка от живота, да видите, че разумното работи в света по какъвто и да е начин. Ставам рано една сутрин и отивам на морския бряг до варненските лозя. Морето беше доста развълнувано и аз го наблюдавах. Гледам, един човек съблича дрехите си и се хвърля в морето. Аз мисля, че знае да плава. По едно време чувам, че той вика, иска помощ. Аз се съсредоточих, свързах се с него, влязох в съзнанието му и казах: в твоето разумно сърце ти знаеш да плаваш, и той придоби присъствие на духа, окуражи се, страхът изчезна от него и след малко той излезе над водата, започна да плава – излезе на брега. Казах му тогава: „Иди си със здраве и още един път не влизай в морето, когато е бурно.“ Ако аз се бях затичал да търся въже той щеше да се удави. Мъчнотията е там как да се свържете с този закон. Ако помагате някому с безпокойствие и съмнение, вие сами ще се забатачите. Когато искате, всякога можете да помагате. Да помагате, това е навик. Помагате ли, ще спазите присъствието на духа си. Не само аз мога да помагам, и вие можете да помагате. Когато помагам, аз не работя със своя ум, не философствам. Силата на човека седи в друго нещо: в даден случай човек трябва да излезе вън от себе си – нищо повече! Разумното сърце има сили да направи нещата по-леки, да разшири техния обем.

И тъй, вие трябва да работите за създаване на добри навици у вас. Не казвам, че трябва да учите някой нов морал, но приложете този, който имате. Този морал е заложен у вас. Сега вие се спъвате, защото искате да вложите в себе си нови навици. Вие имате много добри навици, само трябва да ги извикате да се проявят. Например, всички имате навик да проявявате силна воля. Как мислите, в какво седи силната воля? Като кажем „човек със силна воля“, светът разбира неотстъпчив човек, който, каквото пожелае, направя го. Да, така е, който има физически сили, може да направи всичко физически; който има силен ум; може да направи каквото иска в умствения свят, но всичко това още не е силна воля. Под силна воля, според Божествения закон, се разбира човек да може да забрави всички придобити резултати от добри деяния не само за кратко време, но завинаги и да станат плът от неговата плът и кръв от неговата кръв. Всяка разумна постъпка у човека влиза като една малка тухла в неговото здание. Значи и всяка разумна постъпка влиза като градиво в общия човешки живот.

Мнозина от вас сте неразположени духом, нервни само поради това, че не предизвиквате у вас проявите на разумното сърце. Когато заговори то, вие си казвате: ти не слушай сърцето си, а слушай ума си! Не, най-първо човек трябва да слуша разумното си сърце, а

след това своя ум. Например, искате да знаете дали идещия понеделник времето ще бъде хубаво или не. Почвате да разсъждавате с ума си и след като разсъждавате дълго време, определяте какво ще бъде времето. Записвате си това и като дойде понеделник, проверявате. Дохожда понеделник и времето не излиза според както сте определили: вали дъжд. Или вие казвате: в понеделник слънцето ще грее. Но няма слънце. Тогава софистът ще дойде у вас и ще кажете: да, но еди-къде си грее слънце. Разбира се, че слънцето грее някъде, но това не е философия. Аз ви питам: тук, в София, времето хубаво ли ще бъде от сутринта до вечерта? Вие казвате, че ще бъде хубаво, но като дойде денят, не излиза хубаво. Ако попитате вашето разумно сърце дали времето в понеделник ще бъде хубаво и не мислите повече върху този въпрос, като се оставите в положението на онзи философ, който уповава само на очите си, вие ще си отговорите точно. Оставете светлината свободно да пада върху очите ви и тогава ще дойде нейното психическо отражение. Ако в понеделник времето бъде отлично, вие щом се оставите в това пасивно положение на мисълта, ще усетите под лъжичката си едно приятно разположение, без никакво раздвояване. Туй показва, че времето ще бъде хубаво. Обаче, ако усетите на това място едно малко стягане, времето ще бъде лошо – нищо повече! Може да направите този опит веднъж, два, три и повече пъти. Може да направите и ред други опити. Срещнете един човек, запитайте се: мога ли да живея добре с този човек? Като запитате тъй разумното си сърце и нещо ви стяга, сърцето ви подсказва, че този човек няма добри навици и не ще можете да живеете с него. Този човек не е лош, но не е предизвикал своите добри навици. На друго място пък сърцето ще ти каже: ти можеш да живееш с този човек. И ти чувстваш едно приятно разположение. Каквото ти каже разумното ти сърце, неговата дума е вярна.

Сега, вие като изследвате тия работи, почвате да се плашите де ще му излезе краят. Този страх в дадения случай показва, че този индивид не е предизвикал своите добри навици. Следователно ние трябва да бъдем като онзи разумен човек, на когото като дават въже, той пита: това въже здраво ли е? Ето де ще употребите своя ум. Казват му: здраво е това въже, отлично е. Аз имам ум, казвам: добре, сам ще опитам въжето. Турям въжето на един колец и казвам на един приятел: хайде и двамата ще теглим въжето, да видим ще се скъса ли или не. Теглим, не се къса. Повикваме трети, четвърти и т.н. Защо? – Искам да спусна някого долу в кладенеца, та въжето трябва да бъде здраво. Теглим четирма, петима, шестима и повече души, но въжето не се къса. Значи, това въже е здраво. С него мога да спусна когото и да е в кладенеца и то няма да се скъса. Но ако аз сам потегля въжето и се скъса, никого не пущам в кладенеца с него. Това са сегашните опити. В това отношение за нещата, които можем да опитаме, ще употребим човешкия ум, но за нещата, които не можем да проверим по този начин, ние ще употребим нашето разумно сърце. И каквито сведения ни даде разумното сърце в дадения случай, тъй трябва да постъпим, без никакво изключение. Каже ли ти, например, разумното сърце: „Въздържай се!“ – ще се въздържаш. „Направи това!“ – направи го, без да мислиш повече, последствията ще бъдат всякога добри. Поколебаеш ли се, каже ли ти разумното сърце нещо и ти не го извършиш, ще почувстваш, че си направил погрешка.

Та гледайте да предизвикате добрите навици в себе си. По това ще се отличавате и пред външния, и пред вътрешния свят. Само чрез добрите навици на сърцето ви ще имате един сносен живот, защото условията, при които живеете сега, са доста груби. Дори и у животни, които се подчиняват на този вътрешен закон, на своето разумно сърце, някой път работите им се оправят много по-добре, отколкото човешките. Сега аз ви казвам, че без тази подготовка на вашите добри навици, знанието, което придобивате, не ще можете да го използвате разумно. Вие ще мязате на един богат син, у когото моралният устой е слаб и затова наследството, което ще вземе от бащата си, ще го употреби за зло, както за самия себе си, тъй и за околните.
У всички ви трябва да се прояви разумното. Във всички вас има много добри навици, но ще трябва само да ги предизвикате. Давид казва: „Размислих в сърцето си." Затуй при сегашните условия на живота разумните сили на природата лекуват хората чрез страданията. Те изолирват човека, за да проникне дълбоко в сърцето си и да се обърне към доброто, което от хиляди години е заложено в него, да започне да прилага тия добри навици за своето развитие. Само така вие ще можете да станете самостоятелни, вътрешно свободни, да не губите присъствие на духа. Отвън бурите може да ви засягат, да ви люлеят като параход ту на една, ту на друга страна, но тия вълни никога няма да влязат вътре и да ви засегнат. Вашият кораб ще мине от единия бряг на другия безопасно. Но ако вие не уповавате на добрите навици във вас, много пречки и спънки ще ви постигнат.

Сега аз ви говоря това, защото виждам ученици в света, които, без да са следвали някоя окултна школа, употребяват своите добри навици, а учениците от окултната школа често не употребяват своите добри навици. Те мислят, че като са в окултната школа, някоя друга сила ще ги упъти към тия добри навици. Не, те са заложени в тях и учениците сами трябва да ги разработват. Всеки сам трябва да разработва своето вътрешно богатство. Що се отнася до погрешките, които правите, до вашия темперамент, до лошото ви разположение, до лошите ви мисли, тия неща минават всички хора. Няма човек в света, който да не ги е минал. Като четете псалмите на Давида, ще видите как един пророк се оплаква, че станал посмешище на всички, как бил атакуван от лошите духове и отвън и отвътре. Но в него имало едно: той винаги уповавал на своите добри навици и във всички свои борби е преминал благополучно от единия бряг на другия.
Затова, когато дойдат изпитанията в живота ви, няма да губите присъствието на духа, ще бъдете разположени. Ако във време на мъчнотии не можете да приложете един добър навик, кога ще го употребите? Ако не ми помогнете, когато имам нужда, когато забогатея ли ще ми помогнете? Тогава нямам нужда от вас. Мислите ли, че тогава ще свържете приятелство с мене? – Не, приятелство, свързано във време на богатство, трае един ден и половина, а приятелство, свързано при най-мъчни условия, трае завинаги. Ако вие избавите един човек, който се дави, той ще ви бъде признателен през целия си живот. Ако вие избавите някого, който е бил на брега, но замислял да прекрати своя живот, той също ще ви бъде благодарен. Там седят добрите навици, там ще се покаже и вашето богатство. Вие може да философствате, колкото искате, това няма да ви ползва. Трябва да търсите нуждаещите се и да им помагате навреме.

В това отношение може да бъдете добри работници, смели и решителни, защото знанието, което имате сега тук, е достатъчно пред съвременното знание в света. Външният свят при вашето знание е в положение на невежи хора, но в друго отношение те имат голяма смелост. Външните хора са по-смели, по-решителни, а учениците на окултната школа казват понякога: ние ще отстъпим! Ако отстъпите по своите добри навици, по дух, разбирам, но ако отстъпите поради материални подбуждения, вие ще останете последен човек в света. Казвате: за да не се карам с този човек, ще отстъпя. На такъв човек, който отстъпва от принципите си, кажи: приятелю, твоята постъпка в дадения случай не е права. Аз те моля като приятел, недей отстъпва! Пък ако желанието, което той има, е право и благородно, и десет души да му са в опозиция, кажете: не, аз съм с него, на неговата страна съм, ще го поддържам. Подкрепете го в доброто! Това е добрият навик. Това подразбирали в средните векове да бъдеш рицар, кавалер. Да бъдеш рицар, значи да имаш морална доблест, да постъпваш в даден случай според добрите си навици, за доброто на окръжаващите. По такъв начин ще се повдигнете в собствените си очи.

Сега, мнозина от вас не вярват на себе си. Щом ви турят на изпит, вие почвате да се колебаете. И някои ме питат дали ще успеят или не. Казвам: ще ви турим на въжето, ще теглим и ще ви опитаме. Ако 10 души те теглят и ти устоиш, въжето ти не се къса, ще устоиш и на изпитанията, но ако аз те потегля и въжето ти се скъса, казвам: не можеш да устоиш. Въпросът, обаче, с вас не седи така. Ако искате, може да устоите.

Преди време във вестниците се изнесе, че съм казал, че всяка истина е наполовина истина и всяка лъжа е наполовина лъжа. Какво се разбира под тая дума? – Законът е следният: в даден момент аз имам възможност да кажа и истината, и лъжата. Колкото имам възможност да кажа истината, толкова имам възможност да кажа и лъжата. Аз съм господар на положението, от мен зависи какво да кажа. Това не значи, че след като съм казал истината, тя не е вярна. Човек може да каже една лъжа и да я обвие в една истина. А може да каже една истина и да я обвие в една лъжа. Тогава тази лъжа е практична. Често лекарите обвиват горчиви хапове в сладка обвивка и болният като хапне, казва: сладичко е, но после му става горчиво. Този хап отвън е сладък, а отвътре горчив. Законът е такъв: в даден случай човек има толкова условия да каже истината, колкото и да я откаже. В даден случай човек може да направи и добро и зло– това са възможности. Следователно в това, да се избере възможността на доброто и възможността на истината, седи силата на човека. Значи, Бог ти е дал един закон, според който да постъпваш, едновременно ти разполагаш и с истината, и с лъжата. Ако подчиниш лъжата на истината, ти си мощен човек. Ако подчиниш злото на доброто, ти си мощен човек. Ако подчиниш неправдата на правдата, ти си мощен човек. Ако подчиниш глупостта на мъдростта, ти си мощен човек. Ако подчиниш омразата на любовта, ти си мощен човек. И обратно: всеки може да стане играчка на съдбата. Щом подчиниш истината на лъжата, правдата на неправдата, доброто на злото, ти ще станеш един изсъхнал лист. И този лист ще се мести от място на място. Ти не можеш да кажеш, че твоята съдба била такава. В дадения случай Бог те е поставил на изпит, казва: „От теб зависи, аз ще те изпитам. Ти имаш толкова възможности за доброто,

колкото и за злото; ти си господар, ти можеш да постъпиш, както искаш.“

И тъй, извикайте своите разумни навици и приложете този велик закон за духовните работи, без никакво разсъждение. Само така ще имате отлични резултати. Бъдете уверени, че щом почнете да се колебаете и разсъждавате, вашият ум вече е взел участие. Щом колебанието престане, твоето разумно сърце действа, казва ти: „Напред!“ Ама и отзад, и отпред имало неприятели! – Нищо от това. Твоето разумно сърце ти казва: „Напред!“ Ама може да ме убият! – Напред! Само умът философства. А ти, като вървиш напред, ония, които те преследват, ще бягат от теб, ще кажат: този човек е много смел, ние се боим от него. Даже и в гората да си и видиш някоя мечка, ако се отправиш към нея смело и без страх, тя бяга. Ако се уплашиш, мечката ще мине покрай тебе, ще те оплюе и ще каже: „Ти не си Божествен човек, а си една страхлива крава. Защо не прояви своите добри навици?“ Когато ти кажеш една лъжа, хората ще те оплюят, както мечката, защото не си употребил своя добър навик. За всичко, което ви се изпречи на пътя, ще се попитате вътре в себе си как да постъпите и след това ще бъдете смели. Напред! – И ще минете без опасност. За последствията не мислете. Постъпвате ли съобразно тоя закон, цялата разумна природа е с вас, всички разумни същества са с вас. Те ще оправят вашия път. Проявите ли добрите навици, вашият път е отворен. Поколебаете ли се малко, тогава ще дойдат обратните сили в природата, а вие знаете вече какви са последствията от тия сили.

И тъй, сега ще извикате в себе си своите добри навици. Аз искам за в бъдеще да видя благородство във вашето поведение, във вашата обхода. Благородство се изисква от всички ви: в лицето ви, в поведението ви, в обноските ви – навсякъде и във всичко да се чете благородство. Който ви види, да каже: това са хора, които служат на един висок идеал, това са хора с идеи! Всички можете да бъдете такива. Ясен ли съм? (– Да.)

Има ли нещо неразбрано? Все ще има нещо неразбрано, но трябва да знаете, че вие имате основните елементи на живота. Те са необходими. Който става музикант, трябва да има някои основни елементи. Който става лекар, писател или какъв и да е, все трябва да има основни елементи в живота си. Аз не ви говоря за някои специални елементи, но ви говоря за общи основни елементи на живота, които са необходими както за хората, тъй и за животните. Всички имате добри навици, вложени от миналото, всички хора имат възможност да се повдигнат, ако във всеки даден случай бъдат готови да проявят своите добри навици.
Сега, ще правите разлика: в постъпките на разумното сърце няма страх. Когато разсъждава умът, там вече има страх. В разумното сърце гняв няма. Но в ума има гняв. В разумното сърце, в добрите навици завист няма, в ума има завист. Всички отрицателни черти се дължат на участието на вашия ум, а когато се движим по добрите навици, всичко е разумно, всичко е в хармония.

Та ще знаете, че вие сте под влиянието или на ваши ум, или на вашето разумно, благородно сърце, аз говоря за онези чувства, които уподобявам на каша. Не, те

принадлежат към съвсем друга област. Разумното сърце, това са ония вътрешни неща в човека, които са придобити от миналото. Всички качества, които човек притежава, не са всякога добри. Само разумните навици дават стойност на човека. И пак ви казвам: искам от вас да видя поне в няколко месеца, че вашето поведение, вашите обноски, обходата ви, всичко това се е изменило в добро. Нали ви казах, че Царството Божие е за малките деца? Искам и вие, младите, да бъдете хора на добрите навици. Аз желая да видя, че вие сте от тия хора – деца на Царството Божие. Ще живеете в този свят и ще бъдете деца на Царството Божие; ще живеете разумно, ще действате според вашето разумно сърце и ще работите според добрите си навици, във всяко направление ще бъдете скели и решителни. Каквато работа започнете, да се не колебаете.

Да не ме разбирате криво. Ще срещнете мъчнотии, но всички тия мъчнотии, в края на краищата, ще се стопят пред вас и пътят ви ще се отвори.
Сега аз ви давам основа, върху която вие може да градите, да поставите вашия пръв стълб, вашата първа греда. Тази първа греда е у вас, не мислете за нея, тя е сигурна. Щом този стълб е здрав, щом имате тази основа, от там започва всичко. Уповавайте напълно на вашето разумно сърце. Без никакъв страх, без никакво колебание! Колебаете ли се, ще знаете, че вашият ум взима участие. Ще се стремите да разбирате разумното си сърце и според него да постъпвате. В каквото и направление и да действате, ако правите това, което разумното ви сърце диктува, работите ви ще се уредят тъй добре, че вие сами ще сте доволни. Най-малката работа, извършвана с разумното сърце, е отлична. И в добрия резултат на тази работа няма никакво изключение. Разумното сърце разполага със знания и сили не само за нещо специално, но за работи, които се отнасят във всички направления. Затова разумното ви сърце ще остане като основа в живота ви, а от тази основа вашият ум ще се развива в ново направление. Това ще бъде вашата придобивка, вашият капитал за в бъдеще.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

24. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 30.III.1924 г. в гр. София.
Книги:

* Добрите навици

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_03_30 Плати ми, що ми си длъжен
неделна беседа

ПЛАТИ МИ, ЩО МИ СИ ДЛЪЖЕН

'''[Матея 18:28]'''

Щом излезе този слуга, намери едного от съслужителите си, който му бе длъжен 100 пенязи; улови го, и го давеше и казваше: "Плати ми, що ми си длъжен."

В тази притча Христос е вложил един основен принцип, по който хората трябва да се ръководят. Той се отнася само за онези, който разбират живота.

Като изучаваме човешкия живот, ние различаваме три категории хора: физически, духовни, между които влизат образованите, учените и божествените хора. И трите категории имат свои специфични разбирания, в зависимост от условията и средата, в които живеят. Една от причините за грешките и заблужденията на хората се дължи на факта, че те са размесили етикетите си: на физическия човек турят етикета божествен. Някога и на духовния, т.е. на учения турят същия етикет – божествен човек. Божественото се различава от физическото и от духовното. Следователно, не можеш да кажеш за физическия човек, че е божествен. Божественият свят се отличава по своята абсолютна разумност. Да кажеш за някого, че е ангел, това значи, да бъде по сърце чист, нежен, благороден. Такъв ли е той в действителност?

В прочетената глава Христос изнася основните принципи в живота. Той казва, че не трябва да се презират децата. За да придобие човек великата Божествена Истина, за да влезе в Царството Божие, не е нужно да бъде философ. Философията е нужна за земята, за физическия свят, но не и за небето, т.е. за Царството Божие. Ако хората не са разумни, сами се излагат на нещастия. Следователно, философията е за хората, а Царството Божие – за децата. От човешко гледище, обаче, децата минават за слаби, глупави, невежи. Ето защо, когато детето греши, всички казват: Дете е, не може да не греши. На възрастния не се позволява да греши. От него се иска разумност. Казват, че той има опитности, не трябва да греши. В Божествения свят нещата са диаметрално противоположни на тези от физическия свят. Там децата са на по-голяма почит от възрастните. Какво представя Божественият свят, не е време да се говори за това. Този свят е отвлечен, следователно, колкото и да се говори за него, все ще бъде чужд за вас. Учените ще кажат: Докажи, че това, което говориш, е истина.

Казвам: Ако направя статистика за вярата на учените в Бога, интересно е, колко от тях ще излязат вярващи. Аз говоря за вярата на образования, на учения човек, за да не се докачат другите. Ако говоря специално за философите, лекарите, богословите, някои от тях могат да се докачат. Като взема думата образован, тя обхваща всички. Ние не говорим за

специалистите, но за техните схващания. Големите грешки в света раждат малките неразположения и погрешки, а малките погрешки причиняват всички нещастия на хората. Същият закон се отнася и към добродетелите. Великите добродетели раждат малките добродетели, а малките добродетели са носители на всички радости. Щастието на хората иде от малките ангелчета на небето. Когато едно благо се изпраща на земята, то иде от малките ангелчета. Бог изпраща едно малко ангелче да донесе благото на земята.

В прочетената притча се казва, че един господар искал да си направи сметка със слугите си. Той намерил един от слугите неизправен в сметките си. Слугата ял и пил, но не могъл да се справи със сметките си и останал с един дълг от 10,000 таланта. Царят заповядал да продадат жена му и децата му, понеже не могъл да плати дълга си. У слугата се заражда видимо разкаяние. Той пада пред нозете на царя и казва: Почакай малко, господарю, аз ще си изплатя всичко. Царят бил добър човек, смилил се над него и му простил дълга. Но като излязъл слугата оттам, намерил едного от съслужителите си, който му дължал сто пеняза – на наши пари 60 лв., и му казал: Дай ми скоро парите! Съслужителят му почнал да се моли, да го почака, но той го хванал за гушата, дал го под съд, дето го осъдили и затворили в тъмница. Другите слуги, като видели тази негова постъпка, казали на царя. Той го повикал и казал: Слушай, аз ти простих 10,000 таланта, а ти не можа да простиш на брата си, който ти дължи само сто пенязи, и го даде под съд. Не трябваше ли и ти да му простиш по същия закон? И той го предаде на мъчителите, докле заплати всичко, що бе длъжен.

И Христос прави своя извод и казва: „Така ще бъде с всеки от вас, който не прости на брата си." Прощаване има само там, дето царува любовта. Само човекът на любовта може да прощава. Вън от любовта никаква прошка не съществува. Царят имал любов, затова бил снизходителен. Слугата нямал любов, той бил само физически човек, затова хванал своя съслужител и му казал: Ще ми платиш стоте пенязи! И ако разглеждаме съвременния живот от гледището на любовта, виждаме, че той се изявява в индивидуалните постъпки на хората. Често говорите и осъждате големите погрешки на хората, а не се вглеждате в себе си, да видите своите грешки. И малки грешки да имате, те са като малките камъчета, които спъват колата. Малките камъчета образуват големите камъни. Какви тухли са нужни за съграждането на една къща? – Здрави, добре опечени. От качеството на тухлите зависи здравината на къщата. Важно е още, как майсторът ще спои тухлите, да няма празнини между тях. И хората са живи тухли и камъни, които влизат като градивен материал във великото Божествено здание. Щом е така, те трябва да бъдат доброкачествени, да се използуват на място. С други думи казано: Човек трябва да бъде изправен към Божествените закони. – Не се ли допущат никакви грешки? – В душата не се позволяват никакви грешки. Не е позволено да гледаш, как брат ти се моли да го почакаш малко, докато плати дълга си, а ти го даваш под съд и го осъждаш. Той се моли на колене пред тебе. Не трябва ли да му простиш ? Христос казва да му простиш. – Защо? – Защото Бог прощава на него. Животът, на който се радвате, не е ли от Бога ? Тялото, умът и сърцето ви не са ли от Бога? Водата, въздухът и светлината, с които разполагате, не

са ли от Бога ? Какво сте платили за тях?

Мнозина ме питат, кой ме храни. Чудни са хората! Господ ме храни. Ами вас, кой ви храни? – Ние сами си изкарваме прехраната. – Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е квадратна лъжа. Колко плащате за водата? Даром ви се дава. Колко плащате за въздуха ? – Даром ви се дава. Колко плащате за хляба ? – И той се дава даром, само че хората са му турили цена. Голямо изобилие има в природата, всичко се дава даром. Съвременните хора са изопачили живота си и постоянно питат, кой ме храни. – Господ ме храни. Той има определен бюджет и за вас, и за мене; също и за малките мушици и насекоми, които са толкова нищожни за вас. В книгата на Бога е определен специален бюджет за прехраната на всяко живо същество. Казвате: Какъв е този ум, който е предвидил всичко? – Това е Божественият ум. Той схваща нещата правилно и ги нарежда абсолютно разумно. Славно и велико е, когато виждаме, как Бог е наредил всичко в пълен ред и порядък, и как се грижи за нас. Той ни храни, а хората ме питат, отде взимам пари. Господ не е създал парите. Те са човешко изобретение. Аз отговарям: От Бога взимам храната. Мога да отида при един свой брат и да му кажа: Братко, Баща ми каза, че при тебе е оставил един хляб. Бъди тъй добър, в името на нашия Баща, да ми дадеш парче от този хляб. – Може. И този мой брат ме поканва и угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мене и ще каже: Братко, можеш ли да ме нагостиш ? При тебе са оставени баница, сирене, ябълки. Той не казва нищо за хляба. Казвам му: Братко, за тебе имам и хляб, и баница, и ябълки. Ето, заповядай, вземи си, каквото искаш. Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: Когато искаш, пак ела. Такова трябва да бъде отношението между хората. Това е великата истина.

Казвам: Всички наши братя, които са завършили своето развитие, всеки ден слизат на земята и виждат, как живеем ние. Не мислете, че земята е изоставена. Милиони очи са насочени към нея; те следят всяка човешка постъпка. Няма нещо, което може да избегне от Божиите очи. Там, в тайните съдилища, в тайните участъци и казарми тези очи гледат и всичко виждат. Господ гледа и държи сметка за реда и порядъка навсякъде. Той е Господар, Той е Царят в света. Бог е единственият Цар в света. Той е направил света, следователно, земята е Негова, и ние сме Негови. Той е Баща. – На кого ? – На онези синове, които Го разбират.

Сега ще ви приведа накратко един разказ, да видите, как се изпитва нашия живот. Един от древните прочути царе имал единствен син, когото много обичал. Той сам искал да му намери мома, за която да го ожени. Царят бил умен, добър и намислил сам да тръгне из царството си, по градове и села, да търси достойна мома за сина си. Преоблякъл се и тръгнал на път. Като обикалял градовете и селата, попаднал в едно бедно село и влязъл в къщата на една бедна вдовица, която имала само една дъщеря. Още на вратата момата го посрещнала, поканила го да влезе вътре да си почине. – Де е майка ти? – На работа. – Можеш ли да ми дадеш нещо за ядене? Гладен съм, цял ден не съм ял. – Ето, заповядай тази питка. Майка ми я остави за мене и отиде да работи – нищо друго нямам. Радвам се,

че мога да ти предложа поне тази питка. Царят взел питката, отчупил си парче от нея и започнал да яде. В това време той се разговарял с младото момиче и видял, че то било много умно. На тръгване, царят дал една кутийка на момичето и казал: Ще отвориш кутийката, когато дойде майка ти и, каквото намерите вътре, то е за вас. Вътре имало един хубав пръстен. Вечерта, като се върнала майката, дъщеря й разказала, как я посетил един беден човек, когото тя нахранила с питката. И от благодарност той оставил тази кутийка, с условие, да я отворят, когато майката се върне вкъщи. Майката отворила кутийката и останала учудена – вътре имало един хубав, скъп пръстен. Какво станало после? След една седмица извикали момата в царския дворец, да заеме едно от най-високите места. Така и Бог някога посещава хората, изучава ги, да види, как живеят и как постъпват. Един ден ще се спре и във вашия дом. Питам: Ще остави ли Той кутийката с пръстена в дома ви?

Какво представя пръстенът ? – Той може да се изтълкува различно. Всеки човек, дошъл на земята, има един такъв пръстен, с който душата е свързана. – С кого е свързана тя? – С Божествения Дух. Това представя пръстенът. Значи, душата е царската дъщеря, която ще се ожени за красивия царски син, т.е. за Духа.

Да се върнем към стиха, в който се говори за неблагодарния слуга. Съвременните хора, които гледат философски на нещата, казват: Всичко е вятър, празна работа, няма защо да се прощава. – Не, не е така. Има празни работи в живота, но всичко не е вятър. – Всичко изтича като водата. – Има вода в света, но всичко не е вода; всичко не изтича като водата. – Всичко е земя.

– Има земя, много неща са като земята, но всичко не е земя. – Огън е това. – Има огън в света, но всичко не е огън. Значи, всичко в света не е земя, не е вода, не е въздух, нито е огън. – Какво е тогава? – Има нещо, на което хората не знаят името. Питате: Въздухът има ли граница ? – Няма граница. Учените и досега още не са определили, отде идат нещата и докъде стигат.

– Водата има ли граници? – И това не е определено. – Защо? – Защото водата на океаните може да се пренесе в пространството и да се излее на друго място, например, в България. Какво ще кажете тогава? Ще кажете, че тази вода е българска. – Не е българска, но е вода на Атлантическия океан. Така се разнасят водите по целия свят: В Русия, в Германия, в Франция, в България – навсякъде се разнася тя. Земята пък е сбор от останките на милиарди малки живи същества. Днес те представят почвата. Някои от тези малки същества са живели в България, в нея умрели и така образували българската почва. После учените се произнасят по свой начин за образуването на земната кора, на скалите. – Всичко не е пръст, нито скали. Какво, всъщност, е земята ? Това не се знае, обаче, ние изучаваме проявите на земята. Това, което ни дава земята, нейните блага, са резултат на великата разумна Божия Любов, която организира всичко в света. Връзката, която съществува между хората, е резултат на Божията Любов. Тя съществува, изобщо, между всички живи същества. Наблюдавайте птичките, например, които не са толкова разумни,

като хо

'''[липсва текст]'''

си гнездо, снасят яйца и ги излюпват. След време двете птички хвъркват заедно със своите малки, отиват на друго място. Значи, и между тях работи същата Разумност. И птичките живеят разумно. Карат ли се те? Не се карат – любовта ги свързва. Обаче, в домовете на хората, често мъжът и жената се карат, спорят за нещо. Казвам: Птичките разбират живота по-добре, отколкото разумните хора. Те разрешават семейния въпрос по-добре от хората. Не казвам за всички хора, но повечето от тях още не са разрешили семейния въпрос. Един английски статистик казва: В града Лондон има само 250 щастливи семейства; 3000 семейства донякъде живеят добре, а на останалите – Бог да им е на помощ! Както виждате, малък е процентът на щастливите хора.

Като разглеждам живота на съвременните хора, виждам, че всички говорят за братство. Според мене, братството е основа на живота. Във всеки дом има братя и сестри. Те са основа на дома. Това е единството в природата. Тя казва на хората: Както братът и сестрата могат да живеят заедно, така всички семейства, всички общества и народи могат да живеят в същите отношения, като братя и сестри помежду си.

„Плати ми това, що си ми длъжен." Питате: Защо този съслужител е постъпил така със своя длъжник ? Сто пенязи на наши пари са около 60 лева. Има ли смисъл да осъдиш брата си за 60 лева? Като вземеш тези пари от него, ще оправиш ли живота си ? – Няма да го оправиш. В тази притча Христос представя слугата като човек, в сърцето на когото нямаше милосърдие, нямаше и любов. Тази е причината, дето за 60 лева той даде брата си под съд. Следователно, за да не стават такива работи, човешкото естество трябва да се проникне от Божествената разумност. Всичко, което човек прави, трябва да го насочи към Божията Любов, като основа на своя живот. Така ще се укрепят и религията, и науката, и общественият живот. Всичко в живота трябва да бъде в услуга на Божията Любов. Само тя е в състояние да донесе на човека това, което той очаква. Любовта ще научи хората да живеят правилно. Колкото и да се проповядва на хората да живеят братски, без любовта нищо не се постига. Без любовта всяка проповед остава без резултат. Какво ще допринесе вашата проповед за любовта и за морала на болния, ако той няма никакъв морал в себе си ? Колкото и да му говорите, думите ви ще звучат напразно. За да ви разбере, болният трябва да бъде морално здрав. Без здраве, физическият живот няма смисъл. Следователно, здравето е нужно за физическия човек; знанието е нужно за духовния, т.е. за образования, а любовта – за Божествения. Който иска да бъде Божествен, цялото му естество трябва да бъде проникнато от любовта.

Мнозина казват, че човек полудява от любов. – Не е така. Аз съм проследил историята на цялото човечество, на всички народи, на всички общества и семейства и не съм срещнал нито един случай, дето човек да е полудял от любов. От всичко може да полудее човек, но

не от любов. Когато изгуби любовта си, човек може да полудее, но докато любовта е в него, той живее, той се разширява, той мисли и чувствува свободно. Ще кажете, че дето има любов, там има и ревност. – Не, любовта изключва всякаква ревност. Любовта внася в човека широта и благост. Тя е извор, който напоява целия свят. Който люби, той дава път на Бога в себе си, затова е в състояние да обхване целия свят. Казваш: Аз любя. – Значи, Бог живее в твоята душа. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, щом любиш, ти си във връзка с Бога. Който може да хване брата си за гушата и да го даде под съд за 60 лева, той няма любов в себе си.

Съвременните хора търсят различни методи да подобрят живота си. Те орат земята, правят училища, проповядват, но въпреки това, животът им не се подобрява. И това е добре, но единственото нещо, което може да подобри живота им, е Божията Любов. Тя е в състояние да уравновеси силите в природата, да регулира живота. Още еврейските пророци казват, че Бог ще живее между хората не външно, но вътрешно. И Христос казва: „Аз ще дойда, ще направя жилище във всеки едного." Христос ще живее във всеки човек. – Как ще се засели в човека? – Като любов. Казано е: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на небето, развързано ще бъде на земята." Казва се още: „Двама или трима, събрани в мое име, каквото попросят, ще им се даде." Така хората, особено религиозните, опитват силата на своята молитва. Казваш: Аз се моля, но молитвата ми не се приема. – Значи, имаш някаква грешка. Като я изправиш, молитвата ти ще се приеме. В Бога няма никаква промяна, нито измяна. Ако отношенията ти към Бога са чисти и свети, молитвата ти непременно ще бъде чута. Това, което ви говоря, изразява един вътрешен процес на душата. Всеки от вас е минавал и минава тежки моменти в живота си. Всеки има един идеал, един стремеж на душата си, който иска да реализира. Ако не успее, той страда. Прав е той. Обаче, вътрешният стремеж на човека се постига по пътя на любовта. Първо ще започнете от физическия човек. За това е нужно здраво тяло. Още със създаването на човека, като физически, духовен и божествен, Бог му е дал всички условия, да се прояви. Първо, дал му е здраве, вложил е в него здрав морал, вложил е в него и любовта си. Това са три прояви, чрез които душата се характеризира. Ако на земята човек не прояви своето здраве, морал и любов, той сам се излага на изпитания. Той ще мине през много теории, ще решава различни задачи, но в края на краищата, той трябва не само да ги разреши, но и да ги приложи. Дърводелецът не трябва само да представя своите модели, но и да ги приложи. Иначе, ние не можем да покажем на хората Божествения живот. Моделът трябва да се реализира. Не е достатъчно само да раздадем имането си, но да го раздадем с любов. Без любов, без вътрешно разположение, без вътрешни добродетели нищо не се постига. Когато срещнеш едно сираче на пътя, не го отминавай. Спри се и му помогни.

Казват: Трябва да пресъздадем обществото, т.е. да го подобрим. – Оставете обществото само да се оправя. При сегашните условия вие не можете да направите нищо. Зима е, вън е студено, вятър има; не можеш да излезеш навън. Ще чакаш да се стопли, да дойде пролетта. Друга работа има сега: да нарежеш дърва и да запалиш огъня. Ще кажете, че

имате други планове. – Каквито планове и да кроите, вън е студено, не можете да ги реализирате. Снегът ще ви застави да седите вкъщи. Ако излезете вън, ще измръзнете и пак ще се върнете. – Трябва да воюваме. – И това е невъзможно, снегът е дълбок един метър. Ще седите вкъщи – нищо повече.

На сняг, дълбок един метър, воюва ли се? Карат ли се волове да орат в дълбок сняг? Дето има дълбок сняг, нищо не се прави. – Кога ще свършим работата си? – Когато времето се стопли, и снегът изчезне. Щом водите придойдат, тогава ще се отвори път за оране и копане. Тогава ще се градят училища – всичко може да се направи. Първото нещо – снегът трябва да се стопи. Що е снегът? – Омразата, която царува в света. – Кой може да премахне омразата ? – Вие не можете да я премахнете. Само Господ може да се справи с нея. Може ли огънят от малките пръчици, които горят в нас, да премахне омразата ? – Не може. – Само слънцето, с неговите силни и светли лъчи, т.е. само Бог може да премахне омразата. Никаква друга сила не може да я отстрани. Следователно, ще влезеш в стаята си и ще се молиш, докато Бог стопи омразата. Какво е нейното произхождение, това не ни интересува. Учените обясняват произхода на снега. Те казват: Паднал е дълбок сняг. – Така е, но този сняг има едно свойство: той вкочанясва, парализира човешките ръце. Достатъчно е да постоиш три-четири деня вън на снега, да замръзнат ръцете ти, да се парализира всякаква твоя дейност. След това ти не си в състояние да свършиш каква и да е работа. Такова нещо е омразата. Тя е снегът в човешкия живот. Тя не е много опасна. Има закони, които се справят с нея, но ние ще очакваме времето ѝ. Не се плашете от този сняг. Вярвайте в Бога, Който живее във всички. Аз вярвам, че в сърцата на всички хора има нещо добро. Казваш за нещо: Хубаво е това, но интересите ми не позволяват да го приема.; Значи, той признава, че има нещо добро, но не може да го приеме.

Казано е: „По-скоро камила ще влезе в иглени уши, отколкото богатият в Царството Божие". Казвам: Богатият не може да възприеме свободните идеи. – Защо? - Той съзнава, че в тях има нещо добро, но интересите не му позволяват това. Един ден, когато осиромашее, той пръв ще стане свободомислещ, пръв ще приеме социализма. Като беден, той казва: Да се разделят богатствата между хората. Като богат, той казва: Не може да се раздели богатството между хората. Значи, като богат, снегът е паднал около него. Щом осиромашее, снегът се е стопил, и той казва: Да разделим земята помежду си. – Как ще я разделите? – Разумност се иска за това. Във всички прояви на живота е нужна разумност. Ако синовете искат да разделят помежду си богатството на баща си, ще се оправи ли животът им? Няма да се оправи. Всеки брат ще иска да си продаде имането и да го изяде. С това нищо не се постига. Синовете трябва да се сплотят около баща си, да работят задружно и да изкарват прехраната си с общ труд. Трудът на всички хора трябва да се използува за общото благо.

Съвременните хора имат един и същ стремеж, всички искат да бъдат щастливи. Обаче, какво виждаме в притчата? Истинският господар прощава 10,000 лева дълг на слугата си. Същият слуга хваща своя съслужител, който му дължи само 60 лева, и го дава под съд.

Той не подозира, че има Един, Който следи всичко. Онзи, който не вижда това, казва: Несправедливи са хората, животът не е добре нареден. Те казват, че царете са лоши, но грешката не е в царете. Ето един отличен цар, който е постъпил справедливо. Той прощава 10,000 таланта на своя слуга. Лошият човек не е в лицето на царя, но в простия слуга, който хваща своя брат за гушата, не му прощава даже 60-те лева и го туря в затвор. Къде е погрешката: в царя, или в слугата ? – В слугата. – Защо днес в света има повече слуги, отколкото господари? – За да се поправят. Ако при това отнасяне на слугите към своите братя вадим заключение за неправдата в света, питам: Защо има толкова болни хора на земята? Казвам: Има болни на земята, защото хората не живеят хигиенично. Христос казва: „Да не съблазняваме едного от тези малките." Това е закон. Ако вярващите прилагат Христовото учение, без съмнение и подозрение, всеки ще си бъде на мястото. Ако имаш един кон, можеш ли да измениш неговото естество ? Конят, дето и да е, все кон си остава. И аз да се моля, и целият свят да се моли за него, все кон ще си остане, Естеството на коня е такова, че при сегашните условия, той не може да се измени – пак кон ще си остане. Обаче, аз мога да се отнасям с него добре, като приятел: всеки ден ще го реша, ще го чистя и ще го карам на работа. Вечер, като се върне от работа, добре ще го приема. Така ще се отнасям и с овцете, и с воловете си. Ако с животните се отнасям добре, колко повече със своите братя, подобни на мене. Всеки човек може да се отнася с близките си добре. Богатият не може да направи слугите си богати, но може да се отнася с тях братски, т.е. по човешки. Ако и слугите се отнасят с господаря си добре, ако са честни, и на господаря, и на тях ще бъде добре.

Какво са донесли сегашните хора със своите съмнения? – Нещастия, страдания и болести. Днес има толкова болести в света, че лекарите не знаят, как да ги кръщават. Неврастенията, в различните си видове, е толкова разпространена, че не знаят, какви имена да им дадат. Един германски лекар, който изследвал нервните болести в Америка, намерил 400 различни вида и, като ги кръщавал, не могъл да намери толкова различни имена. Най-после, той ги нарекъл с общото име „американичи". На какво се дължи неврастенията? – На неестествения човешки живот, лишен от Божественото. Когато изгуби връзката си с Божественото, човек става неврастеник. Изобщо, когато човек се лиши от нещо съществено, той става неврастеник. Ако подложите един здрав, силен човек на тридневен глад, той ще стане неврастеник. Не казвам да се подложи на глад, когато няма апетит, но когато организмът му се нуждае, когато апетитът му е голям. Страшно е да лишиш човека от любовта, като храна за неговата душа. Тази истина е позната на всички хора. Следователно, когато човек се лиши от същественото в живота, нервната му система се разстройва. Какъв е цярът за това ? Само Божията Любов е в състояние да лекува неврастенията. Щом Божията Любов посети болния, той моментално оздравява.

Съществуват няколко начина за лекуване на болните. Единият начин е лекуване от природата. Оставете болния на природата, няма да се мине много време, и той ще оздравее. Този начин е най-добрият. Вторият начин е лекуване от лекар. Ще дойде лекарят, ще препоръча някакво лекарство, и след известно време болният се подобрява.

Обаче, .. и трети начин на лекуване – Божествен. Там болният оздравява моментално. Ще кажете, че тук действува

'''[липсва текст]'''

'''[; ата]'''. В една книга за лекуване по Божествен начин се разказва следния пример. Една англичанка боледувала цели дванадесет години и станала почти инвалид. Лекували я видни лекари. Тя изгубила всякаква вяра за оздравяване. Отчаяна и обезсърчена, един ден й попаднала в ръцете една книга за лекуване по Божествен начин. Там се казвало, че който повярва в Бога и приеме Неговата Любов, може да се излекува от всякаква болест. Тя си казала: От този момент посвещавам живота си в служене на Бога. Приемам Божията Любов за. основа на живота си. Казала, и станала от леглото. Като се върнал мъжът й вкъщи, той я заварил здрава и на крака. Веднага той разбрал, че е станало някакво чудо.

Сега, като ме слушате, казвате: Това са приказки от „Хиляда и една нощ." – Не са приказки, това са изключителни случаи в живота. Такива случаи са описани и в Стария, и в Новия Завет. Така се лекуват само онези хора, които с голямо търпение са очаквали своето изцеряване. Те са били вътрешно подготвени. Трябвало е само един подтик отвън, за да се излекуват. Христос им казвал: „Да бъде според вярата ви!" Такъв е случаят с жената, която боледувала 12 години от кръвотечение; с онзи, който е боледувал 38 години; със сина на онази майка, когото Христос възкресил. Този ден в Израил били умрели много синове, но Христос възкресил само един.– Защо? – Той е бил готов. И днес, като дойде Христос, няма да излекува всички хора, но само онези, на които съзнанието е пробудено. Само те могат да приемат моментално Божията Любов. – Тогава ние ще отидем в горите, там да се подвизаваме. – Гората, това е животът между хората. Ще отидеш между хората, и там ще се подвизаваш. В миналото много отшелници прекарвали в горите, в пустините; там са изучавали Христовото учение и са оставили ценни знания и опитности. Трябва ли и ние да се подвизаваме като тях ? Не, ние ще използуваме техните знания и опитности, като школа, която трябва да изучаваме. Сегашните светии трябва да живеят между хората, да опитат тяхната омраза и студ. Само така те ще възприемат любовта и ще дадат път на Божественото в себе си. Онези хора, колкото малко и да са те, посветили живота си в служене на Бога с любов, са в състояние да подобрят положението на своя народ в материално, социално и политическо отношение. От тях зависи всичко. Проследете историята на човечеството и ще видите, че е така. Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Докато римляните служеха искрено и с любов на своите богове, Рим беше велика империя. Той заповядваше на целия свят. Но когато Рим стана велика държава и почна да избива своите граждани християни, тя се отдалечи от Божието лице и изчезна като държава. Докато Египет пазеше своите свещени идеали и служеше верно на своите богове, той беше велик. Щом наруши светостта на идеалите си; щом се отдалечи от своите разумни и добри хора, Египет пропадна. Това става и днес с всички народи.

Величието на елин народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високо духовни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество. Всички спорове и недоразумения между държавите представят едно болезнено състояние, през което те неизбежно минават. Божият Дух работи във всички християнски народи. Тази е причината, дето те търсят път – да живеят разумно и в любов. Казвам: Не е дошло още времето за това. – Защо? – Защото не се е стопил още всичкият сняг; омразата още се шири в света. Когато Божият Дух стопи омразата в света, тогава Бог ще слезе на земята. Докато Бог не слезе на земята, светът няма да се оправи. Докато Божият Дух не дойде между хората, всичките им усилия ще бъдат напразни. Следователно, когато Божият Дух дойде, Той ще внесе своята светлина, топлина и сила между нас.

По какво се познава слизането на Духа между хората? – Когато злото се увеличава, когато болестите и неправдата между хората се увеличават, Духът е далеч от тях. Щом злото се намали, болестите и неправдата изчезнат, Духът е между хората. Днес българите, както и всички останали народи, искат да се наредят работите им, да подобрят живота си. – Прави са те, и това е възможно. Ето, казано е в Новия Завет: „Дето са събрани двама или трима души, каквото попросят в мое име, ще им се даде." – Кога? – Когато желанията им са съгласни с Божията воля. Всичко зависи от Бога. Той управлява всички народи. Те са Негови служители, и Той им заповядва. Не схващайте това по човешки. Като казвам, че Бог управлява света, имам пред вид следното: Той не се меси в личните работи на хората. Има нещо, в което Той ги оставя да се проявяват свободно. Бог само наблюдава, какво правят хората, и мълчи. Ние наричаме мълчанието на Бога дълготърпение. Той е добрият цар, който прощава дълга от 10,000 таланта на своя слуга, но щом чуе, че този слуга хваща своя съслужител и го дава под съд за 60 лв., веднага казва: „Доведете го при мене."

Помнете: В Бога има една особена черта – Той има особена любов към онези, които Го любят и изпълняват Неговата воля. Един ангел, от висока йерархия, забелязал, че всяка сутрин Бог се разговаря, с някого от земята, като му отправял по една усмивка. Той се чудил, как така, Бог, Който има толкова работа и се занимава с велики неща, има време да се разговаря с някое същество от земята. Навярно Бог отделя малко време за някоя високо напреднала душа. Един ден гой се обърнал към Господа с молба да слезе на земята, да види, коя е тази душа, с която Бог се разговаря всяка сутрин. Молбата му била задоволена. Той слязъл на земята и какво било учудването му, като видял, че Бог се разговаря с един крайно беден човек, който живял някъде в гората. Бедният човек отивал всеки ден на работа и, каквото печелил, приемал го с благодарност. Той посветил целия си живот на работа и благодарил на Бога, че е здрав и може да изпълнява волята Му. Като гледал този беден човек, ангелът искал да разбере, какво величие представял той, но нищо не могъл да намери. Обаче, Бог вижда и най-малката любов, която прониква в човешката душа.

Следователно, ако търсите добър приятел, ще го намерите в лицето на Бога. Ако искате да намерите един добър брат, търсете го между ангелите и светиите. – Как ще дружим с тези братя? – Много просто, те са навсякъде, в цялата вселена.

Съвременните хора са недоволни от живота си и казват: Какво ще придобием от този живот ? – Животът на земята има смисъл по причина на духовния живот, на живота на небето. Това трябва да се знае. – Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Вие отивате, например, на театър, с часове прекарвате там. За кого отивате? – За актьорите. Значи, те ви дават подтик, те са прицелна точка на посещението на театъра. Кои са главните лица в оркестъра ? – Музикантите. Кои са главните лица във време на война ? – Войниците, а не посрещачите. Войниците могат да отслабнат, актьорите могат да изчезнат, договорите между държавите могат да се нарушат, държавите да изчезнат, но едно нещо остава вечно в света – Божията Любов. Бог е един и същ и неизменен през всички времена и епохи. Народите не изчезват, но се заместват с други, по-напреднали. На ваш език казано: Всички бедни, онеправдани, страдащи, които вършат Божията воля и Му служат с любов, ще бъдат изпратени отново на земята. Бог ще им даде сила и мощ и ще им каже : Работете в мое име. Аз ще ви дам сила, ще ви подкрепя, за да внесете ред и порядък по цялата земя, но без никакво насилие. Абсолютно никакво насилие! Това е проповядвал Христос. Че има насилия в света, това е човешко. Да любим, това е Божествено. – Хора сме, не можем това. – Е, като обикновени хора, ще прилагате насилието, а като божествени хора, ще любите, ще живеете без насилие. – Как ще бъде това ? – Като станеш божествен човек, ще разбереш, че може и без насилие. С насилието ти вредиш първо на себе си.

„И намери едного от своите съслужители, който му дължеше сто пенязи и улови го, та го давеше и не искаше да му прости." – „Доведете го при мене" – каза царят. Така ще стане с всеки човек, който не иска да прости на брата си. Не туряйте в ума си идеята, кой ви дължи. Според мене, човек трябва да благодари на Бога, че му е простил 10,000 таланта, че му е дал ум, сърце и воля, да служи с тях на Бога. Ако си търговец, бъди един от най-честните; ако си адвокат, бъди един от най-честните; ако си слуга, бъди един от най-честните; ако си учен, лекар или професор, бъди един от най-честните; ако си майка, баща, брат или сестра, бъди един от най-честните. – Възможно ли е това при условията, при които живеем ? – Възможно е. Приложете този закон навсякъде в своя живот. Престанете да виждате грешките на своите братя. Не ги изобличавайте за погрешките им, но им прощавайте и кажете: Ела, братко, да си подадем ръка. Казвам: Като хора, вие не можете да си прощавате напълно, но Божията Любов ще прости грешките ви, и вие ще станете живи извори. Щом Бог живее в нас, ние всякога ще прощаваме. Ето къде можем да приложим своята воля. Това не става лесно, обаче, с постоянство всичко се постига. Християнството изисква герои. Днес вас няма да ви горят, да ви турят на кладата, но ще преживеете вътрешна борба. Съмнението ще дойде, но ще се справите с него. Философията, че животът се заключава само в ядене и пиене, отживя времето си. Няма да мислите, че смисълът на живота е в парите и в къщите. Ще учите – нищо повече. Къде

останаха старите учени? Аз виждам старите учени между сегашните учени. Всички са на едно място. А божествените хора ще имат паметници горе, на небето, а не на земята. Затова казва Христос: „Блажен е онзи, на когото името е написано в Божествената книга. Блажен е онзи, на когото светиите и ангелите са братя. Блажен е онзи, на когото Бог е Баща." За това се изисква абсолютно съвършен морал, абсолютна чистота по ум, сърце и душа – нужна е съвършена воля, която да прилага абсолютната Божия воля.

Като не разбират живота, мнозина питат: Къде отиде нашият близък? Защо умря? – Той е при вас. Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите." При Него всички са живи. – Къде е моят мъж? Къде е синът ми, дъщерята ми? – Те са при Бога, при Любовта. Това трябва да го разберете. Бог търси начин, как да помогне на страдащите, да ги направи щастливи. Като дойде на земята, Бог вижда, че една жена плаче за умрелия си мъж. Бог търси начин, как да върне нейният възлюбен отново на земята. Майката плаче за умрелите си деца. Бог търси начин, да изпрати децата, да й съобщят, че са живи. Не бойте се, не бързайте, всички ще възкръснат и оживеят. Всичко това ще проверите и ще видите, че в света съществува абсолютна правда, абсолютна мъдрост, абсолютна любов към всички хора. Това е Божественото. Ето защо, Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Трябва ли да се страхуваме, щом Бог е с нас ? Ето пътят, по който българите могат да оправят работите си. За кои българи говоря ? Аз говоря за съзнателните българи. – Не трябва ли да бъдем патриоти? – Има нещо по-високо от патриотизма. Кажеш ли, че си българин, това значи, че си пратен на земята да служиш на Бога. Българи има и горе. Знаете ли името на българите на небето? Това име е важно. И ако Бог – Създателят на вселената, Който ръководи съдбините на народите, е на наша страна, Той ще изпрати разумни хора – разумни майки и бащи, ще ги благослови, и работите ни ще се оправят. Тогава всички спорове и недоразумения, всички размирици ще изчезнат. Добри хора са нужни на света.

Аз не говоря за външния свят, но за онези разумни хора – дето и да са те – в църквата, в обществото, които служат на Бога с любов. Нека те отворят сърцата си и кажат: Господи, ние Ти служим с любов. Постъпвай с нас, както желаеш. Това е било Христовото учение преди 2,000 години, това е Христовото учение сега. Всички светии, всички добри хора по целия свят ще проповядват учението на Любовта. Аз желая Ормузд-дей да прости на всички и да остави по една кутийка с хубав, скъп пръстен за вашата дъщеря. И като отворите кутийката, да вземете този пръстен в знак на връзка с Бога. Само така животът ви ще се осмисли.

3. Беседа от Учителя, държана на 30 март, 1924 г. София.

*Забележка: "Матея 18:28" го преместих в началото на текста - прекъсваше изречение. Има липсващ текст - местата са оградени, потъмнени и са оставени празни редове.
Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_04_02 Разумното сърце
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ

Десет минути мълчание.
Тема за следния път: „Качествата на новия човек.“
Всяка работа или всяко предприятие в света не трябва да почива на една колеблива основа, а на една здрава основа. Под думите здрава основа разбирам основа, която не се мени, която остава една и съща при всичките условия. Тази основа е жива. Допуснете сега, че вие, като живеете на Земята, основата ви е здрава. Значи вие разчитате на вашата личност. Но след вашата смърт върху каква основа ще турите живота си?
И тъй, Земята не е истинската основа, върху която човек може да стъпи. Тогава коя е истинската основа? Истинската основа ние наричаме разумно човешко сърце. Не говоря за разумното сърце на настоящия човек, а за разумното сърце на Божествения човек. Апостол Павел казва: „Физическият човек не може да разбере духовните работи, понеже те духовно се разбират.“ Вие трябва да поставите новата насока на живота си върху вашето разумно сърце. В това разумно сърце оперира или действа Божият Дух. И в действията на това разумно сърце няма никакво изключение. Човек, като действа според него, не прави никакви погрешки, ако пък направи някакви погрешки, всичките погрешки се разрешават моментално. Погрешките в света произтичат от обективния ум на човека. Той е сегашният ум, с който човек разсъждава. Дойде ти една добра мисъл и ти почваш да разсъждаваш по кой начин да я приложиш – и изгубваш условията. Ние често казваме, че ако човек влезе във водата, може да се удави. Или трябва да знае да плува, или трябва да се учи да плува? Питам: в кое училище е учило изкуството на плуването онова малко патенце, което, щом се измъти, и знае да плува? Преди хиляди години то е научило това изкуство. Тъй щото вътре в човешкия ум има един Божествен елемент. Ние го наричаме Божествен Дух, Който действа разумно, без никакви изключения. И когато ние слушаме този вътрешен глас, аз него го наричам разумното сърце – тогава моите разсъждения се отличават от обикновените разсъждения.
Може да направите един прост опит. Ако вие мислите с вашата глава, трябва да мислите дълго време, трябва да правите изследвания година, две, три, пет, десет и повече върху известен въпрос, докато дойдете до известни заключения. Да кажем сега, че вие си зададете въпроса какво ще бъде времето в понеделник. Нашият ум започва да разсъждава и казва: „Хубаво ще бъде.“ Добре, ще проверите. После ще запитате: „Дали времето ще бъде абсолютно ясно, или наполовина ясно; дали ще бъде само облачно, или дъждовно“ и т. н. Ще си зададете въпроса ясно в ума. При тия опити ще забележите, че каквото умът каже, едва ли излиза едно на сто вярно. Че времето ще бъде хубаво, това е предположение. Но ако вие запитате вашето разумно сърце какво ще бъде времето в понеделник, то ще ви каже с абсолютна точност. В тия схващания няма разсъждение. Щом започнете да разсъждавате, Божественото вече почва да губи своята стойност. Разсъждавате ли с разумното си сърце, вие ще почувствате едно приятно разположение

долу, под лъжичката си, и тогава всеки един от вас може да каже: „Времето ще бъде еди-какво си.“ Запитайте се например как ще прекарате тази година живота си – добре ли, или не? Ако отговорите с ума си, той ще ви даде или най-хубавите проекти, или някой път може да ви даде мрачни проекти, но запитате ли вашето разумно сърце, то ще ви даде един положителен отговор. Не само че ще ви даде един положителен отговор, но ще ви посочи дали ще минете през мъчнотии, като същевременно ще ви даде права насока, за да може да преминете по-благополучно.
Сега в това разумно сърце влизат и добрите навици. Всеки човек има добри навици. У някои хора добрите навици се явяват по-рано, а у някои – по-късно. Дойде ти едно подбуждение, една добра мисъл да направиш някому добро. Минаваш покрай пътя, гледаш една бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, но веднага започваш да философстваш. Казваш си: „Имам пари, но ми трябват днес. Хайде, друг ден ще направя това добро.“ Разсъждаваш ли така, ти вече си направил първата погрешка. Няма да се мине дълго време и ти ще платиш десетократна глоба за неизпълнението на ония хубави Божествени чувства. Следователно ние всякога трябва да се подчиняваме на Божествения глас в себе си. Щом това Божествено чувство заговорва в нас, то е изпит в живота ни. Бог ни изпитва – трябва абсолютно да Му се подчиним! Възприемеш ли Божественото, изпълни го. За това Добро, което ще направиш, не се изисква да дадеш цялото си имане – то е една малка услуга. Едно дете паднало на улицата, счупило си крака. Какво ще ти коства да го вземеш, да го занесеш у дома си и да му помогнеш? – Ще изгубиш само половин час. Казваш: „Аз имам важна работа.“
Всичкото нещастие в нашия живот е там, че ние не слушаме своите добри подбуждения и добри навици, които имаме вътре в сърцето си. Ние се спираме на ред философски разсъждения и умувания и казваме, че трябва да уредим живота си. Първото заблуждение е в това, че ние мислим, че искаме сами да уредим живота си. Животът ни, според това разумно сърце, е уреден. Всички условия, при които трябва да живеем, всички хора, с които трябва да се срещаме и които трябва да имат влияние върху нас – всичко това е определено. И както е определено, така ще бъде. Цялото Небе работи върху нас в тази насока. В света ние не живеем, но Бог живее. И следователно всяко добро дело е проявление на Бога в нас. И когато ние противодействаме на една добра Божествена мисъл, ние създаваме своето нещастие в света. С тия добри навици, които имате, не се изисква вие да вземате целия товар на света. Аз съм ви говорил и друг път, че всяка една добра мисъл е свързана с хиляди други добри мисли. Сега вие не мислете, че ако не изпълните добрата мисъл, Бог не е предвидил това. Той е предвидил всичко, но вие губите условията. При всяко неизпълнение на добрата мисъл вие се понижавате, вие потъвате, при което и животът ви става по-труден. С отказването да изпълните каквато и да е добра мисъл вие всякога се понижавате. Средата става все по-груба и по-груба, докато най-сетне вашата воля се парализира. Вие ставате играчка на съдбата, т. е. на външните условия. Тия условия идват по единствената причина, че ние не слушаме разумното сърце.
Как познаваме, че в нас действа разумното сърце? Когато това разумно сърце действа в нас, в душата ни всякога настава едно разширение. Щом направиш най-малкото Добро,

ти усещаш вътрешното доволство в себе си, като че си придобил целия свят. Всички трябва да се пазите от следното нещо: когато направите най-малкото Добро, не го изявявайте отвън. Изявите ли го отвън, вие спъвате себе си. Защото в дадения случай, когато направиш Доброто, ти вече имаш одобрението на Бога и се радваш. С това ти не се препоръчваш, но Бог те препоръчва. Да кажем, че един човек се дави във водата. Ти го спасиш. След като го извадиш от водата, не стой да ти се отплаща. Ти си замини, а нека той те търси. Ако ти, след като направиш Доброто, пишеш във вестниците, че си избавил от смърт еди-кого си, това Добро е наполовина изгубено. Моралната сила на ученика, който следва Божественото учение, е в това, че той трябва да има абсолютна вяра в Бога. Ние може да не знаем где е Небето, може да не знаем где живее Господ, колко е далече от нас, но трябва да чувстваме Бога. Един английски проповедник казва: „Аз не зная где е Небето, но щом започна да се моля Богу, тайно в душата си чувствам действието на Божествения Дух.“ Значи Господ го чува моментално, а това е важното – че в момента, когато ние отправим своя Дух към Бога, Той ни чува. Право е казал пророкът, че Бог не живее на Небето, а в сърцата на смирените. Кои са смирените? – Хората на разумното сърце – казвам аз. Ако всички вие бихте се водили по вашето разумно сърце, всичките спорове, които по някой път се явяват между вас, биха изчезнали. Например вие имате груби навици, по някой път нямате търпение – всичко туй се дължи на вашия философски ум, който смята, че са ви обидили. В какво седи достойнството на човека? – Достойнството на един човек седи в изпълнението на Волята Божия, в приложението на най-малките добродетели. Ти може да си спечелил едно от най-големите сражения, може да си повдигнал цял народ, но ако един ден сърцето ти каже да завържеш обувката на един старец и не направиш това, всичко сторено пропада. Да завържеш обувката на един старец струва повече, отколкото да спечелиш едно сражение. Сега ще ви приведа примера за онези двама отшелници, които живели цели двайсет години в пустинята, дето постоянно се молели на Бога. Един ден единият от отшелниците вижда, че другарят му, като минава покрай едно място, подскача и хуква да бяга. Чуди се: какво ли е видял този човек, от какво се е уплашил, та хуква да бяга. Отива на мястото и вижда един голям кюп със злато. Казва си: „Колко глупав човек, бяга от златото!“ Той изважда златото от кюпа, взема го и отива в Александрия, дето направя голяма къща за странноприемница; помага на бедните, похарчва всичко и нищо не задържа за себе си. Връща се в пустинята и се моли на Бога да му каже дали е доволен от него. Явява му се един ангел и му казва, че всички негови добрини не струват колкото подскачането на неговия брат. Следователно, ако съберем всичко онова, което сегашният наш обективен ум може да направи от времето на нашето детинство до времето, когато си заминем за другия свят, и го претеглим, всичко това не може да тежи толкова, колкото една малка постъпка на разумното сърце. И в Писанието някъде се казва: „Размишляваше Давид в сърцето си“ – значи той размишляваше с това разумно сърце.

Туй е, което сега се изисква от всички. Във втория стадий на вашия живот вече се изисква обхода, т. е. да знаете какви трябва да бъдат постъпките ви един спрямо друг. Например искаш да направиш бележка някому. Направи, но да я направиш от Любов, както ще постъпиш спрямо себе си. Когато правиш бележка на себе си, как постъпваш? Осъждаш

ли се строго? Нали смекчаваш условията? Защо да не постъпваме спрямо другите тъй, както спрямо себе си? Следователно ние трябва да изнесем Истината с Любов. Когато поправяме грешките на който и да е брат, трябва да ги поправяме с Любов, та той да почувства, че ние правим това нещо от Любов, а не че искаме да се радваме на някоя негова погрешка.
Първото нещо, което сега липсва на хората, е благородството. Например в тази Школа някой път се карате за столове. Някой ме пита: „Ние нямаме ли право да седнем напред да слушаме? Питам: кой е по-благороден – който сяда отпред, или който сяда отзад? Ако си човекът, който може да отвори устата си и да каже една любовна дума, да изпълни Волята Божия, седни на първия стол! Ако си човекът, който може да каже най-грубата дума, седни най-последен! И да те викат напред, кажи: „Братя, аз не съм за първото място. Аз ще седя отзад и постепенно ще идвам към първите столове.“ Казвате: „Да седнем отпред!“ Да седнете отпред аз ще се радвам, но трябва да знаете, че аз чета тия първи редове. Те трябва да бъдат редове на Божествената Любов, така че кой как ви срещне, от вас да излиза онази благост, онази нежност, онази сила да си помагате един на друг. Вие сега ще ми кажете: „Да, но това са нашите наследствени черти.“ – Това е една лъжа. Наследствените черти са ваша измислица. Доброто, добрите навици, благородното сърце у вас Бог ги е вложил още когато ви е създавал, още когато сте излезли от Бога. Следователно във всеки един случай ние имаме толкова възможности да бъдем добри, колкото и лоши. Аз съм казвал и друг път що е зло. Злото всякога произтича от отказването ни да вършим Добро. Злото е ненаправено Добро. Да допуснем сега, че двама ученици се скарат, обидят се нещо. Това е много естествено. Как ще изгладят тази обида? Ако единият от тях си каже: „Чакай, аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ И другият казва в себе си: „И аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ Постъпят ли и двамата така, спорът веднага ще бъде изгладен. Ами че какво има да делите? Какво има да делите в този свят? Не е ли най-хубаво да имате Божествената Любов? Онова, което може да даде сила на ума ни, онова, което може да даде сила на сърцето ни, онова, което може да даде сила на волята ни – това е Бог, Който се е ограничил, за да живее в нас. Има Един Бог в света, Който се е ограничил заради нас. Това е най-голямото величие на Бога. Ако ти пренебрегнеш тази жертва, която Господ е направил – да влезе в човешкото сърце, създаваш условия за смъртта. Оттам произтича смъртта. Ние всеки ден и умираме, и възкръсваме. Ако още тази вечер вие решите да бъдете верни на този велик закон на Божественото проявление, знаете ли каква промяна ще стане с вас? Ако вие се подчините на този Божествен закон, то който човек и да срещнете на пътя, и най-лошият да е, щом се спрете и го погледнете, Бог ще ви се усмихне чрез него. Ще кажете: „Познах Го!“ У лошите хора Бог е скрит надълбоко. Тия хора са лоши, защото не живеят добре. Когато се развалят пътищата в една държава, кой е виновен – пътищата или хората? Хората не поправят пътищата. И тъй, при сегашните условия на живота ние със своето непослушание на този велик вътрешен закон сме дошли до такова положение, че целият съвременен християнски свят страда. И тъй, изисква се мекота на нравите! Един господин е казал, че от лицата на тукашните школници свети смъртта. Не, аз не зная дали смъртта може да свети, но това, което зная, то е, че нашите лица не трябва да дишат смърт, а

трябва да дишат живот.
Сега, когато аз говоря за разумното сърце, трябва да знаете, че за да се развие то, страданията трябва да ви засегнат издълбоко. Човек трябва да бъде разклатен от дълбочините на душата си. Не са нужни само афекти, които да засягат повърхността ви, както някои вълни засягат само десетина метра от морската повърхност. За вас трябва коренна обнова. Ние трябва да имаме характера на Авраам. Авраам беше бездетен. Според закона на евреите наследството трябваше да остане на едного от неговите слуги или на едного от неговите синове от робините му. Обаче Бог му каза, че ще му даде наследник. Кой беше наследникът на Авраам? – Исаак. Баща му и майка му имаха една светла идея. Бог каза на Авраам: „Ще принесеш сина си в жертва." Ако вие бяхте на мястото на Авраам, щяхте да кажете: „Това не може да бъде! Бог ме изпитва. Такива работи не върша." Авраам обаче не направи така. Каза: „Да бъде Волята Божия!" Той взе сина си, тури дърва на гърба си и отиде точно на мястото, дето му бе казано да го принесе в жертва. До последния момент бе на изпитание. Когато вдигна ножа, Господ му каза: „Познах, ти си човек на послушанието, затова няма да принесеш сина си в жертва." Ето една похвална черта на Авраам! С това той показа, че е готов да пожертва и най-ценното, което имаше. Затова Авраам се нарича приятел Божи. Аз го наричам отец на вярващите, понеже беше човек на абсолютната вяра, човек без никакво съмнение.
Разбира се, вие ще приложите това Учение кой на което място се намира в живота. Вие ще опитате Бога и Той ще ви изпита. Да не мислите, че Той няма да ви изпита. Ще ви изпита като Авраам, ще ви изпита като апостолите, ще ви изпита като пророците. Всички ще минете през огън, седем пъти ще минете през огън. Като казвам, че всички ще минете през огън, вас ви е страх. Трябва да се мине седем пъти през Божествения огън! Това е най-голямото благословение. Това е свещеният огън на Любовта, който ще пречисти умовете и сърцата ви, за да разбирате хубавото у Бога и как трябва да го изпълните. Никога няма да бързате. Каквото и да вършите, не бързайте. Някой от вас е търговец, заплете се в сметките си, няма пари – отиде си вкъщи, стисне си главата – отчае се. Не стискайте главата си! Като дойдете вкъщи, седнете, отправете ума си към Бога, към своето разумно сърце, послушайте какво ще ви се каже да направите в дадения случай. Все ще получите един отговор. Майка сте, имате непослушна дъщеря. Не ¢ се карайте, не я молете да направи това-онова, но се обърнете към своето разумно сърце и го попитайте какво да правите. Може да минат ден, два, три, четири – ще дойде най-добрият отговор какво трябва да направите. Учител си, слуга си някъде, ученик си – каквото и положение да заемаш, не бързай.
Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че онези, които имат вяра, всякога се спасяват. Около двеста и петдесет-триста души офицери били осъдени от болшевиките на смъртно наказание. Отиват при един от тях. Питат го: „Вярваш ли в Бога?" – „Не вярвам." Теглят му куршума. Убиват го. Отиват при втори, трети, четвърти и все ги питат: „Вярвате ли в Бога?" – „Не вярваме." Най-после запитват един от тях: „Ами ти вярваш ли в Бога?" – „Да, вярвам!" – И се прекръства. „Най-после – намери се един да вярва в Бога. Хайде навън, не заслужаваш да те убием." Пущат го на свобода. Защо? – Господ пошепва на този, който убива: „Пусни този, той е Мой човек!" Този човек вярва в своето разумно

сърце, слуша своя вътрешен глас. Аз мога да ви приведа още много примери за съветите на разумното сърце, но тия примери имат сила в своето приложение. Аз зная колко е мъчно човек да приложи едно правило! Когато човек се разгневи, веднага идва съмнението, колебанието.

Във всичко в света може да се усъмните, но в Бога – никога! Бъдете готови да се жертвате заради тази велика Любов – заради Господа, Който съизволява да се ограничи, да дойде да живее в нас! Бъдете готови в дадения случай всичко да пожертвате заради Него! С това се е отличил Христос: „Дойдох да изпълня Волята на Онзи, Който Ме е пратил“, казва Христос. Най-после, когато Му казаха, че трябва да понесе кръста на страданията, каза: „Аз ще направя всичко, което Отец Ми е казал.“ Христос имаше знание, имаше и сила. Той казваше: „Не мога ли да поискам един-два легиона ангели да дойдат и да Ме освободят? – Мога, но няма да го направя. Аз ще предпочета позора, страданието, мъчението, но всичко това ще бъде за благото на Моите братя.“ Туй е Божествената воля! В какво седи Божията Любов? – В послушанието. Ще дойде ден, когато няма да има страдания. Христос вече няма да Го разпъват в света. Защо? Ами че няма такова дърво, на което могат да разпънат Христа! Този Христос, Който днес живее в сърцата и душите на 500 милиона хора, за Него няма такова голямо дърво, на което могат да Го разпънат. Той е достатъчно силен и Неговата сила ще се развие още повече. С тази сила можем да разполагаме и ние. Затова казва Христос: „Всичко, каквото попросите в Мое име, ще ви бъде дадено.“ В кое име? – В името на Божията Любов, в името на това разумно сърце, което е в нас. Ако имаш разумно сърце, Христос може да дойде и да живее в него.

Аз ви говоря, но ние не можем да ви наложим правила. Желая едно нещо от вас: да се надпреварвате в отдаване на почит един на друг. Това е първото нещо. Философия имате достатъчно, даже и за професори ставате; лекции може да държите, морал на хората може да четете, можете да тълкувате и Евангелието, но приложение ви трябва. Най-мъчното нещо е приложението, а това се изисква от всинца ви. Който приложи, той влиза във втората фаза. Който слуша разумното сърце, на него може вече да се говори. Добрите навици са това, на което може да разчитате. Трябва да знаете, че всички имате добри навици. Че ги имате, ето как ще ви докажа. Ако ви обидя, вие ще ми покажете как трябваше да постъпя. Ще ми кажете: „Трябваше да бъдеш по-мекичък.“ Щом ми четеш морал, значи имаш добър навик, знаеш как да постъпваш. Щом можеш да ми четеш морал, значи разбираш от добрите навици. Защо да не можеш да постъпиш така и ти? Всички знаем как трябва да постъпваме? Щом знаем, защо да не можем да приложим? Можем да приложим! И тъй, всички, без изключение, можете да приложите. Ние имаме добрите навици, имаме разумно сърце. Бог се е ограничил да живее в нас. Ако 2000 години след Христа кажем, че не можем да живеем един чист християнски живот, това е срам за нас!

Аз ви слушах преди лекцията, един брат каза: „Братя, да се помолим!“ Аз бих желал само един от вас да се помоли, а не всички. Един от вас би свършил цялата работа. Един трен колко души машинисти изисква? – Един. Ако всички станат машинисти, ще има караница. Един машинист е нужен! Той ще се качи на машината, а всички останали ще насядат във вагоните – и работата ще тръгне. Това добро сърце ще потегли; този лост ще

се съобрази с великия Божествен закон, а всички други ще стоят във вагоните тихо и спокойно. Вие ще кажете: „Ама да не направи той някаква погрешка.“ Историята, която ние знаем от хиляди години, показва, че всички онези, които са се ръководили от своето разумно сърце, са постъпвали разумно. Те никога не са създали някаква катастрофа. И затова псалмопевецът казва:“Млад бях и остарях, но не видях праведният да проси. Не видях човек с разумно сърце да проси, да е излязъл на поругание.“ Ако някой път праведниците са били излагани на поругание, то е било по простата причина да помогнат на своите братя.
И тъй, сега ще апелирате към вашите добри навици, които имате, към вашето разумно сърце. И после ще апелирате към Христа, към Този, живия Христос, Когото аз наричам Син на Любовта. Единственият Учител в света! Неговото име ние знаем, че е Христос, но Той има свещено име, което не смеем да произнесем. Когато се обръщам към Него, аз казвам: „Господи, с Твоето име, с което Ти си знаен само горе, на Небето, да бъде Твоята воля.“
Надпреварвайте се в почит! Това нещо е необходимо за българина. Между всички славяни те са най-груби. Това ще си го признаете. Няма никаква обида в това. Не е лошо да бъдете груби, но оглаждане ви трябва. За да се огладите, ще се надпреварвате в Божествената Любов. Тази Любов ще ви изглади. И тогава вие, като онази мида, ще направите от вашата грубост един бисер. Най-първо ще започнете с добрата обхода. Аз постоянно слушам да казват някои от вас: „Учителя спрямо някои е по-благосклонен, а спрямо други – не. Вие разсъждавате плътски. Ние не можем да бъдем благосклонни по лице. Божествената Любов действа еднакво към всички хора. Към всички хора Бог действа еднакво, но не всички хора еднакво проявяват Божията Любов. Следователно вашите души се различават по това, че някои са по-готови и затова Господ по-силно се проявява към тях. Обаче всички трябва да знаете, че имате една и съща възможност. Както Бог действа спрямо един ангел, тъй действа и спрямо един човек; тъй действа и спрямо растението, тъй действа и спрямо последното камъче – без никаква разлика. Аз не говоря за външния, за физическия свят. Аз говоря за живите камъни, за живите растения, защото на Небето и растенията говорят, и камъните говорят – и са живи.
Та всички трябва да проявявате вашите добри навици! И аз бих желал да изчезнат грубостта, хокането между вас. С това се нарушава Божията Любов. Всички хора се оплакват, казват: „Любов ни трябва.“ Ами че Любовта е между вас! Любовта е вътре във вас, проявете я само! Ами че кой е крив, ако вие имате един затворен кран и водата не може да тече през него? Водата ли е крива, или вие? – Отворете крана и вашето разумно сърце веднага ще проектира тия извори навън.
Първата черта и за младите, и за старите е да се надпреварват в отдаване на почит. Ученици, които не могат да се почитат един друг, не могат да почитат и учителя си. Ученици, които не живеят помежду си добре, не почитат и своя учител. Господ казва, че не е доволен от онези, които не Го слушат.
Сърцата на всички трябва да са готови да изпълняват Волята Божия. Всички трябва да изпълнят Волята Божия от Любов. Неговото царство ще дойде! Тогава всички ще се веселим. Това можем да го направим още тази вечер. Не, тази вечер е ден! Ние можем да

обърнем вечерта на ден.

Сега искам да остане в главата ви следната мисъл: всеки един от вас сам за себе си да разреши въпроса как да се обхожда с другите, а не как да се обхождат другите с него. Този е главният въпрос. Вие започвате обратно. Не, всеки един от вас от свое гледище да разреши как се обхожда с другите и дали Господ е доволен от неговата обхода. Аз не казвам, че Господ е недоволен, защото ако кажа, че Той е недоволен, това е съдене. Вие можете да изправите всички ваши погрешки. Тази вечер Господ ще вземе всичките наши грехове и ще ги хвърли зад гърба Си. Моментално ще стане това. Тогава ще се яви това ново състояние, ново раждане на човека, ще се зароди един нов подем в човешкия Дух. Новороденият човек ще бъде свободен от своите терзания, ще бъде радостен и весел. Това може да стане още тази вечер. Този въпрос може да разрешите още тази вечер. Онези, които са готови, да не отлагат. Пък онези, които не са готови – когато им дойде времето. Които са готови, моментално могат да разрешат този въпрос.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

Двадесет и четвърта лекция от Учителя

2 април 1924 г., София

1924_04_06 Добрата страна на страданията. Чистотата
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
6 април 1924 г.

ДОБРАТА СТРАНА НА СТРАДАНИЯТА ЧИСТОТАТА

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Тайна молитва.

Прочете се резюме от темите: „Възможностите на човешката душа“
За следния път ще пишете върху тема № 21: „Целите на съвременната наука“.
След това ще пишете върху тема № 22: „Приспособление на човешката душа“.

Природата има свои методи за нареждане на нещата. Например, по-твърдите вещества падат долу, по-леките остават отгоре и по този начин се нареждат. Когато говорим за приспособление, разбираме този естествен метод за нареждане. За да се хармонизирате, вие трябва да намерите нивото на окръжаващата ви среда и да знаете какво положение да вземете по отношение на нея. Ако искате да бъдете на повърхността, трябва да бъдете едно от леките масла. Тогава, дето и да ви турят, нищо не ще може да ви задържи долу, вие всякога ще изплувате на повърхността. И когато ние говорим за духовния живот, всякога разбираме именно това състояние на душата, в което тя може да изплува на повърхността на живота. Тъй че вие ще разсъждавате философски. Какво разбирате под думата „приспособление“? Може да философствате колкото искате, но маслото винаги ще изплува на повърхността. Същото нещо е и в духовния живот: когато човек се повдига в една по-висша среда, когато човешките мисли и желания напреднат, то и душата на човека функционира правилно. Всеки от вас трябва да прави такива опити, да следи своите състояния. По този начин вие може да измените едно ваше настроение.

Защо иде лошото настроение? Три състояния влияят върху човека. Първото състояние се предизвиква от тялото, т.е. в кръга на тялото вие имате едно неприязнено чувство – изпитвате някакво страдание или скръб. Вие страдате и не може да си дадете сметка защо страдате. Вие сте в положението на една мишка, която се намира в капан. Тя се чувства стеснена, ходи, обикаля, прегризва железните пръчки на капака, но не може да излезе. У нея се забелязва известен страх, че не може да се освободи. Това е страдание на тялото. Всички вие имате такива страдания на тялото и ги считате за много важни, но трябва да знаете какви са качествата на тия страдания. Защо идват страданията и радостите? И затова трябва да си дадете отчет. По този начин вие ще дойдете до областта на разумното сърце, което започва с тези размишления. И най-после, след тези размишления вие ще дойдете до положение да схващате смисъла на страданията и да ги разграничавате. Това аз наричам положение на Духа – когато вие разбирате вашите страдания и сте техни

господари, може да ги изменяте. Запример, има атлети, на които, ако турите на ръката желязна халка, достатъчно е само да свият пръстите си и халката се счупва. Лесно се освобождават те от такъв род страдания.

Първото нещо за вас: вие трябва да се справяте със страданията на тялото. Запример,както сте сега в зданието, ако дойде някой и каже изведнъж: „Пожар!" – какво ще направите? Вие няма и да помислите, ще хукнете да бягате. Защо трябва да бягате? Спрете се, помислете малко. Има ли повод за бягане? Ами еди-кой си казал. Та що от това? Този повод не иде от тебе. Някой ти пошепнал нещо и ти веднага изкачат навън, но виждаш, че няма никакъв пожар. Всяко действие или всяка мисъл, или всяко желание в нас трябва да произлиза от дълбочината на нашия дух, отвътре. Ако нещо отвътре ми каже, че има пожар, аз ще го послушам; но ако някой отвън ми пошепне, че има пожар, аз няма да го послушам, докато не проверя. Това е нашепване от обикновения ум.

Та всички вие виждате какво несъгласие съществува помежду ви. Аз наблюдавам вашите тела, виждам, че те не си хармонират. Това не е по ваша вина, но някои от вас са по-интензивни, а някои – по-малко. Тия от вас, които са изучавали електричеството, знаят, че ако се пусне силен електрически ток през слаба жица, тя ще изгори. Значи, жицата трябва да съответства на напрежението на електрическия ток, иначе той произвежда разрушение. Затова и вие трябва да постъпвате много внимателно, както към себе си, така и към другите. Запример, някой път искате да ви се каже някоя истина. Може да ви се каже тази истина, но ако се пусне един такъв силен ток – защото истините са свързани с голямо напрежение – тогава мислите ви ще се превърнат на сили, които ще минат през вашата нервна система; вие не ще можете да издържите и ще произведат съответен ефект.

Аз съм ви привеждал няколко пъти примера за онзи евангелски проповедник, който се молил на Бога да му се отдаде случай да изпита какво нещо е посещението на Духа. Той сам разправяше тази своя опитност. Цели 10 години се молил за това нещо и най-после една вечер имал такова посещение. Но когато Духът дошъл, той легнал по корем и викал: „Стига, Господи, ще се стопя!" Какво разбрал той от тази своя опитност? Ето защо в окултната наука казват: трябва да изучавате силите на природата и да не си играете с тях. Те не са играчка. Това са динамически сили, с които човек трябва да бъде много внимателен. Те са свещени работи, не са област в която може да пипате както искате. И Мойсей който беше посветен в Египет в тайните на Бялото Братство дълго време трябваше да седи в пустинята, и тогава едва му се разкриха някои тайни при къпината. Той чу глас, който му каза: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято". Следователно, когато вие се доближавате до тия свещени области, трябва да бъдете чисти. Чистотата не изключва живота, но го осмисля. Всички ще знаете следното правило: онова, което дава ценност на човешката душа, на мъже и на жени, на млади и стари, е чистотата. Докато човек е чист, всеки може да го обича; стане ли нечист, всеки го отхвърля. Това може да го проверите. Следователно чистотата е една необходимост, за да може да се прояви във вас разумната Любов. Вън от чистотата любов и разумност не могат да

съществуват. Туй е едно качество, което всички трябва да имате. Ако го нямате, трябва да го придобиете. Като ученици вие трябва да бъдете чисти. Не казвайте, че не можете да бъдете чисти. Можете да бъдете чисти! Че то е ваше право, гражданско право. Само по философски път на мисълта вие сте дошли до онова погрешно схващане, че не можете да бъдете чисти. Вие се заблуждавате от окръжаващата ви среда. Вашите погрешки не могат да ви направят нечисти. Докато аз действам принципално, докато сърцето ми не е разделено, докато имам само една свещена мисъл – да любя Бога и чрез тази любов да обичам всички, аз имам чистота в себе си. Но почна ли да се съмнявам дали има Бог, дали хората са искрени, чистотата изчезва.

Та ще знаете: когато страдате – това е тялото което страда. Някой дойде при мене, казва ми: сърцето ме стяга. Това е тялото, което страда. Почни да разсъждаваш върху страданията. Поразчепкай ги малко! Да кажем, че някой те хванал за ръката и те стиска силно. Защо прави това? Опасява се от тебе. Ти пък го хвани по-силно. Той стиска, и ти стискай. Аз съм виждал някои майки да постъпват така с децата си. Детето я ухапе, тя го хване за ухото с ноктите си. То стиска, и майката стиска, докато най-после то заплаче – боли го. Щом това тяло те хапе, и ти стискай. Кажи му: не хапи и няма да плачеш – нищо повече. Тъй трябва да говорите на тялото си. То е разумно и трябва да разбере, че ние сме господари, а не то – нищо повече! „Ама то страда!“ – Ние ще отмахнем тия страдания. „Радва се!“ – И ние ще вземем участие в тази радост. Тъй е. И скръбта, и радостта трябва да имат своя стойност. И скръбта, и радостта трябва да бъдат разумни.

Сега, като дойдете до страданията, вижте причините защо идват тия страдания и не ги преувеличавайте. Не казвайте: моята работа се свърши! Как, че твоята работа едва сега започва. Ама струва ми се, че умът ми ще хвръкне. Чудна работа! Това страдание се отнася до тялото. Ти ще го отнесеш сега до разумното сърце и най-после ще считаш, че това страдание е качество на душата. Ако го издържиш, ще почнеш да се радваш, че страдаш; ще станеш по-чувствителен и ще влезеш във връзка с разумните същества. По-рано ти беше безчувствен, чакаше да ти заколят една кокошка и казваше: хубава е тази кокошка! Или запитваше: агнето заклахте ли? А сега, като дойде някое страдание, което те засяга, казваш: значи и тази кокошка страдала! Тъй че чрез страданията ти се сближаваш и свързваш с окръжаващите хора, които са близо до тебе. Следователно днес страданията са едно благо за нас, което природата употребява. Без страдания вие ще останете чужди един на друг и никога няма да се разберете.

И тъй, най-първо имате страдания на тялото. Техните качества се разглеждат от сърцето, което отпосле ги превръща в добродетели. Страданията и радостите на тялото образуват най-простия материал, от който сърцето съгражда своите добродетели. Те са, значи, материалът, върху който сърцето ще работи. Добродетелите пък стават градиво за Духа, за да създаде Той своите велики мисли. Всичко това е свързано едно с друго. Не страдате ли и не се ли радвате, сърцето не може да създава добродетели. Нямате ли добродетели, вашият дух не може да прояви своята мощна сила. Това е естественият ред на нещата. Вие

ще опитате тия неща. Почнете да мислите върху някое страдание и ще го превърнете в радост. Засега вие сте в тази фаза на живота, когато страданията идват върху ви, но те са едно незаменимо благо за вас. Ще бъдете смели и решителни, да изнесете тия страдания по един най-естествен начин. Само тогава сегашната наука има смисъл.

Сега, колко желания и мисли има, които ви смущават! Ако при вас дойде някоя по-чувствителна душа, тя ще констатира една натегнатост. Вие се събирате заедно, но всичките ви връзки са още официални. Аз ги наричам неорганически, механически, връзки по необходимост. Това става и в света. Някой път, по необходимост, се събират хора от противоположни лагери и създават помежду си отношения, като че живеят в съгласие. Но в школата вашите отношения трябва да бъдат разумни, понеже те са условия, при които вашият характер може да се прояви. Ако тук не можете да научите законите, в природата ще ги научите, само че там това ще ви отнеме много дълъг период от време и ще преживеете може ой 10 20 100 пъти по-големи страдания, и пак ще дойдете до същите резултати и заключения. Като четете Стария Завет, ще видите каква е била школата на пророците. Всички пророци, които са били определени да повдигнат някого, всякога са бивали поставяни на големи страдания и изпитания, тъй наречени „вътрешни изпитания“, за да се приготвят за живота, да разбират законите на природата и да изпълняват волята Божия. Положението им не е било много розово, но те са били хора със силна воля.

Трябва да знаете, че първото нещо, необходимо за вас, е чистотата. Ако искате да бъдете обичани, чистота ви е необходима. Ако искате да бъдете запазени от болести, чистотата ви е необходима. Тази идея трябва тъй да залегне у вас, да знаете, че друг път няма. И сега, аз бих желал онези от вас, които правят опити, да бъдат като първите пъпки, които се разцъфтяват, та да може по този начин един на друг да си помагате. Щом имате това истинско разбиране за нещата, вие ще бъдете в сила да помогнете комуто и да е.

Следователно ще изучавате приспособленията, т.е. условията на живота. Ще изучавате и свойствата на елементите. Ако ставате твърди и жестоки в себе си, трябва да знаете, че имате много неорганическо желязо. Ако въображението, или фантазията ви става анормална, среброто ви се увеличава, т.е. имате повече сребро в кръвта си. Ако мислите, че сте някой голям философ или гений, много неорганическо злато е влязло в кръвта ви. Всичките елементи в човека са точно математически определени – ни повече, ни по-малко. Природата не търпи излишък. Колко атома злато трябва да има човек в кръвта си, колко атома желязо – всичко това е точно определено. Когато човек достигне своето съвършенство, елементите са съразмерно, хармонично разпределени в кръвта му. В обикновените хора всички елементи не са тъй хармонично разпределени, вследствие на което се раждат разни дефекти в характера им. Когато желязото стане органическо и се увеличи, човек става по-устойчив, по-твърд – повече издържа. Ако среброто, което влиза в състава на кръвта, стане органическо, у човека се развива въображението. Влиянието на месечината върху него е силно. Астролозите казват, че месечината била майка на

въображението. Та мнозина от вас трябва да преустроите телата си. Това е доста трудна задача, с която съм ви занимавал толкова години, но същевременно тя е задача, която може да се разреши разумно. Тя няма да се разреши в един или в два дена, нито в една година, но ще се разрешава постепенно.

Ще ви дам едно разяснение: имате някакво неразположение. Трябва да знаете какво е това неразположение и как се лекува. Ако имате неразположение на сърцето, туй неразположение се лекува лесно, но има и такива състояния, които траят по-дълго време: може би час, два, ден, седмица, месец, а понякога и година. В такъв случай, когато минавате през тази криза, ще намерите едно лице подобно на вас, една близка вам душа, която може да ви помогне. Все ще намерите един ваш приятел, който има отлично състояние, разположение на духа, който ви разбира, влиза в положението ви, обича ви и с него ще дружите. Няма да дружите с някой песимист. И като отидете при този ваш приятел, вие ще изпитате едно разположение на душата си. Ще дружите с този човек, и той ще ви служи като ограда, докато вашата рана оздравее. Човек може да се нарани и в духовно отношение. Тогава се раждат състояния на душевна болезненост. Те се раждат и у млади, и у стари. Някой път тия заболявания се лекуват мъчно, но все-пак могат да се лекуват. Ще потърсите, значи, само един такъв приятел, не двама; за вас е достатъчен един приятел. И тогава не разправяйте състоянията си комуто и да е, но бъдете искрени само към тази душа, сродна на вас. Разчитайте на нея само заради чистотата и добродетелите ѝ. Ако тази душа ви бъде приятел в пълния смисъл на думата, тогава болките на сърцето ще се лекуват лесно, а болките на тялото ще се лекуват още по-лесно. Но влезете ли в света, ще се пазите, защото най-първо окръжаващите ви хора ще искат да ви извадят от това място, в което се намирате. Те ще ви поставят на изпит. В светския дух има едно разположение да разчепкват идеите на хората, да видят доколко те са устойчиви в своите идеи и оттам си правят заключенията. Ако си ученик или студент и се занимаваш по-сериозно с окултната наука, другите студенти ще почнат да говорят за теб и да казват: оставете този човек, той е голям философ! Ще гледат доколко можеш да издържаш. Ако имаш силна воля или дълбоко схващане на нещата, ще издържиш ден, два, седмица и повече, и тогава те ще изменят своето разположение. Но изгубиш ли равновесието си, те ще кажат: разбрахме колко си силен. Те ще изпитат задоволство, че са намерили човек, с когото могат да си играят. Един ученик от окултната школа може да стане обект за присмех на другите хора, но той трябва да се пази от това. Той трябва да се повдигне в себе си и в края на краищата всички да познаят, че у него има нещо повече, отколкото у тях.

Та ще се привикнете да влизате в положението на другите. Затова трябва да приложите Любовта, да пуснете този ток. Ако е въпрос за пущане на електричество, вие знаете как става това, но как се пуща Любовта, това трябва да учите. Най-първо ще се научите да превръщате вашите състояния. Постарайте се да измените всяко ваше неразположение – и най-малкото дори. Това ще правите, когато сте свободни и няма с какво да се занимавате. Когато направите първия опит и видите, че сте превърнали едно ваше

състояние, ще почувствате голяма радост в себе си, като че сте направили някое ново откритие. Може да направите един опит, 2–10–15 опити и всички да бъдат безрезултатни – това да не ви отчайва. Продължавайте опитите. И от първия опит, в който сполучите, ще добиете твърда вяра, че от вас може да стане нещо.

Сега природата ви е турила известни настроения – те са хубави, но настроенията са чужд капитал. Вие отивате в една гостилница, дето някой господин ви угощава. Вие разчитате на него, доволни сте и казвате осигурих се! Не, този господин може да ви угости само един път, после ще търсите друг някой да ви нагости. Ти не разчитай на този господин, не си осигурен. Утре ще се намериш пред нова мъчнотия. Днес той ще ти даде, може би, много блюда с ядене, но на следния ден няма да имаш нито едно и това ще предизвика по-голямо страдание в теб. Затова, човек трябва да се научи сам да си изкарва прехраната. Неговата прехрана се намира в живата природа.

Сега аз ви препоръчвам най-малките опити, понеже за големи опити се изискват големи знания. И природата изобщо е много внимателна, тя не позволява да се правят големи опити. Тя допуща да се правят само малки опити. Големи опити могат да правят само напредналите души, те имат голям кредит, а обикновените хора ще правят много малки опити. Природата е щедра, всякога позволява да се правят малки опити.

След като учите известно време окултната наука, най-първо у вас ще се роди известно съмнение, едно недоволство в душата ви, ще се яви една сила, която ще започне да ви тласка към периферията, ще искате да бягате от класа и ще казвате: мястото ми не е тук, аз трябва да напусна този клас. Тия около мен не са такива, каквито си мислех. Но закон е: човек не може да бяга от себе си. Това състояние се дължи, според мен, на набиране на известна енергия, която не може да се асимилира от окръжаващата ви среда. И тия енергии причиняват туй болезнено състояние у човека. Например, аз забелязвам в класа много от вас имат силно развити лични чувства, вследствие на което се зарежда голям индивидуализъм – всеки мисли само за себе си. Вие говорите за духовен живот, но личният елемент е на първо място. Дето и да ходите, личният елемент изпъква несъзнателно във вас. Но понеже се проявява и моралът, вие казвате: аз искам да бъда откровен, трябва да говоря истината. В същност и тук личните чувства може да ви заставят да изнесете недостатъците някому във форма на истина. И този човек, обаче, ти казва същото, докато най-после се скарвате. То е, защото вие не се изказвате чрез закона на добродетелта. Ти изнасяш неговите недостатъци като някакъв дефект. Въпросът не седи така, аз ще ви дам по това обяснение. Да допуснем, че вие сте един работник, когото наемат да работи на лозето. Вие копаете донякъде хубаво, но случва се нещо през деня, дойде ви някоя мисъл, която ви отклонява от работата, и вие оставяте 20–30 чукана неизкопани. Вие, обаче, мислите, че лозето е прекопано и си отивате. Аз минавам, разглеждам работата ви и виждам, че лозето е недоизкопано. Какво трябва да направя? – Трябва да довърша вашата работа. Ако забележа вашата погрешка в книгата си, ще кажа: ти не прекопа всички чукани, направил си една голяма погрешка. Подобава ли ти да

вършиш такива неща? Започна ли да те морализирам, това не е разрешение на въпроса. Щом съм видял твоята погрешка, трябва да я изправя – нищо повече!

Сега вие готови ли сте да прекопаете тия 30 чукана на приятеля си? Няма нищо по-лесно от това да прекопаеш 30 чукана. Но във вас ще се зароди друга мисъл, запитвате: какво ще стане, ако всеки от нас остави по 30 чукана неизкопани? Нима целият клас все чукани ще копаете? – Изключение е то, у едного само ще се случи това нещо. Правилото е следното: ще довършиш работата на приятеля си! Ако постъпвате тъй, когато видите някакъв дефект у когото и да е, няма да бързате да му го казвате. Не е хубаво да изнасяш дефектите на хората. Аз зная, ти задържаш тази погрешка в душата си, но проучи най-първо де седи вината, защо този твой приятел или познат има тази погрешка, кои са причините да има той този недостатък и т.н. Проучи я издълбоко! След като проучиш дълбоко причините, ще разбереш законите, защо и за какво този човек греши и как можеш да му помогнеш. Само така ще постъпиш по един приятелски начин. Да допуснем, че днес някой между вас е весел, но на втория ден той изпадне духом, става песимист, отчайва се. Минава някой покрай него, казва му: какво си се отчаял? Не, това не е лекуване. Ти, като минеш покрай своя приятел! даже не забелязвай, че той е песимист, считай, че е весел. После, постепенно проучи причините и последствията за неговото състояние и след това пристъпи да му разправяш какво да прави. Нека се минат един, два, три, четири и повече дни и тогава, ако искаш да му направиш бележка, направи я; пък ако мине без бележка, още по-добре. Аз мисля, че този е истинският път, с който може да си служите. Това са начини, методи.

Някои казват: да направим това, да бъдем герои! Добре, подложете, например, на опит вашия страх, дали ще можете да се освободите от него. Нека ви изпитат! Вие седите в къщи, някой дойде отвън и ви казва: стаята ви гори! Ще видите дали ще запазите хладнокръвие. Вие трябва да бъдете хладнокръвни, да знаете, че и да гори, може да я изгасите. Ще видите де гори, ще проучите положението, няма да бягате веднага навън. Ти можеш да загасиш този пожар. Знаете ли защо аз ви говоря за пожара? Ами гневът е най-ужасният пожар в човека! След едно разгневяване човек всякога боледува, много клетки пострадват в организма му и той се усеща неразположен. Човек трябва да изправи много мисли в себе си, да се повдигне. Засега у всички ви стават пожари. Тулумбите ви с вода трябва винаги да бъдат готови. В Америка всички колегии, всички университети имат такива тулумби. В случай на пожар всеки студент знае как да употреби тулумбите, за да помогне. После, във всеки пансион, който има 3–4 етажа, също така всеки пансионер знае де се намират тулумбите. Ако пожарът е голям, че не можете да го изгасите и става опасен за живота ви, ще ви покажат де са стълбите, през които можете да избягате на улицата. Предупреждават ви, как да постъпите. По същия начин «вие трябва да знаете де са вашите тулумбички. Разумно трябва да се действа срещу всяка гневлива мисъл, която може да ви дойде. Колко е приятно, когато човек почне да влада себе си, когато съзнанието му е будно! Можеш ли да се справиш с един пожар, след това усещаш в себе си приятност, че си използвал правилно тази енергия, че си я превърнал в добро. Така

човек започва да се чувства силен. Това са малки опити, които може да правите във вашите лаборатории. Масоните имат обичай, когато приемат някого в ложата си, за да го изпитат дали е смел, те му превързват очите, въвеждат го в едно подземие, дето има една лъскава, остра сабя, направена, обаче, от книга, и му развързват очите. Той вижда пред себе си човек със сабя, който иска да го промуши. Ако е страхлив и почне да бяга, всичко е свършено, не го приемат в ложата си, но ако е смел, те го мушват с тази сабя и той остава неповреден. След това го приемат. Някой път нему се струва, че сабята излиза от другата страна на тялото му и се попипва. Така и природата понякога прави такива опити. Ако иска да ви изпита, приготвя такива книжни ножове. Няма да бягате, ще знаете, че това е книжен нож. Най-първо ще проучавате вашите страдания, към кой род спадат. Има много страдания, които са само като метод, начин за уякчаване на вашите добродетели, за калене на волята ви.

Сега, знаете ли по какво се отличава безстрашливият човек? Безстрашието е качество на сърцето. Само добродетелният човек на Любовта е безстрашлив, а който няма любов, той всякога е страхлив. Хора без любов са най-големите страхливци, а хората на Любовта са смели и решителни. Някои хора минават за големи герои, обаче те нямат любов. Разправяше ми един полковник една случка от последната война. В Македония имало сражение. Като падали гранатите, всичките му членове треперели, едва се въздържал да не извика, но мълчал – честолюбието му не допущало да се покаже страхлив. Мислил си: какво ще кажат войниците и другите офицери за мене? Най-после той вижда един генерал, който също тъй треперел. Той го запитва: страх ли те е? – Не ме е страх. Обаче и двамата треперят. Това не е безстрашие. Безстрашливият човек е тих и спокоен. У него се забелязва едно вътрешно спокойствие и присъствие на духа. И човек трябва да прави опити веднъж, дваж, три пъти, сто пъти, а може и хиляда пъти, докато най-после добие туй състояние – спокойствие на духа. Тогава ще усетите един вътрешен мир, една вътрешна радост, че сте надделяли на страха си и Любовта е станала господар на вашето сърце.

Днес ви говоря върху тия неща, понеже вие минавате през най-гъстата материя, през която човешкият дух може да мине. По закона на еволюцията част от човечеството е минала през тази гъста среда, но цялото човечество трябва да мине през нея и да излезе, както евреите, на другия край на Червеното море. Някои от вас едва сега ще се гмурнат в тази вълна. Всички трябва да минете през Червеното море. След вас иде Фараон със своята войска, а пред вас е неизвестността, отвореното море. Вие ще минете през този път и трябва да бъдете смели и решителни. После ще отидете в пустинята – това е чистият живот. След това ще влезете в Ханаанската земя – смисълът на истинския живот. Но трябва да минете през морето, за да придобиете чистотата в живота. Защото животът без чистота остава всякога неразбран. И ако вие искате да бъдете разбрани, да прекарате тъй, както вашите убеждения ви учат, трябва да имате абсолютна чистота. Чистотата, това е гражданско право за всяка душа, за всеки един от вас.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

25. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 6.IV.1924 г. в гр. София
Книги:

* Добрата страна на страданията. Чистотата

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_04_06 Кажи само реч
неделна беседа

КАЖИ САМО РЕЧ

Отговори стотникът и рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч, и ще оздравее момчето ми."*)

Две положения са важни в живота: отрицателното и положителното. Стотникът разсъждавал правилно, разумно, логично. Той съзнавал, че силата на Христа не е във влизането в дома му, но в речта, която може да каже. Следователно, и нашата сила не е в тялото, нито в ръста, нито в пълнотата ни, нито в нашето богатство, но в разумността, която проявяваме в своя живот. Всеки човек, какъвто и да е, дължи своето величие на три съществени фактора: на своя ум, сърце и воля. Например, казват за някой лекар, че е знаменит, прочут. – Защо е прочут? – Защото е умен, знае как да използва четирите важни, основни елементи в природата – светлината, въздуха, водата и храната. Ако болният не използва тези елементи, колкото лекари да го лекуват, техните усилия ще бъдат безполезни. Ораторът или проповедникът, колкото и да са велики, без тези елементи нищо не струват. И те дължат величието и силата си на тях. Ще възразите, че светлината е външен елемент. Обаче, ние говорим за вътрешната сила на светлината, за това, което тя произвежда в съзнанието на човека.

Какъв е смисълът на сегашния ни живот? – Всеки има свой идеал и според него се определя и смисълът на живота му. Всички същества, от най-големите до най-малките, имат свои стремежи, свои цели. Въпреки това, никой не може без светлина. Пътуваш вечер през една тъмна, мрачна нощ, всеки момент може да объркаш пътя си. Далеч някъде виждаш една малка светлинка. Единствената цел, която имаш в този момент, това е малката светлинка. Ти се отправяш към нея. Какво ще стане с тебе, ако тази светлинка изчезне моментално? Спираш се изненадан, не знаеш, коя посока да поемеш. Стоиш и чакаш, дано отново блесне светлинката. Щом се появи, ти пак тръгваш. Следователно, смисълът на живота, особено в тъмната, мрачна нощ, е светлината, която свети някъде далеч на хоризонта. – Коя е причината за явяването и изчезването на светлината? – Зависи или от мястото, или от самия човек. Ако пътят, по който вървиш, не е равен, светлината ту ще се явява, ту ще изчезва; ако съзнанието ти не е будно, светлината пак ще се явява и изчезва – става прекъсване на светлината в човешкото съзнание. Като се качваш нагоре, светлината свети и ти показва пътя; като слизаш, тя постепенно изчезва. Същото става и в психичния живот на човека, поради което той ту губи идеала си, ту го намира. Казваш: Изгубих идеала си. – Не си го изгубил, но пътят, по който вървиш, е хълмист, срещаш съпротивления. Когато слиза в материята, човек губи своя идеал. Няма нищо по-тежко в живота за съзнателния човек от това, да изгуби своя идеал. Той може да живее в охолство, да разполага с богатство, но щом изгуби идеала си, и животът му се обезсмисля. Той винаги ще чувства празнина, която с нищо не може да се запълни. Това са положения,

които всеки е опитал.
И рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч." Само една дума искал стотникът от Христа. Питам: Кое е онова, което повдига човека? Кое е важно за вас: каквото вие мислите за мене, или това, което другите хора мислят? Над всичко е важна онази Божествена светлина и топлина, онзи жив хляб, онази небесна манна. Те слизат до човека, те създават условия за живот в него. Питат ме, какво мисля за Христа. – Какво мисля за Христа? Че и хората, от две хиляди години мислят нещо за Христа. Отворете книгите, да видите, какво са писали и пишат за Христа. Всички тълкуват въпроса, кой е Христос, дали, наистина, е Син Божи. Половината човечество е на едно мнение, другата половина – на друго мнение. Едни-други се убеждават и не могат да се убедят. И едните доказват въпроса, и другите го доказват, но в доказателствата им има нещо криво. Това, което Христос внесе в живота, то е разумната любов, т.е. любовта в Божествения живот. Любовта е достояние за всяка душа. Явиха се различни тълкуватели на Христовото учение, но не засегнаха същественото. Те се занимаваха с неговата външност, с каква тога бил облечен, на какъв кръст бил разпнат и т.н. Мнозина и до днес още носят този кръст на врата си, особено в трудни моменти, когато отиват на бойното поле, когато боледуват. Въпреки това, кръстът не им помага: много войници умряха на бойното поле. Ако те бяха приели любовта в себе си, нито един от тях нямаше да умре.

„Кажи само реч." Под „реч" стотникът разбира разумното. Неговото момче е болно. От какво? Съвременните хора не са ли болни? Чудно ви се вижда това, нали? Каква по-страшна болест има от неразбирането? Днес хората един с друг не се разбират. – Защо? – Болни са те. Кой ще слугува на тези болни. Необходимо е да влезе разумността между тях. Наша задача е да покажем на хората истинския път за лекуване. Нужна им е светлина, чист въздух, чиста вода и здравословна храна. Това са четири елемента, които, правилно преведени в духовния живот, ще разрешат всички важни въпроси. Днес съществуват различни течения в живота, които го обясняват от различни гледища, с различна светлина. Добре е човек да се занимава с всичко, но той трябва да разрешава основно въпросите. Той трябва да изхожда от една здрава, непоколебима основа. Щом нощта е тъмна, мрачна, той се нуждае от една малка светлинка, към която да се стреми. Неговата посока трябва да бъде точно определена. И вие трябва да знаете, че вън от разумната любов, животът няма никакъв смисъл. Човешката любов сте опитали вече. Майките от години раждат, но коя майка е доволна от своите синове и дъщери? Хората са живели за своето отечество, издигали са велики империи. Това е светът, който те са съградили, но коя империя е доволна от тази любов? Империята не е в състояние да задоволи любовта. Това показва, че и досега хората се скитат в илюзиите на живота, далеч от същественото. Тази е причината за вътрешния страх в човека. Всеки се стреми да се осигури по някакъв начин. Според мене, най-малко трябва да се мисли за осигуряване. Разумните хора няма защо да се осигуряват. Ако всички хора биха живели по Божествените закони, за всички щеше да има достатъчно. Богата е земята, тя разполага с неизчерпаеми енергии. Тя напълно би задоволила нуждите на цялото човечество. Обаче, неразумният човешки живот е разделил хората на лагери: на богати и бедни, на учени и прости. Действително,

има разлика между учени и прости, но срещал съм учени, лишени от права, трезва мисъл, както и такива, със здрава, положителна мисъл.

„Господи, кажи само реч." И вие често се намирате в безизходно положение, като този стотник. Към кого ще се обърнете? Ще кажат, че сте малодушни, че търсите помощ отвън. Кой човек не се нуждае от помощта на разумните хора? Аз не съм срещал човек, който сам да разрешава задачите си. Някой се моли на Бога, но за него казват, че е глупав. Казвам: Глупав е, защото се моли на Бога. Ами ако се моли на човек, като тебе, не е ли глупав? Това не показва, че не трябва да се молиш на човек. Ще се молиш на брата си, и той ще се моли на тебе. Това е в реда на нещата. По-добре е, преди да ни се моли нашият брат, да разберем нуждите му и да ги задоволим.

Сега вие искате да заповядвате на любовта и казвате на ближния си: Ти трябва да ме обичаш. – Няма закон в света, който да регулира любовта. Единствената сила в света, която не се подчинява на никакви закони, това е разумната Божия Любов. Всичко, което осмисля живота, това е разумната любов. Тя прави хората безсмъртни. Който възприема любовта, той влиза в рамките на Божествения живот, дето всичко е хармония, дето няма смърт. Под „смърт" разбирам всичко онова, което ограничава човешките мисли и чувства. Привидно, човек може да е спокоен, да се мисли свободен, но вътрешно той се терзае. Някой външно е спокоен, но в стомаха нещо го гложди – вътрешно е неспокоен. Тази болка може да го заведе на онзи свят. Лекарят констатира, че този човек има тумор в стомаха и трябва да го оперират. Сигурен ли е той, че след операцията ще оздравее? За другиго казват, че има тумор в мозъка. И него трябва да оперират. Сигурен ли е той, че като извадят тумора, ще оздравее? Бръкне ли лекарят в мозъка, всичко се свършва с този човек. Той може да остане жив, но разумното го няма вече. Лекарите и досега продължават да бъркат в светите места на човека. Те са бъркали и в гърдите, и в стомаха, и в мозъка, и в очите, и в ушите на човека. Няма тайно място в човешкия организъм, дето лекарите не са бъркали. И след това говорят за морал! После всички се питат, къде е човекът. Човешкото тяло е къща, но човекът не е там. Обаче, има едно място, дето лекарите не могат да бъркат. То е свещеният храм на човешката душа. Когато се прави операция на човека, святото в него, т.е. неговата душа, излиза навън. Когато разпнаха Христа, Божественото, т.е. Неговата душа Го напусна. Божественият Дух излезе от Христа и Го остави сам. Много естествено, Божественото не могат да разпнат. Никой не може да се докосне до Него. То прави човека силен, мощен. Всички хора се подчиняват на Божественото Начало в себе си. Затова в Писанието се казва, че двоеумният е раздвоен в своите пътища. – Защо е така? – Божественото не е в него. Такъв човек едно говори, друго разбира. Говори за Любовта, а крие в себе си нещо користно. Това не е любов. Любовта подразбира единство в целокупния живот. Единството осмисля живота. То го прави красив. Дето има единство в музикалните тонове, там има хармония. Дето има единство в мислите, чувствата и постъпките, там има хармония. Ако имаше единство в целия живот, той щеше да има друг израз.

Две неща спъват човешкия живот; те са го спъвали в миналото, спъват го и сега. Едното е, че хората не устояват на своите обещания – верността към Бога. Другото е, че не устояват на своя велик идеал. Ще ви приведа един разказ от египетската история. Някога, фараонът Хаки Бал искал да изпита верността на своите поданици, също и на своите слуги. Една вечер той извикал тайно при себе си, един от верните си поданици, Озирис Бен, и му казал: Искам да те поставя временно да управляваш държавата вместо мене, без да подозират това моите поданици. Ще управляваш, както намираш за добре. Ще разполагаш, както знаеш, с всичко, което имам. Питам: Колко верни поданици може да има един цар? Ако остави един да управлява вместо него, да разполага с всичката му власт и богатство, без да злоупотреби с тях, как би постъпил той? Озирис Бен е постъпил разумно. След една година царят се върнал, и Озирис Бен му предал всичко в изправност. В ума и сърцето на този верен поданик не се явила никаква мисъл, никакво желание за обсебване на царския трон. Той стои по-високо даже от своя цар. Той си казва: Това място не е мое, то принадлежи на друг. Като заел мястото си, Хаки Бал си казал: Намерих един верен човек в света. На него всякога мога да разчитам. И аз ви казвам: Този идеален образ на истински човек е от мъжки пол.

Сега ще приведа друг разказ, пак из египетския живот, дето се разказва за една идеална жена – египтянка. Тя живяла във времето на Рамсез Салу – египетски фараон. Наричала се Елтамар, най-бедната мома в Египет. Същевременно, тя била толкова благородна, умна и красива, че обърнала внимание на младия фараон, Рамсез. Той се влюбил и пожелал да се ожени за нея. Тя му отговорила: Аз мога да се оженя за най-умния човек, макар и беден. В моите очи ти не минаваш за толкова умен. Ако не намеря такъв човек, няма да се оженя. Такъв трябва да бъде идеалът на човешката душа. Следователно, ако и вие имате верността на Озирис Бен и идеала на Елтамар, съвременният свят щеше да бъде съвсем друг, в сравнение със сегашния.

Днес всички говорят за Христа, за Неговата любов, а какви ли не измислици, изопачени неща се пишат във вестниците. Едва чуят нещо от мене и бързат да го предадат в изопачен вид. Защо изопачават думите ми? – Защото само външно, механически ги разбират. И след това, пак продължават да говорят за Христа, за Бога. Ние не говорим за Бога, а за Любовта. Без любовта никой не може да разбере Бога. Като обичаш някого, ти си готов на всички жертви за него; наричаш го с най-хубавите имена. Ако не го обичаш, не си готов на никаква жертва, не виждаш нищо хубаво в него. Само любовта разкрива нещата. Тази е причината, дето човек греши по отношение на любовта. Любовта с нищо не се подкупва. Ако момата иска да привлече момъка чрез външната си красота, тя се лъже. Ако богатият момък иска да привлече красивата мома със своето богатство, той се лъже. Ако ученият иска да те привлече със своето знание, а светията със своите добродетели, и двамата са на крив път. Единственото нещо, което може да привлече човека и да преобрази неговия живот, това е великата, разумна любов, която действа вътре, в самия човек. Тя се проявява или по пътя на необходимостта – пътят на човешкото минало, или по пътя на сегашния живот, или по пътя на бъдещето. Миналото е законът

на необходимостта, настоящето е Божественият Промисъл, а бъдещето – законът на Божията Любов. Значи, миналото, настоящето и бъдещето са трите посоки на Любовта. В закона на необходимостта има мъчение. Колко моми и момци са осакатени от човешката любов! Колко млади хора срещате с изгорени лица от ревност! Колко сърца е промушила ревността със своя нож! И тази любов минава за чиста! Не, в закона на необходимостта няма истинска любов. За да излезеш от тази любов, трябва да живееш в настоящето, дето работи Божественият Промисъл. В тази любов всички хора влизат като членове на едно семейство; всички са под закрилата на Божия Дух. От тази любов ще влезеш в закона на свободата, дето всички хора, всички живи същества имат еднакво право на живот. Всяко живо същество има право да живее. „Речи само реч". Това са думи, изказани не от евреин, който изпълнява Мойсеевия закон, а от езичник, в душата на когото имало светлина, който разбирал великата истина на живота. И вие трябва да разбирате Христовото учение и да го прилагате. Ще го прилагате трояко: по закона на необходимостта, по закона на Божия Промисъл и по закона на свободата. Роден си, например, в християнски народ. Такава е вярата на баща ти и майка ти. Следователно, по необходимост, и ти ще бъдеш християнин. Можеш, като християнин, да виждаш навсякъде Божия Промисъл. И най-после казваш: Ще живея като Христа, по закона на свободата. Не е достатъчно само да разбираш Христовото учение, но да живееш според него. – Как е живял Христос? – Той е живял според закона на Любовта и изпълнявал волята на Отца.

Христос казва: Готов съм да положа живота си за Бога и да изпълнявам всичко, което Той желае.
От две хиляди години хората говорят за Христа, но християните още не са обединени. Ще се изминат още 2000 години и пак няма да се обединят. Обединението не може да стане механически, както се стягат обръчите на кацата. Ако няма обръчи, които да съединят дъските на кацата, нищо не може да стане. Докато обръчите на кацата са здрави, те я стягат добре. Щом те се разпаднат, с тях заедно се разпадат всички части на кацата. Не става ли същото нещо и с хората? Костите са техните обръчи. Достатъчно е да се пръснат те по лицето на земята, за да не остане нищо от тях. Колко деликатни пръсти на млади хора са разпръснати по земята! Казвате: Трябва да се стремим към добър живот. Кой ще ни помогне в това? Ще кажете, че християнството е в състояние да ни помогне. – Защо? – Защото то изключва смъртта. Безсмъртието се постига само чрез закона на любовта. Ако в тебе се роди желание за отмъщение, или мразиш някого, то е все едно да се тровиш, да страдаш от проказа, която рязяжда живота ти. В средните векове алхимиците са търсили жизнения елексир, чрез който да продължат живота си. Няма сила, по-велика, по-мощна от любовта. Тя ражда живота и го продължава, внася мир в човека. Ако любовта не работи еднакво във всички хора, тя не е истинска. Като знаете това, не мислете, че любовта ще дойде само чрез един човек. Впрочем, един човек я донесе, но всички хора ще я проповядват. Сега всички хора отиват срещу „Възкресение Христово" в църква, със запалени свещи, и чакат да каже свещеникът: „Христос възкресе." Следователно, когато и ангелите кажат: „Христос възкресе", и вие трябва да запалите своите свещи. Запалената свещ е Божественият Дух. Когато Той дойде на земята, когато човешкото сърце възприеме

Божественото в себе си, само тогава може да запалите свещите си. Това се изисква още сега от всички християнски народи.

Като говоря за живота, аз не го отричам в неговите съвършени прояви. Не казвам, че онзи, който е придобил любовта, не трябва да се занимава с наука, музика, с изкуство. Не, той ще учи всичко и лесно ще разбира. В Божията Любов има музика на любовта, наука на любовта и изкуство на любовта. Често ме питат, какво е учението, което проповядвам. Аз отговарям: То е учение за живата природа, която включва в себе си всички живи сили, с които се занимава науката. То е наука за човека, наука за разумното в света. То е наука за Бога, за любовта. Новото учение включва всичко, което е предмет на живота и на природата. Ето защо, ако кажа нещо, било по медицина, по музика, изкуство или каквато и да е област на науката, все ще се намери някой да се обиди. Лекарят ще каже: Това учение по-високо ли е от медицината? Според мене, истинският лекар трябва да знае много повече от това, което практикува. – Кога ще го научи? – Когато стане ученик на живата природа. Малко лекари изучават живата природа. Казвате: Кога не е имало лекари? Та те не познават ли още живата природа? – Да, от памтивека има лекари. И онези от тях, които са свързани с живата природа, се раждат лекари. Те идват с готово знание. Същото се отнася и до учените: астрономи, естественици, математици. Следователно, човек трябва да започне с това, което е вложено в неговата душа; да бъде верен на онези дарби, сили и способности, вложени в него. Това значи, да носи човек в себе си вътрешна наука, вътрешно знание. С това знание човек ще изучава себе си, живата природа и любовта. Който се учи по този начин, той е на правия път. Срещнеш ли такъв човек, веднага ще се разбереш с него: нито ти ще му говориш много, нито той на тебе. Трябва ли добрият художник да ти разказва, как рисува? Достатъчно е да видиш, как четката се движи в ръката му, за да разбереш неговото изкуство.

Приятно е да гледаш, как рисува този художник. Приятно е да слушаш чистите и нежни тонове на цигулката, в ръцете на опитния цигулар. Като чуеш, как скърца лъкът в ръката на цигуларя, ти запушваш ушите си и бягаш далеч от него. – Защо не останеш да послушаш? – Не взима чисти тонове. След четири - пет години, като се научи да свири добре, тогава аз ще го слушам. Има умни хора в света, но и те още не разсъждават правилно. И хората, живели 2000 години след Христа, се осмеляват да ме питат, вярвам ли в Бога. Как да не вярвам в Бога! Аз живея в Него. – Ами в любовта вярваш ли? – Щом живея в Бога, естествено, че вярвам и в любовта. – Още в какво вярваш? – Вярвам в човека. – Още? – Вярвам и в живата природа. – Във друго нещо вярваш ли? – Не зная в какво още може да се вярва. Ако ви кажа, че и в друго вярвам, няма да бъде истина. Вън от истината всичко е лъжа. Няма лъжа в света, на която не може да се открие опашката. Една българска пословица казва: „На лъжата краката са къси." Кой човек се е облагородил с лъжата? Какво е допринесла лъжата на хората? Истината повдига хората, а лъжата ги понижава.

Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Казват, че аз съм

хипнотизирвал хората. Чудно нещо! Хипнотизирането е насилие, а аз проповядвам любовта, която изключва всяко насилие, всякакъв хипнотизъм. Ако е вярно, че аз хипнотизирвам, първо щях да хипнотизирам онези, които говорят против мене. А както виждате, те са свободни да говорят против мене, каквото искат. Какво ще говорят за мене? Аз оставям хората свободни, понеже служа на любовта.

Мнозина казват, че ние се занимаваме с духове. Какво зло има в духовете? Всички хора на земята са все въплътени духове, излезли от Бога. Под „дух" разбирам разумното начало в човека. За нас се говори, че сме викали духове. Запитали една жена, как вика духовете. Тя отговорила: Хвърлям едно въже във въздуха и на него закачвам някой дух. – Не, не е този правият начин. Жената се е пошегувала. Нашите братя, обезплътени духове, идват при нас по закона на любовта. Достатъчно е да ги обикнете, за да дойдат при вас. Казано е в Писанието: Викайте Бога, Който е Дух, чрез закона на любовта. Щом се отправите към Бога, към Великия Дух, Той веднага ще ви се отзове. Без Бога няма мисъл, няма чувства, няма действия. Благодарение на Него, нашият живот се изправя. Любовта – ето базата, върху която стъпваме, като основа на нашия живот. Други ни упрекват, че сме били против църквата, против държавата. Не е така. Ние цитираме стиха: „Всяка власт е от Бога дадена." Ще кажете, че и вие зачитате властта. Щом е така, ще ви изпитат и в това направление. – Как ще ни изпитат? – Както изпитват професора, който иска да заеме катедра в университета. Преди да стъпи на катедрата, той представя диплома и научните си трудове. И цветът има свои признаци, свои отличителни белези. Така и властта, която зачитате, трябва да има отличителни белези, че е от Бога дадена. Аз съм казвал много пъти и сега казвам: Съществува една държава в света; тя е Божията държава и на нея трябва да се подчиняваме.

В Господнята молитва е казано: „Защото е Твое царството и силата, завинаги". Прочетете седма глава от Данаила, дето е казано: „Бог въздига народите. Той им дава власт да управляват." Обаче, ние не правим въпрос за държавите. Ние се интересуваме от любовта, понеже тя разрешава всички въпроси, всички противоречия. Ако имаш любов, ти ще разрешиш всички въпроси. Като не разбират любовта, някои казват: Този е военен, той си служи с оръжие. – Какво е предназначението на военния? Според мене, предназначението му е да пази реда и порядъка в живота. Че е воювал, това е една случайност. Какво е предназначението на лекаря? – Да учи хората на ония закони, които обуславят тяхното здраве, техния добър живот. Че се явила някаква болест, и лекарят трябва да се занимава с нея, това е случайност. Лекуването и воюването са случайности. И лекарят, и военният се борят с неприятели, които случайно срещат на пътя си. Животът не почива на случайности, но на любовта. Вложете любовта в живота си, за да разрешите основно всички въпроси.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Стотникът разбирал, че разумното Слово на Христа ще въздейства върху момчето му и ще го излекува. Статистически е доказано, че болестите се явяват и изчезват периодически. Определено е, колко болни ще оздравеят и

колко няма да оздравеят. Изчислено е, всяка година, колко параходи ще потънат, колко къщи ще изгорят, колко деца ще се родят, колко хора ще умрат. Тези числа, в продължение на период от 20 години, постепенно се увеличават, след което започват да намаляват. Има един закон, според който събитията стават периодически. – Защо потъват параходите? – Защото не са взети под съображение някои неща. – Защо изгарят къщите? – Защото не са взети предвид някои предпазителни мерки. Всички нещастия се дължат на нарушение на известни закони. Болестите показват, че хората не спазват закона на любовта. Казано е: „В който ден ядеш от забранения плод, непременно ще умреш." Значи, преди да беше нарушен този закон, смърт не съществуваше. Смъртта дойде след непослушанието на първите човеци. Те не изпълниха Божия закон. Следователно, дето любовта отсъства, там има нарушение на великите Божии закони. Тази е причината за вътрешната празнота, която хората усещат. Дето любовта отсъства, там съмнението и подозрението се ширят. Слушаш някой да ти говори и се питаш: Говори ли този човек истината, или не? Всеки може да разбере, кой говори истината. Няма скрито - покрито в света. И в човека, и в животните е вложено едно чувство, с което те проверяват нещата.

Великата истина, към която се стремим, не е само за хората, но за всички живи същества. При сегашните условия на живота, две неща се искат от човека: любов и разумност. Разумният лесно си създава приятели. Достатъчно е да прости задълженията на своите длъжници, за да ги направи свои приятели. Обаче, неразумният жертва висшето за нисшето. Той дава под съд длъжниците си, осъжда ги и така си създава неприятели. Ако оставите животът да се развива разумно и естествено, вие бихте придобили дълбок вътрешен мир в себе си. Някой се мъчи да докаже, съществува ли Господ, или не. Каква полза от това доказателство? Каквото и да е доказателството ви, Бог съществува. Представи си, че доказваш на слепия, че Бог съществува, че има блага в света. Каква полза от тия блага, ако нямате сетива, с които да ги възприемете? Казваш на слепия, че има светлина, а той не я вижда. Какво е нужно на слепия? – Да развива зрението си. Аз не говоря само за външните сетива. Ако е въпрос само за тях, как ще възприемете Божията Любов? Как ще почувствате Божиите блага? В човека има едно особено сетиво, особено чувство, чрез което той може да възприеме Божията Любов, Божиите блага. Това чувство не е еднакво развито у всички хора. Тази е причината, задето говориш на някого за Бога, а той или нищо не разбира, или друго нещо разбира. Когато Божественото чувство у човека се развие, той ще възприеме Божията Любов и сила в себе си и ще стане безсмъртен. Христос казва: „В последните дни ще го възкреся." – Кои са последните дни? – Когато това чувство се разцъфти, както пъпката на слънчевата светлина, ти ще направиш първата вдишка, ще възприемеш Божествения живот. Докато не цъфне, човек е в положението на малкото дете в утробата на майка си. Щом излезе вън от нея и направи първата вдишка, то се разцъфтява. Значи, съществуването и животът на човека зависят от първата вдишка. Ако дете се роди и не заплаче, то е мъртво. То трябва да направи първата вдишка, да стане реакция в него и да започне новият живот. В първата вдишка се крие съзнанието на човека.

Като говоря на хората за Божията Любов, те ме питат: Ти говорил ли си с Христа, говорил ли си с Бога? – Чудни са хората! Ако им кажа, че съм говорил, ще кажат, че не съм с всичкия си ум. Как ще си обясните тогава думите на Христа, Който казва: „Идете и проповядвайте моето Слово, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място казва: „Ако вие пребъдвате в мене и изпълнявате моите заповеди, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Значи, животът, сам по себе си, не е нещо реално; той е израз на Божия Дух. В този смисъл, всички хора трябва да станат духовни, да придобият Божията радост, Божията интелигентност; да разберат живата природа; да влязат в Божествения живот. Само така, животът на сегашните хора ще се преобрази.

Като не разбират смисъла на живота, хората сами се тровят. Няма по-силна отрова от отрицателните мисли, чувства и състояния на човека. Страхът, омразата, съмнението, подозрението са такава отрова. Те са утайки, които се наслояват в кръвта и я тровят. Може ли, при такива състояния, човек да бъде здрав? Той се нуждае от вътрешно преобразуване, от нова, чиста среда. Като влезе в тази среда, там той намира истинската почивка. Тази среда е Божията Любов. В нея човек се чувства свободен, от никого необезпокояван. Какво по-голямо благо от това: да живееш в Божията среда; да се разговаряш с Бога; да изпълняваш Неговата воля. Какво по-велико от това: да живееш с разумни същества; да разбираш разумната природа, и тя да ти отговаря.

Днес всички се питат, какъв е смисълът на живота. – Да живеете в съгласие с живата природа; да живеете в съгласие с разумните същества; да живеете в съгласие с Бога на любовта – ето смисълът на живота.

4. Беседа от Учителя, държана на 6 април, 1924 г. София.

----

* Матей 8:8

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

1924_04_09 Тъчете мислите си!
лекция пред общия окултен клас

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЕ СИ!

Тайна молитва

Прочетоха се няколко теми върху „Качествата на новия човек“.
Всяка мисъл има свое приложение. Думата приложение е ясна. Мислите могат да бъдат отделни, разхвърляни, тъй както са отделни и разхвърляни нишките, преди да се е изтъкал от тях какъвто и да е плат. Може да имате най-хубавите нишки: копринени, ленени, вълнени или памучни, но все-таки те ще бъдат разхвърляни тук-таме из материята. Питам: тия нишки ще ви ползват ли? – Не. Ако дойде една разумна сила и така сплете тия нишки, че образува от тях един плат, този плат ще може вече да се използва за вашето тяло, за вашата къща. На същия закон се подчиняват и човешките мисли. Докато са разхвърляни, те не ни ползват нищо; изплетат ли се така, че да образуват едно цяло, те вече са една материя, която може да се използва в живота.
Сега някои казват: „Трябва да мислим!“ Да мислим, значи да предем. Добре, но ако през целия си живот правим само конци, какво сме научили? Казваш: „Жената преде.“ Какво от това? Каква полза имате от тия нишки? Тези нишки трябва да се изтъкат.
Мнозина от младите и старите се страхуват да влязат в някоя окултна школа, защото щели да се приравнят с другите и нямало да могат да мислят. Кой е крив за това, че човек не може да мисли? Ако вие сложите мед пред една муха, тя ще отиде ли при меда? – Ще отиде. Като види още отдалече меда, мисли ли да отиде при него, или нещо я привлича. Никаква мисъл не я ръководи към меда, освен желанието ¢ да си вкуси от него. Тя може да се удави в този мед, може крилцата ¢ да залепнат и да умре, но въпреки всичко това ще отиде към меда. Така е и с всяка разхвърляна мисъл, затова мислите трябва да се изтъкат.
Как ще се изтъкат? – Има закони за това. Тия закони трябва да се разбират, а при разбирането има и методи за приложение.
Да кажем, че имате една величина А. Тази величина може да е една неподвижна точка, която чака подтик отвън, за да се движи, а може да е и една жива топка, която има подтик за движение отвътре. Да кажем, че тази величина може да се движи в известна посока, например към посоката В. Какво може да направи тази величина в движението си към В? Къде ще бъде следното положение на тази точка А? – Щом тази величина дойде до В, тя ще се обърне назад.
Сега няма да се впущам в обяснение на механическите закони, понеже живите закони на Природата се отличават от механическите, а съзнателните закони на Живата природа се различават от живите закони. В тия закони има градация. Допуснете, че А е един вол, който живее в София, а В представлява пашата му някъде горе по Витоша. Този вол прекарва цяло лято на паша и не мисли за София. Значи той се намира в движение към В. Но дохожда зимата, цялата местност се покрива със сняг. Едва тогава му дохожда наум, че трябва да се върне в София. Следователно от В той трябва да се върне назад.

Значи величината А се движи от величината В назад към София. Можете ли математически да определите например след колко време величината А ще се върне обратно в София? За решението на тази задача имат значение условията, а също и времето, през което ще се върне този вол. Този вол ще се върне в София, когато падне сняг и покрие цялата местност. И наистина, тъкмо така става. Същото нещо прилагаме и по отношение на човека. Той е същата величина, която слиза от Невидимия свят А във видимия, физическия свят В, дето остава на паша. Той прекарва на Земята 40-50 години: яде, пие, забравя за онзи свят. Обаче щом снегът падне, дохожда смъртта. Тази величина от В се връща пак в А, в първоначалното си състояние. Тъй че човек най-напред се движи от горе на долу, а после от долу на горе. Там, откъдето започва движението, положението на тази точка наричаме горе. Силата, която движи известна величина, е отгоре. Следователно силата, която е заставила човека да се движи, е отгоре. Изминатият път АВ може да е път на един вол, може да е път и на един човек, но резултатите ще се различават. Ако величината А е един вол, който е дошъл до В, той през цялото лято само ще пасе и за нищо няма да мисли. Ако пък е един човек, който слиза на Земята, процесът на движението за него ще е по-сложен. Туй движение по посока АВ представлява задачи за решение от висшата математика на живота. Можете ли вие например математически да определите коя посока ще вземе един вол, като тръгне от София за паша на Витоша. Той все ще вземе една посока, но откъде ще тръгне: дали от южната, източната, западната или северната страна? Освен това можете ли да определите математически где ще спре? – Може. Онези, които разбират законите и правилата за решението на тия задачи, ще могат да ги решат. Също така математически може да се определи кога ще се роди някой човек на Земята, какво е способен да извърши и какво ще извърши.
Следователно главната мисъл в нашия живот е да се разберат вътрешните закони, по които се гради и развива разумният живот. Аз наричам разумен живот онзи, когато човек е в състояние сам да премахне някоя своя болест. Такъв човек според мен е разумен човек. Всеки човек, който не може да премахне някоя своя болест, не е разумен и следователно разумният живот не е в него. Великата сила, която лекува хората, иде отвътре. Великата сила, която прави хората разумни, също иде отвътре. Любовта, която може да повдигне човека, и тя иде отвътре. Отвън съществуват само условия, поводи за Любовта. Отвън съществуват само поводи за Знанието. Известен предмет може да ви причини известно впечатление, може да ви подбуди към нещо, но същинската причина, която ви подбужда, иде всякога отвътре. А вътрешният свят е реалният, истинският, действителният свят.
Питам ви: в какво седи една права мисъл според вас? Допуснете, че накарам един от учениците да начертае на дъската един триъгълник и да опише колко положения може да заеме този триъгълник, т. е. какви възможности се крият в него. Колко положения може да заема този триъгълник? Как се явява в Живата природа той?
Да вземем например един равнобедрен триъгълник А1В1С1 (фиг. 1). Правата А1В1 е движението на величината А1 към В1. Обяснете какви са качествата на този равнобедрен триъгълник! Той е остроъгълен триъгълник и в него страната А1В1 = В1С1 , а страната А1С1 е по-малка. Добре, но сега ви питам: кои са били условията, които са направили този триъгълник остроъгълен? Ако в човешкото сърце и в човешкия ум е имало повече

сили, триъгълникът се развива повече на височина и става равнобедрен, т. е. триъгълник със слабо телосложение.
Ако пък имате по-ниския триъгълник A2 B2 C2, той показва, че условията, при които се е родил, са били по-неблагоприятни (фиг. 2). Материята, в която се е развивал, е била по-гъста. Давленията са били по-силни, значи този триъгълник изразява по-силно телосложение. В този случай тялото се развива за сметка на всичко, а умът и сърцето са като условия за развиване на тялото. Тялото е господарят, то заповядва на ума и на сърцето, а в първия, равнобедрения триъгълник, сърцето и умът заповядват на тялото. Следователно в сърцето и в ума на човека има в еднаква степен егоизъм, затова двете бедра в равнобедрения триъгълник са равни. Това показва, че за да бъде човек нормален, между ума и сърцето му трябва да има хармония. Нормален човек е само онзи, в който умът, сърцето и тялото са в хармония, т. е. тялото се подчинява на ума, а умът се подчинява на сърцето. Ще кажете: „Сърцето трябва да се подчини на ума." – Не, на Земята сърцето е по-силно от ума. Най-първо човек е чувствал и после се е появила мисълта. Значи първо се е явило сърцето, а отпосле – умът. Вие може да мислите, че вече разбирате тия триъгълници. Не, в тях има движения. Представете си, че един от тия триъгълници се движи около своята ос с известна бързина. Това движение може да има известна посока, но може да има и второ движение, точно противоположно на първото. Посоката и дължината на тия движения може да се определят. Да допуснем, че силата на вашите чувства е два пъти по-голяма от силата на вашите мисли (фиг. 3). Тогава ще имате отношението 2:1. Ако пък вашите чувства са два пъти по-слаби от вашите мисли, какво ще бъде отношението в този случай? Отношението ще бъде 1:2. Как мислите, ако вашите чувства са два пъти по-силни от вашите мисли, колко от вашите мисли ще могат да бъдат реализирани? Всякога след реализирането на две желания ще дойде една мисъл. След като се реализират две желания, човек се изтощава и чувствата му отслабват. Тогава законът се сменя: умът става два пъти по-силен от сърцето. Щом се реализира мисълта, умът отслабва, енергията му се изразходва и той се нуждае от набавяне на нова енергия. Много пъти човек не може да мисли, понеже няма енергия. Някой път човек иска да чувства, но няма енергия. Той знае какво е Любовта, но енергия няма. Например дойдат ти гости, искаш да ги нагостиш, но нямаш брашно, сиренце, масло и започваш да се извиняваш – усещаш едно стеснително състояние. Имаш ли брашно, масло – направиш баница на гостите, радостен си.
Сега какво е приложението на закона? Да кажем, че аз зная много добре как се прави баница. Баницата е един символ. Това значи, че аз зная символа, но нямам сирене, масло, брашно, т. е. нямам условия, за да приложа символа. Законът за приложението на тия геометрически формули е следният: всякога, когато имаш условия да проявиш една мисъл или едно желание, но не ги проявиш, ти се спъваш, влизаш в дисхармония с Битието. Дойде ти някой приятел и имаш желание да му направиш една баница – ти трябва да му направиш тази баница, колкото време и да ти коства. Изпълниш ли това свое желание, в теб ще се развие едно благородно качество. Някой ти поиска някаква малка услуга – направи я! Ама може да се явят във вас противоречия: нямам условия, нямам време и т. н. Не, ние говорим само за възможностите. Когато няма абсолютно

никаква възможност, това вече е изключение. Законът за невъзможностите е друг. Мъртвият човек живее в невъзможности и затова отива в гроба. Умрелият човек мълчи, не се проявява, казва: „Не мога.“ Но когато отидем при живия човек, той говори. Живият човек трябва да говори, а мъртвият – да мълчи. Сега има хора, умрели поради нямане на Любов. Казва някой: „Аз не мога да любя.“ Казвам: мъртъв си, затова ще мълчиш, ще изучаваш философията на мълчанието. Мълчанието е законът на мъртвите. Трябва да научиш закона на мълчанието! Мъртвите само ще мълчат в почвата, докато съберат енергия да израснат отново. Сега, разбира се, аз не говоря за естествената смърт, но аз говоря за онова вътрешно бездействие, когато човек не се интересува абсолютно от нищо. Допуснете, че аз ви дам една задача в Школата. Какво ще правите? Трябва да сте готови! Вие още не сте имали задачи. Едва сега ще пристъпим към задачите. Например ще раздразним едного от вас. Ще пратим десет души да го набият, тъй да го масажират, че да го предизвикат да се раздразни. След туй ще искаме от него, точно математически, след пет минути да бъде весел, всичко да забрави, като че нищо не е било. Но да не бъде весел само привидно, а и вътрешно. Така ще направим с един, с двама, с трима и с повече. Други пък ще изпитаме по друг начин. После ще направим и друг опит. Ще ви свикаме на събрание и, без да знаете, изведнъж ще запалим салона. Тъй ще видим колко сте смели. Сега говорим: „Трябва да сме смели, решителни, в случай на някое нещастие не трябва да се бяга и т. н.“ Ще направим опита, без да знаете. Тогава, каквото мислите, ще бъде? Вие всинца може да бъдете герои, да седите спокойно, без всякакъв страх, но може и всинца да избягате навън – не се знае. Това е само предположение. Предположението не е знание. Докато нещата не се опитат, те не се знаят. Например аз може да мисля, че съм герой, но на геройство на думи само аз не разчитам. На такова геройство нищо не градя. Често, когато си задавам някоя задача, аз предварително си правя един малък опит. Сега например наблюдавах как се проявиха някои от вас на последната екскурзия. Времето е облачно, вали дъжд, но ние вървим. У мнозина минава мисълта: „Уж пролетна екскурзия, времето трябваше да бъде хубаво, а то вали, ще се простудим – не си струва да се излагаме така на дъжда, да отидем по-добре на хижата, да се изсушим.“ Това е много правилно, но това са човешки разсъждения. Казвам: добре, като дойдат всички, ако искат, да отидем на хижата, но ако не се съгласят, ще отидем на нашето място, ще накладем огън и ще се изсушим там. Ако отидем на хижата, какво ще спечелим? Ние постоянно сме пред очите на хората, всички ни следят, затова, като отидем там, ще дойдат и други екскурзианти и няма да бъдем свободни. Казват: „Вали дъжд, може да се простудим, духа вятър.“ Значи дъждът и вятърът ви плашат. Ако един малък дъжд и вятър могат да ни плашат и не можем да ги издържим, какви екскурзианти можем да бъдем, какъв характер имаме. Не, спокойни ще бъдете. Гледам – някой потреперва, студено му е. Казвам: няма нищо, ще се стоплите.

И Природата в туй отношение е много умна! Аз я познавам, аз съм запознат с нея. Много умна и много досетлива е Природата. Тя има всички методи, за да изпита човека. И какво беше времето през целия ден? Току изведнъж се поправи времето, небето се отвори. Всички казват: „Оправи се времето!“ Мина се половин час, отново заваля дъждът. Всички казват: „Сега вече ще ни накваси.“ Мина се още половин час, времето пак се оправи. Така

целия ден времето си игра с нас – ту дъжд, ту слънце. Ние, като виждахме, че завалява дъжд, мислехме, че няма повече да се оправи времето. Обаче не мина половин час, то пак се промени. Та в света има един разумен закон, който ръководи нещата. От опит трябва да го научим. Щом го научим, ще добием тази вяра. Аз наричам тази вяра вяра в законите на Живата природа, вяра в законите на разумния човешки живот и най-вече вяра в законите на Божествената Любов. Придобием ли тази вяра, тогава ще разберем дълбокия смисъл на Божествения живот. Това са три области, които трябва да се изследват. Вие най-първо трябва да изучавате законите на Живата природа. Имате да изучавате една отлична област, богата с разнообразие. Всичките възможности има човек да изучава Живата природа, без да се умори. После ще изучаваме разумния човешки живот. И когато най-после дойдем до Божествената Любов, това е финалът на всичките науки, които ние можем отчасти да изучаваме.

Сега всички вие учите, но трябва да тъчете вашите мисли. Ако вашите мисли са разхвърляни, ще ги тъчете. Всеки ден ще мислиш. Ако станеш материалист, ще кажеш: „Аз съм един от по-ниските триъгълници." Станеш ли много чувствителен и започнеш ли да философстваш, ще кажеш: „Аз станах сега по-заострен, по-висок триъгълник." Тогава идеалът ти ще бъде да станеш един равностранен триъгълник. Чувствата ти трябва да бъдат хармонични, изобщо волята ти, умът и сърцето ти трябва да бъдат хармонични. Всичко това е лесно за говорене, но е мъчно за изпълнение, ала може да се постигне. Желанието ни да постигнем туй състояние трябва да ни движи в живота. Казвам: на всинца ви трябва благородство в обходата ви. Аз ви наблюдавам – вие не вярвате в погледа на човека. Казвате: „Той не ме погледна хубаво." Защо не вярвате? – Има нещо лошо в погледа ви. Погледът трябва да бъде точно определен. Обходата ви към всички хора трябва да бъде такава, каквато е обходата ви към самите вас – нищо повече! Тъй ученикът трябва да си създаде истински отношения. Ако не можете през целия ден да имате добра обхода, то поне един час от деня трябва да бъдете примерни в обходата си. Ще си кажете: „Един час от деня аз ще се обхождам с другите тъй, както със себе си." Като се мине този час, слез от сцената, върни се към стария начин на обхода. Утре пак един час. Всеки ден увеличавай по пет минути. Туй са много приятни опити. Условията, при които сега живеем, постоянно ни изваждат из релсите и ние се спираме, изгубваме този вътрешен импулс и стремеж да се учим, да се облагородяваме, и ставаме индиферентни, като казваме: „Остаряхме вече, нашето се свърши, за друго прераждане ще остане." – „Трай, коню, за зелена трева!" Ти не знаеш какво ще бъде другото ти прераждане. Това е предположение. Знаеш ли точно математически каква ще бъде идущата ти възможност? Сегашното ти положение е най-важното. От сегашното положение по-важно няма. Следващото ти положение като дойде, тогава то ще бъде най-важно. Трябва да знаете, че следващото ви положение зависи от сегашното. Същият закон ще имате и тогава. Представете си, че величината А, волът, няма храна в София. Какво трябва да прави? Той трябва да се породи в В, т. е. на Витоша, и там да живее. Той живее в София, но слама няма, сено няма – трябва да излезе вън от София. Ако този вол каже: „Аз не мога да напусна София, ще остана да живея в нея, София е отличен град", какво ще стане с него? – Краката му ще почнат да се преплитат. Той непременно ще трябва да излезе на паша по

Витоша – В, за да си събере оттам енергия, та като се върне в София, да бъде оправен и да може да използва живота. Ако вие, които сте дошли в условията В, както вола, не пасете, няма да можете да се развивате правилно.
Сега да преведа смисъла на този символ. Да пасете, значи да мислите правилно. Ако не мислиш, ако не туряш тия нишки в едно, ако не събираш тази енергия в себе си, какво друго ще работиш? Всеки момент, всеки час, всеки ден от вашия живот е пълен с енергия. Тази енергия трябва да се складира и за в бъдеще да я обработовате. Тия са задачите, с които вие трябва да се занимавате и да ги решавате не по един начин, но всеки в кръга на възможностите, при които съществува. Аз мога да дам един метод, по който да се обхождате помежду си, но знаете ли на какво ще мязате? – Всички ще бъдете еднообразни. Еднообразието е много смешно нещо. Всички вие трябва да бъдете разнообразни. Какъвто поздрав дадеш ти, да няма подобен на твоя. Ти да се отличаваш от другите. Всички да бъдете тъй различни помежду си, както са различни листата на едно и също дърво. Нека има нещо еднакво, но то да се състои в това, че действа един и същи принцип, обаче в отделните ви прояви да има разнообразие. Между всички ни трябва да има обща нишка, която да ни свързва действията. Някой от вас, като поздравява, може да направи един реверанс, друг – едва да се поклони, трети – да се усмихне, четвърти – да даде едно цветенце или една смокиня, или един портокал, или една картичка, или една кърпичка: хиляди начини има, по които човек може да изяви учтивостта си към своя брат. Може да занесеш на своя брат нещо много малко – една теменужка. Какво от това? Ти с тази теменужка изразяваш известно чувство. Аз ви говоря това нещо като на ученици. Под ученици на една окултна школа подразбирам хора, които се стремят към Божествен живот. Тия хора трябва да развиват чувствата на деликатност и благородство по отношение на своите близки и после същите качества ще приложат и към външния свят. Няма по-опасно нещо в духовната наука от еднообразието, което аз считам за начало на греха. Еднообразието аз наричам духовен мързел. Допуснете, че имате едно стихотворение от Петко Славейков. Излязат на сцената сто души, един след друг, да декламират това стихотворение. Какво ще научите от тази декламация? Достатъчно е един, двама, трима, до десетина души най-много да го декламират, но да слушате сто души наред да го декламират, нито ще можете да издържите, нито има смисъл. Това е губене на време.
Опасността е в повторението. Например често казваме: „Да бъдем добри!“ Не се мине много време, пак повтаряме: „Да бъдем добри!“ Хубаво, да бъдем добри, но как? В какво седи добротата? – Е, добри трябва да бъдем! Според мен за Доброто човек трябва да мисли най-малко. Не трябва да си индиферентен, но да се проявяваш като добър човек, без да мислиш, че трябва да си добър. Започнеш ли да мислиш, че ще направиш някое Добро, ти няма да го направиш. Не мисли, а прави Доброто. Започнеш ли да мислиш за Любовта, ти няма да я проявиш. Не мислете, че умните хора много обичат. Поне моята опитност е такава: умните хора много малко обичат. Умният човек е много умен, но за себе си.
Аз ви говорих за разумното сърце. То се проявява при съвсем особени условия. Аз съм наблюдавал хора, които отричат Бога, казват, че няма Господ, че трябва да отмъщаваш и

т. н. Но същият този човек, като минава покрай реката, вижда, че някой се дави, и веднага се хвърля във водата и го изважда. Казват му: „Ти казваше, че няма Господ, защо извади този човек от водата?“ – „Е, будала съм бил.“ Значи, ако би спрял: да разсъждава дали да го спаси, или не, би казал: „Нека се удави!“ Той го спасява, защото в този момент в него заговаря нещо възвишено и благородно от миналото. Неговият минал живот му казва: „Тази философия не струва, не е права.“ Ето защо той влиза във водата, спасява човека и с това изпълнява Волята Божия. Ние дължим нашето величие не на сегашните наши мисли, но на онова, което е вложено в нас от миналото ни. Има нещо хубаво, благородно в нас. Вие и не подозирате даже какво велико нещо има, заложено в известни души. Дайте на човека благоприятни условия да се прояви и тогава ще го познаете. Хората, за да се проявят в Доброто, трябва да минат през много тежки изпитания. Само така ще може да излезе онази хубава почва, дълбоко скрита в тяхното естество.
Приложение ви трябва сега! Трябва да се научите всички да мислите правилно, да знаете как да преплитате нишките във вашата мисъл.
Сега как бихте постъпили един спрямо друг? Аз бих ви казал как постъпвате вие, като се съберете двама души. Като не можете да се разберете, хванете се и двамата за косите, набиете се и след това настъпва примирение. Примирявате се, но и двамата се връщате в дома си с пръснати глави. Някога пък само единият пострадва. Аз съм наблюдавал такива случаи. Как идва примирението? Върнат се в дома си, но не се мине много време и единият размисли върху станалото, пък си каже: „Пръснах му главата, но не направих добре.“ Не се мине много време и вторият казва същото. И двамата съжаляват, подадат си ръка и си простят взаимно. Това нещо постоянно става с хората. Този начин е стар метод и вие сега трябва да се освободите от него. И ще се освободите. Новият живот е без вързани глави – това е най-хубавото нещо. Като срещнете един човек, старайте се да носите в ума си една светла мисъл за него; старайте се да виждате неговото минало, а не настоящето му, и ако видите в него нещо лошо, кажете: „Той беше добър човек, има нещо добро, заложено в него.“
Ако бих ви дал една задача, как бихте я разрешили? Да кажем, че се раздават три премии: една премия за ума, друга – за сърцето, и трета – за волята. Коя от трите ще изберете? Ако сте инженер и градите къща, какво ще ви трябва? – Ум. Ако сте работник и копаете на лозето или орете на нивата, какво ще ви трябва? – Воля, сила. Тъй че, ако сте инженер, ще изберете премията за ума. Ако сте работник, ще изберете премията за волята. Ами кога ще изберете премията за сърцето? Дайте един пример!
Мнозина от вас трябва да проучват живота на актьорите. Те са много интересни. Например в Англия и Америка има актьори, които играят само любовни роли. Някой такъв актьор, за да изнесе по-сполучливо своята роля, обикаля света, наблюдава хората, проучва ги с техните любовни роли на житейската сцена. След това се изправя пред огледалото, имитира всички гримаси и изрази в тях техните отношения, и тогава излиза пред публиката да представя, да играе своята роля. Друг актьор иска да представи на сцената някой умиращ. Затова той търси такива случаи в живота, наблюдава умиращите как се мъчат, проучва отделните моменти от изживяванията им и тогава излиза на сцената. Тренировка трябва, не може другояче! Когато човек иска да развие каква да е

сила в себе си: било умствена, било душевна, било волева, непременно трябва да се тренира. Той трябва да проучи външната форма, външния израз на тази сила; трябва да знае как се проявява тя. Например вие искате да се учите на търпение. Седнете пред огледалото, вземете една игла и я забийте в ръката си. Наблюдавайте колко време няма да мръдне нито един мускул на вашето лице. Следете няма ли да ви потекат сълзи. Трябва да знаете, че физическите страдания са предговор, приготовление, за да издържите на душевните, на моралните страдания, които са по-тежки. Например тия от вас, които не могат да търпят, ще ги накарам да направят няколко екскурзии. Аз ще избера за тази цел дъждовни, ветровити дни и тогава ще ви накарам да направите тия екскурзии. Ще отидете на екскурзия и ще видите, че като се върнете, ще бъдете отлично разположени. Най-малко за една седмица няма да мислите да се карате с никого. Природата е майстор да трансформира енергиите в човека. Някой път например вятърът вее или от изток, или от запад, или от север, или от юг и ни донася дъждовните капки, които падат върху човека, внасят известни топлинни енергии в човека и по такъв начин обновяват организма му.
Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък. Известна част на нашето тяло гладува и вследствие на това се явява известно неразположение. Ние страдаме от душевен глад. Материални блага имаме, но душевно всинца страдаме. Казваме: „Няма нито един човек, който да ме разбира. Не съм намерил досега нито един истински брат. Самотен съм в света.“ Значи все липсва нещо на човека. Где ще намери това, което му липсва? – Той може да го намери само в Живата природа. Тя има всичко. Действително тия мисли не са нищо друго освен шишове, които аз познавам. Много добре съм запознат с тях. Някога при случай аз мога да ви покажа образи и форми на тия шишове. Те представляват цяла култура. Ще кажете: „Такъв е животът, съдба е това! Ще се примирим с необходимостта на нещата.“ – Не, тази философия не разрешава въпросите. Всичко, което намираме, че е лошо, че е неправилно, можем да го изправим. Ние трябва да знаем, че в настоящето се проявява Божият Промисъл, а в бъдещето имаме свобода да живеем според Божиите закони. За да подобрим сегашното си положение, ние трябва да съединим в едно и трите неща: необходимост, Свобода и Божествен Промисъл. Човек, който не разбира необходимостта, който не разбира Свободата и който не разбира Божествения Промисъл, всякога ще се намери в едно противоречие. Освен тази никаква друга философия в живота ви не може да работи.
Да направим едно малко упражнение!
Ще ви дам предварително едно обяснение: ако поставите дланта на лявата си ръка върху дясната или обратно, какво ще почувствате? Една топлина. Защо? Защото се срещат две противоположни енергии. На горната страна на човешката ръка се набира положително електричество, затова тя е космата. Долната страна на ръката, дланта, е пасивна, на нея се набира отрицателно електричество. Сега допрете двете длани на ръцете си и наблюдавайте какво ще почувствате в себе си?
Цялата опасност за вас, съвременните ученици, седи в това, че колкото правила съм ви дал, вие не сте приложили даже една десета от тях. Казвате: „Тъй казва Учителя.“ Да, но никой от вас не е направил ни най-малкия опит. Като ви дам някое правило, вие

започвате да го разправяте тук-там, но за себе си не го прилагате. Например турете двата си палеца върху брадата. Турете след това ноктите на двата си палеца под брадата и ще забележите, че имате в двата случая два противоположни резултата върху вашата воля. Туй, което можеш да направиш в дадения случай, не седи в самите палци, а зависи от силата, от енергията, която можеш да прекараш през своите палци. Ръката е проводник на сили. Доколкото можеш да прекараш, да проектираш през твоите палци известна сила към известна част на тялото си, дотолкова ще можеш да направиш едно упражнение. С туй упражнение може да не постигнеш целта, която гониш – нищо от това. Все пак обаче то ще е една придобивка за каляване на волята. Защо някога няма да постигнете резултат? Защото много от вас са нервни и тази нервност се проявява несъзнателно и пречи при упражнението. Например започвате да си мърдате единия крак, да се чешете, да се движите насам-нататък. Искате ли да направите някое упражнение, най-първо ще концентрирате ума си към всичките си органи, тъй че за 5 – 10 минути те да бъдат под контрола на вашето съзнание, на вашата воля. Около 5-10 минути няма да шавнете, ще мислите само за себе си, ще бъдете силно съсредоточени. Ще дойде някой през това време, ще иска да ви изкара от това съсредоточаване, ще се опита да ви нервира, но вие ще си останете тих и спокоен, като че този човек не съществува. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Възможно е, има хора, които не се поддават на слабости. Вие ще се повдигнете по-горе от причините, които искат да ви извадят от нормалното ви състояние.
Да допуснем, че аз съм турил главата си във водата, правя някакво наблюдение, а някой в това време ме пита: „Какво има във водата, какво виждаш там?“ Питам: ако аз река да му отговоря, какво ще стане с мен? Нали тази вода ще нахлуе веднага в устата ми? Аз ще мълча и ще наблюдавам, няма да му се обаждам. Като си извадя главата извън водата, тогава ще му разправям. Докато си във водата, ще мълчиш, ще правиш наблюденията си, но щом излезеш, тогава ще отговаряш. Отговаряш ли, докато си във водата, това не е философия. В дадения случай не трябва да знаеш да говориш, но да мълчиш. Има случаи, когато може да говориш, но има случаи, когато трябва да мълчиш. Казваш: „Всякога мога да говоря.“ – Не, приятелю, има моменти, когато не трябва да кажеш нито дума. Ще мълчиш, ще правиш наблюдения само. Излезеш ли отгоре, над водата, тогава можеш да говориш. Ще ми възразите: „Ами ако този човек се разсърди, че не му отговаряме?“ Според мен в света съществува само един човек. Всичко друго е илюзия. Следователно, щом е тъй, аз ще кажа: в света съществува само един човек и зная, че от този човек зависи всичко. Тогава кой може да ви се сърди? В Бога има ли сръдня, я ми кажете? Казват, че Господ се сърди. Тъй са писали пророците, но аз питам: Бог сърди ли се? – Не, Бог никога не се сърди. Само ние, хората на Земята, се сърдим за нищо и никакво. Дойде някой твой приятел, каже ти: „Знаеш ли какво говори еди-кой си за теб?“ Казваш: „Не зная.“ – „Еди-кой си казва, че си говорил някои лоши работи по негов адрес.“ – „Не, не е вярно това.“ – „Тъй ли, чакай, аз ще му кажа!“ Разсърдят се двамата. Дойде друг и ти каже: „Знаеш ли, че къщата ти изгоря!“ – „Не, не е изгоряла.“ Всеки ден хората ни лъжат, а ние им вярваме. Ти ще кажеш тъй: „Моята къща никога не изгаря. Моят брат никога не може да каже нещо лошо за мен.“ Приятел за приятел никога не може да каже лоша дума. Аз не зная

нито едно изключение от това правило. Ако има само едно изключение, този човек не ти е приятел. Следователно в това отношение ти ще бъдеш спокоен.
Светът, в който живеем, е създаден заради нас. Ние живеем в най-добри условия. При сегашното си развитие при по-добри условия от тия не можем да бъдем: толкова сме могли да подобрим пътищата. Трябва да знаете, че при тези условия този живот, който прекарвате, е най-добрият. Сега някой от вас казва: „Еди-кой си не трябваше да ни казва така.“ Ами как? – „Трябваше другояче да ми каже.“ – Не, това са наши умувания, наши разсъждения. Той ти каза точно това, което трябваше. Вие се спъвате от тия неща, но за ученик, който разбира нещата, това е една положителна философия. Казвате: „Не трябва тъй да ни говори!“ Ами как? Ами аз как, по кой начин трябваше да ви говоря тази вечер? Вие казвате например: „Този човек трябваше да ни говори по-малко – колкото да ни обясни някои неща.“ Какво значи по-малко говорене? Може да говорим повече, може да говорим и по-малко.
Да допуснем, че имаме едно семе, попаднало на камениста почва. Колко ще израсне това семе нагоре? Малко ще израсте. Защо? – Няма условия. Следователно това семе говори малко. Допуснете сега другата възможност: това семенце е попаднало на богата почва. Какво ще стане с него? – То ще стане дълго, ще има дълга и широка реч. Значи многото говорене подразбира богата почва, благоприятни условия. Малкото говорене подразбира нямане на условия. Тъй че да говорим много или малко – това не зависи от нас. Някой път говорим много, защото има условия; друг път говорим малко, защото няма условия. Някой път чувствата се проявяват повече, защото има условия, някой път не се проявяват, защото няма условия. Известни външни условия ограничават чувствата ни, ограничават волята ни, ограничават ума ни. Ние не можем да мислим, каквото искаме, и да чувстваме, каквото искаме. Ще кажете: „Тогава где е свободата?“ Абсолютна свобода в света няма. Туй, което казват философите, че можем да мислим, както искаме, че можем да действаме, както искаме, че можем да чувстваме, както искаме, не е така. Ние се намираме в един свят, в който всичките неща са относителни. Мисълта е относителна, чувствата са относителни и волята е относителна. Например детето мисли тъй, както мислят майка му и баща му, с малко видоизменение. Като кого мисли малкото вълче? – То мисли като майка си, като баща си. Баща му може да е бил по-голям герой от него: може да е давил, да е ял повече овци от него, но и вълчето постъпва като баща си, макар и по-малко да се проявява в геройството си. Като кого мисли малкото агънце? – И то мисли като баща си и майка си. Като кого мисли малкото семенце? – Ако е ябълчно, ще мисли тъй, както е мислила ябълката. Следователно ние мислим това, което са мислили другите хора преди нас. Някой казва: „Аз мисля, идея имам!“ Я ми кажете една нова мисъл, една нова идея, каквато никой друг досега не е помислял? – Няма такива мисли. Това, което наричате нова мисъл, нова идея, ще видите, че и други са я мислили, само че у вас тя се явява с едно малко видоизменение. В сегашните условия, при които се намираме, всичко е относително. Нашите мисли, нашите чувства и нашата воля са относителни. Обаче ние се приготовляваме за един по-висш живот. Отиваме към реалното. И това приготовление именно е хубавото. Защо? Защото всички сега се приготовлявате за един клас, дето темпераментите, умовете, сърцата и волята на всички ученици ще бъдат тъй

хармонизирани, както са музикантите в един велик оркестър – там всеки музикант изпълнява вещо своята част. Капелмайсторът като даде такт, всички започват да свирят и се сливат в една обща хармония. А сега един свири по един начин, друг – по втори, трети – съвсем иначе: цяла неразбория се създава. Този капелмайстор трябва да чака няколко години, докато музикантите му се научат да свирят хубаво. Не е лесно да се научат хората да мислят и постъпват идейно.
Когато дойде време да се образува един клас, в който да се учат хората, всякога ще има мъчнотии. Затуй аз зная, че всинца вие мислите умно, но ви казвам: за даден случай не изисквайте повече от това, което е възможно. Ще ви обясня какво нещо е възможност. Срещна един овчар, който има половин пита хляб. Най-голямата възможност в дадения случай е този овчар да ми даде половината от своята пита на мое разположение. Ако сме двама приятели и имаме един хляб, тогава на всеки един ще се падне по половина; ако сме четирима – по четвърт; ако сме осем души, ще ни се падне по една осминка. Следователно туй е, което ни се пада в дадения случай. Толкова ти се пада – за толкова ще претендираш. Условията обаче може всякога да се менят, няма да бъдат все едни и същи. Но в дадения случай, в дадения момент използвайте условията, каквито са, не роптайте против тях. След това моментът може да бъде по-богат. В Природата всякога има приливи и отливи. Ако в един момент има отлив, в друг момент ще има прилив. Т. е. ако в един момент условията са неблагоприятни, в друг момент ще бъдат благоприятни. Два еднакво благоприятни момента не следват един след друг. Това е закон. Два щастливи момента не може да следват един след друг. Това е пак закон. Следователно, ако имате едно хубаво разположение, трябва да знаете, че второто разположение, което ще дойде след него, ще бъде обратно на това, което сте имали. Това са закони. Вие не изисквайте да дойдат условията преждевременно. Вие казвате: „Аз искам да живея щастлив живот.“ Много искаш! Не, дойде ли благоприятният момент, кажи: „В този момент аз ще живея щастливо.“ Щастието е една секунда, кратковременно е. След него иде една секунда скръб. Мине скръбта, дойде щастието. Скръбта и щастието се редуват. Бъди доволен от туй, което иде!
Аз ще направя сега един опит. Ще ви предам мислено една мисъл, да видим колцина от вас може да я хванат. Следващата сряда ще видим колцина от вас са я възприели. Тази мисъл, която ще ви предам, ще произведе във вас едно движение. Вие няма да знаете какво е това движение, но наблюдавайте идущата сряда дали това движение, което ще направите, съответства на мисълта. Вие може да направите много движения, но ще гледате дали ще направите туй движение, което съответства на тази мисъл. Туй е само един опит. Няма да се вменява за грях на този, който не е доловил мисълта. Ако доловите мисълта, ще бъдете по-близо до Божия закон. Туй е всичко. Сега вие си мислите: „Коя ли е мисълта?“ Тя е проектирана вече. После, ако ви намеря изправни, бих ви обяснил какво означава туй движение; ако не ви намеря изправни, няма да ви обяснявам това движение. Аз наричам туй движение едно от свещените движения. У човека има много движения, които са свещени. Тези движения човек проявава при особени случаи. Някой път човек направи някакво движение, с което причинява благоговение в другите хора. Тези движения са особени и се случват много рядко. Затова аз ги наричам свещени движения у

човека. Някой казва на някого: „Този човек ми изпрати веднъж един ангелски поглед. Но един път беше това!“ Някой пък си помръдне само ръката. Но свещено движение е това! Грациозни движения има в човека, но те много рядко се случват. Те са най-хубавите, най-красивите неща, които оставят в нас дълбоки впечатления.

За следния път ще напишете на черната дъска едно мото, един лозунг и едно изречение, с което всички да сте съгласни. Ще си изберете един от учениците, който да напише хубаво, красиво това мото на дъската.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

Двадесет и пета лекция от Учителя

9 април 1924 г., София

1924_04_13 Още малко
неделна беседа

ОЩЕ МАЛКО

„Още малко и няма да ме виждате ; и още малко, и пак ще ме видите, защото аз при Отца отхождам"*).

При сегашното си развитие, животът е едно голямо противоречие, с което не можем да се примирим и на което не може да се намери цяр. От хиляди години великите умове на човечеството се занимават с великата задача, да намерят цяр за това противоречие. Не че абсолютно няма цяр, но както няма цяр за всички болести, така няма цяр и за всички противоречия. Ето защо, всички се питат, защо и как е влязло противоречието в живота. Всички хора искат да бъдат щастливи. Това е естествен, вътрешен стремеж в човека. Всички хора искат да осигурят съществуването си на земята. Като наблюдавате хората, виждате, че всеки живее така, като че хиляди години му предстоят да живее на земята. Той е толкова сигурен, толкова убеден в това, като че никой не може да го измести. Обаче, днес го срещаш здрав, разположен, а утре чуеш, че заминал за онзи свят. Една малка причина го отнесла: или паднал лошо, или ял мъчносмилаема храна, или имал слабо сърце. Казват: Замина човекът за другия свят. Всички търсят щастие, но въпреки това, се натъкват на различни философски системи, които убеждават хората, че на земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви обещава щастие? И паякът, който изплита добре своята мрежа, стои със седмици на едно място, без да хване нито една мушица. С какво търпение очаква той да му падне отнякъде една муха! Обикаля той мрежата си, поправя я. Майстор е паякът. Питам: Какво мисли паякът, не разбира ли, че времето е неподходящо, че няма мухи ? Той си мисли, че все ще му падне нещо. Той е търговец без купувачи. Има такива търговци. Седне някой в дюкяна си и чака клиенти. Той се пита: Толкова време чакам, най-малко 30 души трябваше да дойдат в дюкяна ми. Колко лекари седят и очакват пациенти. Лекарят минава за благодетел на човечеството: лекува болни, помага им. Но все пак очаква, дано дойде някой, да спечели нещо. Ако не дойде нито един болен, той пак се пита: Къде отидоха болните, защо ги няма? Той не мисли толкова за тях, колкото за себе си – да изкара по някакъв начин прехраната си. На физическия свят реалността е в яденето.

Съвременните хора говорят за някакъв морал, но те го нямат. Истинският морал е неизменен. Мойсей казва: Не лъжи, не кради, не убивай, не прелюбодействувай и т. н. В какво се заключава кражбата, убийството? – Какво да не крадеш, какво да не убиваш, Мойсей не е обяснил. Под „не убивай" разбирам: Не отнемай на кое-да е живо същество условията, при които Бог го е поставил да живее. Вие мислите, че в света съществува голям безпорядък и търсите начин, да внесете нов порядък, нов морал. Какъв е вашият морал ? – Безморалие. Някой вземе пари на заем от съседа си, обещава му голяма лихва, но после не дава нито лихвата, нито взетата сума. Младият момък, като се жени, обещава

на своята възлюбена въздушни кули: на ръце ще я носи, в коприна ще я облича, с файтон ще я разхожда; слуги ще й прислужват. Нарича и ангел, свой спасител. Но щом се оженят, положението се изменя. Коя е причината за промяната в човешките състояния ? Защо човек се изменя така бързо ? – Защото няма здрава основа в живота си. Под „здрава основа" разбирам тази, която при всички условия остава неизменна. Човек се нуждае от истински, жив морал, от жива разумна сила, която да обхваща целокупния живот.

Религиозните, учените и философите често разглеждат въпроса за Бога, но, в същност, какво е тяхното понятие за Бога? Кой учен или философ е дал истинско понятие за Бога? Какви ли не дефиниции са дали за Него! Ако има някой, който е дал всички блага на човечеството, това е Бог. Въпреки това, Той е най-малко познат на хората, и към Него е отправена най-малката благодарност. Най-големите престъпления се вършат в Негово име. Христос казва: „Иде час и сега е, когато всеки, който убие един вярващ, ще мисли, че служба принася на Бога." Това е криво разбиране за вътрешния смисъл на живота.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате." Щом престанете да виждате Бога, може да извършите всички престъпления. Днес, когато се вършат големи престъпления в света, искат да ме убедят, че хората са правоверни. Какво означават думите „няма да ме виждате" ? Това показва, че слънцето на живота залязва. Когато слънцето залезе, тогава излизат нощните птици и животни. Обаче, тогава всички пойни птички заспиват. „И още малко, и ще ме видите." Какво ще видите? – Изгревът на Божествения ден – на великото и разумното в света. Това означава времето, когато човек разбере и съзнае, че животът има смисъл; когато той се закваси от разумния, Божествен живот. Седели ли сте под слънчевите лъчи? От хиляди години слънцето говори на нашите уши, но ние не можем да разберем неговия разумен говор. Кой учен човек е разбрал този говор ? Човек е създал фонографа и се хвали със своето изобретение. Какво би казал той, ако можеше да създаде една машина, която да възприема звуковете в пространството? Ако можеше да направи това, той щеше да схваща, какво му се говори от разумния свят. Откак е създадено слънцето, то все говори, но и най-големите учени не могат да разберат неговия език, затова те казват, че слънцето не говори. – Не, слънцето говори, но няма хора, които да го разбират. Когато някой ваш приятел ви говори, а вашето ухо не е достатъчно развито, вие чувате само шум. Колкото повече се приближавате до приятеля си, или колкото повече се развива ухото ви, вие започвате да различавате звуковете на разумната Божествена реч. И българите се смущават, че излизаме рано сутрин на разходка. Аз искам да ви науча на езика на светлината. Тя е езикът на природата, чрез която слънцето ни говори. Когато хората научат езика на слънцето, тогава ще дойде новата култура. Там е спасението на човечеството. Не можем ли да разберем езика на светлината, ние постоянно ще страдаме, ще боледуваме, ще ни затварят, ще ни убиват. – Защо става това ? – Защото хората още не разбират разумния език. Знаете ли, как действува една блага дума? Велика сила се крие в нея. Всеки може да каже една блага дума. Някой се гневи на съседа си, че му дължи 2,000 лв. и му се заканва, че ще го убие. – Чакай, приятелю, какво има? – Този ми дължи 1,000 лв. – Аз ще ти платя вместо него. Като получи парите, той омеква и казва: Малко се

разгневих, извини ме. Човещина е. – Ако е въпрос само за 1,000 лв., давам ти 2,000 лв. Този приятел струва повече от 2,000 лв., защо ще го убиваш? – Това не е моя работа, аз си искам парите. Днес всички хора говорят за морал, жалят Христа, че се измъчил на кръста. Мъже и жени плачат за Христа, а не искат да знаят, че техен брат умира за 1,000 лв. Друг пък гние в затвора. За този Христос, който страда там, не мислят. Те казват: Това е в реда на нещата, или тъй рекъл Господ. – Не, това ние казваме, Бог не е рекъл така. – Защо става всичко това? – От неразбиране на великия Божествен език.

Един от древните царе решил да направи едно угощение, на което поканил представители на всички животни. Това било преди хиляди години, когато птиците и животните говорели като хората и живеели братски с тях. Най-напред поканили вълка на гости и пред него сложили едно добре опечено агънце – той много обичал агънцата. А на трапезата, пред овцата, сложили малко трева. Представителка на змиите била една голяма боа. Пред нея турили една печена жаба, гълъб и мишка. Пред гълъба сложили в една чинийка житни зрънца. Дошъл и песнопоецът славей – пред него сложили мушички. Славеят си казал: Така ставаш певец. Умен трябва да бъдеш! Като нахранили, царят запитал всеки поотделно, защо яде такава храна. Като запитал вълка, защо яде агнета, той отговорил: Тази храна се добива най-лесно. Искам да имам свободно време за работа. Хвана агнето и всичко свършва в един момент. Попитал същото и змията. Тя казала: Аз ям жаби, защото, според нашите учени, в тях крие такава енергия, необходима за поддържане на нашия живот. – Защо ядете гълъбчета ? – В тях има енергия, която разширява нашата мисъл. – Защо ядете мишки? – И те ни дават особена енергия. Най-после, царят запитал овцата: - Защо се храниш с трева? – Като няма какво да се яде, ще се храним с трева. Оттук-оттам ни гонят, принудихме се да ядем най-простата храна, да не ни преследват. Само така можем да живеем в мир. Като дошъл ред до гълъба, царят го запитал, защо се храни с житни зрънца. – Когато слязох от небето, казаха ми да се храня само с житни зрънца. Те са храната на любовта и на чистотата. Един ден, когато хората започнат да живеят като нас, тогава ще настане мир по цялата земя. Този разказ е алегоричен.

Съвременните хора търсят начин да оправят живота си. Те не искат да отстъпят от своите възгледи, защото всеки мисли, че неговата философия е най права. – Прави са вашите възгледи, но един от най-важните е, каква трябва да бъде вашата храна. Христос е дал пълен отговор за това. Той казва: „Не само с хляб ще се храни човек, но с всяко слово, което излиза от устата на Бога." Следователно, истинска храна е Словото Божие. Преди две хиляди години Христос е изказал това, но въпросът още не е разрешен. Всеки се пита: Как можем да се храним със Словото, излязло от Божията уста ? Вие били ли сте при Господа, да знаете, кое е Словото, което излиза от устата на Бога? Това е най-великото, дадено от Бога преди хиляди години. Питам: Не излиза ли най-красивото нещо от човешката уста? Не очакваме ли най-сладките думи от човешката уста? Кое ни радва в майките и бащите, в братята и сестрите, в поетите и музикантите ? Не е ли тяхната красива, разумна реч ? Няма човек, който да не обича сладката дума. Не само хората, но и

животните, като се срещат, разговарят се и си разменят по една сладка дума. Те се вслушват в гласа на интуицията и но нея вървят. Ако си гладувал три деня и срещнеш човек, който ти предложи малко хляб и плодове от своите, какво ще кажеш? Той ти предлага да седнете заедно и да си хапнете. Ще си размените по няколко сладки думи и, като се нахраните, ще се разделите. Ще помните ли този ден ? Не само че ще го помните, но той ще остане един от великите дни в живота ви.

Какво правят съвременните хора, като се срещнат ? Първата им работа е да се критикуват. Ако разберат, че не са с еднакви религиозни или политически разбирания, веднага започват да спорят, кой е на правата страна. И до днес още религиозните спорят върху християнството. Кой е основният принцип на християнството? Малцина имат ясна представа за това. Онези, които си отговорили на този въпрос, са в разумния свят, между разумните същества, не са на земята. Те живеят според Христовото учение. Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате". Има хора, които от 2,000 години не са виждали Христа и дълго време още няма да Го виждат. Същото се отнася и до някои народи. – Защо е така ? – Проследете историята на християнските народи, сами ще разберете това. Вижте, какви жестокости проявиха християните в последната война. Цели четири години се биха без почивка. Те нямаха време даже мъртвите си да погребат. И това са християнски народи! Едно време, когато се биеха варварите, от време - навреме си даваха почивка и, след като погребваха мъртвите, отново се биеха. Каква е разликата между варварските и християнските народи? Как се биеха евреите? Те избиваха населението на цял град и над избитите прекарваха дикани. Цели четири години, ден и нощ, се биеха съвременните християнски народи, с желание всеки да победи, да покаже своето юначество. Приложиха ли те Христовото учение? Постъпиха ли като ученици на Христа?

„Иде час и сега е, когато всеки, който ви убие, ще счита, че принася служба Богу." Днес, в 20 век, хората продължават да се убиват. Като ги питат, защо правят това, те се оправдават с условията. Такива били времената и условията, че не могло без война. – Кой е казал това? Кой е дал живот на човека? – Не зная, кой му е дал живот, но зная за себе си, че съм роден в България. – България ли е дала живот на българина? – Майка ми ме е родила, тя ми е дала живот. – Представи си, че се отнеме храната, водата, въздуха, светлината и топлината в природата, тогава ще видиш, може ли майка ти да те роди. Трябва да знаете същността на нещата. Бог е дал живот на всички живи същества, следователно, никой няма право да отнема този живот. Бог е Любов, която ражда живота. На тази Любов ще посветите живота си и на нея ще служите. Религиозните очакват да дойде Христос на земята и да възкреси мъртвите. Ще дойде Христос на земята и ще произнесе думите „Бог е Любов." Само Любовта е в сила да възкреси мъртвите. – Тогава да дойде Христос по-скоро. – Ще дойде, но ще намери ли хора, които ще повярват, че Бог е Любов? Ето, слънцето, което всеки ден изгрява, ми говори, че Бог е Любов. От хиляди години го познавам и слушам неговите думи. Аз слушам, какво ми говори слънцето, а не, какво ми казват богословите. Аз не слушам и пророците, макар че се разговарям с тях. Като срещна Исайя, казвам му: Ела, приятелю, да кажеш нещо. В миналото много говори, кажи и сега

нещо. – Много говорих, но още не е дошло време да се изпълни пророчеството ми. – Вярно ли е, че се разговаряш с пророците? – Разговарям се с тях, защото те и днес са на земята. Вие сте ги турили горе някъде и само разисквате, кой какво е казал. И апостолите са на земята. Апостол Павел, апостол Петър и сега работят, проповядват Христовото учение. Те са носители на любовта. Ако мислите, че те имат корона на главата си, много се лъжете. Те минават като обикновени работници, които прилагат любовта. Не само те, но всички апостоли, всички добри християни работят в света и прилагат Христовото учение. Ако не е така, как ще разберете стиха от Писанието, дето е казано: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място е казано: „Ако опазите Словото ми, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас."

Мнозина казват: Ако приемем християнството по нов начин, нашите умове ще се объркат. Чудни са хората, като мислят така. Че техните умове никога не са били оправени! В какво се заключава нормалният човешки ум ? Какво ще кажете за жестокостта на хората ? Къде е нормалността им? В жестокостта ли? Аз съм срещал безверници с по-меко и добро сърце, отколкото във вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. Макар и безверници, те проявяват своето добро сърце. Някой казва, че не вярва в Бога, но като види, че човек се дави, веднага се хвърля във водата, да го спаси. Защо го спасява, като не вярва в нищо? Той казва: Дави се човекът, трябва да му помогна. Това показва, че в човека има нещо добро, което всякога може да се изяви. Тази е добрата страна в човека. Срещал съм вярващи, които повече философстват, а по-малко вършат добро. Благодарение на това философствуване, хората се отдалечили от пътя на истината.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате." Нека всички свещеници и проповедници от целия свят, отговорят на въпроса: Виждали ли са Христа? Знаят ли, какво означава Духът Христов? Вятър ли е той? Според мене, Духът е Разумното, Великото Начало, Което носи всички блага в живота. Аз Го виждам във всички хора, дето Той работи неуморно. Той слиза до човека и отново се качва. Казано е: „Духът на истината ще ви научи на всичко." Питате: Той всякога ли говори истината ? – Да, Той носи не обикновената, а абсолютната истина. Всеки, който говори абсолютната истина, е готов да сподели с брата си всичките си блага. Не говоря да споделяте благата си с онзи, който има къщи, ниви, дрехи. Аз имам пред вид бедния, който няма нищо. Щом имам два чифта обувки, две дрехи, ще дам едната на онзи, който е лишен, който живее в мизерия. Това изисква любовта. Не чакай да ти искат, но като разбереш, че някой се нуждае, пръв ти пристъпи към него и му дай, каквото имаш. Това е великото и красивото в живота. Това изисква Бог от нас. Ако Той носеше нашия ум, ако се гневеше като нас и ако нямаше любов в себе си, Той би затворил небесата за човека; би затворил пътя към всички блага; би изпъдил хората от земята. – Какво ще стане тогава ? – Всякакъв живот щеше да се прекрати. Обаче, в Бога има велика любов. Аз виждам, как хората отиват при Бога. Те се изправят на молитва, после коленичат и казват: Не виждаш ли, Господи, какво вършат с нас? Ограбиха ни. - Колко ви взеха? – Десет хиляди лева. – Дайте му 10,000 лв. – казва Господ

– и да си върви. Друг се моли: Господи, аз бях проповедник, но ме изпъдиха от църквата. – Не се безпокой, аз пак ще те назнача. – Добро да е мястото, Господи. – Всички майки и бащи все се оплакват, и Господ ги назначава. Не съм срещал човек, който да каже: Господи, благодаря Ти за благото, което си ми дал. – За какво се молят хората? – Те постоянно се оплакват, че това нямали, онова нямали. Казвам: Велик е Бог! Той изведнъж приема мисълта на всички и казва: Дайте на тези хора, каквото им е нужно. Колкото по-лоши са хората, толкова повече Бог казва: Дайте им, дайте им! Колкото по-лоши са хората, толкова повече - богатство им дава Господ. Те едва могат да го носят.

Като наблюдават живота на хората, някои християни се питат: Защо този човек е толкова богат? Защо има толкова много къщи? – Какво искаш ти: да имаш една къщичка на земята, или горе на небето? Да имаш голямо богатство на земята, или да имаш светъл ум, благородно сърце и диамантена воля, да успяваш във всичко. Ако имаш десет къщи, и всеки ден се караш с наемателите си, на прав път ли си? Кое предпочиташ: богатство, или светъл ум? – Светъл ум, разбира се. Чистото сърце се възприема от хора с чисти сърца. Аз бих желал да проповядвам на хора с добри сърца. Ако е за философстване, и аз зная да изопачавам нещата. Обаче, зная, че няма човек на земята, който, като изопачил Божествената Истина, да е успял в живота си. В цялата окултна история, от незапомнени времена, от как свят светува, няма нито един човек, нито един ангел, който да е изопачил Истината и да е придобил нещо ценно. В Божествения свят най-малката лъжа или най-малкото зло носят най-лоши последствия. Ето защо, всякога помнете, че Бог е Любов. Само така ще се ползувате от благата на живота. От 8,000 години човечеството си служи с насилие, за постигане на благата. Обаче, насилието нищо не е допринесло. Приложете любовта и влезте във връзка с Божествената мъдрост. Като ставате сутрин от сън, кажете си: Господи, покажи ни, как да използуваме деня. Колкото по-искрено се молите на Господа, толкова по-ясно ще се открие пред вас целият план за прекарване на деня. Ще чуеш един тих глас да ти говори: Посети днес няколко бедни вдовици, няколко сирачета. Занеси им нещо за ядене. Каквото ти каже Господ, трябва да го изпълниш. Казваш: Господи, зает съм: правя научни изследвания, имам да решавам сериозни задачи. Нямам време да ходя при вдовици и сирачета. Щом се отказваш да изпълниш волята Божия, нищо няма да постигнеш. Всичките ти усилия в науката и в изкуството ще пропаднат. Като не изпълняваш волята на Бога, ще дойдат болести, сиромашия. Питаш след това, защо страдаш. – Защото не си в съгласие с Бога. Казвам: Лишете човека от светлина, от чист въздух, храна и вода, и в продължение на една година, той ще стане инвалид. Лишете човека от любовта, мъдростта и истината, и в една година той ще стане инвалид. Целият свят е пълен с инвалиди, с хора, които не разбират, що е любов, що е истина в живота.

Помнете: Любовта носи живота. Тя внася разширение в човека. Мъдростта носи светлина и знание. Тя внася хармония в живота. Истината носи свобода за човешката душа. Който не разбира трите велики закона – на любовта, мъдростта и истината, започва да философствува върху живота, светлината и свободата и дохожда до своеобразни заключения. Аз не съм против философствуването. Нека всеки мисли по свой начин, но

добре е да си създадете една положителна философия за живота. Тогава математикът ще се занимава със своите формули и изчисления, но ще ги прилага в живота. Какъв математик е този, който не може да изчисли, какво го очаква след една година? Това е най-малкото, което той може да предскаже. Духът работи в хората, и те трябва да използуват условията, които той им дава. Казвате: Всичко се дава даром. – Даром се дава, но усилия са нужни за това. Изследвайте мозъка на великите и гениални хора, да видите, как е организиран той. Мозъкът им не е като на обикновените хора. Това показва, че те са работили много, за да го организират и обработят. Мозъчните клетки на добрите и праведни хора се различават от клетките на грешните и лоши хора. Аз съм разглеждал под микроскоп кожата на човек, който е престъпил Божиите закони и намирам голямо деформиране на клетките ѝ. Дали този човек е роден престъпник, или отпосле се е отклонил от правия път, не е важно. Клетките му се различават от тези на праведния и добър човек. Погледът му също се различава. Изобщо, от грешните и престъпни хора се разнася смрад надалеч. Като дойде някой престъпник при мене от него излиза такъв смрад, че едва го издържам. Ще кажете, че престъпленията се скриват. – Няма нищо скрито-покрито в света. Престъпленията отдалеч миришат. От тялото, както от ума и сърцето на чистите и праведните излиза голямо благоухание. Те носят живот на хората. Те са живи, динамични сили, проводници на Бога. Божият Дух се проявява чрез хората. За да предават Словото Му, те трябва да бъдат смели, безстрашни. – Какво ще говорят на хората ? – Ще говорят за Божията Любов, за възприемане на Божествените сили. С други думи казано: Не се противопоставяйте на Божествените сили, на това, което Бог е вложил във вас. Тогава, като срещнете някой религиозен, кажете му: Братко, да си подадем ръка в името на Бога и да се разберем. Радвам се, че и ти, и аз вярваме в Христа, като Син на Бога, като проводник на Неговата Любов.

Питате: По колко трябва да се плаща за проповядването на Словото ? – Колко плащаха на Христа ? Колко плащат на Христовите последователи? – Ако проповядваме без пари, как ще живеем ? – Ами Христос как живя, как се прехранваше? Ще кажете, че Христос имал сила. – Че и вие, като последователи и ученици на Христа, можете да бъдете силни. Щом искате да проповядвате на хората, вие трябва да им дадете пример на безкористие. Не казвам, че на свещениците не трябва да се плаща. Ако аз кажа това, значи, изнасилвам положението. Свещеникът сам трябва да каже: Братя, аз искам да работя безкористно, по любов, както Бог е определил. Мислите ли, че като работи човек безкористно, ще умре гладен? Направете този опит, да видите, как работи законът. Силата на човека е в прилагане на любовта. Като обичаш някого, той е готов да даде последната си хапка за тебе. Това се отнася и до животните. И те проявяват любовта си към хората.

Ще ви приведа един пример. Когато отиваме на Витоша, минаваме през село Драгалевци. Едно селско куче се привърза към нас толкова много, че през което време минавахме през селото, то всякога ни придружаваше. Качваше се с нас на планината и там прекарваше целия ден. Като се връщахме, и то с нас тръгваше. Щом слезехме в селото, кучето си оставаше там, а ние продължавами пътя си. Разправяха ми един интересен случай с един

французин колар и един кон. След войната коларят намерил този кон на бойното поле и го взел у дома си. Между коларя и коня се завързала такава дружба, че не могли един без друг. По това време автомобилите в Париж толкова се умножили, че по нямане на работа, коларят трябвало често да гладува. Пък и конят бил стар, не могъл да работи, та и той гладувал заедно с господаря си. Като гледал страданията на коня, коларят го потупвал нежно и му казвал: Их, братко, и двамата сме осъдени на страдания! Един ден коларят впрегнал колата и се отправил в една гостилница, дано някой от клиентите да го потърси за работа. Влязъл в гостилницата, поогледал се, никой не го повикал, и пак излязъл. Пред коня си видял един офицер, който със сълзи на очи милвал коня и му говорел нещо. – Какво има? – запитал коларят. – Този кон е мой; той ми спаси живота през войната. Можеш ли да ми го продадеш ? Ще ти дам, колкото искаш. – Не, този кон е единственият ми приятел, с когото споделям всичко. Не го давам! Как разрешил въпроса офицерът? Той казал на коларя: В такъв случай, ти и конят ще дойдете да живеете при мене. Така осигурили животът си и коларят, и конят.

Сега и Христос казва: „Елате при мене и вие, и вашият кон, да живеем всички заедно. Чистосърдечни хора са нужни днес. Всички, които любят Бога – православни, евангелисти, католици, теософи, каквито и да са те, трябва да си подадат ръка в името на своя Велик Баща, Който им говори чрез езика на светлината. Тогава ще дойде новата епоха в света. Тогава ангели ще слизат на земята. Велики Учители ще дойдат между хората, и сухите науки, като сухи кости, ще се облекат в плът и ще оживеят.

„И още малко, и ще ме видите." И днес казва Христос: „Още малко, и ще ме видите. Защо ще ме видите? - Защото аз отивам при Отца си, и Отец ми е Любов." Тази Любов прониква в цялото Битие. Отсега нататък, Отец ще се проявява. Това се казва и в Откровението: „Чух цялото създание да хвали Бога." Със своята Любов Той примирява всички противоречия. Всяко същество, което чуе гласа на Любовта, ще каже: Един си, Ти, Господи! Една е Твоята Любов! Една е Твоята Мъдрост! Една е Твоята Истина! Ти ще ни дадеш свободата.

„Още малко, и ще ме видите." Знаете ли, какъв тържествен ден е да видите Христа? Знаете ли, колко тържествен за вас е денят, когато видите майка си, която не сте виждали 20 години ? С голям трепет очаква дъщерята своята майка. С голям трепет очаква синът онзи ден, когато ще види своя изгубен баща. Ще кажете, че голям е трепетът на младия момък, когато види своята възлюбена. Да, но този трепет не е траен; той се изменя. Възлюбена, в правия смисъл на думата, е само душата, на която сърцето никога не изменя. Ние трябва да живеем като души, а не като тела. Голямо е съмнението на човека. Какви ли съмнения не са проникували в човешкото сърце! Какви ли съмнения не са отправяли хората и към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: Не се съмнявай, пред тебе стои човек, който може да ти каже истината. Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов да споделя всичко с тебе; да пожертвувам всичко за тебе, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великият Божи Дух

работи в мене. Казват: Какво говори този човек? – Аз зная, че говоря абсолютната Истина. Аз свидетелствувам за Божията Истина и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна. Тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и до любовта, през всичките векове. Хората могат да се обличат с каквито искат дрехи, но дрехата на любовта е една и съща.

Мнозина ме питат, как гледам на държавата. Чуден въпрос! Представете си, че пътувам с параход, несполучливо направен. Заедно с мене пътуват около 1000 души. Повдига се буря. Параходът се люлее, всеки момент може да потъне. Ние сме всред морето. Какво ще правим? Трябва ли да се бием помежду си? Единственото нещо, което можем да направим, е да се молим на Бога да стигнем благополучно на брега. Щом се видя вън от опасността, ще кажа: На такъв параход втори път не се качвам. И на сегашните народи казвам същото. И вие се намирате в такива несигурни параходи. Молете се да излезете благополучно на брега. Втори път не влизайте в такива параходи. Има един единствен, здраво направен параход. Има една държава в света, която се налага на всички. Тя се управлява по три велики закона: по закона на Божията Любов, по закона на Божията Мъдрост и по закона на Божията Истина. От тези закони произлизат други два: Законът на Правдата и законът на Добродетелта. Това е кодексът на тази единствена държава. По него тя се управлява.

„Още малко, и ще ме видите, защото аз отивам при Отца си." Тази държава иде вече в света. Вие ще бъдете свидетели на това време. Ще проверите, дали думите ми са верни. Бог иде в света! С грамадна сила ще бъде разтърсена цялата земя. Всички народи ще се разтърсят. Умовете и сърцата на хората ще се обърнат, и те ще започнат да мислят и да чувствуват правилно. Всички хора ще станат кротки. Знаете, че слонът е лош, когато се раздразни. С хобота си той може така да те подхвърли, че нищо да не остане от тебе. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти с корема нагоре, след което той става кротък, безопасен. Метод е това. Така постъпва и Господ с хората. Като ги обърне няколко пъти с корема нагоре, те стават кротки като агънца. Иде великата Любов в света! Тя ще организира сърцата на всички хора. Днес всички хора, всички учени – англичани, руснаци, французи чувствуват, че иде нещо велико, красиво. Ето защо, всички трябва да бъдем готови. Смело да приемем Божията Истина и да я приложим в живота си; да проявим беззаветната Божия Любов към всички хора, към всички живи същества. Да възприемем Божията Мъдрост, носителка на знание и светлина. Да се радваме на свободата на новия ден – за всички хора, за всички животни и растения. Само така ще познаем, че Христос царува в света. Тогава и хора, и животни ще си отдъхнат и ще кажат: Благодарим, че Бог царува на земята! Тогава ще се чуе новият химн, който някога Йоан е чул. На земята ще се пее нова песен – песента на необятната Божия Любов. Когато хората се срещат, ще си кажат: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина царуват на земята!

Бог царува на земята! Това значи, да заживеят всички хора по братски.

5. Беседа от Учителя, държана на 13 април, 1924 г. София.

----

*) Йоана, 16:16.

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_04_13 Търпение
лекция пред специалния клас
Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
13 април 1924 г.

ТЪРПЕНИЕ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Тайна молитва.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Целите на съвременната наука“.
Сега ще ви задам една тема, върху която искам да работите самостоятелно. Тя ще бъде: „Най-добрият метод за самообладание“. (23 тема.) Най-първо ще направите един опит и после ще се изкажете кой е най-добрият метод за самообладание. Всеки ще се изкаже самостоятелно. Каквото напише, ще го приложи.
При изучаване на природата трябва да спазвате най-малко две правила: 1) природата всякога си служи с картини, с образи; 2) тя пристъпва от видимото към невидимото, т.е. от това, което е близко до човешкия дух, към онова, което е далеч от него. Следователно при първите ваши изследвания вие ще вземете една картина от природата, тъй както си е – без никакви коментарии, както децата, и вижте какво впечатление ще произведе тази картина върху вас. Може да възразите: защо трябва да се постъпи така? По следния прост закон: ако вие поставите едно житно зърно в земята, трябва ли то да философства? Това житно зърно най-напред се опитва да разбере почвата. И после какво прави? – Спуща своите корени надолу. То иска само да разбере почвата, никакви коментари не прави следователно, като спусне своите корени долу, първият процес е почнат. Значи житното зърно е схванало добре задачата си. Второто желание на житното зърно е да разбере туй, което е над почвата отгоре. Ако една картина не остави дълбоко впечатление у вас, вие никога не може да разберете вътрешния смисъл на този образ, защото образите на природата са живи.

Всеки от вас представлява един образ. По тяло вие сте живи образи. Вие какво правите, обаче? Срещнете един ваш приятел и веднага искате да го разберете. Не, не се старайте към това! Оставете този образ, или тялото на вашия приятел да направи известно впечатление върху вас, както правят децата. Този е най-простият начин за разбиране на даден образ и най-естественият път за придобиване на истинско знание. Оставите ли вашата философия на обективния ум да вземе надмощие във вас, той ще ви тури в един крив път и вие ще направите една грешка. Съвременните учени хора тук, именно, правят погрешка: те искат да обяснят философски какви са крайните цели на природата. Как ще я разберат? Че те още не разбират природата, те още не са приложили нейните дълбоки закони, те не са проникнали в нейните вътрешни образи. Запитайте съвременните

психолози, които говорят за човешката душа, за човешкия интелект, за човешкото сърце, как познават този ум, това сърце, тази душа, те не ще могат да ви кажат нищо положително, както не знаят де се намира човешкият ум. Те казват: умът на човека е в мозъка.

Да, но на кое място е концентриран той? Де е човешкото сърце, също не знаят. Аз ви казах, че когато природата иска да определи какъв е умът на някой човек, тя го определя по носа, по дължината на челото, по дължината на брадата. След това тя определя посоката на сърцето. Посоката на сърцето е точно диаметрално противоположна на тая на ума. Да кажем, че линията АВ представлява движението на ума. Тогава движението на сърцето ще бъде линията CD. Вие може да проверите това, като погледнете носа на когото и да е. Онези хора, у които интелектуалният стремеж е по-силен, носът им долу е по-сплеснат, те нямат широк нос. Такива хора мислят повече, а по-малко чувстват. На други носът е по-къс, но по-широк, те мислят по-малко, а чувстват повече. Като казвам, че

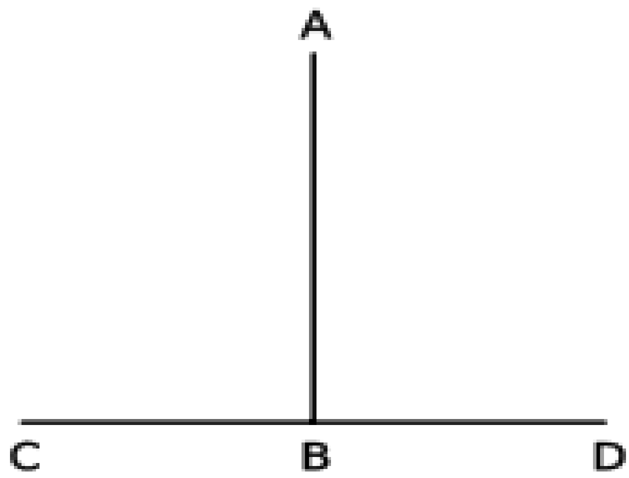

някои хора много мислят, не значи, че могат да реализират всичко. Мисъл е това, което може да се реализира. И чувствата също тъй трябва да се реализират. Не е въпросът човек само да чувства. Знаете ли на какво мяза чувстването? Представете си, че аз съм готвач, готвя ядене, а вие дойдете при мене, приближите се около тенджерата и започвате да миришете, като си въобразявате само, че ядете. В същност ядете ли? Не, яденето не е реализирано. С такова чувство човек може ли да живее? Вие само чувствате парата, която излиза из тенджерата, но в устата ви нищо не влиза. Така могат да се хранят само умрелите хора, а живият човек трябва да вкуси от яденето. Този закон трябва да се приложи еднакво и към сърцето, и към ума. Някой казва: аз мисля. Питам: какъв е обектът на вашата мисъл? Може ли твоята мисъл да се приложи?

Сега вие как можете да приложите това учение? Допуснете, че някой човек има рана на крака си и казва: не мога да ходя. Онзи човек, който разбира закона, като го чуе да се оплаква от болка на крака, ще му даде цяр, ще го излекува и той ще бъде способен да ходи. Добре, да кажем, че двама от класа не могат да се разберат. Тогава, какъв ще бъде вашият цяр? Нали сте интелектуални типове, казвате, че трябва да живеете братски, да се спогаждате, да бъдете идейни типове, да имате стремеж към доброто и т.н. Всичко това е хубаво, но тия двама съученици са скарани, въпреки техните идеи. Дойде единият, другият обърне гърба си към него, казва: аз съм зает сега, имам някаква мисъл. Каква мисъл има? – Да си обръща гърба. Единият да си обръща дясната страна, а другият – лявата. Каква философия има в това? Виждали ли сте какво правят петлите? – Единият се

надига, и другият се надига, казва: Ти мислиш, че аз съм толкова прост! Това, което правят хората, правят и петлите, и в тях има известно разсъждение. Тук, обаче, няма никаква философия. Това са известни навици, но щом дойдем до разумното разбиране на природата, ние трябва да направим един опит със себе си. Ето защо ви казвам да пишете върху темата: „Най-добрият метод за самообладание“. Но искам да напишете нещо, което вие сте изживели. То ще бъде един ценен принос. Всеки от вас нали има някакъв свой метод? Ще си напишете вашите методи за самообладание. Всички сили, които природата е турила в действие, имат свои определени посоки. Единственото нещо, което се изисква от вас, е следното: никога не поставяйте пречка на природата, когато действа във вас, за да не се спънете. Природата, която действа върху вас, е жива. Мнозина казват: няма по-добра учителка от природата. Поне аз не съм намерил по-добра учителка от нея. Ако вие я слушате, тя може да ви даде ценни внушения и ценни упътвания, може да изправи почти всичките ваши погрешки, да направи живота ви на земята разумен, даже и щастлив. У всички ви има следната погрешка: четете един роман, писан от някой си автор, който възпроизвежда живота на един герой. Този герой ви харесва толкова много, че вие искате да му подражавате. Но като го подражавате, не излиза така успешно, както в романа. Всички автори, които пишат романи, излагат в романа само художествени картини, но това не са опити, които те сами са правили. Никой автор не е правил опита върху себе си. Той само си въобразява и казва: героят трябва да живее тъй или иначе, да се пожертва. Героинята също тъй трябва да пожертва живота си и т.н. Но всичко това са само въображаеми картини, образи, които много рядко се случват в действителния живот.

Най-първо вие ще отделите реалните неща от нереалните, да знаете колко от това, което мислите в даден момент, може да реализирате. Сега, например, говорим за търпението. Търпението е нещо много необходимо за всинца ви. И знаете ли какъв е знаменателят на търпението? С какво число да означим идеалното търпение? Аз ще ви кажа. Знаменателят на идеалното търпение е 100 000 000. Каква част съставлява вашето търпение от идеалното търпение? Какъв ще бъде числителят на търпението? Знаменател имате вече, направете изчисление, да видите какъв ще бъде и числителят на търпението. И числителят ще бъде колкото знаменателя. Значи, ще имаме дробта: 100 000 000 / 100 000 000. Изчислете сега какъв ще бъде числителят на вашето търпение. Как мислите, колко ще бъде вашият числител? (– Единица.) Не може да бъде единица. Ще ви дам упътвания за това. Търпението на най-малкото същество в света е 1 / 100 000 000 част от цялото. Най-малката клетчица, която започва първоначално живота си, има за числител единица. Сега вие, естествениците, ще намерите колко милиона форми имат съществата, и в коя форма се намирате вие. Като намерите това, ще определите и вашия числител най-първо по форма. Сега аз говоря за онази единица енергия, вложена в най-проста форма на клетката: 400 000 / 100 000 000 = 4 / 1000 = 1 / 250.
Това означава сегашният ви знаменател. Органически е тъй.

Сега, вие как схващате търпението? Как бихте го определили? Каква сила е търпението у човека? За какво служи то? Търпението има две страни: едното е съзнателното, разумното

търпение, а другото се налага по необходимост. Ние говорим сега за разумното търпение в което взимат участие умът, сърцето и волята. При това търпение човек е свободен. Само абсолютно свободният човек може да бъде търпелив. Човек, който не е абсолютно свободен, той може да носи само неволи, т.е. тогава той търпи ограничения. В тия случаи търпението му се налага. И вие сега сте търпеливи, седите на тия столове, но това ви се налага, то не е търпение. В търпението има следната отличителна черта: търпеливият човек усеща удоволствие и работи за постигането на един краен резултат. Един художник може да бъде търпелив; или един математик работи с най-голямо търпение върху известна задача, която може да му отнеме 1, 2, 3, 4, 5, 10 години, но той намира удоволствие в самата работа. При всички препятствия, които среща, той е търпелив, не се отчайва. Търпеливият човек всякога е весел и затова не може да изгуби равновесието си. Ограниченият човек всякога изгубва равновесието си – това вече не е търпение. Търпеливият човек има мир в себе си. Той всякога е тих и спокоен. Затуй, когато говорите за търпението, само така трябва да го разбирате; само така можете да имате добри резултати. Например, някой път трябва да видите дали може да издържате изпитанията и доколко ги издържате. Да кажем, имате някоя неприятност, недоволни сте от нещо. Запитайте се защо сте недоволни от известно положение на работата. Няма по-лошо нещо от недоволството. Знаете ли, че за да бъдете в тази стая, за вас са работили и небето, и земята, и ангели с хиляди и милиони години. Хиляди същества са работили върху вас за да ви турят в тази стая, да ви дадат тия знания а вие сте недоволни, казвате си: как, аз съм ограничен. Питам: де другаде може да бъдете в дадения случай.

Ще направя мисълта си по-ясна. Представете си една бурна нощ, навсякъде вън е навалял голям сняг. Къде може да бъдете по това време? Вън от стаята сине може да бъдете. Само стаята ви е единственото място, дето може да бъдете. Ще кажете: аз мога да изляза. Можеш, но къде ще идеш? Следователно човек трябва да излезе из тия условия на ограничение само тогава, когато намери духовния път. Птиците, например, с хиляди години са мислили, докато са направили своите крила, и едва тогава са могли да прехвръкват известни пространства свободно, да отиват от едно място на друго. И вие трябва да приложите този закон. Като имате известна спънка в живота си, вие дълго време трябва да работите, докато намерите един метод, какъвто птиците са намерили. Мислите ли, че тази птица лесно си е създала крилца и опашка? – Хиляди години, цели поколения е работила, докато измислила това нещо и го приложила в живота. Следователно, понеже сегашните птици са работили много в миналото, днес по-лесно разрешават своите работи. И вие сега имате по-добри условия, отколкото в миналото. За онези, които не са работили върху търпението в миналите векове, се изисква повече време; за вас се изисква по-малко време, но не мислете, че ще можете да го добиете за един или за два часа. Да кажем, че някой път вие сте недоволни. Кажете си: сега аз ще бъда търпелив. Гледайте да бъдете търпеливи поне за половин час. Какво значи това? – Да мислите, че всичките ви работи са уредени и всичко върви по мед и масло. Вие може да кажете: Как ще си помисля тъй, когато работите ми не са уредени? А, не са уредени! Разбира се, в сегашния обществен строй, всякога ще ви противопоставят тази философия,

всякога може да ви изкарат из релсите. Вие може да си кажете: Като вляза в обществения живот, аз ще мога да търпя всичко. Да, тъй ще кажете, но когато се срещнете с реалността в живота, с грубия живот, ще кажете: то не може така, ами да живеем като хората. Тогава слагате новата философия настрана и казвате: тази философия, това учение, няма приложение. Не, има приложение. Всички вие се занимавате сега само с невъзможности. Във вашия ум седи идеята, че тези неща са невъзможни. Във вашия ум седи друга една погрешна идея. Казвате, ние сме млади, имаме известна енергия, нека си поживеем малко, та като остареем, тогава ще прилагаме тия неща. Не, какво ще бъде детето като порасне, това се познава отрано. Може да направите опит. Пуснете едно малко дете да пъпли и по неговото пъплене аз ще ви кажа какъв човек ще стане. Гениалното дете пъпли особено. То не ходи като другите деца, но си туря ръцете по особен начин. В него има особени прийоми.

Тъй щото, отсега вие трябва да проявявате качествата на вашата душа, да проявявате нейната свобода, да не се ограничавате. Вие трябва да отхвърлите всички външни ограничения, да дадете простор на вашата душа, да прояви всичките си дарби и способности, както са заложени в нея от природата. Не трябва да се ограничавате един друг. Аз съм срещал често в селата индивиди и от двата пола, които са много досетливи. Например, някоя млада мома дойде на гости в някой дом и не намира майката в къщи, а само децата ѝ. Тя веднага започва работа: помете, донесе вода, замеси и опече пита, та като се върне майката от нивата, дето била на работа, намира всичко готово. Досетлива е тази мома не чака разпореждане. Тя вижда от какво има нужда тази къща иго сторва. И жената като, дойде отвън, благодарна е. А ви всякога чакате да ви дават разпореждания, като на войници. Не, вие сами трябва да бъдете досетливи, сами да имате инициативата. Като отидете някъде, каквато работа има, свършете я, не чакайте заповед. Такъв е Божественият закон. Влезете ли някъде, направете онова, което другият не е забелязал. Например, сега в класа има толкова работи, за които вие чакате да ви се каже и възлагате един на друг. Събирате комисии, разпореждате, говорите, но нито един от вас няма своя собствена инициатива за работа. Декламирате, както в света, и отново се събирате, втори, трети, четвърти път и пак работите ви не се уреждат. Досетливост, едно малко отпушване трябва. Това са практически внушения, които са потребни за сегашното ви развитие. Мъчнотиите, които ще срещате сега, нищо не значат, те са неизбежни. Има известни спънки в живота, които вие трябва да преодолеете, и в това ще се яви вашата наука.

Сега, кой от всички в класа ви минава за най-търпелив? Според вас, търпеливият човек има ли някакви външни признаци? Аз бих искал да зная как познавате, кой е търпелив и кой не. (– Търпеливият е външно спокоен.) Ами ако външното спокойствие е само привидно? Не, трябва да има друга някоя черта. Аз ще ви кажа как да познавате търпеливия човек. Ако дойдете до човек, който е весел, търпелив, вие ще усетите една радост, от него лъха пролетен аромат. Има някои хора, които се смеят, но вие усещате, че те не са весели. Който е весел по сърце, вие чувствате да лъха от него свежест. Търпеливият човек проявява едно отлично качество, а именно следното: каквато

погрешка и да направите пред него, той никога няма да наруши своя мир; на всичко поглежда весело и спокойно. Каквато пакост и да му направите, той ще остане тих и спокоен, и то не само привидно, но и вътрешно. Отлично качество е това! Например, ако не сте му донесли на време някоя книга, която сте му обещали, той няма да се сърди, да каже, че не сте издържали на обещанието си и т.н. Той ще ви посрещне, като че на време сте му донесли книгата и пак ще бъде весел. А вие как постъпвате? Да допуснем сега, че един ваш приятел ви даде обещание да дойде у вас точно в 9 часа. Вие го чакате, изваждате часовника разхождате се неспокойно. Мине една минута от определения час и сърцето ви се стегне мине още една минута, минат три минути, вие вече излизате от себе си. Тропнете с крак, кажете: Ето един човек, който не държи думата си! Но представете си, че приятелят ви има туй изкуство да връща часовника назад. Вие гледате часовника си, минава един час. След един час приятелят ви идва. Ти казваш: Знаеш ли, че си закъснял един час! Той казва: Я си извади часовника! Ти го изваждаш! поглеждаш го. Приятелят ти казва: Аз съм обещал да дойда в 9 часа. Ти поглеждаш своя часовник и какво да видиш? – Часът е точно 9. Търпението не върви съобразно часовника на света. И действително, когато двама търпеливи хора в света си обещаят нещо, те ще бъдат тъй точни, както е точна земята в своето движение. Един търпелив човек, като ви обещае нещо, той ще дойде без часовник и няма да закъснее нито една минута. Търпението определя времето. Значи, търпението е най-разумното качество на човешката душа. Следователно търпеливият може да бъде точно на време, дето е обещал да отиде, но ако другият допусне, че той няма да дойде на време, това е престъпление от негова страна. Ако имам един търпелив приятел, аз няма да гледам часовника си, зная като правило, че той ще дойде точно навреме.

Сега ще опитате вашето търпение. Необходимо е да се самонаблюдавате. Аз наричам тия опити психологически маневри. Заемете се някой път с един предмет или с една задача, която не можете да решите. Оставете задачата малко настрана, поговорете си по друг въпрос и после я извадете. Ама да не блъснете книгата! Не, разгледайте този предмет или тази задача тихо и спокойно. Може да мине ден, два, три дена, но пак се върнете към нея. Чрез търпение вие ще успеете във всичко.

Първото нещо: ще се учите да бъдете търпеливи. Като придобиете туй качество, ще видите, че то е едно от най-ценните качества в живота на човека. Без търпение вие не може да се мръднете нито крачка напред. Не е достатъчно само човек да добие знание, но той трябва и да го задържи. Не е достатъчно само да добие добродетели, но той трябва да има сили да ги задържи. Трябва да знаете, че нещата се задържат само чрез разумно търпение. Човек трябва да има присъствие на духа.

Та вие ще пристъпите към развиване на това разумно търпение. Сами си задавайте упражнения. Да кажем, че вие се разсърдите на някой ваш приятел и му тропнете с крак. Като се приберете в себе си, ще си кажете: аз ще си дам едно упражнение за търпение. Какво упражнение бихте си дали? Как бихте се наказали? Вие ще кажете: Как, аз да си

наложа наказание! Че какво лошо съм направил? Тропнал съм с крак. Представете си, че вие сте войник под команда и вашият офицер види, че тропате с крак и ви казва: Ще си събуете обущата, ще вземете един котел с вода и бос ще минете от единия край на града до другия и после ще се върнете. Няма ли да направите това? Ще го направите. И втори път, като ви кажат да тропнете с крак, вие какво ще кажете? – Ти носил ли си бос през града котел, пълен с вода? Че това става постоянно в обществения живот. Така хората се възпитават един други. Защо трябва да чакате някой командир да ви каже да вземете котела? Ние ще заповядваме сами на себе си.

За в бъдеще аз бих препоръчал на онези от вас, които нямат търпение и тропат с крак, да си кажат; слушай, във вторник ще работиш на нивата без пари. И това трябва да приложите. Като тропате тъй с крака си, всеки ден ще работите по два часа без пари. Щом впрегнете неразумното у човека на работа, то не тропа вече. Ако имаме възможност, добре беше да направим една градина, в която да работят специално тези, които тропат с крак. Кой как влезе, да знае, че тази градина е само за онези, които тропат. И тогава градината ще я наречем „градината, в която се учи търпението“. Всеки нетърпелив ще си има специално място. Ще знаем как прогресира търпението. Всеки ще сее известни продукти, от които, като израснат, ще разберем дали сте придобили търпение или не. Ако картошките станат много хубави, търпението върви добре; ако картошките не станат, още ще копаете. Съответствие има в това, защото хармоничните действия в човека се предават и на почвата, предават се и на растителното царство. Ако един човек работи с търпение и радост, и растенията ще вървят по-добре, отколкото на онзи, който не е търпелив и гледа да се освободи от работата си час по-скоро. Следователно всичко в живота се определя от търпението и вътрешното разположение на духа. Най-хубавият метод за придобиване на търпението е работата. За да стане търпелив, човек не трябва да се труди и мъчи, но да работи разумно.

Сега може да изпитаме когото и да е от вас, да видим колко е търпелив. Ето де може да се изпита вашето търпение. Допуснете, че са ви дошли двама много добри приятели, с които се разговаряте. Идва трети и ви пришепва на ухото: Иди донеси вода! Ако сте търпелив вие ще кажете на приятелите си: Извинете ме, имам една малка работа, ще я свърша и ще се върна при вас. Вие се поразговорете малко сами, докато дойда. При сегашните условия вие ще кажете: Сега ли намери да ме караш на работа? Разумният човек трябва да бъде всякога учтив към близките си. Идете, донесете вода и пак се върнете, като че ли всичко е било в ред и порядък. Такива поне са методите на живата природа. Тя работи неуморно и по този начин възпитава всички хора. Като ви дойде някоя неприятност, бъдете весели, свършете си работата и после пак си приказвайте. Всяка друга философия няма да ви ползва. Вие може да си философствате да бъдете търпеливи, това да приложите, онова да приложите и т.н. Прекрасно е всичко това, но една добра постъпка, направена на време, е много по-ценна от много философски теории. Теориите са хубави, с тях може да се занимаваме, когато нямаме работа. Но щом дойдем до живота, за да добием търпение, трябва приложение. Ако всички вие бихте имали това

търпение, не щяха да се раждат тия противоречия, които сега съществуват във вас.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

26. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 13.IV.1924 г. в гр. София.

Книги:

* Търпение

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_04_16 *Любов към Бога*
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Тайна молитва

Прочете се резюмето „Качествата на новия човек".
На дъската е написано зададеното от миналия път мото „Аз и Отец Ми едно сме".
Всички съгласни ли сте с това мото?
Сега бих ви запитал: по какво се отличава човешкият ум от ума на животните? При сегашното развитие на човека в човешкия ум едновременно има две движения. Първото движение е към материята. Такова движение има и у животните. Второто движение е противоположно на първото – то е движение нагоре. Туй движение много малко се забелязва у животните. За да се даде този горен подтик на ума, който назовават човешки разум, непременно трябва да се прояви съзнателното чувство в човека. Умът върви по права линия, а движението на сърцето е противоположно на движението на ума в човека. Когато сърцето се облагородява, носът на човека се разширява. Някой път носът надебелява, но ние не подразбираме туй под надебеляване – ние говорим за отверстията на носа. Важното е какви са ноздрите. Някой нос е дебел, но ноздрите му са много малки. При това някой нос може да е подут, но това още не говори за благородство на сърцето. Българите казват: „Надул му се носът." Тъй че, когато на един човек носът се надуе – разшири се или надебелява, това значи, че сърцето на този човек не действа правилно, хармонично. Колкото и да се старае човек да прикрие това, носът го издава. Това показва, че в Природата няма никаква лъжа. Всички хора, както и всички животни, от най-малките до най-големите, имат слабост да прикриват, да замаскират своите недостатъци и грешки. Вследствие на тази им слабост у всички същества се забелязва лъжата. Това е най-старото изкуство, което са научили всичките животни – от най-малките до най-големите. Сега аз ви говоря като на съзнателни души. Вие не можете да разберете тази дълбока философия, ако не може да нагодите правилно вашите отношения спрямо Божествените закони, т. е. да съзнаете, че вие сте пред лицето на едно Разумно същество, което следи постъпките ви и ги одобрява или не ги одобрява в даден случай. Туй Същество не следи само какво сте казали, но следи и какво мислите, какво чувствате. Това разумно същество следи всички ваши чувства и мисли, които вие проектирате в Чувствения и в Умствения свят. Този разумен свят не може да бъде индиферентен към онова, което вие проявявате. Вие ще кажете: „Ние сме свободни да вършим, каквото искаме." Аз бих ви навел много примери, от които да видите, че не сте свободни да вършите, каквото искате, но ще ви наведа сега само един пример. Ако вашето дете излезе на улицата и види една овца, умряла от 3 – 4 дена, вмирисала се, и то ви я донесе в стаята, какво ще му кажете. Туй дете може да каже на баща си и на майка си: „Донесох тази овца в стаята, защото имам право

и аз да правя своите научни изследвания.“ Как ще погледнат родителите му на тази постъпка? Разбира се, че няма да бъдат доволни. Когато ние говорим за свобода, разбираме абсолютно разумен човешки живот. Само при Разумния живот може да се говори за Свобода. Всички разумни същества са свободни – никой не ги ограничава, никого не ограничават. За едно разумно същество е унизително да ограничи когото и да е. Всяко същество, което изгуби своята разумност, само по себе си се ограничава, и като не разбира законите, хвърля вината на другите хора. Казва, че те го ограничават. Ако вие се хвърлите от една висока скала и си навехнете крака, ще бъдете ли свободни да ходите? – Няма да можете. Кой е причината за това ви ограничение? – Вие сами. Вие сами сте се хвърлили отгоре и сте си навехнали крака. Следователно в Умствения свят човек сам може да навехне ума си. И сега, за да може умът ви да се развива правилно, трябва да имате Любов към Бога. Има една любов, която хората проявяват към Бога, но тя ги затъпява. Тази любов е придружена със страх. От тази любов страда целият свят. Вие обичате едно същество, но същевременно искате да обсебите това същество, само вие да разполагате с него, затова се безпокоите да не ви го вземе някой. Някоя майка има дете: обича го, радва му се, но постоянно мисли за него, безпокои се да не му стане нещо – няма му доверие. Следователно и ние често придаваме такива слабости и на Бога. Когато направим някаква погрешка, ние мислим, че и Бог е като нас – веднага ще ни накаже. Затова усещаме едно угризение на съвестта и умът ни престава да работи ден, два, три, докато се премахне туй състояние. Премахне ли се, тогава добиваме спокойствие. За да може да се развива умът правилно, трябва да бъде спокоен. Мир трябва да има човек!

Следователно Бог, Който е толкова далече от нас, разбира тия закони. Той се е отдалечил, скрил се е далече от нас именно защото разбира законите – не иска да хвърли никаква сянка върху нас. Забележете: всякога, когато вършите добро или зло, мислите, че вие сте инициаторите на това, което вършите. Защо мислите така? Защото Бог се скрива така, че вие не Го чувствате никак. Тогава какво нещо е угризението на съвестта? Какво нещо е вътрешната радост, която се явява, като направим някое Добро? Щом направим една погрешка, Бог веднага се появява, проговори ни и скоро се скрива. Това е гласът на съвестта. Щом направим някое Добро, Бог веднага се появи като една светлинка и моментално изчезва. Някой ще каже, че му е проговорил някой ангел. Не, това е чисто Божественото влияние в човека, на което всички духове се подчиняват. Това е Бог, Който проговаря в душите на всички същества и моментално се оттегля. Когато Бог ви проговори, вие се радвате, чувствате една малка радост и мислите, че самата постъпка, която сте направили, ви радва. Не, Бог в дадения случай одобрява постъпката ви. За да може човешкият ум да израсне, непременно човек трябва да се развива нормално. Нормалното развитие седи в това, че неговите добри постъпки трябва да бъдат повече от неговите погрешки. Ако направиш три погрешки през деня, трябва да направиш пет добрини. Тъй щото всякога да ви остава един малък излишък. Всеки ден човек трябва да свършва с плюс. Това трябва да ви бъде като правило в живота.

Вие сте написали изречението „Аз и Отец Ми едно сме.“ Какво разбирате от това? Аз желая да напишете нещо върху изречението „Аз и Отец Ми едно сме.“ Пишете обаче не това, какво са казали другите, но какво вие разбирате. Това ще бъде за вас една научна

задача. Аз – това е животинското, това е ограниченият човек. Отец – това е Вечността, която е дала условия на Аз-а да се развива, да расте. Стремежът нагоре е Божествен процес. Такъв стремеж нагоре има във всички същества. Дори и най-малките същества разбират, че са нещо индивидуално, затова и те искат да живеят.
Сега, за да може да напишете нещо върху темата „Аз и Отец Ми едно сме“, прочетете какво са писали някои философи върху Аз-а и след това изложете вашето мнение върху зададената тема.
И тъй, човек при сегашните условия на живота трябва да има едновременно две посоки на движение в душата си: да върви по права линия, значи да има дълбочина, но да има и широчина в своите чувства. Какво образуват двете ноздри на човека? – Те образуват буквата ф. Разбира се, туй обяснение няма нищо общо със сегашния практически живот на хората. При сегашния практически живот колкото по-малко чувства имат хората, толкова по-лесно се справят с живота. Колкото повече чувства имат, толкова по-мъчно се справят. Знаете ли защо? Защото богатите хора, които имат повече средства, повече богатства, имат и повече затруднения, отколкото хора с малки средства, които живеят икономично и минават живота си по-добре. Тия хора, които имат изобилни чувства, са хора с голям замах, живеят нашироко, разпиляват всичкото си имане и към края на живота си започват да слизат надолу, да живеят в носа си и съжаляват, че са живели за Бога. Познавах едно време един проповедник, човек с добре развито чело, богато надарен, но той живя богато, изпохарчи всичко и след това слезе да живее в носа си и казваше: „Едно време, когато хората си уреждаха работите, аз пасях на патриката магарето.“ Започна след това търговия, но тя се забатачи и той разпиля всичкото си имане. От проповедник да станеш търговец – това значи да слизаш от горе на долу. Да се качваш от долу на горе разбирам, но да слизаш от горе на долу – това е всякога опасно. Проповедник, който става търговец, деградира; търговец, който става проповедник, се облагородява. Следователно вие имате в себе си две сили, с които трябва да работите: вашия ум и вашето сърце. Светлината всякога трябва да озарява ума ви, да бъде негова спътница, а пък топлината трябва да бъде спътница на вашето сърце – нищо повече. И тогава във вашия слънчев възел или в сърцето си всякога ще усещате една малка приятна топлинка. Никога не трябва да усещате студенина в сърцето си и тъмнина в ума си. Щом дойде мрак в ума ви и студенина в сърцето ви, раждат се най-противоречиви чувства, най-противоречиви мисли в живота.
Аз ви говорих вече за разумното сърце. Когато се намирате в туй велико противоречие на живота, а неизбежно ще се намерите в него, понеже живеете в тази гъста материя, тогава винаги ще се обръщате към вашето разумно сърце и ще разберете, че във вас е заложено нещо Добро. Туй Добро няма да го търсите отвън – то е вътре във вас. Отвън ще търсите само стимул. Основата, семената ще търсите вътре в себе си, затуй човек трябва да има вяра в своето разумно сърце и вяра в своя ум. Да добиете вяра в своя ум и вяра в своето сърце – това са задачи за всеки човек. Докато добием тази вяра, има други опасности, но ние трябва да изучаваме ума и сърцето си. Когато нашият ум говори криво по някой път, той предава отвън какво е чул, без да го провери. Ти ще подложиш всичко това на една критична преценка и тогава ще действаш. Този ум е като малките деца – той послъгва.

Сърцето също обича да послъгва. За да разберете Истината, ще повикате сърцето и ума си, ще ги изслушате, ще сравните казаното от двете места и, след като имате общи доказателства, ще приемете фактите тъй, както ви се предават.
Сега в съвременната математика вие събирате например числата 2 и 3 и казвате: 2 + 3 = 5. Можете ли да съберете числата 2 и 3? Числата 2 и 3 не може да ги съберете. Защо? – Числата – това са идеи. А вие не можете да събирате идеите. Ако съберете вашите кокошки в курника, това събиране ли е? Кокошката е една ваша идея. Тия кокошки могат да се събират и без вас. Често птичките, кокошките се събират сами на едно място. Ние казваме: „Събрахме нашите кокошки." Събирането е една случайност в света. Вие не може да събирате числата. Числата 2, 3 – това са факти, идеи. Вие като ги събирате, правите само един превод. Отде намерихте, че 2 + 3 = 5? Може ли от 2 и 3 да произлезе 5? Вие ще ми възразите: „Как да не може?" Аз имам 2 кокошки, купувам още 3, нали правят 5 кокошки. Всяка от тях ще снесе по едно яйце на ден, значи ще имам 5 яйца. Отде знаете това? Туй са само предположения.
Тогава какво трябва да разбираме под думата събиране? Под събиране вие разбирате да събереш пари в кесията си, да събереш хора на едно място, но можеш ли да събереш техните сърца и умове? Може ли да съберете два ума на едно място? Може ли да съберете две сърца на едно място? Може ли да съберете две души на едно място? Вие ще кажете: „Как не? Аз мога да ги събера. Например трима души и четирима души правят седем души." Тия хора, тия души, които вие мислите, че събирате, те представляват известна идея. В действителност можете ли да ги съберете? Хубаво, имате един книжен лев и един сребърен лев. Може ли да съберете тия левове? Наистина, предполага се, че книжният лев е равен на сребърния, но те са разнородни, а само еднородните неща се събират. Един златен лев плюс един златен лев правят два златни лева. Тогава ще ви задам, като на учени хора, следния въпрос, да видим как ще го обясните. Например:
Когато събираме единица с единица, получават се 2 единици. Когато пък умножаваме единица на единица, получава се пак единица. Когато събираме две единици с две единици, получаваме четири единици. Когато умножаваме две единици на две единици, получаваме четири единици. Как ще обясните сега защо във втория случай и при събирането, и при умножението на двете единици получаваме един и същи резултат? Числото 2 показва, че единицата се е намалила. Когато събирате единица с единица, тя се намалява. Когато пък умножавате единица с единица, тя си остава една и съща – нито се увеличава, нито се намалява. Значи при събирането единицата всякога се намалява. После имаме следния процес: 1 – 1 = 0. Тук единицата иде в своето естествено състояние. Сега няма да се спирам да ви обяснявам тия неща, защото не искам да ви забърквам. Числото две по-голямо ли е от единицата? Числата, както се изучават при сегашните условия, нямат практическо приложение. Ако ви кажа, че две единици са по-малко от единицата, тогава ще ме питате: „Как, един грош по-голям ли е от два гроша?" Тия неща, които ви казвам, са верни само при съзнателния живот, при онази висша математика. В обикновената математика работите са съвсем други.
Сега да попеем малко, за да променим мисълта, да изменим малко философските размишления! Вие трябва да мислите, трябва да се спрете върху мисълта защо във

физическия свят единицата е по-малка от другите числа? Има ред формули, които трябва да приложим, за да докажем, че действително единицата във висшия свят е по-голяма от останалите числа. Това е цяла философия. За да ви докажа това, трябва да ви държа една цяла лекция. Не мислете, че сме разрешили въпроса, като чухте, че когато единицата се събира, се намалява. Това е твърдение, но то още не е доказано, а трябва да се докаже!
Пеенето обаче не върви. Да изпеем едно ново упражнение: Светъл ден, Божи ден!
(Учителя свири, всички пеят.)
Светъл ден, светъл ден, ден, ден, ден.
Весел ден, весел ден, ден, ден, ден.
Божи ден, Божи ден, ден, ден, ден.
Какво липсва на това упражнение? То по смисъл е завършено, но по музика не е завършено.
Да изпеем сега друго упражнение: Тъги, скърби.
Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви (2).
Не се спъвай, всичко вдигай, слагай, право върви (2).
Върви, върви, върви, право върви (3).
Върви, върви, върви, право върви, върви, върви, право върви!
Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Двадесет и шеста лекция от Учителя
16 април 1924 г., София

1924_04_20 Предаване на мислите. Музикалност
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
20 април 1924 г.

ПРЕДАВАНЕ НА МИСЛИТЕ. МУЗИКАЛНОСТ

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Целта на съвременната наука“. Прочетоха се няколко от темите: „Приспособление на човешката душа“.
Как определяте вие думата „диференциране“? Или, как разбирате видоизменението на материята, минаването ѝ от едно по-просто състояние към по-сложно?
Ако знанието не се прилага, то е опасно за душата. Всяка материя, която се влага в човешкия организъм, а именно в човешкия ум и в човешкото сърце и не се използва, след време и тя става опасна. Ако имате едно желание, което не можете да реализирате, това желание започва да ви измъчва.
Сега, в какво седи видоизменението на материята? Често ние казваме, че човек се видоизменя. Как се видоизменя? Да допуснем, че някой от вас е мислил, че трябва да бъде добър, учтив спрямо всички. След време, обаче, той изменя този си възглед и казва: човек трябва да бъде и малко груб. Тогава, каква е разликата между учтивостта и грубостта?

Да допуснем, че учтивостта представлява точката А, а грубостта точката В. Те изразяват два метода в живота. Някой казва, че работата не върви само с учтивост. Мислите ли, че ако употребите грубостта, резултатът от нея ще бъде по-добър от този на учтивостта? Ако прекарате една година живота си в учтиви обноски, а следната година в груби, резултатите ще се анулират и вие ще дойдете пак в първоначалното си състояние – ще образувате един кръг в живота си, т.е. нищо няма да придобиете, или по-право, това което сте придобили, ще го загубите. Това, което ще придобиете в А, в В ще го изхарчите. Грубият човек всякога харчи. Например, той ще удари някого, но с всеки удар предава своята енергия и по този начин я изгубва. Наблюдавайте това нещо в живота. Проследете един много силен човек, който бие 10–20 души. Ще видите, че след това той отслабва, изгубва силата си. Нежните, учтивите хора на вид са слаби, но след време те заякват.

Следователно, когато ние казваме, че нежността или учтивостта са за предпочитане, разбираме, че това са методи за уякчаване на човешкия характер. Когато човек има

излишна енергия, той трябва да знае по какъв начин да я предаде. Защото човешката енергия има обратни движения: ако удариш някого в носа, и той ще ви удари в носа. Ударете някого в лицето, и той ще ви удари в лицето. Някой път има изключение, но почти всякога в света се прилага законът „око за око, зъб за зъб". Ето защо вие трябва да намерите разумно приложение на всичко това, което е заложено във вас. Например, от три години насам ви са предадени толкова лекции. Аз бих желал да извадите от лекциите на първата година един метод за приложение. Допуснете сега, че извадя едного от вас на таблата да изясни какво нещо е живата точка.

По какво се отличават живите точки от мъртвите? Аз разбирам, че всяка точка има форма. Всяка енергия в своето първо проявление образува една малка точка. Така и всяка малка светлинка, която се образува в пространството, се проявява като една малка точка. Какво направление взима тази точка?

Допуснете, че от планинския връх А тече вода надолу и прониква в почвата С, отдето при В се във вид на капка, след нея втора, трета и т.н. Всички тия капки образуват една права линия, която не представлява друго, освен един ручей или една река, т.е. една жива струя.

Да кажем, че имате един приятел, който живее във Варна. Вие проектирате мисълта си към него. Как ще се прояви тази мисъл в пространството? Какво направление ще вземе тя, по права линия ли ще се движи или ще вземе друго направление? Как ще я види този, у кого е развито шестото чувство? (– Мисълта ще се движи по крива линия, дъгообразно.)

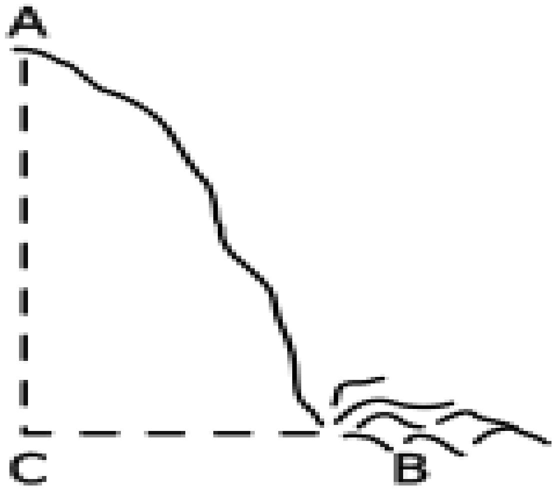

Допуснете, че поставям едного от вас на единия край на салона, а другиго на другия край, и вие мислите нещо един за друг. Какво ще бъдат линиите, които излизат от вас, прави или криви? Представете си, че в същото време и аз мисля за вас, като същевременно отправям мисълта си и към друго същество нагоре. Каква посока ще има мисълта ми тогава? Кажете ми, как си представяте мисълта? Най-първо, за да мога да мисля за когото и да е от вас, трябва да имам представа за лицето и за фигурата ви. Трябва да ви представя в ума си в миниатюр, да ви държа там малко време като едно микроскопическо човече, съотношението на което да е напълно същото с вашия образ, докато напълно оживеете в ума ми. Колкото вашият образ става по-жив, толкова и мисълта ми за вас е по-силна. Значи, докато не оживеете в ума ми, не мога да мисля за вас. След това ще проектирам своята мисъл към вас. И обратно; ако пък вие мислите за мене, по същия начин ще си представите моя образ в една микроскопическа форма в ума си, за да се образува връзка между мен и вас. Веднъж тази връзка създадена, мисълта вече

може да се предава. Как си представлявате мисълта, материална ли е или не? (– Материална.) Мисълта, която съм проектирал към едного от вас, могат да схванат и всички останали. Да кажем, че 100–200 души се намират в разни пунктове. Ако аз проектирам мисълта си само към едного от тия 200 души, а другите са чувствителни, те ще схванат моята мисъл. Какво показва това? – Че мисълта върви вълнообразно. Тя върви по права линия към вас, като същевременно се и разширява, поради което мнозина могат да я схванат. (– Има ли разлика между този, който я приема направо и тези, които я долавят косвено?) – Има разлика. Първият я долавя по-интензивно.

В дадения случай това може да се представи по следния начин: да допуснем, че на линията AD са наредени около стотина души. Мисълта, обаче, се изпраща по направление от C към B. Мисъл към B ще бъде много силна, понеже е централна, а другата, която ще отиде до точките AD, ще бъде по-слаба. Тази точка ще представлява брегове, дето мисълта ще се поляризира.

Вие можете да правите малки опити за възприемане на мисли по телепатически начин. Трябва да имате поне една малка опитност в това отношение. Някои от вас, които си хармонират по темперамент, по сърце и по ум, може да си изпращат мисли и да си отбелязват резултатите. Да кажем, че искате да изпратите една мисъл на някой ваш приятел в 9 ч. вечерта. Вие трябва да му кажете, че между 8 и 10 ч. вечерта ще му изпратите една мисъл, за да се концентрира и той малко, но няма да му кажете точно

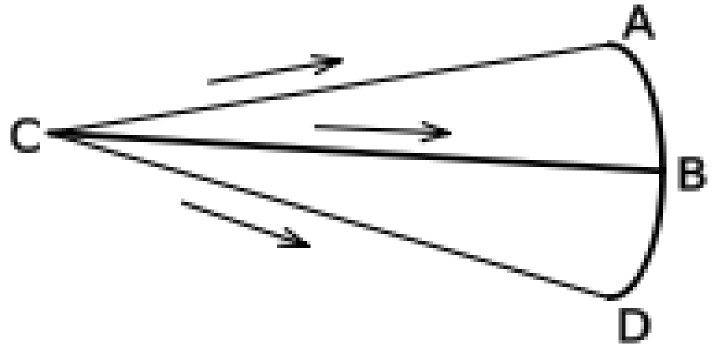

часа. Така ще видите дали той е схванал точно времето и дали е възприел мисълта. Нали сте имали такива опитности? Седите някой път у дома си и веднага ви дойде на ума някаква мисъл. Например, дали сте обещание някому да го посетите в 5 ч. след обед, но ви дойдат гости и вие пропуснете времето. Веднага ви дойде мисълта, че в 5 часа трябваше да бъдете при един ваш познат. Изваждате часовника си и виждате, че сте закъснели. Това подсещане за вашето обещание е неговата мисъл, проектирана към вас. Взимате шапката си и излизате навън. Вие сте имали такива случаи, нали?

Същото нещо се случва и в друго отношение. Някой път вие водите добър, религиозен живот, но после почвате да се съмнявате в него и казвате: този път не е хубав трябва да се живее по-нашироко. И тръгвате по широкия път. После пак проблясва в ума ви мисълта за първия живот и казвате: не, не може да се живее. Питам ви: отде е дошла тази мисъл у вас? От някои ваш приятел, който живее заедно с вас, но седи по високо от вас и вижда вашето положение. Той ви казва: пътят ти не е прав! Може да е някои ваш приятел от

извънземния ви живот, който именно проектира тази мисъл към вас, внушава ви я. Законът е същия. Сега, при тия наблюдения може да забележите и следните явления: като мислите често, ще забележите светли, ярки точки, които се явяват наляво и после отиват към дясно и се изгубват. Когато точките вървят отляво към дясно, мисълта, която се проектира към вас, е от възходяща степен. Тази мисъл е полезна. А когато тази светла точка върви отдясно към ляво, тя е в низходяща степен. Тази мисъл е опасна и безполезна за вас, затова трябва да мислите. Човешката мисъл е свързана с жизненото електричество в живота. Когато мислите с положителни, те привличат жизнените сили към себе си, а когато мислите са отрицателни, тия жизнени сили се разпръсват, отдалечават от човека, вследствие на което се появява заболяване. Например, ако имате някой противник, който ви мрази, неговата мисъл спрямо вас е много силна. Той може да ви направи негативен, и вие ще заболеете. Законът е следният: ако вие заболеете, туй заболяване ще се върне върху него, ще има обратно движение. Вие можете, обаче, да изпращате вашите положителни мисли, вашите топли чувства и пожелания към някой болен, с абсолютна вяра, без никакво колебание и съмнение, и той ще оздравее. Значи, за да бъде здрав някой човек, трябва да изпратите от себе си един жизнен ток към него. Той ще възприеме вашата мисъл и пожелание и ще се почувства по-добре. В туй отношение добрите приятели са добра ограда за здравето, а лошите приятели всякога носят болести и страдания. Допуснете, че линията АВ представлява известна плоскост.[img]http://petardanov.com/jpg/MO/1924-04-20-19_fig1.png[/img] През това място може да са минавали хиляди хора. Ние насаждаме на тази плоскост няколко хиляди малки зрънца от глог. След няколко години ще можете ли да минете тъй лесно през това място? – Не. То ще бъде един здрав плет. По същия закон всяка добра мисъл може да укрепи слабите места в човека. Добрите мисли могат да се насаждат тъй, както се садят семенцата. Както ябълката или крушата може да се насади и израсте там, дето я посадим, така също и добрата мисъл може да се насади и израсте и да бъде като една здрава крепост. После, не е достатъчно да помислите само веднъж върху нещо, но мисълта ви трябва да бъде постоянна и силна върху това, което искате да реализирате. Ще мислите дълго време, докато мисълта ви почне да расте. Тогава във вас ще се роди желание да посадите втора, трета, четвърта, пета мисъл и т.н. Затова, именно, всички трябва да насаждате в себе си всеки ден по една добра мисъл. Като говорим сега за добрите мисли, кажете ми една реална добра мисъл от ваше гледище, която може да се реализира в сегашното ви съзнание. (– Да добием воля, търпение, точност.) Да, но волята е сила, тя представлява един сложен процес. Волята е сглобена от ред сили. Търпението също тъй е сглобено от ред сили. Търпелив ли се ражда човек? Не, той не се ражда търпелив, но после добива търпението.

И тъй, започнете с малките опити! Аз бих ви препоръчал като ученици да започнете с музикалните тонове. Вземете основния тон do. Пейте го, докато останете доволни от себе си. Всеки ден се упражнявайте върху тоновете do, mi, sol, do. От чисто музикално гледище, от колко качества зависи правотата на един тон? Колко качества има всеки тон? (– Височина, сила и тембър.) Да, всеки тон трябва да бъде ясен и чист.

Задача. Сега от всички, без разлика, искам да изучите гамата много правилно, не като музиканти, но да се научите да взимате тоновете правилно. Това ще бъде за вас едно упражнение. Да кажем, че ви накарам да вземете тона sol или la. Искам да го вземете изведнъж. Може да направите погрешка, това нищо не значи. Ние сега не обръщаме внимание на погрешките. В туй отношение вие не можете да се възпитавате без музика, не можете да изработвате характер. Музиката е мощно средство за възпитание на човешкия характер. Без музика е невъзможно да се възпитава човек. Туй трябва да знаете! Тя указва смекчително влияние върху характера. Както човек не може да пречисти своята кръв без дишане, така и без музика той не може да пречисти своите чувства. Правилно дишане е необходимо, а музиката предизвиква правилното дишане.

Да кажем, че някой певец иска да пее, но в него има амбиция, той мисли, че като излезе на сцената, трябва да го обсипят с букети. Мисли ли така, това разваля работата. Той трябва да пее за себе си. Всеки от вас трябва да обича музиката за себе си, за самата музика. Аз съм за това, да пея за себе си и сам да се слушам.

Едновременно ще бъда и певец, и публика. Няма по-красиво нещо от това! И като говориш, пак едновременно трябва да бъдеш и говорител, и публика. Ако този, който говори, маха с ръцете си, той вече има предвид публиката. Той не говори на себе си. Като говоря на себе си, няма какво да махам с ръце. На себе си ще говоря много тихо. Този, който се напъва да говори много силно, той говори на окръжаващата среда, а тази среда няма да го разбере, колкото да ѝ говори. Не мислете, че като говорите високо, хората отвън ще ви разберат. Може да ви разбере само този човек, който разбира себе си. Това е закон. Някой говори високо. Защо? – Иска да накара еди-кого си да го разбере. – Празна работа! Тъй не се приказва. Най-първо ще видиш, ако този човек разбира себе си, ако може да говори на себе си, той и вас ще разбере. Тогава ще кажеш: ето един човек, с когото можем да се разберем. Двама души, които могат да говорят на себе си, мога? да се разберат помежду си. Този е правилният начин, по който могат да се създадат правилни отношения за разбиране между хората. Ако вие не можете да говорите на себе си, всички усилия са напразни, всякога ще има вътрешни недоразбирания. Тогава ще се извинявате, ще казвате: ама аз не исках да кажа това. Какво искаше да кажеш? Ако изпея един тон криво, ще взема цигулката, тя ще ме поправи. Цигулката, разбира се, е един голям майстор, учител е тя, ще те поправи. Добрите учители по музика не се измъчват да говорят много на учениците, но им казват само: слушайте цигулката! Най-първо цигулката говори, а после учителят пее. И в природата е същото: най-първо природата ни говори чрез физическите явления. Нейният говор е грубият елемент. Всички явления, които стават в природата, това са инструменти, чрез които тя иска да ни поправи. И наистина, природата всякога ни поправя. Следователно страданията в света не са нищо друго, освен поправки на известни наши мисли и чувства. Всяка мисъл или чувство в природата е една хармонична сила, която действа. Не вземеш ли една мисъл правилно, тя ти казва: не е така! Тогава Божественият лък започва да свири по цигулката един, два, три

и повече пъти, докато най-после се поправите. Втория път ще ви изпитам всички да пеете. Някои от вас ще се срамуват, ще кажат: ама как ще пеем? Аз искам да пеете за себе си; ако е за други, мен това не ме интересува. Ако вие пеете за себе си, а не за мен, ще ми бъде приятно. Ще ви извадя да пеете за себе си, един по един, после по двама, по трима, по четирима и т.н. Тук имате сега и орган, и пиано, и цигулки; ще пеете, ще се упражнявате, докато всеки от вас добие самоувереност да взима тоновете колкото е възможно по-правилно. Ние не искаме невъзможното; ние ще свържем тия упражнения по музика с ред други упражнения.

Сега вие ще кажете: това е проста работа, аз зная ли какво нещо е do, re, mi…? Вие още не знаете да пеете. Аз мога да пея една песен по различни начини. Най-хубавото пение е, когато човек, като пее, съвършено се забравя и мисли, че е сам, нищо го не смущава. Щом фигурира в ума му някое лице, което и да е то, тази музика се нарушава. Тогава ще имате тъй наречените трели. Най-първо тонът трябва да бъде ясен. И трелите спадат към окултната музика, само че те се взимат съвсем другояче. А сега певците, като не могат да взимат ясни тонове, правят трели. За да се взимат хубави трели, изисква се голямо изкуство. „Трели“ значи нещо, което трепти, звучи.

Някой път може да се спрем върху окултното значение на разните тонове, за цветовете, които те произвеждат, за влиянието, което те упражняват и т.н. Всеки тон си има своето влияние. И нашата реч всеки ден се видоизменя. Вие всякога не почвате с един и същ тон. Речта ви трябва да бъде музикална. Това, дето не говорите музикално, то е, защото има едно отклонение от правилния път на живота ви. Музикално говорене не разбирам говорене в този специален смисъл, както сега се подразбира. Под музикалност разбирам вътрешен стремеж на душата към възвишеното. Музикалността от френологическо гледище има свой център при слепите очи. У някои хора този център е по-развит, у други по-слаб и в тях се вижда слепоочната кухина. У добрите музиканти челото при слепите очи е запълнено. В душата на всеки човек, обаче, този музикален стремеж съществува потенциално, а само музикалните органи са различно развити. Когато музикалността е свързана с двигателния център, такива хора могат да свирят по-добре, отколкото да пеят. У някои хора музикалността е свързана с техния ларинкс, те стават добри певци; у други музикалността е свързана с техния ум, те стават композитори – у тях е развит и центърът на построяването. Тъй щото, от това, с какво е свързан центърът на музикалността, зависи в какво направление ще се прояви човек.

Сега, ще изучавате влиянието на мислите, като правите за целта ред опити. Всяка проектирана мисъл излиза като струя и се движи из пространството вълнообразно. Когато човешката мисъл е интензивна, тя образува много красиви форми. По формата на тия вълни може да съдите за какво мисли вашият приятел. Защото формите на тия вълни се проектират и предават едновременно и на другите хора. Затова именно трябва да си изпращате добри мисли. Не е достатъчно само да пожелаеш добро някому, но мисълта ти трябва да бъде активна.

Опит. Тези от вас, които имат време, нека направят следния опит. Посадете си от семе едно цвете от луковичните, зюмбюлче или някое лале, и го наблюдавайте. Всяка сутрин отивайте при това цвете и проектирайте мисълта си към него, да израсте добре. Туряйте си ръцете отгоре над него и проектирайте своята мисъл. Още по-добре ще бъде, ако посадите семенца в две саксии. Всяка сутрин слагайте ръцете си и проектирайте мисълта си само върху едното цвете, а другото само полейте и го оставете да се развива по естествен път. После, вижте кое от тия цветя ще върви по-добре. Нека няколко души от класа направят този опит. Ще употребявате за опита всяка сутрин по 2–3 минути. Този опит няма да ангажира напълно ума ви, да мислите само за цветето. Ще му изпратите една добра мисъл и ще го забравите. От този малък опит ще видите какво влияние оказва мисълта ви.

Вие трябва да приложите в живота си окултната наука. Ще срещнете ред мъчнотии, но това да не ви спира. Тъй както сте събрани в класа, с различни темпераменти, като не знаете как да се отнасяте един към друг, как да се хармонизирате, у вас се събира много излишна енергия, която не знаете да пласирате.

Американските студенти, както и тия из Европа – това е общ закон в живота им – като не знаят какво да правят в свободното си време, изнамират някакви забавления. Например студентите от първите два курса определят да се боксират помежду си, да видят кой курс ще придобие правото да носят бастуни. Понякога Втори курс взима надмощие. Те бият Първи курс и казват: никой от Първи курс няма право да носи бастун! Някой път се случва обратното: Първи курс надвива Втори, и тогава те прилагат правилото за бастуна над тях. Ако хванат някого, че носи бастун, налагат го на общо основание. Някой път учителите ги гледат като се боксират и нищо не им казват, оставят ги – трябва да се изхарчи излишната енергия. Като победи единият курс, тази енергия се асимилира за през цялата година. Като мине първата година, другият курс, който дойде, ще опита бокса. Те могат да се боксират или за един бастун или за някой каскет, за някоя връзка, за някоя значка или за какво и да е друго. Туй не вършат госпожиците, а господата. Някой път виждам, че и вие се боксирате. Туй ви изнасям като факт, защото у вас често се заражда излишна енергия, но тя трябва да се пласира разумно. Ако човек не може да я пласира разумно, природата сама ще си вземе излишното. Природата не търпи нищо излишно. Тогава ще се яви някоя болест. Например, някой яде по цял ден. Природата в този случай казва: вземете му тази енергия, не трябва да яде толкова много. И какво става? – Разболява се. Някой пък прахосва излишната си енергия в харчене, пръскане пари надясно-наляво. Природата казва: не трябват толкова пари на този човек, вземете му ги. Природата обича точност: туй, което тя дава днес, трябва да го употребиш веднага, още същия ден. Тя не търпи нито излишък, нито недоимък. Е нея всичко е хармонично. Като свършиш работата си, тя казва: почини си сега малко, няма какво да мислиш за утрешния ден. Той ще се погрижи за теб.

Та сега ще се справяте с излишната енергия, която се зарежда във вас. Някои имат излишна енергия в едно отношение, а недоимък в друго. Например, някои имат излишна енергия, която се натрупва в центъра на страха. Дето върви, все се страхува. Набралата се в него енергия постоянно го безпокои. Тогава направете следния опит. Нека един от вас, който не е страхлив, да си тури ръката на това място, дето е центърът на страха, и той ще изчезне. Този опит може да се направи или от много смелия, безстрашния, или от много страхливия. Гневът също тъй е набиране на излишна енергия. Центърът му е зад ушите. По същия начин нека онзи, който е много разположен, да си тури ръцете на това място и гневът веднага ще изчезне. Ако тази енергия не се отнеме от човека, веднага започва едно свиване на мускулите. И след 5–10 минути, като мине гневното състояние, човек казва: Извини, аз не: бях в духа си, нервен съм. Това е много проста работа, набрала се в тебе излишна енергия, която трябва да дадеш. Щом гневът дойде, ще вземеш мотичката или ще седнеш да пишеш. Трябва да имаме една работилница с чукове и други пособия, та оня, който има излишна енергия, да отива там да работи. Един ще вземе чука, друг – рендето, трети – перото и по този начин всички тия хора ще се хармонират. А сега, като няма какво да работите, излишната енергия все трябва да излезе навън по някакъв начин и затова, по някой път стават тия малки експлозии. Ще направим една работилница за трансформиране на излишните енергии във вас. Аз мисля, че тогава колелото ще се движи прекрасно: всеки, който има излишна енергия, ще работи по един час на ден. Колко души има в класа? (– Осемдесет.) Значи, осемдесет часа работа, всеки час по десет лева, осемстотин лева на ден. Това не е малко.

Сега аз ще приложа този метод, но най-първо у вас трябва да се образува едно стабилно състояние, защото някой път при трансформиране на силите стават големи взривове. Всеки, който не спазва правилата, може да предизвика експлозия. Ако не внимавате, някой път само с един поглед може да запалите тази набрала се енергия у другия и той да кипне. Понякога един поглед е една запалка. Другият казва: защо ме гледаш така? То значи, че запалката е турена. Не мислете, че онези хора, които не разбират окултната наука, не ви наблюдават. Те, като намерят една ваша слаба страна, отиват да си донесат кибрита. Вие веднага се запалвате и тогава те казват: в училището му мръднала малко дъската. От ученика се изисква да бъде като Сократа: при всички запалки да не избухва, като че нищо не се отнася до него. Да се усмихне малко и да си каже: Няма го майсторът! – нищо повече. „Ама дъската ти мръднала“. – Няма го майсторът! Така ти неутрализираш неговата мисъл. „Ама ти си вагабонт.“ – Няма го майсторът! Щом си чист, тъй ще кажеш. Сегашният свят – вестникарите, разбират този закон и турят различни фитили: и химически, и физически – все фитили са това. Казвам: умни, учени хора са те, но отдавна са учили.
В положителната наука всеки трябва да трансформира излишната си енергия правилно. Има естествен начин как да трансформирате енергията си. После, и на столовете ще се нареждате съобразно този закон. Та ще правим опити, 1–2–3 и повече, да видим какви ще бъдат резултатите.
Кои са основните мисли от тази лекция? Понеже тя е от практическо приложение, за

следния път изнесете основните мисли от нея. Защото не можем да вървим напред, докато нямаме първите опити. Те са микроскопически опити, които можете да правите между другата си работа. Тези опити ще бъдат за вас даже едно приятно занимание.

В друга лекция ще говорим за числата. Имате, например, числата 2 + 1 = 3 и 3 + 1 = 4 и т.н. Като се прибавя единица при числата 2 и 3, един и същ резултат ли ще се получи? (– Не, различни резултати.) Така е и в живата природа. Тази жива единица, като действа при условията 2 и при условията 3, резултатите биват различни.

Как ще обясните, например, че 2 + 1 = 3? Единицата, това е почвата. Двете, това е семката, която расте. Трите, това е плодът на тази семка. Следователно в живата математика единицата показва условията или силите в почвата. При това математически може да се изчисли какъв резултат могат да дадат тия сили. Числото 3 означава енергията, която е извадена от почвата. Това е само едно обяснение, но има и друго. Например единицата, това е киселина, двете – основа, а трите – солта. Солта е завършеният плод. Тъй щото, когато боравим с живата математика, трябва да знаем какво означават символите на числата, които те подразбират, и тогава вече можем да работим в тази област.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

27. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 20.IV.1924 г. в гр. София.
Книги:

* Предаване на мислите. Музикалност

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_04_20 Просете, търсете и хлопайте
неделна беседа

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

"Просете, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори."*)

„Просете, търсете и хлопайте!" Просяците разбират смисъла на думата „прося". Майките, загубили своите синове, разбират смисъла на думата „търся". Закъснелите пътници, които хлопат по хотелите, разбират смисъла на думата „хлопам". В тези думи Христос е предал една идея, която не е напълно изразена чрез тях. И на еврейски тази идея не е изразена, както трябва. Какво се разбира под думата „прося"? – Искам нещо. Просенето показва, че на човека му липсва нещо. Не само хората просят, но и животните, както и растенията. Просенето е вътрешна нужда, вътрешен подтик на живата природа, която иска нещо. Какво просят растенията? – Светлина и влага. Като пренесем този процес в човешкия живот, виждаме, че човек, в едно отношение, е като растението. – Какво му липсва тогава? – Липсва му нещо съществено, не само днес, но още от създаването на света. От осем хиляди години, цялата човешка култура е насочена към търсенето. Всички философски системи, всички религии, целият обществен живот са насочени към търсене, с цел да доставят на хората това, което им липсва. Религията ни говори за един живот, извън някъде; незнаен, непонятен. Някога ни го представят като този на земята. Както и да описват другия живот, все ще го опишат в същите форми, както и земният. И философите, които търсят смисъла на нещата, искат да проникнат в дълбокия смисъл на живота. И те ни запознават с онзи свят. Изобщо, в религията се
изучава закона на просенето. И богомолците изучават този закон. Те просят, с цел да постигнат нещо. Значи, религиозните просят, а философите търсят, ровят в природата, изучават я и казват: Ние ще ви покажем истината. Според мене, най-умни са онези, които хлопат. В това отношение, децата знаят най-добре това изкуство. На какво ли не хлопат те – на дъски, на тенекии. В хлопането човек проявява своята воля. Само разумното хлопа, търси и проси. Какво означава думата „просете" на български? Ако махнете буквата „п", остава „росете." Ако махнете следните две букви, ще остане „сете." На български „сете" подразбира, да се досети човек за нещо, да разбере това, което му се говори. Или човек се досеща, какъв е дълбокият вътрешен смисъл на нещата. Аз свързвам думата „прося" със закона на обичта. Търсенето свързвам със закона на мъдростта, а хлопането – със закона на истината. Да просиш, да търсиш и да хлопаш, това са вътрешни, психологически прояви на човешката душа. Това не са само думи. Като кажеш една дума, тя трябва да изявява своя вътрешен смисъл.

„Просете, търсете и хлопайте!" Като говоря върху този стих, някои ще кажат: Искаме да чуем нещо съществено. – Аз бих желал да чуя от някой философ, кое е съществено в живота. Българинът ще каже: Същественото е да бъдеш българин. Англичанинът ще каже, че същественото е да бъдеш англичанин. Обаче, същественото не е нито да бъдеш

българин, нито да бъдеш англичанин. Това е само една форма, един стремеж. Под „съществено" разбирам неизменния идеал на човешката душа. – Кое е същественото, според вас? – Да изкарвам прехраната си. – Яденето съществено нещо ли е? Днес много спорове се водят за яденето. Например, явява се спор, месо ли да яде чрвек, или растителна храна, главно плодове. По този въпрос учените са на различни мнения. Те доказват, какви елементи се съдържат в месната храна, какви – в растителната и оттам вадят заключение за ползата от едната или другата храна. – Какво ще придобиете като месоядци или като вегетарианци? Месоядците казват, че месната храна дава повече сила. Вегетарианците казват, че растителната храна предава повече мекота на човека. – Това ли е същественото, да станеш по-силен, или по-мек? И овцата, която е по-мека, умира; и вълкът, като силен, също умира. В края на краищата, дохождат микробите, червеите и изяждат и овцата, и вълка, и човека. Тези, които проповядват месоядството, или вегетарианството, имат друга някаква идея зад тях. Как разбирате думите на Христа: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си"? Тъй щото, ако въпросът за месоядството или вегетарианството се разглежда по буква, той ще доведе до катастрофални резултати. От такива резултати страда цялото човечество.

„Просете, и ще ви се даде." Питам: Ако човек проси цял живот, какво ще придобие? Придобива ли той нещо съществено? – Не, пак просяк си остава. – Като прося, все ще получа нещо. – Обработил ли си даденото? Ученикът иска от Учителя си да го осведоми върху тайните сили на природата, но ако не обработи силите, вложени в него, той не би могъл да се ползва от силите на природата. Следователно, просенето има смисъл само при любовта. Ще просиш от онзи, когото обичаш, и като ти даде нещо, ще го обработиш. Така ти ще се свържеш с този човек. В живота съществува механическа връзка между хората, както са свързани дъските на кацата с обръчи; съществува и органическа връзка – между мисли и чувства; най-после, съществува връзка и между човешките души. Важно е, с какво е свързан човек. Ако е свързан с железен обръч, това е едно нещо – механическо свързване. Ако е свързан, както клетките в растенията, това е органическо свързване. Така се свързват човешките мисли и чувства. Ако двама души са свързани в мислите и чувствата си, те непременно ще се обичат. Външно не се вижда никаква връзка; всъщност, те са свързани вътрешно, затова се обичат.

Преди години, като правех разходката си, видях двама души, вързали с въже едно малко теле и го водят. Веднага след тях тича една крава. Спрях се да разбера, защо кравата тича сама. Казах си: Тя тича след теленцето си, свързана е с него. Как ще си обясните вие това? Какво съзнание има кравата?

Често ни се казва: Защо се занимавате с отвлечени въпроси? Дайте ни нещо съществено, реално. – Кое е реално в живота, видимото ли? Чудни са хората, които казват, че само видимото е реално. Реално е не само това, което виждаме и опитваме със своите сетива, но и това, което можем да подложим на вътрешен опит – не само чрез своя ум и сърце, не само чрез своята душа, но и онова, което можем да проверим чрез своя дух. Реалното, до

което човек се домогва, по външен или вътрешен път, му дава мощ и сила.

Ще приведа един разказ от древността. Адептът Азман Бера, като изучил всички тайни, свършил и двете школи – школата на черното братство и школата на Всемирното Бяло Братство – трябвало да държи изпит пред своя Учител. Учителят му го превърнал първо в кокошка. Тя живяла известно време при своя господар, на когото снасяла яйца. Като престанала да снася, един ден децата на господаря казали на баща си: Татко, мазничка е тази кокошка. Не можем ли да опитаме вкуса на нейното месце? Бащата решил да я заколи: хванал я и я заклал. Пръв бащата искал да опита вкуса на нейното месо. Като го опитал, Азман Бера оживял в корема му и започнал да рови. Бащата станал от масата, започнал да вика, да крещи, не могъл да си обясни, как така кокошката оживяла в корема му. А кокошката си ходела в корема и ровела. Най-после, той повърнал, и кокошката излязла от устата му и проговорила: Втори път да не колите кокошки. Разбрахте ли, какви са последствията на клането? Който се опита да ме заколи, така ще ровя в корема му. Разчуло се насякъде, че кокошката ровела в корема на господаря си. Един ден тя се изгубила, отишла при Учителя си. Той й казал: Добре разреши задачата си.

Сега аз мога да ви обясня този въпрос от научно гледище. В случая, заклaната кокошка представя опасен микроб. Има неща в живота, които не можем да ядем. Те са отрова, която, щом влезе в организма на човека, ще го умъртви. В този смисъл, отровата не е нищо друго, освен излишъците на живите същества, на които отнемате живота. Те искат да ви кажат, че нямате право да отнемате живота им. Тяхното място не е във вашия корем.

След първия изпит, Учителят на Азман Бера му дал втори изпит – превърнал го на овца и го пратил в дома на един богат човек. Господарката била добра жена. Тя редовно взимала млякото и вълната на овцата и била доволна от нея. Обаче, един ден господарят й казал: Днес ще заколя овцата, искам да я опитам. Купих я доста скъпо, хранех я добре, затова искам пръв аз да вкуся от нейното месце. И този път овцата оживяла в корема на своя господар и започнала да се движи на една, на друга страна. Той се надул толкова много, че не могъл да си намери място и започнал да вика, да се тръшка по земята, докато най-после я повърнал. Овцата се изправила на краката си и проговорила: Господарю, аз не съм от тези овце, които можеш да ядеш. Достатъчно беше, че ти давах млякото и вълната. Ти трябваше да ме оставиш да си живея свободно. Ще кажете, че това са приказки, залъгалки. – Възможно е да е така, но кажете ми нещо, което да не е залъгалка. Преди няколко деня четох едно хубаво описание на Рилската пустиня, от виден български писател. Като описва пустинята, той пише: „Скалите оросяват хребета на планината." Мисля си: Да пише, че скалите са разхвърляни или пръснати по хребета на планината, разбирам, но да пише, че оросяват хребета, това не подхожда. Обаче, турчинът ще каже, че така дошло на калема. Значи, и това е залъгване.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде." Просенето подразбира интензивно желание на

човека да разбере дълбокия смисъл на живота. Като го разбере, той трябва да изучи законите, които поддържат живота. Детето на една майка заболява. Уплашена, тя веднага вика лекар. – И това не е лошо, но понякога лекарят влошава положението на болния. Чрез инжекции той внася в нежния детски организъм отрова, с която той не може да се справи. В резултат на това лекуване, детето умира. И без инжекциите, кръвта на това дете е нечиста. Причина за неговата нечиста кръв е майката. Ако тя водеше чист живот, ако мислите и желанията ѝ бяха чисти, тя щеще да предаде своята чиста кръв и на детето си. Тогава, при всички условия на живота, детето щеше да издържа. Чистата кръв подразбира здрав, силен организъм. Има майки, пред които и смъртта отстъпва. От каквато болест и да заболее детето на такава майка, тя казва на смъртта: Слушай, нямаш право да вземеш детето ми. Смъртта се покланя пред нея и си заминава. Смъртта е съвкупност от безброй микроскопически същества. Тя отстъпва пред любовта на майката. Ако любовта на майката е слаба, смъртта взема детето ѝ. Майката поплаче известно време, докато се примири. Най-после тя казва: Такава била волята Божия. – Не, това не е волята Божия. Детето е заболяло поради изверженията на тези малки същества, попаднали в кръвта му. Щом няма сила, която да им се противопостави, те се размножават все повече и повече, докато отнемат живота на детето. Обичта на майката е в състояние да предотврати всякаква болест, даже смъртта. Ще кажете, че майката обича детето си и плаче за него.

Какво представя плачът? Кой човек плаче? – Слабият. Някой държи пушката си, отдалеч се пази и минава за герой. – Това не е геройство. И съвременните хора искат с пушката да минат за герои. – Това не са герои, но страхливци. Кой от сегашните хора не е страхлив? Събрали се на бойното поле две неприятелски войски: и едните, и другите страхливци. Отдалеч се чуват пушките им – „дан-дан" и като се върнат в отечеството си, минават за герои, награждават ги с георгьовски кръст за храброст. Друг, паднал убит, провъзгласяват го за герой. – И това не е геройство. Аз наричам герой онзи, който се бори със смъртта и я победи. Някой свършил два факултета, минава за учен, за голям герой. Като дойде гладът, той пипне празния си джоб и му казва: Слушай, аз съм голям герой. Свършил съм два факултета, но условията на живота ме изненадаха и сега съм принуден да прося. И тръгва той да проси. – Свършил си два факултета, но те е страх. – Що е сиромашията? – Който е свършил два факултета, трябва да знае да свири. С гъдулката си в ръка, той никога няма да остане гладен. Щом мине през някое село, ще събере младите и ще почне да им свири. На втория и третия ден те вече сами ще почнат да го търсят. Който е свършил два факултета, трябва да знае още и да лекува. Като влезе в някое село, да лекува болните. Ще гладува ли този човек? Много болести има между хората. Учените им турят латински имена. Например: диабет, диспепсия и др. Знаете ли, какво е диспепсията? При тази болест човек се чувства крайно притеснен – тежко е състоянието му, защото храната не може да се смели. При такова състояние, човек става песимист. Това не е за осъждане. Всички хора все имат по едно слабо място в организма си.

Казвам: Човек трябва да учи, да се справя с мъчнотиите си. Какво предназначение има

училището? – Да развива ума на детето, да дава знание на младите, да направи ума им пластичен, пъргав, за да разбира законите на живата природа. Училището не трябва да дава само теоретични познания, но и да прилага наученото. Теорията и практиката вървят паралелно. С науката заедно ще върви и религията. Нейното предназначение е да ни запознае с живите сили на Любовта. Казано е, че има само един Бог, Който е създал света. Щом Бог е създал света, Той е най-умният, най-великият. Като признаваме, че Той е създал света, какво повече може да искаме от Него? Ако в света съществува известна дисхармония, тя не се дължи на Бога. Ако ядеш нездравословна храна и заболееш, трябва ли да отдадеш причината на Бога? Прав ли си да мислиш, че такава е волята на Бога? – Не, волята на Бога не е в боледуването на човека. Следователно, ние се нуждаем от един вътрешен морал, чрез който да познаваме, кои неща са верни, и кои не са. Морал има и в обществения, и в политическия живот. Когато някой лъже много, казват, че е прекалил, минал границата. И в лъжата има мярка, има граница. Русите казват: „И в безпорядъка има порядък." Значи, за всяко нещо има мярка, докъде може да се простира. От обществения живот не може да се изисква велик морал. И в търговията има морал, но не всякога се прилага. Кой търговец мсже да приложи Христовия морал? Кой търговец може да обича ближния си и да му продава като на себе си? И в науката, между учените, има известен морал. Кой учен е толкова съвестен, че може да прилага Христовия морал в отношенията си към другите учени? Като излезе нова, научна теория, първо трябва да се провери, всички учени да се изкажат добросъвестно за нея. А днес какво става? Щом се яви една теория от запад, веднага нашите учени я приемат и прилагат. Те я считат авторитетна. Не се минава много време, пак някой учен от запад намира, че в тази теория трябва да стане известна промяна. Веднага учените се съгласяват. Най-после, и българските учени отстъпват от първото положение и приемат новото. След време друг учен внася известна промяна в теорията и отново всички се съгласяват с него. Значи, тази теория, която провъзгласиха за абсолютно вярна, претърпява ред промени. Така всички хора отстъпват от една позиция на друга. Питам: На коя позиция ще се спрете най-после? Абсолютният морал, абсолютната истина са написани в човешката душа. Следователно, за всеки даден случай, човек може да се справи с написаното в себе си и да се произнесе, дали една научна теория е вярна, или не.

Дръжте в ума си следното правило: Всеки здравомислещ човек, всеки човек с добре развити чувства, всеки истински вярващ, могат да познаят, дали една теория е вярна, или не; дали едно верую е истинско. В това отношение, всеки може да направи един опит. Вземете една хубава ябълка, завийте я в книга и дайте я на един свой приятел. Ако той може да запази спокойно, пасивно състояние, ще възприеме известни енергии, които излизат от ябълката и ще каже: Ябълката е здрава, добра за ядене. Това се възприема по хармонията, по доброто разположение, което приятелят ви придобил. Научно той не може да обясни този факт, но вътрешно го схваща. Като разреже ябълката, приятелят ви ще провери, че наистина, тя е външно хубава и приятна на вкус. Като направите този опит няколко пъти, ще се убедите в истинността на моите думи. Значи, една ябълка внася хармония във вас, а друга ябълка – дисхармония. Ако първият опит излезе несполучлив,

направете втори, трети, деветдесет и девет опита. Така именно ще разберете, има ли изключение в това правило. Сполучливите опити ще турите на една страна, а несполучливите – на друга. Докато се основавате на този закон, той всякога ще ви ръководи правилно. Това показва, че човек не е оставен на произвола на съдбата си. В ума на човека е вложена поне една Божествена, светла идея. Ако човек сам не помрачава своя ум, нито изопачава своето сърце, Божествената светлина ще го изведе на спасителния бряг. Като говоря за Божествената светлина, аз гледам на нея като на жива светлина. Зад всекиго от вас, аз виждам по едно същество, по-развито от вас. То постоянно ви следи, наблюдава, грижи се за вас, да не се провалите някъде. Нали и вие се грижите и за най-малкото плодно дръвче, посадено в градината ви. – Плодното дръвче съзнава ли тази грижа? – Може да я съзнава, може и да не я съзнава. Знае се, че и дърветата, и цветята познават, кой ги обича. За да познаете, дали даден човек има светъл ум, добро сърце и благородна воля, послужете си с едно цвете, като пробен камък. Например, посадете едно нежно цвете в саксия и го дръжте в стаята си. Ако цветето вирее и се развива добре при вас, вие сте благороден човек, с добро сърце и светъл ум. Но ако изсъхне от вашите мисли и желания, вие не сте добър човек. Ето защо, аз препоръчвам на всеки от вас, да си обработва една малка цветна градинка. Цветята ще му послужат като пробен камък, да познае, както себе си, така и своите близки. Ако цветята в градината изсъхват при тебе, колко повече хората ще изсъхват. Те са по-деликатни от цветята. Имаш дъщеря, красива, млада мома, свършила университета. Дойде при тебе млад момък, свършил два факултета, иска да се жени за дъщеря ти. За да го разбереш какъв е, дай му едно цвете в саксия, той да го гледа, да се грижи за него. Не му казвай, защо му даваш цветето, но виж, в какво състояние ще бъде то след един месец. Ако цветето изсъхне, кажи му: Господине, не мога да ти дам дъщеря си. Той може да обещава, че ще се грижи за нея, ще я гледа като писано яйце, но ти не му вярвай. Ама щял да страда; и това да не те смущава. Бог не е създал дъщеря ти, това красиво цвете, за човек, който може в един месец да я съсипе. Цветето опита характера на момъка. Служете си с този метод и в бъдеще. Като дойде шестата раса, така ще се изпитват не само младите моми и момци, но и управниците. Който иска да управлява, ще му дадат да отгледа едно цвете. Това не е обидно. Благородство се иска от човека. Когато човек иска да управлява, трябва да прояви живота на своята душа – своя вътрешен живот. Нека всички почувстват, че при тях стои човек с висок морал и благородна душа.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде." Какво трябва да просите? – Да се всели във вас великата Божия Любов, която ще ви направи истински човеци. Без тази любов никой не може да се развива правилно. Същото се отнася и до природата, до нейните форми. Във всяка животинска форма, в която любовта не действа правилно, има отражение върху черепа. За да проверите този закон, изучавайте сравнителната анатомия. Ще видите, че между черепа на месоядните и тревопасните има разлика. В черепа на вълка, например, има известно изопачаване, което се дължи на неговата жестокост. В змията отклонението е по-голямо, в жабата – още по-голямо. Когато змията хване една жаба, крякането ѝ се чува на половин километър разстояние. Тя иска да каже, че насилието е лошо нещо. –

Лошо е насилието, наистина, но когато гълта мравките, тя не мисли, че прави насилие. Като чуете, как кряка жабата, казвате: Горката жаба! Аз пък казвам: Горките мравки! Но и мравките си служат с насилие. Те крадат готовата храна на другите животни. Те са първокласни крадци. Когато една мравка открадне нещо, веднага съобщава на другите. Всички, една след друга, тръгват да крадат. Учените казват, че главата на мравката, в сравнение с тялото й, е много голяма. – Наистина, голяма е главата на мравката. Какво означава това? – Вие сами ще си отговорите.

„Търсете!" – казва Христос. Наука, знание се придобиват чрез търсене. Какво търсят учените? Каква е тяхната задача? – Да помагат на човечеството. Казват за някой лекар: Отличен хирург е, голям специалист. – Това не е нещо ново. Хирурзи са съществували хиляди години преди него. Има животни, които майсторски правят операции. Преди години бях в Търново. Една сутрин излязох на двора и седнах пред масата да пия чай. Пред мене, в една кутия, имаше захар. Докато се готвех да си взема захар, долетя отнякъде една голяма муха, кацна на захарта и започна да смуче. Аз я наблюдавах. След малко дойде една оса, кацна върху мухата, с намерение да я изпъди. Обаче, мухата не се мръдна, не отстъпи. В един момент осата отряза главата и крилцата на мухата и започна да смуче захарта. Аз не забелязах, кога стана тази операция – със светкавична бързина. Мисля си: В кое училище и при кои професори се е учила осата да прави хирургически операции? Осата казва на мухата: Слушай, аз съм голям хирург, добре владея изкуството си. Когато кракът ми стъпи някъде, ти трябва да бъдеш далеч от мене. Не отстъпиш ли, главата ти ще отиде.

Мисля си: Ако осата беше стъпила върху пчела, нямаше да й откъсне главата.
Защо ви давам тези примери? На какви мисли могат да ви наведат? Искам да обърна вниманието ви върху грубостта в живата природа. Божият Дух работи усилено в цялата природа, за да облагороди и смекчи тази грубост. Тя прониква в органическото царство, във всички живи същества. Всеки човек е опитал тази грубост в себе си. Достатъчно е да го поставят при трудни условия, за да я прояви. Когато мъчат, тормозят някого, той е мек, кротичък. Рече ли той да тормози другите, тогава се вижда неговата грубост. За да познаете човека, дайте му пари, власт и сила. Само тогава ще познаете, колко е мек и благороден. Само при богатството ще познаеш, доколко човек е умен. При силата и властта ще познаеш неговото благородство и човещина.

„Търсете, и ще намерите." Търсенето има отношение към Божията Мъдрост, към истинското знание, което трябва да се приложи в живота. Нещастията в съвременния живот се дължат на неприлагане на истинското знание, в неприлагане законите на Божията Мъдрост. Цялата европейска култура ще мине през големи изпитания: ще стане голямо пресяване на досегашните възгледи и разбирания. Всички заблуди, съмнения и подозрения ще се пресеят и ще остане чистото. На земята ще останат само героите – хора със светли умове, с чисти и благородни сърца, със силна и възвишена воля. Те ще останат над ситото. Живата природа отново ще ги посади. С тях ще започне новата култура, която

ще създаде новите хора. Ние не поддържаме онази религия, която казва, че спасението е за всички. Не, спасението е само за благородните и разумни хора, които вършат волята Божия. Спасението не е за престъпниците. Как ще влезе престъпникът в Царството Божие? Той веднага ще извади своя револвер и ще почне да стреля. Може ли такъв човек да остане там? Как ще влезе в Царството Божие онзи критикар? Той ще критикува всичко, което види, и ще внася смут между останалите. Мястото на такъв човек не е там. Човекът на съмнението и подозрението, на охолния живот, не може да престъпи прага на Царството Божие. И да влезе там, той ще се съмнява във всичко и ще мисли само за ядене и пиене. Виждате един едър, пълен човек, тежи 100–120 кг. Казвате за него: Добър е той, обича семейството си, жена си и децата си, и те го обичат. – Обичат го, докато е жив. Щом умре, гледат по-скоро да се освободят от него. Тогава червеите си казват последната дума. Те се нареждат около него и започват да го благославят. Знаете ли, какво е положението на този човек в гроба? Докато сте живи, казвате: Да ядем и да пием! – Да, вие ядете и пиете, и за нищо друго не мислите. Чудна философия!

Преди 25 години познавах един ученик от Варненската гимназия, който беше беден, но и в училището не му вървеше. И по характер не беше изправен: каквото вземеше от съучениците си, нищо не връщаше. Случило се, че гладувал три деня, отникъде нищо не получил. Най-после си казал: Ще отида в гостилницата на Шишко – дебел, здрав, добродушен човек, да се наям добре. Поръчва една, втора, трета порция – яде момчето, не се шегува. Шишко му поднася порциите, гледа го весел, разположен и си мисли: Навярно е получил наследство отнякъде, доста пари ще паднат от него. Момчето продължава да яде. Най-после става от масата и тръгва да си отива. – Чакай, ти се нахрани добре, сега плащай! – Нямам пари, не мога да платя. – Така ли? Като си нямал пари, не можа ли да изядеш само една порция? Ти изяде десет порции, и не мислиш да плащаш. Чакай, ще ти дам да разбереш, кой е Шишко. Хваща го и му удря един бой, да помни, как се яде без пари. Обаче, като излязъл от гостилницата, ученикът си казал: Набиха ме, но се наядох до насита. Такава е философията на повечето хора. Те казват: Поне ще се наядем в този живот. Ще се наядете, но един ден ще ви хване смъртта и ще ви затвори в земята. Знаете ли, какво ви очаква там? Поне ядохме и пихме. – Това не е философия. Това не е правилно разбиране на живота.

Казвам: От всички се иска да живеят разумно. Дали живеете така, или не, природата е записала всичко това на главата: на окото, на ухото, на носа, на устата, на пръстите. Човек е написана книга. Тялото на човека показва цялата негова история, всички перипетии, през които е минал. Засега тази наука е скрита. – Опасна наука е тя. – Опасна е за онези, които не я разбират. Питате, как се познават хората. – Те се познават по външната си форма. Как се познава вълкът? – По главата, устата, зъбите и ноктите. Как се познава овцата? – Също по главата и по копитата. По какво се познават птиците? – По същите признаци и по клюна. Това не е достатъчно. На орела клюнът е завит. Питате, защо ноктите на едни птици са остри, а на други – тъпи? За някоя птица казвате, че е благородна. Но да не попаднете в ноктите ѝ! Аз съм наблюдавал такова благородство.

Една година, като бях в Русенско, през една хубава майска сутрин си правех разходката. На едно дръвче видях един кос - свири. По едно време песента изчезна. Погледнах нагоре и видях - един сокол задигнал птичката. Ето какво представя живата природа. Като не разбирате, защо иде този сокол, вие казвате: Сокол грабна птичето! – Така е, но какво ще кажете, когато това става между хора, които минават за културни, за християни, учени? И то сега, в 20-ти век! Когато става между прости хора, за тях ще се намери оправдание. Но как ще се извинят учените професори, които учат другите на морал? Как ще оправдаят те своите грешки и престъпления? Ще кажат, може би, че са слаби, че имат недостатъци, пороци. Съгласен съм с това, но слабият трябва да бъде смел и решителен, да изповяда погрешките си и да има желание да ги изправи. Нека имат доблестта на Сократа. Един физиогномист, като наблюдавал Сократа, казал му: Ти имаш известни слабости в характера. Сократ му отговорил: Това беше едно време, но с волята си аз успях да преодолея своите слабости. И наистина, за да се убеди сам в това, той се оженил за Ксантипа, за да види, дали ще може да се справи с нейния характер. Като го запитвали, защо не се оженил за друга жена, Сократ отговарял: Ксантипа е мой добър професор. Ако мога да издържа нейния характер и прояви, за мене ще бъде лесно да се справя с всичките си мъчнотии и противоречия.

Мнозина от вас са в положението на Сократа, доброволно са поели своите мъчнотии. Ако ги преодолеете, вие сте силни хора. Христос казва: „Търсете, и ще намерите." Кого търсите? – Своя възлюбен. Той хлопа някъде отгоре, но вие не го виждате. И детето хлопа. Кога? – Когато е останало вън. Някога и мъжът хлопа. Защо хлопа той? – Жената знае. Тя гледа на него, като на малко дете и го пита, какво иска, но той мълчи. Жената казва: Кажи, какво искаш; готова съм да направя всичко за тебе. Днес съм готова да изпълня само същественото ти желание, не всички. Утре ще изпълня друго твое желание. Това значи благородна и умна жена. Това е жена с воля, с разумно сърце и добър ум. В огъня на Божествената Любов се коват всички благородни постъпки. Имаш един приятел, малко сприхав. Приложи същото отношение и към него. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш търпелив, но не като овцата. Няма по-велика черта в човешкия характер от търпението. Обаче, само разумният търпи; само онзи, който е изпълнен с любов, който има силна воля. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Можете да си представите, какво дълготърпение има Бог, Който, след като е дал всички блага и условия на хората, вижда техните грешки и престъпления и мълчи. Той работи разумно, планомерно, докато изведе всички хора на щастлив край. Той е намислил да преобрази земята и да пренесе своите добри и послушни деца на друга планета.

Казвате: Дотегна ни вече тази земя! – Колко години сте учили и ще учите на тази земя! Десет хиляди години, прекарани на земята, това са десет Божествени дни. Един Божествен ден е равен на хиляда години на земята. Ако си живял 365 хиляди години на земята, това се равнява на една Божествена година. Много ли е това? Понякога ние си служим с измерването на мравките. За тях годината е много дълга. Пространството за тях е също много голямо. Ако слънцето употребява 200 милиона години за едно обръщане около

своя център, тогава на колко ще се равнява една наша година? – На една 200 милионна част от слънчевата година. Ето защо, когато те сполетят неволи и нещастия, изисква се трезв ум, търпеливо сърце, силна воля, за да могат да се понасят. Ще срещнете в живота прости, но търпеливи хора. Например, лекарят казва на болния, че трябва да го упои, за да му направи операция. Не, и без упойка може. Той седне на стола, тури ръката си на масата, окото му не трепва. Лекарят реже, а болният не охка. Той чувства болка, но издържа. Има болни – вярващи, които по десет пъти на ден се молят, но едва видят ножа в ръката на лекаря и почват да викат. Могат да се молят, но търпение нямат.

Търпеливият е изучавал търпението с години, не го е придобил изведнъж. – Той не е чувствителен, затова търпи. – Не, характер има този човек. Търпеливите хора, както и онези, които издържат на мъчнотии, имат правилен череп. Търпеливият става от операционната маса и благодари на лекаря за сполучливата операция. Той има самообладание. Някой, като му направят операция, едва се окопитил от болките, започва да критикува лекаря; да говори лоши работи по негов адрес. Той забравя даже да благодари. Природата постоянно прави операции. И съвременният строй прави такива операции. Ние се намираме на един несигурен параход и трябва да се стремим, час по-скоро да излезем на спасителния бряг. – Кой е този бряг? – Божията Любов. Само любовта осмисля живота. Без любов няма живот. Какво прави младият момък, като се влюби? По цели часове той обикаля къщата на своята възлюбена. Минава един - два - три пъти, въздъхва и си отминава. Върне се вкъщи, вземе перото и напише едно стихотворение. Защо този момък обикаля къщата на момата? Защото има да взима нещо от нея. Когато човек има да дава, той не смее да мине през улицата на своя кредитор, не иска да чуе за него. Казват му: Да минем през тази улица. – Не искам, не обичам тази улица, нещо ме притеснява. Обаче, ние можем да живеем в този свят, защото има поне Един, Който ни обича. И заради Него, като младия момък, можем да обикаляме по няколко пъти къщата Му. Заслужава човек да обича! Това наричам аз религия. Който обича, той има религия; той е религиозен. Когато животното обича, и то има религия. И то служи на един идеал. Това наричам религия в широк смисъл на думата.

„Просете, и ще ви се даде! Търсете, и ще намерите! Хлопайте, и ще ви се отвори!" Ще кажете: Лесно се говори, но мъчно се живее в сегашния свят. – Съгласен съм с вас. Да живееш, и за това са нужни методи. Дайте едно дърво на майстора и вижте, какво ще направи той. Дайте дърво на онзи, който не може да работи, и ще видите, че той нищо няма да направи. Майсторът ще изкара, какъвто предмет искате: маса, стол, етажерка. Другият ще развали дървото. Следователно, неразумният, поставен при най-добри условия, всичко разваля. Разумният, и при най-лоши условия, все ще изкара нещо.

Христос казва: „Просете!" – От кого да просите? – От Божията Любов. – „Търсете!" – От кого да търсиме? – От Божията Мъдрост. – Какво да търсим? – Светлината и знанието. – „Хлопайте!" – При кого да хлопаме? – Хлопайте на вратата на Истината, която ще ви донесе свободата. Аз свързвам просенето с любовта, с обичта, с всички блага за душата.

Търсенето свързвам с мъдростта, която носи светлина и знание в истинския смисъл на думата. Хлопането свързвам с истината, която освобождава човека от всички ограничения. Истината е велика, мощна, жива сила, затова освобождава всички същества от робството и ограничението. Достатъчно е при мъчнотиите си човек да се вслушва в себе си, за да чуе тихият глас на истината, който му казва: Не се страхувай, аз ще те освободя от мъчнотиите, ще те освободя от всички ограничения. Някой мисли, че е свободен. – Не, ти си свободен, само когато любиш. Ако не приложиш любовта вън от себе си, да обикнеш знанието и светлината и не помагаш на хората в ученето, ти не си свободен. Ако плодовете ти не зреят на Божествената светлина, никога не можеш да разбереш и приложиш свободата. Под „плод" разбирам свобода, защото само свободата дава плодове. Онзи, на когото торбата е пълна с плодове, само той е свободен. Щом торбата на човека е празна, краката му отслабват при пътуването. Такъв човек не е свободен.

Кой човек е свободен? – Който има храна. Следователно, само онзи ще има тази храна, който е свързан с Бога чрез любовта, мъдростта и истината. Мъчно е човек да разбере значението на думата „свързан." Затова хората питат: Как е свързан човек? – Ти ще се свържеш с великите Божии закони, когато престанеш да мислиш за себе си и за своите нещастия. Да мислиш за себе си, това всеки знае. Мислете, обаче, за великото и възвишеното в света. Мислете за Бога, Който, като гледа човешките грешки и страдания, понася ги с търпение и с желание, всичко да изправи. Като знаете това, стремете се и вие, по същия начин да изправите живота си. Изправяйте кривите си постъпки, изправяйте кривите си мисли и чувства. Ще кажете, че това е за религиозните хора, те са тихи, кротки, като Божи кравички. – Да, Божи кравички са, но трябва да имат знанието на Азман Бера.

Пазете се от отрицателните прояви в живота. Такива са: страхът, подозрението, съмнението. Страхът е опасен, защото винаги се придружава от лъжата. Дето има лъжа, там има и страх. И обратно, дето е страхът, там е и лъжата. Дето има страх и лъжа, там няма култура. Аз говоря за вътрешния страх. Казват за паяка, че е смел, безстрашен. Не, той е много страхлив. Един ден наблюдавам един паяк, направил паяжината в една дупка. По едно време той улови една мравка. След нея дойде втора мравка, но не влезе в мрежата. Тя хвана една от нишките на паяжината и постепенно разкъса цялата мрежа. След това тя влезе в дупката на паяка. От страх, той започна да бяга, да се крие, но не използва шестте си крачета, а само четирите. И той се спря на едно място. Тази мравка освободи първата, която беше жертва на паяка, и му каза: Нямаш право да ядеш мравки! Достатъчно ти са мухите. Ние сме войнствени. Като наблюдавах това, казах си: Ето една умна мравка. Тя искаше да каже на паяка, че нещастията в света идат, когато умът е насочен към престъпления. Това се дължи на изопачените човешки мисли. След всичко това, хората се държат за един обикновен морал. В 1917 година ме викаха в столичното градоначалство. Градоначалникът ми каза: За тебе се говори, че си пипал ръцете на жените. И така да е, човещина е. Питам: Какво лошо има в това, да пипнеш ръката на една жена? Аз сам казвам: Зависи, какви са ръцете на този, който пипа. Ако ръцете и

сърцето му са нечисти, той трябва да мисли, има ли право да пипа. Но ако аз съм хирург и пипна ръката на една жена, която страда, има ли нещо лошо в това? Зависи, с какви намерения пипа човек. Ако мисълта ми е користолюбива, нечиста, престъпно е да пипам ръката на когото и да е. Когато мисълта ми е чиста, безкористна и насочена към единствената цел, да помагам на хората, в това няма нищо престъпно. Какво лошо има в това, да хванете ръката на една болна сестра? Аз гледам на жената като на своя сестра. В нея аз виждам духовното, Божественото начало, излязло от Бога. В нея виждам душата, а не тялото. Душата не може да се хваща; нищо не може да я опетни. Нищо не е в състояние да опетни душата нито на мъжа, нито на жената. Човек може да опетни очите си, езика, сърцето, ума си, цялото си тяло, но душата си – никога! Душата си остава вечно чиста, каквато Бог я създал. Целият ад да се вдигне, пак не може да опетни душата. И учените не могат да я опетнят.
„Просете, търсете и хлопайте!" Кой проси, кой търси и кой хлопа? – Само душата и духът. Умът и сърцето са слуги на душата и на духа. Значи, душата проси, а духът търси. Синът, роден от Бога, хлопа. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави." Да бъдеш роден от Бога, това е най-възвишеното състояние, през което трябва да минат всички живи същества. Само роденият от Бога има абсолютен, висок морал. Той изключва всякаква лъжа. Човешката душа и човешкият дух никога не лъжат. Те са свободни от този порок. Ако е въпрос за лъжа, търсете я в ума и сърцето. Да мислиш, че душата и духът грешат, това значи да не разбираш Божиите пътища, да не разбираш Божията любов. Щом съзнаваш, че душата и духът са чисти, свободни от всякакъв грях и престъпление, ти си свободен да правиш всичко, каквото искаш. Ти обичаш истината и се подчиняваш само на Бога, Който живее в тебе. Един закон съществува в света – законът на любовта, и всички се подчиняват на него. Това казват духът и душата.

Като говоря по този начин, някои са готови да изопачат думите ми и да създадат цяла анархия около себе си. Питам: Това, което съществува в света, не е ли анархия? Посетете участъците в България; посетете бойните полета и ми кажете, какво правят хората там? Това не е за упрек. Ще кажете, че то е необходимо за благото на нашия народ. – Кой не мисли така? Според мене, така мислят глупавите хора. Умните, които изявяват душата и духа си, мислят само едно: Че в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина можем да живеем в абсолютна хармония. Благодарение на това, възвишените същества от другите планети идват да ни помагат. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Кривите учения и възгледи на хората не са ли приказка от 1001 нощ? Нещо по-здраво, по-трезво се иска от учените хора. – Ние имаме своя наука. – Това още не е наука. Да се измислят отровни газове, да унищожават хиляди хора, това наука ли е? Пчелите знаят това изкуство отпреди хиляди години. Те носят отровата в себе си. И змията носи отрова в себе си. Достатъчно е да те ухапе една кобра, за да те изпрати веднага на оня свят. И рибата, още преди хиляди години, разполага с електрическа батерия, с електрически лампи, с цел да убива своя противник. И след това, хората казват: Ние имаме култура. – Отговарям: Ако вашата култура не е по-висока от рибешката, тя нищо не струва. Ако и вие не сте по-културни от змиите, нямате право да говорите за култура. Ако и вие се

изтребвате като рибите, като змиите, като паяците, като вълците, как ще говорите за култура? Как ще говорите за християнство? Какви управници са тези, които ръководят съдбините на своя народ, които го просвещават, а дават простор на лъжата, на непроверени факти. Какво може да очаквате от такива хора? Ако главата се вмирише, цялото тяло се вмирисва. Ще кажете, че човек е слаб, че все някъде ще сгреши. Обаче, като съзнае грешката си, ще се изповяда пред себе си, като пред Бога, и сам ще я изправи.

Казвам: Великият Божи закон работи вече в света. Виждам, че Бог е отворил две големи книги. Съдба иде за всеки човек. "Няма да остане нито един човек в културна Европа, който да не бъде съден. И праведни, и грешни – всички ще бъдат съдени. Няма да остане престъпник в света, който да не бъде съден. – Като отидем на онзи свят, там ще ни съдят. – Не, още на земята ще ви съдят. Ако ви оставят да отидете на онзи свят с греховете си, вие съвсем ще го опетните. На онзи свят Бог не съди никого. Казвате, че Христос ще съди хората. – Да, Христос иде вече на земята. Журите са определени вече. Съдба иде на света. Едно нещо ще разберете всички: Има правда в света! Тогава ще проверите, че моите думи са верни. Достатъчно са играли своята роля религиите на лъжата! Достатъчно са съществували обществените форми на лъжа! Достатъчно се ширили в света отношенията на лъжа! Достатъчно любов на лъжа! Онова, което осквернява човека, е лъжата. Който лъже, сам опозорява себе си – своя ум, сърце и воля. Може ли да живеем без лъжа? – Може, разбира се. Който има душа и дух, може без лъжа. Който няма душа и дух, той е свободен, може да лъже, колкото иска.

Днес аз говоря на хора, които имат душа и дух. Ваше свещено право е да не лъжете. Приложете това право в живота си. Първото свещено право е да прославите Бога на земята – Бога на виделината. Следователно, всички трябва да застанете на страната на Бога и да кажете: Има един Господ, Когото ние познаваме и прославяме Неговото име. Има един Господ на Любовта, и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Мъдростта, и ние сме на Негова страна. Има еднн Господ на Истината, и ние сме на Негова страна. Един е Живият Господ, и ние сме на Негова страна. Този Господ сближава хората, а не ги разединява. Така трябва да проповядват свещениците и проповедниците. Ще кажете, че говоря против духовенството. Не говоря против духовенството, но говоря против лъжата, която съществува в света от хиляди години. Дето и да се обърнеш, навсякъде лъжа. Виждам един паяк се скрил в една дупка, стои смирено. Да, той чака да мине край него една муха, да хвърли паяжината си върху нея, да я омотае. Близо някъде в тревата лежи един поет, възхищава се от природата, пише някакво стихотворение: Велика майка природа! – Велика е природата, но без лъжа, без картечници, без паяжини и мрежи!

Като говоря така, някои казват: Това сме слушали много пъти, искаме нещо ново. Ето новото, което ще ви кажа: Докато не съзнаете, че имате душа и дух, които ни ръководят; докато не просите Любовта, докато не търсите Мъдростта и докато не хлопате за Истината, вие всякога ще бъдете роби, всякога ще страдате и ще се мъчите. Щом съзнаете, че душата и духът ви сочат правия път на живота, щом приложите Любовта, Мъдростта и

Истината, вие ще почувствате онази вътрешна свобода в себе си, онзи вътрешен мир, за които сте мечтали цял живот. Аз ви говоря малко строго, ораторски, за да ....ия тези мисли в съзнанието ви. Не обичам този тон, но понякога той се налага. Според мене, този тон е слаб. – Защо е слаб? – Защото мислите, върху които ви говоря, сами по себе си, са мощни. Те работят в природата и преобразяват нещата. Светлината иде без шум, защото, сама по себе си, е силна. Някога аз говоря с езика на гърма и на росните капки, но силата не е нито в гърма, нито в росните капки. Силата е в Разумното Слово, което работи чрез Божия Дух.

И тъй, вярвайте във вашата душа, във вашия дух, които Бог е вложил във вас. Бъдете верни на Бога, без лъжа и без измама. И тогава, като просите, Любовта ще дойде. Като търсите, Мъдростта ще ви отговори. Като хлопате, Истината ще ви отвори.

6. Беседа от Учителя, държана на 20 април, 1924 г. София.

----

* Матей 7:7

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_04_23 Точилото и ножът
лекция пред общия окултен клас

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТ

Тайна молитва

Прочете се темата „Аз и Отец Ми едно сме“.
Тема за следния път: „Службата на търпението и самообладанието.“
Сега ще ви запитам: кои са най-добрите и кои са най-лошите хора в света? – Най-лошите хора в света са тия, които нито Добро правят, нито зло правят. Добрите хора в света са тия, които и Добро правят, и зло правят. Значи има две категории хора.
Първата категория:
Н Д – не прави Добро;
Н З – не прави зло.
Втората категория:
П Д – прави Добро;
П З – прави зло.
Тези, които не правят Добро, слизат от Бога и отиват към Земята. Законът е такъв: не могат да ги търпят горе. Тези пък, които не правят зло, отиват нагоре и се срещат с първите – имат противоположно движение с тях. Първите имат движението п, вторите – движението т.
Втората категория хора са тия, които правят Добро. Тяхното движение е нагоре, във възходяща степен. Те са добрите хора, които отиват към Бога. Тия пък, които правят зло, отиват към центъра на Земята. Тези две движения ще се срещнат. Едните ще минат през центъра на Земята, ще образуват един кръг и после ще се срещнат с тия, които правят Добро. Хората, които правят зло по необходимост, привидно са лоши. Но тия, които не правят зло и не правят Добро, са най-лошите хора. Сега някой казва: „Ако е така, да станем лоши.“ Добре, нямам нищо против, стани лош, но ще слизаш към центъра на Земята, към гъстата материя. Ти ще слизаш надолу, докато се засили земната температура толкова, че не можеш да издържиш повече. Тази горещина ще те застави да минеш нагоре, да излезеш от центъра на Земята и да се качиш нагоре, да минеш в противоположната страна. Движението на лошите хора е противоположно на движението на добрите хора – теченията са обратни. Следователно всякога, когато означавате лошия човек, изразявате движението му със следната формула:
Формулата за изразяване на добрия човек е следната:
Тия неща са само философски разсъждения, в които има ред противоречия. Ние ще оставим привидните противоречия. Противоречия съществуват в Природата, но не се старайте да примирите тия противоречия. Вие никога няма да ги примирите. Ако речете да примирите противоречията, вие ще изгубите смисъла на живота.
Бог е създал най-противоречиви същества на Земята и те всички живеят, размножават се, изяждат се, взаимно се унищожават и пак се пази равновесие. Чудни са хората, като

запитват: „Защо Бог, като е създал ангелите, е създал и такива хора?“ Хората мислят, че Господ ги е създал. Не ги е създал Господ – те сами се създадоха. Казва Господ: „Да стане това!“ – и то става. „Да стане онова!“ – и то става. Всичко, каквото е казал Господ, е станало.
И тъй, в Природата съществуват привидните противоречия. Тия противоречия са висши математически задачи. За глупавите хора съществува противоречие, съществува зло, но тия неща са висши задачи в света. Тия задачи по някой път се явяват в дома, по някой път се явяват в обществото, а по някой път се явяват и в самите нас – навсякъде може да се явят. Онзи, който не иска да разрешава правилно задачите си, в него се заражда мисълта да ги изличи от себе си, т. е. да се самоубие. Човек, който иска да се самоубие, изличава задачите от себе си, не иска да ги решава. Обаче и сто пъти да се самоубиваш, никога не можеш да заличиш задачите си. Пак ще те хванат тук, на Земята, и ще ти кажат: „Ще ги решаваш – нищо повече!“ Десет, сто, хиляди години ще те държат на Земята, но най-после ще решиш зададените задачи. Може да си послужиш с всички философски теории, може да си послужиш с всички противоречиви възгледи, но в края на краищата пак ще трябва да решиш задачите си. Такъв е законът на великото Божествено училище.
Вие, като ученици, трябва да разбирате този велик, безпощаден закон в света. Той не е монархически закон, но е закон на Абсолютна Справедливост. Ако мислите по този начин, ако вярвате в този закон, ще получите едно облекчение в себе си. В света съществуват две противоречиви мнения: или че Бог е Абсолютна Правда, или че не е. Ако допуснете, че Бог е Абсолютна Правда, че Бог е безграничен, всемъдър, всесилен, че всичко, което е създал в света, го е предвидил предварително, че няма никакви случайности в света, вие сте на правата страна. Бог е взел всичко предвид, направил е подробно своите изчисления. На много от висшите, от интелигентните същества Бог е дал ред задачи да направят подробни изчисления, та по този начин да вземат и те участие в създаването на света. Най-после Бог е дал ред задачи за разрешаване на човешките духове, които са въплътени тук, на Земята – изобщо на цялата човешка раса в нейната целокупност. Ние трябва да възприемем този закон, да го опитаме, и ще получим облекчение, ще разберем защо Господ е направил света така, а не иначе. И тогава, преди да питаш защо Господ е направил така света, аз ще те питам: защо колиш и ядеш тази кокошка? Отговаряш: „Така е наредил Господ.“ Добре, ако е така, защо овцата не яде кокошката? Ако е право това, че е наредено от Бога да ядеш кокошката, защо твоят брат не може да яде кокошка? Защо овцата не може да яде кокошка? Как тъй Бог е създал едного да яде кокошка, а другиго – да яде трева? Не, отговорът на този въпрос не е правилен. Бог е предвидил всичко до най-малки подробности. Като възприемем закона на Абсолютната Божествена справедливост и разумност, ще оставим противоречията да си съществуват – те са необходими. Те са били една необходимост в нашето минало; те са една необходимост и за нашето настояще, и за нашето бъдеще. Те са явления, които ни подтикват към свобода и за в бъдеще.
Изобщо противоречията, които съществуват в света, са потребни.
Сега тия мисли, тия явления на противоречия смущават и стари, и млади. Имате брат, който се проявява по особен начин, и вие казвате: „Защо трябва да има тази черта?“ Не

питайте защо той има тази черта в характера си. Остави го свободен, не се занимавай с него! Казваш: „Ама аз искам той да бъде съвършен!“ Не се занимавай с неговото съвършенство! Това не е твоя работа. Не се занимавай със съвършенството на другите хора! Всеки лично трябва да се занимава със своето съвършенство.
Единственото нещо, което нам е позволено да дадем разумно на другите хора, то е едно малко щастие. Гледате, че някое дете плаче. Вие изваждате от джоба си една ябълка и му я давате. В продължение на 5 – 10 минути то престава да плаче. Ето с колко малко нещо може да доставите една радост. Както виждате, за човека е достатъчно пет минути щастие. Знаете ли колко струва щастието на човека? – Струва милиони левове. Но вие скоро разваляте вашето щастие. След като ви направят за пет минути щастливи, започвате да мислите за бъдещето си и разваляте вашето щастие. Пет минути щастие ви е достатъчно. Потърсиш ли повече щастие, ще изгубиш и малкото.
Следователно вие в Школата не може да имате успех без правилно разбиране, без правилна философия. Нямате ли тия неща, вие всякога ще се ожесточите. Като не разбирате нещата, постоянно ще питате: „Защо Учителя ни говори така? Защо си мръдна ръката? Защо спрямо еди-кого си има такава обхода, а спрямо мен – друга?“
Чудни сте! Ами как трябва да ви говоря най-после? Казвам ли ви как трябва вие да ми говорите? Като дойде някой от вас при мене, казвам ли му: чакай, няма да си мърдаш устата, няма да я отваряш, очите си няма да отваряш и т. н. Не, оставям този човек свободно да си се проявява. Нека свободно, както иска, си отваря и затваря устата. Нека си каже защо е дошъл, а по какъв начин ще каже, то е негова работа. Нас ни занимава само това, какво ще каже. Той носи едно писмо от баща ви. Ще го повикаме на трапезата, ще го запитаме как са нашите и ще го изпратим. Най-после ние още нямаме една установена форма – да знаем кой е правилният начин да говорим: как трябва да държим очите си, устата си и т. н. Кой от вас знае правилните действия при говоренето?
Сега например аз държа ръката в джоба си. Ще ви кажа защо я държа в джоба си. Отишъл съм в дюкяна и съм купил нещо. Значи бъркам сега в джоба си, за да ви дам нещо. Изобщо бащата държи ръката си в джоба, когато е купил или смокини, или друго нещо, и го вади оттам. Това обаче не е истинското обяснение на въпроса. Аз мога да туря ръката си в джоба и случайно. Истинската причина за това нещо е скрита дълбоко в човека. Някой пък туря ръката си отзад на гърба. Друг движи или само лявата си ръка, или и двете си ръце нагоре в знак на очакване и казва: „Тази работа няма ли да се свърши!“ После сваля ръцете си долу и казва: „Изгубихме работата. Ами сега?“ Той туря ръката на челото си, започва да мисли. След това си туря ръката на гърба, казва: „Тази работа може да стане“ – кураж си дава. Турянето на ръката на гърба – това е скритост, подъл начин на пристъпване. Онзи, който иска да те прободе с нож, скрива ножа зад гърба си и ти казва: „Добре дошъл!“ И тъй, както не очакваш, мушне те изведнъж с ножа си. Този, който държи ръката си отзад, има нещо скрито. Един оратор, който държи ръката си отзад, на гърба си, пък крие някаква мисъл. Ако речем да обясним всичките движения на хората, ще си изпокъсате космите на главата от ужас. Ако се изтълкува всяко ваше движение, не ще може да си намерите място. Невежество, тъмнина трябва да има! Невежеството е благословение за сегашното човечество. Някой път тия движения в нас са

неволни – те са изостанали навици от нашето минало. Някой път например ти се разгневиш, вдигнеш ръка, започнеш да удряш наляво, надясно. Защо? – По стар навик. Всяко движение има свой вътрешен смисъл.
И тъй, туй, което на първо място разделя хората в света – това са техните материални отношения, които сега съществуват. По никой начин обаче не се старайте да задоволите който и да е човек, нито пък себе си! Старайте се да дадете на човека само за пет минути едно веселие, едно щастие. Виждате нещастен един човек, оплаква се, казва: „Да имам един декар земя, ще бъда щастлив." Дадеш му един декар земя. Щастлив ли е? Не, сега казва: „Да имам два, три, четири, пет декара – разбирам." Дай му и цялата Земя, пак един ден ще бъде нещастен. Тогава той ще започне да мисли за Месечината – как да отиде на нея. Като не може да отиде на Месечината, ще бъде недоволен, че не може да я завладее. Щом тази празнина, която съществува в нас, не може да се запълни от Земята, то даже да турим в нея и Месечината, и Слънцето, и цялата Слънчева система, тя пак няма да се запълни. Единственото нещо, което може да запълни празнината от човешкото недоволство, е само Божествената светлина. Тя, като блесне, изведнъж изпълва всичко. Изведнъж блесва, но и изведнъж изчезва. Направиш ли някаква погрешка, тази светлина веднага се вдига и в теб настава пак празнота – чувстваш, че всичко в теб е празно. Изгубиш ли Любовта, нямаш Светлина, нямаш сила и казваш: „Едно време можех да мисля, но сега съм станал идиот, остарял съм." – Не, не си остарял, но ти искаш по един физически начин да запълниш тази празнота в живота си, тръгнал си по крив път. Не можеш да заставиш никого да те люби. Любовта е една велика сила в живота, която не се подчинява на никакъв закон. Това трябва да го знаете! Бог следователно не се подчинява на никакъв закон. Ти не можеш да искаш Любов. Не търсете Любов. Който търси Любов, той я изгубва. Светлината можеш ли да я търсиш? – И Светлината не можеш да търсиш. Любовта ще те търси. Светлината ще те търси, а ти ще бъдеш готов да ги възприемеш. В това е смисълът. Всички вие, които търсите Любовта, не можете да я намерите; всички вие, които търсите Светлината, не можете да я намерите. Но при всички ония от вас, които са готови да излязат вън от къщи, като изгрее Слънцето – светлината и топлината му сами ще дойдат при вас. Любовта сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готово сърце да я приемеш. Светлината сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готов ум да я приемеш. Тъй седи великата Истина!
И вие, като ученици, ще знаете, че същото нещо е и със знанието. Вие търсите Знание. Някой казва: „Аз търся знание." Там е погрешката ви. Не търсете Знанието. Вие никога няма да го намерите. Бъдете готови обаче да възприемете Знанието. Знанието вие няма да го създадете – всеки само ще го възприеме. То е създадено отдавна. През него са минали ангелите, то ни е останало в наследство от тях. По-висши същества от нас са го създали. На които е речникът, те ще ви пратят Знанието, те ще ви научат на всичко, а вие само бъдете готови да го възприемете. Туй, което вие мислите за ново, което сега измисляте, откривате – за тях то е старо, за тях е играчка. Когато хората на Земята направят някое велико откритие, когато някой учен създаде някоя нова теория или открие нещо, това в ангелския свят е остаряло, там никой вече не говори за това велико откритие. Те казват: „Не е голяма философия това откритие!" За самите ангели има смисъл това, което те

сами откриват. Така седи въпросът.
И тъй, казах ви: Любовта не я търсете, а бъдете готови да я приемете – тя ще дойде при вас. Светлината, знанието – също. Не ги търсете, те сами ще дойдат при вас. Това са положения, закони, при които вие трябва да приготвите вашия ум и вашето сърце, за да може разумно да се ползвате от тия закони. Същото се отнася и до писателската ви проява. Някой казва: „Аз искам да напиша една хубава статия." – Не се напрягай! Ти сам няма да създадеш нищо. Мисълта сама ще дойде при тебе, а ти ще я възприемеш. Тя ще дойде като зрънце при тебе, а ти ще го поставиш в Земята, отдето след време ще изникне. Ще дойдат тия зрънца, ти не се безпокой! Не дойдат ли, ти и да копаеш, какво ще изникне? – Нищо няма да изникне, напразно ще копаеш.
Сега, като ви говоря върху този предмет, някои от вас казват: „Учителю, двайсет години вече откак работя в това направление, но от мен нищо няма да стане. Аз не станах по-добър човек." – Ти няма да бъдеш никога добър. Добрината е плод на Божествената Любов. Следователно, ако си възприел Божествената Любов, Добрината ще дойде. Щом нямаш Добрина, значи не си възприел Любовта и пътят, по който си тръгнал, е лош. Цели двайсет години си вървял по този път и не си възприел Любовта. „Какво да правя тогава?" Казвам ти: бъди готов да възприемеш Любовта и след пет минути ще станеш добър – след пет минути ще имаш плод и с това ще се свърши всичката философия. Днес ви говоря върху този закон, но вие, като отидете в дома си, ще започнете пак по старому: ще вземете някой стих от Евангелието, ще го разтълкувате по своему и ще заличите това, което чухте тук. Вие ще постъпите също както онзи поет, който се възхитил от Природата, от едно нейно кътче, и написал: „Прекрасни, величествени канари!" Аз казвам: от човешко гледище те могат да бъдат прекрасни, но не и от Божествено гледище.
Всичко това, което срещате в живота, в Природата, е необходимо за вас, за да се възстанови помежду ви хармонията. Противоречията вие няма да разрешавате. Даже няма да се стараете да си въздействате един на друг, защото, щом въздействаш комуто и да е, и на теб ще въздействат. И всеки, който се е опитал да изправи някой лош човек, сам е станал лош. Законът е такъв. Ще ви приведа примера с точилото и ножа. Точилото, на което острят ножовете, печели ли нещо? Ножът, който се остри на точилото, печели ли нещо? Не, нито точилото печели, нито ножът печели. И който точи, и когото точат – все губят. Да точиш и да те точат, това не е добрина. В това няма никаква философия. Да бъдеш острило за ножовете, в това няма никаква добрина. Някой казва: „Аз съм лош човек." Това значи: „Аз съм точило и, който дойде при мене, ще го наточа, за да стане по-остър. Точиш ли, не си от големите философи. И този, който точи, и тогова, когото точат, дават оръжие в ръцете на лошите хора, заставят ги да правят престъпление. Но някой път, като седя в събранието, наблюдавам какво става между вас. Гледам – двамина от вас говорят върху нещо, а друг се концентрирал, мисли за Бога. Виждам как дяволът се разхожда помежду вас и казва: „Слушай, ти размишляваш за Бога, а тия двамата те смущават. Я ги бутни, посмушкай ги малко!" Ти се обърнеш към тях, смушкаш ги. Дяволът сега казва на тях: „Как се оставяте да ви мушка този! Вие сте хора свободни, я му кажете, какво право има той да ви заповядва!" И тия двамата се нахвърлят върху него.

Става пререкание между всички. Едните говорят и другите говорят, но до никакво заключение не се дохожда. В тия спорове няма никаква философия. Ти трябва да оставиш тия двамата – нека си говорят зад гърба ти. Ти си свърши работата – и нищо повече. Тази е правилната философия за ученика. Аз не говоря за света, аз говоря за разумните хора. Така трябва да постъпваме всички – по един разумен начин. Аз не съм намерил по-правилен път от този, за който ви говоря. Аз съм го опитал и съм получил добри резултати. Вие можете да постъпите и по друг начин, но резултатът ще бъде, какъвто е резултатът от точилото и ножа. Резултатите, които ние имаме, трябва да бъдат като резултата от посятото зрънце – то трябва да изникне, да цъфне и да даде плод. При този резултат, при този закон последствията са следните: растението пораства, но почвата обеднява. След това пък става друга компенсация: това дърво наесен хвърля листата си, които изгниват, и по този начин наторява земята. Тя поглъща тия сокове, обогатява се и казва на дървото: „Идущата година ще ти пратя нов кредит." Дървото ¢ отговаря: „Благодаря ти, аз ще си свърша работата и след това ще ти върна всичкия кредит назад." Значи навсякъде в Природата съществува законът на компенсацията, на вземане и даване. Това е правилният път. Следователно ние може да имаме отношението на точилото и ножа, но туй не разрешава въпросите. Светът има тия отношения, по този начин се управлява той. Целият свят се управлява с ножа и точилото. Всички вие сте живели само с ножа и точилото. Този метод си отживя времето. Вторият метод, който трябва сега да приложите, е методът на растението и почвата. Третият метод е методът на животните. И най-после – четвъртият метод е методът на човека.
Аз ще се спра на първите два метода, тях ще обясня, засега те са важни. Вторите два метода ще оставя. Ясно е сега, че и ножът губи, и точилото губи. При втория метод, при метода на дървото и почвата, отношенията са други. Дървото, което трябва да расте, да се развива в своя обем, най-напред взема. След това връща непотребното обратно на земята, за да не губи тя. А тъй, на пръв поглед, тия отношения не се забелязват. От Божествено гледище приятно е да гледа човек на противоречията в живота. Да кажем, че двама братя са глухи и си приказват високо. Някой друг ги слуша и се пита: „Защо толкова викат тия хора?" Те говорят високо, защото са глухи. Необходимо е за тях да говорят високо.
Да допуснем сега, че двамата братя дойдат вкъщи и продължават да говорят високо. Кой е правилният начин да се отнесете с тях: да ги изпъдите на улицата или вие да излезете на улицата, а тях да ги оставите вкъщи да се разправят. Първият начин – да ги изпъдите, е методът на точилото и ножа. Вие ще се освободите от тях, но те ще се наточат насреща ви и ще кажат: „Безобразник, изпъди ни от къщи." Ако постъпите по втория начин, ще кажете: „Братя, бъдете спокойни, разговаряйте се, аз ще изляза вън, имам работа, скоро ще се върна, а през това време вие можете да си берете ябълки, докато свършите разговора си." Този е методът на растенето и почвата. Този метод е практичен, но мъчен за приложение. Теоретически е тъй, но има вътрешно приложение, което не мога да изнеса, защото ще се злоупотреби с него. В действителния живот не е лесна работа да се разправяш с хората. Има един момент, когато човек е поставен почти на върха на някое острило, дето няма никакво измерване, и ако съзнанието му не е будно, той всеки момент може да падне долу, всякога може да изгуби равновесие. И тогава казва: „Аз съзнавам, че

съм направил погрешка, паднал съм." След като падне, започва да философства: „Не направих добре." Работата е в това време, за дадения момент, съзнанието ви да е будно. Будно ли е съзнанието ви, ще употребите втория метод.
Най-първо съзнанието ви трябва да бъде всякога будно, за да може да се справите с всяка слабост, която ще се яви у вас и която ще ви хвърли в погрешка. В човека има много слабости. Предизвикването на известна слабост у вас иде отвън. Например вие вървите по улицата, решавате нещо, и току изведнъж някой ви спира. Вие веднага се възбуждате. Това показва, че съзнанието ви не е будно. Да кажем, че вие сте проповедник, отивате някъде да проповядвате, но изведнъж ви спира някой и вие се разгневявате, скарате се с този човек. Вие продължавате по-нататък пътя си, но вече нямате вдъхновение, изгубили сте Любовта. Не, будно съзнание трябва да имате всинца. Ако съзнанието ви не е будно, всяка друга философия е излишна. Аз мога да ви представя ред автори, които са препоръчвали разни методи за самообладание, но тия методи не са дали нищо досега. Защо? Защото у хората днес липсва Любовта. Вземете например въпроса за вегетарианството. Има философи, които цели петнайсет години наред са били вегетарианци и след петнайсет години прояждат месо, като опровергават по-раншните си убеждения. Защо? Защото съзнанието у тях не е будно. Те нямат Любов. Следователно човек всякога може да стане вегетарианец и отново да стане месоядец. Кога? – Щом изгуби съзнанието си. Това е движение. Всички хора, които ядат месо, се стремят към центъра на Земята. Такова е движението им. Те не могат да бъдат вегетарианци. Всеки, който се стреми към Слънцето, той е плодоядец или вегетарианец. Месоядец си, но искаш да станеш вегетарианец. Измени стремлението си към Слънцето и ще станеш вегетарианец. Измениш ли отново стремлението си към центъра на Земята, ще станеш месоядец. Тия две посоки определят каква ще бъде храната ви. Същият закон се отнася и до растенията, и до птиците. Има и растения, и птици месоядци. Аз разрешавам въпроса принципиално. Не можеш да бъдеш вегетарианец, докато не измениш посоката на движението си към Слънцето. Към Слънцето ще се стремиш, към ангелите, към Бога. От там ще възприемаш идеите си. Те ще събудят съзнанието ти. Като възлюбиш Бога, ще възлюбиш и всички обкръжаващи те същества – от най-малките до най-големите. И тогава у тебе няма да има желание да ядеш месо. Свържеш ли се с Бога, ще възлюбиш всички същества, ще искаш да им правиш Добро. Принципиално тъй съм определил аз кои хора са месоядци, и кои – плодоядци. Всички месоядци отиват към центъра на Земята, имат стремеж надолу: някои повече, някои по-малко. Такъв човек може да ви говори за идеи, за Бога, но това за него са второстепенни работи. Неговият вътрешен стремеж е към центъра на Земята. У този човек съзнанието не е будно. Той е в постоянна борба със себе си. Има месоядци, които за в бъдеще ще станат вегетарианци, има и вегетарианци, които за в бъдеще ще станат месоядци. Било е време в културата на човечеството, когато децата изяждали родителите си. Това било привилегия за тях. Те не чакали да умрат родителите им от собствената си смърт, но като наближавала смъртта им, давали голямо угощение, на което опичали родителите си и ги изяждали. Че това е било така, се потвърждава от факта, дето често в днешно време майката казва на децата си: „Изядохте ме!" Бащата също им казва: „Изядохте ме!" Отде са останали тия изрази?

Майката и бащата не могат да изкажат тия думи, ако не са ядени някога от децата си. Това е факт! Това са изостанали неща от архивите на миналото. И какво очаквате от едно човечество, бащите и майките на което са били изяждани от своите синове и дъщери? Колко има да работи това човечество! Защо са яли родителите си? Защото са се стремили към центъра на Земята.
Тогава помнете следното нещо: не примирявайте противоречията в света! Знаете, че всичко в света работи за хармония с Доброто. Дръжте тази мисъл в себе си като ценно правило. Не се опитвайте да внесете тишина в морето. То няма да утихне. Попитайте морето защо шуми. То казва: „Моите деца, вълните, вдигат шум." Вълните пък казват: „Дядо ни, вятърът, е дошъл, та се радваме на живота." Хванали дядото, питат го: „Защо си вдигнал толкова шум?" – „Пратиха ме да посетя децата, да ги видя." – „Кой те прати?" – „Светлината и топлината ме пратиха." Кой е крив най-после, че морето вдига шум? Морето не е криво, вълните не са криви, вятърът също не е крив. Кой е крив тогава?
Да изпеем сега упражнението Ходи, ходи...
Ходи, ходи, ходи,
за водата ходи
сутринната роса
през речица бистра,
по пътека чиста.
За дома си носи
таз водица бистра,
за цветенца мили,
нейните дечица.
Думата ходи има смисъл – тя изразява движение. За водата ходи сутринната роса – това е ясна идея. Росата, като минава през небесното пространство, минава и през водицата.
Изпейте сега упражнението Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви! Това упражнение прилича повече на светска песен. Като изпеете тази песен, ще почувствате едно ободрение. Ако изпеете една свещена, духовна песен, ще почувствате тъга. Тогава коя песен е по-права: тази, която внася радост в душата на човека, или тази, която внася тъга? Всяка дума, която внася Божественото благо в душата на човека, тя е на мястото си. Същото се отнася и до песните. Всяка песен, която внася известно Божествено благо в душата на човека, е на мястото си. Езикът изобщо трябва да бъде прост. Един ден всички езици ще се изгладят и няма да има свещен и обикновен език. Много свещени езици са измрели. Свещеният еврейски език, на който е писано Евангелието, е умрял, свещеният санскритски език е умрял. Всички свещени езици са измрели. Останали са живи само обикновените, простите езици.
Вие ще се стремите да бъдете свободни в душата си, да не се смущавате от нищо. Например, ако река да извадя едного от вас да напише едно предложение, което после другите да поправят, той ще се върне вкъщи разтревожен и цяла нощ няма да спи. Ще си каже: „Как тъй, мен да ме поправят?" Чудни сте вие! Че езикът, на който говорите, не е така съвършен, има нужда от поправяне. Като дойдете в бъдещето, езикът ще бъде по-добър, но засега и такъв, какъвто е, той е добър. Езикът на българите е отличен засега. И

езикът е претърпял известни промени. В някои отношения сегашният език е спечелил, а в някои отношения е изгубил, но загубата и печалбата се компенсират. За в бъдеще езикът ще претърпи още по-голяма промяна.
И тъй, ще се стремите да бъдете свободни от всякакви предубеждения, от всякакви предразсъдъци. Човек трябва спокойно да работи, за да придобие смирение. Той трябва спокойно да изслушва всичко. Докато не придобиете това спокойствие, не можете да влезете в Окултната школа. Без това спокойствие нямате достъп до тази Школа.
Когато употребявам думата достъп, къде е по-правилно да се тури ударението – на първата или на втората сричка? Има закони, които определят ударението на думите в езика. В думата добро например ударението пада на втория слог. Защо да не е на първия слог? По кой закон е турено там ударението? – Ударението е турено на втория слог, понеже думата добро означава плод. Две личности, две сили са определяли ударението на тази дума; едната от тях е била по-силна, следователно тя е поставила ударението на думата добро на втория слог. Ударението в този случай е женско. Жената значи е определила ударението в думата добро. Ако турим ударението на първия слог, то е мъжко. Ще ви докажа това. У македонците главите са широки, у тях има разрушителна енергия. Когато енергията е разрушителна, ударението пада винаги върху първия слог. Когато енергията е мека, ударението пада върху последните слогове. Меките ударения падат или на втория, или на третия слог. Когато силата е дошла в жената, тя определя къде да бъде ударението на думите – в края ли, или в началото. Силните натури винаги си турят ударението на първия слог. Силният казва: „Аз!“ Онзи, който е скромен, казва меко: „Наша милост.“
Ако турите ударението на първия слог, имаме следното движение:
Това движение показва, че се движите към две противоположни посоки – към центъра на Земята и към центъра на Слънцето. Единият отива към Небето, а другият – към посоката на Земята. Законът за поставяне на ударенията е чисто вътрешен, психологически. Когато ви говори някой човек, ще гледате как туря ударението. Ако той каже аз, ти ще употребиш някоя дума с ударение на втория слог и работата ще се уреди благополучно.
Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Двадесет и седма лекция от Учителя
23 април 1924 г., София

1924_04_27 Съграждане на доброто
лекция пред специалния клас

СЪГРАЖДАНЕ НА ДОБРОТО

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Приспособление на човешката душа“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Най-добрият метод за самообладание“.

Учителя: Да излезе един от вас на черната дъска! Ще се постараем да развием заедно тази тема, която е изразена чрез този чертеж. Кажете ми, кой е по-силен: който прави зло или който прави добро? Който се качва на планината или който слиза?

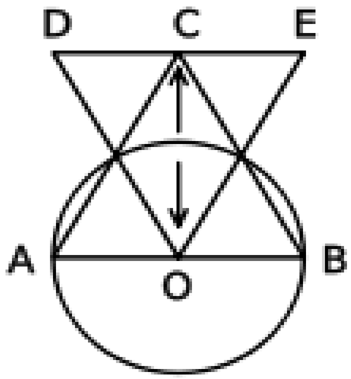

Ученикът: Който се качва на планината. Учителя: Изразете тогава това нещо на математически език. Отбележете качването на планината със стрелката 1. Обяснете как разбирате това?

Ученикът: Законът във физиката е следният: има една крайна точка, до която може да достигне едно движещо се тяло. И когато в движението си нагоре тялото достигне своята крайна точка, то е изгубило всичката си кинетическа енергия; енергията му вече се превръща в потенциална. От тази точка то започва да слиза надолу и събира наново своята енергия. За геометрично представяне на движенията може да служи следната координатна система: тя представлява две взаимно перпендикулярни оси, които се пресичат в точка О, която се избира за начало на координатната система. Началото определя посоките върху двете оси. Надясно от точка О по хоризонталната ос посоките се смятат положителни (+X), а на ляво – отрицателни (−X). Нагоре по оста посоката е положителна (+Y), а надолу – отрицателна (−Y).

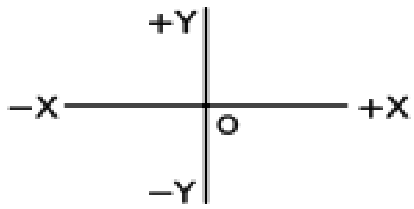

Учителя: Тогава, може ли да се определи, като слизаме и като се качваме, колко енергия се губи? Или, за да извършим едно добро, колко енергия трябва да употребим?

Ученикът: Енергията е пропорционална на височината. По-висше добро изисква повече сила и обратно.

Учителя: Да кажем, че от +Y пада едно тяло и върви по права линия, но, ако има голямо съпротивление, то прави известно отклонение.

Ученикът: Зависи от и от тежестта на тялото. Ако пуснем една перушинка отгоре във въздуха, тя пада по крива линия, а не по права.
Учителя: Представете си, че пущаме от точката +Y две тела. Едното тежи 10 кг., а другото – 1 кг. Какво ще стане? Ученикът: Във физиката съществува следният закон: всички тела в безвъздушното пространство падат с еднаква скорост, а във въздуха леките тела падат по-бавно, тежките – по-бързо.

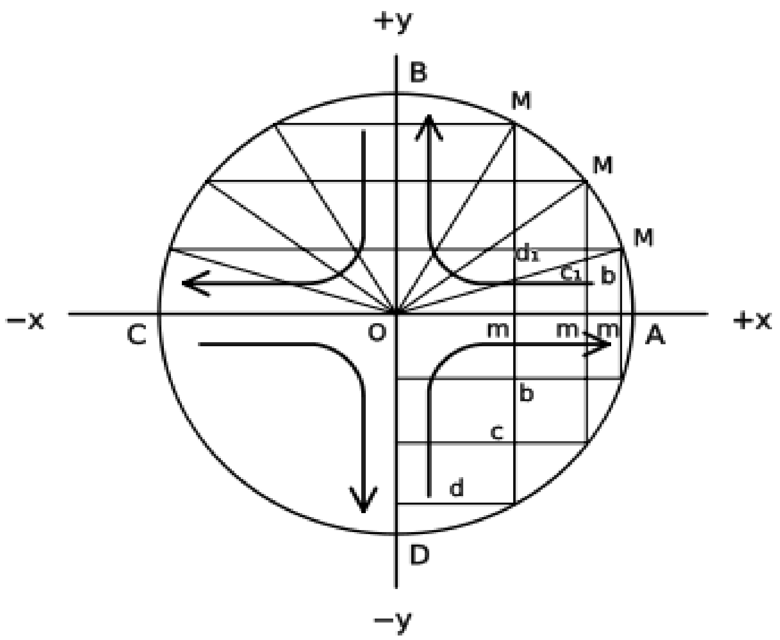

Учителя: Добре, като имате предвид, че едно тяло при преминаването си в по-гъста материя прави по-голямо отклонение, същият закон ще приложите и във вашия живот. Да кажем, че днес имате отлично настроение, радостни, весели сте. То представлява движение нагоре. Но утре това движение се сменя и във вас се заражда скръбно състояние – то е движение надолу. Вие забравяте старото положение и взимате обратно движение – назад. От това ще заключите, че средата, в която се движите, е по-силна от вашата воля. Следователно тя ви заставя да се върнете назад.

Ученикът: Ако допуснем една най-висока точка, до която човек може да достигне в движението си нагоре, и една най-ниска точка, до която той може да слезе, тогава смяната на тия състояния – качване и слизане – може да се обясни със следния геометрически чертеж:

Да приемем, че дадена точка М (стр. 152) се движи по кръга. В точка А още няма радост, а само условия за нейната проява (ОА – 1.) Това е косинус. Когато точката М тръгне по кръга, проекцията на радиус-вектора ОМ върху оста ОХ се намалява, а проекцията му върху оста ОY расте. Щом точката достигне В, косинусът е равен на нула, а синусът е добил своята най-голяма стойност, равен е на 1. От този миг започва обратният процес: радостта се намалява, синусът намалява, а косинусът расте. Оттам правилото гласи: когато синусът расте, косинусът намалява, и обратното: когато косинусът расте, синусът намалява.
Учителя: Тогава, какво мислите, как се образуват състоянията у вас, сами по себе си ли идат?

Ученикът: Аз мисля, че човек пътува през различни среди и възприема различни влияния; на това се дължат разните състояния.

Учителя: Друг някой да каже как определят в психологията състоянията на човека?

Ученик: Зависи от това, кое в съзнанието на човека е меродавно в дадения момент: дали то е нещо предметно, дали е една емоция, една мисъл или един волев импулс, според което и състоянието на съзнанието получава един или друг тон, една или друга окраска или сила.
Учителя: Често хората се запитват какво е физическото състояние на някой човек. Ние трябва да започнем от видимото към невидимото. Какво подразбира това?
Ученикът: Дали известен човек е здрав или болен и какво е неговото материално състояние.

Учителя: Значи, това подразбира дали той си има парици, ниви и т.н. И според това, колко къщи и колко ниви има, ще определите какво е неговото материално състояние. Ако има 100 декара земя, две къщи и еди-колко си приход, казвате, че материалното му състояние е добро. После запитвате какво е здравословното му състояние, тялото му. След това се интересувате от умственото му състояние и най-после от духовното му състояние. И тъй, физическото състояние се определя от богатството на органическите сили в човека; умственото състояние се определя от богатството на мислите, а духовното състояние се определя от богатството на чувствата. Всяко състояние може да се измени. Как? Да кажем, че вие имате 100 000 лева капитал. Това е вашето състояние. Имате и един съдружник, който няма нито пет пари, но е умен. Вие му давате капитала си и го правите съучастник в печалбата. Обаче, след като търгувате една година, изгубвате 50 000 лева от вашия капитал. Вашето състояние се е изменило, нали? (– Да.) С колко? (– С петдесет на сто.) Значи, два пъти се е намалило, и при това, загубвате и печалбата. По колко се пада всекиму? Вие имате 50 000 лева загуба от капитала, при това загубени са и 5 000 лева от печалбата.
Ученикът: Загубата е 50 на сто и още 5 000.

Учителя: Как ще определите състоянието на вашия съдружник? Той нищо не е имал, следователно с какво се е изменило неговото състояние в сравнение с общия капитал?

Ученикът: С 2 500 лева от загубата, която трябвало да получат.

Учителя: Втората година пък загубвате и другите 50 000 лева от капитала и още 5 000 от печалбата. Тогава вашето състояние съвсем ще се измени, ще загубите вашето разположение. С колко ще се измени разположението на другия? – С 5 000 лева ще се измени. Единият е загубил съвършено всичко, а другият само 5 000 лева за години. Следователно състоянието и на двамата се е изменило. Онзи, който е загубил 100-те хиляди лева, цялата нощ няма да спи, ще се разхожда нервен, възбуден, а съдружникът, който не е внесъл нищо, е по-спокоен. Защо? Защото нищо не е изгубил. Той е изгубил само част от своя труд. Първият губи 100 на сто, а вторият губи само очакваната печалба. Това е физически закон – слизане надолу. Обратният закон е качването нагоре. Да кажем,

че те имат първата година 100 000 лв. капитал и 10 000 лв. печалба; втората година имат още 10 000 лв. печалба. Сега материалното състояние и на двамата се подобрява във възходяща степен. Този закон важи еднакво за всички. Щом влезете в едно общество, все ще вложите известен капитал, т.е. при сегашните условия все ще бъдете съдружник някому – или с капитала, или с труда си. При сегашните условия никой не може да бъде свободен. Ако нямаш нито пет пари, но си умен, ще ти кажат: ела при мене, ти си умен човек; аз имам капитал, а ти – ум, ще започнем да работим заедно. И при този капитал или ще спечелите, или ще загубите. Туй е сега кармически закон: родил си се в известен период, правил си грехове, престъпления, без да мислиш, че се държи сметка за всичко. Не мислете, че като сте дошли тук, няма да плащате. Ами тази загуба? Знаете ли колко енергия е вложена във вашето физическо тяло, колко енергия е изразходвана за създаване на вашето сърце, колко за вашия ум, колко за вашата воля? Всичката тази енергия е точно изчислена. Следователно загубата, която има в този период, ще се изчисли и след 50 000 години ще ви намерят, било като англичанин някъде, като французин или какъвто и да е и ще ви кажат: вие като българин дължите, имате да плащате 500 000 лева и трябва да ги платите. Имате един такъв кармически дълг. Какво ще се случи при изплащането на този дълг? – Ще се родите сляп, сакат, хилав човек и през целия си живот само ще плащате.

Сега, аз искам да ви наведа на най-добрия метод за самообладание. Ще се спрете, ще кажете: трябва да се плаща! Всички вие грешите, като казвате, че няма да плащате. Не, ще се спрете и ще мислите върху този закон. Щом размишлявате върху него, ще имате печалба най-малко 50 на сто. Вие не размишлявате върху този закон и като ви дойде някое страдание, казвате: аз се докачам. Спри се, кажи си: не, аз имам да мисля върху по-важна работа, трябва да отговарям за своите дългове. Струва ли сега да се спра на пътя и да разговарям за моето честолюбие, когато имам предоставена по-важна работа? Знаете ли на какво мяза докачението на хората? Господарката праща своя слуга – едно малко момче – да купи мляко в едно котле. Друго момче го замерва с камъни. То оставя котлето и отива да го гони. Други деца минават, бутват котлето и млякото се разлива. Момчето се връща в къщи и господарката му го набива. Казвам: това момче не може да стигне този, който го ударил, защото краката на последния са дълги, а се връща в къщи, и пак него бият. И всеки човек в света, който се спира да защитава честта си между хора, които нямат никакъв морал, всякога ще намери млякото си разсипано, другарчетата му ще го бият, и господарката му също ще го бие. Този закон е верен. Понеже вие се разправяхте с другите за себе си, господарката ви пита: ти защо остави млякото на пътя?

Сега, вие мислите, че щом влезете в окултната наука, тя ще ви освободи от всичките ви погрешки. Не, тази наука може да ви даде отличен метод как да живеете по-добре. Вижте в чертежа (стр.156): единият полукръг от едната страна означава радостите, които се увеличават, а от другата страна в другия полукръг са означени скърбите, които също се увеличават.

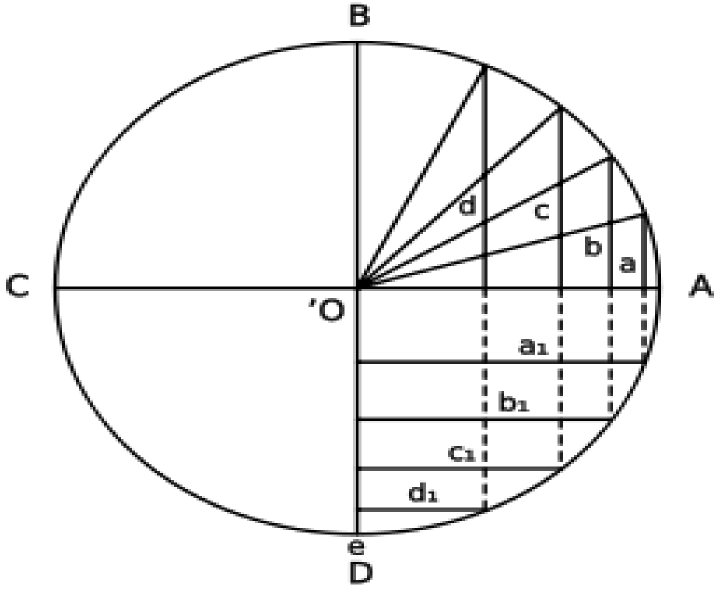

Точката B представлява едно възходящe състояние, което е излязло благодарение на основата AC. Точките B и A взимаме за двама приятели. Приятелят A влага капитала, той е основата AO, а B печели, без да има капитал. A е почвата, а B расте върху него. Следователно в дадения момент трябва да знаете, че когато вие се сдружите, един от вас ще бъде почва, а другият растението, т.е. единият е пасивен – почвата и основата, върху която другият ще расте; последният ще бъде активен. След време енергията B, като дойде до своя максимум, минава в противоположната страна и активността на B ще бъде превърната в пасивност, върху която A ще почне да расте. Когато човек не изпълнява Божествения закон, той слиза в долната страна на кръга и трябва да се повърне пак нагоре. Например, някой път вас ви сполетят нещастия, имате идеи, които не постигате. Вие сте турени като почва: друг някой печели, а вие трябва да чакате да се свърши този кръг. След време условията ще се сменят. Като се повдигне той, и вашето повдигане ще дойде. Тогава той ще стане почва, а вие ще растете.
Тия смени стават постоянно. Дойде ли ви някоя скръб ще знаете, че в това време сте почва. В това отношение в природата съществува следният закон: върху всяка скръб някъде в духовния свят се повдига едно велико желание. Значи, в дадения момент вашата скръб служи за създаване на едно благородно чувство някъде. И вие трябва да се радвате на тази велика мисъл, на това велико желание или чувство, което се гради върху вашата скръб. След време тази велика мисъл, която се е съградила върху вашата скръб и вашите страдания, ще ви се отплати. Тя ви познава и ще ви помогне, тогава скръбта ви ще се превърне в радост.

Казва Христос: „Сега скръб имате в света". Това значи: „Сега сте почва, но аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне на радост". Голямата погрешка, която забелязвам във вас, т.е. не погрешка, но едно неразбиране на закона, то е, че вие всякога искате да бъдете големци, да растете все нагоре. Не може така, вашият растеж ще се спре. Така е и в природата. До 25 юни всичко расте, а после всяко растене спира. То значи, че енергиите се прекратяват. Пък вземете и вашето тяло: докато сте малко дете, вие растете нагоре, но не стигате до слънцето. Израствате най-много един и половина-два метра. После това

растене спира и се пренася в другите полета: във вашия мозък, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. Щом физическото растене спре, онзи, който не разбира законите, удря само на ядене и пиене и казва: ние остаряхме, нека поне си отядем и отпием, това ще ни остане. Онзи пък, който разбира закона, започва да учи. Затова старите хора повече четат, повече учат, а младите са много разсеяни, освен ако младият се е родил някой гений. Та едно скръбно състояние представлява в природата един плюс. В известен случай то може да означава зло. Значи, в известна епоха злото е плюс, то има надмощие, а в друга епоха доброто е плюс, то има надмощие.

(– Нали човек дружи с много хора?) – Не, в даден случай човек може да дружи само с едного, а другите оказват само известно влияние върху него. Например, планетите оказват известно влияние върху Земята, а Земята дружи само с кого? (– Със Слънцето.) Да, Земята дружи само със Слънцето. Закон е: в даден случай вие може да дружите само с едного, а другите оказват влияние върху вас. От другите, които оказват влияние, всеки от тях дружи само с едного. Дружението е цел вече, вие принадлежите към някоя планетна система. Разните индивиди принадлежат към разни психологически системи.

Онзи закон, който искам да извадя от казаното или онази мисъл, която искам да остане в ума ви е, че при всяко съзнателно страдание се извършва нещо велико. Всяко страдание, което вие чувствате, не се отнася само до вас. В дадения случай и други същества чувстват това страдание, даже още по-тежко, отколкото вие. Следователно хиляди и милиони души в даден случай са като основа, върху която в духовния свят се гради едно велико благо, и вие трябва да вземете вашия дял.

Нека разгледаме сега триъгълника АСВ.

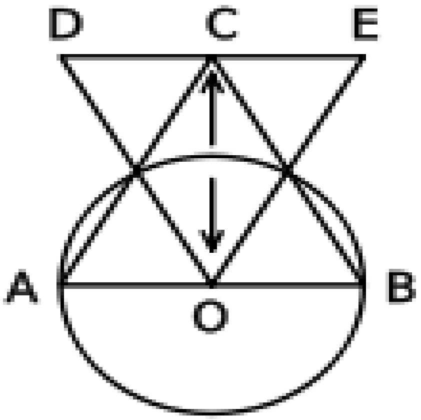

Кой е човекът, който прави добро? – Най-добрият е този, който представлява триъгълника АСВ. В такъв случай триъгълникът DOE представлява най-лошия човек. Тези двама души са активни, показват движение. Те са от една съща категория. Освен тях ние имаме още: най-добър лош човек и най-добър добър човек; и двамата са активни, също образуват една категория. Най-после имаме и трета категория хора, а именно: най-лошият добър човек, който не прави добро и най-лошият лош човек, който не прави зло. Тези хора са негативни. Но този, който не прави зло, е по-добър, въздържа се от злото; а онзи, който не прави добро, е по-лош в случая.

Ученикът: Това нещо можем да означим по следния начин: добър, не прави добро – *Д. Н. Д.* (+ −). Той е добър човек, значи плюс (+), обаче не прави добро минус (−). За другия човек казваме: *лош*, който не прави зло – *Л. Н. З.* (−+). Това значи: той е лош минус (−), обаче не прави зло, значи плюс (+).

Учителят: Сега да приложим закона. Да кажем, че в дадения случай вие правите добро. После вашето състояние се сменя и казвате: не искам да правя добро. Някога става и обратното. Например имате един престъпник, който убива сина на някой гражданин и го осъждат на смърт, понеже прави зло, лош човек е той. Питам: може ли да се измени неговата съдба? – Може. Ето при какъв случай: този престъпник избягва от затвора, минава покрай една река и вижда, че царската дъщеря се дави. Той се хвърля и я избавя. В това време го хващат. Питам: ще приложат ли смъртното наказание върху него? (– Няма.) Да, няма да го приложат, понеже той спасява дъщерята на царя. Значи неговото наказание се анулира. Това се случва в живота. Затова някой човек, като извърши едно престъпление, трябва да извърши и едно добро, т.е. той трябва да избави царската дъщеря, за да не приложат върху него смъртното наказание. Най-първо той е направил едно престъпление, минус (–), а после е направил едно добро, плюс (+), компенсира се. Ако ти извадиш из водата давещата се царска дъщеря, смъртното ти наказание се отменява. Всяко страдание в света, това е едно смъртно наказание, нещо умира в тебе, ти страдаш. Затова именно вие трябва да се стремите да използвате за добро всичките условия, които ви се дават. Те са за вас плюс. Ако този престъпник каже: нека се дави царската дъщеря, няма да я спася! – присъдата му ще се приложи,

И тъй, от всички ви се изисква приложение. Това засега е само теория. В това отношение, когато разглеждате вашите състояния, трябва да бъдете много внимателни. Защото всяко състояние може моментално да се измени. Вие често забелязвате в класа, че някой от вас не е разположен. Вие си казвате: Нека си носи той! – и не се интересувате за него, отминавате си. Но няма да мине дълго време и това състояние ще се върне върху вас. Затова, като ученици от такъв един клас у всички ви трябва да има стремеж като видите, че някой от вас е морално разклатен, да се яви у вас желание да му помогнете. Не всички, но един трябва да му помогне в случая (– В какво седи това морално помагане?) Във вас още няма това чувство, аз го наричам „любвеобилност“ – да желаете доброто някому, без да го познавате, да му изпращате хубави мисли. Любвеобилността мога да уподобя на разположението, което има някое растение, което расте покрай водата. Засега, ето как вие се познавате. Казвате: Този е един от братята! – Вие не можете бъдете взаимно толкова любвеобилни. Вие мислите всякога само за себе си, само за своето добро. Където и а ходите, мислите само за своята личност. Не, човек трябва да има и други мисли. Той трябва да мисли само 50 на сто за себе си – това трябва да е един максимум, и 50 на сто за окръжаващите го, ако иска да изпълни Божия закон. Човек не трябва да занемарява себе си, но не може да занемари и своите ближни. Вследствие на това се зараждат боледувания. Когато бащата и майката се карат, децата почват да боледуват. Често майката казва: аз не искам вече тия деца. И бащата казва същото. И ако няма някой техен роднина да ги подкрепи, току видиш едното дете заминало, другото заминало и т.н. Там, дето има обич между родителите, децата са здрави. Същият закон е среща и в един клас. Всякога трябва да имате любов помежду си; аз не говоря за вашите временни проявления и промени на чувствата, но за ония правилни чувства за висша любов, които трябва да храните един към друг. Проявявайте Божественото във вас, това, което е благородно и

възвишено. Щом го проявявате, вие усещате едно вътрешно задоволство. Минават дни и седмици, но вие усещате една дълбока радост. Никой не знае това, само вие го знаете.

Та първото нещо: трябва да бъдете герои в малките работи. Някой път казвате за някого: той си има карма, нека си я носи! Не, този цирей трябва да излезе от него, той има нечиста кръв. Аз мога да му туря един лек и да улесня неговите страдания. Този човек може да има една рана, но не я лекува. Ти казваш: Карма е това! Не, аз като човек трябва да му помогна, да улесня неговата карма, да мине малко по-лесно. И вие ще спазвате този закон. Щом не се стремите нагоре, иде повръщането назад. Някой казва: Нагоре, докато стигна до В. Но забележете: стремлението към доброто никога не може да се спре. Процесът към доброто е вечен. И ако някой се спре в пътя си от доброто, за това има друга някаква причина. Доброто е безкрайно; тази причина е извън него. Допуснете, че някой човек е искал в първо време да стане филантроп, да помага на човечеството. Това е пътят му нагоре към доброто. Обаче, вън от него друга една мисъл му влияе и у него се заражда желание да стане пръв министър в България. Туй ще спре неговата филантропия и той ще се повърне назад. Този човек, като държавник вече, не може да има стремеж към Бога. И всички общественици вървят надолу. Щом станеш политик, ти непременно ще се върнеш надолу, но и като се връщаш, т.е. като слизаш, трябва да разбираш законите. Защото може да слизаш разумно, може да слизаш и неразумно. Например, гнева аз наричам дипломация. Човек, който се гневи, той е пръв министър. В момента, когато се разгневи, всички ги е страх от него. Когато майката се разгневи, всички се сгушват: и бащата, и децата се страхуват. След един-два часа обаче тя вече е грохнала, разболява се, слязла е вече от висотата на своето министерство, не е пръв министър, а уволнен министър в оставка.

Та някой път и вие казвате: искаме да бъдем министри, царе. Питам: кой от вас не е ставал цар за 5–10 минути? Нали знаете онзи разказ за циганина, който носил гърне с мляко и си въобразявал, че станал цар и заповядвал на света. Въобразявал си всичко това и подскочил от радост, но гърнето паднало на земята, счупило се и млякото се разляло. Често и вие при тия малки гърнета, при тия малки блага и способности, които имате, мислите си, фантазирате си, докато дойдете до въображаемите големи блага и подскочите от радост, но паднете на земята и се намерите в един реален свят.

Има ред закони обаче, които регулират живота. Можем да изчислим математически какви са възможностите, за да може един човек да стане цар, например. Да кажем, че в България има 4 милиона хора, които имат нужда от цар. Значи, възможността за всеки един от тия 4 милиона да стане цар е 1 / 4 000 000. Тъй щото, най-близките цели на всеки човек засега са определени. Всички могат да бъдат добри, но всички не могат да бъдат богати. Ако всички хора рекат да станат добри, има възможност, но ако всички хора се стремят да станат богати, няма възможност за това. Искат ли да станат богати, ще се яви едно състезание и ще се роди злото. Но ако всички пожелаят доброто, няма да се яви състезание, понеже тази възможност съществува за всички.

Сега, изваждам друго правило: ако у вас някой път се зароди едно лошо желание, това показва, че вие се стремите към неща, които спадат към изключенията. В такъв случай у вас ще се зароди омраза, съмнение, недоволство. Те са спътници на непостигнати желания. Затова ще желаете Любовта – тя е постижима за всички. Ще желаете Мъдростта – тя е постижима за всички. Ще желаете Истината – тя е постижима за всички. Ще желаете Добродетелта – тя е постижима за всички. Ще желаете Правдата – тя е постижима за всички. В този живот това е постижимо.

Да бъдеш мъдър човек не значи да бъдеш учен. Всеки може да бъде мъдър, но учени хора могат да бъдат малцина. Затова всички се стремете да бъдете мъдри, но не се стремете да бъдете непременно учени. Мъдростта е постижима за всички. Всички не може да бъдете красиви, защото красотата е нещо, което лесно може да изгубите. Тя не е постижима за всички. Да бъдете красиви, това не зависи от вас, но душата ви може да бъде изпълнена с любов. Това зависи от вас. Всички можете да добиете Любовта. Тия неща не се добиват с векове, но моментално. Мъдрият човек е много досетлив, внимателен към всичко. Дето и да се намери, всякога ще знае как да постъпи и ще се прояви скромно. Той е много практичен. Ако се намери в университет, той ще си отвори пътя, ще вземе инициатива за това, за онова, и така професорите ще го обикнат. На мъдрия човек всички професори искат да услужат. Той ги разбира и те го разбират. А онзи, който не е мъдър, на него показват вратата на университета и му казват: тук не е място за слуги. Има случаи, дето слуги са заемали мястото на професори, изучили са цялата материя на професора. Един ден професорът не идва, слугата заема мястото му, държи встъпителна лекция по всички правила. И когато професорът дохожда, слугата казва: „Извинете, аз държах лекцията вместо Вас.“ Професорът му отговаря: „Много добре си направил, станал си мой заместник.“ У този слуга няма амбиция, но професорът се компрометира. Туй се казва мъдър човек. Такъв човек след време може да стане учен. Най-напред човек трябва да бъде мъдър. Мъдър ли е, всичко се добива. Учението е извор на Мъдростта.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

28. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 27.IV.1924 г. в гр. София.
Книги:

* Съграждане на доброто

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_04_27 Ще го изцеля
неделна беседа

ЩЕ ГО ИЗЦЕЛЯ

Казва му Исус: „Аз ще дойда и ще го изцеля."*

Можете ли да си представите свят, в който хората да са крайно щастливи, да нямат нужда един от друг? Ако съществува такъв свят, какви ще бъдат отношенията между хората? Ако има едно щастливо общество, всички ще го идеализират. Интересно е, отде е дошла в умовете на хората мисълта за щастие. За да търсят хората щастие, тази мисъл все е дошла отнякъде. И онези хора, които поддържат мисълта за бъдещ живот, както и тези, които го отричат, еднакво мечтаят за едно щастливо общество. За какво щастие говорят тези хора, които живеят на земята, и на всяка стъпка се натъкват на страдания и смърт? Умрял вол може ли да се съживи? От камъка може ли да стане дърво? Какъв живот очаквате от изсъхналото дърво? От жабата става ли човек? На тези въпроси аз няма да отговоря, нека религиозните сами си отговорят.

Съвременните хора имат два противоположни възгледа за живота: положителен и отрицателен. Ето защо, когато говориш на някого за наука, за религия, за морал, той ще схване отрицателната страна на това, което му се говори – такъв е неговият възглед. Друг, който има положителен възглед за живота, каквото и да му се говори, все положителното вижда. Ти, който отричаш науката, като се разболее дъщеря ти, веднага викаш лекар. Ако не беше се разболяла, нямаше да се интересуваш нито от лекаря, нито от медицината. Отричаш религията, църквата, но като направиш едно голямо престъпление, сам отиваш в черква да се помолиш, да ти олекне малко. Когато се намери в затруднение, човек започва да се интересува от всичко, което по-рано не го е интересувало. – Защо се проповядва на хората и какво им се проповядва? – Обикновено, на хората се говори и проповядва за онова, което им липсва. Като проповядваме на хората за любовта, ние подразбираме, че те живеят в безлюбие. Когато им се проповядва за мъдростта, ние подразбираме, че те живеят в невежество. Когато им се говори за истината, подразбираме, че те са в света на безправието и ограничението. Когато им говорим за доброто, подразбираме, че те служат на злото. И обратно, когато се говори на хората за омразата, подразбираме любовта; когато им се говори за глупостта и невежеството, подразбираме мъдростта; когато им се говори за робството и ограничението, подразбираме истината; когато им се говори за злото, разбираме доброто. Много естествено, умният никога не говори за умни работи – той говори все за глупави работи. Човекът на любовта никога не говори за любовта – той говори все за безлюбието. Добрият никога не говори за доброто – той говори само за злото. – Защо е така ? – Защото животът на земята е построен между контрасти. Как ще примирите тези противоречия ?

Като ме слушате да говоря така, вие можете да останете на особено мнение – нямам нищо

против това. Аз констатирам фактите, както са в действителност. Като изучавам хората, аз дохождам до следното заключение: в съвременното общество не може да оставите двама добри хора на едно място. – Защо? – Защото всеки ще иска да се прояви самостоятелно; всеки ще иска да се даде на него крепостен акт. Всъщност, те трябва или да се слеят, да станат един човек, или да се разделят. Едно ще знаете: според законите на разумната природа, крепостен акт се издава само на един човек. Един крепостен акт съществува в цялата природа. На земята законите са други. Тук може да издават крепостен акт на всеки човек. Обаче, вземе ли всеки по един крепостен акт, непременно ще се яви лъжата. Цялото, в широк смисъл на думата, не може да се дели на части. То е единно и неделимо. – Какво общо има крепостният акт с нашия живот? За нас това е противоречие. – И противоречие да е, то трябва да се разреши. Ако не се разреши, противоречието ще раздели хората, ще ги отдалечи един от друг. – Нали се проповядва на хората? Не могат ли да се справят с противоречията ? – Там е въпросът, много проповедници има в света, но, въпреки това, всеки остава на особено мнение. Банкерът и търговецът говорят на свой език. Те казват: Нашите интереси, нашата работа изисква особена будност. Дойдем ли до паричните въпроси, там лихвата ще бъде на пръв план. Търговецът на платове казва: Моят интерес ми диктува да продавам платовете си скъпо. Учителят, свещеникът, лекарят се проявяват, всеки според интереса си, и се оправдават с условията на живота.

И тъй, от гледището на положителната философия, вън от човека никакви условия не съществуват. Условията не са нищо друго, освен блага, дадени на човечеството. Като не разбрали благата и не могли да ги използуват разумно, хората ги превърнали в условия. Условията влияят само на нечестни хора, които играят на въже. Затова, някой казва: Ако ти постъпиш така, аз ще постъпя другояче. Значи, между тях съществуват условия. Обаче, между двама добри хора условията никога не могат да им влияят. Следователно, дето съществуват условия, там е злото. Такива хора говорят за любовта, а омразата е основа на техния живот; говорят за мъдростта, а глупостта е основа на живота им; говорят за истината, а турят лъжата за основа; говорят за правдата, а прилагат безправието; говорят за доброто, а си служат със злото. Те казват, че доброто не разрешава въпросите на живота. – Това е ограничено разбиране. Когато се казва „не убий", това подразбира отричане от злото. Под „не убий" разбираме, не отнемай живота на кое - и да е живо същество. Животът е даден от Бога. Като отнемаш живота на човека, ти накърняваш и неговата душа. Като отнемеш благото на човека, той умира. Като го лишиш от вода, въздух и светлина, той пак умира. Следователно, не лишавай човека от великите блага на живота – от хляба, водата, въздуха и светлината. Това подразбират в широк смисъл думите „не убий!" Човек сам може да се лиши от благата, но и други могат да го лишат. Един окултен закон гласи: Благото, дадено от Бога, никой не може да ви го отнеме. Но човек сам трябва да пази благото си. Остави ли други да го пазят, той се лишава от него – губи смисъла на живота. Сам ще пазиш своето благо! Сам ще пазиш своето свещено право и своето разбиране! Съвременните хора страдат, защото нямат свещено разбиране. Има три вида разбирания: материални, духовни и Божествени. Последните аз наричам „свещени разбирания."

В седмия стих на прочетената глава е казано: „Аз ще дойда и ще го изцеля." При Христа идвали идейни хора, които говорели за любов, за мъдрост, за истина и, въпреки това, страдали. Ето едно противоречие, в което се намирал Христос. При Христа идвали и болни, страдащи, беснуеми, които той излекувал. Като четете Евангелието, казвате: Много болни излекувал Христос. Какво ни ползва това, че преди 2 000 години Христос излекувал толкова болни ? – Важно е, кой ги излекувал. Вие вярвате ли в това? – Ти можеш ли да го докажеш? – И вие минавате за вярващи. Можете ли да докажете, че Христос лекувал беснуеми и страдащи? Всичко се доказва на опит. Химикът взима ретортата, туря в нея известни съединения и получава водород и кислород, на които лесно доказва свойствата. С опит лесно се доказват свойствата на елементите. Каже ли някой, че и без опит трябва да вярваме, той не говори логично. И онзи, който говори истината, иска да му се вярва. Казваш: Вярвам, но от моята вяра нищо не излиза. Питат ме, вярвам ли, че Христос е възкръснал? Казвам: Ако вярвахте, че наистина, Христос е възкръснал, нямаше да има войни, нямаше да има никакви затвори. Понеже има войни, има и затвори, за вас Христос не е възкръснал. Вашите затвори показват, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос от 2 000 години е погребан, затова хората Му пеят, да стане от гроба. Аз поставям въпроса ребром: Възкръснал ли е Христос за вас? Вие няма да следвате моята логика, защото ще охлузите гърба си. Аз искам да вървите по пътя на своята логика и свободно да разсъждавате.

„Аз ще дойда и ще го изцеля." Стотникът казва: „Детето ми лежи дома разслабено, и се мъчи. Кажи само
реч, и то ще оздравее." Христос му отговаря: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Стотникът е бил умен човек, не искал да отнема времето на Христа. Той Му казва: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Стотникът вярвал в силата на разумното Слово, а вие, съвременните хора, казвате, че нещата не стават само с дума. – Съгласен съм с вас, но кажете ми, с какво стават нещата, щом с думи не стават? Кажете ми един начин, по който стават работите. – С работа всичко става. – Определете ми, какво нещо е работата. – Копането, орането на земята е работа. – Всъщност, работа ли е това? Да рисуваш с четка, работа ли е това ? Да шиеш или плетеш, работа ли е това ? Чудни са хората! Според мене, копането, орането, шиенето не е работа. Изобщо, на земята работа няма. Единственият, Който работи в света, е Бог. И ангелите даже не работят. А хората, дошли на земята, си въобразяват, че работят. Те казват: Ние сме хора благородни, разумни, много работим. – Как работите? Аз виждам, че затворите са пълни с престъпници, навсякъде виждам голям разврат и поквара, а хората казват, че са работили. – Аз, като се моля, не работя ли? – Казано е, наистина, че молитвата е работа, но аз намирам, че вашата молитва още не е работа. Знаете ли, на какво прилича вашата молитва ?

Ще ви приведа един случай из живота, станал още в турско време, някъде във варненско. Един евреин пътувал през една гора. Той носел със себе си чанта, пълна със злато. Като вървял, постоянно се оглеждал надясно-наляво, да не излезе от гората разбойник да го

обере. По едно време, той настигнал един турчин, който си правел молитвата. Приближил се евреинът до него, погледнал го с благоговение, но турчинът не му обърнал внимание, продължавал да се моли. Евреинът си казал: Ето, Бог ми помогна. Срещнах един религиозен човек, на когото мога да разчитам. Като свършил молитвата си, турчинът се обърнал към евреина и започнали да се разговарят. Евреинът му казал: Радвам се, че срещнах един набожен човек. Аз нося пари в чантата си и се боях да не налетя на разбойници в гората. Щом вярваш в Бога, ти ще ми помогнеш да изляза от гората. Ще те помоля да ме придружиш и да ми носиш чантата с парите. Турчинът го погледнал, усмихнал се и му казал: Да, мой дълг е да се моля на Бога. Готов съм да те придружа. Дай чантата си, дай и револвера и да вървим. Като навлезли в гъстата гора, турчинът казал на евреина: Хайде, върви пред мене, и продължи пътя си! – Ами парите ? – Върви и и ни дума повече! – Как така? Аз разчитах на тебе като на набожен човек, а ти ме обра. – Няма защо да се чудиш. Да се моля, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Довиждане! Така постъпват и светски, и религиозни хора. Като се молят в гората, вдъхват доверие, изглеждат светии. Щом им дадеш чантата с парите си да я пазят, те изваждат револвер и казват: Хайде, продължавай пътя си. Ако говориш много, ще опиташ револвера.

Днес всички хора се поздравяват с „Христос възкресе." Един беден руснак казал: „Ест деньги, Христос возкрес! Нег денег, смертию смерть." Бедният българин пък казва: „Щом има козунаци и агънце, Христос възкресе! Щом няма козунаци и агънце, смертию смерты"

Една студентка ми разправяше един интересен случай из живота, на който тя била свидетелка. Едно бедно семейство, нейни съседи, си купили едно агне за Великден, което бащата се готвел да заколи. Момиченцето му, ученичка в трето отделение, като видяло, че бащата вдига нож, започнало да плаче и да се моли: Татко, не коли агнето, нека си живее. – Какви са тези глупости! Кой те научи да говориш така ? Аз купих агнето за Великден, да си хапнем, да разберем, че Христос възкръснал. – Моля ти се, татко, не го коли! Нали и Христа така прободоха с копие? Защо ще колиш агнето? Ти не си разбойник. Ядосан, бащата набил детето, бутнал го настрана и заклал агнето. Детето започна да плаче още по-неутешимо. Като видях тази случка, аз извиках момиченцето при себе си и казах: Не плачи! Ето какво ми каза агънцето за тебе: Малкото момиченце има добро сърце. Аз му благодаря, че поплака за мене. Грехът е на бащата, не е на нея. Момиченцето се утеши и престана да плаче.

Казвам: Две хиляди години след Христа, бащата-християнин и неговото дете, още непросветено, водят спор, трябва ли да се колят животните. Питам: Кой постъпва по-благородно – бащата - християнин, или неговото още непросветено дете? Кой има по-голяма човещина ? Кой прояви по-голямо съзнание ? Дълг е на съвременните християни да възпитават младите, да живеят добре. Старите развалиха младото поколение, те трябва да го изправят, да го поставят в правия път. – Училището, обществото ще ги

възпита. – Ако родителите не им предадат истинските Божии закони, отвън никой не може да им помогне. Кой научи бубата да се превръща на какавида и да тъче своята коприна ? Кой научи паяка да тъче своята паяжина? Кой научи пчелата да събира нектар от цветята и да прави мед ? След всичко това, ще дойдат видни педагози да учат хората, как да живеят. Това е морализиране, което нищо не допринася. Ще дойдат богословите да убеждават хората, че Христос възкръснал. Казвам: Ние вярваме само в Любовта. Понеже Бог е Любов, дето е Любовта, там е възкресението. Дето Любовта отсъства, там няма никакво възкресение.

Често се говори за нас, че нямаме правилна логика. – Аз не съм съгласен с това. Според мене, съвременната логика е като тази на конете. Аз искам да накарам хората да мислят по нов начин, нова логика им препоръчвам. Лекарите ни се сърдят, че не се лекуваме по техните методи. Ние се лекуваме, но по методите на живата природа. Малко ли болни има в света? Значи, имат достатъчно работа. Трябва ли целият свят, всички хора да боледуват? Ако всички хора боледуват, кой ще ги гледа ? Къде ще намерят легла за всички ? Да се лекуват хората по болниците, това не е смисълът на лекуването. Това е временен метод, за облекчаване страданията на хората. Предназначението на лекарите не е само в обикновения начин на лекуване. Те имат по-високо предназначение: да научат хората да живеят правилно; да прилагат законите на разумната природа. В бъдеще на лекарите ще плащат за всеки съвет. Тогава те няма да лекуват болни, а ще посещават здравите поне по един път в седмицата и ще ги учат, как да живеят, как да подобрят живота си. Така ще работят и свещениците, и проповедниците, и учителите. Нови методи на възпитание са нужни. Нова наука, нов живот е нужен на хората.

Иде нова епоха в света, когато от хората на сегашния ред и порядък ще остане само един представител. В бъдеще, за да си представят хората, какво нещо е война, ще дават представления. Само на сцената ще стават сражения, но не и в действителния живот. Войниците ще бъдат въоръжени с книжни саби, пушки и ножове. Щом се даде знак, войната ще започне: на която от двете страни се счупят, или по-право, скъсат оръжията, тя ще бъде победена. На победителите ще дават по един кръст за храброст и с това войната ще се свърши. Коя от двете войни е по-добра: тази на сцената, или сегашната, която става на бойните полета ? Ще кажете, че е глупаво да се воюва с книжни пушки и ножове. – Не е глупаво, това е представление на война. Според мене, истински герой е онзи, който доброволно, съзнателно отива на бойното поле, а не този, когото насила заставят да воюва. Той е страхливец, не е герой. Човек трябва да има убеждение! Това е философията на живота. Велики принципи са нужни на хората. Подло е да проповядваш едно учение без да си убеден в него. Подло е да се учиш без убеждение. Подло е да изповядваш една религия, без да си убеден в нея. Подло е да воюваш без убеждение. Каквото правиш, трябва да се ръководиш от едно свято убеждение, от едно свещено чувство в себе си. Като човек, ти трябва да се отличаваш от другите живи същества. Кое е отличителното качество на човека?

Съществуват няколко вида живот: живот на минералите и кристалите, на растенията, на животните, на хората, на ангелите и най-после Божествен живот. Всеки живот има свои отличителни качества. Като човек, ти трябва да намериш начин да живееш разумно.

Кое е отличителното качество на човека ? Едни казват, че мисълта е същественото качество на човека. Други пък казват, че същественото качество на човека е да чувства. – Да, но то е качество и на животните, и на растенията. Единственото нещо, което отличава човека е не само да мисли, но да носи поне една свещена мисъл в ума си. Това значи: каквото мисли и върши човек, да е в съгласие със законите на Бога, на ангелите и на живата природа. Под „жива природа" ние разбираме себе си, а не целокупното човечество. Следователно, всяка постъпка трябва да се разглежда от три страни: дали е съгласна със законите и правилата на целокупното човечество, на ангелите и на Бога. Това е правата философия на живота. Много философи има в света, разни философии сте чели в живота си, но в сравнение с истинската философия, те са празни, без съдържание. Днес всеки може да философства, но истинският философ се отличава по правилните заключения и изводи в своите знания. В тях няма нищо фалшиво. Неговите знания са абсолютно проверени. Философия, която се занимава с непроверени знания, не е истинска. Тя е играчка, забава за хората. Христос казва на стотника: „Аз ще дойда". За да тръгне човек в новия път на живота, който сега се проповядва, както и в пътя на възкресението, трябва да изучава новата философия. Според нас, възкресението е друго нещо, не както го разбират богословите. При възкресението животът минава от една фаза в друга, дето смъртта се изключва. Такъв е законът. Човек живее 50% и умира 50%. Значи, колкото е възможно да живее, толкова е възможно и да умре. Обаче, при възкресението законът е друг: там се изключва смъртта. Аз не разглеждам физическата смърт. – Защо ? – Защото тя е резултат на духовните процеси в човека. Обаче, не всички живи същества умират физически. Например, гъсеницата, която се превръща в какавида, не умира. Тя само се е трансформирала. От човешко гледище, под „смърт" разбираме спиране на живота. Там, дето става трансформиране, това наричаме минаване от смърт в живот, т. е. минаване от един живот в друг, И Христос говори за това трансформиране. Съвременните хора, които живеят в закона на смъртта, това разбират. Онези, които живеят съобразно законите на живата природа, непременно ще дойдат до възкресението. Щом дойдат до това разбиране, ще възприемат методите на Божествената наука. Така трябва да живеят всички хора. – Как, по какъв начин?

Имаш жена, деца, приятели. Какви трябва да бъдат отношенията ти към тях? Какви трябва да бъдат отношенията ти към майка ти, баща ти, към братята и сестрите ти? Ами какви трябва да бъдат към животните и растенията? Това е велика наука, която трябва да се изучава. Питам: По какво се отличава любовта на приятеля? Ще кажете, че тя е идеална любов. Аз ще ви определя, какво се разбира под „идеална любов, т. е. приятелска". Двама приятели, и двамата бедни, живеят заедно; обичат се, готови са на всякаква жертва един за друг. Като деца, заедно са играли, заедно са учили, свършили гимназия и през всичкото време са имали идеални отношения. На разходка ходят заедно, на работа пак

заедно – неразделни са. По едно време единият от тях се оженил за богата мома, и работите му се наредили добре. Постепенно той се издига до най-високото обществено положение, става министър. Той е щастлив в семейството си, радва се на децата си. Приятелят му, обаче, си остава беден – не му върви в живота. Казвате: Приятелят му трябва да го назначи на добра работа, да докаже своето приятелство. – Това не е достатъчно. Ако той запази същите отношения и чувства към приятеля си, каквито е имал по-рано, това наричам идеална любов. Най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон се отнася и до отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна.

Питам: Защо единият приятел останал беден, а другият забогатял ? Това е научен въпрос, който се обуславя от различни причини. Казвате, че единият бил по-умен, по-енергичен, по-пъргав. Как ще си обясните, защо един човек е по-енергичен и по-бърз от друг? За да си отговорите на този въпрос, ще си послужите с науката. Кои тела се движат по-бързо: които са по-близо до Слънцето, или които са по-далеч от него? Знае се, че колкото по-близо е тялото до Слънцето, толкова по-бързо се движи. Има един закон, който определя бързината на движението на телата. Този закон има отношение към любовта. Следователно, колкото повече обичаш някого или нещо, толкова по-бързо се движиш, толкова с по-голяма скорост отиваш към него. За светлината се знае, че се движи с голяма бързина. – Защо е така? – Защото изтича от центъра на любовта. Следователно, светлината е еманация на любовта. Оттук вадим заключението: най-бързо се движат в пространството тези тела или същества, които излизат от центъра на любовта. Мощна е любовта. Ето защо, когато мъдростта и истината искат да предадат по-голяма бързина на своите сили, те ги прекарват през центъра на любовта. Всички добродетели прекарват своите сили през центъра на любовта, за да им дадат по-голям тласък. Това се отнася и до човека. Който е бърз, подвижен, с интензивен живот, той е в центъра на любовта. Ако няма тези качества, той излиза от друг център. Мнозина се запитват, защо страдат, защо боледуват, защо са обременени? – Защото са вън от центъра на любовта. И Христос, като говорил на болни и страдащи, имал желание да ги въведе в центъра на любовта, дето няма страдания и болести. Страданието и радостта са граници на любовта. Щом влезеш в любовта, страданието се превръща в радост. Щом излезеш от любовта, радостта ти се превръща в страдание. – Може ли човек да влиза и излиза от центъра на любовта? – Може, разбира се. Например, когато човек влиза в по-гъста среда, той среща съпротивление, поради което скоростта му се намалява. Това причинява страдание. И обратно, като влиза в по-рядка среда, съпротивлението се намалява, скоростта на движението му се увеличава, и той се радва. Най-рядката среда, в която човек може да живее и да се ползва от добрите условия на живота, това е любовта. Като изучавам новите, прогресивни движения, виждам, че и в тях има заблуждения. Те мислят, че могат да се домогнат до мъдростта и истината без любовта. Това е най-голямото заблуждение, в което те изпадат. Не говоря за обикновената любов, която, вместо да помага на човека, го събаря. Аз имам пред вид Божията Любов, която повдига всички живи същества. Някой ученик се оплаква, че не му върви в училището и търси помощ от някой приятел или

приятелка. Докато очаква на външна помощ, той нищо няма да направи. Такъв пример имаме в живота на Адам. Той беше поставен в райската градина, там да реши една важна задача. Но Адам каза: Сам не мога да реша задачата си. Искам да имам един приятел или приятелка, заедно да решим задачата. Даде му се една приятелка, но, вместо да решат правилно задачата, те сгрешиха, заради което ги изпъдиха от училището. Изпратиха ги вън, в света, там да решават задачите си. Това не изключва отношенията между хората. За да бъдат свободни, мъжете и жените трябва да се върнат в центъра на любовта, от която са излезли. Само така те ще се познаят и обновят. Само така ще разберат, какво значи отношение между души.

Стотникът дойде при Христа и Му каза: „Господи, речи само реч." Исус му отговори: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Каква е била задачата на Христа, като Учител ? – Задачата Му била да хвърли светлина в ума на своя ученик и да го изцели. Задачата на Учителя е още да изцели сърцето на своя ученик и да укрепи неговата воля. Всичко зависи от средата на любовта. Щом влезете в тази среда, вие ще бъдете силни да се справяте с мъчнотиите си. Ако излезете от средата на любовта, вие ще се лишите от условията на живота, ще изгубите и живота си.

Ще ви предам накратко една малка басня, от която вие сами да извадите известна поука. Изпратили една делегация при животните, да ги покани на угощение, дето ще се раздават блага според техните нужди. Делегацията отишла първо при мишката. Като я поканили на угощението, обещали й голяма служба. Мишката помислила малко и отговорила: Отказвам се от угощението. Господарят ми е турил пред моята дупка един капан с парче пастърма в него. Искам да опитам пастърмата, никога не съм яла такова нещо. Трябва да стоя пред дупката, да издебна момента, когато господарят не е вкъщи. Останала мишката в дупката си, но скъпо платила за своята лакомия. Делегацията отишла при гъсеницата и я поканила да дойде на угощението, дето ще получи нова, хубава дрешка. Гъсеницата веднага отговорила: Не мога да дойда на угощението, защото чакам вече пролетта. Дървото, близо до мене, се разлиства, и аз искам да опитам сочните, млади листенца. И тя платила скъпо за своята лакомия. В същото време господарят на това дърво излязъл да очисти гъсениците по дърветата. Така изчистил и гъсеницата, която бързала да опита младите, сочни листенца. И хората имат разбирания, като тези на мишката и гъсеницата. За какъв идеал може да се говори при такива разбирания и желания?

Като говоря за Бога, мнозина се запитват: Може ли ние, обикновените хора, да имаме връзка с Бога, Великият създател на света ? Питам: Ако не можете да се свържете с Бога, с кого друг ще влезете в общение ? – С хората. – Каква е задачата на хората? Нали всички хора трябва да имат общение с Бога? Както храната, водата, въздухът и светлината са необходими за нас, такава необходимост е Бог за нашия физически и духовен живот. Щом Бог е такава необходимост за нашите души, трябва ли, ако ви поканят да влезете в средата на любовта, да се откажете, като мишката? И за какво се отказала тя? За парче пастърма.

Или ще се откажете, като гъсеницата, която предпочела листата на дървото. Онзи, който е турил капана с пастърмата пред вашата дупка, няма да ви остави да я опитате. И онзи, който отглежда дърветата, няма да ви остави да изядете листата им. Ако се опитате да ги изядете, ще платите с живота си.

Един италианец ми разправяше един интересен, научен опит, който той сам направил. Под един стъклен капак той турил 26 червея и ги наблюдавал, как се изяждат един друг. Един след друг червеите изчезвали, докато останали само шест. После останали пет, четири, три. Един ден той видял, че под звънеца останали само два червея, най-изхранените. След два-три дена останал само един. Италианецът си казал: Сега аз ще се справя с тебе. Опекъл червея и го изял. Питам: Кой спечелил от този опит? Червеите, затворени под капака, разрешиха ли нещо? Те знаят, че трябва да живеят и се изядоха един-друг. Най-после италианецът казал на последния червей: Сега ти ще се пожертваш за мене.

Сега съвременните хора философстват под стъкления капак и казват: Ние разрешаваме важни въпроси – социални, религиозни, семейни. – Да, като италианеца, който наблюдавал червеите. И вие, като се изядете един-друг, ще остане последният от вас, най-големият и изхранен. Тогава италианецът ще му каже: Искам да видя, кой е този герой, който изяде 25 червея. Аз ще го опитам. Такъв е краят на съвременната философия.

Казва му Исус: „Ще дойда и ще го изцеля." И сега иде Христос на земята, но няма да ни опече, както италианецът опекъл червея. Друго е учението на Христа. За да се възприеме това учение, у всички хора трябва да се пробуди Божественото съзнание. То ще разреши въпроса. Вътрешно животът на хората е уреден. И ако се оставите на своята интуиция, на своето разумно сърце, на своя ум и на своята воля, вие ще изпълните задълженията си хиляди пъти по-добре, отколкото без това ръководство. Зле ли щеше да бъде на българите, ако се ръководеха от този принцип? Дето действа този принцип, всичко се нарежда добре. Не говоря само за българите. Всички славяни трябва да бъдат силни със своя ум, със своето сърце и воля. Знаете ли, каква сила представя човешката мисъл ? Жалко е, че днес тя е насочена само към разрушения. Десетки години преди Световната война, вестниците постоянно пишеха за война. Често хората казват: Грешни сме, грешни, докато станат грешни. Други казват: Не вярваме в Бога, няма Бог. Както казваш, така става. За тях, наистина, няма Бог. Следователно, всички отрицателни прояви в човешкия живот са създадени по изкуствен начин. При това положение, щастливи ли са хората ? Последният червей, който изял всичките червеи, щастлив ли бил? Но най-големият, гигант-червей, италианецът, казва: Аз турих под стъклен капак 26 червея, да ги наблюдавам, да видя тяхната сила. Най-после доказах, че аз съм най-силен. В случая, аз уподобявам италианеца на смъртта. Ще кажете, че той е лош човек. – Не е лош, но той представя смъртта. Тя поставя човека под стъклен капак и го наблюдава. Някои си представят смъртта като човек, с коса в ръка; дето мине, всичко коси. Щом остане последният човек-гигант, тя казва: Сега аз ще те опитам. Това е факт. Кажете ми, где са

вашите дядо и баба ? Не ги ли изяде този италианец ? Има ли човек на земята, който да не е изяден? Всеки е поставен под стъклен капак за наблюдение, след което ще бъде изяден.

Христос казва: „Аз ще дойда." Христос дойде на земята да освободи хората от техните заблуждения. Той посочи истинския път на живота – пътят на любовта. Общественото, политическото и духовното положение на народите зависи, именно, от спазването на този закон и правилното отношение към него. Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Той отиде при болния, защото Го повикаха. Питам всички болни: Повикаха ли Христа? Не говоря за здравите, защото те не се нуждаят от лекар. Болните и до днес не са повикали Христа, т. е. не са пожелали да приложат любовта. Любовта трябва да се изучава като наука, а не само да се говори за нея. За любовта са писали и пишат и поети, и философи, но светът не се е оправил. Любовта трябва да се прилага, а не само да се възпява. Може да се жените, да раждате деца, да ставате майки и бащи, но ако не приложите любовта, нищо няма да постигнете. Свещен е пътят на любовта. Като следваш този път, първо ще възлюбиш Бога, а после своя ближен, като себе си.

Казваш за някого: Красив е този човек. – В какво се вижда красотата му? – В очите. – Красотата на очите е временна. Днес той има красиви очи, но знаете ли, колко време е работил, докато ги създаде? Сегашната форма на човека е по-красива от тази в миналото. Бъдещата ще е още по-красива. Обаче, истинската красота на човека е в неговата душа. Красотата на човека не е във външната му форма. Има известни вътрешни качества в него, които го правят красив. Едно от тях е разумността. Колкото по-благороден е човек, толкова по-разумна е неговата реч. В нея има мекота, нежност. Щом изгуби благородството си, човек става груб; също така и говорът му става груб. Грубата реч показва, че в този човек няма любов. Вижте, как говори онзи, в когото любовта присъства. Всяка дума е на място и пада на човешкото сърце, както росните капки на цветята.

Христовото учение, т. е. учението за Любовта не е за обикновените хора. То е за необикновените, за разумните хора. То не е за болни сърца, за болни умове. Човек трябва да бъде умствено, сърдечно и волево здрав и тогава да изучава това учение. Първо, той трябва да излезе от болницата, за да прилага това учение. Болните могат да се ползуват от силата на Христа, но те не са готови да приложат любовта. Христос имаше сила в себе си, с която изцеляваше болни. Затова стотникът го молеше: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." И ние, съвременните хора, казваме: Само една дума на Христа може да излекува болния. – Да, така е, това е вярно за Христа, защото Той живее в закона на любовта. Ако живееш в любовта, и ти само с една дума ще излекуваш болния. – За мене това е невъзможно. – Докато мислиш, че е невъзможно, ще бъде невъзможно. В момента, когато кажеш, че това е възможно, ще бъде така. Има ли по-голяма сила от Божията? Следователно, щом влезеш в средата на любовта, ти ще станеш едно с всички живи същества – с растенията, животните и хората. Тогава ще видиш, че любовта се проявява и в най-малките частици на материята. Във всяка частичка на материята има живот.

„Аз ще дойда и ще го изцеля." Значи, в Христа има доброто желание да помогне. Християните поддържат мисълта, че Христос и сега ще дойде на земята, както е дошъл преди 2 000 години. Те се питат: Кой е Христос? – Христос е първото ограничение на Бога. Самоограничението и проявлението на Бога в Битието, това наричаме Христос. Той не е в формата, понеже тя се мени. През всичките векове, Христос е един и същ, но понеже съзнанието на хората е различно, затова техните схващания за Него са различни. Мравките имат едно схващане за света; червеите имат друго схващане; рибите имат особено схващане. Обаче, схващанията на хората за света е съвършено различно от тези на ангелите. Ето защо, като се говори за Христа, ние разбираме първата проява на Бога в космоса, като Любов. Някои казват, че Христос нямал смелостта да каже, че е Син Божи. – Не е така, това е неразбиране. Ако е за смелост, само страхливият трябва да има смелост. Каква смелост трябва да има онзи, който върви в Божествения път ? Според мене, само страхливият може да бъде смел. Той върви смело, разчита на револвера. Щом му вземеш револвера, смелостта му изчезва. Смелостта е нещо външно, а упованието на любовта е вътрешна сила. Когато човекът на любовта се приближава към тебе, още отдалеч умът ти се прояснява. Пред него твоята сабя и пушка се стопяват. Ако Христос слезе днес на земята, всички пушки и топове, всички щикове ще се стопят. Няма да остане парче желязо нестопено. – Ами като се стопи всичкото желязо, с какво ще се бием ? От това гледище, казвам: Праведен е онзи, който може да издържи на 35 милиона градуса топлина. Мъдър е онзи, който може да издържи на пет милиарда единици светлина. Ако един човек издържа на 35 милиона градуса топлина и на пет милиарда единици светлина, с какво ще го биете? Вие искате да дойде Христос на земята, но знаете ли, какво ще стане тогава? Цялата земя ще се възпламени и ще изгори. Огън носи Той със себе си. Той не е онзи Христос от Палестина. Тогава евреите разпнаха Исус, а Христос си отиде. Той казва на съвременните християни, че ще слезе на земята с 35 милиона градуса топлина и с пет милиарда единици светлина. Тогава да му мислят вярващите! Ще възразите, че това са небивалици, приказки от „Хиляда и една нощ." Прочетете 24 глава от Евангелието на Матея и ще видите, че още тогава Той е предсказал това.

Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Днес е изпратена една делегация от земята с молба, да дойде Христос на земята, да изцели човечеството. Сега иде Христос! Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: При всички условия на живота, аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на любовта. Този е идеалът на човешката душа. Това да стане по свобода, а не чрез заповеди. Само така душата ви ще се разшири, и духът ще се възвиси. Щом придобиете любовта, вие ще я приложите към болните и страдащите, към изоставените и падналите в света. Страдащият и болният трябва да знаят, че има Един приятел в света, верен при всички условия на живота. Той всякога ни помага. Той ще хване болния за ръка, ще го потупа и ще каже: „Аз ще те изцеля." Значи; има Един Човек в света, на когото всички можете да разчитате. Чрез Него Бог се проявява.

И тъй, ако ви питат, в какво се състои Новото учение, кажете: Любовта ми към моите родители, братя и сестри, към приятелите ми да бъде една и съща при всички условия на живота. Тя никога не се изменя, нито се променя. Тогава ще се изпълнят думите на Христа: „Аз ще дойда и ще ви изцеля".

7. Беседа от Учителя, държана на 27 април, (Великден) 1924 г. София.

* Матея 8:7.

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_04_30 Добрите и лошите
лекция пред общия окултен клас

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Тайна молитва

Прочетоха се някои теми върху „Службата на търпението и самообладанието“.
Тема за следния път: „Как познах, че имам ум?“
Като пишете върху тази тема, няма да ми разправяте как са познали другите хора, че имат ум, но ще кажете вие как сте познали.
Ще ви дам и още една тема: „Защо човек е недоволен?“
Сега аз ще ви задам един въпрос и ще ви отговоря на него. Този въпрос е следният: защо хората не могат да се научат? Защо не се учат? Има нещо, което им препятства. Например у всинца ви има желание да бъдете добри. В дъното на душата си всички искате да бъдете добри, но не успявате в това, защото мислите, че сте добри. И действително някога сте били добри, но сега не сте. Какво е Добро и зло, това трябва да се докаже. Доброто и злото не са неща, които могат да се виждат. Някой казва, че е добър. По какво се отличава добрият човек? Това трябва да се докаже научно.
В миналата си беседа ви говорих за добрите и лошите хора. Казвам: едните са добри, които правят добро, а вторите са добри, които правят зло. И едните, и другите са добри. Втората категория са лошите хора, които нито добро правят, нито зло правят. Законът е такъв. В първата категория е началото, когато казваме, че някой човек е и добър, и лош – това показва, че той започва да живее. Следователно човек, като започва да живее, едновременно става и добър, и лош. Тия две сили – зло и Добро – са творчески. Те вървят в две противоположни посоки. Вие може да ме запитате: „Защо човека, който прави и Добро, и зло, не го считат за лош човек, а минава за добър?“ – Доброто и злото, това са известни принципи, необходими за създаване на известни форми. Без Добро и зло форма не може да се създаде. Корените на едно растение се създават от злото, а клоните се създават от Доброто. Значи едната сила работи в по-гъстата материя, а другата – в по-рядката. Ако тия две сили вървят по една крива линия, и то така, че всичката им енергия да се използва постепенно, то при това свое движение те ще се приближат, ще се срещнат, без да се произведе между тях някаква експлозия. От движението им се образува един кръг. Обаче ако човек е задържал в себе си тия сили, то щом те се срещнат, ще произведат експлозия. Следователно, като се срещнат добрият и лошият човек, те образуват взрив, защото са две положителни сили. Всеки човек, който не прави Добро, става лош човек; всеки човек, който не прави зло, става добър човек. Такъв е законът. Енергията може да се превръща. Този закон проверяваме в самата Природа. Сегашните растения са били някога минерали, които са живеели в почвата, не са имали клони. След време те са се поляризирали. Половината от тях са израсли и са дали клони, превърнали

са се в растение, при което другата половина от тия кристали е останала в почвата във вид на корени. По-нататък, при по-благоприятни условия за развитие на това растение, колкото повече се е развивала неговата интелигентност, то е успяло да се превърне в животно, като е изваждало корените си навън от земята.
По същия закон всичките Велики Учители, които идват в света, всички религии, които съществуват – това са все школи, в които човек трябва да научи начина, онова истинско изкуство – как трябва да живее. За да живее човек правилно, трябва му наука. Не мислете, че е лесно да направите Добро. Това е цяло изкуство. Вие искате някой път да ме нагостите хубаво. Дойда във вашата къща, вие замесите тесто и го сложите пред мен в паницата и ми кажете: „Заповядайте, ние тъй сме навикнали да ядем тестото – сурово." Добре, дойда друг път в къщата ви и вие ми сложите печен хляб, а не суров, както по-рано. Питам: кое е по-разумно сега – сурово тесто ли да ядем, или да го опечем? Кажете ми кой е начинът за ядене в Природата. Българите, когато хранят прасета или кучета, замесват им малко кашица от брашно или трици – за тях много готвене не трябва. Кой е истинският начин за приготвяне на храната? – Всички трябва да се ползваме от методите на Природата.
Сега, разбира се, аз не говоря за тази Природа, в която ние сме оставили своите излишъци, не говоря за Природата, която е създадена от мъртвите тела на милиарди и милиарди същества, но говоря за онази жива, Божествена природа. Сегашната Природа е създадена от останките на миналите същества – върху тия мъртви тела растат сега крушите, ябълките и другите плодове. Следователно ние се храним само с мъртви същества. При такова положение може ли да бъдем безсмъртни? – Никога. След време, когато започнем да образуваме храната си от слънчевите лъчи, ще бъдем безсмъртни. Дотогава, докато изваждаме за храна сокове от Земята, ще умираме, смърт ще има за нас. Един ден ние ще имаме растения, които ще възприемат енергия направо от Слънцето. Хляба също ще приемаме направо от Слънцето. Само тогава ние ще имаме възможност да бъдем безсмъртни. И сега можем да бъдем безсмъртни, само че се изисква голямо усилие. Човек, след като е приел един обяд, трябва да знае методите, чрез които да превърне в тялото си различните енергии, които е получил от храната.За вас, които ме слушате тук – всичко това е недостъпно при сегашните условия за вашия ум. Каквото и да ви казвам, няма да го разберете, все ще си изгубя времето. Ще кажете: „Как е възможно човек да възприема храната си от Слънцето?" Христос на едно място в Писанието казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате Живот в себе си." Той не казва: ако не ядете плодове – круши, ябълки и други, но казва: „Ако не ядете Моята плът и не пиете Моята кръв, нямате Живот в себе си." Следователно под плът и кръв Той подразбира Живота, който излиза от този Център. Ако от този Център не възприемате Живота, вие не може да имате Вечния живот в себе си. По някой път тия центрове се проектират. Например по някой път енергиите на Слънцето са негативни. Под думата негативни разбирам, че силите на Слънцето се стремят към центъра на Земята. В такъв случай умът на човека е във възходяща степен и тогава той твори Доброто. Обаче в някои хора полюсът е друг – умът им се стреми към центъра на Земята, а сърцето им се стреми към центъра на Слънцето – към Доброто. Ако се съберат двама души, на които сърцата се

стремят към центъра на Земята, а умовете им се стремят към центъра на Слънцето, те няма да направят нищо. В тях и злото ще се усили, и Доброто ще се усили. Сърцето всякога е по-силно от ума. Ако искате да имате приятел, трябва да изберете човек, на когото силите на сърцето са насочени към центъра на Слънцето. Ако усещате, че вашите сили на сърцето са насочени към центъра на Земята, търсете приятел, на когото силите на сърцето са насочени към центъра на Слънцето. Човекът има два центъра – например центровете А и В. Да кажем, че на центъра А влияе Земята, а на центъра В – Слънцето. Когато се движим към А, т. е. към центъра на Земята, ние тогава сме по-активни; когато се движим към центъра на Слънцето, ние сме по-пасивни. Следователно дотогава, докато се движите в посока А, към Земята, ще знаете, че ще бъдете по-активни към злото, т. е. възможностите да направите зло са по-големи, отколкото възможностите да направите Добро. Когато се движите към центъра на Слънцето или когато се стремите към Бога, възможностите за правене на Добро са повече, отколкото възможностите за правене на зло.

Бог е Великият Център, към Когото трябва да се стремим. Светът всякога показва центъра на Земята. Следователно от желанието, което имате в даден момент, се определя и посоката на движението ви: към центъра на Земята ли се движите, или към центъра на Слънцето. Човек, който иска да има къщи, ниви и много други богатства, той не може да бъде добър. Знаете ли защо не може да бъде добър човек? Той ще си направи една-две къщи, ще тури в тях кираджии и ще се кара всеки ден с тях, че наема не му плащали, че развалили това-онова. Или ще има няколко декара земя, ще пазари хора да я обработват, но те ще гледат да го използват, а с това ще го предизвикат да се сърди, да се кара. После гледаш – друго някое желание се явило. Това е много естествено! Някои от вас ще ми възразят: „Как, не трябва ли да имаме къщи, ниви?“ Дали трябва да имате къщи, ниви, или да нямате – това е друг въпрос. Кой от вас е без къща? Аз бих желал да видя някой от вас без къща. Ще кажете: „Ние искаме направена къща.“ Вие не говорите Истината! Кой от вас няма тяло? Ако нямахте къща, нямаше да бъдете тук, на Земята. Всеки си има по една къщица. Аз ги виждам. Едни къщи са по-малки, други – по-големи, едни прозорци и врати са по-големи, други – по-малки; различни входове за гости си имат. Ще дойде ден, когато от този материал, от който хората днес могат да направят само едно село, ще направят сто такива села. Днес обаче хората, поради това, че нямат техника, нямат умение, разпиляват материалите. Тук се проявява глупостта на човешкия ум. Глупавият човек върши много глупости.

След всичко това, от научно гледище, как трябва да разсъждаваме върху тия въпроси? Някои казват: „Ние не трябва да мислим за утрешния ден, но за днешния само.“ Какво означава това да мислиш за днешния ден? – Днешният ден показва целокупността, която е у човека. Днешният ден показва, че най-първо трябва да се добие един талант, който да владее времето и пространството. Мислите ли, че един знаменит цигулар може да мисли за своята прехрана тъй, както вас. Той взема цигулката си, весел е човекът, посвири два-три часа и току-виж – изкарал прехраната си за една година. Вие работите цяла година по шест до осем часа дневно и едва се прехранвате. Друг някой е знаменит хирург. Направи една операция, вземе най-малко 50 – 60 000 лева за нея и си изкара прехраната за една

цяла година. Вие, които нямате нито едно от тия изкуства, казвате: „Господ е определил за нас да се трудим, да се мъчим и така да изкарваме прехраната си.“ Где е писано, че ние трябва да се трудим? След като създаде Бог първия човек, постави го в Рая и му каза: „Ти ще живееш тук като царски син. Ще наглеждаш всички дървета и цветя в градината, ще се радваш на всичко хубаво тук.“ Но Адам престъпи великия Божи закон, съгреши пред Него и Бог го изпъди от Рая, като му каза: „Отсега нататък с труд и пот на челото си ще си изкарваш прехраната – много ще ореш и копаеш земята, но малко приход ще ти дава тя.“ Така че, щом престъпиш великия Божи закон, много ще работиш, малко ще придобиваш. От това изваждам едно правило. Когато някои ме питат: „Трябва ли да ни лекува лекар?“, аз отговарям: ако сте грешни, лекари ще ви лекуват. Грешния човек лекар го лекува, праведния – Светлината. Следователно всеки, който се лекува от лекар, е грешен човек – нищо повече! Това е факт! Всички ония, които са престъпили великия Божи закон, са пострадали. Защо? – Злото е в услугата, която вие правите. Когато дяволът извел Христа на покрива на храма, какво Му казал? – „Хвърли се отгоре, ще Ти дам всичките царства тук, на Земята.“ Христос противопоставил ли се е на дявола? Той му казал: „Махни се, сатана, оттук!“ Христос не се уплаши. Той не се даде в услуга на дявола, защото знаеше, че злото, като сила извън нас, не цапа човека. Когато злото се възприеме вътре в човека, тогава е опасно. Но дяволът казал на Христа: „Хвърли се долу, нали Писанието казва, че Господ ще прати ангели да Те поемат на ръце!“ Христос му отговорил: „Понеже съм се научил да вървя все нагоре, не искам да слизам към Земята.“ Когато и на теб някой ти каже: „Ти се посвети вече, я се хвърли от тази височина!“, ти ще му отговориш : „Аз съм се научил да се качвам нагоре, не слизам долу.“ Това ще имате като правило: няма да слизате долу по волята на света!

Изобщо, в чисто морално отношение се зараждат противоречиви въпроси. В даден случай те могат да бъдат верни, в даден случай могат да не бъдат верни. Тия условия, които сега имате, са благоприятни за вашето развитие. Втори път те няма да се повторят, защото два еднакви момента в Природата не съвпадат. Този, който изостане веднъж от пътя на своето развитие, пак ще влезе в Царството Божие, но знаете ли как? Апостол Павел казва: „Като главня в огън.“ Това значи, че всичко ще бъде изгубено, ще се превърнем на главня в огън. Който върви правилно по пътя си, ще бъде като злато, което излиза от огъня – такова богатство ще представлява той. Вие трябва да се стремите да използвате енергията, която се накопява във вашия организъм, за ваше добро. Трябва да знаете, че около вас има отрицателни сили, на чието влияние може да се поддадете и да пострадате. Идете при някой болен, който е силно концентрирал мисълта си върху болестта, че гърдите го болят: ще забележите, че ако сте слаба натура, тази силна мисъл на болния ще ви се натрапи и след малко ще усетите, че и вас ви болят гърдите. За да се освободите от това чуждо влияние, вие ще си кажете: „Не, туй е болестта на болния, едно отражение от неговата мисъл.“ Мнозина от вас страдат по отражение. Срещнете се с някой човек, който скърби. Постоите малко при него и се отдалечавате вече скръбен, тъжен. Ако той скърби и не може да се повдигне, ако заедно с него и вие скърбите и не можете да се повдигнете, какво печели той, какво печелите и вие? – Нищо. Напротив, скръбта се увеличава. Това значи 1 + 1 = 2, т. е. един грош плюс един грош, стават два

гроша – значи скръбта се увеличава. Този брат, който усеща голямата скръб в сърцето си, трябва да направи една изповед пред тебе. Изповедта е хирургическа операция, разрязване на този цирей, който предизвиква скръбта. Някой казва: „Трябва да се изповядаш!“ Защо? – За да се направи една хирургическа операция, да се прережe нагноясалия цирей. Някои казват: „Ама аз не искам да се изповядвам.“ – Ще се изповядаш и оттатък ще минеш. Дойде докторът, вземе ножа и реже. Ти плачеш, викаш – той си продължава работата. Като се яви някой духовен цирей, същата хирургическа операция трябва да се направи и тук.
Мнозина от вас страдате по единствената причина, че криете циреите си. Не, циреят е един вътрешен недъг, който трябва да излезе навън и да се прережe. Онези от вас, които искат за в бъдеще да се повдигнат, да станат поети, музиканти, художници или каквото и да е друго, не трябва да имат циреи. Отрицателните качества в света не правят човека положителен. Туй трябва да го знаете. Много нещо може да внесете в характера на един човек с отрицателни качества, но да внесете в него един талант – това е невъзможно. Следователно вие ще се стремите да превръщате енергията, да я трансформирате. Как? – Ще намерите един ваш приятел, сърцето на когото се движи в противоположна посока на вашата. Той ще ви подейства. Тогава между сърцето на един лош човек и сърцето на един добър човек има допирни точки, както между корените и клоните на растенията, вследствие на което става и растенето. Тъй щото лошите и добрите хора всякога се допират. Вие може да живеете с най-лошия човек, стига вие да сте добър. Вие ще бъдете едно допълнение за него. Много от учениците са дошли до една фаза, дето, стълкновят ли се с този закон, те се спъват. Защо? Защото в ученичеството те се срещат с разни електрични и магнетични течения. Мимоходом ще ви припомня във връзка с това един закон от физиката, според който всеки лъч, който пада от по-рядка в по-гъста среда, се пречупва. Това пречупване става вследствие на различно гъстите вълни, които изпълват цялото пространство и се движат из него. За нашето око изглежда, че тия лъчи се пречупват, но всъщност те само се отклоняват от пътя си. В Природата няма пречупване на лъчите, има само изкривяване, отклоняване. Криви линии обаче съществуват в Природата. Когато има криви линии, тогава казваме, че е станало малко пречупване, или по-право – отклонение. Гъстата среда, която се движи в нас, произвежда тия пречупвания. Всичко в света се движи. Туй движение, което отклонява нашата мисъл, създава едно грубо пречупване. Този прелом показва, че е имало силно движение, което отклонява от правия път както нашия ум, така и нашето сърце. Следователно какво трябва да правим в такъв случай? – Да се повдигнем по мисъл и по чувства към Бога, защото не само едно течение ще ни срещне – много течения се прекръстосват в Природата. Да излезете благополучно от тия течения – за това се изисква една велика наука. Щом слизаш надолу, трябва да си намериш едно подходящо течение.
Когато говорим за Любовта, подразбираме едно велико течение. Когато говорим за Мъдростта, подразбираме пак такова течение. Когато говорим за Правдата, подразбираме същото. Когато говорим за Добродетелта, подразбираме пак едно велико течение. Когато говорим за Милосърдието, подразбираме същото. Това са символи, които означават известна среда, в която действат определени закони. Щом влезеш в тази среда,

ти имаш вече всичко. Ти ще влезеш в туй течение и ще вървиш преспокойно, тъй както не се безпокоиш къде ще те заведат параходът или тренът, в които си влязъл. Параходът или тренът ще те заведат на едно определено място. Затуй ще се стремите към познаване на законите. Няма да отхвърлите сегашния живот. Злото в него ви е потребно дотогава, докато придобиете новото. Не искам да кажете: „Отсега вече ние ще живеем по новия начин, не ни трябват вече къщи, не ни трябват дрехи." Не, трябват ви още. Казвате: „Ние можем да се задоволим с малко." Аз не съм срещнал досега човек, който да се задоволи с малко. Това, че можете да се откажете от нещо, не е още доказателство, че вие изобщо се задоволявате с малко. Туй е само един малък опит, а за да се уверите в нещо, трябват ви много опити. Следователно вие трябва да държите стария си живот дотогава, докато опитате, че новите методи наистина дават по-добри резултати. Тогава ще заместите старото с новото. Така е в Природата. Природата например какво прави? Обърнете се към нея и вижте методите ѝ! Когато си охлузиш ръката, най-първо над нараненото място се образува една грапава, червена, неприятна наглед кожица. Природата я туря за първа превръзка. Под тази кожа разумното работи, докато създаде хубавата горна кожица. След това тя разпаря първата кожица и остава долната, хубавата. И разумната майка тъй прави.

При сегашните неблагоприятни условия, при които живеете, трябва да знаете, че лошото, което дяволът ви туря отгоре, е първата превръзка. Затова мълчете си, работете разумно отдолу и, когато създадете новите условия, старата превръзка сама по себе си ще падне. Дяволът, като види това нещо, ще каже: „Разумни са тия хора!" Вие казвате: „Ние не искаме дяволска превръзка." – Не, трябва ви такава превръзка! Ами какво лошо има в това, че дяволът те превързал? Христос казваше на всеки, когото дяволът е превързал, че не трябва да хвърля тази превръзка, докато не се създаде отдолу нова. Щом се създаде новата, жената и мъжът хвърлят старата превръзка и казват: „Свободни сме вече!" Да, свободни сте от превръзката на дявола. Ето защо вие не трябва да се оплаквате от първата си превръзка. Питате: „Да хвърлим ли тази превръзка?" Казвам: не още – кожата отдолу не се е приготвила. Като се образува новата, лесно се хвърля старата. С други думи казано: не се старайте да премахнете неблагоприятните условия, при които живеете. Работете при тях, докато си създадете един добър характер, докато създадете новото в себе си. Само тъй се създава човешкият характер! Трябва да знаете, че само ония хора са създали от себе си велики характери, които са издържали, които са превъзмогнали неблагоприятните условия на живота си. Това виждаме в цялата история на човечеството. От ония, които са живели в разкош, малко велики хора са излезли. Аз поне не зная нито един велик човек, който да е живял в разкош. Някой от вас може да ми приведе за пример живота на Авраам. Знаете ли какъв беше животът на Авраам? – Авраам нямаше деца, но след като Господ му даде едно дете, изпита го, като му каза: „Принеси ми сина си в жертва!" И какво мислите? Той изпълни Волята Божия. После проследете живота на Яков! Той стана праотец на евреите, но много пати главата му – какви ли мъчнотии нямаше! Той взе благословението на брат си, но цели четиринайсет години трябваше да странства, да служи на две жени, и след като се върна при брат си, трябваше да плаща данък три години. През какви тежки закони на смирение трябваше да го прекара Господ! Всичките

знаменити пророци, всички велики ангели на Небето са минали през неблагоприятни условия на живота.
Писанието казва: „Когото Бог обича, поставя го при неблагоприятни условия, за да създаде благоприятни.“ Ако сега имате неблагоприятни условия, то е, защото Бог ви обича. Бог ви поставя при неблагоприятни условия, защото за в бъдеще мисли да ви даде нещо по-хубаво. Ако мислеше да ви лиши от туй благо, Той щеше да ви даде доброто още първоначално. Затуй всеки, като слиза от Небето, питат го: „Какво искаш, доброто на Земята или доброто на Небето.“ Ако каже, че иска доброто на Земята, дават му го още на Земята. Но едно трябва да знаете – че тук, на Земята, няма условия за добро, за щастие. Тук има само движение. Например, за да ви дадат богатство, трябва да заемете един виден пост, да станете пръв министър в България или в Англия. Само така ще видите какви тайни има, скрити в това богатство. Ще получите едно, две и повече заплашителни писма за живота си. Не само това, но какви ли не опити за отравяне, какви ли не заговори ще правят против вас. И в България, и в Англия, и в Америка – навсякъде си служат с едни и същи средства. При такова едно богатство човек трябва да се страхува. Питам: при такъв живот може ли да имате щастие? Това щастие е привидно. Най-щастливи хора са били светиите. Те излизат из гората, от нищо не ги е страх. Турят си на огъня едно гърне с житце, хапнат си преспокойно, нищо не ги плаши. Казват за някого: „Той е толкова свят човек, че и въшка не убива – оставя ги свободно да лазят по него.“ Човек, който оставя да го ядат въшките, не е свят човек, не е светия. Аз уподобявам лошите мисли, желания и действия на човека на въшки и бълхи. Ако вие имате тия неща, не сте светии, а сте обикновени хора.
Всички ще се учите! Учение ви трябва! Туй учение, което имате, следвайте го, но сериозно учение ви трябва. Като имате някаква болест, най-първо ще се определите в себе си: на Бога ли служите, или на себе си. Ако служите на себе си, ако сте грешен, ще викате един, два и десет доктори дори, докато най-после ви помогнат. Ако служите на Бога, нито един лекар няма да викате. Не се плашете! Болестта за вас има съвсем друго предназначение. Ще ви кажа едно правило: в света Бог всичко е предвидил. Абсолютно всичко става за Добро. Туй трябва да го знаете. Не мислете, че Господ е намислил да направи някому зло или да му изпрати някакво нещастие. Злото идва, защото вие мислите, че ще ви сполети някакво зло, та привиквате тия сили.
Не се заблуждавайте да мислите дали Господ знае колко тухли влизат в постройката на вашето здание. Аз ще ви обясня как седи тази работа. Онази Божествена материя, която влиза в образуването на тия тухли, е жива и за тази материя се държи сметка. Бог знае за всяка една частица в нас: знае колко атома, колко йони има в нас, знае силата ни, знае всичко. Но колко тухли има в нашето здание, за това Той не иска да знае, не се интересува. Това, да знаем колко тухли има в едно здание, предстои нам. От материята, която има на разположение, от законите, които знае за съчетанието на материята, Бог всякога може да определи колко тухли са влезли в дадено здание. Освен това според законите на материята, ако вие затворите в една форма едно кило вода, тя не ще може да се задържи: тя не ще може да се задържи повече от 1-2-3-4-5-10 години. Тази форма ще се пръсне. Значи колко време ще се задържи тази вода в съда, това е точно определено: нито една

минута повече не ще можете да я задържите. Нещата са точно определени. От този закон учените ще видят, че материята се изменя. След години Земята няма да бъде в това състояние, в което я намираме днес. Материята на Земята става по-рядка, защото Земята се повдига нагоре и влиза в друго течение, което изменя състава ¢, а с това и движението на нейните части. По същия начин и вашата душа, която е турена във вашия организъм като една затворена форма, има определен път, определена работа, която трябва да извърши. Всеки от вас трябва да се стреми да извърши работата, която му е дадена. Някой ще каже: „Аз не мога да извърша голяма работа." От вас не се изисква голяма работа. Господ не се интересува от големи работи. Ако Му разправят големи работи, например от какво са направени звездите, планетите, изобщо цялата Вселена, Бог не иска да слуша, но ако ти направиш едно малко Добро, каквото никой друг не може да направи, Бог ще се заинтересува от това. Бог се интересува от малките работи. Ако някой от вас е цар на България и като такъв направи някое голямо Добро, Господ за това не иска да знае, но ако направи едно малко Добро на някоя бедна вдовица, за това Бог се интересува. Той не се нуждае от големи хора и от големи работи. Никъде в Писанието не е казано, че са блажени царете, князете или богатите, а се казва: блажени са децата, сиромасите, гонените, онеправданите и т. н. Князете, царете са величия само на Земята, на материалния свят, но не и на Небето. На Небето царе и князе няма. В Невидимия свят нещата не са, както в материалния свят. По този закон вие ще се стремите да използвате разумно енергията, която е вложена във вас. Не влагайте отрицателни мисли в ума си, не питайте защо това е направено така, а не иначе, но гледайте как Бог работи. Това не е лесна работа.

Най-първо вие трябва да започнете с успоредните линии. Например какво означават две успоредни линии? – Те означават път, движение. Ако сънуваш някога, че тъчеш на стан, какво означава това? – Платът, който тъчеш, означава животът. Преди години бях в Стара Загора и там една жена ми разправяше следното: „Сънувах, че ми дадоха стан и бял памук да тъка платно. Идва в това време при мен един от Великите Учители и ми казва: „Ще тъчеш!" Започнах да тъка платното, но го напуснах. Така стана и в живота ми. Заинтересувах се от Новото учение, следвах го и после го напуснах. Вдадох се в света и цели десет години се лутах, докато най-после ме постигна голяма скръб – единственият ми син се самоуби. От тази голяма скръб отново се обърнах към Господа. Една вечер се явява при мене Христос, донася ми същия по-раншен стан и ми казва: „Туй платно беше добре започнато. Ако можеш да го довършиш, ти ще излезеш благополучно в живота." Значи това показва за всинца ви, че трябва добре да обработвате живота, който сте започнали. Неуспехът, погрешките се дължат на вас. Няма да напущате вашия стан, няма да плащате на друг да тъче заради вас. Някой казва: „Нека потъче друг заради мене!" – Не, ти сам ще си свършиш започнатата работа! Ако някой е добър майстор и иска да ти помогне, нека ти насуче цевите, но ти сам ще си тъчеш. Не оставяй други да тъкат заради тебе. Това е лош навик. Всеки сам трябва да си тъче. Накараш ли други хора да тъкат заради тебе, работата е развалена вече. Спазвайте тия закони! Те са важни за вашето развитие. Не мислете, че ще намерите друг метод за развитието си. Този е един от най-простите.

Вие трябва да прилагате разумно методите на Природата. Ще работите вътрешно, скрито в себе си, тъй както скрито, незабелязано за другите работи и самата Природа. Ще работите така, докато съградите в себе си един солиден характер. Докато не съградите Божественото в себе си, не хвърляйте човешкото. Вие хвърляте човешкото, а нямате още Божественото създадено, и оставате сухи кости. Дръжте човешкото, а Божественото нека работи отвътре, докато се засили. Когато всичко във вас стане Божествено, тогава всяка велика превръзка сама по себе си пада, или по-право – превръща се в Божествена.
Сега помнете едно правило: при всяка беседа, която ви държа, и доброто у вас се увеличава, и страданията ви се увеличават. Едновременно с това и радостта ви се увеличава, и скръбта ви се увеличава. Затова не се стремете да ме надхитрите. Щом сте влезли в този път и не работите, няма да ви се помогне. Това не зависи от мен. От Невидимия свят се интересуват за вас, държат ви за всичко сметка. Следователно всяка вечер идват при вас и разглеждат как сте завършили деня. Тъй щото, ако речете да се оплаквате от нещо, не забравяйте, че ви наблюдават. По някой път вие мълчите, външно не се проявявате; аз виждам вътрешното ви състояние, но държа очите си превързани, като че не виждам. Някога снемам превръзката си и тогава виждам всичко. Вие трябва да живеете чист, абсолютно чист живот. Само чистият човек може да познае Чистотата, само той може да познае чистия човек. Нечистият не може да познае чистия човек. Чудни са някои хора, които запитват какъв е Учителя. Ако си чист, ще ме познаеш. Всеки познава подобния си. Това е закон в света! Чистият ще познае чистия, любещият ще познае любещия, мъдрият ще познае мъдрия, силният ще познае силния, праведният ще познае праведния и т. н. Това са закони, в които няма изключение за никого. Трябва да се познавате, да се обичате. Няма закон, чрез който да се определя как да се люби. Не е било време, когато да се е заповядвало на Любовта. Бог не се подчинява на никакъв закон! Любовта е от Бога. Според закона на Любовта, който аз познавам, не е било време, когато Бог не е обичал някого в този век. И в миналите, и в бъдещите векове Бог всякога е един и същ, изобилен в своята Любов. Неговата Любов се е спирала само тогава, когато нашата воля му е противодействала. Спирането на Божествената Любов произвежда страданията в света.
Засега от вас не се изисква много. Колкото знаете, прилагайте го. Някога ще ви дам една задача: да направите най-малкото Добро. Как мислите, какво трябва да бъде това Добро? – Това Добро с пари не става; с дрехи, с обуща не става; с имоти, с къщи, с ниви – не става. Днес вие разбирате, че за да се направи Добро, трябва да имате пари; ако нямате пари, а искате да направите Добро, ще вземете отнякъде назаем. Всеки, който помага с пари, мисли, че е добър човек. Това ни най-малко не е Добро. Доброто в света не е създадено от материя. Доброто не седи нито в сиромашията, нито в богатството, Доброто не седи нито в учението, нито в глупостта. Защото, ако си учен, ти можеш да направиш много Добро, но можеш да направиш и много зло. Ако си глупав, ти пак можеш да направиш много Добро, но можеш да направиш и много зло. Същото нещо може да се каже и в случай, когато си богат, когато си силен и т. н.
Тъй както ви схващам, вие още живеете във външния живот и, доколкото ви виждам, вие очаквате доброто да дойде отвън. Има три категории влияния върху вас. Първото влияние

е на света. Той ви влияе и вие не можете да се избавите от него. Второто влияние е на вашата плът, на вашето тяло. Плътта казва: „Аз искам хляб, вода, жадна съм." Иска ли нещо плътта, тя ще те прати през седем баира, но трябва да ¢ го доставиш. Като каже: „Хляб искам!", ще те накара цял ден да работиш за хляб. Третото влияние е влиянието на дявола. Светът, плътта и дяволът – това са трите фактора, които днес човечеството е опорочило. Дяволът работи вече във вашия ум. След като направиш много глупости, той казва: „Понеже не излезе умен, както ти казвах, затова пострада. Не трябваше само ти да крадеш, но трябваше другите да накараш да крадат. Не трябваше само ти да убиваш, но трябваше и другите да убиват – и тях да турят в дранголника, а ти да минеш за праведен." Плътта пък казва тъй: „Ако слушаше мен – да ядеш и да пиеш, щеше да бъдеш снажен, силен, здрав. Но тъй като не ме слушаш, като постиш, не съм отговорна, няма какво да ти правя."

Светът казва: „Ти трябваше да се запознаеш с всички окръжающи, силни на деня, за да ти помагат." Всеки един от тия три фактора си има метод за постигане на своята крайна цел. Идете в света, идете при плътта, идете при дявола: навсякъде ще имате едни и същи крайни резултати. Вие ще гледате да превъзмогнете тия три изкушения, тия три слабости. Няма да ги отхвърлите, но ще ги заместите. Кое може да замести света според вас? – На мястото на дявола ще турим Христа! На мястото на плътта ще турим Духа. На мястото на света ще турим Царството Божие. Царството Божие, Духът Божи и Любовта на Христа – това са трите нови фактора, трите метода, с които можем да работим и да се повдигаме нагоре.

Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Двадесет и осма лекция от Учителя

30 април 1924 г., София

1924_05_04 Каквото попросите
неделна беседа

КАКВОТО ПОПРОСИТЕ

„Ако просите нещо в мое име, аз ще ви го направя." (Йоана 14:14)

Интересно е, че ние, съвременните хора, които живеем в 20 век – век на светлина и знание, имаме нужда да ни се обясняват най-елементарни работи. При това, не само простите хора се нуждаят от обяснения, но даже учени и философи имат някога нужда от обяснения на елементарни работи. Обясненията са необходимост даже и в самата природа. Вземете например, физиологията. Що е физиология? – Наука, която се занимава със службата на отделните органи, както в човешкия организъм, така и във всички останали организми. Кой човек, като тури ръката си на сърцето, не усеща, че то бие? Това не е достатъчно. Всеки се запитва, защо бие сърцето, каква е неговата служба в организма ? Тези въпроси са създали физиологията. Било е време, когато хората не са знаели нищо за кръвообращението, но днес и малките деца знаят това. Някои учени казват, че сърцето е причина за разнасяне на кръвта по цялото тяло. Вярно е, че сърцето изкарва кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Обаче, тези учени не знаят, че зад сърцето има друга сила, която го заставя да работи. Учените казват, че като се свива и разпуща, сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Коя е причината за това свиване и разпущане ? Какви закони го управляват ? Казвате: Това не е наша работа. Ние знаем, че сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло, повече не се интересуваме. – Тогава и аз няма да говоря за функцията на сърцето. Ще оставя този въпрос необяснен.

Като запитвам някои хора, кое е същественото в техния живот, те веднага отговарят: Парите. – Защо парите са същественото? – Защото, като имаш пари, ще си купиш къща, нива, лозе, ще бъдеш почитан от всички. Допуснете, че всички хора са еднакво богати, имат еднакво количество пари, къщи, ниви. Какво ще спечелят от това ? Каква цена ще имат тогава парите ? Каква цена ще има богатството? Зад парите стои друга сила, а парите, сами по себе си, са средство, условие, чрез което се проявява другата сила. Щом изчезне тази сила, и парите ще изчезнат. Силата, която стои зад парите, е общественият организъм, който ги е турил в действие.

Днес всички хора питат, как може да се оправи светът. Религиозните казват, че светът ще се оправи чрез вярата в Бога. – Кой не вярва в Бога? Държавниците казват, че светът ще се оправи, когато в държавата се наложи пълен ред и порядък. – Кога в държавата не е имало ред и порядък ? Военните казват, че войската трябва да бъде силна, да се справя с външните неприятели.

– Кога не е имало войски? Кога не е имало офицери и войници? Първият генерал в света е

бил Адам. Отличен генерал бил Адам, но бил гол, нямал дрехи, нямал и еполети, както сегашните генерали. Бог го пратил на бойното поле да реши един важен морален въпрос, но той пропаднал, не могъл да го реши правилно. Затова Бог го изпъдил от райската градина, пратил го в света, там да се учи. – Какво представя райската градина ? – Щом е градина, в нея се отглеждат хубави дървета. – Ако е така, и днес може да съществува такава райска градина. Все ще се намери един градинар, който може да насади най-хубавите плодни дръвчета и да ги отглежда с любов. Обаче, една е райската градина. Това показва, че вън от дърветата има нещо друго, което обикновеният градинар не може да предаде.

„Ако попросите нещо в мое име, аз ще ви го направя." Питате: Защо трябва да просим в името на Христа ? Друго нещо не можем ли да направим, непременно ли трябва да просим? В друго име не можем ли да просим?

– Аз ще ви обясня, защо трябва да се проси в името на Христа. Ако моето обяснение ви хареса, ще го приемете; ако не ви хареса, можете да го разкритикувате. Ти си българин, искаш да отидеш, например, в Англия. Нужна ти е известна сума. Какво ще направиш ? – Ще внесеш в българската народна банка стойността на сумата 200 - 300 златни лири, и тя ще ти издаде един чек, с който можеш да заминеш. Значи, ще се помолиш на българската народна банка да ти отвори път за Англия. С този чек ти можеш да отидеш в Англия и там, в някоя английска банка, ще изтеглиш сумата, която си внесъл в България. Иначе, там няма да те кредитират. Дойде един учен човек да ви говори върху известен въпрос, но вие не го вярвате. Защо не вярвате? – Той няма чек, издаден от банката. И аз, като ви говоря, взимам един стих от Писанието. Той представя чек, издаден от Божествената банка. Като видите чека, искате или не, ще го признаете и ще го изплатите. Ето защо, когато някой говори върху известен въпрос, все ще цитира, какво са казали видни учени по същия въпрос, та покрай тях, и той минава. Постоянно слушате да цитират, какво казал Кант, какво казал Лаплас, Спенсер и т. н. Религиозните цитират, какво казал Исайя, Христос и др. Хубави неща са казали учените и философите; хубави неща са казали пророците и Христос.

Досега аз не съм чул някой учен или пророк да е казал нещо лошо. Лошото е в хората, че те разбират работите криво. – Защо е така ? – Ако говориш на глухия, той няма да те разбере. Той се мъчи по движенията ти да те разбере, но, в края на краищата, ще изопачи истината. Той нищо не чува и казва: Чух и разбрах, какво се говори. Друг някой е сляп. Той казва: С очите си видях всичко. – Нищо не си видял. За да разбере човек великата истина, всичките му сетива, всичките му органи трябва да функционират правилно. Те трябва да функционират не по правилата на държавата или църквата, по каноните на някоя религия, не по разбирането на философа, проповедника или учения, но по онези вътрешни закони и правила, написани в самия човек. Следователно, има един вечен, абсолютен авторитет, на когото всички разчитаме. От този авторитет, именно, черпят всички учени. Ние се отнасяме с уважение към тези учени, които черпят от този

авторитет. Тогава физиологът дава правилни обяснения за функциите на човешкия организъм. – Каква е задачата на физиолога? – Да ни покаже, че при известни отклонения и нарушения на праведния живот, функциите на организма се изменят. Щом функциите на организма се изменят и станат дисхармонични, човек трябва да вземе мерки, за да възстанови първоначалната хармония в организма.

Това иска и природата. Тя е разумна. Някои учени поддържат идеята, че трябва да подчиним природата, да й заповядваме. Това е най-голямото безумие, което може да се очаква от тези учени. Природата ще им покаже, че те не са прави. Тя казва: Главите ви трябва да узреят. В нашите очи, природата е най-разумното, най-реалното проявление на Бога. Тя няма само външна, видима страна, но и вътрешна, скрита от погледа на обикновения човек. Например, някой пиянствува и, за оправдание, казва: Природата е вложила нещо в мене, и аз не мога да се противя на тази сила. – Причината не е в природата, но в онзи ред поколения – деди и прадеди, живели преди него. Те са пиянствували и предали слабостта си на този човек. Той пак казва: Трябва да се пие! Това е инстинкт, вложен от природата. – Природата никога не влага такива инстинкти в човека. Един инстинкт е вложила тя в него – желанието му да пие чиста, хубава вода. Това е подтикът на разумното, Божествено начало в човека. Природата е създала само едно питие – водата. Щом е така, не казвайте, че пиянството е нейно изобретение. Вън от водата, всички питиета са човешки изобретения. За да разберем природата, ние трябва да я обикнем, да влезем във връзка с нея, както детето е във връзка с майка си. Ще кажете, че първо трябва да обичате Господа, а после природата. – Съгласен съм, но питам: Хората обичат ли Господа? Какво ще кажат патриарсите и владиците, служители на Бога, с корона на глава, обичат ли Господа? – Ама ние имаме благословението на Господа, ние сме свързани с Него. – Щом е така, нека някой от сегашните владици и патриарси тури ръката си върху главата на болни и ги изцели. – Това е било във времето на Христа, Той имал тази сила. Това не е наш прерогатив. – Кой е ваш прерогатив? Да опопвате хората, да ги венчавате и развенчавате ли?

Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: Ето, колко неблагочестиво говори, как уронва името на духовенството. – Аз се застъпвам за Божието име. Човек не се ражда поп, но човек, да мисли право. Щом съм дошъл на земята, трябва да ви говоря истината. Ако не направя това, аз не съм никакъв проповедник. Който проповядва, трябва да освети името на Бога, Който ни е дал ум, сърце и воля да Го славим и осветяваме. И на владиката ще кажа: Братко, ти си дошъл на земята като брат на човечеството. Бог не те е направил владика. Като чета в архивата на човечеството, никъде не е писано, че Бог е кръстил попове и владици. Те са кръстени от хората. Казват за някого, че е виден проповедник. – Възможно е, но той не се е родил виден проповедник. Той е ученик, дошъл на земята да изпълнява волята Божия. Това е правото разбиране на живота. Питам: Духовенството на православната църква почитано ли е от народа ? – Ще каже духовенството, че това е сектантство; дяволи са влезли между хората и ги учат да не почитат духовенството. – Не е така. Аз мога да им кажа, кои са причините за това. Ако си взел пари на заем от сто места

и не ги връщаш на хората, кой е виновен, че не те почитат ? – Вината е в самия тебе. Ако си прав, аз няма да те защищавам. Според новото учение, аз не защищавам праведни хора. – Но хората трябва да ме почитат. – Това е тяхна работа. Аз не се занимавам с този въпрос. Единственото важно нещо за мене и за вас е да изпълним волята Божия.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." – Какво трябва да просим ? – Ето важният въпрос. Някои просят пари от Христа, други просят здраве, трети – обществено положение и т. н. Военният ще проси от Христа да укрепи мишците му, че като влезе между неприятеля, да го победи и след това да го възнаградят. Проповедникът ще проси от Христа красноречие, та като го слушат, да кажат: Умен е този човек, глава има. – Кои хора, които са говорили и проповядвали, не са били умни ? Това са хора, които говорят логично, свързано. Свързано говорят, но не всякога свързаните думи носят истината. – Аз искам да бъда красив. – Защо искаш да бъдеш красив? Аз зная причината, но не казвам. Всички хора просят ненужни неща, а нужното, същественото за тях, оставят настрана. Ще кажете, че животът е реален; трябва да живеете, да го използувате. Съгласен съм с вас. Това желание е общо за всички живи същества, не само за хората. То е тяхно право. Да живеят, това е закон. То е право за всички живи същества, но как трябва да се живее ? Това е първата наука, която трябва да се изучава. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". – Мислите ли, че лесно се живее ? Животът се нуждае от много обяснения.

Вие мислите, че за да се живее, са нужни много знания. – Човек може да живее и без много знания. Къде се е учило житното зърно, как да расте и да се развива? Къде е учило то, веднага да се приспособява към новите условия и само да върши работата си? То не се е учило нито от майка си, нито от видни философи, но, въпреки това, щом попадне в земята, веднага започва да расте и да се разклонява. Житното зърно знае какво да прави, а вие, като се натъкнете на известни научни факти, казвате: Така е направил Господ. Значи, убиеш един човек и казваш: Така е рекъл Господ. Заколиш една овца и казваш: Така е рекъл Господ. Невежа си. Щом приемеш, че за всичко Бог е рекъл така да бъде, трябва ли да ходиш на училище ? След това казваме: Бог е направил света така, че едни да бъдат учени, други – прости; едни богати, други – бедни; едни праведни, а други – грешници. Ако се разсъждава така, ще се създаде цяла каша. След това ще кажете: Така рекъл Бог. – Това не е философия, не е разсъждение. Това са изопачени човешки мисли, които ни заблуждават. Не казвам, че това става умишлено. В дъното на душата си, духовниците искат да кажат истината, но не смеят. В кой човек не се явява едно благородно желание ? Казваш: Искам да дам 5,000 лв. на една бедна вдовица. Не след много време казваш: Какво ще правят тогава родителите ми? Така желанието си остава в тебе нереализирано. Искаш да прочетеш произведенията на един отличен писател, но после се отказваш от него, под предлог, че нямаш време. Някой иска да се помоли на Бога. После си казва: Това не е културно, това са архаични останки. Отказваш се да се молиш. Аз съм виждал, как се молят на Бога умни, учени, културни хора. Някой седи в затвора, но и там се - моли и казва: Моля ти се, братко, не ме бий! Питат го: Ти молиш ли се на Бога? – Не се моля. –

Добре, сега ще се молиш на нас. Бедният се моли на банкера, да му даде пари на заем. Ученикът се моли на учителя си, да го вдигне на урок, да поправи двойката. Всички се молят. – На кого? – На когото не трябва. Те не знаят, как да се молят.

Съвременните хора минават за много културни. Те казват, че не трябва да се молят. – На кого не трябва да се молим? – На хората. – А на кого да се молим? – На Бога. – Значи, на Божественото не трябва да се турят никакви граници. То е като светлината и въздуха. – Ние ще се молим на Бога. – Да, но Бог не се нуждае от нашата молитва. Под „молитва" се разбират разумни отношения. Следователно, ще се молиш, когато разбереш и познаеш Бога. Ще се обърнеш към Него и ще кажеш: Господи, Ти, Който си направил света, дай ми повече светлина, да го изучавам. Ако искаш да изучаваш анатомията, пак към Него ще се обърнеш. Искаш да изучаваш астрономията, пак към Него ще се обърнеш.

– Ама за астрономията трябвало телескоп. Кажи: Господи, дай ми такава тръба, чрез която да виждам всичко в света. – Сегашните астрономи знаят много неща. – Какво знаят те? Че имало водород, кислород и още много елементи на Слънцето. – Каква е температурата му, в какво състояние се намира – не знаят. Чета една научна статия, в която учените спорят върху температурата на Слънцето и дават различни сведения. Коя температура е истинската? Може нещо да е вярно, а може и да не е вярно. Други учени казват, че Слънцето нямало никаква топлина. То било твърдо тяло, динамически акумулатор, който събира енергията от пространството и, като динамична сила, я изпраща на земята и на другите планети. Тъй щото, светлината и топлината не идват от Слънцето, но се образуват на земята от енергията, която иде от него. Това не е противоречие, но факт. Действително, енергията иде от видимото Слънце, но светлината и топлината се образуват на земята. – Как се образува светлината? – Ще се помолиш на Бога, и светлината ще се яви. Тя се образува в нас, а не отвън. Виждали ли сте светлината отвън? Как ще си обясните състоянието на човека, който, при ясен слънчев ден, казва: Тъмно ми е. Някой учи при запалена електрическа лампа и казва на майка си: Тъмно ми е, мамо, в мозъка. Значи, има друга светлина в мозъка, която ни е необходима. Тази мисъл е отвлечена, философска. Българинът е практичен, не обича дълго време да му говориш философски. Той казва: Не ми говори много. Кажи ми изведнъж, какво искаш. Българинът е бърз, в малко време иска да свърши много работа. Ако отидете в селата, ще го видите, как работи през лятото. Той работи усилено, иска всичката си работа да свърши изведнъж. Гледаш, от пресилена работа, или се хлъцнал, или се навехнал, или се изсипал. После казва: Урочасай съм нещо. – Защо е пострадал ? – Защото, за да икономиса времето, вдига тежки, големи снопове. Разбира се, като вдига тежки снопове, все ще му хлъцне нещо. Аз не съм срещнал нито един човек, на когото нещо да не е хлъцнало. Говоря в преносен смисъл. Тогава всички хора са неразположени и казват: Майка ми така ме родила. – Не, майка ви така не ви е родила. – Какъв е цярът на това? – Малки снопчета ще връзвате на нивите и няма да се пресилвате в работата. Казват: Малко трябва да се работи. – Аз не казвам да не се работи, но да не се пресилвате в работата. Богатият казва, че не иска да работи. Кой ще работи тогава? – Бедният. Значи, богатият

ще почива, а бедният ще работи. Това е старото учение, турено в нова форма. Новото изисква всички хора да работят, бедни и богати, учени и прости.

Това, което ви говорих, е предисловие към един разказ. Египетският фараон Озирис Бен, излязъл един ден из града и срещнал един войник със скъсани дрехи. Той го запитал: От коя дружина си ти ? Защо си толкова окъсан? –- Беден съм, не ми вървят работите. – Аз мога да ти помогна, кажи, какво искаш. – Наистина ли говориш ? – Каквото искаш, ще ти дам и ще се убедиш, че ти говоря сериозно. – Искам един здрав, хубав, издържлив нож, че като се упражнявам с него, началникът ми да бъде доволен от мене. Той му дал такъв нож и си заминал. По-нататък срещнал един учен, който живеел в едно от жилищата на египетските храмове. Фараонът запитал и него: Къде отиваш? – Изпъдиха ме от школата поради моето незнание. – Какво искаш? Аз мога да ти помогна. – Искам да ми дадеш знание да разбирам тайните на природата. Само така ще си пробия път. – Ще придобиеш това знание. Фараонът срещнал и трети човек, когото също запитал: От какво имаш нужда? Каквото искаш, ще ти дам. – Искам да владея законите на топлината, че когато хората ме измъчват, така да ги нагорещя, да не смеят да ме докоснат. – Иди у дома си и ще придобиеш тази сила. Най-после, фараонът срещнал и четвърти човек, най-умният от предишните, и го запитал: Какво искаш от мене? – Господарю, аз те познавам. Аз съм честен и справедлив. Това, което искам, ще използувам разумно; няма да злоупотребя с него. Искам най-малкото – една пръчица. Като чукна с нея, да получа, каквото искам. Ако съм гладен и чукна с пръчицата, да се сложи пред мене трапеза с различни яденета. Като замръкна някъде в тъмна нощ, в дъжд и буря, и няма къде да се подслоня, да чукна с пръчицата и пред мене да се открие една колибка за подслон. Фараонът му казал: Понеже си най-умен от всички, ще ти дам тази пръчица, но няма да злоупотребиш с нея. – И действително, пръчицата разрешава всичко. Четвъртият бил млад ученик от школата. С желанието да има пръчицата, той издържал своя изпит. Той обичал една мома – Елтамар, най-красивата и най-умна египтянка, която казвала, че ще се ожени само за царския син. Младият ученик се явил пред нея и казал: Аз съм твоя избраник, искам да се оженя за тебе. Тя му отговорила: Докажи това!

Питам: Вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная, как ще го разрешите. Елтамар имала свой пробен камък, а именно: Ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея заедно, той не може да бъде нейният избраник. Или ако сложи трапеза и пожелае да яде заедно с нея, той не може да бъде нейният избраник. Той казал: Аз зная свойствата на тази пръчица. Тя била гладна. Чукнал той с пръчицата, и трапезата се явила. Тя седнала да яде, а той веднага изчезнал и я оставил сама да яде. Вечерта нямало къде да се спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си и пред тях се открила хубава колибка, с меко, хубаво легло. Той веднага изчезнал, а нея оставил сама да си почине. Доволна от неговата обхода, тя си казала: Този е моят избраник.

Като заключение на разказа, казвам: Всеки, който иска да дели благата с вас, той не е вашият избраник. Днес мъжът казва: Да разделя благата с жена си. Жената казва: Да

разделя благата с мъжа си. Докато казват така, те не са един за друг. Това скарва хората и разваля любовта им. За да се разберат, единият трябва да влезе вътре, другият да излезе вън. Това са двата свята – обективен или външен, и субективен или вътрешен, за които и до днес още философите спорят, кой от двата свята е реалният. Едни философи казват, че реално е само това, което можем да пипнем. Повечето хора, като тези философи, вярват на ръката си. Следователно, щом не могат да пипнат нещо, то не е реално. Мислиш ли, че ако пипнеш човека, ти си го хванал ? Колкото и да го пипаш, той е далеч от тебе, не можеш да го хванеш. Сянка хваща ли се? – Не се хваща. Хората са направени от материя, която се топи, като леда и снега. Тази е причината, дето хората умират. Достатъчно е да се изложите на Божествената светлина, за да се стопите. Който се страхува, не може да издържи на тази светлина. Той е осъден на смърт. За да издържа, човек трябва коренно да се преобрази: нов мозък, ново сърце, нова воля му са нужни. Под „нови" разбирам – от друг състав. Ето защо, като се казва, че религията не е за всички, имам пред вид хора, направени от лед и сняг.

Аз проповядвам една религия само за хора, които любят Бога. От човек, който не люби Бога, нищо не може да стане. Какво ще стане с цветето, което не се огрява от слънцето? – Нищо не може да стане. – Какво ще стане с човека, който не яде здравословна храна? Какво ще стане с човека, който не пие чиста вода? Какво ще стане с човека, който не диша чист въздух? Пренесете тези неща в психичния живот и помислете, на какво ще уподобите храната, водата, въздуха и светлината? Кой от двата живота – физическият, или психическият е истински? – И двата живота имат своето предназначение. За вас е важно да прилагате следния духовен закон: Благото, което ви давам, да го използувате сами. Река ли и аз да взема участие, да го деля с вас, всичко е загубено. Майката спазва този закон. Когато направи нещо на детето си, тя се въздържа да не направи същото и за себе си. Тя се радва, че детето й само ще използува даденото благо от нея. Жалко е, че не всички майки спазват този закон. Щом не го спазват, те развалят всичко, което Бог е определил за тях.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." Това, което и ние ще ви направим, се отнася до сегашния ви живот. Ние проповядваме за настоящето, а не за бъдещето. – Нали има задгробен живот? – Задгробният живот е измислица, такъв живот не съществува. Според някои, задгробният живот бил по-реален от видимия живот на земята. Аз казвам, че задгробният живот е измислица, защото признавам само един живот, без никакви прекъсвания. Знаете ли на какво прилича физическият живот ? На стомна, която постоянно овлажнява. Хората опитват външната влага и я наричат физически живот. Какво има в стомната, каква е водата в нея, те не знаят. Въпреки това, те казват: Велик е животът. Те говорят за физическия живот, за влагата на повърхността на стомната. Истинският живот е в стомната, в Битието. Там е смисълът на живота, а не в овлажняването на стомната. После казват, че зад този живот имало друг. – Не, животът не е във влагата, във външните прояви. Той е вътре в стомната. Влагата е свързана с водата в стомната. Като се чукне стомната, веднага ще потече водата – истинският живот. Щом се

пробие стомната, животът ще потече като чешмичка. Тогава хората ще кажат: Ето истинското благо. Всеки може да има такава чешмичка. Обаче, смисълът и разрешението на въпроса не е в счупването на стомната.

И тъй, животът е само един, той не може да бъде материален. Че се проявява чрез материята, това е друг въпрос. Само в Бога има живот – никъде другаде. Следователно, животът е само един, без всякакви ограничения. Ако животът се проявява само в материята, той не е целокупният живот, който ние разбираме. Като се развали черупката, т. е. физическото тяло на човека, казвате: Баща ми умря, приятелят ми умря. Чудни са хората, като казват, че някой умрял. Повикайте един ясновидец да чуете, какво ще ви каже. При умрелия той го вижда жив, как гледа тялото си и се смее. – Къде е собственикът на тялото?–Отвън. Той гледа, че тялото му се руши, както гори къща, и казва: Нека гори, аз ще си направя по-хубава. Хората казват: Умря човекът, изгоря къщата му! – и започват да плачат. – Кой умря? – Аз не съм умрял и не мога да умра – казва собственикът на тялото. Първото заблуждение в хората е, че се убедили в проповедите на свещениците, че ще умрат. – Защо умира човек? – Защото греши. И Бог каза на Адама: „В който ден престъпиш великите закони на живата природа, ще изгубиш живота си." Това наричат хората смърт. А Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." – Кой е вечният живот? – Под „вечен живот" се разбира не само небесният, но и земният – целокупният живот.

Мнозина питат, отде получавам пари. Някои казват – от Америка, други – от болшевиците, от Русия. В заключение, и едните, и другите ей казват: Ако е за пари, и ние можем да проповядваме. Аз пък казвам: Нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и, като огладнея, чукна с нея – веднага дойде хлябът. Чукна втори път – дойде една ябълка или круша. После пак чукна, и всичко това се прибира. Като ожаднея, пак чукна с пръчицата, и пред мене се явява чаша вода. – Отде имаш тази пръчица? Аз зная, отде е тя. – Къде спиш? – Като се мръкне, и дойде време, за спане, чукна с пръчицата, и леглото се явява. Сутрин чукна пак, и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва – не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигуря. – Смисълът на живота не е в осигуряването.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направи", – казва Христос. Желая всички да имате тази пръчица, и с нея да просите в името на Христа. Вечер дойде, чукнеш с пръчицата, и къщичката се явява. Сутрин пак чукнеш, и къщичката изчезва. Целия ден ти си свободен, работиш, разхождаш се, не мислиш за къщичката. Така могат да живеят всички. Казвате: Това е хубаво, но прилича на приказка от „Хиляда и една нощ." – Не, един ден така ще бъде. Това почива на един от великите закони на Битието. Според него, щастието и блаженството на човека се придобиват моментално. И нещастието иде в един момент. Някой се отчаял от живота, и туря край – самоубил се. – Защо се самоубил ?– Нямал средства да живее, объркал работите си. Ще кажете, че сиромашията е причина за

отчаянието на човека. – Не е всякога така. Има случаи в живота, когато синове на американски милиардери се самоубиват. Дъщерята или синът пише на баща си: Турям край на живота си, не намирам смисъл да живея. Значи, и богат, и беден се отчайват от живота и се самоубиват. Много причини има за самоубийството. Има тъмни, мрачни моменти в човешката душа, но когато дойде Божественият чек, тази тъмнина изчезва, и радостта иде. Питам: Ако имате тази малка пръчица, няма ли да разрешите всички въпроси изведнъж? Например, имаш да плащаш на някого. Срещаш кредитора си, и той казва: Помниш ли, че ми дължиш сто хиляди лева? – Да, зная това. – И 50 хиляди лева лихва, стават 150,000 лв. Кога ще ги платиш? – Още сега мога да ги платя, Чукнеш с пръчицата, и се яви чек от 150,000 лв. Казвам: Вземи чека и си получи парите. – Хубаво е това, но дайте ни тази пръчица. – Ще ви я дам само при едно условие: да се научите да служите на Бога тъй, както аз Му служа; да осветявате името на Бога, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките бубулечици. Това наричам аз висок морал. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложено живот.

Питам: Какво щеше да представя човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? Такова учение сектанство ли е? Разделя ли то хората? Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукнал с пръчицата си, и щях да им оправя всички объркани работи. Но сега няма да го направя. – Защо ?– Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света; че има една абсолютна правда. Ние не поддържаме престъпленията. Аз не искам да съдя никого. Като видя, че някой върши убийство, няма да го питам, защо убива човека, но като си замине, ще отида при убития, ще го разтърся и ще му кажа: Стани, иди си вкъщи. Като се изправи на краката си, той ме пита: Да съдя ли убиеца? – Не, забрави всичко. Като видя, че кредиторът хваща своя длъжник за гушата, ще му кажа: Чакай, какво искаш от този човек? – Дължи ми той. – Колко ти дължи ? – 50 хиляди лева. – Ето, вземи тези пари и пусни човека на свобода. – Добър, благороден човек си ти. – Като хванеш друг длъжник, който не може да ти плати, ела пак при мене. Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света. Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближен. Всеки трябва да помага. Който иска да върши волята Божия, трябва да плаща." Това значи да владееш магическата пръчица. Тази пръчица се е проповядвала във всички школи. И когато тя дойде, светът ще се оправи. Тогава земеделецът няма да оре нивата си с волове, но ще махне с пръчицата, и нивата ще се изоре. После, ще махне с пръчицата си, и житото ще се посее, ще израсте, ще върже, ще узрее и ще се ожъне. Ще си вземе, колкото жито му е нужно. Излишъкът ще си отиде, отдето е дошъл. Няма да го остави на нивата, мравките да го разнасят. Казвате: Това са залъгалки. – Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората. – Защо ?– Понеже небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време - навреме слизат на земята, между хората, да се забавляват. Ние сме техни залъгалки. Те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят. Като се върнат на небето, питат ги: Какво правят учените хора на земята ? – Занимават се, учат, развиват се.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." Това е великият закон на любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в любовта. Следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговия ум, сърце, воля, душа и дух, каквото пожелаем, можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от мене ще правите." Във времето на Христа нямаше условия за големи чудеса. Ще кажете: Да се говори така, това е светотатство. – Кога ще правим и ние такива чудеса? – Когато се научите да осветявате Божието име; когато имате магическата пръчица. Ако дадем още днес на някого тази пръчица, той веднага ще напусне службата си. Ако е чиновник, той ще отиде в канцеларията, ще чукне с пръчицата, и в един момент ще свърши не само своята работа, но и тази на своите другари. Като дойде началникът, ще види, че всички чиновници седят без работа – свършили всичко. Ще даде друга работа, и нея веднага свършват. Чиновниците се чудят, какво става с тях. Казват: Колко сме работни днес! Изкуство е, така да чукнеш с пръчицата, че никой да не те види. Чиновниците ще заспят, и в това време ти ще чукнеш с пръчицата. Като свършат работата, ще им кажеш: Хайде да поговорим за новото учение и за великите работи в света. Има смисъл да се освободят хората от работа, но да използуват времето си разумно, не да ядат и пият. Тогава мъжът и жената в къщи ще се радват на пръчицата, като на Божествено благо. В нея е бъдещата наука, която всички ще изучават. – Може ли да се придобие тази пръчица? – Може, но за това е нужна абсолютна вяра. В миналото някои са прекарвали по 30 – 40 години в горите, други са живели в пустините, но и там не са намерили пръчицата. Сега хората трябва да живеят в света, там да придобият истинското знание. Само чрез страданията можем да намерим Господа – било като свещеник, като учител, съдия, войник и др. Страданията – това е гъстата материя, в която дойде Мойсей да изведе израелския народ. В тази материя той направи чудеса. Следователно, всеки, който може да извади човечеството от материалния живот, т. е. от гъстата материя, и той ще прави такива чудеса, каквито не сте виждали. Наистина, сегашният учен свят се съмнява в чудесата; ще пита, как е възможно да стават днес такива чудеса. – Много просто, ще чукнеш с пръчицата си, и, каквото пожелаеш, ще го направиш. – Как става това нещо? – Както стават нещата в приказката. – Може да е илюзия. – Чукна с пръчицата си, занасям този човек на слънцето и след малко го връщам. После го питам, какво има на слънцето, а той мълчи, не се издава, не иска да мине за смахнат. Не само един учен, но и десет учени да отидат на слънцето, няма да смеят да кажат, че са ходили там. Не само това, но и да им сложат трапеза,, пак нищо няма да кажат. – Защо не смеят да кажат, какво са видели? Защото общественото мнение не е в съгласие с това, което може да се постигне чрез пръчицата. Според тях, това е в разрез със законите на природата. Ако го приемат, в техните разбирания ще стане голям преврат. Всички ще питат, как можем да живеем, без да орем и копаем. Ще станем много мързеливи. – Не, и тогава ще работите.

Казвам: Хората още не са работили. Досега те само се мъчили и трудили. Отсега нататък ще работят. Сега те спорят, карат се, бият се. Тогава ще живеят в мир; лицата им ще бъдат светли, красиви. И каквото пожелаят в името на Христа, ще им се даде. Просете това, за което ви говоря. Нали вярвате в Христа ? Днес има 500 милиона християни, между които

сте и вие. На вас е познато това учение. Просете в името на Христа! Обърнете се към Бога, към живия Господ, Който през всичките векове е пращал учени хора, да просвещават невежите. Аз вярвам във всички учени хора – физиолози, астрономи, биолози, държавници, изпращани все от Бога със специална мисия. Художници, скулптори, музиканти са дошли на земята да помагат на човечеството. Това са все таланти. Не всеки може да бъде музикант, художник или учен. Следователно, и най-малката дарба, която имате, то е малката пръчица. Употребете я на място. Изправянето на света става от малките работи. Било е време в развитието на човечеството, когато майките и бащите изяждали своите деца. И това е било култура! Било е време, когато и децата са изяждали своите родители. Но да оставим това настрана. Колко пъти, и до днес, майката казва на децата си: Изядохте ме! Значи, някакъв далечен спомен се събужда в нея. В тази далечна епоха на месоядство и человекоядство, хората са минали през големи страдания, които постепенно са повдигали тяхното съзнание.

В далечното минало, в епохата на человекоядството, един голям, учен адепт донесъл на земята едно житно зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвувам за храна на човечеството. Хората го приели с благодарност, като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството. Друго житно зърно иде на земята – то е зърното на любовта. Христос слиза сега на земята и носи това житно зърно. Това зрънце ще бъде посято в мозъка и сърцето на всички живи същества и като израсне, то ще измени характера на цялото Битие. Всички същества ще заживеят разумно. Дали вярвате в това, не е важно. Христос е започнал да сее това зърно. То расте само под лъчите на любовта. Тя иде като принцип, който ще се приеме от всички разумни същества. Това зрънце расте само под лъчите на Божествената светлина и топлина. То ще черпи от земята соковете на безсмъртието, То ще донесе вечния живот. Сегашните растения носят смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието. Те представят дърво-. то на живота.

Иде време, когато дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на земята, да донесе дървото на живота, т. е. магическата пръчица. Жива е тази пръчица. Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина. Тогава стихът: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го дам" – ще се реализира. Така казва Христос.

8. Беседа от Учителя, държана на 4 май, 1924 г. София.

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_05_04 Психически наслоявания. Закон за примирение
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
4 май 1924 г.

ПСИХИЧЕСКИ НАСЛОЯВАНИЯ ЗАКОН ЗА ПРИМИРЕНИЕ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Тема за следния път № 24: „Най-малката любов, която можем да приложим в ежедневния си живот“. Като пишете върху тази тема, ще изнесете нещо, което сте приложили.

Сега у всички има наслоявания. Аз ги наричам неестествени наслоявания, които ви препятстват да схванете правилните прояви в природата. Разбира се, у човека има и правилни прояви, има дни през годината, когато вие мислите добре, идейно и прилагате правилно. Но тия светли дни и минути са много редки. Например, у вас се случва такова нещо, което често става с любениците. Често по корените на любениците се явяват червейчетата, които прегризват корените им. Любениците израстват, разлистват се и после увяхват, не дават никакъв плод. И вие по същия начин проявите любовта си, покажете се навън, но след това дойде този вътрешен червей, прояжда корена ви и всичко увяхва. Тогава вие казвате: е, такива са условията, такава е природата, няма какво да се прави. Не, не е такава природата.

Вие трябва да се освободите от тия наслоявания по един разумен начин. Например, ще наблюдавате цвета на лицето си. Ще се проучавате. Нали всички сте хора с висше образование? Това е за ваше добро. Ще вземете едно ваше естествено положение, когато сте здрави, или, когато имате най-добро разположение на духа, когато сте извършил и едно добро дело, от което сте останали доволни от себе си и то ще ви служи като мярка. Вземете едно огледало, погледнете се и забележете положението на вашите мускули. После ще погледнете ръцете си, отгоре и отдолу, каква е кожата им, мека или суха. Обърнете особено внимание на очите си и на цвета на лицето си.

След това направете друг опит – когато сте неразположени, сърдити. Вземете огледалото, огледайте се и в този случай и ще забележите една рязка промяна в лицето си. Такава промяна в лицето става и в естествения развой на човека. Ако някой е влязъл да копае въглища в една мина, той ще изцапа лицето си, ще го очерни, но той знае метод за чистене: ще вземе малко топла вода и сапун, ще се измие и ще излезе навън пак бял. Вие се цапате, по вас полепват известни частици отвън. Вие мислите, че няма наслоявания отвън. Не, всеки ден има такива наслоявания върху всеки човек. Те са малко, но все-таки причиняват голяма вреда на душата ви или върху развитието на вашия ум. Даже много учени хора, много младежи, които са обещавали от ранна възраст да бъдат талантливи и способни, са били завличани от тия утайки и са останали последни в живота.

Някой път природата прави благодеяние на такъв човек: туря го в сиромашия, т.е. туря го във водата и той става чист. Ще кажете: как така? Да, тя го чисти чрез страданията, не го оставя да има удоволствия в света, а го заставя да изкарва храната си с пот на чело. Дето и да се обърне, няма приятел който да му помогне и той живее с постоянната мисъл какво да работи днес, утре, да преживее някак. И от това силно напрежение на мисълта, този прах, който се е полепил върху него, отскача и той се чисти постоянно. А вие, като имате всичко, мислите, че имате много идеи. Не, много наслоявания има върху вас. Тези наслоявания стават по причина на това, че във вас няма тия естествени разположения на духа. Вследствие на тия наслоявания в човека се явява разстройство в стомаха, устата започва да мирише, процесите на дишането не стават правилно, приливите и отливите на кръвта в сърцето се забавят и т.н. Когато човек се нервира, кръвта започва да се събира в задната част на главата, от това личните му чувства се развиват и той прилича на оса. Който го бутне, той го жегне. Този жегне, онзи жегне и по този начин създава ред неприятели около себе си. Или най-малко около такъв човек се образуват две партии с картечен огън. След всичко това ще кажете, че имате идеи. Никакви идеи нямате. Това са все лични чувства. И после тия две групи ще се разделят по на още две, ще станат четири. Така ще се образуват неестествени групички – братята на една страна, сестрите на друга. Това не е братство. Братството почива на съвсем други закони. Има братя по кръв, а не по подобие. Двама души, за да бъдат братя в духовно отношение, те трябва да бъдат с еднородни, с подобни идеи, да имат единство в стремежа си. А сега, ако не се чистите от наслояванията, които имате, те ще прекъснат всичките ви съобщения с живата природа. Ще ви дам едно обяснение. Какво би станало с носа ви, ако нямахте тази течност, която задържа праха? – Всичкият прах би влязъл в дробовете ви и ще запуши бронхите. Но виждате, природата е турила тази лигава течност като филтър. Тъй и всички хора трябва да имат един вътрешен филтър. Казвате някой път: това не ми трябва, онова не ми трябва. Това значи: нямам нужда от тази течност в носа. Да, но като пресъхне тази влага в носа, хората заболяват. Ето защо вие трябва да се отнасяте разумно към себе си и да знаете как да се освобождавате от тия психически наслоявания у вас.

Онзи ден ви зададох един въпрос: как се освобождавате от едно лошо настроение? Какви бяха вашите методи? Да каже някой от вас как се освобождава от едно лошо настроение.

Ученик: Лошото настроение, това са известни енергии, които трябва да се пласират по някакъв начин, било чрез физическа работа, било чрез интелектуална работа.

Аз ще ви обясня психологически причините за лошото настроение. Всяко лошо настроение се създава от съвсем малки причини. Да кажем, че имате един приятел, в когото имате пълна вяра. Докато ти храниш абсолютна вяра към него, и той към тебе, никакво лошо настроение не може да има. Аз говоря за един умен приятел, който разбира сърцето ти, чувствата ти, мислите ти, който се интересува за твоя успех тъй, както и за своя. Вие се разбирате добре, обичате се. Докато се обичате така, никога не може да

имате лошо настроение. Но от деня, в който се яви едно малко съмнение към твоя приятел, ти вече ще имаш лошо настроение. Тъй седи фактът. Тогава, как ще поправите това настроение? – Ще отхвърлите настрана съмнението си, и веднага ще дойде хармонията. Следователно това ще знаете като закон и няма да го престъпвате. Вие, като единица, сами за себе си, не можете да живеете. Силното индивидуализиране произлиза от силно развити лични чувства. Когато хората искат да станат единица в света, да живеят само за себе си, те се индивидуализират и сами си създават най-голямото зло, най-голямата отрова. Невъзможно е човек да живее сам за себе си, да бъде единица. Защото единица в света е само Бог, разумният принцип, който е създал всичко и живее за всички. А ти, като се индивидуализираш, започваш да презираш всички същества, които Бог е създал и с които Той живее. Тогава в теб се създава това лошо настроение и ставаш нещастен. Какво означава това състояние? –То значи човек да бие главата си в една скала или да пробива кладенец или тунел с една игла. Туй е факт, който виждаме навсякъде в живота. Ученият, например, ще мисли, ще философства, ще критикува и най-после ще се изтрие.

Та първото нещо: ще приложите този закон, който ви показвам. Моето желание сега е да изправите отношенията помежду си: никакви партии! Ако не се изправите, казвам ви, ще оставя класа ви дотогава, докато изправите отношенията си, защото иначе говоренето е безрезултатно. Искам да решите този въпрос. Като дойда следния път в класа, отношенията ви да бъдат оправени. Това е основа, върху която може да работите. Вашият ум и вашето сърце трябва да бъдат в хармония. Изисква се правилна обмяна между силите на ума и тези на сърцето. В тази област, в която сте влезли сега, ако не разберете основното положение на този закон, след време ще имате големи мъчнотии. Пак ще разрешите въпроса, но по-мъчно. Първото нещо: трябва да изправите поведението си. Така ще се зароди в умовете ви, в сърцата ви, във волята ви едно здравословно състояние. Всички тия сили у вас ще работят в хармония и тъй, уравновесени в себе си, по-лесно ще се справяте с външните мъчнотии на живота. Защото трябва да знаете, че в един клас, в какъвто сте, вие имате отношения един спрямо друг. И ако вашите отношения не са правилни, само един от вас е в състояние да причини големи страдания на целия клас. И обратното става: един от класа може да внесе за всички едно велико добро във всяко отношение. Предназначението, което ви е дадено във великия живот, ще се изрази по който и да е начин, само че вие можете да спънете временно вашето развитие. Пък нали всички искате да свършите навреме училището и да бъдете полезни на себе си, на окръжаващите и на обществото? Но ако не знаете този закон – как да се чистите от тия утайки, вие ще се спънете.

– Сега, в какво седи вашата математика? Ако повдигнем в квадрат числото а, какво изменение става с него? Нека каже някой от вас.
Ученик: Увеличава се неговото измерение. Ако а е линия, а2 вече е плоскост.

– Значи а2 показва повишение, но това повишение може да бъде във възходяща степен, а

може да бъде и в низходяща степен. Да допуснем, че а представлява разумно същество, което се движи в права линия. Значи, то има само едно измерение или живее само на една линия. При а2 то живее в една плоскост, в един квадрат. Какво придобива това същество в този квадрат?

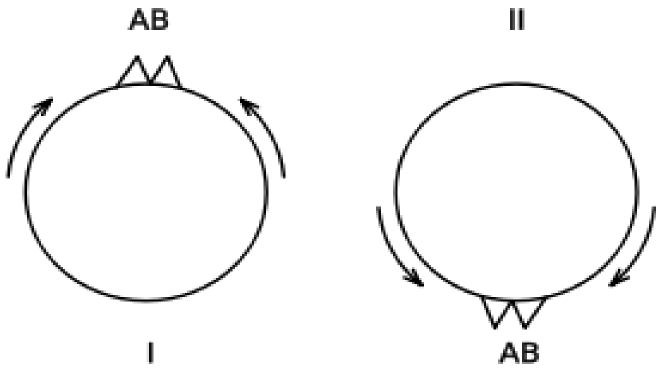

Ученик: Съзнанието му се разширява. Като се движило в права линия, то виждало пред себе си само една точка, а сега вижда цяла линия.

Ще ви дам едно обяснение за движенията на телата в първото измерение. Имате кръга С. По него се движат две същества А и В, които се срещат. Могат ли да се разминат? – Не могат. Съществото А ще каже на В: Ще се върнеш назад! В ще каже: Не, ти ще се върнеш. Какво ще направят най-после? – Ще се скарат. Това, обаче, не разрешава въпроса. Това е положението, когато имате някакъв спор и не искате да се примирите. Казвам тогава: вие сте гора от първото измерение, не искате да отстъпите. Но да кажем, че тия същества трябва да се разминат. Как ще се разминат, можете ли да кажете? Тия две същества имат нужда от учител, който може да ги избави от това положение. Ще ви обясня. Тия две същества се срещат лице с лице. Едното казва: Искам да мина на противоположната страна. Отстъпи! – Не мога. Тогава? – Нека В се върне назад! – Те не могат да се обърнат назад. Освен да тръгнат с гърбовете си назад. Тогава те ще се допрат на другата страна с гърбовете си и пак ще се скарат (II). Този кръг трябва да се огъне, да се направи един мост (1). 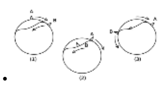 Тогава едното същество ще мине под моста (2), а другото същество ще мине отгоре (3). Като се разминат така после първото същество ще излезе отдолу. Този кръг, значи, трябва да измени своето естество. Едното същество трябва да се смири, да влезе под моста, за да могат да се разминат. Много от вашите спорове са от тази категория. Срещнете се, никой не иска да се върне. Направете мост: единият от вас ще мине отгоре, а другият отдолу. Безразлично е кой ще мине отгоре и кой отдолу.

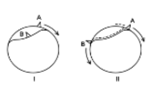 Тази идея още не ви е ясна. Кръгът ще се отвори, едното същество ще влезе вътре и после пак ще се затвори (I), а другото същество ще мине отгоре (II). Този е единственият начин, ако те искат да живеят разумно. Друг начин няма. Непременно трябва да има едно огъване на кръга, да се образуват два пътя: единият нагоре, другият надолу. Значи, орбитата на живота ви по някой път трябва да се измени. Това е една необходимост. Кръгът ще се отвори, за да влезе един от вас, после пак ще се затвори и вие ще се разминете. Като се срещнете пак, този кръг отново ще се отвори. И тъй, с това движение на кръга в съзнанието на тия същества се образува идеята за второто измерение, а то ще бъде едно откритие за тях. С това те ще считат, че е станала известна промяна в техния свят.

Следователно, ако в живота ви стане някаква промяна, считайте, че сте под моста. Или допуснете, че едно същество се намира в тъмнина. Ще обясня закона психологически. Какво показва тъмнината? – Че това същество В е влязло в кръга и се намира в един безизходен път. Но това ще трае само, докато съществото А мине на другата страна на кръга. Тогава съществото В пак ще излезе отгоре и ще бъде в светлина. Някой път вие усещате, че съзнанието ви се помрачава. Това е немислимо. Половината от класа може да го обича, трите четвърти – също, но целият клас да го обича, това е немислимо. Всякога в един клас от 100 души ще има най-малко 10 души, които ще бъдат на противоположния полюс, при особено мнение. И когато всички са радостни, весели и скачат, тия 10 души са неразположени, недоволни. Защо? Защото са под моста. Другите ще се радват. Защо? – Минават отгоре. Обаче законът се изменя. Когато тези 90 души слязат под моста, онези 10 души са весели и радостни. Какво трябва да се направи за уравновесяване на състоянията? Когато 90-те са щастливи, те трябва да отделят десятък от своето щастие, да го дадат на своите недоволни братя, да станат и те щастливи. Те са недоволни, защото имат в случая недоимък, намират се при особени условия. Вие сте изпитвали това състояние. Седнете, например, да учите, решавате някоя задача, но умът ви е разсеян. Правите опит да се концентрирате, минава час, два, три, докато най-после дойде едно разположение, при което можете да учите. Ето защо, за да изработите характер в себе си, вие трябва да разбирате законите на живата природа. Човек не може всякога да учи, както не може всякога и да сее. В Египет, дето има най-благоприятни условия, може да се сее два пъти в годината, а тук може да се сее само един път в годината. Тъй и вие трябва да разбирате законите на мисълта. Също тъй трябва да разбирате и законите на чувствата. Има между вас, които искат да имат всякога добро разположение. Не, закони има за всичко. Когато сте във физическия свят, има закони, които определят вашата мисъл, вашето чувстване и разположение.

Сега аз нямам нищо против, ако между вас има едно естествено разделение. То е добре дошло. Но забелязвам помежду ви друго едно нежелателно деление. И естествениците правят редица класификации на животните, но в природата такива класификации не съществуват. Кой е естественият белег, който отличава едно животно от друго?

Ще ви задам следния въпрос: за да има хармония между двама души, какви черти трябва да имат те? Например, вие искате да имате един приятел. Как ще го придобиете? (– Трябва да се поставим в пасивно положение по отношение него или да станем за него почва, върху която той да расте.) Но как познавате към кого трябва да се отнасяте така? Вие не можете да правите всекиго ваш приятел. Как познавате кого именно може да изберете за приятел? Все-таки вие си имате едно правило, но сега не ви иде на ум. Аз ще ви кажа. В присъствието на онзи, който ще ви бъде приятел, вие чувствате една приятност, свободни сте. Вие изпитвате свобода на сърцето, на ума и на волята. Ако и той се усеща също тъй свободен при вас, колкото минава времето, вие ставате все по-добри приятели и нищо не може да ви раздели. Каквито препятствия и да се явят между вас, вие

ще издържите. Това е правило. Но щом има едно малко търкане помежду ви, може да има приятелство, но само за година, две и след това ще изчезне. По този закон, за да бъдат двама души приятели, ако са мъже, единият трябва да върви по мъжка линия, а другият – по женска. Ако са сестри – пак същия закон. Едната сестра трябва да върви по бащина линия, а другата – по майчина линия. Ако и двете вървят по бащина линия, запознанство може да има, но и спор ще има. Дълго приятелство, обаче, не може да има. Такъв е законът. Тогава работи осморката – (8). Горната линия е женска, а долната – мъжка.

Или, това можем да уподобим на мозъка в човека, който има две полушария: ляво и дясно. Енергиите от лявото полушарие се проявяват през дясната страна на човека. Човек е разделен на два полюса. Лявата страна в него върви по женска линия, а дясната – по мъжка. Онзи, който разбира закона, ще има предвид тези течения. Да кажем, че някой върви по мъжка линия, коя част от мозъка си ще се докоснете до него? (– лявата част.) Значи, той ще ви тури отляво на себе си и в такъв случай, по отношение него, ще работите повече с вашите чувства; ако пък е от дясната страна, ще работите повече с вашия ум. Ако някой върви по женска линия, той ще ви докосне от дясната ви страна. Мислите ли, че е случайно, дето някои ходят от лявата ви страна, а други от дясната? – Не е случайно. Енергиите от дясното полушарие минават през лявата ръка. Това е един сложен закон. Затова, като дойдете до окултната наука, вие трябва да знаете как да владеете мозъка си и как да го поляризирате. Вие трябва да знаете кога ще действате с лявата част на вашия мозък и кога с дясната. Ако не разбирате законите, ще се намерите в голяма мъчнотия. Ако ги разбирате, един път ще минете в дясното полушарие, друг път в лявото. Трябва да мените състоянията на мозъка си. Тази е една от причините, дето хората не могат да живеят добре. Това съм намерил в своите изследвания.

Сега, запример, всички се оплакват, че няма хармония. Как ще има хармония? Във вас се натрупват излишни енергии, които вие не знаете как да изразходвате. И тогава тя се изразходва в съмнение или в гняв, или в необуздана страст, или в боксиране. Тази енергия трябва да се изразходва по някакъв начин. Природата е много взискателна, тя не обича да се задържат нейните енергии. Тя дава толкова, колкото е потребно, а излишъкът ще го вземе и ще ти създаде неприятност. Този закон е верен. Богатите хора искат да се осигурят. Имат един, два, три, четири милиона лева, но освен че не могат да се осигурят, техният живот се влошава. Идеята да се осигурят е хубава, но това е качество на човешкия дух. Щом човек разбира законите на духа, той е осигурен.
Например, във вашия клас понякога заболяват някои от другарите ви, но вие оставате безучастни към тях. Вие не обичате да си помагате. Туй не е добра черта у вас. Не, като се разболее някой, вие даже трябва да изучавате причините защо вашият приятел е болен и с какво може да му помогнете. Така може да внесете едно микроскопическо подобрение в него. То е достатъчно. Утре и вие може да се разболеете. Всеки е изложен на заболяване. Сега трябва да се учите не само на вежливост, но и да развивате вашите алтруистични чувства. Когато човек се изолира, често се започва една борба. Например, някой път вие се стремите да изолирате някого от класа. И какво става? Започват да говорят против него,

че той е малко смахнат, че не върви с другите заедно. И той започва да усеща, че го изолирват и остава сам. Болшинството иска да му наложи правилото, че той трябва да се подчинява на същия кодекс, на който и те. Той, горкият, пъшка, превива се, но следи какво правят. Един ден и той образува партия. Тогава друг ще се намери виновен. Тъй че все ще намерят някого виновен. И тогава, каквото става в класа, всичката вина се слага върху него. Той може да е най-изправният, но каквото и да направи, класът не вижда добро в него. Ако рече да направи добро, ще кажат: оставете го, той е лицемер. И той се намира в чудо. Тогава или трябва да намери път, по които да се примири, или трябва да избяга.

Такива неща се случват във всички училища. Учителят намрази някого и този ученик, колкото и добре да му отговаря, той все двойки му туря. Това е психологически закон. Учителят вижда, че ученикът е горделив и така иска за го смири. Това е крив начин на въздействие. Този ученик се озлобява повече. Да кажем, някой ученик мисли, че знае много. Туй не е само негов грях. Всички ученици си мислят, че знаят много. Какво трябва да направи учителят в такъв случай? Ако е учител по математика, нека извади този ученик пред дъската и да му даде една мъчна задача, а той да си мълчи. И тогава този ученик, като решава задачата, ще види, че има нещо, което той не знае. Ще каже: не можах да я реша. Ако път той действително иска да знае много, у него ще се роди стимул да учи повече.

Та сега, на първа ръка, вие трябва не само да съзнавате вашите погрешки, но и да ги изправяте. Няма по-лошо нещо от това, да съзнава някой погрешките си и да не знае как да ги изправи. Например, аз бих могъл да накарам всички да се обичате. Знаете ли как? И то да се обичате тъй, както никога не сте се обичали. Трябва да ви туря всички в затвор, да ви наложат там хубавичко и тогава да ви съберат на едно място. Няма ли да се обичате? Я да сте затворени братя и сестри заедно, че да ви налагат, както са правили със старите християни, няма ли да се обичате? Само да ви съберат, да видите как ще се разговаряте мило и драго! А сега, понеже не сте в затвора, вие не се обичате. Не чакайте да ви турят в затвор. С такива методи разполага и природата. Тя мълчи, мълчи, но ви дебне. Един ден ви хване с щипците си и ви туря в ретортата си. Вие може да вдигате шум, да плачете – нищо не значи за нея. Знаете ли през колко реторти ще ви прекара тя? Ако вие изследвате живота на великите хора, музиканти, поети и други, пък и на пророците, ще видите през какви реторти ги е прекарала природата. Няма човек, който да не е минал през дисциплината на природата. Вие трябва да бъдете готови на всичко това. Сега, аз виждам тази ваша майка иде със своите щипци, улавя ви, туря ви в ретортата и казва: аз работя сега, искам, като влезете в тази реторта, да стане нещо от вас. Защото някои, като влязат в тази реторта, наместо да се пречистят, изгарят и излизат като пепел. Тя ги погледа, погледа, чуди се какво да ги прави, иска да оживи тази пепел. Тъй че за вас е по-добре да се стопите и да излезете благополучно от ретортата.

Това е законът на подмладяването, тъй го наричам аз. Когато човек изхвърли от ума,

сърцето и душата си всички отрицателни мисли, желания, които разрешават той се подмладява.

И тъй, какво качество желаете да придобиете в този клас? Според вас, коя е малката добродетел, която трябва да имате? (– Прошката.) Но трябва да си искате прошка един от друг. Ами като не си искате прошка, тогава? Да кажем, че някой от вас влиза в една гостилница и гостилничарят му казва: Един от вашите приятели яде тука и не си плати. Какво трябва да направите? Вие трябва да кажете: Извинете, моят приятел отдавна ме упълномощи да платя вместо него, но аз забравих. И ако имате пари, още този момент ще платите. (– Това няма ли да бъде лъжа?) – Не, погрешката е пак негова. Законът е верен. Щом този гостилничар ми казва, че моят приятел не си е платил, аз вече съм задължен да изправя неговата грешка, без да казвам нещо. Ако аз кажа на гостилничаря: Добре, аз ще платя за него – това е човешка постъпка. От моя страна ще направя благороден жест, ако аз извадя пари и платя на гостилничаря от името на приятеля си, без да му кажа какво съм направил за него. Това наричам аз солидарност в ядене и пиене. Вие ще кажете: ами да платя на този, на онзи гостилничар, какво ще стане с моя джоб? Не се плашете, това ще се случи може би веднъж в живота ви, но казвам: този е истинският начин, по който трябва да постъпвате. Във вас трябва да има готовност за такъв жест. Ако ти не можеш, ще повикаш друг, ще му кажеш: би ли платил за един наш приятел в гостилницата? Ще му кажете това и повече няма да му четете морал. Няма да казвате: Знаеш ли какво направил нашият приятел? Не, просто ще го повикаш и ще му кажеш: един наш брат забравил да си плати на гостилницата. Можеш ли да платиш ти? Ако не може и той, ще съберете помежду си пари, ще патите и ще си мълчите. Това е характер! Той като узнае, че съкласниците му са платили за него, в душата му ще се зароди едно благородно желание и ще каже: Както са постъпили моите приятели, така ще постъпвам и аз. Ето начин за морализиране. Другият морал не е дал нещо много възвишено. И ние можем да употребим този начин.
Сега аз зная, че всички сте изложени на мъчнотии, затова взаимното помагане е необходимо за вас при сегашните условия. Ако се случи някоя сестра да се забатачи материално, тогава сестрите ще постъпят по същия начин. Пък ако сестрите не могат да оправят работата, нека дойдат братята. Все-таки трябва да намерят един изходен път. Това е Божествено. Ако вие работите така, ще имате съдействието на живата природа, на невидимия свят, на светиите, на ангелите, на всички напреднали същества. Те ще ви съдействат. Нищо няма да изгубите; напротив, ще спечелите. Това е, за да имате спокойствие, да можете да учите, защото голямата сиромашия и голямата изолираност в света лишават човека от възможността да се учи. Все трябва да има някой да го подкрепи. Само Бог може да живее самичък в света, а всички същества от Бога надолу имат нужда да си помагат. Човек трябва да чувства, че има някой, който храни нежни и благородни чувства към него. Той трябва да знае, че има поне един човек в света, който е готов в даден, случай да се пожертва за него. Тогава той ще има кураж да живее. Това е една морална сила, която крепи човека. Тогава той може да учи, всичко може да направи. Изгуби ли тази вътрешна вяра, той мяза на една оскубана пуйка. Този закон работи навсякъде. Дето

и да сте, все ще почувствате нужда от вътрешна вяра.

Та отношенията, които сега ви свързват, работят за вашето бъдеще. Разбира се, аз ви привеждам този пример, да постъпвате така от добра воля, по закона на любовта. Защото, ако това стане като един механически закон за вас, нищо няма да ви ползва. Ако всичко това влезе като импулс към великата Божия Любов, тогава ще имате добри резултати. Ето къде може да приложите тази Божествена наука. След това ще се заемем да проучим и други положения, при други условия. Засега, колкото малко и да съм ви предал от окултната наука, вие сте дошли до едно опасно място. Например между вас сега има по-голямо подозрение, отколкото по-рано. Не сте станали по-лоши, напротив, по-добри сте, но не използвате вашата добрина. В една от лекциите си, нали разделих хората на две категории: на добри и лоши – добри, които правят добро и добри, които правят лошо. Вие сте станали от добрите, които правят лошо. Вие пак работите нещо, само че в низходяща степен. Ако всички отивате към центъра на земята, питам ви тогава: кой ще ходи към слънцето? Окръжаващите ви хора чакат само да видят някоя слабост във вас и да кажат: те се събраха в този клас, но какво излезе? И при всяко ваше заболяване или неразположение на духа те казват: ето до какъв край води това нещо! Като мисли много, човек става негоден за живота. Не, ще станете годни за живота. Онези, които разсъждават така, те не разбират законите на живота, те не разбират законите на природата, че и природата има свои закони, които няма да измени заради нас. Железарят, докато не сгорещи желязото, нищо не може да направи от него. Затова и природата, за да направи нещо от вас, ще ви тури в пещта, ще ви нагорещи и след това, като разберете какво ви е необходимо тя ще ви тури във водата си и ще ви кали. Тя няма да ви остави като баби, ще ви закали. Но казвам: ще минете през известни процеси. Някой път ще чувствате сте слаби; някой път ще чувствате, че сте много силни но не уповавайте на това. Силата не седи нито в другото състояние; нито в мекотата, нито в твърдостта. Това са само преходни състояния на естеството на вашето развитие. Какво разбрахте сега? Как ще се разминавате по пътя?
Колко начина имате за чистене на къщата си? (– С метла.) Добър метод ли е метлата? (– Не, защото прахът пак пада долу.)

Сега ще ви наведа на мисълта, да разберете какво трябва да правите. Да кажем, че имате слуга. За да работи добре на нивата ви, какво трябва на вашия слуга? – Трябва да го храните. Ако не го храните, може ли да работи? – Не може. Значи, трябва да храните добре слугата си. После, ако някой работи на нивата и не му плащате, ще ви работи ли? – Няма. Но най-същественото не е заплатата. Същественото за вашия слуга е храната. Тя е най-необходимото условие за онзи, който работи. Ами вас кой ще храни? (– Някой наш приятел.) Законът е верен в този случай. После трябва да спазвате следния закон: вие храните едно хубаво чувство към някого. Но трябва да знаете, че в това чувство не трябва да има никакво раздвояване. Две мнения да няма за него. В даден случай вие трябва да знаете обичате ли някого или не го обичате. Чувството ви към него трябва да бъде строго определено. Ако го обичаш, да знаеш, че го обичаш; и ако не го обичаш, пак да знаеш.

Категоричен да бъдеш в чувствата си! Няма по-лошо нещо от това да не знаеш какви са чувствата ти в даден случай и да считаш някога омразата за любов, а любовта за омраза. Аз взимам думата „любов“ като необходима сила в живота. Например, взимам чашата, отивам при извора, измивам я хубаво, напълвам я и я занасям на моя приятел. В дадения случай аз зная, че тази вода е тъй чиста, както ако е налята за мене. Това значи да зная какви са моите чувства към някого. Такива трябва да бъдат и вашите отношения. Същият закон е и по отношение на хляба. Най-хубавото, което употребявам за себе си, трябва да дам и на приятеля си и да съм доволен от това. Така се създават добрите нрави в човешкия характер и добрата човешка мисъл.

Сега, на какво е подобна водата? – На живота. Значи, в даден случай животът като сила е подобен на водата. Това, което можем да дадем някому от добрия си живот, то е тази чаша с чистата вода. А сега, например, дойде ви някой на гости, казвате му аз имам високо мнение за вас, но след като той излезе и дойде друг, казвате: той не е толкова даровит. Не, ще казваш истината на приятеля си, който и да е той. Няма да я намалиш или увеличиш пред него, а зад гърба му да говориш друго. Зад гърба му нищо няма да казваш. Само така ще се образуват добри отношения между вас. Няма нищо по-лошо от това, когато говориш нещо лошо зад гърба на някого. Пък ако не можете да кажете нещо добро за един човек, мълчете. Така трябва да бъде между вас. Ако искате да кажете за някого нещо лошо, кажете му го в лицето, но намерете един метод за това, кажете му го по най-мекия начин. Кажете му: Искам да ти кажа нещо, но няма да се обидиш. Като му го казвате, да не се страхувате. Ако намерите за необходимо, ще му кажете истината в най-мека форма и тогава тя ще принесе полза. Тъй ще се образуват интимни, благородни отношения между вас, защото само те могат да бъдат трайни.

Сега аз бих желал следното нещо от вас. В този клас вие сте 87 души. Искам да се разделите на 8 групи по на десетина души, и тогава всяка група да кореспондира с някой град от провинцията. Сега вие се занимавате само със себе си, концентрирате се, съзерцавате и т.н. Аз се радвам, че се концентрирате, но много мислите за себе си, а другите се оплакват, че не им се праща нищо от София. Казвате: еди-коя си сестра сме упълномощили за това. Питам ви: какво може да направи само една сестра? Ще се разпределите помежду си и ще пишете на всички градове: Варна, Сливен, Русе… Да се образува между вас една връзка, да има постоянна обмяна. Започнете да работите така за един месец само и ще видите как ще се домогнете до известни практически правила. Нали искате практическа работа? После можете да разширите още повече вашата деятелност. Ще пишете на някои от кръжоците из провинцията, ще обменяте мисли с тях. Не мислете, че това е изгубено време – нищо няма да изгубите, а ще спечелите. Тия писма са ценни. При това, учениците от провинцията ще се насърчат. Чрез това кореспондиране много от идеите, които се прокарват в беседите и лекциите, ще се възобновят. Вие, софиянци, сте най-много и на вас най-много се дава. Трябва да знаете, че комуто много се дава, от него много се иска. Ще се събирате всеки месец и ще обещаете да пишете редовно през това време. Като мине месецът, свободни сте. После пак ще вземете

ангажимент за още един месец, но за друг някой град. Като обещаете веднъж, ще бъдете точни.

Тази работа е без пари. Ако ви се плаща, аз мога да накарам всички да работите. Ако кажа някому: ти ще кореспондираш с Варна, ще ти се плаща 2000 лева месечно – как мислиш, няма ли да бъдеш точен? Ще напишеш не една беседа, а десет дори. Пишеш, но защо? – Парички има. Пък и сега има пари. Каквото добро направи човек, то е повече от пари. Колцина души от провинцията се оплакват, че не им пишете! При това, някои от вас трябва да отидат в провинцията, да посетят класовете. Там, в провинцията, вървят съвсем нередовно. Разправяше ми една ученичка какво правят учениците от провинцията. Те се шегуват, смеят се, а малко работят. Шеги може да правите вън, но в класа не е позволено това. Двама или трима от вас ще отидете някъде в провинцията. Това ще внесе нова струя в тях. Всеки от вас трябва да отиде между тях, да поседи малко, да им поговори и да се върне. Той ще бъде добре дошъл.

Сега, вие си поразмислете за това и се разделете на групи. Всеки от вас да напише по едно насърчително писмо. Може да направи извадки от някоя беседа.
Извадете само есенцията и им я пратете. Те ще са благодарни. А сега, като нямат нещо по-важно, с което да се занимават, правят си смешки учениците. Във Варна имаше един учител, който се страхуваше от жаби. Учениците му турят един ден в чекмеджето 4–5 жаби. Учителят виза в клас, отваря чекмеджето, жабите изкачат навън. Той се уплашва и избягва. Всички ученици се смеят. Учителят наказал целия клас, но виновниците не се уловили. Учениците били солидарни, не се изказали.

И тъй, повече трябва да се работи за провинцията. Не искам да употребите всичкото си време, но само част от свободното.

Най-първо от всички ви се изисква музикална работа и музикална хармония.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

29. лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 4.V.1924 г. в гр. София.
Книги:

* Психически наслоявания. Закон за примирение

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_05_07 Страхът
лекция пред общия окултен клас

СТРАХЪТ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Тайна молитва

Прочете се темата „Как познах, че имам ум?“
Тема за следния път: „Защо човекът има уста?“
Въпросът „Как познах, че имам ум?“, е отвлечен като предмет. Никой досега не е видял ума, следователно мъчно се говори за него. Но въпросът „Защо човек има уста?“ е лесен за разрешаване. Какво доказателство може да дадете по въпроса защо човек има уста? Най-първо ще отговорите: „Човек има уста, за да яде.“ Туй е право, но това не е цялата истина. В устата се крие и друг един орган – органът за говорене. Устата е създадена, за да изрази разумното в човека. То се изразява чрез езика. Езикът служи още и за това – да изпитва вкуса на нещата. Някои хора чрез устата още и дишат. При всички тия служби на устата за какво обаче най-първо е създадена тя? Ако кажем, че устата ни служи първо за ядене, това не е доказателство, защото било е време, когато не е имало уста. Значи в Природата единственият метод за хранене не е чрез устата. Да се храним чрез устата – това е един специален метод. Ако Природата би накарала човека само да говори, той не би създал устата. Значи най-първо Природата е създала в човека илюзията да яде и той, като видял хубави, вкусни неща, отварял е устата си и с това се е измамил, подкупил се е. Сега ще ви приведа една алегория. Искаш една услуга от някой човек. Ако този човек е женен, той ти казва: „Нямам време – жена, деца имам, зает съм.“ Ако е професор или заема каквато и да е друга длъжност, казва: „Имам работа в училището, в канцеларията, не мога да ти услужа.“ Но ако на този човек ти кажеш следното: „Слушай, услужи ми с това, което те моля. Аз имам един чек от 2000 лева, на тебе ще го дам“ – при такова условие този човек ти казва: „Добре, на твое разположение съм, готов съм да ти услужа.“ Тъй че, при наличността на тия пари, готов е за всякаква услуга, а щом няма пари, и време за услуга няма. Природата, като е създала устата, това подразбира, че предлага на човека един чек от 2000 лева, за да опита той всичко, което е направила. След вкуса е дошло говоренето. В първо време човек е мислел, не е могъл да говори, но след като Природата му е направила устата, заставила го е да говори. Той е знаел какво е нужно да говори, но е трябвало да се помъчи да изговори думите. Природата му казвала: „Аз ще ти дам това, което искаш, само след като му кажеш името, след като го изговориш.“ По този начин именно тя го е заставила да говори. Само така човек е научил имената на всички животни, растения, извори и камъчета в Природата. Следователно устата най-първо е създадена, за да изпита външната страна на Природата, а след това, за да може да изрази разумното в Природата. Това са два важни процеса. Единият процес е отвън навътре, значи от Природата към нас; другият процес е отвътре навън. Тия два процеса съвпадат. Най-първо е създадено сърцето в човека. Сърцето изразява един процес отвън навътре; а да мислиш, значи да

живееш отвътре навън. Всеки човек започва да мисли, когато има вече известен образ и когато този образ, със своите впечатления, е оставил дълбоко отражение в него. Тогава човек започва да различава тия образи, започва да ги опитва. В такива случаи се явява умът, който започва да прави разлика между разните образи и предмети, които са му причинили приятност или неприятност, радост или скръб. Приятността и неприятността се предизвикват от физическия свят, а радостта и скръбта – от Духовния свят.
Сега, за да може да се разберат някои неща, човек трябва душевно да се повдигне на едно по-високо ниво в своите разбирания. Обкръжаващата среда оказва влияние върху човека. Ако вие заобиколите човешкия ум с къщи, с пари, с удоволствия, с градини, с ниви, всичката му философия ще бъде материалистическа. Той ще говори за къщи, за ниви, за градини – за всичко, което е видимо. Такъв човек ще бъде цял естественик. Отнемете ли му къщата, отнемете ли му парите, градините, нивите, да остане без тях, той ще си създаде една отвлечена философия. Следователно Природата употребява два метода за възпитание на човека: най-първо тя дава, а след туй взема. Защо? – За да го застави да се повдигне на едно по-високо ниво.
Аз влизам в тази област, за да ви покажа този велик закон. Вие много пъти си задавате въпроса: „Защо трябва да страдаме?“ Аз ви питам: защо пък да не страдате? Това не е обяснение на въпроса, то е по-скоро отклонение от въпроса. Изобщо страданието е необходимо. За да прогресирате, непременно трябва да ви се даде нещо и после да ви се вземе. Ще ви обясня мисълта си картинно. Представете си, че ви изваждат с едно дебело въже от един кладенец, дълбок 500 метра. Туй въже е необходимо за вас. Докато ви издигнат на повърхността на Земята с това въже, вие изпитвате радост. Но представете си, че това въже тежи 4 – 5 килограма и като се качите горе, ви го окачат на гърба. Питам ви: сега това въже ще ви причинява ли радост? – Не, радостта ви ще се превърне в скръб. Изобщо трябва изяснение на нещата. Вие мислите едностранчиво, понеже изхождате само от материалния свят, от настоящия живот. Казвате: „Този живот, който ние живеем на Земята, е реалният живот.“ Да, така е, но това са ваши субективни схващания. Представете си, че вие сте радостен, понеже дъщеря ви, двайсет и две годишна мома, е завършила науките си; радостен сте още и поради това, че майка ви, с която не сте се виждали много време, дойде в дома ви по този случай. При тази голяма радост аз ви хващам, връзвам ви с въже и ви пущам в един дълбок кладенец. Питам: на какво ще се обърне сега вашата радост? – На скръб. Вие започвате да се молите да ви извадя от кладенеца. Тогава аз взема да навивам въжето и да ви вадя от кладенеца. В този случай вашата скръб се изменя на радост. Като излезете вън от кладенеца, ще ви кажа: понеже вие опитахте скръбта и радостта, няма вече да ви пущам в кладенеца с въже. Радостта и скръбта са състояния, които се сменят постоянно в човека. В един момент усещате радост, в друг – скръб. Всяко страдание е слизане в материята, за да се качите после по-високо. Следователно, когато минавате от едно състояние в друго, навлизате в една зона, която ви причинява страдание. Това е неизбежно. Законът е такъв. Щом имате страдание, това показва, че пътувате през една област, неприятна вам; щом имате радост, пак пътувате, само че през една област, която е приятна вам. И двата процеса са процеси на движение в Природата. Вашите очи не са отворени, нямате духовно зрение. Вие виждате нещата с

физическите си очи. Защо не виждате нещата духовно? Защо вашите очи не са отворени? – Заради вашия страх. Вие сте много страхливи.
Единственото нещо, което спъва сегашните ученици да прогресират бързо в духовната наука, е страхът. Аз съм срещал малко смели хора в света. Не говоря за смели, за безстрашни само за един момент. Например някой човек може да бъде смел, безстрашен на бойното поле. Там може геройски да влезе в десет най-страшни сражения, но оставете го в обикновения живот – там ще се прояви като най-голям страхливец. Вземете му парите от касата и той вече е под страха за утрешния ден. Страхът е, който ви спъва навсякъде. Този страх влияе върху ума ви, пречи ви да се проявите. Вие имате някое добро желание, но се възпирате да го проявите. Аз наблюдавам следното в много от вас: в някой ученик възникнала някоя добра идея, иска да поговори с мен по този въпрос. Гледам го – засилил се, дойде при мен и току се спре, каже си: „Хайде сега да не занимавам Учителя с такива въпроси!“ Аз го оставям свободен, нищо не му казвам. Друг път дойде да ме занимава цял час с някой дребнав въпрос, който не заслужава да се разглежда. В първия случай той считаше важния въпрос за маловажен, понеже разсъждаваше по човешки. Той мисли, че важният въпрос ще ми отнеме много дълго време. Важните въпроси отнемат най-малко време. Малките въпроси са като циганските тръни – часове отнемат, докато се премахнат. Големият трън лесно се набутва, лесно се хваща с щипците, а речеш ли да хванеш малкия трън с щипците, той се откъсва. Него и с игла не можеш да извадиш. Някои от вас мислят, че лесно се решават малките въпроси. Лъжат се, не е така. Големите погрешки в света много по-лесно се изправят, отколкото малките. Когато кажем, че трябва да поправим малките погрешки, това подразбира, че трябва да се започне една сериозна работа. Например някой път сърцето ми трепне. То не трепва от Любов. Ами от какво? – Трепва от нищо и никакво – от страх. Вие всички се плашите, безпокоите се дали ще спечелите нещо от това, към което се стремите, или не. Дотогава, докато във вас седи идеята, че ще спечелите нещо, че ще можете лесно да влезете в Небето, вие сте на крив път. Ако аз ви говоря, че вие трябва само мене да слушате като Учител, че ако ме слушате, ще отидете на Небето, дето ангели ще ви посрещнат, райските врати ще ви се отворят, няма да остане нито един от вас тука. Защо? Защото това е подкуп. Отде знаете, че ще влезете в Небето? Това, че аз ви го казвам – това може да са голи, външни обещания. Ако ви говоря на Божествен език, няма да ви обещавам нищо. Ще кажа само: елате с мен! Казано и свършено! Ето защо, когато вие разсъждавате за Истината, трябва да разсъждавате извън времето и пространството. Това значи, че онова, което схванете по даден въпрос, трябва да стане моментално.
Един ден една ученичка дойде при мен и ме запита следното: „Учителю, досега съм те запитвала големи работи, но сега искам да ми кажеш една от най-малките добродетели, които трябва да развия в себе си.“ С този неин въпрос ще отговоря на всинца ви: ще гледате да се освободите от страха. Страхът съществува както у всички животни, така и у всички растения. Туй, малкото, което прави сърцето ви да трепва, е страхът. Той спъва всички хора. И първата жена се уплаши. Онзи адепт, който беше на дървото, ¢ каза:“Как, нима няма да си откъснеш от този плод?“ Тя се уплаши и от страх веднага се съгласи и каза: „Ще приема плода.“ Тя не е разсъждавала никак. Всички престъпления в света

стават все от страх. Искаш да станеш учен. Защо? – От страх. Искаш да станеш доктор. Защо? – От страх. Засега страхът е само една подбудителна причина, затова нещата не стават правилно. Страхът, като влиза в нас, внася отрова в организма ни, вследствие на което ние не може да използваме разумно знанието. За да се събуди стремеж към знание, има други подбудителни причини. Затуй се казва в Писанието, че на страха трябва да противопоставим най-малката любов. Вие още не сте опитали най-малката любов в света. Онзи, който е опитал най-малката любов, той може да опита и най-голямата Любов. Вие сте на средата: нито сте горе на Небето, нито сте долу на Земята.

Засега ще гледате да се освободите от две неща: от страха и от докачането, от обидата. Ще разглеждате страха от всички положения, понеже той постоянно реагира върху вас, постоянно ви влияе. Причината да се докача човек е пак страхът. Той се плаши, че ще се урони неговият престиж. Някои хора ми казват: „Знаете ли какво говорят за вас?“ – Зная, но не се плаша. Ако се плаша, ще трябва да се разправям с хората. Никой не може да урони вашия престиж. Помнете следното нещо: не е било време и няма и да бъде, когато някой е сполучвал да вземе благото, което Бог е дал някому. Няма нито един пример, дето някой да е успял да вземе благото, комуто и да е. Това е един велик закон! Следователно целият Космос да се вдигне против тебе, цялата Земя и цялата Слънчева система, никой не ще може да ти отнеме това, което Бог ти е дал. Вие седите на една скала, на един велик закон, но се страхувате, че някой може да ви вземе благото. Вие мислите, че Бог, Който е създал света, може да се мери с вашите мерки. Не, казвал съм ви и друг път, че у Бога няма обратни решения. У Бога има нещо велико и за най-малкото нещо, което е обещал. Той е всякога буден. Това, което обещае веднъж, всякога го изпълнява. Няма ум, по-буден от Неговия. Значи никой не може да ни лиши от това, което Бог първоначално е обещал да ни даде, затова трябва да бъдем свободни и безстрашливи. У Бога няма страх. Ако вие сте страхливи, това не е от Бога, това е от дявола. Страхът е начало на греха в света. Забелязал съм, че когато учениците дойдат в училището, в първо време се уплашват как и кога ще завършат гимназия. Завършат гимназия, влязат в университета – боят се как ще го изкарат. Завършат университета – сега се плашат как ще си намерят работа. Някой е чиновник, казва си: „Ами ако ме уволнят?“ Страхът царува навсякъде. Той ви свързва психологически. И когато ние се избавим от тази язва, от тази душевна проказа – страха, ще бъдем хора свободни. Тогава вече можем да говорим за друга философия. Докато страхът не е излязъл от вас, и да ви се каже Истината, вие ще я облечете пак в дрехата на страха. Щом облечете Истината в дрехата на страха, тя се покварява. И Истината може да се поквари. Ако в едно нечисто шише налеете чиста вода, тя все ще има малко мирис, който ще разваля вкуса ¢. За да бъде човек абсолютно свободен, трябва да бъде абсолютно чист. Абсолютно свободни и чисти са ония, които са безстрашни. Само безстрашният човек може да стане верен на Бога. Той е верен във всичките векове, а това е ценно качество. Имаш ли страх, може да изневериш на Бога. Щом сгреши човек, после се разкайва. Онзи, който греши, се разкайва. Това е хубаво. По-добре е обаче човек да върши нещата без страх. Туй е едно от най-благородните качества. Не говоря за нахалство, но за безстрашие. Веднъж приемеш едно убеждение, решиш да служиш на Бога – изпълни го. Тогава ще дойде най-малката Любов в тебе.

Зададе ми един мой ученик един малък въпрос, който чул от някой германец, а именно: казвало се, че в човека имало отворена една толкова малка врата, че една слънчева прашинка могла да мине през нея. Всеки друг, който успявал да мине през тази дупчица, щял да ходи, където иска – по Слънцето, по Луната и по всички останали планети. Това е действително така. За да можеш да излизаш извън тялото си, трябва да изучаваш този закон на смаляването. Аз не ви говоря за този закон, защото сте страхливи, а на страхливи хора нищо не може да се говори. Един ден, когато се освободите от страха, и аз ще ви говоря за това. А сега какво ще ви разправям? Да кажем, че река да ви прекарам през тази малка дупчица. Какво ще стане с вас? – Вие ще се разтреперите от страх, ще се разплачете и аз ще трябва да ви вкарвам пак вътре. Знаете ли колко време ще ми трябва, докато ви вкарам отново в тялото? Това е една алегория. Изисква се човек да бъде абсолютно без страх. За да бъде ученикът без страх, душата му трябва да бъде изпълнена с Любов. Страхът е качество само на животинския човек. Следователно всички хора, които се страхуват, животинското ги управлява. Такъв човек може да е завършил три, четири факултета, обаче животинското го управлява. Сега някой ще каже: „Тогава не трябва да бъдем учени." – Не, нищо от това: има учени животни, има и прости животни; има учени хора, има и прости хора, но страхът разваля всичко.
Сега ще турите в себе си принципа: без страх! – Туй ви дадох като мото. Вие мислите, че е много лесно да изхвърлите страха вън от себе си, но трябва да го виждате навсякъде в проявите си и да умеете да се освободите от него. Искам да бъдете свободни. Този въпрос занимава всички ви. Дойде при мене някой и ми казва: „Защо постъпи така еди-коя си сестра?" – От страх. Чудни сте вие! Главата ми побеля от тия ваши глупави въпроси. „Защо тази сестра така постъпи?" – От страх. Ами ти защо питаш? – От страх. „Защо не живеем братски?" – Защото ни е страх. „Защо не се примирим?" – Защото ни е страх. „Ами кога ще тръгнем правилно към Бога?" – Когато Любовта ни изпълни сърцата. „Кога ще стане това?" – Когато страхът изчезне от вас. Тъй седи въпросът. Може да имате културата на всичките минали векове, може да имате културата на всичките бъдещи векове – нищо не ще може да направите, ако имате страх. Ако мислите да разберете Божественото по друг начин, лъжете се. Някой път може да ви приведа много авторитети на миналото и настоящето, да видите какво говорят за Любовта, за постигане на Божественото. Апостол Павел казва: „Ако говорим с человечески и ангелски езици, а Любов нямаме, нищо не сме." Значи ако бихме имали всичкото знание, което ангелите имат, и знанието, което хората имат, а Любов нямаме, нищо не струваме. Ще бъдем като „кимвал, що дрънка". Върху този стих никой не се е спрял да размишлява. Той е един символ. Вие ще кажете, че сте ме разбрали. Ще кажете: „Страхът беше досега. Отсега нататък нямаме страх." – Не, досега вие изучавахте само резултатите на страха, а самия страх не сте го хванали. Вие трябва да хванете самия страх, разбирате ли? Аз ще ви приведа един пример за поука. Това се е случило преди 60 години във Варненско. Един учител си направил градинка, посадил в нея най-хубавите цветя, искал да даде на децата пример. Отива една сутрин в градината си, вижда едно човешко изверження вътре. Отива втора, трета сутрин – все същото нещо намира. Чуди се как става това нещо, не може да разреши въпроса. Как биха постъпили някои учени хора в този случай? – Ще вземат да

изследват състава на това изверждение. Няма защо да го изследват. Това изверждение е резултат. Задачата е тук да се хване тоя, който хвърля тия изверждения в градината. Така постъпил този учител. Улавя виновника, дава му един добър урок и втори път той не се осмелил да влиза в градината без позволение.
Страхът е, който внася тия човешки изверждения, тия най-мръсни работи в сърцето. Хитър е той! Но ще го хванем един ден и ще му кажем: „Кой ти дава това право да влизаш в моята градина? Скоро вън от градината!“ Ще му дадем един добър урок. Някой път казвате: „Трябва да се проповядва на хората.“ Но не проповядвате. Защо? – Пак страхът действа у вас. Някой път ви кажа нещо по-силно, но категорично и наблюдавам как ще изтълкувате думите ми. Казвате: „Учителя трябва да каже това нещо малко по-другояче.“ Вие мислите, че аз нося външния ум. Когато кажа една Истина, ще я кажа, както разбирам, а това, как мислят хората, то е друг въпрос. Те нека мислят за себе си, и аз ще мисля за себе си. Има закон, който регулира отношенията. Как трябва да говоря? – Всяка Истина трябва да се каже без страх. Ако искам да кажа една Истина, а мисля, че ще ме критикувате, ще дойде страхът: ще кажа това, което не искам. Щом дойде страхът, ще кажа това, което не искам. Щом дойде страхът, човек говори това, което не му е приятно. Когато искаш да кажеш една Истина, страхът ти казва: „Знаеш ли как ще пострадаш?“ Ти трябва да му отговориш: „Именно затова ще я кажа.“ – „Ти нали знаеш, че ще изгубиш положението си?“ – „Именно затова ще я кажа.“ Сега аз не искам да се обърнат хората към Бога от страх. Ако бих говорил от страх, както говорят другите проповедници, друго нещо щеше да направи страхът. Аз говоря от Любов, която не иде от страх. В тази Любов, с която ви говоря, страхът не влиза. Любовта е, която ще оправи света.
Вие трябва да бъдете свободни! Щом кажете: „Това нещо е невъзможно“ – това е страхът, който действа във вас. „Не му е дошло времето“ – страхът действа във вас. Някои от вас се запитват: „Защо Учителя ни е събрал? Ние нищо не разбираме. Защо не е събрал по-учени хора от нас?“ – Защото онези са по-страхливи от вас. Вие сте най-безстрашните хора. Вие мислите, че аз съм толкова будала, та като няма какво да правя, събрал съм, който ми попадне. И у вас има страх, само че по-малко, отколкото у другите. Това е една Истина. Онзи човек, който ще те остави посред пътя, как ще пътуваш с него? През всичките векове Учителите, които са идвали в света, са изисквали от своите ученици безстрашие – това е първото нещо. Затова, за да се придобие безстрашие, придобивали са предварително други малки качества. Какво качество се изисква от ученика, за да бъде безстрашен?
Как ще озаглавите тази беседа? – Страхът. И тъй, видяхте, че след всяко страдание има възможност да се повдигнете или да паднете. Ако се уплашите, ще се яви желание да се върнете назад. Представете си, че зданието, в което живеете, гори. Вие ще поискате да бягате, но представете си, че насреща ви излезе един човек с нож в ръка. Ножът е книжен, но вие не знаете това. Уплашите се и хуквате да бягате назад в зданието, където изгаряте. Не трябва да се страхувате. Излезете ли от зданието, което гори, трябва да знаете, че никой не може да ви прободе с нож. Всички ножове, които ви пресрещат пред вратата, са все книжни. Щом къщата ви гори и избягате навън, значи Господ е съдействал да се спасите. Няма защо сега наново да иска Той да ви погуби. Това нещо хората може да го

правят, но в Божествения свят няма такъв процес. В Божествения свят на страданието се гледа като на един велик подтик, за да излезеш от едно по-нисше и да влезеш в едно по-висше състояние. След като си вървял дълго време през Страданието, ще дойде Радостта, ще се компенсират. След това радостта ще се смени отново със скръб, докато вие съедините Радостта и Скръбта в едно и придобиете Божествения мир и спокойствие: да може да разгледате света, без да се движите. Да не мислите, че туй сега ще стане. То е велик идеал за всички ония напреднали души.
Сега от вас се изисква безстрашие. Някой казва: „Учителю, виж еди-коя си ученичка, плаче.“ – От страх. „Ама скръб има тя!“ Нищо, аз виждам. Скръбта е Божествен подтик. Тя скърби от страх, че страда. Вие отхвърляте страданието. Страданието е избавление за вас. В него е науката. Ще каже някой: „Има и други разбирания.“ Няма други разбирания. По-хубави разбирания за страданието от тия никъде не може да намерите. Ако някой каже, че еди-кой си адепт може да даде по-добри тълкувания, лъже се. Аз мога да ви посоча всичките книги на миналото и всичките книги на бъдещето. По-други разбирания от тия, които ви давам, няма да намерите. Това е Божественото. Тъй сме учили и ние: без страх, в пълният смисъл на думата! От нищо да не ви е страх. Някой път ще кажеш: „Аз не искам да обиждам тази сестра.“ Защо не искаш да я обиждаш? – От страх. „Аз искам да ѝ направя добро.“ Защо? – Пак от страх. Когато започнем да живеем по закона на Любовта, там всичко ще правим като за себе си. Там всичко е отношение на музикални тонове, които хармонират помежду си. Всеки музикален тон има известно количество трептения. Тия трептения имат свои определени свойства, качества, по които се проявяват. Музиката сама по себе си не е механически процес. Тя е жив процес на Божественото съзнание. Ако вие измените състоянието на страх в себе си, ще се измени и вашият цвят на лицето. Червеният цвят показва един вид страх в човека. Портокаловият цвят показва друг вид страх. Зеленият – трети вид страх. Жълтият – четвърти вид страх. Синият – пети вид страх и т. н. Всичките цветове изявяват различни видове страх. Например ти се разгневиш – това е от страх. Казваш някому: „Как можеш да ми вземаш хляба? Знаеш ли, че излагаш живота ми на опасност!“ И току извадиш ножа, браниш живота си. Защо? – От страх. Някой позеленее. Защо? – Който позеленява, показва, че обича материалния живот. Този пък, у когото страхът има портокалов цвят, той е човек, на когото личните чувства са уронени, личният му престиж е уронен. Той казва: „Как тъй да се засегне моето честолюбие?“ Когато е засегнат неговият ум, явява се жълтият цвят на страха. Има различни жълти цветове – между един и друг жълт цвят има разлика. В различните жълти цветове има хиляди нюанси, които трябва да се изучат. Има жълт цвят, който не изразява страх: има жълт цвят, който изразява Любовта. Ако жълтият цвят се явява във вашия ум, това показва къде действа той за даден момент. Ако се явява у нас синият цвят, значи той действа. Виолетовият цвят пък изразява сила. Всички цветове имат по няколко тълкувания. Например, казах ви, че има жълт цвят на страха, има и жълт цвят на Любовта. Значи един и същ цвят има по-висше значение, има и нисше значение. При хора, у които се развива ясновидството, когато през тях мине някоя опасна умисъл, се явява известна фигура в зелен, червен или портокален цвят. Някои са ме питали какво означава това нещо. Тогава нищо не съм им обяснявал, но сега казвам: това показва, че във

вас още господства страхът. Видиш една червена точка. Тя изразява страх. Някой път се повдигнете към Бога и веднага се уплашите. В този момент виждате една синя точка. Казвам: във вас сега господства синият цвят на страха. Вие казвате: „Ако се моля много пред хората, какво ще мислят за мене?“ Това е страх. Човек трябва да бъде свободен. Когато дойдем до Божественото, ние ще бъдем най-умни. Речта ви трябва да бъде много естествена. Не трябва да бъдете ексцентрични. Ексцентричността е качество на страха. Страхът е използвал благородството на човека. Той е добър негов учител. Страхът е негативно качество. При сегашното състояние на хората онези, които искат да преминат от животинското към човешкото, трябва абсолютно да се освободят от страха. „Който обича майка си, баща си или имота си повече от Мене, не е за Мен достоен.“ От всичко в света хората трябва да се освободят. Защо? Защото мисълта за майка ти ти причинява страх, мисълта за баща ти ти причинява друг вид страх, мисълта за имота ти ти причинява трети вид страх.

Всички тия връзки, които ти внасят страх, ще ги скъсаш. За тия неща не се грижи – ще се освободиш от тях. И какво казва още Христос? – И своя Живот ще дадеш, всичко ще пожертваш, за да дойде онова, възвишеното, Божественото, което се гради само върху закона на Любовта. Вие не можете да влезете в това възвишено състояние, докато не се освободите от страха във всичките негови прояви в живота. Това е положителна, много разумна работа. Ако вие можете да я постигнете в този живот, то ще извършите една важна работа – ще се посветите.

Размишление

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

Двадесет и девета лекция от Учителя

7 май 1924 г., София

1924_05_11 Млади и стари
лекция пред специалния клас
Година III (1923–1924). Част II. София, Издателство „Бяло Братство“, 1996.
11 май 1924 г.

МЛАДИ И СТАРИ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Тайна молитва.

Прочете се резюме от темите: „Най-добрият метод за самообладание“. Прочетоха се няколко от темите: „Най-малката любов, която можем да проявим в ежедневния си живот“.

Каква е разликата между проучването на една идея теоретически и нейното приложение? Под „теория“ разбираме изучаване на нещата в сгъстена форма, без да ги разбираме, а под „приложение“ или „практика“ разбираме изучаване на нещата в разредена форма. Ако вие изучавате водата на целия океан, това е теория, а ако изпитвате само една водна капка на езика си, това е практика – разредяване на тази вода. И идеите по същия начин имат теория и приложение.

Сега, ще говоря малко върху вашия предстоящ събор. Между вас, младите, се заражда следната идея: ние, младите, ще имаме събор и на този събор трябва да присъстват само млади хора. В това няма никаква идея. Защото младият човек не представлява никаква идея. Това е един процес в природата. Ти днес си млад, утре ще бъдеш стар. Какъв идеал има в това? Казвате: аз съм млад. Хубаво, колко години ще бъдеш млад? Като дойдеш на 33-годишна възраст, ще бъдеш на една средна възраст, а оттам насетне ще започне един наклон. Друг казва, ама аз съм стар. Каква идея има в старостта? Да преведем думата „млад“. Младостта е един символ, или в геометрически смисъл, една фигура, която показва възможностите, които се крият в този млад човек. Този символ представлява движение, което трябва да бъде нагоре, наляво, надясно или надолу. Важното в случая е кога това движение е наляво и кога надясно. Във вас може да се зароди идеята, че ние всякога трябва да вървим само надясно и никога наляво. Идеята, че трябва да вървим само надясно, не спада към материалния свят, тя не е материална идея. Ако вие я считате за материална, аз ще ви поставя следното възражение. Пътуваш за някъде, дойдеш до един кръстопът: наляво отива за Пловдив, надясно – за София. Ти трябва да отидеш за Пловдив. Как ще тръгнеш по десния път? Значи, щом си на земята, ще вървиш и наляво, и надясно, това са посоки на движение, които не трябва да смесвате с принципа. Защото има и идейно десни, и идейно леви направления, които не трябва да смесвате с лява и дясна посоки.
Добре, да определим по-ясно още сега какво нещо е младият. При точка С имате едно

семенце, заровено в почвата. То представлява младия човек, който започва да расте нагоре, като същевременно пуща клонища наляво и надясно, обикаля цялата окръжност. Той е един пилигрим, който същевременно работи и надолу. Такова нещо е младият човек, който расте, пуща клончета и листа нагоре, но няма цветове и плодове. До 33-годишна възраст той расте все нависоко, наляво и надясно. Казва. Знаете ли кой съм аз? Аз пуснах клонища и листа. Какво си ти? – Имаш дебели зелени листа. Той говори само за своите листа и клони.

Старият човек пък е достигнал до границите, до крайния предел на възможността за растене. И като излязат неговите клони навън, започват да увисват надолу. Като погледнете младия, той е гладък, а старият има наоколо си зъбци, т.е. има цветове, има и плодове. Знаете ли защо се образуват тия зъбци? – Те са плодовете. Следователно младият и старият са две фази на един и същ живот. Това са двете полушария на кълбото, а всяко полушарие има своя четвъртинка.
И тъй, като кажете „младите“, трябва да имате една основна идея, не трябва да разглеждате въпроса повърхностно, да казвате, че сте млади. Младият трябва да има една основна идея, която да постигне в живота си. Каква е вашата основна идея? Защо някои от вас се поусмихнаха? Вие погледнете, позасмейте се и после погледнете към земята. Някой погледне към земята, а после вдигне погледа си нагоре. Задавали ли сте си въпроса защо се усмихва човек? Аз ще ви преведа този език. Като казаха на Сара, че ще има син, тя беше на 90-годишна възраст; Сара не повярва на тия думи, скри се зад вратата и се усмихна. Като ѝ казаха, че се е усмихнала, тя отрече това – уплаши се. Защо се усмихна тя? (– Защото се усъмни.) Това са особени психологически моменти. Когато у някой човек се набере много енергия в известни области на мозъка, тогава се образува смехът. Някой път усмивката иде неволно, без да искаме; някой път усмивката е съзнателна. Има няколко вида усмивки, но те са все резултат на известен род енергия, която трябва да се изяви навън.

Но сега на въпроса. Каква е вашата основна идея в дадения случай?

Геометрически ние можем да отбележим единицата с точка, т.е. като преведем математическата единица в геометрическа форма, имаме точката. После, възможностите, които се крият в точката, това е образуването на правата линия, която означаваме с числото 2. От движението на точката се образува правата линия. Триъгълника означаваме с числото 3, квадрата – с числото 4. И тъй, имаме първото движение на единицата: движение в известна посока. Човек като се роди, най-първо в него има желание да расте нагоре, по права линия – имаме движението на точката. От това се определя неговият ръст. След туй се определят възможностите на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля – образува се триъгълникът. Най-после се образува четириъгълникът. Триъгълникът показва посоката на неговия разумен живот.

Ние знаем вече движението на точката, на линията и на плоскостта. Но какво е

движението на квадрата, т.е. на числото четири? Каква е посоката на туй движение? – То е в IV-то измерение. Всички силови линии се движат в противоположност една на друга. Движението в IV-то измерение е движение навътре. До III-то измерение всички движения са навън, в тях има разширение. Щом дадено тяло достигне своя краен предел на разширение, в него се започва един вътрешен процес на вгъване, при което всичките сили отиват към центъра, отдето са излезли. Когато едно дърво достигне крайния предел на своето развитие, в него се развиват плодовете. Зреенето на плодовете спада към IV-то измерение. Тогава всички силови линии се обръщат към семката, от която са образувани. Значи, става смаляване на предмета.

Сега, вие ще проверите този закон върху себе си. Мнозина от младите се обезсърчавате и ще се обезсърчавате, ако не разбирате закона. Най-първо, като ви посеят, вие сте експанзивни, до известна възраст отивате нагоре, надолу, разширявате се, имате особени схващания, мислите, че можете да постигнете всичко, но като достигнете крайния предел, настъпва обратен процес на изпразване. В същност това не е изпразване но един процес на вгъване навътре, към центъра на живота, в който трябва да се образува най-добрият плод, за да се даде друга посока на живота. Ако вие не разбирате тази основна идея, този основен процес на вгъване, вие ще дойдете до разочарование, до съмнение, до обезсмисляне на живота. Някой път вие мислите, че никой не ви обича, че всички ви подозират и хиляди още глупости може да дойдат в ума ви. Защо ще ви мразят хората? Всеки човек е зает със себе си, всеки си има свои страдания, свои мъчнотии. Ти минаваш и си мислиш, че еди-кой си не иска да знае за тебе или пък, че има нещо против тебе. Въпросът не седи тъй: Всеки човек е зает с известни свои неосъществени идеи, с ред заболявания, несгоди, страдания, а също тъй го вълнуват и много непостигнати желания. Обаче, всеки от вас ще преживее такива състояния, но трябва да знаете, че някои ваши мисли ще се реализират може би след хиляди години. Някои ваши желания може да се реализират след един ден, след една година и т.н., но има желания и мисли, за които трябват хиляди години, за да се реализират. Вие хващате една такава мисъл и казвате: искам сега да стане. Не, разберете, че днес няма възможност да се реализира тази идея. Следователно вие трябва да определите кои идеи могат да се реализират в сегашния ви живот и кои в бъдеще.

После, всеки от вас обича да даде съвет на другите хора. Вие често казвате: ама ти не трябва тъй да постъпваш! Как трябва да постъпва, обаче, вие не му казвате. Или някой път му казвате: ти трябва да бъдеш много щедър! Хубаво, вие дайте една определена норма на щедрост. Ако аз ви дам пет, десет или сто лева, това не е щедрост. Може да ги дам от срам, от немай-къде, или положението ми ме кара да ги дам, но всичко това още не е щедрост. Причината, която ме е подбудила да ги дам, не е щедростта. Тогава, какви са качествата на щедростта? Друг път казвате: да имаме самообладание! Какви са качествата на самообладанието? Кажете едно от вашите качества на самообладанието, които сте писали в темите си? Ако аз ви туря в морето, можете ли да имате самообладание? Или, ако ви туря върху една площ и после я нажежа отдолу, ще имате ли

самообладание? Човек на самообладанието е този, който влада всички свои сили, та във всички случаи в него не става никакво сътресение. Човек, който се самовлада, той е изолиран; болест не може да го хване, беднотия не може да го намери, съмнение не може да проникне в него, маловерие, гняв – всички тия врагове не могат да проникнат в него. Ако гневът влезе в тебе като червей а ти външно си спокоен, представяш си, че имаш самообладание, това не е самообладание. Ще помните: самообладанието е сила, която изолирва човека от всички противодействащи влияния. Всички твои неприятели ще бъдат отвън и ти ще се разправяш с тях отвън; и ти ще се разправяш с тях тъй, както ти искаш, а не както те искат.

За да можете да работите, най-важното за вас е да разбирате закона на сходството, на подобието. Двама души се събират, но не могат да работят заедно. Защо?– Имат две противоположни идеи, спорят помежду си. Тогава вие младите ще се намерите в следното смешно положение: когато правили баня в един малък градец, останал спорен въпросът с дъски ли да я постелят или с камъни. Решили най-после да я постелят с дъски. Но какви да бъдат дъските: рендосани или не? Цели осем години спорили, въпросът стоял открит и банята оставала недовършена. Най-после идва един архитект и решава въпроса. Как? – Да постелят банята с една рендосана дъска, а другата – нерендосана. И тъй постлали цялата баня. След това той казал на тия хора: които от вас са за рендосаните дъски, да стъпват на рендосаните, а които са за нерендосаните – да стъпват по нерендосаните. По този начин въпросът се разрешил много правилно. И едните са прави, и другите са прави. Рендосаните дъски за една баня са много опасни. Те имат своето преимущество, но имат и своето неудобство. И нерендосаните дъски в банята представляват от една страна преимущество, от друга – неудобство.

Всички вие трябва да прибегнете до музиката, да изучавате кои тонове как си хармонират. Всеки от вас си има по един основен тон. Основният тон на някои от вас е do, на други – re, на трети – mi, на четвърти – la и т.н. Ако някой от вас е do, то кои тонове ще му хармонират?

Ученик: Има три групи тонове, които си хармонират. В началото: do, mi, sol; в средата – la, do, mi; в края – fa, la, do.

Учителя: Следователно, ако вие сте тонът do, ще намерите някой, който има основен тон mi и с него ще можете да си хармонирате. Ако искате още един другар, ще намерите друг, който има основен тон sol. Тези са тоновете в първата октава, а после има втора, трета, четвърта… до осма октава. При сегашното устройство на вашия мозък октавите са повече. В мозъка има 35 000 клавиши, затова при сегашното състояние човек има голяма възможност да се развива музикално. Най-първо вие ще видите към коя октава спадате вие. Да кажем, че вие спадате в първата октава. Значи, вие сте по-близо до материалния свят. Следователно промените няма да бъдат много резки.

Какъв е вашият метод, когато си избирате един приятел? По кои качества го избирате? Може ли някой от вас, според опитността, която има, да ми каже как избира своите приятели? От какви признаци се ръководи? Или кое ви приближава един към друг? (– Ние не се избираме по черти.) Как се сближавате? (– По интуиция, или по общност в идеала, или когато се допълняме.) Вие трябва да изучавате тоновете, та като искате да си изберете някой приятел, трябва да се поставите в едно пасивно състояние, умът ви да е напълно свободен от каквито и да било посторонни, външни мисли, които нарушават равновесието ви. Вземете тона do или re и вижте какво ще почувствате, защото всички тонове в природата са живи. В по-висшите светове вие няма да намерите музиката написана на книги. Там всеки тон е жив и книгата е също жива.

Там всяка нота сама по себе си започва да издава тон. Не е нужно ръцете на някой артист да натиснат нотата, за да почне да звучи. Не, тя сама издава тона си; след нея иде втора, трета и т.н. Също тъй само по себе си става и прекъсване на звука. Там тия тонове са тъй интелигентни, каквито са тук най-големите музикални величини. При това всяка нота знае кога да издаде своя тон. Това е нещо приблизително подобно на фонографа. Като завъртите ключа, плочата се върти сама. То е едно далечно подобие. Всеки тон е свързан с акумулирането на известни сили.

Обикновено двама души с еднородна енергия не могат да се търпят. Например, когато косата на някой човек отпред е малко къдрава, това показва, че в задната част на мозъка той има много положителна енергия. Ако има и друг някой с такава коса, тия двама души не могат да седят на едно място – между тях ще се яви едно отблъскване. Изобщо, всеки се приближава към такова лице, което съдържа енергия, от която вие се нуждаете. Следователно енергията от задната част на главата се уравновесява с енергията от предната част на главата. Предната част е повече магнетична, а задната повече динамична, електрическа. Когато се обидите силно вие ще усетите едро малко разгорещяване в задната част на главата си и когато преживеете едно меко чувство, ще усетите слабо разширение: отпред на главата в центъра на въображението си, като същевременно и под лъжичката си ще усетите едно успокоително състояние. Значи това място под лъжичката е свързано с горната част на главата. Онези от вас, които имат дълги лица, не крушеобразни, те са по-вече динамически натури. Валчестите лица имат повече магнетични, негативни сили в себе си. Те имат активност, но тя е повече въздухообразна. Такива хора са пъргави, но тая пъргавина не е на земята, не прави никакво зло. У тези хора пък, които имат крушообразни лица, преобладава нервната, интелектуалната енергия. Най-първо ще обърнете внимание на косата си. Тя е едно от условията, ако искате да изправите характера си. Щом косата ви почне да става остра, туй показва, че динамическите сили имат преобладаващо влияние във вас. Ако космите ви стават дебели, това показва, че енергията ви, освен динамическа, станала е още и по-груба. Въобще у всички натури, които не могат да се самовладат, в края на краищата тяхната коса става дебела. Не е голяма беда, когато космите на някой човек стават дебели, но той сам ще забележи лошите последствия от тази енергия в своя организъм. Тази динамическа

енергия у вас ще ви причини големи страдания. Добре е често да мислите около половин час за някои идейни хора или да четете живота и историята на някой велик човек. Така вие ще разберете дали този човек е велик. Гледайте да схванете неговите добри черти, туй, което е най-хубавото в него. У вас има слабостта да схващате по-лесно отрицателните страни на великите хора. Аз съм срещал някои, като четат Шекспира, например, търсят някаква ексцентрична черта в неговия характер, гледат какво му липсва. И после казват: и на мен липсва нещо. Не се спирайте върху отрицателната страна на хората! Всички ще гледате положително на живота. Отрицателното само по себе си ще дойде. Важно е да намирате положителните черти.

Да допуснем, че имате един приятел, когото не можете да търпите. Дойде ли той при вас, самообладайте се, не казвайте, че не можете да го търпите. Кажете си в дадения случай, че можете да го търпите. Това, именно, е самообладание. Закон в природата е, че туй, което не искаш да направиш доброволно, ще ти го наложат. Природата най-първо ти дава абсолютна свобода на постъпване и като не изпълниш законите, почва да те ограничава. Казвате: ами ако аз съм един офицер и някой ме удари, не трябва ли да си изтегля ножа и да му кажа, че не съм говедо, а човек? Добре, но ти си полковник или генерал, паднал си в плен, войници те карат и удрят из пътя. Какво ще правиш? Можеш ли да си извадиш ножа? Не можеш. И ние сме в плен от една велика сила в света, срещу която не можем да извадим ножа си. И като не можеш да извадиш ножа си, тогава? Всички хора казват: трябва да докажеш, че си човек. Много добре, но как ще докажеш, че си човек? – По два начина. Единият начин седи в следното: ще го удариш и ще го простреш на земята, докато изгуби съзнание. Вторият начин: ти си много силен, хващаш го за краката и го държиш нагоре като свещ. Погледнеш го и му казваш: мислиш ли сега, че съм баба? Ако ти държиш този човек нагоре във въздуха около 10 минути, какво мнение ще има той за тебе? Мислите ли, че втори път ще си позволи да постъпи пак тъй с вас? Не, като мине втори път покрай вас, ще каже: Господине, познавам ви. Кое е по-хубаво: да го наложиш ли или да го вдигнеш във въздуха? (– Да го вдигнем във въздуха.)

Сега, да приведем тази мисъл. Да вдигнеш някого във въздуха, значи да му повлияеш със своята мисъл, да познае той, че ти си на правата страна, че твоят живот се ръководи от един велик принцип. И ако не си извадиш ножа, това не правиш нито от страх, нито от недоумение, нито от слабост, но от един велик принцип, на който цялото битие се подчинява. Нека знае той, че ти зачиташ този велик принцип. Разбере ли този човек всичко това, и той ще постъпва като тебе. Този метод трябва да се приложи между вас. Всеки от вас трябва да въздейства на другите, като живее по принцип, а не по известни лични съображения или лични схващания. Речете ли да приложите този метод, ще срещнете големи мъчнотии. Ние сме изучавали този закон. Аз зная, трудно е, но не и невъзможно човек да трансформира в дадения случай натрупаната излишна енергия в себе си. Ако успеете да я трансформирате, вие ще се ползвате от нея при работата, която имате да вършите. Ако работите по принцип, каквото започвате, ще успявате. Но ако работите по ваши лични съображения, като млади, работата ви ще бъде като на млади;

ако ли пък работите като стари, работата ви ще бъде като на стари. Но ако и като млади живеете по принцип, имате една основна идея във вас, ще имате успех във всичко.

Каква идея трябва да имате? – Две неща са важни за вас, които ви казах тази сутрин. Любовта трябва да бъде почва и основа, която да включва всички възможности. Над тази Любов вашата воля трябва да работи, да реализира възможностите на Любовта. И като влезеш в Любовта, прави всичко, което тя ти диктува. Не философствай, не прави избор. Какво бихте направили вие, ако влезете в Любовта? Щом живеете в Любовта, там вече противоречия няма. В Любовта няма болни и недъгави хора. Вие се намирате при най-здравословни и благоприятни условия, при които човек може да живее. Ти влизаш вече при същества, които могат да те разберат и ти можеш да ги разбереш. Ти можеш да срещнеш човек, който не е учен, но живее ли той в Любовта, не мислете, че е невежа. Той може да не е свършил университет, но е мъдър. Човек, който не живее в Любовта, може да е учен, но това учение е вече голям товар за него. Между хора, които живеят в Любовта, всякога има съгласие. Например, между двама, които се обичат, безразлично е кой от тях ще свири. Единият ще свири, другият ще слуша и ще каже: прекрасно! После другият ще свири, а първият ще слуша. Ако пък нямат любов помежду си, ще спорят. Единият ще каже: аз ще свиря. И другият ще каже: аз ще свиря!

Най-важното нещо: у вас трябва да има широта в идеите, а не дребнавост. Ако някога се зароди у вас чувството на завист, трябва да правите опити да трансформирате това чувство. Направете следното нещо. Изберете един комитет, в който, според сегашните традиции, да има председател, подпредседател, касиер, съветници и членове. След избора някои от вас ще останат на особено мнение, ще кажат: председателят не е на мястото си, друг трябваше да бъде на негово място. За подпредседателя някои ще кажат: и на този човек липсва нещо. За касиера пък ще кажат, че не е честен човек. За да се избегнат тия недоволства, тази завист между вас, направете друго нещо. Вие сте 80 души, нали? Всяка седмица правете нов избор на комитета, за да опитате много начини. След изтичането на седмицата, старото настоятелство ще падне, ще се избере ново настоятелство. Ако се яви голям спор, ще постъпите по този начин, но ако всички сте на едно мнение, може да избирате настоятелството за един месец или за една година. Този срок е крайният предел. Според мен най-добрата система е да бъдеш председател само един ден. Тази система работи отлично. По този начин ще се роди у вас частната инициатива.

И тъй, ще имате една обща основна идея, която да ви свързва. И пред тази основна идея, пред този основен принцип, да изчезнат всички различия, които сега съществуват помежду ви. Вие не можете да бъдете всички еднакви. Природата ви е създала с различни темпераменти, с различни мисли и желания. Всеки човек е особен, като него няма друг. И туй именно е хубавото. В природата съществува следният закон: в цялото битие вие имате условия да станете всичко, което днес желаете. В цялата вечност имате възможност всичко да спечелите и всичко да изгубите. Като казвам всичко да спечелите, разбирате ме, но

като казвам всичко да изгубите, не ме разбирате. Как мислите, не е ли хубаво човек да изгуби всички грехове? Думата „загуба“ има двояко значение. Казвате: Как, да изгубя всичко? Аз не искам да губя! Но голямо щастие е да изгубите всичките си грехове. Какво трябва да спечелиш? – Всички добродетели. Човек никога не печели в греховете. Може ли да кажете, че някой е спечелил 100 000 грехове? В такъв случай ние употребяваме думата „натоварил се“. Защото грехът не става по свободната воля на човека. Той е едно опущение на самия човек, било от незнание, било от невежество – много фактори влизат тогава в живота му и той губи. Следователно, когато човек се натовари, той губи. И за народа казват: с много борчове се е натоварил. А когато човек се сдобие с добродетели, това е печалба.

Та всички ще се научите да мислите правилно и да се изразявате правилно. И когато аз ви говоря за музиката, вие трябва да я изучавате, за да можете да се хармонирате. Музиката докарва в равновесие силите, които действат във вас, за да можете да се хармонирате по-лесно. Не ви препоръчвам музиката за професия, но всеки трябва да пее идейно, за себе си. Като станеш сутрин, изпей си тихичко една песен, да ти е приятно през целия ден, но никой да не те слуша. Това е музика. Когато усвоите това изкуство, ако у вас се зароди излишна енергия, тогава може да проявите музикалното си чувство и навън. Най-първо музикалното чувство трябва да работи вътре, само за вас; след като придобиете опитност, ще изразите тази музика и навън. Ако искате да станете певец, само така ще можете да развиете вашия ларинкс, да взимате вярно тоновете, та който ви чуе, дето и да е, на пътя било, да се спре да ви слуша. А сега, като ви слушам, гърлата ви са като у стари хора. Вие още сега сте млади-остарели, тъй ви виждам. Вие сте почнали да мислите като старите, казвате: много страдаме! Пазете се от това заблуждение, да мислите, че страданията са зло. Страданията са най-великият плюс в света. Помнете това нещо: всички страдания носят големи блага. Щом ви дойде едно страдание, зарадвайте се в душата си, усмихнете му се. Туй може да проверите в себе си. Всяко страдание носи голямо благо. И не остарявайте преждевременно. Като дойде страданието, значи Бог си е спомнил за вас, но вие, като не можете да възприемете Неговата мисъл във вас се заражда борба. Дойде Любовта при вас вие се усъмните. Господ ви казва: „Прегърни, целуни тази стара баба!“ Казваш: не, тя е отвратителна, възможно ли е да направя това? Ти се усъмниш и изведнъж ти дохожда страданието. „Я прегърни това малко, оцапано детенце!“ Ти веднага се намръщиш. Направи това! Ти се оттегляш и страданието дохожда. Духът ти казва: „Вземи тази книга, прочети я“! Ти се уплашиш, казваш: Не е за мене тя! – и пак се оттегляш. Същият глас ти казва: „Иди при онази вдовица, измий дъските ѝ, че са много кални“! Ти пак се оттегляш. И тъй, вие всякога сами се туряте в противоречия, защото искате лесните работи. Не, измий дъските, прочети дадената книга, целуни старата баба, направи всичко, каквото Духът ти казва.

Сега у вас ще се яви друго едно противоречие. Вие казвате: като правим всичко това, какво ще стане с нас. Ами светът като е постъпвал до сега по обратния път, какво е станало с него? Трябва да се приложи правилният и разумният метод в живота. Божествените

мисли се отличават със следното качество: когато вие дадете ход на една Божествена мисъл, няма да се намери същество в света, което може да ви осъди. Но питам ви: извършили ли сте вие едно Божествено нещо? Аз ви казвам: в деня, в който изпълните една Божествена мисъл тъй, както аз я разбирам, всички ще ви се усмихнат – и дърветата, и животните, и бръмбарчетата и хората и ще си кажат: много хубаво е това нещо! Някой казва: нека ми каже Духът какво трябва да правя, аз съм готов да изпълня всичко. Но това е само идейно. Приложете на опит доброто и вижте какви резултати ще имате. Голямо щастие за човека е да дойде една Божествена мисъл чрез него и той да я реализира правилно. Ако човек може да изпълни само една Божествена мисъл, аз считам, че той е придобил вече най-голямото богатство. Всяка Божествена мисъл е един скъпоценен камък, който струва милиарди.

Та преди всичко вие ще бъдете бодри, весели, а не отпаднали духом. Старият човек да отпадне духом, разбирам, но за младия това е грях и срам. По някой старите хора са по-весели от младите. Първото нещо: вие трябва да имате весел и бодър дух, та противоречията, които се раждат помежду ви, да не ви спъват. Ако някога се поскарате помежду си и си кажете някоя лоша дума, ето какво да направите: хванете се за ръцете и единия да каже на другия: Аз ти много благодаря за красивите думи! И другият да му каже: И аз ти благодаря, че ми каза една красива истина! А сега какво правите? Най-първо някой твой познат ти каже една похвала: Аз съм много доволен от тебе. Това обаче, не е истина. Не се минава много време и той ти казва: Ти си егоист, ти са такъв-онакъв. Става ти мъчно. Защо? Питам ви: кой от вас е бил толкова щедър, та като е дошъл приятелят му на гости, да му е отстъпил леглото си? Може някои да са направили това, но те са единици. И кой от вас, ако има един доход от 1000 лева е дал 500 лв. на приятеля си? Може да го е направил някой от вас, но то е изключение. Общото е, всеки живее повече за себе си. Това не е идейно. Ако вие мислите за другите толкова, колкото за себе си, вие бихте били хора с идея. Тази трябва да бъде общата идея, която да ви ръководи за в бъдеще. Това да става по свободна воля, по един вътрешен принцип, а не да ви се налага отвън. Даде ли ти някой твой приятел нещо, ще го питаш: от любов ли правиш това или от друга някаква идея? Ако го правиш от любов, после да не ми го споменаваш. Ако му услужваш с пари, а после пращаш други хора да питат кога ще ти ги върне, по-добре нищо не му давай! Ще дадеш и ще забравиш, като че нищо не си дал. Нека помни заради тебе този човек, комуто си услужил.

Сега, вие искате да имате събор. По принцип трябва да има. Питате се кой да присъства на събора. Чудни сте! Вие присъствате на събора на по-старите ви братя и сестри, а не искате да ги приемете на вашия събор. Понеже един ден и вие ще станете стари, трябва да приемете старите в събора си. И обратното: понеже старите един ден ще станат млади, те трябва да дойдат при вас. Тъй щото, ще има и от едната, и от другата страна. Как ще определите според вас кои трябва да присъстват в събора и кои не? Ще кажете: всеки, който не е повече от 45 години, той ще бъде на Младежкия събор. Не, светът може да разсъждава тъй, но между вас това нещо не трябва да става. Принципално ще

разсъждавате! И онзи, който ще дойде между вас, той трябва да бъде човек на идеите, той трябва да жертва. Ако не жертва, той сам ще напусне това място. Онзи, който дойде, трябва да е готов на всички жертви. Това е едно от условията. Той трябва да е човек на живите идеи, на опита, да е готов за самопожертване, да е приложил закона на Любовта и да се не колебае насам-нататък. Нека има външни различия между вас, но всички трябва да имате един общ вътрешен принцип. Любовта ви да бъде основа, а волята ви – една динамическа сила, с която да реализирате нещата.

Сега, бих ви попитал: разбрахте ли ме? Това не е морализиране. Това са добрите начини за действия, за да бъдете свободни в света. Вие ще се съберете на вашия конгрес, ще говорите – това е отлично, но трябва и да прилагате. Миналата година вие говорихте за едно списание, и списанието дойде. Старите говориха за един вестник, и той дойде. Хубаво, „Житното зърно“ е посято, но трябва да израсте. И аз желая, щото това „Житно зърно“ да даде хубав плод. Туй трябва да се реализира. Идейност, вътрешно сплотяване трябва да има във вас!

И тази идея трябва да я предадете и на другите младежи в провинцията, иначе ще се разделите. Има само един начин за приложение на идеите: ще кажеш и ще направиш! Ще кажеш и ще направиш извън времето и пространството – нищо повече! По това ще се отличавате. Постъпвате ли така, никой няма да ви осъжда. Всички млади трябва да бъдат смели и решителни в малките работи.

Тайна молитва.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

30. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя са 11.V.1924 г. в гр. София
Книги:

* Млади и стари

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_05_11 Напразно ме почитат
неделна беседа

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

'''[Матея 15:9]'''
„Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески."

Има много учения, които показват на човека, как трябва да живее. От дълбока древност до днес съществуват безброй методи, религии, философски системи, които целят да посочат на човека истинския път, в който трябва да ходи. Въпреки това, човек се стреми към нещо свещено, вложено в неговата душа. То е Божественият огън, който никой не може да изгаси. Обаче, сам човек е в състояние да се изопачи, да изврати живота си, да стане нещастен. Вън от него, никой не е в сила да го направи нещастен. Следователно, ако съвременното човечество е нещастно, причината за това са хората, които го съставят – никой друг. Като говоря за човека, разбирам космичния, първичния човек, от когото сегашният представя малка частица. Космичният човек подразбира съвкупност на всички хора, т.е. цялото човечество.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." По какво се отличават човешките заповеди от Божествените? Човешките заповеди се отнасят до дребните, обикновените прояви на живота, а Божествените – до принципите на живота. Например, човешка заповед е следната: като умре човек, как да го погребат – с колко свещника, в какъв сандък да го турят, колко венци да му купят, къде да го заровят и т.н. И това е хубаво, но е човешко. Идете в дома на някоя домакиня, ще видите, колко заповеди се прилагат там. Всеки дом, всяка домакиня има свои закони и заповеди – все човешки. Вижте, как човек започва да си строи къща. Първо, той изчислява, колко тухли, греди, камъни са нужни; после, определя качеството им. И това е на място, но е човешко. Всеки народ си има свои закони и заповеди: как да се обличат хората, какви къщи да си правят, какви отношения да имат помежду си. Който не изпълни тези заповеди и закони, минава за некултурен. Ако отидеш в Китай, облечен по европейски, ще гледат на тебе с неразположение. Христос засяга отдълбоко същината на Божествените заповеди и учения, защото само чрез тях можем да служим на Бога. Днес хората отделят физическия живот от духовния и ги разглеждат поотделно. Всъщност, един живот съществува. Физическият живот е проява на духовния, но не е отделен от него. Физическият живот се определя от разбиранията на хората. Разбиранията им зависят от тяхната интелигентност, а интелигентността – от техния духовен живот. Разбирането, интелигентността на човека са сили, а степента на една сила зависи от материала, от горивото, които ѝ дават подтик и направление. Колкото по-буйна е водата, толкова по-голяма динамична сила развива тя.

Като говори за човешки и Божествени учения и заповеди, Христос има пред вид

условията на истинския живот. Той казва, че в почвата на любовта се крият всички условия за съграждане на истинския живот. Волята е първият орган, чрез който човек може да реализира въжделенията на своята душа. Често хората грешат, защото търсят щастието си вън от себе си. Те не подозират, че щастието е в самите тях, в любовта, като първа възможност, вложена в тяхната душа. Дай път на любовта, и ти ще бъдеш щастлив. Как постъпва любещата майка със своето дете? Тя му дава чиста, здравословна храна, добре приготвена. Ако детето е здраво, ще се ползува от тази храна. Ако не е здраво, всички усилия на майката отиват напразно. И обратно: ако детето е здраво и може да използува разумно храната, но майката няма условия да му доставя добра храна, резултатът пак не е добър. Ето защо, когато се говори за волята, подразбирам, че нейните възможности са скрити в любовта. Волята не може да се прояви без любов. Днес повечето хора разрешават въпросите без любов. Те казват: Има закон, който разрешава въпросите. – Какъв е този закон ?

Всеки закон, който не нарушава непрекъснатостта на живота, има смисъл да се прилага. Обаче, щом нарушава тази непрекъснатост, той не е истински. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен. И обратно, закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Като посещавате по-големите градове в България и в Европа, ще видите, как болестите се ширят навред. Ще кажете, че условията са такива. – Не, зад условията се крие друга причина. Хората мислят, че могат да пренебрегнат Божиите закони, без да се натъкнат на лоши последствия. Те се страхуват от последствията за неспазване на човешките закони, а не се страхуват, като не спазват Божиите закони.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Поради тези учения, светът е разделен на общества и народи, които постоянно враждуват помежду си. Има хора, които са заети единствено със задачата, да внасят омразата между близките си. Мислите ли, че Бог не следи всичко? Мислите ли, че Той не е буден? Съвременните хора мислят, че те могат да направят всичко; че те могат да наредят всички работи. Това е голямо заблуждение. Ако мислите, че в природата не съществува никаква разумност, че всичко е в пълен безпорядък, това е отражение на вашия живот. Вкусът на трескавия е изопачен. Каквото и да му се сготви, всичко му е горчиво, безвкусно. Това показва ли, че на всички храната е горчива ? Даже близките му ядат с приятност, с вкус. Причината за невкусното ядене е само в него. Като мине треската, и на него храната е вкусна. Казват: Човек за човека е вълк. Животът е лош, хората са лоши. – Да, това е така, но само за болните, за трескавите хора. – Но така мислят повечето хора. – Така мислят, защото повечето хора са неспокойни, болезнени. Вижте, как са обтегнати мускулите на лицата им. Очите им са светещи, подвижни, като че ли неприятели ги гонят. Жена срещне мъж и се озърта плахо, да не би той да има лоши намерения. Мъж срещне жена, и той се озърта, да не помисли тя нещо лошо за него. Богатият се озърта, да не би да го следи апаш. Той туря ръцете си в джобовете, да не би да пипне някой кесията му.

– Защо става така? – Защото хората се отказали от Божествените закони. Ако спазваха великия закон на любовта, нямаше да има сила, която да ги сломи. Това може да се провери, да се подложи на опит. Никой не може да направи зло на човек, в сърцето на когото любовта цари. Дето влезе този човек, навсякъде носи благословение. Казваш: Как ще позная този човек ? Може и той да е апаш. Човекът на любовта нито краде, нито него крадат. Той отдалеч познава крадеца. Като разбере, че някой се готви да го сбере, той му пише: Приятелю, зная, че се нуждаеш от средства. Колко пари ти трябват? Той му отговаря: 10 хиляди лева. – Ще получиш парите навреме, без да дохождаш при мене. Питате: Отде има пари този човек? – Той владее магическата пръчица. Щом чукне с нея, той получава всичко, каквото пожелае. Ще кажете, че това е преувеличено. Питам: Царят не владее ли магическата пръчица ? Каквото каже, става. – Трябва да се отвори война! И войната става. Вземе перото и пише: Този затворник да се помилва, онзи затворник да се помилва. И вратата на затвора се отваря. Щом тропне с пръчицата си и пожелае нещо, всичко става. Това не са ли приказки от „Хиляда и една нощ" ? Ако царят си служи с магическата пръчица, защо и човекът на любовта да не си служи с нея? Казва се, че сме нездравомислещи хора. Кой е здравомислещ ? Като се проповядва едно учение, не трябва ли да се опита? По какво ще се познае, че е истинско учение? – По резултатите му. Тогава нека се опитат всички съвременни системи: религиозни, обществени, политически. .Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ. Ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи.

Да се върнем към стиха; „Напразно ме почитат." Що е почитание? Днес мъжете изискват почитание от жените; учителите – от учениците; военачалникът – от войниците; господарят – от слугите си. Когато жената не почита мъжа си, когато войникът не почита началника си, когато слугата не почита господаря си, това внася крайно възмущение в онези, които са на власт. – Мъжът, военачалникът, господарят. Ако е въпрос за привидно почитание, то лесно се отдава. Войникът лесно може да отдаде почит на своя началник, а зад гърба му да говори най-лошо за него. Почит ли е това ? И жената може да върши лоши работи зад гърба на мъжа си, а външно да го почита. Почит ли е това? Това е лицемерие. Хората са свикнали на това лицемерие и се радват на външното почитание. Господ казва: Аз не искам външно почитание. Почитанието трябва да излиза от дълбочината на човешкото сърце. Разумни отношения трябва да има между учителя и ученика. Разумни отношения трябва да има между мъже и жени. Разумни отношения трябва да има между офицери и войници. Разумни отношения са нужни навсякъде. Ние .разглеждаме нещата от Божествено становище. Кой е войник? Ще кажете, че не ни са нужни войници. – Не, войници ни трябват. Досега имаше войници, които се биеха на бойното поле. Днес са нужни войници да подържат доброто в света, но без пушки и саби. Те са нужни не само за България, но за целия свят. Това не говоря само аз. Това говори целият разумен свят. Той е турил в действие великия Божи закон – законът на Любовта. Той работи отвътре навън. В умовете и сърцата на всички хора става известна промяна.

Всички ще познаят, че Любовта работи в света. Когато ледът започне да се топи и разклаща в основата си, какво показва това? – Пролетта иде! Топлината вече се увеличава.

Мнозина казват, че между хората нямало вътрешна връзка. Това е погрешно твърдение. Днес връзката между хората се усилва, любовта им също. И те се стремят към разумен живот. Те търсят здрава основа. Една основа има – Любовта. Един закон съществува – законът на Любовта. Следователно, когато сегашният живот се постави на основа на любовта, всички останали закони ще се съгласуват с нея. Тогава ще се смущават ли хората от нещо? Ще се безпокоят ли? Ще боледуват ли? Сега хората боледуват, понеже са под постоянно напрежение, страх и безпокойство. Днес няма спокоен човек на земята. И като е буден, и като спи, той е под постоянен страх. И свещеникът, и проповедникът, и военният, и учителят – всички се страхуват. Питам: Като се страхуват хората толкова, къде е тяхната вяра? Казват, че има един Бог в света, всесилен, всемъдър, а при това се страхуват. От какво се страхуват ? Условията били тежки, животът труден, щели да умрат от глад. Може ли детето да се страхува, че ще умре гладно? Щом майката е разумна, детето никога няма да умре от глад. Ако умре, майката е била неразумна. Ако детето се страхува от майка си и баща си, това не ги препоръчва. Когато малкото дете се страхува от по-големия си брат и сестра, това не ги препоръчва. Дето има страх, смущения, там разумността отсъствува. Ще кажете, че законите са разумни и неизменни – зависи за какви закони се говори. Божествените закони са живи сили, които действуват непрекъснато и неизменно в природата. Човешките закони, обаче, са подложени на постоянни промени.

Ще приведа един случай из живота на египетския фараон Озирис Бен, за когото говорих в една от миналите беседи. Той издал един закон, според който, всеки човек, хванат в престъпление, се осъждал на смърт. И обратно: всеки, който направи едно добро, се възнаграждавал богато. Един беден селянин направил едно престъпление, заради което го затворили и осъдили на смърт. Преди да се изпълни смъртната присъда, той успял да избяга и хукнал по течението на реката Нил. В това време той видял, една млада мома се дави. Веднага се хвърлил във водата и я спасил. Тя била дъщеря на Озирис Бен. Хванали го, когато той изнасял девойката на брега. Как мислите ? Приложило ли се смъртното наказание върху него ? Той бил богато награден за стореното добро. Ето защо казвам, че човек трябва да прави добро. Доброто неутрализира всички престъпления и злини, извършени в миналото. Ако не прави добро, човек се натъква на сторените престъпления в далечното си минало. Ако искаме да възпитаме правилно младото поколение; ако искаме да възпитаме своите братя и сестри, трябва да им дадем добър пример с живота си. Учителят трябва да се отнася със снизхождение и внимание към учениците, а те трябва да го почитат и никога да не го огорчават. Като вижда, как постъпва учителят, ученикът е готов да следва неговия пример. Ако мъжът иска да бъде почитан от жена си, той трябва да бъде нежен, любящ към нея. Ако мъжът е нежен към жената, тя е готова да му даде всичкото уважение и почитание. И господарят трябва да бъде нежен и внимателен към слугата си, за да получи неговото внимание и уважение.

„Напразно ме почитат." И съвременните хора искат почитание, без да бъдат нежни и внимателни към другите.

Тогава да бъдем силни. – Как се изразява силата на човека ? Ако може да вдига тежест от 200 кг., силен ли е той? Физически може да е силен, но не и духовно. Друг пък е силен в друго отношение. Един факир от Индия попаднал в общество на английски офицери, които се забавлявали. Те се обърнали към него, като поискали да им покаже няколко фокуси. Той им направил няколко фокуса, но те не останали доволни, искали да им покаже нещо по-съществено. – Добре, и това мога да направя. Както седите на столовете, така ще останете, без да можете да се мръднете. – Това е невъзможно! – извикали всички. Да заковеш английски офицери на столовете! Обаче, факирът приложил опита и си отишъл. Те се опитвали всякак да станат от местата си, но не могли. Така останали два-три часа приковани на местата си. Най-после се принудили да извикат факира да ги освободи. – Интересно, как ги е приковал ? – Ще кажете, че и това е приказка от „Хиляда и една нощ." Не, последните открития в науката показват, че природата разполага с велики тайни сили, още скрити за човека. Бог е господар на тези сили. Той ни свързва и развързва, когато пожелае.

Питат ме, как ще се оправи светът, и кога ще се оправи. – Аз зная датата, когато светът ще се оправи.

– Кога ще стане това ? – Когато всички хора се превърнат на вода. Ледът и снегът ще се стопят, нищо няма да остане от тях. Тялото на човека ще се пресъздаде, няма да бъде като сегашното. Мислите ли, че тялото на сегашния човек е съвършено ? Тъй както е устроен човешкият организъм, в сравнение с бъдещия, не е съвършен. Още много има да се работи върху него. Ако сравните млекопитаещото с човека, разликата е голяма, но човек има още да се развива. Животното няма чело, нос, брада, което показва, че няма разум, няма и воля. Животните са наблюдателни. Те са будни за дребни работи, не се интересуват за причините и последствията на нещата. Човек има високо чело, нос, брада, които го отличават от животните. Но ако разглеждате хората, ще видите, че и те се различават един от друг. Всеки човек има лице, но голяма е разликата в чертите на лицето на добрия човек и на престъпника. В очите на добрия човек се чете мекота, благост. От тях излиза бяла, приятна светлина. Очите на престъпника излъчват тъмнина. Всичко в него е дисхармонично. Очите са огледало на човека. В тях се отбелязват и физическите, и психическите прояви. Погледът на болния е мътен, раздвоен. Щом оздравее, очите му стават бистри, ясни. Разумният човек се познава и по движенията си, както и по начина, по който си държи главата. Обикновено тя е изправена, което показва сигурност, че уповава на нещо велико. И войникът, преди да попадне в плен, държи главата си изправена. Като пленник, той навежда главата си надолу.

Веднъж се разговаряхме по различни въпроси с един познат. Той казваше: Човек трябва

да бъде мъжествен, смел; да не се оставя да го тъпчат. Ако ми ударят една плесница, и аз ще ударя. Човек има достойнство, няма да се оставя да го обиждат. – Ти си пленник, и десет войника вървят след тебе. Какво ще правиш, ако един от тях те удари с пушката си ? Ще го удариш ли и ти ?
– Не, ще си вървя напред, нищо няма да направя. – Така е, и генерал да си, като пленник, ще глътнеш този горчив хап. Според Христовото учение, ако те ударят по едната страна, ще дадеш и другата. В случая, Христовото учение е приложимо. Ако не го приложиш, очаква те нещо по-лошо. Аз наричам герой този, който, попаднал в плен, може да разположи войниците и да се разговаря с тях приятелски. Ако е в сила да ги застави да приберат ножовете и пушките си и да го почувствуват като свой брат, той е истински герой. – Може ли да стане това?
– Може. То се отнася до онзи, който познава законите. Ако не познава законите, той нищо не може да направи. Добрата домакиня може всичко да прави и то навреме. Истински герой е онзи, който дава път на Божията Любов в себе си. Истински герой е онзи, в ума на когото прониква Божествената светлина. И наистина, през всички времена и епохи, герои са били само ония, в които са работили Божията Любов и Божията Мъдрост. Други герои аз не познавам.

Често ме запитват: Как ще се спаси светът? – Като дадем място на Бога, да живее в нашите сърца и умове. – Как ще познаем, че Бог живее в нас? – Много просто: Ако на обидите не отговаряш с обиди, Бог е в тебе. Ако на всяка обида отговаряш с усмивка, Бог живее в тебе. Ако апаш се готви да те обере, а ти предварително му дадеш кесията си, Бог живее в тебе. Виждаш, че някой се готви да извърши престъпление. Не го избягвай, но му дай един добър пример. Важно е да познаеш истинския престъпник. Ще кажете, че той се познава по лицето.

– Не, има привидни черти на престъпление. Според мене, истински престъпник е онзи, който не дава възможност на Божествения Дух да се прояви в него. То е начало на всички престъпления. А това не е писано на лицето. Изкуство е да познаеш човека.

Един мъж бил крайно недоволен от жена си. Често си казвал: Няма по-лоша жена от моята. Един ден жена му отишла при един адепт, да се посъветва, как да задоволи мъжа си. Той й помогнал така да се преобрази, че да не я познае мъжът й. Тя се върнала вкъщи, облякла се с нови дрехи, направила си особена прическа и така променена излязла в града, тъкмо когато мъжът й се връщал вкъщи. Той я погледнал, харесал я и се запознал с нея. Започнал се сърдечен разговор между тях. Така те се срещали няколко дни наред. Като се връщал вкъщи, той казвал на жена си: Срещнах една жена – благородна, внимателна и нежна, не е груба като тебе. Влюбих се, искам да се оженя за нея. Ще те моля да ме освободиш.

– Бъди свободен, насила не мога да те задържа. Привидно тя напуснала дома си, за да дойде другата жена. Сега животът им се подобрил, тя била нежна, усмихната. И той

разположен, доволен, готов на всякакви жертви. Така живели десет години: тя преобразена, а той влюбен в нея. Най-после, тя отишла пак при адепта, като го помолила да я върне в първия вид, и така се върнала у дома си. Като я видял, мъжът й останал изненадан. Тя била неговата първа жена. Значи, тя хвърлила маската си, под която се криела.

И съвременните хора мислят, че се домогнали до нещо ново, но като хвърлят маската от лицето си и новите дрехи, виждат, че са пак същите. И с маска, и без маска, жената е една и съща. По-лоша ли е била без маска ? Дайте на човека пари, направете му къща, да видите, колко е добър. Обаче, тази добрина е временна. Като му вземете богатството и къщата, той ще се опълчи срещу вас. Като му върнете богатството, той става пак добър и се възхищава от вас. Това не е любов. Любовта се проявява вън от материалните блага.

Христос казва: „Напразно ме почитат." Днес повечето хора започват с човешкото. Като се осигурят, те казват: Нали си имаме дом, жена, деца, нищо друго не ни трябва. Не, започнете с Божествения закон. Вложете любовта в душата си, във всичката й пълнота. Направете следния опит: Изхвърлете страха вън от себе си; бъдете тихи и спокойни и отправете ума си към Бога – Създателят на света. Така свързани с Бога, отправете мисълта си към Марс, Венера, Сатурн, Юпитер, най-после и към Слънцето и се постарайте да разберете, какви са отношенията между тях. После, запитайте се и си отговорете: Защо една от най-големите планети, Юпитер, е поставена между Марс и Сатурн. И най-учените астрономи не могат да отговорят на този въпрос. Как мислите, ако се пренесете на Венера, ще имате ли по-добри условия от досегашните ? Учените астрономи казват, че само на земята има живот. На Венера и на другите планети нямало живот. Защо е така, и те не знаят. Това са учения и заповеди человечески. Според мене, това е мнение на няколко учени; то не е абсолютна истина. Който иска да разбере самата истина, трябва да отиде на Венера, сам да провери, има ли там живот, или няма. Ако един от тези учени отиде на Венера и се върне оттам, той ще разказва своите наблюдения, но никой няма да му вярва. Който слуша, ще каже: Липсва му нещо, дъската му хлопа. Обаче, ако същият учен наблюдава чрез телескоп Венера и каже, че там няма живот, всички ще му вярват. Ако каже, че Слънцето е огнено тяло с висока температура, всички ще се произнесат за него, че е учен, че разказва за последните открития на науката. Това още не е наука. – Кой е ходил на небето, да знае, как са работите там? – Ами когато Христос се възнесе с тялото си пред своите ученици, къде отиде Той? Някои казват, че отишъл при Бога, при Отца си. Други казват, че както Го видели ангелите да слиза и възлиза нагоре, така пак ще слезе на земята. Някои пък казват, че е грешно да се говори за такива работи. Кое не е грешно ? Да се мисли като вас ли ?

Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте това учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." – Защо отиде Христос на небето? – Да разбере нещо за новата земя, която сега се устройва. Той искаше да види новата земя, която Бог създава за своите възлюбени. От 2000 години Христос изследва новата земя – новият Йерусалим, дето ще се

преселят праведните. Това означава стихът: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие."

Казвате: Това учение още не е доказано. – Фактически то не може да се докаже. Колцина видяха възнесението на Христа? – Само няколко от учениците Му. Едни повярваха, а други се усъмниха в това. Голямо е човешкото съмнение. Някои се запитват: Възнесе ли се, наистина, Христос, или това беше илюзия? Тогава и аз питам: Ти наистина ли живееш, или това е илюзия? Ти наистина ли се храниш, или това е илюзия? Ако те лишат от чувствителността на твоята ръка, или от възможността да виждаш, да чуваш, да вкусваш, как ще докажеш, че ядеш? Значи, вие живеете в един илюзорен свят. Животът ви е пълен с илюзии. Има философи, които вярват само на това, което пипат, виждат или чуват. Някои отиват до крайност: от много философстване са дошли дотам, че преди да си легнат, пипат леглото си, близките предмети, най-после и себе си, и като се убедят, че всичко това съществува, лягат си спокойно да спят. Като срещнат някой свой приятел, пак ще го пипнат, за да се убедят, че той съществува. Вяра е необходима на човека.

Съвременните хора трябва да имат положителна философия, да стъпват на здрава основа. Иначе, ще се намерят в положението на онази малка ябълка, за която. се говори в един окултен мит. Това се отнася до епохата, когато дърветата и растенията били интелигентни и могли да говорят. Малката ябълка срещнала един адепт и му казала: Искам да ме посадиш на хубаво място, дето намериш за добре. Той се съгласил да изпълни желанието й. Занесъл я на едно високо планинско място и там я посадил. Тя го запитала: Мога ли да стана голяма като планината ? – Можеш. – Мога ли да стигна до Слънцето ? – Можеш. Тя разбрала думите му буквално. Расла, порасла, стигнала 10 метра височина и повече не се издигнала. Като видяла, че не е висока като планината и не могла да стигне Слънцето, ябълката казала на адепта: Не съм доволна от тебе. Ти не издържа на обещанието си. Както виждаш, аз не съм нито като планината висока, нито мога да достигна Слънцето. – Каквото искаш, това ще направя – отговорил адептът. Той извикал един дървар и го накарал да отсече ябълката. После да запали огън и да я изгори. Ябълката изгоряла и се превърнала в дим и пепел: димът стигнал до Слънцето, а пепелта се разстлала по планината. – Доволна ли си сега ? – запитал я адептът. –Сега съм по-недоволна от тебе. Върни ме в първото положение. Разбрах, че смисълът на живота не е в големите неща. Предпотопните животни и растения бяха големи, но нямаха интелигентност. Казвам и на ябълката, и на вас: Смисълът на живота е в изпълнение волята на Бога.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Като ме слушате да говоря, питате: Кажи ни, как трябва да живеем ? – Много просто, бъдете спокойни, не се смущавайте за нищо. Бъдете весели и радостни. – Лесно се говори така, но ние нямаме пари, боледуваме, страдаме. – Забравете всичко. Поне за момент забравете всичко и мислете, че имате пари, че сте здрави. – Искаме да бъдем щастливи. – За да бъдете щастливи, трябва да ви се вземе нещо от това, което имате. Казвал съм ви и друг път, и сега ви казвам: Има ангели, които са готови да сменят своя живот с вашия. Как мислите тогава, нещастни ли сте? Вие очаквате щастието и спасението си някъде отвън,

без да подозирате, че това зависи от вас, от вашия ум. Бог е във вас и, ако само за момент повярвате в това, Той ще ви се открие, ще ви даде всички възможности и условия за развитие. – Ако Бог ни се открие, ние трябва да се откажем от живота си, от своите близки и приятели. – Това е неразбиране на живота. Да познаеш Бога, и Той да ти се открие, това е най-голямото благословение за тебе. Ще живееш между близките си, ще работиш с тях заедно и ще се ползуваш от светлината, която Бог ти е дал. Това значи, да намериш истината, която освобождава. Вие седите със своята пръчица всред природата, наблюдавате камъните и дърветата и не знаете, какво да правите. Природата е жива и разумна, пълна с интелигентни същества. Ако знаете техния език, ще влезете в разговор с тях, и те ще ви услужат. – Възможно ли е това? – Възможно е, но трябва да владеете едно изкуство. Какво прави великият цигулар? Той говори на човешките души, и всички го разбират. Беден ли е този човек? Ако изпадне в чужд, непознат град, той ще се спре пред една градина, ще отвори цигулката си и ще засвири. Щом започне да тегли лъка по струните, всички минувачи ще се спрат. Всеки ще извади нещо от джоба си и ще тури в неговата чинийка. После ще засвири хора и танци, и всички ще заиграят. – Защо играят тези хора? – Защото цигуларят говори на езика на техните души, и те го разбират. Природата си служи с различни методи. Когато иска да помогне на човека, тя го поставя актьор в някоя класическа пиеса и ще - не ще, той започва да играе. Кой човек не е играл ? И вие сте играли. Докато играехте, бяхте добри хора. Щом престанахте да играете, изгубихте радостта и веселието си. Няма по-хубаво нещо от играта. Докато учи и работи, човек играе музикално. Това е Божествена игра. И наистина, докато цигуларят тегли лъка по струните, работите му вървят добре. Щом престане да свири, всичко му тръгва назад. Трябва да знаеш, как да свириш и да играеш. Ако знаеш как да говориш и да управляваш езика си, живата природа ще ти отговори. Тя е много отзивчива; даже на камък да седнеш, хлябът ще дойде. Ако говориш разумно, здрав ще бъдеш. За разумния всичко е постижимо. Неразумният, като заболее, търси помощ отвън. Защо някой се лекува мъчно ? – Защото разумната природа очаква деня, когато той ще повярва. Всичко зависи от вашата вяра. Христос казва: „Да бъде според вярата ви!" Аз прибавям: Да бъде според вашата любов, според вашата надежда, според вашата разумност. Какво ви липсва, за да бъдете весели ? Ще кажете, че има нещо, което ви липсва. – Не, нищо не ви липсва. Още днес зачеркнете всички заповеди и учения, обърнете нов лист и дайте простор на Божественото в себе си. Хиляди години сте живели в човешкото. Светът е пълен с инвалиди, резултат на човешкия живот. Ако не дадете път на Божественото в света, инвалидите ще се увеличават, но няма да се намаляват. Ако не възприемете Божията Любов, няма да разрешите въпросите в живота си.

Христос казва: „Бог не може да се излъже." Външното почитание не може да ви спаси. Обърнете се вътрешно към Бога. Не казвам да мислите като мене. Мислете според любовта, вложена във вас. Всички, ние, сме работници в света и трябва да подемем великото Божие дело. Работете безкористно, а не като онзи цигулар, който още със започването да свири, мислел само за пари. Като започне да свири, той трябва да се обърне към Бога и да Го пита, свири ли по новия начин – по закона на любовта. И да е

свирил някога за пари, сега трябва да се откаже. Той трябва да приложи волята си, за да познае силата на Божията Любов. Как се познава, че той свири по новия начин? – Достатъчно е да влезе в един дом, дето членовете се карат и бият помежду си, и да засвири. Ако всички утихнат и започнат да се вслушват в неговата музика, той е майстор - цигулар. Ако ораторът иска да опита силата на своето красноречие, нека влезе между хора, които постоянно се карат. Ако караницата престане, той е добър оратор, Ако младата жена иска да знае, каква майка ще бъде тя, нека събере 20 – 30 окъсани деца, както казват от кол и въже, без майки и бащи, и се заеме с тяхното възпитание, В продължение на един месец, ако тя вложи нещо в тия деца и събуди тяхната интелигентност, тя ще даде ново направление в живота им. Не може ли да направи това, никаква майка не се очаква от нея. Съвременната жена казва: Да ми се падне един богат мъж, ще видите, какво мога да направя. Мъжът казва: Дайте ми една умна, красива жена, да видите, какво мога да постигна с нея. – Тази жена не е за тебе. Всеки живее първо за себе си, после – за другите. Ще дойде някой да те убеждава, че те обича, че живее за тебе. – Не съм видял човек, който да живее първо за другите, а после за себе си. Всеки живее за себе си; всеки се храни за себе си. Да чакаш друг да те нахрани, ще останеш гладен. Като поканя някого у дома си, гледам как той яде. Той се храни съсредоточено и все за себе си мисли. Щом яде за себе си, чувствува за себе си, мисли за себе си, печели за себе си, казвам: И аз трябва да мисля, да чувствувам и да работя за себе си. След като всички научим този закон, ще намерим начин, как да работим за другите.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди чслозечески." Когато се говори на хората за Божественото, всички се страхуват. Те мислят, че Божественото ще подрони основите на човешкото. Те не знаят, че човешкото ще рухне и без Божественото. – Защо ? – Защото човек непрестанно расте. Колкото и да са красиви дрешките на малкото дете, един ден то ще ги смени с по-големи – то непрекъснато расте. Като расте човек, и възгледите му за живота се разширяват. Колелото се върти, и човек ту се повдига, ту слиза. Един ден Бог ще изпрати един от своите ангели на земята със задачата да извика еди-кой си при Господа, да даде отчет, какво е научил на земята. Освен това, от пансиона, в който е живял и учил, има оплакване против него: учителите и другарите му са нещо недоволни от него. Бог иска да им отговори, защо са недоволни. – Няма да отида при Господа! – Щом е дошъл ангелът да те вземе, ще отидеш, въпреки желанието си. – Как ще тръгнем в Божествения път? Имаме работа на земята, трябва да я свършим. – Чудно нещо! Какво прави майката, като дойде смъртта да я вземе ? – Щом я види, тя й пристава, забравя, че има мъж, деца и тръгва след нея. Значи, като дойде смъртта, всичките работи на човека се оправят. Като дойде Бог, тогава човек отлага часа, иска да свърши всичките си работи. – Не, и на Бога ще пристанеш. Ако майката напуща дома си и тръгва със смъртта, защо по същия начин да не отиде и с Бога ? Лошо ли е, ако жената доброволно, по любов напусне дома си и тръгне с Бога? Който не разбира учението ми, ще изопачи тази мисъл и ще каже: Тази жена се наситила на мъжа си, търси друг, а за оправдание казва, че тръгнала след Бога. – Не е така. Жената напуща дома си от любов към Бога и казва на мъжа си: Не ме интересува вече никакъв мъж. Отивам с Бога, на Него да служа. Зная, че

ти ще се грижиш за децата, както аз се грижих за тях. Един запасен офицер ми разказваше една опитност от своя живот. Жена ми ме напусна за един месец. Аз останах сам, с децата, на които правех различни играчки – забавлявах ги добре. В това време направих доста преобразования в къщата си. Като се върна вкъщи, жена ми остана доволна от всичко, което направих. Аз й казах: Когато пожелаеш, можеш пак да ме напуснеш. Този месец беше най-щастливото време в моя живот. Същият офицер ми разказа друга опитност, която имал през време на междусъюзническата война със сърбите. В едно голямо сражение паднали убити много български офицери и войници. След сражението, полковникът извикал офицера и му казал: Иди да извикаш свещеника да дойде веднага да опее и погребе убитите на бойното поле. Офицерът изпълнил възложената му задача: казал на свещеника, че полковникът го вика да опее падналите на бойното поле. Свещеникът отговорил: Сега не мога да дойда, нека утихне всичко, тогава ще изпълня тази за дача. И Христос не може да мине през този огън. – Не, Христос може да мине. Аз ще ти докажа това. Офицерът си казал: Хайде сега на път! Тръгни през тези места, дето огънят е слаб, внимавай да не те засегне куршум и се яви при полковника, да кажеш, какво си направил. Офицерът минал през огъня, без да го засегне нито един куршум и предал отказа на свещеника. Христос може да мине през огъня, а свещеникът не може. Офицерът имаше любов в душата си, затова мина свободно през огъня. Свещеникът, служител на Христа, се страхувал да мине през огъня. Той, който проповядва за Христа, каза: И Христос да е, не може да мине през огъня. В случая, офицерът заслужава похвала. Той показа, че с любовта човек може да мине и през най-големите мъчнотии. Мъчнотиите в живота са картечен огън, през който всеки може да мине. Щом имаш любов, ще минеш през този огън, без да трепнеш.

Турете любовта за основа на своя живот и не се съмнявайте. – Ама любовта не може да оправи живота.

– Не, любовта ще оправи живота. Тя разполага с всички средства и възможности. Разумната воля на човека, т.е. Божественото в него ще оправи света. Бъдете спокойни, не се страхувайте от нищо! Не мислете, кой ще ви гледа на стари години. Забравете всичко, което ви смущава! Забравете старите си години! Живейте като млад човек на 33 години. Мислете, че сте между хора, които се обичат ! На земята няма само хора. Светът е пълен с разумни същества. Слугата на пророк Елисей казваше: „Господарю, ще ни убият, загубени сме! Целият град е обиколен от войска." Елисей се помоли на Господа да отвори очите на слугата му и да види това, което с физическите очи не може да види. Отвориха се очите на слугата му, и той видя цялата гора пълна с въоръжени конници. Следователно, като се отворят очите на хората, и те ще видят, че зад веригата войници, която ги опасва, има друга верига, по-силна и мощна от първата. Трябва ли, прочее, да се страхувате? Ето защо, на вас казвам: Ако нямате вяра, с която да понесете мъчнотиите и да се справите разумно с тях, къде е вашата сила ? Тогава кое ви отличава от другите хора?

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." В

бъдеще всички трябва да почитат Бога вътрешно, с онази неизменна, истинска любов и да Му служат непрестанно. Каквото вършите, помнете, че сте под зоркото око на Бога. Изпълнявайте Божия закон. Подчинявайте се на всички закони, които са в съгласие с този закон. – Какво да правим със законите, които са в разрез с Божия закон? – Там сте свободни. Длъжни сте да изпълнявате само Божия закон. И аз се подчинявам само на Божия закон. Ако в България имаше десет души, които се подчиняват абсолютно на Божия закон, мислите ли, че щеше да бъде зле на българския народ ? Аз съм ви казвал и друг път: Нашият живот зависи от небето. Следователно, няма от какво да се страхувате. – Да воюваме ли? – Може да воювате, но ако три-четири години не падне капка дъжд и няма плодородие, как ще воювате? Ако всяка граната се пръсне преди момента, в който трябва да стане това, как ще воювате? Днес не оръжието ще заповядва, но умният, силният човек, зад когото стои живият Господ. Той ще пусне своя силен електрически ток, и всички хора ще паднат с лицето си на земята. Не ще успеят да вдигнат нагоре ни ръце, ни крака – всичко ще забравят.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески." Време е вече хората на 20 век да обикнат Господа по нов начин. Любовта да бъде закон за всички! Само тогава Христос ще ви се изяви, ще ви бъде истинска подкрепа в живота. Ако небето е на ваша страна, кой може да бъде против вас? Това са общи заключения, които могат да се приложат във всеки дом. Чрез тях мъжът и жената ще бъдат щастливи; братята и сестрите, слугите и господарите също ще бъдат щастливи. Всички хора могат да бъдат щастливи.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески." Време е да приложим Божия закон, да отхвърлим всички човешки учения, заповеди и предания. Тогава ще дойде новата епоха. Иде вече тази епоха в света! Има хора, които служат на живия Господ, на Неговия велик закон. Този закон ще донесе мир, разбирателство между народите. Ще стопи омразата и делението, което сега съществува между хората.

Какво се иска от сегашните жени и мъже? Жените трябва да отдават нужното почитание на мъжете си, а мъжете да бъдат нежни към жените си; сестрите да отдават нужното почитание към братята си, а братята – своята нежност към сестрите си. Щом тези отношения се внесат между хората, те стъпват вече на нова основа. Нова наука, нова култура е нужна за бъдещите поколения.

9. Беседа от Учителя, държана на 11 май, 1924 г. София.

*Забележка: "Матея 15:9" преместен в началото на текста.
Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_05_14 Четирите проекции
лекция пред общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ ПРОЕКЦИИ

Тайна молитва

Прочете се резюмето на темата „Аз и Отец Ми едно сме".
Прочетоха се някои от работите върху темата „Защо човек е недоволен?"
Защо човек е недоволен? Какво е най-краткото определение на недоволството? Кажете го с три думи. Кои са причините за недоволството? Лошо ли е човек да бъде недоволен? Пишете за следващия път върху темата: „Лошо ли е човек да бъде недоволен?" Вие трябва да разбирате този въпрос малко по-обективно, а не материално.
Този кръг (фиг. 1) е една определена величина в Природата, образувана от безбройното число кръгове, които съществуват. Животът на човека е един определен кръг. Линиите AB и CD представляват сили, които подтикват този кръг към действие. Първата сила AB разделя кръга на човешкия живот на две части; втората сила, която означаваме с CD, е в противовес на първата. И тя разделя кръга още на две части. Кръгът е разделен значи на четири равни части. Тия четири равни части на кръга означават четири велики фази, през които минава човешката душа: физическия свят, Астралния свят, Умствения свят и Причинния свят. При сегашните условия човек използва само една четвърт от този кръг. Тия четвъртини означавам с числата 1, 2, 3, 4. Значи вътрешността на човешкото съзнание се отнася както 1 : 4. За обяснение на това аз няма да се впущам в математически подробности, но вие трябва да ги знаете. За да разбирате окултната наука, вие трябва да сте запознати добре с математиката. Всеки от вас трябва да разбира тия факти, които математиците учат, и след туй да пристъпим към по-високо разбиране на живота, към живата математика. Например в геометрията има две проекции, наречени синус и косинус. Математиците наричат косинус тази линия, която съвпада с радиуса, а отвесната линия наричат синус. Имайте предвид, че кръгът е една проекция на сили, проекция на четвъртото измерение. Четвъртото измерение е силово движение във всички посоки. Туй движение е във всички посоки, затова там ще срещнете най-голямото противоречие. Някои от вас може да се заблудят, да мислят, че туй движение е навън. Не, то е вгънато навътре, към центъра. Следователно този център, който се вижда в кръга – това е една вечна спирала, една проекция на сили. Кръгът е проекция в нашия триизмерен свят. Следователно косинуса аз наричам почва на живота, а синусът представлява растението, семето. Щом едно семе се посади в почвата, тя започва да обеднява, а животът на семето се уголемява. Когато почвата обеднява, човек расте. Докато обкръжаващата среда не обеднее, човек не може да израсне. Когато пък обкръжаващата среда забогатява, това показва, че хората обедняват. В туй отношение тялото може да го вземете като почва, в която душата расте. Тялото е косинус, а душата и умът, които растат в него, са синус. Да видим сега дали законът е верен. Щом благоутробието на човека расте, неговият ум спира. Туй показва, че почвата забогатява. Този човек минава през синуса и стига до п, до

своя център. Оттук почвата постепенно се смалява. Косинусът е изражение на силите, които работят. Когато тия сили влязат в индивидуалния живот, почвата започва да обеднява, докато синусът се съедини с радиуса и даде плод. Ако животът даде навреме своя плод, той минава вече в Астралния свят. Във физическия свят няма условия да расте животът. В Астралния свят е обратното: синусът, или животът, се смалява и човек започва да остарява, а косинусът се увеличава. Тази почва не е на физическото поле. След като човек мине двете четвърти от кръга, този процес се сменя. Той влиза в Умствения свят и най-после идва в Причинния свят. Оттам отново започва пак същият процес, но в нова форма.

Сега, ако вие бихте разбрали живота в неговата пълнота, тия два процеса, на материалния и на духовния живот, ще съвпаднат – те са еднакви. Както човек расте във физическия свят, така расте и в Умствения свят. Както човек се развива във физическия свят, т. е. какъвто материал там съгражда, такъв ще бъде и неговият ум. Затуй първо вие трябва да имате здраво тяло. То е почва. Някои от вас казват: „Защо ми е тяло?“ – Почва е. Това тяло дава материал на вашия ум да работи. От тази почва ще излезе най-хубавият плод на Умствения свят. Ако имате хилаво тяло, значи имате хилава почва. Някой казва: „Аз съм нервен.“ Нервният човек е без почва, в него почти всичката почва се е превърнала в динамически сили. Той иска всичкият свят да му се подчинява. Той иска да запали света от единия край до другия и никого не може да търпи. Не, на физическия свят материя трябва да имаш, почва трябва да имаш. Ще търпиш! Някой казва: „Не мога да търпя.“ Има ли човек, който може да търпи? Не мисли, че само ти си нервен. Всички хора са нервни. Кой няма тия динамически сили. Нервността е един малък порок. Хубаво е, че имаме нерви, но тия нерви трябва да се контролират. Всичките високоорганизирани хора трябва да се радват, че имат нервна система. Какво му трябва на нервния човек? Забележете, че животът започва с магнетизма. Косинусът на тази окръжност означава едно магнетическо течение, а синусът – електрическо течение. Следователно, когато животът завърши един цикъл до точка п, всичката енергия става електрическа, човек е в едно напрегнато състояние. Някой път, като не знаем този закон, когато човек е складирал тази енергия, ние отидем при него, бутнем го, запалим тази енергия и предизвикаме един взрив. Ние ще направим същата погрешка, ако вземем ябълчно семе и го насадим в малко пръст. По този начин ти предизвикваш един взрив. Това зърно изисква почва, не го лъжи. Туй дърво после ще ти създаде едно нещастие. Ти ще го умориш, но и ти ще умреш. Ти ще бъдеш отговорен за неговия живот.

Така и вие събуждате известно желание в себе си, но трябва да разбирате този основен закон за отглеждане на желанията. Всяко желание в човека е семе. Ако възбудите едно желание и го турите в една паничка, вие сте отговорни пред Божествения закон. Някой казва: „Аз имам желанието на ябълката.“ Имаш ли такова желание, направи си някой голям джобур или някоя голяма каца и там посей семето. Ако имаш паничка, тя е добра само за някое малко растение. Създадеш ли желания, които не можеш да отхранваш, Природата ще те хване за ухото. Тя не обича лъжите. Ти ще излъжеш туй семенце, но то не може да расте в тази паничка. Ако ти посадиш някой дъб в една паничка и му кажеш: „Аз ще ти дам условия за растене“, ти вече си го излъгал. Де ще го посадиш в тази

паничка? Де ще се развива той. Сега вие, па и целият свят, минавате за големи философи. От тази именно ваша глупава философия страдате. Защо? Защото най-великите ви желания са посадени в малки панички. Виждам някога – някой турил любовта в една малка паничка и казва: „Учителю, моята любов може ли да израсне?" Казвам: не може да израсне. Любовта не изисква паничка, но изисква много голям джобур. В тази чашка никаква любов не може да израсне. Някой казва: „Ами най-малката любов не може ли да израсне в тази паничка?" Най-малката Любов вие не може да я съберете и в най-големия световен джобур. За израстването на най-малката Любов се изисква едно всеобемащо слънце. Някой път искате да турите Любовта във вашето сърце. Колко сърца са разпукани от тази Любов! Вие, при вашите условия, не може да посадите Любовта в сърцето си. Ако я посадите, тя ще разруши сърцето ви. Някой казва: „Аз със сърцето си любя." То е тъй, но вие сте чудни във вашите разсъждения. Хората казват, че Слънцето изгрява и залязва. Вярно ли е? Учените хора ни убеждават, че то никога не изгрява и не залязва, но въпреки това ние казваме, че Слънцето изгрява и залязва. Кое е вярно сега? Действително Слънцето изгрява и залязва и действително Слънцето не изгрява и не залязва. Кога изгрява? Кога залязва? Когато Земята се е създала и е започнала да се върти около оста си, Слънцето е започнало да изгрява и да залязва. Когато Земята е била в първообразно състояние, Слънцето никога не е изгрявало и залязвало. Там, дето има гъста материя, има изгрев и залез.

Процесът на изгряване и залязване е процес само на нашия ум. Онези, които се занимават с концентрация на своята мисъл, са минали през следните любопитни наблюдения. Човек посред ден може да концентрира своята мисъл, може да мине от един свят в друг и Слънцето в него изчезва. Той се намира в най-голям мрак, той не вижда Слънцето. Така могат да минат 5-10 минути: човекът усеща в себе си едно непреодолимо движение, стреми се към един Център, някъде към Слънцето. След 10 – 15 минути започва да вижда една Светлина във вид на зора и пред него се явява пак Слънцето, но туй Слънце не е това, което изгрява на нашата Земя. Питам: как ще примирите този факт? Значи, като казваме, че Слънцето изгрява и залязва, това е процес само на мозъка. Сега аналогично на туй наблюдение извеждаме във физиката закона за отражението. Образите на предметите се отразяват в очите в обърнато положение, но ние не виждаме предметите в обърнато положение, а ги виждаме прави. Физиците казват, че според туй впечатление, което приемаме с очите, трябва да виждаме всичките хора все с главата надолу, обаче ние не ги виждаме така. Физиците обясняват причината за това нещо. Онези от вас, които искат да се занимават с този въпрос, могат да го проучат. Всъщност, когато образите се получават в обратното положение, с главата надолу, в реалността така ли е? Не, само отражението е такова. Следователно само по отражение на нас ни се вижда, че Слънцето изгрява и залязва. В действителност образите и предметите се виждат прави. И тъй, когато тялото се смалява, умът се увеличава, когато умът се смалява, тялото се увеличава – имаме обратен процес. Когато сърцето се увеличава, Причинният свят, душата се намалява, т. е. не се проявява. Когато сърцето се намалява, душата се увеличава. Когато тялото се увеличава, умът се намалява. Когато умът се смалява, тялото се увеличава. Когато чувствата се увеличават, душата се намалява. Когато чувствата се смаляват, душата се

увеличава. Това са закони в Природата. Следователно, когато усещате по някой път, че вашето сърце се е стеснило, вие трябва да знаете, че нищо не сте изгубили. Чудни сте! Някой казва: „Аз изгубих сърцето си.“ Не си го изгубил. Твоето сърце се е смалило в микроскопическа сянка, но твоята душа се е разширила, тя се проявява. Ако чувствате, че сте изгубили ума си, това значи, че енергията ви е минала във физическото ви тяло. Следователно тази енергия само се е видоизменила.
Нищо не се губи в Природата. Ако вашето тяло се развива нормално, умът ви ще се прояви. Когато един Дух се въплъщава на Земята, той най-първо изгубва ума си. Всичките малки деца са изгубили ума си. Те врякат, плачат, не им стига умът как да мърдат ръцете си. Те не могат да се нахранят. Някое от тия деца е било някой философ, някой учен човек, който е учил целия свят, а сега е при майка си – не му стига умът как да си отвори устата. Туй е факт! Защо е така? Защото този учен е вложил всичките си умствени енергии в тялото. Всичко туй е създаване. Той си гради къща. Някой път казваме: „Аз не искам къща, не искам да бъда материалист.“ Какъв искаш да бъдеш? Ако не станеш материалист, не можеш да станеш умствен гений. Материята е необходима като средство, за да повдигне вашия ум. Аз искам да придобиете едно правилно схващане за материята. Тя представлява обмяна, смяна на енергии: физическият свят може да се смени с Умствения. Астралният свят може да се смени с Духовния. И когато тази енергия се сменя, не трябва да ви текат по четири реда сълзи. Вие тогава казвате: „Аз не вярвам в Господа.“ Смяна става! Падат листата на дървото, за да се явят пак идущата година. Ако вие спазите същите условия, по същото време отново ще изгрее Слънцето. Вие ще започнете да никнете, да растете отдолу и на края на лятото ще дадете плод. Няма какво да се плашите. Сърцето пък е дете на душата – тя е почвата за него. Такъв е законът. Ние сме индивиди, растем в косинуса. Следователно, когато почвата се смалява, тия енергии влизат във физическото тяло на индивида. Синусът, като достигне радиуса т, започва да намалява в обратна посока и тогава сърцето започва да расте, т. е. индивидуалността на човека започва да се проявява в Астралния свят.
Това нещо става периодически в живота. В новата раса, която ще дойде в следващата епоха, ние ще минем в числото две. Досега ние слизахме от горе на долу, а отсега нататък отиваме от ляво към дясно. С това движение ще започне Новата култура на сърцето. И тогава ние трябва да пожертваме всичко. Когато казвам, че човек трябва всичко да пожертва, вие не разбирате това нещо. Ти ще пожертваш всичко, за да израсне сърцето ти, понеже силите на това сърце ще дойдат да работят за душата ти. Туй е един процес. Ти не трябва да плачеш. Някои казват: „Ти трябва да пожертваш душата си за своите ближни.“ Аз ще ви кажа един афоризъм: „Когато нахраниш едного, ти нахранваш всички; и когато откажеш прехраната на едного, ти отказваш прехраната на всички.“ Аз ще ви докажа туй. Това е една непонятна мисъл, нали? Ето в какво седи тя, ето какво подразбира. Стомахът е един. Щом нахраниш стомаха, ти нахранваш и милиардите клетки. Чрез един уд ти нахранваш дробовете, мозъка; изобщо на всички удове стомахът дава храна. В морално отношение е същият закон. В Астралния свят – също. Дойде един човек при вас, и аз ви казвам: ако ти нахраниш този човек, ще нахраниш целия свят. В Астралния свят ти си по-голям човек, отколкото във физическия. Там си грамаден, не си

тъй дребнав, както си тук. Ако съберете всичките физически хора на Земята в едно, от тях ще направите един астрален човек. Всичките хора, колкото милиарда и да съществуват на Земята, като ги съберете в едно, ще дадат един астрален човек. А пък като съберете всичките астралци в едно, ще направите един умствен човек. Ако съберете всичките умствени хора в едно, ще направите един причинен човек. Такъв е законът. Тогава казваме: ако нахраниш един астралец, ти ще нахраниш всичките. Туй означава жертвата на душата. И всички тия афоризми и противоречия, които изглеждат невъзможни, при известни условия са възможни. При какви условия? – При тези, които Природата е създала. Всички неща са възможни, но не на физическия свят. Те са възможни някъде: или в числото 1, или в числото 2, или в числото 3, или в числото 4. В целия кръг всичко е възможно, но не и в едната четвърт. И тъй, ето защо телата ви трябва да бъдат чисти.
При сегашната еволюция, в която се намира Земята, има изоставена инертна материя на същества, минали преди нас. Хората са всмукали много от тази инертна материя. Те трябва да се освободят от тази материя, да гледат да я изхвърлят. Тя е причината за сегашното падение на хората. Тя е, която създава страданията им. Вие сте чувствали в себе си, като че нещо ви души, мъчи ви, иде ви дори, ако ви е възможно, да разрушите целия свят. Това се предизвиква от инертната материя във вас. В нея са вложени мислите, желанията на миналите векове. Тази материя трябва да се одухотвори. Затова Божествената енергия трябва да дойде да работи в нас. Само Божественият Дух разбира законите, по които може да преорганизира тази материя. В Него се съдържат соковете, но трябва да се посадят в нея ред мисли, желания и пориви на душата, които да могат да се преработят тъй, както се преработва торът в земята. Същият закон, същото отношение съществува и тук. Ние имаме само една наука. Някой път вие искате да възпитате някой човек. Туй възпитание, както аз го зная, е дресировка. Затова досега то не е дало никакъв съществен резултат. Обаче то ни е създало по-добро разбиране. И то е печалба.
Опитността, която сме придобили, вече се наследява. За в бъдеще, който няма тази опитност, не може да се развива. Не мислете, че нищо не сте придобили. Всичко придобито е едно богатство на живота ви. Като влезете в Астралния свят, тогава ще започне вашата истинска култура. Досега вие сте се занимавали само с тялото, със следствията на нещата. Не смесвайте процесите на душата с процесите на сърцето.
Душата трябва да обеднее до известна степен, за да се обърне в почва, та да се организира сърцето, да се облагороди, защото плодовете на сърцето трябва да влязат в Божествената житница.
Аз ви говоря за Космическия човек. Туй, което е вярно за целия Космически човек, е вярно и за всеки едного от вас. Вие, като проучвате този закон, може да си послужите с него във вашето развитие.
И тъй, всяка четвърт от кръга е цял кръг. Той е проекция. Втората четвърт е проекция от четвъртото измерение. Третата четвърт спада към петото измерение, а четвъртата – към шестото измерение. Това са проекции на по-висши светове от нашия. Като проекции те ни се виждат другояче, не можем да си ги представим просто. Ако мислите, че целият живот се изразява само във физическото тяло, може да попаднете в една погрешка.
Първата четвърт представлява първите седем години от живота и се занимава с

физическото тяло. Втората четвърт представлява вторите седем години и се занимава с астралното тяло. Третата четвърт представлява други седем години и се занимава с мозъка. Последната четвърт представлява пак период от седем години и се занимава с причинното тяло. След това пак се повтаря същият процес. Тъй щото на всеки седем години енергиите в човека се трансформират. При това тия седем години пак имат подразделения по месеци. Общият процес е развитие на тялото, но същевременно се развиват обективният ум, наблюдателността, както и другите способности. За всичко това обаче се изисква цяла вечност. Не се обезсърчавайте! Ако някой път станат пертурбации в сърцето ви, печели душата; ако има пертурбации в душата ви, печели сърцето. Душевните пертурбации ни дават идеи. Ако забележите известна дисхармония в душата, сърцето печели. Ако има дисхармония в тялото, умът печели. Не говоря за заболяването, но за онази вътрешна дисхармония, която се явява. При тия пертурбации или тялото печели, или умът печели. Тъй щото вие трябва да си разяснявате разумно ония естествени процеси, които стават във вас. Някой път вие се уплашвате, когато стане във вас една малка пертурбация. Тогава някой дойде и ми каже: „Изгубих вяра, не вярвам вече в Бога." Това е лъжливо схващане. Туй, което човек има, не може да се изгуби. Човек може да се спъне, но да се изгуби – никога.
Има окултисти, които казват, че ако човешката душа не се развива правилно, ще се върне в тринадесетата сфера долу: ще дойде в Божествените корени и ще се разруши. Питам: тия адепти ходили ли са в Божествените корени, та да видят как става това. Туй са теории. Не искам да споря с тях, но казвам, че това са техни заблуждения. Има такива процеси наистина, но не са тъй, както те ги представят. И мъчение има, но то не е такова, както се представя. Има и Рай, има и Ад, но и Раят не е такъв, какъвто хората си го представят. Рай и Ад има и в малък размер, и в голям размер. Те не са такива, каквито хората си ги представят. Адът и Раят са два противоположни полюса. Те извършват една велика служба в живота. На Рая съответства Адът, на радостта съответства страданието, на Светлината съответства тъмнината, на злото съответства Доброто. Питам тогава онези, които казват: „Как така Бог, Който е съвършен, е допуснал злото в света?" Злото е излишъкът на нашето развитие. Онази материя, която е останала недиференцирана, която не може да се одухотвори в нас, тя е започнала да се разлага и да ферментира. Тя именно е образувала злото. От нея започва да се формира един нисш живот, без разум. Следователно тази инертна материя ни спъва. Някой път си неразположен, неверие имаш, съмнение, готов си да отмъщаваш – инертна материя има в тебе. Защо? – Морков си ял. Турете един малък морков в стомаха на някой, който не вярва, ще видите как ще се почувства. Един от учениците ял морков, пил чай, но цяла нощ се въртял: не може да спи, умира от болка. Излекувахме го, но тази материя трябваше да се изхвърли навън, иначе пискане, охкане щеше да бъде. И то от такова малко парченце. Казвам: тази инертна материя не може да се възприеме – тя е морковът, който произвежда това нещо в стомаха. Има и друга инертна материя, която не може да се изхвърли по тия естествени начини. Някой път казвате: „Запали ми се главата, ще се пръсне от болки!" – Рициново масло вземи! Чрез всички тия средства: студени бани, топли бани на краката, разтривки – нищо не минава. Я вижте онзи мъж, който е изгубил жена си: разправяйте му, каквото искате –

той е непримирим, казва: „Отиде тя!“ Той е изгубил нещо и никой не може да го излекува. Предлагат му да го водят на театър, на забавление, да яде, да пие: нищо не помага – жена му я няма. Не иска да яде. На театър да отиде – не. Всичко му е тъмно, мрачно, защото му липсва нещо: изгубил е основното – разумната сила в живота си. Вие някой път не оценявате вашите приятели, но след време ще оцените каква стойност има и най-лошият приятел, когото имате. Той ви е донесъл несметни богатства. Сега вие казвате: „Как срещнах този несретник?“ – Не, един ден ще познаете закона. Най-лошият ви приятел ви е допринесъл несметно богатство. Такова богатство ви е допринесъл той, че ако продадете и цялата Земя, не бихте могли да му се отплатите.
Такива големи философи сте вие на Земята, че винаги сте недоволни. Вие сте недоволни, понеже знаете много. Като можете да обясните всичко, вие сте недоволни, че няма други философски въпроси, които да разрешавате. Всеки един от вас мисли, че всичко е разрешил. Изпъчи се, казва: „Аз зная това.“ Знае го, но като го заболи коремът, не знае как да се лекува. Дай му малко страдание – не може да се справи. От Невидимия свят всеки ден трябва да ни пълнят главите, но ние не искаме да ни убедят, не се поддаваме. Не че не знаем, но не мислим правилно. Имаме оптическа измама, не виждаме нещата в тяхната естествена величина, заблуждаваме се. Виждаме една малка мравя, представя ни се като цял вол. Казвам: това не е вол, мравя е. „Как мравя, аз виждам, че е много голямо нещо.“ Всеобщата война в Европа се дължи на тази инертна материя, на туй течение, което обхвана човечеството. Сега пък ще минем в друга вълна. Ще се потопим в нея тъй, както в Черното море. Ще се стягате, да бъдете готови. Земята ще нагази тази вълна и ще престои в нея може би ден, два, три, четири, десет, година или най-много десет години. Повече от десет години няма да минат. Ще зависи от това, какво ще бъде съчетанието на този пояс, в който ще влезем. Максимум десет години ще отнеме на Земята, докато мине тази вълна. Хора, които са по-високо организирани, я чувстват тягостно.
Вие сега ще се изпоплашите, ще кажете: „Виж какво казва Учителя!“ Никъде няма да влезем. Това е в реда на нещата. Земята минава в тоя пояс, ще мине през тази вълна и ще замине. Ако вие запазите нужното равновесие, това ще ви причини полза, нищо няма да изгубите, затова трябва да бъдете готови. Тази вълна съдържа много енергия. Ако сте готови, ще забогатеете; ако не сте готови, тя ще ви причини известни страдания. Вие ще мълчите – никому нищо не разправяйте. Учените хора ще ви опровергаят. Това са окултни истини. Съвременната наука не може да говори за тях.
Сега малко музика. Ще направя няколко изяснения. Моето желание е да се върнете към чистотата на музиката, защото има тонове, които, ако се пеят съчетано, означават известен чувствен или мисловен стремеж и т. н. Те още не носят добро за човека – това е преживяване. Най-първо ние ще изучаваме природната музика, чистите тонове, които не са покварени. Някой път и между най-приятните тонове има покварени. От съчетанието на известни тонове човек може да се развали. Обикновената музика е предисловие на чистата музика. (Учителя изсвири на цигулката един чист тон, после един покварен.) В тия, покварените тонове, често има трептения, образуват се големи вълни. Когато при пеене гласът на някой човек трепти, това показва, че той се афектира. Не, тонът трябва да бъде прям, изразителен. Когато човек се афектира, той пее за другите. Щом иска да

печели с пеенето, да подкупва, това не е музика. Дето съществува подкуп, има огрешаване. В тия чувства не се изразява никаква чистота. Някои от силните музикални тонове изразяват страст. Когато цигуларят свири със сила, той изразява ония страстни чувства, които са на физическия свят. Мъжете изобщо са носители на сила.
Изпейте упражнението „Тъги, скърби“. В упражнението често се допущат противоположности. Едно упражнение може да се превърне в песен. За да стане песен, трябва да се преработи. Целта на упражнението е концентриране на ума. Вашият ум трябва да бъде концентриран.
Изпейте сега гамата! Знаете ли защо не може да вземете тона ми? Тонът ми е магнетичен, затова онези, у които преобладава мъжкият принцип, не могат да го вземат. Какъв е тонът фа – мъжки или женски? Тонът до е бащата, ре е синът, ми е неговата възлюблена, а фа е вече роденото детенце. Синът е малко по-мек от баща си. Между бащата и снахата няма хармония. Образуват ли акорд ре и ми? – Не могат. Най-първо ще се стремите да вземате чисти тонове. Всеки един от вас нека си изпява гамата. Има песни, в които съчетанието на чистите тонове не е хубаво. Научете се да пеете тия, чистите тонове. Пейте тия чисти тонове само за себе си. Пеете ли ги, вие ще започнете да си подбирате тоновете. Сегашната музика е виновна за характера на хората, защото музикантите са създали много малко класически парчета със син цвят. Сегашните музикални парчета имат зелен, портокален, жълт, рядко ще срещнете парче със син цвят. В съчетанието на тоновете сега преобладава повече червеният цвят. Червеният цвят действа повече на чувствата, на афектациите. Има някои парчета със син цвят и щом човек ги слуша, те го отнасят от този свят, в него се зараждат най-възвишени състояния. Щом излезе от концерт, човек трябва да направи едно добро. Някои говорят за класическа музика, но за нея трябва много силен гръбнак. Много от съвременните музиканти са почти инвалиди, понеже тази музика не мени техните чувства, а развива честолюбие, тщеславие и ред други чувства, резултат на червения цвят. Някой, като пее хубаво, поражда завист в другите. Нека слушат и да се повдигнат. Този, който слуша хубаво пеене или свирене, трябва да бъде благодарен. В него обаче се заражда амбиция и той да пее. Това е резултат на червения цвят.
Аз желая, като пеем нашите песни, да внасяме синия цвят. От вас зависи това. По някой път, като ви слушам, виждам червен цвят, зелен, портокален и се яви дисхармония. Тогава пеенето ви изглежда, като че цепите дърва. Щом дойдете до синия цвят, ще почувствате вдъхновение, ще дойде веселието. Окултната музика започва със синия цвят. Затуй ще се стараете синият и зеленият цвят да бъдат двата преобладаващи цвята в музиката. Жълтият цвят много мъчно се възпроизвежда, по-лесно се възпроизвеждат синият и белият. Синият ще внесе подем, разширение, а белият цвят ще донесе мир. Някои казват успокоение. Не успокоение – то е за умрелите хора, а мирът е за живите хора. Белият цвят ще внесе спокойствие и мир, а синият цвят ще внесе разширение, енергия, чистота на ума и сърцето.
Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Тридесета лекция от Учителя

14 май 1924 г., София

1924_05_18 Да възлюбиш Господа
неделна беседа

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

"Да възлюбиш Господа Бога твоего"*)

Ако днес се зададе въпросът, какво представя същината на човека, ще се получат хиляди отговори. По този въпрос и учените не са на едно мнение. Едни ще кажат, че същината на човека е в мисълта; други ще кажат, че същината на човека е в чувстването, трети – в творчеството, четвърти – че той е дошъл на земята със задачата, да бъде баща, майка, учен, философ, търговец и др. Обаче, това са само думи. Ще кажат за някого, че е гений, за друг – че е талант. Какво означава думата „гений"? Някои влагат в понятието гений такова качество, каквото не съдържа. От гледището на природата, геният е малко дете, което едва започва да ходи. Малките деца минават за гениални. Като се изправи на краката си, малкото дете казва: Открих закона за ходенето. За да не пада, то се старае да разреши закона на равновесието. То е стъпило на една хоризонтална плоскост и се мъчи да държи тялото си в перпендикулярно положение към тази плоскост. В геометрията тези две плоскости – хоризонталната и перпендикулярната – са в покой, а в живата природа са в движение. Ако попаднеш между тях, ти ще подскачаш, както подскача прахът на барабана.
Съвременните хора се страхуват да си зададат въпроса: Съществува ли Бог, и ако съществува, защо трябва да Го възлюбят? – Защо се страхуват? – За да не се разрушат техните илюзии. Други хора се страхуват да се оглеждат в огледалото. – Защо? – Да не би да видят това, което не очакват. Те си мислят, че са красиви, млади, а като се огледат, виждат, че се лъгали. Хората се страхуват, да не би по някакъв начин да се разколебаят техните установени възгледи. Има нещо реално, неизменно в техните възгледи, но повечето от тях ще претърпят промени. Установените неща са като високи планински върхове. Например, Мойсей казва: „Не убивай, не кради, не лъжи." Това са високите върхове на злото, които водят към отрицателния живот. Говори се още за правдата, мъдростта, истината и др. Това са високите върхове на доброто. Говори се за любовта. Но как може да се говори за любовта, като не знаете нейния език? Любовта си има свой специфичен език. При тебе дойде някой и ти говори на български. Казва ти: Аз те любя. Отговаряш: Не те разбирам. Ако те срещне чужденец и ти говори за любов, ще го разбереш ли? Ще му кажеш, че не го разбираш. – Как да не разбираш? Толкова ясно ти говоря. На какъвто език да ти говорят, щом не го разбираш, ще си кажеш истината. Като излезеш вечер и погледнеш към небето, осеяно със звезди, виждаш, че те са ясни, светли, но не разбираш, какво се крие зад тази яснота. Всички неща в природата са в тайна. Погледнеш някого и казваш: Познавам този човек. – Външно го познаваш, но вътрешно, той не ти е познат. Той е космично същество, едно велико владение. На земята той се проявява като шило, което, щом те бодне, казваш: Познавам този човек. – Познаваш го, като шило, но зад него се крие нещо велико. И за нас казват: Виждате ли тия хора? –

Виждате ги като върхове, но зад тях се крият велики, мощни сили, които могат да стъпчат малките човечета. Когато големият, космическият човек стъпи върху една къща, веднага става пожар, земетресение. И Ева, като стъпи на една къща, става същото – пожар. Тя всичко превръща на пепел. Космическият човек говори на хората на свой език. И те му отговарят на свой език. Но двете страни не се разбират.

През време на севастополската война, един френски офицер минавал през едно българско село и понеже бил гладен, обърнал се към селяните, на чисто френски език, и им поискал мляко. Един от селяните му отговорил: Не те разбираме. След дълги обяснения, офицерът взел една чаша за вода и започнал да прави с ръката си движения, като че дои крава. Селянинът разбрал, какво иска офицерът, засмял се и казал: Така кажи, да те разберем! Като говриш на френски, не те разбираме. Следователно, като се намериш пред големия, космическия човек, ще му говориш символично, на негов език, да те разбере. Като направиш движение с ръкатв си, като че доиш крава, всеки ще те разбере. А селянинът се упреква, че простата му българска глава не разбира френски.

Кой създаде това разнообразие на езиците, че хората и до днес не могат да се разберат? Бог ли създаде толкова много езици, или хората? Първоначално, когато хората били разумни и праведни, имало само един език. Значи, хората създадоха голямото разнообразие на езиците. – Кога? – Когато създадоха вавилонската кула. Тогава езиците им се объркаха и те не можаха вече да се разбират. За да дойдат до онова истинско, дълбоко разбиране, хората трябва да възлюбят Господа. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." Като се говори за Господа, някои философи казват: Бог е разумна, мощна сила в природата, която е създала цялата вселена. Питам тези философи: Вие бяхте ли в това време, когато Бог създаваше света? – Не знаем, но предполагаме, че Той е създал света. Ами ако аз кажа, че Бог не е създал света, кое твърдение ще бъде по-вярно? Въпрос е, дали светът е създаден. Той е съществувал всякога, Бог не го е създал. Обаче, в съзнанието на човека се явява въпрос за създаването на света. Бог се проявява в света. Или, светът е отражение на Бога. Той не е зидар, да вземе чука и да удря, да съгражда света. Според хората, създаването на света е механически процес. Те казват: Бог взе пръст, направи от нея човек и му вдъхна дихание на живот. Питам: Кой човек е видял тази пръст? Кой учен я е изследвал, да види, има ли разлика между нея и тази, с която ние работим?

И тъй, щом се заговори за света, човек се натъква на нещо съществено, което не знае, и което трябва да изучава. Всеки може да опита и същественото, и несъщественото. – По какво може да се опитат? – По това, че същественото носи живот, а несъщественото носи смърт; същественото носи добро, мир и радост, а несъщественото – зло, размирие и скръб; същественото носи разумност, а несъщественото – безумие; същественото носи светлина, а несъщественото – тъмнина. Може ли да живееш в тъмнина, а да разрешаваш въпросите на светлината? Въпросите на светлината се разглеждат само в светлина, в никой случай в тъмнина.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Как ще Го възлюбим, щом е казано, че Той живее в непристъпна светлина? Как ще Го възлюбим, когато от детинство са ни Го описвали като страшен, който само наказва хората? – Не говорите истината. За Бога са казвали, че е страшен, но същевременно, че е благ, добър и милостив. Какво ще кажете тогава? Казвам: Страшно е, когато Бог изостави човека. Обаче, благословение е, когато Той го вземе на своя страна. Няма по-страшно нещо за човека, изоставен от Бога. Той се намира в неописуема тъмнина. Това го довежда до отчаяние и той се самоубива. Значи, хората се самоубиват, когато за момент само се почувстват изоставени от Бога. Някой момък се самоубил, защото неговата възлюбена го напуснала. Всъщност, не го изоставила възлюбената му, но Господ го изоставил. Бог е Любов. Следователно, когато любовта те напусне, Бог те е напуснал.

Днес повечето хора живеят само в удоволствия, поради което се натъкват на големи противоречия. Те имат голямо мнение за себе си и мислят, че разбират живота. Навсякъде чувате бащи и майки, свещеници и проповедници да говорят на младите за щастие, да осигурят живота си. Майката казва на дъщеря си: Гледай да се ожениш за богат момък, да живеете добре и охолно. Бащата казва на сина си: Учи, да свършиш добре, да станеш учен човек, да се осигуриш. – Всички учени осигурени ли са, щастливи ли са? Богатите осигурени ли са? Царете осигурени ли са? Няма човек на земята, който да се е осигурил, или да е станал щастлив. – Защо няма щастливи хора на земята? – Защото никой от тях не е намерил същественото в живота. Дето същественото отсъства, там няма живот. – Нали имат знание тези хора? – Те имат такова знание, което не носи живот. Майката носи детето си девет месеца в утробата, но не знае, какви нещастия ще ѝ причини то. Тя не знае, какво се крие в него. Като гледам човека, аз го уподобявам на гърне, което се прави от тесто, пече се, и един ден то се счупва, нищо не остава от него. Българите си служат много с гърнета. Ако искат да сварят боб, леща, коприва, те ги варят в гърнета – там хубаво се сваряват. Гърнето представя външната форма на човека, но човек не е гърне. Той може да живее в колиба, може да живее и в дворец, но същината на човека не е нито в колибата, нито в двореца. Човек може да е учен, може да е прост, но същината му не е нито в учеността, нито в неговата простота. Човек е жива, велика душа, толкова необятна, че изпълва цялото пространство. Когато излезете вън, да наблюдавате небето и да се любувате на звездите, това е, защото душата ви се простира до тях. Ако сте в съгласие с живата природа, ще се свържете със звездите: те ще ви разберат и ще ви проговорят. Малко хора обръщат внимание на звездите. Те гледат на тях като на нещо несъществено. – Кое е същественото за човека? – Да бъде пълничък, червен, здрав. На Гергьовден българите имат обичай да се теглят, кой колко тежи. Претеглят се, запишат си числото и на следната година пак се теглят. Ако теглото им е по-малко, започват да се безпокоят. Казвам: Същината на човека не е в теглото, което ту се увеличава, ту се намалява. Същината на човека е в неизменното, което не се мери на везни. За да се домогне до него, човек трябва да има характер да устоява на всичко. Вижте, какво постоянство има мравката. Тя носи товар, десетки пъти по-тежък от нея, и докато не го

занесе в мравуняка, не отстъпва: пада, става, но не се отказва от товара си. За мравките не съществуват противоречия, нито невъзможни неща.

„Да възлюбиш Господа." Религиозните са дошли до убеждението, че са чада Божии. Обаче, като им се каже, че трябва да възлюбят Господа и да изпълнят Неговата воля, много от тях отстъпват. – Ние правим добрини. - Не е въпрос само в правене на добро. Ще правите добро, но с любов. В този смисъл, доброто е нишка, която съединява човека с Бога. То е контакт на човешката душа с Бога. На научен език казано, доброто е тангентата или - допирателната права на окръжността. Какво представя тангентата, от научно гледище, за нас не е важно.

Ние се интересуваме от нея дотолкова, доколкото можем да я използваме. Важно е, че докато си в кръга на Битието, ти можеш да станеш силен, ако правиш добро. Едно добро дело представя една допирна точка до великия Божествен кръг. Чрез тази точка, именно, ще мине Божествената енергия и ще те повдигне. Колкото по-нагоре се повдига човек, толкова по-лесно разрешава въпросите на живота.

Съвременните хора има да разрешават много въпроси. Всеки ги разрешава по особен начин: младите ги разрешават по един начин, старите – по друг начин. Младите искат да живеят, старите мислят за онзи свят. – Знаете ли, какво представя онзи свят? Били ли сте там? Имате ли писма от вашите заминали за онзи свят? Като замине някой ваш близък в странство, след известно време, получавате писмо от него, праща ви адреса си и желае и вие да му пишете. Всички религиозни говорят за онзи свят, но кой е получил писмо оттам? Дохождат при мене хора, да си кажат скръбта по някой техен близък, който заминал за другия свят. – Имате ли писмо от него? – Нищо нямаме, изгуби се, нищо не знаем, къде отиде. Днес вярващите в целия свят работят за образуване на някакво съобщение между този и онзи свят, да влязат във връзка със своите заминали. Англичанинът Стет, който потъна с парахода „Титаник", трябва да направи съобщение между физическия и духовния свят. – Това ли само ни остава? – Това е необходимо. Като се нареди такова съобщение, голяма част от страданията на хората ще се намалят. – Нужно ли е това съобщение? – То е толкова нужно, колкото и на онзи, слязъл с водолаз на морското дъно, е нужен чист въздух отгоре. – Ами ако няма друг свят? Преди 2000 години съществуваше ли той? Не можем ли да живеем без него? Достатъчен ни е физическият свят. Не ни трябва нито духовен, нито Божествен свят. – Не е така. Божественият свят е извън времето и пространството, затова мислите, че можете и без него. Той е свят извън третото измерение, затова е чужд и неразбран за вас. Според Писанието, тисящи години на земята са като един ден в Божествения свят. От това гледище, двете хиляди години, преди които е живял Христос, могат да се съкратят на два интензивни деня. Това, което става на земята за хиляда години, на небето може да се сгъсти в един ден. И обратно: Това, което става на небето за един ден, на земята може да се разреди за хиляда години. Времето не създава нещата. То само ги хроникира. Времето е било преди човека. Ако ви кажа, че сте живели преди 2000 години, т. е, преди два сгъстени деня, ще повярвате ли?

Ще ме питате, защо нищо не помните. – Защо пияният забравя нещата? И вие не помните, защото сте били пияни. Като изтрезнеете, ще си спомните всичко. Тогава ще се разговаряме. Богатството, страстите, властта са питиета, които опияняват човека. Те притъпяват ума му и той нищо не помни.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Ето един важен въпрос за разрешаване. – Как ще Го възлюбим? – Като влезете в контакт с Него, както допирателната до окръжността. За да направите този контакт, достатъчна ви е само една допирна точка. Тази допирна точка подразбира езика на любовта. Всички хора трябва да знаят този език. Вчера дойде при мене един чужденец, който се интересува, на какво се основава моето учение. Казвам му: Това учение не е мое, то е Божествено и се основава на великата Божия Любов, която обхваща всичко. В нея влизат всички народи, всички общества и хора, като органи на великия Божествен организъм. Растенията, животните също са органи на този велик организъм. Има растения и животни по-признателни и благодарни от човека. Всеки може да направи опит, да провери думите ми. Чужденецът ме пита: Ти направи ли този опит? – Каквото съм направил, това важи за мене. Направи и ти този опит, да видиш, че думите ми са верни. Човек може да се разговаря и с растенията. Направи следния опит. Избери едно плодно дръвче, например, ябълка, и в сухо време го поливай с няколко стомни вода. За да разбереш, че наистина то е признателно, остани известно време при дървото, да видиш, какво ще стане. След няколко минути една хубава ябълка ще падне пред тебе. Като направиш опита няколко пъти, ще видиш, че ябълката всякога пуща по един плод за тебе. Този опит не отнема много време. Вместо да ме питате, що е Бог, вземете стомната и полейте ябълката. Щом изпълните тази задача, все едно, че сте изпълнили волята на Бога. Колкото и да е голяма разликата между тебе и ябълката, тя ще ти покаже своята признателност на опит.

Казвате: Възможно ли е Бог, Създателят на вселената, да се занимава с дребни работи? Ще ни показва признателността на ябълката! – Като срещнеш учен човек, какво искаш от него? Ще го помолиш да ти каже само една дума, която не знаеш. Голям учен е той, но ще спре вниманието си върху тебе. Бог се занимава и с големи, и с малки работи. Хората имат голямо мнение за себе си, а се занимават с дребни работи: карат се за къщи, за ниви, за богатство. Те не знаят, че Бог може да ги събере в черупката на един орех или лешник и ще остане още свободно място. Ето колко са големи! В това положение те са щастливи. При наличността на толкова къщи и имоти, съществува жилищна криза. Друг е въпросът, ако се говори за космическия човек. Само да обиколите този човек са нужни около 36 хиляди години, като се изминава по 300 хиляди км път в секунда. Днес Бог е смалил този грамаден човек във формата на едно малко човече, което може свободно да живее в черупката на един лешник.

Всички хора се питат, какъв е смисълът на живота. Казвам: Когато хората се стопят, т. е. се изгубят, тогава ще разберат смисъла на живота. Така се изгубва всяка душа, заминала за другия свят. В първо време, като се освободи от материята, тя се чувства голяма, необятна,

но веднага я погват неприятелите. Тя започва да бяга и се смалява толкова много, че става невидима и се изгубва в пространството. Тогава тя съобщава на близките си, че няма живот, че нищо не съществува. Такова е състоянието на душите, докато се ориентират. Такива души наричаме „тъжни". За да излезе от това състояние, тъжната душа трябва да си спомни, че тя живее в Бога, че Бог е Любов. Той ще възстанови първоначалната ѝ форма. – Кога ще стане това? – Когато тя възлюби Бога. Същото се отнася и до човека на земята. Докато не възлюби Бога, той ще оре и копае, ще чука камъни. Щом Го възлюби, той ще разполага с всички блага на живота.

Днес повечето хора мислят, че могат да разрешат въпросите си без Бога. Обаче, в края на краищата, те дохождат до заключението, че без Бога нищо не се постига. За да разрешиш въпросите си и да се развиваш правилно, ти трябва да възлюбиш Господа, т. е. да теглиш тангента към Него. Някой се оплаква, че останал сираче, без майка и баща. По-велика Майка и по-велик Баща от Бога има ли? Друг се оплаква, че нямал братя и сестри, нямал и приятели. По-добри брат и сестра от Бога има ли? По-верен приятел от Бога има ли? Когато възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, Той ще отвори вратата си за сираци, бедни, страдащи, изоставени, измъчени и обременени. Всеки може да тегли тангента към окръжността; всеки може да възлюби Господа и да опита Неговата Любов. Като възлюбиш Господа, иди сам в гората да опиташ силата на Неговата Любов. – Ако ме срещне мечка? – Ще се приближиш до нея, ще я помилваш и ще ѝ кажеш една сладка дума. Тя ще те погледне мило и ще си замине. С това тя иска да каже: Познавам те, защото ти любиш Господа. Досега бях страшна за тебе, защото ти не познаваше Господа. Откак Го познаваш, ти вече не се страхуваш от мене. После тя ще си влезе в гората, а ти ще продължиш своя път.

Като ме слушат, някои си мислят: Този човек говори ли истината? Вие се съмнявате, защото нямате вяра в Бога, не сте Го възлюбили. Ако ви лъжа, нито аз печеля нещо, нито вие. За да ви кажа една малка лъжа, трябват ми пет милиарда години, а аз не искам да си губя времето. – Защо е нужно толкова време за една малка лъжа? – За да измисля една нова лъжа, а не да повтарям вашите. Практично ли е да се губи толкова време? То е все едно, както казват българите, „да гониш Михала." Щом е така, аз предпочитам да говоря истината. Тя е извън времето и пространството. Следователно, истината може да се говори всякога. Това е най-доходното перо за всеки човек. Ако ме питате, какво мога да ви кажа, отговарям: Всякога мога да ви говоря за любовта, за мъдростта и за истината. Само така ще ме познаете, и аз ще ви позная.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Как ? – Не казвам със сърцето си, защото вие още не познавате сърцето. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум." – Този ум, за който се говори в Писанието, и него още не познавате. Вие говорите за някакво сърце и ум, но не ги познавате. Никой не познава своето сърце. Лекарят е виждал сърцето на човека, но физическото, а не онова сърце, с което човек преживява възвишени чувства. До това сърце никой лекар не може да се докосне. Лекарите бъркат само във физическите

органи, затова и резултатите на техните изследвания са малки. Сърцето е малка, великолепна къщичка, която малцина познават.

„Да възлюбиш Господа". Това не значи да си създадете някакъв образ за Господа. Първо вие ще мислите за Господа като Любов, а Любовта сама ще създаде образа. – Как ще стане това? – Виждали ли сте, как българите топят восък? Турят го на огъня да се стопи и веднага след това го наливат в студена вода. Като истива, восъкът приема различни форми. По него те обичат да гадаят. Следователно, само любовта може да създаде образ за Бога. Затова се казва, че Бог е Любов. За да разберете любовта, трябва още отсега да изучавате нейния език. За тази цел трябва да се свържете с живата природа, която ще ви остане вярна при всички условия на живота. Ще дойде ден, когато децата, приятелите ще ви оставят; ще заболеете, обаче, природата никога няма да ви остави. – Не трябва ли да правим друга връзка? – Щом връзката ви с някого е човешка, един ден ще се видите изоставени. Обаче, въпросът за връзката на човека е индивидуален, и всеки сам трябва да го разреши. Хората на любовта, мъдростта и истината ще разрешат този въпрос самостоятелно. Ако един човек го разреши правилно, всички хора ще го разрешат.

Следователно, когато един човек се нахрани, всички хора ще се нахранят. Това е закон. Ако има нужда да доказвам, ще си послужа с човешкото тяло. То е общество, образувано от милиарди клетки, които едновременно се хранят. Първо се дава храна на стомаха. Щом се нахрани той, всички клетки ще се нахранят. Ако няма храна за стомаха, всички клетки ще гладуват. Три фактора взимат участие в храненето на човека. Първият фактор е стомахът. Той доставя материалната храна на целия организъм. Вторият фактор е белият дроб, който приема въздуха от устата и чрез него пречиства, т. е. окислява кръвта. Третият фактор е мозъкът, който изпраща енергиите по цялото тяло. – Защо трябва да прави човек добро? – И тук е валиден същият закон. Щом ти направиш едно добро, всички хора ще правят добро. С тебе заедно, цялото човечество, целият космос прави добро. Да направиш едно добро, това е велик, свещен момент в живота на цялото човечество. – Защо? – Защото то се предава на космоса, на цялото човечество, на всички рвзумни същества, както и на Бога. И Бог се интересува от доброто, което човек прави. Доброто, което той е направил, е благо за целия космос. Ако се откажеш от доброто, от любовта или от истината, ти внасяш злото в цялото Битие. Който иска да повдигне човечеството, трябва да прави добро, да даде път на любовта и истината в своя живот. В това отношение, всеки човек е фактор в Битието. В Божествената книга се пише, какво е извършил човек. Голяма е отговорността на човека. Казваш: Аз не съм цар, не съм пръв министър, да нося отговорност. – Ти си по-голям от министър, по-голям и от цар. В който момент правиш добро, всички разумни същества, всички ангели с трепет следят, как ще го направиш. Ако го направиш по всички Божествени правила, те казват: Един от нашите братя на земята направи едно добро намясто и по правилата на Божествения живот. Като знаете това, не трябва ли да бъдете изпълнители на такова добро?

Днес повечето хора не успяват в живота си, защото вярват само в науката, очакват тя да ги

повдигне. И науката има място, но не навсякъде. Тя поддържа, че само чрез еволюция се постигат нещата. – Това е отчасти вярно. Има една велика наука, според която можеш да постигнеш нещата моментално. Тя е науката на любовта. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Любовта е допирна точка, условие, в което се крият всички възможности за постижение. Ако постигаш всичко чрез еволюция, това подразбира проява на Бога в човека, с цел да се изяви съвършеното, възвишеното, Божественото в него. Вън от това, друга еволюция не съществува. А това, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно минавала в различни форми, докато дойде до човешката форма, то не е никаква еволюция. Как ще си обясните грамадната разлика между различните животни, от най-малките до най-големите и до човека? Според мене, еволюцията означава история на човешката душа; как е използвала всички условия и възможности за своето развитие. Доброто е помогнало за разширяване на човешкото съзнание. Така човек е съградил и съгражда своя организъм, чрез който влиза в контакт с великото Битие, т. е. с Божествената природа.

Мнозина ме питат: Кога ще дойде любовта? – Когато бъдете готови. За да приеме любовта, човек трябва да бъде готов да издържа на нейните вибрации. Ако любовта дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на нейните силни токове. Не всички житни зрънца издържат на условията, при които се посяват. Не всички релси издържат на движението на влака. Ето защо, за да издържи на Божествените енергии, човек трябва да има силен стремеж към Бога. Следователно, ние трябва да влезем в контакт с Божествените енергии и да се калим. Всеки трябва да има съзнание, че е някакъв фактор във вселената. Казвате, че това е заблуждение. – Ами ти, като не изпълняваш волята Божия, не се ли заблуждаваш? Казваш: Глупаво е човек да върши добро. – Ами да върши зло, не е ли глупаво? Кое е по-право: Да вършиш добро, или да вършиш зло? – Да правиш добро, това е губене на време. – Като правиш зло, не губиш ли време? Като убиваш хиляди говеда и продаваш кожите им, за да печелиш и нареждаш живота си, това благородно ли е? Да колиш агнета, кокошки, за да храниш децата си, това добро ли е? Говедата казват: Ти одра нашите кожи, но няма да бъдеш щастлив. Агнетата и кокошките казват: Ти ни закла, отне живота ни, но скъпо ще платиш. Ти живееш на гърба на нашите кожи, на нашата кръв, но няма да ти се прости. Можеш и без тази голяма къща, направена на нашия гръб. Казвам: Аз предпочитам да живея в малка колибка, но съществата около мене да бъдат живи, отколкото да живея в палат, спечелен от кожите на животните. Такава е волята Божия. – Никога ли не трябва да ядем месо? – Това се допуща, само когато животното пожелае доброволно да се пожертва за тебе. Има случаи, когато пчелите по никой начин не дават меда си. Какво ще направиш тогава? Ще вземеш внимателно една пита, пълна с мед, и на нейно място ще туриш друга – празна, да могат веднага да продължат работата си.

В древността, когато хората били человекоядци, поддържали един култ между влюбените. Когато момъкът се обяснявал в любов на момата, или тя на него, който изслушвал обяснението, имал право да иска от другия, да отреже парче месо от себе си,

около 200 – 300 гр от лицето, ръката, или крака си и да го опече. Когато изяждал месото, той познавал, дали възлюбеният имал любов към него. Поради този култ, хората през тази епоха били обезобразявани: някой на лицето, друг – на ръката, трети – на крака; всички носели белези по тялото си. Съвременните учени ще кажат, че това е атавизъм. – Не, такава е била обичта на влюбените преди хиляди години. И днес в подсъзнанието на хората е останал спомен от това време, поради което влюбеният казва на своята възлюбена: Ще ми се да те изям. И до днес той помни вкусното месце. И тя казва същото. Питам: Отде иде това желание във влюбените? – От времето, когато и двамата са яли от това месце. Казвам: Ние отдавна сме престанали да ядем от него.

„Да възлюбиш Господа." В тази любов ние ще намерим истинския смисъл на живота. Казвам: Вие трябва да изпитате месцето на своя възлюбен, не по буква, а по дух. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Това е така в духовния свят, но какъв лъжлив култ се е създал от това учение в света? Това, което излиза от устата на човека, е живото слово, което влиза в нас. Твоята възлюбена може да излезе от тялото си и да влезе в твоето, заедно да живеете и да си гугуцате като гълъбчета. Тогава не би имало условия за ревност. Някой иска да се ожени за една мома, но тя му казва: Не искам втори път да се женя – женена съм вече. – За кого? – За своя възлюбен – за духа, който е в мене. При сегашните условия, хората не могат да разрешат правилно брака. – Защо? – Разбиранията им са ограничени. Дето има раздвояване на цялото, всякога има спор. Мъжът и жената представят едно цяло, една единица. Единство е нужно в света. Значи, единицата никога не може да се раздели. – Ами ако моят възлюбен ме обсеби? – Не се страхувай. Дето е любовта, там е и разумността. Няма по-велико нещо от това, да те обича разумен човек. Който те люби, той е готов да ти даде всичко, с което разполага. Ако Бог ви люби, Той ви дава всичко, с което разполага. Той казва: Влезте да живеете в мене, и аз ще вляза във вас. Да се родиш, това значи, Бог да живее в тебе. Ако отидеш при Бога, това значи да умреш. Следователно, ако раждането е правилно, Бог живее в тебе. Ако умирането е правилно, ти отиваш да живееш при Бога. – Аз искам да живея на земята. – Ще живееш, ако си дал място на Бога в себе си. Това значи, да разрешиш правилно задачата на живота. – Умирам. – Значи, ти отиваш при Бога. И това показва, че си разрешил правилно задачата на смъртта. Ако живееш, без да дадеш място на Бога в себе си, ти не си разрешил правилно великата задача на живота. И ако умираш, без да отидеш при Бога, не си разрешил правилно великата задача на смъртта. Това е истинската философия. Всички религиозни разрешават въпроса за живота и смъртта по различни начини. Как го разрешават, не е важно – все някога ще го разрешат правилно. От вас се иска да изучавате религиите.

Сега аз не говоря само за вас. Моята мисъл е не само за вас, но за всички разумни същества. Тя се предава, като по радио, на целия свят. Като се предава моята мисъл, всички свещеници, учени, философи я възприемат. – Защо всички я приемат? – Защото е Божествена, тя не е моя мисъл. Тази мисъл се е родила преди векове, още преди създаването на света. Тя е велика проява на Бога, Който ни говори отвътре. Най-малкият

подтик към добро е езикът на Бога. Вие пренебрегвате малките прояви и се стремите към велики работи. Бог ти нашепва: Направи едно добро на тази бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, извадиш последните пет лева и казваш: Не мога да ѝ помогна, тези пет лева трябват и на мене. След един час мога да ѝ дам даже хиляда лева, но сега не мога да дам нито пет лева. – Не, ще извадиш петте лева от джоба си и ще ѝ ги дадеш. В дадения момент, те струват повече от хиляда лева. Всяко нещо е ценно на своето време.

Мнозина идват при мене и ми казват: Ти обичаш еди - кого си повече от нас. Питам ги: Как познахте това? Бих желал да зная, каква е вашата мярка, с която определяте любовта. Тя се схваща по вътрешен път. Наистина, аз се отнасям различно към всички хора: някого ще нахраня, друг ще уча, трети ще вдигна от легло – болен е. Значи, на всеки давам според нуждата. Кого, всъщност, повече обичам? Ще кажете, че милвам някого, защото го обичам повече. – Според мене, милувката е за болния. - Помилвай и мене. – Като се разболееш и стане нужда да те масажирам и превързвам, ще те помилвам. Масажите, превръзките са милване – нищо друго. Ако си здрав, няма защо да те милвам. Изобщо, когато милвам здравия, той се разболява; когато милвам болния, той оздравява. Като говоря на глупавия, той става умен. Това са максими, които трябва да се прилагат.

Две сестри се обичат. Майката се радва и на двете, доволна е от тяхната любов. По едно време един момък се влюбва в по-голямата. Малката започва да завижда на сестра си, недоволна е, ревнува. Като види момъка, избягва го – и тя се влюбила в него. Майката, за да успокои малката, започва да я гали, да я утешава. Ще кажете, че малката е по-добра от голямата. – Щом завижда на сестра си, тя не е по-добра. И обратното се случва: Момъкът се влюбва в малката. Тогава голямата започва да завижда и да се сърди на сестра си. Ще кажете, че малката трябва да отстъпи. – Не, любовта не пита, коя е по-малка, коя – по-голяма. Щом дойде любовта, това показва, че Бог е посетил момата. Като разбере това, момата не иска вече да се жени. – Защо не се жени? – Не е въпросът в женитбата, но в разумното предаване на любовта. Ако мома и момък се срещат и мислят само за женене, те не разбират любовта. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е." От 2000 години хората все се женят, но как? – Без Бога. Женят се без Бога и се развеждат без Бога. Раждат се без Бога, и умират без Бога. Без Бога, разбирам, без Любовта.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце." Като Го възлюбиш, Той ще ти даде ново сърце, на което ще напише своя закон. В това сърце Бог влага всички възможности, които човек трябва да използва. - Кой е първият закон, написан в човешкото сърце? – Законът на любовта. В този закон се крият велики възможности за пресъздаването на човека. Докато хората разбират живота, както сега, още хиляди години да живеят, няма да стане никакво преобразование в тях. В човешкия живот има всичко, но не и мир. Навсякъде виждате разрушения, затвори, бесилки. Съвременните хора са далеч от мира. Време е вече хората да се въодушевят от доброто, да пращат своите добри мисли по целия свят, да бъдат носители на любовта. Всеки човек трябва да съзнае, че е важен фактор в Божествения свят. Когато съзнаят това, хората ще се разберат и ще заживеят

братски помежду си. Бог на Любовта ще сближи хората. Бог на Любовта ще сближи народите и ще създаде добри управници. – Кога ще стане това? – Когато хората приложат Божествените принципи в своя живот. Едни неща Бог ще направи, а други – хората. Ние ще орем и сеем, а Бог ще възраства посятото.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, учени, богати – всички да ги почитат. Човек не подозира, че носи вътрешно познание в себе си. Едно е нужно: Само да си спомни, че знае много неща. Същевременно, той е добър, нужни му са само условия да прояви доброто. Ако поставите най-хубавата ябълка и най-хубавото жито при неблагоприятни условия, ще излезат хилави. И най-ученият, лишен от своите пособия, нищо не може да направи. Как ученият ще прояви своето знание и ученост, ако извадите очите му, повредите ушите или отрежете езика, носа му? В бъдеще, човек може да си създаде такова тяло и така да го огради, че никой да не може да го засегне. – Кога ще стане това? – Когато придобиете Божията Любов. Достатъчно е да пожелаете искрено да я придобиете, и тя ще се яви. Представете си, че някой иска да повреди ушите или да извади очите ви. Какво ще направите? Веднага ще станете невидим. Искат да ви затворят – пак ставате невидим. После отново се явявате. Стражарите ще ви гонят, а вие, ту ще изчезвате, ту ще се явявате. Най-после ще кажат: Този човек е неуловим. – Много естествено, той е възлюбил Господа, спазва Неговите закони. Бог живее в него, и той живее в Бога.

Някоя сестра дойде при мене и ми казва: Толкова години те слушам, но не мога да се справя с мъжа си. Той постоянно ме тормози; не мога вече да го понасям. – Много просто, стани невидима. – Не мога, не зная как. – Ще се научиш. И братя се оплакват от жените си. Казвам: Станете невидими. – Не можем още. – Има един начин, по който се разрешава този въпрос. – Кой е този начин? – Да възлюбиш Господа! Само чрез Божията Любов ще станете невидими и отново ще се явявате. Когато мъжът забележи, че жена му ту изчезва, ту се явява, той ще започне да се тревожи, ще иска да я задържи. Тя ще му каже: Слушай, приятелю, аз не съм робиня в тоя дом. Аз съм жива душа, и никой не може да ме докосне. Мъжът започва да се извинява и да я моли, да не го напуща. Като дойдат до това положение, да стават невидими, хората ще си живеят добре, няма да си казват нито една лоша дума. Не струва ли човек да работи върху себе си, да създаде едно съвършено тяло, да бъде свободен? Така, както сега хората разрешават въпросите, винаги ще остават неразрешени. Според мене, няма по-велика наука от любовта. „Да възлюбиш Господа Бога твоего." При това положение, когото срещнеш, ще виждаш Бога в него. – Ти виждаш ли Го? – Аз живея в Бога, и Бог живее в мене. Какво мислят хората за мене, не ме интересува. Някоя оса хвърчи, кацне на ръката и ме ужили. Казвам си: Няма нищо от това. После турям малко сол на болното място и го превързвам. Вървя бос в гората и нещо ме ухапе. Казвам си: Трябваше да бъда по-внимателен. Минавам покрай една канара: духне силен вятър и ме търколи на земята. Мисля си: Няма нищо, трябва да бъда по-внимателен. Казваш, че вятърът те духал. Не, вятърът е на мястото си. Той само проветрява умовете. Що са канарите? – Те са гръбнакът на природата.

Бъдете доволни от това, което Бог е вложил във вас. Бъдете доволни от живота си, от своите мисли и чувства, от своите желания и подтици. Теглете една тангента към великия кръг на живота. – Каква работа да започна? – Какво си работил досега? – Досега бях търговец, но искам да стана проповедник. – Не променяй работата си. Като търговец, ти ще постигнеш повече, отколкото като проповедник. Ще търгуваш честно – нищо повече не се иска от тебе. Друг е проповедник, иска да стане търговец. – Той не знае, че ако стане търговец, ще фалира. Кой каквато работа е започнал, трябва да я свърши. Не променяйте службите си! – Не сме ли свободни да работим, каквото искаме? – Свободни сте, но първо свършете работата, която сте започнали. Като я свършите успешно, тогава мислете за друга работа. Съвременните хора страдат все от неизпълнени обещания. Вземеш пари на заем, обещаваш да ги върнеш скоро, но не спазваш обещанието си. Дават те под съд и после страдаш. Казваш: Ще ти услужа, ще прекопая лозето ти, ще посея нивата ти. Обещаваш и не изпълняваш. Това е човешко. Божественото си служи с друг език: Услужих, прекопах, посях, върнах парите и др. – Какви ще сме в бъдеще? – Това не е важно. Какъв си днес, то е важно. – Ще любя. – Любя – нищо повече. – Няма ли бъдеще? – Няма. Сега ще любиш. Остане ли да любиш после, това е човешко. Ако си любил, любовта остава в тебе. Хората се разбират, когато любят. Тогава и аз ви разбирам, и вие ме разбирате. Каже ли някой, че не ме разбира, аз зная, че той не е любил и не люби. – Разбирам те. – Значи, любил си и любиш.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Защо е нужно това? – За да разбереш смисъла на живота. – Искам да бъда свободен. – Ако любиш Бога и изпълняваш Неговата воля, ще бъдеш свободен. Да бъдеш свободен в пълния смисъл на думата, това значи, да пътуваш по целия свят – до Марс, Юпитер, Венера, Сатурн, Млечния път и като се върнеш на земята, да помагаш на хората. Няма да им разказваш, къде си бил, защото не могат да те разберат. Един ден, когато и те започнат да любят, ще те разберат. Тогава и те ще пътуват по всички планети. Тогава хората ще живеят заедно. Любовта разрешава всички въпроси.

Работете върху себе си, да дадете път на Божественото съзнание. Щом проникне във вас, вие ще живеете без страх и тъмнина. Дето е Бог, никакъв страх не съществува. – Искаме да турим ред и порядък в света. – Искате, защото Бог е носител на реда и порядъка. – Искаме да бъдем разумни. – Искате, защото Бог е разумност. Всички добри и велики работи се дължат на Божия Дух, Който работи в света.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Христос дойде на земята между хората, страда и пострада. – Защо понесе толкова страдания? – Защото любеше Господа. Той не умря, но възкръсна. Първоначално, Той имаше 500 последователи, а днес има 500 милиона. Значи, един последовател се умножи на един милион. Това показва, че всяко дело, направено в името на Бога, колкото и да е малко, ще принесе в бъдеще своя плод стократно, както Христовото учение принесе и продължава да принася своя плод. В любовта е разрешението на всички въпроси.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего!"

10. Беседа от Учителя, държана на 18 май, 1924 г. София.

----

* Матей 22:37

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_05_18 Противоречията като необходимост при всяко растене
лекция пред специалния клас

ПРОТИВОРЕЧИЯТА КАТО НЕОБХОДИМОСТ ПРИ ВСЯКО РАСТЕНЕ

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Прочетоха се 10 от работите върху темата: „Разлика и прилика в характерите и философията на Августина и Толстоя".
Тема за следния път № 26: „Отличителни черти на човешкия дух, на човешката душа и на човешкото тяло".
Учителя: Да излезе някой от учениците на дъската и да напише четири числа, а именно числата 1, 2, 3, 4 и да отбележи математически, че числото 2 е два пъти по-слабо от едно; числото 3 е три пъти по-слабо от 2 и числото 4 е четири пъти по-слабо от 3.
Ученикът: Ще означим силата на единицата с f. Тогава ще имаме 1; 2; 3; 4 – f/f, f/2, f/6, f/24.

Учителя: Къде се намират най-благоприятните условия?

Ученикът: В единицата.

Учителя: Тъй, единицата представлява пролетта. Енергията през пролетта е най-силна, понеже асимилирането в растенията е най-силно. Енергията през лятото отслабва, тя е два пъти по-слаба. През есента е три пъти по-слаба, а през зимата – четири пъти по-слаба. Това е закон. В единицата физическият свят е най-силен по качество. В единицата чувствата почват да се засилват, а физическият свят е по-слаб. Следователно, когато физическият свят отслабва, чувственият свят се усилва. Законът действа и по-нататък. Когато чувственият свят отслабва, умственият свят става по-силен. Когато пък чувствата са много силни, човек не може да прояви умствена деятелност, там той е слаб. Ако на известно растение турите изобилно вода, то не може да расте, неговото развитие спира, но ако не го поливате, то пак не може да расте. Значи, когато условията за чувствата станат неблагоприятни, колкото по-големи мъчнотии среща човек в чувствата си, толкова по-големи условия има за ума. Следователно, за да се развие човек умствено, той трябва да претърпи едно вътрешно подпушване на своите чувства. И често, когато човек не може да разреши физически най-дълбоките въпроси, той става мистик, религиозен. Някои причисляват това към причинния свят.

В единицата хората се хвалят със своето тяло. Те се раждат материалисти, военни личности и други. Във второто положение, при двойката, те се раждат актьори, хора дадени в чувствата, които постоянно се менят и на които не можеш да разчиташ. В числото три срещаме хора на ума. А след учените идват мистиците и мъдреците.

Представете си, че Ж е светът на животните, а Ч е светът на човека. Светът на животните има 90 градуса наклон към земята, оста им е хоризонтална. Те са поставени хоризонтално на слънчевите лъчи, под ъгъл 180 градуса, и затова възприемат слънчевите лъчи чрез гръбначния мозък.

Те възприемат всички мисли и желания чрез гръбначния мозък. Техният гръбнак е изложен а слънцето и затова нямат благоприятни условия за развитие. У човека, обаче, оста стои перпендикулярно. Понякога и човек прави отклонения. Вие може да съдите за някой човек дали върви в правия път по положението на главата му. Когато той разрешава някои мъчен въпрос и си държи главата нагоре ще знаете, че той ще разреши въпроса лесно и правилно. Наведе ли си, обаче, главата надолу, неговата работа не е добра. По навеждането на главата може да правите математически изчисления, как ще се свърши работата на някой човек. Колкото повече си навежда главата, толкова повече се отдалечава от правилното разрешение на въпроса. Наблюдавайте вашето положение, когато разрешавате някоя мъчна задача и не мислете, че това нещо е произволно. За да

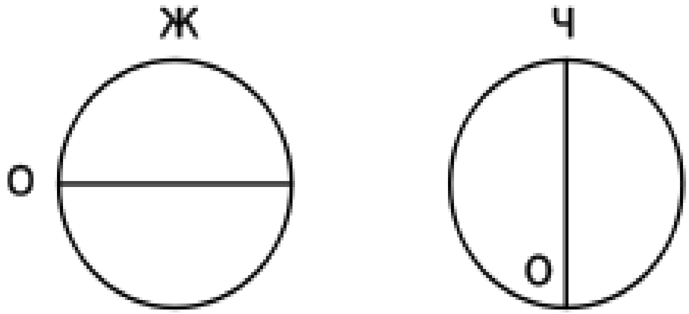

разреши човек една задача правилно, винаги трябва да си поставя главата отвесно, или най-малкото с един много малък наклон, само на около един градус. Щом наведеш главата си много надолу, в разрешението на задачата ти вече ще има някакво затруднение. Сега вие може да зададете въпроса: отде произтича този наклон? – Той произтича от вашата животинска природа, която в случая взима надмощие във вас. Можете да правите ред наблюдения. Когато животинското вземе надмощие във вас, вие не виждате никаква светлина, съзнанието ви е като една тъмна площ, усещате едно съвършено изпразване. Тогава човекът е наполовина човек, наполовина животно и той има да се бори с тия животински навици, които изпъкват в неговото естество. И тази животинска култура има своите добри страни. Тя е богата с материали, които трябва да се обработват.

Сега, например, представете си, че ви се яде мед. Такова едно желание е много естествено; не е грешно да ви се яде мед. Минавате покрай една къща с мед, но медът не е ваш. Какво ще се зароди във вас? – Най-малкото, ще се яви у вас желание да вкусите от този мед. Отишло едно дете да купува мед, но забравило как се казва. Питат го: Какво искаш? – Мама ме прати за нещо, но забравих какво беше. – Гледа, гледа, намира кацата с меда, бърка вътре с пръста, изважда го и го туря в устата: От това искам. Питам: такава една постъпка към коя категория ще я подведете? Това дете, като го пращала майка му, не внимавало какво му казва, мислило си друго нещо и забравило името на меда. То мислило да си поиграе из пътя; неговият ум не взимал никакво участие в това, което

майка му говорила. Може ли това дете да се счита за интелигентно? И то, преди да види кацата, се намерило пред една мъчнотия. Пред него веднага изпъква майка му, която ще го бие, като се върне в къщи. Страхът заработва в него, то си спомня жуженето на пчелите и в този момент в него се събужда един животински навик, вследствие на който търси начин да намери предмета, който майка му иска. Та казвам: страданията, мъчнотиите в света, които идват, ви заставят като това малко дете да намерите меда. Като не можеш да намериш нещо по естествения път, ще го намериш по обратния път, но с повече страдания, с повече неприятности. Допуснете друго положение. Да кажем, че това дете не беше толкова досетливо и не можеше да намери меда, мислите ли, че като се върне в къщи, ще каже истината на майка си? – Ще излъже. Защо ще я излъже? Интересна е тук психологическата страна на въпроса. Отде се явява в това дете желанието да излъже майка си? Майка му го е родила, отгледала, възпитала, защо то се страхува от нея, та трябва да я лъже? Децата въобще най-много лъжат майка си и баща си. Защо? Ето де се крие причината: когато един учител има погрешен метод на преподаване, нали той го предава и на учениците си? – Предава го. По същия закон, по лъжлив начин майката предава известно свое състояние на детето си и това учение, като се приложи в живота, ще засегне най-първо нея, за да вади тя лошите последствия на своя метод. Въобще у тия деца които лъжат, горната част на главата им е тясна шилеста; съвестта им не е развита. Ще знаете, че при всеки импулс да говорите истината вие развивате известна област на главата си. Например, ако искате да бъдете смели, ще се развие една малка част от задната страна на черепа. Всички стремежи, които човек има, развиват разни части от мозъка. Въображението, например, прави челото по-голямо.
Във всеки клас трябва да има ученици, у които са развити различни сили и способности. Разнообразие трябва да има! Учениците могат взаимно да си предават и добрите, и лошите качества. Способните ученици предават своя импулс на по-слабите. Някои от учениците пък имат нужда от морални качества. Затова в един клас трябва да има ученици с развити морални качества. Няма нищо по-лошо от еднообразието. Затова едни трябва да бъдат умствено силни, втори да бъдат музикални, трети да бъдат смели, четвърти да обичат Истината и т.н. Всички тия качества се взаимно допълнят. Засега в цялото човечество работи колективният, великият човек чрез своите единици. Един ден той ще ги съедини и ще образува едно цяло. Един ден ще се събере и образува едно отлично, красиво тяло. Вие трябва да привикнете да се анализирате добре. Например, някои от вас обичат да полъгват. Много естествено е, но един възрастен човек трябва да избягва лъжата. Има хора, свършили и по четири факултета, пратиш ги да изследват някой научен факт, те все ще го преувеличат. И виждаме, че техните теории са все криви истини. Много учени хора изопачават научните си данни. Вземете един богослов: за да докаже някоя духовна истина, той първо ще я изопачи. Не, всякога трябва да констатираш една истина тъй, както си е. Няма да изнасилваш един факт, за да докажеш друг. Фактите са свързани, те взаимно се подпомагат.

Най-първо хората нямат искреност. Учените хора, духовните хора трябва да имат съвест, да не лъжат. Те, обаче, нямат смелост, у тях е развит страхът. Има много учени хора,

много богослови, даже хора на новото учение, които имат страх и вследствие на това не могат да изкажат рязко една истина. Те ще се спрат и наполовина ще я кажат. Някой съдия седи, мисли, прави своята резолюция, но ще каже истината наполовина.

Та първото нещо: ще знаете, че всички хора имат слабости. Затова вие в себе си ще се стремите да разсъждавате правилно. Туй, което градите, то е заради вас. Ако направите една погрешка, тя не е заради мене, вие ще пострадате. Пък ако направите едно добро, то е за ваша полза. Всеки човек причинява или полза, или вреда на себе си, а косвено неговата погрешка може да принесе вреда и на другите. Същото е и с доброто, което той прави: косвено то може да принесе добро и на другите. Например, ако изкарам сега някой от вас на дъската и му задам един мъчен въпрос, на който не може да отговори, той веднага ще се почувства унизен и засрамен. А като не отговаря, другите ще му се смеят. Не е въпросът, че те знаят повече, нито това дали той знае. Въпросът е да се обясни една истина.

Първото нещо: у вас трябва да се създаде навик да обяснявате Истината в нейните най-малки проявления. Не се стремете да изяснявате великите проблеми в живота. Това е един грамаден капитал. Търсете всякога микроскопическите факти и за тях се дръжте! Малките величини са отлични. Ако един човек го мързи да бръкне с ръката си в джоба, за да даде някому пет стотинки, той никога няма да привикне да дава. От петте стотинки той ще се научи да дава и по-много.
Сега, от този материал, който преминавате, вие още не сте се спрели върху ония окултни положения, които можете да приложите в живота, а трябва да ги прилагате! Например, трябва да знаете в даден момент дали някой човек ви говори Истината или не. После, правете разлика между вяра и лековерие. Вие не трябва да бъдете лековерни. Например, вие сте тръгнали в един път и някой ви казва: знаете ли, че този път не е правият път? Вие сте тръгнали по крив път. И вие веднага се разколебавате. Защо? – Вие изведнъж приемате тия думи за верни, без да ги проверите. Това е лековерие.

На какво се дължи отклонението на две линии? Как се е образувал ъгълът на отклонението?

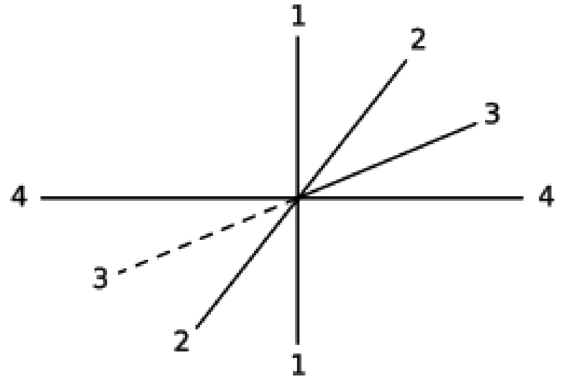

Ученикът: – Във физиката има един уред електроскоп, с който се определя ъгълът на

отклонението. Когато през лентичките се пусне електричен ток, електричеството в двете лентички, понеже ще бъде положително или отрицателно, ще ги отблъсне и ще се образува ъгъл.

Ако разгледате работата на тия четирима души 1, 2, 3, 4, според както е определена посоката на тяхното действие в чертежа, могат ли те да вършат заедно работа? (– Всеки поотделно може да върши работа, но между тях няма съгласие.)

Сега ние засягаме един закон, който съществува в природата. Какъв е този закон? Да кажем, че имате едно семенце. Какви са неговите възможности? – Да расте нагоре и надолу. То среща надолу едно противоречие – почвата, която му препятства, обаче в нея се образуват коренчетата на това растение. По същия начин се образуват нагоре клонищата.

И тъй, тия противодействащи сили нагоре и надолу образуват цялото дърво. Тъй щото, и противодействащите сили в нашия организъм помагат за растенето ни. Когато се яви във вас едно противодействие или противоречие, трябва да знаете, че то е в реда на нещата. Ето защо, и във вашето растение непременно трябва да има противоречия. Щом няма противоречия, всяко растене престава. Щом изсъхне едно дърво, и противоречия вече няма. Някои питат: Защо е това противоречие? – Това противоречие е в закона на вашето развитие, временно то ви е необходимо. Някой иска да спре противоречията. Може да ги спре, но ще спре и развитието си. Едно изсъхнало дърво показва миналите противоречия, които са съществували за него, но в плода на това дърво са примирени всичките противоречия; всички сили се събират плода. Следователно в плода на своя духовен живот човек ще примири в себе си всички противоречия. А при растенето си той не трябва да примирява противоречията, те са необходими. Това е философия.

Сега хората се делят на партии. Някои хора не приемат вашите убеждения, но не се безпокойте от това. Тия хора са едно малко клонче на същото дърво, което ще отиде най-много 3–4 метра далеч от дървото и пак ще се върне назад. Като дойде вятърът, ще се сблъска с друго клонче, което ще го пита: какво искаш от мен? – Нищо не искам, вятърът ме докара тук, сблъскахме се – нищо повече! И тъй, само в плодовете на едно дърво могат да се примирят противоречията. Следователно не се смущавайте от това, как се развива сега външният свят. Трябва да знаете, че вие не можете да измените реда на нещата. Само в плода на дървото вие може да примирите всички противоречия. Затова трябва да се стремите към идеален, духовен живот. Всяко дърво трябва да има плод във вас. И, както казва

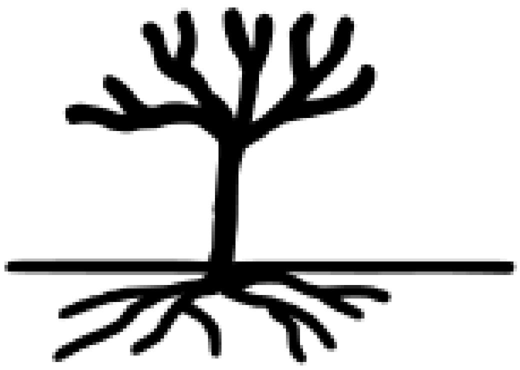

Писанието: „От плодовете им ще ги познаете“. Който има плод, ние познаваме, че той е примирил противоречията, а който няма плод, наричат го безплодно дърво. Това показва, че този човек още не е намерил закона на примирението. Значи, в плода, в доброто, което правиш в света, трябва да примириш всички противоречия на твоя физически, чувствен и умствен живот и да преминеш в причинния свят. Защото противоречията на физическия свят не са противоречия и на умствения свят. Линиите 1, 2, 3, 4 в чертежа показват движението на тесаракта. Когато ъглите се увеличават или намаляват това представлява движението и посоката на тесаракта. Помнете и следното правило: хора, които имат най-големи противоречия в живота си, са най-силни. Силните хора имат най-големи спънки. Колкото по-големи мъчнотии има в живота си, това показва,че природата към вас е по снизходителна. Това дете може да се оплаква, че го държат затворено, обаче то учи. Следователно някой път и природата постъпва спрямо тебе като тази майка: хване те, тури те в някоя стая и ти казва: ще учиш!

Важното за вас е да се стремите чрез плода на вашия живот да примирявате противоречията. И ако ги примирите така, вие сте на прав път. Приложете следното правило: щом направите една погрешка, изправете я веднага! Всяка вечер, като се върнете в къщи, дайте си отчет как сте прекарали деня, какви погрешки сте направили и ги отбележете. Така ще намерите един начин за поправянето им. Който иска да успее в живота, непременно трябва да изправя своите погрешки. Това е цяла наука. Спрямо себе си вие сте много снизходителни, казвате: условията са такива. Или: само аз не съм, който правя погрешки, и другите хора правят погрешки… Оправдавате ли се по този начин, един ден вие ще се намерите в една задънена улица. Защото погрешки в живота има, но трябва да се изправят. Ако някой ви каже, че можете да живеете без погрешки, той не говори истината. Погрешки ще дойдат, въпреки всичкото ви знание; и много да знаете, погрешки пак ще дойдат. Пък ако нямате свои погрешки, чужди погрешки ще ви турят и пак ще ги пренесете. Но спазвайте правилото, което ви казах: всяка вечер ще се отделиш като учител и ще се поставиш като ученик пред този учител. Ще се извикаш пред него и ще кажеш: спри се пред мен! Ти знаеш ли какво прави днес? Питам ви: седели ли сте така на изпит пред себе си? Ученикът ще почне да се оправдава. Учителят, обаче, ще бъде напълно справедлив, ще пита: защо направи тези работи? И ти, като ученик, трябва да си дадеш един правилен, истински отчет, да намериш причините, побужденията, поради които си направил тази погрешка. Щом се покажеш малко снизходителен към себе си, това е вече лицеприятие, ти изгубил. Физическият човек е като дете. Защо майките имат уважение пред децата си? Защото детето гледа майка си дали говори истината или полъгва; щом я хване, че лъже, то вече няма страх от нея.

И тъй, щом вашият обективен ум схване, че вие сте някъде слаб, казва: ти полъгваш. Туй е един неизменен закон в природата. Например, ако ви туря 50 кг. Злато на гърба и после взема да се моля за вас да преминете една дълбока река благополучно,правилно ли ще е? Питам: уверен ли сте, че с 50 кг злато на гърба си, земята няма да се продъни, няма никаква опасност. Опасността е във водата. Като дойдете в една по-рядка среда, там ще

фалирате. Трябва да знаете, че в живота си вие ще минете през една такава дълбока река. При това и мост няма да има. Ще кажете: с лодка. И лодка няма да има. Тогава? Представете си, че носите 50 килограма пясък на гърба си и трябва да минете една река. Какво ви коства да оставите този пясък на брега, да минете реката свободно и като излезете на другия бряг – там пак има пясък, да вземете от него други 50 килограма? И като дойдете до друга река, оставете пясъка, минете реката и после пак си вземете пясък, колкото искате.

Закон е: ще бъдете много взискателни спрямо своите погрешки. Защото, ако не изправите погрешките си, те след време ще ви създадат такива страдания, каквито не сте сънували. Забележете, при правилното страдание на душата на е страхът, който трябва да играе роля, но правото. В света съществува само едно право. Ние не казваме, защо трябва да станат тия неща? Те ще станат, но трябва да се извършат правилно. Ако са погрешно направени, трябва да се изправят. Да кажем, че някои нишки в мозъка трябва да растат на дължина; при това обемът на известни клетки трябва да се увеличи. Туй трябва да стане! Значи това е един бюджет, предвиден от самата природа. И енергията, която е потребна, ще се изпрати да работи във вашия мозък. Допуснете сега, че вашият мозък не може да издържи на този напор, както една жица не може да издържи на силния ток в някоя електрическа инсталация. Какво става тогава? – Жицата изгаря. Има ли между вас някой електротехник, да каже кога изгаря жицата? (– Когато силата на тока мине определения размер и напрежението е по-голямо, отколкото жицата може да издържи.) Следователно човешкият мозък трябва да се инсталира правилно. Там трябва да турите най-добрата жица, не каква и да е, а такава, която може да издържи всички напрежения. Затова, закон е: каквото вършите, трябва да бъде добре направено. И това добре направено дело най-първо ще се отрази върху строежа на тялото.

Та някой път дори изкуствено трябва да си създавате мъчнотии. Забелязано е, че ония деца, които от малки страдат от една, втора, трета и от ред още болести, ако след това им дойде някоя болест, те не умират, а издържат, организмът им става стабилен. Онези деца пък, които никак не са боледували, при първата болест, която им дойде на втората година, заминават за онзи свят, болестта ги задига. Човек, който страда постоянно, по-лесно може да издържа на болести, а който никак не е боледувал, при първото заболяване още си заминава. Тъй че страданията са калене на организма. Разбирате ли този закон? Това е закон, от който вие не можете да се избавите. Щом мислите съобразно тия закони, и вашата мисъл ще бъде в съгласие с природата. Това съгласие ще даде сила на ума ви, да мислите по-правилно, а при това ще ви избави от много морални терзания. Защото невежеството носи безброй страдания, вземете, например, една микроскопическа искрица. Тя при дървата не е опасна, но при взривните вещества става опасна – зависи де ще я поставите.

Значи, всяка вечер ще си направите баланс на всичко, което сте прекарали през деня. И ще си поставите един идеал, който искате да постигнете. Човек трябва да работи над себе

си! Сега всички хора въобще, особено фаталистите, казват: каквото дойде! Това прилича на ония дървета, които са пуснати в някоя река и тя ги блъска тук-там из водата, докато най после ги изхвърли на брега. Това, обаче, не е разрешение на общите задачи.

И тъй, коя е основната мисъл на тази лекция? Погрешките да се изправят с време.) Първоначално е нямало погрешки. Друго? (Противоречията трябва да се примирят в плодовете, които ще изработим.) Най-първо противоречията произтичат от силите на природата.

Сега, аз бих ви задал да пишете върху следната тема: „Кой е най-добрият начин за запознаване?“ Според вас, кой е най-практичният метод за запознаване с някого? Кога се запознават хората обикновено? (– Когато направим някому добро.) Представете си, че двама души пътуват заедно. Торбата на единия пътник се изпразва и той цели три дни гладува, след което се решава да запита втория: Нямаш ли нещо за ядене? От три дни не съм ял нищо. – Имам. Те започват да приказват, разговарят се. Вторият пътник дава на първия да яде, после си подават и двамата ръка и си казват: Хайде на добър път! Единият тръгва на една страна, другият – на друга. Учениците как се запознават? Някой от тях не знае нищо по математика, а пък учителят ще го изпита. Той казва на един от съучениците си: Я ми разкажи урока по математика, не разбрах как става това нещо! Седнат двамата: единият разправя, другият слуша – и тъй се запознават. Ако и двамата бяха способни, щяха ли да се запознаят. Нямаше. Но ако и двамата се намират пред една обща опасност, например, ако и двамата са гладни или се намират в чужд град, те ще се запознаят. Тогава от тия заключения ние изваждаме следния закон: общите нужди, които се появяват в живота, сближават хората. Тия нужди могат да бъдат от физически, умствен или духовен характер, но те всякога сближават хората. И тъй, щом се появи някоя нужда във вашия живот, трябва да знаете, че тя е на мястото си, тя ще ви сближи с някой човек. Тогава не изпущайте случая. Всяко сближение, станало по един естествен път, е Божествено, и то ще принесе своята полза. Двама души, които нямат нужда един от друг, не могат да се сближат.

Ще ви дам едно обяснение на въпроса защо трябва да има мекота между двама души в живота. Представете си, че турят двама души в един сандък, пълен с течност. Сандъкът е закован добре и тъй те пътуват по железницата. Как мислите, като се бъникат вътре, ще излязат ли здрави? Ако са шишета, нали трябва да има стърготини помежду им, за да няма търкане? Щом кажем, че трябва да бъдем меки, ние подразбираме, че сме в сандъка и пътуваме. Щом не пътуваме, може и без мекота. Само шише няма нужда от стърготини, но пращаш ли го с други шишета от един град в друг, непременно трябва да има мекота помежду им. Когато кажем, че трябва да бъдем меки, милостиви, подразбираме, че помежду ви трябва да има нещо, за да не става голямо търкане. (– Ако те са поставени в мляко, ще избият масло.) Тъй, масло ще се избие. Да кажем сега, че онзи, който е направил тенекията, оставил я с много малък отвор и това масло, като се избие, запушва отвора и не може да излезе навън. Какво ще правите тогава? (– Отворът трябва да бъде

много голям.) Ето защо, човек трябва да бъде щедър, с голяма уста. Значи щедростта е голяма уста, от която можем лесно да извадим избитото масло.

И тъй, разбрахте вече какво нещо е мекотата и защо е необходима в живота ви. Като ви турят мекота, тогава не питайте: Без тази слама не можем ли? Или не казвайте: Да се махне тази слама! Двама души, които са меки, те сами се поотдалечават един от друг и между тях не се произвежда това търкане. И тогава, щом искате да се скарате с някого или ви дойде някое противоречие в живота, кажете: В сандък съм, чакай да видя дали има стърготини, та да не стане някоя катастрофа с мен. При това вижте дали устата ви е голяма. Ако сте захаросан мед, как ще излезете из тясното гърло? Хората са намерили и в този случай едно изкуство: турят съда във вряла вода, за да се разтопи медът. В живота, обаче, когато устата е малка, медът се изважда много мъчно, понеже там процесът е много сложен.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

31. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 18.V.1924 г. в гр. София

Книги:

* Противоречията като необходимост при всяко растене

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_05_25 Малки придобивки в живота
лекция пред специалния клас
Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Част II. София,
Издателство „Бяло Братство“, 1996.

МАЛКИТЕ ПРИДОБИВКИ В ЖИВОТА

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

Тайна молитва.

Ще ви кажа няколко думи върху малките придобивки на живота.
Както виждате, на дъската имате написана една единица. Какво отношение има тази единица към вас? – За да се определи единицата, тя трябва да расте. Добре, ето с прави линии ще ви начертая носа, устата, веждите и очите на човешкото лице. Какво можете да заключите от това лице? В средата на лицето седи единицата – човешкият нос. За да осмислим единицата, отгоре ѝ туряме още две – веждите. Те представляват клони – динамически проявления. По този начин расте единицата. Питам: защо единицата дава тия два клона, единият от които върви наляво, а другият надясно? Това показва, че в самата единица има две течения. Тия течения съществуват в самия организъм на човека. Ако разделите човека по посока перпендикулярна към земята, двете му половини представляват тия две течения. В лявата страна имате минус и плюс (− +), в дясната страна имате плюс и минус (+ −). Положителните сили в природата не действат тъй, както вие си мислите. Ако вие имате един приятел, който в даден момент е весел, бодър, добре разположен, и вие му турите още един плюс на дясната страна, неговото настроение веднага ще се измени – той ще се вкисне. Вие казвате: Как се вкисва човек? Допуснете, че вие носите раницата на някой ваш приятел, която тежи около 10 кг. Вие я носите леко, бодри сте из пътя, казвате си: Приятно ми е, ще я понося заради приятеля си, заради любовта си към него. Дойде обаче друг някой ваш приятел и ви тури на гърба и своята раница от 10 кг… Вие веднага се вкисвате. Следователно придатъкът не дава всякога разположение на духа.

И тъй ако искаш да развалиш настроението някому, придай му нещо на дясната страна. От лявата страна обикновено се отнема. Обратното положение пък имаме, когато човек е тъжен, скръбен, неразположен. Прибавим ли нещо на лявата му страна, един плюс, по този начин ние отнемаме скръбта му и той веднага става весел. Казвате: Защо човек става весел?

Допуснете, че някой като човек то:върви из пътя, пропада в една дупка, дълбока 3–4 метра и не може да излезе от нея. Той се намира в едно тревожно състояние. Вие минавате оттам, чувате пъшкане, пущате му едно въже и го изтегляте нагоре. Той се хваща за въжето, излиза вън и се развеселява.

Изобщо теченията в лявата страна на главата у човека показват, че той е свързан със Слънцето. Щом си радостен, не искай да ти дават нищо повече, защото радостта ти ще се развали. Ако си радостен и някой иска да ти даде още нещо, кажи му: Дай тази радост на някой, който е скръбен! Например, вие сте весел, бодър, но дойде някой при вас и ви изказва своята любов. Вие казвате: Колко ме обича този човек! Не, тия хора не ви обичат. Помислите ли, че ви обичат, ще изгубите радостта си. Те само чувстват вашата радост, вашето веселие в дадения случай, а това значи, че им давате едно угощение. Вие като каните гости у дома си всички са радостни, нали? Защо са радостни? Защото ги угощавате. Тъй щото, ако те са любезни към вас, то е заради угощението, което им давате. Не мислете, че гостите ви придават нещо. Ако мислите така, ще се самозаблудите. Възприемете ли нещо от тях, то ще бъде един отрицателен товар. Гостите непременно ще ви отнемат нещо и настроението ви ще се измени. Затова, когато сте доволни, не искайте нищо повече от ближния си.

Да кажем, че някой от вас или някои хора от света са много амбициозни. Какво ще искат те? – Да се прославят и целият свят да говори само за тях. Това нещо е невъзможно. Според законите на природата, от 100 души най-много 50 души ще бъдат на ваша страна, 25 ще бъдат и за, и против вас, и 25 ще бъдат съвършено против вас. Последните 25 души дето влязат всичко развалят, затова на тия хора не можете и не трябва да разчитате. Вие ще ме запитате: Защо всички хора не могат да ме считат добър? Ще ви обясня. Вие искате тия 100 души да ви славят, но представете си, че и тия 100 души също искат да бъдат славени. Тогава какво ще стане с вас? То е все едно да се намирате пред следната дилема: имате 100 лв., и всеки от тия 100 души иска да притежава тия 100 лв. Какво ще излезе от това? Значи, трябва да се дуелирате и който излезе най-голям пехливан и надвие останалите, ще вземе 100-те лева. Питам: той ще бъде ли тогава щастлив? – Не. В дадения случай единият лев е вашето щастие, а не 100-те лева. Ако се стремите към 100-те лева, те са вашето нещастие.

Да се върнем към единицата. Единицата в дадения случай представлява началото на човешкия ум. Тя представлява ума на човека, с който той работи. Веждите показват интензивността на чувствата. Те могат да бъдат дъгообразни, прави и извити нагоре. Ако веждите са дъгообразни, показват, че в чувствата има повече мекота. Ако веждите са дъгообразни, показват, че в чувствата има повече мекота. Ако са прави, в чувствата има повече енергия и съобразителност, а ако са извити нагоре, какво показват? За да се изкривят веждите на една или друга страна, за това има причина, която действа извън човека. Те показват, каква е била окръжаващата среда, в която човекът е живял. Ако човекът има валчести вежди, това показва, че той е живял в среда, дето хората може би в миналото някъде са били много чувствителни. Но ако веждите са прави, показва, че тези хора са повече енергични и често материалисти, не толкова на чувствата, колкото на ума. Защото правите линии в природата са линии на ума, а кръглите, извитите линии в природата са всякога линии на чувствата. Туй ще вземете като символи. Значи, при създаването на носа са действали всички динамически, положителни сили. А когато са

почнали да действат чувствата, образували се кривите линии. Чувствата образуват и спиралните линии. Забележете, когато срещате човек, когото обичате, вие няма да отидете при него по права линия, а ще пообиколите и тогава ще го срещнете. Някой път обикаляте от едно място на друго. Защо става това, не можете да си дадете отчет. Такъв е законът на вашите чувства. Ако действате съзнателно, по вашата воля, и ако сте високо повдигнат, ще вървите направо. Такива са проявите на ума и на вашите чувства. Това е закон на миналото и закон на бъдещето, който действа сега.

И тъй, вие трябва да използвате малките придобивки. Често в постъпките ви вашите мисли и чувства оказват известно влияние. Когато действат чувствата ви, вие всякога обичате да отлагате нещата, да увъртате работата. Когато действа умът, той обича резките промени. Той всичко върши веднага. Казва: тази работа няма какво да се продължава. Когато действат чувствата, човек казва: Чакай, нека заработи умът ми, че ще видя какво ще направя. Няма защо да бързам. Казвам: в един случай сърцето работи, а в друг – умът. И затова природата е турила за носа една крива линия. И вие, като математици, по дължината на тия линии ще съдите за динамическите сили, които действат във вас. Тия сили действат и във вашето сърце и оставят отпечатъци върху лицето ви. Вие трябва да изучавате тия линии. Ако вашият нос е широк и преобладават кривите линии, ще знаете, че сърцето ви взима повече участие в живота ви.

Та каквато и да бъде вашата философия, сърцето ви ще даде свой колорит. Ако пък умът ви взима повече участие, той ще внесе нещо твърдо. Сърцето ще ви направи меки като каша. Ако пък слушате ума, той ще ви направи твърди като кремък. Някой казва: Аз няма да бъда мек като каша. Ами ако бъдеш твърд като кремък, по-добре ли е? Кое е по-добре? Има условия, където кремъкът е на място. Например, кремъкът се употребява за вършене при диканите; но когато месиш брашното, ако то стане твърдо като кремък, какво ще правиш? Следователно има условия в живота, дето чувствата трябва да имат преимущество, а има условия в живота, дето умът трябва да има преимущество.

Ще спазвате следния закон: ако сте неразположени, тогава малко погладете лявата страна на главата си. Съзнателно ще прекарате лявата си ръка по лявата страна на главата, с желание да уравновесите вашето душевно състояние. Щом сте неразположени, направете този опит и кажете: Моето неразположение, като ученик на тази школа, трябва да бъде всякога отлично! И в името на Божията Любов аз имам това разположение! На ученика не се позволява да бъде намусен! Да се муси може, но само 1–2 минути, и то ако е сам. Но ако е между хората, не трябва да показва недоволството си, защото те не са виновни затова. Пък ако си много весел, прокарай тогава дясната си ръка по дясната страна на главата си. Щом се вкиснеш, тури лявата ръка на главата си и кажи: Чакай, чакай! Този закон работи само тогава, ако вие го турите в действие, и то съзнателно. Трябва да знаете, че ако вашата ръка изпълнява заповедта на вашето съзнание, на вашия ум, на вашата душа, тогава законът има резултати. Но ако ги правите механически, няма да имате резултати и ще бъде тъй, както когато всички се гладят по главата. Например, някой си

хване главата с ръцете и я клати. Ние знаем какво означава това. Ние няма да го питаме защо си клати главата, но разбираме законите. Ако го питаме, той ще каже: Не зная, тъй ми иде. То си има причини. Висшето съзнание иска да му каже: Твоите работи се оплетоха, понеже ти не постъпи разумно – несправедливо постъпи и затова главата ти тегли. Друг някой си маха главата. И нему висшето съзнание иска да каже: Няма да гледаш надолу, нагоре ще гледаш! Той си клати главата нагоре-надолу, понеже между ума и сърцето има борба. Висшето съзнание казва, че нисшата енергия трябва да се превърне във висша; затова, за да разреши въпроса правилно, ще гледа нагоре.

Сега, малките придобивки в живота седят в това, да бъдеш във всеки случай доволен в душата си от една малка мисъл, от едно малко чувство. Едно от най-хубавите качества на ученика е да е доволен от най-малкото проявление: от най-малката мисъл, която му причинява малка радост и от най-малкото чувство, което му носи щастие. Всяка малка мисъл и всяко малко чувство представляват едно малко семенце, което едва се показва из земята и се радва на белия свят. Тази малка мисъл след време ще ти донесе едно голямо благо, една голяма радост. Много от вашите погрешки се дължат на това, че вие не сте доволни от малките неща. Вие казвате: аз искам нещо голямо, ако ще е, да е. В природата няма такъв закон. В природата всички неща започват с микроскопически проявления. И забележете, в училищата тия ученици, които в първите класове са били много способни, талантливи, в последните класове свършват като неспособни. Има и обратни случаи: някои ученици започват много слабо, но постепенно вървят все по-добре и свършват отлично. Човешката енергия трябва да се развива последователно. Майката и бащата постоянно хвалят онези деца, които са даровити, способни. Наистина, те имат много сили в началото, но има опасност за тях да не спрат изведнъж. Такова развитие е преждевременно и тия деца обикновено свършват зле.

Пазете се, когато хората ви хвалят. Защото, когато някой ви хвали, че сте много талантлив като поет или писател, и вие приемете това и се зарадвате, може да пропаднете. За да проверите това, направете следния опит: напишете една статия, без да си турите името и вижте какво ще кажат хората за вас. Те може да кажат: ама че глупав човек! Кажат ли така, не се обезсърчавайте, пак пишете; не слушайте какво ще кажат хората, ще видите, че не сте такъв, какъвто те ви преценяват, защото други ще кажат, че сте гений. После, като напишете някоя статия, от която хората ще бъдат доволни, пак не си туряйте името. Нека това бъде за вас една малка вътрешна радост. Кажи в себе си: аз зная, кой е този поет. Запази в сърцето си тази малка радост, която може да ти се причини. Нека те радва вътрешно, тя ще ти даде един придатък в характера.

Не излизайте в живота с всичките си сили изведнъж. Проявявайте се по малко по малко, и колкото отивате по-нататък, силите ви ще се увеличават по един естествен път, докато най-сетне целият духовен живот се прояви във вас така, че вие сте напълно в хармония с него. Тогава ще знаете законите, как да постъпвате изобщо в живота си. Сега мнозина от вас сте започнали с големите си козове. Който разбира играта, дава най-първо слабите

козове, а задържа силните; накрая показва най-силните си козове и изведнъж побеждава. Всички останали капитулирват пред него. Защо? Защото може да се побеждава само със силни козове. Като дойдат силните козове, сражението се взима изведнъж. Та и вие постъпвайте така; силните си чувства и мисли оставяйте за най-после, не ги излагайте изведнъж, тях туряйте на заден план, най-малките си сили пратете авангард.

Това са практически упътвания, полезни за живота ви. Много философски работи, които знаете, няма да ви помогнат, но тия малки разбирания ще ви помогнат. Като си погледнете веждите, ако са закривени, кажете на приятеля си: Аз съм човек на чувствата, не зная граници, но като говоря, ти ела и ме побутвай отвреме навреме. Един американски проповедник обичал много да преувеличава нещата, такава слабост имал. Той държал една проповед за силата на Самсона, как ловял лисиците за опашките им, дълги по три метра. Този проповедник имал един добър приятел, който го съветвал да не преувеличава нещата. Един ден те се условили помежду си: когато проповедникът преувеличи в нещо, приятелят му отдалеч да мръдне с пръста си и той да се коригира. Та като заприказвал проповедникът за опашките на лисиците, че били дълги по три метра, приятелят му мръднал с ръката. Проповедникът се поправя, казва: Вижда ми се, че по три метра опашки са много дълги, това е почти невероятно, но предполагам да са били поне два метра и половина дълги. Приятелят му пак си мръднал ръката. Той се поправя: Вижда ми се, че тази дължина при сегашните условия е невъзможна, но според друг един автор те били два метра дълги. Приятелят му пак си мръднал ръката. Публиката го слуша. Най-после проповедникът съкращава до половин метър. Приятелят пак мръдва с пръста си, но той му казал: Повече не скъсявам, т.е. аз съм съгласен да мисля, че тия лисици са имали половин метър дълги опашки. Та всякога трябва да имате един приятел, който да мръдне с пръста си от среща ви, за да можете да скъсявате дължината на лисичите опашки. Трябва да знаете, че у животните опашката изразява тяхната интелигентност. За пример лъвът има дълга опашка. Той съзнава, че тя представлява неговата интелигентност; тя е неговата гордост. Следователно вашият ум не трябва да прави опашките на лисиците толкова дълги. Вие не можете да направите всичко. Някой казва: аз съм силен човек, всичко мога да направя. Какво можеш да направиш, това е въпрос още. Питам го аз: като си толкова силен, можеш ли да вдигнеш цялата земя? Щом не можеш да вдигнеш земята, не казвай, че си силен. Туй е мащаб за силата. Кажи: Действително, умът ми схваща нещо, донякъде разбирам нещата и мога да вдигам товар до 20, 50 или 100 килограма, но повече не мога. После, в умствено отношение също тъй казваш: Аз зная много нещо. Какво знаеш? Какво можеш да разрешиш? Можеш ли да решаваш висшите задачи по математика? После, знаеш ли да превръщаш състоянията на сърцето? Знаеш ли какво мислят за тебе майка ти, баща ти? Ами твоите приятели какво мислят? Всеки, който мисли, че знае много, трябва да знае нещата конкретно. И какво ще види? Че неговото знание е само една дълга лисича опашка, която трябва да се скъси – нищо повече. Та радвайте се на всеки малък факт. Ако знаете, трябва да има норма, която да определя какво знаете. Вие трябва да знаете, например, защо вашият характер е такъв или онакъв и да може да си обяснявате всичко.

Аз и друг път съм казвал, че човешката интелигентност не може да се вложи в главата на една муха. Значи, в природата има специални форми за специални проявления: специални криви линии, специални прави линии, и то със специални дължини. Например, казваме, че човешкият нос трябва да бъде дълъг, но той трябва да има определено съотношение спрямо цялото лице. Ако туй отношение е съразмерно, носът ще бъде строен. Ако носът е чрезмерно дълъг и не е в определено съотношение спрямо цялото лице, неговата стройност се губи и интелигентността на този човек е анормална.

Следователно отношението между частите на нашето лице ни показва, че природата обича хармония в мисли, в чувства и в действия. Една мисъл няма право да взема мястото на друга мисъл; ти можеш да я туриш на мястото на друга мисъл, но тя няма да те ползва. Природата е определила мястото на всяка мисъл, дала ѝ е определена форма, определен мащаб на развитие и тя трябва да се разграничава от другите. Ако вие я разграничите повече, отколкото трябва, ще си създадете цяло нещастие. Затуй не бива да бързате в развитието си. Например много деца имат желание да растат бързо. Още като малки деца те бързат да станат големи като баща си, да им пораснат мустаци и т.н., а тази мисъл ги сбабичасва. Ти не мисли кога ще пораснеш и кога ще станеш като баща си. Искай да станеш велик в света, но не туряй срок след толкова и толкова години. Ти искай да станеш музикален, но не определяй срок кога именно. Ти можеш да постигнеш известно развитие, но не определяй кога, защото това ще бъде в твой ущърб. Природата, като ви е създала, ако е вложила музикални чувства във вас, тя точно е определила известен период, след колко време да бъдете музикален. И вие ще вървите по нейния план. Също и вашият ум ще се развива съобразно законите на природата. А сегашните хора сами си поставят разни планове. Те не слушат гласа на природата и затова не успяват.

Преди 20 години дойде при мене един учител от Разград и ми казва следното: аз имам желание да следвам по музика, главно да уча цигулка. Аз го погледнах, питам го: това желание с тебе заедно ли се роди или отпосле дойде? – Отпосле дойде. Преди четири години слушах един оркестър и тогава ми дойде мисълта, че мога да стана музикант и мога да се науча да свиря. Аз му казах: ти не си за цигулар, ти можеш да станеш добър търговец, а на цигулка ще можеш само да стържеш. И така стана. Ако у тебе се яви една мисъл за свирене на цигулка само от преди четири години, тя не е твоя заложба. Ако мисълта, желанието за музика се ражда заедно с тебе, само тогава ти можеш да бъдеш музикант. Значи, за да бъдеш музикант, трябва да се родиш музикален; този подтик към музиката да е у тебе още от раждането ти. Остане ли отпосле да се развиваш, това вече са второстепенни дарби. Затова вие трябва да започнете с ония дарби, които природата е вложила във вас още отначало и на техен гръб да развивате и по-слабите си сили. Някои от вас са силни в математиката, други са паметливи, трети имат силно въображение, четвърти са поети, музиканти, писатели и други – всеки има известна малка дарбица, която трябва да развива в този живот. Бъдете доволни от малкото, което имате. Гледай сам да бъдеш доволен от това, което имаш. Не се спирайте върху похвалите на хората.

Ако ти, един малък поет, отидеш при един първокласен, гениален поет и му се похвалиш със своята работа, той ще те погледне, само ще се поусмихне и няма да те похвали, нито ще те насърчи много, но ще каже само: хубава е тази работа. А онзи, който не разбира от поезия, ще ти каже: това е отлично нещо! Обаче тази похвала нищо не те ползва.

Хора с големи устни са богати на чувства. Те говорят много, имат чувства, но не са толкова идейни. У тях има повече форми, но не и съдържание. Защо устата у такива хора е станала толкова голяма? (– От много упражнения.) Те са били в близко съприкосновение с физическия свят. Нуждите в света са ги заставили да говорят повече. Гъстата материя, в която човек се намира, е създала голямата му уста. По същия начин можем да разгледаме и другите части на човешкото тяло.

Как мислите, кой човек е най-здрав? Ако гърдите на човека са вглъбнати навътре, това има известни психически причини. Това хлътване на гърдите е лош признак. Никога не позволявайте да се вглъбяват гърдите ви. Гърдите ви трябва да бъдат отпред прави. Те не трябва да бъдат и много изпъкнали, а само малко издадени напред. За да не се вглъбват гърдите, вие трябва да регулирате чувствата си. Дръжте хармония в чувствата си и вие ще урегулирате вашата дихателна система. Урегулирате ли вашата дихателна система, ще урегулирате и проявите на вашите чувства. У някои от вас раменете пък са прави. У други раменете почват да се огъват, но това е лош признак. Туй огъване показва, че чувствата имат надмощие над ума. Кривите линии у човека показват, че чувствата, магнетичните сили преобладават в него. Когато пък раменете станат много тесни, това не е добър признак. Това показва изопачаване на чувствата. Кривите линии не са лоши, но те трябва да бъдат красиви.

Природата обича хармония навсякъде, и вие ще се стремите към това. Като ходите, дръжте в ума си идеята вашият организъм да има красиви форми, т.е. такива форми, каквито природата изисква. Раменете ви, лицето ви, очите ви, всичко трябва да бъде правилно и красиво. Поставете си в живота един идеал, който искате да реализирате. Този идеал се среща в природата, само че трябва да работите за неговото реализиране. Ако умът ви работи, ще създадете вашето чело; ако чувствата ви работят, ще създадете вашия нос; ако волята ви работи, ще създадете брадата си, долната част главно. Ако проектирате всичките си чувства към работа, ще развиете вашето тяло правилно. Ако сте много активен, ще развиете дробовете си правилно. Ако в материалните си работи постъпвате правилно, и вашата храносмилателна система ще бъде правилна. Природата регистрира всички наши действия. Правилните чувствания и физически действия се създават в стомаха. Правилните мисли се създават в мозъка. Тъй щото ние градим нашите линии и органи според както постъпваме. Ти или градиш, или събаряш. То е според както постъпваш. Затова казвам: всяко ваше действие, всяко ваше чувство и всяка ваша мисъл ще постави едно малко камъче в градежа на вашето здание. И ако някой ден имате едно красиво чувство, радвайте се през целия ден, че можете да поставите едно хубаво камъче на зданието си. Бъдете доволни, че сте поставили този хубав камък. Щом у вас

същества идея за нещо красиво, за нещо велико, трябва да работите идеално., тази наука, за която ви говоря, е много сложна. И вие трябва да бъдете много внимателни в изучаването ѝ. Трябва да прекарате най-малко 10 години в изучаване какво е отношението на линиите и енергиите, които се образуват между тях. После, ще изучавате и отношенията между хората. Това е един много сложен процес. Сега, например, вие налучквате нещата. Вие харесвате някого и казвате: този човек ми харесва, добър е той. Но защо и за какво го харесвате, не може да определите. А вие можете и трябва да определите, защо го харесвате. Природата е строго определила всички линии на очите, на веждите, на носа и т.н. Те са все математически величини, строго определени, точно измерени със сантиметър. Правилните лица имат точно определени измерения. Вие можете да проверите тия неща. Аз съм проверявал тия истини цели 11 години и не съм срещнал никакво изключение. Един морален човек всякога има точно определени черти. Лицето, ръцете, очите, ушите му, всичко се различава у него. Дойдеш ли до някой тип, който няма морален устой, сантиметрите вече се различават. Има мерки в природата, по които моралният човек се отличава от другите типове. У неморалните типове има друго съчетание на числата и величините; чертите у тия хора са дисхармонични. В живата природа всичко се хармонира, само че се изисква дълбоко разбиране.

Та във всички ваши постъпки ще се стремите към възвишеното, към малките прояви, които се срещат в природата. Ако се роди у вас мисълта дали сте от моралните типове или не, ще знаете, че неморален тип е човекът, който през всичкото време се е противил на доброто желание на природата. Той е злоупотребил с всички ония добри условия, които тя му е давала. Следователно всеки сам може много добре да знае към кои типове спада. Природата отбелязва всичко. Погрешките на човека не се крият в природата, а в неговата зла воля, той не е искал да използва нейните добри условия. Следователно и в сегашния живот още, щом човек съзнае своите погрешки, лесно може да обърне обратния лист и да измени своите неморални действия в морални. Туй е кармически закон. Щом съзнаеш, че туй, което си вършил досега, е несправедливо спрямо природата и почнеш постепенно да коригираш постъпките си, няма да се мине дълго време и животът ти ще се измени, ще се поправи.

Сега, понеже настава лятната ваканция, ще прекратя временно лекциите си, но вие може да се събирате пак. Събирайте се за половин час и прекарвайте в размишление. След това си кажете по една дума и си идете по домовете. Така може да си правите следващите събрания, докато започнем новата учебна година. Започвайте с размишление – около 20–25–30 минути най-много. Отправяйте ума си към всичко възвишено и идеално. Теми няма да ви дам. Туй ще бъде за вас една почивка и същевременно малко разнообразие в събиранията ви. Като ви говоря за тия линии, има една опасност като се гледате да не би да си кажете: Моята брада е такава или онакава, моят нос е особен – и да се отчаете. Вие не сте измервали колко сантиметра имат веждите ви и носа ви. Вие имате нос, но не знаете колко сантиметра е дълъг и широк. Глава имате, но не знаете колко сантиметра е обиколката на главата ви. Колко са дълги пръстите ви, и туй не знаете. Защо е толкова

дълъг безименният ви пръст също не знаете. Значи вие имате тяло и не знаете постройката и съотношението на частите му. А всичко туй трябва да преведете във величини. Колко са дълги ръцете ви също не знаете. Разбира се, за този, който знае, това са важни закони. Ако искате да знаете какъв трябва да бъде вашият ръст, трябва да измерите дължината на разтвора на ръцете. Някой път ръцете са по-дълги. Това показва, че в миналото дедите и прадедите на този човек са обичали да пооткрадват. Ако ръцете са по-къси от нормалната мярка, дедите и прадедите на този човек са обичали да убиват. Следователно желанието им да пооткрадват или да убиват продължава да живее и по-нататък. Туй е констатирано в живота: у всички убийци ръцете са къси и дебели, а у всички крадци ръцете са дълги. Аз обяснявам това със следния факт: крадецът, като проектира ума си с цел да бръкне в някой джоб, кръвта започва да циркулира по-усилено в ръката му и тя израства повече. Това е вярно само една трета от истината. Защото дългите ръце показват още и сръчност, енергичност. Тъй щото, ако главата на този човек е правилно развита, желанието му да пипа, да пооткрадва се е превърнало на сръчност и труд. Въобще дължината на ръцете показва активност, енергичност. Когато главата не е правилно развита, тогава такъв човек обича да пипа както дядо си. Дебелата ръка говори за склонност към убийство. Всички свирепи животни имат силно развити мускули. Обаче не всяка дебела ръка е престъпна. Престъпна ръка ние считаме деформираната. Тя не е съразмерна с другите части на тялото. Когато ръката е несъразмерно дълга, тя е деформирана. Когато ръката е хармонична и съразмерна с другите части на тялото, тя показва добри чувства.

Та сега, най-важното за вас е да използвате малките придобивки в живота. Например, при известни случаи вие мислите, че нямате чувства, нямате сърце или че то не е развито добре. Но един ден вие се домогнете до някой факт, който ви показва, че имате сърце. Това е една малка придобивка и вие трябва да ѝ се радвате. Или, може да мислите, че нямате интелигентност. Но един ден узнаете, че вашият нос показва интелигентност и вие констатирате това в себе си. Това също трябва да ви радва. Следователно трябва да се радвате на вашите малки придобивки. Тези малки мисли или чувство, които ви усилват в живота, те именно са тия научни данни, които ви подкрепват към възвишеното в живота.

И тъй, видимият живот е една формула в човешкия живот. Аз считам човека като най-сложна формула в живата математика и геометрия. И на земята няма по-сложно същество от човека. Органически той е най-сложното същество; и геометрически той е най-сложната формула. За да се изучи човек, изискват се ред години, а то е въпрос на бъдещето.

Та стремете се сега към хубавото, към красивото, към възвишеното. Аз виждам у всинца ви заложени много красиви черти. Всички вие трябва да се развивате, да работите не само за сегашното, но и за далечното бъдеще, което е свързано с настоящето. А пък малките несполуки в живота ви, които може да срещнете, да ви не обезсърчават. Несполуката в едно отношение е сполука в друго отношение.

Един съвет ще ви дам. Вземете поука от растенията, които, като искат да израстнат и да се развият, всякога очакват слънцето. У тях има едно красиво желание и очакване – да дойде слънцето! Няма същества на земята, които с такова интензивно желание чакат слънцето, както растенията. Затова, когато ние очакваме Божественото в себе си, трябва да бъдем като растенията, които очакват слънцето всеки ден. Това желание за слънцето ги издига, и самото слънце ги привлича към себе си. И когато ние очакваме Бога на Любовта със същото желание, по този начин и ние ще добием същите блага, каквито и растенията. Защото само туй интензивно чувство към Бога може да ни повдигне нагоре. Имайте и вие същото желание към Бога, както растенията към слънцето. Легнеш ли си вечерно време, силно пожелай да дойде Божественото да те повдигне. Сутринта станеш, пак пожелай Божественото. Така всеки ден интензивно пожелавайте близостта на Бога, т.е. Божественото да дойде във вас. И като дойде Божественото, всеки от вас да си вземе това, което му е необходимо.

– Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!

32. лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 25.V.1924 г. в гр. София.

Последна лекция от III година,
държана на учениците от Младежкия окултен клас.
Книги:

* Малки придобивки в живота

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година III (1923–1924). Томове I, II, III, IV и V. София, 1927)
32 беседи от 21 октомври 1923 г. до 25 май 1924 г.

1924_05_25 Онези дни ще се съкратят
неделна беседа

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

Матея 24:22.

“Но заради избраните, онези дни ще се съкратят."

Човек, от детинство до старини, все трябва да се учи. Това е естествен метод. Малкото дете, докато се учи от майка си и я слуша, работата върви добре. Когато стане възрастен и остарее, човек започва да мисли, че всичко знае и никого не слуша. Обаче, работите му се влошават. Като погледнете живота на възрастните, виждате, че и те са като децата, и те правят много пакости, които трябва да се поправят.

Един виден български чорбаджия от село Николаевка, имал едно дете, което често правело пакости. Като виждало, как вършеят по харманите, момчето си казвало: И аз искам да направя такъв харман вкъщи. Един празник, на Великден, майка му и баща му отишли в черква. Детето останало само и си казало: Ето един случай да изпълня желанието си. То отворило курника, дето майката държала затворени 12 мисирки и ги подмамило с малко царевица да влязат вкъщи. Взело един камшик и започнало да ги гони из стаята. Мисирките хукнали да бягат, но нямало отде да излязат: удряли се в прозорците, крякали, хвърчали из въздуха, изпочупили чаши, чинии – вдигнал се голям шум. И момчето, от своя страна, викало, кряскало – чувало се в съседните дворове. Една от съседките, като отивала в черква, чула шум, крясък и се отбила да види, какво става. Разбрала, че момчето е причина за това. Като видяла майката в черквата, казала й: У вас става голямо увеселение. – Какво увеселение ? – Не зная точно какво, момчето ти върши нещо. Майката се върнала вкъщи и какво да види ? Детето й, с камшик в ръка, гони мисирките. Като я видяло, то веднага избягало. Майката се ужасила, като видяла счупените чаши, чинии, стъкла, и мисирките се блъскат, искат да излязат вън. Казвате: Глупава работа, да вкара мисирките в стаята! – Нима и вие не сте вкарвали вашите мисирки в стаята си ? Нима не сте чупили стъкла, чаши и чинии? Същите пакости правят и възрастните, само че някога са готови да признаят грешките си, а някога не ги признават.

„И тутакси след скръбта на онези дни, слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си, и звездите ще паднат от небето, и силите небесни ще се поколебаят." (29 ст.) Някои ще тълкуват тези стихове буквално, както, например, „звездите от небето ще паднат на земята." От гледището на съвременната наука това е абсурд. – Как ще паднат звездите ? Възможно ли е слънцето да потъмнее, и луната да не свети ? – Да оставим този стих настрана и да дойдем до звездите. Казва се, че тези звезди са хиляди пъти по-големи от слънцето, а слънцето – един милион и половина пъти по-голямо от земята. Ако тези

звезди паднат на земята, де ще се съберат? Значи, това са фигури на речта. Звездите, за които се говори в стиха, не са онези, които Бог е поставил на небето. Като се казва, че слънцето няма да дава светлината си, това е символ. Като се казва, че месечината няма да свети, и силите небесни ще се поколебаят, и това е символ. Който не разбира този вътрешен език, като малкото момче, ще вкара мисирките вътре; ще даде едно тълкуване, че да става, каквото ще. И сега светът е пълен с тълкувания, които не се сбъдват. Обаче, има тълкувания, които се сбъдват. Всяко нещо иде на времето си. Казваме, че някои неща са случайни, когато не сме изчислили точно времето на тяхното сбъдване. Това значи, че ние сме ги очаквали по-рано, а те са дошли по-късно, или, очаквали сме ги по-късно, а са дошли по-рано. В случая, грешката е у нас, в нашите разбирания.

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои са тези дни ? – Дните на скръбта. – Кои са избраните? – Умните хора. Днес хората считат, че благородникът е избранник. – Не е така. Човек може да е роден царски син и да не носи благородното в кръвта си. Обаче, човек не може да се роди философ, и още от люлката си да се занимава с теорията на Канта, с морала на Толстоя, или с учението на Христа. Той трябва да се учи дълго време, докато дойде до тълкуванията. Следователно, всеки трябва да се учи. Каквото придобие, то е същественото за него. В наследство на никого нищо не се дава. Когато говорим за условия, разбирам, че всички възможности на човека са дадени. Хората не се раждат учени, но се раждат с възможности да бъдат такива. И умни не се раждат, но се раждат с възможности да бъдат умни. Човек не се ражда добър, но с възможности да бъде добър. Всеки човек трябва да работи, да развива вложените възможности в себе си. Само така той ще създаде от себе си това, което възможностите изискват. „Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои са избраните? – Това са умните хора. Когато умният човек дойде в къщата ви, веднага ще съкрати страданията на вашия дом. Имате болна дъщеря или болен син. Болестта може да продължи дълго време. Могат да минат месеци, да се изразходват големи суми, да се понесат големи страдания, но влезе ли в дома ви умният човек, той ще ви препоръча някакво лекарство и в продължение на една седмица страданията ви ще се съкратят. Търговец си, работите са объркани, имаш да плащаш много полици, поради което положението ти е притеснено. Изведнъж ти дохожда на ум да построиш железница от Чикаго до Буфало. Започваш да я строиш, но нямаш средства да я довършиш, не ти достигат парите. В това време друг милионер строи една линия, с която ще те съсипе. Мислиш, но нищо не ти дохожда на ума, не знаеш как да си помогнеш. Най-после си казваш: Нищо друго не ми остава, освен да си тегля куршума. Не мога да понеса този позор! Затваряш се вкъщи, нищо не казваш на жена си. По цели дни мислиш, като че разрешаваш философски въпроси, а, всъщност, мислиш, как да се самоубиеш: да се отровиш, да се застреляш или да се удавиш – правиш избор. Когато човек иска да се самоубие, и в това проявява тщеславие. Той пише писмо на близките си за причината на самоубийството си – иска да заинтересува окръжаващите. Някой се хвърля от канара, друг се беси, иска тялото му да остане цяло, запазено, като консерва. Казвате, че тези хора са луди. – Не, това е гордост, тщеславие. Те разполагат с чуждо нещо. Господ им е дал тяло, и те казват: Ние ще запазим тялото си неповредено. Затова,

именно, ще се бесим. Изобщо, самоубиецът, преди да тури край на живота си, се оправдава с това, че особена мисъл го овладяла и го съсипала. – Съвсем не е така.

Да се върнем към търговеца, който предприел строежа на железницата. Какво става с него? Жена му забелязала, че той е замислен нещо и го запитала: Какъв въпрос разрешаваш? – Това не е женска работа. – Кажи, какво те мъчи, заедно ще разрешим въпроса. Умна била тази жена. Тя виждала в очите му, че той се мъчи, че не може сам да разреши въпроса и търси начин да избяга от мъчнотията. Най-после той казал: Нашето положение е безизходно, съсипани сме. Аз не мога да издържа това безчестие. – Даваш ли ми право, аз да се опитам да спася положението? Тя отишла при един милиардер и му казала: Господине, искам да разменя с вас няколко думи, само за пет минути. – Времето ми е скъпо. – Колкото ви струва времето, ще го платя. Най-после той се съгласил да я приеме и я попитал: С какво мога да ви услужа ? Тя отговорила : Ние построихме една железница. Ще ми бъде приятно, вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по нея. Само това искаме, вие да минете пръв по новопостроената железница. – На драго сърце, но това пътуване ще ми отнеме най-малко един час. – Колкото време ви отнеме, ще ви го платя. Умна била тази жена. Милиардерът не се сещал, какво се цели с това предложение, но дал съгласието си. След три деня тя дала обява във вестниците, че еди - кой си милиардер ще пътува по новопостроената железница Чикаго – Буфало. Другият предприемач, като прочел обявата, си казал: Значи, този милиардер купува линията. Тогава аз ще фалирам. Веднага той телеграфирал на първия предприемач и го запитал, дали би му продал новопостроената линия за 700 милиона лева. – На драго сърце, отговорил първият. И така, само едно минаване на милиардера по линията, спасило положението на търговеца. Това е една жена от избраните, умна жена, която спасила мъжа си. И той престанал да мисли за самоубийство.

Христос казва: „Заради избраните, онези дни ще се съкратят." Съвременните хора са фалирали почти във всяко отношение: в религиозно и научно, в обществено и политическо. Военните казват, че в света имало много герои. Ние видяхме тези герои на бойното поле. Всички искат да бягат. Ние ги видяхме в сегашната война, заровени осем метра дълбоко в земята. Къде са истинските герои, да излязат открито срещу неприятеля? Видяхме много герои, но всички с маски на лицата си и така се бият. След всичко това се казва, че във войната имало геройство. Какво геройство има в това, да се пазиш от задушливите газове? Не е ли същото и в морално отношение? Чуваш, че касиерът в някоя банка задигнал 500 – 600 хиляди лева и избягал. Търсили го навсякъде, но не могли да го намерят. В края на краищата, религиозните проповядват морал, който не издържа никаква критика. – Защо? – Защото това, което е морално за българина, не е морално за французина, за англичанина. И това, което е морално за англичанина, не е морално за българина. Има известни принципи, общи за цялото човечество.

Казваш: Аз сам ще си наредя живота. – Че всеки може да нареди живота си, това е наполовина вярно. Човек може да нареди живота си само при разумни условия. Всеки

може да си направи къща, но при съграждането ѝ трябва да се вземат предвид много условия: височината ѝ, големината на стаите, качеството на материала и др. После, трябва да се вземат добри майстори и да се предвидят законите, на които се основава градежът. Изобщо, при съграждането на една къща, се изисква голяма разумност. Когато се строят фабрики, болници, училища, железници – навсякъде са нужни разумни хора. Човечеството се нуждае от разумни лекари, свещеници, съдии, адвокати, майки и бащи – все избрани хора, заради които онези дни ще се съкратят.

Сега, като изнасям известни истини, мнозина казват за нас, че не сме с всичкия си ум. Така е. Щом изнесеш една велика истина, казват, че не си с ума си. Кога хората са приели истината на своето време? Не донесе ли Христос една велика истина на света ? И какво направиха с Него? След Него дойдоха апостолите, но и те бяха гонени. Така постъпват с всекиго, който иска да внесе една нова идея, било в науката, било в религията, било в обществения живот. Какъвто и да е този човек, все ще го гонят. Разбиране е това! Знаете ли, на какво уподобявам аз това гонение ? При доктор Фъргстън, знаменит лекар – психиатър, дошъл един болен, който му казал: Господин докторе, отпред на челото си имам един бръмбар. Ходих при много лекари, но никой не можа да го извади. Ти можеш ли да го извадиш? Лекарят разбрал, че болният нямал никакъв бръмбар в главата си, но ако му каже това, той няма да го повярва и ще отрече знанието му. Тогава лекарят казал на болния: Почакай малко, ще ти направя операция на главата и ще извадя бръмбара. Докато болният се готвел за операцията, лекарят изпратил слугата в градината да улови един бръмбар и да го донесе. След това, той направил един малък разрез на челото му, намокрил бръмбара с малко кръв и го показал на болния. Той казал: Ето бръмбарът! Всички лекари казваха, че няма никакъв бръмбар в главата ми. Сега съм вече свободен. Лекарят пожелал да освободи своя пациент от заблуждението, че изобщо имал бръмбар в главата си, затова му казал, че направената операция не е истинска. Болният му възразил: Господин докторе, аз зная истината - ти извади големия бръмбар, но малкият остана в главата ми. Усещам движението му. Извади и него, защото и той ще порасне като големия.

Казвам: Мъчно се убеждава човек в истината. Както и да му доказваш, по каквито математически закони да '''[V тличаш]''', в края на краищата, той пак ще ти каже: Големият бръмбар си извадил, но малкият остана вътре.

'''[Мъченията на човека нямат край. Всеки има по един бръмбар в главата си и все за него говори. Един страда от стомах – за стомаха си говори. Друг страда от сърце - за сърцето си говори. Кой от каквото страда, за него говори – това е неговият бръмбар. Казваш: Тумор в мозъка, усещам, че нещо ме стяга. – Никакъв тумор нямаш. Това е бръмбар, влязъл в главата ти. Бръмбарите са живи мисли, които се натрапват в главата на човека и влияят на нервната му система.]''' Съвременната медицина е констатирала случаи на заболявания, без да '''[липсва дума]''' някаква органическа повреда. Например, някой се оплаква от силна болка в ръката, като че има нещо счупено. Всъщност, ръката му е съвършено

здрава. Това се дължи на някакво впечатление, което болният е задържал в паметта си и сега се проявява като болка. Някога той е видял човек със счупена ръка или е присъствувал на операция на ръката и не е могъл да се освободи от това силно впечатление. Изобщо, изопачените образи остават дълго време в паметта на човека и оттам влияят върху нервната му система. Ето защо, тези образи трябва да се заместват с чисти и красиви образи. Това е един от начините за лекуване. Човек трябва да възприеме мисълта, че няма случайности в живота, че животът е господар на смъртта, а смъртта – негов слуга. И болестите са слуги на живота. Смъртта иде, когато животът ѝ заповяда. Болестите, страданията са допуснати от живота. Но когато дойдат избраните, болестите и страданията ще се съкратят.

„Заради избраните онези дни ще се съкратят." – Всеки ли ще бъде избран и кога ще го изберат? – Всеки няма да бъде избран, но може да стане избран. Според българската конституция, всеки здрав, разумен, пълнолетен човек може да бъде избираем. Ако не отговаря на тези условия, не го избират. – Кой младеж предстои на набор? – Здравият, разумният, който е навършил 21 година. Ако е болен, или го отлагат временно, или го освобождават от военна служба. Всички здрави и умни деца, навършили седем години, са избираеми за ученици. Всички учители, които са доказали своята способност за преподаване и които имат знания, могат да бъдат избираеми за професори. Ако не отговарят на тези условия, не могат да бъдат избираеми. Като дойдем до Божествения живот, и там има избираеми. Там се избират хора, които гледат на Божествения живот не само като външна проява, но като съвкупност на вътрешни сили, които обединяват и физическия, и духовния живот.

Всички хора се стремят да наредят живота си, да го осмислят. Прав е този стремеж, но ако имат пред вид само физическия живот, само него да осмислят, те ще реализират само една трета от своя стремеж. Физическият живот съставя само една трета от целокупния живот. Ядене и пиене ще има, но това не е всичко. Казваш: Искам да уредя духовния си живот. Ти си дошъл до втората трета на целокупния живот. Обаче, и духовният живот има две страни: външна, която се отнася до чувствата, до удоволствията, до стремежа към външната красота; и вътрешна страна, която се отнася до онзи непреодолим стремеж към великото и красивото в света. Най-после казваш: Искам да постигна Божествения живот. – Ти си дошъл вече до последната трета на целокупния живот. И Божественият живот има външна и вътрешна страна. Външната страна има отношение към умствения живот на човека, когато той се стреми към учене. Вътрешната страна има отношение към любовта. В човека се изявява чувството любов към Бога и в името на тази любов, той е готов да направи всичко, което се изисква от него. Когато човек живее съзнателно и на физическия, и в духовния, и в Божествения свят, той има добре устроено физическо тяло, здрава нервна система. Той има добре развито сърце и светъл ум. Мисълта му е ясна, трезва. И тогава, като кажем, че някой е избран, имаме предвид човек, в когото физическите, духовните, т.е. сърдечните и умствените сили са в хармония. Избраният е свързан с Бога. Значи, целокупният живот подразбира едно цяло – живот на единицата, в

която трите сили са обединени. Тогава човек започва да работи с първата единица. Тази е мярката, по която човек постъпва. При това положение, като се срещнат двама разумни хора, лесно разрешават и най-мъчните въпроси.

Питам: Ако милосърдният човек стане касиер, как постъпва? Още първия ден, като дойде някой беден при него, той веднага ще му даде чек от хиляда лева. След него иде втори, трети беден и на всички дава по един чек. Като се върне у дома си, той казва на жена си: Раздадох няколко чека на бедни, направих едно добро дело. – Да, но директорът на банката забелязва, от касата липсват няколко хиляди лева и го пита, къде са тези пари. – Нужни бяха за нещо. – За какво ?
Трябваше да се помогне на няколко бедни хора. – Защо '''[банката]''' е длъжна да им дава? Като си искал да помагаш на '''[липсва текст]''' души, трябваше да вложиш свои пари и от тях да раздаваш '''[липсва текст]''' . Ти правиш благодеяние с чужди пари. Всички хора, вложили пари в нашата банка, не са богати. Между тях има бедни, вдовици. Какво добро си направил тогава? Съвременните хора казват: Достатъчно е да имаме пари, всичко ще се разреши. Те мислят, че ако имат пари, лесно ще разрешат въпросите си. Това е само една трета от истината, но не и цялата истина. Парите са една необходимост, едно условие за живота, но всяка необходимост води към друга необходимост. Парите унищожават вярата, мъжеството, смелостта на човека. Като има пари, човек уповава на тях, поради което вярата и смелостта му отслабват. Парите са внесли най-голямата поквара в света. Те са изопачили характера на свещеници и проповедници, на майки и бащи, на учители, на моми и момци. Те са внесли отрова в света. От друга страна, парите са благо в живота. Обаче, злото, което парите са причинили, е по-голямо от доброто, което са допринесли на човечеството. Може да не сте съгласни с мене, това не е важно. Наблюдавайте, какво става с всички народи, семейства и общества, които забогатяват. Когато бащата забогатява, синовете и дъщерите започват да живеят в разкош и охолство и, в края на краищата, нищо не излиза от тях. Какво стана с онези богатски синове, на които бащите забогатяха във войната ? – Пропаднаха. Изобщо, парите водят към разпуснат живот, към престъпления. Не мислете, че като сте дошли на земята, имате право да живеете, както искате. Има един велик закон в света, който държи еднакво отговорни прости и учени, богати и бедни. Пред този закон всеки еднакво отговаря за делата си. Всеки се съди според съзнанието си. Като не признават съдбата, някои казват за своя близък, че е умрял. – Не е умрял той, но е извикан, дето трябва, да даде отчет за делата си. – Тогава, как ще се оправи светът? – Като дойдат избраните и почнат да помагат на останалите. Много избранници има между хората. Избраният човек не трябва да се подхлъзва, да се поддава на слабости. Той може да бъде мек, но не и мекушав. Като види, че някой плаче, той не трябва да се трогва от неговите сълзи. Като намествам счупения крак на някого, аз не обръщам внимание на сълзите му. Моята работа е да наместя крака му, а неговата – да пролива сълзи. Като плаче, той ще се научи да не греши. Ако някой ми се оплаква, че заборчлял, че няма хляб за жена си и децата си, аз няма да му дам пари, но ще му дам подходяща работа, да изкарва прехраната си с труд и да запази достойнството си като човек. Човешкото общество е основано на разумни закони, които тласкат човека към труд

и работа, като условия за развитие. Има избрани хора в света, но още много трябва да дойдат. Ако ме питат, защо работите на България не вървят добре, отговарям: Малко избранници има. За да се оправят работите ѝ, броят на избранниците трябва да се увеличи най-малко 200 – 300 пъти.

Мнозина четат вестниците „Факел", „Пастирско слово", в които пишат лошо за мене и за новото учение. Свободни са да пишат, каквото искат, но не знаят, как да пишат. Който иска да пише нещо против мене, нека дойде да се срещнем лице с лице, да не говори зад гърба ми. Аз ще му отговоря на всички въпроси, които го интересуват. Като ги питат, отде знаят тези неща, те отговарят: Ние сами нищо не знаем, но пишем това, което чуваме от хората. – Така постъпват всички хора, водят се все по лъжливи доноси. Някой оратор изнесъл една идея, която хората не разбрали и я предали криво. Поетът написал нещо, вложил една хубава идея, но пак я изнесли криво. Опасността е в приложението на криворазбраните идеи. Какво виждаме най-после? – Всичко се обърнало с главата надолу.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Развитието на съвременните хора, както и пътят, до който са стигнали, показват, че те се намират пред велика епоха – на всички предстои минаване от едно състояние в друго. Ако кажа на хората, какво има да става, вестниците -веднага ще затръбят против мене, че заплашвам хората, че смущавам духа им. Ако видя, че сто ладии се готвят да влязат в морето да ловят риба, а моят барометър показва буря след 4 – 5 часа, нямам ли право да предупредя тези хора? Ако не им кажа нищо, те ще се намерят на дъното на морето. Ако са влезли вече в морето и им кажа: Скоро на брега! – заплашване ли е това ? Ако след две - три години стане земетресение в София, и аз предскажа това, има ли нещо лошо в моето предсказание? Аз искам да предупредя хората, да излязат по това време вън от къщите си, да не ги затрупа.

Мога и да си мълча, но какво ще постигна с мълчанието си ? Всички ще останат под развалините. Казвам на управниците: Поправете еди-коя си линия, защото не е сполучливо направена. Утре ще стане голяма катастрофа, от която ще пострадат хиляди хора. – Не ни плаши. Знаеш ли, че работите ни ще останат назад? – По-добре работите ви да останат назад, отколкото вие да пропаднете. В света съществуват разумни закони, които трябва да се спазват. Ако ги престъпите, ще се натъкнете на големи катастрофи. Между евреите имаше много пророци, които им предсказваха, какво ще стане. Ако днес един такъв пророк предскаже на сегашна Европа, че така, както върви и както се развиват събитията в нея, очаква я голяма катастрофа, има ли нещо лошо в това предсказание? Щели да се уплашат европейците. – Нека се уплашат, но да подобрят живота си. Ион отиде в Ниневия да предскаже на жителите, че ако не подобрят живота си, очакват ги големи страдания. Те се стреснаха, разкаяха се, и Бог отмени решението си. Скоро, обаче, те забравиха обещанието си и пак продължиха лошия си живот, заради което бяха наказани. Предсказанието не е заплашване. То напомня на хората за съществуването на разумни закони, които трябва да се спазват. Ако не се спазват, човечеството е осъдено на големи нещастия и страдания. „Но заради избраните, онези дни ще се съкратят."

– Кога ще се съкратят онези дни ? – Когато човек възприеме и приложи в живота си великия закон на Любовта. Ето защо, който иска да стане истински .човек, да влезе в новата епоха, да се освободи от робството на греха, на страха, на безсмислието, на смъртта, трябва да служи на Любовта. – Как ще познаем истинската любов? – Тя ражда живота. Лъжливата, фалшивата любов ражда смъртта. Лъжливият живот произвежда тъмнина; истинският живот произвежда светлина и свобода. Тази светлина посочва правия път, по който човек трябва да върви. Като влезе в този път, човек се освобождава от страданията, т.е. те излизат на повърхността на живота му и не го измъчват.

Да заживеем вече по нов начин, да влезем в истинския живот, за да познаем Бога. – Кой е създал Господа ?

– Да се задава такъв въпрос, това не е философия. Как ти дойде на ум да зададеш този въпрос? Чудно е, да се задава въпросът, кой е създал Господа! Ти носиш чек в банката, искаш да ти го изплатят. Първо ще удостовериш своята личност, а след това ще ти се изплати чекът. Следователно, когато питаш, кой създаде Господа, аз подразбирам, че питаш, кой те е създал. Първо ще си отговориш на въпроса, кой те е създал, и после ще питаш, кой е създал Господа. На този въпрос всеки сам ще си отговори. Ако искаш да знаеш, кой те е създал, питай майка си и баща си. Те да питат своите родители, кой ги е създал. Техните родители ще питат своите и т.н. Знаете ли, докъде ще стигнете с този ред на разсъждения? Ще се намерите в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Повикал всички мъдреци от своята държава и поискал, някой от тях да му разкаже такава приказка. Разказвали му те 5 – 6 дена, но приказките все имали край. Като не могли да го задоволят, той ги набивал и ги изпращал да си вървят. Най-после се явил един мъдрец и му казал: Аз мога да ти разкажа една приказка без край. – Внимавай, че много мъдреци, като тебе, си отидоха бити, та да не пострадаш ти като тях. – Не, аз ще ти разкажа такава приказка, каквато ти искаш, и започнал: Едно време имало един велик цар, като тебе, който поръчал да се направи един голям хамбар и да се напълни с жито. Като го градили, по невнимание, зидарите оставили една малка дупчица незазидана. Един щурец забелязал малката дупчица, влязъл през нея и си взел едно зрънце. После се върнал, взел второ зрънце и него изнесъл. Пак се върнал, взел трето зрънце и го изнесъл. – Е, после? – Чакай да изнесат всичките зрънца. – Я остави тази работа! Няма край. Така и нашият живот е направен от безброй малки зрънца, че ако речем да ги местим от едното на друго, както правел щурецът, няма да ни стигнат милиони години, да разрешим въпроса за живота. „Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Мнозина питат: Кой е правият път? –- Аз не се интересувам, кой е правият път, кой е православен или евангелист, но питам: Ти от избраните ли си? – Да, от избраните съм. – Тогава ние с тебе можем да се разберем. '''[ипое]''': „Заради избраните, онези дни ще се съкратят."

– Кои дни? – Дните на недоразумения, на крамоли, на смърт. Тези дни ще се съкратят, т.е.

ще изчезнат. Всичко това ще стане заради избраните, умните хора, които разрешават правилно задачите си. В 905 г. в Англия се почувствува едно духовно пробуждане. Такива явления ставали не само в Англия, но в целия свят. На всеки сто години, в известни области, периодически се явяват духовни прояви. Така, в Англия през деня се явявали големи огнени кълба. Учени англичани, журналисти отивали с апаратите си да ги фотографират, но не могли. Щом изваждали апаратите си, огнените кълба се изгубвали. Като ги затваряли, кълбата отново се явявали. След това кълбата се превръщали на големи огнени стълбове. Вечер те се явявали на разстояние около 20 км. При явяване на светлините, настъпвали болести и епидемии; щом изчезвали светлините, болестите се прекратявали. В 905 г., когато се явили огнените кълба в Англия, нямало болести, но хората започнали да се разкайват за грешките си, искали да изправят живота си. През това време, в продължение на 5 – 6 месеца, съдиите нямали работа – никакви дела не се водели. Хората лесно се помирявали, искали да живеят братски. Станало духовно пробуждане между тях. – Защо станало така?

– Защото избраните дошли в света. Светлите кълба представят разумността на избраните. Ако днес човек види такова кълбо, ще си отвори очите, за да се увери, ясно ли вижда, или е някаква илюзия. Чудни са хората! Като видят едно светло кълбо, не вярват даже на очите си. Питам: Слънцето не е ли такова светло кълбо? Резултат има това слънце, влияние има то. От него излиза енергия. Животът ни почива на неговата светлина и топлина. Ако слънцето светеше, без да изпраща светлина и топлина, това е друго нещо. Обаче, от неговата светлина и топлина всичко расте и се развива, дава резултат. Ако духът ти е отпаднал, достатъчно е да видиш това светло кълбо, за да се повдигне. Слънцето влияе и на престъпника и го преобразява. Той е готов да служи на Бога. Това не е ли влиянието на слънцето? Ще кажете че това е случайност.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Всички избрани хора са светещи. Те са като светлите кълба и стълбове. От очите и лицата им излиза мека, приятна светлина. Въпросите – съществува ли Бог, или не, да се женят ли, дали може да се живее без пари. без къщи, са разрешени за тях правилно. За тях съмнения и противоречия не съществуват. Обаче, обикновените хора и до днес питат: Трябва ли да се женим? – Кога не са се женили хората? От осем хиляди години те непрекъснато се женят. Женитбата влезе в света още от времето на Адама. Първоначално, той беше сам в рая, но поиска от Бога да му даде другар, да не е сам. Бог изпълни желанието му: приспа го, извади едно от ребрата му и направи от него другарката му, Ева. – Преди Адама имаше ли женитба? – Не, женитбата се яви след Адама. Бог създаде човека по образ и подобие свое, даде му възможност да владее земята и да се ползува от нея. Целта на сегашната женитба е изправяне грешките на хората. Според мене, тя не е нищо друго, освен затвор. Всички женени – мъже и жени са затворени, мъчат се и страдат. – Кой се радва тогава ? – Само Божественото се радва. Някога в затворите, така наречени женитби, има големи изтезания, големи страдания. Майката роди дете, и след известно време идат бирниците да ѝ го вземат. Тя плаче, страда, пита, как е възможно да вземат детето ѝ. Най-после се

примирява и казва: Така е наредила природата, такава е волята Божия. Ако съдията осъжда на доживотен затвор престъпника, в съдията ли е вината? Който убива и върши престъпления, трябва да бъде готов да носи последствията. Молете се да дойдат избраните, да поставят живота на друга основа, дето всичко ще бъде хиляди пъти по-добро от сегашната женитба. Отношенията между мъжете и жените ще бъдат много по-хубави от сегашните. Днес, ако погледнеш една жена, ще те обвинят в нечистота. – Аз гледам на жената от такава висота, каквато хората не могат да си представят. Жената и мъжът не са плът, те са нещо високо, недосегаемо. Животът на сегашните хора не може да се нарече истински. Хората се нуждаят от любов. Между мъже и жени трябва да има абсолютно безкористна любов. Тогава те няма да говорят за своята любов, но за проявената Божия Любов чрез тях. Всеки трябва да пожелае да постъпва като Бога, да проявява Божията Любов.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Когато избраните дойдат на земята, със своето ново разбиране за живота, те ще помогнат на хората да разрешат въпросите си правилно. Тогава хората ще знаят, отде са дошли и къде отиват; защо са дошли на земята; какво е предназначението им, и всеки човек ще изпълни своето задължение като майка или баща, като брат или сестра, като учител, свещеник, съдия и др. Те ще си отговорят сами, трябва ли да се женят. Женитбата е временен въпрос, но човек постепенно отива от временното към вечното. Не е важно, дали ще се жениш, или не; важно е, този въпрос да се разреши правилно. Ако майката и бащата раждат, децата им трябва да са разумни. Първо, родителите трябва да са доволни от децата си и да благодарят на Бога, че им е дал добри и разумни деца. Обаче, ако родителите всеки момент съжаляват, че са родили неразумни и непослушни деца, какъв смисъл има тяхната женитба? – Какво ще стане със света, ако хората не се женят? – Да оставим този въпрос настрана. Разумните хора, които идат на земята да живеят по нов начин, се интересуват от своите постъпки, от своя живот. Какво правят другите хора, как разрешават въпросите си, това тях не ги интересува.

Сега, да дойдем до духовната страна на въпроса, до любовта ни към Бога. Всеки трябва да определи отношенията си към Бога. Тази е неговата първа и най-важна работа. Любовта ни към Бога да бъде толкова силна, че нищо да не ни разколебае; толкова дълбока, че никой да не проникне в нея и да я отнеме. Това значи, Бог да живее в нас, и ние да живеем в Него. Ако Бог е в нас, има ли нужда да търсим разрешение на въпросите отвън? Ако слънцето грее силно, има ли нужда да ходиш при дърварите да се молиш за малко дърва, с които да се стоплиш? Излез вън и се грей на слънцето. От кого слънцето е поискало пари за светлината и топлината, които щедро раздава? То дава даром на всички. Ето защо, когато намерите Живия Господ, вие сте намерили Слънцето на живота, което дава даром своята светлина и топлина. Това е реалното, което трябва да ни занимава. Това са избраните хора в света. – Ама аз имам особени философски разбирания. – И моите разбирания са философски. Тогава ще се разберем добре. – И жена ми, и дъщеря ми имат философски разбирания. – Още по-добре, и с тях ще се разберем. Всички хора – свещеници, учители, професори имат особени разбирания. Всички хора са особени;

жалко е, че не са избрани. – Аз съм особен човек. – В какво се заключава твоята особеност ? – Независим съм, но без да мисля, направих един скандал, за който щях да лежа в участъка. Като видях, че идат стражари, ударих на бяг. Минавайки покрай къщата на моя приятел, скрих се там, докато заминат стражарите. Това било герой! Избягал и се скрил, а другарите му хванали и ги били. Друг се хвали, че дал под съд приятеля си, който му дължал известна сума. Съдът издал изпълнителен лист, и така той си взел парите. Всеки се хвали с нещо, с което се прочул. Всички правят по нещо, но работите им остават все неуредени. Правилно е човек да дава, а не да взима. Така постъпват избраните. Ще кажете, че те трябва само да дават. Абсурд е за тях да взимат. – Вашето твърдение е абсурд. Ще ви докажа това само с няколко думи. Голямата чешма, големият извор постоянно дават. Като дойде жадният да пие, те нищо не му искат. – Защо? – Защото са избрани.

Пресъхвалата чешма, обаче, взима, а не дава. Избраният човек е извор, в който Божественият живот постоянно се влива. Той никога не може да каже, че са го изчерпали. Някой окултист казва: Изчерпаха ме, трябва да се оградя. – Това е слабата страна на окултиста. Не се страхувайте, че ще ви изчерпят. Кого изчерпват ? – Който има слаб капитал. Обаче, големият извор няма защо да се плаши. Някой седне до мене и се пита: Няма ли да изчерпя Учителя? – Водата, която изтича от мене, е много голяма, може да те отнесе. По-добре, стой далеч от мене, да не те отнесе моята вода. Ако си извор, който постоянно тече, кой ще те изчерпи? Бъди спокоен, никой не е в състояние да те изчерпи. Това е новото учение. Щом си в него, кажи: Божественият живот изтича от мене. Наистина, всеки човек е извор, от главата и сърцето на когото изтича нещо. То дава благостта и сладчината на човека. Затова обикваме известен човек. Той е бистра вода, сладък извор; приятно ти е да пиеш от него. Някой човек е мътен извор. Ако пиеш от него, ще ти стане тежко и ще се питаш, защо пи от неговата вода. Всички хора не са еднакви извори. Дали виждате това, или не, не е важно.

Казваш: Аз виждам това, но ти не го виждаш. Всъщност, всички хора виждат, но всичко не разбират. Обикновено, младите виждат по-добре от старите. Дядото чете с лупа, а като млад е чел без лупа, добре виждал тогава. – Старият поумнява. – Не е толкова поумнял, по-слабо вижда. За себе си казвам, че мога да чета и с лупа, и без лупа. Човек не трябва да губи силата на своята воля. Всяко съмнение причинява отслабване на волята. – Какво е съмнението ? Знаете ли, какво е положението на човек, който носи очила ? Един ден някой забравил да си тури очилата, но като мислел, че са на очите му, могъл да чете без тях. По едно време искал да ги свали, но видял, че не са на очите му. Търсил ги, не могъл да ги намери. Бръкнал в джоба си и там ги намерил. Той си казал: Чудно нещо, аз съм чел без очила. Питам: Как е могъл да чете без очила, а сега не може? Следователно, когато човек си внуши, че не може да направи нещо, наистина, не може. Като каже, че може да го направи, както каже, така става. Затова и Писанието казва: „Както мисли човек, такъв става."

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." Всички искате да бъдете такива избранници, такива извори, през които да тече Божията Любов. Като потекат, тогава ще се разберем. Всички трябва да бъдем избрани, силни, благородни, мощни, разумни. Аз не взимам тези качества в обикновен смисъл, но в необикновен, в смисъл, на избраните. Желая ви, всички да бъдете избрани.

Желая ви, вашата проявена любов да бъде като Божията Любов.

Проявеният ви живот да бъде като Божия живот.

Вашата проявена светлина да бъде като Божията светлина.

Вашата проявена свобода да бъде като Божията свобода.

11. Беседа от Учителя, държана на 25 май, 1924 г. София.

*Забележка: “Матея 24:22” го преместих в началото на текста. Има липсващи и неясни думи. На места съм допълвал дума/думи по много малка част от тях - има дори цял такъв пасаж. Местата са оградени и потъмнени.
Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_05_28 Съзнателната монада
лекция пред общия окултен клас

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА

Размишление

Прочетоха се резюметата върху темите „Службата на самообладанието и търпението“ и „Лошо ли е човек да бъде недоволен?“
Тема за следващия път: „Истинският начин за примирение“
Материалът, който сте минали досега, е много малко проучен. Вие сте от тези ученици, които ядат и пият, а не плащат. Дошли сте като на угощение, като пансионери. Не става така. Защо? Понеже всички закони в Природата действат равномерно. Работите никога не се отлагат. Вие трябва да учите – нищо повече. Сега някой може да се извинява: условия няма, това-онова. То не влиза в сметката – той трябва да учи. После казваме, че човек трябва да бъде добър. Той пак ще каже, че условия няма. Ако разбира закона, той трябва да бъде добър – нищо повече! Ние мислим, че нямаме условия. Как ще докажете математически, че вие нямате условия? Щом имате два крака и стоите прави, нямате ли условия да ходите? Не сте парализирани, имате крака, уши, очи – значи можете да ходите. Ако не ходите, никой не ви е крив. Ако си парализиран, разбирам, не можеш да ходиш, но всеки човек, който има крака, може да ходи. Човек, който има ум, може да учи. Човек, който има сърце, душа, Дух, може да прави Добро – нищо повече!
Сега в какво седи Новото учение? То е необходимо за вас. Защо? Защото в бъдеще ще влезете в по-интимна връзка с напредналите същества. Аз опитвам вашия характер сега. Как се опитва гласът на една певица? Може да я мислят за много видна, но тя трябва да излезе да пее пред света. Когато ще ви опитват в това общество, спрямо вас ще бъдат безпощадни. Няма да бъдат снизходителни като майка ви, като баща ви, като брат ви. Ако не си талантлив, ще те набрулят по всички правила. Ще кажат: „Нека дойде тоя, който е талантлив.“ Прави са хората. Този свят не е място за малодушни хора. Душите, които слизат на Земята, са най-големите герои. Страхливците не могат да живеят на Земята. Страхливците стават зайци, мухи, бълхи и най-после се израждат. Вие знайте, че страхът действа в света, за да се изродите. Това е по форма. Човек, който се страхува, се изражда. Рече да направи нещо, но казва: „Това не е за мене, онова не е за мене.“ Днес не е за мене, утре не е за мене, това не мога, онова не мога – и той остава едно не мога, една въпросителна, една удивителна, една запетая и най-после една точка. Всички хора, които не могат, са въпросителна, удивителна, запетая, точка. Ще каже някой от вас: „Аз зная какво нещо е Господ.“ Ти, който не можеш да ходиш, дрехите ти треперят от страх, знаеш какво е Господ! Преди всичко Господ няма нищо общо със страхливците. Господ най-първо няма нищо общо с мързеливците. Бог няма нищо общо с мъртвите. Бог има отношение само към ония души, в които има едно дълбоко желание, една дълбока жажда за учение, едно непреодолимо желание да Го познаят. Такъв човек ще преброди целия свят, ще обърне Земята и ще каже: „Ще намеря Господа!“ Господ може да го зарови в

центъра на Земята, но той ще Го намери. Толкова силно е желанието на душата да намери Господа.

Няма сила в света, която може да спъне човека. Сега вие може да кажете: „Всеки философ има свое схващане.“ Да, един философ материалист има свое схващане, един философ идеалист има свое схващане, един философ натуралист има свое схващане. Кой от тези философи е прав? – Нито единият, нито другият. Господ по естество нито е материалист, нито е идеалист. Подразделенията на Битието са наши изобретения. Материя, Дух, душа и т. н. от чисто Божествено гледище съществуват ли? Например, ако си в магарешкия свят, ще констатираш, че всички магарета имат опашки; ако си в света на воловете, ще констатираш, че всички волове имат рога. Оттам ще извадите заключението, че всички същества имат рога, че всички имат опашки, че всички ядат като магарето и който не може да реве като магарето, не може да бъде знатен човек. Но това са понятия за магарето и за вола. Имате право: всички магарета реват и имат опашки. Тия същества пък, които са в света на воловете, имат рога. Тъй е. Казваме: „Всички хора са слаби, грешници, недъгави.“ Това са само думи. Аз отнасям този въпрос към вас – като към ученици. Кой е онзи от вас, който не може да вдигне един килограм вода? – Всички можете да го вдигнете. Кой от вас не може да заучи един стих на ден? Кажете ми един стих, един пасаж от всичките лекции, които съм държал досега!

Да допуснем, че вам са известни възможностите на една душа. Добре, но трябва да знаете, че всяка душа не е сама. В нея влизат душите X, У, Z. Три категории души влизат в нея, за да я образуват. Тия неизвестни души са едно грамадно количество. У тях всяка една клетка представлява една душа, която мисли, която има специални възгледи за нещата. При дадени условия тия души оказват известно влияние върху общия живот на който и да е човек. Когато човек е духовен, когато той се развива съразмерно с Божествените закони, тия души се развиват правилно помежду си и се групират в тази централна монада, която представлява човека, самия индивид. Той е централната монада, около която всички други монади, всички други души се групират и я подкрепят. Обаче когато тази ръководеща душа, която носи името, знайно в Небето, не спазва законите, всички останали души са в разногласие. Тогава се ражда в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката душа цял хаос. Когато казваме, че трябва да работим върху себе си, разбираме, че трябва да дадем един образец на тия души в нас как трябва да работят. Тази централна монада е като център. Тя трябва да бъде образец, идеал на тия души в нас. И те имат свое мнение. Следователно, когато един човек греши, тия души знаят това: те вземат всичко под внимание, докато един ден започнат да те напущат една след друга и ти останеш сам. Тогава знаете ли какво ще бъде вашето положение? Вие ще дойдете на мястото на една от тия, малките монади, и ще влезете като съставна част в друг някой организъм. И знаете ли тогава колко хиляди години ще ви трябват, докато излезете от този организъм и добиете вашата първа свобода?

Нищо не се губи в Природата, но всяка една душа ще се върне да научи урока на живота. Ако тя не може да даде образеца, други ще дойдат на нейно място, а вас ще ви лишат от тази свобода. Като слушате да ви говоря така, вие може да се уплашите. Кога може да ви лишат от тази свобода? – Когато нарушите великите Божии закони. Всеки човек е една

съставна част от този велик Божествен организъм. Е, как се ражда грехът в света? Ако ние не можем да дадем образец на тия души в нас, образуват се ред извратени мисли, желания и действия, и ние идваме в стълкновение с общия закон, идваме в едно противоречие. Така се явява кармата, която трябва да изкупим с ред страдания, мъчения, докато дойде часът на изкуплението. Понеже вие сте достигнали до този етап, няма защо да се връщате назад. Някой от вас ще каже: „Аз не разбирам тия неща." Може да се роди спор в човека дали действително в него има толкова души? Тогава, ако вие сте една единица, може ли да се роди този спор? Мине ви известна мисъл, вие се борите. В даден случай вие искате да учите, но после отлагате, казвате: „Не днес, утре." Защо отлагате? Кои са причините? Или пък кои са причините един човек да стане художник, друг – поет, трети – писател, четвърти – музикант, пети – земеделец и т. н.? Кои са дълбоките причини в самия живот? Всички тия неизвестни души във вас трябва да ви станат известни. Те са свързани с цялото Битие, с целия Космос. Тия малки души са специално назначени на известна длъжност: възприемат някоя мисъл и я предават на централната монада. Те са чиновници в човека и без тяхна помощ човек не би могъл да се мръдне. И оттам, като казват, че човек е една малка вселена, право е. Действително, той е един малък свят.

Първото нещо: вие трябва да си създадете един определен характер. Не се занимавайте един с друг. Аз онзи ден държах на сестрите една лекция и тя даде своите резултати, понеже те показаха колко са готови на самопожертване. У всички ви има този личен елемент на амбиция, на докачане. Вие трябва да знаете, че когато влезете в една Божествена школа, въпрос за докачането никога не трябва да става, защото законът е такъв: ако някой би се опитал да ви докачи, да ви обиди и с това пристъпи някой закон, той ще се намери извън Школата. В Школата всеки има право да бъде една свещ. Като кажем някому да каже Истината, нека я каже по закона на Любовта. Ако вие минавате по един мост, направен само от сламки, нямам ли право да ви кажа: не минавайте по този мост, защото ще паднете. Вие ще ми възразите: „И друг път съм минавал по мостове." Казвам: ще паднеш, не минавай! Вие отговаряте: „Не е ваша работа." Онези, които правят бележки комуто и да е, трябва да знаят едно правило: никога не критикувайте една погрешка, която сами не можете да изправите! Туй, което ти сам в себе си не си могъл да изправиш, не го критикувай! Туй, което ти си оправил в себе си, за същото можеш да помогнеш и на другите. Да кажем, ти учиш другите да не се страхуват, а сам се страхуваш. Ще имаш ли добър резултат от твоя урок? Някой казва: „Ние трябва да имаме воля" или „Ние можем да живеем и без пари." Ти без пари можеш ли да живееш? Ти воля имаш ли? Аз, като говоря, че без пари може да се живее, принципно разбирам въпроса. Аз не съм ви дал методите как може да се живее без пари, как може животът да се уреди по друг начин. Теоретически е тъй, може да се живее без пари, но това трябва да се докаже практически. Ако съм направил този опит в себе си, може да ви кажа: направих един опит, излезе много сполучлив, сега и вие може да го направите. Следователно, когато ние поправяме една погрешка, трябва да изхождаме от нашия личен опит. Само тогава може тази погрешка да бъде изправена. Или когато искаме да запознаем някого с някоя добродетел, ние трябва да сме направили опит с нея. Ако вие спазвахте тия правила, у вас

щеше да се зароди една хармония.
Сега между всичките ученици съществува дисхармония. Всичките хора имат за себе си по-високо мнение, отколкото е това, което са в дадения случай. Изобщо е така. Всеки човек всъщност мисли, че от него може да стане нещо много. Отпосле условията отвън го довеждат до противоположно мнение. И наистина, той може да стане много нещо, но трябва да знае дали тия негови подбуждения произтичат от душата му, или са дошли отвън. Вие трябва да се пазите от всички посторонни влияния. За всяко желание, което произтича от душата ви, може да се родят хиляди препятствия отвън, но то пак ще успее. А вие, като срещнете 10 – 15 препятствия, казвате: „Тая работа няма да я бъде!“
Сега в живота има известни изречения, които трябва да заучавате. Тия изречения могат да изменят вашето душевно състояние. Такива изречения има у всички древни и нови поети. Има малки песни, например от един куплет, взет от някой пасаж от някоя свещена книга – от Евангелието, от Псалмите, които също могат да променят състоянието ви. Тях трябва да заучавате, да обогатявате вашата памет. Паметта ви трябва да бъде богата. Мнозина се оплакват, че губят паметта си. У вас има напор от енергии. Вие искате да бъдете добри, но не знаете как. Човек може да бъде добър и да се упражнява в тази своя добродетел тъй, както онзи, който се занимава със свирене. Той трябва да има инструмент, трябва да има и учител и всеки ден трябва да свири. Умът му трябва да е на място. Когато свири, трябва да мисли за музиката. Законът е такъв. Започнеш ли да свириш, ще ти дойде друга мисъл. Не, като свирите, умът ви трябва да бъде зает само с това, което свирите. Може да свирите половин час, но умът ви трябва да бъде съсредоточен върху това, което работите в дадения случай. Ще концентрирате ума си върху работата, която имате.
Каква е целта на Школата? – Целта на всяка школа е да сближи учениците по закона на Любовта. Каква е целта на светлината и топлината? – Да произведат всичката растителност, която сега съществува на Земята. Тия посторонни мъчнотии, които изпъкват във вашия живот – те са неща второстепенни, тях ще оставите на заден план. Най-първо разрешете основното в живота. Туй, основното, отнема най-малко време, за да се разреши. Да издържаш един учен човек, един силен човек, е много лесна работа, но да издържаш едно дете, това е много трудно. Следователно, когато ние дойдем да се занимаваме с Бога, да Го проучваме, с този въпрос най-лесно ще се справим. Ученикът трябва да знае, че от всичките същества най-лесно може да намери Бога. И когато Го намери, ще придобие едно разширение на душата, една свобода, каквато никога не е предполагал. Това е първото качество. Той усеща една Абсолютна свобода, умът му е пъргав, деятелен. Някои мислят, че човек, като намери Бога, няма за какво да мисли, всичко му е в ред и порядък. Не е така. За онзи, който изгуби Господа – за него е тъй; но онзи, който намери Господа – той ще има хиляди работи, с които да се занимава.
Мнозина мислят, че това, което сега учат, няма приложение в живота. Например правили ли сте опит с вашата любов? Какъв опит сте направили досега? В света съществуват два метода за проявяване на Любовта, но и двата са лъжливи. При единия ние пишем: „Аз ви обичам“, а при другия метод крием любовта си. Те са неестествени методи. Единия метод ние употребяваме, за да се поощряваме. Майката някой път казва на детето си: „Аз не те обичам.“ Това е особен метод на възпитание.

Някой път ние се стремим да покажем, че имаме любов. Вие правили ли сте опити да проследите онова истинско чувство, когато се поражда Любовта? При сегашните условия, като се зароди Любовта, изпитва се слабо стеснение. Това е неестествено положение на Любовта. Хората не обичат да изразяват външно туй чувство. Тогава питам: ако трябва да поставим Любовта като основа, как трябва да я проявим, че никога да не се срамуваме от нея? Аз ще ви дам едно сравнение. Когато запалите една вощеница, тя гори, осветява, напълни къщата с дим, но тази светлина струва ли? Действително тя е услужила, но сутринта, като станете, въздухът е развален. Българите имат такива газеничета, виждали сте ги вие – вечер горят, но сутринта, като станеш, гърлото ти е засипано със сажди. Това показва, че горенето тук не става пълно – тази светлина не е хубава. Следователно, когато чувствата се събуждат у нас, когато горенето не е правилно, образува се такъв дим. Онази приятна Светлина, в която няма никакви излишъци, онази мека и приятна Светлина трябва да дава на очите и на лицето на човека такъв израз, такъв лъх, такова благоухание, че всеки да го обича. Светиите са имали туй нещо. То се дължи на този свещен огън на Любовта. Тия хора с пълното си концентриране към Бога, с възвишената си Любов, с най-голямото самоотрицание са готови на всякаква жертва. Светиите се отличавали с голяма услужливост. Те са се молили на Бога, но са били готови да услужат на всеки, помагали са на другите, превързвали са краката на вълците, на зайците, на мечките, на лъвовете. Имали са това изкуство. Те не са се само молили. Ние говорим за просветените светии, които са били хора със Свещен Дух. Сега в Школата вие трябва да придобиете тия качества. На някои от вас остава само една крачка, за да пристъпят този свещен праг. Някои сте при положението на постоянно съмнение. Казвате: „Аз не съм достоен, аз не съм способен." На какво основание е това чувство във вас? Някой казва: „Аз мога да направя това." На какво се базира той? Всеки от вас ще се вгледа дълбоко в душата си. Аз бих желал всеки един ученик да има по едно особено, специално качество, което да го отличава от другите.Тъй че, като съберете всички тия качества в едно, те ще дадат една мощна сила. Някои местности раждат хубави сливи, други – хубави круши, грозде и т. н. Следователно всички хора не могат да произвеждат еднакви неща. Има разнообразие в човешките души. Първото нещо е да имате положителен разум и непреодолима вяра.

Аз ви говорих за добрите навици. Желанието на Невидимия свят, т. е. желанието на всички ония, които са минали преди вас, е вие да вървите по техния път. Желанието на Господа, Който е създал света и цялата Вселена, е вие да завършите това училище. И тогава, ако вие не искате да го завършите по този начин, ще се зараждат мъчнотии. Мъчнотията може да се роди от това, че вие може да имате друг учител. Той казва: „Не му е дошло времето, имаш още да се прераждаш." Онзи, който ти казва, че имаш още да се прераждаш, може ли да ти каже колко прераждания си имал? Той ти казва: „Ти в следващото прераждане ще направиш това." Онзи, който ти дава този съвет, трябва да ти опише едно, две, 10 000 твои прераждания и да ти каже, че в еди-кое си прераждане еди-какво си качество си придобил. Такъв човек може да ти услужи. Онзи човек пък, който ти казва: „Чини ми се, че си бил такъв, тъй мисля", този човек не може да ти даде съвет. Кой не мисли, кой не усеща? Усещане, мислене – това са само възможности.

Та онези от вас, които са напреднали, с по-събудено съзнание, трябва да излязат малко

напред: да потеглят, да дадат пример. Един от учениците трябва да излезе напред. Все трябва да има една овца да прескочи трапа. Все трябва една овца да бъде първа и като прескочи тя – след нея втора, трета и т. н. Например някой от вас ще се отличи с един наблюдателен ум, друг – с едно добро сърце, трети – с милосърдие, четвърти – с музика. Има хиляди добродетели, които могат да се развият във всички души. Сега вие сте се ограничили в едно нещо. Гледам: кой как дойде, един мисли за своята къща, друг – за себе си, за децата си, за мъжа си, за обществото – за излишни работи мислите. Вземете вестниците, четете еди-кой си вестник какво пише. Що от това? Минавате през една улица – много кучета ви лаят. Казвате: „Като минавах покрай улицата, фиксирах тия кучета и те си отидоха." Хубаво – едно куче фиксирате, друго фиксирате, всичките кучета фиксирате, но като отидете в гората, срещнете една мечка, искате да я фиксирате, а не можете. Казвате: „Аз бях в Рилската пустиня, видях една мечка, че като хукнах, едва се спасих." Кучетата фиксираш, а мечката не можеш да фиксираш. Така и вие някой път хванете някой малък недъг, фиксирате го като едно кученце, но като дойде големият недъг, както мечката, отстъпвате. Не, големия недъг ще хванете!
Първото нещо: силен човек е този, който владее ума си. Трябва да владеете ума си! И аз бих желал за една седмица да направим един опит – никакъв вестник да не четете! Аз ще ви дам онзи пример, дето кръстникът казва на шега на кумеца: „Ако можеш да поиграеш, но без да викаш иху-ху, ще ти дам една крава с телето." Онзи почва да играе, но казва: „Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам иху-ху!" Някой иска да ви говори нещо лошо. Затворете ушите си! Ако ви говори нещо хубаво, слушайте го. Едно правило искам да приложите: цяла една седмица няма да четете вестници. Ще направим този опит, няма да си играем. Можете ли? Ще говорите само добро, само положителни работи, а не и дребнавости. Щом дойде другата седмица, ще отпушим бента. Ще се упражните за една седмица само и ще видите какво може да направите. Ако по длъжност трябва да четете вестници, ще ги четете. Това, което се отнася до службата ви, ще го изпълните, но има неща, които са и извън службата – тях ще избегнете. Кой каквото ви казва, ще го изолирате, ще мислите най-хубавото. Разбрахте ли хубаво? Никаква погрешка няма да виждате. За всичко добро ще си говорите, за лошото няма да говорите. Само хубави книги може да четете. Вестник „Алфа" даже няма да четете тази седмица. Или през тази седмица може да напишете най-хубавите работи – като че живеете в един идеален свят. Ако си в канцеларията и някой ти говори за вестници, ти ще се концентрираш, ще кажеш: „Много сериозна работа имам!" Това, което се отнася до службата, ще слушаш, но това, което е извън нея, няма да слушаш, ще бъдеш глух за него. Вие веднага казвате: „Дали е възможно да се издържи всичко това?" Онези, които се ангажират за този опит, само те ще го направят, но като изневери един, препятства се и на цялата работа. Когато една халка не е здрава, скъсва се цялата верига. За цялата седмица трябва да бъдете последователни, да направите този опит. Ние говорим за неща, които са възможни. Не казваме: „Напуснете службата си, не слушайте началника си!" Всичко това не трябва да става по буква – по дух трябва да става. Ще концентрирате ума си, ще направите опита – ще видим колцина от вас ще могат да го вършат. Като вършите работата си, всички малки неща да не ви засягат: да ви занимава само великото. Човек може и да се уедини за една

седмица някъде, но смисълът не е там. Нека хората ви говорят, без обаче да ви засягат – само тъй ще опитате силата на своя Дух. Вие не сте от онези ученици – да не знаете тия работи. „Ако те съблазнява едната ти ръка, отсечи я; ако те съблазнява едното ти око, извади го", е казал Христос. Ако се водите по буквата, значи трябва да си отсечете ръцете и да си извадите очите, но това са иносказания.
Сега този опит може лесно да се направи, няма големи мъчнотии. Един виден професор искал да излекува един французин, който заеквал, и му казал: „За една година няма да говориш с никого. Ако дадеш обещание една цяла година да не говориш с никого, ще се излекуваш. Този французин издържал и се излекувал. След една година могъл да говори свободно. Това е воля. Срещнеш един познат човек: той ти говори, ти си мълчиш, вървиш си, не се спираш да му отговаряш. Всички казват: „Мръднала му е дъската." Като се избави човек от едно зло, ще се избави и от друго зло. Вашият опит сега е лек. Да говори човек само добро, да не слуша злото, и то само за една седмица – какво по-лесно от това? После пак ще отпушим бента, ще видите разликата от едната седмица и от другата. От тази вечер ще започнете опита до следната сряда. Другата сряда след събранието бентът ще бъде отпушен. Тия малки опити са необходими за каляване на волята, за да можем да противостоим на всичките изкушения в света. Ние трябва да бъдем хора със силна воля, да владеем ума си, защото хората от света разбират психологическите закони и ви използват за зло. В света всякога търсят случаи да създадат вина, съмнение, подозрение, скарване. В Черното братство има ред методи, по които може да ви скарат. Когато искат да постигнат известна цел, вдигат скандал. Защо? Целта е да се скарате, да се произведе дисхармония. Те искат да постигнат своите цели и от нищо нещо създават. Това не е методът на Бялото Братство. Методите на Бялото Братство са съвсем други. Двама братя може да се спогодят, ако постъпват разумно. Няма въпрос, по който да не може да се спогодят, но когато постъпват по човешки, нямат възможност за това. Отстъпките трябва да бъдат взаимни – и от едната, и от другата страна. При сегашните условия колкото отстъпва единият, толкова трябва да отстъпва и другият – равномерни трябва да бъдат отстъпките. Всеки трябва да вземе онзи дял, който му се пада. Това е човешкото.
И тъй, ще пристъпваме към някои малки опити. Този е един от най-леките опити. Тия опити са необходими, за да проверим някои положения, дадени в лекциите. Трябва да се намери за в бъдеще един метод – да знаете как да прилагате, защото не е лесна работа приложението. Ние знаем до каква степен това е възможно според времето, обществото и хората, между които живеете. Писанието казва: „Бог всичко знае." В даден случай ти изнемогваш под тежестта на живота. Бог обаче знае положението. Той знае какво можеш да направиш в този случай. Той знае условията, при които живееш, знае баща ти, майка ти, взема предвид обкръжаващата среда и знае всичко, което можеш да направиш. Той взема всичко предвид и оставя само възможностите, в които ти можеш да направиш това. Невидимият свят е много снизходителен, но за това, което можеш да направиш, е много взискателен. Някой път седиш и езикът ти мръдне – без да искаш, кажеш някои излишни думи, а после съжаляваш в себе си, казваш: „Защо казах така?" Ти съжаляваш в себе си и започваш да се морализираш. Ти съжаляваш, че езикът ти е мръднал преди ума ти и си направил една погрешка. Някой път пък ръката ти мръдне преди ума. Някой път пък

мръдне устата ти, тя някак си се изкриви. Мръдва устата ти, мръдват ръцете ти преди ума и вследствие на това се раждат всичките противоречия. Следователно ние още не сме господари на нашето тяло, не сме господари на нашите волеви действия. Вследствие на това се ражда дисхармонията. Езикът мръдне, ръцете мръднат, очите мръднат: неспокойни сме, не можем да слушаме. Някой казва: „Остави ме, нямам това търпение!“ Може да го нямате, но можете да постъпвате разумно – има начини за това. Всеки човек може да постъпва добре.
Тайна молитва

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.
Тридесет и първа лекция от Учителя
28 май 1924 г. , София

1924_06_01 И валя дъждът
неделна беседа

И ВАЛЯ ДЪЖДЪТ

„И валя дъждът, и приидоха реките,
и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща;
и не падна, защото бе основана на камък."
Матея 7:25

„И валя дъждът, и приидоха реките." – Това е последствие на нещо.
„И повеяха ветровете." – Това е едно въздействие.
„И тази къща не падна, защото бе основана на камък". – Това е резултат. Така казват съвременните учени и философи. Така става в съвременния културен свят на 20 век, който минава за един просветен век. Сегашните хора мислят, че само човекът е разумно същество. Всички останали същества са неразумни. Например, като видят дърво или животно, те казват: дърво е това, не мисли и не чувствува. Животно е това, нищо не разбира. – Това са криви заключения. Че не е така, вижте, какво прави семето, като го посеете в почвата. То пуща коренчета и с помощта на тях извлича необходимите елементи за своето хранене. В това отношение, то може да направи нещо повече от човека. Растението, дървото е цял химик. То знае още, на каква дълбочина да пусне своите коренчета. След това то пуща листа и клончета, развива цветове, и най-после връзва и дава плодове. Като гледате цветовете, чудите се, колко майсторски са боядисани. Растенията разбират и от бояджийство. В земята растението прави това, което човек не може. Заровете краката на човека в почвата и вижте, какво ще стане – ще изгният. Дърветата са разумни същества. Те имат свой език, на който говорят. Те не са дошли още до положението да говорят на този език, с който ние си служим. Те се разговарят чрез движения, със символи. Всяко растение, до което се приближаваме, ни говори по един или друг начин.

В първата глава на Битието е казано, че когато Бог създал света, първоначално нямало дъждове. Отпосле заваляли, и тревата изникнала. Значи, изливането на дъжда е процес, който действува върху растенията. В този смисъл, водата носи условия за проява на вътрешния живот в растенията.

„И валя дъжд." Това е един прекрасен процес.

„И приидоха реките." – Защо приидоха? Реките са полезни за живота. Те представят артериалната кръв на природата. Дъждът, който се излива върху растенията, носи своето благо за тях.

„И нападнаха на тази къща". Тя се изпита. Това е фигуративен израз. Така е говорил

Христос.

„И заваля дъждът". В дадения случай, дъждът, реките, ветровете са условия за живота. Много хора се развалят от живота, а много не се развалят. Например, някой казва: Като сме дошли на земята да живеем, трябва да ядем. – Какъв е смисълът на яденето ? – Смисълът на яденето е да си достави човек онази енергия от природата, необходима за неговото умствено и сърдечно развитие. Сегашните хора гледат на яденето като на удоволствие, но, всъщност, не е така. Щом яденето стане удоволствие, човек не може да мисли. Някои казват, че човек трябва и да пие. – Съгласен съм с това. Природата е предвидила и пиенето, затова е дала водата. Хората, в желанието си да пият, какви ли питиета не са измислили – 20 годишни вина, ракии, ликьори и др. Бедният, като гледа, как богатият яде и пие, казва: Това разбирам живот! Да имаме и ние печена кокошка, 20 годишно винце! Така и ние ще живеем. Това разбирам живот. Да ми даде Господ и на мене такъв живот. Питам: Какво прави онзи българин, който яде само лук, чесън и боб? Най-после и той казва: До гуша ми дойде този боб! Не искам да помисля вече за него! Иска ми се малко месце. Какво е положението на тревопасните, които ядат само трева? Взимат остена, впрягат ги и ги подкарват. А хората, щом се засегнат интересите им, казват: Това не е по Бога. Щом се засегнат чуждите интереси, казват, че това е волята Божия. Да мушкаш с остен, това е по Бога. Да вземеш оралото и да впрегнеш воловете, и това е по Бога. – Да, но това са недоказани твърдения. Като обичаш животното, то ще бъде готово да ти служи доброволно. Божествено е да впрягаш вола на работа, когато той може да се разговаря с тебе. Той ще ти каже: Братко, аз се напасох добре в гората. Сега съм силен. Тури хомота на врата ми и ме заведи на нивата да работим. Това разбирам „по Бога". Сега ти гониш вола, той бяга. Най-по-сле му туриш юлара и го впрегнеш. Това било по Бога! Как е възможно, Божественото, разумното, да създава произволи? Трябва да знаете, че всяко нещо, което създава произволи, е човешко. А всеки процес, от който изтича разумност, е Божествен. Това всеки трябва да знае, за да не се оправдава.

Казвам: Ако има разумност в църквата, тя е от Бога. Ако има разумност в държавата, и тя е от Бога. Щом няма разумност нито в църквата, нито в държавата, те не са от Бога. В Божествените неща има живот. В тях няма смърт, няма и разплодяване. Казвате: Ако не колим говедата, нали ще се разплодят много? – Няма да се размножават повече, отколкото е определено. Те се размножават при сегашните условия. Това размножаване наричам раздробяване на живота. Когато реката се разлива на много рекички, това размножаване ли е ? Това е раздробяване. Така стои въпросът. Животът на земята е един и неделим. Той се проявява разумно във всички хора. В разбирането на живота е величието на човешкия ум и на човешкото сърце. С какво ще покаже човек, че стои по-високо от растенията и животните? Той иска да покаже, че не е растение, не е дърво. Наистина, и в животните, и в растенията има престъпност. В цялата природа, както я виждаме, има една замаскираност, макар че поетите я възпяват, описват хубостите й. Навсякъде в природата има борба, лицемерие, нещо замаскирано. Вземете бряста, който расте между боровете. И в него се забелязва лицемерие. Като се види между боровете, той казва: И аз

съм като вас, раста към Бога, стремя се към слънцето. Вижте, как се развивам като вас. Наистина, той се свива, не се разширява според естеството си. Най-после боровете му повярват. Те са от по-висока еволюция в сравнение с бряста. Като се издигне над боровете, брястът вече не расте към Бога, но все повече се разширява. Борът, дето и да го посадиш, все към Бога се стреми.

Каква е разликата между светските и религиозните хора? Светските хора не се молят на Бога, но, като попаднат между религиозни, и те започват да се молят и казват: И ние се молим като вас, четем „Отче наш". Докато хората са бедни, молят се по 4 – 5 пъти на ден, все нагоре растат. Като забогатеят, те казват: Стига вече нагоре, ръцете ни заболяха. Сега вече можем да си поживеем – и започват да се разширяват. Богатият е бряст, който схваща нещата материалистически. Следователно, в изучаването на природата, човешкият дух е внесъл нещо специфично. Като слиза надолу и очиства природата от нейната замаскираност, виждате, че съществува Божествен свят, с пълна хармония, с абсолютен ред. Природата си служи с различни методи. Тя може да предизвиква добри подтици даже в растенията. Например, растението може да се влюби в човека, както хората се влюбват. Изучавайте растенията, да видите, какви чувства изпитват те. Направете следния опит: вземете едно растение, поливайте го всеки ден, грижете се за него и наблюдавайте, как то расте и се развива. Докато го държите в стаята си, то е весело, добре се развива. Извадете го вън, далеч от себе си, ще видите, че то започва да съхне и да се разваля – тъгува за вас.

Вчера една госпожа ми разказваше следното: Няколко години наред тя държала цветя в стаята си. Те се развивали добре. Един ден ги изнесла вън, на простор. Въпреки това, те започнали да съхнат. Тя ме питаше, защо съхнат цветята й. Казвам: Те имат голяма любов към тебе. Щом си ги изнесла вън, те започнали да линеят, По-добре ги дръж при себе си. Казвате: Цветя са това, не са чувствителни. – Не е така. И вие, като излизате сред природата, мислите, че всичко знаете. – Какво знаете ? Какво разбирате ? Имате ли любов ? По своята любов и самоотверженост, някога растението стои по-високо от човека. Може да го отсечеш, без то да пороптае. Обаче, има случаи, когато и дърветата си отмъщават. Като секат големите дървета, те си отмъщават на хората, които плащат с живота си. Ние трябва да бъдем будни, да знаем, как са наредени нещата в природата. Всяко живо същество има своето определено място. Умни са дърветата, те знаят, какви престъпления вършат хората. Като си отсекъл едно дърво, новото, което пораства на негово място, не те забравя – помни твоето престъпление. Като те види, отдалеч ти казва: Аз те познавам от миналото. Помня, как ме отсече. И обратното е верно: Ако помогнеш на едно дърво – поливаш го, разкопаваш го, чистиш го от гъсениците, то казва: Познавам те, няма да те забравя. Ти се грижиш за мене, и аз ще ти благодаря. Ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ." – Да оставим настрана приказките.

„И валя дъждът, и приидоха реките". И в съвременния свят има големи дъждове. Цялото човечество минава през тежки изпитания. Идат вече изпитанията. Нима гладът,

болестите, сиромашията не са изпитания? Не минават ли през тези условия всички мъже и жени ? Изобщо, цялото човечество минава през изпитания, които се отразяват и върху съзнанията на хората. Всички хора, всички народи страдат, и всеки казва: Да му мисли човекът! Да му мислят народите и държавите! Питам: Кой ще мисли и за хората, и за народите ? Отговарят: Бог да се грижи за всички. – Има ли Промисъл? Има ли Божи закон? Едни учени казват, че всичко е случайност. Други казват, че има Промисъл в света. В края на краищата, явява се спор между едните и другите. Първите, които отричат Божия Промисъл, се питат, защо съществува такава разумност? Вторите се запитват: Ако съществува Промисъл, защо са допуснати страданията? Явява се още и въпросът: В какво се заключава човешката интелигентност? Интелигентен ли е богатият? Интелигентен ли е силният? Ще кажете, че добрият човек не е много интелигентен. Някои го наричат овчедушен. Това показва, че -те имат особено понятие за човешката интелигентност. Според тях, силният проявява повече своята интелигентност от кроткия и тих човек.

Като ме слушате днес, знаете ли, какво ще бъде с вас след 10 – 15 години? – Не знаете. Често аз говоря на съвременните хора. Ако отидете във Франция, Англия, Америка, Германия, ще видите, че там хората са крайно суеверни. Някой виден търговец в черква не ходи, не вярва в Бога, но като започне някакво голямо предприятие, търси гадател да му каже, ще успее, или няма да успее. Ако работата му се нареди добре, той се насърчава. Втори път, като предприеме нещо, пак търси гадател. Той му казва, че ще успее, но сега предсказанието не се оправдава. Обаче, търговецът не се отчайва, допитва се и трети, и четвърти път, докато най-после успее. Сполуките и несполуките в живота се обуславят от един вътрешен закон. Например, колко кораби трябва да потънат през една година, е точно определено. Всичко е изчислено математически. Колко деца трябва да се родят и умрат през годината, и това е точно определено. Също така е определено, колко време трябва човек да яде и колко време да не яде. Ако ядете през времето, когато ви е определено да не ядете, стомахът ви ще се разстрои и пак ще ви се наложи този пост. Ще кажете, че църквата нарежда поста. Аз не наричам това пост. Според мене, пост е, когато богатият човек не яде и всичко, което би употребил за ядене през това време, да го даде на някой беден. Освен това, точно определено е, колко хора ще свършат училище през известна година. Това са тънки наблюдения, които човек трябва да прави. Дръжте статистика и ще видите, колко е верен този закон. Има точно определени математически формули, които регулират този закон. Това не са мои твърдения, но резултати на този вътрешен, математически закон, който действува в природата.

Един английски астролог, добър математик, който работел с математически формули, правел два вида изчисления. Той взимал десет града под наблюдение и в продължение на десет години изчислявал, колко момчета и колко момичета ще се родят през това време. Въз основа на тези изчисления, за следните десет години той предсказвал, колко момчета и колко момичета ще се родят в тези десет града. Изчисленията му били верни до 99%. За следните десет години той пак проверявал същия закон. После той купил от една лотария три билета и предсказал, кой от тях ще спечели и каква сума. Обаче, съвременните хора

казват, че това е абсолютизъм на природата и запитват, къде е тогава свободната воля на човека. – Дето има разумност, там има свободна воля. Дето няма разумност, там няма свободна воля. Значи, ние съдим за свободата само по абсолютната разумност, която се проявява в живата природа. Христос казва: „Който слуша моите думи и ги изпълнява, ще го уподобя на разумен човек, построил къщата си на камък". Това значи, че външните изпитания ще дойдат, но той няма да се поколебае в онова, което е решил в себе си.

Ще ви приведа един пример, да видите, на какви изпитания може да бъде поставен човек в живота си. Един млад, 19 годишен момък се влюбил в една богата англичанка, по-възрастна от него. Той бил готов да се ожени за нея, но тя отхвърлила любовта му, предпочела да се ожени за установен човек, с добро материално положение. И наистина, тя се оженила за граф. Силно обиден и огорчен, младият момък, наречен Мелби, решил да си отмъсти по някакъв начин, ако не на нея, поне на някой от семейството ѝ. Но как ? Добър момък по природа, той не прибегнал веднага до отмъщение, но започнал да търси начин, как да си отмъсти. Най-после си казал: Ще свърша по медицина, дано тук намеря някакъв особен начин за отмъщение. Свършил медицина и понеже бил способен, той станал виден лекар. В скоро време се прочул в града, като един от добрите и способни лекари. В това време неговата възлюбена имала вече дъщеря, 15 годишно момиче. Случило се, че момичето заболяло сериозно. Майката решила да изпрати дъщеря си на лечение при видния доктор Мелби. Щом видял момичето, той разбрал, че е дъщеря на неговата възлюбена. Казал си: Ето един добър случай да си отмъстя. Вместо на майката, ще отмъстя на момичето. Обаче, в този момент в него се зародила голяма вътрешна борба, и той започнал да размишлява: Какво е виновно детето? Ако съм обиден от майката, защо трябва да страда момичето ? В тази борба надделяло доброто му естество, и той се отказал от желанието си да отмъщава. Такава борба се явява във всеки човек. Тя е резултат на две противоположни чувства в човека: от една страна неговото благородство, от друга – желание за отмъщение. Казваш: Подиграха се с моите чувства, подиграха се с моята любов.

Питам: Кой може да се подиграва с любовта ? Тя е велика, мощна сила, която стои над всички условия в живота. Любовта никога не си отмъщава. Ако дойде до отмъщение, тя внася своята топлина в човека, с цел да го повдигне. Ако не се подава на нейните съвети, на нейния огън, тя му казва: Едно ти предстои – или ще ме приемеш и ще живеещ добре, като истински човек, или ще изгориш.

Мнозина се питат, коя е причината за болестите и аномалиите в света. – Много просто, причината за това се крие в нарушаване на великия вътрешен закон в човека – законът на любовта. Болестите в света идат периодически. При това, колкото повече се увеличават престъпленията по отношение на любовта, толкова повече се увеличават болестите и аномалиите в човешкия живот. Щом приложите закона на любовта в домовете, обществата и народите, веднага болестите ще се намалят. Аз не говоря за човешката любов, но за Божията, която повдига духа на човека и разрешава всички въпроси.

Любовта на сегашните хора е дошла до минимум, т. е. до нула. На това се дължат всички нещастия и страдания на хората. Любовта на някои хора е спаднала до 35° под нулата, т. е. те са дошли до точката на замръзването. Какъв живот може да се очаква при такава низка температура? Какъвто и да си – поет, философ или учен, като попаднеш при тази температура, животът ти ще се обезсмисли, и ти ще станеш песимист. При такава температура нищо не може да расте и да се развива. Ако повдигнете температурата до 35 – 40 или 50° над нулата, животът ви ще се осмисли. Задача на човека е да намери начин да повиши температурата на своя живот. За това се иска воля. Изгубиш някога 1 000 лв., друг път – 10 000 лв., или 100 000 лв. и се отчаеш. Защо не застанеш здраво на краката си и кажеш: Бог дал, Бог взел. Трябва ли при такава една загуба да изгубиш своя мир? Приложи волята си и остани тих и спокоен, като че нищо не ти се е случило. Трябва ли да се смущаваш от това, че някой те обидил? Кажи си: Като човек, аз стоя по-високо от всякаква обида. Обижда се само човекът на своеволието, но не и човекът на волята. Казват, че англичаните имат воля. – Не, досега аз не съм срещнал нито един човек с воля. Хората могат да имат въздържание, .самообладание, но не и воля. Българинът казва; „И чука продавам, и чергата продавам, но не отстъпвам". Това е твърдост, упоритост, но не и воля. Нито един от европейските народи още няма воля. Тя ще се прояви в бъдеще. Който върши престъпления, той няма воля. Който не върши престъпления, може да има самообладание, но не и воля.

Велико нещо е да имаш воля. Това значи, да се издигнеш над условията – нищо да не те засяга. Който има воля, колкото и да е беден, нито се подкупва, нито се изкушава. Да му покажете богатствата на целия свят, той ще мине и замине край тях, без да пожелае нещо за себе си. Такъв пример виждаме в лицето на англичанина Стет, който пострада при потъването на парахода Титаник. Той бил осиновен от един богат англичанин, който му оставил след смъртта си голямо наследство от 350 милиона лева. Обаче, Стет се отказал от наследството. Като го запитвали, защо постъпил така, той отговарял: Аз не се нуждая от богатство, което струва живота на хиляди хора. Питам: Колко такива англичани или американци биха се отказали от своето наследство? Колко такива българи ще се намерят в България, които, при липса на средства за живот, биха се отказали от такова голямо наследство?

Сега аз говоря принципиално, нямам пред вид нито отделни хора, нито отделни народи. Имам пред вид само едно, че съвременните хора минават за културни, за учени – Да, те са и културни, и учени, но още не са хора на волята. – Защо ? – Защото най-малката тревога, най-малкото безпокойство може да наруши тяхното равновесие. Ако влезете в кое и да е училище, в коя и да е черква, ще видите, че всички се смущават от най-малкото нещо. Влезте в духовните общества по целия свят и вижте, какви хора идват там. Всички минават за духовни, за последователи на Христа, но ще видите грамадната разлика между тях и Христа. Какъв беше Христос като човек? Бих желал в лицето на Христовите последователи да видя характера на Христа. Ние виждаме Христа, прикован на кръста, да казва: „Прости им, Господи, защото те не знаят, какво правят!" Това е характер, това е

воля! Христос беше гениален, учен човек. Той познаваше алхимията по-добре от всички алхимици. Когато сатаната Го изкушаваше и Му казваше, ако е Син Божи, нека превърне камъните в хляб, Той можа да направи това, но не искаше. „Хвърли се от този храм, да покажеш, че си Син Божи, понеже е казано: „Ангели ще те повдигат, за да не препънеш о камък ногата си". – И това можеше да направи Христос, да се хвърли от храма и да увисне във въздуха, без да падне на земята. Той беше голям авиатор; и най-добрият авиатор не може да се сравни с Него, но не искаше да направи това. Най-после сатаната Му каза: „Виждаш ли тези царства? Ако ми се поклониш, всички ще бъдат Твои". – Махни се оттук, Сатано, аз дойдох да служа на Господа; моето Царство не е от този свят. Моето Царство, на което служа, е по-голямо от всички царства в света". Питам: Кой човек днес би се отказал, ако му предложат да стане цар? Или кой би се отказал, ако му предложат да стане пръв министър в България? – Да, но и от управниците се иска воля. Българите трябва да знаят това. Човек с воля не върши престъпления. Истинският човек се отличава по това, именно, че не върши престъпления. – Ние правим грешки, вършим престъпления. – Щом ги съзнавате, вие сте хора с воля. Да съзнаваш грешките и престъпленията си и да ги изправиш, и за това се изисква воля.

„И валя дъждът, и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща, построена на пясък; и тя падна, и голямо бе нейното падане" (27 стих.) Изпитаха се най-разумните, и най-слабите хора. И разруши се тази къща, защото не беше съградена по Божествените правила. Като ме слушате сега, някои от вас сте неспокойни. – Защо? – Аз зная защо. Който е бръкнал в чужда каса, като върви, постоянно се обръща, да не го следва някой детектив по стъпките му. Знаете ли на какво прилича богатият, когото апашът постоянно дебне? Един богат човек, като чул, че в Цариград имало много джебчии, скрил златния си часовник и, вместо него турил в джоба си една лукова глава. Като проверил и видял, че в джоба му още стои луковата глава, казал на тези, които го придружавали: Напразно се говори, че в Цариград имало много джебчии. Отговорили му. Разбира се, като си турил лукова глава в джоба си. Значи, те го опитвали, а той си мисли, че никой не знае за луковата глава в джоба му. Сега и ние, съвременните хора, мислим, че много знаем. – Не, природата, както е поставила своите закони, всичко е предвидила. Тя ще постави всички хора в безизходно положение. В нея има абсолютна, идеална справедливост. Когато се натъкнем на тази справедливост, ние ще изпитаме особена приятност. Ние ще бъдем доволни, че съществува такава правда, която дава условия на всички да се развиват. Тогава всеки ще каже: заслужава човек да живее в този свят. Ако външно изглежда, че има някаква неправда, тя е временна. Неправдата не може да остане до края на този век. И ако вие вървите по този път, както досега, ще се изродите съвършено, ще отслабнете и, в края на краищата, природата ще ви наложи своето вето.

Сега аз се обръщам само към разумните, които разбират Божия закон. Тази интелигентност и доброта, които имате, са резултат на работа върху себе си. Вие сте работили хиляди години в миналото и още ще работите. Това са данни на окултната наука. Съвременните хора казват, че качествата на човека са наследени от родителите.

Питам тогава: Отде взеха своето наследство майката и бащата ? – Наистина, има една наследственост, но всеки носи в себе си това, върху което сам е работил. В закона на наследствеността, майката сама нищо не дава на детето си. Тя дава само материалите за развиване на детето си, но не дава способностите и дарбите му. Например, вярата, интелигентността на детето не идат от майката. Тя му дава само материал, т. е. условия за неговото развитие. От материала, който тя влага в детето, се развиват интелигентността, вярата и способностите му. Затова Писанието казва: „И взе Бог кал, от която направи човека". Значи, Бог му даде главно материал. „После му вдъхна дихание, и той стана жива душа". Онези от вас, които имат вече тези условия, този материал, трябва ли да се спират на външния свят, да ги спъва? Какво се изисква от грънчаря? – Да направи пещ, да приготви пръст за гърнетата, да ги направи добре, да ги изпече и най-после да ги продава. От това зависи осигуряването на неговия живот. Какво се изисква от онзи, който е роден за музикант? – Да се упражнява повече. Какво се изисква от онзи, който е роден за писател ? – Да пише. Какво се изисква от онзи, който е роден за учител? – Да учи децата. Кой каквато дарба има в себе си, да работи върху нея. Там са скрити силите и условията на неговата душа.

Като изучавам хората, виждам, че те се отдалечават от истинското си предназначение, определено от природата. Това е преходно състояние. По отношение на сегашната човешка форма, хората се заблуждават, като мислят, че тя е най-красива и съвършена. Не е така. Има по-съвършени същества над нас, пред които ние сме като коня или вола пред човека. В тях се крие голяма разумност. – Къде са тези същества? – В света, в който живеете. Едно общество, съставено от около 10 – 15 000 души, свързани в една обща идея, се ръководи, именно, от тези същества. Казвате, например, че сте един народ. Един народ, това е един човек. Като погледнете в духовния свят, ще видите англичаните например, като хомогенен човек, без никакви примеси. Значи, чистият англичанин е еднороден. Обаче, не е така за американеца. Между тях няма да срещнете един определен тип.–Защо ? – Кръвта им е примесена. Колкото по-оформен е човешкият тип, толкова човек е по-разумен, толкова по-лесно решава своите задачи. За тях Писанието казва: „Господ стои над тях, като глава, и прониква в тях". И до днес още хората си задават въпроса: Кой ще уреди света ? Съвременният свят има определена програма, съставена от тези разумни същества. Тя предстои да се прилага. Ако проследите европейската литература, ще видите, че новите идеи проникват навсякъде. Те са пуснати в ход по целия свят. Днес целият свят се раздрусва. В Америка съществува една лига от два милиона и половина жени, сплотени в обща идея за мира. Кой движи толкова жени в името на тази идея? Това са жени, готови да се жертвуват. В целия свят има такива жени. Кое ги движи ? Днес, на сцената излиза жената, която трябва да възпита мъжа. Досега жената е възпитавана, с цел да развие нежност и мекота в характера си. За тази цел, природата й възлага задачата да стане майка, да ражда деца и да ги възпитава. Така тя минава през страдания и се облагородява. Едва сега мъжът излиза на сцената. Той приготвя материал за работа. Бъдещето е на жената, тя ще възпитава мъжа, но не както сега. Днес тя нарича мъжа си простак, дървеняк. Така не се възпитава. Има нов начин за възпитание. Казвам: Жената

трябва да спаси света.

„И валя дъждът". Дъждът, който иде, е благословение за света. Жените трябва да работят сега, защото светът е пропаднал заради жената. Тя е виновна за много работи. И мъжът е виновен, но първо, жената стана причина да напусне светото място. Първоначално, когато влезе в това място, тя трябваше да каже: Господи, остави ме да живея сама. Обаче, тя излезе вън, в света, между хората и нищо не създаде. Тя забърка такава каша в света, от която хората и до днес не могат да се освободят. Всички крамоли и недоразумения, всички войни се дължат все на жената. Мъжете воюват, но все за жената. Няма беля в света, която да не е създадена от жената. Ще кажете: Възможно ли е, ние, жените, да сме виновни за всичко? – Да, така е, но и на жената предстои задачата да оправи света. Днес тя иска да подчини мъжа, мъжът иска да подчини жената, поради което не се разбират. С подчинение работите не се уреждат. Подчинението подразбира сила. А мъжът е силен. Следователно, мъжът подчинява, а жената се подчинява. Със своята сила, знаете ли, колко тояги са стоварили мъжете върху гърба на своите жени ? Знаете ли, колко са бити жените ? Ако се съберат тези тояги, от тях ще образуват цели гори. И ако днес жената дойде на власт и се заеме със задачата да оправи света, ще каже: Чакай сега аз да ти покажа, как се стоварват тояги върху гърба на жената. Питам: Какво ще спечели тя с това ? Жената ще стане мъж, а мъжът – жена, и ще се повтори същата история. Жената ще почне да налага мъжа. Аз съветвам жените да посадят тези дървета. Те са живи дървета, които ще израснат и един ден ще ги използувате като колове за ограждане на дворовете си. С други думи казано: От страданията ще изработят нещо ценно в себе си, чрез което ще придобият любовта. Като приложат любовта, те ще покажат на жените, как трябва да постъпват със своя ближен.

Често хората говорят за любовта, но това не е достатъчно. Любовта трябва да се прилага. Когато мъжът се върне вкъщи неразположен, мрачен, жената само с един нежен поглед може да го успокои. Силна е любовта. Тя трябва да има воля, да не се колебае пред любовта. Ако Бог, Божественото е с жените, няма да има сила, която да не преклони глава пред тях. Ако вие не направите същата грешка, като мъжете, Бог ще бъде с вас и ще ви научи да бъдете господари в света по нов начин – чрез закона на любовта. Досега жените само са плакали, затова са казвали за тях: Жената е слабо, мекушаво същество. Плачът е благословение, но с него заедно трябва да се обработва сърцето. Жената трябва да се проникне от една основна идея – да прилага любовта. И да се ръководи от следното правило в живота си: да не се свързва с лош мъж. Колкото и да обещава мъжът, че ще се поправи, не се подавайте на това обещание. Първо да се поправи, тогава се свързвайте. Не се лъжете от мисълта, че като се ожените, мъжът ще се поправи. Женитбата не може да поправи мъжа. Тогава всичко е свършено. И да искате, не можете да му дадете мил, нежен поглед. Като го срещнете, ще го погледнете строго, сериозно. Ще кажете, че мъжът е силен. – Не, има сила по-голяма от силата на мъжа – това е силата на чистотата. Ако жената беше чиста, нямаше да се намери сила, която да устои на чистотата. Колкото и да е порочен мъжът, той отстъпва пред чистотата на жената. Чистотата и светлината са

единствените сили, пред които и дяволът отстъпва. Ето защо, престъпленията в света се вършат в тъмнината. Затова човек само вечер се окуражава. За да бъде щастлив, мъжът трябва да прилага закона на правдата, да бъде справедлив.

Преди 10 - 15 години наблюдавах един млад човек, който не беше ял 3 - 4 деня. Гледам го, доста интелигентен. Върви си по пътя. По едно време край него мина едно дете, което подхвърляше два лева нагоре, играеше с тях. Парите паднаха на земята, и младият човек си тури крака върху тях. Детето търсеше парите си наоколо, но не можа да ги намери. То се обърна към младия човек и го запита: Къде са парите ми ? Обаче, той нямаше смелостта да му каже, къде са. Той трябваше да каже на детето: Братче, можеш ли да ми дадеш тези пари на заем? Той стоеше, бореше се в себе си, да даде ли парите на детето, или да ги задържи. Аз се приближих при него, потупах го по рамото и му казах: Приятелю, дай парите на момченцето. Ела с мене, аз влизам в положението ти. – Извинете – каза той, като въздъхна. Тежки са условията на живота. – Тежки са, но човек трябва да преодолее условията. Мисля си: За два лева този човек наруши своето равновесие. От този пример се вижда, докъде може да стигне човешкото съзнание. За мене този пример е много поучителен, той струва не два лева, но няколко хиляди лева.

Казвам: Съвременните хора трябва да имат отзивчиво сърце. Окото им да бъде будно, да вижда всичко и да се поучава. Като срещна млада мома или млад момък, аз погледна в очите им и си казвам: На голямо изкушение са изложени те. Мисля си: Може би, ти си човекът, който ще им помогне. Изпрати им една добра мисъл. А ние седим и мислим, коя партия ще дойде на власт. Партии ще дойдат, но с това светът няма да се оправи. Сегашният свят ще се оправи, когато хората заживеят чист, порядъчен живот. Мъже и жени, дъщери и майки, синове и бащи не трябва само да проповядват, но да подобрят живота си. Като срещнеш страдащ човек, погледни го така, че да не засегнеш честолюбието му. Само така ще го разположиш към себе си, ще спечелиш неговото доверие. Човечеството трябва да се повдигне, да възстанови първоначалната си вяра. Колко възвишени пориви, колко чисти подбуди в хората са изоставени. Колко добри желания са отлагани! Днес всички хора ходят на черква, молят се, но нищо не прилагат. Човек може да приложи любовта още днес. От добрите хора зависи благосъстоянието на всички народи, на цялото човечество. Със своите светли умове и чисти сърца, те носят благословение на всички народи.

„И валя дъждът". И днес вали дъжд и носи благословението на света. Разумност се иска от хората. Само така те ще приемат това благословение. Само така те ще възприемат Словото Божие, ще го приложат и ще бъдат щастливи. Майката, жената ще бъде носителка на любовта, а мъжът, бащата – носител на правдата. Във всеки дом майката и дъщерята ще носят любовта, а бащата и синът – правдата. Това трябва да се проповядва на хората. Жена, която носи любовта в себе си, непременно има воля. Любовта и волята вървят заедно. Ако жената има тези добродетели в себе си, в един момент ще трансформира състоянието на мъжа си. Колкото и да е неразположен той, щом влезе в

дома си, неразположението му ще изчезне. Ако е намислил да направи зло на някого, веднага ще се откаже от намерението си. По това жената ще познае, придобила ли е любовта в себе си. Всяка жена, която няма любов и воля, не е истинска жена. Каква жена е тази, която не може да респектира един мъж? Каква жена е тази, която не може да парализира действията на един апаш ?

Аз говоря за онази жена, която е придобила любовта и чистотата. Мощна сила е любовта, нищо не може да я опетни. Тя прониква в живота и, който се натъква на нея, повдига се. Приятно е да срещнеш чист, свет човек. Всяка мъчнотия пред него изчезва. Мъчнотиите на съвременните хора са подобни на книжни ножове. Като се натъкнеш на тях, лесно ще се справиш. Мъжът се връща мрачен, недоволен. Не се страхувай от него, но си кажи: Това е книжен нож, лесно ще се справя с него. Щом види това, мъжът казва: Доволен съм от жена си, защото лесно стопява моите книжни ножове. Това е жена, която носи любовта и волята в себе си. Първото нещо, в което човек трябва да повярва е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат любов и воля. За онези, които имат и любов, и воля, мъчнотиите са приятни, те са забава за тях. Жената иска да бъде почитана. – За кое качество тя заслужава да бъде почитана ? Единственото нещо, заради което жената може да бъде почитана, е любовта и волята. Те ще я повдигнат. Аз желая, жената да се повдигне, да излезе от сегашното си състояние. Сега срещам мустакати жени. Това не говори добре за тях. Мустаците огрубяват и изопачават естеството на жената. Мустаците изопачават характера даже и на мъжете. Когато мустаците на жените падат, аз се радвам; когато започват да им никнат мустаци, аз ги съжалявам. За мустакатата жена казвам, че е груба, страстна, своенравна, безразсъдна. Тя казва: Аз искам да се оженя за мъж с много пари, с малко ум. Това не е жена. Обаче, ако чуя жената да казва, че ще отиде да нареди къщата на някой вдовец, да нагледа децата му, да им наготви и след това да отиде в друг дом да помогне, това е жена в истинския смисъл на думата. Ако мъжът и децата заплачат за тази жена, когато ги напуща, това е жена, която има любов и воля.

Казвам: Бъдещето е на жената, на майката, на сестрата. Тя е проводник на любовта. Само чрез жената ще дойде любовта, а не чрез мъжа. Под „майка, сестра. жена" разбирам онази идеална форма, чрез която любовта може да се прояви. Ако жената мечтае да се ожени, само за да има мъж, тя нищо не разбира. Има смисъл жената да се ожени, ако може да повдигне мъжа си, да го насочи към прав, разумен живот, към изпълнение на волята Божия. Ако тя не отвори сърцето на мъжа си към слабите и угнетените, тя нищо не е направила, Ако майката не каже същото и на сина си, каква майка е тя? Ако синът не слуша майка си, тя не трябва да му се моли, да го увещава, но да му обърне гръб. Тя е алхимик. Ще тури сина си в ретортата на своята пещ и ще го нагрява, докато се обнови. – Олеле, майчице! – Ще ме слушаш ли? – Ще те слушам. – Готов ли си да служиш на правдата? Готов ли си да почиташ майка си и баща си? – Готов съм. – Щом си готов, ще те извадя от пещта. Днес майките развалят синовете си. Те не им показват истинския живот, но се оплакват от своя личен живот, от мъжа си. Оплакването нищо не допринася. „И валяха дъждовете, и събори се къщата." Казвате: Кой ще оправи светът? – Мислите ли, че

с проповедниците ще се оправи светът ? Отде толкова проповедници ? Ако 5 - 600 милиони жени, които раждат, не могат да оправят света, че проповедниците ли ще го оправят ? Жените трябва да оправят света, а не да казват на синовете си „баща ти ме изяде!" – Не, с такъв език не трябва да си служите. Жените не трябва да се женят за материалното положение на мъжа. Това значи, да се продадеш за интерес. Приписват ни, че сме били за свободния брак. – Не, ние сме за абсолютната чистота и абсолютната святост. Жената, която ражда, трябва да каже на сина си, какво е нужно да прави. Като порасне, той сам трябва да е готов да се жертвува за другите, а не да очаква на другите да се жертвуват за него.

И тъй, жената ще заеме мястото председател на любовта и на волята, особено на волята. Тогава ще разберете Христовите думи, че за всеки един, който прилага любовта, настава голяма радост на небето. В Писанието стихът е поставен другояче. Там е казано: „Голяма е радостта на ангелите в небето за всяка жена, която е предала сърцето си в търсене на Божията Любов". И аз бих желал да има повече такива жени на земята, за да се радват ангелите. Те ще се радват, че ще има повече такива майки, които да възпитават синовете и дъщерите си по новия начин.

12. Беседа от Учителя, държана на 1 юни, 1924 г. София.

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_06_04 Право ходене
лекция пред общия окултен клас

ПРАВО ХОДЕНЕ

Тайна молитва

Прочетоха се няколко работи върху темата „Истинският начин за примирение“.
Прочете се резюмето „Как познах, че имам ум?“
Тема за следния път: „За кого грее Слънцето?“
Когато правите някакви упражнения, ще държите главата си отвесно. Това е най-доброто положение. Посоката на главата ви трябва да съвпада с центъра на Слънцето. При всяко отклонение от този център вляво или вдясно, напред или назад, вие попадате към растителното царство, т. е. под закона на случайността, когато вие вече не сте господари на вашата съдба. Някой се моли на Бога и навежда главата си. Защо навежда главата си надолу? Друг пък я вири назад. Защо? Той ще каже: „Като се молих Богу, аз гледах нагоре, към небето.“ Донесе ли ти това някакво благо? Или, като гледаш към Земята например, защо правиш това, не си ли я виждал друг път? Земята сега е отклонена на 23° от своята ос, от своя перпендикуляр. По-напред оста ¢ е била точно перпендикулярна, а сега има едно отклонение. Какво ще бъде, ако Земята се отклони на 90° от перпендикуляра? – Човекът ще се намери в положението на животните. Следователно животните се намират по отношение на оста на Земята под наклон от 90°. Ето защо те не ходят изправени. Ако Земята се отклони от оста си на 90°, всички хора ще станат четириноги. Сега няма да ви обяснявам причините за това нещо. На деца философия не се разправя. В окултно отношение вие сте деца. За философията на окултизма се изисква друга подготовка. Ние разправяме за обикновената философия, но окултната не я засягаме. На вас ви се представят само образи – туй, което вие може да разберете.
Първото важно нещо за вас: ходите ли вкъщи, лягате ли, или ставате, всякога ще държите в съзнанието си мисълта умът ви да бъде насочен към Слънцето, да има отвесно положение. Когато гърдите на някой човек започнат да хлътват навътре, това е лош признак. Когато коремът на някой човек изпъква навън, това показва, че във физическия свят има отлагане на непотребни вещества, и няма да се мине дълго време, този човек ще заболее от някаква болест. Затова първото важно нещо за всички ви – и за млади, и за стари, е това: трябва да ходите изправено, няма да се прегърбвате. Правило е това. И онзи ученик, който не спазва това правило, ще попадне под влиянието на света. Ако дойде един ангел от Небето между вас, той ще бъде много строен по форма. Ако един човек не може да преобрази своето тяло, което е резултат на неговата душа, как ще може да работи с по-висшите сили? Ако ти не започнеш със своите уши, със своите очи, ако не можеш да се разправиш със стомаха си, как ще се разправиш с другите хора? Силата на човека зависи от онова, което той упражнява върху своето разумно тяло. И сега, когато някой започне да изучава окултната наука, той казва: „Мен вече не ме интересува светът.“ – Не, вас трябва да ви интересува светът, но в нова форма. Не трябва да ви интересуват

излишъците на света, но трябва да ви интересува съзнанието на света. Ще гледаш, ще изучаваш и онези най-малки тревици, които са скрити в това пепелище. Всяка тревица е един скъпоценен камък. Ще го очистиш. Дадат ти едно ръждясало желязо. Ти няма да разглеждаш ръждата му, но ще го изчистиш, ще видиш има ли нещо от него, което може да влезе в работа.

Мнозина от вас казват: „Мен нищо не ме интересува." Казвам: мен пък ме интересува Любовта. Вие сте чудни! Какво нещо е Любовта? Толкова време ви говоря за Любовта! Казвате: „Любовта служи да топли сърцето." Ами че кога сърцето не е топло? Казвате: „Тогава Любовта избистря ума." Ами че кога умът не е бистър? Не е ли бистър умът на онзи вълк, който мисли да слезе при някое стадо? Това е символ. И тук има бистрота на ума. Нима в бистрата вода не се давят? Човек се дави в мътната вода тъй, както и в бистрата, само че смъртта му в бистрата вода е по-благородна, а смъртта му в мътната вода минава като нечестна. Само в това е разликата.

Във всички ви трябва да се зароди желание да обичате простотата в разсъжденията. Знаете ли какво значи една елементарна мисъл? – Идея, от която нищо не можеш да отнемеш, нито да притуриш. Тия идеи са много малко. Такива мисли и желания в човека се срещат много малко. Вие трябва да имате няколко от тези основни желания. Вие казвате например понякога, че имате разположение на духа, че Духът Божи, Мирът Божи е във вас. На какво се дължи това? – На тия основни мисли. Но едно малко нещастие в света е в състояние да наруши във вас този Божи мир. Веднага вашето щастие, вашето разположение на духа изчезват. Къде остана всичко това? Та нима Божественото в човека може да изчезне? Мислите ли, че ако направите едно рало от злато, то ще се измени? – Няма да се измени. Златото при всички условия на живота остава злато. То не се изменя. Тъй щото, когато говорим за Божественото, ние разбираме то да проникне във всичките наши клетки. Всичките клетки, които съставляват човешкия организъм, трябва да възприемат Новото учение. Всяка клетка трябва да се проникне от мисълта, че тя вярва в Бога. Това аз наричам вярване. А така: главата приеме едно, стомахът не го приема – това не е вярване. Стомахът казва: „Аз не се занимавам с такива глупави работи. Хлебец, хлебец ми дай." Това е философията на живота. Кис-кис – смее се на господаря си той. Мислите ли, че можете да бъдете философи или учители на такъв стомах? – Не, никога! Той ще се подиграе с господаря си един ден. Ще каже на главата: „Хубаво, щом ти мислиш, че имаш господар, аз няма да работя, нека твоят господар те храни." Какво ще кажеш на този стомах? Вие ще кажете: „Това са детински разсъждения." Добре, но вашите разсъждения не са детински. По някой път разсъждавате доста зряло, а по някой път, като децата, не разсъждавате. Ученикът на Божествената школа трябва да разбира пътя, в който е поставен. В този път има хиляди малки задачи, които трябва да разреши. В тази Школа вие сте поканени да разрешите тия задачи.

И тъй, всякога ще ходите изправени! Ако носиш главата си назад – главата ти е празна. Ако я носиш наляво или надясно – това са клони на едно дърво и тогава всеки клон според тежестта си се наклонява на една или друга страна. В такъв случай ти си клон, не си човек, ти играеш роля на клон от някое дърво. Следователно други същества ще ти заповядват. Седнеш някой път, туриш си краката един върху друг. Какво показва това? –

Не си господар на себе си. Като седнеш някъде, няма да си туряш краката един върху друг. В Школата никой няма право да си туря краката един върху друг. Вие тук не сте разбойници, че трябва да се пазите един от друг. Вие правите неща, които не се позволяват в Школата, разбирате ли? Не мислете, че с моята отстъпчивост ще се нарушат Божиите закони! Ако аз мълча, законът няма да се промени. Законът си е закон. В Школата ще седите така, че краката ви да бъдат един до друг. Поне половин час ще седите така: ще знаете, че се намирате пред същества, които са минали по вашия път, които са завършили своето развитие и наблюдават вашите души. Вие седите криво, облегнете се назад, изкривите се наляво или надясно и след туй ще кажете, че Духът Божи действа във вас. Кой дух действа? Гърдите ви трябва да бъдат широки, а не тесни, не трябва да бъдете тесногръди. Широчина трябва да имате на гърдите си! Краката ви трябва да бъдат един до друг, ръцете ви – прибрани, и умът ви да присъства. В часа, през който сте тук, трябва да сте концентрирани, умът ви да е в тялото. Зная, че ще имате изкушения, за да ви извадят от това равновесие, но нищо от това. Ще приберете ръцете и краката си и ще се старaете да се съсредоточавате. Вие имате вече идеи и тия идеи ще ви служат.
Вие, като идвате в класа, добре е да си имате по едно малко тефтерче, та като ви дойде някоя мисъл, да може да си я запишете. Всеки има по нещо, с което може да се занимава. Всяка идея, която ви дойде в класа, запишете си я, не я оставяйте за у дома си, защото ще я изгубите.
Всички трябва да научите закона на послушанието. Да не мислите, че този закон има отношение към някакъв преходен обект. Не, послушание трябва да имате към Великата природа, т. е. послушание към Бога. Този закон обуславя всички неща в живота ни. Ако ние бихме имали туй послушание, то, като ни вдъхновят с някоя велика мисъл, бихме я изпълнили веднага. И вие, ако не успявате в живота си, то е, защото отлагате да изпълните всяка мисъл, която ви се внуши отгоре, или пък определяте свое време за изпълнението ¢. Вие я отлагате и после на нейно място влагате някоя чужда мисъл. Аз бих желал да направите един анализ, да видите колко на сто от мислите, които ви занимават, са ваши. Допуснете, че като дойдете на Земята от Невидимия свят, сте предвиждали да имате една малка къща с две стаи и кухня. Туй е бюджетът ви за този живот. Вие дойдете, направите си обаче една по-голяма къща. Продадете я, направите друга, още по-голяма. И нея продадете, направите си трета къща с четири стаи. Питам: какво придобихте от това правене и продаване на къщи? Това са чужди желания и мисли, които вие възприемате и реализирате. Предвидено е да завършите само гимназия или да завършите и университет, но вие завършвате два-три факултета. Какво ви ползва повечето, което завършвате? Някой път от Невидимия свят ви е определено да завършите университет, но вие се отказвате. В този случай губите.
За вас е важно да реализирате плана, който ви е определен от Невидимия мир. Това е идейният живот. Не мислете, че онова, което ще учите, е случайно. Не, всичко е определено. Вие сега ще си мислите: „Щом всичко е определено, тогава това е фатализъм. Ако всичко е определено, ние не сме свободни.“ Аз съм съгласен с вас. Когато станеш слуга на някой господар, свободен ли си? Дойде рано сутринта господарят, похлопа: „Иване, вземи ралото и хайде на нивата!“ Онзи, който се е определил за проповедник,

свободен ли е? Не, не е свободен, той получава 4-5 хиляди лева месечно. Съдията седи, решава едно дело цял ден. Свободен ли е? – Заповядват му онези, които са му дали петте хиляди лева. Ако не му се плащаше, щеше ли да решава това дело? Онзи професор астроном седи над телескопа по цели часове, наблюдава небето. Защо? – Пари ще получи. Колко души знаете, които работят, без да им се плаща? Кои работят по свобода на волята си? Аз бих желал да намеря хора, които да наблюдават небето, без да им се плаща. Покажете ми един човек, комуто да дават торбата и да го изпратят на работа без никакво заплащане. Аз не осъждам туй, но казвам: ако ние извършваме някоя работа и се намираме под тия човешки ограничения, то и когато от Невидимия свят ни дадат да изпълним една програма, пак се намираме под известни ограничения. Онези по-висши от нас същества по същия начин ни ограничават. Те казват: „Ако искате, може да живеете по нашата програма, ако не искате, можете да живеете по друг начин.“ Де седи ограничението? Ограничението седи в това, че ако вие изпълните този план, ще бъдете щастливи. Ние се заемем с тази работа, но започваме да я коригираме, коригираме и свършваме само с коригиране от единия край до другия. Най-после казваме: „Не си струва да се живее.“ Нищо не научавате. Туй не е ограничение. Това е истинският път. Всеки от вас трябва да се проникне от мисълта, че той има една малка мисия в живота си, която трябва да изпълни с всички подробности. Вие идвате в класа – и това е определено. Някой път дойдете в класа, но ви се приспи. Вие казвате: „Какъв дявол ме нападна?“ Ами този дявол сега за първи път ли е дошъл? За първи път ли спите? Вие искате да кажете, че не спите. Не, вие всякога спите. Всеки човек, който не мисли върху смисъла на живота, той спи всякога. Щом не мислите, щом нищо не ви интересува, има нещо, което обременява ума ви. Аз мога да ви накарам всинца да бъдете будни. Как? Стига да кажа, че се отпуща една премия от 50 хиляди лева за този, който не спи. На всинца ви очите ще бъдат отворени. Будни ще бъдете! Защо? – Премия има от 50 хиляди лева. Как ще бъдат ококорени очите ви! Ако очите ви могат да бъдат ококорени за 50 хиляди лева, аз имам по-големи премии от тази. Колко пъти нося тия премии в торбата си! Нося ги и назад ги връщам. Защо? Защото не сте ококорени. Вие трябва да считате, че даденият момент е най-важният момент в Школата. Вие влизате във връзка с най-великата Школа, с Невидимия свят, и една мисъл, придобита от нея, ще ви послужи за вечни времена. Тя е нещо велико. Вие идвате тук, в Школата, и казвате: „Аз не съм разположен.“ Това не е меродавно, не обръщайте внимание на вашето неразположение. После казвате, че умът ви не е разположен. Умът не е меродавен в дадения случай. И сърцето ви не е меродавно. Според законите, в които сега се намирате, може умът ви да бъде неразположен, да не можете да разсъждавате – то е в реда на нещата, но няма да се минат 10-15 минути, и неговата свещ ще се запали и ще дойде една нова мисъл. Сърцето ви също може да не е разположено. И това е в реда на нещата, но тия неразположения аз ги наричам настроения. Умът има настроения и сърцето има настроения. Вие ще напуснете настроенията – няма да ходите според тях. Щом вятърът духа, той все ще движи клоните в една или в друга посока.

Някой път вие се ожесточите, че нещата не стават тъй, както ги искате. Всякога вие сте неразположени по причина на това, че нещата не са станали тъй, както вие сте искали.

Ако аз имах вашия ум, всякога щях да бъда много неразположен, но какво правя аз? Взема всичките ваши ексцентричности, които проявявате днес например, напиша ги в дневника си, направя си от тях ред задачи и извадя известни заключения: защо например някой от вас седи крив, на една страна, или защо някой спи. Туй съчетание на нещата ме интересува. Откъде иде то, защо е дошло, как е дошло – всичко това ме интересува. Щом разреша тия задачи, аз печеля. Ще разреша някоя вечер защо заспивате. Някой казва: „Склопиха ми се очите." Защо, отговорете си сами! Аз съм ви привеждал примера за баща и син, които посещават нашето събрание във Варна. Бащата всякога е буден, но синът, щом дойде, веднага заспива. Бащата седне до него и го мушка. След като излязат от събранието, бащата нарича сина си калпазанин, дава му ред некрасиви епитети, казва му: „Ти човек няма да станеш, засрамваш ме пред хората. Защо не слушаше, колко хубава беше беседата!" Той казва: „Тате, не мога да се владея!" – „Как да не можеш?" Обаче един ден синът се ококорва на събранието, слуша внимателно, а бащата заспива по всички правила. Синът гледа баща си и се подсмива. Излизат на улицата, синът пита: „Тате, защо ти днес заспа?" Бащата тъй си замина за онзи свят, без да разреши въпроса защо е заспал. Но има причини. Разбира се, това нещо някой път зависи от съчетанието. Ако вие седнете до един човек, който е негативен, т. е. изтощен магнетически, а също и вие сте негативен, и двамата ще заспите. В някое събрание седнеш до някой човек, който не се интересува от това, което се говори, но е по-силен от тебе, тогава и ти ще станеш като него. Ако ти си индиферентен, но седнеш при някой човек, който силно се интересува, тогава той ще ти предаде своя импулс. *Любовта* Любов предава. Мъдростта Мъдрост предава. Добродетелта Добродетел предава. Светлината Светлина предава. Когато хората заспиват, това показва, че между тях няма хармония. Ако на сто души заспива един, той е връзка с Невидимия свят, понеже няма друга връзка. Той слуша отгоре, а останалите слушат от физическия свят. Тъй щото той е връзката, кореспондент е той. Когато пък един слуша от тук, а стоте са горе, и това е хубаво. Има такива случаи в Америка, дето сто души заспиват, а един само слуша. Това са вълни, които идват. По някой път дойде една такава вълна и всички заспят, както това стана с Христовите ученици. Между тях остана само един буден. Такива случаи са голяма рядкост.

Първото нещо като въздействие при такива случаи: ще упражнявате волята си. Няма да си казвате от къщи: „Аз, като отида на събранието, няма да спя." – Не, всеки момент ще бъдете будни. Кажеш *ли* нещо – свърши го. Кажеш *ли* си, че няма да спиш, няма да спиш – ще бъдеш буден. Ще си казваш: „Ще бъда буден, ще ходя прав." Хиляди пъти повтаряй това на ден, докато станеш най-после буден, докато се изправиш. Ревматизъм имаш, ще си кажеш: „Нямам ревматизъм, изправи се ръката ми." Имаш да даваш, ще си кажеш: „Платих си дълга, платих дълга си", докато най-после го платиш. Повтаряй, повтаряй, докато от Невидимия свят кажат: „Дайте му – да млъкне." Хлопайте, хлопайте! Когато е за Доброто, ще хлопате. Ще чуете: „Ние ще изпълним Волята Божия." Повторението е Сила Божия. После някой не може да учи. Като стане сутрин, целия ден да казва: „Ще уча, ще уча." Някой седне малко, вземе да учи и пак стане. Тъй не се учи. Това не е характер. Ако ти не можеш да се справиш с един обикновен предмет, какво ще правиш с по-сериозните въпроси? Ти навсякъде в живота си ще имаш все същата спънка. По-нататък

вие ще имате мъчни задачи. В този път не се изисква само самообладание от човека, но и воля му трябва, и то най-добрата воля. Ние сега не сме дошли да слушаме, но сме дошли да служим на Бога: да покажем на света, че ще го победим. С главата надолу ще го обърнем, но ще го победим – нищо повече. Ще победим света.

Някой от вас се запитва: „Какво ли пишат за нас вестниците?“ Не сте чели тази седмица вестници, нали? Някои може да са надникнали, да са прочели нещичко, но затова ще си наложат същата задача още една седмица. Като не издържат така, още една седмица, докато се научите да издържате. Само при едно такова състояние може да ви дам някои правила. Тия правила са толкова прости, но важни; обаче ако вашият ум не е светъл, ще ви се видят маловажни. Вие виждате, че по някой път една ваша стара сестра прави известни движения. Това са течения. Не всякога се правят движения. Защо? Защото ако някой път направиш някое движение, ще създадеш зло на човека. Ето защо някой път няма да правиш движения, някой път ще правиш. Кога трябва да се правят движения? – Това трябва да се знае. Аз мога да туря ръката си върху главата на някого и да не я движа. Защо трябва да си движа ръката? Кога трябва да я махна? Това е език на Природата. Някой път искам да ви предам нещо. Думата ли е по-силна, или движението? Някой казва някому: „Нали знаеш, че аз те обичам?“ Този, когото обичаш, веднага изважда кесията си със сто английски лири и ти я подава; ти вземаш кесията и казваш: „Да, аз те обичам.“ Той вече не те пита дали го обичаш. Всичко това се изказва в движения, без думи. Даваш кесията и той разбира. Турят ви в затвора, но вие имате нужда от пари, трябва да се освободите от този затвор. Аз ви казвам: вземете тази кесия, за да се освободите от затвора. Аз ви я давам, защото ви обичам. Ще кажете: „Ама моето достойнство ще пострада.“ Това е друг въпрос. Друг някой ден вие ще дойдете с кесията си, ще ми я предложите и ще кажете: „Заповядайте, вземете си, колкото ви трябват.“ Вие ще разберете, че аз ви обичам. Ама най-първо аз ще ви дам кесията и тогава ще ви кажа, че ви обичам. Тази кесия ще ходи от ръка в ръка. Това е Божественото учение: казано, свършено. Туй, което разделя всичките окултни ученици навсякъде, са лошите думи. Например аз съм недоволен, но дойде някой, седне при мене, аз казвам: „На този човек му хлопа дъската, но той иска да му кажа нещо, затова е дошъл при мен.“ Когато казват, че някому хлопа дъската, това подразбира, че някъде в ума му има един развинтен винт. Неговият господар казва: „Ти знаеш как да го поправиш – завърти му винта.“ Аз му завъртя винта. След това му казвам: я ми поговори сега малко да те разбера! Поговори ми малко, но виждам, че друг винт му хлопа. Аз завия и този винт. Питам го: сега как си? – „Много добре, хубаво направи, че ми зави винта. Бях малко неразположен, но сега съм добре.“ Говориш с друг някой и той казва: „Винтът ми е развит.“ На всеки човек се развърта винтът. Кому не са се развъртвали винтовете? Някой ще дойде, ще ги завърти и работата ще се свърши.

Едно правило ще имате: в обходата си няма да казвате, че някому хлопа дъската. Кажеш ли някому така, ще изправиш погрешката си. Всеки човек в даден случай е предметно обучение. Ако видиш един недъг в себе си, той ти е даден с цел или да изправиш нещо в себе си, или да научиш нещо. Никога да не се смееш на човека за неговия недъг, защото ще ти дойде на главата. Турците казват, че който се присмива, същото и нему се връща.

Ние по някой път се присмеем на някой човек, а като ни дойде същото до главата, казваме: „Да ме прости Господ от туй прегрешение. Да ми помогне Бог да се очистя."
И тъй, първото нещо, което ще повтаряте често, е следното: „Право ще ходим, право ще постъпваме, право ще мислим, сърцата ни топли ще бъдат."
Тайна молитва

Тридесет и втора лекция от Учителя
4 юни 1924 г., София

1924_06_09 Разлика между физическата и божествената любов
9 юни 1924 г., Спасовден Беседа, държана на Витоша

РАЗЛИКА МЕЖДУ ФИЗИЧЕСКАТА И БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Когато говоря за любовта, разбирам две разумни същества, които трябва да се разбират. Ако моят приятел има една хубава цигулка, аз ще я пазя тъй, както своята. Туй разбирам цигулар. Ние често нарушаваме този закон. Спрямо другите хора не сме тъй, както спрямо себе си. Първото нещо е, че на хората трябва искреност. Тъй учениците не само в България, но и в целия свят страдат от туй лъжливо приложение на любовта. Всеки един човек изисква за себе си повече любов, отколкото за другите хора, а повечето всякога разваля. И тогава един ученик на Божествената школа трябва да държи само двете крайни точки на линията - или на главата да бъде, или на опашката, а светските хора да туря вътре. Ако хората не знаят пътя, а ти знаеш, дръж главата и остави някой друг да бъде опашка, и наглеждай от време на време има ли някой да е изостанал. Сърцето, това е главата. Ние говорим само за положенията на физическия свят. Две положения съществуват тук на земята: или на опашката, или на главата.
Сега, разбира се, като се проявява любовта в човека, в него трябва да има съзнание. Любовта се проявява, когато две същества, които съставляват половина на една реалност, трябва да изразят абсолютното същество, т.е. те трябва да направят цялото в себе си, да се допълнят. Тия души няма какво да ги търсите, любовта не се търси.
Някой дойде при мене и плаче. Аз казвам така: Ако ти плачеш, за да се утешиш, виждам, че твоят плач е на място, има смисъл, но ако ти искаш с плача си да ме убедиш, че страдаш, това не е доказателство. Плачът е една утеха. Сърцето се е опрашило, трябва да плачеш. Умът се е опрашил, трябва да плачеш, но плачът не е доказателство, че страдаш. За пример има ученици, които, като не знаят урока си, плачат. Защо? - Защото не знаят. Ученик, който знае урока си, плаче ли? Който не знае урока си, като плаче, с това иска да каже: "Учителю, аз не зная урока си, но бъди снизходителен!" Справедливият учител и без сълзите на ученика ще бъде справедлив. Човек може да плаче и духовно. Външният плач не е още плач. Някой път има такава скръб, която не може да се изрази със сълзи, то не е още дълбоката скръб. Та вие трябва да проучвате закона на любовта. Трябва да проучвате любовта като сила, да видите какво приложение има. Ако не разберете нейните закони, вие ще се натъкнете на големи противоречия.
Едно от качествата на физическата любов е, че човек изгубва охота да учи, той си фантазира. Ако има дюкян, напуща го. Ако следва университет, напуща го, само за любовта мисли - седи, медитира, мечтае. А като дойде истинската, Божествената Любов у човека, той взема перото и почва да пише, работи всичко. Той не плаче. У него се заражда желание да чете, да учи и каквото запомни, не го забравя. По това се отличава Божествената от човешката любов. Този, който има земната любов, и сто пъти да прочете нещо, казва:" Не го разбрах, как ще го разбере главата ми, не го запомних." И сега мнозина казват: "Отъпяхме." При тази светска любов всички хора отъпяват. При нея човек е много капризен, много неспокоен, движи краката, ръцете си, неспокоен е, недоволен е.

Няма нищо, вие гледайте философски на въпроса, а това, че сте се измокрили, че валяло, че сте изгубили парите си, това са обикновени работи. Всеки човек, у когото има тази физическа любов, той е като някоя оса. Доближи се някой при него, той казва: "Оставете ме!" Той все мисли, разрешава някоя задача, но тази задача никой не я разрешил. При тази любов има един лъжлив срам. Най-първо хората са срамежливи, държат очите си надолу, но после, като си турят юлар на главата, ококорят се. В Божествената Любов човек добива онова велико душевно спокойствие. В тази Любов човек е внимателен, нежен. Такъв човек, като отиде при някого, който има юлар, ще му го снеме. Онзи, който има физическата любов в себе си, като дойде при тебе, ще те залъгва, докато ти тури юлара. Тури ли ти юлара, казва ти: "Сега ще вървиш с мене!" А онзи, който има Божествената Любов, като дойде при тебе, сваля ти юлара и ти казва: "Сега ти ще дойдеш при мене." За да се разбере Божествената Любов, трябва да има контрасти. Как ще схванете тази любов без тези проявления? Физическата любов е направена от нишките на Божествената Любов.
Днес всички хора искат да бъдат свободни. По какво се отличава свободата? Били ли сме досега на земята свободни? Има ли идеална свобода тук? - Няма, но при това тя съществува у нас като един образец. Какъв е образецът на свободата? - Като дойде до любовта, има любов в децата, във възрастните, в търговията, в науката и т.н. По същия начин и свободата се проявява на степени. Под думата "свобода" хората разбират, че човек трябва да прави това, което той иска в даден случай. Не, главното е разбирателство. Вие трябва да разберете вашия живот, смисъла му и от там да започнете. Това е основният принцип. Животът трябва да се разбере и след туй ще се разбере и любовта. Вие трябва да намерите образец на някоя любов, трябва да намерите такъв човек, у когото любовта му през целия му живот да е останала без промяна. И като умираш, да знаеш, че този човек те обича и той не те забравя, и ти него, но ако, щом умираш, го забравяш, това не е любов. Вас ви трябва такава любов, че като минеш в другия свят, да я занесеш със себе си. Нали любовта никога не отпада? Тя не е само за този живот, но за вечния живот. Има временен живот, има и вечен. За да се разбере вечният живот, трябва да се знае временният. При тези условия, при които сега живеем, има много належащи въпроси, които ще трябва да се разрешат, има много способности, дарби, които трябва да се развият. По кой начин? - Да кажем, че някои от вас са болни, други страдат от беднотия, трети искат да се учат, но никой не им помага, други искат да учат изкуство и т.н. Питам тогава: По какъв начин можем да им помогнем да се развият дарбите им? Този пък, на когото помагат, трябва да има човещина да признае помощта, а не, след като си изтъче платното, да ритне кросното и да каже: "От това общество нямам полза вече!"
Аз зная едно правило: докато не се отвикнете да се одумвате, нищо не можете да направите. Човек трябва да бъде сляп за чуждите погрешки, а да отвори очите си за своите. Ако един човек е на мястото си, той ще бъде добре дошъл навсякъде. Ако той е добър музикант, художник, поет или лекар, ще бъде добре дошъл навсякъде. Това ще е само тогава, ако изпълнява волята Божия. При сегашните условия за мене важи волята Божия. Ако един син не почита баща си, бащата трябва да го изпъди навън, нищо да не му дава. Нека се опретне и работи! Бащата е работил и спечелил. Ако туй учение е

повдигнало бащата, защо той да не го приложи към сина си, но ако го е повдигнало, нека го приложи. Нека предаде на сина си качествата на своя талант и характер. Българите казват: "Роди ме, мамо, с късмет, че ме хвърли на боклука!"
Когато Христос дойде между евреите, какво им остави? - Нищо не им остави, задигна си филмите. Така ще направя и аз. Няма да дам нито един косъм от главата си на българите, Каквото давам, един ден ще си го взема. Ще си вдигна цигулката, ще си вдигна лъка и ще си замина, а те ще останат само със свирните си. Аз няма да оставя тези Божествени филми, да се подиграват с тях. Такъв е Божественият морал, това е Божият закон. Бог прилага сега закона Си в света. Нещата не зависят от хората. Ако хората разрешаваха въпросите, нищо нямаше да остане от света, но Бог ги разрешава. Така трябва да гледате. В света Бог разрешава въпросите. Щом Бог разрешава въпросите, хора ще има в света, а щом хората разрешават въпросите, хора няма да има. При всичките условия на живота човек трябва търпеливо да дочаква края на нещата. Представете си следващото разяснение. Ризата на някого е кирлива, оцапана. Взема я в коритото, да я пера. Тя казва: "Чакай, чакай, защо в топла вода ме переш?" - После ще ти докажа лекцията си. - Взема малко сапун. - "Чакай, чакай, защо със сапун? Защо ме мачкаш така?" - После ще видиш- Туря я на въжето, изсъхне. Питам го сега: Видя ли се по-рано в огледалото какво беше? - "Видях се." -Ела сега да се видиш в огледалото с тази риза какъв си? Какъв си сега? - "Бял съм."- Забелязваш ли една разлика между първото и второто си състояние? - "Забелязвам." - Каква? - "В първото имаше една голяма натегнатост, а сега се усещам по-лек." - Тъй че има въпроси, които са на мястото си, но има и такива, които не са на мястото си. За пример ученикът свири. Запитва учителя си: "Учителю, кажи где бъркам?" Учителят го спира, показва му с пръста си. Ученикът продължава, но след това пак прекъсва и пак запитва вярно ли свири. Това запитване е на мястото си, но щом знае да свири, няма да прекъсва и тогава и двамата ще свирят. Външните пък ще дадат заключение дали свирят право или не. Има време за прекъсване, има време за работа, има време за копане, има време за садене, има време за учене, за спане, има време за питане, има време за мълчане и т.н. Ако те бодна, ти ще ме питаш: "Защо ме бодна толкова", но като туря един наполеон в кесията ти, не питаш защо ти турям. Туря ти още един, пак не питаш. Аз турям, ти броиш и не питаш защо. Ако започна обратното - да вземам, тогава ще питаш. Значи при първото положение, като ти давам, не питаш защо ти давам, но като вземам от тебе, питаш. Ето философията, която съществува при сегашните условия на живота. Когато някой те обича, не питаш защо те обича, а когато не те обича, питаш защо. Тази кесия не я затваряй, а денем и нощем нека стои отворена, защото онзи, който очаква възлюбения си, той не я затваря, та по което време да дойде, да вземе. Когато не искаш да дойде някой, ти затваряш вратата си. Тези положения сега ще се приложат.
Сега, да допуснем, че ви дават двама своенравни, упорити ученика да ги поправите. Какъв метод бихте приложили вие? Как ще се справите с тях?
Сега допуснете едно противоречие в живота. Как ще го разрешите? За пример синът ти станал на 21 години, но умът му е като на дете и казва на майка си: "Мамо, искам да ме носиш!" Предположение е това, разбира се. Питам: Възможно ли е майката да носи този

свой син?Това в материалния живот е едно от големите изключения. Такъв син нито се кара, нито се води. В дадения случай човек трябва да има любов към Бога, той трябва да бъде готов на всички жертви и само така той ще може да изправи всичките свои погрешки и себе си.
Често някои казват, че Бог се е оттеглил от тях. И те остават сами. Добре, да кажем, че аз имам едно дете, което нося на ръцете си, милвам го, но ако аз отнема ръката си и го оставя да върви само, моята любов по-малка ли е? Туй дете може да си мисли, че моята любов е по-малка, но верни ли са заключенията му? - Не са верни. Ако имате едно неразположение в душата си, Господ не те води за ръка, но Той ходи подире ви. Вие почвате да се обезсърчавате и казвате: "Свърши се моята!" Право ли е това заключение? Бог може ли да остави този човек? Той може да не ни преподава с цел да ни застави да мислим, Той отнема нещата, за да застави хората да мислят. Първото нещо е - да няма осъждане. Щом има осъждане, това е един от големите пороци. Да вижда човек своите погрешки и да познава себе си, това е едно от най-големите изкуства, а за другите туй изкуство е рядко. Ако някой ти каже: "Покажи ми погрешките", той те изкушава. Той сам си знае погрешките.
Съвременният живот е потребен, за да се създаде онзи вътрешен импулс в човека. Само така ще може да се съгради едно Божествено общество, в което всички хора трябва да бъдат съвършени, а могат да бъдат съвършени. Съвършенството е възможно - то е извън времето и пространството. Човек трябва да има стремеж към съвършенството. Той не може да бъде съвършен като Бога, но може да се стреми към това съвършенство. Той трябва да се стреми да владее ума, сърцето си и волята си, ученик да бъде и да стане като учителя си. Значи ученикът като завърши своето учение, достатъчно е да стане като учителя си. Бог в Своята целокупност може да се прояви в когото и да е.
(Запитват: Как да разберем това, че любовта не отпада, т.е. че Божествената Любов се продължава и след земния живот?)
Понеже любовта съществува в духовното тяло вътре, а човек живее в него, то тя си остава в духовния свят, защото на физическото поле не може да се прояви. Като мине човек от този свят в другия, тя се проявява в духовното тяло.
След смъртта на човека, след освобождаването му от физическото тяло, любовта си остава в своята чистота. Тази душа, която те обича, и след смъртта си ще ти предаде нещо. Тя ще ти предаде някое свое качество. Ако е била писател, ще ти предаде това си качество. След заминаването на тази душа любовта се проявява чрез духовното тяло. Тази душа, която има в себе си любовта, разполага със законите и може да направлява този, когото обича. Всички писатели изобщо все си имат някого, на когото оставят по нещо. Писателите са били вдъхновявани от Христа. Църквите и всички проповедници - също. Туй, което спъва проявлението на Божествения Дух, това е този критически дух в човека, вследствие на което хората не могат да се вдъхновяват. Първото нещо - ще се борите с този критически дух във вас. Докато не се повдигнете над това обикновено ниво, което постоянно се вълнува, Божественият Дух не може да работи у вас. Дотогава във вас ще работят тези обикновени духове - едни ще ви дават едни съвети, а други - други съвети. Те ще ви казват: "Тъй ще направите, иначе ще направите." За колко от нашите постъпки ние съжаляваме!

Казваме: "Аз направих една необмислена погрешка!" Всяка постъпка, която сме обмислили, ние сме доволни от нея. Не е въпросът да се осъждаме, но да признаем нещата.
Какво нещо е одумването? - Яли сме на една гостилница около 20 души и сме направили един дълг от 20000 лева. Гостилничарят не ни пуща, трябва да си платим. Тази сума ще ни бъде пречка, затова тия 20 души трябва да намерим един модус как да се изплати тази сума. Тя ще се разпредели между всички. Одумването е един дълг, който трябва да платим. Това е практическият въпрос. Иначе гостилничарят не пуща. Кой колкото пари има, ще даде и така ще излязат свободни. И действително някои от вас изискват своя брат повече да плати, отколкото той може да даде. Дойде някой, иска да му заколя кокошка. - Не мога.-"Как тъй'" - Че най-после аз имам убеждения за себе си и не коля, даже не искам да причинявам вреда на животните. Той настоява, иска да направя това, което не мога.
И тъй, в живота ви има много практически въпроси, които трябва да се разрешат!

Беседа, държана на Витоша (при Бивака "Скалата")

9 юни 1924 г., Спасовден

1924_06_11 Добро и зло
лекция пред общия окултен клас

ДОБРО И ЗЛО

Тайна молитва

Прочетоха се някои от темите „За кого грее Слънцето?“
Тема за следния път: „Кой е бил първият поет?“
Ще мислите кой е бил първият поет. Няма да си подсказвате, всеки ще мисли за себе си.
Дето грее огънят, там и топли.
Да вземем линията АВ (фиг.1). Тя е жива линия. Колко тълкувания може да ¢ дадете? Защо някой път правата линия е по-дълга, а някой път – по-къса? Ако бихме означили човешкия живот с линия, как бихте означили късия живот? Можете ли да го означите с една дълга линия? Не, късият живот ще се означи с къса линия, а дългият живот – с дълга линия.
Ако върху тази права линия вдигнете перпендикуляр CD, какво отношение ще има между линията АВ и перпендикуляра CD? Перпендикулярът е също така жива, съзнателна линия, както и линията АВ. Можете ли да кажете кои са причините за образуването на перпендикуляра? Той е резултат на една проста, но и дълбока истина. Питам ви: колко перпендикуляра може да издигнете на дадена права? (Колкото точки има.) А колко точки има? (Безброй.) Как определяте правата линия? (Най-късото разстояние между две точки наричаме права линия.) Ако най-късото разстояние е правата линия, тогава колко точки може да има на дадената права АВ? Тази права линия, която имаме, не е права линия, но е резултат от нещо. Защо употребяваме думата права? Има един закон, според който всички хора, които вършат престъпления, избират кривата линия. Човекът на престъпленията, както и всички ония животни – от най-малките до човека, които вършат престъпления, всякога избират кривата линия за път в своите действия. Всички ония хора и животни, които извършват благородни дела, избират правата, късата линия за път в своите действия. Тогава ние извеждаме един закон. Щом някое дело ни се покаже трудно, казваме, че то е непостижимо и вървим към него по крива линия. Някой път обаче казваме, че някои неща са постижими. Казваме например, че трябва да бъдем добри, но някои ни възразяват, че е невъзможно човек да бъде добър. Питам: възможно ли е човек да бъде добър? – Възможно е. Други казват: „Възможно е човек да бъде добър, но за в бъдеще.“ Защо твърдим това, последното? Кои са причините? На какво основаваме това твърдение? Как може туй, което сега не съществува, да съществува за в бъдеще? Ако човек сега не е добър, може ли в бъдеще да бъде добър? Когато казваме, че човек не може да бъде добър, ние тълкуваме тази мисъл по друг начин. Човек не може да бъде добър – значи човек не може да прояви своята Доброта. Това показва, че той още е една непроявена семка. Да допуснем, че семката се намира на перпендикуляра, в точката D. Когато казваме, че човек може да бъде добър за в бъдеще, подразбираме, че той може да израсне, да цъфне и да даде плод. Значи в тази семка има

вече смисъл.
И тъй, когато казваме: „Човек не може да бъде добър“, подразбираме, че той е семка – неговата добрина е в зародиш. Но щом тази семка се посее, тя вече може да даде плод. Следователно човек може да бъде добър. „Човек не може да бъде добър“ – това не подразбира, че в него няма възможност да бъде добър, но значи, че при сегашните условия той не е започнал да се проявява още. Някой казва: „Аз съм добър.“ Да, ти си израснал, цъфнал и завързал. Друг казва: „Аз не съм добър.“ Да, ти си семка, която още не се е проявила.
Кривата философия на живота седи в това, че ние отричаме всички възможности за проявление на Добротата. Казваме: „Ние не можем да бъдем съвършени, ние не можем да бъдем истинолюбиви, ние не можем да бъдем любящи“, и т. н. Това е криво тълкуване на самия живот. Защо? Защото ако Бог прониква цялото Битие и ако човек е произлязъл от Бога, то неизбежно той ще има зародишите на тази Божествена доброта, посадени в душата си. Щом човек е произлязъл от Бога, невъзможно е да не прояви това, което е посадено в него.
Когато казваме, че човек е лош, какво трябва да подразбираме? – Една много проста истина. Ако вие сте един орех, посаден в земята, но дойде някой след малко и ви разрови, остави ви на повърхността на почвата, какво ще стане с вас? – Ще изсъхнете. Какво сте вие в този случай? – Един лош човек. Защо? Защото ви чакат година-две, та дано изникнете, но вие не изниквате: не са ви дали условия да се проявите. Тъй че, когато посадя своя орех, но дойдат хора да го разровят, той всякога ще бъде лош. Тогава извеждаме следния закон: всеки човек, който не дава възможност на известна добродетел в себе си да се прояви или пък не я прояви на точно определеното време, което Бог изисква, е лош човек. Ако ти отидеш и махнеш пръстта на всяка добродетел, която Бог е посадил с цел да израсне, ти си лош човек. Ти си лош човек за това само, че препятстваш на онова велико Божествено дело, което работи във всяка семка, посадена в Земята. Това е лошавина, това е порок, това е престъпление, това е безумие, това е зло: изобщо може да го наречете, както искате. Аз ви давам такова определение за лошото, за злото, за да могат някои от вас да го използват. Вие често сами се спъвате и казвате: „Аз съм лош човек.“ В какво седи твоята лошавина? Ще знаете вече: лошавината седи в това, че ти въздействаш на Доброто, което работи в тебе – не му даваш място да расте.
Що е Доброто? По същия закон, щом даваш възможност на всичко онова, което Бог е посадил, в даден момент да се прояви, ти си добър човек. Всяко нещо има свое определено време за проявление, следователно Доброто в нас може да се прояви вън от нашата воля, а нашата воля може да му съдейства. В какво седи едно престъпление? Престъплението седи в туй, че ти сам или някой друг спъва растенето на каквато и да е добродетел в душата ти. Всеки, който постъпи така, той върши престъпление или спрямо себе си, или спрямо другите. Законът, който съществува в Природата, е следният: шом извършиш едно престъпление – дали съзнателно си го извършил, или не; дали ти си го извършил, или може би са го извършили хиляди други хора, които са в същото поле – всякога ти ще почувстваш скръб в душата си. Следователно всяка скръб, която съществува в света, е признак за известно престъпление, което е извършено. Всичките скърби – това

са глас въпиющ, който показва, че престъпление се върши. Всяка радост по същия закон показва, че Божествените семена растат някъде.
И тъй, вие питате: „Защо съм скръбен?“ – Да знаете, че престъпление се върши в света. „Защо съм радостен?“ – Да знаете, че Божествените добродетели растат. Има ли смисъл тази философия? – Има. Каква философия вие може да дадете на скръбта, я ми кажете? Някой казва: „Много ми е тежко, мъчно ми е днес.“ – Това е скръб. Не, скръбно ли ти е, ще знаеш, че някъде в тебе или вън от тебе, по цялото Земно кълбо, се върши някое престъпление, и следователно Господ ти казва да въздействаш на това престъпление в твоето съзнание, да се молиш. Ти, втори, трети, четвърти, пети, десети и още много хора ще въздействате, за да се махне престъплението.
Сега вие как лекувате скръбта си? Вие се лекувате като ония хора, на които лекарите пущат кръв. Като ви дойде скръб, тръгвате да разправяте де кого срещнете, че имате скръб. Казвате: „Скръб, скръб имам.“ И да разправяш, и да не разправяш, скръбта си е скръб. Скръбта означава известен факт, а именно, че известно Божие дело в света е спряно. Туй спиране, туй подпушване на тази Божествена енергия образува скръбта. Скръбта е границата, дето започва Животът. Скръбта е основата на Живота. Който разбира Скръбта, той лесно ще изправи погрешките си. Който не я разбира, много мъчно ще може да ги изправи. Затуй ние в Радостта си имаме плода на нещата. И растенията имат скръб, но в зачатък. Спънките, които срещаме в пътя си и които трябва да се премахнат, са скръб в широк смисъл на думата. Ние схващаме скръбта като едно общо проявление в сегашния живот. Тя съществува не само в един човек, тя съществува във всички животни – от най-малките до най-големите. И животните чувстват скръбта, само че човек чувства голяма скръб. Някои хора са толкова чувствителни, тъй силно скърбят, че ако вземете скръбта на един такъв човек, която той претърпява само за един ден, и я турите на всички други по-нисши същества, те не биха могли да я изнесат – толкова тежка е тя. Скръбта на животните е микроскопическа.
Аз днес ще ви определя каква и колко храна е нужна за човешката душа. За човешката душа на Земята е нужна само една десетмилионна част от грама. А пък туй, дето вие ядете този боб, леща, месце, плодове и ред други храни – това е нужно за слугите, които работят за вас. За душата ви, както виждате, е нужна микроскопическа част храна. Някой път вие казвате: „Трябва да се погрижим за своя живот.“ Питам ви: ако вие живеете сто години и всеки ден употребявате по една десетмилионна част от грама, знаете ли колко храна ще ви трябва за тия сто години? – През целия ви живот едва ли ще се събере един грам. А колко много се смущавате вие за храната? Туй, което ви смущава, то е от съвсем друго естество. Христос казва: „Не се грижете какво ще ядете и какво ще пиете.“ И право е, не се грижете. Какво ще се грижите? Който и да е ангел, като ви даде нещо на върха на една иглица, все ще ви нахрани. Дето и да сте, и най-малкото същество, колкото и да е бедно, може да ви нахрани. И то може да ви даде тази малка част, без да почувства, че сте му били на гости. Ще каже: „Този гост е добър, не яде много.“ Тъй, от всички ви се изисква разбиране на Божествената Истина и благоговение към Божиите закони.
Ние казваме: „Всеки човек, който влиза в морето с лодка или с параход, трябва да знае да плува. На какъвто кораб и да се качи, щом ще минава през вода, той трябва да знае да

плува.“ Който идва да живее в този свят, той трябва да знае да плува, а не само да философства. Философията не е знание – философия е например, като вземе човек да разправя, че като влезе във водата, тъй ще си държи ръцете, тъй ще си държи краката, тъй ще си държи тялото. Да, но като влезе той във водата, тази философия не работи. Като влезеш във водата, не се изисква философия, но се иска знание. Ще влезеш във водата, ще се научиш да плуваш и като излезеш от водата научен, тогава ще дойде философията.

Ние, съвременните хора, първо учим философията, после плуването. Онези, които са влезли във водата, са много учени. Вие казвате: „Какво нещо е Небето? Де живеят ангелите? Какви са ангелите? Аз искам да бъда като тях.“ Чудни сте вие! Не се занимавайте с философски въпроси! Така като вас и някой микроб казва: „Аз ще вляза в областта на човека, в неговата орбита, в неговия университет, да послушам нещо.“ Какво ще чуе? Може ли да чуе най-знаменития виртуоз, като свири на пиано? Или може ли да разбере най-знаменития професор? Ако попиташ този микроб: „Какъв е човешкият свят?“, той ще каже: „Като нашия.“ Някой казва: „Искам да бъда при Бога, при ангелите, при Христа.“ За да бъдеш при ангелите, трябва да имаш ума на ангелите. За да бъдеш при Бога, трябва да имаш ума на Бога. За да бъдеш при Христа, трябва да имаш ума на Христа, сърцето на Христа – нищо повече. Няма никаква друга философия. Имаш ли ума и сърцето на Христа, ти ще разбираш тъй, както Той разбира, ще чувстваш тъй, както Той чувства. „Ами как чувства Той?“ – Не е твоя работа.

Първото нещо: искате да придобиете сърцето и ума на Христа. Във вас може да се зароди мисълта: „Може ли да имаме сърцето на Христа?“ – Можете. – „Може ли да имаме ума на Христа?“ – Можете. – „Кога? За в бъдеще?“ – Не, сега. Вие не тълкувайте това в смисъл да имате ума на Христа в целокупността на Неговото творение. Като казвам, че можете да живеете, не подразбирайте, че вие ще опитате Живота в неговата целокупност. Аз подразбирам, че за всеки даден момент вие можете да опитате Живота в неговия най-малък размер. Тия последователни моменти, които ни въвеждат в изучаването на Живота, съвременната наука нарича развиване, еволюция, усъвършенстване и с какви ли не други имена.

Сега от всинца ви се изисква опит и приложение. Всеки трябва да прави известни опити и наблюдения за развиването на своята душа. Обмяна трябва да има всякога!

Тайна молитва

Да произнесем следната формула: Бог е Светлина на Живота.

Тридесет и трета лекция от Учителя

11 юни 1924 г., София

1924_06_18 Малкото приложение
лекция пред общия окултен клас

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ

Тайна молитва

Прочетоха се резюметата от темите „Най-добрият начин за примирение“ и „За кого грее Слънцето?“
Прочетоха се няколко от темите „Кой е първият поет?“
Думите имат смисъл дотолкова, доколкото те засягат живота. Не всички думи засягат живота. Представете си, че даден кръг изразява живота. Мислите ли, че всички капки, които падат върху един цвят, имат влияние върху него? Сега вие трябва да мислите, без да потвърждавате. Аз не искам да потвърждавате. Когато човек опита нещо, само тогава може да го потвърди. Значи в даден случай ние можем да опитаме само ония капки от водата, които влизат в състава на организма. Тъй щото някой път може да ви се говори много в една беседа, но от цялата беседа само една дума може да ви ползва. Аз мога да ви кажа следното: обичам ви, желая вашето добро, ще ви направя къща, ще ви дам пари, децата ви ще осигуря и т. н. Мислите ли, че това ще повлияе върху вашия живот? Мислите ли, че ще станете по-добри? Не, човешките обещания често стават една голяма спънка в живота. И колкото повече вие се вслушвате в обещанията на хората, толкова по-често ще се подхлъзвате. Ще бъде смешно, ако способния човек го убеждават съкласниците му, че е способен, че е първокласен ученик. Той сам трябва да знае това. Като седне да учи, да решава задачите си; и щом може да реши всичките задачи, той знае, че е способен. Хубаво, ако вие не можете да разрешите една задача на Милосърдието правилно, ако не можете да разрешите една задача на Търпението правилно, ако не можете да разрешите една задача на Вярата правилно, ако не можете да разрешите една задача на Надеждата правилно, питам ви тогава: в какво седи вашата способност? Ще кажете: „Аз не съм търпелив, но съм умен човек.“ Ум без търпение – това е колело без ос. Смешно е, като казва някой, че бил умен човек. Да, той е едно хубаво колело без ос! С това колело малките деца могат да си играят: да го търкалят, както искат, да го пущат от който и да е връх да се движи и да пада надолу. Някой път и вас могат да ви търкалят като това колело. Дойде някой, подшушне ви нещо като някой бръмбар, тури ви на това колело и вие цял ден се търкаляте от върховете надолу. Като срещнете голямо препятствие, катурнете се и казвате: „Усещам се крайно неразположен!“ Това значи, че колелото е паднало и се е обърнало в хоризонтално положение. Аз казвам: това колело е без ос.
Сега надпреварването на учениците трябва да бъде в това: да разрешават правилно задачите си. Вие ще кажете: „Ние сме разрешили много задачи.“ – Не, в училището има програми, задачи, които трябва да разрешите. В I клас се решават известни задачи; във II – други; в III, IV, V, VI, VII, VIII – пък други. Като влезете в университета, и там също има задачи за разрешаване. Като излезете от университета, чакат ви още по-сложни задачи. Например, ако ви дадат една задача да примирите двама души, как ще постъпите? – „Ще

им поговорим.“ Добре, ще им поговорите, но как. Примирението почива на един математически закон. Трябва да разбирате примирението – то е велик закон. Трябва да разбирате положителните и отрицателните сили на живота. Най-първо, за да примирите двама души, трябва да отнемете от единия част от неговия мъжки принцип, от неговата сухота, и да му придадете повече мекота. Само така може да ги примирите. За да примирите семето с почвата, трябва да направите почвата мека. Как ще примирите семето с почвата? – Като направите почвата мека. Почвата може да даде прием на семето само като стане мека. Тъй ще може растението да извади от почвата необходимите сокове и при това да ¢ даде нещо. Човек, като се примирява със себе си, работи по същия закон. Често човек трябва да примирява двете части на тялото си. Защо? Защото някой път човешкото е разделено на лява и дясна половина. Лявата страна не се подчинява на дясната: има спор на клетките от лявото полушарие на мозъка с клетките от дясното полушарие на мозъка. Те цял ден спорят и не само спорят, но и воюват помежду си. Казвате: „Главата ми се наду!“ Как няма да се надуе? Ден, два, три продължава тази война, надуе се главата ти, разбира се, и тогава Природата ти прати някоя болест, за да те излекува. Като полежиш две-три недели, тази енергия се изразходва и ти ставаш много кротък. Казваш си: „Слава Богу, просветна нещо в ума ми.“ Какво значи това? – Част от грубата енергия на мъжкия принцип се е трансформирала, нещо меко е дошло. Усещате, че малко топлина е дошла в сърцето. Тази топлина именно произвежда мекотата. Светлината – това е силата, която също внася мекота. Тъмнината внася твърдост. Щом влезете в Духовния свят и срещнете тъмнина, ако не разбирате законите, вие може да си счупите главата. Тъмнината – това е една твърда материя. Тя е толкова твърда, че даже напреднали духове, ако не спазват законите, изпитват противодействието ¢. Туй, впрочем, е казано мимоходом. Ние, като говорим за тъмнината, се отдалечаваме от въпроса.

Тази сутрин една сестра, като чела последната беседа от Първа серия, ме запита как да разбира Господа като условие и Господа като среда. Казвам ¢: това е много дълбока философия. Бог не е нито условие, нито среда. Той създава условието и средата и не може да бъде нито условие, нито среда. Той е извън средата и извън условията. В примера е турено, че трябва да познаваме Бога, т. е. трябва да знаем как Бог действа в тази среда. После трябва да познаем Бога как действа в условията. Бог действа в средата по един начин, а в условията – по друг начин. Там е казано: „Ако ние живеем в Бога, не можем да го познаваме“, т. е. ако ние искаме да бъдем като Бога, да живеем в Него, как ще Го познаем? Чудни сте! Като живеете във Вечността, какво ще познавате? Вечното се стреми да познае малките работи, своите части. Бог се стреми да види съотношението между всичко онова, което Той е създал. Ние се стремим да познаем онзи източник, от който сме излезли. Върху тия спорни въпроси много философи са дали 20 – 30 години от живота си за разрешението им. Като ги питаме какво са спечелили, казват: „Окаляхме само умовете си.“ Защо? Защото са питали как се е появило злото в света, има ли грях, или не и т. н. Някой казва: „Бог навярно има недостатъци.“ Ти отде знаеш това? Значи ти си над Него, та знаеш. Онзи, който съди, трябва да знае повече от този, когото съди. С каква мярка мериш, та казваш, че у Бога има зло? Смешно е, когато мътната вода почне да преценява доколко чистата вода е нечиста. Няма никаква философия тук! Следователно в дадения

случай само онова е разбрано, което човек може да възприеме, да асимилира в себе си. Допуснете, че вие сте едно благородно цвете в гората и се намирате между други не толкова благородни цветя. Вие ще се намерите в едно неприятно вам общество – между магарешки тръни, между хмел и до някои подобни растения. Вие, като растете, с тях ли ще се занимавате, или със себе си? Сега вие се занимавате с въпроса: „Защо Бог е турил магарешкия трън до вас?" – Не, трябва да благодарите, че сте именно между тия магарешки тръни. Те по своето естество са толкова благородни, колкото и вие. Магарешкият трън в някои отношения за вас може да няма тия качества, които вие изисквате. По отношение на Природата обаче, по отношение на службата, която извършват, те са на мястото си. Някои цитират един стих от апостол Павел, че Господ е направил някои съдове за почести, други – за безчестие. Той констатира един факт. И вие нали правите същото? В едно гърне готвите, в друго туряте помия. Питате: „Кое гърне е за предпочитане?" И двете не са на мястото си? Чудни сте вие! Онова гърне, за помията, изваждате навън, казвате: „Такива хора, такива гърнета не искаме." Тогава трябва да се откажете и да ядете. Защо? Като ядете, ще има и помия. С какво ще я изхвърлите, с вашето чисто гърне ли? Не, ще имате едно нечисто гърне.
И много от вашите мисли и желания заемат мястото на такива гърнета, с които вие трябва да изхвърлите вашата помия. Вие казвате: „Тия мисли не ги искаме, тия желания не ги искаме." Казвам: да, в една къща се допуща само едно гърне за помия, но ако имате сто такива гърнета, вие вървите в кривия път. Едно гърне за помия и сто гърнета за чиста вода ви трябват. Такава е пропорцията. Щом обърнете процеса и вкъщи си имате сто гърнета за помия, а едно за чиста вода, вие сте на крив път. Тогава, като се влезе в къщата ви, усеща се само воня. Такива хора наричаме лоши – те навсякъде вонят. Те имат особено мнение за себе си, но отдалече вонят, издават се. Казват: „Ние извършваме една важна служба."
Условията, при които сте поставени тази вечер, вие трябва да ги използвате още сега, а не утре. Тази вечер може да използвате много от тия условия. Когато се говори за известен принцип, мнозина правят общо заключение. Например общото заключение, че трябва да се любим, че Бог е Любов, е вярно, но ако тази Любов е едно велико, силно течение в света, като се пусне то във вашата градина, ще я разкопае, ще завлече всичката пръст и ще останат само камъните. Питам: тази Любов каква полза е принесла на вашата градина? – Никаква. Следователно от тази велика Любов ще отделите една много малка, слаба вадичка за вашата градина, та като тече водата ¢, ще попива. В дадения случай това е вашата любов. Вие казвате: „Ами голямата Божия Любов?" Че тази Любов именно движи целия Космос, Слънцето, всички други слънца и планети. Ако вие не знаете да отделяте малката вадичка, как ще използвате това голямо течение? – То ще помете всичко. Друго възражение. Казвате: „Любовта не е такава сила, която помита." – Любовта не помита, когато не ¢ се противиш, но когато ¢ се противиш, тя всичко помита. В Любовта има един важен закон: тя абсолютно не търпи нечистота. Един от основните принципи на Любовта е, че тя с първото свое проявление носи Чистота в себе си. Има светии, които са живели двайсет години усамотено, постили са, търсили са Господа, измъчвали са се, занемарявали са се, дрехите им са се окъсвали, брадясвали са, за нищо не са мислели, но в

деня, в който са почувствали Божията любов, съживявали са се, очите им просветвали. Сресвали си косите, измивали си краката, тялото – веднага у тях се появявало чувство към хубавото и красивото. Туй виждаме и в света. Всеки, който почувства Любовта, веднага започва да се докарва. Купува си нова връзка, палто ново или друго нещо. Защо? – Любовта е дошла – в каквато и да е форма. Едно от качествата на Любовта е Абсолютната чистота. Като казали на Давид, че детето му се е разболяло, той плакал, молил се за него, но като умряло, той почувствал едно облекчение, разбрал, че е вървял по крив път. Станал, измил се и благодарил на Бога. Трябваше да умре това дете, за да изчисти греховете на баща си. Не си правете илюзии, че нашите грехове може да се простят по друг начин. Казвате: „Бог е Любов." Да, но Любовта обича Чистотата. Ако Давид беше осъзнал своята погрешка, преди да дойде Натан, туй дете щеше да остане живо; но трябваше да дойде Натан, да го мушне с остена. Давид каза: „Аз съм цар, аз се разправям с тия работи, аз съм законът, мога да правя, каквото искам!" Господ каза на Натан: „Такъв ли е примерът, който ще даде този овчар, когото взех от стадото и направих цар?" Отиде Натан да му говори, но не го стресна изведнъж. Той му каза: „Царю, в един град имаше един богат човек с много овце, а друг – сиромах, само с една овца. На богатия човек дойдоха гости. Той взе овцата на бедния човек и я закла. Какво трябва да се направи с този човек?" – „Смъртно наказание за него – каза Давид, – ти си онзи човек!" Когато дойде Господ, тъй ще каже и на вас: „Ти си онзи човек, който си извършил пакост." Какво направи Давид? Коленичи, плака дълго и написа Пети псалом, изповяда се. Туй е благородството на неговата душа.

Сега мнозина от вас искате да станете ученици. Вие сте от много големите философи, от много големите грешници. Разбирате ли какво значи грешници? Грешници сте вие, като ме критикувате. Нито един няма право да ме критикува! Аз съм огледало за вас. Щом се занимавате с мене, Господ ще изкара всичките ви грехове навън. Знаете ли какво нещо е грях? Грях е да убиеш една душа. Аз бих желал някой от вас да излезе и да каже кого аз съм спрял в пътя му към Бога. Че дошла някоя сестра при мене, че стояла два-три часа повече от друга, що от това? Че една яла повече, а друга – по-малко, що от това? На едната съм дал десет круши, на другата – една, що от това? Казвате: „Нали трябва да има равенство, братство?" Чудна философия! Едната яде повече, другата по-малко – нищо повече. Може да ядете толкова, колкото искате. Казвате: „Каква е тая привилегия? Тук трябва да има ред и порядък!" Я ми кажете де е порядъкът в света? Не, ще дойде Натан при вас, ще ви каже: „Ти си онзи човек!" Натан иде всякога и когато дойде с остена си... Вие седите и си мислите: „Ние вървим по пътя." Този, който върви по Пътя, трябва да върви в Светлина: ни вляво, ни вдясно – той трябва да върви напред. Вие не трябва да се спирате при погрешките на другите хора. Видиш ли някоя погрешка у другите хора, радвай се, че я нямаш ти. Видиш ли у себе си някоя погрешка, радвай се пак, че можеш да я изправиш. Радвай се всякога – и когато имаш погрешки, и когато нямаш. В единия случай ще имаш едно упражнение – да покажеш волята си как ще изправиш един лош навик. Научил си се да пушиш тютюн. Ще си кажеш: „Аз сега ще опитам волята си, няма да пуша." Като кажеш, че няма да пушиш, ще ти притъмнее на очите, двайсет пъти ще станеш, ще се разхождаш из стаята, ще пухтиш, слугинята ще хокаш, жена си ще хокаш...

Не, ще бъдеш тих, ще си кажеш: „И без тютюн мога.“ Вземи си едно кило череши вместо една цигара. Ама не си научен тъй – ще се научиш, нищо повече! С това ще се уякчи вашата воля. Или имате друг недостатък: нетърпелив сте. Ще упражните волята си, ще кажете: „Ще бъда търпелив!“ Някой път някой иска да ви предизвика нещо. Ще се стегнеш в този случай, ще гледаш да победиш. Ако не можеш да издържиш, зарадвай се, кажи си: „Втория път ще видя къде е неприятелят.“ Тъй три-четири пъти ще опитваш, докато вземеш надмощие. Всички недъзи, които имате, са дадени, за да калят вашата воля. Туй става по негативен начин. Положителният начин е друг. Да кажем, че ми дадат задача да изтърпя известна обида. Това е най-малкото, което мога да направя. Каже ми Господ: „Ще продадеш къщата си, с която си осигурил жена си и децата си, и ще раздадеш всичко на сиромасите!“ Къде се иска по-голяма воля: да те оплюе някой човек и да изтърпиш, или да продадеш къщата си? – Разбира се, във втория случай.
Най-първо всички школи започват с негативната страна на живота. Вие не можете да дойдете до никоя добродетел, докато не обуздаете вашите недъзи. Не е лошо, че си кипнал, но трябва да се обуздаеш. Какво правят жените, когато кипне яденето? – Или ще поместят тенджерата, или ще намалят огъня отдолу, ще оставят само едно дръвце. Хубаво, твоето гърне е кипнало. Защо? – Турил си отдолу десет дървета. Извади девеtте, остави само едно. Водата в гърнето пак ще клокочи и житцето ще се свари. Ще кажеш: „Слава Богу, всичко мина!“ Сега вие считате тия методи за прости. В окултната наука има методи, които струват много скъпо, но тия методи, които ви давам, са най-износните, най-практичните, те са и проверени. Когато кипнете, ако ви дойде наум за онази жена, кажете си: „И аз ще постъпя по същия начин, ще извадя от огъня няколко дръвца, ще оставя само едно дръвце да гори.“ Този, който те е обидил, той ти е предал известна енергия, а ти ще впрегнеш тази енергия, ще си свариш на нея житцето. Имайте предвид, че всяка обида, която ви се нанася, внася нещо ново във вас. Обидите в сегашния живот внасят нещо много по-благородно в човешкото сърце, отколкото похвалите, защото похвалите стават от немай-къде. Онзи, който ви обижда, прави това с всичкото си сърце и гледа дали ще ви потекат два реда сълзи. Онзи, който ви хвали, казва: „Няма какво да се прави, трябва да се похвали този човек.“ Затова обидите са по-силни, понеже се правят от сърце. Не е ли така? Когато се обиждате, сте по-горещи, и като се върнете вкъщи, казвате: „Още десет думи имаше да му кажа. Още трябваше да му говоря, за да се разбере!“ Когато се хвалите, казвате: „Малко го прекалих, но хайде, от мен да мине!“
Следователно ония думи, които влизат в нашия живот, трябва да имат смисъл. Туй, което ви говоря тази вечер, искам да го запомните. В моята реч най-простите неща влияят. Може да ви говоря и по друг начин: субстанциалното начало, трансценденталният мир, после мога да ви говоря за тангентите, за синусите и косинусите, за квадратурата на кръга, за Питагоровата теорема, за триъгълниците и т. н. Това са проблеми за бъдещия живот. Казват някои, че равностранният триъгълник у човека представлява едновременно единното действие на сърцето, на ума и на волята у човека. Констатирали ли сте вие това? Щом обикнеш някого и започнеш да мислиш как да го обичаш, ти разкривяваш цялата работа. Това именно в сегашния живот е невярно. Когато умът се намеси в работите на сърцето, равновесието се нарушава. Вие казвате, че за да любите, умът, сърцето и волята

трябва да действат еднакво. Направете този опит при сегашните условия. Веднага любовта се разваля. Законът е верен. Ако създадете една хубава мисъл и турите повече чувство, пак ще развалите мисълта си. После, ако направите едно деяние и започнете да се критикувате, пак ще нарушите равновесието. Законът е следният: остави мисълта да се прояви, както е в своята природа. Остави чувството да се прояви тъй, както е в сърцето. Остави твоята воля да действа тъй, както е нейното естество. Не си ти, който действаш в сърцето! В сърцето ти действа Бог чрез Своя Дух. В ума ти действа Бог чрез Своята мисъл. Във волята ти действа Божията воля. Следователно оставете ги да се проявяват със своята истинска природа. Това значи равностранен триъгълник, а не да нарисуваш един триъгълник с равни страни.
Пазете се в живота си да не замязате на някой си философ, събирач на антики, който, като намерил една много хубава стара статуя, дал я на слугата си да я измие от праха. Тя била от мрамор, затова слугата взел един камък и хубаво я изтъркал. Професорът като я погледнал, косата му настръхнала. И вие някой път сте такива философи като този слуга. Казвате: „Аз ще се очистя!“ Зная как ще се очистите. Всичко, което Бог е написал, ще го махнете, ще го изтриете. Някой път, когато ставам лош за вас, то е затова, че съм видял някой, който е взел камък и търка. Казвам му: „Не може така, по този начин не се чисти. Хвърли долу камъка, нямаш право.“ Нищо повече! Но защо? – Тук философия няма. Туй нещо е писано от милиони години. Да го изтъркаш изведнъж – това е най-голямата глупост, най-голямото престъпление. Няма да го търкаш. То се чисти по особен начин. Как се чисти, аз ще ви кажа. Вие трябва да благодарите, че всичките нещастия в живота – това е Божествената ръка, която ви хваща в момента, когато разваляте нещо. Вие трябва да се радвате за това! Трябва да разбирате великата вътрешна философия на живота. Не разбирате ли това, вие ще вървите по една наклонена плоскост. Страданията ще идват и ще си заминават. После ще идвате хиляди пъти на Земята, но това няма да ви ползва. Мисля, че вие сте от тези ученици, които можете да се ползвате сега. Всеки от вас ще държи този метод. Имайте предвид, че вие нямате много време да си играете, вие вече сте на края на тази епоха. Каквото направите сега, направено ще бъде. Каквото изоставите сега, по друг начин ще го поправите. Туй нека ви бъде в ума. Какъв е външният свят, за него не се грижете. Всички трябва да имате вяра, да знаете, че във вашия живот Бог действа. Той взема участие. Във вашия живот има и други същества, заинтересовани, ваши братя. Тъй че в света не сте сами. Не тълкувайте нещата криво.
И тъй, от всичко това искам само едно нещо да ви остане в ума. Кое трябва да остане? – Бог да работи и ние да помагаме, сътрудници да бъдем. Или, казано другояче, да проявим в себе си най-хубавото, най-благородното, най-възвишеното, което можем да дадем в даден случай. Това значи да работи Бог в нас! Вземете тия мои думи тъй, както приемате слънчевите лъчи, както росните капки, които падат върху ви. Такова отношение имат те към вас. Ако можете да ги използвате, вие ще бъдете блажени. Ако ги тълкувате по друг начин, нищо няма да придобиете. Аз имам предвид растенето на вашите души, а вие не се спъвайте от външните прояви на физическия свят. Много спънки може да се явят, но те имат съвсем друго естество.
Бог е Светлина в живота ни!

Тайна молитва

Тридесет и четвърта лекция от Учителя
18 юни 1924 г., София

1924_07_06 Да възлюбиш
младежки събор

ДА ВЪЗЛЮБИШ

Послание към Коринтяните, 13 гл.

В света съществува един закон, неизвестен на съвременното човечество по своята същина. Този велик, разумен закон е неизвестен, понеже човешката душа и човешкият дух не са дошли на такава степен на развитие да схващат неговата висота. Той е предаден с двете велики заповеди от Евангелието, за които Христос казва, че върху тях е построен целият свят. Те са: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си!"

За да разберем смисъла на тези две велики заповеди, не е достатъчно само да ги четем; те се нуждаят, от една страна, от обяснение на техния вътрешен смисъл, а от друга – от приложение. За да разберем, какво се крие в житното зърно, или в семката на какъв и да е плод, не е достатъчно само да ги видим, но трябва да ги посадим в земята, да израстат, да дадат плод, и плодът им да се опита. Без тези вътрешни процеси четенето на стиховете от Евангелието, както и гледането на семената, не водят към никакво знание. Те представят само факти, лишени от вътрешно обяснение и светлина. Отношенията и връзките между тия факти са неизвестни. А всеки факт, на който връзките остават неизяснени, внася съмнение в човека. Тези факти са непроверени, но могат да се проверят. Докато се проверят, те минават за непроверени истини.

Значи, за да се провери нещо, трябва да се обърнем към ония методи, които са съобразни със законите, вложени в разумната природа. Не прилага ли тия методи, човек всякога ще се съмнява в близките си, в себе си, даже и в Бога. В този случай съмнението е неизбежно. Докато се натъква на факти, между които никаква връзка не съществува, човек всякога ще се съмнява. Защо се съмнява, и той не знае. Онзи, който се съмнява, може да се уподоби на камък, който се търкаля надолу, по наклон. Камъкът може да се търкаля по наклонена площ, но не може да се качва нагоре. Обаче, гранатата, която излиза от едно оръдие, може да се качва нагоре, до определена височина. Стигне ли тази височина, тя слиза долу, дето се пръска. В това положение тя вече не може да се качи нагоре. Камъкът, гранатата могат да слизат и да се качват не по своя воля; обаче, човек може по своя воля да се качва и слиза. В несъзнателните и в механическите процеси няма връзка между отделните факти, но в съзнателните тази връзка съществува. Като съзнателно същество, човек намира връзката между фактите в своя живот и се учи от тях. Каже ли, че трябва да възлюби Господа и ближния си, човек съзнателно се качва нагоре и се ползва от новите условия, на които се натъква. Това е истина, която трябва да се разбере в своята пълнота. Щом се разбере в своята пълнота, тя внася нови елементи в живота – разширяване и свобода.

"Да възлюбиш Господа!" Защо трябва да възлюбиш Господа? Защото Той е Баща на всички хора. Всички хора са излезли от Бога, въпреки това, между тях съществуват дисхармонични отношения. Как е възможно, разумни същества, излезли от Великото Битие на Бога, да имат разногласия помежду си? Как ще си обясните тази аномалия? Философите я обясняват различно. Аз пък ще я констатирам само, без да я обяснявам, защото всяко обясняване на нещата подразбира и тяхното отричане. Трябва ли да обяснявате факта, че като отрежете ръката от тялото, тя започва да гние и да мирише неприятно? Защо тази ръка започва да гние? Защото е изгубила връзката си с цялото. На това основание, казваме, че грехът не е нищо друго, освен процес на гниене, който показва, че човек се е отделил от цялото, т. е. от Бога. Какво трябва да прави човек, за да се освободи от греха? Той трябва да се върне към Бога с молба, отново да го постави на мястото, отдето се е отделил. Върне ли се на мястото, отдето се е отделил, с това заедно се прекъсва и гниенето. Ето защо, ръката, като уд от целия организъм, трябва да стои на мястото, дето първоначално е поставена. Семето също така трябва да стои на онова място, дето се крият условията за неговото развитие. Кое е това място? Почвата. Падне ли в почвата, семето намира благоприятни условия за живот и развитие.

"Да възлюбиш Господа!" Това значи: да възлюбиш голямото в малкото. Да възлюбиш ближния си, това значи, да възлюбиш малкото в голямото. – Защо човек обиква големия орех? – За малките орехчета, които той ще роди. Като яде тия орехчета, човек придобива нещо. Те предават нещо на неговия организъм. Като яде малките орехчета, човек обиква и големия орех, защото от него излиза благото, което се крие в неговите плодове. Като знае това, човек разбира, че малкото не може да се прояви без голямото и естествено отправя погледа си към него. На научен език казано: ще обикнеш малкото в голямото и голямото в малкото, за да престане гниенето, дисхармонията, разногласието и смъртта в живота, а да се прояви възвишеното, благородното и красивото, към което всеки човек се стреми. Тъй щото, искате ли да регулирате живота си, възлюбете великото в малкото и малкото във великото. Приложи ли този закон, човек може да възстанови изгубената хармония в живота си. Следователно, само любовта е в състояние да внесе хармония в живота.

Съвременните хора говорят за любовта, без да различават проявите ѝ в трите свята: физическия, духовния и Божествения. Като се натъкнете на физическите прояви на любовта, т. е. на любовта, проявена на физическия свят, виждате, че тя е преходна, временна, преривна. Между проявите на любовта във физическия свят и проявите на стомаха, с които се занимават икономистите, има нещо общо. Днес всички учени разглеждат икономическия въпрос за хляба. Всеки вика: Хляб искаме! И в Господнята молитва е казано: "Хляб наш насъщни, дай ни го нам днес". Обаче, докато мисли само за стомаха си, човек разбира една трета от любовта. Любовта на физическия свят се отличава със свойството да отделя частите от цялото. Кой момък, или коя мома, като се влюбят, не отделят възлюбената или възлюбения си от своя дом, от родителите и близките им? Момъкът казва, че много обича възлюбената си и желае да я вземе при себе си. И момата

казва същото. Че родителите им скърбят при тази раздяла, те не искат да знаят. Момъкът и момата мислят, че като се отделят от родителите си, от близките си, проявяват велика любов един към друг. Стремежът им е правилен, но начинът, по който постъпват, е крив. Красиво е, когато момъкът и момата се обичат, но не е правилно желанието им да се отделят от близките си и да живеят само един за друг. В края на краищата родителите се примиряват с раздялата, но намират, че има нещо неправилно в тази любов. Наистина, не се минава много време, дъщерята започва да посещава родителите си все по-често и да се оплаква от своя възлюбен. Защо е недоволна тя? Защото започва вече да разбира, че тази любов не задоволява душата ѝ.

Втората проява на любовта е в духовния свят. Тази любов наричаме духовна. Мястото на духовната любов в човека е в гърдите. Когато тази любов се проявява правилно, човек изпитва известно разширяване в гърдите. Не се ли проявява правилно, човек изпитва мъка, стеснение в гърдите. Без някаква видима причина, той усеща тежест, стягане, мъка в гърдите. Тази мъка се дължи на дисхармония в чувствата на човека. Ако си даде отчет за мъката, човек ще види, че причината се крие в съмнението. Той се съмнява в онзи, когото обича. Изобщо, човек се съмнява в хора, които обича. Не обича ли някого, той не се съмнява в него. Съмнението се поражда между хора, които се обичат. Това показва, че те се надявали да получат нещо един от друг. Отнемат ли възлюбения ви, вие веднага започвате да се съмнявате, да не би той да се подиграе с чувствата ви. Съмнението е признак на някаква дисхармония в чувствата на човека. Срещате един познат и започвате да споделяте с него своите свещени мисли, своето верую, своите възгледи за Бога. Докато говорите, той ви слуша и дава вид, че разбира и цени възгледите ви. Щом се изкажете, той започва да ви се смее, да ви нарича глупак, простак, че можете да вярвате в такива работи. Като се разделите, вие изпитвате голяма тъга, като че сте продали за безценица светите си чувства. Вие съжалявате, че сте бил искрен, да споделите със своя приятел най-съкровените си чувства. Това положение е подобно на открадването на любимата ви дъщеря от нейния възлюбен. Той взима дъщеря ви, задържа я само за себе си и ви оставя да скърбите за нея, като за една от вашите велики и свещени идеи.

Третата проява на любовта е в Божествения свят. Мястото на тази любов е в главата на човека. Който се е домогнал до тази любов, той дава на всички изобилно и не се отделя от хората. Проявите ли Божествената любов към някого, не само че не се отделяте от него, но ставате уд от неговия организъм. Вие се присъединявате към него, с готовност да му услужвате във всички случаи на мъчнотии и страдания. Вие преживявате заедно с него и радостите, и скърбите му. Божествената любов осмисля живота на всички хора. Тя създава истински връзки между хората, т. е. трайни, вечни връзки. Божествената любов внася радост и веселие, свобода и простор в човешката душа. За да дойде до нея, човек трябва да мине през първите две фази на любовта, като първи стъпала на живота.

Първото проявление на любовта на физическия свят може да се уподоби на движението на кръвта по артериите. Чистата артериална кръв се разнася по цялото тяло и го храни.

Всяка клетка приема част от чистата, артериална кръв и по закона на обмяната ѝ предава нещо от себе си. Това нарушава чистотата на артериалната кръв, вследствие на което тя става нечиста. Нечистата или венозна кръв се връща отново в сърцето, да се пречисти. Така пречистена, кръвта пак се разнася по тялото, да предаде от своя живот, т. е. от своята енергия, на всяка жива клетка. В процеса на кръвообръщението ние виждаме двата велики закона: проява на любовта от великото към малкото и от малкото към великото. Любовта, която иде от великия Извор на живота, е чиста, здрава, пълна с енергия. Щом се докосне до малкото, т. е. до клетките, тя се опетнява и се връща назад, да се пречисти. Ако венозната кръв не се върне в сърцето, т. е. в своя първоизточник на живота, не може да се пречисти. Чиста трябва да бъде човешката кръв. Чист трябва да бъде човек. Затова е казано в Писанието, че само чистите по сърце ще видят Бога. Само те могат да се приближат към първоизточника на живота, да се пречистят и обновят.

Мнозина се запитват, може ли човек да живее на земята и да не се опетни, да не изгуби чистотата си. Наистина, човек се натъква на известни мисли и чувства, на известни преживявания, които нарушават чистотата на неговото сърце, но той трябва да знае, по какъв начин да се чисти. Първо той трябва да намери причината на тия мисли и чувства, да знае, отде идат, и след това да отиде при великия Извор на живота, там да се измие. Както се е оцапал човек, така има възможност да се очисти. Това се отнася до ония хора, на които съзнанието е пробудено, които са близо до царството Божие. На тези души, именно, Бог иска да се открие. Те са. изпълнили двата закона – любов на малкото към великото и на великото към малкото. Сега влизат вече в третия закон – познаване на Бога. Като познае Бога, човек се домогва до онзи живот, който може да го направи свободен.

Казано е в Писанието: "Бог е Любов". Как познаваме това? Чрез живота, който ни е даден. Първото нещо, чрез което Бог изявил любовта си, е животът. Ние виждаме, че живот е даден и на малките, и на големите същества. Значи, Бог проявява любовта си чрез живота и на малките, и на големите същества. Една от отличителните черти на великото е тази, че то се проявява и в най-малките и слаби форми, чрез което изявява своята любов. Като знаете това, бъдете благодарни и на малкото, което ви се дава. Един ден малкото ще се разрасте, ще обхване в себе си и голямото. Видите ли, че, в сравнение с други същества, животът ви е малък, благодарете и за него. И най-малкият живот произтича от Онзи, Който люби всички живи същества, без изключение. Не се съмнявайте в Любовта на Великия. И в най-тъмните, бурни и страшни нощи на живота си дръжте в ума си мисълта, че Бог ви люби. И в най-светлите, тихи и красиви дни на живота си дръжте в ума си мисълта, че Бог ви люби. Божията Любов е свещената канара, върху която е поставен живота на всички същества. Върху тази канара, именно, можете да градите своето бъдеще. Изгубите ли упованието си в тази канара, животът ви ще се разруши и обезсмисли.

Всички пророци на миналото, всички апостоли, всички учени, философи, всички добри хора са минали през тази опитност. Докато са били свързани с Бога, животът им имал смисъл. Щом прекъсвали връзката си с Бога, животът им се обезсмислял. Лесно е днес да

цитирате, че еди кой-си пророк или апостол казал това или онова. Лесно се цитират и Христовите думи, но трябва да знаете, че за да изнесат великите истини на живота, тия хора са минали през големи изпитания. Христос казва: "Аз говоря това, на което Отец ме е научил". Ако разберете Божиите закони, и вие можете да говорите като Христа. Ако разберете Божиите закони в тяхната дълбочина, вие ще разрешите важните и съществени въпроси, които ви измъчват. Това значи, да разбере човек Божията Любов, изявена чрез живота. Този живот се гради върху любовта – храна за душата, и мъдростта – подтик за човешкия дух.

Христос казва: "Истината ще ви направи свободни". Кога? Когато човек благодари за живота, за любовта и мъдростта, които му са дадени. Казано е, че доволният от малкото е доволен и от голямото. Който е доволен от малкото и благодари за него, той се е домогнал вече до великата истина на живота, която го прави свободен във всички негови прояви. Да придобие човек великата истина на живота, това значи, да разбира света, не както учените и философите го представят, но както Бог го е създал. Щом разбира света, цялата природа, човек разбира и себе си. Той знае, какво е вложил Бог в него и какво трябва да прави. И обратно: когато разбере и познае себе си, човек познава цялата вселена. Той познава свойствата и състава на материята и знае, че всички тела са направени от различна материя. Две тела еднакви по вид и по форма, се различават по материя. Две звезди, две слънца, видимо еднакви се различават коренно, по материя. С това се обяснява голямото различие, което съществува между хората, между планетите, както и между всички тела, изобщо.

Срещате, например, двама братя, родени от една майка и един баща, но единият всякога говори истината, а другият обича да полъгва; единият постоянно внася в къщи по нещо, а другият постоянно изнася. Според нас, различието между тия характери се дължи на различните свойства на материята, от която са направени. Материята на първия от тях е устойчива, поради силите на доброто, с което той е свързан. Материята на втория е неустойчива, благодарение на силите на злото, с което той е свързан. Силите на доброто съединяват частиците на материята в едно цяло, вследствие на което я правят устойчива. Силите на злото разединяват частиците на материята, вследствие на което я правят неустойчива. Неустойчивата материя е причина за пертурбациите в света. Явленията в неустойчивата материя се движат между живота и смъртта. Там всичко се стреми към живот, а въпреки това свършва със смърт. След всичко това някои учени казват, че смъртта е метод за пречистване. Ние, обаче, знаем от Писанието, че Бог е казал на първия човек: "В който ден престъпиш моя закон, ще умреш". С други думи казано: В който ден се отдели от Бога, човек е осъден на страдания и нещастия, на смърт. Значи, смъртта е резултат на непослушание и на неизпълнение на волята Божия, а не е метод на пречистване.

Някой казва: Бял ден не видях в живота си. Много естествено. Щом се отделиш от Бога, от цялото, белите дни от живота ти ще изчезнат и ще дойдат черни дни. Белите дни са в

Бога. Вън от Бога всички дни са черни. Може ли момата да бъде щастлива далеч от своя възлюбен? Не може. Докато възлюбеният и възлюбената ви са живи, вие ще бъдете щастливи. Заминат ли възлюбените ви на онзи свят, заедно с тях и щастието ви напуща. Любовта е един от великите закони на живота. Вън от любовта никакво щастие не съществува. Когато двама души се обичат, в единия действа закона на малкото, а в другия – закона на голямото. Тези два закона се преплитат взаимно и между тях се явява животът. Единствената сила, която повдига човека, е връзката му с Бога. Затова на всички хора препоръчваме любов към Бога без никакво съмнение и колебание. Следователно, каквито изпитания да ви дойдат, не губете вяра в Бога. Приемайте всичко със смирение. Намерите ли се пред някое голямо нещастие, не казвайте, че Бог ви е забравил. Понякога и Бог може да забрави човека, но само ако той го забрави. Който забравя Бога и бяга от слънцето, и него Бог забравя. Ако човек се скрие в центъра на земята, далеч от слънцето, ще се оплаква, че слънцето не го обича. Ако излезе на повърхността на земята, слънцето пак ще го обикне. От човека зависи да го обича или не слънцето. Следователно, каквито са отношенията на човека към любовта, такива са отношенията и на любовта към човека.

Страшно е положението на човек, който се е отделил от Бога. Една госпожа разправяше, какво нервно състояние преживявала. Сутрин чувствала, че расте неимоверно много. От момент на момент се увеличавала, ставала голяма като планина и се страхувала да не се пръсне. След обед започвала да се смалява все повече и повече. Вечер ставала толкова малка, че се страхувала да не се изгуби. Ходила при няколко лекари, но не могла да намери цяр на своето състояние. Като я изслушах, казах ѝ, че причината за това ѝ състояние се дължи на отделянето ѝ от Бога. За да възстанови нормалното състояние на организма си, тя трябва да се свърже с любовта, с първоизточника на живота. Докато живее с Бога, човек постепенно се увеличава, става все по-голям. Щом връзката му с любовта се прекъсне, той се намалява и рискува да изчезне в пространството. Частиците на материята му се отделят една от друга и започват да се разлагат. За да възстанови първото си състояние, тя трябва да измени посоката на своята мисъл, на своите чувства и постъпки. Това се постига чрез съзнателна работа върху ума, сърцето и волята. В 13 гл. от Посланието към Коринтяните, апостол Павел казва: "Любовта е дълготърпелива, не завижда, не се колебае". Значи, който иска да бъде силен, не трябва да се съмнява в Бога. Изгуби ли вярата си в Бога, човек става слаб, немощен и нещастен. За да се свърже с Бога, човек трябва да се върне към своя първичен живот на чистота и вяра.

Сега ще предам накратко един разказ за един от светиите на древността, някой си Апио, който живял някъде в Африка. На този светия била дадена задача да примири всички животни, които живеели в местността, дето и той живял. Той прекарал цели 20 години в тази местност и постоянно се молил на Бога да го научи да разбира езика на животните. Апио съзнавал, че, за да изпълни задачата си добре, непременно трябва да разбира езика на животните. Един ден той се разхождал в гората и чул силен рев на лъв. В този момент между дърветата излязъл един лъв, с дигната нагоре лапа, и се отправил срещу светията. Като го видял, Апио се взрял в лапата му и забелязал един голям трън, дълбоко забит в

нея. Той решил да извади тръна, но преди да направи това, започнал да се разговаря с лъва: Ще извадя тръна от лапата ти, но с условие, че няма да нападаш говедата и да ги ядеш. Ела да живееш при мене, аз ще се грижа за тебе, като за свой брат. Лъвът се съгласил на предложението на светията, който веднага пристъпил към операцията. Извадил тръна от лапата и повел лъва към дома си. Лъвът заживял братски с човека и станал негов ученик. След известно време лъвът срещнал една крава в гората и казал: Ела с мене при моя господар, ще живееш при него ще се учиш на ново знание. Той ми извади трън от лапата, и от благодарност, аз живея с него, в братски отношения. Ти ще му даваш млякото си, а той ще те храни. Не се минало много време, около Апио се събрало голямо общество от животни, които заживели помежду си в мир и съгласие, по братски. По този начин Апио изпълнил възложената му задача.

Като ученици, вие трябва да прилагате любовта си и към силния, и към слабия. Когато влезе трън в крака на силния, и той става слаб. Човек е силен дотогава, докато любовта живее в душата му. В който момент любовта го напусне, той става слаб. Единственото нещо, което осмисля човешкия живот, е любовта. Ние не говорим за обикновената човешка любов, но за онази любов, която внася идеали в човешката душа, която заставя сърцето да чувства правилно, ума да мисли право и волята – да действа разумно. Казано е: "Бог е Любов". За тази любов говорим ние. Апостол Павел казва: "Отчасти знаем, отчасти пророкуваме. Когато дойде Духът на Истината, това, което отчасти знаем, ще се прекрати". На друго място той казва: "Когато бях младенец, като младенец мъдрувах". Това се отнася до разбиране и прилагане на любовта. Хората и до днес разбират и прилагат любовта като младенци.

Като се говори за любовта, мнозина казват: Възможно ли е при сегашните условия на живота да се прилага любовта, или да се води чист и свят живот? Те задават този въпрос, защото намират, че е невъзможно да прилагат любовта и чистотата в живота си. Те са прави само в едно отношение. Невъзможно е малкото, шестмесечно дете, останало без майка, да бъде чисто. Това дете, останало без майка и без близки, е осъдено на смърт. То ще умре от собствената си нечистота. Обаче, порасне ли при грижите на майка си и на баща си, детето укрепва и става годно за добър и чист живот. За такива хора не е извинение, че не могат да водят добър живот. За такива хора не е оправдано, че не могат да приложат любовта в живота си. Божията Любов е приложима навсякъде и на всяко време. Мислите ли, че орачът, който оре нивата си с любов, ще има по-малко плод от другите ниви? Не само че нивата му ще даде повече плод, но плодът ѝ ще бъде благословен. Мислите ли, че решенията, които съдията издава с любов, са по-слаби от тия, които не са издадени с любов? Неговите решения са по-силни от решенията, издадени без любов. Професорът, който работи върху научните си трудове с любов, стои по-високо в умствено отношение от всички учени и философи, които не работят с любов. Любовта е стимул, който кара хората да мислят, чувстват и действат правилно. Без любов никакъв живот не съществува. Каквото и да прави, човек трябва да го прави с любов. Много неща върши човек без любов, но Бог търпи всичко. Той чака времето, когато

малкото дете ще порасне, ще стане голямо и ще започне да работи съзнателно и с любов. Преди да постигне това, детето се забавлява с играчките си.

Преди години ми зададоха следния въпрос: Как се обясняват и оправдават неправдите, които съществуват в съвременния свят? Според мене, светът, който Бог е създал, е разумен и хармоничен. Всички същества, които живеят в този свят, прилагат Божията Любов и Божията Правда. Обаче, земята, на която хората живеят, е болница. Който е слязъл на земята, той е дошъл да се лекува. Иска, или не, той ще се натъкне на иглите и ножовете на лекарите. В бъдеще, когато хората се излекуват, ще влязат в Божествения свят и ще видят, че той е създаден другояче, а не както те са го разбирали. Те ще разберат, че правилата за земята не са и за небето, защото земята е болница, в която се лекуват болни хора. В Писанието е казано: "Целият свят лежи в лукаваго, т. е. в греха". И Давид е казал: "В грях ме зачена майка ми". Обаче, това ни най-малко не дава право на хората да мислят, че какъвто е животът на земята, такъв е на всички планети. Съвременните хора се намират в болезнено състояние, от което един ден ще се освободят. Засега те са болни.

Като казвам, че земята е болница, а хората – пациенти на тази болница, някои са недоволни от това и се чудят, защо им говоря така. Много просто. Който разбира това, което говоря, ще се ползва от думите ми. Който не разбира, ще остане само със запитването си. Трябва ли да питате, защо изгрява слънцето? Слънцето изгрява и залязва, изпраща светлина и топлина на земята. Това е негова задача. Който разбира, защо грее слънцето, ще се ползва от енергията му. Който не разбира, той ще остане с неразбирането си. – Кой определя посоката на движението на слънцето? Кой му дава право да се движи в една или в друга посока? На този въпрос слънцето отговаря: Аз изпълнявам един велик закон, който ми повелява да се движа в една или в друга посока, да изгрявам и залязвам. Съвременните хора се движат в четири посоки: на изток, на запад, на север и на юг. Тъкмо намисли човек да направи едно добро дело, т. е. да изгрее на изток, изведнъж дойде някакъв вятър до ухото му и му пошепне: Къде си тръгнал да правиш добро? Не е време сега за добрини. Отложи доброто за друг път. Този човек се поддава на влиянието на вятъра и казва: Я, да се върна назад. Не е време сега за добрини. Щом каже така, слънцето се скрива от неговия хоризонт, и той остава в тъмнина, в залез на слънцето, в запада на живота.

В това отношение съвременните хора приличат на Настрадин Ходжа. Един ден той си направил една хубава пещ и я обърнал с устата на изток. В това време го срещнал един познат и му казал: Настрадин Ходжа, защо си поставил устата на пещта към изток? – Накъде трябваше да я поставя? – Към юг. – Добре, ще я поправя. Той поставил устата на пещта на юг и мислил, че всички хора ще бъдат доволни от поправката. Обаче, в скоро време друг познат му казал: Настрадин Ходжа, защо не обърнеш пещта си с устата към север? – Ще я обърна и към север, казал Настрадин Ходжа. И това не задоволило хората. Трети познат му казал да обърне пещта си на запад. И това направил Настрадин Ходжа. Като видял, че тези поправки му струват пари и пак не задоволил хората, той направил

следното: Турил пещта си на една кола, та кой каквото му каже, да го направи. На която страна пожелаят хората да обърне пещта си, да го направи. Така той задоволил всички хора.

Казвам: Устата на неразумната пещ е отправена в различни посоки, според желанието и разбирането на хората. Обаче, устата на разумната пещ е отправена само към една посока. Тя не се поддава на различни мнения. В бъдеще, когато хората изпълняват волята Божия съзнателно и с любов, няма да има нужда от никакви пещи. Днес жената мисли с часове, какво да сготви на мъжа си, да го задоволи. Женската птица мисли ли, какво да сготви на възлюбения си? Тя му казва: Хайде да отидем на някое дръвче, да видим, какво е приготвило слънцето за нас. Те кацат от цвят на цвят, от плод на плод, докато задоволят глада си. Женската птица не пита мъжката, отде ще донесе ядене; нито мъжката пита женската, какво ще готви днес. Съвременните хора на първо място се запитват: Какво ще купим днес за готвене и какво ще се готви? Засега най-важният въпрос е яденето. Това е една фаза в човешкото развитие. В бъдеще хората ще се интересуват от други въпроси. На първо място ще стои любовта. Щом обичаш един човек, непременно ще му сготвиш. Щом той те обича, също така ще ти сготви. При любовта този въпрос се урежда лесно. Като обича хората, Бог им е приготвил храна: плодове, зърна, семена. Те няма за какво да се грижат. Единствената мисъл, която трябва да занимава човека, е как по-добре да изпълни волята Божия.

Сегашните хора се оплакват от живота. Казват, че мъчно се живее, че няма какво да се яде. Казвам: Нали хляб и сирене има? Плодове и зеленчуци нали има? Ще кажете, че не можете без месо. Какъв по-вкусен обяд от този: да вземете парче хляб, два-три домата и една краставичка. Лятно време такъв обед е приятен, разхлажда човека. Лек е животът, когато човек даде ход на Божията Любов в себе си. Тя осмисля живота, защото обхваща ума, сърцето и волята на човека. Тогава той мисли, чувства и постъпва по особен начин. Той е доволен на всичко, което Бог му е дал.

"Да възлюбиш Господа! Да възлюбиш и ближния си!" Това значи, да възлюбиш великото в малкото и малкото във великото. Който разбере и приложи този закон, той се разширява вътрешно и става доволен от всичко. Не разбере ли този закон, човек живее във вечно недоволство, т. е. в закона на промените. Ако иска да излезе от закона на промените, човек трябва да възлюби Господа в душата си. Който прилага закона на любовта, малко говори, а много върши. Каквото намисли или почувства, той го превръща в дело. В духовния живот мислите, чувствата и постъпките се превръщат в дела. Каквото намислиш да правиш, добро или лошо, щом си в духовния или в Божествения свят, то непременно ще стане. Затова се казва, че духовният човек трябва да води чист и свят живот. Ако не обичаш някого, не търси случай да изкажеш омразата си, но му дай всичко, от което той се нуждае, и се отдалечи. Постъпиш ли така, той никога няма да те забрави. Ако някой е недоволен от нещо, дай му това, което може да го задоволи. Давай с любов и не се безпокой. Любовта превръща горчивото и киселото в сладко, отрицателното в

положително. Затова казват, че любовта върши чудеса.

Един религиозен човек отишъл при свещеника да се изповяда: Отче, не зная, какво да правя, как да си въздействам. От известно време нещо в мене постоянно иска да пие вино. Каквато работа и да имам, нещо в мене настоятелно казва: Винце, винце искам! Свещеникът бил разумен човек, познавал психологията на човека, затова му казал: Щом ти се пие винце, пийни малко. Ще кажете, че е опасно да пие човек вино, да не стане пияница. Няма нищо опасно в това, защото още в този момент в него ще се явят много противодействащи сили. В него ще се явят различни желания, и той ще започне да мисли. Който мисли, той не може да стане пияница. Щом пие вино, човек може да пие и вода; като пие вода, той може да пие и вино. Между водата и виното има известна връзка. Виното е станало от сладката вода на гроздето. Казва се, че Христос превърнал водата във вино. Това не се разбира буквално. В превръщането на водата във вино има известен мистицизъм, който трябва да се разбира. Виното, което Христос направил, е било особено. Такова вино струва да се пие. Важно е, че днес не може да се намери човек, който да превърне водата във вино, както е направил Христос преди две хиляди години.

Като ученици, вие трябва да приемете разумната любов в себе си, да постъпвате разумно. Кой какво казал за вас, това не е важно. Благодарете за всичко, което ви се дава. Това, което в даден момент ви се дава, е най-добро за вас. Вие не знаете, какво е предвидил Бог за вас, не знаете, каква е Неговата крайна цел. Целият свят да се нахвърли върху тебе, не изменяй на Бога. Ти знаеш, че всички живеем и се движим в Бога. Ако вярваш в това, знай, че каквото и да ти се случи, всичко е допуснато от Бога. Защо е допуснато? За нещо добро, което днес не виждаш, но утре ще видиш. Следователно, дали мъжът или жената ще бъдат груби с тебе, не се обезсърчавай – за добро е. Такава е волята Божия. В това се крие някакво благо, което един ден ще разбереш. Като слушаш грубите думи на мъжа или на жена си, кажи: Колко са хубави тия думи! Има нещо съдържателно и ценно в тях, което трябва да извадя и проуча. Те крият някакво богатство в себе си.

В древността един адепт носел със себе си един скъпоценен камък. За да не го открадне някой, адептът завил камъка в една нечиста, миризлива материя. Който минавал покрай него и усещал неприятната миризма, веднага се отдалечавал, отивал настрана. Така адептът запазил скъпоценния си камък. Никой не подозирал, че в нечистата, миризлива материя се крие скъпоценен камък.

Следователно, знайте, че във всяка обидна дума, която отвън мирише неприятно, се крие нещо скъпоценно. Каже ли ви някой една обидна дума, не се настройвайте един срещу друг, но вземете тази дума в ръцете си, развийте я, измийте я добре и извадете скъпоценното от нея. Като знаете, че човек живее и умира заради Бога, гледайте и на семейните отношения като на такива, в които Бог се проявява. Считайте, че каквото и да ви се случи в живота, добро или зло, то става по волята Божия. Друго разрешение на противоречията няма. Искате ли да видите, как работи законът на любовта в живота,

подчинявайте се доброволно на волята Божия.

И тъй, като ученици, работете върху третия закон: познаване на Бога във всички прояви на живота. Каквото и да ви се случи, кажете: Такава е волята Божия. Като благодарите за всичко, което ви се случва в живота, вие ще познаете Бога във великото и в малкото. Това значи, да познаете Бога в Неговата същина. Дойдете ли до това положение, всички ще влезете в новия живот, дето отношенията на хората почиват на любовта.

Желая ви да се възцари любовта в умовете, в сърцата, в душите и в духа ви.

Желая ви да приложите любовта, мъдростта и истината във всички прояви на своя живот.

1. Беседа от Учителя, държана на 6 юли, 1924 год. – София.

* Да възлюбиш

Да възлюбиш (II Младежки събор (1924). София, 1940)
5 беседи от 6 юли 1924 г. до 7 юли 1924 г.

1924_07_06 *Любов и мисъл*
младежки събор

ЛЮБОВ И МИСЪЛ

Светът е създаден в седем дни. Първият ден отговаря на неделята. Човек пък е създаден в шестия ден, който отговаря на петък — ден на Венера, ден на любовта. Следователно, човек трябва да благодари за своето създаване, но същевременно и да го оправдае. Човек е създаден в деня на любовта, но не може да обхване Великата Божия Любов. Той е възприел само част от нея в душата си, за да изпълни святото предназначение, за което е дошъл на Земята. В какво седи святото предназначение на човека? В придобиване на разумната любов и светлата мисъл. Кои са отличителните качества на разумната любов и светлата мисъл? Разумната любов обединява нещата. В нея няма никакво разединяване. Светлата мисъл изключва всякакво вкисване, гниене, ферментиране на нещата.

Как познаваме, кой човек живее в разумната любов, в шестия ден на Битието? Който живее в шестия ден, в деня на любовта, забравя своите лични интереси и се стреми към едно: да приложи закона на любовта в своя живот. Той познава проявите на разумната любов, придобива нови, възвишени възгледи, които осмислят живота му. Той има правилни отношения към Бога, към хората и към своята душа. Този човек наричаме човек на шестата раса — новият човек. Два елемента отличават новия човек от стария: разумна любов и светла мисъл. Той малко говори, много работи. Обикновеният човек повече говори, по-малко работи, вследствие на което работите му не вървят добре.

Казано е в Писанието: "Който много говори, много греши". Наистина, като се вслушвате в говора на хората, виждате, че много думи не са поставени на място, вследствие на което внасят нещо дисхармонично в живота. Освен това, някои думи са груби, отрицателни и пораждат недоразумения между хората. Ето защо, добре е човек малко да говори. Като говори малко, и грубият човек минава за благороден. Една българска поговорка казва: "Говоренето е сребро, мълчанието — злато". Като знаете това, вие трябва да работите над себе си, да се пробуди Божественото съзнание във вас. Щом Божественото съзнание се пробуди, човек се хармонизира напълно. Той носи Божия образ в себе си. За такъв човек се казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Докато човешкото, или висшето съзнание работи във вас, вие сте неразположени, недоволни, груби, гледате мрачно на живота. Пробуди ли се Божественото съзнание във вас, вие ставате весели, разположени, доволни от живота, готови на всякакви услуги и жертви за Бога. Малко нещо се иска от човека: да обърне мисълта си към Бога, към Великото начало в света. Каквато работа и да предприеме, човек трябва да се стреми към придобиване на разумната любов и светлата мисъл. Без тези елементи, каквото знание, каквато сила и да има, той не може да ги използва разумно.

Съветвам ви през тази година да дадете възможност на Бога да работи във вас, да уреди

външния и вътрешния ви живот. Страдате ли или се радвате, оставете всичко на Бога. Той е в състояние да регулира енергиите ви, да уреди вашите работи. Да предоставите всичко на Бога, това значи, да хармонизирате силите на своя организъм, да определите отношенията си към Цялото и към неговите части. Ако не дадете ход на Божественото съзнание в себе си, никаква хармония не можете да въдворите в живота си. Каквито проповеди да ви се държат, каквато философия и наука да изучавате, щом Божественото съзнание не е пробудено във вас, вие ще се намирате в положението на богат човек, който има на разположение всичко, но стомахът му е развален и не може да се ползва от благата на своя живот. Който е дал ход на Божественото начало в себе си, той е богат и здрав човек. Богатият и здрав човек се ползва от всички блага на живота: от светлината, от въздуха, от водата, от храната. Голямо е влиянието на чистия въздух върху човека. Като знаете това, дайте възможност на въздуха да прониква в дробовете ви, да внесе разширение в дихателната ви система.

И тъй, помнете: човек е създаден в шестия ден, в деня на любовта, заради което е наречен дете на любовта. Като дете на любовта, той трябва да оправдае грижите, които майка му е положила и всеки момент полага за неговото повдигане и развитие. Как ще оправдаете грижите на своята майка? Как ще благодарите на любовта, която ви е създала? Как ще докажете, че сте чада на Бога на любовта? Като изпълните Неговата воля. Волята на Бога е да живеете помежду си в любов.

3. Беседа от Учителя, държана на 6 юли, 1924 г. — София.

* Любов и мисъл

Да възлюбиш (II Младежки събор (1924). София, 1940)
5 беседи от 6 юли 1924 г. до 7 юли 1924 г.

1924_07_06 Правилно разбиране на природните действия
младежки събор

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ДЕЙСТВИЯ

Какво обяснение ще дадете за пелените, в които майките увиват децата си? Защо майките увиват децата си в пелени? Съзнателно или несъзнателно, те подражават на природата. Няма същество, което природата да не е увила в пелени. С това тя го предпазва от външните неблагоприятни условия. Като наблюдавате пелените, с които майките увиват децата си, виждате, че през различните годишни времена те биват различни: зимно време пелените са най-дебели, есен – по-тънки, през пролетта – още по-тънки, а през лятото – най-тънки. Значи, всяко време налага свои изисквания, които са общи за всички същества. Общите условия и изисквания, които се налагат на хората, зависят от законите на природата. Оттук вадим заключение, че животът на всички живи същества се определя от великите закони на разумната природа. Те са общи за всички същества без изключение. Който разбира тия закони и им се подчинява, той се развива правилно и без катастрофи. Който ги разбира, но не иска да им се подчинява, той сам се излага на ненужни страдания. Ще дойде ден, когато, иска или не иска, човек ще бъде заставен да се подчини на природните закони. Няма човек в света, който, като не се е подчинявал на тия закони, да не е счупил главата си.

Като говорим за разумното подчиняване на природните закони, ние имаме пред вид съзнателното отнасяне на човека към тия закони. Не е въпрос да страда човек изкуствено, а да изработи дълбочина в душата си. Казват за някого, че е дълбок човек. За нас е важно, как е станал дълбок. Има два начина за придобиване на дълбочина: чрез съзнателна и разумна работа на човека върху себе си и чрез голямо външно налагане и напрежение върху него. За предпочитане е човек да придобие дълбочина на душата си по първия, а не по втория начин.

И тъй, когато човешката воля се противопостави на Божествената, в живота на човека стават големи катастрофи и пертурбации. Когато се срещнат две воли с различни сили и скорости, те се сблъскват и произвеждат огъване, което образува две възвишения и една вдлъбнатина. Колкото противодействуващите сили са по-големи, толкова и огъването е по-голямо. Като знаете това, бъдете внимателни, не се противопоставяйте на Божествената воля. Тя е сила, която може да помете всичко, каквото срещне на пътя си.

Мнозина изучават духовния живот и, като се намерят пред известно затруднение, мислят, че с молитва могат да постигнат всичко. Всичко разумно се постига с молитва, но не и неразумното. Можете ли с молитва да спрете слънцето? Не можете. Ще цитирате стихове от Библията, дето се казва, че Исус Навин спрял движението на слънцето. Това не се разбира буквално. Като четете Библията, както и свещените книги, вие трябва да разбирате дълбокия смисъл, който е вложен в тях. За тази цел трябва да разбирате езика

на Свещените книги. С такъв език си служи и природата. Природата е пълна със символи. Който иска да се разговаря с нея, трябва да разбира езика и, т. е. символите, които тя влага в своята реч. Всичко в природата е разумно. Когато възлага на човека някаква работа, тя му дава свобода да си послужи, с какъвто метод той намира за добре. Обаче, дойде ли до прилагането на това дело, тя признава само един начин. Затова казваме: Много са пътищата за приготвяне на една работа, обаче, един е методът за нейното прилагане. С други думи казано: Природата дава възможност на човека да се прояви по различни начини, чрез което изпитва неговата интелигентност, неговите добродетели и волята му. В изпълнение на нещата, което е предмет на Божествения свят, има само един начин.

Да допуснем, че пред вас се разкриват два пътя, които водят към планински връх, висок три хиляди метра. Единият път е широк, но, за да се стигне до върха по този път, трябва да се обикаля много. Другият път е тесен и много стръмен. Някои хора ще тръгнат по широкия път, а други – по тесния. Но тези, които вървят по широкия път, са хора с разложено сърце, които обичат лесните работи. Дойдат ли до мъчнотиите в живота, те съзнателно ги избягват. Обаче, една категория хора ще избере тесния и стръмен път към планината, понеже обичат да преодоляват мъчнотиите. На тях те гледат като на задачи за упражнение на ума, на сърцето и на волята. Тъй щото, искате ли да познаете характера на даден човек, вижте, по какъв път върви той и как решава задачите си. Достатъчно е да влезете в едно село, за да се произнесете, с какви възможности разполагат селяните от това село. Ако те сеят изключително овес, ръж и ечемик, вие казвате, че възможностите им са ограничени. Щом не могат да сеят жито, те са лишени от условията, при които житото расте. Влезете ли в един дом, по цветята, които домакинята отглежда, можете да се произнесете за нейния характер. Всяка външна проява на човека определя неговия характер. Добре е човек да отглежда цветя, но трябва да се знае, че всяко цвете е израз на известна интелигентност. От цветята, които човек отглежда, съдим за степента на неговото развитие. Човек не съзнава, защо обича някои цветя повече от други. Макар и да не съзнава това. Обичта му към едни цветя повече, отколкото към други, показва, какви способности и сили се крият в него.

Като изучавате земеделието, виждате, че различните почви се използуват за различни култури. Черноземът, например, дава добро жито. Някои хора са подобни на чернозем. Те са богати материалисти, но разумни. Освен чернозем, има червена, глинеста почва, и песъчлива почва, върху които растат различни култури. От всички почви най-богата е черноземът, на която расте житото. Колкото и да е хранително житото, хората се стремят към разнообразна храна, затова те често употребяват и ръжен хляб. Всяка зърнена храна, всеки плод съдържа в себе си специфични елементи, от които човешкият организъм се нуждае. Тази е причината, поради която човек отглежда различни зърнени храни, зеленчуци и плодове.

Като ученици, вие трябва да изучавате външната страна на нещата и оттам постепенно да

влизате навътре. Виждате някой човек външно груб, суров, а вътрешно деликатен, нежен. Вие се чудите, защо е толкова груб външно. Много естествено. Този човек живее при неблагоприятни условия. Колкото по-дебела и корава е обвивката на някой плод, толкова при по-неблагоприятни условия расте той. Колкото по-дебела е обвивката на човешкия мозък, толкова по-мъчно човек възприема нещата. Както да обяснявате на този човек някой философски въпрос, той мъчно ще го разбере. Защо? Дебела е обвивката на неговия мозък. Той се намира още в зимата на своя живот. Дебели снегове покриват земята му. Трябва да чакате пролетта, да дойде топлото слънце, да разтопи снеговете, които го обвиват. Щом се разтопи ледената обвивка на земята му, той почва лесно да разбира. Не е лесно човек да разбере философията на живота. Не е лесно да разбере природата, която го обикаля. За да разбере голямото, човек трябва да разбере малкото, да познае себе си, да познае проявите на своята душа.

В познаването на човешката душа се крие смисълът на живота. Докато дойде до това познание, човек минава през големи мъчнотии, препятствия и противоречия, но всичко това не трябва да го обезсърчава. Той трябва да знае, че това, което днес му противодейства, един ден ще му съдейства за добро. И обратно: това, което днес му съдейства за добро, един ден ще му противодейства. Това е закон. Кой не е опитал този закон? Днес имате един добър приятел, който ви съдейства за постигане на вашите добри желания. Той ви съдейства в доброто, защото върви във възходящ път, към Бога. Един ден, когато линиите на неговото движение вземат обратна посока, в низходящо направление, без да иска, той започва да ви противодейства. Ако не разбирате този закон, вие се учудвате, какво е станало, защо приятелят ви се опълчва против вас, защо идат мъчнотии в живота ви. Колкото да размишлявате, вие сами не можете да си отговорите. Противоречията и мъчнотиите, на които се натъквате, не произлизат от вас. Те се крият в самия космос, в условията на Битието. Заради вас нито космосът, нито природата ще изменят своите сили. От вас се изисква разумност, да се справяте лесно с мъчнотиите и със злото в света. Христос не казва да се борите със злото, да го победите, но препоръчва да не се противите на злото. Не мислете, че вие сте най-умните, най-силните и най-добрите хора в света, които могат да се справят с мъчнотиите си изведнъж. Най-мощният, най-разумният и най-добрият в света е Бог. Искате ли да бъдете подобни на Бога, свържете се с Него. Докато стоите далеч от Него и не Го признавате, вие никога няма да решите задачите на своя живот. Вие ще се блъскате от една мъчнотия в друга, докато съвършено капитулирате. Като изнасям този въпрос, аз имам пред вид да ви освободя от кривите разбирания. Ученикът трябва да мисли право. Ако говори за физическия свят, той трябва да го познава добре. Ако говори за духовния или Божествения свят, също трябва да ги познава добре. Не е ученик онзи, който живее със заблуждения. Някой прави различни движения, вдига ръцете си нагоре, сваля ги надолу, разтваря ги настрана и казва, че Духът го карал да прави тези упражнения. Той трябва да знае, кой дух го заставя да прави движения с ръцете и защо ги прави. Преди да изпълните заповедите на духовете в в себе си, трябва да знаете, какъв смисъл имат тия движения. Ще каже някой, че тия движения са дадени специално за него. И това е възможно, но той трябва да знае, че

специалните работи се дават рядко. Много цигулари има в света, но само един е Паганини, който могъл да свири едновременно на четирите струни. Това, което Паганини е могъл да направи с цигулката, други не са постигнали още. Техниката, която Паганини имал, била специална.

Съвременните хора са музиканти, но от различна величина. И те изучават най-великото музикално произведение – живота. Всички хора се стремят към добър живот, но малцина го живеят. Срещате едного, виждате, че е весел. Защо? Пари има, задоволил е нуждите си. На другия ден срещате същия човек, но вече недоволен, тъжен. Защо е недоволен? Няма въглища, няма топли дрехи. Вие изваждате от кесията си една сума, давате му да задоволи нуждите си, и той става весел. Коя е причината за смяната на състоянието му? Ще кажете, че скръбта на този човек се е превърнала в радост, защото Бог го е посетил. Това не е право тълкувание. Защо не приемете, че и в първия случай Бог го е посетил? Бог посещава човека и чрез страданията, и чрез радостите. Ако се радвате на пълната кесия, вие трябва да се радвате и на набралия цирей. Ако се радвате на пробития и изстискан цирей, трябва да се радвате и на празната кесия. Право е човек да се радва, когато циреят се пукне, но добре е да не страда, когато кесията му е празна. Нечистата материя в цирея може да причини големи пакости на човека, но мислите ли, че пълната кесия с пари не може също да му причини известни пакости? За да се справи с мъчнотиите и страданията в живота си, човек трябва да ги понася, както понася радостите. Понеже се движи между полюси, между контрасти, човек трябва да заеме средното положение и оттам да регулира нещата. Това значи, да си изработи такава философия, с която да разрешава противоречията и мъчнотиите си. "Мнозина искат да бъдат дебели, да имат запас от материя. Защо? Те мислят, че като са пълни, ще бъдат здрави. Щом са здрави, ще бъдат щастливи. Те не подозират, че колкото повече излишна материя имат, толкова по-големи страдания ще имат. Не е въпрос човек да си създава изкуствено мъчнотии и страдания. Изкуствените страдания ожесточават човека, а естествените го облагородяват и осмислят живота му. В тях човек познава Божиите пътища. Казвате: Не може ли да се живее без страдания? Не може. Доказано е, че колкото повече разумни страдания има човек, толкова повече знания и по-голяма мъдрост придобива, толкова повече се освобождава от ограничителните условия на живота. Казано е в Писанието: „Блажени страдащите". За кои страдащи се говори в този стих? За ония, които имат разумни страдания. Разумните страдания облагородяват човешкото сърце, повдигат духа на човека, внасят разширение в душата му. Ако поетът има разумни, естествени страдания, той може да напише такова стихотворение, което да повдигне цялото човечество. Обаче, ако страданията му са неразумни, той се ожесточава и, вместо да се повдига, озлобява се. Озлоби ли се, каквото и да напише, той ще внесе своята жлъч в душите на читателите си. Като знаете това, не избягвайте разумните страдания, които Бог ви праща, но бъдете внимателни, сами да не си създавате ненужни страдания.

За да се ползвате от разумните страдания и да не си създавате ненужни изпитания, спазвайте следните правила в живота си: Не увеличавайте радостите и страданията на

никого. Не отнемайте радостите и страданията на никого. Това са две правила, които трябва да пазите, както към себе си, така и към другите хора. Като дойдете до приложение на първото правило, кажете си: Достатъчно е страданието, което е дадено на човека за деня, поне аз да не го увеличавам. Достатъчно е и радостта, която му е дадена. Нека той я използва, както трябва, повече не му е нужна. Дойдете ли до второто правило, кажете си: Този човек страда. Ако Бог му е изпратил това страдание, аз нямам право да го отнемам. Той има сила да се справи с него и да го използува за свое добро. Що се отнася до радостта му, пак нямам право да я отнемам. Ама радостта му била причинена от някакво заблуждение. И така да е, пак нямам право да я отнемам. За предпочитане е човек да живее с известно заблуждение, което му причинява малка радост, отколкото да му се отнеме тази радост и да остане душата му празна. Друг е въпросът, ако, при освобождаване на човека от известно заблуждение, ти можеш да внесеш нещо ново, по-велико, с което да запълниш душата му. Не можеш ли да внесеш в душата на човека по-голяма радост от тази, която той има, ти правиш престъпление.

Като ученици, вие се готвите за работници на Божията нива. За да дойдете до това положение, вие трябва да излезете от болницата. Като излезете от болницата съвършено здрави, вие имате възможност да помагате на ближните си, да ги лекувате. Да лекувате един болен, това не значи, че трябва да му разказвате своите опитности. Вашите опитности са само за вас. Пътят, по който вие сте минали, се различава коренно от пътя на другите хора. Искате ли и другите хора да вървят по вашия път, освен че нищо няма да придобият, те могат да се спънат. Искате ли да предадете някоя ваша опитност, ще изнесете най-малкото от това, което сте преживяли. Ако пък е нужно да я предадете изцяло, предайте я точно, както сте я преживели, без никакви преувеличения. Когато попадне под влияние на тщеславието си, без да иска, човек преувеличава своите опитности и казва: Аз видях ангел. – Какъв беше? – Не мога да кажа, но нещо светло блесна пред очите ми. – Голяма ли беше тази светлина? – Като точка. Значи, от една светла точка той създаде цял ангел. Може ли свещта, която някой човек носи, да каже, че представя самия човек? Силата на светлината, която човек пръска на пътя, по който върви, показва степента на неговата интелигентност. Човек не е нито в светлината на своя ум, нито в топлината на своето сърце, нито в силата на своя организъм. Човек е скрит другаде. Къде е той, мъчно можете да отговорите на този въпрос.

Следователно, проявите на човека не определят още неговата същина. Те не осигуряват неговото съществуване. Можете ли да кажете, че житото в хамбара осигурява живота на човека? Колкото и да се осигурява, с това той не може да продължи живота си. Забелязано е, че колкото повече се осигурява човек, толкова повече се приближава към края на своя живот. Смъртта засяга еднакво и осигурения, и неосигурения. Смъртта засяга еднакво и молещия се, както и онзи, който не се моли. Но все пак има известна разлика. Който се моли и уповава на Бога, умира спокоен, с усмивка на уста, със светлина и съзнание в себе си, че отива на по-добро място, отколкото е бил досега. Той се намира в положението на мома, която се жени за своя възлюбен. Тя напуща дома на майка си и на

баща си, оставя ги да скърбят за нея, но знае, че отива на добро място, от което и тя, и те ще бъдат доволни. Който не се моли и не уповава на Бога, умира като затворник, постоянно пазен от стражари. Кое от двете положения е за предпочитане: да умрете като булка, която е постигнала целта си и осмислила своя живот, или като затворник, лишен от свобода и светлина?

И тъй, искате ли да живеете и да умрете в светлина, изучавайте Божиите закони, които не само аз казвам, но и великите хора на миналото и настоящето не престават да проповядват за тях на човечеството. Като изучавате Божиите закони и пътища, изучавайте и вашия живот, както и живота на своите ближни. По този начин ще видите, как се проявява Бог в живота на всички хора.

Когато казваме, че човек трябва да се движи по права линия, това не значи, че той не е свободен да направи никакво отклоняване надясно или наляво. Отклоняването не означава още отдалечаване на човека от Бога. Това са методи, по които човек постъпва. Човек е свободен да постъпва по различни начини. Както и да постъпва, важно е да има положителни резултати. Светските хора поддържат правилото, като се срещат, да се усмихват. Това е един начин на отношение. Следва ли, обаче, когато хората се срещат, всякога да се усмихват? Представете си, че двама души се срещат в тъмна, мрачна нощ. Могат ли те да се усмихнат един на друг? Ако се срещнат през деня, а вън е много прашно, могат ли да се усмихнат? Значи, човек може да се усмихва при благоприятни условия.

Ние разглеждаме въпроса за отношенията на хората, с цел да направим живота им приятен. Например, всички хора, особено жените, готвят, но не са доволни от своето готвене. Защо? Те са усъвършенствали кулинарното изкуство, въпреки това са недоволни. Недоволството им се дължи на факта, че гозбите им лесно се вкисват. Както и да ги запазват, те издържат най-много четири-пет деня, когато гозбите, които природата готви, издържат пет-шест месеца. Каквото е различието между човешките и природни гозби, такова е различието и между човешките мисли и чувства и тия, които идат от Божествения дух. Първите са временни, лишени от живот, а вторите – вечни и пълни с живот и енергия. Колкото повече човек се приближава към Божествените мисли, толкова животът му става по-приятен, толкова повече човек се облагородява и повдига.

Следователно, когато се движи по права линия, човек има възможност да се отклонява в четири посоки: надясно, наляво, нагоре и надолу. Да се отклони човек надясно, това значи, като върви в правия път, да разреши даден въпрос с ума си; да се отклони наляво, това значи, да разреши даден въпрос със сърцето си; да се отклони нагоре, това значи, да разреши въпроса със своя висш ум, с разума си; и най-после, да се отклони надолу, това значи, да разреши въпроса от гледището на материалния живот, в който се намират корените на злото. Значи, с помощта на разумната дейност на ума и на сърцето, човек слиза в материалния свят да изучава злото като сила и принцип в света. Това може да

постигне човек само тогава, когато е дал път на идейното, на Божественото начало в себе си.

Кога отваря човек сърцето и ума си за Божественото? Когато живее според великите закони на Битието. Тогава човек е подобен на извор, който дава на всички. Когато Божественото съзнание в човека се пробуди, той има какво да дава от себе си. Той е радостен и доволен. Обаче, докато разрешава въпросите си от гледището на ума и на сърцето си, човек живее в света на радостите и скърбите, т. е. в материалния живот. Започне ли да решава въпросите си от гледището на разумния или Божествен свят, човек се качва горе, в главата си, и там се проявява. От главата си, т. е. от клоните на живота, човек слиза в материалния живот, в корените на злото. Щом е дал път на Божественото в себе си, той лесно се справя със злото. В материалния свят умът и сърцето работят едновременно. Например, ако човек тръгне с левия крак напред, веднага след това дясната ръка излиза напред. Значи, сърцето се проявява чрез левия крак, а умът – чрез дясната ръка. И обратно: ако десният крак излезе напред, с него заедно излиза лявата ръка. Това са два метода, с които човек работи в материалния свят. Ако приложи двата метода и няма резултати, човек прибягва до третия метод – приложение на висшия ум. Той се отправя към главата си, т. е. към Божествения свят. Който не прилага тия методи, той огъва пръстите- на ръцете си, стиска главата си и се обезсърчава. Няма защо да стискате главата си. Тя не е диня, да опитвате, зряла ли е, или не. Погледнете към ръцете и краката си, повдигнете главата си нагоре, изправете се добре и кажете: Светът е създаден разумно. Следователно, и аз трябва да бъда разумен, да реша правилно въпросите на своя живот. Като гледате разумно на живота, вие се свързвате с възвишените същества, които ви идат на помощ.

Днес много хора умират преждевременно, защото не се движат. Човек трябва да прави движения, да движи всички мускули, всички стави на своя организъм. Същевременно той трябва да мисли върху нервната си система, която управлява всички органи на тялото му. Като спира вниманието си върху всички стави, върху всички удове на своя организъм, човек се свързва с Божественото начало в света, което започва да работи върху него. По този начин, именно, Бог въздейства върху разумните хора. Работете съзнателно върху силите на своя ум и на своето сърце, да се свържете от една страна с природата – майка на цялото човечество, а от друга – с Божествения дух – баща на човечеството. Това значи, да придобиете такива опитности, каквито са имали великите хора. Работете върху себе си спокойно, без напрежение, но не се подавайте на леността.

Сега ще ви дам едно правило, което трябва да спазвате. То се отнася до съня и почивката. Лягайте си рано, да се наспите добре и в четири часа сутринта ставайте. Не се обръщайте на една и на друга страна в леглото, но веднага ставайте. След това измийте лицето си бързо, облечете се, прекарайте 10 – 15 минути в размишление върху разумния живот и започнете работата си. Ще кажете, че искате да поспите повече да си починете. Почивката не се придобива чрез сън. Друг начин има, по който човек може да си почине. Приложете

това правило известно време, да видите, какви резултати ще имате. Щом го приложите, вие дохождате до съзнателна връзка със силите на разумната природа, които укрепват организма. Така човек ще кали волята си и ще постигне своите желания. Волята е свързана с духа на човека. Силната воля подразбира силен дух. Има ли силен дух, човек е в състояние да се справи с всички болезнени състояния в себе си, да изправи своите погрешки.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да изваете красиво, съвършено лице. Лицето е свидетелството на човека. По него познавате, какво носи човек в себе си, какво е изработил в миналото и какво му предстои да изработи. По лицата на хората вие можете да четете, да разберете, какво носят те в себе си. Като разбирате хората, вие ще ги познавате и няма да се лъжете в това, което те представляват. Невежият човек се обезсърчава, отчайва се и страда повече от учения. Защо? Защото не разбира хората, не знае законите, които управляват живота. Той се разочарова на всяка стъпка. Ученият вижда нещата, както са в действителност, и не ги идеализира.

И тъй, стремете се към разумните прояви, към съзнателния живот, в който няма големи противодействия. Когато противодействията са големи, и страданията са големи. Като знаете това, избягвайте противодействията, които създават излишни страдания. Като ученици, вие трябва да избягвате ненужните страдания и ненужните радости. Защо трябва да се радвате на печалбата от лотария, преди да сте проверили, кой билет печели? Ама някой ви казал, че вашият билет печели. Проверете номера на билета си и тогава се радвайте. Радвате ли се предварително, после ще скърбите. Същото се отнася и до скръбта. Преди да разберете, как е станала една работа, не се поддавайте на скръбта. Гледайте на живота разумно, със самообладание, да внесете нова вълна, нов импулс в себе си.

Задачата на всеки човек, като ученик на Великата школа на живота, е да даде път на Божественото начало в себе си, което осмисля живота.

Т. м.

2. Беседа от Учителя, държана на 6 юли, 1924 г. – София.

* Правилно разбиране на природните действия

Да възлюбиш (II Младежки събор (1924). София, 1940)
5 беседи от 6 юли 1924 г. до 7 юли 1924 г.

1924_07_07 Новото възпитание
младежки събор

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ

Мъчно се дава банкет на сити хора.

Мъчно се говори на уморени хора.

Мъчно се говори на хората за нов начин на възпитание. Каквото и да им се каже, не хваща място. Защо? Защото не са изплатили дълговете си. Не давайте пари на заем на човек, който не е изплатил старите си дългове. Не давайте съвет на болния, как да оре нивата си, докато още е на легло. Като оздравее и напусне леглото си, той сам ще намери начин, как да изоре нивата си.

За да успявате в живота си, носете в ума си следната мисъл: Природата обича простотата и чистотата. Колкото по-прости, т.е. по-естествени и чисти сте в отношенията си, толкова по-близо сте до нея. Под думата "простота" ние разбираме естествени, искрени отношения, които изключват всички ненужни прибавки към нещата. Истината не се нуждае от никакви украшения, от никакви препоръки. Тя говори сама за себе си. Единствените, на които позволява да говорят за нея, са Божията Любов и Божията Мъдрост. Значи, само любовта и мъдростта могат да говорят за истината. Никой друг няма право да се произнася за нея. Даже правдата няма право да говори за истината. Ще каже някой, че има право да говори за истината. Само онзи може да говори за истината, на когото любовта и мъдростта са проговорили вече. Ако любовта и мъдростта не са проговорили на човека, той няма право да се произнася за истината.

Съвременните хора говорят за възпитанието на младите и търсят нови методи, с които да си служат. В българския език думата "възпитание" е съставена от предлога "въз" и глагола "питая" — храня. Значи, да възпитаваш човека, това подразбира, да го храниш. На гръцки език думата "възпитание" означава ръководене на деца, т.е. да водиш хорото. Кой човек не може да води хоро? И след това ще кажете, че всеки човек може да възпитава. Да водиш хоро и да възпитаваш човека, не е едно и също нещо. Играта не указва възпитателно влияние върху детето. Кой човек може да се възпитава? Здравият, младият човек се поддава на възпитание. Каквото и да прави, той все ще вземе участие в играта. Заблуждение е от страна на религиозните и духовни хора да мислят, че не трябва да играят. Духовният живот не изключва играта. Престане ли да играе, да се движи, човек заспива. Като заспи, той изпада в заблуждението да мисли, че е дошъл до състоянието на "нирвана". Състоянието на нирвана не е сънно състояние. Играта е необходима, както за детето, така и за възрастния. Играта придава на духа бодрост, живост, схватливост, за да използва разумно условията, които му са дадени. Каквито и да са условията на човека, той не трябва да се срамува от тях, но трябва да ги използва разумно.

Съвременните педагози търсят специфични морални правила за възпитание на детето. Първото условие за възпитанието на детето е любовта. Искаш ли да възпитаваш детето, ти трябва да го обичаш — нищо повече. Казано е в Писанието: "Бог е Любов". Значи, между душата на детето и Бога не трябва да допущате никого — нито майката, нито бащата, нито учителя. Допуснете ли някого, като клин между детето и Бога, никакво възпитание не можете да очаквате. Това правило е от значение, както за детето, така и за възрастния. Всяка душа трябва да се държи първо за Бога, Него да слуша, Той да му бъде възпитател. — Защо? — Защото само Бог люби. Който люби, той възпитава. Дойде ли някой да ви възпитава, нека стои вън, и оттам да дава своите наставления, но в никой случай не го допущайте между Бога и вашата душа. Влезе ли като клин между човешката душа и Бога, той всичко ще развали. Ако майката е Бог за детето, тя не трябва да позволява на когото и да е да влезе като клин между нея и детето ѝ. Майката трябва да съзнава положението и отговорността си като майка, като заместница на Бога. Съзнава ли това, Бог ще се проявява чрез нея и ще я учи, как да възпитава детето си. Следователно, поставете любовта като връзка между човешката душа и нейния възпитател и не се страхувайте. Любовта трябва да се постави като основа на живота.

Днес се прилагат множество нови методи за възпитание, но малко от тях дават добри резултати. — Защо? — Защото не всички са изразители на истината. — Как ще познаем, кой метод носи истината в себе си? Истината освобождава и подмладява човешкия дух. Следователно, предложат ли ви някакъв нов метод за възпитание, не го приемайте, докато не разберете, носи ли освобождаване и подмладяване на човека. Да се подмлади човек, това значи, да се освободи от онази инертна материя в себе си, която носи недъзите на миналите векове. Човешкият дух трябва да се освободи от инертното състояние, в което е изпаднал. Това значи, да се подмлади, да се новороди, да възкръсне. Тъй щото, дали ще възпитавате децата, или ще се самовъзпитавате, всеки човек трябва да е направил поне един микроскопически опит, да знае, какво очаква.

Мнозина препоръчват молитвата като възпитателен метод. Можете да приложите молитвата като метод за възпитание, но само за душата. Когато ви е тъжно на душата, помолете се и вижте, какво влияние е указала молитвата ви върху вашия ум и вашето сърце. Ако с молитвата вие можете да облекчите товара на ума и на сърцето си, тя ви е помогнала. Обаче, ако не получите никакво облекчение, това показва, че молитвата ви не е приета. Молитвата е силна и се приема, когато положението ви е безизходно, когато никой не може да ви помогне. Докато мнозина могат да ви се притекат на помощ, нека молитвата стои настрана, като резервен метод. Добре е човек да се моли и постоянно да се моли, но истинско молитвено състояние не се дава всякога. Когато между двама добри приятели е произлязло някакво недоразумение и никой не може да им помогне да се примирят, всеки поотделно трябва да се обърне към Бога, т.е. към любовта. Ако любовта застане между тях, тя ще ги примири. Молитвата, като велик акт на общение между човешката душа и Бога, всякога дава добри резултати.

Като не разбират законите на живота, майките и бащите се възхищават от децата си и ги наричат ангелчета. Ангелчета са те, но без крила. Като пораснат и се проявят, тогава родителите виждат заблуждението си. Има ангели на Земята, но те са рядко. На няколко хиляди деца едва едно от тях е ангел, който слиза на земята с определена мисия, да ръководи хората. Някои родители се възхищават от тънките вежди на децата си, от малката им устичка, от малките им ушички и т.н. Тъкмо тези белези говорят за неправилно развитие, за нещо лошо в характера. Родителите могат да не познават нито френология, физиогномия, астрология, обаче, искат ли да знаят, какви заложби носят децата им в себе си, ще се подават ли на новите педагогически методи, нека видят, обичат ли ги децата им. Това е първото условие за възпитание на детето. Ако детето обича родителите си, то влиза в положението им и цени всичко, каквото те правят за него. В това дете е събудено Божественото, то може да се възпитава. Не е ли събудено още Божественото в детето, то може да се дресира, но не и да се възпитава. Природата изпраща тези деца на земята при неблагоприятни условия, да чукат камъни, да копаят руди, да орат земята, за да изпитат горчивините на живота. На благородните и напреднали души природата дава по-благородни задачи.

Изобщо, природата възпитава своите деца с години, като прилага към тях различни методи, по-сурови и по-меки. Тя си служи с по-сурови методи, когато иска да смекчи характера им, да сломи тяхната упоритост. Не се възпитава лесно човек. Задачата на природата не е да унищожи човека, да го стрие на прах, но да го възпита. Някой човек и да го стриеш на прах, пак си запазва грубото, горчиво и люто естество. Пиперът и на прах да го стриеш, пак пипер си остава. По-лош става, но не по-добър. Ако го хвърлиш в очите на хората, голяма пакост причинява. Като се натъквате на някои лоши характери, на мъже или на жени, казвате: Ял ли си попарата на жена? Ял ли си попарата на мъж? Зависи, на каква жена, или на какъв мъж сте попаднали. Всички мъже и жени не са еднакви. Страшно е да попаднете в ръцете на човек, в когото Божественото съзнание още не е пробудено.

Сега аз говоря за големите деца, за мъжете и за жените. Обаче, каквито са големите деца, такива са и малките. Мъжът, като по-силен от жената, мисли, че има право да си служи със закона на пръчката и я прилага на общо основание. Тя мълчи, не роптае, не се противопоставя. — Защо? — Слаба е. Вечерта, когато мъжът заспи, тя връзва ръцете и краката му с въже, набива го добре и му казва: Разбираш ли сега и ти този закон? Втори път ще ми даваш ли такъв урок? Ако ти не беше ме бил, и аз нямаше да те бия. Ти ме научи на този закон. За това е казано в Писанието: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери". Няма по-велик метод за възпитанието на детето и на възрастния от закона на любовта.

Като ученици, вие трябва да приложите закона на любовта и с него да работите. Мнозина казват, че хората могат да се изправят със съвети, с проповеди. Днес много се говори и

проповядва на хората, но въпреки това не се изправят. Когато първите човеци в рая проявиха своето непослушание, Бог ги изпъди в света да копаят, да орат и да сеят, но те пак не се изправиха. Като видя, че и с изпъждане светът не се възпита, Бог приложи един от най-силните методи за възпитанието му, а именно — законът на любовта. Няма сила в света, която може да противодейства на любовта. И най-упоритите духове отстъпват пред любовта. Значи, след като всички методи за възпитанието на човека се указали слаби и безрезултатни, Бог приложил любовта като най-мощен метод. Коя любов е приложил Бог? Той е приложил онази любов, която прави човека малък, доволен от всичко, което му е дадено, отстъпчив и готов всеки момент да изправя погрешките си. Този човек може да бъде и пръв, и последен. Той не търси човешко право, нито човешка слава. Щом люби, той носи в себе си и славата, и величието. Тъй щото, искате ли да бъдете истински педагози, приложете любовта като един от новите и мощни методи при възпитанието.

Съвременните учени и педагози прилагат различни методи за възпитание на младото поколение, но в края на краищата не получават големи резултати. — Защо? — Има нещо, което куца в техните методи. Като не успяват, те бързат да се оправдаят с условията. В това отношение те изпадат в положението на десетте животни, които взели участие в конкурс за надбягване, но, като не успели, обвинили условията.

Ще предам накратко съдържанието на тази басня. Двама царе избрали по десет животни от царството си — охлюв, рак, заек, лисица, вълк, мечка, лъв, тигър, орел и маймуна, които да се конкурират в бързина. За тази цел бил определен ден и час, когато животните ще се явят пред специална комисия, която ще даде първа премия на онова животно, което стигне първо. Животните на едното царство се различавали от животните на второто царство по бързина, но въпреки това, нито едно от тях не могло да стигне на време на определеното място, в определения ден и час. Всяко животно се оправдавало за неуспеха си по своему. Например, охлювът казвал: Аз съм много бърз, но във влажно време. Дайте ми влага, да видите, колко бързо се движа.

Този пример се взима като символ за всички съвременни методи, които се прилагат при възпитание на младото поколение. Един от методите е методът на охлюва, друг — на рака, трети — на лисицата, на тигъра, на мечката и т.н. Охлювът казва: Има време за всичко, няма защо да се бърза. Ракът пък казва: Няма защо да се върви напред, и назад може да се върви. Каквито методи да прилагате за възпитанието на младежта, резултатите са слаби, те не могат да въздействат върху естествените недъзи на децата. Причините на тия недъзи се крият в мозъка на човека. Следователно, да въздействате върху детето, това значи, да познавате човешката глава в подробности. Съвременните хора не познават още истината. Те се стремят към нея, но не могат още да я придобият. Съвременният човек не може да си служи с истината. Защо? По естествената причина, че органът за възприемане и предаване на истината в него не е развит.

Следователно, докато човек не възстанови първичното, здравословно състояние на своите

органи, той не може да си служи с тях. Най-ценното нещо за човека е неговият мозък. Всички центрове на мозъка трябва да бъдат в нормално състояние. Ако мозъчните центрове на детето не са в нормално състояние, задачата на възпитателя се свежда, именно, към това, да прилага такива методи, чрез които да възстанови нормалното състояние на тия органи. Когато възпитава детето си, майката трябва да си служи и с мек, и със строг говор. От време на време тя трябва да създава мъчнотии на детето, чрез които да го застави да мисли. Колкото и да е слаба мисълта на човека, тя развива мозъчните центрове. Обаче, от любов към децата си, майките ги ограждат от мъчнотии и страдания. Те искат децата им да бъдат здрави, силни, безгрижни, обаче, природата не търпи това. Тя има грижа не само за хората, но и за животните. Например, за да предпази животните от опасностите на живота, тя е вложила страха в тях като предпазителна мярка.

Страхът е вложен и в човека. Докато съвестта в човека не е развита, страхът е необходим за него. Той го предпазва от престъпления. Като не знаят това, майките се стремят да освободят децата си от страха. Ако детето на някоя майка е страхливо, тя го води при баби и лекари, да го лекуват. Обаче, ако съвестта на това дете не е развита, щом се освободи от страха, то започва да върши престъпления. За да не стане престъпник, не го освобождавайте от страха преждевременно. Казано е в Писанието: "Страхът от Господа е начало на мъдростта".

И тъй, страхът е основа, върху която лежи възпитанието на децата. Страхът предпазва детето от погрешки и престъпления. Човек преживява не само свои състояния, но и чужди. В един ден само човек може да мине през състоянията на стотици и хиляди хора. Иначе не може да се обясни, как в един мек, миролюбив човек се явява желание да бие, да наказва близките си. Това не е негово състояние. Този човек се е подал на течението, по което се движат войнствените хора. Понякога някой лош, груб човек се проявява като добрите хора. Тази проява не е негова. Той е влязъл в течението на добрите хора и се проявява като тях. Ето защо, всеки трябва да знае, кои състояния са негови и кои чужди. Възможно ли е добрият човек в един ден да стане лош и лошият в един ден да стане добър? Срещате един добър човек, като ангел, но след няколко часа го виждате погрознял, с помрачен поглед. Къде отиде ангелската му доброта? Може ли диамантът да стане въглен? И при най-лошите състояния добрият. човек си остава добър. Ще кажете, че и добрият човек греши. Това е друг въпрос. Няма човек в света, който да не греши. В развитието на човека погрешките представят излишъци, които служат за наторяване. Каже ли някой за себе си, че никога не греши, ние го наричаме "задънен човек". Това дете, което върши и погрешки, и добри дела, е по-благонадеждно от онова, което не върши нито добро, нито зло. Последното наричаме "психически задънено". От него нищо не може да се очаква.

Тъй щото, погрешките на хората са резултат на неасимилирана енергия. Това не значи, че човек трябва да греши. Обаче, колкото и да се пази от погрешки, като работи, човек неизбежно ще греши. Като греши, той трябва да изправя погрешките си и да се учи от

тях. Коя домакиня, като готви, не цапа тенджерите и тиганите? Невъзможно е домакинята да готви, и съдовете ѝ да остават чисти. Ако съдовете ѝ са чисти, това показва, че тя не е готвила. Какво трябва да правите с нечистите си съдове? Ще ги измиете добре с топла вода и сапун. Като ги измиете, ще видите, какво е тяхното естество.

Като ученици, вие трябва да бъдете благоразумни, да не се самоосъждате. Ако хората ви съдят, вие трябва да се вслушвате в тяхната съдба. Обезсърчавайте се, без да се обезсърчавате. Гневете се, без да се гневите. Изобщо, дойдете ли до отрицателното, проявявайте го привидно, като на театър, без да влагате себе си, сърцето си в него. Дойдете ли до доброто, проявявайте го от все сърце. Цялото ви същество трябва да взима участие в правене на добро. Каквото добро и да направите, никога не мислете, че много сте направили. Някой вдигнал 50 кг. тежест. Трябва ли да се чудите на това? Дядо му вдигал сто килограма. Бъдете доволни и на 50-те килограма. Ще дойде ден, когато ще вдигате повече от сто килограма. Човек трябва да бъде смирен, да благодари и за най-малкото добро, което в даден случай може да направи. Ще кажете, че ако в проявите си човек не е велик, душата му поне е велика. Наистина, велика е човешката душа, но тя не се е проявила още. Днес тя приготвя условия за своето проявление. Сегашният човек не е готов да прояви душата си. Докато човек не даде път на Божественото начало в себе си, душата не може да се прояви. Тя чака своето време, както пъпката чака, слънчевите лъчи, да се разцъфти.

Сега, като говорим за новото възпитание, имаме предвид новите методи. Един от новите методи за възпитанието на децата е да ги възпитавате на сън. Направете опит, да извикате при себе си учениците си, когато спят. Ако в сънното си състояние те могат да се свържат със съзнанието на своя учител, от тях може да се очаква нещо добро. За ония ученици, които във време на сън не могат да се свържат със съзнанието на учителя си, казваме, че нямат будно съзнание. Така всеки учител може да провери будността на съзнанието на учениците си, за да знае, как трябва да постъпва с тях. Само ония ученици могат да възприемат учението на своите учители, на които съзнанието е будно вечер, във време на сън. Не е ли будно съзнанието им вечер, от тях нищо не може да се очаква. Този метод е приложим не само при възпитанието, но и при други случаи. Например, ако искате да узнаете, можете ли да работите успешно със своя приятел, извикайте го на сън при вас. Ако се отзове на поканата ви, работите ви ще вървят добре; ако не се отзове, между вас няма разумна връзка.

И тъй, за да възпитавате детето си, или своя ученик, между вашето съзнание и неговото трябва да има три допирни точки: на физическия, на духовния и на Божествения свят. Ако съзнанието на детето не е будно на физическия свят, от него нищо не може да стане. Това дете зависи от условията: ако условията са добри, и детето е добро; ако условията са лоши, и детето е лошо. Човек трябва да се издигне над условията, да стане техен господар. Само човекът на любовта може да бъде господар на условията.

Следователно, искате ли да възпитавате някого, приложете любовта като велик фактор, като велика сила в света. Да възпитаваш някого, това значи, да го любиш с всичкото си сърце и душа. Във вашето лице той трябва да вижда човек, на когото да се довери напълно, за да приеме и приложи всичките му съвети.

След свършване на събора, на всички ни предстои една екскурзия до върха Мусала, да подишаме чист въздух, да се обновим и да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал досега. Като се върнем от Мусала, всички да започнем нова, интензивна работа. Новата работа подразбира приложение на любовта. Работете с любов, за да имате резултати.

Като ученици, съветвам ви да бъдете верни на великия закон на любовта, т.е. на Бога, Който ви е призовал на работа. Не оставяйте да се вмъкне някой като клин между вашата душа и Бога. Вярвайте, че вашите добри желания ще се изпълнят.

Т. м.

5. Беседа от Учителя, държана на 7 юли, 1924 г. — София.

Да възлюбиш (II Младежки събор (1924). София, 1940)
5 беседи от 6 юли 1924 г. до 7 юли 1924 г.

1924_07_07 Топлината на живота
младежки събор

ТОПЛИНАТА НА ЖИВОТА

Съвременните хора говорят за мъчение, труд и работа и мислят, че ги разбират. Това са три състояния, през които минава човешкият дух. Това са три велики науки, до които всеки човек трябва да се домогне. Мъчението започва от физическия или материалния свят и се дължи на инертността на материята. Като не разбира свойствата на материята, например сцеплението, гъстотата ѝ, човек се натъква на мъчнотии и противодействия. Достатъчно е един неорганизиран, инертен атом да падне върху човешкия ум, за да произведе голяма пертурбация. Това показва, че страданията на човека се предизвикват от микроскопически причини. Докато материята е инертна, човек неизбежно ще бъде изложен на мъчение. Като се мъчи, той постоянно се движи и по този начин размърдва материята, прави я активна.

Когато дойдем до труда, материята се проявява в едно по-високо състояние — нейната разумност. Като се труди, човек произвежда топлина. Дето има топлина, там се явява живот. Топлината разрежда малко материята, прави я по-рядка. Работата пък произвежда светлина, която разрежда материята още повече. Следователно, като минава през мъчение, труд и работа, човешкият дух произвежда движение, топлина и светлина.

И тъй, човек не може да разбере живота, ако не познава законите на движението, на топлината и на светлината. Движението е свързано с физическия свят, топлината — с астралния, т.е. със света на чувствата, а светлината — с умствения, т.е. със света на мислите. Когато изучава чувствата, човек дохожда до условията на числото две, до съединяване и разединяване на материята. Ако не може да съединява и разединява материята, човек нищо не може да постигне. Да съединявате и разединявате материята, това значи, да късате и хвърляте, да свързвате и развързвате нещата. Който не знае да къса и хвърля, да плаща и разплаща, той трябва да търпи.

Първата задача на човека е да изучава законите на топлината. Каже ли някой, че сърцето му е студено, трябва да прави гимнастика, да раздвижи всички удове на организма си, да се усили кръвообръщението. Щом кръвообръщението се усили, и топлината се увеличава. Щом се увеличи топлината, и състоянието на човека се подобрява.

Като ученици, вие трябва да работите с малките величини. Само по този начин можете да реализирате своите идеали. Някои мислят, че за реализиране на техните идеали са нужни големи работи. Не, с колкото по-малки величини работи човек, толкова по-големи постижения ще има. Като работи с малките величини, човек постепенно се натъква на своите погрешки и задължения, които започва редовно да изплаща. Ако не може да плаща на физическия свят, човек ще плаща в духовния свят. Ако и там не може да плаща,

ще започне да се моли, да му се отговори по някакъв начин, какво да прави, за да изплати дълговете си. Като се моли, той ще срещне някой беден, страдащ човек, на когото ще помогне. Това, че е могъл да облекчи положението на страдащия човек, ще му причини голяма радост. Казвате: Колко време трябва човек да се моли? Молитвата може да трае от една минута до 24 часа. Докато се моли, човек трябва да бъде напълно съсредоточен, нищо да не чува и да не вижда около себе си. За някои е невъзможно да се молят 24 часа, но за някои е възможно. Който не може да се моли дълго време, ще се моли няколко минути, но пак ще бъде съсредоточен. Молитвата подразбира състояние на пълно концентриране на мисълта.

За да познаете живота в неговите проявления, ще започнете първо от движението, после ще отидете към топлината и най-после към светлината. Не изучите ли проявите на движението, на топлината и на светлината, вие не можете да разберете живота. За да изучава живота, човек трябва да бъде доволен. Доволството дава подтик, импулс за работа. Недоволството пречи на човека да работи, да учи. Той е ветропоказател: днес мисли едно, утре — друго. Човек трябва да има висок идеал, да издържа на убежденията си. За това се иска характер. Без характер той не може да постигне идеалите си, нито да издържи на своите убеждения. Който има свещен идеал, той е съсредоточен, вследствие на което може да се избави от мъчнотиите и злините в живота. Когато изгуби идеала си, човек изпада в униние и обезсърчение.

Как може човек да се насърчи? Като се обезсърчат, някои търсят хора да ги насърчават, да им помагат. Колкото и да ви насърчават хората, това е външна помощ. Ако днес ви насърчат, на другия ден пак ще се обезсърчите. Следователно, истинското насърчаване иде от Бога. И в началото на живота, и в края, човек намира насърчение само при Бога. Как се изявява Бог? Чрез хората. В това отношение хората са удове на Божествения организъм. Всеки човек е важен дотолкова, доколкото е свързан с Божествения организъм. Щом напусне мястото си, той губи своето значение. Всяка нишка от платното е ценна дотолкова, доколкото върши своята служба. Напусне ли платното, и копринена да е, тя няма значение, всеки може да я тъпче. Значи, докато е свързан с Божествения организъм, човек има цена. Откъсне ли се от Великия организъм на живота, той губи цената си и сам се осъжда на смърт.

Като ученици на живота, вие трябва да се изучавате. Да се изучава човек, това значи, да изучава своите отрицателни и положителни прояви. Ако се натъкнете на гнева, на съмнението, на подозрението, на лицемерието, не се страхувайте, не ги отбягвайте. Като не иска да признае отрицателното в себе си, човек затваря очите си пред него и се самоизлъгва, че го няма в себе си. Това е заблуждение. Човек трябва да гледа с отворени очи и на отрицателните си прояви, както и на положителните. Щом се разгневи, той трябва да застане пред гнева като учен естествоизпитател и да започне да го изучава: откъде е дошъл, защо го е посетил, какъв е произходът му, какви и кои са родителите му и т.н. Като се домогне до тия данни, ще го застави да плаща. Щом е ял и пил с

господарите на света, той трябва да плаща. Така трябва да постъпва ученикът с всички отрицателни прояви в себе си, за да дойде до онова дълбоко вътрешно познаване, за което видният гръцки философ е казал някога: "Познай себе си!"

Мнозина бягат от погрешките си, от своите отрицателни прояви, без да взимат под внимание положението, че колкото повече бягат, толкова повече се натъкват на тях. Натъкнете ли се на някоя погрешка, не бягайте, но гледайте на нея положително, като на проява, от която ще се учите. Това не значи, да бъде човек безразличен към погрешките си, но трябва да се отнася съзнателно към тях. Докато се усъвършенства, човек неизбежно ще греши. Не са страшни погрешките; страшно е, ако човек не ги изправя. Като ги изправя, той се учи, придобива знания и опитности. Една от причините за погрешките на хората е отсъствието на топлина в техните чувства. По това, именно, хората се делят на добри и лоши. За да бъде добър, човек трябва да има известно количество топлина в себе си. На какво се дължи тази топлина? На чувствата. Няма ли нужната топлина, той не е добър. Както силата на богатия човек зависи от количеството на златото в неговата каса, така и добротата на човека се определя от количеството на топлината, която чувствата му произвеждат. Който може да използва топлината на сърцето си за облагородяване на своите чувства, той минава за сърдечен човек. С други думи казано: колкото по-голямо количество калории от топлината на сърцето си можете да използвате, толкова по-голямо е благословението, което ви се дава.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, а чувствата ви нормални, вие трябва да изучавате законите на топлината. Ако не познава законите на топлината и не ги прилага, човек сам ще се осакати. Каквито проповеди да слуша, какъвто морал да му се проповядва, ако няма това знание, човек ще бъде кимвал, що дрънка. Христос казва: "Аз съм виделината на света". Следователно, който може да превръща топлината в светлина, той може да каже като Христа: "Аз съм виделина". Така може да каже всеки ученик на Божествената школа. Кога? Когато може да превръща топлината в светлина. Нямате ли това знание, нищо не можете да направите. Ще кажете, че имате знания. Много от знанията на съвременните хора са посредствени, но и резултатите на тия знания са посредствени. Необикновените резултати изискват необикновени знания. Съвременното човечество се нуждае от нови знания в областта на възпитанието, на науката, на техниката, както и на обществения живот.

Съвременните хора говорят за раждането на децата, за тяхното възпитание, без да разбират дълбокия, вътрешен смисъл на въпроса. Лесно е да се говори, че детето прекарва девет месеца в утробата на майка си, че възприема много от нейните качества и т.н. Кой е раждал дете, както трябва, да знае, какво означава раждането? По този въпрос не трябва да се говори. Той е свещен въпрос, върху него не се говори. Лесно е да каже земеделецът, че е посадил семена в земята, и след известно време те израсли. Важно е, какво прави земята за израстването на тия семена. Ще кажете, че земята е майка на семената. От своя страна, земята казва: Аз не приех доброволно тия семена в себе си, отвън ми ги натрапиха.

Къде седи истината по този въпрос? Като разсъждавате върху въпроса за раждането на детето и покълването на семената, ще дойдете до заключението, че нито жената може да се нарече майка на децата си, нито земята — майка на семената, които покълват от нея.

Следователно, един от важните въпроси, до които човек трябва да дойде, е следният: Може ли човек да се роди сам? Самораждането е велика наука. Когато човек сам се роди, тогава ще разбере, какво нещо е раждането; тогава ще разбере смисъла на живота. Очаквате ли други да ви раждат. вашата работа няма да върви добре. Очаквате ли на майка си и на баща си, те да ви родят, вие ще бъдете в положението на дърво, което всеки може да отсече. За какво ще употребите едно отсечено дърво? Отсеченото дърво се употребява за дъски, за греди, които влизат в строежа на човешките къщи. Тъй щото, докато сам не се роди, човек не може да говори за раждането. Докато не се слее с Битието, човек не може да говори за любовта. Общението между две души, между двама млади, не е още любов. Любовта подразбира преминаване на великата, разумна енергия на Битието от едно състояние в друго. Физическата близост между двама души не е Божествен акт, но търговска сделка. В търговската сделка, наречена от хората любов, стават големи промени, в които мнозина падат и стават, разочароват се и отново се очароват. Съвременните хора, млади и стари, трябва да изменят своите възгледи и разбирания за любовта. Дойдат ли до истинското понятие за любовта, умът и сърцето им трябва да се изпълнят със свещен трепет към всичко живо.

Сега, като се говори за любовта, хората я свързват със самоотричането. Наистина, Христос казва: "Който иска да бъде мой ученик, той трябва да се откаже от себе си, от баща си и майка си, от живота си и да ме последва". Значи, ученикът, който люби Учителя си, трябва да се самопожертва. Ако е женен, той трябва да напусне жена си и децата си; ако не е женен, ще напусне майка си и баща си и т.н. В очите на разумните хора това самоотричане минава за безумие. Оттук излиза, че великите работи се вършат от безумни, извеяни хора. А обикновените работи се вършат от обикновени, трезви хора. Какъв по-велик акт познавате от самопожертването като вътрешен процес в човека?

Като говорим за любовта, като велик космически процес, имаме пред вид онази любов, която ражда живота. Само новороденият, само онзи, който сам се е родил, разбира тази любов. Новораждането е процес на новата култура. Значи, само новородилите се хора, само хората на шестата раса ще разбират и прилагат любовта. Хората на шестата раса са хора на свободата, на безсмъртието, те са носители на Божественото в света, в което няма измяна, нито промяна.

И тъй, стремете се към онази любов, която носи истинско знание, истинска свобода на човека. Докато дойде до тази любов, човек ще говори за знание, а ще проявява невежество; ще говори за воля, а ще проявява безволие; ще говори за свобода, а ще проявява насилие. Който прилага насилието, той мисли, че нещата стават по механически начин. В механическите действия няма развитие, а проявите на любовта

подразбират развитие. Дето любовта присъства, там има растеж и развитие. Да забиеш един гвоздей, това е механически процес, в който няма никакво развитие. Със забиване на гвоздеи нищо не се постига.

Често хората се оплакват от неуспехи в живота си. Защо понякога не успяват в работите си? Една от причините за неуспеха им се дължи на съмнението, което ги обхваща, те ту вярват в нещо, ту се съмняват. Каквото и да правят, те не могат да се освободят от съмнението. Съмнението показва, именно, че те са живи. Живият човек може да се съмнява, а не умрелият. Като се съмнява, човек губи; като вярва, той печели. Обаче, колкото са необходими печалбите, толкова и загубите. Животът се изявява в контрасти. Чрез съмнението човек се домогва до истината. Някой се съмнява в постъпките на своя приятел. Като мине известно време, той започва да го разбира и се освобождава от съмнението. Така се съмняват хората и в Бога, но в края на краищата, или започват да вярват в Него, или съвършено се провалят. Не се съмнявайте в Бога! Ако съмнението дойде независимо от вас, мислете, учете се, докато се домогнете до истината.

Основната мисъл, която трябва да държите в ума си, е следната: Изучавайте законите на топлината. Без топлина животът не може да се прояви. Свободни сте и да не изучавате тия закони, но ще носите последствията на непослушанието. Каквото направите сами, това ще ви ползва. За това е казано: Каквото правите с другите, това ще правят и с вас. Ако обичате, ще ви обичат; ако бъдете добри,честни и справедливи към другите, и те ще се проявяват към вас по същия начин.

Като млади, прилагайте горните правила, за да постигнете желанията на своята душа. Обичайте, за да дадете възможност на Бога да се проявява чрез вас. Отличителните качества на ученика са: да обича и да има готовност към възприемане на новото. Това го прави вечно млад. Каже ли някой, че е стар, това показва, че е на крив път. Стар е само мъдрецът, който сам разрешава въпросите си. Кой от вас разрешава въпросите си сам?

Желая ви да бъдете вечно млади, да възприемате и прилагате великата истина в живота и да сте готови на всички жертви за нея.

4. Беседа от Учителя, държана на 7 юли 1924 г. — София.
Да възлюбиш (II Младежки събор (1924). София, 1940)
5 беседи от 6 юли 1924 г. до 7 юли 1924 г.

1924_07_13 Новата азбука
извънредна беседа

НОВАТА АЗБУКА

Ще ви задам следния въпрос: По-добър ли става човек, като плюва на земята? За себе си той се освобождава от събралата се плюнка в устата, но не подозира, че с това обижда земята. Колкото за това, че става по-добър, не е право. Вие плювате навсякъде и все за Господа мислите, или за Христа, или за Любовта. Ако искаш да плюваш, изкопай си една малка дупка в земята, там да плюеш. После зарови плюнката с пръст, да не се вижда. Когато размишляваш за Господа, не трябва да плюваш. – Защо? В това време те придружават добри духове – отпред, отзад, отляво, отдясно. На която страна и да плюваш, все ще плюваш на някой дух и ще го изпъдиш. В края на краищата ти оставаш сам. После питате: Защо Учителят не ни говори? Много просто, аз виждам всички духове оплюти. Това не е алегория, но действителност. Ето защо, като речеш да плюваш, спри се пред себе си и помисли. Пред тебе стои едно висше същество, помисли за него, не бързай да плюваш. Това знаят и светските, и духовните хора, но понеже духовните имат по-голяма свобода, мислят, че са свободни да плюват навсякъде.

Сега, като говоря за плюването, ще кажете, че изнасям факти, които отговарят на известна алегория. Не, това е факт, който има значение както за физическия, така и за духовния свят, но вие не искате да знаете за това. Важно е на вас да е добре. За другите не искате знаете. Че плювате върху някой ангел, това не ви интересува. Казвате: „Ангелът е горе, в духовния свят, моята плюнка не го засяга“.

Ще ви задам още един въпрос: Какво става с вас, като пиете вода? Ставате ли по-добри? Отговаряте: „Като пия една чаша студена вода, става ми добре, уталожвам жаждата си“. Обаче на водата не е добре. Ти пиеш чиста, планинска вода, като кристал, а тя излиза от тебе нечиста. Водата казва: „Ако човек става по-добър, не съжалявам, че правя жертва. Не става ли по-добър, жертвата ми отива напразно“. Когато водата влиза и излиза от човека, а той отправя погледа си към Бога, тя се радва и казва: „Радвам се, че жертвата, която направих, не отиде напразно“.

Питам: Когато децата се събират около баща си, стават ли по-добри? – Не стават. Напротив, те стават по-лоши. – Защо? Защото тогава се проявяват затаените им желания. Всички се трупат около него, скачат, радват се, изказват любовта си. Обаче това е користолюбие. Всички гледат към джоба му, дано отвори кесията си и им даде нещо. Бащата показва разположението си към тях – вади кесията си и дава. Мислите ли, че бащата не вижда тяхното користолюбие? Всичко вижда той, но мълчи. Децата казват: „Щом ни е родил, баща ни е длъжен да дава“. Значи децата се налагат на баща си и го задължават да дава. Бащата се страхува, че един ден децата ще пораснат и ще го съдят. Той дава, за да има мир вкъщи; мир, който се изкупва насилствено. Децата са като

разбойници, които хващат сина на някой богаташ и пишат на бащата: „Синът ти е при нас. Ние го пазим, той няма да умре“. – Защо не искат да умре? Защото в противен случай няма да вземат десетте хиляди лева, които искат от бащата. Той праща сумата, срещу която пущат сина на свобода. Синът пита баща си: „Радваш ли се, татко, че си дойдох?“ – „Радвам се. Ти видя едни разбойници, а аз виждам своя разбойник. И ти дойде при мене по същия начин.“ Питам: Като взеха парите, разбойниците станаха ли по-добри? Не станаха. – Като се върна при баща си, синът стана ли по-добър? Защо Провидението даде този изпит на сина? Хванаха го разбойниците и го върнаха. После го питаха: „Добре ли ти беше при разбойниците?“ – „Как можеше да ми бъде добре? Благодарение на баща ми те ме освободиха.“ Сега как се отнасяш към него? Ти го връзваш и измъчваш. Като беше при разбойниците, ти молеше: „Татко, дай 10 хиляди лева, да ме освободят“. Сега вие може да изтълкувате този пример духовно. Бог, след като ни е освободил от материята, от страданията на ада, ние слизаме на земята и казваме: „Защо да не си поживеем малко?“ – Поживееш си, но после разбойници те хванат, и ти казваш: „Татко, искат 10 хиляди лева да ме освободят“. Ти се молиш, плачеш, но Господ не ти отговаря. Обаче, щом дойдат парите, разбойниците те пущат. Вие сте ученици и посещавате редовно училището. Защо отивате на училище? За да вземете нещо от учителите. После напълвате торбите си, пръсвате се по домовете си и казвате: „Не искаме вече да ходим на училище“. Защо? Не постъпвате ли и вие като децата, които се качват на ябълката, докато има плодове. Щом я оберат, те я напущат. Докога престават да посещават ябълката? До следната година, докато ябълката роди отново. Следователно, ако по този начин отивате на училище и учителите ви са умни, те ще ви дават толкова, колкото и вие давате. Ако храниш една патица с царевица, като я заколиш, тя ще ти даде царевично месо. Ако я храниш с жито и я заколиш, тя ще ти даде житено месо. Храниш ли я с червейчета, тя ще ти даде месо, съответно храната, която е приемала. Може ли господарят да изисква от слугата си погача от житено брашно, щом му е дал царевично? Както и да постъпва с него, както и да го бие, царевичното брашно не може да се превърне в житено и обратно: житеното брашно не може да се превърне в царевично. Щом е така, защо господарят бие слугата си?

Синът отива при баща си сърдит, недоволен, а очаква баща му да го посрещне с любов. Това е все едно господарят да изисква от слугата си да му направи погача от житено брашно, след като му е дал царевично. Възможно ли е да дадеш едно нещо, а да изискваш от него да излезе друго? Права е пословицата: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Има и друга пословица: „Каквото правиш, това намираш“. Тя е вярна в известни случаи, а не абсолютно. Например господарят, като по-силен, бие слугата си, кара го да меси хляб, да носи вода, да чисти къщата. Слугата върши всичко това, а в замяна получава бой от господаря си. Значи господарят постъпва зле, а получава добри работи. Ябълката дава безкористно своите плодове и ако останат една–две ябълки на нея, децата идат с пръти и очупват клонете ѝ. И тук пословицата не е вярна. Тя дава с любов плодовете си, а децата чупят клонете ѝ. Богат човек си, носиш в джоба си златни пари. Среща те един беден. Ти му дадеш една златна монета. Той казва: „Не знаеш ли, че имам жена и деца? Защо ми

даваш само една монета? Дай ми още!“ Даваш още една, но той не се задоволява. – „Дай още!“ Ти даваш, той още иска и започва да ти се заканва. Най-после си казваш: „Благодаря, че не ми взе живота“. Има случаи в живота, когато даваш всичкото си богатство на човека и в замяна на това той казва: „Много ти благодаря“. Питам: Това достатъчно ли е? Какво означават думите „много ти благодаря“? Казваш: „Аз съм доволен от този човек – благодарих му“. Много скъпо продаваш думите си. Колко струва думата „благодаря“? Лесно се освободи с думата „благодаря“. На когото да дадеш хиляда наполеона, и той ще ти благодари. Какво ще стане с този, на когото си взел парите? Той ги е спечелил с труд и като ти ги даде, започва да страда. Иде зима, той няма въглища и дърва, няма зимовище, няма дрехи. Без да иска, този човек ще каже за тебе: „Дойде един и ме обра, и то в името Божие. Сега моите деца гладуват, ходят боси и голи. В замяна на това той ми каза само една дума и си отиде“. – „Каква беше тази дума?“ – „Благодаря.“ – „Скъпо ти коства тя.“

Това, което ви говоря, са случаи, които стават всеки ден в живота. Не ви говоря нещо отдалечено от вас. Аз съм близо до вас, а не някъде в духовния свят. Дойдат, оберат те деликатно, а после благодарят на думи. Друг иде и казва: „Хайде, Господ дава на тебе, а ти на мене“. Защо да не каже обратното: „Господ дава на мене, пък аз на тебе“. Дойде някой при тебе и ти казва: „Слушай, аз се молих на Господа за тебе, сега ти ще ми дадеш от своето благо“. Това не е разрешение на задачата. Ще излезе, че ти правиш Господа слуга. Взимаш заеми оттук-оттам и заставяш Господа да плаща твоите дългове. Аз бих постъпил другояче. Като получа известно благо, ще кажа: Братко, ела да си разделим благото. Казвам: Откажете се от господарството, от заповядването. Чудя се на хората, които се опитват да заповядват на Господа. Казваш: „Аз се помолих на Господа да помогне на едикого си. На мене се дължи неговото благословение“. Според мене Бог едва ли е чул тази молитва, но сам пожелал да помогне на този човек, да не вдига толкова шум. Казваш, че Бог чул молитвата ти, че Той ти е проговорил отвътре. – На кого Бог не е проговорил? Той говори и на птичката. Като възприеме този говор, тя бяга далеч от ловеца, който е насочил пушката си към нея. Божественият глас пази всички живи същества от зло. Нещо отвътре ти нашепва: „Ще ме слушаш“. Ако не обърнеш внимание, зло те очаква.

Сега и аз ви обръщам внимание да се вслушвате във вътрешния глас. Не мислете, че както вървите, ще излезете на прав път. Вие сте се качили високо, на едно кубе, направено от лед. Слънцето ви огрява и ледът постепенно се топи. И храмът е от лед. Като се топи храмът, и кубето се топи. С него заедно вие се смъквате все по-надолу. Защо ви е този леден храм? Докога ще седите на леденото кубе? Кажете си: „Ние не се молим в ледени храмове и не седим на ледени кубета“. Когато Бог ви проговори отвътре, ледовете ще се стопят и цветята ще поникнат.

Повтарям: Няма живо същество в света, на което Бог да не е проговорил. Важно е за вас да различавате кога Господ говори, кога духовете ви говорят. Много пъти ви е говорил Бог, но вие сте давали ухо повече на другите гласове – объркали сте гласовете в себе си. –

„Защо сме се объркали?“ – Защото ухото ви е притъпено, не можете да чуете тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят високо, за да ги чуете. Не е лошо, че чувате гласовете на духовете. И те излизат от Бога. Казваш: „Бог ми проговори“. – Какво ти каза? – „Да взема торбата на приятеля си, да взема хляба и храната му за себе си.“ – Тогава и разбойникът, който убива хората, ще каже, че Бог му е проговорил. Който отива на църква, и той казва, че Бог му е проговорил. И майката, като отглежда децата си, казва, че Бог ѝ е проговорил. И бащата, като носи хляб, месо, сирене у дома си, и на него Бог проговорил. Значи, на всички говори Бог, но в този говор има нещо особено, а не както в говора на обикновените хора. Бог говори на човека при специални случаи и навреме. Когато никой не може да му помогне, Бог тихо му проговаря и му помага. Соломон казва: „Има време за всяко нещо“. Христос казва: „Открил си истината на младенците, а скрил си я от мъдреците“. Младенците са смирените. Някой ще каже за себе си, че е от младенците. – Дайте му власт, дайте му пари и слуги на разположение, да видите какво ще направи той. Казват: Дайте власт на човека, да видите какъв е.

Казано е в Евангелието: „За всичко благодарете!“ Може ли да благодари онзи, когото пекат на ръжен? Аз съм наблюдавал как българите пекат на ръжен прасе или агне. Като въртят прасето в огъня на една и на друга страна, от време на време го намазват с масло, да се зачерви добре. Ще кажете, че така се прави с прасето, с агнето – те са животни. Не е така. Като влезете в живота, ще видите, че Бог постъпва еднакво с всички. И кокошката, и агнето, и прасето чувстват. И те страдат. Наистина страданието на човека се различава от това на животните, но всички живи същества страдат. Ще кажете, че и човек трябва да мине през огън. – Не е така: Човек може да се учи и без печене.

Какво придобива човек, когато отиде с празна стомна при извора или при чешмата? В случая стомната придобива, а не той. Тя е била празна и се напълва. Като я занесеш вкъщи и започнеш да пиеш от нея, и ти придобиваш нещо. Интересно е, бил си на извора, но не пиеш направо от него, а от стомната. Коя вода е по-хубава: тази от извора, или от стомната? Мислите ли, че вашите стомни са по-хубави от Божествените стомни? Изворът представлява Божествена стомна, която постоянно изтича. Човешката стомна се пази да не изтече изведнъж. Оттук вадя следното заключение: всички непрекъснати неща са Божествени, а всички прекъснати – човешки. Обичаш някого, но един ден той те обиди. Веднага любовта ти се прекъсва. Казваш: „Едно време имах любов, обичах всички хора, но сега никого не обичам“. За да разбереш каква е твоята любов, иди при извора, да видиш как постъпва той. Колкото и да го ругаеш, както и да постъпваш с него, той си тече и непрекъснато дава. Той носи любовта и казва: „На никого не се сърдя, от никого нищо не искам“. Колкото и да го калят, той сам се чисти. Направете същото на един човек и вижте как ще постъпи. Ако днес ви дава вода, на другия ден ще спре даването. Човешкият извор ту тече, ту пресъхва. Ти плачеш пред пресъхналия извор и казваш: „Пресъхна Божественият извор!“ Не, щом пресъхва, той е човешки извор. Божественият извор никога не пресъхва. Казваш: „Изпразни се сърцето ми. Изпразниха ме хората!“ Не се изпразни сърцето ти, но стомната ти се изпразни. Хората взеха от тебе това, което ти си

взел от тях. Лесно се празни човешката стомна. Като налееш няколко чаши от нея, естествено е да се изпразни. Кой те изпразни? – Ти сам. Ти даде това, което си взел някога. Кой от вас е дал нещо от себе си? Ти взимаш от хората това-онова и лесно се изплащаш. Думата „благодаря" те спасява. Ти си взел тази дума назаем от баща си. Баща ти казваше „благодаря" и ти казваш същото. Баща ти се мъчи, труди се, поти се, а ти взимаш наготово от него и даваш. После казваш: „Татко, направих едно добро. Доволен ли си от мене?" Така се хвалят всички деца. Не, ти трябва да направиш добро от своето. Кой досега е дал нещо от себе си? Желая всички, които ме слушат днес, да помислите върху това и да си отговорите.

Слушам някой да казва: „Аз много обичам Учителя, но той не е познал още моята любов". Чудни сте вие! Аз проповядвам следното: Само Бог е Любов. Вие ми носите вода в стомната и аз поглеждам към нея да позная, Божествена ли е водата или човешка. Ти носиш стомната с вода и си мислиш: „Учителят все ще ми плати нещо". Значи ти продаваш Божията Любов. Пред мене се изпречват двама души: един с голяма чаша, а друг – с малка, и двете пълни с вода. Първият казва: „Ето, Учителю, моята чаша е по-голяма от неговата. Обърни внимание какво ти носи". Иде трети, носи пълна стомна с вода и казва: „Ето, аз нося цяла стомна". Първият и вторият са недоволни от третия, с пълната стомна, и казват: „По-добре малко, но хубава вода". Според мене дали водата е в чаша или в стомна е все едно. Водата не е ваша. Щом е така, не изнудвайте хората, не се налагайте със своята любов. Човешката любов е привидна. Казано е в Писанието: „Който даде една чаша вода в името на Бога, той няма да остане без заплата". Къде става това? На небето, в Божествения свят. Във великия Божествен свят тази чаша не е обикновена, а жива, която постоянно се пълни и изпразва. Сега, като говоря така, ще си кажете: „Колко лоши хора сме ние!" Не е въпрос колко сте добри или лоши. Важно е, че вие сте длъжни да си направите една къща от тухли. Всяка тухла да бъде номерирана и като строите, да поставите всяка част на мястото ѝ. Днес вие градите, но не обръщате внимание на номерацията. Като направите къщата си, виждате, че нещо не си съвпада. Събаряте къщата и започвате отново да градите. Частите пак не се съвпадат – отново градите. После пак събаряте. Така градите и събаряте и в края на краищата нищо не излиза. Казвате: „Тухлите и гредите не са хубави". Хубави са те, но вие не обръщате внимание на номерацията им и обърквате техните места. Това се отнася както до физическия, така и до Божествения свят. И там човек гради, като спазва правилата на Божествения свят. Човек има три вида отношения към Бога: първото му отношение е във физическия свят – с тялото си. Второто му отношение е със сърцето си, т.е. с чувствата – в астралния свят. Третото отношение е в умствения свят, с мислите си. Значи човек има отношение към Бога със своето тяло, със своето сърце, със своя ум.

Често питате какво представлява Божията Любов, как се изявява тя на земята. – Много просто. Божията Любов се предава чрез тръби, както се предава водата от едно място на друго. Ето водата на Рилските езера може да се прекара чак до София с помощта на здрави, хубави тръби. Те ще се радват, че хубавата рилска вода минава през тях. Всъщност,

водата е определена за разумните същества, те да пият, а тръбите служат само за проводници. Такова нещо представляват хората по отношение на Божията Любов. Те са проводници на Любовта, а самата Любов е определена за други. Тя отива на друго място. Ако канализацията е негодна, ще ви изхвърлят навън и ще ви заместят с нови тръби, по-хубави и по-здрави. Децата ще дойдат с чукчетата си и ще започнат да удрят върху вас, докато един ден съвсем изчезнете. Всеки човек е важен и необходим дотолкова, доколкото минава през него Любовта, както водата през тръбите. Щом го заместят с нова тръба, той е вече негоден за живота. Божията Любов слиза от Божествения свят в ангелския, но първо слиза в човешкия свят и оттам се качва в ангелския. Такъв е пътят за проява на Божията Любов. В човешкия свят любовта е неустойчива и преходна, а в ангелския – тя е постоянна и устойчива. Това, което наричате на земята любов, не е никаква Любов. То е проява на две усещания: светлина и топлина, придружена с влага. Топлината е признак на Любовта, но не е Любов. Дето има топлина, има и влага. Дето има влага, там се проявява животът. Значи признаци на Любовта са топлината, влагата и животът. Дето има тези прояви, там има и движение.

Сега, ако искате да знаете, доде сте дошли, ще ви кажа следното: Всеки от вас има по една стомна, но напусната, в смисъл пълна с утайки. Стомната на едного е от желязо – ръждясала е; на друг – от мед – позеленяла; на трети – от калай – окислена, а на четвърти – от глина – наслоена е с нечистотии. Ето защо стомните на всички хора са стеснени, не събират много течност. Те трябва да се очистят. Казвам: Сега има вече нови стомни, направени от чиста, прозрачна материя. Старите стомни ще дадете на децата да си играят с тях – те са замърсени, не могат да се употребяват повече. – „Тогава да продадем старите си стомни." Можете да ги продадете, можете да правите каквото искате, но те не влизат вече в употреба, животът ги е бракувал. Ще приведа този образ на съвременен език. Новата стомна подразбира нов възглед. Той трябва да бъде такъв, че да разшири живота във всяко отношение. Новата канализация не търпи стари тръби. Нова църква не се прави с крадени камъни и с пукнати камбани. Младата булка не се венчава със скъсани дрехи. По остри камъни бос не се ходи. – Кои са острите камъни? Това са острите, силните думи. „Ей ти, мари, слушай!" – Това е остър камък. „Ами ти, мари!" – Друг остър камък. Кой не е „мари"? „Мари" значи да мараш, да цапаш. Кой не мара, т.е. кой не цапа, не петни?

Една жаба си подала главата над блатото и почнала да кряка. В това време се показала друга, по-голяма и по-гърлеста жаба и казала: „Ти не можеш да пееш. Не знаеш ли как ни учи нашият професор?" И почнала тя да се надува повече и да кряка. Покрай блатото минавал един певец. Чул той силното крякане на жабите и си казал: „Само един камък да хвърля във водата и ще разваля концерта им". Често и вие се събирате, молите се, пеете и мислите, че като вас певци няма. Мине край вас един дявол, хвърли камък, вие затихнете и хайде във водата! Какво страшно има в камъка? Някой хвърли камък върху вас и вие се спуснете на дъното. Казвате: „Като се скриеш във водата, така ще се спасиш". Не е вярно това. Ако една птица, кацнала на клона, се намира пред опасност, къде ще се скрие? Ако ѝ кажа да се скрие във водата, прав ли съм? Птицата знае как да се спаси. Тя хвръква нагоре,

камъкът не може да я настигне. Значи жабите имат един метод за спасяване – водата, а птиците имат друг метод – въздуха. Как се спасяват хората? Когато дяволът хвърли камък върху тях, те го взимат, турят го настрана и продължават да си пеят. Дяволът хвърля друг камък, те турят и него настрана и пак си пеят. Най-после дяволът казва: „Заболя ме ръката да хвърлям камъни. Тези не са нито като жабите, нито като птиците“.

Да, това са разумните певци – хората. Те не могат да се спасят във водата, нито във въздуха. Човек си служи с разумната воля. Той не вярва в злото, но като дойде при него, колкото и да е голямо, ще го посрещне и ще го тури настрана. Четох в едно спиритическо списание следното: Събрали се няколко спиритисти на сеанс, да викат духове. Те искали да видят нещо необикновено – някакво чудо. Стаята била пълна с гости, интересуващи се. По едно време се явил един слон. Това бил дух, материализиран във формата на слон. Присъстващите, като видели това необикновено явление, изплашили се и избягали от стаята. – „Защо бягате?“ – „В стаята има слон, не влизайте.“ По-смелите се решават да влязат и не виждат никакъв слон. Казвам: Човек не може да разреши мъчнотиите си като жабата; не може да ги разреши и като птицата. Той ще ги разреши по пътя на разумността и Любовта. Следователно, ако отида при един извор с Любов, и той ще ми даде с Любов да пия от него. Дето и да съм на планината, ако имам Любов в себе си, веднага ще намеря извор на пътя си и ще уталожа жаждата си. Божията Любов върши чудеса. Дето е Любовта, там жадни няма. Нейната вода тече изобилно навсякъде. На всеки ше се даде толкова вода, колкото му е нужно.

Сега, като сме дошли на Рила, при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. – Защо не спахте? – „Студено беше.“ – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? Кога можете да спите? Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не може да спите – студено било.

Значи все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите. Ако една семка падне на пътя, ще израсте ли? Няма да израсте. Друг е въпросът, ако някой я вземе и я посади в градината си. Семка, посадена на пътя, никога не израства. Следователно, всяко желание, което не може да се реализира, е посято на пътя. Щом е така, защо не си признаете истината? Ако не можете да реализирате мисълта си, и тя е посята на пътя. Ако правите 99 безрезултатни опита, трябва ли да разоравате пътя?

Тук, на Рила, ще изучавате закона за смяна на енергиите. Той гласи: След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено. Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни. Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна и във всички живи същества. Тази част на Земята, която се

огрява от Слънцето, е топла; която не се огрява, е студена. От това зависи да бъдат и телата топли и студени. От студа материята се сгъстява, сцеплението между частиците се увеличава, а енергията се намалява. Когато материята се разредява, сцеплението се намалява, а енергията се увеличава, казваме, че тялото е нагорещено. Може ли при сгъстяване на материята да очакваш разширяване на тялото? Не може. Следователно, при сгъстяване на материята резултатите са едни, при разредяване – други. Това са два противоположни процеса, еднакво важни и необходими.

Казвам, че силната любов произвежда силна омраза. В случая омразата е временен, частичен процес. Човек мрази някого, защото той му е причинил известно страдание. И обратно, той обича даден човек, защото му е причинил радост. Питам: Когато човек страда или се радва, става ли по-добър? Когато страда, човек не става нито по-добър, нито по-лош. И като се радва, пак е същият закон. Важно е, като страда, да престане да страда. И като се радва, да престане да се радва. Ще кажете, че тази мисъл е трудна за разбиране. Трябва да ви оставя сами да мислите върху нея, но ще ви помогна малко. Искам да кажа, че и страданието, и радостта са временни процеси. От гледището на Божествения свят те са залъгалки. Например искате да назначите някого владика. Събират се хората от неговата енория, отиват в дома му и го канят да заеме поста си. Обаче виждат, че той си играе с дървени кончета, като малките момченца. Какво очаквате от този човек? Може ли той да стане владика? Докато се забавлява с кончета, нищо не може да се очаква от него. Какво ще кажете за момата, която се цанила за слугиня в един богат дом, а още продължава да играе на кукли? Господарката ѝ я вика, иска от нея да свърши една работа, а тя шие рокլички на куклата си. Каква работя ще свърши тя? Господарката е недоволна от нея, не иска да ѝ плаща. Слугинята се оплаква от господарката си, че била жестока, не обичала да плаща. Коя от двете има повече право: господарката или слугинята?

Всички хора са дошли на земята да служат на Бога и да се учат. Въпреки това те си играят с кончета и кукли и ако господарят им ги бие, те викат, оплакват се, че са нещастни. Ще кажете, че и Христа биха. Да, биха Христа и Го разпнаха, защото си позволи да счупи куклите и кончетата на някои видни евреи. Те Го запитаха: „Как смееш да чупиш куклите и кончетата ни?“ Той им каза: „Вие сте дошли на земята да служите на Бога в Дух и истина, а не да си играете с кукли“. – „Как смееш да нарушаваш стария ред на живота ни? Как смееш да възставаш против Моисея? Кой те е пратил на земята? Не знаеш ли, че нашите кукли са свещени?“

Като ме слушат да говоря, някои казват: днес Учителят разви такава теория, че колкото свещени идеи имахме, всичките изчезнаха. Това са свещените теории на куклите. Ако Учителят ви може да разруши една Божествена идея, сама по себе си тя не е Божествена. През колкото по-големи изпитания минава една Божествена идея, толкова повече тя расте и се укрепва. Божественото никога не умира. Мислиш ли, че ако напишат името ти на една църковна камбана, това ще ти помогне да свършиш училището с успех? Ред години камбаната ще бие, богомолците ще се молят, но нито биенето на камбаната, нито

молитвите на богомолците ще ти помогнат. Камбаната ще си бие „дин-дан“, добрите хора ще се молят, но ти няма да придобиеш знание. Те могат да ти дадат хляб, да не гладуваш, но ще останеш невежа. Името ти не трябва да бъде написано на камбана и от добрите хора не очаквай да се молят за тебе, но сам учи. Добрият човек се моли първо за себе си. Работливият работи пак за себе си. Не мисли, че като работи, тебе има предвид. Всеки човек работи за себе си. Ще бъде смешно да дойдеш при мене и да ми кажеш: „Учителю, ти знаеш законите, виждаш надалеч. Кажи ми, като съм написал името си на камбаната, след колко години ще стана учен?“ Аз мога да видя само едно: колко прашинки се движат и падат при биенето на камбаната. Мога да изчисля точно техния брой. Нищо друго не мога да видя. Ако някой се опита да ти каже колко знание ще придобиеш при удряне на камбаната, той не говори истината.

Питаш: „Какво да правя, за да стана учен?“ Ела при мене, аз ще ти отговоря на въпроса. Изваждам един лист и написвам чисто, отчетливо буквата „А“. Изговарям буквата, написвам я няколко пъти. След това ти я произнасяш и написваш. Като видя, че си я научил добре, пращам те вкъщи да се упражниш още малко и на другия ден да дойдеш пак да продължим уроците. Баща ти те пита: „Какво учи днес?“ – „Учителят ме запозна с буквата „А“.“ – „Чудно нещо, какъв е този нов учител, да те занимава с елементарни работи?“ Ти продължаваш да учиш буквите, гласни и съгласни, докато един ден започнеш да ги съчетаваш в срички, сричките в думи, а думите – в изречения. Най-после съединяваш по няколко изречения заедно и образуваш цяло описание на нещо. Така ти се запознаваш с новата азбука и новата мисъл. Баща ти разбира, че учителят ти има знание, има и метод за предаване на своето знание. Божествените работи са създадени именно от новата азбука.

Да оставим настрана метода за предаване на новата азбука. Да отидем заедно в природата. Показвам ви едно малко камъче и обяснявам смисъла, скрит в него. Камъчето е буквата „А“. Какво означава буквата „А“? Че вниманието ви е трябва да бъде насочено към Бога, от него да се учите. Като научите буквата „А“, ще ви запозная с „Б“. Мъчно се изговаря този звук, той среща спънки, мъчнотии. За да се изговори, трябва да прибавите някоя гласна. Значи звукът „Б“ показва мъчнотиите, спънките или препятствията, които човек среща на пътя си. За да ги преодолее, той трябва да се вдълбочи, т.е. да отправи погледа и вниманието си вътре в себе си.

Днес ви запознах с буквите „А“ и „Б“. Повече букви няма да ви открия. С останалите ще се занимавам в други лекции. Направете изчисление след колко беседи или лекции ще ви открия всичките букви. – След 16 беседи. Ако ви пита някой какво ви говори Учителят днес, кажете: „Запозна ни с две букви „А“ и „Б“, или „Б“ и „А“. Буквата „Б“ означава известна мъчнотия. – Как ще я разрешим? Първо ще поставите „А“ пред „Б“, ще образувате сричката „АБ“. Като видите, че не можете да я разрешите, ще смените местата на буквите и ще образувате „БА“, т.е. след мъчнотията ще отправите вниманието си към Бога. Това значи „БА“. Така именно ще разрешите мъчнотията си правилно.

Следователно, като се натъкнете на някаква мъчнотия, от какъвто характер и да е, кажете „БА“ и започнете да мислите. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Това значи да се отвори пътят ви. За да разрешиш мъчнотията си, ти трябва да се свържеш с Бога. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Не може. Разрешаването на мъчнотията е чистене. Ще изчистиш пътя си към Бога, т.е. ще премахнеш греховете си от своя път. Ако пътят на човека не е чист, Божията мисъл не се предава правилно. Чрез мъчнотиите се пречиства нервната система. Когато всеки нерв се пречисти, тогава човек приема правилно Божествената светлина и мисъл. – Защо идат страданията? – За да премахнат нечистотиите от човешкия ум. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите как от главата на страдащия излизат особен род вълни, които миришат неприятно. Те са резултат обаче на човек, който има низши страдания. Не говоря за висшите, морални страдания, при които човек излъчва нещо приятно от себе си. Някои хора постят с цел да се пречистят. В този случай те миришат неприятно. От стомаха им се отделя лоша миризма. Значи, човек ще пости, докато престане да мирише лошо.

И тъй, докато е жив, човек трябва да се чисти. Ще изчистиш първо устата и стомаха си, отдето иде миризмата. Същевременно ще развиваш обонянието си, сам да разбереш, доколко си се изчистил. Ако дъхът ти мирише, а ти говориш на хората за Бога, мислиш ли, че ще те слушат? Щом си отвориш устата, те ще избягат, да бъдат далеч от тебе. Ще се молите, ще работите върху себе си, да се пречистите. Каквато и да е миризмата, тя може да се махне. Още в миналото дяволът е станал причина за тази миризма. Има случаи, когато децата не обичат майка си. – Защо? – Заради миризмата, която се отделя от нея. Човек трябва да се чисти. – Как? – Чрез пост. Ще пости, докато дъхът му се очисти. Ако пости и дъхът му продължава да мирише, това не е никакъв пост. Ще постиш не да отслабнеш, да станеш жълт като светия и да изчезнеш от земята, но да се пречистиш, да не мирише дъхът ти.

Като ви наблюдавам, забелязвам, че понякога погледът ви е възбуден, очите светнали. Това не е естествено състояние. Друг път очите ви са мътни, неясни, погледът изгаснал – имате някаква мъка, страдание или скръб. И това не е естествено състояние. Казвате: „Бог ни забрави“. – Бог забравя нечистотиите на човека, тях туря настрана, а като душа никога не го забравя. Има неща, които никога не нося в своя ум. Цялата Вселена да ми дадат, всичкото богатство на света да ми обещават, аз няма да допусна в ума си мисъл, противна на Божественото в себе си. Същото е и за вас. Има неща, които трябва да знаем; има неща, които не е нужно да знаем. Това, което ви говорих досега, не беше нищо друго, освен чистене. Вие се измихте от известни нечистотии. Мийте се, но всякога сами, без теляк.

Ще ви дам следното правило: отсега нататък не позволявайте теляк да ви мие. – Буквално ли се разбира това? И буквално, и преносно. Всеки ще се мие сам, без теляк. Даже ако е възможно, не ходете на баня. Лятно време топлете вода на слънцето и се измивайте със слънчева вода. При това всеки да се мие отделно, не с други. Ще кажете, че Учителят ни забранява да ходим на баня. – Не, аз не ви забранявам, но ви съветвам всеки да се мие

вкъщи. Не търсете лесния път. Да оставиш теляк да те търка, това са буквите „БА“. Сам да се миеш, това е „АБ“. Второ правило. Като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна, правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте малко и вие да видите упражнението, което правя. Като бързате, вие приличате на онези ученици, които едва чакат да изтрият написаното на черната дъска. Учителят знае кое да изтрие и кое да остане. Той сам ще изтрие написаното на дъската. Дръжте тези правила за себе си. Като ги приложите и видите резултат, тогава може да ги предадете на другите. Обикновено ученикът прави това, което му се забранява, а си забранява това, което му е позволено.

Следната година, на същия ден, 13 юли, пак ще дойдем тук и всеки за себе си ще провери какъв резултат има от спазване на правилата. Те са дадени само за една година, защото нищо не е постоянно в живота. Ще бъдете особено внимателни да спазвате първото правило. На баня няма да ходите, ще се миете вкъщи. Ще правите най-много по две–три бани в седмица. Частично можете да се миете всеки ден, а именно лицето, врата, ръцете и краката. Като се изпотявате, веднага ще се преоблечете. Никога не оставайте с потна риза на тялото си. Когато миете главата си, ще я миете със сапун само веднъж в месеца, и то само с хубав, чист сапун. Иначе може да миете често главата си, но без сапун, или само с вода, или с чиста хума. Ще опечете добре хумата, ще я залеете с малко оцет и ще я размиете с много вода. С тази каша ще намажеш няколко пъти главата си и след това ще я измиеш с чиста вода. Така косата става мека и запазва магнетизма си. Ще кажете, че косата не трябва да бъде мазна. Не, мазнината е нужна. Ако я измивате, тя става суха, електрична. Ако главата е добре измита, кожата ще диша добре, но ще се лишите от топлината и активността на мозъка. Знаете ли защо българинът не мисли много? Понеже носи калпак, главата му се поти много и заедно с потта излизат нечистотиите и мазнините. Мазнините имат отношение към магнетизма. С изгубване на магнетизма се намалява и мислителната способност на човека. Следователно не носете шапка, през която не става проветряване на главата. Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с топла вода, според температурата на тялото си. След това вчеши косата си с гребен. Ако правилото за миене на главата не ви се харесва, мийте главата си както знаете, по старите правила. Ако можете сами да си направите сапун, специално за косата, да бъде от най-хубаво масло, може по-често да си миете главата със сапун. Сегашните модерни сапуни не са чисти; те са направени от умрели животни. Хумата е за предпочитане пред сапуна. Не трябва да миете главата си нито с много гореща, нито със студена вода. Тя трябва да бъде толкова топла, че като турите в нея пръста си, да издържа. Сега аз не искам да спазвате нещата буквално, но да гледате на тях разумно. Дето е разумността, там е изключено всякакво раздвояване. Че си миеш главата често, това не е грях, но не е здравословно. Ако не знаете тези правила, оправдани сте, но като ги знаете и не ги спазвате, няма оправдание. Ще страдате, без да знаете причината за това. – „Как да махнем пърхута от косата?“ Като живеете редовно. Нередовният живот е причина за

пърхута. Кожата обеднява поради нередовния живот. Като живеете редовно, ще влезете в Царството Божие. Казано е: „Царството Божие се взима със сила“. Същевременно е казано: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, ум, душа и дух“. Що е духът? – Разумната сила в света. Значи ще влезеш в Царството Божие не с груба сила, но с разумното, възвишеното, Божественото, в което няма никакво противоречие. Който иска да влезе в Царството Божие, не трябва да има абсолютно никакво противоречие в себе си.

Помнете: Ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обеднея, и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате. Ще бъдете здрави и бодри. Като служа на Бога, аз искам тялото ми да бъде здраво, защото то принадлежи на Него. Моето тяло е клетка от великия космос и трябва да бъде здраво. Мнозина дохождат при мене и казват, че са служители на Бога, изпратени от Него. – Какво искате от мене? Да ни приемеш добре, да задоволиш нуждите ни.

Гледам, някой от тях носи полица да му я изплатя. Казвам: Добре, готов съм да направя всичко за Господа, но ще чакам известно време и аз да получа нареждане от Него – да зная как да те приема и какво да ти платя. Щом получа наставления отгоре, ще те приема с всичката любов и почитание. Той веднага кипва и започва да вика, да се сърди. Аз зная вече от кого е изпратен този човек. Той иде от свое име. Той е готов всеки момент да вади нож и да реже глави, както постъпва с кокошките. Изпратеният от Бога е готов да чака. Той ще влезе в стаята ми, ще чака или ще отиде в градината да се разходи. Аз имам работа. Ще свърша работата си и ще го приема да си поговорим. Така ще се разберем като разумни хора. Така постъпва разумният човек. С бързане работа не става. Новото учение изключва бързането.

Като говоря за Любовта, ще кажете, че не обичам всички еднакво. – Как познавате това? – „Вътрешно.“ Мислите ли, че Любовта на Бога към вълка и към овцата е еднаква? Ами към камъка и човека еднаква ли е? Под „еднаква Любов“ разбираме едно и също отношение към всички. Прави ли сте в разсъжденията си? Не сте прави. Ето, взимам чук и отчупвам няколко парченца от един голям камък. Турям парченцата в джоба си за спомен. Камъкът се радва, че съм го уважил, че го обичам. Ако със същия чук ударя ръката на човека, той ще се радва ли? Ще бъде ли доволен от моята любов? Значи отношението към камъка е едно, а към човека – друго. Дървото и растението поливаш, разкопаваш, а човека не можеш да поливаш по същия начин. На човека купуваш дрехи и обувки, а на вола даваш ечемик да се нахрани. Ако и на него дадеш дрехи и обувки, той ще те погледне и ще си обърне главата настрана. Той няма нужда от тези неща. Значи към камъка ще се отнасяш по един начин, към растенията – по друг начин, към животните – по трети начин, а към хората – по съвършено различен начин.

Ще ви кажа една велика истина: Бог обича всички души. – Как? По начин, който отговаря на всяка душа. Към всяка душа Бог проявява Любовта си по специален начин.

Следователно Любовта на Бог към едного не отговаря на Любовта Му към другиго. Ако мислите, че Любовта на Бога към едного е по-голяма, а към другиго – по-малка, вие се лъжете. Какво ще каже растението, ако пред него сложите една печена кокошка? То ще си мълчи, няма да разбере какво правите. – „Ама аз му давам кокошката с голяма любов." Възможно е, но то не разбира тази любов. Вие сте сбъркали, мястото на вашата любов не е там. Така са постъпвали идолопоклонниците. Какви ли глупости не са правели хората при изявяване на разбиранията си за живота. Ето защо вземете кокошката и я занесете там, дето ще преценят вашата любов. Още във времето на Христа дойде майката на Заведеевите синове да иска единият син да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. И до днес хората се борят кой да седне отдясно и кой – отляво. Нека всеки сам избере от коя страна да седи. Добре е да става смяна на местата. Ако днес си отдясно на своя приятел, утре седни отляво. – Ами ако двама приятели се борят за една и съща страна? Тогава нека единият отиде при своя приятел в понеделник, а другият – във вторник. Така всеки ще си избере която страна иска. Колкото и да обичаш приятеля си, не можеш едновременно да седиш от двете му страни – ще се местиш ту от едната, ту от другата му страна. Това е неправилно и се отразява неприятно и за двамата.

В заключение на горното казвам: съществува закон за смяна на енергията. На този закон се подчинява и Слънцето. Знаете ли през колко среди и пречупвания е минала слънчевата енергия, докато дойде до Земята? Благодарение на това хората се нагодили към слънчевата енергия и правилно я използват. И Любовта като сила излиза от своя първоизточник и минава през различни среди, докато се хармонизира с всички същества. Който може да я използва правилно, той се свързва с Бога. За да се ползваш правилно от Любовта, застани на мястото, определено за тебе от природата и чакай. Всеки сам ще намери мястото си. Не заемете ли мястото си, Любовта ще мине и замине, без да я възприемете. – „Как ще позная кое е моето място?" – Като застанеш на своето място, ти ще почувстваш, че си примирен с целия свят. Готов си да простиш на всички. Казваш: „Простих на своите длъжници, но виждам, че не заслужават". Кажеш ли така, ти си променил мястото си. Всяка дисхармония в тебе показва, че не си на мястото си. Щом се хармонизираш, ти отново заемаш мястото си, свързваш се с Бога и се радваш на живота. Това е диагноза. Защо е така, не питайте. Понеже светът още не е организиран, вие постоянно ще се местите, докато станете господари на себе си.

Днес философи, учени, писатели пишат за мястото на човека в природата. Всеки го разглежда по своему. Това е въпрос, който и досега не е разрешен. Всеки индивид има определено място. Шом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества без изключение. Следователно стой на своето място. Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастието на едного, там е нещастието на другиго. Такъв е животът. Дадено ти е място, пази го!

Сега ще ви дам една важна формула. Кажете: „Господи, желая с всичкото си сърце, с

всичкия си ум, с всичката си душа и сила да изпълня твоята блага воля, без никакво изключение“. Ще си служиш с тази формула всеки момент: като си буден и като спиш; като ядеш и като работиш. Щом изговориш тази формула, ти си вече на своето място. Ако я забравиш, ти отиваш на чуждо място. Тази формула е за всекиго от вас.

Правилата, които ви дадох днес, както и формулата, ще задържите в себе си, докато Любовта се прояви във вас. Под „мълчание“ разбирам вътрешно говорене. Нека външните хора видят, че във вас се внася нещо ново. Обходата, отношенията ви към тях стават по-добри. Нека всеки види благородството, деликатността на вашия характер. Щом имате резултат, тогава можете да говорите на хората всичко, каквото съм ви казал.

Вижте облаците на небето. – Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се съберат на едно място, те образуват голям облак, който закрива слънцето. Така и вашите малки погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която закрива Божественото. Ето защо, като направите една малка погрешка, обърнете се към Божественото в себе си, то да я изправи. Кажи си: „Господи, сгреших. Сам не мога да изправя грешката си; научи ме как да постъпя“. Щом се помолиш искрено, Божественото ще дойде да ти помогне. Като ви гледам как седите, намирам, че позата ви не е правилна. Много естествено, Любовта не е дошла още във вас. Тя се изразява в правилни форми и положения. Не можеш да имаш цигулка, докато вътрешно не си я пожелал. Не можеш да намериш Учителя си, докато вътрешно не си го потърсил. Когато Любовта дойде в света, тя ще създаде красиви, правилни форми, от които вие ще се учите. Значи Любовта ще се изучава по нейните форми, а не направо, както излиза от Бога. Това се отнася до Божията Любов, а не до човешката. Ние говорим за възвишената, чиста Божествена Любов. Тя се проявява само чрез чистите, красиви форми. Значи Любовта се изучава по вътрешен път, а не отвън. Четеш една книга, но знанието не е в книгата. Ти мислиш, но мисълта не е в мозъка. Значи нещата трябва да се превърнат, за да се възприемат правилно.

В тази беседа има общи и специални неща за всекиго от вас. Всеки ще си намери своето. Едни неща са положителни, други – отрицателни. Но и едните, и другите имат нещо хубаво в себе и си по форма, и по съдържание. Беседата е проста, но снемете черупките ѝ и ще откриете в нея това, което досега не сте виждали. Аз не смея да я разкрия, защото веднага ще се изпари и друг ще я вземе. Вие ще останете като пред празни ясли. Нека всеки сам да си препише беседата, да не чака наготово. Днес научихме две букви от новата азбука: „АБ“ и „БА“. Какво означав „АБ“? – Това значи да бръкнеш в коша и да извадиш един грозд. Какво значи „БА“? – То значи: Заповядай, изяж този грозд. Това са формули, които трябва да спазвате, иначе ще имате противоречия в живота си. Който дава, казва „БА“; който взима, казва „АБ“. Не мислете, че е безразлично дали давате или вземате. Когато даваш и взимаш навреме, то е благословение. Бог работи и в даването, и във вземането. Работи и с двете формули, т.е. с инициалите „АБ“ и „БА“. Ако имаш нужда от някого, ще кажеш „АБ“; ако той може да ти даде нещо, ще каже „БА“. Но ако не може да

ти даде, ще ти отговори „АБ“.

И тъй, изчистете сърцето си. – С какво? С вода – носител на Божествения живот. Нека тече Божественият живот във вас; той ще изчисти сърцата ви. Нека тече Божествената светлина във вас; тя ще изпълни умовете ви. Нека тече Божествената Любов във вас; тя ще изпълни душите ви. Нека тече Божествената Мъдрост във вас; тя ще укрепи духа ви. Нека тече повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина във вас. Нека тече повече живот, повече светлина, повече знание във вас. Великата, безпределна, тайна Любов на Бога се изявява по различни пътища в света. Като приемаш Божията Любов, тя се проявява по един начин. Като я предаваш, тя се проявява по друг начин; като изявяваш Божията Любов, ти виждаш пътищата, по които Бог работи; виждаш величието на Бога. Ходи по Божиите пътища, да видиш великата Божия добродетел, която носи всички блага.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на Мусала, 13 юли 1924 г.

* Новата азбука

Петимата братя (София, 1998)
18 беседи от 1 януари 1917 г. до 9 октомври 1938 г.

Начало: 10:00

1924_07_16 Разумният живот
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ

Размишление

Прочете се резюме върху темата „Кой е първият поет?“
Какво трябва да разбираме под думите разумен живот? Мислите ли, че онзи нагон, онази жажда и гладът, които имате, това са неща разумни? Гладът ви принуждава да работите, за да ядете. Жаждата ви принуждава да пиете. Мислите ли, че този акт в Природата е разумен? Под разумни неща ние разбираме хармонични неща. Разумните неща са достояние само на Любовта. Като изключите всичко друго, само в Любовта може да има разумен живот. Но вие ще напуснете вашите възгледи за Любовта, която проявявате, понеже вашата любов е любов на насилието. Това не е истинската Разумна любов. Следователно вие сте учили само тази любов и затова в живота ви няма никаква хармония. Сегашният ви живот не е разумен живот.
Добрият човек може да сгреши, и лошият човек може да прави добро. Питам ви: защо добрият човек греши и защо лошият човек прави добро? Можете ли да ми отговорите? Аз ще ви отговоря и ще ви кажа кои са причините за това. Представете си един слуга, който се е научил в живота си само да изважда с една кофа нечистотиите и да ги изхвърля навън. Но представете си, че той един ден намери една кофа с чиста вода и вземе, та я изхвърли. Питам: виновен ли е той, че изхвърля чистата вода? Ние го уловим и го нагълчаваме. Представете си сега друг един слуга, който се е научил в живота си само да внася с кофата чиста вода, и един ден намери една кофа с нечиста вода и я внася между кофите с чиста вода. Туй често се случва и във вашия живот. Вие намерите една кофа с нечиста вода и я турите между вашите добродетели, но понеже нямате обоняние, вие не можете да я забележите. Тъй щото в туй отношение добрият човек е направил едно престъпление, като е внесъл кофата с нечистата вода между чистата, а тя трябваше да върви по обратен път, назад. Лошият човек пък, който е изхвърлил чистата вода навън, и той е направил едно зло. Кое зло е по-голямо? Злото, което е направено с изхвърлянето на чистата вода, или злото, което е направено с внасянето на кофата с нечистата вода? Следователно това е резултат на един навик. Когато ние извършваме нещо в Природата, а ние извършваме често в нея известни длъжности, в нас остава само навикът и ние го носим, без да различаваме съдържанието, което се помества в него в дадения случай. Например вие имате жажда, глад, но не сте си обяснили защо съществуват тия неща в света. Това е един дълбок философски въпрос, върху който трябва дълго време да мислите. Аз няма да ви отговарям на този въпрос, понеже всяко знание, което се дава лесно на учениците, те не го оценяват. Щом ви дам една кесия със злато, вие я вземате и я носите надясно, наляво, навсякъде я разнасяте, но щом ви накарам да работите на лозето и така да припечелите нещо, това, спечеленото нещо, вие го цените вече. Тъй че знание, което се придобива с усилено мислене, е по-ценно, отколкото знание, което се лесно

добива. Не мислете, че отношенията между символите и подобията са произволни. Не, има закони, по които тези символи може да се нареждат. Някои мислят, че лесно се нареждат те.
Сега ще ви запитам как ще определите разликата между физическия и духовния живот? Какъв символ ще дадете за тях? По какво се отличава физическият живот? – Че не е устойчив. По какво се отличава духовният? – Че е устойчив. Защо именно физическият живот е неустойчив, а духовният е устойчив? Аз зная: вие ще кажете това-онова, ще направите цяла каша. Аз ще ви дам един символ от вашия живот. Ще направя един паралел: физическият живот прилича на две запалени главни. Като ги туриш една до друга, те се поощряват, дават светлина и хората се топлят, но от постоянното горене те се смаляват, смаляват и нищо не остава от тях. Ние им се радваме, но те оставят само пепел. Духовният живот представлява две плодни семенца, посети на едно място. Те растат, растат, увеличават се, докато най-после се развият в две големи дървета и дадат плод. Значи физическият живот дава само топлина – ти можеш да се стоплиш на него; но храна не дава – гладен можеш да умреш. В Духовния живот този плод едновременно ще създаде и топлина, и храна. Следователно в духовните процеси има разширение, а във физическите процеси има смаляване. Във физическите процеси топлината е отвън, а в духовните процеси топлината е отвътре, храната – отвън. Значи и от думите, които употребяваш, някои са на физическото поле, други – на духовното. Тия неща, които са на физическото поле, те се поощряват: горят и изгарят, но нищо не остава от тях. Така и някои хора говорят за Любовта, но това са две запалени главни. Те говорят за някаква си обич, говорят за някакви си идеи, но след две-три години всичко това изгаря, нищо не остава от него. Всичко това изчезва, обръща се на газове. В Духовния живот нещата са като плодните семенца, т. е. Божествените думи са като семенца, които растат и се разрастват. Те са Божествените дървета, посети вътре в нас. Те са именно благото ни за в бъдеще.
Та всеки един от вас трябва да се стреми животът му да прилича на едно семе, което расте, а не да бъде една запалена главня – това е жалко състояние. Това, което ви говоря сега, не се отнася към вашия живот, но то е една мярка, с която да познаете къде падат вашите мисли в даден случай. Имате две мисли или идеи, или две чувства – вие не можете да определите към коя категория спадат: към физическия или към Духовния свят. Ако образуват топлина и се смаляват, те са от физическия свят. Ако започнат от малки семенца, растат и дават плодове, те са от Духовния свят. Следователно и едните, и другите идеи трябва да ги използвате. Главните на вашите огнища също трябва да използвате, но казвам, че те са само за някои души. На тях не можете да разчитате. Те са само за зимно време – за лятно време те не са потребни.
Сега, в Разумния живот се изисква непрекъсната връзка с Бога. Ще ви обясня какво означава думата Бог, а не само да произнасяте това име. В еврейския език под думата Бог се разбира Първият принцип, който твори, който е във връзка с всички онези сили, с онези условия, от които произтича Животът. Първата буква се пише по следния начин: א .
Онзи, който произнася думата Бог, трябва да бъде много разумен и внимателен, трябва да знае, че всички активни сили са много опасни и трябва да ги изучава. Там се изисква една Абсолютна чистота и един възвишен морал, а не като обикновения. Онзи, който влезе без

морал, ще стане на пепел. Онзи, който произнася това име току-тъй и влезе нечист, на пепел става. Влезте в една електрическа инсталация и бутнете тези силни волтове – веднага целият ви живот ще изчезне. Внимание трябва, изолиране трябва, а Чистотата – това е качество само на Разумния живот. Тя представлява една дреха, една броня, която пази от всички опасности, от всички сили в Разумния живот. Някои казват: „Защо ти трябва чистота?“ – Вие влизате в един свят, дето не царува Божествената Любов, а царува грехът, царуват всички отрицателни сили и отрови, които постоянно тровят хората. Някой път дойде някоя лоша мисъл – тя е дошла някъде отвън. В еврейската дума Бог вторият принцип е мек – той е принципът на Любовта, ל . Той е принципът, който съгражда, който носи Живота в себе си, който съхранява нещата. Без този принцип светът би се превърнал в едно вечно мъчение. Този принцип, който ние наричаме проявление на Бога, на Любовта, превръща всичко на Добро в света.
Следователно, когато произнасяме името на Бога, предстои ни да се занимаваме с три вида сили: едни, които творят; други, които съграждат; и трети вид сили, които държат всички сили в равновесие. Когато действат две сили, те всякога имат един общ резултат – или добър, или лош. Следователно, ако резултатът е лош, ние знаем, че първият принцип е взел надмощие. Ако резултатът е добър, знаем, че вторият принцип е взел надмощие. От резултата съдим за принципа. Това са все разумни сили. Не мислете, че ние трябва да ги подчиним. Не, трябва само да спазим законите. Когато отивате при един свят Дух, вие няма да се приближавате тъй, направо, но във вас ще се яви един трепет. Той ще ви съблече, вие ще изгубите всичкото си величие на Земята и ще се намерите в положението на едно малко детенце. Всяка ваша философия ще изчезне и вие ще чувствате, че сте нищожество. Че сте философ, че сте завършили някакъв университет, че майка ви, баща ви са от такова високо произхождение – всичко туй ще изчезне, ще ви остане само това, че сте нищо, че сте един малък лъч, излязъл от Бога, и че не сте изпълнили още вашата задача. Някой казва: „Аз съм човек.“ Човек ли си? Че ти досега мислил ли си правилно? Колко пъти досега си се спирал в пътя си? Значи ако сме пратени да мислим – това е една велика задача. Тогава задайте си въпроса всички вие: мислили ли сте досега? Не, вие сте мислили за много работи, но за Бога мислите само кога? – Когато ви турят на менгемето на страданията. По всяко друго време, щом нямате страдания, Господ Го няма в мисълта ви. Защо Го няма? Защото ядете и пиете туй, което Той ви е дал, а като осиромашеете, като няма накъде, тогава си спомняте за Него, тогава Го търсите, понеже Той дава. Разумен син е онзи, който увеличава талантите, които Баща му е дал.
Сега всички вие трябва да прегледате живота си, да видите, като сте излезли преди толкова хиляди години от Бога, какво сте припечелили, и да го увеличите. Няма по-хубаво нещо от това! Най-важното нещо, което иде в сегашната епоха, е да се свържем с Бога и да имаме постоянно Неговото присъствие, тъй както Слънцето, като изгрява, изпраща своите лъчи. Има някои цветя, камъчета, които не виждат слънчевите лъчи. Има души, които виждат Бога, има души, които не Го виждат. В последните има една мъка. Най-хубавото състояние е виждането на тия слънчеви лъчи. В тях ще видим Бога. Тия лъчи произвеждат в нас Разумността. Само тогава ние почваме да мислим.
Сега, според съвременната математика, в колко посоки може да се движи една точка в

даден момент? Не я вземайте като едно цяло. Тя може да се движи в една посока. Значи тя ще образува правата линия. И тъй, колко граници има правата линия ? – Две граници.
A _________________ B
Значи правата линия AB има две граници. Когато линията се движи, колко граници има? – Четири граници. Точката може ли сама по себе си да се движи? – Не може. В света всичко се движи едновременно. Няма отделна част, която да се движи сама по себе си. Например моята ръка може да мърда, но то е по причина на това, че аз се движа. Когато цялото престане да се движи и да мисли, и всяка отделна част престава да се движи и да мисли. Следователно, когато една точка се движи, това показва, че цялото се движи, цялото действа.
Някой може да каже, че една точка или едно тяло се движи в пространството. Не, движението на всяка точка в пространството представлява движението на цялото в себе си. Следователно, ако известна мисъл се явява във вас, в дадения случай тази мисъл е свързана с ред други мисли и по тази точка от линията AB вие трябва да намерите връзката с всички тия мисли и желания. Например вие замисляте да направите някому едно Добро. Казвате: „Да занеса някому един чувал брашно." Но отлагате да сторите това Добро. Туй, което вие намисляте да направите, друг ще го почувства, а трети го извършва. Кой е направил Доброто? – Този, който го извършва. Той казва: „Аз не само че помислих това нещо, не само че го почувствах, но го извърших." Значи едни от хората в дадения случай са тия, които замислят Доброто, но не го вършат. Вторите са от тия, които чувстват Доброто, но не го вършат, а третите са от тия, които вършат Доброто, понеже занасят чувала. Тогава имаме един закон: казваме, че Божиите пътища са неузнаваеми, а човешките пътища са узнаваеми. Защо човешките пътища са узнаваеми, а Божиите са неузнаваеми? Човешките пътища са узнаваеми, понеже те са във времето и пространството. Човек най-напред ще си направи един план и след години ще го реализира. Ние можем да намерим този план и ще знаем какво мисли да върши този човек. Божиите пътища са извън времето и пространството. Бог каже нещо и го направи, затуй Божиите пътища са неузнаваеми. Ние не знаем какво може да направи Бог в следващия момент. Той казва и прави, Той действа извън нашето съзнание. Затуй, като дойдем до Бога, няма да се стараем да узнаваме Неговите пътища, но ще се стараем да проучваме туй, което Той прави, да Му подражаваме, да бъдем като Него и каквото кажем, да го направим. Кажеш нещо – направи го! Тия разсъждения за някои от вас са малко трудни, понеже вие сте дошли, облечени в материя, имате такива-онакива отношения и мислите някой път, че не можете да извършите Волята Божия. Волята Божия не седи във великите работи, тя седи в микроскопическите добрини в света. Доброто може да го вършат и най-малките същества. Няма същество в света, което да не може да върши Добро. Когато говорим за Доброто, то е най-лесно за вършене. Най-лесният път е да се върши Добро. Някой мисли, че е мъчно да се прави Добро. Мъчно е, ако аз искам да вдигна един чувал от 100 килограма наведнъж, но ако го разделя на сто равни части и всеки ден, между другата си работа, вземам по една от тия части и я пренасям, това не е мъчно.
Сега някои седят, седят, искат да покажат изведнъж колко са добри, и затуй в тях се

заражда желание да направят един манастир или една църква, или пък да дадат няколко милиона лева – изведнъж да блеснат. Е, отде ще вземат тези милиони? – „Ама ще ги спечеля." С работа колко може да спечели човек? Виж, с кражба може и пет, и десет милиона лева да спечелиш. След като одереш стотина хиляди кожи на воловете и продадеш всяка кожа по сто лева, това прави десет милиона лева. Да, но сто хиляди животни трябваше да работят, да пожертват своите кожи заради тебе. Това не е Добрина. Великото за в бъдеще ще седи в малките работи. Като срещнеш един човек, да му кажеш една Божествена дума, че да му държи топло на душата завинаги: където и да е той, като му кажеш една дума, в неговото сърце се образува една мекота, една готовност да направи Добро. Тази славна дума струва повече, отколкото да направиш един храм. Но тъй да я кажеш, че човекът да я запомни. После трябва да се научите да пращате на всеки човек по един мил поглед: не да мисли той какво ли искаш да му кажеш с този поглед, но погледът ви да е такъв, че никога да не се забравя. Когато някой човек се е отчаял, ти като го погледнеш, всяка уплаха, всяка безнадеждност ще изчезне и той ще каже: „Срещнах един човек в света, чрез когото Бог ми помогна." Срещнеш друг човек, който е намислил да върши някакво престъпление. Ти като го погледнеш с един мил поглед, той ще каже: „Благодаря на този човек, че ме спаси." Ами защо имате очи? Вашите очи трябва да бъдат такива, че чрез тях да се проявява Божията Любов. Който ви погледне, да знае, че Бог поглежда чрез тях. Този поглед да внесе Любов, вяра, едно дълбоко чувство в човека, че той да каже: „Срещнах един човек и никога няма да забравя неговия поглед." Какво по-хубаво, по-красиво от това? Колко хора може да срещнете с такъв поглед? Казано е в песента: „Мили поглед на очите – туй език е на душите. Сладка дума на устата – туй език е на сърцата."
Ами ушите за какво са? Трябва да имаш толкова тънък слух, че да можеш да чуваш не само на разстояние един километър, но като насочиш ухото си, да можеш да чуваш на 100, на 200 километра пъшкането на някоя душа, която се мъчи, и да ¢ помогнеш. Това наричам аз развит слух на Мъдростта. Не трябва само да се афектираме. Разумният живот изключва всякаква афектация. Добрият човек не казва: „Хайде, елате да помогнем." Той е силен сам да помага. Той ще направи Доброто и никой няма да го знае. Това е толкова малко за него. Добрият човек има на разположение всички Божествени сили, изисква се само да развърти този Божествен ключ и всичко става. Той няма да каже: „Елате тук да помагате. Къщата се запали, елате да гасим."
Ще ви задам друг въпрос: защо са създадени ръцете, защо са създадени краката. Как бихте отговорили? Краката са създадени, за да ходи човек в добрия път – да ходи в Доброто. Ръцете са създадени за Правото – да помагате. Следователно, като си вдигнеш ръката, да знаеш, че твоята ръка е създадена за Правото. Като погледнеш краката си, да знаеш, че те трябва да вършат Добро. А ти, като погледнеш краката си, казваш: „Чакай да видя – хубави ли са те, бели ли са, ще ги хареса ли някой?" Аз като правя Добро, като вляза в някоя бедна колиба при някой нещастен човек, всеки ще хареса краката ми. Те са крака на Доброто, които вършат Волята Божия. Кой няма да хареса една ръка, която е готова да работи, да принася благото за другите? Кой няма да обича тази ръка? Всеки ще я хареса, всеки ще я целува? Някой те бие, но тази ръка дойде да те спасява и те спаси. Няма ли да

я обичаш? – Ще я обичаш. Следователно нашите ръце трябва да бъдат израз на Божествената Правда. Като помисля за ръцете си, трябва да кажа: те трябва да бъдат израз на великата Божия Правда. Като погледна краката си, да кажа: краката ми трябва да ходят във великата Божия Добродетел. Всеки ден, като ги поглеждам, това трябва да си спомням. Ако постъпвате така, знаете ли какъв преврат може да стане с вас? – Нямаше да имате тия замислени, потъмнели, с хлътнали очи лица, нямаше да сте обезнадеждени. Ще си кажете: „Чрез моите ръце ще работи Божията Правда. Чрез моите крака ще работи Духът Божи, Божията Добродетел." А ние напущаме реалното и търсим вънка някъде Божията Правда и Божията Добродетел. Божията Добродетел не може да се прояви извън нашите крака. Божията Правда не може да се прояви извън нашите ръце. Кажете ми сега: тъй, както сме организирани, може ли да се проявят Божията Правда и Добродетел вън от нашия организъм? Ако светлината се движи по права линия и не срещне никакво съпротивление, за да се пречупи и да образува ъгъл, тя не може да се види. Само когато стане едно пречупване на слънчевите лъчи, само тогава те са видими. Следователно Божията Правда и Божията Добродетел са видими само тогава, когато срещнат едно малко съпротивление. И за Доброто се изисква едно малко съпротивление. Това съпротивление е злото. Затуй иде злото в света. Злото е едно малко препятствие, за да отклони лъча на Божията Добродетел. И неправдата също е едно малко препятствие, за да се яви Божията Правда. Тъй щото ще видите, че всички неща, които считате днес за нещастия, са били среди, през които Божественото се пречупва и проявява. Един ден, когато научим тази по-висока философия на живота, ще можем да излезем от тия среди. Например било е време, когато рибата е живяла извън водата. Тогава тя е станала птица. Тя се е учела на закона на хвърченето. Млекопитаещите, след като са научили законите на растителния живот, са се превърнали в хора, почнали са да мислят и да ходят изправени. Следователно така и ние един ден ще излезем от сегашния живот и ще влезем в закона на ангелите. Тогава тези ограничени условия постепенно ще се премахнат. Това няма да стане изведнъж. Ще се минат може би повече от милиони години, докато станем ангели, но ще влезем в света на ангелите, дето животът ни постепенно ще се подобрява. И като дойдем до фазата на онази абсолютна интелигентност, ние ще знаем как да превръщаме формата си. Това обаче е въпрос на далечното бъдеще. Най-важното е можете ли вие да бъдете справедливи, добри в сегашния момент? Не че не сте добри, не че не сте справедливи, но аз забелязвам, че в учениците на Окултната школа има едно индивидуализиране. По някой път вие сте разпръснати, разсеяни в съзнанието си и трябва да дойде отвън някоя голяма беда, за да ви сплоти: тогава вие се нахвърляте, започвате да се браните, но неразумно. Вие още не мислите как преживяват другите, за да им помогнете, а всеки мисли за себе си. Това е слабата ви страна. Вие вървите по един крив път. При сегашното ваше състояние, да кажем, че ви срещна: аз няма какво да очаквам от вас да ме обичате, нито вие да очаквате от мене аз да ви обичам. Аз само ще очаквам момента да проявя онази Божествена Любов към вас и вие да я проявите към мене. Божественото в мен и Божественото във вас трябва да се прояви. В моето съзнание и във вашето съзнание трябва да се проявят тези два момента и да си кажем: „От сега нататък ще оставим Божественото да се проявява." Ние няма да запушим този Божествен

тласък, този импулс, и ще изпълним Волята Божия. Подпушването на Божественото в нас ражда всички страдания. Страданията показват, че като дойде някоя Божествена мисъл в нас, ние реагираме срещу нея – тогава става подпушване в нас. Обаче трябва да знаем, че в Божественото няма обратни действия. Тази Божествена енергия ще си пробие път и ще пречупи не само нашата ограда, но и кюнците ни. Ние казваме тогава: „Пострадах много.“ Защо? Защото със сърцето, с ума си не си отговорил на този Божествен импулс. Когато човек дълго време реагира срещу някоя Божествена мисъл, Бог казва: „Вдигнете този човек от Земята! Доведете друг на негово място, чрез когото водата може да върви правилно.“ Ако оставите Бог да действа във вас, Той ще ви благослови. А сега всички болести, които идват у вас – коремоболие, ревматизъм, болки в гърба, това-онова – всичко туй е резултат на вашите грехове. И вие след всичко това търсите лекар, искате да ви правят инжекции. Аз ще ви кажа как трябва да се лекувате. Вие можете да се лекувате, като изправите вашите прегрешения. Направиш едно прегрешение – изправи го и ще ти мине коремът. Направиш друго прегрешение – изправи го и главоболието ти ще се махне. Вашите грехове са създали болестите ви и вие никога няма да се освободите от тях, докато не ги премахнете. Някой казва: „Много съм нервен.“ Знаете ли какво нещо е нервността? – Грехове са това. Кой не е нервен? Я вижте който и да е пияница – не е ли нервен? В пиянството има и блудство, и кражби, и убийства.

И сега някои току идват при мене и ме питат: „Какво трябва да правим?“ Решете да изправите коренно – не изведнъж, но съзнателно – всички ваши грехове, да премахнете всички причини за злото, и ще видите как всичко ще се поправи. Гърбът те боли нещо – виж каква грешка си направил още днес! Минаваш по улицата, Господ ти казва: „Кажи една блага дума на този човек!“ Ти минеш-заминеш, не се спираш, но като се върнеш у дома си, гърбът те боли. Защо? – Не си се спрял да кажеш една блага дума. На другия ден ти дойде една мисъл да отидеш при някоя бедна вдовица или при някое сираче, но ти се спираш, почешеш се по главата, казваш си: „Е, нека отиде друг някой брат, аз имам работа сега.“ Не се минава дълго време и главата те заболява. Защо? – Тази вдовица е влязла в главата ти. Ако ме слушате, няма да бъдете хилави. Аз гледам: в провинцията някой влязъл във ваната – разтриват го, мажат го с масло, лекуват го. Казвам: това не е правилният начин за лекуване. Не, ще решим основното: като станем сутрин, да се помолим Богу да ни покаже как да извършим Волята Му, защото при туй извършване на Волята Божия се образува нашето умствено, сърдечно и волево състояние. При изпълнението на Волята Божия ще се подобри даже и физическото ни състояние. А сега – натук-натам: уволнят те, страдаш. Защо? – „За идеите ми.“ – Не ви уволняват за идеите ви, а за погрешките ви.

И аз искам вече да видя: всички вие, които ме слушате, кой път ще изберете. Вие можете сами да оправите пътя си. Няма сила в света, която може да ни противодейства. Но кога ще стане това? Когато сме чисти, когато сме добри. Когато сме нечисти, всякога ще бягаме. Ще запомните тази философия! Казвате: „Ние знаем много.“ Ще престанете с това. Какво знаете? – Че линията имала две граници. Че правата линия, като се движи, образува плоскост и тогава има четири граници, а плоскостта, като се движи, образува куб и тогава има шест граници. Какво значи това? Всичко се движи в света. Не мислете, че

като се откажете да вършите Волята Божия, тъй ще мине това. Бог работи в света и тежко на оногова, който се отказва да върви с Бога. Вие сте една точка, една права линия, една плоскост и не можете да правите, каквото си искате. Ще направите туй, което Бог иска: ще го направите или разумно, или неразумно. Ако вършите разумно Волята Божия, ще мязате на една кофа, с която се носи чиста вода – и ако не се противите, ще я внесете в дома си. Ако вършите неразумно Волята Божия и се противите, ще мязате на една кофа, с която носят нечиста вода – и смъртта ще ви покоси. Следователно праведните хора са кофи, с които се носи чиста вода, а грешните хора са кофи, с които се носи нечиста вода. Ако има повече грешни хора в света, значи тия хора ядат и пият и ще трябват повече кофи за изнасяне на нечистотиите.
Та в дадения случай, при сегашните условия, вие ще вземете две позиции – няма друг избор: или пътя на Доброто, или пътя на злото. След като научите това, ще дойде или пътят на Любовта, или пътят на омразата; или пътят на Светлината, или пътят на тъмнината – друга алтернатива няма. Да не мислите, че има друга философия? Казвате: „Е, да са живи децата!“ Но слушайте! Децата ви ще бъдат живи и здрави, ако вършите Волята Божия. Мъжът ви ще бъде жив и здрав, ако вършите Волята Божия. Не вършите ли Волята Божия, нито децата ви, нито мъжът ви, нито жената ви ще бъдат живи и здрави. Туй ще го опитате навсякъде. Ще знаете, че като ученици трябва да имате един морал. Няма нищо скрито-покрито. Когато направите една погрешка, няма да се извинявате, но ще кажете: „Направих една погрешка, ще я поправя.“
Трябва да знаем кои неща са допустими в дадения случай и кои – не. При сегашните условия има известни блага, за които хората не са готови да ги използват. Ако вие нахраните едно малко дете с твърда храна, какво ще стане? – Смъртта ще дойде. Някой казва: „Аз искам да почувствам нещо силно, да имам силни преживявания.“ Знаете ли какво могат да ви причинят тия силни удоволствия, които искате? Тия силни сътресения, тия вълнения на душата могат да разтопят тялото ви. Не си играйте с големите преживявания! Играйте си с онези малки преживявания на Любовта. Туй, мекото, приятното преживяване – то е Божествено; а онези, големите преживявания – това са главни, които могат да предизвикат цял пожар. Някой казва: „Аз ще стана много голям, като планина – победил съм всичко.“ И наистина, гледам този човек – разширил се, разпрострял се из целия Космос. Не се минава и един час време, този, който се е разпрострял из целия Космос, който е ходил из целия свят, сега се е смалил, станал е много малък и казва: „Какво стана с мене?“ – Той не разбира Божия закон. Никъде не е ходил, но той е като някой пиян човек – мяза на онзи пияница, на когото, като се напил, майка му му казала: „Синко, ти с този ум няма да въртиш къща.“ Той легнал на земята и казал на майка си: „Мамо, ела да видиш как въртя къща!“ Като дойдат у нас тия чувства на пияницата, тогава и ние като него въртим къща. Ще се пазите от психологическото пиянство. Чувствата у вас трябва да бъдат постоянни. Като се каже думата любов, да се разбира Любов. Тази дума е свещена във всичките нейни прояви. Щом кажеш думата любов, трябва да бъдеш готов на всички жертви. Туй разбирам под Любов! А това, което вие наричате любов, то е любов от картошки. Ами че по какво се отличават хората на Новата култура от другите хора? За нас казват, че сме били много кротки. Да,

действително, много кротки сме, но не сме още такива. Аз казвам: тези хора на Новото още не са минали под този силен Божествен огън. Вие едва сте заченати и аз се опасявам да не би да ви пометнат. Някои от вас са заченати, но страх ме е да не дойде някой силен вятър да помете всички плодове от дървото. Там е всичката опасност: да не би човек да се пометне. Родим ли се веднъж – фактът е свършен. Няма да има сила в света, която да ни помръдне. Докато се родим, трябва да се държим за Бога.
Та от всинца ви се иска непреодолима вяра, без абсолютно никакво съмнение. Бог е започнал туй дело и Той ще го доизкара. Няма сила в света, която може да попречи на туй дело. То е свършен факт. Ако вярвате, фактът е свършен, ако не вярвате, не е свършен. За другите не е свършен, за вас е свършен. Тъй щото според нас в дадения случай Бог е, Който действа. Неговата воля е да бъдем любящи, мъдри и да сме носители на Божествената светлина. Като се върнете у дома си, няма да кажете: „Е, тъй се говори то!“ – Не, ще погледнеш ръцете си и ще кажеш: „Мога ли да върша Божията Правда? – Мога.“ Ще погледнеш краката си и ще кажеш: „Мога ли да бъда израз на Божията Добродетел? – Мога.“ Ще бъдеш смел и силен. Ще срещнеш мечката и ще я помилваш. Ще си кажеш: „Дали ще ме разбере?“ – Ще те разбере. –„Ами ако ме ухапе?“ – Няма да те ухапе. Щом си с Бога, тя ще коленичи и ще ти каже: „Аз те познавам.“ Няма същество, което да не се подчинява на Бога. Ако Бог е във вас, няма какво да се плашите. Ако Той е в мене и във вас, като се срещнем, и двамата ще се радваме. Бог е тази възвишена интелигентност, която води света. Няма да съдим никого, но ще знаем, че Бог, тази възвишена интелигентност, ще изправи всичко, ще превърне всичко за Добро. Каквито погрешки и да сме направили, Той ще уреди всичко. Този е Пътят, по който ние можем да победим. Аз искам всеки един от вас, като се върне сега у дома си, да се замисли и да каже: „Аз ще върша Волята Божия.“ Нека всеки се моли, щото Бог да преодолее всичко и да дойде Царството Му на Земята. Вие чакате да дойде Царството Божие от някъде другаде. Не, ще станете сутрин и ще кажете: „Аз желая да дойде Царството Божие на Земята и да бъда носител на Неговата Светлина.“ Ти го пожелай и То ще дойде. Господ работи в света. Като го пожелаем всинца, Господ ще извърши това. Значи ние всинца трябва да отворим сърцата си за Господа, а по някой път вие затваряте сърцето си за Него. Върнете се у дома си и казвате: „Аз бих вървял в това Братство, но има препятствия.“ Че в кое братство няма препятствия? В туй Братство няма никакви препятствия. Ти крака нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ – Ръце нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ – Очи нали имаш? – „Имам.“ – Здрави ли са? – „Здрави са.“ Значи ти не си куц, не си сакат, не си сляп, не си глух, нямаш никакви препятствия – човек на място си.
От тази вечер искам вече да бъдете други. Искам да бъдете малко по-сладки – с един градус повече, да сте по-разширени, по-добри и да желаете доброто един на друг. Казва Писанието: молете се един за друг, за да изпрати Бог своето благословение, та у всинца ви да се увеличи Доброто, Любовта, Светлината – но не привидно. В Божествения свят има един обратен закон: човек може да прояви Любовта, когато е в най-лошо положение, когато е в най-голямата сиромашия; а когато е най-богат, тогава има най-малко условия за това. Същият закон е и за Знанието: когато човек има най-много знания, той има най-малък шанс да прояви Светлината, а когато е най-голям невежа, има най-голям шанс да я

прояви. Тогава не че е невежа, но е като дете и в него има най-големи възможности. Щом е богат, щом има знания, той се орахатява и казва: „Аз съм богат, имам знания – нищо не ми трябва.“ Той няма стремеж. Тъй щото ние имаме много знания.
От тази вечер, от този Божествен час, започваме Божественото знание. Дойде при мене една ученичка и ми казва: „Учителю, аз искам да си отмъстя по правилата на Новото учение, според закона на Любовта. Постарому зная как да си отмъстя. Толкова време мислих какъв метод да намеря по Новото учение, та като си отмъстя някому, завинаги да ме помни.“ Сега и аз искам да си отмъщавате като тази ученичка, по новия метод, та да ви помнят. Казвам ¢: „Много хубаво, ще ти кажа.“
Сега аз ви пожелавам да си отмъщавате по новия начин, според законите на Новото учение, Учението на Любовта, та всички да ви помнят!
Тайна молитва

Мирът носи Божията радост.
Тридесет и пета лекция от Учителя

1924_07_20 Ще дойда след Тебе
неделна беседа

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

И пристъпи един книжник, та Му рече: "Учителю, ще дойда след Тебе, където идеш."*)

Съвременните хора обичат силни преживявания, т.е. никой не започва със своите слаби способности и сили. Всеки проявява силната страна на своето естество.

В цитирания стих един книжник иде при Христа и казва: „Учителю, ще дойда след тебе." –Защо ще отиде след Него ? – На този въпрос всеки човек трябва сам да си отговори ясно и категорично. Христос не му казва „да, или не", не му отговаря да дойде, или да не дойде след Него. Книжникът, като бил готов да напусне своите удобства, знания, удоволствия, почитта и уважението на хората, считал, че така ще повдигне името на Христа. Като разбирал това, Христос му отговорил: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма къде глава да подслони." Това значи: Ти ще дойдеш при мене, но аз нямам легла, нямам удобства, нямам книги за четене, нямам ядене и пиене. Как ще се примириш с това ? Какво е отговорил книжникът на тези думи, не е казано. След това един от учениците на Христа се обръща към Учителя с думите: „Учителю, позволи ми да отида и погреба баща си." Какво било скритото желание на ученика – да отиде и погребе баща си ? – Той искал да вземе наследство от него ? Защо му е наследство ? – Да се осигури, да има нещо зад гърба си, и тогава да следва Христа. И дъщерята, и синът са готови да погребат баща си, защото знаят, че ще вземат наследство от него. Готовността им, да го погребат, не е безкористна.

„Ще дойда след Тебе." Много хора са готови да отидат при Бога. Кога? – Когато работите им са объркани. Следователно, работите и на книжника били объркани, затова пожелал да тръгне след Христа. Той мислел, че по този начин ще оправи обърканите си работи. Христос му отговорил: „Лисиците имат легла, птиците небесни – гнезда, а Син Човечески няма къде глава да подслони." Сега ние оставяме външния живот настрана и се спираме върху вътрешния. Има хора, които не могат да направят разлика между материалния, духовния и Божествения живот. Ще ви обясня, какво представя материалният живот. Той е подобен на две главни, турени в огъня. Те се насърчават една от друга, а вие се греете на тях. Колкото повече ги духате, толкова по-лесно изгарят, намаляват се и се превръщат в пепел. Същото е и с материалния живот.

Съберат се мъж и жена и образуват семейство. Жената казва на мъжа си: Иди да купиш, каквото трябва за ядене. Мъжът казва: Ще отида, но ти ще сготвиш. Купуват, готвят, ядат, докато най-после всичко се свършва и превръща в пепел. След това казват: Такъв е животът. – Да, такъв е животът на главните. Щом ядете и пиете, щом събаряте и градите, това са главните. Който прави къщи и ги продава, това са пак главни, които се

подклаждат и изгарят. Днес направиш къща, утре я продадеш – това са главни. Образувате търговско предприятие, утре го разваляте, нищо не остане от него – това са пак главни. Днес се създава една държава, като римската, утре я няма, изчезва. И ние, като се съберем около главните, греем се и казваме: Колко е топличко! – Да, греем се, но храна няма. На огъня на главните човек гладен умира. Не е само да се стоплиш, но храна трябва.

Сега, да дойдем до духовния живот. Тук сравнението е друго. Той прилича на две хубави, ябълчни семки, които, посяти в земята, израстват, увеличават се и дават плод. На тези плодове и огън има, и храна има. Който яде от тях, едновременно и огънят, и храната им е вътре. Следователно, в духовния живот започваме от малкото и постепенно вървим към великото. Всеки човек трябва да знае, какъв е неговият живот, сам да си направи сравнение. Всеки момент енергиите могат да се сменят, затова човек трябва да бди над живота си. Умният човек -трябва да прави разлика между ценното и неценното, между умното и глупавото. Умният, като види една книга, познава, дали е ценна и, ако се окаже такава, взима я; ако не е ценна, оставя я настрана. Вещата жена, като види един плат, познава, дали е вълнен или памучен. Казват ми: Докажи ни, че има духовен живот. Аз мога моментално да ви докажа това, но няма защо да ви доказвам. Един човек отишъл при един философ и му казал: Докажи ми, че има вода в света, но искам аргументи за това. Философът взел една кофа чиста вода, изсипал я върху главата му и го окъпал добре. – Сега, какво ще кажеш ? Има ли вода ? – Има, разбира се. И на вас казвам: Като дойде някой при мене, с една кофа вода ще му докажа, че има вода. Какви други доказателства иска ? – Докажи ми сега, от какво е направена водата.–Водата не е направена от малки частици, както изглежда. Там всяка частичка има особено предназначение.

Сега да се върнем към книжника, който казал: „Ще дойда след Тебе." Има само един начин, по който ще намерите истината. Който иска да намери истината; който иска да расте и да възраства в Бога, в душата му трябва да царува безкористието. – Нали трябва да се живее в този свят? – Трябва да се живее, но да любите Бога. Ако Го любите, имате всичко на разположение – цялата земя е на ваше разположение. Вие сте осигурени, няма защо да се осигурявате. Трябва само да работите за Бога, и животът ви ще се осмисли. Друг е въпросът за онзи, който не люби Бога. Той трябва да се осигури най-малко в десет осигурителни дружества, да има най-малко десет къщи. Ако обичаш Бога, трябва ли да се осигуряваш? Всичко принадлежи на Бога и, ако Го обичате, всичко ще бъде на ваше разположение. Знаете ли, дали обичате Бога? По какво ще познаете, че Го обичате? Как се познава, че цветето расте? – То се увеличава по обем и тегло. Същото се отнася и до човека, който обича Бога. В мислите, чувствата и постъпките му има разширяване. Освен това, идеята му за Бога е ясна, определена.

Някои си представят Бога като въздух. Всъщност, най-реалното нещо в света е Бог. Това, което всякога причинява радост и веселие; това, което осмисля нещата във всяко отношение, е Бог. Например, четеш Евангелието, но не го разбираш. Обаче, един ден, когато Бог присъствува в душата ти, прочиташ една глава и казваш: Чудно нещо, толкова

пъти съм чел тази глава, но едва сега я разбрах! Защо е така ? – Защото, дето е Бог, там всякога има светлина. Четеш една философска или математическа книга, но главата ти не я проумява. Обаче, щом Бог присъствува в душата ти, всичко разбираш. Много пъти може да си гледал небето и нищо да не си виждал, но когато Бог присъствува в душата ти, пред тебе се разкриват чудни неща, като че ли цялото небе се разтваря. Това не си ти, но Бог присъствува в тебе. Когато Бог е в тебе, ти преживяваш особени моменти. Слушал съм светски хора да казват: На много места съм ял вкусни работи, но като тази баница, която ядох днес, никога не съм ял – през целия си живот няма да я забравя! – Защо? – В този дом е бил Господ. Всички места, дето е минал Господ, остават епохални в нашата душа. Това са красиви и възвишени моменти, които трябва да се повтарят много пъти. Много години минават, много въздишки се изтръгват от човека, но Господ Го няма.

Книжникът казва: „Учителю, ще дойда след Тебе. – Защо ще тръгне след Христа? – За да оправи работите си. Христос му отговаря: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Человечески няма място, де глава си да подслони." Какво искал да каже Христос с тези думи? – Че Божията Любов трябва да намери място в сърцата ни. Божията Любов не може да намери място в сърцата на съвременните хора. Вие всякога сте готови да продадете Божественото на безценица. Представи си, че имаш приятно Божествено разположение – Бог те е посетил. Дойде някой отвън и ти казва: Дядо ти умря, остави ти голямо наследство. Ела да го получиш. Ще кажеш ли, че това, което имаш в този момент, няма да го дадеш за никакво наследство ? – Не, ти веднага ще напуснеш доброто и възвишено разположение и ще тръгнеш да гониш наследството. Ще вземеш наследството, но ще се свържеш със своя дядо. Той ти оставя милиони наследство на земята, но също толкова дългове на небето. След това ще те хванат отгоре и ще те заставят да плащаш тези дългове. Щом вземеш наследството, дядо ти казва: Ти си служил досега на Бога, но ще послужиш и на мене. Ще се ожениш, ще имаш синове и дъщери – цанил те е твоят дядо, ще му служиш. Питам: Свободен ли си сега, като получи това голямо наследство? Ако волът има десет милиона лева в банката на негово име, но го впрягат всеки ден да оре на нивата, свободен ли е той ? Каква полза от десетте милиона ? Не е ли смешно неговото положение? Той оре на нивата, а някакви си десет милиона седят в банката на негово име. В това отношение, дяволът е богатият търговец: турил ви юлар, впрегнал ви на нивата и казва: Вие имате десет милиона лева в банката. Като се върнете вкъщи, казвате: Нещастен съм, тежко ми е на душата, това нямам, онова нямам. – Как да нямаш ? Десет милиона лева те чакат в банката. – Няма ли някакъв изход? – Има изход, по засега ти липсва нещо. – Какво ми липсва? – Божията Любов. – Не разбирам някои неща. – Не разбираш, защото Божественото не е в тебе. Щом си неразположен, Бог не е в тебе. Ти не признаваш истината. – Как да не я признавам? От десет години вярвам в Христа. – Не, ще признаеш, че извън времето и пространството си направил една микроскопическа погрешка, която трябва да изправиш. Нужен ти е един Божествен микроскоп, за да я видиш. Срещам духовни хора, но нещо неспокойни. – Защо? – Имат един малък грях, който само ангелът може да види. Обаче, ти се безпокоиш. Ще признаеш, че в дадения случай нещо ти липсва – ще признаеш грешката си. Да признаеш грешките си, това е благородство, Това

значи да се приближаваш към Бога. Да ги криеш. това значи да се отдалечаваш от Него.

„Ще дойда след Тебе." Христос отговори на книжника: „Който иска да ме последва, трябва да се отрече от себе си." – Какво значи да се отречеш от себе си? Жената казва: Трябва да се отрека от мъжа си. – Какво значи да се отречеш от мъжа си? – Това значи: ако мъжът ти е беден, да му оставиш всичкото си богатство, да му оставиш и децата си и, като ги осигуриш, да го питаш: Доволен ли си сега ? Щастлив ли си ? – Щастлив съм. – Тогава и аз отивам по своя път, да уча великата наука на живота. Не е отричане, да напуснеш мъжа си, когато е осиромашал, когато е останал без никакви средства. Следователно, ще се отречеш от мъжа си, когато е богат; когато живее като цар, когато е във всичката си слава и величие,-когато има синове и дъщери около себе! си. Това значи напущане на мъжа, това е самоотричане. А/ ти се отричаш от мъжа си, когато е закъсал, когато е в окаяно положение; когато плаче и се моли: Остани с мене! Казваш : Аз искам да живея с Бога. – Тази жена е користолюбива. Същото казвам и за мъжа. Така трябва да разсъждавате. Ако вървите по този път, Бог ще благослови всичките ви работи.

Сега вие трябва да разберете вътрешния смисъл на живота. Отговорете си на въпроса, защо искате да живеете. – Да се проявим. – Проявяването представя вътрешна необходимост на Битието. Всяко същество иска да се прояви, с цел, да излезе навън онова, което се крие дълбоко в него. Този процес е Божествен. Като не го разбират, хората му противодействуват и казват: Не му е време сега. – Кога ще му бъде времето ? – След три - четири години, когато си уредя всички работи. – Не, ти никога няма да си уредиш работите. Това е Божия работа, а работите на Бога са всякога уредени. Когато Божественото похлопа на вратата ти, трябва да бъдеш готов, като войник, да Го последваш. Стани и иди след 'Него. Ти трябва да бъдеш като онзи младеж, който напуща всичко и отива да се учи. Трябва да бъдеш като слънчевия лъч, който напуща всичко и прониква в земята. Ще бъдеш като онази малка птичка, която напуща вече гнездото си и хвръква на свобода.

Който не разбира смисъла на живота, иска да се осигури, да живее добре на земята. Ще се намери някой човек отвън, да дойде да го убеждава, да се осигури в едно дружество, Ще дохожда всеки ден да му говори, че трябва да мисли за жена си, за децата си, да ги осигури. Най-после, той влиза в мрежата и започва да внася всеки месец известна сума. Ще внася цели 30 години и, ако доживее това време, сам ще си получи сумата; ако не доживее, сумата ще се даде на децата. Значи, ако умре той, децата ще се осигурят. Ами като умрат децата, кого ще осигури? Аз наричам сегашното време – век на лицемерието. Ще дойде някой да те осигурява! Щом иска да те осигури, нека той внесе сумата вместо тебе, А така, само името ти да запише, това не е осигуровка. Едно се иска от човека: да бъде прям, искрен към себе си. Ако си искрен и чистосърдечен, знаеш ли, каква светлина ще придобие лицето ти ? Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие на Бога. – Да, така е било. Човек е бил красив, светъл, но сега той, както и нашата земя, представя развалина – всичките й пластове са раз-месгени. Нашата земя е станала за

посмешище. Който не вижд4 това, казва: Красива е нашата земя! –Не, развалина е нашата земя; развалина е и човекът. Като гледаш очите, лицето, ръцете на сегашния човек, виждаш, че той е цяла развалина, представя архаични останки. Казват за някого: Този човек е благороден. – Да, благороден е, защото условията му помагат да бъде такъв.

Разправят за Шлятер, виден английски лекар, как лекувал болните си. През цялата 1905 година при него се лекувал един болен просяк. Той се явявал при него всеки ден, докато, най-после Шлятър, го поканил една нощ да спи при него. Колкото пари имал, той ги разделил по братски: половината задържал за себе си, а другата половина дал на просяка. Обаче, още същата нощ просякът показал изкуството си. Като заспал Шлятер, просякът станал тихо от леглото си и задигнал парите на Шлятера, заедно с панталоните му. Каква човещина, какъв морал имало в просяка, който могъл да постъпи така с онзи, който го лекуваа цяла година безплатно! След няколко години Шлятер пътувал през Сан - Франциско, дето срещнал същия просяк, пак гол и бос. Каква човещина, какъв морал има и в съвременните хора – свещеници, търговци и др., които лъжат в името Божие ? Често и за мене казват, че лъжа хората. – Не, аз никого не лъжа. Зная, че когато човек си позволи да каже най-малката лъжа, той престава да бъде човек. И обратно, каже ли най-малката истина, той е човек, който дава път на Божественото в себе си. Някога може да се изкусиш, да кажеш една малка лъжа, но след това ще кажеш една истина, за да се свържеш с Бога. Не е изключено за човека да греши, но дълбоко в душата си той трябва да има стремеж към великия Учител на Любовта, Мъдростта и Истината. Бог живее в човека, и той е длъжен на Него да говори истината. Ще говориш с Господа, а хората, по отражение, ще възприемат твоя разговор.

Днес аз се разговарям с Господа, а вие възприемате този разговор чрез отражение. Аз се обръщам към Господа с думите: Господи, никаква лъжа няма да излезе от моята уста. Ще говоря само истината; ще изпълнявам това, което Ти искаш, за нищо няма да пожаля живота си. Всичко, което искаш, ще го направя доброволно; ще Те следвам, не защото Си направил небето и земята, но защото само Ти си единствен, безграничен, безначален, Който обхващаш всичко в себе си.

Всички трябва да се стремим към красивото и великото. Често съм ви казвал да се оглеждате и като млади, и като стари. Радвайте се, ако не губите красотата си. И младият, и старият трябва да бъдат красиви. Красотата на младия е една, на стария – друга, но и у двамата има неио красиво. Виждаш един дядо, върви прегърбен, но има нещо красиво в него – идея има той. Набръчкано е лицето му, но то представя хубаво написана книга. Старият е написана вече книга, а младият – красива книга, на която предстои да с? пише. Който я види, да каже: Хубави неща могат да се напишат в тази книга, Това, от което се нуждае всеки човек, е да внесе в себе си абсолютна чистота, красота и хармония. Само така човек може да бъде здрав. И само при такива условия Бог може да работи в човека. Чистота, красота и хармония са сили, чрез които Бог се проявява. Когато мислите и чувствата на човека са чисти, хармонични и красиви, Духът Божи слиза в човека да

работи. Само така човек се повдига и влиза в общение с Бога. Това общение Павел е изказал с Думите: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които изпълняват Неговата воля и Го обичат." Какво ще бъде тогава отношението между Бога и човешката душа, мъчно може да си представите. – Защо? – Съзнанието на човека още не е издигнато. Един ден, когато съзнанието му се пробуди, той ще разбере това висше съзнание, за което Павел говори. Някога, само за момент, човек назъртва във висшия свят и вижда, колко велико и славно е да бъдеш във връзка с Бога.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете физически здрави, да вложите хармония в чувствата си и сила в ума си. По това ще се отличавате като вярващи. Може ли вярващият да се люлее като сламка във въздуха? Вие знаете как, в миналото, светиите и мъчениците били рязани на парчета, но, въпреки това, те пеели и славели Бога. Те не се страхували, твърдо устоявали на своите убеждения. И до днес те са светли примери за човечеството. Всеки човек трябва да бъде герой, да издържа на убежденията си. Слушам някоя майка, християнка, се оплаква от децата си. – Не зная, какво да^правя с тези деца, много са немирни и непослушни, много шум вдигат. – Щом са непослушни, нека.ти прати в света, той ще ги възпита.

Един наш приятел имаше син, много непослушен, не искаше да знае никого. Един ден бащата го изпратил в Мароко. Като прекарал там няколко месеци, синът писал на майка си: Мамо, никога няма да забравя това, което прекарах тук, между французите. Майката и бащата казват: Толкова време го възпитавахме, нищо не постигнахме. А там, в Мароко се възпита само за няколко месеци. Бащата беше строг, не пожали сина си, прати го в Мароко да работи. Майка се оплаква от дъщеря си. – Прати я в Мароко да работи. Жената се оплаква от мъжа си, не искал да работи. – Прати го в Мароко. Жената не иска да работи. – Прати я в Мароко. Слугата е мързелив – да отиде в Мароко. Наистина, всички хора, слезли на земята, са в Мароко, дето се учат да работят. Като прекарат известно време, пишат на своите близки в невидимия свят: Ние сме в Мароко, но никога няма да го забравим. Всички хора се оплакват от Мароко. Земята е място, дето хората се учат да любят Господа и да изпълняват неговата воля.

Христос казва на книжника: „Лисиците имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма, де глава да подслони." Какво е отговорил книжникът на Христа, не се знае, но, като философ,, той останал да размишлява. Както го виждам, от 2,000 години, той все още продължава да мисли. Още се колебае, да следва ли Христа, или не. Изобщо, книжниците не могат да следват Христа. И учените още не са разрешили върoса, приложимо ли е Христовото учение, или не. Всеки човек може да направи опит за себе си, да се увери, дали Христовото учение може да се приложи.

Всички, които ме слушате, трябва да се учите, да придобиете онова знание, за което сте дошли на земята. Запитайте се, защо сте дошли на земята и къде ще оти дете, когато я напуснете. Коя е следващата станция? Тя е най-важната. Вие сте вече пред прага на една

граница, дето ще прегледат билетите и паспортите ви по всички правила. Така, както е било в миналото, не може повече*да бъде. Само след обстоен преглед ще ви пуснат да вървите напред. Иначе, ще ви върнат обратно на земята. Сега казват: Да ядем и да пием! – Че кой не яде и не пие? Това не е изкуство. Всички животни ядат и пият. Каква разлика има между животното и човека ? Например, говедото расте и умира, и човек расте и умира. Животното, като умре, се вмирисва, но и човек се вми рисва. Къде е Божественото тогава? Следователно, ние трябва да бъдем свързани с Бога така, че да не ни засяга смъртта. Като дойде смъртта, ще й кажеш: Вземи си само това, което е твое. Повече нищо не можеш да вземеш. Ако смъртта не те послуша, ще се бориш с нея, докато я победиш. Като надвиеш, ще. кажеш, като Павла: „Где ти е, смърт, жилото; где ти е, аде, победата ?" Казвате: Смъртта е страшна. – Страшна е за грешните, но не и за праведните. Като дойде при праведния, тя ще му каже: Ти си върви, няма да те закачам.

„Ще дойда след Тебе." Всички вие, които следвате Великия Учител на Любовта, трябва да се държите за правилото: Безкористно да изпълнявате Неговата воля, да сте доволни от това и да бъдете в мир с небето. Няма по-велико нещо от това, да знае човек, че изпълнява волята Божия, че е свързан с Него. Тогава, дето минеш, всички извори и дървета ще те гледат. Тогава и техните очи са отворени и всичко виждат. Ти чувствуваш красотата във всичко окръжаващо. Аз желая, и вие да имате тази опитност. Като минаваш край хората, Божественото в тях ще ти проговори. Божественото ще ти проговори и в животните, и в растенията.

„И пристъпи един книжник, та Му рече: „Учителю, ще дойда след Тебе, дето идеш," – Отлична идея! Сега аз бих желал, и вие, не само да отидете след Него, но да принесете в жертва всичко разумно. Който жертвува, е разумен човек. Който служи на Бога, и той е разумен човек. Разумни хора, мъже и жени, трябва да дойдат в света. Следователно, в света ще дойдат най-разумните, най-възвишените, най-благородните хора. – Може ли да стане това ? – Може. – Ще работим. Които не са съвършени, ще работят, за да придобият съвършенството. Които са съвършени вече, те ще пристъпят към работа. Единственото нещо, което препоръчвам на всички, е да пазите вътрешната връзка с Бога. Само тя ще внесе сила в живота ви и ще го осмисли. Нужна ви е връзка с Бога – нищо да не ви смущава, от нищо да не се колебаете. Единственият, Когото можем да чувствуваме, Който ни разширява, е Бог. Всеки момент можем да чувствуваме пристствието на Бога. Той всякога помага. – Кога ? – Когато Го търсим със всичкото си сърце. Бог е абсолютна чистота, затова Той обича чистите сърца. Допуснеш ли лъжата в себе си, ти не можеш да се приближиш при Бога. Щом говориш истината, Той ще ти проговори. Ако си чист, пак ще ти проговори. Щом приемеш любовта, Бог те обиква и всичко изправя в тебе. Ако приемеш мъдростта, светлината ще влезе в твоя ум. Като знаеш това, приеми тези неща в себе си. Какъв си, какво работиш, това не е важно. Занятието не пречи на човека. Където и да си, ще бъдеш във връзка с Висшата Реалност. Тогава хората ще те почитат и уважават. Всички хора ще се обичат като братя. Знаете ли, какво нещо е да се обичате един друг ? Малко хора съм срещал, които се обичат. И вие се обичате, но трябва да срещнете такива,

които се обичат, да видите, какво значи любов. Не е въпрос да те обичат като кокошка, прасе, агне, които всеки момент могат да заколят. Тази любов се отличава от великата, от онази любов, която носи безсмъртието. Който те обича, той те държи в безсмъртието. И ако ти обичаш някого, също ще го държиш в безсмъртието. Когато двама души се обичат искрено, те стават безсмъртни. Затова, именно, трябва да се обичате. – Защо трябва да обичаме? – За да станем безсмъртни. – Защо не трябва да мразим?– Защото омразата носи смъртта. Писанието казва: „Гледайте, като се мразите, да не се изтребвате." Ето защо, не допущайте никакви лоши мисли и желания в битието на своята душа. Допущайте в себе си само възвишеното, което носи живот.

И тъй, ще любиш! – Кого? – Ще любиш Бога, Който живее в тебе. Оттам тряба да се започне. Той ще ни каже, кой е вторият, когото трябва да обичаме. Вторият ще ни доведе третия и т. н, Такъв е законът на непреривната Божия Любов която се изявява в ред и порядък. Да се обичаме по Божествено. – Не може вся-киго да обичаме. – Само чрез любовта ще внесем в нас Божествената хармония и ще разберем смисъла на Христовото учение. Любовта ще дойде и ще заживеем в мир.

„Учителю, ще дойда след Тебе." – Защо ? – За да науча великия закон на любовта. Христос го запита: Можеш ли, като Сина Человечески, да няма, къде да подслониш глава? Готов ли си на това самоотричане? Ако си готов, ела след мене!

Днес и на вас казва Христос: Готови ли сте да ме последвате, да се самоотречете? Ако сте готови, елате да ме последвате! И всичко, каквото аз имам, и вие ще имате.

13. Беседа от Учителя, държана на 20 юли, 1924 г. София.

----
*) Матея 8:19.
Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_07_23 Молитвата
лекция пред общия окултен клас

МОЛИТВАТА

Мълчание

За в бъдеще, като се събирате тук, половин час ще прекарвате в мълчание.
Най-хубавото упражнение в живота на човека е молитвата. Засега в света по-хубаво упражнение от молитвата няма. Молитвата е общение с Бога. Думата молитва в български език е малко несполучлива. На френски език молитва значи la priere. Буквата М в думата молитва и буквата Р в думата priere показват за какво се моли българинът и за какво се моли французинът. Всеки народ си има свой стремеж. У англичанина и американеца молитвата почива на волята. Българинът пък казва: „Като пусна кофата си в кладенеца, иска не иска, все ще ми даде нещо." Той се отличава по това, че обича повторението на едно и също нещо. Повторението – това са двата бряга на едно течение. Това означава буквата М.
Стремежът във всички славянски народи е навътре. Буквата М е подобна на еврейската W, но българите са малко по-добри от евреите. Тия две букви в българския и в еврейския език означават крайния материализъм. Българинът се моли само когато е натясно или когато няма пари, или когато е болен, или когато се запали къщата му. Няма ли болен в къщата му, здрави ли са всички, богат ли е, той си накривява калпака и казва: „Не струва да се моли човек."
Често, когато плодовете на дърветата падат, децата държат калпаците си под дърветата отдолу, та плодовете да падат вътре. Едно от децата разтърсва дървото, а другите държат калпаците си отдолу и събират плодовете. И българинът представлява една такава захлупена шапка. Това обаче са останки от миналото. Всеки народ си има своите етнически останки, навици от миналите векове, които трябва да преобразува. Вземете например твърдението, което съществува у българина, па и у всички народи почти, че човек трябва да се моли само когато има разположение. Защо човек трябва да се моли само когато има разположение? Ако туй е правило, тогава човек трябва да говори пак само когато е разположен. В такъв случай защо, когато бият някого, той говори най-много? Нека мълчи в това време. Защо тогава именно най-много говори? Тази философия, че човек трябва да говори и да се моли само когато е разположен, отчасти е вярна. Човек трябва да се моли всякога. Под думата молитва се разбира общение с Бога. Значи такова общение човек всякога трябва да има. Защо? Защото Божественият живот у нас е непрекъснат и тогава не само на думи, но и във всички положения в живота си, ние трябва да сме постоянно в общение с Бога. Ти можеш да се молиш умствено, можеш да се молиш философски – има хиляди начини, по които можеш да се молиш. При това не само за едно нещо можеш да се молиш, но има хиляди работи, за които можеш да влезеш в общение с Бога, да ти се разкрият тия неща. Молитвата е един от най-хубавите методи за избистряне на ума и на чувствата. Значи молитвата е метод, който може да се

прилага в различни случаи. Някой път обаче хората свързват молитвата с чувствата, а някой път я свързват с мислите. Не, в молитвата влиза методът и на мисълта, и на чувствата, и на волята, но самата молитва – туй разположение на човека да се моли, то е вложено някъде по-дълбоко в душата, отколкото в самата мисъл или чувство.
И тъй, най-главното е това: когато се моли човек, когато се приближава към Бога, едно от най-разумните същества, той всякога трябва да бъде готов да възприема! А сега, когато отивате при Господа, вие Му разправяте, разправяте... Представете си какво е положението на Господа! Той трябва да слуша какво му разправят всички. Като Му кажеш: „Гладен съм“, Той те е разбрал, разбрал е от какво имаш нужда. А ти ще Му разправяш половин час за глада си, ще се молиш, ще разправяш... След тебе дойде втори, трети. Всички се молят, разправят, оплакват се и все очакват молитвата им да бъде послушана. Това са неразумните молитви. Молитвата действително включва ония необходими неща, туй, от което човек има нужда, но трябва да се знае как то да се изрази. Ако в човека има една вътрешна дисхармония, която прекъсва общението му с Бога, молитвата е необходима пак. Молитвата трябва да е насочена към това: да свързва човека с Бога. Молитвата е необходима за възстановяване на прекъснатите общения с Бога, в които хората изпадат. Молитвата е най-силното действие в живота на човека. Човек трябва всякога да се моли, за да бъде всякога в общение с Бога. И някога, като се молим, трябва да си вдигнем ръцете нагоре, което значи: „Дай, Господи!“, или още означава приемане на нещо отгоре. Това издигане на ръцете е знакът W, но същевременно този знак е на гръцки език е знак за размножение. Някой казва: „Ще си спусна ръцете надолу.“ То е буквата М. Това означава: „Господи, аз страдам!“ Ти казваш, че страдаш, но не казваш причината за това защо страдаш – скрил си крушата под шапката си.
В молитвата душата ти трябва да бъде чиста и празна, за да ти сипе Господ нещо. Ако ти си пълен с философски теории и възгледи, Господ трябва да изпрати някой ангел да те изпразни, че тогава да ти сипе нещо. Той ще каже: „Изпразнете туй шише!“ С какво ще идем ние при Бога? Кое е това, което има тежест пред Него? Всички положения, които съществуват сега на Земята, са все глупави положения, те са детински работи. Кое е онова положение, с което ние трябва да идем при Бога? – Когато идем при Бога, не трябва да имаме никакви образи в душата си – само Един образ трябва да имаме. Понеже човек е създаден по образ и подобие Божие, той трябва да изхвърли всички други образи от душата си и да остави само един свещен образ – образа за Бога. Останат ли и другите образи в душата му, човек не може да се моли. Ще изчистите вашата Светая Святих от многото образи, за да остане в нея само първоначалният Божествен образ. Само Той е в състояние да даде велик импулс на душата ви. Многото образи, многото идеи, многото желания довеждат до заспиване. Вземете например един богат човек, който има да взема пари от сто полици. Ти му говориш за Бога, а той си мисли какво има да взема: че едната полица е от 1000 лева, другата – от 500 лева и т. н. Ама Христос дошъл!... Чакай, третата полица е от 1500 лева. Сто полици са всичко. Ако има да дава, пак е същото положение. Хубаво, ако срещнеш някой учен, философ, и му говориш за Бога, за значението на молитвата, той си мисли за Кантовата теория на чистия разум. Е, хубаво, откъде са взели Кант11 и Лаплас12 своите теории? Чудни са хората! Говорят за Кант, за Лаплас, но какво

са те? Лаплас е едно малко дете, той нищо не знае за света. Я потвърдете вие неговата теория? Откъде е взел той тази теория? Казвате: „Аз имам понятие за света.“ Откъде го разбра? – „От Бога.“ – А, от Бога си го разбрал! Не казвай, че си го разбрал от Бога. След като някой проповедник е проповядвал за Бога, хората излизат и казват: „Разбрах какво казва Бог.“ – Нищо не сте разбрали. Туй още не е разбиране. За да разбереш Бога, ще направиш един малък опит. „Ама аз издържах една критика.“ Това не е опит: деветдесет и девет пъти трябва да издържиш критика, че тогава ще имаш един малък опит.
Някой казва: „Аз се помолих на Бога и Той ме послуша.“ Ти проверил ли си колко пъти Господ те е послушал? Ако на сто пъти десет пъти те слуша, а деветдесет пъти – не, мислиш ли, че си от много праведните? Ако Господ на сто молитви деветдесет и девет пъти те послуша, а само един път направи изключение, не те послуша, тогава ти си човек. Истинското, действителното знание в света почива на един вътрешен опит; и всички теории в света почиват на един вътрешен опит. В Кантовата теория обаче има едно изопачаване на фактите. Защо? Защото той иска да угоди на света. И всички съвременни учени хора изопачават теориите си, понеже искат да угодят на света. Те нагаждат своите теории съобразно времето и хората. Вземете например учените хора: те не могат да кажат, че човек е съществувал преди един милион години. Някой може да каже, че човек е съществувал отпреди еди-колко си хиляди години, но той не говори Истината. Ако някой учен каже така: „Аз съм направил изследвания и смятам, че откакто човек съществува, има 20 милиона години, без оглед на това, дали вие вярвате, или не“, ще го направят луд. Някои учени казват: „За да определим от колко години човек съществува на Земята, ще вземем едно число – ще вземем приблизително числото, което Мойсей дава.“ Добре, знаят ли тия учени на каква база разчиташе Мойсей, когато правеше своите изчисления? Цялото леточисление на Мойсей е окултно, а съвременните учени имат съвсем друго изчисление.
Та като се молите, вие трябва да имате такова вътрешно преживяване. Молитвата – това е едно вътрешно преживяване, вътрешна връзка с Бога. Молете се и вие, за да бъдете в общение с Бога! Ако през целия си живот дойдете в съприкосновение с Бога само няколко пъти, тия няколко момента ще ви донесат неизчислими богатства. Този момент е най-великият, най-радостният и най-приятният в живота ви. Най-великото събитие в живота на всеки човек е, когато той има общение с Бога, с тази Велика разумност! Затуй всички трябва да се молите вътрешно. Без молитва човек не може да прогресира. Той може да има много знания, но без молитва не може да бъде циментиран – всичко в него бързо изчезва. Молитвата влиза в човека като един вътрешен импулс, като едно велико благо. Само Христос се молеше. Той имаше много знания, но всяка вечер се уединяваше за молитва и размишление. Ако Той имаше нужда да се моли, колко повече имате нужда вие! Вие казвате: „Аз не трябва да се моля.“ – Не, ще се молите поне колкото Христа. Значи вие сте по-горе от Христа? Вие казвате: „Тази вечер не съм разположен да се моля, но утре ще бъда разположен, тогава ще се моля.“ Господ не иска хората да Му се молят при разположение. Господ обича молитви, които са направени без разположение. За молитвата се изисква едно детинско състояние, но на най-разумното дете в света. Такива състояния на Небето ги наричат състояния на най-разумното дете. И когато Христос казва

да бъдем като малките деца, Той не разбира тия малките, глупавите деца в света, а разумните деца. Той взема децата само като образец, но подразбира друго нещо. И на Небето има деца, но какви деца? – Отлични деца са те! „Бъдете като малките деца!“ Затова трябва да се молите – за да станете като малките деца. Само молитвата е в сила да отмахне онази грубост, която съществува между вас. Голяма грубост съществува между хората. Има и естествена грубост в нас, която се дължи на естеството на нашата материя. Всеки от вас нека направи един опит, за да види колко груб е човекът. Например ти си богат: дойде един, иска ти да му дадеш 100 лева. След като помогнеш на един, на втори, на трети, на двайсет, на трийсет души, най-после ти почваш да се дразниш вече и, кой как дойде, усещаш, като че нещо те ухапва. И като дойде най-последният, ще го изхукаш, ще кажеш: „Е, стига ме безпокой!“ Ето где е грубостта на човека. Кажи му: „Аз съм уморен сега, ще бъдеш ли тъй добър да дойдеш друг път.“ Защо си служиш с другия начин и казваш: „Махни се оттук!“ Защо не постъпиш по мекия начин. Вие никога не сте си давали за това нещо психологически отчет. Туй у всинца ви съществува. Вие сте добри, но кога? – С първия сте добри. Като дойде вашият приятел, пак сте много добри. Ако аз дойда при вас и ви донеса един подарък, вие веднага ще приготвите хубаво ядене и ще разправяте на всички за мен. Тогава вие сте изправни, радвате се. Пък като ви дойде някой беден, окъсан роднина, който се свива, няма какво да ви даде, и вие се свивате. Защо е туй положение сега? Ако вие сте богат, защо според закона на Любовта не пуснете в джоба на този ваш беден роднина 50 – 100 000 лева, та и той да се радва, да казва: „Моят роднина е богат и благороден!“ А вие, напротив, дойде ли ви беден роднина на гости, казвате си: „Дано да си върви!“ Защо? – Това са навици на миналото. Всички тия навици трябва да се изправят. И ние сега виждаме тези навици. Аз съм ги опитвал, опитвал, и търся начини и методи, чрез които човек да изправи своите лоши навици и действия.

Най-трудното нещо на света е човек да си създаде хубави, съзнателни навици, та който и да дойде при него, винаги да се радва. Съзнанието на хората още не е толкова будно, че да могат веднага да се въздържат. Щом съзнанието в някой човек не е много будно, той не може да се възпре от някаква лоша проява, но след като излезе из релсите си, тогава се спира. Е, защо ти е спирачката тогава? Аз мисля, че всичките причини за нещастията в света се дължат на това, че не се молите усърдно. Рядко съм срещал хора в света да се молят. Да се молиш – това е най-красивото състояние! Човек навсякъде може да се моли. Може да си на банкет, между приятели, и пак да си на молитва: все ще има един малък промеждутък, през който ще можеш да се молиш. Онзи, който знае, ще намери този промеждутък, в който да изпрати своята молитва. Туй значи да използваме времето съзнателно!

Бих желал постоянно да се молите, т. е. в тия промеждутъци да сте във връзка с Бога. Само така ще дойде върху вас онова въздействие отгоре. Тогава вие ще усетите онова Божествено облагородяване и закрепване. Само когато човек се моли, тялото му укрепва, чувствата и мислите му също укрепват. Онзи човек, който се моли, не може да има жестоко сърце. По конструкция той може да е деликатен, но тялото му е здраво, мислите му – устойчиви, и чувствата му – силни. Не е възможно да сме в общение с Бога и да сме хилави!

Казва се в Писанието: „Бъдете постоянно в молитва!“ Защо? – Тази Светлина, тази топлина, която иде от Бога, е толкова мека и приятна, че тя съгражда. Тя е топлина и Светлина на безсмъртието! Някой път аз ще се спра да ви поговоря върху тази Светлина. Тя е тази именно Светлина в света, с която не можеш да направиш никаква пакост. Нашите свещи могат да направят голяма пакост в някой хамбар със сено или слама, цял пожар могат да създадат, но със Светлината, която иде от Бога, нищо не можеш да запалиш. С нея можеш да четеш книга, с нея само Добро може да се прави. Аз я наричам безвредната светлина. Тази Светлина се добива в молитвата. При тази Светлина човек добива едно успокояване, един вътрешен мир. Дето и да насочим тази Светлина, от нея нищо не се запалва, не изгаря, но всичко се осветлява. В придобиването на тази Светлина седи силата на молитвата. Няма друг начин за добиване на тази Светлина! Всички окултни ученици имат много начини за придобиване на Знанието, но дойде ли се до Светлината на безсмъртието, всички употребяват молитвата – и Учители, и ученици. За добиване на Мъдростта също има много методи, но дойде ли се до тази Светлина, има само един метод – молитвата. Тази Светлина засега е необходима за всички.
Нашият земен живот трябва да се осмисли. Например имаш да разрешиш някой мъчен въпрос в живота си. Как ще го разрешиш? – Само чрез тази Светлина. Всеки от вас има мъчни въпроси, които трябва да разреши. Има семейни, обществени, морални и какви ли не въпроси, при разрешаването на които човешката душа се развива. Разрешаването им обаче става при тази Светлина. Когато дойде тази Светлина в света, спор между хората вече не може да има, обмяната става правилно и всички противоречия, които се повдигат между хората, изчезват – навсякъде настава пълна хармония.
И тъй, ще помните правилото: ще се молите всякога! „Ама кога?“ – През целия ден ще се молиш! Разбираш ли какво значи това? И като си буден, и като спиш – през целия ден ще се молиш. Като станеш от сън – ще се молиш, като си лягаш – пак ще се молиш, ще кажеш: „Отивам да се моля пак.“ Молитвата е най-красивото нещо в живота! Тъй че да не питате: „Кога да се молим?“ – През целия ден ще се молите. И ще ви научат да се молите. Всякога ще се молите! Сега разбрахте, нали? Може би цяла година ще трябва да правим опити, докато се домогнем чрез молитвата до микроскопически резултати. Тези микроскопически резултати са ценни за нас.
Размишление
Тридесет и шеста лекция от Учителя
23 юли 1924 г., София

1924_08_11 Условия за взаимна работа
Беседа, държана от Учителя през тридневната ни екскурзия до Мусала
11-13 август, 1924 г.

УСЛОВИЯ ЗА ВЗАИМНА РАБОТА

Сега се обърнете от вашия личен живот към природата. Виждате ли тезi камъни тук, защо ли са турени? Те представляват разрушение. Някога това място е било величествено. Тук боговете живqли, а сега то е пустиня. Днес хората идват само за екскурзия и бързат да се върнат назад.

Сега най-първо ще ви попитам нещо и вие ще ми отговорите. Трябва ли овцата да изневери на своя принцип, да вземе метода на вълка - да яде месо? - Не трябва. Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Трябва ли тогава той да вземе Божественото и да Го цапа? - Не трябва. Тогава вие ще разрешавате въпросите принципно, а не според вашия личен живот. Някой търговец гледа днес да спечели 1 000 лева, а утре може да изгуби и 1 000 000 лева. Не трябва да бъде така. Такова е и вашето положение. Защо се опитвате да прокарвате една бяла лъжа? Вие сте се събрали пет и без да имате Божията Любов, мислите, че ще разрешите една задача. Никаква задача не можете да разрешите. Ще ми кажете, че имате Божията Любов? - Нямате я. Като не можете да я приложите, ще дойде второто положение - да изгубите 1 000 000 лева.
Всяка една от вас иска да я обичат. Че кой не желае това нещо в света? Който иска да го обичат, и той трябва да обича. Законът е такъв, не може другояче. Който иска хората да имат добро мнение за него, той трябва да бъде разумен във висша степен.

След като направите една грешка и аз ви забележа, вие се обезсърчавате. Като ви казах, че не ви приемам за окултни ученици, всичко като че се събори. Защо ми трябваше да ви правя тази забележка? Аз ви предпазвам да се не провалите. Ако оставиш един човек да си счупи краката, ще бъде много лошо за него, затова аз го спирам, казвам му: Чакай! - Щом се спре у човека едно желание, веднага настава една реакция. Дойде на ума на някое дете да отиде в градината и да си набере ябълки, круши и не му идва на ум, че ще го сполети някоя опасност. То е свикнало да си къса. Кога се предпазва един човек? - Когато не е един от най-лошите. Вие не сте от най-лошите, но не сте и от най-добрите. Какво значи, че някой човек не е нито от най-лошите, нито от най-добрите? Това значи, че много зло в света не е направил, но и много добро не е направил. За в бъдеще от тези най-малки грешки може да произлезе най-голямото зло.

Сега аз ще ви кажа една максима, която съм намислил да кажа на всички ученици. Тя е следната. Ако имате една чешма, която е направена много хубаво, с хубави камъни и плочи, която тече изобилно, и ако всеки, който дойде при нея, гледа да се задоволи с нейните камъни, ще може ли? - Не може. Ами с какво? - Със своята вода тя ще може да задоволи всички. Човек със своите постъпки не може да задоволи другите, това са

камъните, но със своя живот ще може да задоволи всички. Камъните никой не може да ги бута. Често вие бутате камъните и коритото на една чешма. От водата всеки може да си вземе и да полива цветята на своята градина.

И така, животът, това е човекът, така както тече Божественото в него; от този живот всеки може да се ползва.
Плочата на чешмата, това е човешкият ум, а кранът, през който изтича водата, това е човешкото сърце. Трябва ли този кран, през който изтича водата, да го дадем на някого, да си услужва? - Не трябва. Нито ума си, нито сърцето си не давайте на някого в услуга. Така както вървите, вие клоните да изопачите вашия живот. Щом изопачите вашия живот, вие изопачавате вашия ум и вашето сърце. Две ограничения Бог е поставил в живота на човека: от една страна - човешкото сърце и човешкия ум, а от друга страна - човешката душа и човешкия дух. Вие започвате с любов и почитание, но като не спазвате тези Божествени правила, свършвате с безлюбие и незачитане.

Сега, забележете, ако не бях ви казал тези горчиви думи, никога не бих ви казал и тези думи, които сега чухте и си забелязахте.

(Горе на Мусала беше студено, облачно и атмосферата бе пълна с електричество, което предизвикваше треперене.) Забележете, тук направихме цяла трансформация на електричеството. Горе влагата пъплеше по земята. Там и двете електричества, това в облаците и това на земята, бяха положителни. Като дойдохме тук, близо до езерото, едното електричество направихме положително, другото - отрицателно, и веднага влагата се вдигна нагоре и слънцето изгря.
Всеки ден ти носи урок. Като научиш урока си, и денят си отива, като ти оставя един лист написан вътре в тебе.
Едно трябва да знаете: съвременната жена трябва да надрасне себе си, защото тя е много материалистка. Всички градове, къщи, железници, все те са ги съградили. Така че, истинският материалист всъщност е жената. Тя е увлякла мъжа и той е започнал да слиза след нея.

За да се съгради една взаимна работа, изисква се любов, почитание, изслушване и помощ. В обикновения живот това е необходимо, без даже и да го изисква другият. Добрият, разумният човек ще види един ден своите добри резултати.

Ден първи

11-ти август 1924 г., 8.00 ч., понеделник, при първото езеро до връх Мусала

Беседа, държана от Учителя през тридневната ни екскурзия до Мусала - 11-13 август, 1924 г.

1924_08_12 Каляване на материята Рилска беседа
12 август 1924, вторник, 10 ч., Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

КАЛЯВАНЕ НА МАТЕРИЯТА

Всички пеят. Учителя обърна внимание на вибрациите на разните тонове от гамата.

В тона до има слизане надолу – Божественият Дух слиза. В тона ре има качване, в тона ми – равнина; във фа – слизане надолу; в сол – равнина, в ла – качване; в си – равнина, в до – слизане. Графически това може да се представи по следния начин:

Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва „война между боговете“, то не се разбира онази глупава война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята. Едните са поляризирали материята в едно направление, другите – в друго направление, и веднага се започва разделянето. Така са се образували тези развалини. Значи, за да станат тези развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията – надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу, е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат, ще образуват върхове, високи до 10 000 м, но все пак някои от тези върхове ще си останат, няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тези върхове, какво ще стане с хората по тези места? – Ще пропаднат. Когато боговете строят великите неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалече от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили.

Има истина в света, която не може да се каже, защото всички ще се скарат помежду си и ще се разделят. Помнете две неща: не казвай кой е най-добрият и кой е най-лошият! Ще си мълчиш. Това ще запазиш за себе си. Защо? – Защото най-добрият човек не е на Земята и най-лошият човек пак не е на Земята. Това са две свещени идеи, не ги говорете на Земята. Ние казваме за някого: „Той е най-лош.“ – Да, така е, но най-лошият за един е най-добрият за друг, и най-добрият за един е най-лошият за друг. Абсолютно вие не знаете кой е най-добрият и кой е най-лошият. Нещата са най-добри и най-лоши само по време и пространство. Истината не може да се каже, защото във вашия език няма дума, с която може да се изрази. Изковете си една дума и аз ще ви я кажа. Тази енергия на Истината е толкова силна, че каквато жица да ª турите, тя ще я изгори и пак няма да остане проявена. Ето защо аз не искам да засягам някои неща, защото ако ги изнеса, ще стане нещо много лошо, ще изгори мозъкът. Нервната енергия в човека не е в състояние да изнесе Истината. Дойде някой, казва: „Е, аз съм глупав.“ – Не, нямаш гръбнак, за да изнесеш Истината.

Страданието е един метод да се кали материята в тебе, за да се приспособи за

Божествените енергии. Тези енергии, които идват от долу на горе, произвеждат страданията, в които трябва да се каляваш. Тези енергии, които идват от горе на долу, това са радостите, в които също трябва да се каляваш. Значи ти ще се каляваш едновременно за енергиите, които идват от горе на долу и от долу на горе. Някой ден много страдаш, ще кажеш: „Каляват ме сега, Божия работа е това!" Това каляване ще трае един-два часа. След това Бог те извади из пещта, изглади те. После пак те тури, докато хубаво се опечеш. Извади те – ти си радостен, ухилиш се. Пак се окаляш – тури те в друго корито. И така, радостите и скърбите се сменяват в живота ти. След като научиш процеса на радостите и на скърбите, само тогава ще се приближиш при Бог, защото животът не е в радостите и в скърбите. Това са два метода, но има и трети един метод, с който ще се приближим към Бог. Този трети метод още е непонятен за хората.

У хората има друг един метод за каляване – той е индиферентността, дето нищо не интересува човека, но този метод е вреден за някои натури. Има и метод на отчаянието, в който всичко се разрушава. Отчаеш се, но не можеш да се самоубиеш, не можеш да си направиш някоя пакост. В отчаянието нищо не се ражда. То е само за тебе. Отчаяният човек не иска никой да го бутне. Той казва: „Моли се само на Господ, да не ти дойде това нещо до главата!" Като дойде надеждата у човека, той казва: „Знаете ли, тъй ми иде целия свят да обгърна." – Да, но и това нищо не ни дава. При този процес човек няма място откъде да ти даде нещо. Той няма пътища и съобщения. А ние, като видим всяко нещо, казваме: „Дай го!" Да се говори за тези работи, това е много нещо.

В индуската литература има един такъв пример: един ученик искал учителят му да му каже нещо, което не се отнасяло до него, което не трябвало да знае, и учителят му ударил един такъв юмрук, който той завинаги запомнил. А новото не седи там. Учителят трябва да седне и да каже на ученика си: „Слушай, когато се говори Истината, на дървен чук не се седи. Ще седиш горе, но щом чуеш това дрън-н-н, ще слезеш долу."

Когато кажа на някого: „Слез долу!" – долу трябва да слезе. Смирение трябва. Гледай камбаната, тя удря: не стой горд, влез в църквата да се молиш. Глашатай е тя! Така че според закона на смирението човек трябва да слезе в такова положение, че да може правилно да наблюдава как стават нещата.

12 август, вторник, 10 ч., Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

1924_08_12 Общи въпроси
12-ти август, 1924 г вторник, 10 ч., на новия бивак до Сухото езеро

ОБЩИ ВЪПРОСИ

Всички тези камъни, които виждате по височините, това са все развалини, останки. Това приятно настроение, което изпитвате, като се качвате нагоре, се дължи на това, че вие изживявате останките от миналото величие, което е царяло тук. И днес тези разрушения са дадени на децата за радост. Вие можете да изследвате тези неща, но трябва да знаете, че всеки, който иска да изследва Божиите работи, трябва да бъде абсолютно чист, абсолютно безкористен. Щом у тебе се зароди най-малкото желание да вземеш нещо от мястото, което изследваш, ти ще причиниш вреда на себе си и на другите. Нищо не трябва да пожелаваш. Това е чистота! От всичко можеш да се ползваш, но само след като се обърнеш към Бог и поискаш разрешение за това. Някои мислят, че като са наследници на известен имот, че всичко могат да бутат. Не е така, наследникът ще бута нещата разумно, а не неразумно. Когато ви казвам, че не трябва да късате цветята, това не значи, че е грях да откъснеш един цвят, но създаваш в себе си една лоша привичка.
7 ч., вторник, на камъните при Сухото езеро

Всички пеят. Учителят обърна внимание на вибрациите на разните тонове от гамата и каза: В тона "до" има слизане надолу - Божественият Дух слиза. В тона "ре" има качване, в тона "ми" - равнина; във "фа" - надолу; в "сол" - равнина; в "ла" - качване; в "си" - равнина; в "до" - слизане.
Графически това може да се представи по следния начин:

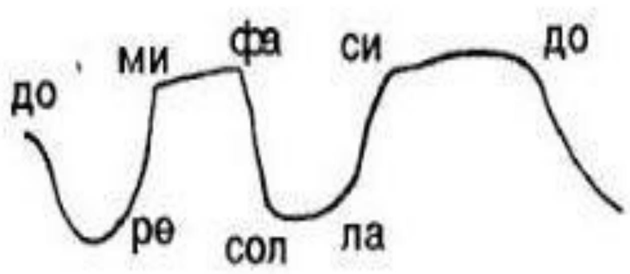

Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва война между боговете, то не се разбира онази глупава по война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята.

Едните са поляризирали материята в едно направление, другите - в друго направление и веднага се започва разделянето. Така са се образували тези развалини. Значи, за да станат тези развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията - надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу, е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като

върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат, ще образуват върхове високи до 10 000 м, но все пак някои от тези върхове ще си останат, няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тези върхове, какво ще стане с хората по тези места? - Ще пропаднат. Когато боговете строят великите неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалеч от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили.

Има истина в света, която не може да се каже, защото всички ще се скарат помежду си и ще се разделят. Помнете две неща: не казвай кой е най-добрият и кой е най-лошият! Ще си мълчиш. Това ще запазиш за себе си. - Защо? - Защото най-добрият човек не е на земята и най-лошият човек пак не е на земята. Това са две свещени идеи, не ги говорете на земята. Ние казваме за някого: "Той е най-лош." - Да, така е, но най-лошият за един е най-добрият за друг, и най-добрият за един е най-лошият за друг. Абсолютно вие не знаете кой е най-добрият и кой е най-лошият. Нещата са най-добри и най-лоши само по време и пространство. Истината не може да се каже, защото във вашия език няма дума, с която може да се изрази. Изковете си една дума и аз ще ви я кажа. Тази енергия на Истината е толкова силна, че каквато жица да ѝ турите, тя ще я изгори и пак няма да остане проявена. Ето защо аз не искам да засягам някои неща, защото, ако ги изнеса, ще стане нещо много лошо, ще изгори мозъка. Нервната енергия в човека не е в състояние да изнесе Истината. Дойде някой, казва: "Е, аз съм глупав." - Не, нямаш гръбнак, за да изнесеш Истината.

Страданието е един метод да се кали материята в тебе, за да се приспособи за Божествените енергии. Тези енергии, които идват отдолу нагоре, произвеждат страданията, в които трябва да се каляваш. Тези енергии, които идват отгоре надолу, това са радостите, в които също трябва да се каляваш. Значи ти ще се каляваш едновременно за енергиите, които идват отгоре надолу и отдолу нагоре. Някой ден много страдаш, ще кажеш: "Каляват ме сега, Божия работа е това!" Това каляване ще трае 1 -2 часа. След това Бог те извади из пещта, изглади те. После пак те тури, докато хубаво се опечеш. Извади те, ти си радостен, ухилиш се. Пак се окаляш, тури те в друго корито. И така, радостите и скърбите се меняват в живота ти. След като научиш процеса на радостите и на скърбите, само тогава ще се приближиш при Бог, защото животът не е в радостите и в скърбите. Това са два метода, но има и трети един метод, с който ще се приближим към Бог. Този трети метод още е непонятен за хората. У хората има друг един метод за каляване, той е индиферентността, дето нищо не интересува човека, но този метод е вреден за някои натури. Има и метод на отчаянието, в който всичко се разрушава. Отчаеш се, но не можеш да се самоубиеш, не можеш да си направиш някоя пакост. В отчаянието нищо не се ражда. То е само за тебе. Отчаяният човек не иска никой да го бутне. Той казва: "Моли се само на Господ, да не ти дойде това нещо до главата!" Като дойде надеждата у човека, той казва: "Знаете ли, тъй ми иде целия свят да обгърна." - Да, но и това нищо не ни дава. При този процес човек няма място откъде да ти даде нещо. Той няма пътища и съобщения. А ние като видим всяко нещо, казваме: "Дай го!" Да се говори за тези работи,

това е много нещо.

В индуската литература има един такъв пример: един ученик искал Учителят му да му каже нещо, което не се отнасяло до него, което не трябвало да знае, и Учителят му ударил един такъв юмрук, който той завинаги запомнил. А новото не седи там. Учителят трябва да седне и да каже на ученика си: "Слушай, когато се говори истината, на дървен чук не се седи. Ще седиш горе, но щом чуеш това "дрън-н-н", ще слезеш долу." Когато кажа на някого: Слез долу! - долу трябва да слезе. Смирение трябва. Гледай камбаната, тя удря, не стой горд, влез в църквата да се молиш. Глашатай е тя! Така че, според закона на смирението човек трябва да слезе в такова положение, че да може правилно да наблюдава как стават нещата.

12-ти август, 1924 г., вторник, 10 ч., на новия бивак до Сухото езеро

1924_08_12 Хубави чувства
12-ти август, 1924 г., Мусала

ХУБАВИ ЧУВСТВА

В света много мъчно се учи урокът на търпението. Досега е работила неволята, но отсега нататък ще работи търпението. При големия страх малкият страх става герой и като мине опасността, и той се насърчи, и казва: "Не съм бил толкова страхлив, колкото съм мислил."

В развиването на човека има известни блага, които едновременно може да му създадат и приятно, и неприятно разположение, зависи от времето. Това съществува в реалния живот. На млади години да ти опекат една кокошка, ти ще се радваш, но на стари години, когато си останал без зъби, и да ти опекат една кокошка, ти ще кажеш: "Защо да не беше на млади години?" Добре, изгубил си някой зрението, а някой негов приятел го вземе да го развежда из цяла Европа. Той казва: "Защо ми е това сега, а не на млади години, когато виждах? Аз сега ще ходя натук-натам, да разглеждам неща, които не виждам." Философия е това. Неизповедими са Божиите тайни! Те са толкова страшни, че и ангелите, които говорят за Божията Любов, когато дойде въпрос за Божиите тайни, и в тях трепва сърцето. Има страшни неща в света, но ще ги минеш в тъмнина, за да не виждаш нищо. Вие сега казвате: "Да видим какво има, да знаем всичко", но щом ви се отвори картината и я видите, ще кажете: "Е, по-хубаво да не бяхме видели тази картина." Именно сега вие трябва да се борите в себе си. Като влезете в този път, човек трябва да бъде разумен, да разбира нещата. Голяма разумност се изисква! Например някой човек може да почувства тъй обезсмислен живота си! Психология е това! Защо до едно време човек мисли, че животът има смисъл, а после мисли, че няма смисъл?

Представете си един прост пример. Вземете един ученик, който учи в училището, има една книга, от която учи. Той носи тази книга, отваря я, чете, радва го всичко. Не мине много време, изгуби книгата. Той обезсмисли живота си, обезсърчи се. Тази книжка му внасяла известна радост, давала му нещо, но сега си изгубил книжката, няма от къде да учи. Той мисли, говори все за тази си книжка. Нищо друго не го интересува. Но един ден, току-виж, един негов приятел му казва: "Намерих книжката ти." Веднага той се зарадва. И така, някой от вас изгубил своята радост. Тя е в книжката. Един ваш приятел един ден ще намери книжката, ще ви донесе радостта - и вие ще се зарадвате.

Тази книжка (Учителят показва една своя малка книжка) я носих на Черни връх и я турих в един от джобовете си на палтото. Дойде един ученик, казва ми: "Учителю, дайте да Ви нося палтото!" Дадох му го, без да си взема книжката. У мене има една черта, да окажа на човека повече доверие. Той, както носил палтото, обърнал го и книжката паднала някъде по пътя, без да забележи той това нещо. Донесе ми после палтото, гледам, книгата я няма. Ще кажете: "Нали си ясновидец, намери я!" Аз не искам да си служа с ясновидството в

тези случаи. Това е егоизъм. Казвам си: "Ако ме обича тази книжка, тя ще си дойде сама." Някой от компанията се забатачил из пътя и както вървял из снега, вижда нещо пред себе си. Навежда се, намира книжката. Донесе ми той книжката и аз му казвам: Та ти си бил ясновидец, намери книжката! Другото, което се загуби, то не струваше толкова, но книжката се намери. Е, сега, мислите ли, че вашето щастие, което сте загубили някъде, няма да го намери някой и да ви го донесе? То е някъде из планината, ще се намери. - "Ама аз не бях умен, изгубих го." - Е, станало е сега!

Ще ви приведа едно противоречие. Как ще си обясните вие това нещо: ангелите, които са толкова щастливи при Бог, един ден Бог ги катурва от тази височина и ги сваля долу да създават светове. Не е ли изгубено щастието за тях? - Изгубено е. Вземете примера с Адам. Туря го Господ в Рая, при това хубаво място, но отиват те да човъркат онова дърво. Какво показва това нещо?- Непослушание. Това показва, че тези хора нямат вяра в Бог. Те пожелаха да опитат това дърво. - Е, опитайте го! Извиква ги Господ, но те се скриват. Тогава праща Господ един ангел, да ги изпъди навън. Те плачат, молят се. Това тяхно щастие изгубено ли е? - Не е изгубено. Но колко хиляди години трябваше да го търсят? Те изгубиха Божията Любов, връзката с Бог. И дойде Христос да търси това щастие. Не че Бог няма връзка с нас. Има връзка Той, но ние трябва да я намерим. Тази връзка с Бог търсим ние сега.

Сега, по някой път вие се обезсърчавате. Щастието, което сте изгубили, ще ви го донесе някой ваш приятел някой ден и вие ще се зарадвате. Вие тъжите за нещо. То е малко нещо. Тази книжка, която бях изгубил, аз можах и от другаде да си я доставя. От петото издание са излезли 10 000 екземпляра, аз можах да си я набавя, но не трябва да се изгубва. Та казвам, когато дойде до Божествените работи, у тях загуба няма. Божественото никога не се губи. У Божественото стават промени, но То ще регулира човешкото. Всичките хора ще претърпят промени.

Някой път имаш желание да се молиш - молиш се. Някой път нямаш желание да се молиш и казваш: "Е, защо ще се моля? Ако иска Бог да ме благослови, да ме благослови и без да се моля. Няма какво да се моля!" - Че кой те кара? Някога ти сам чувстваш известно разположение, молиш се; някога нямаш разположение, не се молиш. Това показва, че в тебе има два източника. Единият източник ти казва: "Ти трябва да мислиш!" Другият ти казва: "Защо да мислиш? Безсмислено е това нещо." Два източника има у човека. Тези два източника се различават и ти ще слушаш единия от тях. Единият казва: "Мисли!" Другият казва: "Не мисли!" Единият казва: "Вярвай!" Другият казва: "Не вярвай!" Единият казва: "Със знание можеш да добиеш Царството Божие." Другият казва: "И без знание може да се влезе в Царството Божие." Единият казва: "Любовта е живата църква." Другият казва: "Без църква не може да се живее." - Е, виж тогава мравките как живеят, те имат ли църква? Мравките се движат към човека, идеал имат те! У мравките културата е преходна, у пчелите - също, у човека - също. Значи има стремеж у всички към идеалното. Представете си, имате каква и да е рана, и да можете изведнъж да я заздравите. Да кажеш:

"Такава е волята Божия!" - и раната да оздравее. Мислите ли, че Господ, Който ви е изпратил на земята, та иска да страдате? Не, чрез страданието Той иска да ви предаде един урок. Чрез радостта ви предава друг урок. Днес Господ ти казва: "Ще учиш един урок на страданието." Ще направиш един опит, но ще изгубиш нещо и ще затъжиш. На другия ден ще добиеш нещо и ще се зарадваш. Един ден губиш, друг ден печелиш. Някой казва: "Скръбен съм." - Защо си скръбен? - "Ще ви кажа." - Някой ме пита: "Учителю, ти скърбиш ли? Как носиш скръбта?" - Дойде някой при мене, скръбен е. Гледам го, скърби. Туря скърбите му на гърба си. Среща ме някой в това време, пита ме: "Защо си замислен?" - Нося един чувал. Като го занеса до някоя къща, ще го сваля и тогава няма да съм замислен. Като му занеса чувала, той кисне да се смее и аз се смея. Когато носиш някой тежък чувал, тук се изгубва благоприличието, и то е много естествено. Сега, в дадения случай аз няма да седна да му казвам: Ти няма защо да скърбиш, ще занесеш този чувал където трябва. - Не, Божествено е в този момент да помогна на чувала му. Ако се откажа, това не е Божествено. Той върви по същия път, по който и аз вървя. Ще туря чувала в каруцата си. Малко ще се постесня, но ще му помогна. Ще стигна до някое място, ще спра каруцата си, ще сваля чувала и ще му кажа: След мене идват добри хора. И те ще ти помогнат, не се бой!

Не мислете обаче, че ще минете без страдания. Като дойде страданието, ще опитате и ще видите, че то има една вътрешна страна. Ако сте умни, то ще ви покаже, че и в него вътре има нещо хубаво скрито. Страданието си разказва защо човек не го обича. То е било една от обичните дъщери на Бог, която един път сгрешила, и Господ я наказал. Отива тя тук-там, но никой не я приема. Приемат я само за един ден и после й казват:" Моля ти се, излез си от тук!" Вие не знаете какво нещо е скръбта! Скръбта е едно много разумно същество, което тъжи, скърби, че е изгубило нещо и търси пътя си. По прав път върви тя. Тя не е ваша. А вие, като си замине от вас скръбта, казвате: "Господи, благодаря Ти, че ни отне тази скръб!" След скръбта идва нейната сестра, радостта, и ви пита: "Сестра ми беше ли тук?" - Да, беше. Тогава вие приемате радостта, радвате й се. Някой път скръбта идва след радостта. Така вървят двете сестри. Това е една велика Истина!
Та ще знаете: не сте вие, които всявате скръбта. Има скърбящи същества, които я предизвикват. Те ще минат през вас и така ще се повдигнат. Ще знаете тези неща. Вземете, как ще си обясните от ваше гледище това противоречие? Имате дъщеря, която считате за ангелче, и ако някой се осмели да каже, че не е такава, вие ще се обидите. Но след време тя влезе с тебе в едно противоречие, ти видиш, че тя не е ангелче, въздъхнеш си и кажеш: "Защо е така, откъде дойде този дух?" Как мислите, защо стават тези неща така? Вие ще кажете: "Така е, защото някоя дъщеря повече обича майка си, друга - не я обича, кармически е това." Хубаво, съгласен съм с вас, но как се създаде това нещо така разумно? Как е станало в самото начало това? Философия се изисква, за да си обясните тези неща. Колко философи и учители са си обяснявали тези неща.

Та сега вие ще бъдете като малките деца: ще се радвате на един орех, ще се радвате на един лешник, ще се радвате на едно бонбонче. Ще се радвате като децата, ако искате да

бъдете ученици. Не се ли радвате, нищо няма да излезе от вас. Ще ти се даде по едно бонбонче на ден и ще кажеш: "Благодаря, че има бонбончета." Ти си вървял цял ден, уморил си се, ще кажеш : "Благодаря, че има и едно бонбонче." То все ще допринесе нещо, макар и микроскопическо.

Божествената Любов ще ви опита. Утре ще ви дадат по малко хлебец и най-после ще ти дадат и обяд. Трябва да благодарите, но ако не се случи и обяд, ще кажете: "Слава Богу, че другите хора ядат. Аз ще си почина и ще се порадвам, че другите ядат. Благодаря Ти, Господи, че ми се отдаде случай да погладувам малко! Аз благодаря, че сега мога да оценя хляба."
Сега вие седите тук, но бързате. Мислите си: "Какво ли става в София?" Вие днес сте тук, утре другаде, не мислете за София. София е едно училище, тук е друго училище. Всеки ден няма да седите в София! Ще я напуснете.

Та реалното сега е да се посветите на Божественото учение, да всявате в живота примери, които може да издържат. Това не е толкова лесно, но ще направите 1-2-3 и повече опита, докато успеете. Всички ще се стремите към една духовна работа. Аз ви казвам: Това е най-лесната работа. Тя няма да ви спъне в каквото положение и да сте, на каквато работа и да сте. Всяко положение ви определя какво трябва да правите. Дошъл си тук, нямаш работа, ще помолиш Бог да ти посочи къде да отидеш. Здрав и читав си, весел си, краката ти са здрави, ще хванеш правия път, ще походиш дълго време из София, докато намериш случай да помогнеш на някого. Ще се обърнеш към Бог, ще кажеш: "Господи, аз много Ти благодаря, че ми се отдаде случай да помогна на няколко бедни." Срещнеш друг някой, ще му кажеш една сладка дума. Благодари, че си беден, че разчиташ на здравите си крака, иначе, ако беше с автомобил, нямаше да имаш възможност да направиш това добро. Онези, които са в автомобил, те остават все при особено мнение.

Та, разбира се, изисква се от вас! Аз желая да се обединявате, да се стремите да се образува една обща база, върху която да работите. Трябва да зачитате Божественото в себе си! И Писанието казва: "Надпреварвайте се да си отдавате почит един към друг!" Ако е като хора, ще мина и ще замина, не ви познавам. Човешкото е хубаво, но то е приготовление, а Божественото е неизменно. Господ сам ме поставя в нужда, за да видя Божията Любов. Понякога някой човек нищо не дава за другите, пет пари не дава, нищо не струват те за него, но случи се, че кракът му се счупи и никой не му обръща внимание. Току-виж, дошъл един от тези, за които той пет пари не дава, поправи му крака, помогне му. Тогава той казва: "А, струвал този човек нещо!" Значи този, който ти е направил едно зло, то може да е добро в негативна смисъл, затова ти не трябва да се разочароваш.

Всички трябва да се стремите към това да има единство помежду ви.
Някой път аз ви проповядвам начин как да се вглъбявате, как да търсите Бог и вие ме разберете по човешки. Дойде някой при вас, казвате му: "Махни се, аз търся Бог!" - Ти търсиш Бог, но по човешки. Търсиш Го, търсиш Го, но като онзи иманяр, който търси,

търси имането и като не го намери, най-после казва: "Не струва да се копае." Питам го защо не копае вече? - "Аз намерих друго богатство, което ми трябваше повече." Действително, някой път човек е така поставен, че не се побира в кожата. Аз зная, има такива моменти. Неразположен е, не иска да го пипне някой. Който го срещне, все го пита: "Ти какво имаш?" - "Остави ме, не ме пипай!" Срещне го друг: "Какво имаш?" - "Остави ме!" - Онзи, който разбира, като го срещне, не го пита какво има, но му казва: "Чакай, аз имам лекарство, дай тук раната си!"

Та сега ще гледаме да се тренирате, да придобиете онова, Божественото. Трябва ви вяра в Божествения Промисъл! Ние ходим из тези места и много същества идват с нас, водят ни, помагат ни. Но като ви говоря тези неща, може да ви се виждат фантастични. Тези същества ни водят навсякъде, упътват ни, пазят ни и ние се връщаме здрави и читави. Толкова мерки се вземат от тяхна страна! Толкова внимателни са те! После, в тези местности има отровни насекоми, ще отровят живота ви. Но тези същества отиват при тях, внушават им да не дохождат при вас. Образуват вятър и ги разгонват. Чрез вятъра те се отстраняват. Снощи беше студеничко, но тези комари и мухи се разгониха. Ако нямаше вятър, комарите щяха да ни нахапят много. Студът по-умно хапе. Той казва: "Вие мене ще търпите, защото иначе комарите ще хапят." Така че, да благодарим на Бог! Сега всички сме на курорт, платили са други заради нас. Иначе всички вие не можете да излезете на курорт, скъпо струва. Ще си свършите работата, ще се върнете обогатени, а от излишъка ще занесете и на другите. Няма по-хубаво нещо в света от това човек да храни хубави чувства към душите на всички хора изобщо! Това е най-хубавото, към всички без изключение да храните хубави чувства. Това ще произведе в твоята душа нещо хубаво. Ако отношението ни към хората е външно, тогава ти ще постъпваш по различни начини. Към едни ще постъпваш по един начин, към други ще постъпваш по друг начин. Към растенията, към пчелите, към животните по друг начин. Затова сме дошли на Мусала, да се учим от нея. Тя ви казва така: "Ако вие не слушате Бог и не изпълнявате волята Божия, ще бъдете като мен. Едно време и аз бях много велика, и в мене живяха богове, но понеже не послушах Бог, ето какво станах; и ако вие не послушате Бог, ето какво ще станете" (посочва грамадите камъни наоколо).

Като дойдем при тези клекове, те какво говорят? Те казват: "Едно време ние бяхме големи великани, но понеже дойдоха големите ветрове и не можахме да устоим, то се смалихме, смирихме се, за да можем да израснем по-яки, да оправим живота си." Клекът се е смирил. Ти ще се обърнеш към клека и ще му кажеш: "Много ти благодаря, че ми даде един такъв хубав урок на смирение. И аз ще бъда като тебе така смирен."

Вижте тези клекове как се простират по земята. Корените им извличат всичката влага от земята. Ако не бяха те, всичката вода щеше да потъне надолу в земята и земята щеше да бъде суха, пуста. А така, тези клекове извличат водата и я задържат на повърхността й Тези местности, у които дърветата са изкоренени, съдържат всичките нещастия. Те са безводни, сухи. Там, където има силно електричество, от силните изменения стават и

силни изстудявания.

Мусала е едно духало, хем тъй, на общо основание духало. Човек като дойде тук, трябва да се издуха хубаво. Това място, на което сме сега, е хубаво, теченията вървят правилно, надолу. Тук едната страна е магнетична, другата - електрична. Като дойдат тук светските хора, по някой път те имат по-добро разположение, отколкото онези, които тръгват в духовния път. Тези, които тръгват в духовния път, аз ги уподобявам на един търговец, на когото работата в първо време вървяла добре, те си посрещал и разноските, но по едно време искали да разбогатеят, затова тук подписали една полица, там подписали друга полица, но стоката им не се продава. Та някои хора, като започнат с духовни работи, подписват големи полици, но не им върви. Никакви полици няма да подписвате. Без полици, а само звонкови трябват. Вижте у англичаните, те стоката си не изпращат, докато не получат парите. У тях кредит няма. Аз изписвам книги, изпратя им парите, но като вземат предвид колко е цената им, и остане случайно един шилинг, те пишат " Имате да вземате един шилинг, какво да ви изпратим за него на ваша сметка?" Те не считат това за докачение. Характер е това у тях. И природата работи така. Те казват: "Законът на природата е закон на Англия". Значи в това отношение те постъпват така, както природата работи. Дават-вземат, а това - "дай на вересия, че после ще видим", у тях това го няма. Не, сега ще платите. Разбира се, има някои англичани, които дават пари на заем, и те се обвързват, че не могат да се освободят с години.

Та първото нещо в Божественото училище - трябва да храните към всички хубави чувства и да се стремите да избягвате некрасивите чувства. Некрасивите чувства, това е човешко нещо. Кажеш си: "Моят живот е много нещастен". Остави, нека мине тази мисъл през тебе, нея възпирай" - "Ама тежко ми е днес " - Ще кажеш: "Е, не съм само аз, много същества има, на които днес е тежко". Този ден, през който ти е тежко, помисли за всички волове, за всички агънца, които колят, помисли за всички нещастни хора. Ние не мислим за тях, а трябва да мислим. Тези от вас, които сте весели, няма защо да говоря това, а тези, които не са весели, им казвам това, за да знаят как да посрещнат скръбта. Но като дойде радостта, и с нея трябва да знаете как да постъпите. Затова трябва да се молим, а молитвата трябва да бъде тайна. Защото, ако речеш да коленичиш и да направиш това-онова, като те види някой, ще каже: "Какво ли прави този?" Ако седиш сериозен, ще си каже: "Защо ли е толкова сериозен7" Ако си прав, защо си прав. Ако си легнал, защо си легнал. А тук всички са свободни. Като ви видят, казват: "Тези хора са екскурзианти, ходят си по планините, правят своите екскурзии".

Учителят се обърна към един трън и каза: Така, вие като гледате този трън, вижда ви се като че няма смисъл, като че никой не му обръща внимание. Е, вие не му обръщате внимание, но как искате тогава Бог, Който седи толкова високо, да ви обръща внимание? Ти като искаш да ти обърне Господ внимание, значи много голяма важност си даваш. Е, то е много хубаво, с това ти искаш да кажеш: "Господи, аз съм тъй малък. Да се обърна към малките, те са по-лоши от мене, но Ти си велик, към Тебе ще се обърна. Не съм учен,

не говоря добре". Кажеш ли така, смириш ли се, и Господ ще ти обърне внимание. И няма да се мине една минута, и Господ ще ти каже една дума. Когато Господ каже една дума, всички йерархии ще кажат също по няколко думи, всичко това ще се увеличи и докато дойде до нас, това ще стане много голямо. Господ е изказал само една дума. И само възвишените същества виждат колко е малко това, което Бог дава, но като дават и другите йерархии по малко, то като дойде до долу, всички казват тогава: "Колко е много, колко е голямо това нещо." Но докато не даде Бог нещо, всички мълчат, нищо не дават, нищо не казват. У човека съзнанието е дошло до там, че съзнаваме какво Господ се грижи за нас, а у малките, несъзнателните същества съзнанието не е дошло до там, да съзнаят тази грижа. Но да оставим тази дума "грижа". Бог промисля за нас. Но за този Промисъл какво ще трябва да дадем?

Какво беше днешното правило? - Човек да престане да се радва, като се радва, и да престане да скърби, като скърби. Едно малко обяснение. Ти се радваш, че на Гергьовден баща ти те обича, и той ще заколи агнето за тебе. От тебе зависи дали той да заколи агнето или не. Кажи: "Аз се лишавам от тази радост. Не искам агнето да стане жертва за мене."

Сега един пример за разяснение на това, какво значи да престанеш да скърбиш, когато скърбиш. Ти си скръбен, но веднага си представи, че има по-скърбящи от тебе, обърни внимание на тях и ти ще престанеш да скърбиш. Като видиш, че има хора, които страдат повече от тебе, тогава ще видиш, че и те са по-големи герои от тебе. Докато научите уроците си, представяйте си, че всичко, което сега съществува в света, това е временно, това са само отношения. Като замине това нещо, ще видите, че сте научили един урок. Вие сега сте слуга, но вечно няма да бъдете слуга. Вие сега сте учител, но вечно няма да бъдете учител. Това са временни служби, необходими, за да научите един урок, но в тях не е онзи, великият смисъл на живота. Вие още не сте дошли до положение да любите Бог. Трябва да почувствате тази Любов и тогава ще я разберете вътре в себе си. Веднага вашето мировозрение ще се измени и веднага ще влезете между хората, да им помагате. Това се отнася до тези, които са готови да работят.

Не мислете, че вие ще се избавите от това, което аз ви уча. Аз ще изгладя всичко у вас, няма да оставя да изопачавате моите думи. Аз говоря така, но ще ви накарам, и търпението ще научите, и милосърдието, и добрите обноски, и надеждата ще влезе във вас, и волята, и всичко ще дойде. Този, който е взел от мене пари, той няма да мине така.

Сега ще гледате да изгладите всички неща, които създават съблазън. Ще гледате да изправите всичките си грешки, а грешките се изправят само по един начин. Сега, имайте предвид следното нещо. Онези волове, които орат на нивата, са ли като онези волове, които не са орали? - Не са. Тяхната кожа не е ли така понадраскана с остена? Онези коне, които са впрягани, са ли като онези коне, които седят в дворците? - Не са. Сега мнозина от вас са впрегнати в работа, знаят-не знаят, но все пак допринасят нещо.

И така, сега ще гледате да създадете нещо помежду си, не за хората, но заради ангелите на хората. От грам ще започнете. Ще си кажете: "Този човек има един ангел и заради него ще създам това единство, защото този човек страда, а неговият ангел иска да го направи добър човек." Той казва: "Аз зная този човек не от един живот. Колко много е живял той на земята!"

Един брат, който заеква, ми разказваше един ден, че пред външни хора изобщо се стеснявал и заеквал много, а когато е вкъщи, с децата си, не заеква, свободно говори. Та и вие сега пред хората заеквате, а пред децата си не заеквате. Как може да се излекува този, който заеква? Един господин, който заеквал, ходил при много професори из Европа да се лекува и най-после попаднал при един опитен лекар, който го посъветвал следното: "Ще ти дам един от моите методи, но ще се съгласиш ли да го изпълниш?" - "Съгласен съм." - "Добре, ще станеш просяк, ще изкарваш прехраната си с просия, но като се спираш пред хората да просиш, ще си изискваш свободно, правилно." Спира се той пред един и започва: "М-м-м..." – не го разбрал този човек и си отминава. Спира се пред втори: "М-м-м..." - и той не го разбрал. Най-после, като огладнял много, спира се пред един, направя голямо усилие и проговаря свободно: "Гладен съм много!" Този господин му дава хляб. Взема той хляба и отива при професора си: "Спечелих един хляб!" И вие сега, за да проговорите свободно, трябва да се научите да просите. И този, заекващият, след като се мъчил цяла година да проси и огладнял много, научил се да говори много свободно. Професорът му казва така: "Ти няма да казваш никакви излишни думи, ще говориш само същественото." Това е много правилен метод. Някои казват: "Смирение е нужно." Да, за да придобиеш смирението, трябва да заемеш положението на един просяк, без да те знаят другите. Ти на никого няма да казваш, че си гъгнив. Този те бутне, онзи те бутне, ти трябва да настояваш и да си кажеш: "Не, аз ще изпълня метода на своя професор!" След една година този човек проговаря. Всеки човек, като те тласне един път, той ще ти даде едно благословение, а някой път като те нахрани вкъщи, може да ти допринесе едно голямо нещастие. Някога го бутнеш и Господ ти казва: "Ти направи на този човек едно голямо добро." - "Какво добро? Бутнах го." - "Да, но с това му направи едно добро." А като го нахраниш, можеш да му дадеш сила да направи някое зло. Така че, не знаем кое е добро. Има хора, чрез които Господ не може да изпрати Своето благословение.

Сега това, което имате, то е една школа и вие трябва да се учите. Всички казвате, че не трябва да се живее за пари, че ще служите на Бог даром. Да, но като ги видиш, всеки си носи най-малко по едно кайме, всеки си носи най-малко по една икона. Да служим на Бог, но трябва да бъдем последователни. Ако искам да служа на Бог, ако искам да приложа Божественото учение, ще взема сам лопатата, ще изкопая един декар земя, ще посея жито, царевица, картофи, ще ги обера сам, ще начукам житото, ще го сваря, ще те поканя на гости и ще кажа: "Радвам се, че мога да ти предложа нещо от своя труд." А сега, купя нещо оттук-оттам и ви поканвам. За сега нашият живот е неестествен, но ще се примирим. Като дойде Божественият живот, тогава ще дойде и естественият живот. При

този живот достатъчно ми е да иждивя 2-3 часа за копане, 2-3 часа за учене, 2-3 часа за музика, 2-3 часа за благотворителност. За мене, за вас е достатъчно да си разработим по 1/2 декар земя за прехраната. Като си изкараме прехраната, за другите работи е лесно.

Сега, на кого е земята, на кого трябва да благодарим? - На Бог. Някои философи ще дойдат да ни възразяват: "Вие виждали ли сте Бог?" - Ние ще им кажем: "Господ живее в нас." - "Покажете ни Господ!" - Ние не можем да Го покажем, но имаме опитности за това.

Сега, в съвременната педагогика и в Стария завет има едно правило, според което, ако някой човек направи някоя грешка, да му я кажеш насаме, за да не уронваш неговия престиж. Да, от човешко гледище това е умно, но от Божествено гледище насаме да не му казваш. Кажеш ли му, трябва да вземеш поука от тази негова грешка. А как ще му говориш, Бог ще те научи за това нещо. Трябва да му говориш искрено, прямо, чистосърдечно. Ако той не е чист, аз трябва да му кажа: "Тази душа, която Бог ти е дал, не трябва да я каляш. Ако я каляш, ще дойдат големи страдания. Ще ме извиниш за всичко това, но ти имаш душа и мене ми е скръбно за нея." Друг може да ти каже същото нещо, но малко грубичко, с остър език. Един разбрал от мекия метод, друг - от острия. За единия ще кажат: "Колко мекичко говори!" За другия: "Какъв е грубиянин!" Не, и на единия, и на другия ще благодариш. На този, който говори мекичко, ще кажеш: "Благодаря ти за любезния начин, по който ми каза истината." На другия ще кажеш: "Братко, аз ти много благодаря, че беше толкова доблестен да ми дадеш един добър пример. Бъди уверен, че аз ще съхраня в душата си за тебе едно отлично чувство. Ти ми каза истината така рязко, прямо". И единият, и другият ви дават един добър урок. Няма да бъдете недоволни нито от единия, нито от другия. От човека на Божествената наука се изисква голямо търпение, голямо умение.

Та казвам: Някои от вас са много честолюбиви, някои - много користолюбиви, някои от вас имат затаени интрижки - вътре във вас е цял битпазар. Във вас има и много хубави работи, но има и много крадени работи, чудите се как да се освободите от тях. Ще се помъчите да се освободите от тях! Само една непреодолима любов към Бог може да създаде у нас една мекота, единство, но тази любов трябва да бъде тъй висока, че да бъде един извор, който постоянно да ви вдъхновява. Това трябва да го спазите. Като слезете сега от Мусала, забравете всичко старо и кажете: "Господи, днес аз изваждам един нов лист и забравям всичко!" Отидеш на училище, не си знаеш урока, кажеш на учителя си: "Учителю, днес не си зная урока!" - "Е, хубаво, няма да те изпитвам." Утре пак същото. Цял месец продължаваш така. Аз мога да не те изпитвам, но ще дойде комисия, която ще те изпита, и няма да минеш класа. Някой път виждаш, че в някой ученик има силно желание да се учи, прилежен е, но е беден. Към такива ученици, към хора, които се стремят да живеят добре, Господ е снизходителен. Вие сте по-строги съдии, отколкото Господ. Господ е строг, но справедлив.

И така, сега започнете работа! Тези от вас, които искат да бъдат образци, образувайте

едно ядро от три сестри или трима братя и покажете как трябва да се живее. Направете опит не да оправите света, но да живеете добре по трима заедно. Така може да работят и възрастните, и младите, и децата. Всички могат да работят така.

Сега да ви задам един въпрос. Имате пред вас една чешма, на която хората идват да си наливат вода, и по някой път става спор за водата. Кое е по-хубаво: да има спор и чешмата да си седи или да няма спор, да няма и чешма? Поставям въпроса ребром - да остане ли изворът и да има караница, или да няма извор, да няма и караница? Някои казват:" Нямаме нужда от Учителя." Това значи да се вкара водата в къщата ви, за да няма караница. Да, но по някой път инсталацията се разваля и пак имаме нужда от извора. Ако вие мислите за нещата така, както аз мисля, няма да има никакъв спор, но вие идвате при мен, учите моята философия, но сте като евреите, учите и двата метода: и на черната, и на Бялата школа. Където ви уйдисва, казвате: "Така казва Учителят", а някой път прилагате нещата миш-маш. Не може така. Често у вас се явява недоволство. Това е един подтик на душата. И доволство може да се яви. И двете са неизбежни. При сегашните условия ще се яви недоволство, но ще гледате как да се справите с него и как да го употребите. От човешко гледище има неща непоправими, но не и от Божествено. Когато престанем да работим ние, тогава Бог ще дойде да работи в нас и ще научим начини и пътища как да се работи.

Беседа, държана на Незнайния връх на Ав и на Ва. (Така го нарече Учителя. В духовно отношение той е по-висок от Мусала.)

12-ти август, 1924 г., Мусала

1924_08_14 Чада божии
14-ти август, 1924 г., четвъртък, 7.00 ч., след молитва

ЧАДА БОЖИИ

Три хиляди години преди вас пророкът е казал на хората, които са служили на Бог, следната опитност: "Изведе ги през правия път." Значи Господ винаги ходи в правия път, а той е много тесен. През него едва може да мине една слънчева прашинка. Само слънчевите прашинки на светлината могат да минат през този път. Мислите ли, че като ви прекарва Господ през този път, та няма да усетите страдания, докато се освободите от всичкия излишен баласт, който е непотребен? Какво ще правиш с този багаж на земята? Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, да те обере. Има пазители на Божествените съкровища и кой каквото открадне, те го следят. Те вървят подире му. Има духове на златото, които го пазят и вървят подире му. Златото, това е като плодове на живота.

Някой казва: "Нали вървя в този път?" Вървите, но колко чист трябва да бъде човек, за да мине през този път! Като някоя камила трябва да ви освободят. В старо време, разправя се в библейския живот, когато пристигат пътници търговци със своите камили, натоварени със стока, трябвало да бързат рано да влязат в града, защото иначе ще заварят затворени градските врати и ще трябва да завържат камилите си отвън града, но били изложени на разбойници и стоките с камилите им отнасяни. За да се избегне това, за тези, които закъснявали, имало някакви проходи "иглени уши", през които едва разтоварена камила можела да мине. Та сега, като дойдем до иглените уши, все ще ни разтоварят. Ако не дойдат разбойници, ще си вземеш на сутринта камилите и ще си заминеш, но през цялата нощ ще се безпокоиш.
"И тогава твоят свят ще изгрее като зората." - Кога? - Когато минеш през този прав път.

"Виделината на праведния е веселие."

"Винаги се радвайте!" - Кои? - Които ходят в правия път.
"Турил си в сърцето им радостта." Значи Бог е турил в сърцата ни радост и веселие. Така че, ако идва скръб и страдание, това не е от Бог, това е от друг.

Често съм наблюдавал, като минавам покрай някое село, майката избие млякото, извади прясно масло и както е опекла топла пита, вземе та намаже на едно парченце от нея от прясното масло и даде на детето. То се радва, вземе го. Но някое кученце му задигне хляба от ръцете и то плаче, скърби. Дойде майката, види го, че плаче, тя пак му намаже питка с прясно масло. Така е и с вас. У всички хора има взето нещо.

"Радост и веселие ще придобият." "Весели се, земя, радвайте се, небеса!" Земята ще се весели в Господ." Думата Господ е емблема на Любовта. Той е мекото начало на Любовта.

Ще се радваме на Господ. Ние се радваме на кого? - Когато видим някой, който ни обича, и когато ние обичаме. Казваш: "Радвам се." - Защо? - Защото си видял някой, който те обича и който обичаш. Ти се радваш на една ябълка. - Защо? - Защото тя те обича и ти я обичаш. Тя те толкова обича, че като те види, казва: "Искам да дойда у теб на гости". И ти започнеш с твоята арфа, с 32-та си зъба да й свириш, а тя се радва. Действително се радва Това дърво се радва, защото много от нейните семена се посаждат вътре в мозъка и там растат. Да се посади една ябълка в мозъка на човека, това е голяма привилегия. Ако на съвременните хора кажа, че една ябълка се посажда в мозъка им, ще кажат, че това е от 1001 нощ. А че те проповядват разни теории, че разстоянието от Земята до Слънцето било 92 или 93 милиона километра, това не е ли от 1001 нощ? Изчисления, в които има разлика до 1 милион, изчисления ли са? Ами ако някой тръгне, приготвен с припаси за разстояние до 92 милиона, а то е 93, и остане на тази станция, какво ще прави? Разбирам разликата им в изчисленията да е такава, че като стигне на последната станция, да може да прекрачи до Слънцето, но такава голяма разлика, каквато те определят... Всички казват: "Вашите работи са глупави." Казвам: Не са по-глупави от вашите изчисления за разстоянието от Земята до Слънцето.

"Да предстанем да говорим със славословие." След като Господ ни дава всичките Свои благости, какво трябва да правим? С какво богатство можем да откупим днешния ден? Това е несметното богатство! Представете си колко милиона лева ще ми коства, ако искам да доставя тази обстановка? Трябва да кажем: "Господи, благодарим Ти, че имаме тази привилегия." Детето казва: "Взеха ми хляба с маслото" - и плаче. Нищо, пак ще ти се даде. Радвай се сега на слънцето, а че ще се върнеш у дома си да поплачеш, това нищо не значи.

"За да бъде радостта ви пълна." - Кога ще бъде радостта пълна? - Когато Го славим. - А кога ще Го славим? - Когато Го обичаме. Ние сме в Неговия дом и ще Му благодарим. Даром ходим. Няма баждарници(помещение край град, където се събира налог за внасяната стока) тук да платим, там да платим. А в града, на влак ли се качиш, на трамвай ли се качиш, или другаде някъде, все ще платиш.

"И вечно веселие ще бъде на главата им." - На кои? - На онези, които любят Бог.

"Блажени людете, които познават гласа на тръбата Му."

"Ние сме чада на Бог." Този е най-важният пасаж. "Възлюбени, ние сме чада на Бог." - Кога? - Когато ходим в правия път, когато Му благодарим и когато Го славословим. Ако изгубим маслото, пак ще ни даде.

"Пейте Богу и песнопейте на името Му! Всяко дихание да хвали Господа!"

И така, запомнете този стих, който казвам лично за всеки един от вас. Така казвам: "Възлюбени, сега сме чада Божии". Като обичаме Господ и ходим в Любовта Му, ние сме

чада Божии. Сега ще кажете: "Защо трябва да се обичаме?" Някои хора питат: "Защо трябва да бъда добър, защо трябва да бъда умен?" - За да можеш разумно да изпълниш волята Божия. Това е смисълът. Само като си добър и като си умен, ще можеш да изпълниш волята Божия. Щом си умен и добър, ти ще имаш радост, за да изпълниш волята Божия. И така, ще се молим, за да бъдем умни и добри. - Защо? - За да изпълним волята Божия. - Ама защо трябва да бъда умен? - За да зная как да изпълня волята Божия. Някой казва: "А, много искаш." Не е много, това е Божествена мярка. Някой пита: "Защо трябва да бъда добър?" - "Не зная." Трябва да знаеш, трябва да кажеш: "Аз трябва да бъда умен и добър, за да изпълня волята Божия." Някои запитват: "Ама без любов не може ли?" - Не може. Който иска да разбере Божествения живот и да възприеме Божието благо, непременно трябва да люби. Само любовта е, която отваря чашките на цветята. Тя е ключът. С този ключ може да се разтварят Божиите съкровища. Запитват: "Е, защо трябва да любя?" - За да възприема всички Божии блага. - "Защо ми са тези блага?" - За да имам Божия живот в себе си. - "А защо ми е този живот?" - За да имам радостта в себе си. - "А не може ли без радостта?" - Не може. Ако не дойде радостта, ще дойде скръбта, а аз предпочитам радостта пред скръбта.

Сега вие седите и си казвате: "Аз днес съм чадо Божие." Утре кажете: "Днес не съм чадо Божие." Не, това е едно криво схващане. Онзи царски син, който е роден от баща си, той винаги е негов син. Двама братя са синове на царя, но единият е царският син, който изпълнява волята на баща си, а другият е царският син, който не изпълнява волята на баща си. Първият царски син всички го почитат, а за другия казват, че е нехранимайко. И тогава някой казва: "Аз не съм ли чадо Божие?" - Изпълняваш ли Божията воля? - "Изпълнявам." - Значи ти си чадо Божие, което изпълнява волята на Баща си. А ти изпълняваш ли волята на Баща си? - "Не изпълнявам." - Значи ти си едно от глупавите чада Божии, което не изпълнява волята на Баща си. Всеки може да бъде добър и всеки може да бъде разумен. - Кога? - Когато изпълнява волята Божия. Сега някои казват: "Аз не съм чадо Божие." - Не, не, ще те повика Баща ти и ще ти каже: "Синко, ти не знаеш ли, че Аз имам един закон, който ще те съди, загдето си ходил да крадеш ябълки и круши от чуждите градини? Ти нямаше ли градини с плодове на разположение, та трябваше из чуждите градини да крадеш?" - "Е, с другари се увлякох." - Ами не трябваше ли да отиваме в нашите градини винаги, а в чуждите само когато ни повикат?

Та сега, като правило, разбрахте ли всички следното? Всички сте чада Божии: едните са чада добри и разумни, които изпълняват волята на Баща си, а другите са тези, на които кучето е взело хляба. Кога кучето взема хляба? Някои говорят със символи, но не разбират смисъла им. Да ви обясня какво означава тази поговорка, че кучето взело хляба на детето. Влезе то в една чужда градина, набере си ябълки, но го уловят, нашарят го добре, пък и ябълките му вземат. То плаче. - Защо? - "Ами кучето ми взе хляба." - И това било морал. Няма да влизаш в чуждата градина, да късаш от чуждите плодове.

Някой казва: "Мога ли да бъда чадо Божие?" Нека остане у вас тази мисъл: "Можем да

бъдем чада Божии." - Сме ли чада Божии? - Сме вече чада Божии, но въпросът е от кои чада Божии сме. - Е, от кои трябва да бъдем? - От тези, които изпълняват волята Божия, които са добри и разумни. Това е, нищо повече. Това е тъй просто и ясно, никаква философия. И в небето да отидете, Истината е тъй проста и ясна. Цената на тези думи винаги е една и съща. Където и да отидете, на небето да отидете, вземете ли тези думи, колкото и да искате ще ви кредитират за тях. Тези ваши думи може да ги заложите винаги. Като отидете при един ангел и му кажете: "Аз съм чадо Божие" - той ще ви повика в градината и ще ви нагости. Ако отидеш при някоя крава и кажеш: "Аз съм чадо Божие" - тя ще ти каже: "Смукни си малко от моето млекце." Отидеш ли при една ябълка и кажеш: "Аз съм чадо Божие", тя ще ти каже: "Добре, аз, както виждаш, нямам ръце, но бъди така добър, ако си висок, откъсни си няколко ябълки; ако не си висок, наведи едно клонче и си откъсни." Ябълката ще те пита още: "Ама изпълняваш ли волята Божия?" - "Изпълнявам." - "Тогава откъсни си."

И така, ние сме от тези чада Божии, които изпълняват волята Божия с разумност и доброта. Не само че можем да бъдем, но сме чада Божии. Откъде знаем? - Сега бием това масло. Елате да го видите в котела вътре и да ви намажем от него върху хляба. Ти казваш: "Приятелю, аз съм чадо Божие." - Как ще позная? - "Добре, ти си гладен, ти си без подслон. Ела у дома." - Той дойде. Аз го нахраня, дам му вечеря, подслон. - Ти вярваш ли сега, че съм чадо Божие? - "Да, днес си чадо Божие, но за утре не зная." - Е, ще видим за утре. Днес те нахранвам, приемам в дома си и всичко това върша заради волята Божия. Ако не вършех това заради волята Божия, можех да те изпъдя навън и да затворя подире ти вратата. Чадо Божие съм! Ела в нашата градина да те заведа, да вкусиш от нейните плодове. Които от вас са скръбни, които от вас са тъжни, трябва да знаете, че ние сме чада Божии от разумните и добрите, които изпълняват волята Божия.
Денят днес е толкова хубав, което показва, че Господ ни се радва. Ако не беше така, нямаше да имаме този ден. (Небето е чисто, светлосиньо, безоблачно, а слънцето тихо, меко грее, като че милва и се смее.) Бог днес ни се радва и казва: "Заслужиха чадата този ден." На тези осем сестри, които отиват в града, Бог казва: "Да бъдат добри и разумни, разумно да изпълняват волята Божия."

Те сега отиват, така ги изпращат; и другите като заминават, и тях ще изпратим по същия начин.

14-ти август, 1924 г., четвъртък, 7.00 ч., след молитва

1924_08_24 Качества на разумния живот
съборна беседа
Издателство „Бяло Братство“,.

КАЧЕСТВА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ

По какво се отличава Разумният живот, или какви са качествата на Разумния живот? По какво се отличават една пълна и една празна стомна, или по какво се отличават една здрава и една счупена стомна? Разумният човек в своите разсъждения, в своите заключения, в своите аналогии и подобия съпоставя нещата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тях да има известни съотношения.

Значи здравата стомна задържа водата, счупената я пропуща. Казвам тогава: счупената стомна в едно отношение за ленивия човек е за предпочитане. Защо? – По-леко ще я носи. И за глупавия човек една счупена стомна е за предпочитане. Той казва: „Защо ми е здрава пълна стомна? Тя е тежка.“ За Разумния живот обаче пълната стомна е за предпочитане. Питам ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна и вашата ръка да не почувства нейната пълнота, нейната тежест? Сега някои от вас, като имат една добродетел, почват да се разкайват. Защо? Защото, като носят една добродетел, чувстват нейната тежест. Вие искате да бъдете добродетелни хора, без да почувствате тежестта на добродетелите. Като говоря за тежест на добродетелите, подразбирам, че всяка добродетел си има своята ценност и затуй в живота добродетелта ще ни причини една болка. От какво ще бъде тази болка? – Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носиш, ще ти дотежи, ще я пренасяш от ръка в ръка и най-после ще кажеш: „Откъснаха ми се ръцете!“ Но после, след като си достигнал някъде и си ожаднял, ще дигнеш стомната, ще глътнеш няколко капки и ще кажеш: „Е, хубава е тя!“ Следователно неприятността, която изпитваш от тежестта на стомната, ще се сравни с ползата, която ще ти допринесе водата в нея.

Сега мнозина от вас разбират добродетелта като нещо външно. Вие казвате: „Да бъде човек добър!“ Добродетелта никога не може да се прояви отвън. Тя е чисто духовно нещо. Тя не може да се обсеби, тя не може да се завладява – Добродетелта е свободна в своите проявления и който има Добродетелта, в неговия живот има мир. Първото нещо: Добродетелта носи мир, а мирът показва равновесието на духовния живот. Ние трябва да схванем съотношенията на Доброто и Добродетелта към сегашния живот. Всинца искате да живеете. Добре, но животът не може да се изрази по един начин. Всеки един живот си има особена форма, в която в дадения случай може да се прояви. Онзи охлюв, който виждате да пъпли, и той би желал да живее разумен живот, но Природата му е турила рога, турила му е един малък товар,турила му е и едно лигаво вещество. Питам сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живее, но утре го хванете, турите го във врялата вода, извадите го от неговата черупка, приемете го в стомаха си и казвате: „Тук ще живееш, а не там.“ Неговият живот минава във вашия. Вземете вола или кое и да е млекопитаещо. И те искат да живеят разумно, но може ли един вол да се освободи от

своите рога, от своите копита? Всеки вол иска да живее културен живот, както и ние искаме, обаче човекът го хваща, туря му юлар на главата, туря му хомот, взема остена и цял ден го кара на нивата. Питам: туй положение на вола приятно ли е? – Не е приятно.

Казвате: „Такава е Волята Божия.“ – Не е такава Волята Божия, такава е волята на човека. Волът казва: „Не е казано по цял ден да ора.“ Вие казвате: „Така е писал Господ.“ Никой не е чел някъде да е писано от Господа, че този вол трябва да оре на нивата. Никой не е чул гласа на Господа тъй да каже. Добре, ние, разумните хора, които ходим на два крака и отправяме очите си към Бога, и ние искаме да живеем свободно, но и ние сме ограничени. В този живот има известни закони, които ни ограничават. Ти си млад, хванат те като войник във войската, дадат ти пушка и ти казват: „Ще отидеш да се биеш за отечеството си!“ Ще има музика, ще има барабан и ти ще тръгнеш под такт, не както си искаш, но както ти заповядват: раз-два, раз-два. Ти ще кажеш: „Аз съм свободен, аз мога да правя, каквото искам.“ – Не, извадете от ума си това велико заблуждение! Аз някой път ще ви определя какво нещо е свободата. Дотогава, докато човек има известни задължения в света, той не е свободен. Има три вида задължения в света: първото положение е да ходиш с две вериги на краката си и с товар на гърба си. Това аз наричам мъчение. Второто положение е да си без вериги на краката си, но с товар на гърба си. Това наричам задължение. Третото положение е да си без вериги на краката си и без товар на гърба си. Това наричам свобода на движението.

Сега ще ви запитам: Добродетелта сама по себе си туря ли вериги? – Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно верую на ума на някой човек, не му ли туряте вериги? Ако чрез Любовта, която проповядвате, искате да турите известни ограничения, известни връзки на някое сърце, на някоя душа, не туряте ли вериги? Где е разумността на вашия живот в такъв случай? С две вериги може ли да се ходи? Казвате: „Разбира се, че ще ходя.“ – Да, тъй ще кажете, но като видите един човек с две вериги на краката си, ще кажете: „Този човек много медлено прогресира, той е много кекав.“ Че как ще прогресирам? Две вериги имам на краката си! Моята разумност в дадения случай ми показва, че трябва да правя много малки стъпки. Старият дядо как ходи? – Бавно върви, той има две вериги на краката си. Ние му се смеем защо ходи така. Такова положение има в човешкото сърце и в човешкия ум.

Аз искам да ви доведа до една вътрешна връзка с ония велики, живи закони, чрез които Бог управлява света. В тия закони човек е абсолютно свободен, той може да прави, каквото иска, но в тях той е отговорен за делата си. Да бъде човек отговорен, това е приятно нещо в света! За какво можеш да бъдеш отговорен? – Можеш да бъдеш отговорен за това, което Бог ти е дал, за доброто, което е вложил вътре в тебе. То е една велика ценност! И един ден, когато достигнете до положение да видите какво нещо е Божията Добродетел, вие ще разберете в какво седи доброто на живота.

Ако ви задам един въпрос: по кой начин може да се направи вашият живот щастлив,

какво бихте отговорили? Всички искате да бъдете щастливи, но кой е истинският начин, по който животът ви може да бъде щастлив, задоволителен, такъв, какъвто го искате? В света няма нито една философска система, която да е разрешила този въпрос. И може да се минат още много години, докато хората правилно разрешат кой е истинският начин или истинският път за щастие. Вие някой път може да слушате някоя моя проповед и да мислите, че днес може да се разреши въпросът как можем да бъдем щастливи. И вие казвате: „Учителя казва така, еди-кой си проповедник каза така, еди-кой си учен философ казва така, Христос казва така." Казано, казано, но във всичко това трябва приложение.

Да кажем, че имате предложението „Аз ходя." Тия две думи според правилата на граматиката нали трябва да се съпоставят правилно? Можем да кажем „аз ходя" или „ходя аз". Можем да кажем „нося аз" или „аз нося". Граматически кое е по-право? – Аз нося, аз ходя. Защо? Как може да докажете, че „аз нося", „аз ходя" е по-право от „нося аз", „ходя аз"? Трябва да знаете отношенията на нещата в Живата Природа. Например какво ще кажете: отде идва светлината – от долу на горе или от горе на долу? Светлината идва от горе на долу, т. е. от главата, и слиза към краката. Значи в Природата има един естествен начин, по който стават нещата. Светлината винаги идва от главата към краката. Ние наричаме това нещо разумното начало, с което се държим за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено в Божественото естество на човека. Главата е, която най-първо възприема Божиите мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвам „аз ходя", то значи: аз, разумното, ходя, т. е. това е движение, което аз мога да направя. Значи „ходя", това е резултат на „аз", затова правилно е „аз ходя", а не „ходя аз". Сянката изобщо не може да ходи отпред. Някои ще кажат: „Да, при сегашните условия на Земята сянката някой път може да върви отзад напред, но напролет, когато Слънцето се движи, сянката не е всякога отзад." Следователно, когато ние се движим към Бога, сянката е отзад, а когато се отдалечаваме от Бога, сянката е отпред. Аз съм казвал и друг път: щом човек се приближава към Бога, сянката е отзад, а щом се отдалечава от Бога, сянката е отпред. Ако страданията в живота са отзад, човек се приближава към Бога, а щом страданията в живота са отпред, той се отдалечава от Бога. Например направиш едно добро и след това те сполети някое нещастие. Това показва, че ти се приближаваш към Бога. Щом намислиш да направиш едно добро и, без да си го извършил още, те сполети някое нещастие, ти се отдалечаваш от Бога. Кое е по-добро от двете положения? – Първото. Да допуснем, че ти занесеш някому храна и след това те набият, или намислиш да занесеш някому храна и, преди да си я занесъл, те набият. Кое положение е по-добро? – Да те набият, след като занесеш храната. Да, така е. И Писанието казва: „Ако страдам, да страдам, след като съм направил доброто, а не преди това." Този е правилният процес.

Сега да се върна към мисълта си. И тъй, празната стомна добродетел ли е? – Не е. Безсмисленият живот, който можем да водим, добродетел ли е? – Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродетел ли е? – Не е. Вие имате следната

опитност. Вярвате в Бога, седите и си казвате: „Колко съм радостен днес! Аз съм свързан с Бога. Какъв мир имам в душата си! Моята вяра, моя мир никой не може да го отнеме." Тъй разправяте на един ваш приятел, но до тебе седи друг един твой приятел, който те мушне малко. И ти го мушнеш. Ти го питаш: „Защо ме мушкаш?" И той те пита: „Защо ме мушкаш?" Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегнал един вол и го мушкаш, той ще те пита: „Защо ме мушкаш?" –„Да вървиш напред, да ореш." Ако някой върви напред и ти го мушкаш, и той ще те пита защо го мушкаш. Ти ще му отговориш: „Мушкам те, защото не вървиш в правия път." Туй мушкане разумно ли е? Значи в този свят има задължения, юлар има, товар има на гърба ви. Това не е свобода, това не са убеждения. В такова положение не можем да бъдем свободни и в такова положение не може да се прогресира. Волът, за да прогресира, трябва да го пуснете свободно в гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе тревицата. Само така той ще бъде поправен.

Следователно всеки човек трябва да се остави свободен в своите убеждения, за да се прояви неговата вътрешна инициатива към живота. Питам: ако вашият мир може да се отнеме тъй лесно, мир ли е това? Аз съм забелязал – у всинца ви става една рязка промяна. Например най-малките неща могат да ви смутят. Отвън може да стане едно смущение, но отвътре човек не трябва да се смущава. Да кажем, че човек изгуби всичкото си материално състояние. Това трябва ли да го смути? Това не е признак, че Бог не благоволява към него. Ще бъде смешно, ако ми снемат всичкия товар от гърба, и аз да считам, че това е нещастие. Не, някой друг го е взел на гърба си. Ако някой освободи вола от неговия товар, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията – това не са привилегии, това са само условия за учене. В богатството се уча да раздавам, а в сиромашията се уча да придобивам. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: „Всички искаме да бъдем богати." Богат може да бъде само добрият и разумният човек, който служи на Бога и Бог има доверие в него, всичко му дава на разположение. Е, питам: ако Бог не ни даде един отличен ум, ако Бог не ни даде едно отлично сърце, ако Бог не ни даде една силна воля, какво можем да направим? Ако аз съм слаб, хилав като един глист, ако Бог ме тури в една такава форма, какво мога да направя? Или ако аз имам изкуството на един паяк, какво мога да направя? Една мрежа мога да направя, но никога не мога да съградя един салон като този. Колко милиона паяци трябва да се съединят, за да съградят един такъв салон? Мислите ли, че ако се съединят един милион паяци, те щяха да съградят един такъв салон? И десет милиона, и десет милиарда паяци да се съединят, пак не щяха да съградят един такъв салон. Следователно работата не е в количеството на нещата.

Сега някои се намирате в положението на един охлюв, други сте в положението на едно млекопитаещо, трети сте в положението на един човек. Много такива положения има в живота, в опитността на духовния живот, така че не мислете, че сте свободни. Аз бих желал някой от вас, който се счита свободен, да дойде при мене и да му дам една задача, от която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. Свободен е само онзи, който има абсолютна сила, и затуй ние казваме, че при сегашните условия

само Бог е свободен, понеже Той е абсолютно силен. А понеже ние сме ограничени, щастието ни всякога може да се вземе и правата ни всякога могат да се ограничат. Ако ние сме при един силен господар, нашето положение абсолютно зависи от неговата добра воля, от неговия ум, от неговото сърце. Ще кажете: „Е, в сегашния живот така се изразява свободата.“ Вашите кокошки свободни ли са? Положението на вашите кокошки напълно зависи от вас. Ако една от вашите кокошки влезе в курника, от кого зависи тя да излезе на другия ден от курника? – От вас зависи. Ако вие през вечерта сте се обърнали към Бога и сте научили един велик закон – да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия ден ще бъде жива. Тя ще каже: „Моят господар се е разкаял и аз мога да живея свободно.“ Следователно и ние можем да живеем свободно. Но кога? Питам ви: господарят, който живее вътре във вас, разкаял ли се е? Ами когато този ваш господар каже: „Аз ще му счупя главата, да ме познае кой съм“, какъв е този господар? Значи вие имате господар на главата си, той ви заповядва и вие сте негов слуга. Ще кажете: „Аз живея по Бога, аз мога да бъда свободен.“ – Не, при такъв господар вие сте толкова свободен, колкото са свободни и вашите кокошки в курника. Този господар ще ти каже: „Смажи му главата!“ Ти ще я смажеш и после ще кажеш: „Такива са условията на Земята.“ – Да, при такъв господар такива са и условията. Питам тогава: колко господари имате вие? – Двама господари. Единият живее в главата ви, а другият – в стомаха. Главата и стомахът са седалища на тия господари. Това са техните дворци, както ги наричат тук, на Земята. Дворецът на земния човек е стомахът и по някой път той става големичък, разширява се. Щом този господар почне да управлява някъде, познава се. Кокошките крякат, агънцата блеят, жената плаче, децата – също: всички се разбягват. Гозбата е много хубаво направена, всичко е в ред и порядък, но всеки е турен на парила. И онзи мъж, като си дойде, погледне отвисоко, пита жена си: „Как е ястието днес?“ – Много е хубаво. И гледаш, тази жрица по цял ден седи в кухнята. Някой път ние обвиняваме жените, че говорят. Не са виновни жените. И мъжете говорят. Всинца и готвят. Въпросът трябва да се слага принципно: на какво готвят? – На огън. Културата в света ще дойде, когато почнем да готвим без огън, когато почнем да готвим без тенджери. Има ли тенджери, има ли паници, вилици, ножове, въглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Аз искам да ме разберете чисто духовно. Тези неща са символи само. Вие може да нямате тенджери в къщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като някои цигани, и пак тенджерите да са в ума ви. Аз съм гледал някоя млада мома, която мечтае да се задоми – тя въздъхне и си каже: „Е, нямам си нито тенджера, нито огнище!“ Но като се ожени, набави си тенджери, паници, вилици, лъжици и в продължение на двадесет години толкова много неща си набавя, че едва с няколко коли може да ги пренесе. По този начин хората прогресират, прогресират и най-после казват: „Наредихме се вече.“ Да, къщата си наредиха, но ума си разредиха, сърцето си разредиха. Едно време се обичаха, а сега всичко имат вкъщи, мир обаче нямат.

Някои хора вярват, че като се помолят на Бога, Господ изведнъж ще им даде мир. Не е ли смешно положението да затворя някой път кепенците на прозорците си и да се моля да

дойде светлината? Не, светлината всякога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нещо в света, което не се вика, не се купува. То е Светлината. Има едно нещо в света, което не се придобива. То е Любовта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е в основата на живота. И малката Любов, и голямата Любов, която влиза в сърцето, еднакво действат. Вие сега чакате да дойде голямата Любов, да дойде Христос, че със Своята слава да обгърне света. Никога! Питам: туй положение вярно ли е? То е вярно само по отношение на онази пъпка, която се развива вътре в дървото. Когато пъпката е готова да цъфне, светлината ще се прояви, но това е един процес на растене. Ако тази пъпка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цъфне, или не, светлината и в двата случая е една и съща. Значи Бог в Своето проявление, в Своята Любов и сега, и в миналото, и в бъдещето е един и същ. В Него няма еднообразие. И стремежът на този Господ, на Когото служим, е да ни направи всички щастливи. Защо? – Защото Той сам по себе си е щастлив. За този си стремеж Той някой път ни причинява най-големите нещастия, за да ни причини щастие. Например някой път ние сме щастливи, че носим една счупена стомна, но не е право това. Казвате: „Аз не съм толкова будала да нося онази стомна, пълна с вода, да нося такъв голям товар!“ Но като навлезете в онази пустиня, като нагазите в онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: „Мене ми беше леко на ръката, а сега ми е тежко на гърлото.“ Другият казва: „Мене ми беше тежко на ръката, но сега ми е леко на гърлото.“ Тъй че ние не можем да избегнем известни опитности, известни порядки в света: ще носим и празна, и пълна стомна. Човек, който носи Добродетелта, е като една бременна жена, той трябва да страда за тази добродтел. Не страдаш ли за Добродетелта, която имаш, ти си безплоден човек. Ако вие искате да минете живота си без страдания, вие ще бъдете безплодни хора. Досега аз не съм срещнал някой човек да каже: „Аз много се радвам, че пострадах.“ Всички казват: „Все на мене ли се дадоха тези страдания, кога ще се махнат?“ – Е, много лесно.

Вие като ученици трябва да разглеждате нещата разумно. Казвате: „Вижте онзи човек там как си е поправил положението!“ – Кой си е поправил положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставен за пръв министър на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога онзи, който оре на нивата, заема първо място, а онзи, който е пръв минстър на България, заема последно място. По отношение на хората пък това е обратно. Питам сега: кое мнение е меродавно, нашето или Божието? – Божието. Туй е теоретически, но щом се дойде до практическия живот, вие не вярвате в това учение. Я ми кажете коя жена от вас е благодарна за лошия мъж, който ª е даден? Или кой мъж е благодарен за лошата жена, която му е дадена? Че са лоши, това е нещо относително. Лошата жена за едного е добра, за другиго – не. Аз зная жени, които всяка вечер се карат с мъжете си, но такава жена, като отиде при своя любовник, да ги видите как си гугукат. Аз зная мъже, които, като се върнат при жените си, постоянно се карат с тях, но като отидат при любовниците си, да ги видите как си гугукат! Защо стават тия неща? Този мъж не беше за тази жена и тази жена не е за този мъж, обаче майката и бащата накараха този мъж да вземе тяхната дъщеря или техния син да вземе тази дъщеря. Следователно те съпоставят нещата тъй, както Бог не ги е съпоставил.

Имаме две разумни същества, които не са съпоставени правилно.„Ходя аз“ – значи следствието върви след причината.

Сега за мене не е важно да изнасям вашите недъзи. Целият свят, целият наш духовен живот е потопен в тия недъзи. Аз ви наблюдавам и гледам, че по някой път, като направя едно предложение, вие казвате: „Е, това нещо само тъй се говори. Учителя иска само тъй да ни занимава, но Той не може да го приложи.“ – Не, Божественият живот трябва да се приложи абсолютно – няма никакво извинение нито за мене, нито за вас. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и няма да му се даде никаква сила. Има едно същество в света, което не може да се подкупи с нищо. Това същество е Бог. Него можем да го подкупим само по един начин – когато сме разумни и добри. Когато можем абсолютно да изпълним Неговата воля, Той е готов да направи всичко заради нас, но изгубим ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнем Волята Божия в обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за Небето. Но ако ви попитат какъв е смисълът на живота, ще кажете: „Да станем безсмъртни, да бъдем граждани на Царството Божие.“ Е, питам: какво изисква сега Бог от нас? Ще кажете: „Не знаем.“ Приложили ли сте туй, което Бог изисква от нас? Някой ще каже: „Аз зная.“ Можеш ли да знаеш туй, което никога не си опитал? Ако аз нося в джоба си захар, но никога не съм я опитал, ще зная ли какво нещо е захарта? Е, какво нещо е захарта? Бръкна в джоба си, кажа: „Ето на!“ – „Ами ти опитал ли си я?“ – „Не ми трябва да я опитвам, аз я имам в джоба си.“ – „Е, какво нещо е Добродетелта?“ – „Бръкни в джоба ми.“ Джобовете на сегашния свят са пълни с добродетели и като ги бутнеш, изваждат ги. Не, не, в моя джоб вие не може да намерите нито една бучка захар, но като дойдете в моя дом, ако сте жадни, като ви дам една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе няма да видите захарта. Всичката моя захар е потопена във водата. Ние не можем да турим Добродетелта в джоба си. Не, не можете да я турите в джоба си, нито можете да я отделите от живота си. Добродетелта е непрекъснато свързана със самия живот, не може да се отдели от него. Ако някой иска да отдели Добродетелта от живота, той ще си причини най-голямото нещастие. Някой иска да направи Добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете дали това, което сте направили, е Добро, повикайте един ваш приятел, дайте му да пие малко от вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволен, радвайте се на това, че вашата добродетел е вътре във вашия живот.

Да определя мисълта си по-конкретно. Питам сега: кое положение е по-добро? Дойдеш у дома, нагостя те и след като те нагостя, да кажа в себе си: „Е, да си отиде този човек, не го искам повече.“ Или като ми дойдеш на гости и те нагостя добре, да ти кажа: „Радвам се, че дойде. Как са децата, жената?“ А не, след като разбогатеете, да ви кажа: „Радвам се, че дойдохте, приятно ми е.“ Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема от вас.

Не, в истинската добродетел и Божия Любов, като дойдеш при мене, аз трябва да почувствам една радост и да си кажа: „Благодаря, че този приятел ми дойде днес на гости.“ Да чувствам, че посещението на един мой приятел е посещение от Бога. Това е истинското пожелание, което трябва да храня към всеки едного от вас. Не да ви казвам в очите, че много се радвам, задето дойдохте в къщата ми, но като излезете от моя дом, да се обърна към Бога и да благодаря за това. А вие трябва да почувствате един вътрешен мир, една дълбока радост. Тъй да почувствате това посещение, като че Бог ви е посетил. Защо? – Защото моите отношения към Бога са правилни и отношенията на Бога между нас са правилни. Аз съм забелязал: дойде някой да ме посети, но някога нямам физическа възможност да го приема, на Земята сме, и той като си излезе, остава недоволен, махне така с ръка. Той трябва да си каже: „Аз съм много доволен. Благодаря на Господа, че Учителя днес не ме прие.“ Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако аз изляза при вас, мога да ви дам това, което искате? И без да изляза при вас, пак мога да ви дам това, което искате. Ами че аз имам копчета. Бутна едно копче и почва да тече от него. Трябва ли да ви дам чашка? Сега вие ще кажете: „Моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия от тази вода?“ Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиете. Щом сте дошли до тази чешма, може да пиете, колкото чашки искате. Щом пиете, аз ще кажа: тия ученици са много умни и Господ благоволи към тях.

Това е външната страна на живота. И задачата в живота ни е да бъдем доволни в дадения момент, и като се обърнем към Господа, да кажем: „Господи, ние сме благодарни за всичко.“ Това е целта ми, към която искам да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрешава всички въпроси. Ти си търговец, изгубил си нещо. Благодари за това. Туй, което си загубил, то не е загубено, то е една печалба. Да кажем, че ти си жена. Мъжът ти не те приема добре, нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че как! Той ти казва: „Ти целия ден ходиш, където трябва и не трябва, обикаляш тук-там. Защо не се връщаш у дома си? Защо хойкаш толкова?“ Ти ще му кажеш: „Как смееш да ми казваш така?“ Ами че нека си казва, каквото иска! Ти се спри и си кажи: „Чакай да видя какво иска да ми каже Господ днес чрез устата на моя възлюбен.“ Аз казвам така: има възлюбени, които вършат Волята Божия. Има възлюбени, които не вършат Волята Божия. Има възлюбени, които са добри и разумни. Има възлюбени, които не са добри и разумни. Ако твоят възлюбен е разумен, той няма да ти каже: „Защо ходиш да хойкаш?“, но ще ти каже: „Аз се безпокоях за тебе, обаче като те видях, успокоих се и се радвам много, че се върна вкъщи.“ Жената – също. Докато мъжът го няма, тя дига шум, но като си дойде, казва: „Много се радвам, че дойде, бях започнала да се тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.“

Гледам – някои критикуват, казват: „Тия ученици не живеят по Бога.“ Я ми кажете, какъв е вашият идеал? Аз ви казвам: има само един начин за живеене по Бога. Като видя един ученик, да ми стане тъй приятно! Не са погрешките, които трябва да видя в него. Няма какво да го подозирам. Всеки ученик си има една слаба страна. Някой върви бавно като охлюв. Трябва ли да го осъждам? Ще го погаля, ще му кажа: няма нищо. Той ще ми каже:

„Сега аз съм като охлюв, имам препятствия, ръце нямам, крака нямам, но очите ми са високо. Един ден, когато ми израснат ръцете и краката, ти ще видиш какъв ученик може да стане от мене!" Сега да преведа този символ. Когато един ученик разбере Правдата в абсолютния смисъл, неговите ръце са израснали вече. Когато един ученик разбере Добродетелта в абсолютния смисъл, неговите крака са израснали вече и той може да ходи. Това значи да имаш ръце и крака и с тях да разрешаваш въпросите. Сега ти си тъжен, животът ти се е обезсмислил. Ами защо? Бог е Любов! Светът е пълен с благородни сърца. Не мислете, че само грешници има в света! Добрите хора в света преобладават, те господарстват, но не се проявяват. Сега някои казват: „Светът е станал лош." – Не, лошите хора в сравнение с добрите са по-малко, но понеже те се проявяват, то се виждат навсякъде и тяхната миризма се разнася навсякъде. Добрите хора господстват в света. Знаете ли това? Сега на вас трябва да ви държа цяла проповед, да ви доказвам, че сте добри. Някой казва: „Аз съм толкова добър!" – Не, не казвай тъй, но кажи: „Бог, който живее в мене, е добър и добродетелен." Един плод, който е почнал да зрее на слънчевата свтлина, не може да бъде лош. Една душа, в която Бог изпраща своята светлина, не може да бъде лоша.

Сега ние се намираме в съборните дни. Всяка година имаме събор. Какво нещо е съборът? Съборът може да го правят добрите и разумните души. Когато се съберат лоши хора, събор има ли? – Няма събор. Онези, които живеят в Любовта, може да направят събор. Онези, които живеят в Мъдростта, може да направят събор. Онези, които живеят в Истината, може да направят събор. Онези, които живеят в Правдата, може да направят събор. Онези, които живеят в Добродетелта, може да направят събор. А онези, които не живеят в тия добродетели, за тях никакъв събор не съществува. Следователно щом живеем в закона на Любовта, ние сме на събор.
Един ден Бог ще ви изведе от този свят и ще ви запознае с онези братя, които вие не знаете. Някой път искате да знаете какво нещо е Небето. Туй считате за идеал. Постарали ли сте се да видите какво нещо е Небето – дали е място, или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живеят в единение, които се радват един на друг и които не могат един без друг. Всички живеят за едного и един живее за всички. Понеже те са толкова разумни, то и тяхната външна обстановка на Небето е най-красивата и тяхното състояние е по възможност най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Няма да правя някакви изводи да ви доказвам, че сте добри. Аз зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята Добродетел. Всинца сте разумни, но не сте проявили своята разумност. Вие чакате като онези деца настроение и казвате: „Ако имам настроение, ще го направя." Волът казва: „Аз ще ора на господаря си, когато ме бодне с остен." Това значи настроение, но то не е закон на свободата. Ние трябва да правим Доброто без настроение.

Та днес сме събрани за какво? Аз днес ви събрах само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде един брат или една сестра вкъщи, които и да са те, като си излязат, да обърнете очите си нагоре към Бога и да кажете: „Господи, много ти

благодаря, че ми изпрати този брат или тази сестра.“ Този ден, неделния, ви събрах само за това правило. Няма по-красиво правило от него! У вас има особена философия. Като ви дойде някой брат, вие казвате: „Този брат е дошъл за пари при мене.“ Вие сте чудни! За пари дошъл! Ами ако онзи апаш дойде в къщата ти със своя револвер и ти каже: „Хайде, скоро отваряй! Скоро давай това-онова!“ И вие изваждате сандъка си, давате, каквото ви иска, и казвате: „Слава Богу, че с малко се разправих.“ Е, този брат дошъл без револвер и ти казва: „Моля ти се, братко, дай ми нещо!“ Кое е по-хубаво, да дойде с револвер или без такъв? Не, в закона на посещението най-първо има следното нещо: ако един брат е дошъл по Волята Божия, той няма да вземе нищо, той ще даде нещо. Който посещава, той трябва да внесе нещо. Това е истинското посещение. Щом посетя един дом, трябва да внеса нещо. Отивам ли да взема нещо, това не е посещение. Щом Слънцето изгрява и ни посещава, какво дава то? Дава ни своята светлина и не взема нищо.

Днес искам да направите едно посещение по новото правило, без никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповядвам. Аз ви казвам сега как да направите посещението – с две вериги и с товар или без вериги, но с товар, или без вериги и без товар. Може да изберете едно от трите положения. Аз всякога предпочитам без вериги и без товар. Та казвам: от Невидимия свят, от Божествения свят днес има издадена една заповед до учениците – да направите едно посещение без вериги и без товар. Този ден ще отидете само на едно място, а не на две. На едного от вас ще направите едно посещение. Сега може да кажете: „Какво иска да каже Учителя? Символически ли говори, как да Го разберем?“ И буквално, и символически, и по смисъл.

Ще посетите днес някого – нищо повече. Е, представете си сега, че ще направите едно посещение или пък на вас ви направят едно посещение. Като дойде този приятел при тебе, ти ще излезш и ще си кажеш: „Защо е дошъл?“ – Не, той ще остави нещо у вас, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили досега. Ще занесете най-хубавото нещо, което имате. Ако имаш само една ябълка, нея можеш да занесеш, но най-хубавата.

И тъй, днес ще направите най-малкия опит. Ще направите едно посещение – дето обичате, дето се разбирате. Идващата седмица ще ви събера и ще ви попитам за посещението, което сте направили. Където искате може да отидете, било при чужди приятели или външни, но посещение ще направите. Това е една задача. Да не направите така обаче, че една сестра например да я посетят десет други сестри. Където отидете, за този ден вие ще бъдете пръв и последен в този дом. Ще гледате след вас да не дойде някой друг да развали работата. Не, вие ще бъдете пръв и последен. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена и за вас, и за вашия брат или вашата сестра, които сте посетили. Тази задача е трудна действително, но може да се разреши. Трудните задачи са приятните задачи в света. Тия трудности са отзад, не са отпред. Те ще ви тласкат. Това е едно налягане. Ще имате налягане отзад и колкото налягането е по-голямо, толкова и движението е по-голямо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило.

Ние сме вече във втората половина на годината. Правилата, които ще ви се дават за в бъдеще, ще бъдат от друг характер. И тъй, ще започнем от туй свещено правило, с туй посещение. Но вие ще кажете: „Дали мога да го направя?“ Като го направите пък, ще си кажете: „Как го направих?“ Не се смущавайте! Като излезете от един дом, дето сте направили посещението, не мислете как сте го направили. След залез слънце, когато блеснат всички наши лампи по градовете, ще могат ли да се сравнят със слънчевата светлина? Не, това са само залъгалки. Ако тази ваша сестра, която посетите, е била тъжна, скръбна, ако животът ª се е обезсмислил, и след като направите посещението, тя се зарадва, и като дойде друга някоя, тя все се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радост, мир – той е първият. А този, който отнема радостта, мира, той е последният, който е дошъл. Първият трябва да донесе радост, мир от Божествения свят. И тъй, тези посещения стават. Ако днес се отворят така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посещението си.

Сега коя е моята скрита мисъл, защо ви карам да направите това посещение? Аз ви карам да направите този опит, защото днес отгоре ще ви посетят. Тия, които дойдат отгоре да ви посетят, ще ви кажат: „Моля, искаме да ни придружите да посетим поне един дом, да видим как живеят хората тук, на Земята!“ Ако направите това посещение, то ще бъде Божествено, защото само когато Бог присъства, може да направите посещението. Човек не може да върши някое добро дело, ако Бог не присъства в него. Проявата на всяка Добродетел, проявата на всяка Мъдрост, Правда и Истина – всичко туй се дължи на Бога, който действа в нас. И когато Той действа, ние трябва да се радваме, че Той е започнал Своето велико дело. Започне ли го, Неговото дело е завършено, защото няма по-голяма сила от Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели екскурзианти от Невидимия свят ще дойдат, ще направят едно посещение и като се върнат назад, нека имат едно добро възпоменание за вас. Те помнят, и много неща помнят. Като дойдат един път, те ще дойдат и втори, и трети път. Като дойдат, те носят много хубави неща със себе си. Писанието казва: „Дето е Духът, там е и свободата.“

И тъй, за вас е потребна една вътрешна обнова. Тъй, както досега сте вярвали, то е било хубаво, но това е едно шатливо положение, това е положение на двоумение: дали съм в правия път, или не, дали ще бъда спасен, или не. Всичко това е падане-ставане, падане-ставане. Такъв е животът, но има нещо по-хубаво и по-красиво в света. Един ден ще видите какво нещо е Божието лице, към което ангелите отправят погледите си. Виждали ли сте онова Лице, на което са написани всички велики добродетели? Виждали ли сте онази велика Душа, от която изтича всичкото щастие, всичкото блаженство в света? Ако един ден бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали с лице към земята и бихте казали: „Господи, ние не извършихме Твоята воля.“ Като погледнете на това лице, у вас ще се създаде един вътрешен импулс и ще кажете: „Господи, ние сега разбрахме какво

нещо е да се живее по закона на Любовта!“ Има едно лице скрито в света! То е Лицето Божие. Казва псалмопевецът: „Гледай Господа пред себе си!“

И тъй, ще обърнете душата си, ще повдигнете ума си, ще повдигнете сърцето си към това Свещено лице! Има свещени неща в света. Всичките тия сегашни форми на живота, всичкият сегашен ред на нещата ще изчезне и в ума ви ще дойдат хубави и красиви неща, каквито досега не са дохождали. Целият сегашен ред ще се измени. И вашите братя и сестри ще се явят с такива сърца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Те ще имат благородни и възвишени сърца. Иде това време, то не е далече. Тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога? Днес, днес е Божественият ден. Ама утре може ли да бъде това? Да, щом е днес, може да бъде и утре. Днес, утре, през всичките векове, през хилядите години, Бог ще се прояви. Това ще бъде едно благо за вашата душа, защото още нито един от вас не е имал условия да живее тъй, както трябва. Ще дойде ден, когато вие ще седите под вашата смокиня, без да се плашите. Няма да има страх в света. Ще се ползвате от плодовете на вашия живот. Всеки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живее, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бъде радостен и весел и животът му ще има смисъл. Този ден е сега. Тогава няма да има стари, всички ще бъдат млади. И 120-годишният старец ще бъде млад, ще припка като млад момък, няма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Аз не искам много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. В Божествения закон човек, като се хване за нокътя, върви. Божественото в човека е в състояние да промени целия ход на нещата.

24 август, неделя, 6.30 ч.
Книги:

* Качества на разумния живот

Разумният живот. Трите основи на живота (София, 2002)
8 беседи от 16 януари 1920 г. до 24 април 1927 г.

Начало: 06:30

1924_08_31 Ако излекува болния

АКО ИЗЛЕКУВА БОЛНИЯ

БЕЛЕЖКИ, ДЪРЖАНИ ПРИ БРАТСКАТА СРЕЩА НА РЪКОВОДИТЕЛИТЕ В СОФИЯ ПРЕЗ 1924 ГОДИНА

ПРИ СРЕЩАТА ПОВИКАНИ - ПРИСЪСТВУВАЛИ:

1. БРАТ ТОДОР СТОИМЕНОВ - СОФИЯ
2. БРАТ ДРАГАН ПОПОВ - СОФИЯ
3. БРАТ ДЕНЮ ЦАНЕВ - СОФИЯ
4. БРАТ НАЧО ПЕТРОВ - СОФИЯ
5. БРАТ ИВАН ДОЙНОВ - СОФИЯ
6. БРАТ НИКОЛА ВАТЕВ - РУСЕ
7. БРАТ МИНЧО СОТИРОВ - БУРГАС
8. БРАТ ТОДОР АБАДЖИЕВ -ЯМБОЛ
9. БРАТ ВЪРБАН ХРИСТОВ -ОРХАНИЕ
10. БРАТ ПЕТЪР КАМБУРОВ - КАЗАНЛЪК
11.БРАТ ЕМАНУИЛ ИВАНОВ - ВАРНА
12. БРАТ ПАНАЙОТ КОВАЧЕВ - СТ.ЗАГОРА
12а. БРАТ КОНСТАНТИН ИЛАРИОНОВ - В.ТЪРНОВО
14. БРАТ ПЕТКО ЕПИТРОПОВ - ПЛОВДИВ
15. БРАТ ГЕОРГИ КУРТЕВ - АЙТОС
16. БРАТ ДИМИТЪР ДОБРЕВ - СЛИВЕН

Учителят

1. Т. Стоименов
2. Др. Попов
3. Д. Цонев
4. Н. Петров
5. Ив. Дойнов
6. Н. Ватев
7. М. Сотиров
8. Т. Абаджиев
9. В. Христов
10. П. Камбуров
11. Е. Иванов
12. П. Ковачев
12а. К. Иларионов
14. П. Епитропов
15. Г. Ватев
16. Д. Добрев

31-ви август, 1-ви и 2-ри септември, 1924 г.

Тайна молитва Мълчание

УЧИТЕЛЯТ: Обменихте ли мисли върху някои материални въпроси?

– Няма време и удобства от присъствието на гости в двора.

УЧИТЕЛЯТ: Трябва да се обменят мисли, защото има противоречия между духовните и материалните въпроси. Те не вървят успоредно. Едни държите материалното, други – духовното. Нямаме нужда от материалното. Това е противоречието. Това е постоянна борба на духа с материята. Тя съществува и духът трябва да се повдигне. Възгледите на хората се различават. Болните и здравите имат различни възгледи по разните въпроси от идентичен характер и се явяват противоречията в живота.

В Братството голямата свобода, която имаме, се използува лошо – това не е право, това е изнасилване, измъчване на някои от братята от подобно криво разбиране на някои членове от обществото. Един пример: един брат оставя в едно семейство старите си дрехи, за да благославяло. – Аз не обичам да давам стари дрехи. На един брат дадох едно старо палто при дъжд, той не ми го повърна. Взе ми едни сандали – не ги върна, но му задигнаха посред бял ден ново палто за 1200 лева и други дрехи; това непослушание завлече неговите дрехи. Моите скрито взети сандали завлякоха му новите дрехи, комплект, посред бял ден от палатката в Баучер. Това не е толкова неморално, че ги е взел, но непослушанието му.

Ако ли дадете обещание – трябва да го изпълните заради Бога, да не се охули името Му, името Божие. Ще продадете всичко, но обещанието си ще изпълните. Питам ви: Разбойници хващат вашия син и искат откуп 200 000 лева. Ще продадете къщата си и ще ги дадеш – това ще е резултат от едно неизпълнено обещание. Трябва да се изпълни всяко дадено обещание, даже и колкото и неприятно да е било.

Материалното богатство на един човек е отглас на неговото духовно състояние. Децата се ползуват от подготовката на материалното състояние, благодарение доброто духовно състояние на родителите. Благата вървят по наследство. Мнозина имат добри желания, но малко са, които имат стремеж да изпълнят тия добри желания. Имате отруден брат – не се притичате да го облекчите. Военните не правят така: те се поддържат – за намиращия се в опасност военен телеграфирват и го подкрепят.

Поддръжка трябва и в духовния, и в умствения, и в материалния живот, разбирам – съзнателния материален живот. Имаше един брат Дързев, който живееше в лоша стая

тук. Дадох наставления, настани се по-добре, по-хигиенично, но волята му излезе слаба, и аз, занят с други работи, не можах да проследя доколко се изпълняват наставленията ми, и той си замина. Друга една сестра пратих в Чамкория – бе много слаба – поръчах ѝ да слуша, ако иска да оздравее; като охлюв да пъпли и на слънце да излиза и се пече. Послуша ме и се съвзе – тя трябваше да си замине, но остана. Иска се послушание и помощ от приятелите, от братята и сестрите.

Най-важният въпрос за вас кой е сега? Кое е най-належаще?

Брат Драган Попов (София): Да се ликвидира със салона. На 3-ий септември трябва да внесем 25 000 лева. Решихме да изплатим дълга на Радославова – около 50 000 лева, а всичкият дълг е около 120 000 лева. Никой не се грижи за салона – като че е чужд, даже да се помете не отива някоя сестра от най-ревностните. Бяхме 12 души, всеки се оттегли и гледа да хвърли товара на други. Имаше комисия, която да прегледа сметките и докладва. Не е сторено това и досега.

УЧИТЕЛЯТ:Трябва да се уреди с назначаването на няколко души. Да се прегледат сметките и се уреди.

За взаимно подпомагане може да се образува фонд, но всеки, комуто се даде помощ, трябва да вложи в себе си желанието да върне това, което му е дадено. Дали ще го върне или не, то е друг въпрос, но трябва да има желанието да върне даденото му. Когато ще помагате някому, трябва да видим заслужава ли да му се помогне, или той има да разреши една задача.

За в салона бяхме наредили всеки да има едно малко изкуство, каквото и да е: тенекеджия, собаджия, плетене столове и други, та между другите работи да се работи и това в салона – събирате се двама-трима приятели и поработите 1-2 часа. Този закон е като пчелите: много пчели по малко мед – много става, отколкото поединично всеки да работи.

Брат Деню Цанев: Подкрепата е лесна, но най-първо трябва да изчистим обществото си от недъзите и тогава всичко лесно се урежда, защото ще има сплотяване и с него ще изпълним закона на пчелите и ще принасяме много мед. Това е по физически истина, не знаем духовно как е, но все нещо трябва да се направи в това отношение. Недъзите са: имаме хора, които злоупотребяват с нашата свобода – разни Магдалини, Балтовци, Савовци, които се правят светии и компрометират цялото общество. Вие, Учителю, живеете напълно в любовта, но ние сме още във физическия мир, нека ние да се поразправим с тях.

(Тук се изтъкнаха ред недъзи – Учителят казва, че това е религиозно тщеславие.) Отиде си една Кирилова, дойде Магдалина. Кирилова имала мисия да обнови България! Също и

Магдалина подобна мисия имала за света! Магдалина е изучила изкуството за просия – в Италия е събирала пари и майсторски е просила. Хитър тип, който мисли само за себе си в един ден мога да свърша с нея и с Балтова, и със Савов.
УЧИТЕЛЯТ: Вие ще се натъкнете на още по-лоши типове – има от лошо по-лошо. Но може да се постигне нещо от по-старите братя. Иска се обаче абсолютна чистота. По-младите братя лесно се съблазняват и вие трябва да им помогнете. Духовете в Магдалина постят, подвизават се, но после двойно повече ядат духовете в тая Магдалина. Това са физиологически недъзи, които лесно могат да се лекуват – в един ден. Но има социални въпроси за разрешение. Дъщеря ви иска да се жени – не само това, но и ще гледате мъжа ѝ. Как ще разрешите тоя въпрос? Дойде някой в Братството, казва: „И аз съм ученик." – Да, на лъжицата, а като дойде за работа, няма го.

Просия у нас, в Братството, не трябва да има, а работа се иска. Просията в нас е безобразие – то обезобразява човека. Случката със Савов: събирал пари за столове и ги изхарчил. Не е въпросът, че ги е изял – не е грях това, но лъжата – защо е излъгал, че ще купи столове, а ги изяда – туй е осъдителното.

Искам вие, които тук сте събрани – сте се събрали, да ме слушате. Ще прилагате закона на жертвата – каквото направиш, да не знае светът. Свобода да има. Мъжът без жената не може. Тя все реди, тя все е взела участие във всичко, ореола на светиите те са го турили и ред други неща. С жената внимателно трябва да се постъпва и внимателно да ѝ се възлагат поръчки.

Брат Драган Попов: Въпросът между млади и стари – да няма разлика. Те се съблазняват по въпроса за женитбата, и все братя и сестри, а момче и момиче все вървят. Те се считат, че са отделни и със своята школа.

УЧИТЕЛЯТ: Те трябва да изпълняват Божия закон. Те могат и да се оженят, и пак да изпълняват (Божия закон) Волята Божия.
Изтъкна се сепаратизмът със специалните школи и общите школи, което доведе до възгордяване у младите.

УЧИТЕЛЯТ каза: Това е временна мярка. Хорото е за младите, а не за старите. Но школите ще са общи. Има ли между младите абсолютна чистота? – Не. Не мога да поверя на един брат една сестра. От 5 сестри, които бяха заедно, само една бе абсолютно чиста и издържа от съблазните.

На всички трябва да се помага – на стари и на млади – всички имат нужда от подпомагане.

Нали в Христа няма ни мъжки, ни женски пол. Набралата се енергия в младите трябва да се използува – това е една машина, енергията на която трябва да се използува. Вие,

старите, трябва да потърсите младите и те, младите, да потърсят вас, старите. Аз имам наблюдения. Един брат следва университета и оставя коса по-дълга от моята и брада, и се носи неглиже. Една сестра ми казва за него: „Щом се влюби, дава признак, че е в траур, но след два месеца ще ги хвърли.“ И наистина, той ги хвърли точно след два месеца. Защо? – „Ние сме 5 сестри, които му удължихме косите, но у него няма нищо духовно!“ И така излезе. Някои хубаво разсъждават, ако и да са сестри. Те знаят, че в случая косата и брадата не са спуснати за Бога.

Сега по плана, за десетте души, които да съветват всеки брат или сестра, които искат да проповядват за Бога. Ще му дадат една задача да излекува един болен. Ако излекува болния, добре, от Бога е.

Има опасност от тия 10 души – да се не помислят за третейски* съд!

Трябва всеки да си признае грешката и тогава тя се поправя, иначе трудно е за тия 10 души да го убедят.

Иска се тактичност. Един брат се отделил с жената на един светски човек, който е идвал на нашите екскурзии, за да я обърне в нашето общество. Мъжът се съблазнява, смущава се, съмнява се в тия им отношения и не идва повече. Всичко, което Бог иска, може да направи, но разумни да бъдем в обноските си.

Сега на вас ще дам по една задача за една година, да видим как ще я изпълните. Ако вие в противоречията не намерите смисъла на живота, вие ще пропаднете. Когато човек разрешава Божията работа, трябва да бъде много деликатен, разумен, за да не попадне в противоречие. Вие сте в света и не можете да посветите всичкия си живот само за Бога, но 1/10 от времето си можете да посветите на Бога. 90 % е за вашите нужди: прехрана и др. При сегашните условия на еволюцията много души има, които мъчно се повдигат.

Вие в провинцията какви нужди имате?

Брат Георги Куртев (Айтос): Охлаждение има един към други.

Брат Панайот Ковачев (Ст. Загора): Необходими са обиколките от Учителя между нас.

Брат Минчо Сотиров (Бургас): Отеготяването го има навсякъде между приятелите от провинцията. Жажда за работа, за подвизи има, ревност има, но все пак отеготяването съществува. Идването на един външен брат събира всички около него и с наслада слушат говора му, а колко повече, ако бихме имали радостта да бъде между нас Учителят ни! Той да ни посетеше!

Брат Деню Цанев (София): Това отеготяване е отражение на положението в София и там

го възприемат.

Брат Емануил Иванов (Варна): Говори в същия смисъл. Изтъква, че някои братя говорят от името на Учителя – добре говорят, но има и други, които криво са разбрали Учителя, и внасят разкол.

УЧИТЕЛЯТ: Такива си устройват гнездо и друг път да идват. Всеки, който идва да говори, или като гост, трябва да има позволение от Учителя. Този въпрос се уреди от 1920 година и всички членове да се предупредят за това.

УЧИТЕЛЯТ: Утре вечер в 7 часа ще имаме едно свободно събрание в салона, а сутринта в 5 ч. и 30 мин. вие, 16-те, да сте тук събрани.
От провинцията всички вие трябва да разпространите своите знания и навън – в по-широка общност с обществото. Време е да заработите и навън от нашата среда и вашите знания да ги дадете и на света, гдето няма морална устойчивост. Пречките, които сега ни се правят, са временни: салон не дават, за беседи пречат и други някои.

[символи (*)]
Между присъствуващите изказа се желание и се препоръча брат Боян Боев да се изпрати из провинцията като проповедник на научни реферати.

Пречки в успеха на делото са още и събирането на абонаменти, а не се изпращат списанията или вестниците: така бе с „Анхира“, „Алфа“,

„Ратник на Свободата“ – това се отрази на платилите абонати, а никъде не са получили нито един брой.

УЧИТЕЛЯТ: Вашите въпроси вие разрешете, можете да се съберете тук или в салона, а духовните въпроси оставете на мене, аз ще ги разреша.

Отче наш 31 (18 август стар стил) 1924 г., 16-18 ч., неделя, София, ул. „Опълченска“ 66 неофициален съд, избран от спорещите страни по взаимно съгласие, за да разреши спора им

1924_08_31 Правила на разумния живот
съборна беседа
Издателство „Бяло Братство“

ПРАВИЛА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ

Тайна молитва

Ще ви прочета от 18-а глава на Матея, от 18-и стих надолу.

Истина ви казвам – каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.
Връзване и развързване може да прави само разумният човек. Само вещият лекар може да лекува.

Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята, за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца Моего, Който е на небеса; защото дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трябва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да стават само чрез закона на Любовта. По друг начин събирания между хората не могат да стават. Думата събиране в българския език не е толкова изразителна, но понеже няма друга по-добра дума, и с тази минава.

Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли? Казва му Иисус: Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.

И прощаването става пак по закона на Любовта. Не можеш да простиш някому, докато не го обичаш и докато не те обича. Ако някой мисли, че може да прощава без Любов, лъже се. И онзи, който иска да го простят, трябва да иска да го простят по закона на Любовта. Вън от закона на Любовта прощение не може да има. Това категорично трябва да го знаете! По кармическия закон, кой каквото върши, ще го намери, а Божественият път е законът на Любовта, чрез който кармата се смекчава. Значи за хората на греха има само един начин – той е мелницата; а за хората на Божията благодат – това е растенето. Това са два процеса. Ако си грешен, в мелницата ще те турят, това е в реда на нещата. Ако си праведен, в земята ще те хвърлят.

Затова Царството небесно е уподобено на человек цар, който поиска да прегледа сметката със слугите си. И когато начна да пресмята, докараха му един длъжник от десет хиляди таланта.

Числото 10 в този смисъл, както Христос говори, не показва само колко е голям дългът, но то показва и един завършен цикъл. Един човек не може да продължава своите грехове зад 10. Повече от десет пъти не можеш да грешиш. Като направиш едно престъпление десет пъти, след десетия път вече ще те хванат.
И понеже нямаше да ги плати, повели господарят му да продадат него и жена му, и децата му, и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпение към мене и ще ти платя всичко. И смили се господарят на тогози слуга, пусна го и прости му заема.
Това е отношението на Бога към хората. Оттук се вижда как Бог прощава. Какви са отношенията на хората помежду им, ще видите от това какво прави този слуга, на когото господарят прости дълга.

Но щом излезе този слуга, намери едного от съслужителите си, който му беше длъжен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: Плати ми това, що ми си длъжен! Падна, прочее, съслужителят му на нозете му, молеше му се и казваше: Имай търпение към мене и всичко ще ти платя. Но той не щеше, но отиде, затвори го в тъмница, докле да плати дълга.

Често вие си задавате въпроса: „Защо между нас стават такива работи, защо Господ не ни благослови?“ Как ще ни благослови? Ако вътре в сърцето ти има една дисхармония, ако вътре в ума ти има една дисхармония, ако вътре във волята ти има една дисхармония, благословението не може да дойде. Ти може сто пъти да посаждаш на пътя плодни дървета, но те няма да изникнат.

И като видяха съслужителите му това, що стана, твърде се наскърбиха; и дойдоха, та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогаз го повика господарят му и каза му: Рабе лукави, всичкия онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш съслужителя си, както помилвах и аз тебе? И разгневи се господарят му, и предаде го на мъчителите, докле да заплати всичко, що му бе длъжен. Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце на брата си прегрешенията му.

В този стих всички се спират само върху физическата страна на онези постъпки, които стават в живота. Физическите престъпления не са толкова важни. Когато се говори за престъпления, подразбират се такива престъпления, които човек извършва едновременно и в трите свята.

Аз следя от ред години какви са вярванията на някои от учениците. Техните вярвания не почиват на една здрава основа. Здрава основа наричам, когато един човек при всичките условия на живота не изменя вярванията си, не изменя поведението си. Може да дойдат мъчнотии, може да дойдат изкушения в живота и клончетата на едно дърво може да се превиват, може да опират чак до земята, но ако това дърво, т. е. този човек не се пречупи,

той има почва, има основа.
Сега аз ще ви попитам: мислите ли вие, че сте най-важните личности в света, на които цялото Небе и Господ трябва да обръщат внимание? Някой път вие си давате такава важност, че като се молите Богу и не ви се отговори, казвате: „Как тъй!“ – Не, молитвата е само подтик на Любовта, а ти чрез насилие изискваш да ти се даде нещо. Това не е Любов. Сега в съвременните християни има два вида молитви. Едните са молитви на голяма смелост. Воля трябва да има човек, да изисква, да настоява – тъй казва Писанието. А другите молитви са молитви на страх. Ние се молим за другите, а те се молят за нас. Като че Господ няма да слуша всеки едного от нас, като се помоли, ами ще трябва другите да се молят за него. Това са извратени понятия, които вярващите имат.

Аз говоря само за ученика. Той трябва да се подчинява само на закона на разумната Любов. В тази разумна Любов влиза едно от следните качества: ученикът жертва всичко за Бога. Щом жертва всичко за Бога, това не значи, че се отрича от живота. Той се отрича от своя живот, а приема Божествения живот. Сега някой ще каже: „Как да се отрека от своя живот?“ Нима мислите, че ако един вълк се откаже от своя живот и възприеме живота на човека, той изгубва своя живот? Ами че ако този вълк всеки ден хойка по горите и го преследват с пушка, та може ли да се сравни животът му с живота на един човек? Вие не искате да се откажете от вашия живот, но кажете ми в какво седи хубостта на вашия живот? Хубавото в живота си ние ще го намерим в някоя наша добра постъпка или в някое наше добро дело, което е произлязло от Любовта. Там като дойдем, това е един оазис в живота ни. Вие може да дадете някому 10 000 или 20 000 лв., може да му направите една къща, но това още не е добро. Тези пари, които давате, те са останали от баща ви, вие още не сте работили за тях.

За учениците има едно правило: когато дойде някой да ти иска пари назаем, ти трябва да му дадеш тия пари, които си изработил сам. Някой ти иска 150 лв. Ти трябва да работиш най-малко десет дни за тях, за да му ги дадеш. Аз мога да бръкна в касата и да му дам и 100 000 лв., но ще си създам карма. Следователно добро е само това, което е излязло от нашите ръце. Затова, докато не се научите да работите и от труда си да давате, всичко друго, което е направено, не е добро.

Днес се проповядва едно учение на леност. Майката проповядва едно учение на дъщеря си, казва ѝ: „Ти гледай да се ожениш за някой богат човек.“ Защо? – За да стане ленива. Бащата проповядва на сина си едно учение, казва му: „Ти гледай да се ожениш за някоя богата мома.“ Защо? – За да стане ленив. Те ще се оженят и ще научат децата си на същото. Това е учение на паразитството. То е произлязло от паразитите. Ще каже някой: „Аз съм завършил своето развитие.“ Щом си завършил своето развитие, ти трябва да бъдеш на Небето, а не на Земята. Щом си на Земята, ще работиш, а щом не искаш да работиш, ще отидеш на Небето. Работа наричам това, когато човек е свободен, няма букаи, работи с ума си, работи със сърцето си, работи и с волята си. Волята, това е най-разумното нещо в човка. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Сега вие по някой път се съединявате, за да вършите търговия. Някой ще дойде да те убеждава да се съюзите: „Хайде да се сдружим, ние ще имаме голяма печалба.“ Вие се съгласите, но видите, не мине много време, и изгубите 100-200 000 лв. Кой е виновен? – Лакомията. И онзи, който лъже, е виновен, както и онзи, който вярва. И единият, и другият са лакоми. Единият казва: „Слушай, аз зная, ще спечелим толкова хиляди.“ Другият му повярва. Като сбъркат, казват: „Ти ме вкара в тази работа.“ –„Не, ти ме вкара в тази каша!“ Едно нещо искам от вас: няма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде някой и ви каже: „Вземете тази работа, тя ще ви даде печалба сто на сто“, не я приемайте! Дойде ли някой и ви предложи някоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде десет на сто печалба, приемете я! Търсиш ли много, ще изгубиш. Аз следя и в търговията. Всички лакоми търговци все са изгубили. Достатъчно е да имаш десет на сто печалба. Искаш ли повече, във всичките си работи ще се забатачиш. Ако си музикант, но искаш много да ти платят, ти ще се забатачиш, музикант не можеш да станеш. Ако си проповедник, но искаш да ти се плати, ти ще се забатачиш, проповедник не можеш да станеш. Има никои жени, които искат много от мъжете си. Такава жена не може да стане жена. Някой мъж също иска много от жена си. Не, малко ще искаш от жена си. Ако всяка сутрин тя взема легена и ти полива да се измиеш, ти благодари на Бога, че и това е направила. Считай това нещо за привилегия и повече от нея през деня не искай. Ако тя има готовността това да стори, ти ѝ благодари: повече тя не може да направи. Защото някои жени могат да кажат на мъжете си: „Я слушай, вземи си легена там и се измий!“ Сега някоя сестра казва: „Е, аз нищо не искам от мъжа си, аз съм свободна, независима, нищо не му дължа.“ – Не, аз считам, че най-хубавото, което тя може да направи, е да вземе легена и да полее на мъжа си. Красиво е това! Ще кажеш: „Затова ли се ожених, да му поливам?“ Е, хубаво, той затова ли се ожени, да те облича? Не си говедо, но си вол. Само тях така гледат. Турят им юлар и хайде на нивата! Върнат се от нивата, свалят им юлара, вкарат ги в дама и там ги нахранват. Само говедата се гледат, а жена или мъж не се гледа. Ще изхвърлите тези купешки форми от главата си – жена да гледа мъжа си или мъж да гледа жена си. Една жена, като дойде в дома на мъжа си, да му каже: „Аз мога само да ти полея да измиеш ръцете и лицето си, нищо повече!“ Това е десет на сто, което тя може да направи. Тъй трябва да се препоръча тя. Когато дойде някой момък да иска дъщеря ви, майката трябва да каже: „Моята дъщеря не може много нещо да направи, тя може само да ти полее. Ако си съгласен на това, вземи я, ако не си съгласен, остави я, тя си е за нас.“ А сега, като дойде младият зет, майката казва: „Нашата дъщеря знае много нещо, тя знае къща да върти, знае туй-онуй.“ –„Е, празна Мара тъпан била!'' Младите моми все къщи уреждат, но досега не съм видял нито една жена, която да знае къща да урежда.

И тъй, в Братството ще приложите този закон. Аз искам от вас да вземете легена, малко водица и да полеете на мъжете си. За един ученик туй е най-малкото, което трябва да направи.

Откъде произтичат у нас всичките погрешки? – От многото изисквания. Ние изискваме много. Например ние изискваме всичките хора да бъдат много добри. Но какво нещо е човек да бъде много добър? Ние изискваме всичките хора да бъдат много любезни. Но какво нещо е човекът да бъде много любезен? Аз мога да накарам всеки едного от вас да бъде много любезен. Я вижте онзи, бедният човек, колко е любезен пред богатия банкер! Любезен е той, но тази любезност е актьорство: иска да вземе пари от него. Я вижте онзи, когото бият, как се моли, вика: „Баща да ми си, майка да ми си, пусни ме. Аз няма да забравя това!“ Да, но това не е убеждение. И с вас е така. Като поставят някого натясно, казва: „Аз ще посветя живота си в служене на Бога“, но като минат мъчнотиите, казва: „Е, то са глупави работи!“ И след туй вие ще си кажете, че някои неща сте ги надрасли, че те не са за вас. Не, аз ви казвам, че поливането на ръцете никога няма да отживее времето си, никога няма да го надраснете. И яденето на този свят никога няма да го надраснете. Ако някой дойде и проповядва, че в този свят може без ядене и без пиене, това не е право. Докато хората са живи, ще ядат и ще пият. Какво ще ядат? – Хляб. Какво ще пият? – Вода. Ще питат някои: „Какво трябва да ядем?“ – Само хляб ще ядете, понеже само хлябът се жертва. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертва, това е само житото. Също така се жертват ечемикът, царевицата. Крушите, ябълките и другите плодни дървета само наполовина се жертват. Те казват: „Ще изядеш само външното, а другото ще посадиш.“ Следователно ученикът трябва да яде само онези растения, които от любов са пожертвали своя живот. Може да проследите това и да видите резултатите. Ако ядете месо, ще видите резултатите от него. То не е пожертвало своя живот. Ако ядете сирене и други някои храни, те също ще окажат известно влияние. И те не са пожертвали своя живот. Може да ядете тези храни, но те не могат да създадат у вас едно чисто тяло, не могат да създадат у вас един благороден ум.

Сега, разбира се, като се повдига въпросът за вегетарианството, повдига се и въпросът каква храна трябва да ядете. Аз съм ви казал, че в Школата основният закон на яденето е Любовта. Според туй правило никой ученик няма право да седне да яде без Любов. Ако нямаш Любов в сърцето си, не яж! Нямаш ли Любов в душата си, гневен ли си малко, не яж! Стой и не яж дотогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиеш разположение и благодарност към Бога. Ако турите туй правило в приложение, ще видите как законът работи и ще видите дали ще има болести. Ние имаме право да ядем само в закона на Любовта. Дойде ли Любовта, цялото Небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти можеш да ядеш. Както една майка се радва, когато види, че детето ѝ яде, така и всички ангели, всички други същества на Небето се радват. Но когато седнем да ядем без Любов, Небето затваря всичките си врати и ние сме в положение на престъпници.

Същия закон ще приложите и по отношение на Доброто. Искаш да направиш Добро – не го прави без Любов! За учениците давам следното правило: дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж! Не изхвърляйте още вашите стари правила, дръжте си ги, но приложете новите, за да видите какво ще ви дадат. Докато не дойде у вас онзи вътрешен любовен подтик да дадеш, не давай! Ама той може да ти каже: „Аз искам, не

мога да чакам!“ Който дойде с насилие, той не е нито брат, нито ученик. Когато дойдем до положение да дадем, всякога вътре в себе си трябва да изпитваме радост, че сме изпълнили Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света. Ти си овчар. Дойде някой, каже ти: „Дай ми една овца!“ Ще си кажеш: „Чакай, аз ще се помоля, докато дойде Божественото в мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дам или да не дам.“ Защо? – Защото този живот на овцата не е мой. Ако дам тази овца с Любов, тя ще отиде на мястото си. И този, комуто я дам, няма да я заколи.

От какво произтича тази вътрешна натегнатост у вас? Аз я наричам преструвка. Забелязвам, че у всинца ви има една преструвка. Някой се мъчи да се покаже за това, което не е. Ученикът трябва да бъде крайно естествен! Никаква преструвка. Преструвката иде много естествено. Даже и най-малките буболечки се преструват. В тях има и преструвки, и лицемерие. Положението на един ученик обаче трябва да бъде много естествено, да няма никакви преструвки. Например запитват някого: „Как си?“ Казва: „Аз съм много добре днес.“ – Не си много добре. Най-първо, ти като син излезе тази сутрин от дома си и не даде целувка на баща си, на майка си, и казваш след това, че си много добре. Да, защото надигна толкова пари. Жената излезе, напусне мъжа си, казва: „Много добре съм.“ Мъжът излезе, напусне жена си, казва: „Много добре съм.“ Това са празни думи. Христос казва:”За всяка празна дума ще се даде ответ.“ На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажеш, че си много добре, то значи, че си по-долу от добре. Как си? Ще кажеш: „Добре съм.“ Като кажеш, че си добре, туй трябва да го почувстваш вътре в себе си. Ако аз съм добре, ще ти предам от моето добро, ще ти предам този Божествен импулс. Ако вие, след като дойдете в едно събрание, сте добре, ще придадете туй Добро като една струя на всинца. Тази сутрин например вие не сте много добре. Питам сега: какво можете да извършите, като не сте добре? Ама ще кажат някои: „Ние имаме желанието.“ Добре, разберете закона! Ако имате една верига, направена от такива малки звена, малки халчици, и да кажем, че три четвърти от халките са много здрави, а една четвърт не са здрави, питам тогава: здравината на здравите халки може ли да се тури в действие? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другите не може да се тури в действие. И когато дойдем в едно общество, същият закон работи и в него. Дисхармонията на едно същество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега целият невидим свят е зает да ремонтира всички тези халки, които не влизат в работа. И на Земята тогава ще останат само тези хора, които може да образуват една здрава верига и да бъдат изпълнители на Волята Божия. А сега например някои от вас се съберат с един православен и не могат да се разберат. Но аз виждам, че и много братя от туй Братство нямат допирни точки.

Сега мислите ли, че Бог е човек? Вие казвате: „Каквото Учителя каже.“ Добре. Учителят казва: „Я стани ти, Иване, и си кажи урока!“ Стане Иван, не го знае.„Я ти стани, Драганчо!“ Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, никой не си знае урока. Казват: „Втория път ще го научим“ – повтарят го. Да допуснем, че втория път три четвърти от учениците го знаят, а една четвърт не го знаят. Мислите ли, че вие, които не знаете урока

си, може да го вземете от другите? Има нещо, което не може да се вземе назаем. То е знанието. Знанието сам трябва да го придобиеш. То е такова нещо. И Любовта също назаем не се взема, назаем не се дава. Някой казва: „Аз искам да ме любиш." – Да те любя ли? На какво основание? Любовта не признава никакъв закон. Онзи, който иска да го любят, е лош човек – нищо повече. И всичките престъпления произтичат оттам. Любовта съществува като един фактор, като една среда, в която ние живеем. Тя се проявява целокупно. И ние казваме, че Бог е Любов. За Божията Любов няма никакви граници, но както на светлината можем да турим граници, така и на Любовта можем да турим граници, да не се проявява. Следователно, няма да изискваш да те обичат, но ще премахнеш всички препятствия, за да се прояви Божията Любов в тебе. И когато ти проявиш своята любов към другите, тогава и тяхната любов ще се прояви към теб. Бог очаква нашата любов. Защо? – Защото Той първо ни е възлюбил. Бог е изпратил Своята Любов към нас и всеки може да я прояви. Любовта Любов ражда! Често вие казвате: „Учителя не ме обича." Вие говорите една лъжа. Така казват много сестри, много братя, много от учениците. Това е една квадратна лъжа. Аз съм я слушал много пъти и казвам: от такива ученици нищо не може да стане. Чудно! – не ви обича Учителя. Някой учител казва: „Учениците ми не ме обичат." Това е другата лъжа. Учител, който очаква да го обичат учениците му, не е на прав път. Той трябва да изпълни закона на Любовта, т. е. да изпълни Волята Божия. За мене най-важно е Волята Божия. Волята Божия – това е най-красивото! Няма по-красиво нещо от красивия свят. Няма по-красиво нещо от Божествената Любов!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духом. Аз зная, че всяко неразположение крие едно престъпление в сърцето. Всички неразположения на хората днес произтичат от престъпления, които са извършили спрямо душите си. Някой казва: „Ужасно съм неразположен." Защо си неразположен? – Престъпление си извършил. Мъчиш се. – Престъпление си извършил. Туй престъпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е престъпление. Зад всяко едно престъпление седи едно мъчение. Тъй седят истинските факти в света. Когато дойде страданието в умния ученик, той знае защо идва и ще се стреми да отмахне причините на това страдание. Защо страдаме? – Защото туряме препятствия на Божествения Дух, Който живее в нас, ограничаваме Бога в себе си. И Той, за да ни накара да бъдем последователни в живота си, ни причинява страдания – иска да ни застави да вървим в правия път. Ето защо страданията идват отвътре.

Сега някои говорят за Любовта. Любов, която може да произведе омраза, любов ли е? Храна, която може да произведе болест, храна ли е? Вода, която, като пиеш, увеличава жаждата ти, вода ли е? – Не е. Пари, които се дават и не могат да ти услужат, пари ли са? – Не са. Аз бих желал между вас да има образци на искреност, чистосърдечие. Знаеш ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледам, някой от вас ме погледне, но погледът му не устоява, веднага сваля очите си. Погледне ме някой, скрие се. Ако аз съм една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледат хората, турен съм на

показ. Ако аз съм един престъпник и хората ме гледат, казвам: такава е Волята Божия, нека ме гледат! Ама престъпник съм бил! Нищо, гледайте ме, вземете образец от мен. Ако пък аз съм един образец на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете пример от мене!

Ние сега искаме да вървим по стъпките на Бога, на тази велика Любов. Няма по-красиво нещо от това! И туй, красивото в нас, то е изражението на Бога. Обаче всичко това ние го забравяме – забравяме, че сме излезли от Бога, и си казваме: „Само Бог ли може да се прояви? И аз мога да се проявя." И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, го направяме.

Сега вие ще кажете: „Всички тия неща ние сме ги слушали, но кажете един лесен път за Любовта!" – Е, щом искате лесния път, ще дойдете при мене, аз имам една оканица, ще ви налея от нея тъй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онези магнетически стрелки, като се прекарва през тях ток, как се намагнетизирват? Да, намагнетизирват се, но след време изгубват това свойство. Туй магнитно свойство не е като у един извор, да изтича постоянно.

Сега аз ви говоря върху този въпрос, за да ви избавя от външни влияния. Вие всички се влияете от света. Дойде при мене една сестра, която ходила в странство, и ми казва: „Е, това чужденците са идеални хора, любезни." Идеални хора били! Не е така. Германците били идеални хора. Англичаните, американците били идеални хора. Зная ги аз, те и за нас като пишат, казват, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалните хора в Англия, това са боб на зърно! Идеалните хора в Америка, това са боб на зърно! Идеалните хора в Германия, това са боб на зърно! Идеалните хора са малцина. Не е достатъчно само да са по форма добри, но по постъпки да са тъй, както Бог иска. И тогава във вашия ум се заражда мисълта: „Е, ако са малцина идеалните хора, те трябва да живеят само на небето." Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добрите хора, макар и на Земята да живеят, трябва да търпят, те знаят, че всичките хора един ден ще станат идеални, то е въпрос само на времето. В дадения случай за нас важи всеки един да стане идеален. Това е смисълът на живота. Щом станете идеални, във вашия ум и във вашето сърце ще бъде поставен онзи велик закон на Любовта, чрез който може да работите. Трябва да бъдете разумни, да работите за вашите ближни. Мислите ли, че онази майка, която трябва да роди едно дете, не трябва да има знания? Ами че за да можеш да преобразиш естеството на своята дъщеря, трябва да знаеш как да преобразиш това естество.

Сега мнозина са ми давали съвети какво трябва да правя, как трябва да постъпвам. Аз имам цяла книга, в която съм записвал съветите, които са ми давали. Казват: „Тъй трябва да направи Учителя, този трябва да изпъди, онзи да изпъди, че да пречисти Братството." Че това не е леща да го пречистиш! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мъдростта може да те очисти.

Учениците на Новото учение мислят, че това учение няма приложение в живота. В Новото учение ще държите онези методи, които Природата има. Когато Природата иска да изкара старото месо, тя не го изхвърля изведнъж, а работи отдолу, отвътре. Тя държи старото месо отгоре, а отдолу туря ново, и когато новото един ден може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може да имате стари навици, които нищо не струват, но гледайте да създадете нови навици, които да изместят старите. Но ако нямате нито един нов навик, по-добре си дръжте старите, макар и лоши навици. Лошият навик е за предпочитане, отколкото никакъв. Тия неща, които сега говоря, са повтаряни, но те не са влезли в съзнанието ви. Някой път Божествените думи ви засягат механически, а някой път ви засягат органически. Всяка една Божествена дума трябва да влезе в съзнанието ви.

Да допуснем сега, че вие сте болни, имате някаква болка в краката си, имате ревматизъм. Вървите из пътя и куцате. По едно време виждате, че две мрави се давят. Защо сте видели тези две мрави? Ако вие се спрете да разтървете тия две мрави и след това станете, ще видите, че болестта от крака ви е изчезнала, няма я. Господ ти казва: „Причината на твоята болка е в тези мрави. Видиш ли ги? Не бъди лаком като тях.“ Защо този ден куцаш? – Ти мислиш да направиш едно престъпление, но Господ ти казва: „Виж тези мрави, те са вътре в тебе. Разтърви ги и болката ще ти мине.“ Някой път отиваш някъде, коремът те боли, но виждаш, че две сестри са се скарали, дърпат се помежду си. Ако ти вземеш участие в техния спор, коремът ти няма да те отболи, но ако влезеш между тях и ги примириш, коремът ще те отболи: затова те пратиха между тях. И Писанието казва: „Гледайте, като се хапете един друг, да не заболеете.“ Защо мнозина от вас заболяват? – По тази причина именно – скарват се. Ние трябва да гледаме в нашето общество да няма никакви болести. Болестите, нещастията идват все от неспазване на Божия закон. Тези неща са проверени от хиляди години. Вие казвате: „Туй е казано много пъти, но тази работа тъй ще си върви.“ Няма да върви тази работа тъй.

Сега 1923 г. и част от 1924 г. ние ги свършихме. Кажете ми как мислите да прекарате 1924 г. и част от 1925 г., пак постарому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вътре в себе си! Някои ще ми кажат, че ние искаме да се изправим. Това не зависи от вас. Единственият отговор аз мога да дам за себе си. Ако ме попитат, аз ще кажа: напълно ще изпълня Волята Божия, ще се съединя с Него, ще бъда послушен и каквото Бог е вложил вътре в мене, това ще направя. Ще постъпя според своята разумност.

После, аз искам да извадя от вас друго едно заблуждение. Има неща, които даром не се дават. Човек по благодат се спасява, но по благодат не се усъвършенства. Има неща, които назаем не може да ги дадете. Ти не можеш да дадеш назаем твоя ум. Ти не можеш да дадеш назаем твоето сърце. Ти не можеш да дадеш назаем твоята воля. Ти не можеш да дадеш назаем твоята душа и твоя дух. По никой начин не можеш да ги дадеш назаем. Ако би дал назаем своя ум някому, ти би извършил най-голямото безумие. От силата на своето знание, което си придобил, ти можеш да покажеш начин как си го придобил, как е станало твоето растене, но няма да го извадиш и да го дадеш другиму. Някой казва: „Нали

трябва да се пожертваме?“ Кое се жертва в този свят? – Само физическото може да се жертва. Аз мога да дам една къща, една дреха, но същественото в мене, моята добродетел, не мога да я дам назаем. Схващате ли дълбоката мисъл? Има неща, които не могат да се дадат назаем.

Друго заблуждение, в което изпадате, е следното. Дойде някоя сестра или брат при вас и ти почваш да се сравняваш: той ли е по-добър, или ти, той ли е по-умен, или ти. Това е най-глупавото! Ако искаш да се сравняваш с някого, сравнявай се с един ангел или с един адепт, но какво можеш да се сравняваш с твоя съученик? Например той може да знае по-добре математиката, но ти ще знаеш историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можеш да дигаш един чувал от 100 кг на гърба си. Следователно в какво е преимуществото му? Той ще свири на цигулка, но чувала не може да вдига. Щом дойде до чувала, той казва: „Моля ти се, помогни ми да го дигна!“ Дойде ли до цигулката, той я взема и започва да свири. За друг някой казвате: „Той е ясновидец.“ Е, хубаво, какво има в ясновидството, което може да го повдигне? – Ясновидството е само въведение. Този, който е ясновидец, трябва да бъде мъдрец, да употреби на място своето ясновидство. Ако той може да употреби туй ясновидство само за зло, какво преимущество има в него? Следователно дарбите имат смисъл само в една душа, която е съвършена. Душата трябва да бъде съвършена всеки момент в своите действия. Има съвършенство в действия, има съвършенство и по естество. В стремежите си, във всички свои постъпки, аз трябва да бъда съвършен, всичките си енергии аз трябва да насоча към една и съща посока.
Учителя се обръща към стенографите.

Тези сестри и този брат, които пишат тук, какво придобиват? Те на книга са го нашарили, но вътре не са го нашарили. На книгата става много лесно. „Виж, написахме го – казват, – каквото каза Учителя, всичко е схванато.“ Не е схванато – в ума вътре не е написано, в сърцето не е написано. Казвате: „Аз разбрах Учителя.“ – Да, разбрали сте ме толкова, колкото те. На книгата е написано, много добре е разбрано там, но важно е дали е разбрано в ума, в сърцето. Тези слова са Божествени и Господ изисква от вас да ги имате не на книга, но да са написани в сърцата и в умовете ви. Някой от вас казва: „Чакай да ти кажа аз какво казва Йоан в 4-та глава, 6-и стих: „И там имаше кладенец Яковов. Иисус, прочее, отруден от път, седеше така на кладенеца; а часът беше около шест. Идва някоя си жена от Самария да начерпи вода. Казва ѝ Иисус: дай Ми да пия! Казва Му жената самарянка: „Как, Ти, Който си юдеин, искаш за пиене от мене, която съм жена самарянка?“

Е, знаеш ли защо Христос седеше на кладенеца? – Трябваше да дойде тази жена там, да каже Христос няколко думи, защото, ако не беше тя, нямаше да ги чуем. Мислите ли сега, че това е право тълкувание? Христос е дошъл при този кладенец да си поразсъждава, а тази жена идва случайно и завързва с Христа един много обикновен разговор. Не е много важен този разговор, а че Христос е седнал до кладенеца. Какво представлява кладенецът? – Кладенецът е човешкото сърце. Ти можеш да дойдеш до кладенеца и да го видиш.

Христос ѝ каза: „Моля ти се, понеже Аз съм пътник, а ти имаш въже, дай Ми малко от твоята водица!“ Защо иска Христос от нашата водица? – За да види какъв е нашият живот. И тази жена казваше на Христа: „Как смееш да говориш с мене, не знаеш ли, че не е позволено на юдеин да говори със самарянка?“ Туй не е разбиране на въпроса. Христос взема повод от тия нейни думи, за да ѝ обясни дълбоката Истина. Като ви тълкувам тази Истина, за мене е важно дали, като дойде Христос, ще Му дам от моята вода, доколко съм приложил туй Учение в живота си, т. е. доколко моето и Божието съзнание са в съприкосновение. Доколкото съм приложил туй Учение, дотолкова моето съзнание може да бъде в съприкосновение с Божието съзнание.

Аз ви гледам по някой път: вие сте само в съмнения свързани. Какво е съмнението? – То е признак на невежество. Някой път вие казвате: „Учителя направи една погрешка.“ – Не, не знаеш дали съм направил погрешка. Аз съм учител, хвана един ученик, кажа му: „Ти си взел парите на еди-кого си. Дай му ги!“ – „Не, не съм ги взел.“ Хващам ръката му, извивам я и казвам на другия ученик: „Вземи си парите!“ Казваш: „Ами защо с насилие, а не с любов?“ – Действам с любов, той не взема от дума, а парите трябва да излязат от джоба му. По който начин са влезли, по този начин трябва да излязат. Питам сега: тази постъпка права ли е, или не е права?

Сега другото положение. Да допуснем, че този ученик няма ръце, няма крака и седи. Аз бръкна в джоба му, за да извадя парите. Има ли в това нещо противоречие? – Няма. Как влязоха тия пари в джоба му, като няма ръце и крака? Значи друг ги е турил в джоба му. Ако един ги туря, друг има право да ги извади. Един параход, който се товари в България и отива за Англия, кой ще го разтоварва там? – Английските хамали. Питам: где е тук престъплението, че не го разтоварват български хамали, а английски? Между тия параходи има договор. Българските хамали ще го натоварят, а английските ще го разтоварят. Всяка добра постъпка се познава по своите крайни резултати. Ако има зло в света, то се дължи на незавършени работи. Има зло в света, което само по себе си не е зло. Представете си, че аз съм слуга при един господар, който има много хубави чинии от най-чист, най-фин фарфор. Аз един ден нося тия чинии и изпусна една от тях, счупя я. Има ли някакво морално престъпление в това? – Няма. Чиниите са човешки изобретения. Но ето отгде ще дойде грехът. Ако аз се уплаша, ще прибягна до лъжата и ще кажа: „Аз не счупих чинията.“ Грехът идва с лъжата. Аз трябва да кажа: „Счупих една чиния и ще я купя.“ Следователно, в света има постъпки, които не носят никакви морални последствия.

Там, в края на 18-а глава, се казва: „Ако не изпълним волята на нашия Отец според закона на Любовта, Той ще постъпи с нас тъй, както ние постъпваме със своите ближни.“ Мислите ли, че ако ви убие един обикновен човек или един царски син, че ще има някаква разлика? За убития е едно и също дали царският син го убива, или някой прост селянин. Някой казва: „Аз направих едно престъпление, но за да изкупя някого.“ – Не, не, светът с престъпления не се изкупва! Казвате: „Може някой път престъплението да служи като едно изкупление.“ – Не, в Божия закон не е така. Бог не иска дела на престъпления.

Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото в света. Няма никаква сила, която може да го надмогне, освен Доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е Доброто, понеже Доброто е по-силно от злото. Не положите ли Доброто като основа, всичките ви усилия ще отидат напразно.
Сега, през тази година, която още не е довършена, трябва да работите съзнателно. От толкова години вие търсите Господа. Нали? Някои от вас сте приемали Неговата светлина, но тази Светлина се явява и изчезва. Божествената светлина у вас не е още непреривна. Някой казва: „Аз намерих Господа“, но след няколко дни го гледам, той е духом неразположен. Отпадате ли духом, не сте намерили още Господа – Божествената светлина е непреривна. Явяването на тази светлина у вас е само един проблясък от Божествената светлина, която прониква в сърцето и ума ви. Вие още не сте добили онези методи, чрез които Божествената светлина да е постоянна. Божествената светлина трябва да бъде постоянна. Това е стремежът ви. Щом Божественият Дух е у вас, тогава много лесно ще се сменят всички неразположения, които имате, и лесно ще оправяте вашите работи.

Сега хармонията в тази Школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всякога произтича само от закона на Любовта. И аз от толкова години проповядвам не обикновената любов, а Абсолютната Божия Любов. В Школата аз имам някои ученици, които ме надминават в нещо. Те са два вида, две категории ученици. Първата категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, искат да им постелят чисти чаршафи, казват: „Ние спим на легла с чисти чаршафи, дето никой не е спал на тях. Освен това вие трябва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядем, ние сме особени хора.“ Заповядват тия ученици, дават разпореждания. В туй отношение тия ученици ме надминават. Втората категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, казват: „Ние постим днес, не искаме нищо да ядем, да пием, не искаме да ви правим никакво главоболие. Такова разпореждане имаме.“ Този човек си казва: „Блазе на тия хора!“ Но той си мисли, казва си: „Учителя им яде, учениците не ядат.“ В туй отношение тия ученици ме надминават.

Хубаво, щом някой иска да спи на чисто легло, той трябва да си носи чаршафите. Иска да яде чиста храна. Той трябва да си носи ориза и житцето и сам да си ги вари. Това значи, че по-чист човек от него няма. Щом позволявам друг да ми вари храната, тя е опетнена вече. Аз сам трябва да си варя ориза, житото, сам трябва да си постилам леглото, сам трябва да си изпирам чаршафите. Постилат ли го другите, отиде, та се не видя. Не, слушайте, аз съм по-умен от вас. И аз спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като вляза в някоя къща, аз питам: „Вашето легло изтъкано ли е от Любовта?“ – „Не е изтъкано.“ – „Тогава, извинете ме, моят гръб е толкова деликатен, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя.“ В туй отношение аз бих желал всинца да спите само на леглото на Любовта! Ами че когато ти постелят чисто легло, седнал ли си да благодариш на Бога за това чисто легло? Усещаш ли в този момент, че си примирен с Бога, че си примирен с целия свят? Имаш ли туй съзнание, че си изпълнил Волята Божия! Можеш

ли да кажеш: „Господи, дай ми такова съзнание, че утре, като стана, да мога пак със същия устрем да изпълня Твоята воля?“ Можеш ли да се радваш, че си изпратен на Земята, за да изпълниш Волята Божия?

В живота ви има много мъчни въпроси, които трябва да се разрешат тук, в Школата. Тия въпроси са между жени и мъже, между майки и дъщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между учениците. Тия въпроси могат да се разрешат само по един начин, а именно: да престанете с вашите съмнения! Истината, която аз ви проповядвам, пред мене е ясна като Слънцето. Сега аз няма да ви казвам, че говоря с Господа. Това е физическо. Но ви казвам, че тия принципи, които ви давам, са опитани, в тях няма абсолютно никакво изключение. Правилата, които ви давам, може да ги приложите без никакво изключение. Те са опитани не само от мене, но те са опитани още в миналото от всички напреднали същества, които днес ги прилагат. Те са Божествени начала, които ще се опитат и от ония, които ще дойдат за в бъдеще. Като приложите тия правила, те ще ви дадат резултати. Може да кажеш тъй: „Аз днес съм по-добре.“ Кажеш ли така, ще ти дойде някое нещастие. Тъкмо се повдигнеш от леглото и кажеш: „Аз съм вече здрав.“ Кажеш ли така, ще се разболееш. Ами че ти си здрав! Няма защо да казваш така. Щом си в Бога, ще кажеш: „Аз живея в Бога и в Бога има пълна хармония.“ Щом живееш в Бога, няма да казваш, че си сиромах. Живееш ли в Бога, имаш богатство. Някой ще каже: „Защо Бог не ми изпрати пари?“ Ами че Бог не е касиер, та да ти изпраща пари! – „Как? Нашите пари са боклук!“ – Когато ти потрябват пари, ще поискаш разрешение от Невидимия свят да вземеш кола, на която да натовариш парите, и след това Невидимият свят ще ти покаже пътя, по който ще минеш, за да не се разнася тяхната миризма. Като дойде въпрос до Божията църква, тя от никакви пари не се нуждае! Божественото учение не се нуждае от никакви пари! Това трябва да го знаете. Ако отидеш някъде да проповядваш и вземеш пари, ще си затвориш носа и ще кажеш: „По необходимост вземам тези пари, за нивата ми трябва тор, но за Делото Божие няма нужда от никакъв тор.“ Христос казва: „Не вземайте нито кесия, нито тържик!“ Кесията – това е сърцето ти. Значи Христос с тия думи подразбира следното: като отидеш да проповядваш, вземи само сърцето си, не ти трябва друг тържик. Ако твоето сърце е сърце на Любовта, дето и да отидеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако онзи цигулар свири от сърце, пътят му навсякъде ще бъде отворен. Ако онзи оратор говори от сърце, пътят му ще бъде отворен. Всяка работа, която вършиш от сърце, тя принася своите плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питам ви: съзнанието, което сте имали досега, какво ви е донесло? Вземете, и в църквата поддържат, че в последните дни ще дойдат много лъжепророци, лъжеучители, и се съмняват. Какво са допринесли тия съмнения? Писанието казва: „Изпитвайте духовете, да разберете от Бога ли са.“ – Много добре. Вие чакате да дойде Христос, но аз бих желал да зная кои са признаците, по които ще познаете Христа? Когато дойде светлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато Слънцето грее, това показва, че светлината е дошла. Ако дойде Христос, ще има

повече Живот. Как мислите, че ще дойде Христос – във видима форма ли? Видимото, което имате, е ограничение. Ако аз ви покажа през едно перде пръста си, вие виждате моя пръст. Е, сега Христос показва на света само пръста си, а хората казват: „Този пръст дали е Христов, или не?“ – Всичките пръсти са Христови. Само Христос има пръсти, само разумното има пръсти. Разбирате ли? Палецът показва Божията воля, показалецът – благородството, възвишеното, средният – справедливостта, безименният – мъдростта, а малкият пръст – разумните човешки обходи. И тъй, само Божествените неща в света имат пръсти, а онези неща, които не са Божествени, нямат пръсти. Като казваме, че имаме ръка и пръсти, подразбираме нещо Божествено в нас. Ако някой погледне палеца си и съзнава, че той е израз на Волята Божия, той е нещо Божествено! Като дойде някой да ми поиска нещо, аз ще погледна палеца си, ще повдигна ръката си и ще кажа: тук живее Волята Божия, аз ще я изпълня с благоговение. И с вас трябва да бъде същото.

Вие сте хора на настроенията. Има някои сестри и братя, които ми се сърдят по някой път. Аз имам един маркуч за онези, които ми се сърдят. И бъдете уверени, че аз ще употребя своя маркуч на общо основание и като излязат, те ще бъдат като мокри кокошки. Туй е наказанието, което мога да дам на онези ученици, които се сърдят – маркуч от едната и от другата страна. И Духовният свят всеки ден напълно употребява този маркуч. Днес си весел, разположен – какво богатство искаш повече? Но като направиш една погрешка, изгубваш веселостта си за цяла седмица. Защо? – Маркучът е играл отгоре ти. Престанете със съмненията! Ако е до мене, аз не искам да имате съмнения. Аз ви държа демократически, свободно, но трябва да изхвърлите съмненията навън. Някой път учениците ми казват: „Учителю, не искаме да те гледаме тъй долу, много слизаш до нас.“ – Ще имате търпение, всички сте на Земята. Вие всички искате от мене един особен живот. Аз мога да живея един такъв живот, но трябва да нямам никакво съприкосновение с вас. Щом обаче съм между вас, щом ме пипате тук-там, ще ме видите един ден, че си събличам дрехите. Защо? – За да се чистя – цапате ме. Ако съм далече от вас, тази дреха никой няма да я цапа. Тези ваши мисли, тези съмнения, които ми нахвърляте, аз трябва да ги трансформирам. Питам ви: кому от вас съм взел пет пари? Някой път дойде някой и ми донесе туй-онуй като подарък. Казвам: ако си го донесъл от Любов, не го споменавай даже. И аз, когато направя нещо за вас, няма да кажа, че съм го направил. Ако направя нещо за вас, мен ми е приятно, радвам се, че ще се ползвате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съм един извор и вие се ползвате от него, радвайте се на извора, че е Божествен. И аз се радвам, че съм ви говорил Божествени Истини. Един ден вие ще ме срещнете и аз ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днес. Какво ви казах? Словото, което ви говоря, ще ви съди, но и ще ви благослови, ще ви повдигне един ден. От туй Слово няма да се избавите нито вие, нито аз. Каквото ви кажа, няма да се избавите от него. Такова е Божественото нещо. Ние не можем да правим, каквото искаме. Не, аз правя това, което Бог иска. Ако аз правя това, което искам, ще бъда един престъпник, нищо повече! Искам и всички вие да вършите Волята Божия и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бъде.

По някой път аз ви гледам: вие сте уморени, неразположени сте духом, спи ви се. Защо? – Липсва ви нещо. Някои братя и сестри заспиват и казват: „Не можем да слушаме.“ Защо? – Липсва ви нещо. Пазете се, когато ви се говори или когато се греете на слънце, да не заспивате! Когато се греете на слънце, никога не се спи. Когато Господ говори, никой не трябва да спи! Когато Учителя говори, ученикът не трябва да спи! Заспи ли, ще му дойде някое зло. Ами че усилия трябва да правите над себе си! Тези причини, които ви заставят да заспивате, са вън от вас. Те идват да калят волята ви. Има около вас ред същества, които нарочно отвличат вниманието ви, за да вземат нещо. Гневът, омразата, неверието, съмнението – това са все отклонения от правия път, за да ви оберат. Сега дойде някой ученик при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже един ученик? Може да задигне някоя книга, може да не си устои на обещанието, но нищо не може да вземе, а ученикът може да спъне сам себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този предел, дето вече не трябва да се смущавате, да казвате: „Нима досега не сме живели разумно?“ – Живели сте, но ако този ви живот не се свърже с един по-висш живот, той изгубва смисъла си. Едно езеро, в което не приижда вода, се разваля. Вие трябва постоянно да се опреснявате. Тази доброта, която имате, е малка; правдата, която имате, е малка. Всички качества, които имате, са малки в сравнение с това, което ви е нужно.
Първото, най-същественото нещо през тази година, е да имате Разумната любов. Тази година ще работим изключително върху себе си. Яков работи 14 години за две жени и най-после каза на Лаван: „Достатъчно вече съм работил за тебе, сега ще работя за себе си.“ Така и ние доста вече сме работили за света. Ще кажем на Лаван: „Сега вече ще работим за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенстване, за да добием онова истинско знание.“ Всеки един от вас трябва да прави опити върху знанието, да провери доколко има знания. Всички вие имате достатъчно мъчнотии, за да познаете дали сте на правия път, или не. Тези мъчнотии са турени, за да се опитате. Всяка една мъчнотия в света може да я премахнете, щом се помолите. Тогава ще видите дали вашата молитва е послушана, или не. Молитвата ви не трябва да бъде чута само веднъж. Ако един път ви се чуе молитвата, не трябва да се хвалите с това. В молитвата не трябва да има изключение – тя всякога трябва да бъде чута.

Сега вие сте дошли до едно място, дето има опасност от спиране в живота ви. Тази опасност зависи от това, че у вас се явява една духовна гордост. Аз забелязвам вече у учениците нещо такова. У тях има една особена идея, някои от тях даже искат да станат учители. На крива посока сте. Да станеш Учител – това не е произведение на един живот. За да станеш Учител, се изискват ред процедури. Вие ще видите как се става Учител. За онзи, който ще стане Учител, на Небето предвиждат за това цяла процедура. И онзи, който ще стане ученик, също ще мине през ред задължения. Вие още не сте разбрали какви са задълженията на ученика и на Учителя.

Аз казвам на един ученик: „Слушай, ти няма да одумваш никого.“ Той вижда едного и му

казва: „Учителя ми каза да не одумвам никого. Но как мога да бъда сляп, като виждам погрешките?“ За мене е безразлично, че се одумвате. Какво от това, че си острите езиците? За мене е важно, като седите в училището, да не се одумвате. Ако се одумвате във времето, когато преподавам лекциите си, ще има прах. И тогава и в моите, и във вашите очи ще има сълзи, кихавици. Питам: такова едно положение разумно ли е? – Не е разумно. По някой път, като преподавам, гледам – някой от учениците седи и си мисли: „Учителя говори много хубаво, но защо не накара онзи там да си измени живота?“ Седнал да ме критикува! Казвам: ами ти защо не измениш живота си? Защо Учителя да го накара? Нека той сам измени живота си! За себе си аз съм направил много работи, но и всеки от вас трябва да направи нещо за себе си.

И тъй, сега аз искам ученици образци! Искам вече между вас да се проявят образци! Някои могат да бъдат образци, но пазете се от духовната гордост! Тя унижава живота. Бъдете безпощадни към всяка една ваша погрешка! Не задържайте в себе си нито една ваша погрешка, изнесете я навън! Чистете се! Ако искате да ви обичат, от вас се иска абсолютна Чистота, защото Невидимият свят е много взискателен. Ти искаш да се ожениш и жена ти да те обича, но трябва да знаеш, че нейната любов зависи от Духовния свят. Имаш деца, но те не те обичат. Какво ти струват тия деца, щом не те обичат? Искаш да имаш слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Следователно във всяко нещо трябва да имаме благоволението на Бога, та каквато работа и да почнем, да имаме Неговото благословение. Семейният живот има смисъл само при Любовта. Децата имат смисъл само при Любовта. Слугата има смисъл само при Любовта. Това трябва да поставите като основен закон в живота си и от туй трябва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаем, ако и ние живеем като всички хора в света? Ще кажете: „Е, то не може, еволюцията в света е такава.“ – Не, може, може! Аз поне зная, има между вас вече такива, които са назрели. Можем да направим това нещо. Искам да бъдете сериозни, но без да бъдат лицата ви продълговати. Лицата ви не трябва да бъдат много дълги, трябва да има съразмерност в телата ви. Стане ли лицето по-дълго, човек харчи повече енергия и фалира. Стане ли лицето по-широко, човек натрупва толкова много богатство, че гръбнакът му може да се строши, и той пак фалира. Тъй че много дългото лице и много широкото лице са вредни. Лицето трябва да бъде толкова голямо, колкото е определено в Божествения план, съотношения има за това.

И тъй, казва Христос: „Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си прегрешенията му.“

Най-първо човек трябва да си прости своите грехове. На себе си ще простиш! – туй наричам аз прощение. Ще кажеш: „Господи, всичко туй аз го направих, но обещавам, че всичко ще поправя. Отсега нататък аз ще живея тъй, както Бог изисква от мене. Бог ще живее в мене, и аз в Него.“ Като кажеш тъй, ще ти олекне. Тъй е в закона на Любовта. Като казвам, че ще живея в Бога, разбирам, че ще живея в проявленията на Неговата Любов, в лъчите на Неговата Мъдрост.

После, научете се, като говорите, да говорите отривисто. Оставете вашите предисловия в разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и после, като станете по-учени, може да турите сенките. Най-първо направете контурите, а после сенките. За сенките се изисква майстор, който да знае как се турят. Засега ви трябват основните неща. Например един брат или една сестра, които имат едно хубаво сформирано чело, имат предимство пред един брат или една сестра, на които челото не е сформирано. Сега да ви изясня мисълта си, да не се заблуждавате. Онзи, който има пълна каса, нали има предимства пред онзи, на когото касата е празна? Един има ниви, и друг има ниви, но на първия нивите са посети, а на другия не са посети. Кой от двамата има предимство? – Първият. Сега някой казва: „Мене не ми трябва мисъл, не ми трябват разсъждения.“ – Не, разсъждавайте или с ума, или със сърцето си, но трябва да разсъждавате. А сега някои седят и спорят за какви ли не работи. Аз един ден наблюдавам две кучета. Седи една кост между тях. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата – гледат се, хъркат едно срещу друго. Едното казва на другото: „Знаеш ли какви зъби имам?“ И другото казва: „Ами ти знаеш ли аз какви зъби имам?“ И двете се зъбят, а костта седи помежду им. Гледам: по някой път две сестри турили Новото учение в средата – костта е то, и едната казва: „Знаеш ли какво е Новото учение?“ Другата казва: „Да, но то трябва да се приложи.“ –„Е, ти го приложи, та да видим.“ Другата казва: „Ти го приложи!“ – Не, и аз ще го приложа, и вие, и всички ще го приложим. Аз не искам от вас да приложите туй, което аз прилагам. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длъжни да го приложите.

Ние в Школата имаме доста важни въпроси за разрешаване. Например не е лесно да се образува едно братство. На Небето е лесно да се образува братство, но тук, на Земята, дето сте събрани хора с различни енергии, с различни характери, хора с голямо мнение за себе си, големи величия, това не е лесен въпрос. Ами аз не виждам ли в какво положение изпадат някои от вас. Например някой е завършил университет, а пред него се е изправил друг, който не е завършил даже гимназия, и му проповядва нещо. Този, завършилият университета, казва: „Ами аз толкова будала ли съм, и аз мога да мисля!“ – Не е така. Ти може да си завършил университет, а другият да не е завършил нищо, но в дадения сучай той стои по-високо. Е, моят крак е счупен и дойде онзи, който не е завършил никакъв университет, но има опитността да прави крака, разбира от това изкуство и ми казва: „Обърни се оттук, обърни се оттам, легни на корема, легни на гърба си.“ И какво ще правя? Ще го слушам. Един човек, който има добро сърце, той има опитност в живота – ще слушам, каквото ми каже.
И тъй, днес Божият Дух ще дойде в ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: „Туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителя с това?“ За никого не се отнася. Давам ви житно зърно да го посеете, а вие казвате: „Аз ли съм определен да сея туй житно зърно? Аз не съм готов, не умея.“ – Нищо от това, ти можеш да дадеш туй житно зърно друг някой да го посее, безразлично е. В Божественото учение всеки може да изпълни Волята Божия. Не струва много една жена да вземе легена и водата и да полее на мъжа си. На какво ще уподобите туй поливане с вода? Туй поливане

с вода е един красив обичай у българите. Метне жената кърпата на рамо, вземе каната с вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законите, изпитвате един страх и си казвате: „Да не би аз да изгубя в този път?“ – Не, туй не е учение. В Бога има методи да прогресират всички, въпросът е само в изпълнението. Вие тук именно куцате. Ако се спъваме, причината не е в Бога, ние сме причината. Тези причини може да се отмахнат. Ако се съединим всички в едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искам тия от учениците, които са слаби по някой предмет, да се занимават усилено. Например някой е слаб по математика. Ще му дадем специален учител по математика. Друг е слаб по естествените науки. Ще му дадем учител по този предмет. Някой е слаб в паметта си – ще работи за засилването ѝ. Всеки си има по една слабост, но тази слабост може да се преодолее. Паметта ви може да се засили, способността ви по математика, по история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нещо, което искам от вас през тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиите. Имаш едно възбудено състояние, ще кажеш: „Заради Божията любов аз мога да се въздържа.“ Обърни ума си към Господа и се спри. Това е един опит. Този опит може да се случи вкъщи с мъжа ви или с жена ви, може да се случи и с някой ваш приятел. Не трябва да бъдем слаби, да казваме: „Не искаме да си нарушаваме мира.“ Кое е по-право в дадения случай – да се карам с този човек, или като съзнавам, да се въздържа, да изпълня Волята Божия. Ще изпълня Волята Божия – и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна към него и ще му кажа:”Братко, много сладко говориш.“ – „Ама ти си нехранимайко!“ – „Е, отличен човек си ти.“ – „Ама ти се подиграваш!“ – „Не, много добър човек си. Ти си поговори, аз ще те послушам. Ти си добър човек, но не си се проявил още, криеш се.“ Защо да не можем да направим това нещо? Можем да го направим. И той, като чуе, че е добър, почва да се съмнява, казва: „Така ли?“ И действително, той усеща, че е добър. Дълбоко в сърцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е от слабите натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичаш. Всички хора искат да бъдат обичани, но това е най-голямото заблуждение. Когато този брат ме люби, аз ще се радвам, че той е дал ход на Господа да се прояви в него, и ще му кажа: „Аз се радвам не затова, че ме любиш, но затова, че Господ се проявява в тебе, и днес вътре в тебе е така хубаво, както е хубаво и горе на Небето. Днес умът и сърцето ти работят, и каквато работа започнеш, ще даде резултат.“
Тия от вас, които са по-силни, ще приложат този метод по един начин, а тия, които са по-слаби, ще го приложат по друг начин, но всеки един от вас трябва да направи едно малко усилие Ще изхвърлите от себе си духовната гордост! Ще се освободите от всякакви неразположения! Аз зная: всяко неразположение е един лош признак. Защо си неразположен? Някой казва: „Сестрите ми нахвърлиха лоши мисли.“ Тия сестри дойдат при мене, гледам ги – имат добро разположение. Как така могат да ти хвърлят лоши

мисли? Ами че ако те можеха да ти нахвърлят лоши мисли, те щяха и при мене да бъдат такива. Не мога да мисля зло, без да не се прояви това зло! Значи твоите предположения са били заблуждения.

Схванахте ли какво трябва да бъде поведението ви през тази година? Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на Слънцето. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един извор, каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един отличен кон, който върши работата си. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.

Да преведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисъл трябва да бъде тъй светла! Изворът означава вашите чувства. Те трябва да бъдат тъй чисти, тъй естествено да избликват, както водата на един извор. Плодоносната ябълка означава слизане към материалния свят. Когато градите нещо в материалния свят, то трябва да бъде тъй хубаво, както ябълката го прави. Конят – това е вашето тяло, което трябва да бъде подвижно, годно за работа. Ангелът – това сте вече същинският вие, който като дух има същото положение на ангел, който е завършил своето развитие и отива да служи на Бога. С такива идеали, като у ангела, трябва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Няма нищо невъзможно. Ще ви помогнат от Невидимия свят, без никакво изключение. За всеки едного от вас ще изпратят по един посланик. Ще кажете: „Как, при мене?“ – Да, при вас. При вас ще дойде един посланик от Небето да ви посети, и тогава вие ще бъдете пръв, но като си отиде той, вие ще бъдете последен, на опашката. Всеки един ще има по едно посещение. Най-първо ще ви посети вашият дух, а после и други духове. Туй посещение ще внесе във вас толкова благост, толкова изобилие, каквото никога друг път не сте получавали. То ще ви държи топло най-малко за сто години – на човешки език ви говоря.

Искам обаче да сте без съмнения! Ще бъдете готови. Ще кажете: „Няма какво да се съмняваме.“ Ако вие бяхте готови, аз бих ви говорил за красотата на Божествения свят, за Неговата вътрешна страна, за това как живеят там съществата и т. н. Бих ви изнесъл тези хубави картини от този свят. Но сега, както и да ви го описвам, вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при един велик Учител или при едно вътрешно вдъхновение, на което източникът е един и същ. Само при един извор, на който дъното е чисто, може да видите красотата на този извор. И тъй, Истината ще научите от Христа. И днес всички казват: „Няма по-велик Учител от Христа.“ – Да, така е, но много от служителите на църквата, като говорят за Христа, не подразбират Него, а себе си. Всякога, когато говорим, ние трябва да имаме предвид да изнасяме самата Истина, а не своята личност.

Сега сравнявайте и опитвайте методите и принципите, които ви давам, за да видите, че

всичко това е Божествено и за да не правите погрешки. Пророкът е казал за Господа: „Опитайте Ме, че съм благ!“ На Господа гласа никой досега не е чул, той е свещен глас. Ние казваме, че Господ ни говори. Да, Господ ни говори, но между нас и Бога има толкова напреднали души, та като проговори Господ, гласът Му минава през всички тия по-висши от нас същества и докато дойде до нас, той се е изменил вече. Ние още не знаем Божия глас. Та като казваме, че Господ ни говори, то значи, че Божественият Дух ни е проговорил. Знаете ли през колко среди е минал този Дух? Какво ви е казал Духът? – „Ще любиш Господа с всичкото си сърце. Ще любиш ближния си като себе си.“ Този закон научили ли сте го? От хиляди години хората все го учат, учат, но Любовта още не е дошла, още не е научена. Колко мъчно е човек да прояви Любовта при сегашните условия! Не че не е възможно, но други неща ви отвличат вниманието. Например онази жена, която иска да бъде обичана от мъжа си, тя се облича хубаво. Но въпросът не е в обличането – всичко е в нейното сърце. Дрехите не трябва да представляват важността на нещата. Някой път мъжът казва: „Ти трябва да разчиташ на ръцете ми.“ – Да, ако разчиташ на Божествените ръце, разбирам, но ако разчиташ на физическите, те още утре могат да отслабнат. Някой казва: „Аз разчитам на себе си.“ – Не, кажи: „Господи, аз разчитам на Тебе, Ти си силният в мене.“ А ти казваш: „Аз съм силен.“ – Не, това е игра на думи. Вие мязате на онзи турчин, който ходил в Цариград, и като се връща, ходжата го пита: „Е, какво има в Цариград?“ – „Решили са да те направят шахюлислям.“ Среща го ходжата друг път и пак го пита: „Какво има в Цариград? – „Ще те направят шахюлислям.“ – „Е, добре ми е на ухото, като ми говориш така.“ Изобщо, у всинца ви има обичай, приятно ви е да чуете нещо хубаво за себе си. Казва някой: „Ти си много добър човек.“ – „Я пак кажи какво мнение имаш за мене!“ – Не, шахюлислям ти не можеш да бъдеш, но ако си един скромен работник в Царството Божие, това е велико нещо! Най-скромният работник да си в Царството Божие струва десет пъти, сто пъти, сто хиляди пъти повече, отколкото да си цар в царството на Земята. Аз предпочитам първото положение пред второто. Тъй щото положението, което вие заемате като скромни работници, е най-хубавото – известен на Небето, неизвестен на Земята. Там горе има ангели, които те знаят, Господ те знае, всички треперят за тебе. Душата ти ходи навсякъде радостна, свободна. Смисъл има в това! Да се прояви Божията Любов в света – в туй е смисълът на живота. Казваш: „Какво ще излезе от мене?“ – Един скромен Божий работник, на когото ангелите обръщат внимание. Тези ангели обръщат внимание на всеки едного от вас. Щом ти обръщат внимание, ти ще кажеш: „Аз ще бъда един скромен работник, но ще работя.“ Работете всички с радост и веселие!

Сега в света ще се сблъскате с ред заблуждения. Например в Америка има хора, които почват да вярват, че апостол Петър се е преродил, че пророк Илия се е преродил. Е, хубаво, в Америка апостол Петър се е преродил, във Франция се е преродил, в България се е преродил, на около двадесет места се е преродил. Питам: кой е същинският апостол Петър? Най-после, защо искате непременно да бъдете апостол Петър? Някои пък искат да бъдат апостол Павел. Щом искате да бъдете апостол Петър и апостол Павел, следете техния пример! Те бяха едни скромни работници – и вие бъдете едни скромни работници и мястото ви ще бъде завидно. Ние сега мислим само за човешкото, като считаме, че ще

имаме по-голяма привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любов по-интензивно. Любовта повдига хората. Това трябва да знаете като закон. Имаш ли Любов, ти си работник. Нямаш ли Любов, ти не можеш да бъдеш туй, което искаш. За в бъдеще ще сте скромни работници – нищо повече!

И тъй, помнете сега мисълта ми: поведението ви тази година ще бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия. Като се срещнат двама братя или две сестри, които се карат, ще им кажете тъй:"Поведението ви трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия." Ето една хубава философия: нежна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво трябва да ѝ кажете? – „Твоето поведение трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия." Като срещнете онзи ангел, който е разперил онези ми ти шест милиона крила и ги е турил в действие, че навсякъде се разхожда, знаете ли колко е красиво това? Като придобиете поведението на един ангел, у вас ще израсне Новото, вие ще се новородите и ще кажете: „Роденият от Бога грях не трябва да прави." И тъй, щом станеш сутрин, ще си кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел." Малко се разтревожиш, ще кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел." Ще си казвате тези думи всеки ден: и като спите, и като ядете, и като работите. Ще си казвате: „Моята мисъл трябва да бъде като поведението на Слънцето, моите чувства трябва да бъдат като поведението на един извор." Ако изпълнявате това правило, за всинца ви имам приготвено нещо много хубаво. Ще ви дам един специален подарък. Няма да се мине много време и всеки ще си получи този специален подарък.

И тъй, сега ще започнете новата работа! Тази година Господ ще помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви и гледайте да го използвате. Но да няма колебания! Господ е решил да ни благослови и ще ни благослови – и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работим – във всички направления. Всички ще турим нещо в действие, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва
Отче наш

31 август, неделя, 6. 30 ч.
Книги:

* Правила на разумния живот

Разумният живот. Трите основи на живота (София, 2002)
8 беседи от 16 януари 1920 г. до 24 април 1927 г.

Начало: 06:30

1924_09_01 Не само абсолютна чистота, но и абсолютно доверие
извънредна беседа
1 септември (19 август стар стил) 1924 г., понеделник
София, ул. „Опълченска“ 66

НЕ САМО АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА, НО И АБСОЛЮТНО ДОВЕРИЕ

В 6 ч. влиза Учителят при събраните 16 души.

УЧИТЕЛЯТ: Ще ви прочета 105 псалом. Той е в повече от преди 3 000 години. Законите, които са действували тогава, действуват и сега. Условията са все същите.

Стих 1-7. Да се хвали човек в името на Бога – то е да има сила, да придобие сила. Иначе без подобно хваление няма никаква сила.

Стих 8 – Всякога помни завета Си, Словото, което заповяда на тисящи родове. Всичко, което Бог е обещал, го изпълнява. Словото, което заповяда на тисящи родове – това Слово всякога се изпълнява.

Мнозина от вас се намират в крайно противоречие. Смятате, че всичко ще ви тръгне наред. Но има един процес, помнете това, че който тръгне в Господа, трябва да го пречистят. Вземете Йосифа (стих 17 – Изпроводи пред тях человека, Йосифа, продадения като роб), братята му го продадоха, баща му го изобличи и т.н., но най-после стана първенец в Египет. Мъчно е една душа да се отеготява и измъчва. Какви молитви трябва да изпълнява и с какъв силен ум трябва да работи! – Защо така? Имате две тела, които са в противно движение – едното отива нагоре, другото надолу. Ти си тръгнал към един планински връх, какво можеш да вземеш на гърба си? С кола не можеш да вървиш. Това е праведният, а който слиза надолу – това е грешният. Кое е по-добре – да слизате към мочурлука долу или да се качвате нагоре към върха? Най-доброто е да чувствувате Божието присъствие при вас – другото е лъжовно. Така ще сте радостни, което е същественото в живота, света.

Стих 32 – Даде им град вместо дъжд, и огън пламенен в земята им. Така е било и преди 3000 години. Господ за да оправи някого, бутне го по слабите страни: град на лозята, конника – в коня, търговеца – в кесията и т.н., бута все в слабите места, за да оправи хората. Имате ли присъствието Божие, вие ще сте доволни, радостни и весели по душа.

Този псалом в буквална смисъл не е така, както е писан, но идва време, когато праведните ще вземат цялата земя. Всички тия наказания ще дойдат, хората ще се подчинят и Бог ще вземе силата – праведните ще управляват.

Този псалом засяга и политически работи.

Сега ще прочетем и 125 псалом.

Стих 1 – Които се надеят на Господа, са като гората Сион, която няма да се поклати.

Стих 3 – Защото жезълът на нечестието няма да пребъде върху дела на праведните – а то е управлението на жезъла, значи управлението на нечестивите няма да бъде над праведните.

Стих 5 – А които се уклоняват в кривите си пътища, ще ги отведе Господ с онези, които правят беззаконие. Мир на Израиля! – значи „Мир на избраните!“ Преди 3000 години не е имало тази светлина. Виждате тоя брат колко е бил утеснен – колко се е повдигнал, та пише това! И вас, като ви поставят натясно, ще се повдигнете.

Не се смущавайте от някоя Балтова, от някой Савов (Йордан) или от друга някоя сестра. Питам ви: Защо вашата дъщеря (вашият син) се е оженила за оня, когото не обичате вие? Религиозните хора са още повече своенравни. Ние знаем закона. Защо един човек повече обича ябълката, друг крушата? Един повече водата, друг повече винцето? Един хляба, а друг месцето? И т.н. Виното е било първоначално сладко, но човекът го направил кисело. Да обикнем винцето повече, то е почнало от 3000 години – оттогава са почнали да го обичат и сега се опиват.

Ожените се, жена ви постепенно вкисва соковете ви и ставате кисели. Така се е вкиснало постепенно и виното. Знаете ли какви трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената? – Абсолютно чисти! Абсолютно чисти един към друг! Това е съдружие и се иска да бъдат взаимно честни. Това аз наричам чистота. Нечистотата в един дом води към разрушение. А в едно духовно общество не само чистота, но е потребно и абсолютно доверие.

В религиозното общество считат, че Магдалина има право да влиза през прозореца и да взема неща от стаята – то било морално! Тя е религиозна, но послъгва, покрадва, просията е изучила. Три години аз опитвам доколко мога да я търпя. Три години е това, разбирате ли? И ако и другите имаха моето търпение, тя щеше да се оправи. Тъкмо се пооправи, дойде някоя и ѝ каже: „Защо не отиваш да работиш?“ Тя кипне и всичко се развали. Оправя малко един навехнат крак, дойде някой и го повреди наново. Е, може ли да се оправи при това положение!

Тя идва в стаята ми и се оплаква, че имала дяволи, с които се борила. Сплашва някои, че ще им се схванат краката, те се уплашат, страх ги е от нея. На такива души, които са паднали, изостанали в своята еволюция, трябва да се помогне. Има един закон за помагане.

Вашите отношения към мене са продиктувани от другаде. Кое е, което ви продиктува тия

отношения? Отговарям: Ако сте ученици, стояли сте в тъмнина и казвате: „За утре трябва да си науча урока и ми е потребна свещ.“ Дойде един, носи свещ, а вие се групирате около тая свещ и почнете да си учите урока. Тия опитности, които добивате, са все уроци.

Сега ще ви отворя 135 псалом.

Стих 1-2 – Алилуя. Хвалете името Господне: Хвалете, вие, раби Господни, Които стоите в дома Господен. Дом е вече нещо устроено, в което има ред и порядък.

Стих 6 – Господ прави всичко, което Му е угодно на небето и на земята, в моретата, и във всичките бездни. Угодно Му е да те постави на изпит. Пренася те от едно място на друго – какво има от това? За да ти даде по-добри условия и, разбира се, като те вади, ще се скъсат някои коренчета.

Стих 10 – Който порази големи народи, и изби крепки царе; Сиона царя Аморейски, и Ога царя Васански, и всичките Ханаански царства... – това са все грехове; царе – разни грехове, които Господ ще изкорени. Царете са символи на грехове, престъпления, които този цар е направил на своите поданици – ще ги изкорени Господ.

Тук имате един човек от преди 3000 години, който пее и слави Господа. Какви сили е имал в душата си, да благославя Господа! Питам ви: Вие след 3000 години ще бъдете ли по-слаби? Някои от вас, понеже имате кармически връзки, въртите този човек. То е, че сте свързани с едно въже, и стремежът е вие да увеличавате нишките на това въже с постепенно завъртване – а то е увеличаване капитала си. Е, дойде синът ти и отреже от тоя конец-то е, че е взел 5000 лева; или ти завъртиш конеца, а друг дойде и развърти конеца. Можеш ли при тия условия да имаш успех? Нека те се въртят около ви, но вие бъдете добър пазач и пазете касата, тя да е затворена. Е, вие можете ли да бъдете една затворена каса? – „Можем!“ – Без силата Божия касата нищо не струва.

Сега на всеки ще дам по една задача. През тая година ще прочетете първите четири серии от„Сила и живот“. Всеки три месеца ще прочитате по една серия. В първите три месеца – I серия беседи и ще извадите най-важното от тях, от съдържанието им, което ви е обърнало внимание.

Във вторите 3 месеца – II серия.

В третите 3 месеца – III серия.

В четвъртите 3 месеца – IV серия.

Което намерите, което ви обърне внимание от всяка беседа, най-важното ще написвате в една тетрадка, тъй чистичко, хубаво, красиво. Всеки ден ще се чете. Начало – новолунието

сега, от сряда, 10-ого. В специална тетрадка (отделна от тая за извадките от беседите) ще отбелязвате времето: сутрин, обед и вечер – всеки ден, когато сте чели. Време: добро, облачно, дъжд, хубаво, вятър, буря и т. н. – с една-две думи. Когато четете беседата и ви дойде нещо в ума: някой проект или мисъл, ще отбележите в тетрадката за извадките от беседите.

Ще изпълните точно закона за десятъка. Уредете Божията работа и Господ ще оправи вашата работа! Вие не можете да оправите вашата работа – това само Бог може да стори. Вие служете на Господа, а оставете и Той ще оправи вашите работи! Работите двама, орете, сеете, завършите вашата работа, но после ви трябва дъжд. Можете да работите колкото искате, но ако другият фактор, Господ, не вземе участие, трудът ви е загубен. Търговец сте – също. Ако спазвате правилото, аз ще ви помогна, но ако не го спазвате, благословение няма да имате. Абсолютно искрени, чисти. Извинения не приемаме. За нас важи свършването на работата, а не времето кога си дошел и започнал работа – може и сутрин, и обед, и вечер. Един час ще ви заеме тази работа на ден, ако имате Божествено разположение. Целия ден ще работите, ако имате човешко разположение.

Десятъкът се състои в брутото печалба. Искаме да опитаме едно правило. Човек от камъка не може да извади храна, но мъхът може. Той чопли и сега той знае повече от вас. Затова знания трябват. Ние не сме за външното. Спокойствие трябва и ще видите как всичко ще се уреди.

Сумата, която ще се събере у вас, идната година като се съберем, ако даде Бог, ще видим за какво може да се употреби – за най-полезната работа.

Много работа няма да ви дам. Това ще ви е достатъчно. Ще имате моето съдействие, да се не смущавате. На много места колата ще се затегне – не се смущавайте. На Мойсей колата не се ли затегна, докато извади евреите от Египет? Непременно затягане ще има. С мен какво бе: владици, попове плетоха паяжини, мина слонът и с опашката си омете всичко – отиде по вятъра тяхната паяжина. Няма народ, който да не е пометен заради противението си на Божието дело: Асирия, Вавилон и колко други култури са пометени!

Търпение ще имате. Западният свят, това е материалният свят, то са наводнения, бури и прочие стихии – ще ги има.

Идната година условията ще бъдат по-благоприятни. Ония, дето ходиха на манастира, дъждът ги опра – нека ги измие, то не е за нас, за тях е.

Катастрофата на 29 август с товарния влак между Чирпан и Стара Загора е от политически характер.

Работата иска абсолютна чистота – да се не разколебаете. То е много опасно

разколебаването! Без разколебание – Бог присъствува, с разколебание – Бог отсъствува! Имате пример: Петровден – екскурзията на Мусала, как с молитва се оправи времето!

В България всички добри хора трябва да си насочат мислите към един център – към Бога. Забърканите им работи да си ги оправят сами, а ако искат ново, ще им го дадем.

Трябва да има нещо, на което целият живот да е построен. Прехвърлянето от една партия в друга не ще оправи работите. Основа трябва.

Оня, който идва да оправя света или една работа, трябва да носи свещ, да бъде пълен. Ако идва празен, какво ще даде? Аз не искам да ви извадя от вашето положение, вие сте поставени в разни положения – там, в това или онова положение, имате да изучавате някоя мъчнотия. Ако ви поставя в друго положение, ще имате по-големи мъчнотии.

(Тук се заведоха разговори и изказаха мисли заради разните личности в обществото ни – маниаци.) Учителят каза: Не може в едно общество да няма подобни лица. – (Но умножават се! Рецептата е да се игнорират и тук, и във всеки град, и да се не приемат.) – Това приятелите могат да сторят, но аз, Учителят ви, не мога това да направя. Аз всекиго трябва да търпя и да приемам. Търпение трябва и на вас и очакване – всичко ще се поправи някой ден. – (Ако са навън пръснати, добре е, но като са вси там, в „Опълченска“ 66! Идващите хора за среща с Учителя срещат тях и какви са първите им впечатления за нашето учение, и какви са хората ни!)...

Учителят: Това са хора с духовна гордост – ще ги сринат, търпение трябва. – (Раздават си имотите. Ще раздадеш всичко, това е добре, но гладът ще дойде, с него как ще се разправим!? Има вътрешни нужди.) – Раздаването, то има вътрешно значение, което те не разбират.

По въпроса за трудовия час – има досега резултати. Добре е да се продължава. Трябва да се изучава някое занятие, специална професия.

Сега, материалните въпроси ще гледате да ги уредите вие: салона в София и други някои. Имайте инициатива. Без инициатива никакъв успех не може да има в живота.

Пчелите и мравките никога нищо не внасят – те само отнасят. Такива работници ние не искаме. Нам трябват пчели работници, които да внасят отвън, а не да изнасят.

Какво има друго да ви смущава? Ако е само Балтова, Савов, те са малки работи! От Варна има една нова сестра – Иванка Бабаджова, тя е ученичка на Балтова. Георги Сотиров (от Сливен) – оставете го него, нека народи деца и те ще го възпитат.

Отче наш Часът е 8 ч. и 15 мин.

[символи (*)]

Из разговора на обед – 13 ч.

Кръстът е винаги в движение кръгообразно, с две течения: вертикално и хоризонтално, и всяко от тях има две отдолу нагоре и отгоре надолу, отдясно наляво и отляво надясно + и през тая врата на движението му [символ], което е толкова бързо, че никой не може да мине освен Любовта, и затова Кръстът – страданията, се провождат само с любовта. Така че страданията са зад кръста, а радостта е пред кръста, т.е. любовта е пред кръста.

Електричеството има движение във форма на кръст, а магнетизмът – спираловидно. Там, гдето има много електричество, земята е гола – голо е, камъни, даже мъх не расте, а растителност няма никаква, а под повърхността има буйно текуща вода. Водата привлича, урегулирва движението на електричеството. Там, гдето има магнетизъм, има хубава буйна растителност, трева зелена и текущата вода е тиха, спокойна. Магнетизмът глади, оглажда повърхността.

1 септември (19 август стар стил) 1924 г.,

понеделник София, ул. „Опълченска“ 66

1924_09_01 Съзнателният живот като забава
съборна беседа
Издателство „Бяло Братство“

СЪЗНАТЕЛНИЯТ ЖИВОТ КАТО ЗАБАВА

Тази вечер ви повиках на една забава – тъй я наричам аз.
Животът има своите сериозни страни само когато е грешен. Човекът е сериозен, когато животът му е грешен, когато има да дава, когато има несъгласие в убежденията му, когато живее в раздори. Когато хората са праведни, животът е наслаждение. Следователно ние трябва да превърнем сериозния живот в една забава. От това гледище всичкият материален свят е една забава за висшите духове. Те по някой път гледат как живеят хората на Земята, защото туй, което хората правят на Земята – това е едно забавление, за Невидимия свят то не е толкова сериозно. От наше гледище, от гледището на нашия грешен живот, на живота на несгодите, ние живеем един сериозен живот, но от гледището на онези напреднали същества животът е една забава. Следователно не всякога трябва да бъдете сериозни. Сериозни трябва да бъдете, когато изправяте вашите погрешки, но щом изправите погрешките си, превърнете живота си в забава! Сериозния живот аз уподобявам на живота, който човек прекарва нощно време: седи сам в тъмнината, няма с кого да приказва, размишлява какво да прави. А животът на забавата е сбор на души, които се събират в общение и живеят в Божествената Любов, Мъдрост, Истина, Правда и в онази висша Доброта. И всички се радват, че има забава. Когато настане периодът на забавата, Господ прощава греховете на всички хора.

Разбира се, аз употребявам думата забава в нейния най-чист смисъл. Под забава не разбирам да ви забавлявам като някой шут, не разбирам да ви забавлявам и като някой актьор, но подразбирам една приятна музикална забава, на която някой поет, музикант или художник може да изнесе онези хубави песни и картини от Природата. Ние, съвременните хора, сме свикнали да изнасяме само лошите работи от живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото в хората. Какво нещо бихте видели в съвременния човек, във всички съвременни животински царства, във всички растения и камъни, ако бихте знаели как да гледате на тях! Природата има две лица. Едното лице на Природата е толкова страшно, че човек за него трябва да бъде сляп. Ако бихте видели това лице, бихте се уплашили. Един български свещеник ми разправяше, че в младините си един път сънувал следния сън: срещнало го едно голямо куче и го нагълтало, но после го извадило от устата си. Събудил се на сутринта и заболял. Цели три месеца лежал болен. Сега често с погрешките, които правим в живота си, даваме повод на такива кучета да ни поглъщат и, като излезем от устата им, три месеца боледуваме и казваме: „Животът няма смисъл.“ Това е само привидно така. Това безсмислие не е от Бога. Ние сами правим живота си неприятен, безсмислен.

И тъй, едното лице на Природата е много неприятно, много страшно, а другото ѝ лице е

много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. В Природата има живи работници, които изработват едно живо лице за човешката душа. Те го ваят сега, та като влезе човекът в новата фаза на своето развитие, в новата форма, която никой не познава, то да бъде готово. Това са най-красивите тела, които човек може да си представи. Ще видите, че у животните космите са едно средство за забулване на онези художници, които са работили в тях сегашното човешко лице. У сегашния човек тия висши художници са също тъй добре маскирани и работят новото лице. Така постъпва всеки художник. Рисува той своята картина и я забулва с платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Някой път се вдигне за малко време завесата от нашето лице, открие се туй умно лице и вие казвате: „Е, какво ангелско лице!“ Открие се за малко и бързо пак се закрие. Затуй по някой път се виждате толкова красиви! Тогава казвате: „Аз не съм знаел, че съм толкова красив!“ Това не е една илюзия, това е една действителна картина, към която постоянно ни подканват. Подканват ни към тази велика забава, която Бог приготовлява. Понеже тези велики художници постоянно работят у нас, то от наша страна се изисква поне да им съдействаме, да не разваляме тяхното изкуство. Ако не можем да направим друго, то поне да не разхвърляме боите, четките им, да не цапаме платното им, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за нас се приготовлява нещо велико. И като се вдигне един ден туй платно и се открие картината, ще видите, че се е работило нещо велико, нещо живо, което осмисля живота.

Много често аз ви забавлявам с известни символи, показвам ви известни грешки и вие казвате: „Е, все погрешки, погрешки, все за тях чуваме!“ Кой е крив за това? Когато дойде в гимназията един учител да преподава български език и почне да шари тетрадките ви, той крив ли е? Има известни правила, известни закони в българския език, които му диктуват: „Ще спазваш тия правила и всяка буква ще бъде на мястото си.“ Някой ученик понякога не спазва тези правила, тури една буква вместо друга. Какво ще прави учителят? – Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученик не е доволен, че учителят му е нашарил толкова много тетрадката. Туй не е добро за личните чувства на ученика. Някой другар му казва: „Дай да видим тетрадката ти!“ – „Няма защо.“ И набързо я затваря.

Та някои от вас са с нашарени тетрадки. Няма нищо: професорът ви учи и трябва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: „Слушай, ще пишеш според правилата. Тук се пише ъ, тук се пише ь, а тук се пише э. Ако учиш английски, съвсем други правила ще знаеш; ако учиш еврейски език, там от дясно на ляво ще пишеш; като дойдеш до китайския език, там пък нито от ляво към дясно, нито от дясно към ляво, ами от горе на долу ще пишеш. Всеки език има свой начин на писане. Това е забавление. Най-голямото забавление имат китайците – те имат четиридесет хиляди знаци за писане. Ако някой китаец научи тия четиридесет хиляди знака в китайската азбука, той минава за учен човек.

Следователно в Природата великите същества са създали своя азбука, която ние трябва да

изучаваме. Например вземете следния символ. Ако отидете сутрин на изгрев Слънце, най-първо ще забележите една малка светлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом изгрее, туй, хубавото нещо, изчезва, картината се изменя. Питам: какво иска да ни каже Природата с пукването на зората до изгряването на Слънцето? Какво иска да ни каже от изгряването на Слънцето до залязването? В тия моменти на Природата има два символа. В първия момент, от пукването на зората до изгряването на Слънцето, Природата ни учи върху двата велики закона – на Мъдростта и Истината. Този момент отнема два часа. В него промените са резки. След като изгрее Слънцето обаче Природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. В този момент няма толкова резки промени в картините, но има промени в температурата. Най-напред не е толкова топло, но после става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и в живота е същото нещо. Човек в утробата на майка си, в утробата на Природата двата часа учи Мъдростта и Истината, а през останалото време от деня учи Любовта. Тъй че по-голямата част от нашия живот е употребена за изучване на топлината и на промените, които стават с нея.

И тъй, когато вашият живот е на изгрев, ще вземете първия символ. Като отивате всяка сутрин на изгрев, ще имате в ума си картината, идеята за изгряващото Слънце. И когато погледна пукването на зората, аз ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни с онези принципи на Мъдрост и Истина, а след като изгрее Слънцето, ще кажа: настана часът на Божествената Любов! И тогава цял ден ще трябва да изучавам промените, които стават в Любовта. Това е хубавото в Природата!

Някой път твоята любов се усилва повече, а някой път отслабва и ти казваш: „Любовта се усилва и отслабва." – Не, ти още не любиш. Ние само се учим на изкуството да любим. Засега само Бог люби. Казва се в Писанието: „Бог е Любов." Значи нам не са дали още това изкуство – да любим. Следователно, когато дойдем в Бога, тогава ще знаем какво нещо е Любов! Когато Бог ви учи на туй изкуство, всички ангели следят с любопитство, със страхопочитание какво върши Той с тия малки същества. Те се чудят, като виждат, че Бог слиза от трона си, за да ги учи на Любов. Само Бог знае изкуството на Любовта и само Той може да ни го предаде, но за да възприемем туй изкуство, трябва да бъдем готови. В какво седи готовността? Ами че малко нещо ли е този, великият Бог на Любовта, да обърне погледа си към тебе и ти да можеш да го възприемеш? Ако вашето сърце може да трепне от погледа на един ваш приятел, когото обичате, то не трябва ли сърцето ви да трепне от погледа на Този, който ви е дал живота и всички блага в него? А туй, че имате страдания – това са само промени на хоризонта ви. Когато изгрее Слънцето, колкото и да е ясно на хоризонта, все стават промени: дойде прах, заоблачава се, явяват се дъжд, сняг, бури, и после отново изгрява Слънцето. Тези промени стават постоянно в Природата, но същият закон е и в живота.

Следователно от това гледище животът е забавление, но за кои? – За праведните. Аз говоря за тях, не говоря за грешниците. Тях ги няма тук. Ние изпратихме всички

грешници на хаджилък. Дадохме им по един билет и им казахме: „Хайде сега на път! Тази вечер няма да смущавате учениците, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни – не можем да се разправяме, не можем да се разбираме с вас.“ Тогава защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промени, които стават в живота ви? Какво лошо има в това, че вашият хоризонт се е заоблачил, че има прах, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбират и ценят тия промени много повече от вас! Като се заоблачи, те се отварят, шушнат си, радват се. Вие, разумните деца, избягвате от това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия език на Бога. Ние, съвременните хора, така сме изопачили своя ум, че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само в онези неща, които всъщност нямат красота. Дойде например някой при мене, иска да го обичам. За да го обичам, за да се прояви Любовта ми към него, трябва да намеря онова, красивото в него. Не мога да го обичам заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаят. Не, принципът, или онова начало, което сближава хората, не е нито техният ум, нито тяхното сърце, нито тяхната воля, а е тяхната душа. Това е хубавото, това е красивото в Природата и в живота, понеже всеки един човек, всяка една душа е една необходимост за тебе в твоето проявление. Какъв е законът? – Ако всички души не се съберат на едно място, нито една душа не може да се прояви. Значи ако животът е забавление, за всички трябва да е забавление. Ако е радост, за всички трябва да е радост.

Сега от туй гледище, когато Небето се забавлява, забавлява се и адът. И в ада има музика, развлечения – не мислете, че е толкова страшно. Там има страшни неща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? – Когато горе има забавления, и в ада има забавления. Когато горе работят сериозно, и в ада работят сериозно. Едните работят по един начин, другите работят по друг начин. Например една сестра художничка ми разправяше следния случай. Нарисувала един ден една картина, погледнала я – доволна била от нея. По едно време отишла да си гледа работата из къщи и в този момент нейната малка дъщеря взема четката и боите и, както наблюдавала друг път майка си, взема да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питам: направила ли е нещо лошо дъщерята? Не, тя преподава на майка си следния урок: „Мамо, ти, след като нарисуваш хубавата картина, ще я дигнеш по-високо, за да не мога да я достигна. Щом не си я дигнала по-високо, и аз ще рисувам, и аз ще покажа своето изкуство.“ И Господ е направил така. Той е вдигнал хубавите неща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: „Е, да съм там сега!“ Когато не ни се дават някои неща, то не е, защото не искат да ни ги дадат, но други актьори играят на сцената, други се забавляват – нашият ред още не е дошъл. Докато дойде нашият ред, ние трябва да седим като публика и да гледаме.

По някой път вие казвате: „Защо хората страдат толкова много?“ Какво нещо е страданието? – Страданието е едно от най-приятните чувствания. Когато човек страда, идват му най-хубавите мисли. Може да кажем, че страданията са създали у хората най-хубавите идеи, най-приятните импулси, най-приятните стремежи. И ако ви попитат искате ли страдания, ще кажете: „А, да не ни дава Господ страдания!“ Ами какво да ви

даде? Че страданието е най-великото благо за човека! Страданията всякога предшестват забавата. Ами че когато правите едно угощение тук, на Земята, създавате си едно забавление, но и вашите кокошки също имат забавление. Вие ги изваждате от курника и им казвате: „Виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живели толкова време в него, но ние ще ви извадим оттук и ще ви приемем на гости в нашите къщи, ще ви покажем как се забавляваме." Кокошките започват да крякат, да кукуригат, да кудкудякат. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започвате да им пеете, а те мълчат. Питам: когато душата на една кокошка или на един петел излезе, какво мислят те? Те влизат в забавлението, т. е. те влизат във връзка с човешките души. Тази кокошка нищо не е изгубила. За една кокошка е привилегия да я изяде един човек. Аз не казвам, че човек я изяжда, но той я приема на гости, макар че тя минава през огън. По същия начин и вие ще минете през огън, щом искате да влезете в Духовния свят. И като ви извадят от вашия курник, пак ще има кудкудякане.

Павел, като разбрал този, великия закон на Живота, казва: „Где ти е сега, смърте, жилото?" Защото, когато Божествената Любов слезе, за да даде живот, смъртта и всички нещастия и страдания се поглъщат. Един ден всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бъдат перли, украшения върху вашите дрехи, и ще кажете: „Много се радваме, че минахме през този път и научихме такива ценни уроци." И действително, забавата е необходима. Едно нещо е необходимо в забавата: ти трябва да забравиш себе си, да забравиш животинското, нисшето аз. Например, като седна някъде, аз не трябва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трябва да бъда съвършено тих и спокоен и да си мисля съвсем друго нещо. Така трябва да е и с всеки един от вас: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е в ред и порядък. Туй е едно от качествата на забавата. Щом има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? – То е, като че си в някой затвор. Дойде стражарят и ти преглежда всичко. Той гледа дали букаите са на място, бърка в джобовете ти, търси това-онова и т. н. После дойде друг някой, прегледа ти дрехите, яката. Казвам: това е в затвора, но ти в забавлението ще бъдеш естествен. Във всяка забава човек е красив. Сам по себе си той ще си тури онова облекло, в което той импонира на другите. И тогава, като погледнем този човек в цялото му лице, ще видим онова, другото лице, в което Бог се проявява. И тогава трябва да бъдем като децата: съвършено естествени и свободни, да забравим неволи и страдания. Всички ще имаме свободен билет да отидем до Слънцето и ще бъдем радостни. Някои ще кажат: „Тези деца са нетрезви." Питам: кое е трезвеното положение? (Учителя прави сериозни, строги изражения на лицето си.) Питам: тази сериозност какво означава? Каква идея се крие зад нея? (Учителя прави по-весело изражение на лицето си.) Зад тази идея сега какво се крие? От тия две пози коя е по-хубава? – Ако искаш да сплашиш някой престъпник, ще заемеш първата поза, ако пък искаш да развеселиш приятеля си, ще заемеш втората поза. Казвам: всички войници, всички стражари са все сериозни – вдигнат пушката и вървят. Защо? – Има опасност.
Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че във всяко едно свое движение човек трябва да издава онова, великото, приятното в живота. Той трябва да бъде като един

извор. Представете си, че един извор мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? Като извира, този извор трябва да има къде да протича. Това е най-приятното за извора. Следователно, ако ми дадат условия в живота, моят живот трябва да има място къде да протича, да минава през всички растения и да им оставя своето благо. Дето минавам, аз ще се запознавам с всички цветя, треви, с всички растения, мушички, комарчета – ще скачам, а те ще приемат моята радост. Това не е ли забавление? Едного ще блъсна, другиго ще закача, трети ща напръскам, с четвърти ще се посмея. Какво по-хубаво от това? Всеки извор не прави ли тъй? Ами представете си, че тази вода не вдига шум, тече тихо и спокойно, и видиш, не мине много време, отгоре се покрие с жабуняк, развие се неприятна миризма – това хубаво ли е? Питам: кое е по-хубаво – този извор с течаща вода или този ограничен басейн със застоялата вода? Сега нашето тяло в единия случай може да мяза на един течащ извор, а в другия случай може да мяза на един басейн със застояла вода – и ние ставаме кисели, недоволни.

И тъй, коя е идеята в забавлението? Ще станеш сутрин, ще кажеш: „Господ е дошъл в закона на забавлението, аз трябва да науча онзи велик закон на смирението.“ В забавлението всички са пъргави, подвижни. Там не се позволява никаква леност. Според него трябва да схванеш какво трябва да направиш в дадения момент.

Представете си сега, че вие сте в туй общество на забавата. Какви щяхте да бъдете? Ако ви кажа сега да се смеете, ще ме питате: „Защо трябва да се смеем?“ Питам: ами защо трябва да бъдем сериозни? Казвате: „Е, животът е сериозен.“ – Не, животът е Любов, а сериозността е нещо случайно вътре в живота. Любовният, осмисленият, поетическият живот е красивият живот. Това е хубавото. И когато срещнеш един човек, на когото душата е отворена, ти не можеш до го забравиш никога. Ще кажеш: „Отличен човек е този!“ Този човек е един чист извор. Каква погрешка можеш да му намериш? Не е ли хубаво да бъде човек един такъв извор, та който дойде при него, да се почувства успокоен, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е следното: на забавление не се позволява да отиваш със скъсани дрехи! Ще се измиеш чисто, ще се облечеш с най-хубавите си дрехи, които имаш, и така ще отидеш. Като се приближаваш при този велик извор на живота, трябва да си пременен и да се радваш на туй велико благо, което той ти дава. И Писанието, като предвижда този закон на забавата, казва: „Ще дойде време, когато хората няма да се страхуват един от друг, но всеки ще седи на забавата под своята смоковница.“

И тъй, на мнозина от вас е потребна забавата. Забавата е закон на подмладяване. Човек, който не се забавлява, не може да се подмлади. Например ти седиш, гледаш как се забавляват децата, казваш: „Детински работи!“ – Не, забавляват се децата. Даже и Господ има известни часове, през които се забавлява с хората, и след това пак се заеме за своята работа. Не можем ли и ние по същия закон да направим това нещо? – Можем. Гледаш, някой твой приятел рисува нещо. Ти се поусмихнеш, кажеш, че е отлично, но вземеш

четката и цапаш по платното: „Чакай, не се рисува така!“ – коригираш го. Ако искаш да го поправиш, може, но не го коригирай на платното, а вземи една жива гарга и му кажи: „Хайде, аз ще я държа, а ти ще рисуваш.“ Ще я обръщаш на една, на друга страна, и като я нарисува приятелят ти, ще му кажеш: „Както виждаш – и ти рисува, и аз рисувах. Аз държах гаргата, а ти я рисува.“

Сега вас може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума. Какво значи на български език думата гарга, врана? Откъде произлиза тя? – От думата черна. Значи тази е погрешката на враната, че е черна. Защо е черна? – Едно време сестрата на тази врана умряла. Тя тъжела за сестра си и си турила черна дреха. След време, когато сестра ѝ възкръсне, и враната ще стане бяла, ще си тури бели дрехи. Тъй щото, ако човек се почерни – умрял е някой; ако е с бели дрехи, значи сестра му е възкръснала. Следователно за душата са потребни вътрешни промени. Сериозността вкоравява живота. В сериозния живот преобладават тези сили, които изчерпват соковете, влагата от живота, и затова у човека започват да се втвърдяват нервите, мускулите, костта става по-твърда и в него се заражда един вътрешен мързел. В младия човек, който слуша Божия глас и се забавлява, има едно вътрешно разширение и обмяната става правилно. Затова всеки един от вас трябва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовта.

Без Любов забавление не може да има. Когато направим туй забавление, всички се усещаме свободни. В забавата всеки трябва да е доволен от своето поведение, а не да усеща вътрешно една натегната атмосфера. Едно от качествата на забавата е, че в нея винаги има разширение. Ние в забавата не мислим за формата на нещата, а оценяваме настоящия момент. Ние не критикуваме защо Господ е слязъл, но се радваме на онзи момент, в който Господ е слязъл. Това е Любов. Единственото същество, което може да ни даде радост, да ни осмисли живота, това е Бог. И действително, вски ден, колкото и да сте заети с работата, все ще дойде известен момент – сутрин, на обяд или вечер, когато ще почувствате много голяма радост. Но понеже нашият ум е зает с толкова велики работи, то тези красиви неща, които Бог ни дава, остават незабелязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия неща са минали. Ние се занимаваме с това, какво ще стане с Европа, какво ще стане с България, какво ще стане с дъщерите ни, със синовете ни, а изгубваме тези красиви моменти, които Бог ни дава. В туй тяло, което имаме, Бог е вложил всичко най-красиво. В туй, малкото тяло, виждаме всичките блага на миналото и бъдещето, а за по-далечното бъдеще Бог ще ни даде ново тяло, в което ще влее туй, новото благо. Това тяло сега се формира. За всеки едного се приготовлява едно ново, красиво тяло, в което той ще се забавлява.
Та нужно е вече да напуснем онази мрачна философия на живота. Аз ще ви приведа един пример, ако искате да си служите с добрата страна на Евангелието. Той се отнася до един човек, голям пияница, който цели двадесет години пил, водил разпуснат живот. Разпръснал децата си, уморил жена си, изгубил всичкото си състояние и останал съвсем сам в най-голямо отчаяние, при което решил да се самоубие. Имал само един лев в джоба си и решил да купи с него едно Евангелие. Купил си и прочел: „Бог е Любов!“ „Е – казва

си той, – всичко раздадох и изгубих за любовта. Намерих най-после Този, когото обичах, и затова мога да направя нещо хубаво за Него." Отива в кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: „Дай ми една чаша вино!" Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другар вътре: „Слушай, цели двадесет години те черпих, но сега ще те науча на един нов закон" – и отстранява чашата, не пие. Обръща се към кръчмаря: „Я дай една чаша най-бистра, чиста вода." Слага чашата пред себе си. Онзи отвътре казва: „Винце!" Човекът вдига чашата с водата и пие. Онзи пак казва: „Винце!" –„Е, сега моята воля ще бъде. Аз намерих Бога, когото обичах. Той ме научи на това." Отива на другия ден, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия ден в кръчмата и си заръчва чаша вино и чаша вода, но водата пие. Най-после казва: „А, имам воля!"

Така и вие можете да победите един свой лош навик. Как не! Ами че то е едно забавление. Ако имате един такъв навик, седнете в кръчмата, вземете чаша с винце и чаша с вода. Това е воля! Казвам: добър е онзи човек, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятните условия в живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, това е много естествено. Следователно, макар и при неблагоприятни условия, ще кажеш: „Господи, аз мога да направя нещо заради Тебе!" И от това гледище тази Любов трябва да се разшири, да бъде Любов към всички, да блика навсякъде: да бъдем еднакво разположени към всички, без пристрастие. И като погледнем някого, да му пожелаем всичкото добро тъй, както Бог желае това. Да забравим всичките му погрешки тъй, както Бог забравя, защото Любовта като дойде, никога не вижда погрешките. Пред Божията Любов греховете и недъзите на хората изчезват като прах и дим и от този Божествен огън остава само онова – чистото, възвишеното и благородното у човека.

Сега дойде някой дух, внуши ти някоя мисъл, каже ти: „От тебе човек не може да стане." Ами че как няма да стане от мене човек? Аз вече съм станал човек. Тури една запетая след частичката не. Кажи така: „От тебе човек не, може да стане?" Отдели противоположното, понеже във всяка една отрицателна мисъл има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че от тебе човек не може да стане, той има положителна мисъл, че от тебе лош човек може да стане. Щом може да стане от тебе лош човек, и добър човек може да стане. Употреби деятелността си – добър човек да станеш. Който може да бъде сериозен, може да бъде и весел, да се смее. Самият живот на Земята обаче, от единия край до другия, е само забавление. За в бъдеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрешната страна на живота. Ще бъде смешно например, ако аз туря на лицето си една страшна маска и вие се плашите от тази маска, а под маската се смея. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има под нея! Или може да туря на лицето си една много весела маска, а под нея да има нещо много сериозно. Не е маската, която дава смисъл на нещата, а какво се крие зад маската. Това, което се крие зад маската, то е човешката душа.

И тъй, тази вечер искам да ви оставя следната мисъл: най-великото нещо в света е, че Бог всякога слиза, за да ни предаде правилото на Любовта, т. е. не на самата Любов, но на

промените на Любовта. Както измерваме с термометър температурата на времето, така измерваме с термометър и температурата на Любовта. Да изучава човек температурата на Любовта, това е отлично нещо! Под температурата на Любовта растат всички растения. Запитвам ви следното: има ли растение в света, което може да расте без светлина и без топлина? – Няма. Има ли извор в света, който да извира и да се втича в реките без светлина и топлина? – Няма. Ставали ли са в света бури и гръмотевици без светлина и без топлина? – Не. За всички тия неща са потребни светлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоценни камъни, всички диаманти са станали под силата на светлината и топлината. Всички животни са станали под силата на светлината и топлината. И ние, хората – също. Следователно по същия този закон нашите души са се сформирали: под влиянието на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Божията Истина. Това са три Велики Духове, които работят за създаването на човека. Те наричат човека възлюбления син на Бога. В тия Велики Духове има необикновена хубост и красота! Вие ще кажете: „Ами ангелите какви са?“ Когато човек придобие тази хубава, красива форма, душите на хората и на ангелите ще се съединят и ще образуват едно цяло. Когато се съединят душите им, Бог ще влезе да живее в тях и те ще се радват на безсмъртие.

За това нещо ние се приготовляваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, с която се занимавате. Пред нас седи една велика задача на безсмъртието: да наследим Небето, да се срещнем с онези велики души, за които се приготовляваме – но за това всеки един човек трябва да даде нещо от себе си и нещо да приеме. Някой път казвате: „Човек трябва да работи за себе си.“ Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава в себе си, човек трябва да се разширява, да включва в себе си туй широко Себе, и понеже ние живеем в Бога, и в нас да живеят всички. Като включим Бога, да включим и всички други същества в нас. Това значи да обичаме някого, да му желаем доброто. Това значи да желаем доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичките мъчнотии, всички недъзи, които имате, за които става въпрос: че някому обущата са скъсани, някому – шапката, че някой ял само хлебец – всичко туй за една седмица ще се разреши. Когато изгрее Божествената Любов и дойде тази топлина, ние сме готови да разделим своя залък с онзи, когото обичаме. Щом нямаме любов, скриваме залъка в джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: „Братко, хайде и двамата да се забавляваме.“

На изкуството да обичаме сам Бог ни учи и в този смисъл само децата могат да направят това. В туй отношение искам да бъдете като децата, защото само децата се забавляват. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тези бради! Дяволът, като завидял на хората, турил им бради, за да ги маскира, но и зад тях те пак се виждат. Аз искам да бъдете в душите си като децата: млади, бодри и весели. Забравете вашите тъги! Като си лягате, кажете: „Утре, като изгрее Слънцето, Господ ще дойде, ще Го посрещна.“ И като си лягаш, пак да бъдеш радостен, но не само външно, а да усещаш, че от тебе излиза топлина и всички да кажат за тебе: „Бих желал този човек да дойде още един път.“ Всички трябва да бъдете като един извор, който извира, като един цветец, от който лъха приятен мирис. Такъв трябва да

бъде нашият живот. Туй е забавлението, за което говори Христос: „И пак ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да отнеме." Забава е това! Това е хубавото, това е великото!
Тази вечер аз ви говоря за много прости неща. Няма да туряте никаква философия в тях. Ама как да ги разбираме? Човек трябва да се усеща весел, радостен, готов да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждам вече начумерени, сериозни. Онези, които ви пречеха, сега ги няма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнат, аз ще ви кажа. Тази вечер, утре, другиден, до една седмица няма да ги има, не се бойте, затова до една неделя може да се забавлявате, колкото искате. След това те пак ще се върнат, не може без тях. Ще ги посрещнете добре, ще им се поусмихнете – и те не могат без вас.

Сега става една промяна в ума ви и силите в Природата действат благоприятно. Затуй в нашите събрания трябва да има резки промени от едно състояние в друго. Ние ще минем през всичките положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега, е първо по рода си. В тази забава се научихме на следното нещо: всяка сутрин Бог слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всекиго и казва: „Искам да слушате." И си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме – и най-после ще станем гладки като някой бисер и ще кажем: „Много хубаво нещо сме сега." Нали сте виждали как някое камъче се търкаля, търкаля, докато най-после съвършено се оглади. Всичките неприятни неща ще изчезнат и ще остане онова – хубавото, красивото от живота.

Онзи ден ви казах, че най-важното нещо за човека е да люби, а не да бъде любим. В ученика също най-важното нещо е това. Любовта може да дойде чрез туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, в него има дадени много правила, но простата човешка душа трябва да бъде свободна, трябва да имаме за морал туй, което ще даде възможност да се прояви Любовта. Както живеят в Невидимия свят, тъй ще живеем и ние.

1 септември, понеделник, 19.30 ч.
Книги:

* Съзнателният живот като забава

Разумният живот. Трите основи на живота (София, 2002)
8 беседи от 16 януари 1920 г. до 24 април 1927 г.

Начало: 19:30

1924_09_02 Разумният труд
съборно слово

РАЗУМНИЯТ ТРУД

Сегашния свят, както е устроен, ние трябва да го превземем. Всички, нашите приятели, трябва да минете през търговията. Една мелница можем да я превземем, вместо нова да правим. Ние сме за разумния труд. Поетът, като го накарате да работи само физическа работа, ще огрубее. Всеки ще работи, но според способността си.

2 септември 1924, вторник, 20.30 ч.

1924_09_03 Разумният и неразумният слуга
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИЯТ И НЕРАЗУМНИЯТ СЛУГА

Тайна молитва

Изпейте упражненията „Сила жива, изворна, течуща“, „Изгрява Слънцето“, „Сладко, медено“, „Блага дума“ и „Скръбта си ти кажи“.
Живата Природа изисква от своите деца наблюдение. Наблюдението – това е метод за придобиване на знания. По някой път думата наблюдение се взема в много ограничен смисъл.
Ще ви напиша няколко числа на черната дъска. Как пишете вие единицата? С арабска цифра, нали? По същия начин с арабски цифри пишем и числата 2, 3, 4 и т. н. Питам ви: тия символи произволни ли са? – Не са произволни. На всеки, който не е запознат с живата геометрия, всички тия линии, които съществуват в Природата, му се виждат произволни. Всъщност не е така. Всяка линия, всяко движение, в каквото и да е направление, си има своя разумна причина. И като е тъй, символите на тия числа също си имат своята причина. Аз, разумното същество, ги написах, но самото число не е разумно. Ако попитате туй число защо е взело такава форма, и то само не знае. Хващате числото 2, питате го защо е взело такава форма – и то не знае. Хващате единицата, питате я защо се е изправила като кол – и тя не знае. Ако тия числа биха имали съзнание, биха ви дали едно разумно разяснение: числото 2 не е нищо друго освен пътят на единицата. Той показва движението на единицата. Числото 2 показва пътя, по който единицата се е придвижила, за да образува числото 2. Следователно ние можем да кажем, че числото 2 е утробата на числото 1. За да може единицата да стане две, за да може силата ѝ да се раздвои, трябва да мине през този път, през двойката. Този, който е написал туй число, е бил адепт, той е разбирал законите. Числото 3 показва раздвояване на кръга. Вие сте виждали каква форма взема житното зърно, като се посее в земята. То се разпуква и приема формата на един разделен кръг, а именно следната форма:
Тия две части на кръга по-рано са били затворени. От това разпукване се образува числото 3, в центъра на което се намира Животът. Следователно числото 3 показва как се е образувал съвременният човек, тялото му – първата фаза на неговото развитие. Единицата в този случай показва как се е развивал човешкият ум, пътищата, по които той е минал. Числото 2 показва пътищата, по които се е развивало човешкото сърце. Това са методи, това са начини за целокупното развитие на човека. Единицата – това число на ума е толкова далечно, че едва се вижда като една малка права линия. Числото две е по-близо. Значи в него се виждат всички процеси, през които е минало човешкото сърце.
Сега вие сте изучавали геометрията, нали? Учителят казва на учениците си тъй: „Сборът от вътрешните ъгли на един триъгълник е равен на два прави ъгъла.“ Защо е равен на два прави ъгъла, а не на три? За да се образуват правите линии в геометрията, поставят на пътя им големи препятствия, та да не могат много да обикалят, а да вървят в

определената им права посока. Значи линии, които срещат на пътя си препятствия, са прави. Защо? Защото няма накъде да се движат – посоката им е определена. Туй наричам аз закон. Казват за някого: „Той е прав.“ Прав е, защото няма накъде да иде.
Какво представлява четириъгълникът? – Четириъгълникът е основа на Битието. Слънчевата система, целият наш Космос е създаден по законите на четириъгълника. Следователно в един четириъгълник ние имаме четири прави ъгли. Ако прекараме в този четириъгълник един диагонал, ние го разделяме на два триъгълника. Същевременно и двата прави ъгъла разделяме наполовина. Всеки един прав ъгъл в четириъгълника е място на война. Там, дето има прав ъгъл, това е най-ужасното място, в което вие можете да попаднете. Значи четириъгълникът е място на творчество. Природата, за да видоизмени силите на този четириъгълник, тя намалява величината на тези ъгли, т. е. на тия действащи сили. Най-първо тя ги разделя на две, като образува триъгълници. В тези триъгълници в основата им има борба. В триъгълника важно нещо е основата. Силите на ума и на сърцето се стремят към нещо идеално. Например човек най-първо се грижи само за себе си. Някоя мома, преди да се ожени, мисли само за себе си: гледа се пред огледалото, облича се добре, днес сложи една рокля, утре – друга, седне, похапне, ходи, играе на хорото, много е весела – байрака носи навсякъде. Майка ¢ казва: „Млада е, трябва да си поживее.“ „Лудо-младо“– казват българите, – значи мисли само за себе си. Младият момък, също завъртял мустачки, ходи безгрижен натук-натам. Казват: „Весели хора са младите.“ Младият обаче, понеже представлява половината само, не е цяло нещо, недоволен е от своя живот и казва един ден: „Чакай да си взема една другарка, че да направя живота си по-щастлив.“ Момата също тъй казва: „И аз ще си взема един другар, да стана по-щастлива.“ Момата е един грош и казва: „Чакай да намеря едного с още един грош, та да забогатеем.“ Един грош плюс един грош правят два гроша. По този начин момата намира процеса, по който може да подобри своя живот. Всеки, който е събрал един грош с друг, знае какво става. Вие, които сте бащи и майки, знаете смисъла на двата гроша. Това е отлична философия. Двата гроша после казват: „Вяяя...“ Майката седи цяла нощ при числото две. „Какво искаш, мама?“ Туря му люлка или количка и постоянно люлее числото две. То още не е оформено, то е чисто физическо, в него още не се е проявила никаква разумност.
Любовта най-първо иде разединена. Майката постепенно започва да вижда разумност в това нещо, което вдига само шум. Вие нали сте слушали грамофоните. Като се завъртят, най-първо те вдигат шум, чува се едно шумене, съскане по плочата и само след като тя се завърти няколко пъти, започва да излиза нещо разумно, започва да се чува някаква мелодия. И с човека е същото нещо. И той най-първо съска, шуми, но като се завърти плочата, започва да излиза нещо разумно. Детето в първо време плаче, кряска, но като се завърти плочата много силно, започва да излиза разумен глас. Майката казва: „Виждате ли туй мое детенце, това малко грамофонче? Отлично е то!“ Защото, за да се прояви човешкият Дух, трябва му една плоча. Вие, като се наблюдавате, казвате: „Аз всякога не съм еднакво разположен.“ Защо не сте еднакво разположени? – Местят се плочите ви. Българите казват за някого: „Разместила се е дъската му“, т. е. мръднала му е дъската. И те не са далече от истината. Ще пазите вашите дъски хубаво. Тия дъски са турени на мястото

си. Много лесно може да се размести дъската на някой човек. Това са фигури на речта, затуй мъдрите хора на света са образували мъдри правила, по които може да направляваме нашия живот.
Тялото, в което вие сте поставени, което ви служи в живота – това е само едно условие да може вашият разумен живот да се проявява. По някой път вие сте недоволни от вашето тяло, но то е една малка фирма, без която не може да живеете на Земята. За предпочитане е някой път малката и честна фирма, отколкото голямата и безчестната. Някой казва: „Аз не съм много умен човек." Не си много умен човек? Ако употребиш своя ум за пакост на другите хора, защо ти е този ум? Ако си умен и изобретиш някой отровен газ или някое взривно вещество, защо ти е този ум? Умът има смисъл само тогава, когато е насочен да показва пътя на човешкото развитие, а не да спира човека в развитието му. В съвременната култура много хора се спират в своя развой. Всяка лоша мисъл, която се явява във вас – това е все спънка на пътя ви. По някой път вие мислите, че сега са се явили известни препятствия в живота ви. Не е тъй. Един работник минавал цели 20 години през едно хубаво шосе, но всякога е бил замислен, та не му е дохождало наум да гледа наоколо си. Един път, като бил много замислен, вървял по шосето и не видял един голям камък на пътя си – спънал се в него и паднал. Като станал, казал си: „Кой ли тури този камък на пътя ми? Такъв голям камък туря ли се?" Всъщност този камък седял на това място от 20 години, но работникът така минавал, че го обикалял ту от едната му страна, ту от другата му страна, и само след като налетял на него, тогава го видял. Във вашия път, по който вървите, има много такива големи камъни, и по някой път, като се препънете в тях, питате: „Кой ли е турил тия камъни на пътя ми?" Не е важно кой ги е турил. Вие ще вземете този камък, ще го турите или отляво, или отдясно на пътя си, и втори път няма да се препъвате. Ти казваш: „Кой ли е турил този камък? Тия хора са лоши, втори път няма да минавам по този път." – Не, бъди внимателен, защото може и друг път да се спънеш.
Ще ви приведа сега следния пример, за да ви обясня мисълта си. Някой казва: „Както Господ даде, както Господ нареди тази работа." Друг казва: „Както ти наредиш тази работа." Спор има по този въпрос. Ще ви докажа, че и двамата са прави. Как? Представете си един голям джобур, който има вместимост 10 000 литра и е пълен с вода. Този джобур има долу някъде канела, през която водата от него може да изтича. Вие например сте слуга при един господар. Господарят ви казва: „Слушай, Стоянчо, ти ще изпразниш джобура!" Обаче Стоян не знае, че джобурът има канела. Отива да го изпразни. Взема един котел, мушва го в джобура, напълва го и изхвърля водата навън. Така прави втори, трети път, но дойде донякъде, не може да стигне дъното. Взема тогава едно въже, връзва котела и така гребе водата. Цял ден прави това и едва най-после успява да изпразни джобура. Вечерта, запъхтян, казва: „Много мъчна работа е да се изпразни джобурът." На друго място има друг джобур. Слугата се казва Петкан. Господарят му казва: „Петкане, иди изпразни джобура!" Петкан знае къде е канелата. Отива, отпушва я, туря отдолу кофата и само излива, като си пее „Блага дума на устата". Джобурът се изпразва, а той си пее. Стоян го изпразва отгоре, а Петкан – отдолу. Единият работи цял ден, а другият изпразва джобура за един-два часа. И тъй, когато казваме: „Както Господ даде", намираме канелата на джобура, а когато казваме: „Както човек си нареди",

изпразваме джобура отгоре. Значи вие може да свършите една работа отгоре с котела, а може да я свършите и отдолу през канелата и да си четете някоя книжка. Петкан казва: „Много лесна работа е да изпразниш джобура.“ Стоян казва: „Много мъчно нещо е да се изпразни джобура.“ И двамата обаче изпразниха джобура. След това господарят дойде, казва на първия: „Стояне, я напълни този джобур с вода!“ Стоян взема котела, отива на чешмата, напълва го, излива водата в джобура. Отива втори, трети път на чешмата, докато най-после до вечерта джобурът е пълен. Някога са нужни за това и два-три дни. После господарят казва на Петкан: „Петкане, напълни джобура с вода!“ Той взема един маркуч, туря го на чешмата, другия край поставя в джобура и той се пълни, а Петкан пак си пее „Блага дума“. Питам: кой е умният човек? Разбира се, онзи, който намира маркуча и с него пълни джобура. Това значи да разбираш онези закони, с които Живата природа си служи. Тогава къде е погрешката? Погрешката стои в това, че когато господарят каже на Стоян да изпразни джобура, Стоян не пита как да го изпразни. Господарят щеше да му каже как да постъпи. Но Стоян минава за много учен. Господарят мълчи, а Стоян се блъска през целия ден. Петкан как постъпва? Той казва: „Господарю, аз съм слаб човек, този джобур отгоре ли се празни, или има някаква леснина?“ Господарят му казва: „Има грездей, отдолу ще го изпразниш.“ После, като му каже да пълни джобура, Петкан пак пита: „Господарю, тази работа е тежка.“ Господарят казва: „Там има един маркуч, ще го вземеш, с него ще напълниш джобура.“ Когато Бог дойде, като Го питаме за мъчните работи, Той ще ни каже един лесен път, по който да можем всякога да извършим работите си, колкото и да са трудни те.

Някой път, като ви говоря, вие може да мислите, че моята беседа е насочена към вас. Много естествено е, че всяка беседа все ще е насочена към нещо, но към какво? Когато вятърът духа, той не е специално проводен за къщата ви, да вдига прах – той е пратен в света, за да направи проветряване. Ако пък вашата врата е отворена, той е добър слуга и у вас ще извърши същата служба, каквато и навън. Когато в света стават тия Божествени проветрявания, всеки от вас трябва да си отвори прозорците и да чака. А във вас има следната слабост: когато Божественото проветряване иде, вие сте затворени за него, но след като мине Божественото проветряване, вие тогава отваряте прозорците си. Но в този случай проветряванията не стават правилно. Туй проветряване означава, че за всяка къща има и определено време. Ако вие садите любеници, трябва да знаете времето, по което се садят. Ако ги садите по-късно, няма да станат. Ако садите зимница, жито, през пролетта, нищо не става. И плодните дървета също тъй имат свое определено време за садене. Всяко нещо си има своето определено време. И за добрия живот има определено време. Не всякога човек може да посади семената на добрия живот. Добрият живот всякога може да се прояви, но има условия, които са го създали. Трябва да спазвате условията, при които може да посадите Доброто в себе си.

Сега често ние казваме: „Да си уредим материалните работи, че на стари години ще мислим за духовен живот.“ Мислите ли така, лъжете се. Старите години най-малко способстват за уреждане на духовния живот. И в света най-големите материалисти са най-старите хора. Старите хора и малките деца са крайни материалисти. Че майката е уморена, детето не иска и да знае – то вдига шум посред нощ, заповядва. При това

майката трябва да има голяма любов, за да може да търпи това дете. И дядото също тъй иска всичките му внуци да се отнасят с почитание към него. От 28 до 65 години е периодът, когато човек може да работи идеално, да бъде идеалист. В човешкия живот на всеки 22 години нещата се повтарят. В младините си вие ще намерите тази фаза от живота си, която съответства на проявите във вашия духовен живот. Дойдат ли условия за духовен живот, когато и да е това време, посейте Доброто в себе си! Често майки и бащи казват: „Нашата дъщеря или нашият син нека си поиграят, нека си поживеят, че после ще мислят за духовен живот." Това е отживяла философия. Не, ти ще кажеш на сина си: „Синко, докато си вкъщи, ти ще вървиш по моя път, като излезеш оттук, можеш да вървиш, където искаш." Майката ще каже на дъщеря си: „Ти ще вървиш по пътя, по който аз вървя, но като излезеш от къщи, тогава си вземи друг метод." Сега например много майки се влияят от обществото, срамуват се да вървят по духовния път, да водят духовен живот. Не, обществото не е меродавно по тия въпроси. Това е нещо, което се отнася до твоята душа. Майката е предшествала обществото. Следователно мнението на майката и мнението на бащата са меродавни. Като фактори в културата на човечеството майката и бащата са предшествали обществото: те са съществували от самото начало, а обществото, тъй както сега съществува, се е появило отпосле. Всякога по-старото има по-голяма опитност. В света ако търсим знание, трябва да го намерим в бащите и майките. Вие мислите, че растителното и животинското царство нямат разумност. Не, вие не сте правили наблюдения, за да видите каква разумност има например между птиците, каква разумност има между растенията, каква разумност има между животните. Например вие не сте наблюдавали жеравите, да видите каква разумност проявяват те. Щом някое ято жерави се спре някъде, веднага далече от това място поставят стража и при една най-малка опасност тя дава сигнал и всички отлитат от това място. Докато са в безопасност, всички спокойно ядат, а стражата само седи и наблюдава.
Една от сестрите ми разправяше един случай за проявена разумност от страна на една мечка. Един каракачанин ¢ разправял какво се случило с него в планината. Като слизал един ден в селото да си вземе храна, минал през една много стръмна и тясна планинска пътека. Гледа по едно време – насреща му иде една мечка, но пътечката е тъй тясна, че няма място накъде да се разминат. Той се спира, гледа и си мисли: ако се върне назад, мечката ще го настигне. Какво да прави? И мечката не се връща назад. Той гледа и тя гледа. Чуди се той какво да прави. По едно време мечката си вдига предните лапи нагоре, хваща се за една канара и по този начин му отваря път да мине. Той тръгва, минава покрай мечката, без да го засегне тя. Той я погледнал, и тя се обърнала да го погледне, но не го наплюла. И двамата били натясно, в трудно положение, в мъчнотия, но мечката, а не каракачанинът, решила въпроса. Ще кажете, че това е басня. Не, ако наблюдавате живота, ще видите много такива случаи. Има разумност във всички същества, но е различна по степен. Ако вие яздите някой кон, и без да знаете, срещу вас е поставена засада, вие ще я избегнете, ако се оставите на усета на коня. Той няма да мине през мястото на засадата. Ако вие сами хванете юздите и с шпорите си карате коня да върви, непременно ще претърпите нещастие в живота си. Когато се отнесеш жестоко с някое животно, то те погледне и ти каже: „Не постъпваш добре." Аз правя наблюдения върху малките котенца.

Хвана някое от тях за опашката. То ме погледне в очите и чете. Ако се усмихна малко, казва ми: „Постъпвай, както искаш, ноктите ми са готови за всеки случай.“
Та когато ние, съвременните хора, дойдем до такава култура, че да ни е срам от нашите котки, от нашите кучета, кокошки, патенца – тогава ние ще бъдем много разумни. И тогава, като срещнем един вол, ще му кажем: „Ще ме извиниш, днес постъпих с тебе малко жестоко.“ Той ще ти каже: „Аз се радвам, че се извиняваш.“ Туй е истинското възпитание, което вие трябва да дадете на младото поколение. Туй трябва дълбоко да се запечати във вашето съзнание. Ако човек жали един вол или едно куче, с хората той ще се отнася десет пъти по-разумно.
Сега вашите сърца са корави, вие мислите само за себе си, за вашите обиди: че това е станало, онова не станало. Не, вие ще благодарите на Бога, че се грижат за вас на Земята. За всички нас се грижат толкова много, че ние трябва само да благодарим. Като станем сутрин, ние трябва да благодарим на Бога, че сме станали, че можем да гледаме хубавото небе, светлите звезди, пъстрокрилите пеперуди, увисналите с плодове дървета и всичките си братя и сестри. Това е красотата на живота. Вие тук сте се събрали да учите – и това е красиво. Много красива гледка е, дето сме се събрали да разискваме за най-хубавите работи. Какво по-хубаво от това? Но не сме тук само ние. Тази вечер от Невидимия свят има делегати, изпратени да ни видят. Те казват: „Там, в София, има хора, които се занимават с Божествени неща, да им направим едно посещение!“ Вие ще кажете: „Нашият Учител ни забавлява, все трябва да ни позалъже малко.“ Тъй си мислите вие, но един ден ще разберете нещата в техния вътрешен смисъл.
Аз ви казах, че забавата е най-приятното нещо в живота. Всяко приятно чувство е забавление. Ония хубави проекти, онова идеализиране на нещата – то е фантастично на вид, но съществува и в действителност. Туй, което вие мислите днес, един ден ще се реализира още по-хубаво. Засега още вие дори не можете да си представите хубавите картини, но туй, което днес желаете, един ден ще дойде. Например вие желаете да имате една хубава къща, с хубави мебели, с ония хубави златни рамки на прозорците и т. н. Един ден ще имате такава една къща, цялата от злато, а вие сами ще бъдете от главата до краката накичени с диаманти – цели ще светите. Дрехите ви пък ще бъдат такива, каквито не сте и сънували. Ще кажете: „Това е приказка от 1001 нощ.“ Как, не съществува ли това нещо в Природата? Като излизате сутрин рано през пролетта и през лятото, как е украсена тревата? Като погледнете всяка тревица – не е ли тя окичена с хубави диаманти, с росни капчици, в които се отразява светлината? Като излезете зимно време всред Природата, не виждате ли ония гори, окичени с хубави снежни кристали? Като погледнете на тия величествени гори, цели покрити със снежни кристали, не представляват ли вълшебна, фантастична картина? Но като духне един топъл вятър, всичката тази красота ще изчезне. Хубавите неща Природата ги туря и тя пак ги взема. Нейният дълбок смисъл не се крие в облеклото. Великият смисъл, който се крие в света, е да създадем в себе си едно благодарно сърце. Няма по-хубаво нещо от туй, човек да благодари за това, което Бог му е дал. Като видиш великото в света, да имаш стремеж за реализирането му и твоето сърце да стане още по-добро, да се усъвършенства. Всеки от вас, като стане сутрин, трябва да благодари на Бога. Някой може да живее в колиба, но да

благодари. Някой може да живее в голяма къща. Добре, но ако тази къща няма мебели, по-добре е да живееш в колиба. Защо ти е къща без мебели? Природата обича нещата да са съвършени. Когато искаш нещо, ще искаш всичко да е хубаво, всичко да е съвършено. Човек трябва да иска най-хубавото в света. Няма по-хубаво за човека в сегашното му състояние от това, да има едно благодарно сърце. Да благодариш на Бога, че всичко, което е на Земята, е само за тебе! Ако имаш туй сърце, ще видиш всичката хубост на Природата. Доброто гледай, не гледай лошото у хората! Като срещнеш един твой приятел, да виждаш доброто в него, а не лошата му страна. Доброто господства в света. Лошото се вижда повече, понеже лошата страна се проявява по-очебиещо. Човек по естество е добър. Вътрешният човек е добър, но някога се проявяват и лошите му черти. Всичко туй произтича от това, че нашето сърце е недоволно. Купете на някой човек плат за дрехи, наполовина вълнен, наполовина памучен – ще го видите, че той е недоволен. Каква разлика има между една вълнена дреха и една памучна? – Вълнената дреха задържа топлината, но е лош проводник, а памучната материя е добър проводник на топлината. На ония хора, които започват да надебеляват, препоръчвам им да носят памучни дрехи, всичко да е памучно: ризи, чорапи... Ако някой пълен човек носи памучни дрехи, ще започне да отънява. Онези хора пък, които са слаби, които по естество са електрични натури, да носят вълнени дрехи, по възможност всичко да е вълнено, понеже вълнените дрехи са магнетически. На сухите хора препоръчвам вълнени дрехи, а на дебелите – памучни. И едните, и другите са на място. Ако разместите дрехите, няма да се ползвате от това. Кажи си: „Щом съм пълен, ще нося памучни дрехи." Те са много хубави, отлични са. Сухите хора да носят зимно време вълнени дрехи. Следователно във всичко трябва да виждате доброто. Каквото и да направим, да знаем защо и за какво го вършим.
Често някои от вас са недоволни от себе си: искат да имат черни коси, а някои искат да имат руси коси; някои пък се сърдят, че очите им не били сини, а някой казва: „Аз искам да имам черни очи." И сините очи са намясто, и черните очи си имат място; и черните, и русите коси си имат място. Но кога трябва да имаш черни коси? Кога трябва да имаш руси коси? Кога трябва да имаш сини очи? Кога трябва да имаш черни очи? Ако искаш да се жениш, препоръчвам ти черни очи и черни коси. Ако искаш калугер да ставаш, да се усъвършенстваш, поет да станеш или музикант, трябва да имаш руси коси и ясносини очи. Това значи човек, който не се интересува от материални работи. Обаче сега виждаме хора със сини очи и черни коси – размесени са работите. Питат ме: „Защо някои хора имат сини очи и черни коси?" Отговарям: в продължение на две поколения баба му е била със сини очи, а дядо му – с черни коси, та е станало някакво прекръстосване. Някъде пък има черни очи и руси коси – там също тъй е станало някакво прекръстосване, не са спазени правилата. Черноземът е място за жито, много хубава пшеница дава, а жълтата пръст дава хубаво грозде. Земеделецът трябва да знае къде каква почва трябва. А лозарят също тъй трябва да знае каква почва му трябва. Оттук вадя заключение: ако тия хора, които се занимават с материалния живот, трябва да знаят всичко за него, то ние, които искаме да възпитаваме човека, не трябва ли да знаем при какви условия той трябва да расте и да се развива? Който не знае тия неща, трябва да ги изучава.
Вие трябва да изучавате методите, при които ще се развивате правилно. Седиш, намираш

се пред една дилема, която е мъчно разрешима, кажи си: „Учителя каза, че джобурът трябва да се изпразни, но трябва да помисля отгоре ли да го изпразня, или отдолу.“ После пак ще си кажеш: „Отгоре ли ще го пълня, или ще туря черво?“ Ще се спреш да помислиш и като решиш задачата правилно, ще ти стане весело. Тази работа може да се свърши по-весело, по-приятно, както Господ дал. Тъй Бог е наредил. Разумно ще работите! Тъй щото хем джобурът ще се пълни, хем ще остане време да прочетете нещо, защото, като дойде господарят, ще те пита: „Прочете ли нещо?“ Как ще четеш? Да напълниш един джобур от 10 000 оки, това е трудна работа!

Сега искам от вас да изучавате в Школата окултната наука по правилата на джобура. Има окултни учители и ученици, които, като изучават окултната наука, казват: „Окултната наука е ужасно нещо! Който влезе вътре, потъва.“ Който не знае къде е грездеят, цял ден ще изважда водата и де кого срещне, ще казва: „Окултната наука е трудна работа! Който влезе там, отива.“ Казвам: този ученик изпразва джобура на окултната наука отгоре. Другият казва: „Окултната наука е лесна работа!“ Казвам: този ученик е намерил грездея. Единият казва: „Цял живот е нужен, за да напълниш един джобур!“ Другият казва: „Лесна работа е да напълниш един джобур!“ Казвам: този ученик е намерил червото.

Аз ви желая да изпразвате вашите джобури отдолу. Извади грездея и си чети! Като се изпразни джобурът, измий го, изчисти го, тури червото на чешмата, напълни го и животът ти ще бъде приятен. Тъй ще разбирате дълбокия смисъл на тия окултни знания. Човек, който не знае законите, всякога може да си създаде хиляди нещастия.

Ние сега говорим за знание, което иде от Любовта, защото знание без Любов всякога носи нещастие в себе си. Знание с Любов всякога носи щастие – без изключение. Там, дето има Любов, знанието е правилно, а там, дето няма Любов, знанието не носи никакво благо.

Изпейте упражнението „Бог е Любов“.

Любовта разкрива Бога в нас.

Тайна молитва

Тридесет и седма лекция от Учителя

3 септември 1924 г. , София

1924_09_07 Царе – слуги на Господа
съборна беседа
Издателство „Бяло Братство“

ЦАРЕ – СЛУГИ НА ГОСПОДА

Размишление

В живота има един закон, според който, когато се говори на хората много, те изгубват способността да разбират нещата. Така е и в яденето, така е и в пиенето на вода, така е и в четенето на книги. Този закон всякога може да го проверите. Във всяко нещо началото ни се вижда много хубаво, а краят – почти безсмислен. Всички вие сте били млади и познавате отношенията към нещата в ранната си детска възраст и отношенията ви към същите неща в по-напредналата ви възраст. Вземете малкото дете и вижте с какво въодушевление посреща празничните дни, с какво въодушевление посреща Слънцето! Вземете 100-120-годишния старец и вижте с каква индиферентност, с какво безразличие се отнася към всички тия неща! Така става и с някои хора, които тръгват в духовния път. Най-първо те са жежки, въодушевени като децата, но след години стават като онзи 100-120-годишен старец – всичко им е безразлично. Започват да си клатят главата и казват: „Ние го знаем това, то беше едно време, но се свърши вече.”Право ли е всичко това? – Не, това не трябва да бъде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. същинския живот още не сте го опитали. Туй може да ви се вижда противоречие, но то е факт. Може да сте опитали хиляди положения от вашия сегашен живот, но той още не е същинският. Например една мравя може да е опитала всички възможности и благости на мравешкия живот, но ако тази мравя застане в положението на един философ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е в заблуждение. Тя може би е опитала хиляди и милиони положения на мравешкия живот, но целият живот е извън възможностите на тази мравя. Тя например не е опитала живота на човека и за него даже няма никакво понятие. Нейният живот има допирни точки с човешкия живот, а именно, както мравята яде, така и човекът яде, но да има повече допирни точки, не зная. Дали те имат тенджери, вилушки и лъжици, не зная. Дали имат градини, лозя, дето садят ябълки, круши, грозде, не зная. Дали имат разни карфички, чепички и други подобни, не зная.

Сега по някой път вие си казвате: „Какъв ли е ангелският свят, как ли живеят ангелите?“ Действително, между ангелския и човешкия живот има допирни точки, но такива, каквито между мравешкия и човешкия. Туй не трябва да ви обезсърчава, но трябва да ви покаже каква широчина и каква дълбочина се крие в истинския живот. Туй, което живеете, то е само начало на Живота. Нашият живот в сравнение с живота на мравите е ангелски живот. Ние за мравите и за всички същества под нас сме богове. Ако попитат една мравя нещо за хората, тя ще каже: „Е, да отидете при хората да ги видите, туй е

култура!“ На всички мравки сърцата туптят от желание да станат като хората. И действително, едно преимущество, едно благо е това – мравката да стане човек.

Сега да видим какви са мислите и думите, които хората изказват. Няма да се спирам да обяснявам тия неща, но казвам, че в живота има известни възможности, които са скрити във формите на нещата. Вземете например семките на няколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете семката на една ябълка, костилката на една слива и плода на един жълъд и ги сравнете да видите какво е отношението между големината им и какво е отношението по големина на всички тия растения, които лежат скрити в техните семки. Как ще определите това? За да определите големината им, вие трябва да имате известни познания по законите на тяхното растене.

Често ние произнасяме думата любов. Тази дума, произнесена от разни хора, произвежда различен ефект, разни действия. Например вземете думата Александър. Ако този Александър е един обикновен слуга, или ако този Александър е един управител на някоя област, или ако този Александър е един княз, или ако най-после този Александър е един цар, питам сега: ако Александър слугата еди-кой си издаде заповед до Българската народна банка да изплати на Стоян Стойчев 100 000 лв., заповедта му ще бъде ли валидна? Ако Александър управителят издаде същата заповед, ще бъде ли валидна? Ако Александър князът, или Александър царят издадат същата заповед, чия заповед, чии думи изобщо ще бъдат най-ефикасни? – Разбира се, че думите на Александър царя. Той щом каже думата си, и парите са веднага готови. Защо? И единият е Александър, и другият е Александър, и третият е Александър. Не, има степени, по които се различават Александър слугата, Александър управителят, Александър князът и Александър царят. Тези различия съществуват и вътре в Природата. Казвате: „Да, според обществения строй е така.“ Общественият строй е такъв, но и в Природата е така. Я вижте, всичките семки не се ли различават? И в тях има степени. Има вложено нещо особено в семката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нещо особено в костилката на сливата, че тя жълъд не става. Има вложено нещо особено в жълъда, че той бук не става. Значи всяка семка си има свои специални възможности. Следователно, когато се произнася една дума, най-първо ние трябва да изменим своето положение. Ако ти си слуга при греха, думата любов в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Ако ти си управител при алчността, думата любов в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Ако ти си княз на омразата, думата любов в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Да оставим царя, защото думата цар в Невидимия свят изключва греха, изключва кражбата. Царят не може да краде. Слугата може да краде, управителят може да краде, князът – също, но царят не може да краде, няма възможност да краде. Може ли царят да краде от себе си? Ако имам сто хамбара, ще има ли нужда да пренасям съдържанието им от един в друг? Това само лудите могат да го правят. Човек себе си не може да краде. Следователно има едно положение, при което грехът е изключен.
И тъй, според мене най-хубавото име, което можем да носим, казва там Писанието, е да бъдем царе. Всички трябва да станем царе! Ще кажеш: „Как, аз да стана цар!“ – Да, да, в

този специален смисъл всички трябва да станем царе, за да изключим греха от нашия живот. Да станеш цар в света, да управляваш хората – това значи да се натрупаш с грехове, а да станеш цар, за да изключиш греха от себе си – това трябва да бъде един от най-силните подтици на твоята душа. Ще кажеш: „Аз искам да стана цар, за да изключа всички грехове от душата си."

Сега вие искате да бъдете слуги на Господа, но Господ не иска прости слуги. Той иска слугите му да бъдат царе. И най-простият слуга на Господа трябва да бъде цар. Ако не станете царе, вие не можете да бъдете слуги на Господа. Тъй че, ако някой иска да бъде слуга на Господа, той трябва да стане цар, и като стане цар, като изключи греха от себе си, тогава ще заеме най-скромната служба. Някой ще каже: „Защо да стана цар?" – За да станеш слуга на Господа. А какво означава царят? Изключване на греха. Някои хора казват: „Е, грехът!" Какво хубаво е допринесъл грехът на хората? Я ми кажете какво е допринесла лъжата на хората? Какво са допринесли злобата, омразата, завистта, всички тия грехове на хората? Нека се намери един човек, който да каже, че от всички тези пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци са внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжем. Ние мислим, че като направим туй-онуй, имаме право да се разгневим и казваме: „Трябва да се разгневи човек, ето и в Писанието се казва, че Господ се гневи." – Не, това е игра на думи. Някой писал, че Господ се гневи. То е писано по нямане какво друго да се пише. Аз казвам, че когато Божията Любов стане много интензивна, Той се гневи. Значи когато Господ се разгневи, Неговата Любов е станала хиляди пъти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовта Му, и тогава тя всичко отмахва от пътя, тя всичко влече. И често ние приписваме на Бога същите слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гневи, че и Той прави разлика в Любовта Си: едного обича повече, другиго по-малко. Не е лошо да мислим така, но мисълта, която искам да остане у вас, е всички да станете царе, за да бъдете слуги на Господа.

Значи идеалът ви трябва да бъде висок. В такъв случай какво се изразява с мисълта на онази египтянка, която искала да се ожени за царския син? Тя се домогвала до царския син, за да стане царица. Цар или царица – това е все законът, който изключва греха. Сега например вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си да видите, че като се разгневите, вие забравяте Господа. Казвате, че познавате Господа, едно от най-великите същества на света, единственото Същество на Любовта, а се гневите. Как е възможно това? Представете си, че туй Същество е близо до вас и дойде една ваша приятелка или един ваш приятел и ви обиди нещо. Вие веднага вдигате скандал. Питам: какво показва това? Познавате ли Господа? Представете си, че вие сте една млада мома, на която е дошъл нейният кандидат, за да се оженят. Тя го е очаквала цели десет години, като през това време все са си писали писма. Като ѝ дойде някоя приятелка в това време вкъщи и я обиди нещо, тя ще се скара ли с нея? – Не. Даже и да има много поводи да се кара, ще избегне това и ще си каже: „Ние да си наредим първо нашата работа, че после ще се караме." Ами вие какво правите сега? Някой път аз казвам

някому: „Трябва да търпиш.“ –„Ами как мога да търпя? Търпи ли се това нещо? Аз ще му кажа, ще му дам да се разбере!“ Казвам: ами твоят възлюбен е дошъл, вътре е той. Въздържай се, защото ти ще изгубиш един от великите случаи в света! Колко ти струва това, че еди-кой си е взел 10 000 лв. Туй са фиктивни неща. Онзи, който е взел тези пари, той не е взел всичко със себе си, същественото не ти е взел. Като дойде Господ, като отвориш своите торби, чувалчета, Той ще туря такива подаръци, с които ще платиш всичките си дългове и сиромашия няма да има вече. Когато Господ дойде между хората, противоречията между тях ще изчезнат. Когато дойде Господ на Земята, ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавите дрехи, най-хубавите къщи, най-хубавите градини, най-добрите приятели и братя, най-добрите деца, бащи и майки. Тогава няма да имате никакви лишения. Писанието казва: „Ще отрия сълзите им, ще премахна скърбите им.“ Няма да има нито плач, нито скърби, нито недоразумения.

И тъй, обръщам ви внимание върху тия мисли, които ви навеждам, за да ги имате в ума си, да мислите върху някои велики въпроси. Някой път казвате: „Е, ние знаем какво нещо е Любовта!“ Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава, какво нещо е Любовта, колко пъти в секундата бие сърцето на влюбения. Ще кажете: „72 пъти.“ – Не, сърцето на влюбения бие 35 милиарда пъти в секундата. В Любовта сърцето трябва да бие 35 милиарда пъти в секундата. Такъв е законът. Щом не бие толкова пъти, Любовта я няма. Е, вие усещали ли сте туй 35 милиарда пъти биене на сърцето. Туй може да бъде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитност може да имате само веднъж, дваж или три пъти, и то само за 5-10 секунди. Сега най-големият светия на Земята може да издържи едва 10 секунди туй биене. И тъй, степента на Любовта ни се определя по броя на биенето на сърцето. При нашата любов, тук, на Земята, сърцето бие най-много сто-сто и петдесет пъти. Даже като дойде до сто и петдесет пъти, всички казват: „Отива си човекът, сърцето не може вече да издържа.“ И действително този човек си отива. Дойде ли до положението да бие двеста пъти, той умира вече. Казвам: биенето на сърцето – това са трептения вътре в човешката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обгърне целия свят в себе си. И тогава всички въпроси падат, разрешават се. Когато дойде туй биене на сърцето, всичко е разрешено. Когато се махне туй биене на сърцето, вие ставате пак обикновен човек и се чудите:”Где бях и где съм дошъл.“ Много пъти вие сте близо до великата Любов и затова всички се стремите към нея. Ще дойде тази Любов! Няма ли да бъде красив светът, когато имаме пълна вяра един в друг? Какво ще бъде тогава?

Вадя от джоба си хиляда наполеона, давам ви ги, като казвам:”Дайте ги на Драган!“ Аз имам във вас пълна вяра, нищо не ме смущава. Давам ви парите и вие изпълнявате всичко точ в точ. А сега, като дам някому хиляда наполеона, едва ли ще отидат до мястото си. Някой път се явяват такива развалени пътища, че парите не могат да отидат на своето предназначение. И после, ние трябва да умеем да предадем своите чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да ограничаваме другите хора? Божественият закон казва: „Каквото правиш, това ще ти правят.“ Ако любиш, ще те любят – нищо повече!

Та отсега нататък няма да бъдете носители на чужди мисли, защото сегашните хора са играчка на извънземни същества. С някои от вас духовете си играят тъй, както децата си играят със своите колички. Някой път дойде някой дух и ви надъха да се карате, да изгубите разположението си. На другия ден, като ви мине неразположението, вие се чудите на себе си как сте направили туй нещо! Не си ти, който си направил това нещо. Не мислете тъй! Вие може да играете роля на една гайда. Гайдарджията като надуе гайдата, тя стане голяма, надуе се и засвири, а всички хора играят наоколо. Тя ще каже: „Аз съм всичко!" Свърши ли гайдарджията, свие гайдата и тя казва: „Какво стана с мене?" Гайдата не е нищо друго освен кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човек може да стане една гайда и да свири само, и това е хубаво, но смисълът на живота не е в гайдата. Ако една гайда може да вдъхновява, то и аз мога да вдъхновя всекиго. Например някой държи някаква беседа, а друг седи там, но не слуша, не се интересува, замислен е нещо. Защо е замислен? – Има да плаща 20 000 лева. Аз мога да го накарам да се заинтересува. Как? – Приближавам се при него, давам му 50 000 лв. Той веднага си отвори очите, заинтересува се. Гайдата се надуе, свири вече, 50 000 лв. са това! Като пошепнеш на един човек: „50 000 лв." – всичко става. Пък и най-жежкия от вас мога да го попаря. Как? – Проповедник си, имаш да ми даваш 50 000 лв. Приближавам се при теб и казвам: „Или 50-те хиляди лева ще платиш, или при съдебния пристав ще отидеш!" Казваш: „Какво му стана на този брат?" Ами че тия са думите, които постоянно развалят нещата в живота! Една дума, казана ненамясто, веднага ни попарва. Колко внимателни трябва да бъдем за своите думи! Трябва да бъдем като царете. Една дума, казана от един цар, веднага се изпълнява. Александър слугата, Александър управителят, Александър князът – всички имат възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Аз желая през тази година всички да станете царе! Понеже искам да станете царе, то нарядът, който бе предвиден да започнете от 21 септември, ще го започнете от 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до софиянци. Аз ще ви диктувам, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размишленията от наряда, след като изгрее Слънцето. Слънцето изгрява всякога в 6 часа. Като изгрее Слънцето, всички трябва да сте на крака и да четете; като четете, трябва да бъдете като светлината. Слънцето трябва да е изгряло и да имате високия идеал!

Вашият идеал не трябва да бъде като идеала на онзи осиромашал княз, пример из европейската история, княз Х, който, като изпаднал в голяма беднотия и се намерил между много кредитори, решил някак да си поправи положението. Но как? – Влюбва се в дъщерята на един богат търговец милионер и един ден ѝ определя рандеву, като ѝ казва да дойде облечена с най-хубавите си дрехи, накитена с най-скъпоценните си огърлици и украшения. На своите кредитори пък казва: „Вие ще дойдете във вид на разбойници, уж искате да ме убивате, а аз ще се помоля на своята възлюбена да плати откуп за мен." Идва тя облечена, нагиздена при него, радва се на своите украшения, но идват и кредиторите с маски, улавят княза да го убиват. Тя, за да избави своя възлюбен, дава дрехите си, дава

всичките си украшения и се връща у дома си без тях. Питам: как гледате на този възлюбен, осиромашал княз? Той минава за някакъв си княз, а тя минава за негова спасителка. Аз не искам вашата любов да бъде като любовта на този княз, нито пък моето положение или положението на когото и да е да бъде като положението на тази мома, която дава всичко в жертва. Той трябва да ѝ каже: „Аз те обикнах, но имам да давам, помогни ми!“ Не трябва да я лъже. Абсолютно никаква лъжа! Той се бои да не урони своя престиж пред нея – и този човек няма понятие даже за един обикновен морал, за един идеал в душата си. Той е последен вагабонт!

В математиката има положителни и отрицателни величини. Пред положителните величини винаги се туря знакът плюс, а пред отрицателните – минус. В духовния живот отрицателна величина е всяка величина, в която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричат всяка величина, в която енергията е изразходвана разумно. Тогава Природата определя отрицателната величина със скръбта, а положителната величина – с радостта. Радостта е плюс, скръбта е минус. Понеже в Духовния свят време и пространство не съществуват, то радостта и скръбта може да се сменяват моментално. Например може да си най-големият грешник, говоря по човешки, оцапан с най-черните грехове, но ако в твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда Любов, веднага всичките ти грехове се заличават. И обратното е вярно. Може да си един ангел, но ако в душата ти някъде се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смъкнат вътре в ада. Тъй щото вдигането и падането е постоянно и всеки стои или пада според закона на Любовта, според своето поведение, което има към Бога. Този закон е закон на Божествената Правда. Там Правдата се прилага еднакво. Всеки пада или става според онова, което мисли, чувства и действа. Затуй всякога, когато имате един плик пред вас, ще гледате дали вашите величини, с които разполагате, са положителни или отрицателни. Ами ако аз бих донесъл една полица, волски език ги наричат, и ви кажа: „Моля, бих желал да имам вашето лице, вашето име за спомен, аз тъй много ви обичам, подпишете се!“ И вие, без да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който много ви обича, може да напише на полицата: „Да се броят 200 000 лева!“ Е, как ще докажете, че не сте се подписали на този волски език? Подписали сте се. На волски езици няма да се подписвате, а на чисти книги само, и ще пишете тъй: „Този подпис има сила само за Духовния свят, а не и за материалния.“ Ако дадете една полица с такава уговорка, мислите ли, че на Земята ще я вземат предвид? – Няма да я вземат. Тя за тук не е валидна.

И тъй, ще носите в себе си високия идеал! Всички ще станете царе, за да бъдете слуги на Господа!

7 септември, 6. 30 ч.
Книги:

* Царе – слуги на Господа

Разумният живот. Трите основи на живота (София, 2002)
8 беседи от 16 януари 1920 г. до 24 април 1927 г.

Начало: 06:30

1924_09_08 Най-малкото Клас на Добродетелите
Лекция от Учителя, държана на 8 септември, 1924 г.

НАЙ-МАЛКОТО

Всяка една работа си има своите спънки, които трябва всякога да се преодоляват. Човек трябва да се стреми да преодолее инертната материя у себе си. За пример, когато човек се разболее, става инертен. Въобще всякога, когато се натрупа излишен багаж, инертната материя се явява на повърхността. После, когато човек си тури една, каквато и да е благородна мисъл в ума, той ще срещне едно съпротивление. Щом мъчнотиите престават отвънка, ще дойде съпротивлението отвътре. Това може да го вземете като един закон. При всяка една работа все ще се явят мъчнотии или отвънка, или отвътре. Затова е по-добре да дойдат най-напред мъчнотиите отвънка, да ви уякчат, а после да дойдат отвътре. Има случаи в училището, деца се учат добре, но после нещо им каже отвътре: „Защо ти трябва учение, я си играй, докато си малък, пък като остарееш, тогава ще учиш.“ То послушва този глас, но като остарее, пак нещо отвътре му каже: „Що ти трябва учение, ти си стар, не е за тебе.“

Та две положения има, които са несъвместими в живота. Всеки човек трябва да се стреми да преодолее мъчнотиите, които ще срещне в пътя си. Каквато работа започнете, гледайте да я свършите добре. За пример за уякчаване на волята кажете си тъй: „Десет сутрини наред аз ще си махам ръката напред-назад; после краката.“ Може да си кажете: „Защо съм тъй глупав да го правя!“ Аз пък казвам: Защо не! - Това е за уякчаване на волята. После променете положението. Кажете си: „Десет сутрини аз ще се наведа напред и после ще се изправя назад.“ Та ще видите в какво смешно положение ще се поставите. Ще изпитате този вътрешен закон. Ще чувате някой да ви говори така: „Защо ги правиш тези работи?“ Като ти каже някой отвътре, „Сега няма да учиш“, ти ще се отделиш от него. Ще му кажеш: „Приятелю, ти може да почиваш, но аз ще работя, аз ще уча.“

Сега ще ви дам две упражнения. Те са следующите:

(Учителят прав показа упражненията).

1. Дясната ръка отзад в кръг, напред и нагоре (1 -2-3).

Десният крак хубаво изопнат напред, малко нагоре (1-2-3).

Дясната ръка бавно надолу, спира се о крака (1-2-3).

Кракът и ръката се свиват заедно (1-2-3). Същото се прави с лявата ръка и с левия крак. Движенията ще правите бавно, отмерено. Проектирайте ума в ръката си, да има присъствие на волята, после вдигнете крака си и т. н. Това са известни положения. Те ще

събудят у вас известни енергии, които ще дадат резултати. Упражненията, които сега ви давам, ще правите по седем пъти.

2. Десният крак се издига настрани (1-2-3).

Дясната ръка, във вид на кръг отляво - нагоре (1 -2 - 3) и отгоре настрани опира о десния крак (1-2-3).

Кракът и ръката се снемат заедно долу (1-2-3).

Същото се повтаря с левия крак и с лявата ръка пак седем пъти.

По възможност гледайте всички ония глупави удоволствия и занимания, които идат по наследство от ред поколения, да ги реформирате, т. е. да ги извадите от себе си и да ги замените с други. Вземете следующето положение: имате известен навик - искате да имате жълти обуща или черни лачени. Какво значи това? Ще вземете това желание за жълтите обуща в духовно значение - краката, това са добродетелите, значи във вашия добродетелен живот ще искате жълти обуща. Това значи в добродетелта да турите разумност. Ако искате черни лачени обуща, черният цвят показва, че не трябва да пресилвате работите. Значи, когато някой е пресилил положението или почне да боледува и дойде черният цвят, тогава той носи черни лачени обуща. На умрелите нали им турят черни папуци?

Човек, за да се опълчи против природата, трябва да има идея. Сега в Париж се явила някаква мода - на шапките от дясната страна да има по едно перце. В Париж, Франция, Германия, цяла Америка - навсякъде ще си турят перце отдясно на шапките. Това е мода. После в Париж ще сменят перцето, ще го сложат от лявата страна - и всички го слагат от лявата страна. Само в Париж ли се създава модата? Защо и ние да не си създаваме мода? Ще спазвате един вътрешен закон. Има един такъв закон: Когато една мисъл е неестествена, не е съгласна с Божествения свят, вие ще усещате едно стягане на слънчевия възел и трябва да я измените. Когато носите дреха, която не е естествена, много е тясна, неудобна или от изкуствена материя, пак чувствувате такова стягане; тогава на тази дреха ще направите едно преобразува- ние. Или носите обуща и те са ви неудобни, - ще направите преобразувание. Или четете някоя книга.... Туй вътрешно стягане е едно предупреждение - ще слушате този вътрешен глас. Помислете малко и направете промяна. Това е и усилване на волята.

Упражнение за през тази година: Започнете първо правилно общуване с физическия свят. Като станете сутрин, помислете 5, 10, 15 минути за всички добри хора по лицето на земята. Добри в пълния смисъл на думата. Те са ученици. Съзнанието на всички добри хора е всякога будно на земята. Те имат пълнота в себе си. И те мислят за добрите хора. Всички добри хора мислят един за друг. Има ги навсякъде, по цялата земя. Нека тази

мисъл мине през вас. След като тази мисъл мине през ума ви, тогава вдигнете мисълта си нагоре - помислете за ангелите и за още по-издигнатите същества, които са завършили своята еволюция на земята; те са извън земните сфери, извън земния живот. Ангели, архангели, серафи- ми, херувими, сили, власти, началства, духове - ще си представяте тези същества като образци на интелигентност от най-висше естество, на чистота и доброта. И най- после помислете и за Бога като израз на мисълта, която обхваща всичко в себе си. Той е над всичко отгоре.

Започнете тази година с добродетелта. Имате пет добродетели. За тази година ще имате мотото:

„В изпълнението волята на Бога чрез добродетелта е силата на моята душа." Или:

„В изпълнението волята на Бога чрез добродетелта е силата на човешката душа."

Пентаграмата показва пътя на човешката душа, пътя на нейното развитие, пътя на малкия свят, малките мистерии и великите мистерии - Соломоновия знак, два вплетени триъгълника. Ще употребявате формулите на добродетелите с движение на ръка. Тъй ще оживите пен- таграма:

1. В изпълнението Волята на Бога чрез Истината е силата на човешката душа.

2. В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на човешката душа.

3. В изпълнението Волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа.

4. В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на човешката душа.

5. В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на човешката душа.

И която формула употребите, ще обърнете съответния връх нагоре. За пример, когато искаш да се бориш за доброто, искаш да победиш известни мъчнотии чрез Истината, ще насочиш нагоре в пентаграма върхът на ъгъла с Истината. После искаш да победиш нещо в себе си с ума си. Тогава ще насочиш върха на ъгъла с Мъдростта нагоре. С ума си ще работиш. И с другите добродетели ще направите същото. Тъй пентаграма ще се върти. Ще оживите движенията.

Любовта - ще работиш със сърцето си. Мъдростта ще работиш със силата си, със знанието. Добродетелта ще работиш със своите морални чувства.

(Може ли Всеки един да има картината на изгряващото слънце за концентриране и размишление. Въобще желаем нашият ум да представлява една уредена библиотека.

Всяка една мисъл да е на мястото си. Тези картини ще ни помогнат да изчистим ума си от ненужен товар.)

Да, може да я имате.

После, забелязвайте си известни ваши добри мисли, които ви идват. И каквито хубави работи срещнете, забележете си ги. Започнете с малкото, да не се претоварвате. Туй, което имате сега, то е достатъчно.

Ще се срещате да си говорите, ще се осветлявате една друга. Направете тъй, че всеки един месец една от вас да ръководи цялата работа на всички. Всеки един месец една от вас ще бъде ръководителка - ще урежда програмата за всички. Може в кратце да си съобщавате това писмено. Всякога пишете неща, които сте преживяли, които са верни. Пишете едно писмо, то да бъде естествено. За пример минали сте през някое място, искате да съобшите това на другите, гледайте да намерите кои са най-важните моменти. Тъй ще се научите правилно да мислите. Да бъдете естествени. Естествения човек аз наричам „красивия Божествен човек“ - Божественото да се прояви у човека. Да бъде човек естествен, то значи да се прояви красивият Божествен живот у него. Допуснете, че имате една кесия. Тази кесия става интересна според онова, което съдържа в себе си. Така е с всеки предмет. Имате една тетрадка, отначало в нея няма нищо написано, тя не буди интерес у вас, но щом напишете едно предложение, тя става интересна. И колкото повече пишете в нея, толкова повече тя е интересна, докато дойде ден, когато не може да се разделите с нея. Така се образува и приятелството. Срещате се с един човек. Най-напред той не ви интересува, но вложите ли някоя добра мисъл в този човек, вие вече се интересувате от него. Само Божественото е, което свързва хората, понеже то е постоянното.

(Сега, като седим пред Вас, Учителю, струва ни се, като че няма нищо, за което да питаме. Иска ни се само да ни говорите, а ние само да възприемаме. Преди да дойдете, си мислехме това ще питаме, онова ще питаме, а сега всичко забравихме и се радваме, че сме при вас и може да ви слушаме.)

Вие като отивате при Учителя си, казвате: „Ще видя какво може да кажа там.“ Не си уговаряйте предварително, защото много мислите какво да кажете предварително, но после го забравяте. То е, защото сте го казали вече веднаж и няма защо втори път да го казвате.

Една идея е силна, когато може да расте при най- неблагоприятните условия. Следователно вие ще работите при неблагоприятните условия. Мислите, които сега ви занимават, те са божествени, с тях може да работите.

За пример силна е следующата мисъл: Представете си, че едно живо същество е гонено от

друго, по-голямо, което го измъчва. Но това малко същество си направи крилца и подхвръкне. Другото може да е мечка, вълк... Седи отдолу и го гледа, върти се, обикаля и му казва: „Слез долу!“ Затуй мисълта на човека трябва да бъде крилата, да може да се избави.

Вие често правите следната погрешка. Почнете да пишете едно писмо, дойде един ваш приятел и ви каже: „Я ми дай аз да довърша писмото.“ Вие му давате писмото. Мислите ли, че той ще довърши писмото, както вие искате? Сега туй, което искам да обясня, е следното: Вие искате да изучавате Божествената Любов. Дойде едно друго същество и ви каже: „Чакай да туря моята любов, ти спри, пък аз да довърша твоята работа.“ Не, вие сам ще довършите вашата работа. Човешкото по човешки ще се свърши, Божественото по божественому. Щом разделите работата си, няма да има никакъв успех нито в едното, нито в другото положение. Сега в съвременната култура има някои, на които остава излишък от храната. Казват: „Я да си купим едно прасенце, че туй, развалено от храната да му го даваме.“ Но като вземете туй прасе, то си има една особена миризма. После то ще рови по двора и цялата ви градина ще бъде разровена. Защо ви трябва тогава да имате излишък от храна - помия? Това е едно зло. Че имате прасе, това е второ зло. Не ви трябва да си купувате прасе. Ако имате помия, заровете тази помия в земята, то е най-хубавото. А сега някои ще хранят прасе с нечистотии, а после ще ядат това прасе и ще прокопсат много. Някои казват: „Божественото може да се прояви по кой и да е начин.“ Не е тъй. Казвам, ако имате една вмирисана делва и искате да задържите в нея чиста вода, мислите ли, че тази вода може да си запази чистотата? Само в чистото сърце любовта може да се запази чиста, ако човек иска да разбере Божествената Любов. Ние туряме правилото: Не пийте вода от стара делва. В умствен смисъл: от един покварен човек, който е грешил, грешил, че той съвет да ви даде..., - съвет не вземайте. Това значи: от стара делва вода не пий. Ако някой ви казва: „Ходих в Европа, тук-там.“„, но колко пари е задигнал, не казва. Трябва ли това да ви въодушеви? Това е положението: Вода от стара делва не пий. Природата постоянно подновява нещата. Сега някой може да възрази: „От стара круша круши да не ядем ли?“ - Аз казвам тъй: От болен човек помощ не търси.(От кого да искаме помощ?) - Ще искате помощ от разумния човек. И всеки човек, който може да ви помогне, е разумен.

Сега станете прави и направете това упражнение: Пентаграмата с движение на ръката и произнасяне на формулите на добродетелите, както посочих по-горе.

Това, което ви казах, е достатъчно за днес.

Вие ще прилагате. Числото три образува триъгълника, а пет - пентаграмата. Три е отвътре, пет - отвънка. Човек има пет чувства, с които работи във външния свят, а има три, с които работи вътре: умът, сърцето и волята. Щом тури разграничение на каквато и да е мисъл на Божественото в себе си, той се поставя на хлъзгав път. Каквото и да дойде, то е за добро, то е Божествено. Веднага отпусни душата си. Всичко в живота е добро. Добрите

хора не че не виждат лошото, те го виждат, но доброто ги изпълня, те са богати, изпълнени така с доброто, че лошото за тях не е лошо.

Ще живеете всякога с разумната любов. В любовта, вътре в разумното, има хармония. Някой път, като се свири на пианО, то почва да се дезакордира. Като работите, не трябва да се преуморявате, всичко да е с мярка.

Човек има да преодолее в себе си някои желания. За пример у някого апетитът е много развит, каквото и да му говорите на такъв човек, той си мисли само за ядене. Има хора, които много обичат риба и все за риба си мислят, други за хляб, трети за дрехи, за обуща, за шапки, чепичета. Всички тези неща пречат за една духовна работа. В такъв случай, когато стомахът иска много да яде, няма да го задоволявате, ще му дадете само малко и ще му кажете: „Стига ти толкова." Удоволствията отвън не са естествени работи, те са изкуствени. Но естественото за някого не е естествено за другиго. Естественото за овцата не е естествено за вълка и обратното.

Законът за свободата ще прилагате върху себе си. (Но това е много трудно.) Да се прилага законът на свободата върху другите, това не е свобода. Кажеш на слугата си: „Свободен си." Но не му плащаш. Това не е свобода. Двама братя са свободни да разделят имането на баща си наполовина - това е свобода. Свободен е само разумният човек. В какво седи свободата, я кажете? (Не знаем.) - Едно магаре е свободно само когато няма юлар, самар, товар; в това седи неговата свобода.

Вие искате да образувате концерт от пет души. Трябва да се хармонирате. Трима свирят хубаво, а двама не. Вие ги викате. Оставете ги. Те като дойдат, ще ви помогнат ли? Божествената работа разбира: онези, които дойдат, сами да дойдат. Да са подготвени, че като дойдат, каквито парчета да им дадете, да ги изсвирят. Ако ги викате тук за приготовление, изисква се дълго време. И певицата дълго време пее едни и същи вариации хи, и, и..., докато после може да изпее цялото парче.

Има хора, които специално развиват волята си. Много методи се ползуват за това. Някой си има два джибура , единият е пълен, другият - празен. Като стане сутрин,той изсипва водата от единия джибур в другия. На следната сутрин водата от втория джибур прехвърля в първия. Това е един добър начин, но аз казвам така: далече някъде има извор, аз ще отида с каната си да взема вода, ще я занеса в къщи за пиене. Това ще правя известно време, за да упражнявам волята си. И след десет дни ще видя какви резултати ще имам.

Сега, пазете се от това. Започнеш отначало жежко, а след десетия ден кажеш: „Ей, не искам вече!" Пък то, като започнеш, да бъде обратното: да започнеш с най-малкото въодушевление и колкото отиваш по-нататък, да бъде с по-голямо въодушевление. Това е естественото - да почнеш с малкото усърдие и да свършиш с голямото.

Всички прави с Учителя тихо прочетохме „Отче наш“.

Лекция от Учителя, държана на 8 септември, 1924 г.

1924_09_10 Важността на числата
лекция пред общия окултен клас

ВАЖНОСТТА НА ЧИСЛАТА

Размишление

Ще ви говоря върху важността на числата 3 и 5.
Ако преведете числото 3 в геометрическа форма, какво ще получите? – Триъгълник. Ако преведете числото 5 в геометрическа форма, какво ще получите? – Петоъгълник. Числото 3 произлиза от числата 1 и 2. Значи то е резултат от тия две числа. Числото 3 съществува като норма в Природата. Висшите сили, с които човек борави, започват с числото 3. Неговият ум, неговото сърце, неговата воля представляват числото 3 – резултат на тия сили, които действат в човека. Питам сега: можете ли да повлияете на ума на някой човек? – Не можете по никой начин. Можете ли да повлияете на човешкото сърце? – Не можете. Можете ли да повлияете на човешката воля? – И на нея не можете да повлияете.
Съвременният свят се опитва да тури човешкия ум в нова насока. Ако някой мисли, че може да влияе на човешкия ум, той се лъже. Единственото нещо, върху което може да се влияе на хората – това са техните чувства. Ние можем да повлияем на чувствата на един човек чрез неговия слух, чрез обонянието му, чрез вкуса му, чрез осезанието и чрез зрението му. Например някое дете не стои мирно. Как ще го умириш? – Ще му направиш кукличка, ще му устроиш едно представление или ще му издекламираш нещо, ще му кажеш някоя хубава дума или ще му дадеш една хубава ябълка, или пък ще му дадеш да помирише нещо – всичко това действа възпитателно върху неговите чувства.
Следователно хората работят с числото 5 – то е число на чувствата, а с числото 3 работи само Бог.
Запомнете тия мисли, които сега ви нахвърлих. Някой човек казва за друг: „Умът на този човек не е достатъчно просветен. Трябва да хвърля светлина в ума му.“ Питам: ти, който искаш да хвърлиш светлина в ума на този човек, имаш ли достатъчно светлина в себе си? Ти, който казваш, че онзи човек няма достатъчно светлина, че няма благородно сърце, твоето сърце благородно ли е? По какво оценяваме дали едно сърце е благородно, или не? Кои са нормите за това? Тези норми се намират само в Божествения свят. На физическия свят няма норми за добрия човек. На физическия свят добрият човек е богатият, силният и ученият човек.
Сега вие философствате, но като дойде някой и ви удари в носа, казвате: „Трябва да се слуша.“ Вие усещате болка. Това е първата болка, резултат на чувствата ви. Вие се уплашвате след този удар. Вие седите, разсъждавате, но в ума си носите една отрицателна форма, т. е. едно отрицателно чувство – болка, и едно отрицателно действие – удар.
Питам сега: мислите ли, че след като този човек ви е ударил в носа, той е разрешил един въпрос? Освен че не е разрешил никакъв въпрос, но даже е усложнил положението.
Мнозина ученици питат: „Защо еди-кой си мисли така?“ Ние не можем да му заповядаме да мисли другояче. „Защо еди-кой си чувства така?“ Ние не можем да му заповядваме да

чувства другояче. „Защо еди-кой си действа така?“ Ние не можем да му заповядваме да действа другояче. Ти можеш ли да заповядваш на един вълк да не яде месо? Или можеш ли да заповядваш на една овца да не пасе трева? На една ябълка можеш ли да заповядваш да не расте нагоре? На една киселица можеш ли да заповядваш да роди сладки плодове? Да, ако си умен, можеш да ¢ направиш присадка, но това е само една присадка – нищо повече. Ти ще мислиш, че си надхитрил Природата, но щом се пречупи присадката, киселицата пак излиза и казва: „Какво мислиш ти, че аз мога да бъда ябълка? Не, аз пак съм си киселица!“ Добре, може да предизвикаш обратния закон. Вземеш една хубава ябълка, казваш: „Ще ¢ въздействам, ще присадя върху нея киселица.“ Присаждаш я и цели десет години тя ражда все тия кисели плодове, но един ден дойде буря, пречупи присадката и там остане хубавата ябълка. Следователно каквито са нещата по своето естество – по ум, сърце и воля – те всякога се проявяват съобразно него. Значи внасянето на светлината в ума на всеки едного е прерогатив само на Бога, на най-висшите същества, даже не и на ангелите! Внасянето на чувствата в сърцето на всеки човек също е прерогатив само на Бога! Благородните прояви във волята на всеки човек се внасят там само от Бога. Щом е тъй, защо трябва да се бъркаме в работите на Бога? Щом дойдем до мисълта, ще кажем: „Каквото Господ даде.“ Щом дойдем до чувствата, ще кажем: „Каквото Господ даде.“ И за волята е същото нещо. Нашата задача е да създадем благоприятни условия за ума, сърцето и волята си, а останалата работа, по-висшата, предстои на Бога.
Често вие казвате: „Какво са се разпуснали тия братя?“ – Ами ти какво си се разпуснал? – „Къде се намират тия братя?“ – Ами ти къде се намираш? Кой те е турил съдник на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля? Ти казваш: „Оставете ме свободен!“ Щом е за тебе, искаш свобода, искаш да те оставят свободен, а другите ограничаваш. Как тъй! Ако ти искаш свобода за твоя ум, ще дадеш свобода и на другите. Бог разполага със светлината и свободата на твоя ум. Това е Божествен прерогатив. Работата на човека е до условията – да използва условията и да ги подобрява, а работата на Бога се отнася до вътрешното естество на нещата. Ти можеш да разкопаваш една ябълка, да я ториш и поливаш, но да измениш нейното естество – това никога не можеш! Някои учени хора казват, че може да се измени естеството на едно живо същество. Да, може да се измени естеството на коня и на магарето, от тях да се роди катър, но този катър още в първото поколение изчезва. И нашата философия е такава: всичките наши мисли, чувства и всичките ни действия живеят само по 20 години.
Вие може да ми възразите, но това е факт! Защо? Защото вие живеете в света на промените. Майката и бащата трябва да кажат на сина си: „Синко, ти ще ходиш в Светлината, която Бог ти е дал! Ти ще се проявяваш с чувствата, които Бог ти е дал. Ти ще действаш с волята, която Бог ти е дал! Ти трябва да ни слушаш!“ А какво казва днес бащата на сина? – „Ела, синко, при мен, вземи тази вощеница, нека осветлява пътя ти. И аз си послужих с нея.“ Тежко на твоя син, когото ще водиш с тая малка вощеница! Ще прокопса той! И след всичко туй вие мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете илюзии! Човек може да се дресира, но не може да възпита своя ум, не може да възпита своето сърце, не може да възпита своята воля. Невъзможно е това! Какво може да направи човек за себе си? – Той може да възпита своите сетива, зрението си, слуха,

обонянието, вкуса и осезанието си. По такъв начин, косвено, той може да събере факти или материали, с които да работи. Развиете ли повече вашите сетива, вие ще бъдете в по-пълен контакт с физическия свят и ще можете по-добре да го изучите. А сега вие заемате едно фалшиво положение и казвате: „Ние не можем да мислим." Че то не е ваша работа! Вие отнемате работата на Бога. Той се занимава със Светлината във вашия ум, с вашите мисли. Вие казвате: „Чувствата са празна работа, те не ме интересуват. Аз искам да се занимавам с ума си." Как ще се занимаваш с ума си? Щом искаш да се занимаваш с ума си, внесе ли Истината в него? Внеси Истината в себе си и ти ще имаш Свободата да боравиш със своя ум! – Това е първото условие. Ти започваш да работиш с ума си и казваш: „Според Кант-Лапласовата теория светът се е образувал от някаква мъглявина, която се въртяла около известни центрове, и от това се е образувала цялата Слънчева система." Добре, има ли някаква вероятност във всичко това? Казвате: „Всичко това е доказано!" Кои са научните данни, кои са математическите доказателства? Това са предположения, това са теории, това са хипотези, но не и самата Истина. Има нещо вероятно в тези данни, но има и нещо невероятно. Нови учени хора, нови теории идат сега в света и всички досегашни теории губят своята научна стойност. Човешкият ум се повдига на едно по-високо стъпало. И днес Бог внася в умовете на хората нови идеи, вследствие на което цялото мировъзрение се изменя. Тъй действат от Невидимия свят. Дойде например един учен човек, прокара някоя нова философия в науката и си замине. Той е изпратен от Невидимия свят специално за това. Бог хвърля Светлина в умовете на хората и с това и понятието им за Бога постоянно се изменя. Тази Светлина постепенно изменя научните схващания на хората, както и религиозните им схващания. Само Бог действа в света. Новото, което идва сега в света, създава едно стълкновение със старото, вследствие на което вие се усещате стеснени и казвате: „Как тъй ни се взема това? Ние досега мислехме, че сме господари на себе си, а какво излиза?" Вие сте смешни! Ако се качите на един параход, вие ли въртите колелото, вие ли го управлявате? Казвате: „Аз заповядвам!" Не заповядвате вие. Колко души има долу в парахода, които работят? Този параход върви и без вас.
Тук имаше една македонка, която казваше: „Аз нося целия свят на ръката си." Мислеше си тази македонка, че действително носи целия свят, че е толкоз силна. Добре, като е толкова силна, че може да носи целия свят на ръката си, защо не помогне на Македония, чиито работи са тъй забъркани? Тя носеше свои илюзии на ръката си. Същото е и с вас. Всеки ден Невидимият свят трябва да ви просвещава. Вие например си турите една програма в живота, казвате: „Аз ще започна да се занимавам с философия, ще проучвам еди-кой си философ." Обаче умират баща ви, майка ви, вие оставяте философията настрана и казвате: „Сега съм в траур, не мога да се занимавам." Пак философски разсъждавате. „Пари нямам, средства за живеене нямам" – философията остава на заден план. Друг път казвате: „Нека поне да залюбим хората! Моето сърце е толкова широко, че целият свят може да влезе в него." Значи ти любиш като Бога! Ако ти като Бога любиш целия свят, всички хора, трябва да си в състояние да измениш техните сърца. „Ама ти не можеш да намериш подобно на моето сърце." Да, вярно е, че като твоето сърце не може да се намери, защото който влезе в твоето сърце, умира. Който влезе в човешкото сърце,

умира. Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“ Дай сърцето си на Бога! В това седи истинската философия. Вие трябва да напътите и вашите приятели към Бога – да Го схванат като вътрешен принцип: не личен, но безличен, който схваща и разбира всичко. По отношение на Бога всички ние сме отворена книга, на която Той всеки ден пише новата философия на Живота.

Когато вие влезете в училището и учителят по музика започне да ви разправя за тоновете, питам: туй знание от вас ли излиза, или от вашия учител? Знанието, което ние имаме, от нас ли излиза, или от Бога иде? Любовта, която се проявява в нас, от нас ли иде, или от Бога? – От Бога. Туй е истинското положение. Следователно умът в нас действа в областта на числото 3. Вие не знаете още кой е Първият, великият Принцип, който действа в света. Вие не знаете кой е Вторият принцип, който действа в света. Какво означава числото 2? Аз ви казах, че числото 2 означава пътя на единицата, но какъв е пътят на единицата? Представете си, че вие сте във Вселената и за вас съществува само една идея, всичко около вас е само Светлина, Земята я няма, Слънцето го няма – виждате само Светлина, нищо друго не съзнавате. Какво ще бъде вашето понятие за света? Ще можете ли да различавате интензивността на Светлината? Това ще бъдат извънредни разбирания за човешкия ум. Какво ще бъде това състояние, не знаете. Може да го схващате, но може и да не го схващате. Допустимо е и едното, и другото. За вас е важно какво ще схванете от това особено състояние. Това е един от въпросите, които само Бог разбира. Хората нищо не разбират от това. Единицата в пространството е понятие само за Бога. Двойката в пространството е понятие само за Бога. Когато се дойде до числото 3, вече се явява законът от вашия ум, от вашето сърце, от вашата воля – започва се проявлението на човека.

Ето защо, за да разберете тия неща, вие ще започнете с един малък идеал. Не започвайте с някоя грандиозна идея – с най-малката идея започнете. Направете един малък опит, започнете с една малка мисъл. След туй с най-малкото чувство, в което няма да иждивите много енергия и за което се изисква най-малкото усилие на волята. Така действа и Бог – това е Божествен път. А когато дойдете до Божествените чувства – там имате вече простор в действията си. Тогава зрението ще ви помогне да развиете художествен талант. Слухът ще ви помогне да развиете музиката. Езикът ще ви послужи да развиете говора си. Обонянието ще ви помогне да развиете тия качества, тия сили, които действат в цветята. Най-после чувствителността, или осезанието ще ви помогнат да схващате различието между телата: какво положение заемат, какви сили действат между тях и т. н. Всичко това е метод за възпитание. Когато се заемете да се самовъзпитавате и да възпитавате вашите деца, вие трябва да започнете по този начин именно – да развиете най-първо вашите сетива.

Вие започвате с числото пет. Как ще нарисувате Пентаграма? Как ще започнете да го рисувате? Вие ще започнете да рисувате Пентаграма по следния начин (фиг. 1): Първото движение на ръката ви е от ляво към дясно. Такова движение правят и всичките военни, когато вадят сабята си, за да секат главите на неприятелите си. Българите пък, когато секат дърва с брадвата, правят същото това движение, но от дясно към ляво. Всеки народ има свой метод, своя определена посока при движението си. Всяко движение има своя

сила. Искате ли да развиете вашия ум чрез сетивата си, ще правите движения.
Сега при начертаването на триъгълника какво движение ще направите? Движението ще бъде по посока на стрелките (фиг 2). Движенията трябва да бъдат естествени, каквито са в Природата. Щом направите това движение, каквото правите при начертаването на триъгълника, ще усетите една приятност. Това движение, само по себе си, е разтваряне. Като направите туй движение (фиг. 3), веднага ще почувствате малко видоизменение на вашия ум. Ако при туй движение изговорите подобаващи на него думи, то придобива по-голяма сила. Какви са тия думи, няма да ви кажа, защото вие приличате на малките деца: кой как дойде при вас, цял ден ще му показвате играчките си – момиченцето ще показва своята кукла, а момченцето – своето конче. И с това тия думи ще изгубят силата си. Тази кукла и това конче обаче нищо не носят със себе си. Те са мъртви. Защо да не започнем да движим ръцете си една срещу друга (1), а започваме обратно (2). Според правилата на съвременната геометрия точката се движи все към една посока, например от ляво към дясно, а тук, при движение на двете ръце в обратна посока, се образува правата линия. После ръцете се движат нагоре, докато се срещнат заедно и образуват триъгълник. Когато отдалечавате ръцете си, туй движение действа успокоително. Когато пък движите ръцете си една срещу друга, туй движение действа в противовес на първото. Затова вие ще кажете на тия противодействащи сили да се движат нагоре.
Сега във вас остава желанието да проверите дали това нещо е вярно. Туй положение са го проверявали хиляди философи и не са дошли до никакъв резултат. Как не са описвали човешкия ум? И философи са го описвали, и окултисти са го описвали, но тъй, както окултистите са го описвали, това не е умът. Те описват само проявата на ума. После, тъй както те описват сърцето – това е само проявата на човешкото сърце. Тъй както описват волята – и това е само проявлението на човешката воля. Например някой адепт описва какъв е Будическият свят, какъв е Менталният свят, но това са само прояви на тия светове. При описанието на тия светове се изисква буден ум. Вие сте били в тези светове, имате опитност от тях. Когато ви се описват тия светове, постарайте се да събудите възпоминанията за тях от миналото, които са вложени във вашия ум и сърце. Вие мислите за неща, които сте запомнили. Вие четете някой философ, който служи във вашия ум като подбудителна причина, за да събуди някои спомени. Вие четете и казвате: „Чакай да си спомня, този човек разправя за нещо, което аз зная." Когато той описва Астралния свят, или човешкото сърце, вие си спомняте нещо. Когато той описва човешката воля, пак си спомняте нещо. Вие виждате тогава, че във вас има заложено нещо Божествено, в което са складирани тия спомени, и трябва да го проявите. Проявите ли го, Бог действа във вас.
Значи дойдете ли до физическия свят, ще дойдат и вашите сетива и ще се учите как да си служите с тях. Например някой разговаря с вас, вижда вас, вижда и хората, а едновременно се вслушва какво се говори зад него. Друг пък разговаря с вас, но едновременно слуша какво говорят другите, а с ръцете си бърка в джобовете на хората, изпитва дълбочината им, изпитва съдържанието на кесиите им: злато ли има в тях, или сребро. Всичко това говори за невъзпитание на сетивата. Някоя сестра казва: „Аз ти изпитвам ума, изпитвам кесията ти." Никой не може да изпита твоя ум, нито твоето

сърце, нито твоята воля.
И в туй отношение, ако искате да се владеете, погледът ви трябва да бъде хармоничен. Не се старайте едновременно и да слушате, и да гледате, и да питате. Възприемете една идея, вземете от нея най-хубавото, та нека бъде и най-малкото. Една идея е достатъчно. Казвате някому нещо. Кажете едно изречение, но да е хубаво. Не трябва много да говорите. Това се отнася до самовъзпитанието. Тъй трябва да правите, ако искате да възпитате вашия език. Нашият език е невъзпитан, понеже всеки го е пипал. Кой не е влизал в тази станция? Като се завърти кранът и човек започва да говори. Казват: „Фонографът говори сега." Това не е разумно. С устата ли говори човек? Казват, че човек говори с устата си. Питам тогава: фонографът с какво говори? Де е неговата уста? Той говори с една иглица, която се движи по една плоча. Тогава нашата теория се опровергава. Ето, чрез тая плоча може да се говори. Значи има един говор, който е много практичен – без да си отваряш устата, говориш.
Някои хора имат обичай да се пипат за врата, за краката, за ушите и другаде. Това са все подбуди на разни физически енергии. Който иска да развие своите висши енергии, трябва да се пипа на друго място. Някои правят безразборни движения, както някои медиуми дращят разни безразборни криви линии по хартията, докато се прояви някой дух. Казвате: „Колко е учен този медиум!" – Не, той е първокласен глупак, първокласен невежа, нищо не знае. Никаква философия няма в него! Друго щеше да бъде, ако този медиум нарисува някоя разумна фигура или ако употреби азбука на известни интелигентни същества. А тия драскулки по хартията говорят за невежеството на някои духове. В Природата съществуват такива знаци, но те не ги знаят. Някой път и вие неволно правите някакви движения, но не разбирате техния дълбок смисъл. Разправяше ми един мой приятел, че както пътувал в колата, почесал се отзад по главата и си помислил, че ще дойде при него някой човек, когото той не обича. Вади си той заключения, но те не са на място, в тях няма никакъв смисъл. Почесал се, защото го сърбяла главата – нищо повече. Някой брат, като се почеше, мисли си, че кой знае каква велика идея го занимава. Не, това почесване може да бъде едно безсмислено движение. Когато детето направи някоя грешка, то си туря ръцете на очите. Това движение означава: от срам не мога да те гледам. Туй не е благородно. Човек, който затваря очите си с ръце, не е благороден. Някой път и по друга причина можеш да си затвориш очите – да не влиза много светлина; значи – помагаш си физически. Но когато си между хората, не прави това. Когато си сам, може да го правиш. Ако вие влезете в моята стая и аз затворя кепенците си, какво означава това? Значи, че казвам: не съм разположен да ви приема. Когато вляза при един човек и той тури ръцете на очите си, аз ще си взема шапката и ще си изляза. Казвам: не оставам в стая, дето кепенците са затворени.
Представете си, че аз ви говоря за Любовта, казвам ви, че трябва да служим на Бога, а вие седите пред мене, почесвате се зад ухото и казвате: „Каква велика идея е тази, да служим на Бога." Да, но този човек си мисли за своята любов, не за Божията. Той е материалист. Няма да се почесваш отзад, когато говориш и когато ти се говори за Божията Любов! Той казва: „Аз разбирам Божията Любов", и се почесва зад ухото или отзад на главата. Щом се говори за Божията Любов, на друго място ще туриш пръста си. После някой говори за

Божията Мъдрост и се почесва по коляното. Не, щом ти се говори за Божията Мъдрост, няма да се почесваш по коляното. Почесваш ли се по коляното, това показва, че не си силен, че нямаш ум.
Най-първо ще се научите да владеете чувствата си, понеже те са във вашите ръце, те са на ваше разположение. Ще се научите да владеете езика си, очите си, носа си, ушите си. Като овладеете чувствата си, ще постигнете много работи. Привикнете да казвате всеки момент само това, което трябва. По някой път вие казвате туй, което не трябва, но ще се научите. Сега какъв е общият сбор на числата 3 и 5? – Осем. Какво означава числото 8? Осем е числото две, взето на куб. За да разберем какво означава числото осем, трябва да разберем числата две и четири. В сегашната математика числата се разглеждат от друго гледище, разглеждат се като резултати, а не като живи числа.
Първото важно нещо сега за вас е идеята, че само Бог може да внесе Светлина в ума ви. Само Бог може да внесе топлина в сърцето ви. Само Бог може да внесе сила във волята ви. Следователно, ако нямате правилно понятие за Бога, вашият ум, вашето сърце и вашата воля не могат да се развиват правилно. Затуй трябва да се стремите да имате за Бога по-правилно понятие, което можете да придобиете. Придобиете ли това, ще дойде и тази Божествена светлина в ума ви. Когато пък дойдете до вашите чувства, тогава ще навлезете в човешкия живот, ще разберете и научите туй, което хилядите поколения преди вас са работили, за да го придобият. Вие ще разберете как са работили животните за създаването на своите органи: очи, уши, нос, език. Всички тия органи ще ги вземете предвид и ще работите съобразно тях.
Това е една велика педагогическа задача за бъдещето. Аз мога да създам разни играчки за децата по Пентаграма. Или мога да им създам разни музикални упражнения, с които да повлияя върху чувствата им благотворно. Или мога да им правя разни цветя и да ги занимавам с тях. Ще си служа и с живи цветя. Всички миризми на цветята не действат еднакво върху децата. Някои миризми имат обратно действие върху тях. Правете различни опити в това отношение. Например вашето дете е неразположено. Какво ще направите? Откъснете една роза, едно карамфилче, една теменужка или друго някое цвете и без да забележи детето, туряйте под носа му едно след друго тия цветя и следете кое цвете как му влияе. Запомнете онова цвете, което ще произведе ефект върху разположението на детето. Запишете името му, запишете деня, часа, когато сте му дали да го помирише. Направете опит и втори, и трети път, за да се уверите в резултата. Ето ви друга педагогическа задача. Пък може да направите опита и с голямата си дъщеря, някой път може да го направите и с мъжа си. Някой път мъжът може да направи същия опит и с жена си. На мъжа си ще кажеш тъй: „Тази роза е специална, има много хубава миризма, опитай я!“ Опитайте как ще ви повлияят карамфилът, теменугата и ред други цветя. Записвайте си тия резултати. Вие се накичите някой ден с едно карамфилче и целия ден сте весели, живеете в мир. Значи едно карамфилче спасява положението за цял ден. Ако една роза се жертва за нашия мир, тя има цена. Ако можем да възприемем и вложим в себе си туй чувство, този благороден импулс на жертвата, тази жертва от страна на розата не е напразно дадена. Тогава при възпитанието на децата може да откъснете една роза, една теменуга или друго някое цвете.

Тази вечер трябваше да имам едно цветенце, всеки да го помирише, без да знаете защо, и по този начин да опитам какво въздействие оказва върху вас. Ако сега ви покажа някое цвете, вие ще кажете: „Учителя ни изпитва.“ Затова друг път ще направя някой опит с вас, без да се сетите. Има и други начини за възпитание на децата освен тия, но цветята са най-ефектни. Направете опит с всички цветя, които имате. Направете опита много разумно, без да грешите. Естествено ще го направите. Направете опита и с някоя ваша приятелка и най-после го направете със себе си. Неразположени сте: откъснете една роза, помиришете я. Не ви ли подейства, вземете едно карамфилче или една теменужка. В туй отношение добре е да си имате градина. Като помиришете едно цветенце, между цветята и вас ще се образува една моментна връзка и вашето душевно състояние ще се измени. Цветята са най-близко до нас. Като се приближиш до някоя роза или до някое бяло карамфилче, те казват: „Не се тревожи, не бой се, твоето положение не е така лошо. Изпитанието е благословение!“

Сега обърнете внимание върху методите, които дадох. Числата 3 и 5 са отвлечени понятия, но дойдете ли до цветята, те са вече реални величини, с които може да боравите. Онези от вас, които имат разположение за тия опити, нека ги правят, а които нямат разположение, нека го създадат.

Ние, в Школата, някой ден трябва да излезем на открито някъде и по пет души заедно да направим някои гимнастически упражнения, но не във формата на петоъгълник, а във формата на Пентаграм – във всеки ъгъл по един човек. Всички трябва да знаете кой накъде ще си движи ръцете. Кой каквато добродетел изразява, ще се движи по съответната на нея посока и ще заеме отреденото място на един от върховете на Пентаграма.

Любовта разкрива Бога в нас.

Изговорете формулата: „Любовта разкрива Бога в нас.“ (с движение на ръцете според означените стрелки на триъгълниците – фиг. 4)

Тайна молитва

Тридесет и осма лекция от Учителя

10 септември 1924 г., София

1924_10_15 Абсолютна справедливост
лекция пред общия окултен клас

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ

Размишление

Да се изпее „Духът Божий“.

Представете си, че имате център C на даден кръг A, който проявява своя деятелност.
Да допуснем, че деятелността на кръга A се определя от неговия радиус CD. Мислите ли, че енергията, която се проявява в този кръг, е равномерна навсякъде? – Не. Енергията, която действа във всичките радиуси, не е равномерна. Центърът – това са възможности на безграничното, на непроявеното.
ледователно някои от тези радиуси имат прилив, други – отлив. Тази окръжност е проявената, не е същинската окръжност, тя е само нейна проекция. Онези радиуси, които са с отрицателна енергия, се връщат в същия кръг, в центъра C, а ония, които са с положителна енергия, образуват нови кръгове. Такъв е например кръгът B с център D. Как се е образувал този кръг? Образувал се е, като си представите, че половината на радиуса CD не може да се върне назад и образува друг кръг с радиус DO, равен на половината от радиуса CD, а оттам продължава до точката N. Следователно всеки активен радиус, всеки радиус с прилив, който излиза от център C, е два пъти по-голям от всеки радиус с отлив, който излиза от същия център C. Енергията на CD се връща пак в същия кръг, а CN е два пъти по-голям от CD като диаметър в окръжността B. Какъв извод можете да извадите от това положение? Ако центърът C в кръга представлява едно разумно същество, което при нормални условия развива известна енергия и образува дадения кръг A, то друго разумно същество, надарено с още по-добри условия, има двойна деятелност. Следователно в живата геометрия всеки може да продължи своя радиус, да го направи равен на диаметъра в кръга на своята деятелност. Това зависи от активността на човешкия живот. Радиусът е резултат от човешката деятелност. И тогава ние казваме, че се е образувал радиус или права линия в окръжността. Какво представлява правата линия сама по себе си според съвременната геометрия? – Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Живата геометрия пък определя правата линия като съвкупност от възможности, в които може да се прояви всяка точка. Значи точката във всички свои възможности образува правата линия, т.е. правата линия включва в себе си всички дарби на точката.

Добре, какво представлява тогава плоскостта в съвременната геометрия? – Плоскостта е пътят, който се образува от движенията на правата линия в една посока. В живата геометрия плоскостта представлява съвкупност от всичките възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви без плоскостта. Най-после идваме до третия въпрос. Що е кубът според съвременната геометрия? – Кубът представлява пътя, който

изминава една плоскост в своето движение. В живата геометрия кубът представлява съвкупност от възможностите на плоскостта. Значи възможностите на плоскостта са включени в куба.

Следователно, ако си точка, ако излизаш от някой център, трябва да разбираш законите на правата линия. Мнозина говорят за правата линия, но кои от вас разбират законите на правата линия? Кой е великият закон на правата линия? Какво означава това, че най-късото разстояние между две точки е правата линия? Това означава да направиш една работа с най-малко разноски, т.е. да похарчиш най-малко енергия. То значи от Божествената енергия, която ти е дадена в известен случай, според закона на правата линия ти трябва да изразходваш минималната част. И тъй, правата линия е закон, който определя начина за изразходване на най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само в една посока. Затова, когато човек иска да създаде в себе си нещо Божествено, нещо идеално, той трябва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така: проявлението на правата линия е проявление на Божествения свят. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свят, а проявлението на куба е проявление на човешкия свят. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина в пространството. Тя има само дължина, само едно измерение, при това нейната дължина е фиктивна. Всяка математическа точка пък не заема никаква част от пространството, значи няма никакво измерение. Само когато точката се движи, образува правата линия. Правата линия, като се движи, образува плоскостта. Плоскостта, като се движи, образува куба. Следователно точката може да се разшири; тя сама по себе си има стойност, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойност в себе си, защото като се подвижи, образува плоскостта. Плоскостта, като се подвижи, образува куба. Кубът, като се подвижи, образува тесеракта – значи той съдържа възможностите на тесеракта. Ето защо всяка точка съдържа много възможности. Тя образува правата линия – води към Божествения живот. Правата линия образува плоскостта – води към ангелския живот. Стремите ли се към ангелския, към Божествения живот, излишни работи не ви са потребни. За вас е нужно разширение на идеите, без никаква материална тежест. Някои от вас искат да бъдат чисти като ангелите. Можете да бъдете чисти като ангелите, но трябва да знаете, че ангелите нямат никаква материална тежест. На каквито везни и да теглите един ангел, ще видите, че той няма никаква тежест. Ангелът няма никакви материални желания, при това той разбира желанията. Ангелът няма никаква физическа сила, а при това разбира силата. В даден случай той може да прояви сила, но сам по себе си не се нуждае от нея. Силата не е обект за него, той не я желае, тя е случайно проявление. Едно от качествата на ангелите е тяхната чистота. Чистота може да съществува само в една напълно прозрачна плоскост. Понеже ангелите са нематериални същества, в тях има само едно желание – да служат на Бога, да придобият вечния живот. Вие искате да бъдете като ангелите, а сте пълни с желания, и то какви ли не желания!

Аз бих желал да ми определите значението на думата желание. Да желаеш, значи да искаш нещо. Въпросът е защо искаш това нещо? Не разглеждайте въпроса от човешко

становище. Аз оставям човека и неговия живот настрана, когато разглеждам въпроси от по-висш характер. Аз не разсъждавам по човешки, но разсъждавам по пътя на отвлечената, живата геометрия. Тя няма нищо общо с вашия личен, човешки живот. Вашият живот представлява един голям борч, един голям дълг от множество милиони левове, който ви предстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали и затова сте заборчлели тъй много. Вашият живот прилича на живота на някой човек, който сънува, че са го направили цар, с много войска, и той заповядва надясно-наляво, но като се събуди сутринта, вижда, че е пак обикновен човек, в своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутринта, казва: „Снощи бях цар, но сега съм си пак обикновен човек.“ Тия борчове, дълговете – това са излишните работи, за които разсъждаваме на Земята и за които мечтаем. Те нямат нищо общо с Божественото. Направиш си къща, заборчлееш, казваш: „Господи, не виждаш ли колко задлъжнях?“ Господ казва: „Събудете това спящо дете, покажете му, че има по-важни работи, с които трябва да се занимава.“ Сега аз говоря за онези Божествени деца, които трябва да се събудят вече. Има обаче деца, които трябва да се забавляват. Детето, което е постъпило в училище, трябва да се занимава с уроците си, а детето, което не е постъпило в училище, може още да се забавлява, има време за него. Като говоря за Божествените деца, аз подразбирам онези, в които съзнанието се е пробудило. Ако един ангел слезе при дадените условия на Земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трябва. Вие, понеже не разбирате законите, стремите се към много, заграбвате повече, отколкото ви трябва, и с това си създавате ненужни страдания. Тъй щото, за да избегнете излишните страдания, непременно трябва да изучавате законите за продължаване на своя радиус. Добродетелният човек е човекът, който продължава своя радиус, своята активност.

Да допуснем сега, че имате една личност с деятелност на своя живот, равна на големина, колкото CD, и друга личност, с деятелност, равна на CN. От това именно се явява и различието между хората. Всички хора в безграничното пространство не са излезли през един и същ момент на Битието. В единия случай деятелността на безграничното е била активна, а в другия е била пасивна. Следователно всеки човек, който се е родил в едно пасивно състояние на безграничното, коренно се различава от онзи, който се е родил в момент, когато безграничното е било в активно състояние. Онези, у които този радиус се продължава и излиза извън сферата на своята деятелност, имат опасност да правят повече погрешки, т.е. те са свободни да излизат от центъра C и да описват друга окръжност, с радиус DN. Те се стремят да бъдат тъй големи, както първият център. Представете си сега, че целият кръг A е покрит с такива центрове, които зависят от първото същество. Туй същество ще продължи радиусите наполовина. Половината от тези радиуси ще бъдат продължени до точка O, а после и до точка N, а половината ще бъдат в нормално състояние.

Този закон сега действа и във вас. Някой път някои от вашите желания са два пъти удължени, а друг път желанията ви са нормални. Вие не може да намалите или да

скъсите радиуса на вашите желания. От излишната енергия у вас понякога се продължават и някои от вашите чувства. Като разглеждам хората, виждам, че у всички хора не са еднакво развити силовите линии. У някои хора е продължена повече деятелността на ума; в други хора е продължена повече деятелността на сърдечната линия. Следователно съотношението между ума и сърцето не е еднаква.

Тогава аз определям тази мисъл по следния начин: духът, това е първото проявление на човека. Той е точката, в която човек се явява. Душата, това са възможностите на духа, т.е. възможностите на точката, посоката, в която духът може да се прояви. Умът, това са възможностите на духа. Волята, това са възможностите на сърцето. Ето защо, когато дойдем до самовъзпитанието, трябва да знаем съотношенията между тия сили, понеже те се различават. У някои хора духът е силен, у други душата е силна, у трети умът е силен, у четвърти сърцето е силно, у пети волята е силна. Ще обръщаме внимание коя силова линия е най-удължена и ще работим съзнателно върху себе си. Някои казват: „Аз имам правилно сърце.“ – Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръг веднъж около центъра си, всички ония радиуси, които не са продължени, във второто проявление на кръга ще се продължат, ще станат положителни. Продълженията пък ще се скъсят, ще станат нормални. Следователно в един живот твоят ум може да е активен, да е с продължен радиус, но във второто идване на Земята сърцето ти ще трябва да продължи радиуса си. Вие трябва да знаете тия съотношения, за да спазвате законите. При туй движение в безграничното за всеки от вас има определени закони, на които трябва да се подчинявате, и върху тия закони се основава моралността. Ако радиусът на вашия ум е продължен, вие трябва да събирате тази енергия за времето, когато няма да имате толкова много енергия, т.е. за времето, когато при второто завъртане на кръга около оста си вашият ум дойде в нормално състояние. Вие трябва да бъдете предвидливи като Йосиф. Ако не съберете тази енергия, умът ви ще се повреди. Значи когато радиусът на ума е продължен, ще събирате енергия за времето, когато ще бъде нормален. Между ума и сърцето трябва да има равновесие. Сега някои от вас изразходват енергията си само в бърборене. Казват: „Аз имам ум, мога да мисля.“
Питам ви: можете ли да определите какво нещо е мисълта? Има ли някой от вас, който мисли? Не, никой от вас не мисли. Единственото Същество, за което аз зная да мисли, е Бог. Ние имаме само понятие за нещата. Ангелите имат съждения, а Бог от нашите понятия и съждения прави заключения. Той разсъждава, мисли. Кажете ми как определяте в логиката що е съждение?

Отговор: Когато чрез сетивата си приписваме на даден предмет известни качества, това е съждение.

Добре, представете си сега, че аз напълня един маркуч с вода. Водата се проявява чрез маркуча и на нас ни се струва, че маркучът действа, че и той е жив, всъщност ние действаме с водата. Такова е положението и на съвременните хора, те са повече маркучи.

Например седиш, но изведнъж ти дойде някоя идея, вдъхнови те, напълни те и ти казваш: „Дойде ми една идея!“ Ти ходиш, радваш се, скачаш – значи маркучът е напълнен с вода. Отде е дошла тази идея? – Някой действа отвън. След туй този огън в теб загасва и ти казваш: „Празна работа било всичко!“ Питам: когато сте изразходвали толкова време за тази идея, мислили ли сте, че тя е съществена? Мислили ли сте, че тя ще узрее и ще даде плод? Когато ви дойде някоя идея на ума, проверете дали тя е съществена, или преходна.

Туй, което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически живот. Сегашният физически живот на Земята, в който всички участваме, е извод на една предишна еволюция. Той не е реален за нас, той е реален за други същества, а за нас е преходен живот. Ние дохождаме на Земята, раждаме се, дадат ни едно тяло, но след време остаряваме, докато един ден умираме. Какво ще бъде вашето състояние, след като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли, когато умрете? – Не. Значи тъй както човек се ражда, така и умира. Такъв е законът. Когато се е родил, бил е в тъмнина, и когато умира, пак ще бъде в тъмнина. Следователно влизате в светла, осветена стая, която е светът, но излизате вън, т.е. в другия свят – пак тъмнина настава за вас. Как сте влезли в светлата стая и как сте излезли вън в тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свят към онзи. Казвате, че има друг свят, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него имате ли? На кое място в онзи свят сте били? – Не помните. Защо не помните? Аз ще ви обясня защо не помните нищо. Могат ли известни клетки, които живеят в моето сърце, да излязат оттам и да отидат в театъра да гледат някакво представление? Казвате: „Как, не са ли свободни тия клетки?“ – Те нямат право да напущат сърцето! Никакъв театър не им трябва, никакви разходки не им се позволяват! Те ще стоят на мястото си. Деятелността в света, движенията в света – всичко това трябва да бъде чуждо за тях. Вие казвате: „Как, нали сме свободни в този свят?“ – Не сте свободни. Всеки от вас е турен на някое определено място в света да върши известна работа и не е свободен. Теб забавления не ти трябват! Ако ти си една клетка в някое сърце и излезеш оттам, това сърце ще бъде мъртво. Когато човек пожелае да излезе от мястото, дето Бог го е поставил, най-после го освобождават, но казват: „Извадете го от мястото му и го оставете да ходи, дето си иска и колкото иска.“ Как мислите, добре ли ще му е? Питам: кой пръст, като се отреже от ръката ми, би отишъл на театър?
Аз искам да ви наведа на главната мисъл. Кое е онова, което дава достойнство на човека? Кое прави човека?

Отговор: Божественото.

Какво нещо е Божественото? Нека определим: Божественото е това, което се проявява в точката, т.е. духът на човека. Първото проявление в човека, т.е. духът, като се движи, образува правата линия – значи определя пътя към Божествения свят. То е абсолютната справедливост в света. Значи във всяка своя постъпка в света ние трябва да бъдем абсолютно справедливи. Това е истинският човек. Този, който не е абсолютно справедлив,

той не може да се нарече „човек“ в абсолютния смисъл на думата. Ние не говорим за любовта, тя влиза в човешкия свят. Любовта е метод за изкупление на хората. Човекът – това е справедливостта в Божествения свят. Казвате: „Искам да любя.“ Да искаш да любиш, това показва, че ти липсва нещо. Питам: защо трябва да любиш Драган или Петкан, или друг някой? Казваш: „Ама той е безпомощен.“ Хубаво, ако твоето дете е безпомощно и затова го любиш, аз ще ти представя едно същество, още по-безпомощно, защо не се грижиш за него? Това не е аргумент, това не е логика! Ако действително ти проявяваш любовта си към безпомощните същества, червеят трябва да има преимущество пред твоето дете. Любовта почива на абсолютна справедливост в проявлението на Духа. Любовта е закон, който носи всички блага за обеднелите същества. Бог проявява Своята Любов не към богатите, но към обеднелите същества. Любовта не е за праведните, тя всякога се проявява към страдащите, към грешните хора. Христос казва: „Комуто много се прощава, много и люби.“ Следователно Бог, като ни прости многото грехове, ние ще проявим своята любов към Него. Той, като отнеме греховете ни, влага в нас Своята Любов, за да я проявяваме ние. Сега вие да не извадите заключението: „Щом е тъй, да грешим!“ – Не, аз говоря за греха, който е дошъл по други причини, чрез продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй същество, което е сгрешило, не е могло да използва една от възможностите, които Бог му е дал, не е могло да разбере истинския път, който Бог му посочва, като ученик. И вие не трябва да се учите като хора на плътта и да казвате: „Аз съм търговец и аз съм баща, майка, не ми трябват знания.“ – Не, трябват ти знания, и то знания на абсолютната справедливост!

И тъй, ще се спреш върху проявлението на един червей и ще размишляваш. Защо употребявам думата червей? Защо Бог уподобява Яков на червей? Между един червей, в този смисъл, както Бог разбира, и един ангел отношенията, които съществуват в техните същини, се състоят във възможностите, които те имат в себе си. Но Бог в проявлението на Своята Любов има еднакви отношения към всички същества. Той не прави разлика между съществата, но всички не възприемат еднакво Любовта Му. Всеки, който съгреши, сам носи последствията на греха си. Бог е извън страданията, извън греховете на хората. Бог всъщност всичко вижда, всичко минава през Него, никога обаче не страда, никога не се изменя, не се влияе – Той остава всякога неизменен. Той е единственото мерило за нещата. Затуй, когато говорите за Бога, трябва да знаете, че у Бога всичко е възможно, но не и у хората на Земята, които вършат престъпления. Не си правете илюзии! Човек, който е в плът, не може да има качествата на един ангел, т.е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисъл всякога може да ни опетни. Например минаваш улицата покрай едно голямо здание, дето се събират много хора, и ти питаш: „Защо се събират тия хора в това здание? Какво ще вършат там?“ – Учат се. Но друг някой ти казва: „Събират се на веселба, на разпуснат живот.“ Ти веднага се усъмниш. Питам: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Аз изяснявам вашата философия по следния начин: представете си, че вие виждате лицето ми засмяно, казвате си: „Учителя ми се засмя нещо, навярно е доволен от мене.“ Може да е вярно това, може и да не е вярно. Защо? Представете си, че аз съм човек, който виждам всичко, което става по

Земята. Когато виждам нещо много хубаво, приятно ми е, засмивам се. Ти мислиш, че се засмивам на тебе, а то се отнася до онзи, който прави в този момент добро. Аз го виждам, а ти не го виждаш. Вие казвате: „Учителя се засмя. Какво ли искаше да каже с това?“ Аз наблюдавам един факт и той ми произвежда приятно впечатление. В друг момент някой върши престъпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: „Сериозно ме погледна Учителя.“ Аз не гледам тебе, аз гледам какво върши онзи там. Когато видите, че някой човек се засмива, знаете ли защо се е засмял! Имаме един подобен пример за Сара, жената на Авраам, на която Бог казал, че ще роди. Тя се засмяла. Защо? – Тя сметнала туй за невъзможно. Други някои могат да обяснят засмиването и по друг начин.

Турците имат една поговорка за този случай. Когато нещо е невъзможно за тях, те казват: „И да видиш, не вярвай!“ Защо се засмя Сара? Тя казва: „Не се засмях.“ Най-слабата страна на омъжените жени е тази, че те обичат да се смеят за реалността на нещата зад вратата. И като ги извадиш налице, казват: „Ние не сме направили това нещо.“ Колко ученички има, които биха могли да изнесат един факт, една своя постъпка справедливо, без да я изменят, за Бога да я изнесат. Ако ви кажат да кажете нещо, ще отговорите: „Чакай да си помисля, ако го кажа, какъв резултат ще даде, какво ще помислят хората за мен“, и т.н. Не, когато ще изнеса един факт, няма да мисля за вас – какво ще кажете вие, и т.н. Ако трябва да го кажа, ще го кажа пред Небето, ще изнеса факта тъй, както си е – нищо повече. Туй е красивото, туй е същността в човека. Човек трябва да бъде всякога доволен в себе си от това, което прави и казва, щом то е продиктувано от нещо по-високо. Аз не казвам да разправяте нещата на мен. Това е закон, който се отнася до вашето висше аз. Вие трябва да изнасяте всички факти пред себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: „Това, което направих, е една погрешка в моя живот, която трябва да изправя.“ Има погрешки в живота, които сами трябва да изправим, никой друг не ги знае. Разумното, благородното в живота работи малко по малко. Не се стремете да бъдете добри! Въпросът за доброто спада в друга категория. Стремете се обаче да проявявате Правдата, справедливостта във вашия живот. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ – Не съдете в себе си! Вижте как съди Бог! – Всяка съдба в Него почива по закона на абсолютната справедливост и на благостта.

Някои хора говорят за Бялото Братство. Законът на Бялото Братство е закон на абсолютната справедливост, а не на осъждане. Щом аз произнеса една присъда, това е човешко. Като видя, че някой човек греши, аз няма да се приравня с него, да взема да го осъждам, но ще видя как бих постъпил аз при дадените условия. Ако кажа, че той не е постъпил добре, аз се поставям в неговите условия, и няма да се мине много време, същото изпитание ще дойде и върху мен. Защото, ако човек не е господар на своите мисли, ако човек не е господар на своите желания, ако човек не е господар на своите действия, де е неговата човещина? Всеки човек може да бъде господар на своите мисли, желания и действия. Не се стремете да бъдете господари на света, но бъдете господари на своите желания! Когато едно твое желание е на място, ще му дадеш възможност да се прояви, а на друго, което не е на място, ще кажеш: „Чакай, не е сега време за това.“ На

една твоя мисъл ще дадеш възможност да се прояви, а на друга ще кажеш: „Чакай!“ Ти не си господар на всички твои желания, на всички твои мисли и действия, затова на някои от тях ще дадеш възможност да се проявят – това е човешко. Не правите ли така, вие сте роби на живота. На кой живот? – На обикновения живот. Някой казва: „Да имаш силна воля!“ В какво седи силната воля! – Силната воля седи в ограничението на едно твое малко желание. То за днес е тъй нищожно, една малка искра е, но утре тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цял град. Или ако турите тази малка искра при някое взривно вещество, тя може да създаде най-голямото нещастие. Тази искра можеш да запазиш за себе си, но да не Ӑ даваш условия да се развие в голям огън. Законът, който изваждаме от този пример, е следният: не се стремете към великите работи в света! Защото великите работи са една грамадна планина като Хималаите. Такава планина сам можеш да я намериш. Турците казват: „Като питаш, и Цариград ще намериш.“ Хималаите ти лесно можеш да намериш, но някъде във Витоша има турена една малка игла, нея намери. Ти трябва да знаеш точно математически мястото на тази малка игла – да знаеш де е поставена, за да я намериш. Бог се занимава само с малките работи в света. Това е изкуството!

Някой казва: „Ходих на Витоша.“ Ами намери ли онази, малката игла на Витоша? Знание се изисква от вас, и то такова знание, че като тръгнеш, да намериш тази игла. Докато не научите изкуството да намирате игли, вие ще ходите по съвременната мъртва материя: ще се движите по права линия, ще се движите по плоскост, по куб, по криви линии, по кръгове; ще се раждате, ще се прераждате, ще ходите по планините, ще търсите големи работи и ще имате все страдания, но никога няма да имате щастие. Да намерите една игла на Витоша – това е великото! Когато отидеш в Небето, Господ ще те пита: „Ти носиш ли малката игла, която беше оставена някъде на Витоша!“ – „Не, аз направих къща, направих училище, изучавах много философи.“ Господ казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече от всичко друго.“ Аз питам: кой философ е намерил тази игла! Чудни са съвременните хора – големи философи са, но гащите им са скъсани, все им липсва нещо. Такива герои са те! Казвам: философи, вие не сте намерили иглата, с която трябва да закърпите вашите гащи. Моралисти, и вие не сте намерили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа във вашия живот е да намерите тази малка игла, и като я намерите, ще разрешите всички задачи в живота си, ще разрешите един от най-великите закони. Всичко друго е лесно, всичко друго е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голямата възможност в човешкия живот.

И тъй, обръщам вниманието ви към най-малките неща в света. Тази малка игла е справедливостта в света. Хората са несправедливи и във философията, и в морала, и в науката – иглата я няма никъде. И всички ние умираме от несправедливост. Любовта при несправедливостта не може да се прояви. Някой път вие проявявате любов към някое същество, но то е, защото е дошла една вълна на Любовта и е преляла. При обикновено състояние обаче вие, като имате малко хлебец, скривате го за себе си. Не, дойде ли някой човек при тебе, ще му дадеш половината от тази хапка. Тъкмо щом си отиде той, идва

друг някой. Ще му дадеш другата половина. След него ще дойде трети, четвърти – и на всички ще дадеш, докато най-после остане една трошица, която сам ще я глътнеш. „Ами тогава какво ще стане с мен?“ – Чудни сте вие! Като намериш иглата, всичко ще имаш. Пази тази малка трошица – тя е житно зърно, тя ще се увеличи в тебе. Ти няма да умреш гладен. Аз не говоря за тази справедливост, която, като осъжда хората, отнема им живота. Аз вземам справедливостта като велик закон за възможностите на добродетелите, които може да се проявят в нашата душа, в нашия дух, в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Вие може да ми възразите: „Тия неща са отвлечени работи. Нас ни интересува въпросът как трябва да живеем сега.“ Много добре. Вие сте двама приятели, казвате: „Аз не искам да зная за него.“ И другият казва същото. Обаче тъй се случва, че тръгвате и двамата по планините, дохождате до едно опасно място, през което ще ви води един планинец. Той свързва и двамата с едно въже. Ти като си свързан сега със своя приятел, ще се грижиш ли за него? – Ще се грижиш. Защо се грижиш? – Свързан си. Защо се интересуваш за него? – Ще те повлече надолу. Има нещо, което те засяга.

Аз се смея на сегашната философия, за „даденото“, с което се занимават философите. Казвам: щом има дадено, има и взето. Едното е плюс, другото е минус. Не само даденото решава въпроса. И взетото решава въпроса. Всяко произведение, което е дадено, е дадено от Разумния живот. Ако е взето, пак е взето от Разумния живот. Следователно даденото и взетото са резултат на един разумен живот. Но да мислим, че даденото разрешава всичките въпроси диалектически, е смешно. Това е философия, която не може да закърпи гащите на никой човек. Хубаво, според тази философия дадена ми е добродетелта, но ходя със скъсани гащи. Дадена ми е добродетелта, но този човек нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е добродетелта, но не мога да я проявя. Какво ме ползва? Как ми е дадена, като не мога да я проявя? – Взета е. Ако е взета, защо я търсиш? И ако е дадена, защо пак я търсиш? И в единия, и в другия случай защо я търсиш? – Гладен съм, търся хляба. Хлябът е даден, в стомаха е. Няма ли хляб – взет е той. Щом огладнея, ще търся взетото. Даденото и взетото едновременно представляват свят на промените, които сега съществуват в света. Ще дойдем в един свят обаче, дето нещата не се дават. Можеш ли да дадеш твоята Добродетел някому? Можеш ли да дадеш някому твоето сърце? В българските народни приказки се казва: „Взели Ѝ сърцето.“ Щом се вземе сърцето на един човек, той е мъртъв. Щом се вземе ума на един човек, той е безумен. Щом се вземе ду¬шата на един човек, той е бездушен. Щом се вземе неговия дух, всичко е свършено с човека – неговото име ще се затрие. Този човек може някога да се яви в някоя друга форма. Окултистите казват, че с такъв човек всичко е свърше¬но. Такива заключения правят те. Да оставим настрани тази отвлечена философия.

Сега, за да закрепне Божественото във вас, трябва да се използват възможностите, които Бог е вложил. Духът е възможност, която Бог е вложил в човека. Човекът е възможност за Духа, но и Духът е възможност за човека.

И тъй, в продължаването на вашите радиуси ще увеличите възможностите на вашата

справедливост. Трябва да бъдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бъдете справедливи, няма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите в сърцето си чувството за справедливост, вие няма да чувствате правилно, няма да действате правилно. Не сте ли справедливи, любовта ви правилно не може да се прояви, мъдростта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази Абсолютна справедливост трябва да бъде идеал за вас, за да може всички онези добродетели да дойдат и да можете да реализирате Божественото във вас. Този е Пътят, този е правият начин за работа. Вие пак може да намерите този път, но след като лъкатушите дълго време в живота.

И тъй, първото нещо за вас е Абсолютната справедливост!

Не говорете излишни работи, не мислете излишни работи, не чувствайте излишни работи, не действайте излишно! Това е красивото в живота! Това е закон, според който, ако се водите от него, ще дадете на света една нова насока: т.е. Небето чрез нас ще даде нова насока – Живота. Или Бог ще се прояви в Своята същина. Щом искаме да бъдем абсолютно справедливи, Той ще каже: „Ето едни души, които искат да изпълнят Моята воля!“ Този е пътят, по който ние можем да изпълним Волята Божия. Един е пътят, който води към Абсолютната вътрешна справедливост. Всички трябва да работите над себе си. Туй е, което може да ви радва, то ще радва и мен, като виждам да постъпвате тъй. Аз ще се засмея. Защо? – Защото искам да бъдете абсолютно справедливи. Вие като вярвате, че аз съм абсолютно справедлив, и вие няма да се съмнявате. Защо се съмнявате? – Защото не вярвате в този закон. Ако и аз не съм абсолютно справедлив, въпросът е решен. Аз ви казвам: всеки трябва да бъде абсолютно справедлив! И аз, и вие трябва да бъдем абсолютно справедливи. Тогава ще се образуват истинските отношения. Тогава никой няма да казва, че са го нагрубили. В справедливостта няма нагрубяване. Сега някои от вас ще кажат: „На мене не ми е ясно това.“ – Как ще ви бъде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намерили. Като намерите тази игла, всичко ще ви бъде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе свет¬лина във вас и тогава ще ви бъде ясно. Говоря фи¬гуративно. Като бутнете тази игла, ще се намерите пред такава Светлина, каквато не сте сънували. Ще намерите лампата на Аладин.

Сега, стремете се да намерите малката игла. От това няма да се освободите: иглата трябва да я намерите. Всичко друго може да е отвлечено. Като оти¬дете на Небето, ще ви питат: „Говориха ли ви за иглата?“ – „Да.“ – „Намерихте ли я?“ – „Не.“ – „Ще се вър¬нете да я намерите.“ Това е удвояването на радиуса. Човешкият дух еволюира от едно състояние в друго. Всеки момент нашите чувства, мисли, дей¬ствия постоянно еволюират. Вие трябва да разби¬рате този закон. От него зависят постоянните промени, които стават във вас. Някой път сте не¬разположени, друг път сте разположени. Тия про¬мени стават, защото ние влизаме в един организъм, от който още не сме свободни. Апостол Павел, като говори на римляните, казва им: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, под закон сме. Един ден ще се освободим.“ Кога? – Като намерим иглата на Витоша. Тогава животът ни

ще мине в друга фаза.
И тъй, що е правата линия? – Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява в права линия, в плоскост, в куб, и още понататък – в тесеракт. В ума ви правата линия ще си я представяте като една възможност за реализиране на възможностите на Божествения живот. Плоскостта ще си я представяте като една възможност за реализиране на ангелския живот, а куба – за реализиране на човешкия жи¬вот. По този начин правата линия се осмисля. Като видиш правата линия, ще си кажеш: „Това са въз¬можностите на моя дух, това са възможностите на моята душа, това са възможностите на моя ум, това са възможностите на моята воля.“ Това са четири положения в тесеракта. Това е кръг, по който върви цялата еволюция на човечеството.

Размишление

Само Божията Любов е Любов.

Първа лекция на ООК IV година
15 октомври 1924 г.

Книги:

* Абсолютна справедливост ИББ

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г

1924_10_19 Настанало е царството Божие
неделна беседа

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Но ако азъ, чрѣзъ Духа Божия изгонвамъ бѣсоветѣ, то е настигнало на васъ царството Божие“. (Матея 12:28)

На съврѣменнитѣ хора трѣбва една права философия, едно право вѣрую, единъ правъ животъ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че живѣе добрѣ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че мисли добрѣ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че постѫпва добрѣ. Въпрѣки всичко това, ние виждаме, че цѣлиятъ свѣтъ е потъналъ въ безправие, животътъ е потъналъ въ болѣсти и мисъльта е обградена само съ глупости. Колцина сѫ онѣзи въ сегашния вѣкъ, които иматъ ясна прѣдстава за живота? Колцина отъ тѣхъ знаятъ отъ гдѣ, какъ и отъ кое мѣсто сѫ дошли на земята? Тия хора твърдятъ, че науката казва, какво човѣкътъ е произлѣзълъ отъ една малка животинка и тъй се развилъ на земното кълбо. Току речи, изникналъ като нѣкоя гѫба. Една турска пословица казва: „И да е тъй, пакъ не вѣрвайте“. Човѣшкиятъ умъ е способенъ на всички възможности. Човѣкъ въ ума си може да допусне всичко. Тамъ всичко е възможно. Въ ума си правото можешъ да направишъ криво, и кривото можешъ да направишъ право; голѣмото можешъ да направишъ малко, и малкото можешъ да направишъ голѣмо; силното можешъ да направишъ слабо, и слабото можешъ да направишъ силно. Въ ума се живѣе въ 1001 нощь. Така, запримѣръ, младитѣ хвъркатъ, мислятъ, че всичко, което лети се яде. Като четатъ нѣкой романъ, вѣрватъ на този романъ. Тѣ мислятъ, че онзи, който е писалъ този романъ, знае цѣлата истина, и затова нѣкой пѫть вървятъ по стѫпкитѣ на героя въ този романъ, играятъ роль, а слѣдъ туй мязатъ на Донъ Кихотъ и Санчо Панса. Ако дойдемъ до онова възвишеното – какъ трѣбва да се служи на Бога – до какви ли не противорѣчия ще дойдемъ. Какви богослови, философи сѫ платили съ своя животъ! Горко имъ, ако не вървятъ по отъпкания пѫть. Христа приковаха на кръста, защото не вървѣше по стѫпкитѣ на Мойсея. „Ти“, казваха Му евреитѣ, „трѣбва да знаешъ, че Богъ говори на Мойсея и трѣбва да постѫпвашъ като Мойсея, нищо повече!“ Христосъ имъ казваше, че въ врѣмето на Мойсея Господь, наистина, говори на Мойсея, но споредъ неговото развитие, а сега Господь говори на мене, споредъ моето развитие. Азъ нося друга свѣтлина. „Какъ, ти по-голѣма свѣтлина ли имашъ отъ Мойсея?“ – Разбира се по-голѣма! Хубаво, това сѫ твърдения обаче твърденията нищо не показватъ. Всѣко дърво се познава не отъ своитѣ листа, не отъ своитѣ корени, не и отъ своитѣ клоница. Върху една ябълка ние можемъ да споримъ, да доказваме научно съ часове, дали е ябълка или не, обаче азъ казвамъ: ще отидемъ при ябълката, ще вкусимъ отъ нея, ще опитаме плода ѝ, и нищо повече. Ето защо нѣкой пѫть ние разглеждаме нѣкое безплодно учение и споримъ върху него, но всѣко учение върху което може да споримъ е безплодно учение, а всѣко учение, върху което нѣма никакъвъ споръ е плодно учение. Ако тази ябълка е сладка, въпросътъ е свършенъ; ако тази ябълка е кисела, въпросътъ е свършенъ.

И Христосъ казва: „Но, ако азъ чрѣзъ Духа Божий изгонвамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“.

Сега, ще се подигне въпроса, има ли бѣсове въ свѣта или нѣма и ще спорятъ, че има, че нѣма и т.н. Ние, като математицитѣ, за да докажемъ нѣкои нѣща, допущаме ги, че сѫ вѣрни и така ги доказваме. Въ логиката, въ математиката има редъ проблеми, които се разрѣшаватъ чрѣзъ допущане. Ще допуснемъ, или ще отречемъ, и въпросътъ е свършенъ. Съврѣменната наука ни иде на помощь. Запримѣръ, въ живота се срѣщатъ редъ болести, и то отъ най-ужаснитѣ, най-разрушителнитѣ, които се дължатъ на тия малки сѫщества, наречени микроби. Такава е, напримѣръ, холерата, чумата и др. Така, една малка животинка, единъ микробъ, който едва можешъ да видишъ съ микроскопъ, въ него има сила да умори най-голѣмия юнакъ. Когато този микробъ влѣзе вѫтрѣ въ кръвьта, и най-голѣмиятъ юнакъ почва да отслабва, почва да прави извѣстни конвулсии, да се гърчи. Тогава, лѣкаритѣ, които разбиратъ законитѣ, правятъ инжекции, и чрѣзъ тѣхъ изпѫждатъ дявола навънъ. И Христосъ казва: „Ако азъ мога чрѣзъ този серумъ да изпѫдя микробитѣ навънъ, значи настанало е здравето у васъ“. Слѣдователно, ако едно учение, може, като този серумъ, да внесе въ вашия умъ, който се гърчи, яснота и прѣснота и го освободи, изпѫди отъ него всички заблуждения, ако може да подобри вашия животъ, питамъ: не е ли изпѫдило онѣзи бѣсове? – Разбира се, че ги е изпѫдило.

Въ съврѣменния животъ, между хората, има редъ разсѫждения, редъ погрѣшки, защото сѫ изобщо заинтересувани. Запримѣръ, нѣкои казватъ: ако видите, че нѣкой носи звѣзда, той е отъ дявола, а онзи, който носи кръстъ е отъ Христа. Добрѣ, азъ приемамъ туй твърдение, и ще видимъ математически, до колко то е вѣрно. Когато Богъ изпрати Христа на земята, кръстъ ли се яви на небето или звѣзда светна? – Звѣздата светна, тя се прояви и показа, че се е родилъ Спасительтъ на свѣта, а като разпнаха Христа, тогава Му туриха единъ кръстъ. Питамъ: кое е по-хубаво сега да се яви, звѣздата ли или кръста? Ние, съврѣменнитѣ християни, страдаме все отъ кръстове, звѣзди нѣма. Навсѣкѫдѣ виждаме все кръстове, кръстове, но гдѣ сѫ сега онѣзи живитѣ звѣзди, които показватъ, че се е родилъ Христосъ? Ако кръстътъ е емблема на страдания, разбирамъ тогава. То значи, че той е сила въ свѣта, начинъ, законъ, методъ, чрѣзъ който човѣкъ може да прѣодолѣе страданията. Но, когато човѣкъ иска да изучава другитѣ методи, великитѣ закони на царството Божие, той трѣбва да избира звѣздитѣ. „И ако азъ“, казва Христосъ, „чрѣзъ разумното, чрѣзъ великото въ свѣта, чрѣзъ Неговата сила, изпѫдя бѣсоветѣ, които се вмъкнали въ васъ, всички глупави заблуждения, настанало е царството Божие“. Казва се въ Писанието: „Търсете първо царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи“. Въ какво седи тази Правда? Правдата Божия седи въ това: всѣки човѣкъ да вземе туй, което му се пада, а не да чака да му го дадатъ. Запримѣръ, седите нѣколко души на масата, прѣдъ васъ сложени панички съ ядене. Всѣки ще вземе своята, нѣма да чака да му я донасятъ, но отъ чуждата нѣма да вземе. Това го изисква справедливостьта. Сега, нѣкои хора въ своитѣ сѫждения сѫ малко странни. Запримѣръ, има нѣща, за които

всички ние еднакво можемъ да се радваме, но има нѣща, за които всички ние еднакво не можемъ да се радваме. Да ви приведа единъ простъ примѣръ. Идва при мене нѣкой си и ми казва: „моятъ чичо въ Америка умрѣлъ и ми оставя 10,000,000 долари наслѣдство“. Той се радва, но мене нѣщо ме стѣга и си казвамъ: защо да нѣмамъ и азъ единъ такъвъ чичо, че и на менъ да остави 10,000,000 долари? Азъ не мога да се радвамъ, че чичо му умрѣлъ, мене не ми е драго това и си казвамъ: все едно, моятъ чичо не е умрѣлъ, а какво ме ползува, че твоятъ чичо умрѣлъ? Но, казвамъ така: слънцето изгрѣ! – Значи всички можемъ да се радваме на туй слънце. Пролѣтьта дойде! – Всички можемъ да се радваме на тази пролѣть. Когато ние се приближаваме къмъ единъ изворъ, пакъ всички еднакво можемъ да се радваме. Туй, което всички еднакво можемъ да употрѣбимъ, на него всички еднакво можемъ да се радваме. По нѣкой пѫть вие ставате тѫжни, скърбни. Защо? Въ свѣта има една скърбь, която се ражда естествено. Тя е Божествена скърбь, а именно: когато човѣкъ скърби, че нѣкоя добродѣтель не се е развила у него, тази скърбь е на мѣсто, разбирамъ я, но има глупава скърбь. Нѣкой човѣкъ скърби, че не е станалъ министъръ въ България, че дѣдо му, като умрѣлъ, не му оставилъ пари, че баща му не билъ богатъ, че майка му не била отъ благородно произхождение, че приятелитѣ му не го заобикаляли, че нѣмалъ общество и т.н. Обществото сѫществува въ свѣта. Отъ хиляди години коткитѣ живѣятъ въ общество съ хората; кучетата сѫщо живѣятъ въ общество съ хората; воловетѣ, конете сѫщо живѣятъ въ общество съ хората, но отъ хиляди години коткитѣ сѫ си все котки, кучетата – все кучета, конетѣ – Все коне и т.н. Нима тѣ не живѣятъ близо до най-благородното общество? – Живѣятъ, но кучетата, конетѣ и воловетѣ научиха най-лошото отъ човѣка. Ще ви приведа една басня за лисицата и пѣтела. Единъ красивъ пѣтелъ намѣрилъ едно парче сирене и се качилъ на единъ клонъ да си го изяде. По това врѣме минава една лисица и вижда, че той държи сирене въ устата си и като по-умна отъ него, му казва: „Искамъ да се поразговоря малко съ тебе, дай ми отъ твоето внимание. Ти си отлична, красива птица, имашъ ангелски гласъ, попѣй ми малко!“ Пѣтельтъ, безъ да му мисли много, отворилъ си устата, изкукуригалъ. Сиренето му паднало отъ устата, и лисицата го изяла. Сега, другата часть на баснята азъ ще я продължа. Слѣдъ като заминала лисицата, пѣтельтъ си казалъ: „Азъ пѣхъ много хубаво, но сиренето ми отиде“. На другата година пѣтельтъ пакъ ималъ сирене, качилъ се на единъ клонъ да го изяде. Минава пакъ лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали, какъвъ добъръ пѣвецъ е, иска да му попѣе, но той мълчалъ. Защо мълчишъ? Той изялъ сиренето и послѣ казалъ: „Миналата година пѣхъ прѣди да изямъ сиренето и го изгубихъ, но сега ще изямъ сиренето и послѣ ще пѣя“. Та, нѣкой пѫть хората пѣятъ прѣди да развиятъ своитѣ добродѣтели и ги изгубватъ, а нѣкой пѫть ги развиятъ и слѣдъ това пѣятъ.

Христосъ казва: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изгонвамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“.

Ние се спираме върху факта, че Христосъ изпѫждалъ бѣсоветѣ. Туй учение има ли приложение въ живота, е ли то единъ методъ, по който ние чрѣзъ сѫщия Духъ можемъ да изпѫдимъ отъ себе си бѣсоветѣ? Не е въпросътъ да изпѫдимъ бѣсоветѣ отъ

обществото, защото ние виждаме какви резултати даватъ всичкитѣ методи, които обществото прилага за изправяне. Нека историята говори за това. Азъ наричамъ тия усилия палеативни, но има едно срѣдство, единъ начинъ, чрѣзъ който човѣкъ може да приложи туй учение. За да се приложи туй учение, човѣкъ трѣбва да има всичката чистота на своя умъ. Той не трѣбва да бѫде откровенъ, но трѣбва да бѫде искренъ и правдивъ въ себе си. Когато разсѫждава, той не трѣбва да разсѫждава за никакви интереси. Запримѣръ, съврѣменнитѣ хора се учатъ, за да осигурятъ живота си. Такова учение не може да принесе полза. Всички училища се създаватъ, за да осигурятъ живота. Всѣки се учи, но защо? – За да осигури живота си. Науката не е едно благо, тя е една професия. Всичкитѣ изкуства, всичкитѣ занятия, даже и най-благороднитѣ сѫ впрегнати съ цѣль само за материални блага. Питамъ: при такова схващане на живота, мислите ли, че той ще се уреди правилно? – Нѣма да се уреди. И всички онѣзи, които твърдятъ, че тѣхнитѣ възгледи за живота сѫ вѣрни, нека ни дадътъ единъ малъкъ опитъ. И тѣ трѣбва да ни дадатъ! Тъй като всѣко едно дърво дава единъ малъкъ опитъ за своя произходъ, така и всѣко едно учение, всѣко едно вѣрую, каквото и да е то, по сѫщия законъ, трѣбва да покаже единъ малъкъ опитъ. И ние, които вѣрваме въ това учение, трѣбва да дадемъ единъ опитъ за себе си. Ако ние вѣрваме въ нѣщо, трѣбва да знаемъ положително, туй реално ли е, така ли е. Запримѣръ, вземете въпроса: въ какво седи сѫщностьта на Бога? – Че Богъ е Любовь въ свѣта. Ние не трѣбва да проучаваме сѫщностьта на Бога, като едно сѫщество извънъ насъ: не сѫщностьта на Бога както ние Го знаемъ е, че Той е Любовь, отъ Него излиза животътъ. Сѫщностьта на живота пъкъ дава възможность да се прояви разумното, а въ разумното се проявява човѣшката свобода. Сега, ние не можемъ да отдѣлимъ любовьта отъ живота, не можемъ да кажемъ, че любовьта е глупава, както казватъ нѣкои. Не, не смѣсвайте любовьта съ глупостьта. Любовьта с най-разумниятъ актъ въ свѣта, а това, че ние вършимъ нѣкакви глупости, то е другъ въпросъ. И защо да казваме, че любовьта е глупость? Коя майка би обѣсила дѣтето си, или би го разпнала на кръстъ? Ние всѣкога извършваме извѣстни прѣстѫпления само отъ безлюбие. Има една частична любовь, която сѫществува между животнитѣ, но тя не е истинската любовь. Вълкътъ има една частична любовь къмъ овцитѣ, къмъ агънцата, но това не е любовь. Ние знаемъ неговата любовь. Слѣдователно, вашата любовь не разрѣшава въпроситѣ. Само Божествената Любовь, която обхваща всички сѫщества въ себе си и имъ дава условия да живѣятъ, е истинска. И човѣкътъ не е това, за което казватъ, че като умрѣ, съ него всичко се свършва. Ако това е така, тогава да прѣстанемъ да философствуваме и да търсимъ нѣкаква свобода. Въ такъвъ смисълъ, за мене човѣкътъ става една вещь, единъ предметъ, единъ фонографъ, единъ автоматъ, който утрѣ ще умре, но ние не говоримъ за умрѣли хора. Това, че човѣкъ ще умрѣ и ще изчезне, е първата лъжа, която е вмъкната въ свѣта. Човѣкъ е една жива душа, която има възможность да живѣе и да чувствува вѣчния животъ, да придобие туй, което иска – разумния и щастливия животъ. Тази душа има всичкитѣ методи вложени вѫтрѣ въ себе си – въ своя мозъкъ, въ своето тѣло.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи единъ анализъ вѫтрѣ въ себе си, да види, кои чувства прѣобладаватъ въ него. Въ човѣка има такива чувства, които ние наричаме

животински. Тѣ сѫ общи съ тия на животнитѣ. Въ човѣка още има обществени, лични, индивидуални и морални чувства. Нѣкой казва: е, все сѫ чувства! Не, важно е за всѣки едного отъ васъ да знае, въ дадения моментъ, какви чувства прѣобладаватъ въ него. Ако азъ, за своитѣ животински чувства, пожертвувамъ своитѣ лични, обществени и морални чувства, значи животинскитѣ чувства сѫ по-силно развити въ мене, тѣ прѣобладаватъ. Азъ искамъ само да ямъ и да пия. Туй е по важно за мене – нищо повече. Нѣкой българинъ ужъ не пие, но отиде нѣкѫдѣ, нагостятъ го съ печена кокошка, дадатъ му килце винце, той изяде кокошката и си пийне. Той жертвува своя дългъ. И тогава ние казваме: у този човѣкъ животинското е силно развито, на него ние не можемъ да разчитаме. Ако единъ човѣкъ за своитѣ лични чувства пожертвува своитѣ обществени и морални, у него сѫ силно развити личнитѣ чувства. Ако единъ човѣкъ жертвува своитѣ животински, лични и обществени чувства заради моралнитѣ, този човѣкъ е човѣкъ. Всички тия чувства съставляватъ една йерархия, въ която нисшето се подчинява на висшето. Всѣки день вие ще трѣбва да се опитвате. Ще се запитате: въ кого вѣрвамъ? – Азъ вѣрвамъ, въ Господа, който е Любовь. Но, ако за една обидна дума, която ви каже нѣкой, вие кипнете и кажете: защо е така? – У васъ изпѫкватъ личнитѣ чувства. Вие жертвувате моралнитѣ, и всичко отива. Другъ ви каже нѣкоя обидна дума, и вие казвате: господине, знаете ли, че вие обиждате моя личенъ престижъ! – И веднага го дадете подъ сѫдъ. Значи, вие жертвувате моралнитѣ чувства за личното, за човѣшкото достойнство, и искате да реабилитирате вашата честь чрѣзъ сѫдъ. Споредъ великия моралъ на свѣта, честьта на човѣка отвънъ не може да се възстанови. Никакъвъ сѫдъ, никакво общество, никаква религия не е въ състояние да възстанови честьта на човѣка, освѣнъ той самиятъ. Ако азъ живѣя споредъ тази Божествена Любовь, и съзнавамъ реда на нѣщата, никога не ще жертвувамъ Божественото, великото въ мене. Когато изпѫкне нѣкое изкушение, азъ ще си кажа: за нищо въ свѣта, вѫтрѣ въ тази велика Любовь, която обгръща всичко въ себе си, нѣма да жертвувамъ туй великото въ мене, споредъ което сѫ живѣли и дѣйствували всички висши, разумни сѫщества прѣди мене и сѫ добили своята сила. Този великъ законъ за нищо нѣма да го прѣстѫпя, но ще подчиня всичко нисше на Него и ще изпълня волята Божия. Ще каже нѣкой: ти слушашъ ли Господа? Не, ти не можешъ да слушашъ Господа. Какъ ще Го слушашъ? Слушането въ насъ трѣбва да седи въ изпълнението волята Божия. Азъ ще кажа: Господи, Ти ме слушай, а азъ ще изпълня Твоята воля! Когато изпитватъ единъ ученикъ, учительтъ ли слуша или ученикътъ. – Ученикътъ говори, а учительтъ слуша и го поправя. Казва му: на еди-кое си мѣсто туй ще поправишъ. Той се поправя и почва отново да работи. Дойде другъ ученикъ. Учительтъ го слуша и му казва: еди-кѫдѣ си ще изправишъ грѣшкитѣ си. Слѣдователно, ние ще се молимъ на Бога да ни прислушва, защото велика привилегия е Господъ да те прислуша веднъжъ, да отбѣлѣжи всичкитѣ твои погрѣшки въ живота, за да знаешъ, какъ да ги изправишъ!

Сега, нѣкой отъ васъ ще каже: докажи ми, дали има Господъ или не. Тази логика е отживѣла врѣмето си. Ние не доказваме нищо въ свѣта. Азъ казвамъ: ето ябълката, вземи и яжъ. Ако ти харесва – добрѣ, ако не ти харесва – остави я, но никакъвъ споръ не приемамъ. Нѣкой дойде при мене, дамъ му единъ наполеонъ, но той ми казва: докажи

ми, че е истински, че върви. На, вземи го, иди при бакалина и вижъ, ще го приеме, или не. Иначе, нѣма какво да споримъ. Ако азъ те убѣждавамъ че е истински, че върви, ще кажешъ: а, ти само тъй говоришъ. Не, нѣма какво да споримъ на улицата, но го вземи, занеси го на бакалина, той нѣма да го разрѣши въ мой интересъ. Бакалитѣ ще разрѣшатъ всички философски въпроси. Философитѣ никога нѣма да ги разрѣшатъ. За тѣхъ е по-добрѣ да оставятъ бакалитѣ да разрѣшатъ философскитѣ въпроси. Тогава философитѣ ще кажатъ: ето ви нашата философия, нѣма какво да споримъ. Идете при бакалина и вижте, ако върви, приемете я, ако не върви, отхвърлете я. То значи: вложете нашитѣ теории въ живота си, и ако дадатъ плодове, прави сѫ, ако не, бакалитѣ сѫ прави, дѣто казватъ, че нищо не струватъ.

Ние не сме отъ онѣзи, които събиратъ останкитѣ на миналото. Нѣма какво да говоримъ за нашето минало. Не е свѣтло то. Нашето минало е толкова порочно! Нѣкой казва: е, какъвъ бѣше дѣдо ми! Слушай, да не говоримъ вече за нашитѣ дѣди и прадѣди, ние ги знаемъ. Имаме дѣди и бащи въ бѫдеще, за тѣхъ да говоримъ, тѣ ще ни спасятъ. Не трѣбва да вѣрваме и въ Христа, който се родилъ прѣди 2,000 години. Ако вѣрваме въ единъ Христосъ на миналото, ние не сме на правата страна. Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ философи: въ миналото ли живѣе Христосъ? Въ миналото живѣятъ само умрѣлитѣ хора, въ настоящето живѣятъ хората, които може да живѣятъ, може и да умратъ, а въ бѫдещето живѣятъ безсмъртнитѣ. А сега хората какво правятъ? – Отварятъ една война, да дѣлятъ нѣкаква земя. Въ кой кодексъ, въ коя Божествена книга е писано, че хората трѣбва да дѣлятъ земята, да се биятъ за нея и да я владатъ? Кой баща е написалъ, че слѣдъ смъртьта му синоветѣ трѣбва да дигнатъ дърво, да се изпобиятъ, да си счупятъ главитѣ и, който е по-силенъ, да вземе повече. Ако бащата е уменъ, той е разпрѣдѣлилъ всичко казалъ е въ завѣщанието си: на голѣмия синъ оставямъ това, на срѣдния – това, на другитѣ – това и т.н. И ако синоветѣ обичатъ баща си, трѣбва да постѫпятъ съобразно завѣщанието му. Е, мислите ли, че ние имаме единъ Господь, който е умрѣлъ и оставилъ своето наслѣдство да го дѣлимъ? Не, това е едно учение на бѣсоветѣ, дяволско учение. Не е така. Богъ, въ когото вѣрваме който ни люби, и когото любимъ, вѣчно живѣе. Той вѣчно прѣбѫдва. Този Богъ сега се проявява въ хората.

Съврѣменнитѣ хора искатъ еднообразие въ живота. Питамъ ви: когато отидете при единъ изворъ, мислите ли, че този изворъ е сѫщиятъ, какъвто бѣше прѣди хиляда години? Не, не е сѫщиятъ. Тази вода, която е текла прѣди хиляди години, сѫщата ли е, каквато тече и днесъ? Не е сѫщата. Казватъ: Господь турилъ живота въ хората още отъ начало. Не, този животъ отиде вече. Сегашниятъ, новиятъ животъ, който иде, той важи. Азъ ви казвамъ, че сегашната вода е по-добра, отколкото старата. Да ви докажа това. Прѣдставете си, че нѣкѫдѣ отъ изворитѣ на Мусала една голѣма канализация докарва вода въ София. Мислите ли, че първата вода, която дойде ще бѫде чиста? Не. До като се изчистятъ кюнцитѣ, прѣзъ който ще мине, тя ще има единъ дъхъ, но слѣдъ 20–30 години ще бѫде по-хубава отъ старата. Та, казвамъ: сегашниятъ животъ е по-хубавъ отъ стария. Сега ни казватъ: е, едно врѣме какъ е било! Дѣйствително, едно врѣме е имало красиви работи, но

сегашниятъ животъ, който иде, ще бѫде хиляди пѫти по-красивъ, отколкото едновремешниятъ. Ако четете притчи Соломонови, и той казва: „Не казвайте, че миналото е било по-хубаво, защото всѣки единъ Божественъ актъ, който послѣдва е по-великъ отколкото прѣдшествуващиятъ". Туй и въ природата е единъ законъ. Вземете слънчевитѣ лѫчи, когато се пукне зората, и ги сравнете съ обѣднитѣ. Сѫщитѣ ли сѫ? Най-първо сѫ по-слаби, колкото по-вече свѣтлината се усилва, тѣ ставатъ все по-силни и по-силни. Въ туй отношение най-свѣтли сѫ лѫчитѣ на обѣдъ. Сега нѣкой иска да ме убѣждава, че сутринъ било по-хубаво. Е, хубаво, ние двамата ще учимъ уроцитѣ си. Ти ще учишъ сутринь, при пукване на зората, азъ – на обѣдъ, та да видимъ кой по-добрѣ ще научи уроцитѣ си. Резултатитѣ може да сѫ едни и сѫщи, но важното е, кой ще вложи по-вече свѣтлина.

Христосъ казва: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпѫждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие". При това положение може ли да има между хората разногласие? Това, което съмъ разбралъ, то е, че всички спорове между хората произлизатъ отъ нѣкакъвъ недоимъкъ вѫтрѣ въ тѣхъ. Прѣдъ една малка чешма всѣкога ще има караница и бой. Азъ съмъ виждалъ търновци, какъ седятъ до посрѣдъ нощь прѣдъ чешмитѣ, разговарятъ се, чакатъ редъ. Нѣкой пѫть и стомнитѣ се счупватъ. Защо? – Скарали се, че нѣкой нѣкого-си прѣредилъ: Какво има? – Прѣредиха ме. Хубаво е Търново, но вода малко има! Но, ако отидатъ при единъ голѣмъ изворъ, дѣто има много вода, дѣто и 10 камъка може да се каратъ, питамъ търновци: биха ли счупвали стомнитѣ си? Не, никога! И тогава, какво искатъ отъ насъ? Турили сѫ ни извѣстни философски теории, турили сѫ ни прѣдъ извѣстни мазгали. Азъ прѣдпочитамъ да живѣя въ най-простата колиба, отколкото въ единъ замъкъ съ мазгали. Прѣдпочитамъ една проста колиба, но да излизамъ свободно отъ тази колиба, да се разхождамъ свободно на слънцето. А сега, създадатъ ни една хубава теория, турятъ ни прѣдъ мазгалитѣ и всички се мушкаме. Не, не, всички трѣбва да излѣзете отъ тѣзи мазгали, но трѣбва да разбирате какъ. Ето защо трѣбва да изпитате това нѣщо въ живота си. Например, прѣдприемете една работа, но изгубите много пари въ нея. Тукъ сѫ ангажирани вашитѣ лични чувства и обществени интереси. Изведнъжъ вие почвате да набѣдявате този-онзи, че тѣ сѫ виновни за тази загуба. Не, вие не сте човѣкъ, който може да се добере до истинския животъ. Вие сте слабъ човѣкъ. Въ този случай, когато паритѣ ви се изгубятъ, вие трѣбва да постѫпите тъй, както постѫпили онѣзи руски князъ и англичанинъ. Срѣщатъ се двамата въ една много тѣсна улица въ Лондонъ съ своитѣ кабриолети, и за да се разминатъ, трѣбвало единиятъ да отстѫпи, но никой не искалъ. Руснакътъ изважда тогава вѣстникъ „Таймсъ" и започва да чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака съ порѫчка: „Господарьтъ моли, като свършите вѣсника, да го дадете и нему". Тъй трѣбва да бѫдете и вис, като-че нищо не се е случило, като-че бълха не ви е ухапала. А ти, изгубишъ пари, изведнъжъ лицето ти се измѣни, казвашъ: какво ще правятъ дѣцата ми? Гдѣ ти е вѣрата, гдѣ ти е волята, гдѣ ти е душата? Ти въ нищо не вѣрвашъ, но въ паритѣ само вѣрвашъ. Гледамъ, върви нѣкой професоръ, разправя за философията на Канта, но едната си рѫка държи въ джоба, пази се и разказва: има Господь въ свѣта, науката доказва това. Но тъй, както се увлѣкълъ въ

разговора, изважда ржката си отъ джоба да жестикулира, да доказва нѣщо, и както свѣтътъ е пъленъ съ апаши, нѣкой бръква въ джеба, взима паритѣ му. Изведнъжъ той забѣлѣзва, спира се: чакайте, чакайте, обраха ме! Отиде Господь! Докато бѣха паритѣ, имаше Господь. Изгубиха се паритѣ, изгуби се и Господь. Така и турцитѣ вѣрватъ въ тази философия: „Дѣто има пари, и въ джендема отивамъ!“ Питамъ сега: при такъвъ единъ моралъ, при такова едно обществено схващане, каква религия може да има? Ние се смѣемъ на турцитѣ, но такива сж и нашитѣ схващания. Имаме Богъ, който се лесно руши. Всѣки си има по единъ идеалъ, но всѣки день идеалитѣ ни се рушатъ. Този Господь, който се руши, не е този живиятъ Господь, за когото говоримъ.

Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бжде толкова глупавъ. Нима като крадешъ, си много уменъ? Ако разумностьта седи въ краденето, тогава маймунитѣ сж много умни. Въ Африка има плантатори, който насаждатъ цѣли бостани съ дини и ги обработватъ. Много маймуни се съberatъ заедно нѣкоя нощь и отидатъ, та нападатъ бостана и въ единъ часъ прѣнесатъ всичкитѣ дини. Питамъ: тѣзи маймуни не сж ли умни? – Умни сж, защото като дойде плантаторътъ, нищо не намира, всичкитѣ дини сж изчезнали. Казвате: трѣбва да бждемъ умни хора, да се осигуримъ. Казвамъ: и маймунитѣ сж умни. Плантаторътъ насадилъ, а тѣ прѣнасятъ всичко. Да, но втори пжть, като насади, той дойде съ пушката си, а тѣ всички бѣгатъ. И пѣтелътъ втори пжть вече не кукурига, докато не изяде сиренето.

Та, сега азъ говоря за онѣзи, у който се е пробудило Божественото съзнание. Нѣкои казватъ: е, така му скимнало, така говори. Не, ние не говоримъ така. Има единъ великъ законъ вжтрѣ въ насъ, който опрѣдѣля нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашитѣ дѣйствия. И когато ние постжпваме споредъ този законъ, виждаме, че има нѣщо, което ни ржководи. Туй, което ни говори е толкова красиво! И когато заговори то на/единъ човѣкъ, въ каквото положение и да е, кждѣто и да е, той нѣма да изгуби присжтствието на духа си.

„И ако“, казва Христосъ, „чрѣзъ Духа Божий изпжждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“. Питамъ сега: Христосъ, или пъкъ вие, изпждили ли сте всички бѣсове отъ васъ? Съврѣменната медицина подържа, че въ човѣка има много зародиши, който седятъ, чакатъ благоприятни условия, за да се развиятъ. Дойдатъ ли благоприятните условия и тѣ почватъ да се развиватъ. Запримѣръ, ти мислишъ, че си много честенъ човѣкъ, казвашъ: какъ, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Моята майка, моятъ баща, дѣдо бѣха честни хора! Случва се, обаче, единъ день Провидѣнието те изпитва. Ти изгубвашъ всичкото си състояние, дѣцата, жената ти гладни седятъ. Служишъ при своя господарь, но единъ день гледашъ касата му пълна съ злато, седи отворена прѣдъ тебе. Казвашъ: е, моятъ господарь е богатъ. Веземешъ, напълнишъ си торбата. Питамъ: где е твоята честность? Где става прѣстжплението? – Прѣдъ пълната каса. Прѣдъ празната каса нѣма честность, нѣма прѣстжпление. Може ли човѣкъ да обере една празна каса? – Не може. Сега се явяватъ и други пороци. Виждашъ ти единъ добъръ човѣкъ и искашъ да го спънешъ. Има такива хора, който искатъ да спънатъ нѣкого. И мжже, и жени има такива, и слуги и господари има такива. Въ трена, въ едно купе пжтуватъ двама души. Единиятъ

държи една чанта и къмъ една близка станция казва на другия: господине, моля ти се, азъ ще слѣза за малко, имамъ да си свърша една важна работа, затова ще оставя да ми подържите тази чанта, въ която имамъ нѣкои скѫпоцѣнности. Но, този господинъ билъ апашъ. Той откраднaлъ отъ нѣкѫдѣ чантата и като разбралъ, че го прѣслѣдватъ дедективи, слиза на станцията и имъ казва: „Моля ви се, господа, азъ ще ви кажа кой е откраднaлъ чантата“. Питамъ: какъ ще докажешъ, че не си ти? Тази постѫпка честна ли е? Не е честна. Често има такива хора, които оставятъ своята чанта на прѣстѫпления да я държатъ нѣкои добри, благородни хора. Туй Божествено ли е? Не е. Защо въ този господинъ да нѣма доблѣстьта да каже: господа, тази чанта азъ я взехъ. Прѣстѫплението е мое, и споредъ закона приемамъ всичко. Ето ме! Защо да не се изкаже, а туря другитѣ въ прѣстѫплението? Туй е хитрость. Всичко това, което изнасямъ е лошо, но въ всѣкидневния ви животъ това е една малка язва, азъ я виждамъ. Гледамъ, нѣкой дойде при мене, почва да се върти насамъ-натамъ, шава. Казвамъ му: чакай, не бързай да ми говоришъ, защото ако бързашъ, ще кажешъ нѣкоя лъжа. Питамъ ви: гдѣ е вашиятъ Господь? Идешъ нѣкѫдѣ, нѣкой ти каже: хайде да се махнешъ отъ дома ми! Нѣкой ми каже: да се махнешъ отъ земята! Казвамъ: тази земя отъ баща ти ли е? Ако трѣбва да ме изпѫдятъ, ще ме изпѫдятъ отгорѣ, отъ небето. Както сѫ ме изпратили, така и ще ме извикатъ. Никой не може да ме изпѫди, освѣнъ онзи, който ме изпратилъ. Въ единъ пансионъ живѣятъ все сирачета и ставатъ граждани на този пансионъ. Идва едно ново сираче между тѣхъ, а другитѣ пансионери казватъ: Ихъ, този готованко! – Недоволни сѫ отъ него. Той билъ готованко, а другитѣ не сѫ готованци! Азъ гледамъ, и вие тукъ постѫпвате по сѫщия начинъ. Дошла нѣкоя нова сестра, казватъ: готованка! Че гдѣ е вашиятъ моралъ? Туй не е философия, не е разсѫждение. Нека и тя присѫтствува тъй, както и ние. Азъ говоря прѣдъ Бога. Азъ не говоря за човѣшкитѣ общества, но когато дойде да разсѫждаваме по Бога, когато прилагаме закона на Любовьта, трѣбва да кажемъ: Волята Божия е да участвуваме всички на трапезата на Любовьта. И този, който е дошълъ пръвъ, и този който е дошълъ послѣденъ, всички трѣбва да седнемъ на тази трапеза. За всѣки има отредено мѣсто да седне.

Казва Христосъ: „Ако чрѣзъ Духа Божий изпѫждамъ този бѣсъ, настанало е на васъ царството Божие“. И сега, Христосъ казва на всички: „Въ мое име изпъдете всичкитѣ бѣсове“. Кажете: „Въ името на Любовьта Божия ние ви заповѣдваме сега, или да я възприемете, или да си вървите – нищо повече! Ако не можете да възприемете тази Любовь, вие не можете да служите на Бога. Заповѣдваме ви въ името на тази Любовь да си вървите въ вашето царство, отгдѣто сте дошли“. Има ли нѣщо лошо въ това? – Нѣма нищо лошо.

Та, казвамъ: отъ духовнитѣ хора се изисква една правилна философия. Нѣкой казва: азъ изгубихъ вѣра въ хората. Не, ти си изгубилъ вѣра въ себе си. Азъ не съмъ срѣщналъ до сега въ България нито единъ святъ човѣкъ, а се изискватъ святи, святи хора. Изискватъ се хора, които слѣдъ като изгубятъ паритѣ си, слѣдъ като изгубятъ всичко въ живота, да иматъ радость въ душата си, че сѫ извършили волята Божия и да вѣрватъ, че никога нѣма да

осиромашеятъ. Всичко, което може да се вземе отъ единъ човѣкъ, е външно. Да се служи на Бога, това е единъ великъ актъ, едно велико разбиране! Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бѫде мекушавъ, а трѣбва да носи ножъ. Е, хубаво, страхливко, не си ли ти, който носишъ ножъ, който проповѣдвашъ насилието? Отивашъ при бакалина, искашъ 2 кгр. захарь на вересия, той казва: на вересия не давамъ. Покажешъ му револверъ, даде ти захарь. Покажешъ му единъ наполеонъ, даде ти захарь. Силата ти вѫтрѣ въ тебе ли е? – Не е въ тебе. Силата ти е въ револвера, силата ти е въ наполеона. Така всѣки може да бѫде силенъ. Не, азъ бихъ желалъ да те видя юнакъ безъ кобуръ, юнакъ безъ пари, юначеството ти да седи въ твоя умъ, въ твоето сърдце, въ твоята свещена воля, въ твоята велика и благородна душа, въ твоя мощенъ и силенъ духъ. Това е човѣкътъ, отъ който съ изпѫдени всички бѣсове, и който изпълнява волята Божия. Отъ това се нуждаятъ и млади, и стари.

Ако не приложите туй учение, всичката наука, която изучавате, ще бѫде една лъжа, но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогията, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията, всички тѣзи науки ще се осмислятъ и ще ви дадатъ единъ великъ потикъ да изучавате живота. Но, трѣбва да се приложи туй учение, а да не казвате, че за въ бѫдеще ще се приложи. Не, отъ днесъ казва Христосъ: „Въ името на моята Любовь ще изпѫдя всички бѣсове отъ васъ". Този Христосъ не е вънъ отъ васъ, азъ Го виждамъ, че Той говори вѫтрѣ въ васъ. Ще каже нѣкой: ама безъ пари може ли да се живѣе, безъ кобури може ли да се ходи? Хубаво, то е тъй, паритѣ сѫ едно удобство, но ако е права тази философия, че безъ пари не може да се живѣе, питамъ: птицитѣ съ пари ли живѣятъ, пчелитѣ въ кошеритѣ съ пари ли живѣятъ, ангелитѣ съ пари ли живѣятъ, Господь съ пари ли живѣе? Казвате: простаци сѫ тия хора, които могатъ безъ пари да живѣятъ. Може, може, парата е само символъ на Мѫдростьта. Мѫдростьта трѣбва да употрѣби тѣзи пари. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе и безъ пари. Разумностьта е неговото богатство.

Христосъ казва: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпѫждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие". Азъ не ви говоря за вашитѣ пари, но изобщо паритѣ сѫ идолопоклонство. „Щомъ имате моята Любовь", казва Христосъ, „моитѣ съкровища ще бѫдатъ отворени заради васъ. Ако азъ имамъ тази свещена Любовь къмъ васъ, вашиятъ домъ ще бѫде отворенъ заради мене". Туй може да го провѣрите. Имате ли тази свещена Любовь, навсѣкѫдѣ пѫтьтъ ви ще бѫде отворенъ. Вие имате една велика наука и трѣбва да вѣрвате, разумни трѣбва да бѫдете, и воля трѣбва да имате.

Значи, най-първото нѣщо: ще се научите да мислите право и да постѫпвате право въ живота си. Всѣка постѫпка на човѣка трѣбва да бѫде любовна, въ него трѣбва всѣкога да изпѫква Божественото. Така Господь иска, така е казалъ Господь, такава е Неговата воля. Туй е жертвата. Ако ония свѣтски хора отиватъ да жертвуватъ живота си за своето отечество, защо азъ да не жертвувамъ живота си за онова великото въ свѣта, за Бога и да кажа при всички случаи въ живота си: такава е волята Божия! Слѣдователно, ако ние разрѣшимъ онзи великъ въпросъ на жертвата, царството Божие ще бѫде въ насъ.

Казвамъ ви сега: направете опити! Имате болести, имате безпаричие, имате нѣкакъвъ споръ, недоразумѣния, имате неприятности съ синове и дъщери, ето ви хиляди начини да опитате волята си. Сегашниятъ свѣтъ е толкова богатъ на опити! Само разумнитѣ хора трѣбва да правятъ опити. И, ако въ насъ живѣе Божествената Любовь, ще провѣримъ, че този законъ работи, но трѣбва правилно да постѫпваме.

Казва Христосъ: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпѫждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“.

Сега азъ желая и за васъ да настане това царство Божие и да бѫдете свободни граждани на това царство.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 19 октомври, 1924 г. въ гр. София..

1924_10_19 Новитѣ схващания на ученика
лекция пред специалния клас

НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

Кратко размишление

Тема I: „Отношение между психология, логика и етика."

Аз ще ви задам един въпрос: коя е съществената отличителна черта, която отличава човека от животните? (– Неговата разумност. – Човек може да изрази това, което мисли. - Човекът има стремеж към нещо. – Човекът може да обича Бога. – Човекът има етика, естетика и логика. – Човекът има свободна воля. – Според философията на човека е присъщо изследването на нещата. А у животните тези неща се редуват без да се систематизират.)

Ще ви запитам друг въпрос: Каква е разликата между положителния и отрицателния полюс, между мъжкия и женския принцип?(– У жената се проявява сърдечният живот или принципите на любовта, а у мъжа – умственият или принципът на мъдростта. – Те се различават по своята пасивност и активност.)

В окултната наука под „женски принцип" ние разбираме, че пасивността е отвън, а активността – отвътре. А „мъжкият принцип" е активен отвън, а пасивен отвътре. Казват, че жената била пасивна. Ако тя е пасивна, как завладява ума на мъжа? Как може да го влада* [* владам – остар. притежавам; владея] изобщо? Ако на едно дете умът му стига, за да те замотае, то не е пасивно.

Аз искам да имате положителни схващания за някои основни идеи. Всяка основна идея трябва да е добре разграничена, за да можете правилно да я приложите. Щом кажеш, че си пасивен, то значи, че си активен отвътре, а пасивен отвън. А щом кажеш, че си активен, то значи, че си активен отвън, а пасивен отвътре. Вследствие на това се явяват и противоречията. Онзи, който е активен отвън, смущенията и противодействията ще му идват отвън, той отвътре е пасивен, незасегнат. У пасивния принцип, смущенията ще дойдат отвътре. Следователно умът има повече препятствия отвън, а сърцето има повече препятствия отвътре. Сърцето е пасивно отвън, а умът е пасивен отвътре. Сърцето е активно отвътре, а умът е активен отвън. Следователно тия два принципа могат да си помагат. Когато умът се намери в противоречие в своята активност, то сърцето, понеже е активно отвътре, ще му дойде на помощ. Умът е опора на сърцето отвън, а сърцето е опора на ума отвътре.

Този закон трябва да го разберете добре. Когато се намерите в смущение с вашия ум, трябва да търсите вашето спокойствие отвътре. А когато сърдечно сте неспокойни, трябва

да търсите спокойствието в Божествения принцип на ума. Защото сърцето изисква винаги един принцип, на който може да разчита. Щом сърцето веднъж се излъже в него, в него се заражда чрезмерна активност и подозрителност. И безверието не започва от ума, а от сърцето. Безверието не е родено у мъжа, а у жената. Като казвам „жената", разбирам, че безверието се явява в сърцето. Разбира се, вие няма да вземете термините „мъж" и „жена", че се отнасят до вас, но само ще боравите с принципите. Дева или девица изразява принципа в своята чистота. Когато говорим за жената в нейния първоначален принцип, ние казваме дева, което значи „божествена". А мъж или човек или манас, значи „син на мъдростта". Той е израз на Божествената светлина или Божествената Мъдрост. Следователно у човека тия два принципа едновременно се допълват: единият принцип е активен отвътре, а другият е активен отвън. Единият принцип е пасивен отвън, а другият е пасивен отвътре.

Сега разликата между човека и животните зависи от гъстотата на тяхната материя. Материята, от която животните с създадени, е по-гъста. Следователно в света на животните прониква по-малко светлина. Затова и техните разбирания за живота и нещата са неясни. Не са тъй ясни, както у човека. Окултистите считат, че животните са под 13-та сфера. Значи, има да чакат дълго време, докато се повдигнат. За тях сега няма условия да се повдигнат.

Ще ви запитам друг един въпрос: Защо природата е поставила скъпоценните камъни вътре в земята, там да се образуват? Мислите ли, че у кристалите има известна интелигентност? По какво съдим за интелигентността на едно същество? Като гледаме къщата на един човек, прозорците, стаята и всичко наоколо, по това съдим вече за неговата интелигентност. Ако гледаме изработката на някой предмет или някоя статуя от някого, ние също съдим за степента на неговата интелигентност. Това е общо. Кристалите, които са се образували в земята, и те имат своя интелигентност. Те разбират законите на светлината и са научили начина за възприемането ѝ. Всеки един кристал е възприел точно тази светлина, която е необходима за неговото развитие. Окултистите поддържат, че кристалите се раждат и зреят в земята тъй, както и плодовете. Но кристалите са много големи егоисти. Голямо тщеславие и гордост има в тях. И понеже са толкова горделиви, турени са на такава голяма дълбочина в материята, за да обуздава тяхната гордост. И виждате колко са твърди те. В тях няма мекота. Трябва дълго време да ги шлифовате, за да ги направите гладки. В туй отношение кристалите показват първичната причина за човешкото падане.

Бих желал някой от вас да опише краските на по-важните скъпоценни камъни. Някои от вашите идеи имат връзка и отношение с кристалите. Не мислете, че кристалите са само в земята. Туй, което е в земята, е и у вас. Трябва да знаете: всичко, което съществува в природата, съществува и във вашето тяло. Всички растения, които съществуват по земята, всички буболечки – съществуват и в тялото ви. Някой вълк се изпречи във вашия ум и ви развали всичкото настроение, изяде ви някоя овца и ви създаде цяла катастрофа. Вие се

занимавате с вълците на физическия свят, но със своите вълци не се занимавате. Щом един вълк изяде една овца в своя живот, ще почувствате една голяма болка в сърцето си. Ти мислиш за другите вълци, а за твоите вълци не искаш да направиш нищо. Друг път някоя мечка изяде една от твоите крави вътре в тебе, или някой паяк хване някоя муха вътре в тебе – всичко това трябва да го изучавате. Това е една ценна наука. Ще почнеш да обуздаваш всичките животни в себе си.

Това са символи, това са идеи, това са течения на онзи, Божествения живот, който иде от много направления. Човек е сглобен от множество отделни сили. Това са рекички, които са образували човека. Аз определям това нещо тъй: животните и растенията, които съществуват на земята, това представлява човекът, разложен на неговите части. Всички тези части, събрани да живеят в едно тяло, плюс една монада* [* монада – прост, вечен, неделим духовен първоелемент на битието; единица], която ги ръководи, това е човекът. Нали тази идея прокарва и Лайбниц? Значи в човека има една централна монада и много други монади, само че тия монади не са на еднаква степен на развитие. Те са същества с голямо разнообразие в развитието си. Ония животни, които са свирепи, въобще се намират в една крайно гъста материя. От това се образува повече търкане, повече топлина, чиито закони те не са научили и вследствие на това изявяват своята грубост.

Аз мога да разгневя когото и да е от вас без думи. Представете си, че обещая на някого от вас едни хубави дрехи и кажа: след два месеца ще ги имате. Вие чакате, обаче дойде Коледа и аз още не ви давам дрехите. Вие веднага кипвате. Как тъй аз да не си седя на обещанието? Че как тъй! Обещанието не е нещо материално. Защо то да произведе във вас едно кипване? Следователно когато някой ви обещае нещо, вие считайте като че нищо не ви е обещавал, за да бъдете самостоятелни. Дали ще ви дадат или не – нека ви бъде безразлично. Като ви дадат дрехите да ги облечете, само тогава се зарадвайте малко. А това, че ви са обещали дрехи – не туряйте тази мисъл в ума си. Защото, ако вие мислите за обещанието, вие ще си създадете една пакост за душата. Този, който ви е обещавал, оставете той да мисли за обещанието, защото това е негова идея, която трябва да реализира. Оставете той сам да изработи своята идея. А вие се радвайте на онзи плод, който ще принесе. Не отивайте постоянно при него да го питате кога ще дойдат дрехите. От дрехите съвсем не трябва да се интересувате.

Друг пример за същата идея. Да допуснем, че някой ви каже, че ви обича. То е същото. Значи обещал ви е нещо. Праща ви рокля, шапка, обуща и ви казва: „Аз ви обичам.” Вие ги вземате и си казвате: „Е, той ме обича!” Не, забравете това! Тази мисъл е негова. Нека стои у него. Ако той ви обича, той се повдига с това, нищо повече! Вие се радвайте, че тази мисъл или това чувство работи у него. Когато някой ме обича, аз ще му се радвам тъй, както когато някой цигулар ми свири. Аз ще седна при него да го слушам и ще се радвам, че той ми свири. Значи той като свири, аз мога да се радвам на неговото свирене тъй, както той се радва. Чувството, което той има към мене, може да роди в мисълта ми някоя нова идея. Аз може да нямам тази техника при свиренето, но може да имам музикално

схващане и ще мога да се ползвам само като слушам.

Сега, при вашите стари възгледи за живота, ще имате и тия нови схващания. Ще правите опити с тях. Първият опит, който трябва да направите тази година е опитът да контролирате известни ваши мисли, които могат да ви раздразнят. Да кажем, имате една мисъл, която може да ви напакости, да ви спре 10 години във вашето развитие. Е, хубаво, защо не спрете тази мисъл? Спри я, а не после да страдаш, да плачеш. (– Какви са тези мисли?) Друг път конкретно ще се спра да говоря върху тези мисли, които ни спъват. Сега разбирате ли това, което ви говоря тази вечер? То е нещо много деликатно. То е нещо мощно. То е едно изкуство, което трябва да усвоите. Едно от великите изкуства в света е да се владате, когато вие искате. И не мислете, че то може да стане изведнъж. То е, както онзи цигулар, който сега учи. Най-напред учи първа позиция, после втора, трета, че после упражнения, упражнения, упражнения. И след като изкара всичките необходими упражнения, може да стане виртуоз. И тогава, като излезе пред публиката, ще изсвири нещо хубаво, а не тия обикновени упражнения.

Човек, който прави опити да се самовлада, това са все упражнения. Колко пъти тия упражнения няма да може да ги изпълните! Даже и най-видният цигулар, преди да свири някое хубаво парче пред публиката, той се упражнява два, три часа, дълго време повтаря един и същ пасаж и все пак вие виждате, че всички тонове не са достатъчно ясни. Един тон е ясен, друг – не. И колко пъти той ще се умори, докато тоновете станат отчетливи и ясни! Някой път пръстите му се уморяват и той ги маха, маха. Мислите ли вие, че когато искате да се въздържате, че ще можете изведнъж да постигнете това изкуство? Ако кажете: „Аз от сега нататък няма да се гневя", ще издържите ли? Кажеш ли така, утре ще се разгневиш четири пъти до обед, във вторник – седем пъти, а в сряда – десет пъти.

Аз гледах веднъж един господин иска да свири, но иска да снеме транспаранта. Сваля го, сваля го, не може да го свали. Догнева го, дръпна транспаранта и го хвърли на земята, обаче прозорецът си остана открит. Той се наведе, вдигна го и отново го постави на мястото. Този човек не е някой простак, учен човек е, но защо хвърли този транспарант? Той се разгневява: как така този транспарант да не извърши неговата воля! Транспарантът казва: „За мене е безразлично дали се гневиш или не?" И наистина, той вижда, че няма причини да се гневи и взема, та закачва транспаранта.

Този гняв може да се избегне. Причината на този гняв произтича от чувството скритост. Той иска като свири да бъде скрит в стаята си – да го не видят от вън. Ако той нямаше чувството на скритост, нямаше да има нужда от транспарант и щеше да избегне един случай на разгневяване.

Скритост съществува и вътре в природата. То е едно чувство, от което се зараждат идеите. Човек трябва да бъде скрит до известна степен, да крие известни чувства, защото в скритостта зреят тия чувства, които са необходими да се достигне съвършенство. Въобще,

у страхливите хора скритостта е по-силна, а у смелите – по-слаба.

Сега, в дадения случай, вие трябва да се убедите в това, че всички необходими условия за вашето растене или щастие се намират в самите вас. Там съществуват те. Извън тази възможност, която се крие във вас, остава един външен плюс – той е на живата Природа или на Бога. Тъй както Слънцето иде и спомага на ония зародиши, които са в земята, да израснат, така и в човешката душа природата или Бог иде и възраства всичко у него. Окръжаващата среда около нас, другите същества и те са до известна степен помощници, тук или там и могат да ни помогнат. В някои случаи, обаче, не могат да ни помогнат. Например, колко души в живота ви могат да ви помогнат? Малцина са, които могат да ви помогнат. Разбира се, в този случай ще се пазите от едно противоречие, което може да се роди във вашата душа: когато се саморазвивате, не изключвайте хората от себе си. Законът е следващия: Всички животни, всички растения, минерали, кристали, които са вътре във вас, едновременно и всички души, които съществуват в света, не само че си имат отражение във вас, но си имат и представители във вас. Всеки един човек, където и да е, има един жив представител вътре във вас. Ти не търси да срещнеш този човек отвън, а търси малката игла на Витоша. Този, малкият човек, все ще го намериш някъде вътре в теб и с него ще разговаряш.

Тогава вие ще се намерите в следното положение: в един разказ от Волтер се говори за някаква френска експедиция, която отива да изследва северния полюс с параход. Едно интелигентно същество решило по това време да изследва слънчевата система, та като отивало към Слънцето, слязло и на Земята. То стъпило на нашите океани и водата дошла до коленете му. Като видяло един параход, това интелигентно същество взело парахода с пръстите на ръката си, а с едни малки щипци хванало един французин. След като влязло в контакт с него, почнали да се разговарят и то се учудило, че това малко същество било толкова умно, та могло да прави такива научни изследвания. Така трябва да направите и вие. Ще хванете това малко същество, което е вътре във вас с щипците си и ще разговаряте с него. То е много умно. Волтер в този си разказ, в една хумористична форма предава една истина.

Първият закон е: няма да отричаш никой човек извън себе си. Вие казвате за някого: „Аз не искам да зная нищо за него.” Не, не казвай така! Кажи си: „Аз искам да зная нещо за този човек.” Аз ще намеря неговия другар, който живее вътре в мен в миниатюра и ще го питам какво има да ми разправя. Това, малкото същество ще ни разправи самата истина, когато външният човек няма тези условия. Този човек отвън и да иска да ми каже истината, не може. Така както са създадени сега хората нямат условия да се разбират отвън, но вътрешно могат. Аз не съм срещнал досега нито един човек, който може да каже истината. Малцина са тия хора, които могат да казват истината. А другите все хъкат-мъкат, заобикалят. За да изнесе една истина, той от тук ще обиколи, от там ще обиколи, не върви по права линия, тъй по Божественому. В историята Толстой е единият, който е изнесъл в своята изповед истината тъй, както трябва. Втория е св. Августин. Има и други

някои, но тия двамата са главните.

Всички вие трябва да бъдете чистосърдечни. Като дойде тази чистота, да можете в себе си да говорите истината, а не отвън. Толстой се изповяда не пред външния свят, а пред себе си, за да възстанови своя мир, за да възстанови връзката между Бога и своята душа. Тази негова изповед стана достояние и на целия свят, обаче, той се изповяда пред себе си.

Сега, като говорим за изповед, не разбирам изповед пред външните хора, а пред себе си, пред нашата душа, за да възстановим връзката между Бога и нас. За да се възстанови тази връзка, всичко трябва да бъде изложено на Божествената светлина. Е, кажете вие: защо да не изложите всичко пред Бога? Ако Бог е отворил вашите очи, имал е това доверие да ви покаже Небето и всичките тия възможности, които Той е създал за вас, всички ония блага, които ви очакват, всичката онази грижа, която има за вас, не заслужава ли и вие да бъдете спрямо Него така, както Той е спрямо вас? Защо не? Ще имаме към Бога същите отношения, каквито Той има към нас – нито повече, нито по-малко. Той има отношения към нас като Бог, а ние ще имаме отношения към Него като човеци. Моите отношения към Бога ще бъдат така прави, както моята душа може да ги определи. Това е възможно и то е красивото в света! Щом дойде до това положение, човек се усеща мощен, а преди това той е бил малодушен, страхлив, но реши ли веднъж да изправи отношенията си към Бога, той става герой, в неговия ум дойде светлина, в душата му настава един мир, той расте пред себе си и казва: „Всичко е възможно. Този човек е прозрял вече Божествената светлина, той е пред лицето ѝ.

Сега например, ако вие отидете в Германия, Англия или Америка, където хората са материалисти, и погледнете някого, ако той е германец, ще ви каже: „Господине, защо ме гледаш! Защо ме фиксираш?" Ако е англичанин, ще се дуелирате. Вие трябва да се пазите от такива хора. Съвременните хора са такива материалисти, че ги е страх да не би да проникнеш в тяхната душа. Какво ще проникнеш! Страх ги е да не проникнете в техните дребнавости, а всичките им дребнавости не струват нито една лула тютюн.

Вземете сега закона на обичта. Обичта има положителен полюс П.О. и отрицателен полюс От.О. Заражда се въпрос: защо човек трябва да обича? – За да се прояви.

Съществуването, животът не може да се прояви без обич. Живот без обич няма. Първият акт на живота е обичта. За да покажеш, че живееш, трябва да обичаш. И следователно, първата стъпка на обичта е към един предмет. Намериш една ябълка, вземеш я, гледаш я, обичаш я. При отрицателния полюс пак има обич. Отрицателният полюс на живота винаги представлява областта, в която животът може да се прояви. Значи, за да се прояви животът, трябва да има кого да обичате. И най-първо човек обича себе си. Той не започва с другите, той обича себе си, тялото си: яде и пие. А след време той вече допуска да обича и другиго отвън. Значи, той може да обича още един. Той най-първо привлича всичко към себе си, само расте. Като се развие, като забогатее, тогава допуска, че може да обича

още един вън от себе си. Това допускане е прокарано навсякъде във философията. Тогава човек се раздвоява.

Защо се раздвоява човек? Това е един философски въпрос. Думата „раздвоявам" в какъв смисъл я употребявате в езика си?

Женският принцип, който бил първоначално у мъжа, у човека, мъжът не можал да го завладее, понеже този принцип е бил активен отвътре, а пасивен отвън, а човекът – мъжът – е бил пасивен отвътре, а активен отвън. Понеже човек по естество е двояк, то този принцип – вторият (женският) е прозрял и видял външните неща. Неговата външна пасивност се превърнала на външна активност, а на вътрешна пасивност. И вследствие на това, този принцип се отделил от човека, напуснал го, излязъл навън. Такова било положението на Адам. Този принцип, който излязъл от мъжа, не се върнал вече. Ето защо и до днес виждаме между мъжа и жената не съществува хармония. Между тях има вечно състезание. Дето казват, че любов не може да съществува между тях, вярно е. Любовта не е нещо външно. Най-първо този принцип трябва да се върне вътре, да стане отвън пасивен, а активен отвътре, да си вземе първото положение.

А сега и жената е активна и мъжът е активен. Затова, при сегашното състояние, не е възможно никакво възпитание и никаква култура. Сега това, което ви говоря, не се отнася до вас. Вие сте само проявление на принципа, а ние говорим за общия принцип. Туй, за което ви говоря, вие ще го намерите в себе си. Тогава може да кажете: „Мен не ми трябва мъж." Не, противоречието ще дойде. Ти имаш сърце, имаш и ум, те са две различни състояния, затова не можеш да ги отречеш. Ако твоето сърце обикне известен предмет отвън, то става активно. Сърцето не трябва никога да се интересува за неща отвън, то трябва да се интересува само от вътрешни работи. Онова сърце, което се интересува от външни работи, то е опорочено. И онзи ум, който се интересува от външния живот, и той е изопачен ум. Ти не трябва да отричаш своето сърце или своя ум, но трябва да ги направляваш правилно, всеки да се занимава със своята работа.

Сега тези неща аз не искам да ги вземете като абсолютни истини. Това са разсъждения. Вие ще ги вземете и ще ги проверявате и когато дойдете да се уверите в тяхната истинност, ще работите с тях.

Тогава може да напишем така: Ще означим ума с 1-ца, а сърцето с 2-ка. Аз бих определил тъй: умът отвън е плюс, отвътре минус, а сърцето отвън е минус, значи пасивно, а отвътре е плюс, значи активно. Ще запомните следното: щом вашето сърце обикне известни предмети или вещи отвън, непременно ще паднете в известно изкушение. Защо? Защото тази вещ вие не можете да я владеете – първото нещо. Ако сърцето ви обикне човек, и той ще иска да бъде самостоятелен, следователно и него не ще можете да владеете. Вие, като обикнете някого, все искате да го владеете, а това е невъзможно. Това, дето някой казва, че може да държи някого под свое влияние, това са празни думи. Казват, че Слънцето има

грамадна сила и влияние, могло да привлича. Добре, вземете следния факт пред вид: известна комета приближава близо до Слънцето приближава се, приближава, но след това се завърти силно, отдръпне се и отиде в пространството. Питам: ако Слънцето тъй силно влияе, защо не я задържи или спре при себе си, ами тази комета си заминава в пространството? Значи, има и друго нещо в света, което движи телата. Ако една комета е отивала към Слънцето, да кажем, има си други причини, не е Слънцето фактора. Има и други центрове, които действат невидимо. И ако ние в даден случай се приближаваме към някой човек, това показва, че той ни влияе, привлича ни. Ние ще дойдем около него много близко, може би той ще ни нагорещи, ще ни придаде от своята идея, но същевременно ние ще си очертаваме един свой път и ще се изгубим в пространството, т.е. няма да се изгубим в пространството, но ще продължим своя предначертан от Божествените сили път. Ти можеш да се влияеш от тук – от там, но винаги ще следваш своя път.

Значи, ние сме свободни в своя път. Всеки един от вас е свободен. Това да не ви плаши. Някой казва: „Ще падна." – Не, нямайте никакъв страх! Колкото близо и да дойдете до Слънцето, то няма да ви задържи. Все пак, колкото по-близо се приближавате до Слънцето, толкова по-бързо ще се движите. После пак ще си вземете пътя и ще бъдете свободни. Други сили се грижат за вашия път. Следователно пътят, който ви е определен по този Божествен закон, никой не може да ви го измени. Може, като се приближавате при някое слънце или при някоя планета - Юпитер, Сатурн, те да ви поизместят пътя малко, но това са малки пертурбации* [* пертурбация – (лат.) изменение пътя на небесно тяло под влияние на други небесни тела]. В същност, никой не може да ви отклони от вашия път. Даже и в целия космос нямаме пример, където някоя слънчева система да е изменила пътя на друга слънчева система. Може да си оказват известно влияние, но то е обич – допълнят се. Един път една система ще влияе върху някоя, друг път – другата ще влияе. Това е стабилност. Значи пътят, по който вървите, по който растете, е определен, никой не може да ви измести из вашата орбита.

Но за да растете, ще имате разни влияния. Вземете например една планета указва влияние на Слънцето, но и Слънцето й указва влияние. Това е необходимо. Всяко същество, което се движи, е получило своя тласък от някое по-висше същество, и то има своя точно определен път. В този си път това същество може да се приближава или отдалечава от много центрове, да приема даже известно влияние от тях, но не и да измени посоката си. То е получило тласък на движение не от тия центрове, които среща на пътя си, та да се спре при тях.

Сега да се върнем към мисълта. Ще знаете, че оригиналът на всичко е вътре във вас, а отвън е само копието. Затова външното няма да го обичаш като нещо свое. Туй, което имаш, то е у теб. Пък като се изгуби отвън, ще кажеш: аз имам оригинала му, ще го намеря в себе си. Отвън ти можеш само да му се радваш. Всичко това ние го допускаме само. Това са предположения, математически вероятности, но дали е така или не, това за

вас още не е доказано. Ще знаете, че всяка една изказана мисъл не е изгубена, тя остава написана вътре в самия човек.

Да кажем, че обичате някого. Той представлява само една възможност, за да се прояви вашата любов. Вие благодарете на онова съчетание, което съществува в света, че можете да проявите любовта си. Например ако няма това бяло платно тук, онзи кинематограф може ли да отпечатва картините си? Тъй и вие благодарете, че има едно живо същество, което ще ви позира. То е пасивно. Вие върху него ще проектирате любовта си, а то ще ви разправя за вашата любов. Аз, като любя някого, не зная колко го обичам. Той ще ми разправя колко го обичам. Ама кой? – Този отвътре, той ще ми разправя колко го обичам. Защото той едновременно е и отвън и отвътре. В този случай вие, като обичате някого, ще бъдете толкова тихи и спокойни, ще ви бъде безразлично дали той е при вас или ще замине в Америка.

Тия връзки се разтеглят. Където и да замине той, вие се радвайте на това, защото той едновременно е и вътре във вас.

Аз ще ви приведа следващия пример, за да видите разликата между физическата и духовната любов. Майка, която обича детето си физически, ако рече то да иде на разходка, тя го държи при себе си, не го пуска, казва: „Не може, мама, може да ти стане нещо." А онази майка, която обича детето си духовно, тя ще го пусне, ще му приготви раницата и целия ден ще се радва, че то отишло на екскурзия. Тя няма да мисли, че може да му стане нещо. Тази е разликата. Физическата любов все предполага някои пакости, все лоши работи и те се случват, а духовната любов ти носи хубавото и красивото. Щом обичаме някого физически, може да му припишем най-лошите качества, а ако го обичаме духовно, ще му припишем най-добрите качества, най-хубавите. Например физическата любов ще каже: „може да му стане нещо", „може да излъже". Да, но ти само предполагаш, а това, което ти предполагаш, я стане, я не. Щом обичаш физически, то ще стане, но, ако обичаш духовно, лошото няма да стане, ще стане само хубавото. Духовната любов е правилната, защото няма причини, които могат да изменят тази любов. Тя е от Божествено естество. И затова Павел казва: „Любовта не мисли зло, Любовта никога не отпада". И действително тъй е.

Сега аз ви моля да смените вашето платно, т.е. каквито образи имате сега, сложете ги на друго място, защото върху тях новото не може да действа. Извадете сега нови листове! Това, което аз ви казвам, не трябва да го напечатате на вашите стари листове. Ще извадите нови листове и там ще проверявате тези работи. Защото, ако запазите вашите стари изображения и върху тях сложите новите, ще стане цяла каша. Нека седят вашите образи от миналото, но един нов лист ще обърнете и върху него ще отпечатате вашите нови идеи. Върху него ще правите вашите опити.

Аз мисля да направим един микроскопически опит. Ще го направят двама ученици. Той е

следващия: единият ученик ще забие в ръката на другия една игла на дълбочина 1 см. Той ще я забие хубаво, така че да усети болка и ще я извади. Другият ще му каже: „Още, още забивай!" Този, комуто забият иглата, ще гледа да забрави болката, да я превъзмогне. Той трябва да се чувства така, като че никаква игла не е забивана в него. В съзнанието си да не допуска никаква мисъл, че е станало нещо, а да бъде вътрешно тих и спокоен, като някой факир, и след време да счита, че това е било една малка игра.

При това, не само да забрави този опит, но като си спомни за него, да му е приятно, че са забили в ръката му игла на дълбочина 1 см. Това е един психологически опит. Разбира се, той ще стане по доброволен начин. Ще изберем двама от вас, които искат. Всички няма да правите този опит. Ще бъдете внимателни при забождането на иглата. Ще опитаме как работи законът. Малко кръв все ще излезе, но опитът трябва да се провери. Тази кръв ще я съберем на едно много чисто платънце, ще направим една много хубава кутийка и там ще го турим. После ще си отбележим датата и деня на опита. Това ще бъде първият опит върху великите идеи. Тази кутийка ще се пази от класа като свещена. Ако опитът излезе сполучлив, с тази кръв може да се направят и други опити, а ако опитът не излезе сполучлив, тогава и кръвта не ще е толкова ценна.

За сега аз ще свърша и друг път пак ще продължа върху този предмет. Искам да изясня някои въпроси, преди да пристъпим малко по-дълбоко да боравите с тези знания, които имате в живота. На теория вие знаете много работи, но ви е необходимо дълбоко, правилно разбиране на всички въпроси.

Сега си запишете следните три правила за приложение:

1. Когато сърцето ви изстива, че не може да обхване и вмести свободата на другите, продължете тогава радиуса на сърцето си да обхване и недостатъците на хората; и продължавайте свещения път на сърцето към Бога на Любовта, при най-големите несгоди.

2. Когато умът ви се помрачава, че не можете да разберете и приемете известни истини, удължете тогава радиуса на ума си. Мислете, че всичко така трябва да бъде, за да се изяви Бог на Вечността в цялото разнообразие. Него намирайте във всичко. И продължавайте великия път на ума към Истината и през най-голямото противоречие.

3. И когато волята ви се изроди в своеволие, че спира своята деятелност в добро, удвои тогава радиуса на волята си. Приеми волята като дар от Бога и я посвети в служба Нему! Тъй продължавай мощния път на волята за проява на Божията Благост и през най-голямото зло!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

Тя постоянно ни весели!

1 Лекция на Младежкия Окултен Клас, 19.X.1924 година, София.

Младежки Окултен Клас
19.10.1924 Неделя, София

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_10_22 Добрата постъпка
лекция пред общия окултен клас

ДОБРАТА ПОСТЪПКА

Размишление

Ще имате за следния път темата Отличителните черти на физическия и духовния човек.

Във всички векове учените хора от разните окултни школи са правили ред погрешки. Една от погрешките се е състояла в това, че те са събирали знания, складирали са туй знание тъй, както някой богаташ събира пари, без да го приложат. Някой богаташ може да събере 10 000, 100 000, 200 000, милиони, милиарди левове, без обаче да ги използва за някакво разумно благо. Питам: какво печели този богаташ, ако само богатее, ако само трупа това богатство по този начин? Какво благо е допринесъл с това богатство за себе си и за своите близки? Да вземем богатството като една сила. Основен закон в Природата е, че тя най-първо събира, акумулира силите си, и после ги развива. Така трябва да постъпва и всеки богат човек. Той трябва да разработва, да пусне в действие своето богатство.

Ще ви дам друго сравнение. Представете си, че някой човек има сто хамбара, пълни с жито, но не може да тури в стомаха си нито сто грама от това жито, да се нахрани с него или да го опита. Питам: какво се ползва този човек от стоте хамбара с жито? Да кажем, че знанието, което имате, се изчислява на сто хамбара и всеки хамбар съдържа по толкова и толкова прегради, т.е. по толкова крини, пълни с жито, и всяка крина съдържа по еди-колко си зрънца. След като изчислихте всичкото знание до зрънцата, какво ви ползва това нещо? Ние разискваме въпроса в какво седи знанието, в какво седи добродетелта. Ние питаме: в какво седи добродетелта? В какво седи знанието? Във всичкото жито в хамбара ли, или в стоте грама жито, турени в стомаха и разумно използвани? Добродетелта, както и знанието, могат да бъдат сили, турени в хамбара и неизползвани, а могат да бъдат и сили, турени в стомаха и използвани.

Някои казват: „Да бъдем добри.“ Какво значи да бъде човек добър? Човек не се ражда добър, не се ражда и лош. В даден случай той има възможности да бъде добър, има възможности да бъде и лош. Значи в единия и в другия случай той може да употреби силата си или за добро, или за лошо. Красотата на живота седи в това именно, че в него има две възможности: да се качвате и да слизате. Не е лошото в слизането, не е доброто и в качването. Ще ви докажа защо аз излизам от гледището на този свят, от видимото, а не от невидимото. Ако аз се качвам в къщата на някой богат човек с цел да обера касата му, как мислите, моето качване добродетел ли е? Някои казват: „Да се качваме!“ Качването не е всякога добродетел. Слизам в някой кладенец да извадя някой човек. Зло ли правя? Тъй щото и качването, и слизането могат да бъдат за добро, а могат да бъдат и за зло. Казват за някого: „Той е слязъл.“ Туй още нищо не доказва. Въпросът е защо е слязъл. Качил се е

някой. Питам: защо се е качил? Някои от вас се държат за буквата, казват: „Учителя казва да се качваме.“ – За какво да се качвате? Да оберете касата ли? Ето защо знанието не трябва да се натрупва, да става излишен баласт в мозъка. Знанието трябва да се обработи, да се асимилира, потребното да се използва, а непотребното да турите във вашите хамбари. Вие трябва да функционирате само с онова знание, което може да се приложи в живота.

И тъй, когато някои от вас се произнасят например, че еди-кой си бил добър, а еди-кой си – лош, аз питам: как го измерихте, де ви е аршинът, де ви е мярката за добро и за зло? Никой няма право да мери другите хора, докато не е премерил себе си. Имам ли право да стана учител, докато не съм държал изпит? Докато не съм учил, мога ли да уча другите хора? Вие набързо-набързо се произнасяте кой човек е лош и кой – добър. Само Бог има право, привилегия да се произнася за хората? Защо? Защото само доброто е в сила да се произнася кое е доброто и кое лошото. Добро и лошо, това са известни външни прояви на нещата, ти не знаеш техните крайни резултати. Ти не знаеш защо някой човек се проявява като лош човек. Онзи лекар, който туря болния на масата и го реже с ножа си, добър ли е? Болният отслабва, кръв тече от организма му, болки и страдания изпитва, но лекарят не обръща внимание. Тази постъпка на лекаря лоша ли е? Ще кажете: „Той закла човека, разпра му корема, извади червата му навън.“ Ние обаче не знаем още какви са крайните резултати от тази постъпка на лекаря. Всяка наша постъпка, всяко наше действие има крайни резултати в заключението на целокупния човешки живот. В частност една постъпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на Целокупния живот има съвсем друга преценка. Аз мога да направя една търговска сделка и да спечеля от нея 200 000 лева, след което да направя добро с тия пари, да ги раздам на този, на онзи. Това още не е добро. Тъй щото крайното добро в света седи в крайната сиромашия, а човек не може да стане добър, докато не осиромашее съвършено, докато не опита крайната сиромашия. След това той може да бъде добър. Ние пак употребяваме думите „може да бъде добър“. Аз зная как схващате вие идеята за Доброто. Как се определя доброто в педагогиката или в етиката?

Отговор: Утилитарното схващане е: доброто, това е полезното или най-голямото благо по възможност за най-голяма част хора.

Туй е външната страна на доброто. Благото не трябва да включва в себе си нищо материално. Например, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора; който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; който учи, който напътва хората към добър живот, да научи колкото се може повече хора. Тия постъпки ние наричаме добри или Добро.

В Окултната школа доброто или любовната постъпка ние определяме с три качества. Всяка добра постъпка, всяко добро, за да е Добро, трябва да носи живот, светлина и свобода. Няма ли тия три качества, не е добро. Животът иде чрез Любовта, светлината иде

чрез Мъдростта и свободата иде чрез Истината. Значи онзи, който иска да направи добро, трябва да е във връзка, в съчетание с трите велики Божествени свята. Както виждате, не е лесна работа да направиш добро. Ние можем да правим добрини, колкото искаме, но за да бъде една наша постъпка истински добра, трябва да бъде жива, да ходи след нас. Ти можеш да направиш на Земята хиляди добрини, но ако те не са живи, ще си останат тук. Доброто трябва да те придружава. Ако доброто не може да дойде с тебе, не е Добро. Моето добро трябва да върви с мен. Ако не може да дойде с мене, не е добро. За да дойде с мене, то трябва да носи живот, светлина и свобода както за мене, тъй и за този, на когото правя доброто. Защо така? Защото аз, като внасям живот, светлина и свободата в другите, внасям това и в себе си. Понеже Божественият закон е колективен, той засяга изведнъж всички. Като направиш едно добро на един човек, туй добро се отнася и за целия свят. Дали останалите хора ще разберат това нещо, или не, за Божествения свят е безразлично. Факт е обаче, че от това добро се ползват всички. Затуй аз казвам: да направиш добро, това е един свещен акт, защото по този начин ти предизвикваш Бога да се прояви чрез нас в Неговата доброта, в Неговата Любов, в Неговата Мъдрост и в Неговата Истина. Няма по велик акт от този, да направиш едно добро! То значи да заставиш Бога да действа чрез теб. Щом Бог подейства, Той не прави доброто по лицеприятие, но Той прави добро за всички. И когато се направи това добро, всички възвишени същества вземат участие. И тъй, всяка постъпка, в която Небето не взема участие, е човешка, а всяка постъпка, в която Небето взема участие, е Божествена.

Друг един от недъзите на учениците е отлагането. Например дойде някой случай да направиш добро, обаче казваш си: „Сега имам по-важна работа, като я свърша, тогава ще направя доброто.“ Няма по-велико дело в света от това, да направиш доброто в дадения случай. И тъй, доброто няма да ти отнеме много време, но в дадения случай това добро изисква, щото умът ти, сърцето ти, волята ти, душата ти, духът ти да бъдат напълно ангажирани за момента, в който трябва да извършиш тази постъпка.

Ще ви представя едно малко изяснение върху въпроса. Представете си, че вие идвате за последен път на Земята и в това последно прераждане трябва да направите едно добро, с което да заминете за другия свят. Представете си, че вие пред мен трябва да направите това най-малко добро и да кажете най-малката истина. Вие обаче не кажете истината, а кажете някоя лъжа и не направите това най-малко добро. Знаете ли какви ще бъдат последствията, като дойдете следния път на Земята?¬¬¬¬¬¬¬ – В¬ие ще дойдете като идиот в този живот и ще спънете вашето развитие. Тъй щото животът ни на Земята не е играчка. Всяка минута, която изживяваме в сегашния си живот, е важна, защото тя определя положението ни за в бъдеще за хиляди години. Вие не можете да си играете с живота. Вие не можете да кажете: „Аз сега си имам работа, ще върша това-онова, че после ще му мисля за добри дела.“ Не, най-първо ти ще уредиш отношенията си към Бога, към по-висшите същества, че после ще уреждаш земните си работи. Вие ще ми кажете: „Това не е философия, да не си уреждам на първо място земните работи. Как тъй, гладен няма да умра!“ Добре, вие, които сте много умни, които знаете да философствате, решили сте да

си направите в София хубава, солидна къща. Дали сте вече на архитект да ви направи плана, започвате вече строежа, купили сте всичкия материал, но чувате по едно време, че неприятелят ви нахлува в града със своята артилерия. Какво ще правите? – Вземате си най-важните работи, и то ако успеете, и веднага избягвате някъде на безопасно място. Питам: защо не останете да си градите къщата? Нали имате друга философия? Нали казвате, че трябва най-първо да уредите земните си работи? Защо бягате? Значи при вида на видимия неприятел напущате работата си на Земята, а когато невидимият свят ви каже да напуснете работата си, казвате: „Ние сме сериозни хора!“ – Кажете ми, де е сериозността ви? Това не е правилно разсъждение. Мислите ли, че Господ не може да ви накара да прекратите вашата работа тук, на Земята? – Може. Както градите къщата си, едно земетресение за пет минути ще срине до основи всичко онова, което сте съградили. Невидимият свят може да направи всичко това, знаете ли вие? Всички градежи, всички постройки, всичко, което виждате наоколо си, той ще го смъкне до основи. Защо? – Ще накара хората да мислят правилно. Сега хората мислят само за къщите си. Защо ви пратиха на Земята? Разбирам да отидете вечерно време за 1-2 часа на театър, но целия ден да прекарваме в театъра, не разбирам.

Сега аз не искам да идете в другата крайност. Казвам ви: да знаете, че и да градите къщи, и да ядете, и да пеете, и да учите – всички тия неща са средства, упражнения, не са вашата главна задача в живота. Градиш къща – нека ти бъде едно упражнение в живота, но извън тази къща мисли, че за тебе като душа има нещо по-важно. Някои хора морализират другите, казват им, че трябва да живеем по Бога, но щом им дойде един малък изпит, не могат да го издържат. Можете ли да ми кажете кой е най-малкият изпит в света? Много е трудно да се отговори на този въпрос. Най-малкият изпит е най-страшният, най-мъчният, а най-големият изпит е най-лесният.

Да се върна към главната си мисъл. Аз искам всички вие да се стреснете, т.е. да мислите здраво, да се зароди у вас едно дълбоко желание да използвате ония възможности, които сега имате у вас, и да се създаде помежду ви една благоприятна атмосфера. Каква атмосфера? – Любовна, хармонична атмосфера. Всички вие искате да пеете хармонично, но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви са пресипнали, хрипкави. Сега най-първо в ума и сърцето на човека трябва да има топлина и светлина. Аз съм забелязвал в света и тук между учениците следните примери. Някой човек е замислен, недоволен, кисел, като че всички наоколо му са криви. Обаче той се нахвърля върху някого, надяла го добре и този човек падне духом, а той е весел и засмян. Питам: защо е сега засмян? – Защото товарът, който е имал, дал е да му го носи друг някой, а нему е олекнало. Другият сега е кисел. Като се умори, и той дава товара на друго лице. Най-сетне, ако ти дадат да носиш една раница, трябва ли да плачеш за това? С плач работа не става – мъчнотиите не се премахват с плач. Някой казва, че се е забатачил, понеже е тръгнал на път. С тази си философия вие приличате на един наш приятел от Варна, който преди 20 дена отишъл на Мусала, обаче му се поискало да остане малко сам. Остава сам, качва се горе на Мусала и от там слиза на Маричините езера. Потегля оттам,

среща един дървар и за по-сигурно го пита: „Де е пътят за Ситняково?“ Казва му: „Ще държиш все лявата страна.“ Обаче той разбрал, че надясно трябва да върви, затова хваща дясната страна и тук да стигне Ситняково, там да стигне Ситняково – отишъл чак в Македония. След като вървял 24 часа, посред нощ вижда някъде далеч светлина. Казал си: „Ситняково ще е това“, обаче то излязло Якоруда. Четири дена обикалял, дотежало му вече, замаяла му се главата и започнал да вика, да се моли. Молил се, викал своите, викал Господа на помощ, докато най-после, след четиридневно странстване из Македония, се върнал назад в София и си казал: “Научих едно нещо, че човек сам не трябва да ходи – другар да си има.“ Оттук аз изваждам следното правило: не ходете сами в този свят – трябва да ви придружава или някой ангел, или някой светия, или Господ – сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататък този приятел: „Чудното беше това, че след като обикалях цели 24 часа, на другата сутрин се намерих пак на същото място. Започнах да си мисля: привидение ли съм аз, или действително съм на Земята?“ И тъй, сами в този свят не трябва да ходим. Като ходиш сам, най-страшното е това, че наместо в Ситняково, ще идеш в Якоруда.

В Писанието се казва: „В доброто не трябва да има отлагане.“ Да не мислите, че може да направите добро, само когато имате най-доброто разположение. Не чакайте да имате най-доброто разположение, за да направите някое добро. Можете да направите някое добро в живота си във времето, когато имате най-лошо разположение. Неразположенията в нас са външни, физически. Всички физически неразположения са на физическия свят, те не принадлежат на духовния свят. Ти си неразположен – това неразположение се отнася до плътта. Обиди те някой и ти се докачиш – това е физическо проявление. Ти удариш с камък едно куче, но след 2-3 дни, като минеш покрай него, то започва да те лае, казва ти: „Ти ме удари преди няколко дена, не искам да минаваш оттук.“ И това куче се докача, както и ти. Тогава каква разлика има между туй куче и тебе? Обидата съществува във всички животни, но тя не е нещо духовно.
ледователно да помним лошите неща – това е животинско качество, а да помним добрите неща и да забравяме лошите – това е ангелско качество.

Сега вие ще ми кажете: „Как да забравим?“ Аз ще ви кажа как да забравите. Например вие напишете горе на дъската думата мразя. Качили сте омразата тъй високо и казвате: „Слушай, слез оттам!“ Вие ѝ заповядвате, но тя слиза ли? – Не слиза. Омразата не слиза със заповед. Какво трябва да направите? – Да изтриете с ръката си написаната от вас дума мразя. Воля трябва, ръка трябва – нищо повече. Вие написвате със своята ръка думата мразя, а после с думи казвате: „Искам да се махне тази дума оттам.“ Значи вие ѝ заповядвате. Не, тази дума е написана от вашата ръка и трябва да се изтрие пак от вашата ръка, а не да ѝ се казва с думи: „Слез долу!“ С думи тя не може да се махне, но с ръка – може.

Ще ви дам друг пример. Представете си, че вие мразите някого, не искате да го видите, но започнете да градите една голяма къща, от 7-8 етажа. Обаче забатачите с 5-6 милиона лева

и всичката ви чест виси на косъм, пропадате. Отивате в една банка, в друга: оттук поискате, оттам поискате – никой не ви дава. Най-после дойде при вас този човек, когото мразите, и ви казва: „Стоянчо, как върви тази къща?“ – „Забатачих я.“ – „Аз ти отпущам 10 милиона лева кредит, услужи си с тях.“ Питам: този човек можа ли с десетте милиона лева да заличи твоята омраза? – Можа. Тогава вие се разполагате към този човек и му казвате: „Заповядайте в дома ми!“ Поканвате го на гости, слагате му богата трапеза. Защо? Понеже този човек заличи омразата на дело. Следователно с всяка добра постъпка в света ние заличаваме омразата. Не е достатъчно само да кажете някому: „Аз те обичам, аз съм готов за тебе и да умра“, но дела се изискват.

Друго нещо, което правите, е следното: написвате на дъската думаталюбов. Казвате: „Гори ми сърцето за тебе.“ Утре обаче, като ви опитат любовта, сами виждате, че тя не издържа. Едно от свойствата на любовта е, че тя всичко дава и всичко взема. Любовта никога не прави частична обмяна. Един от великите закони във всеки любовен акт е този, че той обхваща всичко: всичко дава и всичко взема. За да се прояви Любовта в тебе, трябва да ангажира и духа, и душата, и ума, и тялото, и сърцето ти. Не може ли да ги ангажира, не може да се прояви. Любовта е един Божествен акт, който трябва да ангажира целия човек. Всичко друго извън Любовта е външно проявление, но не и акт на Любовта. И тогава, щом Любовта ангажира твоя дух, ти си крепък; щом ангажира твоята душа, ти си нежен; щом ангажира твоя ум, ще имаш светлина; щом ангажира твоето сърце, ще имаш топлина; щом ангажира твоята воля, ще бъдеш изпълнителен. Следователно Любовта ангажира всички възможности, чрез които човек може да се прояви. Тогава вече няма нещо невъзможно в света. Към кои хора проявява Бог Своята Любов? – Към всички, но главно към онези, на които духът, душата, умът, сърцето и волята са готови. Това състояние на пълна готовност в човека да възприеме Любовта наричат „новораждане“. Това „новораждане“ не е обикновеното раждане. Новородилият се човек няма да напусне Земята, но той ще има онова правилно разбиране на живота, с което ще може да се приспособява към всички условия. Учениците на окултизма трябва да имат едно нещо предвид: великите души, като решат да посетят Земята, не се грижат за това, каква форма ще вземат. Например някой велик дух някога може да ви посети във формата на кристал, на някой скъпоценен камък или в коя и да е друга форма. Вие може да носите на пръстена си с години някой възвишен дух, без да подозирате това. Той скрито поглежда през скъпоценния камък на пръстена ви, ходи навсякъде с вас и като си свърши работата, напуща пръстена ви и си заминава. След това вие изгубвате пръстена. Този дух може да ви посети във формата на едно цвете или във формата на птичка, на някое животно или най-сетне може да ви посети във формата на човек, на ангел – изобщо, в каквато форма и да ви посети, за него е безразлично. Тъй щото когато се явяват великите духове, вие не знаете в каква форма ще се явят.

Оттук аз правя аналогия какви трябва да бъдат вашите постъпки. Вие в това отношение трябва да учите закона. Едни от вашите постъпки трябва да имат формата на някой скъпоценен камък, други – формата на най-хубавото растение, трети – формата на птици

или животни, четвърти – формата на човеци, пети – формата на някой ангел; изобщо в различни форми. Тъй че според случая ще избирате. Когато трябва да се проявите в най-грубата материя, ще изберете формата на скъпоценния камък; когато трябва да действате в по-рядка материя, ще употребите формата на растения; ако трябва да действате в още по-рядка материя, ще употребите формата на животно; после ще употребите формата на човек, и най-после – формата на някой ангел. Това са закони, които вие трябва да изучавате.

Ако някои неща са ви неясни, вие очаквате знанието да ви дойде по наследство. То няма да ви дойде по наследство, но вие ще придобиете това знание от Бога или пряко, или косвено. Затуй именно през всички векове ученикът трябва да бъде добър. Доброто е първата връзка в живота. Без добро вие не може да добиете никакво знание. Познанието на Доброто започва със знанието. Познанието подразбира владеене. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаеш Бога.“ Та казвам: ние трябва да правим добро, понеже без добро не може да се добие знанието. Само добрият човек може да има знания. Някой ще каже: „Ами как тъй падналите духове имат знания?“ – Туй знание се дължи на тяхната добрина, а техните лоши постъпки създадоха ада. Ония духове, които останаха при Бога, създадоха рая. Следователно ние със своите добри постъпки ще създадем връзките на знанието. Божественото знание пък ни е необходимо за Божествения, висшия живот. Вие питате: „Защо трябва да направим тази връзка?“ – Трябва да направите тази връзка, за да придобиете Божественото знание, което ви е необходимо за живота. Значи между добротата, знанието и живота има тясна връзка. В този живот са скрити всички възможности за вашето бъдещо щастие. Вие искате да бъдете щастливи, следователно в живота ще намерите тия условия. Туй трябва да поставите като принцип в живота си. Някой казва: „И без добро може.“ – Да, но ще отидеш в ада. Вие възразявате: „Ние сами ще се качим, сами ще отидем в рая.“ – Да, може да се качите в къщата на някой банкер, но богати няма да станете. Тия положения във вас трябва да бъдат строго определени.

Всички философи, които са писали това знание, са ученици на ония философи, които стоят зад сцената. Ония, които са на сцената, не са истинските философи. Зад тях седят истинските философи. В бъдеще вие ще видите каква грамадна разлика има между това, което те знаят, и това, което се показва на сцената.

Представете си сега една такава постъпка: вървим по пътя, аз ви говоря някои работи, но във вашия ум остава едно съмнение. Вие се съмнявате в моята искреност. Допуснете обаче, че вие пътувате сами през един зимен ден и вън има сняг до колене, но сте измръзнали толкова много, че не можете да продължите пътя си. Аз ви намирам на пътя, занасям ви вкъщи, услужвам ви и след една седмица ви изпращам у дома ви. В първия случай вие се съмнявате в моето разположение към вас, в готовността ми да ви услужвам, но в този случай ще се съмнявате ли? Следователно красотата в живота седи в нашите добри дела и постъпки. Ние още не сме изявили своето добро в света. Защо? – Изискват се специални условия, за да се прояви Доброто. Всякога няма условия за доброто, затова трябва да

чакате. Много хора трябва да чакат с години, докато им се даде случай да направят едно добро дело. Какво добро подразбирам? – Да направите такова едно добро, че без да искате, да ангажирате човека, на когото го правите. Веднъж направено добро никога не се забравя. То е написано на Божествената книга, понеже е любовен акт и като такъв той се помни в Божествения свят за вечни времена. Този дух именно трябва да проникне във всинца ви: да бъдете герои, смели в правене на доброто.

Сега аз ви описвам какви трябва да бъдат действията на Любовта в сравнение с тия на съвременния свят. Съвременната философия, съвременните автори, които пишат в своите романи за любовта – всичко това е отживяло времето си. Този език, на който те пишат, дръжте като предговор на Любовта, но тя по такъв начин не се проявява. Бъдещите герои няма да падат на Земята, тяхното сърце няма да гори, но ще бъде топло. В сърцата ви трябва да има топлина, а не горещина. В тях не трябва да става горене. Някой казва: „Сърцето ми гори." – Туй горене не е от Божествен произход. Божествената Любов съдържа в себе си нежна, хубава топлинка, която носи живот.

Като ви наблюдавам, виждам как се изменят лицата ви за нищо и никакво. Някой седнал, случило му се нещо дребно, малко и той си заклатил главата. Това е актьорство. Когато страдаш, трябва да има някаква голяма причина – това аз разбирам страдание. Вижте колко са смешни съвременните християни! Те си окачили на врата едно малко кръстче от пет сантиметра и казват: „С този кръст всичко побеждаваме!" – Нищо не побеждавате. Ами Христос такъв кръст ли носеше? Христос носеше голям кръст и не можа да го изнесе. Той го носи досред пътя и от там насетне не можа да го носи, падна на земята заедно с кръста. Не е лесно да се носи този кръст! Като туриш този кръст на гърба си, десет пъти ще се изпотиш, докато го изнесеш. Ако съвременните християни носеха Христовия кръст, аз съм съгласен с това, че те наистина страдат, но техните кръстчета са такива, че една муха не можеш да разпънеш. Смешни са те. Казват: „Турих кръста, но тежък е този дървен кръст!" Чакай да видим силата ти де е: дали кръстът е по-як, или ти. Аз мисля, че дяволът лъже хората, като им туря тия малки кръстчета и ги кара да вярват в тях. Не, голям е кръстът, който трябва да носите. Който ще носи кръст, голям кръст трябва да носи!

В Индия, когато прекарват някой човек през посвещение, подлагат го на изпитания, едно от които е следното. Те имат големи, каменни кръстове, на които заковават на гръб този, когото ще посвещават, и тъй прекарва цели три дни. Ако може да изтрае, ще се посвети, ако ли не, ще остане за друг път да го посвещават. Та казвам: не се заблуждавайте с вашите малки мъчнотии! Казал ти някой една обидна дума – то е равносилно на това, че ти е дал едно малко кръстче. Аз, като те видя с това малко кръстче, засмивам се. Иван Драганов казал на Петко Стоянов една обидна дума. Какво означава това? – Турил му едно малко кръстче и той казва: „Знаеш ли какво голямо страдание имам?" Когато ще дойде някое страдание, нека да е голямо страдание, голям кръст – да знаеш поне, че кръст носиш. И ние не трябва да се лъжем. Когато страдаш, трябва да се раздруса цялото ти тяло, душа, ум, сърце, цялото ти естество, и като се намериш в тази тъмна нощ, геройски

да издържиш! Изгубил си къща, жена, деца и приятели, всичко, и си останал най-после съвсем сам. Кажи в себе си: „Бог не може да се измени! Великото в света не може да се измени, а малкото в света не може да се повреди. Аз съм малкото и няма да се повредя, понеже Бог не се изменя. Следователно ние сме двама в света – Бог и аз всичко можем да направим.“ Човек не може да се повреди, защото е малък, а малкото прониква всичко.

Вие казвате: „Обзел ме е един дявол, че ме мъчи.“ Ами дявола кой го е обзел? Тебе дяволът те кара да съгрешаваш, ами кой кара дявола? Всеки е дявол сам на себе си. Хората са и дяволи, и ангели. Когато един човек иска да бъде голям като Бога, той дявол става, а когато иска да стане силен, непобедим за злото, той става най-малък, на мястото си е тогава. Ние трябва да станем много малки в света, да се смирим. Смирението е закон на смаляване. Щом станем много малки, ние ще бъдем непобедими. Щом си малък, никой не може да те види, никой не може да те намери. Де ще те намери? Ти си зад сцената, всичко виждаш, а тебе никой не вижда. Само когато си невидим, тогава можеш да действаш, както искаш. Ние се стремим към силата, нея трябва да придобием. Божествената сила седи в малките добродетели. Това е закон.

Сега, ако вие не усвоите този закон, каквито други планове и да имате, всичко ще рухне, всичко ще се събори, както е било досега в света. Кой човешки грандиозен план не е пропаднал? Вие ще строите пирамиди една след друга, както тази при Гиза, която показваше културата на човечеството. Можа ли тази пирамида да спаси Египет? – Не можа. Съвременното човечество има велики изобретения, но тия неща можаха ли да го спасят? – Не. Спасението на човечеството седи в друго нещо. Някой от вас ще каже: „Аз за такива страдания ли съм роден?“ – Не, аз ви питам: кой от вас е роден за страдания като Христовите? За какви страдания сте родени аз мога да ви докажа. Как? – Ще ви заръчаме големи кръстове като на Христа, ще ги турим на гърба ви и ще кажем: „Хайде сега към Голгота, да видим можете ли да го носите!“ Ако го носите до половината път и не можете по-нататък да го носите, а се нуждаете от помощ, вие все пак сте герой.

Та всинца вие трябва да се родите отново. Докато дойдете до новораждането, ще минете ред изпитания, страдания. Аз съм ви говорил толкова пъти за страданията, но вие не можете да ги издържате. Вие не можете сами да решите една задача. Даде ви учителят една задача и вие току отивате да питате този, онзи как да я решите. Най-после се намери някой да ви я реши и вие я преписвате наготово. Оставяте ли други да ви решават задачите, вие никога не може да се научите да ги решавате. Вие сами трябва да се опитвате, да видите колко задачи може да решите. Ако останат 1-2 задачи нерешени, тогава попитайте някой ваш другар или учителя си как да ги решите. Половината от задачите си обаче сами трябва да решите.

Вие казвате: „Ние сме хора от Новото учение.“ Добре, какви са отличителните белези на Новото учение? Аз ще се спра някой път да говоря конкретно по какво се отличава Новото учение, тъй като всяко учение, всеки живот се отличава с известно нещо.

Например у вас се е развила грамадна енергия, която не използвате, вследствие на което се явява между вас несъгласие и някои казват: „Несъгласие има между нас.“ – Да, аз виждам това нещо. То се дължи на известен психологически закон. Вие, като не можете да пласирате разумно тази енергия във вас, започвате да се предизвиквате едни други, по този начин вие търсите изходен път на тази енергия. Всеки има енергия, иска да се прояви. За всеки от вас има място, през което може да излезе. И всеки трябва да излезе от своя път. Следователно ученикът се учи в училището, а възвишените духове се учат в Небето и оттам слизат да работят на Земята. Външният свят е мястото, дето вие може да проверите вашето учение и да видите доколко сте силни. Например вие срещате един човек, който не вярва в Бога, а вие вярвате. Започвате да се разговаряте. Вие му казвате: „Хайде сега, можем ли да съберем вашето неверие и моята вяра?“ Той има едно, вие имате сто. Събирате ги, стават 101. Разделяте това число на 2 и получавате 50,5. Този човек ще види, че твоята вяра превъзхожда неговото неверие. Само по този начин може да се докаже на този приятел де е смисълът – във вярата или в неверието.

Ето как бих му доказал аз това нещо. Вървим двамата. Аз нося две торби: в едната нося празно шише, а в другата шише, пълно с мляко и малко захар в него. Другият не носи нищо със себе си. Пътуваме и двамата, разговаряме се и аз му казвам: „Знаеш ли, че аз нося и твоето учение?“ – „И моето учение!?“ – „Да, ще ти докажа.“ Изваждам празното шише и му казвам: „Това си ти. Отвори туй шише и виж какво има в него.“ Отваря той шишето, гледа – празно шише. Казва ми: „Аз празно шише ли съм?“ Питам го: „Ако ти би имал сто хиляди лева, би ли ми дал половината от тях?“ – „Как ще ти дам, нали и за мене трябват?“ – „Добре, ето моето учение, което почива на вярата.“ Изваждам пълното шише, изваждам две чаши – една за него, една за мене, наливам в тях мляко, похапваме си и се разговаряме. Казвам му: „За втори път нека и твоето шише бъде пълно! Ние двамата с тебе си приличаме. Разликата е само в това, че според твоето неверие шишето ти е празно, а моето пълно. Иначе и ти си човек като мене – страдаш, чувстваш, че имаш празнота, че нещо не ти достига.“ Някой казва, че душата му е празна. Всеки човек, който чувства в себе си празнота, той е празно шише. Някой млад момък или някоя млада мома искат да ги обича някой. Виждал съм някой стар, 80-годишен дядо, търси някой да го обича – празно му е сърцето. Празното шише трябва да се напълни с мляко! Лошото не е в това, че искаме да ни обичат, но въпросът е кой трябва да ни обича. Не е лошо, че аз искам да се топля на огъня, обаче тази топлина трябва да е жива, да внася живот в мене. Не е лошо, че аз искам знание, но туй знание трябва да даде онази светлина, която да разшири ума ми. Не е лошо, че аз търся любов, но тази любов трябва да внесе в мене изобилен живот, който да бъде полезен за всички.

Сега всички вие трябва да превъзмогнете себе си. Казвал съм ви много пъти, че във вашата душа са вложени всички възможности и затова можете да постигнете всичко благородно и възвишено, което желаете. Нека започнат някои от вас да правят тия опити. Някои от вас правят такива опити и нека продължават. Някои сте се спрели – колебаете се да продължавате ли, или не. Не се колебайте, работете без колебание! Вършете повече,

говорете по-малко! По-малко трябва да се говори, повече да се работи. Например какво може да се говори с един беден човек? На такъв човек му изпратете брашно, масло, дрешки за децата, и после ще го запитате: „Как излязоха дрешките, обущата, шапката – хубаво ли седят? Брашното хубаво ли беше?“ Ето например един разговор. Този човек ще каже: „Много хубаво беше и брашното, и дрехите, и обущата – всичко излезе много хубаво.“ Вие отивате при някого и го запитвате: „От какво се нуждаеш?“ – „От брашно.“ На тази дума, на тази любов сега вие трябва да заповядате. Ще напишете на дъската думата брашно. Ще го запитате пак: „От какво се нуждаеш?“ – „От обуща.“ Пак написвате на дъската думата обуща. Казвате: „Аз ще имам предвид нуждите ви, ще се погрижа за тях.“ Казвате, но не изпълнявате. Това е старото учение. Не, изпратете всички тия неща на този беден човек и после го срещнете да се разговаряте! Така трябва да бъде според Новото учение. Ще извършиш и после ще говориш. А сега, според старото учение, ще се съберат в ка́марата, че ще говорят, ще прокарват закони, ще назначават старши стражари, инспектори, учители, свещеници, че ще проповядват да се отворят сърцата на богатите, че туй, че онуй. Но всичко това трябва да стане без никакви проповеди, без никакви уговаряния, а само на дело.

Аз не ви казвам да изпратите обуща на едно място, дрехи – на друго, брашно – на трето, защото ако вършите това нещо по моя заповед, вие вършите престъпление. Ако е така, аз сам ще ги изпратя. Аз съм достатъчно богат, за да мога да изпратя на всички нуждаещи се по едни обуща. Въпросът не е в това, че аз не мога да ги изпратя, но ако аз ги изпратя, ще стана още по-богат. Аз искам и вие да станете богати, затова казвам: вложете капитала, който имате! Вложете го в Божествената банка! Вие имате достатъчно знание. Вложете го! Не се интересувайте само за себе си! Като работите за вашето самоусъвършенстване, вие работите едновременно и за усъвършенстването на целия свят. Когато аз работя за себе си, нямам предвид само своята работа. Защо? Защото онази малка искра, която прави усилие да се запали, да се възпламени още повече, тя предава своята енергия на окръжаващите я и всички останали искри се възпламеняват и образуват обща топлина. Един ден всички ние като придобием Божественото в нас, тогава и целият свят ще стане Божествен и всички ще се радваме в пълнотата на Божествената Любов. Вие живеете, за да изнесете пред света тази Божествена светлина и топлина. И тогава Бог ще се прояви хармонично във всички души. Всеки един от вас ще прояви Божията Любов по особен начин. Всеки един от вас ще прояви Божията добродетел по особен начин. Това е красивото в света! Вие няма да направите доброто тъй, както аз ще го направя, но по особен начин. Всяка душа има свой особен начин, по който може да прояви Доброто в света. Това именно ще ви повдигне. За да направите едно добро, няма да ви отнеме много време, затуй не отлагайте момента да направите доброто. От тази вечер започнете да се приготвяте да направите утре едно добро. Хайде да видим колко души от вас ще направят утре по едно малко добро.

Една голяма спънка за учениците е тяхното малодушие. То произтича от едно физическо заблуждение. Човек, който е владеел грамадно физическо благо, той често се

самозаблуждава да мисли, че е силен. Например военният, докато носи шашка, е силен, но без шашка е малодушен; банкерът, докато кесията му е пълна, той е силен; писателят, докато има перо, е силен; съдията, докато носи гердана със знака на правосъдието на врата си, е силен; пълководецът, докато има войници зад него, е силен, но остане ли сам, без никаква армия зад себе си, е малодушен, няма сила. Значи ние се самозаблуждаваме от нещо външно.

Някой казва: „Аз мога да направя това добро, но чакай да видя има ли някой, който ще поддържа моето мнение." Не се заблуждавайте! Доброто, което вие ще направите, Бог го поддържа. Това е важното. Аз не гледам дали хората поддържат това добро, но за мене е важно да направя туй, което Бог иска. За мене не са хората мерило, но Бог – важно е дали Той би одобрил туй, което ще направя. Всяко нещо, което иде от Бога, аз ще го направя; не го ли направя, ще дойдат други, които ще го направят. То вече не се отнася до мене. Следователно, за да се прояви вашата сила, трябва да се освободите от физическите заблуждения, от това – да мислите, че сте силни. Силата ви трябва да лежи на такава основа, че нищо в света да не я разколебае, нищо да не я засегне. Каква е вашата сила, вие сами ще я видите. Като ви поставят на мъчения, онази от вашите идеи, която изтърпи докрай, тя е вашето богатство, на нея ще разчитате. Туй, което може да се мени, то е преходно – то е случайно във вашия живот. Туй, което остава неизменно във вашия живот, на него ще разчитате.

В заблужденията, които се срещат в съвременните хора, има и следната мисъл: още от старо време, дори и досега, хората са мислели, че само старият човек може да живее добър, чист живот, а не и младият. Значи младите хора не са за добрия живот. Това е заблуждение! И младият, и старият човек могат да правят добро, могат да живеят добър живот. Младият човек ще направи доброто като млад, а старият – като стар. Доброто се отнася еднакво и за младия, и за стария. Не мислете, че като направите едно добро, като дадете някому нещо, туй добро ще ви лиши от едно благо. Не, доброто ще ви повдигне в очите на когото и да е. Нима една добра постъпка, едно добро, което сте извършили, няма да зарадва онзи, който ви обича? – Ще се радва, вие ще бъдете идеал за него. Момък или мома, които вършат добро, се повдигат един пред друг. Всеки, който прави добро, става идеал за другите. Защо? Защото Божественото проблясва вече в него. Вие седите в бездействие някога и си казвате, че не може да направите добро, че то не е за вас. Мислите ли така, вие сте на нисък уровен, вие сте на степента на животно. Това показва, че вие не сте разбрали законите на Природата. Да направиш добро, това подразбира знания. Дяволът лъже, като казва, че нямате знания. Дяволът излъга Ева, като ѝ каза, че няма знания, че не разбира законите. Тя отпосле узна, че има Божествено начало в себе си, че имаше знания и че няма какво да учи от плода. Какво научи, като изяде този плод?

Често в Индия, за да стане някой човек ясновидец, употребяват някакво упоително питие – като вино или друго някое. Пийне 2-3 килограма вино и започва да вижда. Други пък употребяват някои възбудителни средства като опиум и други, но всички те са изкуствени

методи и временни само. Когато човек има много да дава, става ясновидец. Ще ви приведа пример за един американец – как станал ясновидец. Той бил голям богаташ. Отива един ден на лов за риби. Дохожда на едно място, дето имало контрабандисти, които пренасяли разни предмети. Като видели този богаташ, казали си: „Този човек трябва да е някой човек на правителството, ние ще му дадем да разбере как се лови риба.“ Хващат го, завързват го, турят го в една пещера и започват да се съвещават – да го убият или не. Обаче, като чул това, той от страх почувствал, че излязъл от тялото си навън. Те решили да свършат с него. Приближава се един от тях към него, за да го убие, но вижда, че той е умрял. Запитват се помежду си: „Като е умрял вече, да го оставим ли, или да го хвърлим някъде?“ Духът му обаче пазел тялото си. Един от контрабандистите решава да го хвърли и влиза в пещерата, но като влиза в пещерата, духът на умрелия му се явява, той се уплашва и избягва навън. Казва на другарите си: „Оставете се, този човек оживя.“ Американецът сам разправя цялата си история – как се мъчил да внуши да не хвърлят тялото му, казвал им: „Идете в хотела, дето живея, там ще ви платят за мен.“ Като им говорил дълго време, най-после главатарят казва: „Може този човек да е някой богаташ, хайде да занесем тялото му в града и да кажем, че сме го намерили, та да ни дадат нещо.“ Занасят го в града. Скоро извикват един доктор. Пристига докторът, иска да му впръсне някакво вещество, за да не се разложи тялото му. Друга беля! Ако докторът направи това, не ще може да се върне в тялото си. Духът му отива при един свой приятел и му казва: „Ще кажеш на доктора, че нищо не плащам за балсамиране на тялото си.“ Приятелят го разбрал и казал на лекаря: „Нищо не плащам за балсамиране, оставете тялото свободно!“ Отива приятелят му да вземе тялото му от контрабандистите, около 12 души, които продават тялото му и го внасят в стаята на хотела, дето живеел. Какво било учудването на всички, когато, едва-що го внесли в стаята, той станал, съживил се. Всички до един избягали навън. Той станал и разправил своята одисея. Казал: „Тежко е човек да живее в другия свят!“ Човек трябва да разбира Божествените закони! Ако човек не върви по Божествения път, той е свързан с ред опасности: разбойници ще го хванат, после лекарят ще го балсамира, тялото му ще продават, и т.н. Като минете през всички тия перипетии, тъй ще се обезверите, че при Бога не ще може да идете. Тъй ще ви балсамират, че в собственото си тяло не ще може да влезете. Ще кажете: „Не плащам нищо за балсамиране!“

И тъй, няма да отлагате! При малките мъчнотии няма да отстъпвате, ще бъдете смели и решителни да направите най-малкото добро – и това добро трябва да носи за вас и за вашите ближни живот, светлина и свобода. Следователно във всичките си постъпки трябва да почувствате в себе си свобода. Тази реформа е потребна за вас. Някои казват: „От толкова години насам следвам този път и нищо не придобих.“ И още толкоз години да ходите, нищо няма да придобиете, ако не направите най-малкото добро. Вие се помъчете да го направите и ако не можете, елате при мене – аз ще ви кажа как да направите това най-малко добро. Аз ще ви кажа един начин. Но на мене ще ми бъде по-приятно, ако вие сами разрешите тази малка задача, понеже тя ще ви повдигне пред самите вас.

Когато умре един човек, какво става с него? – Всички негови длъжници започват да делят тялото му. Тъй че когато хората започнат да се делят, аз мисля, че са умрели. Хората се делят на категории. Когато телата се делят едно от друго, те правят малки отклонения от своя път. Горе, на Божественото дръвче, вие трябва да бъдете едно самостоятелно клонче, да проявите вашата самостоятелност, но ще черпите вашата енергия от енергията на това Божествено дърво. Същевременно ще бъдете малко, индивидуално клонче, на което може да се роди някой плод. Този плод ще бъде резултат на усилието, което сте направили. Ето защо всички трябва да бъдете малки клончета или големи клончета на това Божествено дърво, за да се роди нещо от вас. Това е приятното в живота. Тази лоша миризма, която имате, трябва да изчезне, защото лошата миризма е признак на смърт. Аз бих желал да имате благоуханието на цветята, аромата на плодовете и езика на Любовта. Езикът на всинца ви не трябва да бъде език на разрушение, но език на Любовта. Аз ще съжалявам, ако отсега нататък чуя някой, на когото езикът разрушава. От тази вечер думите ви да бъдат думи съграждащи: думи на Любов, на Мъдрост, на Истина, на Правда, на Добродетел, на милосърдие, на въздържание, на кротост и тем подобни. Думите на всинца ви да внасят живот. Така трябва да бъде и между млади, и между стари. Всичко друго, което направите вън от туй, е от лукаваго. Тогава не може да имате Божественото благоволение, ученици не може да бъдете и никакво знание не може да имате. Всички може да направите доброто, защото в сърцето на всеки едного от вас има добро. Не ставайте оръдия на нисшите духове – да им слугувате, да им ставате суфльори, и каквито драми са написали, да ги представяте. Ако искаме да представим една драма, ще поискаме отгоре да ни дадат такава. И те са писали драми. Ако ще представим една драма, ще представим Божествена драма; ако е за поезия, ще вземем сюжет отгоре, а светът нека се занимава с поезия отдолу.

После, има някои от вас, които не знаят да се молят. И между младите, и между старите има такива. Да не могат да се молят!? Ами че молитвата е първият акт, който всеки трябва да знае. Молитвата е духовното дишане на душата. Ако вие не знаете да дишате, какво ще излезе от вас? Говоренето на физическото поле – това са хрипове на гърлото. Когато хората имат достатъчно въздух, дишат правилно, равномерно. Има някои хора, на които, като дишат, гласът им се чува. Те имат астма. Искам в Школата всинца да се молите, но без хрипове, а с онова свободно плавно дишане: тъй да дишат, че като си туря ухото, да не се чува нищо. Въздухът да излиза гладко, тихо, като че този човек е умрял. Това е правилно дишане! Когато човек се моли на Бога, благоухание да излиза от него, лицето му да сияе. В такъв човек има знание, сила, мъдрост, той се занимава с най-великото в света. Като се молите, няма да казвате, че сте грешник – това са елементарни работи. Има други, по-велики работи, за които трябва да се молите. Аз бих се молил тъй: „Господи, моля Ти се, изпрати ми един ангел да ме научи как да направя най-малкото добро! Да ме научи как да проявя най-малкия акт на Любовта, да ме научи на най-малкото знание, да ме научи как да дам на хората най-малката свобода, да проявя най-малкото милосърдие.“ Оттам ще започна аз, а вие отивате при Господа и казвате: „Господи, не знаеш ли, че аз

съм най-голямата грешница?“ Господ казва: „Тук не става въпрос за грехове.“ За учениците това не е въпрос. Аз мисля, че вие не сте грешници, но отсега нататък може да правите грехове. Ние ви приемаме в училището като праведни хора и ви казваме: ще се учите, ще го посещавате редовно, няма да лъжете. Не изпълнявате ли това, отсега нататък може да съгрешите. Може да сте направили най-големите грешки, но ние ви приехме в училището като праведни. Дипломите ви взехме, записахме ви в училището, но отсега нататък ако лавирате, може да минете за грешници. Няма да минете лесно. Вие искате да минете по лесния път, но не може. Никакъв подкуп, никаква празна дума не се позволява. От вас се изисква учение, доброта, любов, и то каква любов? – Любов, която включва в себе си всичко.

Сега вие ще кажете: „Учителя е говорил много пъти тъй.“ – Не, за пръв път ви говоря тази вечер така. Нали съм ви казвал, че водата, която тече от една и съща чешма, всякога е различна. Много пъти сте ме слушали, но тази вода е друга. Следната неделя ще ви говоря друго нещо, друга вода ще бъде. Няма да ви говоря два пъти едно и също нещо. Силата, която действа чрез Словото, е друга: Бог се проявява всеки момент различно. От невидимия свят ви желаят доброто, затова вие не трябва да отлагате учението за някое друго прераждане. Може да се преродите и друг път, но ще останете в тринадесетата сфера, а в тринадесетата сфера ще имате копита, па ще имате и крила, ще имате муцуна, ще имате опашка, ще имате люспи като рибите и т.н. Питам: такова прераждане струва ли?

Бих желал в бъдещия си живот да сте растения от висша еволюция, да сте живи растения в ангелския свят. Ще си зададете следната задача: да минете от това си състояние в друго, по-висше. Този е един важен момент за вас и всеки може да го използва, всеки има възможности в себе си. Някои вече сте минали в по-горно състояние и сега ще продължавате, няма да се връщате назад. След вас идват други, които не са взели тази стъпка. На тези, които се колебаят, аз казвам: влезте вътре! – нищо повече.

Сега теософите казват: „Като се влезе през тази врата, иде кармата“, а тя била тежка. Щом сте пуснати веднъж в рая, влезте, не се плашете! Ако ангелите, които пазят тази Божествена врата, съизволяват да те пуснат, влез, не се плаши! Важното е да те пуснат. Ако влезете, казвам: не заспивайте, защото ще дойде младоженецът, ще намери, че масло нямате да запалите светилниците, и ще се затвори вратата. Вие ще хлопате, но няма да ви пуснат. Бъдете будни, защото посред нощ ще дойде младоженецът. Разбирате ли какво значи посред нощ? Онзи, който е буден, ще влезе; онзи, който не е, ще остане отвън. Аз не желая да бъдете от онези, които ще останат навън. Будни ще бъдете! Толкова време сте били будни, но ако заспите един час, ще останете назад, а това не струва. Тъй разгледан, животът има вече друг смисъл. Вие обаче няма да останете вън. Вие ще усетите в себе си онази Божествена сила, онази младост, онази Божествена Любов, Божествена Мъдрост, Божествена Истина, онова Божествено благо, и ще разберете в какво седи дълбочината и широчината на този Божествен живот. Тогава вие ще минете от състояние на смърт, на

ограниченост, в състояние на безсмъртие, на Божествена свобода.
И тъй, ще започнете с този малък акт: да направите най-малкото добро. Тази година ще започнете с една връзка, защото всяко добро, което сте направили, е връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трябва да правите такива връзки, а не само веднъж. Когато се дават условия, постоянно трябва да се използват и никога да не се изгубват.

Мото през седмицата:

Топлина на душата, светлина на ума, нежност на душата и сила на духа. Това е, което желаем Господ да ни даде.

Размишление

Втора лекция на ООК IV година
22 октомври 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_10_26 Природа и геометрия
лекция пред специалния клас
(Младежки Окултен Клас, 26.10.1924 Неделя, София)

ПРИРОДА И ГЕОМЕТРИЯ

Размишление.

Кое е най-важното в яденето?

Кое е най-важното в храната?

Защо трябва хората да ядат? (– За да добият физическа сила.) Ако е тъй, тогава машините добиват по-голяма сила, като им се тури масло. Защо е силата на машината? (– Да работи.) Тази работа нужна ли е на самата машина? (– Не.) Всеки човек, който придобива сила, без да знае защо му е тази сила, той прилича на машина. Следователно, всяка една мисъл, всеки един акт, всяка ваша дума, всяко чувство и всяко деяние, в което съзнанието ви не взема участие, е един процес механически. Тази машина по-голяма може ли да стане? По-силна може ли да стане? Не. Тя е толкова силна и голяма, колкото е сама по себе си. Следователно, в живота е силен само онзи, в когото съзнанието присъства, когато проявява силата. Да бъде умен и разумен, то е пак проявление на силата. Трябва да има проявление на силата. Силата е потребна само за разумното проявление на човека. А това е необходимо за вашето развитие, понеже, ако вие не си турите максими и норми, които са верни вътре в природата, няма да се мине дълго време и вие ще изгубите смисъла на живота и ще минете през пътя на всички страдания, по които обикновените хора минават.

Вие, като ученици, ще бъдете изложени на изпитания. Вие не може да избегнете този закон на промените. Ако искате да живеете един обикновен живот, той по нищо не се отличава от живота на животните. Вземете например живота на едно магаре. Мислите ли, че това магаре няма съзнание? Има, пробужда се и неговото съзнание. И ако вникнете в очите на това магаре, ще видите, че една голяма тъга се крие в очите му. Тъжно е магарето. Но в неговата скръб никой не влиза. Магарето забелязва това и казва: „Най-после сам съм, ще си нося товара, какво ще казвам на тия хора, които не ме разбират!”

Сега, за живата природа, за всички същества, които съществуват на земята, ще си съставите едно понятие не такова, каквото сегашните хора имат. Всички тия същества са разумни и страдат, само че са на градация. Това са все души закъснели, това са души в застой. Например, млекопитаещите са души, изостанали в развоя на своето развитие, закъснели са те, птиците – също. И всички животни, които сега съществуват, това са все закъснели души. Така ще има закъснели души и от човечеството. Те ще бъдат закъснели души от Бялата раса, както има закъснели души от черната раса. А един закъснял от

черната раса много мъчно може да мине в бялата раса. От една раса в друга много мъчно се минава. В природата има известни междини или граници за такива души.

Искам всички от вас да имате по-пълно понятие за природата. Онези от вас, които сте естественици, знаете ли кои са ония елементи в почвата, които дават по-голям растеж на растенията? Кои са елементите, които стимулират повече растенето според съвременната наука? (– Калий, натрий и азот.) А ако тия елементи са в по-малък размер, какво ще бъде растенето? (– По-слабо.) Добре, от какво произтича това, че у някои почви тия елементи са повече, а у други са по-малко? (– Има различни почви по произход.) Как мислите, ако на мястото на една гора посадите една нива, почвата ще бъде ли по-плодородна? От какво се образува този чернозем? От клончетата и листата на тази жива материя. Следователно, всички тия елементи са взети от листата и са придадени на почвата, те са складирани в почвата от самите растения. Почвата е само това, каквото е един килер или една изба, а поотделно взети, всяко едно коренче, всяко едно клонче и всеки един лист приема известна енергия от слънцето чрез въздуха и я предава на почвата. Само излишното се складира в почвата. Растенията се развиват по-нормално, те не могат да затлъстеят тъй, както хората затлъстяват, а те винаги оставят излишъка си долу на земята.

От туй идвам до закона: ако вие не работите правилно, няма да можете да схванете ония елементи, които с потребни за духовния свят. И следователно, за бъдеще вашето растене, вашето развитие ще бъде ненормално. Да кажем, някой път вашата мисъл не работи. Защо? Понеже тия елементи, които дават подтик на ума ви, ги няма, как ще работите? Да кажем, искате да четете. – Е, нямате светлина. Искате да пишете. – Е, нямате книга, мастило. Искате да работите, но пръстите ви ги няма и т.н. Значи, има известни елементи, които липсват. Трябва да знаете, че животът е тясно свързан както със силите в природата, така и с вашите органи. До известна степен вие може да приготвите половина от ония елементи, които са необходими за вашето правилно развитие, а другата половина самата разумна природа доставя. Когато казвам, че трябва да живеем разумно, подразбирам спазването на ония закони, които са в природата и тогава те ще ни доставят материали, които са необходими за живота. Забелязали ли сте някой път, когато вашият живот е естествен, тогава тази фосфорна сила се събира у вас и лицето ви взема друг израз. Някой път пък някои от вас имат доста желязо, но в отрицателна, низходяща степен, кинетическо желязо, не потенциално, а сгурия, която вие не можете да употребите за живота. А това желязо дава друга краска на лицето ви.

Затова тази година най-първо ще се научите да се филтрирате. Защото без филтриране, тъй както сте сега, в школата на природата не биха ви пуснали. Пречистване ви трябва, защото ония разумни сили, с които трябва да дойдете в контакт, са чисти и ако вие сте нечисти, те ще произведат една силна реакция във вашите мозъци и вследствие на това се явяват неразположения, разболявания, ставате песимисти. Същото е и в света, там всички се разболяват: и артисти, и художници. После, дали сте или не в школата, щом не вървите по естествения път на природата, с вас ще се случи това. Видимата природа, това е Бог,

Който се изявява спрямо нас. Той е снизходителен, но е толкова точен – не извинява и не прощава непоправените погрешки. Може да напълниш цяла каца със сълзи, но Той ще ти каже: „Трябва да поправиш погрешката си." Сега някои казват, че погрешката може да се измие със сълзи. Не, тя се мие, но пак остава.

Та, първото нещо, което е необходимо сега за вас, то е филтриране, пречистване, за да придобиете ония елементи, които са необходими за създаването на един мощен характер, за явяването на един светъл ум и за съграждането на едно благородно сърце. А няма друг начин. Този е правилният път за развиване. У мнозина състоянията, които сега имат, са ненормални. Някои от вас психически сте в трескаво състояние, някои имате слаб стомах, някои хрема, други имат слаби нерви, не могат да изтърпяват. Какъв е съставът на нервите? (– Главно фосфор, който им придава тази чувствителност.) По какво се отличава сивото от бялото вещество в мозъка? (– Сивото съдържа клетки, а бялото е сбор от нервни влакна.)

Сега, най-първо трябва да създадете разположение на ума си. А това, което вие наричате разположение, то по някой път е настроение. Всеки един от вас трябва да се стреми да създаде разположение на ума си. А това разположение се създава от онази, правата мисъл. Рекох, за да създадеш настроение или разположение, трябва ти работа. Значи, ти създаваш разположение чрез работа. А работата е благородно нещо, тя ще те улесни за създаване разположение.

Сега, вътре в човека има нещо, което се противи. То е наследствено. Преди милиони години, когато човек е минавал през фазата на млекопитаещите, те всички са били плодоядни животни. Тогава природата е била много богата. Крушите и другите плодове капели направо от дърветата, та животните станали много мързеливи, само седели и яли. Туй положение е прекарал човекът тогава и сега, като човек, той си спомня това и казва: „Аз мога пак да живея както едно време живеех." И турците казват сега: „Ако е нещо на късмет, на краката да ми дойде". Е, то е схващане на миналото, тогава е било така, но при сегашните условия човек трябва да работи, да работи разумно. Следователно, той трябва да побеждава в себе си ония криви навици, които е придобил в миналото. А такива у всички ви съществуват. Тези навици са животински. Например, някой път кипвате, искате да си отмъстите или пък си казвате: „Иде ми да го хвана и да го разкъсам." Та това е едно разположение на мечката, на вълка, на лъва и сега по навик се пробужда и у вас. Но сега не сте нито вълк, нито мечка, нито тигър, а сте човек. Следователно, това, животинското е вложено във вашия организъм и стига да му дадете малко условия, то ще се прояви. И мечката, и тигъра вие ги имате, но в миниатюр. Но, ако вие дадете място на тази микроскопическа мечка, тя може да стане много голяма, толкова голяма, че да ви стане владетелка, та само като я погледнете, ще се сгушите и ще ѝ; се подчинявате.

Някой път казвате: „Не може без гняв." Но това са състояния животински, това е състояние на един неразумен живот, живот, в който няма последователност. Та, ще

правите разлика: у човека има едно животинско състояние – щом дойде, трябва да се стремите да използвате неговата енергия, то не е вредно, но набрали се тия енергии, те съставляват почвата, върху която човек живее. Върху тия животински състояния, или върху тая животинска почва или чувства са всадени обществените чувства. Те растат върху тях. Върху обществените чувства са посадени личните чувства, а върху личните чувства отгоре са посадени моралните чувства. Следователно, те един на друг си помагат. Някой казва: „Ама как аз да имам в себе си животинското?" Имаш го, как не. Онова хубаво растение, което е посадено в почвата, какво лошо има? Човек може да се гнуси от почвата, но когато станат хубавите плодове, тогава той си откъсва от тях, от този по-фин материал.

Затова най-първо ще изучавате закона на растенията, това са обществените чувства. Законът на животните, това са личните чувства, а самият човек, това са моралните чувства. Общо взето, тогава обществените чувства, това са съзнателни растения, които изтеглят и превръщат енергията на животинското царство. Защото има растения, които седят по-високо от животните, но те са в другия свят. На Земята животните седят по-горе от растенията, но растенията в духовния свят седят по-високо от растенията на Земята. И тогава връзката, която съществува в този вътрешен закон, е: човек всякога трябва да разчита на това, вложеното у него, т.е. в неговата природа. Като казвам „човешката природа", включвам и Божественото, което е у него, Бога.

Един въпрос: ако вие сте написали 10 тома книги по разни научни въпроси и седнете, та прочетете тия книги наново, те ще ви направят ли по-умни? Писали сте, да кажем, по разните науки: физика, астрономия, естествена и др., ако прочетете това, което сте писали, ще придобиете ли нещо ново? Как мислите? Или да кажем, един грънчар, който прави хиляди стомни, направил например 10 различни вида, колкото и безпогрешно да ги прави, все пак те ще съдържат ли онова, което може да се вложи в една стомна? – Не. Затова хората на земята се допълнят. Ако вземем всички тия писатели, те един друг се допълнят. Като четеш един писател, той внася в тебе една нова идея, защото той разглежда въпроса по-другояче. Друг път ще внесе по-друга мисъл. Затова хората четат разните учени хора, защото черпят сила и допълнят знанията си, защото всеки един, който пише, влага нещо ново по един и същ въпрос. Затова, при тази голяма свобода, вие ще изучавате живата природа по начини, които са вложени във вас, така ще се създаде хармония. Нали ние говорим за хармония или за една атмосфера, която има в себе си мекота?

Има такива положения, когато човек може да свири на някой инструмент, разбира музика много добре, но не може вярно да пее. Може даже да поправя грешките на другите, но сам с гърлото си не може да вземе тона вярно. Тогава ще кажем: гърлото му е така устроено и неговата воля не може да го застави да вземе тона вярно с гърлото си. А има и обратното: някои хора пеят много хубаво, но не могат да свирят. После, някой може да пише хубаво, писмено се излага отлично, но накарайте го да държи една устна реч, той се спъва. От какво произтича това? Казват: „Понеже някои от центровете са по-

силно развити, те черпят всичката енергия, а другите центрове остават по-слабо развити и вследствие на това са тези дефекти в проявите.“ Така е и в музиката, изискват се много развити центрове. Защото един музикант може да бъде само един изпълнител, а може да бъде и един музикален творец, композитор. Но за да може той да създаде нещо ново, много качества трябва да бъдат вложени у него: той трябва да има въображение, а за да създаде това въображение, трябва да е развита горната част на челото му. В такава глава никакво творчество на музика не може да има. Това чело е на една китайска глава.

Челото трябва да се развие горе. Значи, трябва да има разширение на ума, за да може да има въображение. Колкото умът се повече разширява, толкова въображението става по-силно. Може всичко да си въобразявате. Не е лошо. Във въображението не може да има грях. Може да си мислиш, че си цар, че владееш всичко. Може да си мислиш, че си ангел и се намираш горе във висините. Нищо лошо няма в това. То е едно пътешествие. Когато човек няма работа, да се разхожда с ума си не е престъпление. Ами онзи актьор, на когото, като платят, излиза на сцената, носи корона и си мисли, че е цар, питам: цар ли е? Ти поне без пари ще играеш ролята на цар и при това ще играеш на себе си, а той? – Плащат му пари и той не играе за себе си, а за другите. За него е още по-срамно да си мисли, че е цар.

Значи, въображението е потребно. В него ти си свободен. Разбира се и въображението си има закони, има си своите граници, до които е позволено на човек да отива и извън тия граници той не може да престъпи. Значи, въображението си има зона, граници. Ти можеш да помислиш, че ще станеш много учен, че си много силен, че си много красив, че си богат… и най-после да помислиш, че всичко това го употребяваш за благото на човечеството.

Да кажем, беден си, три дни не си ял. Влезеш и мислиш, че имаш хубава къща, че си цар, уреждаш закони, пущаш затворниците, на бедните раздаваш хляб… и всичко това става

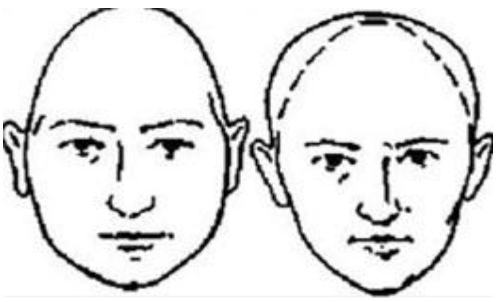

мислено. Вие ще кажете, че това са илюзии, нали? Но тия илюзии, щом са за добро и за напредък на твоята душа, един ден ще се реализират. И ако ти, при такова състояние на духа, когато 3 дни не си ял, можеш да мислиш така, твоята воля е доста силна, от теб може да излезе нещо.

И хубаво е някой път да опитате характера си така, да изпитате вашата издръжливост. Например, представете си, че вие сте бедна: обущата ви са окъсани, роклята също, три дни не сте яли. Излизате вън на улицата и виждате някоя хубаво облечена мома, роклята ѝ; с панделки, шапката ѝ; и обущата ѝ; нови, вие в тоя момент да почувствате радост заради нея, а не да ви се стисне сърцето, но да се радвате, че тя има хубави дрехи. Това е разширение на сърцето, това е характер. А това качество е необходимо за всички ви. Защото там, дето съществува завист, напредък не може да има. Съревнованието е хубаво,

а завистта е една спънка. А на вас ви трябва съревнование, за да напреднете. Как наричате тези фигури в геометрията?

(– Ромбове.) То е едно движение на физическото поле. Това са две физически същества, които имат само една допирна точка, това е точката Д. Тези същества слизат и се качват по тези линии. Могат ли тия същества да имат и други допирни точки? – Могат. Ако продължим А и А1 нагоре и В и В1 надолу, те ще имат три допирни точки. Тази фигура представлява едно положение на тесаракта. Тесарактът, в по-пълен смисъл, е един по-уголемен или разширен куб. Не е необходимо всички да вървите по една и съща посока. Да допуснем, че вие почвате да развивате известна идея. Вие сте в центъра Д, развивате се там и образувате един малък кръг около себе си. Но, ако тръгнете пак по пътя на вашето развитие, но по посока А, А1В или В1, вие ще обиколите света. Когато, ако седите само в Д, ще разберете само от една страна света.

Та, всяка една идея, която живее вътре в човека, тя може да живее само при известни условия, може да се развива в много отношения, а ако остане само около своя кръг, тази

идея може да бъде само потенциална. Сега, разбира се, в тази работа аз имам предвид сегашното ваше развитие, аз не искам вие да се нагърбите с една работа, която не е по силата ви, защото има известни идеи, които всички не можете да възприемете, понеже на всички умовете не са готови и всички идеи трябва да дойдат последователно. Но поне отчасти с някои от тия идеи вие трябва да се запознаете и да ги приложите. Има някои неща, които са необходими за вас. Например, чувството на щедрост. Човек трябва да бъде щедър и по сърце, и по ум. Има хора, които по сърце са щедри, а по ум скъперници; има хора с широк ум, а с тясно сърце.

Защо тази фигура я наричате ромб? Какво значи ромб? Тя е гръцка дума. Втори път вижте думата на гръцки какво значи.

Елементите, които геометриците са турили в геометрията, са ги взели от живата природа. Същевременно, това са линии и фигури, които съществуват и у човека. В това се състои живата геометрия. Линиите в лицето на човека се чертаят геометрически, те са данни за геометрията и ние работим върху тях. И по тези линии ние можем да знаем кой човек на каква степен на развитие е. Какви са линиите, които образуват неговото лице? Кривите линии едноцентрови ли са или двуцентрови? Защото има линии, които с двуфокусни. Такъв човек разглежда нещата от две гледища. Той няма един център, веднъж разглежда нещата по един начин, а друг път по друг начин. Такова е състоянието на неговия ум. Казва: „Аз така мислех, но сега мисля иначе.“ И всеки ден все се мени, от единия полюс на

другия и никога не можеш да го намериш на едно място, като на една преходна почва се намира той. А в схващанията на един човек трябва да има широта. Трябва да се научите да се изслушвате, без да се критикувате. Най-първо научете се да констатирате дали мисълта е права или не, без да й; придавате някакъв личен характер. Какво значи да се придаде личен характер на една мисъл. Може да приемем, че този, който говори, има някаква тенденция. За самите нас това вреди, ние си вредим, ние трябва само да констатираме мисълта дали е права или не. Нищо повече! Така също, кои страни на неговата мисъл са прави и кои не са прави. А и за себе си можем да констатираме, че в някое отношение сме прави, а в друго не сме прави.

Да допуснем сега друго: линиите почват да се отклоняват от правия път . Какво заключение ще направите тогава? Представете си, че А е едно живо същество и си има свой определен път АС. Обаче, това същество, при всяко движение все прави известно отклонение при движението си: АС, Аh, Аh1, Аh2, Аh3… Какво означава това? То ще измени страната на ромба. Едната страна на ромба ще се увеличи и ние казваме: Имало е външни причини, които са действали на това същество да си измени пътя. Такива линии на отклонение ще забележите и в човешкото лице.

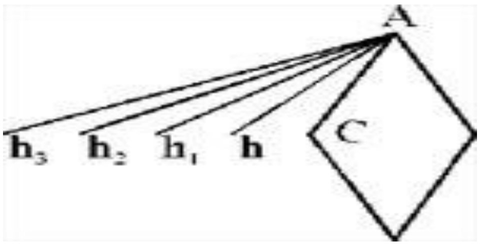

После, човешките очи не са симетрични. Ако погледнете по-внимателно, ще забележите, че едното око е по-голямо, а другото по-малко. Всяко изменение на вашето лице си има причини. Например, ако вие увеличите вашето милосърдие, ако милосърдието стане един подтик у вас, върховете на тези два ромба ще се съединят и ще образуват една правилна крива линия О – този чертеж, това е човешкото лице.

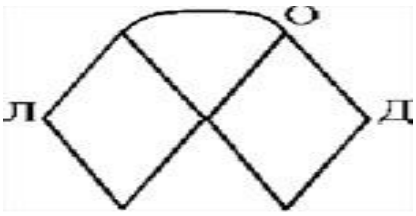

Двата ромба, това са дясната (Д) и лявата (Л) страна на лицето. Значи, в този случай горната част на лицето израства – О. Същото става и когато въображението се развива. Щом пък развиете вашата чувствителност, носът ви ще се развие – долу ще стане широк. А щом станете много скържав, носът ви ще се сплесне. Когато чувствата са добре развити, дихателната система взема по-голямо участие и носът се развива. А когато чувствата не са развити, дихателната система работи по-слабо и вследствие на това носът се сплесва. И у всички слабогръдни хора дупките на носа с сплескани.

На някои хора носът представлява права линия – англичаните го наричат „чип нос“. На други носът е гърбав (а), на трети – завит надолу (б), а на някои вдигнат нагоре (с). Това не е нищо друго, освен отклонение на енергиите в човешкия организъм. Например, когато у човека се е появило чрезмерно желание да разглежда чуждите неща, носът му се е вдигнал нагоре. Това е навик от животните. Най-напред човек, като животно, е ходил да подушва всичко и тази енергия, като се е събирала много на носа, издигнала го е нагоре. Това е станало у много любопитните хора. Такъв човек, като имаш нещо да му казваш, ще ходи около тебе ден, два, три, ще те пита, ще те разпитва. И кажеш ли му го, той си мисли, че много е научил. А има и друга крайност – хора крайно открити, у тях носът е завит. У песимистите носът е завит надолу.

Но ще знаете това: всички енергии, които се проявяват като качество у човека, оказват известно влияние върху известни органи на лицето, все ще положат своя отпечатък. Ако тази енергия е хармонична, ще се появи хармонична черта на лицето ти, а ако е нехармонична, тя ще направи нехармонична линия на лицето ти. Не можете да избегнете това. А веднъж тази енергия сложила известен отпечатък на лицето ти, тази промяна ще се отрази и върху мозъка ти. И тази линия ще предизвика известни сили или ще се привлекат известни елементи, които някой път са полезни за вашето развитие, а някой път са елементи, крайно дисхармонични и тогава внасят една отрова в живота ви. Та всичките линии и разумни, и неразумни, вървят по известни геометрически форми. Всички хармонични сили на доброто се движат по най-правилните линии на геометрията. А линиите на злото спадат към дисхармоничните линии в геометрията. Затова вие ще се стремите най-първо към хармонични мисли, чувства и действия. Ще се спреш в себе си, ще кажеш: „Моята мисъл трябва да бъде права!“ Какво значи това? Правата линия, това е най-малката единица мярка, с която всичко можете да мерите. Тогава ще кажеш:

Мисълта ми трябва да бъде права!

Чувствата ми трябва да бъдат прави!

Действията ми трябва да бъдат прави!

Това винаги трябва да си го казвате.

Прав трябва да бъда и всичките ми прояви трябва да бъдат прави!

Отрицателните неща у вас трябва да стоят като неща чужди, наследствени, атавистически. Има много недъзи на миналото, които се преповтарят периодически. Те не се придобиват сега. Вие сте на земята при завършване на своята еволюция и трябва да изправите всичките форми, в които сте съгрешили. Та, предстои ви една велика задача за създаване

характера и за правилното мислене. Не мислете, че можете да мислите каквото искате. Не, човек не трябва да мисли каквото иска. Той трябва да мисли, каквото не иска! Туй е правото при сегашното развитие: да мислиш, каквото не искаш! Казваш: „Не искам да уча, не ми е приятно.“ А трябва да научиш урока си. Тогава, именно, ще постъпиш съгласно туй правото – ще учиш, без да искаш. Друг път не искаш да направиш добро, а при това трябва да го направиш. Тогава ще го направиш, без да искаш.

Следователно, ако правим това, което не искаме, ние сме на правата посока. Сега, где седи противоречието на тази мисъл? Да правиш това, което не искаш – това значи, че у тебе има едно същество, което не иска нещо, а има и друго, по-голямо, което иска да му го наложи. Тогава това, което нисшето същество иска, ти ще му го откажеш, а това, което то не иска, ти ще му го наложиш, по всичките правила на приятелското изкуство.

Размишление.

Ще имате нов поздрав.

Аз ще ви кажа:

“Любовта ражда доброто!”

Вие ще отговорите:

“Доброто носи за нас живот, светлина и свобода!”

“За нас“ е общо, а когато употребявате тази формула за себе си, ще казвате: „Доброто носи за мене живот, светлина и свобода“. Разбираме Божественото добро, Божественото благо.

2 лекция на Младежкия Окултен клас, 26.Х.1924 година, неделя, София

Книги:

* Природа и геометрия

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_10_26 Раздай всичко!
неделна беседа

РАЗДАЙ ВСИЧКО!

И нѣкой си голѣмецъ Го попита и рече: „Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?“ (Лука 18:18)

Ето едно умно запитване. Самото запитване показва, че този богатъ и младъ човѣкъ е билъ уменъ. Той не задава на Христа въпроси, какъ може да бѫде ученъ, какъ може да бѫде силенъ, но Му задава въпроса, какъ може да наслѣди вѣчния животъ.

Вие пъкъ сега може да си зададете въпроса: защо този богатиятъ човѣкъ е запиталъ Христа именно това? – Интересувалъ се е. За да се зададе единъ въпросъ, може да има нѣколко подбудителни причини, най-малко три подбудителни причини. Нѣкои казватъ: попитай ме нѣщо, за да те позная, какъвъ си. Всѣкога, когато запитваме нѣщо, този, който запитва, по запитването се познава какъвъ е; и този, който отговаря, се познава по отговора, какъвъ е.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ всички нѣща въ свѣта тъй, като че нѣматъ никаква връзка помежду си, а тѣ не знаятъ, че постоянно запитватъ. Напримѣръ, тѣ запитватъ: защо азъ страдамъ, азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ, защо тази сиромашия върви по стѫпкитѣ ми, защо боледувамъ, защо въ това сполучвамъ, въ онова не сполучвамъ? И слѣдъ всичко това питамъ: защо този богатиятъ момъкъ запитва така Христа? Питамъ ви азъ, кой въпросъ е по-важенъ, вашиятъ, или неговиятъ? – Неговиятъ, разбира се. Е, защо страдате. Ако сте при турцитѣ и ги запитате защо страдате, тѣ ще ви кажатъ: страдашъ, защото си серсеминъ и будала. Обаче, ако запитатъ насъ, културнитѣ хора, защо страдаме, ние нѣма да отговоримъ така. Ние ще отговоримъ: понеже не сме спазили законитѣ на природата, понеже сме направили нѣкакви опущения, благодарение на тия опущения страдаме. Слѣдователно, като изправимъ тия опущения, като загладимъ грѣшкитѣ си нѣма да страдаме. Но, източнитѣ народи сѫ особени въ своитѣ схващания. Прѣди нѣколко врѣме единъ приятелъ ми разправяше единъ арабски анекдотъ. Той е слѣдующиятъ. Когато Господь създалъ свѣта и всички животни, опрѣдѣлилъ на всѣко животно да живѣе по 30 години: на човѣка опрѣдѣлилъ 30 години, на магарето – 30 години, на кучето – 30 години и на маймуната пакъ 30 години. Единъ день Господь повикалъ магарето и го запиталъ: „Ти благодарно ли си отъ 30 тѣ години“? – „Е, Господи, не искамъ да живѣя 30 години, много ми сѫ! Този бой, тѣзи подигравки, който се сипятъ върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко – поне наполовина. Вземи 15 години“. Понеже човѣкътъ билъ царь, живѣлъ добрѣ, казалъ: „Господи, азъ съмъ царь, ще управлявамъ дълго врѣме, дай на мене тѣзи 15 години“. Той ималъ 30 години, и като взелъ 15 години отъ магарето, станали му 45 години. Послѣ Господь извикалъ кучето и го попиталъ: „Ти доволно ли си отъ твоитѣ 30 години?“ – „Много ми сѫ тия 30 години, да

ходя да се скитамъ натукъ-натамъ, да зъзня на студа, посъкрати ги малко“. Съгласилъ се Господь, взелъ 15 години отъ живота на кучето и пакъ ги далъ на човѣка, та му станали 60 години. Най-послѣ Господь извиква и маймуната: „Ти благодарна ли си, че ще живѣешъ 30 години?“ – Не, не искамъ, Господи, да бѫда подигравка на свѣта, да ме каратъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлинитѣ, много ми сѫ тия години, посъкрати ги малко. И отъ нея взелъ Господь 15 години, та ги далъ на човѣка. Затуй животътъ на човѣка се продължилъ по-вече, отколкото на другитѣ животни. Питамъ сега: какво искалъ да каже този, който е създалъ анекдота, каква идея е скрилъ въ него? Ако питате турцитѣ, защо страдатъ хората, тѣ казватъ, че хората страдатъ, защото сѫ серсеми. Отъ този анекдотъ, споредъ арабитѣ, до 30 годишната си възрасть човѣкъ живѣе добъръ човѣшки животъ; отъ 30 годишната си възрасть нататъкъ, до 45 години живѣе магарешки животъ; отъ 45–60 годишната си възрасть живѣе кучешки животъ, а отъ насетнѣ – маймунски. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които е взелъ назаемъ отъ магарето, казватъ: е, отъ магарето си взелъ. Като дойдатъ въ живота на човѣка много страдания, казватъ: е, отъ кучешкия животъ си взелъ, нищо, ще теглишъ. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които взелъ отъ маймуната, казватъ: е, отъ маймуната си взелъ, ще се подигравать всички хора съ тебе, но и това ще прѣтърпишъ. Истинската философия на живота седи въ това: ако постѫпваме споредъ ума на магарето, ще носимъ послѣдствията на магарешкия животъ; ако постѫпваме споредъ ума на кучето; ще носимъ послѣдствията на кучешкия животъ, ако постѫпваме споредъ ума на маймуната, ще носимъ послѣдствията на маймунския животъ. Значи, всѣки единъ животъ се обуславя отъ степеньта на вѫтрѣшната интелигентность, т.е. отъ съзнанието, което човѣкъ има. Магарето е магаре, понеже се спрѣло на този уровенъ на развитие. Най-напрѣдъ Господь го направилъ съ много малъкъ ръстъ и било смирено, но послѣ то поискало да не остава тъй незабѣлѣзано, поискало да има голѣма форма, да бѫде гласовито, и да разрѣшава важни философски въпроси. И дѣйствително, то разрѣшило всички въпроси, понеже днесъ все за него се говори. Дѣто и да отидешъ, все за него са разправятъ. Да, но то е станало магаре, понеже е измѣнило Божествения планъ.

Този голѣмецъ идва при Христа и Му казва: „Учителю благи!“ Христосъ го пита: „Защо ме наричашъ благъ? Благъ е само единъ Богъ“. Христосъ му показва пѫтя, за да наслѣди вѣчния животъ. За да наслѣдимъ вѣчния животъ трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи спъники за постигане на този животъ, т.е. до тогава, докато човѣкъ е свързанъ съ хората и чака тѣ да му покажатъ пѫтя, тѣ да му покажатъ това-онова, тѣ да го подигнатъ, той не може на намѣри вѣчния животъ. Значи, докато си свързанъ съ хората, не можешъ да намѣришъ пѫтя. Ти, като този богатиятъ, ще отидешъ при Христа и ще Го питашъ, какъ да наслѣдишъ вѣчния животъ. Този богатиятъ се приближава до Христа по човѣшки и Му казва: „Учителю благи!“ „Защо ме наричашъ благъ? Само Богъ е благъ“. Важенъ е този принципъ, който трѣбва да залегне въ нашитѣ души, че само Богъ е благъ. Ако ние признаваме само Бога за благъ, тогава ще настѫпи вѣчния животъ, но понеже ние сравняваме хората, кой е по-вече, и кой по-малко благъ, ние се заблуждаваме. Ако искаме да разрѣшимъ въпроситѣ въ свѣта, тѣ тъй палеативно не се разрѣшаватъ. Има извѣстни погрѣшки въ свѣта, които се поправятъ постепенно, но има погрѣшки които се поправятъ

изведнъжъ. Запримѣръ, има нѣкой, който пуши тютюнъ, и постепенно, всѣки день съкращава цигаритѣ, докато най-послѣ се откаже съвсѣмъ. Нѣкой пъкъ каже, и изведнъжъ свърши, отсѣче – прѣстава да пуши. Вие казвате не, постепенно ще намаляваме цигаритѣ, човѣкъ не може изведнъжъ да се поправи, постепенно трѣбва. Да, това е единиятъ методъ.

Христосъ се обръща къмъ богатия и му казва: „Добрѣ, ти знаешъ заповѣдитѣ, но на четири нѣща трѣбва да обърнешъ внимание – да не прѣлюбодѣйствувашъ, да не убивашъ, да не крадешъ, да не лъжесвидѣтелствувашъ". Прѣлюбодѣянието е нечистота, то е единъ грѣхъ по отношение самого себе, по отношение своята душа. Щомъ прѣлюбодѣйствувашъ, ставашъ нечистъ, а при нечистия животъ вѣчниятъ животъ не може да дойде. Вториятъ грѣхъ е да не убивашъ. Убийството е нѣщо външно, то значи да махнешъ противника си. Третиятъ грѣхъ е да не крадешъ. Да крадешъ, това е желанието у човѣка да взима чуждото, да го внесе въ себе си. Да не лъжесвидѣтелствувашъ, то значи да не се стремишъ да закриешъ всички свои грѣхове. При тия грѣхове ти опетнявашъ себе си. Всички грѣхове започватъ почти отъ тия четири основни грѣшки. Този голѣмецъ казва на Христа: „Всичко това съмъ спазилъ отъ младини, какво още да сторя?" Христосъ му отговорилъ: „Още едно ти не достига. Иди, продай всичкото си имане, и го раздай на сиромаситѣ". То значи: ти си се научилъ до сега само да взимашъ, а законътъ е, че трѣбва и да давашъ.

Сега, този въпросъ – какво трѣбва да направя, за да наслѣдя животъ вѣченъ – Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да си го зададе. Онѣзи пъкъ отъ васъ, които иматъ вѣчния животъ, трѣбва да си зададатъ въпроса: какво трѣбва да правя, за да запазя вѣчния животъ? Но, слѣдъ това има и трети въпросъ: какъ човѣкъ да използува този животъ въ онзи Божественъ смисълъ, който е скритъ вѫтрѣ въ него, защото за това е дошълъ на земята. За да могатъ тия въпроси да се разрѣшатъ правилно, човѣкъ трѣбва да проучи своето съзнание. Вие може да попитате съврѣменнитѣ хора за едно тѣхно състояние, за едно тѣхно дѣйствие, за едно тѣхно чувство, или за една тѣхна постѫпка, дали сѫ прави или криви, тѣ не могатъ да ги опрѣдѣлятъ. Нѣщата, обаче, вѫтрѣ въ нашето съзнание, сѫ точно опрѣдѣлени. Човѣкъ никога не може да направи една постѫпка, каквато и да е тя, и да не му се каже, дали тя е права, или не. Той въ себе си знае, дали стѫпката, която е извършилъ е права или крива. Онѣзи които наблюдаватъ отвънъ, може да иматъ криви понятия за насъ, но ние самитѣ никога не можемъ да имаме криво понятие. Опасностьта въ съврѣменния животъ е тамъ, че ние нѣкой пѫть подцѣняваме своитѣ лоши постѫпки, а нѣкой пѫть подцѣняваме своите добри постѫпки. Това сѫ двѣ опасности, защото лошата постѫпка сама по себе си трѣбва да се изправи, а цѣната на добрата постѫпка никога не трѣбва да се понижи. Всѣко нѣщо си има своята цѣна. Една постѫпка е дадена сила въ свѣта, и отъ нея ти не можешъ да извадишъ нѣщо повече отъ това, което тя съдържа въ дадения случай.

Вѣчниятъ животъ, това сѫ извѣстни условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се развива. При обикновения животъ всичко онова, което имате, ще го изгубите, ще го

изиграете, а при вѣчния животъ всичко онова, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитватъ: ние не трѣбва ли да живѣемъ? Да, съгласенъ съмъ, че трѣбва да живѣемъ, но какъ трѣбва да живѣемъ, въ какво седи истинскиятъ животъ? Вземете. запримѣръ, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между двама приятели? Всѣки отъ васъ знае, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между двама приятели, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между господарь и слуга, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между учитель и ученикъ. Отношенията между господарь и слуга не сѫ само отношения на заповѣди и изпълнения. Между господарь и слуга пакъ има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не сѫ само прѣподаване и учене на уроци. Това сѫ само потици, които свързватъ двѣ души, дошли на земята. Нѣкой пѫть ние казваме, че ученикътъ може да стане учитель, и учительтъ може да стане ученикъ. Това е право, може така, но има единъ законъ, който опрѣдѣля нѣщата по слѣдния начинъ: висшето никога не може да стане ученикъ на нисшето, и нисшето никога не може да стане учитель на висшето – нищо по-вече! Туй е строго опрѣдѣлено, и вие никога не можете да измѣните тия нѣща. Отъ грѣха човѣкъ може да се учи, но отъ грѣха човѣкъ да стане учитель е невъзможно. Ние казваме за нѣкого: той е лошъ човѣкъ, но единъ день той може да стане даже и светия, Учитель на свѣта. Не, той никога не може да стане светия, да стане Учитель на свѣта. Ако по този законъ единъ лошъ човѣкъ може да стане добъръ, то, казано е още въ старо врѣме, може ли отъ онзи изворъ, отъ който изтича мѫтна вода, едноврѣменно да изтича и бистра вода? Ние знаемъ, че всички онѣзи извори, отъ които изтича мѫтна вода сѫ плитки, а всички онѣзи извори, отъ които изтича бистра вода, сѫ дълбоки. Слѣдователно, по сѫщия законъ ние опрѣдѣляме: всички хора, които грѣшатъ, изтичатъ отъ плитко, тѣ сѫ вплетени въ материята, или, казано друго яче, тѣ разсѫждаватъ по човѣшки върху нѣщата. Тѣхното съзнание не е пробудено, тѣ не живѣятъ Божественъ животъ.

Този богатиятъ човѣкъ билъ уменъ, той задалъ единъ въпросъ на Христа, но слѣдъ това си отива тѫженъ. Казва си: трудна задача е тази! Казва Христосъ: „Колко трудно ще се спасятъ богатитѣ хора!“ Защо ще се спасимъ трудно? – Понеже не сѫ готови да направятъ жертва, която изисква вѣчниятъ животъ.

Тогава Христосъ казва: „Невъзможното за човѣка, за Бога е възможно“. Този богатиятъ човѣкъ не бѣше въ едно безнадежно състояние, за да не може да изпълни това, което Христосъ му каза. Той наричаше Христа „Учителю благи“ и казваше, че изпълнилъ четиритѣ положения на Мойсеевия законъ, т.е. надвилъ на всички слабости въ човѣшкия животъ, но когато Христосъ му казва, че въ него има възможность да побѣди и туй послѣдното, въ него се забѣлѣза една неготовность.

Всички съврѣменни християни сте именно въ тази послѣдна стадия. Вие знаете, че Христосъ е благъ, четиритѣ заповѣди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до послѣдната, че трѣбва да ликвидирате, спирате се и казвате: мога ли да раздамъ всичкото

си имане, мога ли да бѫда толкова серсеминъ, че да ми се смѣятъ хората? Затуй отъ всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вѫтрѣшна философия на живота. Туй, което ни спъва сега, то е, че ние повече се занимаваме съ своитѣ наслѣдствени чърти, мислимъ за баща си, за майка си, за дѣда си, за баба си: какви въпроси сѫ разрѣшили, но точно за себе си не мислимъ. Когато дойде да разрѣшаваме нѣщо за себе си, ние минаваме бѣгло, не се спираме върху своя духъ, върху своята душа, върху своя умъ и върху своето сърдце, и ако даже се спремъ, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Напримѣръ, нѣкой иска да стане првъ министъръ въ България. Това е единъ вѫтрѣшенъ стремежъ, но повърхностенъ. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ. Това е единъ вѫтрѣшенъ стремежъ но повърхностенъ. Не, въ човѣшката душа има вложено нѣщо по-дълбоко отъ това, което ти искашъ: да станешъ първъ министъръ.

И тъй, основниятъ въпросъ, първиятъ въпросъ, който още не сте разрѣшили, то е, че вие още не сте познали, кой е благъ въ свѣта, т.е. нѣмате още онази мѣрка, съ която можете да мѣрите човѣшкитѣ отношения. Вземете, напримѣръ, двѣ окултни общества, или едно спиритическо и едно теософско общество, по какво се различаватъ тѣ, иматъ ли нѣкакво сѫществено различие? Единъ спиритистъ има душа, и единъ теософъ има душа, единъ спиритистъ има духъ, и единъ теософъ има духъ; единъ спиритистъ има умъ, и единъ теософъ има умъ; единъ спиритистъ има сърдце, и единъ теософъ има сърдце; единъ спиритистъ има воля, и единъ теософъ има воля. Има ли нѣкакво сѫществено различие между тѣхъ? Вие лесно можете да направите единъ теософъ спиритистъ, и единъ спиритистъ теософъ. Азъ наричамъ това „законъ на боядисване“. Азъ мога да направя когото и да е отъ васъ, какъвто искамъ: синъ, зеленъ, червенъ – мога да му дамъ каквато краска искамъ. Ами когато нѣкой стане или сѫдия, или правникъ, или учитель, или професоръ, или какъвъ и да е, по какво се различаватъ тѣ? – По нищо. Това е само една боя, единъ етикетъ, който като се смѣни, нищо не остава отъ него. Слѣдователно, когато започнете да разрѣшавате истински въпроситѣ, вие ще снемете всички етикети. Вие ще се поставитѣ въ онова първоначално състояние, въ което се намира вашия духъ, вашата душа, вашия умъ и вашето сърдце. Вие ще отстраните всички онѣзи отношения, който сѫществуватъ между хората и васъ. Тѣ сѫ лъжливи. Нима азъ ще се занимавамъ съ това, кой какво пише въ вѣстницитѣ: че ме хвалили, че ме корили? Това сѫ празни работи! Това, че ме хвалили, азъ го наричамъ граматическо подигане. Напримѣръ, пишатъ на дъската: Иванъ е добъръ. Може ли Иванъ на дъската да стане добъръ? Дойде прѣди нѣколко дни при мене единъ приятель и ми разправяше, че единъ ученикъ написалъ на дъската прѣдъ своя учитель слѣдното изречение: черната дъска е комета. Да, като изречение, граматически то е право, но логически е безсмислено. Слѣдователно, нѣщата граматически сѫ прави, но логически не сѫ прави. То значи, че по форма тѣзи нѣща иматъ връзка, думитѣ въ тѣхъ граматически сѫ наредени правилно. Та, ние, съврѣменнитѣ хора, разсѫждаваме все граматически. Туй наричамъ „буквата на закона“. Казватъ: тия думи сѫ наредени граматически правилно. Да, но не всѣкога граматически нареденитѣ думи сѫ правилни. Когато пишатъ на дъската, че нѣкой е добъръ, въ

дѣйствителность той не е всѣкога добъръ. Доброто никога не може да се напише на черната дъска. Казваме: бѣлиятъ платъ. Да, но бѣлиятъ платъ не може да се напише на дъската. Слѣдователно, онова, което въ нашия животъ е сѫщинско, не може да се изкаже. Ако вие ме запитате, обичашъ ли ме, или не, граматически мога да ви кажа: обичамъ ви. Това е едно правилно граматическо изречение, но обичьта съ думи не се изказва. Какво разбирате вие подъ думата „обичь“. Единъ разбира едно, другъ – друго. Казва нѣкой: обичашъ ли ме? – Обичамъ те. Е, тогава погледни ме малко. Дѣтето казва на майка си: мамо, обичашъ ли ме? – Обичамъ те. Е, ако ме обичашъ, дай ми крушки. Дъщерята пита баща си: татко, обичашъ ли ме? – Обичамъ те. Купи ми тогава шапчица, обуща или нѣкоя книжка. Въ какво седи обичьта: въ книжчицата ли, въ шапчицата ли, въ дрехитѣ ли, или въ това-онова? Попитайте едно дѣте, въ какво седи обичьта? И то ще ви каже нѣщо, но философското разрѣшение не е тамъ. Кажете ми вие, какво е философското разрѣшение на обичьта? Е, казватъ, при обичьта имало нѣкакви вибрации на сърдцето. Добрѣ, тѣзи вибрации ти опиталъ ли си ги, виждалъ ли си ги? Гдѣ сѫ инструментитѣ, съ които си ги опиталъ? Колко трѣптения прави сърдцето ти при тази обичь? Ама тази дума „обичь“ имала съдържание. Хубаво, гдѣ е нейното съдържание? Азъ не виждамъ никакво съдържание. Това сѫ символи, съ които ние си служимъ. Въ дадения случай, когато азъ произнасямъ думата „обичь“ тя заради мене има толкова съдържание, колкото е опрѣдѣлена въ моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледамъ, нѣкой бѣденъ човѣкъ зъзне прѣдъ мене. Азъ веднага произнеса въ себе си думата „обичь“ и му дамъ дрехи, обуща, шапка. Това значи обичь. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ нѣма да говоря, но ще направя нѣщата. Въ духовния свѣтъ е прѣстъпление да кажешъ нѣщо, което не си направилъ. Ти ще направишъ нѣщата, и тогава ще говоришъ за тѣхъ.

Христосъ запита този младия човѣкъ: ти обичашъ ли своя Учитель? Готовъ ли си да извършишъ всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричашъ Учителя си благъ, трѣбва да бѫдешъ готовъ да извършишъ всичко заради Него. Христосъ го изпита отдалечъ. Този младиятъ бѣше ученъ човѣкъ, и той отговори на Христа: „Заради Него всичко мога да направя“. Да, но той лъжеше, той не бѣше готовъ. Чистъ съмъ, казваше той, но чистотата се познава. Има нѣщо въ свѣта, което не лъже. Когато ти си чистъ, и очитѣ ти ще бѫдатъ чисти, нѣма да сѫ размѫтени. Когато ти си чистъ, и лицето ти ще бѫде чисто, свѣтло, нѣма да има единъ цвѣтъ като на керемида, или единъ тъменъ цвѣтъ, като на негъръ. Лицето ти трѣбва да бѫде свѣтло, отъ него да излиза свѣтлина. Когато си чистъ, очитѣ ти не трѣбва да светятъ като на котка, но да иматъ мека свѣтлина, ясенъ погледъ, отъ тѣхъ да диша туй любовьно чувство, че кой какъ те види, да има довѣрие въ тебе. У кучето, запримѣръ, има туй съзнание, че като види нѣкого, маха съ опашката си, радва му се, а като види другиго, свива си опашката и се отдалечава. Защо при първия човѣкъ се радва, маха съ опашката, а при втория си свива опашката? – Защото очитѣ на втория сѫ страшни.

Та, Христосъ изпитваше този младия човѣкъ и му казваше: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме послѣдвай! Нали ме наричашъ „Учителю

благи", нали искашъ вѣчния животъ?" Той не бѣше готовъ, обаче. За да се придобие вѣчниятъ животъ, изискватъ се най-голѣмитѣ жертви. Сега, нѣкои хора разглеждатъ този въпросъ и го прилагатъ до всички. Не, разрѣшението на този въпросъ не се отнася до всички, а само до онѣзи, които искатъ да добиятъ вѣчния животъ. Отидешъ въ нѣкой магазинъ, искашъ да вземешъ нѣкоя хубава дреха, питашъ: господине, колко струва тази дреха? – 10,000 лв. По-долу не може ли? – Не може, цѣната е опрѣдѣлена. Е, щомъ искашъ хубава дреха, скѫпо ще платишъ.

Този младиятъ човѣкъ пита Христа: „Що да сторя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?" – Ще разпродадешъ всичко и ще го раздадешъ на бѣднитѣ. Това не се отнася до глупавитѣ хора. То се отнася само до онзи ученикъ, който иска да се домогне до вѣчния животъ. Ами възможно ли е? – То е другъ въпросъ. За нѣкои не е възможно, а за тия, които сѫ готови, е възможно.

Да допуснемъ сега, че нѣкои иматъ вѣчния животъ. Тѣ трѣбва да си зададатъ втория въпросъ: какво трѣбва да направимъ, за да не го изгубимъ? Тогава Богъ казва така: „Въ който день сгрѣшишъ, ще изгубишъ живота си". Значи, въ първата фаза на своя животъ човѣкъ е изучавалъ законитѣ за придобиването на вѣчния животъ. Въ първата глава на Битието се казва, че Богъ създалъ човѣка по образъ и подобие свое. Нѣкои сѫ изучили законитѣ за придобиване на вѣчния животъ и сѫ минали напрѣдъ, а Адамъ, който билъ направенъ отъ каль, пропадналъ на този първи изпитъ. Сега, при втория изпитъ всички хора изучаватъ условията, законитѣ за спазване на вѣчния животъ. Въ вѣчния животъ вие не можете да рѣжете съ езика си, както искате, не можете да говорите, каквото искате. Нѣкой казва: азъ не съмъ ли свободенъ да говоря, каквото искамъ? – Ако правишъ, каквото искашъ, ти ще имашъ опашка, ще имашъ и рога. Когато Господь създалъ воловетѣ, създалъ ги безъ рога, за да не ги впрѣга човѣкътъ. Такова било желанието на Бога. Единъ день дошелъ дяволътъ при вола и му казва: Гледамъ те, ти си безъ орѫжие, не можешъ да се бранишъ. Азъ ще ти дамъ едно орѫжие, рога, но нѣма да мушкашъ съ тѣхъ. Тъй, по нѣкога само ще си махашъ главата на лѣво, на дѣсно. Волътъ се намѣрилъ въ едно затруднение, но най-послѣ се съгласилъ, направилъ договоръ съ дявола, и той му далъ рогата. Отъ тогава волътъ взелъ да мисли само за рогата си. Слѣдъ това дяволътъ отива при човѣка и му казва: „Слушай, азъ създадохъ въ съзнанието на вола мисъльта за рогата, а ти използувай момента, да го впрегнешъ на работа". Затуй волътъ сега го впрѣгатъ на нивата и го бодатъ отзадъ съ остенъ – защото натукъ-натамъ главата си маха и все за рогата си мисли. Но, човѣкътъ го впрегналъ. Дяволътъ му далъ орѫжие да се брани отъ враговетѣ си, но по-голѣмъ врагъ отъ човѣка има ли? Когато паднатъ рогата на единъ волъ, той си охлузва главата отъ хомота и не може да оре, не може да го впрѣгатъ. Дяволътъ направилъ и съ човѣка единъ договоръ. Казва му: „Азъ ще ти дамъ това изкуство, да впрѣгашъ вола, но съ едно условие: слѣдъ като волътъ оре дълго врѣме нивата ти, ще го заколишъ и пастърма отъ месото ще направишъ, а отъ кожата му – царвули". Съ това дошли грѣховетѣ за човѣка.

Слѣдъ това дяволътъ отива при коня, който до това врѣме билъ свободенъ, не знаялъ да рита, и му казва: „Ти си изложенъ на голѣми опасности, нѣмашъ орѫжие да се бранишъ, искашъ ли да ти дамъ такова?“ Коньтъ знаялъ, какъ пострадалъ волътъ и му казалъ: „Не, рога не искамъ“. „Не, не, казва дяволътъ, волътъ бѣше серсеминъ малко, затуй му дадохъ рога, но на тебъ, ще дамъ друго орѫжие. Ще ти дамъ изкуството да риташъ съ заднитѣ си крака“. До тогава коньтъ ималъ петь пръста. „Не, съ петь пръста не е хубаво, азъ ще превърна краката ти въ юмрукъ, та да риташъ съ тѣхъ и така да се бранишъ“. Може ли така? – Може. И тъй, създалъ той това нѣщо, приспособилъ коня къмъ ритане. Отъ тогава коньтъ взелъ да мисли все за заднитѣ си крака. Отива дяволътъ при човѣка и му казва: „Азъ създадохъ у коня условия да рита, да мисли все назадъ. Иди му тури отпрѣдъ гемъ и юларъ“. Тъй ли? Ето защо коньтъ все назадъ рита, а главата му все гемъ и самари носи.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, бодемъ като воловетѣ съ роги, но ни турятъ хомотъ, и ритаме като конетѣ, но носимъ юзди и самари. Зная, казва нѣкой, да бода. Да, ще бодешъ, но като воловетѣ ще орешъ на нивата. Зная да ритамъ. Да, ще риташъ, но като коня ще носишъ юларъ и самаръ. Питамъ, обаче: туй положение въ свѣта освобождава ли ни отъ всички нѣща, въ които сега се намираме? Въ сегашния си животъ ние трѣбва да разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ – трѣбва да извоюваме своята свобода. Не е въпросъ за страданията, но въпросътъ е, азъ свободенъ ли съмъ? Първото нѣщо, ние трѣбва да извоюваме свободата на нашия умъ. Вие си седите, а нѣкоя мисъль ходи изъ вашия умъ, и постоянно ви безпокои. Гдѣ е вашата философия, гдѣ е вашиятъ законъ, гдѣ е вашиятъ Богъ? Мислите ли, че Богъ, който е толкова уменъ, който е създалъ свѣта, че не ви е далъ възможности да прѣвъзмогнете една ваша слабость? – Вложилъ е. Нѣкой иска да прѣвъзмогне нѣкоя своя слабость и вземе да чете Библията, или книгата на нѣкой моралистъ, да види какво се казва тамъ, а забравя да се справи съ Божественото въ себе си и да види, какъ трѣбва да постѫпи въ дадения случай. Тъй че, ако искаме да разрѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ, трѣбва да се справимъ съ Божественото въ себе си. Питамъ: животнитѣ, които нѣматъ никаква книжнина, какъ се справятъ съ своитѣ въпроси? Когато една котка, или друго нѣкое животно заболѣе, то веднага отваря своята вѫтрѣшна книга, и тамъ намира нѣкои трѣви, съ които се лѣкува. Тѣ сами се справятъ. Така можете и вие сами да се справяте.

И тъй, първата работа въ живота ни е да се справимъ съ Божественото въ себе си. Ние сме дошли до тази фаза. Всичко външно, което имаме, е единъ потикъ. То ни най-малко не уронва престижа на сегашнитѣ учени хора. Първо ние трѣбва да направимъ една справка съ себе си, и слѣдъ това да се справимъ съ опитноститѣ на другитѣ хора. Това, което сѫ казали нѣкои философи, моралисти, то е само едно допълнение на туй, което ние знаемъ.

Вѣчниятъ животъ ще внесе една красота въ насъ. Мнозина казватъ, че иматъ вѣчния животъ въ себе си. Щомъ имате вѣчния животъ, трѣбва да имате разбирателство помежду си. Тия хора, които иматъ вѣчния животъ, сѫ еднородни. Само еднороднитѣ нѣща се привличатъ, а разнороднитѣ се отблъскватъ. Два еднородни ума се привличатъ, два

разнородни ума се отблъскватъ. Двѣ еднородни души се привличатъ, двѣ разнородни души се отблъскватъ. Ако двама души се отблъскватъ, значи тѣ сѫ разнородни. Слѣдователно, ако сте разнородни и се отблъсквате, трѣбва да знаете, какво е разнородно у васъ, дали сърдцата ви, дали умоветѣ ви. дали душитѣ ви, или духоветѣ ви. Трѣбва да знаете, въ какво седи причината на туй разнородство. Недѫзитѣ на хората, до извѣстна степень, се дължатъ на разнородството на желанията въ тѣхнитѣ сърдца. Еднородни трѣбва да бѫдете! Въ еднородностьта седи закона на Любовьта. Тя прави нѣщата еднородни. Тогава какъ ще се поправи свѣтътъ? – Когато хората станатъ еднородни. Златото и желѣзото еднородни ли сѫ? – Разнородни. Обаче сегашнитѣ химици и старитѣ алхимици твърдятъ, че желѣзото може да стане еднородно съ златото, т.е. неговитѣ вибрации могатъ да се трансформиратъ. За това трансформиране има начини въ самата природа. Наистина, не всичкото желѣзо, но часть отъ енергията на желѣзото може да се трансформира въ енергия отъ златото и да влѣзе въ него. По какво се отличава желѣзото? – То се отличава по двѣ нѣща: по своята твърдость (коравина) и по това, че ръждясва. То е силно, но сѫщеврѣменно и слабо, защото ръждата го разяжда и руши. Нѣкой казва: не, азъ трѣбва да бѫда силенъ човѣкъ! Да, но силнитѣ хора ръжда ги разяжда. Азъ ще ви докажа, че всички силни и мощни хора въ свѣта все ръжда ги разяжда. Слѣдователно, нашето спасение не е въ силата. Силата носи въ себе си ръжда. И тъй, на всинца трѣбва еднородство! Въ този законъ на еднородството ние трѣбва да схванемъ отношенията си къмъ Бога. Този е великиятъ законъ, а не да питаме, дали Богъ ни обича. Този въпросъ, дали Богъ ни обича, тази Любовь на Бога ни е извратила. Това е много казано, нали? Богъ, който е създалъ свѣта, който тъй щедро ни е далъ блага, всичко това ни изврати. Всичко това, съ което Богъ ни е надарилъ, нашитѣ умъ, сърдце и воля, съ всичко това ние злоупотрѣбихме – извратихме се и взехме да се нагрубяваме единъ другъ. Слѣдователно, като не разбрахме Божията Любовь, ние си създадохме най-голѣмото зло. Но, сега настава другъ единъ законъ: Богъ е влѣзълъ вѫтрѣ въ насъ, наблюдава всичко, учи ни, какъ да Го възлюбимъ. И когато ние възлюбимъ Господа, Той ще урегулира нашитѣ чувства. Защо трѣбва да възлюбя Господа? – Защото трѣбва да има нѣкои, който да регулира моитѣ чувства. Моитѣ чувства ще се регулиратъ само тогава, когато азъ обикна Господа. Туй е вѣчниятъ животъ. Вѣчниятъ животъ седи въ любовьта ни къмъ Бога. Ние ще станемъ безсмъртни, не когато Богъ ни възлюби, а когато ние възлюбимъ Бога. Нѣкои питатъ: възможно ли е да станемъ безсмъртни? – Възможно е. Туй е възможность, туй е една привилегия на човѣка, да възлюби Бога. Азъ нѣма да ви казвамъ, какъ трѣбва да възлюбите Бога. Любовьта ви къмъ Бога не трѣбва да бѫде като любовьта на възлюбения къмъ възлюбената, нито като любовьта на майката къмъ дѣтето, нито като любовьта на господаря къмъ слугата, нито като любовьта на учителя къмъ ученика – любовьта къмъ Бога се отличава съ едно качество: абсолютно довѣрие. Дойдемъ ли до любовьта къмъ Бога, обикнемъ ли Го, всѣко съмнѣние трѣбва да се изхвърли. Дойдемъ ли до любовьта къмъ Бога, никакви философски разсѫждения не ни трѣбватъ, защото философскитѣ разсѫждения се отнасятъ къмъ единъ по нисшъ свѣтъ, къмъ земята. Между ангелитѣ нѣма философски разсѫждения. Е, какви философски разсѫждения трѣбватъ, за да ви докажа, че съмъ силенъ? Ще почна съ редъ статистически факти да ви доказвамъ, че още отъ

прѣди четири поколѣния прадѣдо ми, дѣдо ми сѫ били пехливани, слѣдователно, и азъ съмъ пехливанинъ. Хубаво, не е ли по-добрѣ, безъ да взимамъ прадѣдо си, дѣдо си, азъ самъ да ви покажа, пехливанинъ ли съмъ. Ще кажа още сега: елате четири души тукъ при мене. Ако ги хвана и ги издигна горѣ въ въздуха и ги държа прави като свѣщи, доказвамъ ли, че съмъ пехливанинъ? Прѣди да ги дигна, питамъ ги: познавате ли ме? – Не те познаваме. Дигна ги, държа ги въ въздуха познавате ли ме? – Познаваме те. Така, нѣкой казва, че е добъръ човѣкъ. Казвамъ му: докажи още сега, че си добъръ човѣкъ. Ние имаме единъ, братъ, той е голѣмъ икономистъ, пословиченъ е съ икономията си. Той казва: споредъ мене, не е въ многото даване, въ малкото, но отъ сърдце. Да дадешъ 10–15–20 стотинки, но отъ сърдце. Че кой не дава 5–10 стотинки отъ сърдце? Петь, десеть стотинки, това било даване! Ами защо да не дамъ всичкото, и пакъ отъ сърдце? Щомъ възлюбя Господа, азъ ще дамъ всичкото си имане и то пакъ отъ сърдце. Това е любовь! Това е законъ. Господь нѣма да каже: дай всичко! Но щомъ азъ възлюбя Господа, самъ ще раздамъ всичкото си имане. Че туй е единъ законъ, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момъкъ и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичкото имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господарь обича слугата си – приписва му всичко. Нѣкой царь обича нѣкого, приписва му всичко. А вие сега философствувате: азъ мога ли да дамъ всичко? – Мога, защо не! Свѣтскитѣ хора го правятъ, а азъ ще взема да разсѫждавамъ, дали мога да дамъ. Азъ не умаловажавамъ философията, но има единъ по-ефикасенъ методъ за разсѫждение. Въ даденъ случай, когато единъ ученикъ иска да разрѣши единъ въпросъ за себе си, той трѣбва да прояви своята любовь къмъ Бога, трѣбва да прояви Божията Любовь вѫтрѣ въ себе си. Той трѣбва да бѫде мълчаливъ, но вѫтрѣ въ себе си, въ сърдцето си трѣбва да направи всички жертви. Но, казва той: какъ мога да направя това, азъ имамъ дѣца, жена? Ами че щомъ имашъ дѣца, ти не можешъ да бѫдешъ ученикъ. Щомъ имашъ жена, ти не можешъ да бѫдешъ ученикъ. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвамъ: щомъ имашъ една жена, която ти турила гемъ, хомотъ, ти не можешъ да бѫдешъ ученикъ. Щомъ една жена ти турила гемъ, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трѣбва да каже: ти си свободенъ безъ гемъ, безъ хомотъ. Щомъ държи остена, щомъ ти държи юздитѣ, тя не ти е жена, а ти не си свободенъ, ти ученикъ не можеш да бѫдешъ. Христосъ тогава ще ти каже тъй: „Когато свършишъ училището при жена си, щомъ тя единъ день те изтика и останешъ свободенъ, ела при менъ“. А, ще ме изтика. Да, ще те изтика и вънъ ще отидешъ. Въ този свѣтъ нѣма вѣрность. Туй е една истина. Има изключения, но гдѣ сѫ тѣзи изключения. Кой мѫжъ не е изтикалъ жена си, и коя жена не е изтикала мѫжа си? При по-красивата жена, жената изтиква мѫжа, при по-красивия мѫжъ, мѫжътъ изтиква жената. Не е ли така? Така е, има изключения, но изключенията сѫ само при Божествената Любовь. Щомъ една жена не изтиква своя мѫжъ, въ нейното съзнание има нѣщо по-високо. Ако въ една жена нѣма туй съзнание, колкото и да се кълне, не ѝ вѣрвай, тя ще изтика своя мѫжъ. Турцитѣ казватъ: и да го чуешъ, пакъ не вѣрвай. Колко мѫже и жени сѫ казвали: азъ те обичамъ, до гроба ще ти бѫда вѣренъ! И дѣйствително той ѝ е вѣренъ до кога? – Докато жената е красива, докато има парици. Щомъ изгуби красотата, щомъ изгуби парицитѣ, изтиква я навънъ. Докато си ученъ, докато си красивъ, всѣки ще те търпи, всѣки ще те уважава, но то не е за

тебе, то е за твоитѣ парици, за твоя умъ за твоята красота. Утрѣ изгубишъ ума си, всички казватъ: този будала тамъ, хайде дайте му пѫтя! За такъвъ човѣкъ вече настава особено положение. Сѫщото нѣщо става съ мѫжа, съ жената, съ господаря, съ слугата, съ всички въ свѣта. Слѣдователно, всичко, което ние можемъ да изгубимъ, не съставлява нѣщо сѫществено.

Христосъ се обрѫща къмъ този младия, богатия и учения човѣкъ и му казва: „Иди, продай всичкото си имане и всичко, що имашъ въ съкровището си, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме послѣдвай! Тогава на небето горѣ ще иматъ добро понятие за тебе, а ти ще научишъ великия законъ“. Разправя се за нѣкой си графъ Берози, който отивалъ въ Индия на посвещение, да се запознае съ окултнитѣ методи на йогитѣ. Той ималъ една възлюбена англичанка, която го придружавала навсѣкѫдѣ. Тя не знаяла, въ какво седи силата на графъ Берози. Той се прѣдставилъ прѣдъ нея много скроменъ, обаче, единъ день, като минавали прѣзъ гориститѣ мѣста на Индия, той се отдалечилъ за малко, но скоро чува голѣмъ викъ. Отправя се къмъ това мѣсто и вижда, че една голѣма боа се обвила около тѣлото на неговата възлюбена, само главата ѝ свободна, иска да я прѣмаже. Още малко оставало, за да прѣмаже ребрата на неговата възлюбена. Ако вие бѣхте на мѣстото на графъ Берози, какво щѣхте да направите? Графътъ се затичва къмъ своята възлюбена, но боата тъй ловко се извила, като че искала да каже: и за тебе имамъ мѣсто въ своитѣ гънки. Обаче той тъй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. Съ това той показва, че ималъ сила въ рѫката си. Питамъ: кой отъ васъ не е опасанъ съ една такава боа? Азъ виждамъ всички хора опасани съ по една боа. Гдѣ е вашия възлюбенъ, който може да я хване за врата? Изисква се сръчностъ, изисква се геройство. Туй наричаме законъ на себеотричане и онзи, който не знае, какъ да се бори, той ще плати съ живота си. Туй наричаме любовь, туй наричаме безстрашие. Въ този случай графътъ показа своя умъ, своята сила, разумность, и своето благородство. Той казва на своята възлюбена: когато си слаба, сама не ходи. Слабитѣ хора въ опасни мѣста нѣматъ право сами да ходятъ.

Та, казвамъ: ние трѣбва да разрѣшимъ важния въпросъ въ насъ. Кой е този въпросъ? Въ човѣшката душа има много пороци, много недоразумѣния се явяватъ вѫтрѣ въ насъ. Тѣ сѫ тия животни, тия змии, и ние трѣбва да имаме силата на графъ Берози, неговата вѫтрѣшна смѣлостъ, за да ги отстранимъ отъ себе си. Това, че единъ вълкъ е въ насъ, не значи, че той е нѣщо сраснато съ насъ, той е нѣщо външно. Вие трѣбва да опитате силата Божия. Какъ? – Или вие сами, или този, който ви обича, трѣбва да ви освободи отъ боата. Когато вие ходите съ Бога, и тази змия се обвие около васъ, вие ще видите рѫката на вашия Учитель, и змията, подъ силата на неговата рѫка ще отпусне тѣлото ви и вие ще бѫдете свободни. Тази свобода вие ще я почувствувате съ наставане на единъ вѫтрѣшенъ миръ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това въ свѣта, да знае човѣкъ, че той ходи съ Бога. Тъй както до сега сѫществуваме въ свѣта, Богъ само отчасти се проявява въ нашето естество, и то не всѣкога. Богъ се проявява само въ ония добри моменти на нашето съзнание. Отворишъ сърдцето си, ставашъ благъ, и Богъ се проявява. Затворишъ сърдцето си,

ставашъ жестокъ, нѣма Го Богъ. Та, трѣбва да знаемъ, че въ всички моменти на благородни пориви и постѫпки Богъ е, който дѣйствува върху насъ, и Неговата рѫка ни освобождава. Въ моменти на алчность, грубость, човѣкъ държи тия животни въ себе си, и тогава Богъ не се проявява. Ние казваме: Господи, ние сме готови да изпълнимъ Твоята воля. Тъй казва Господнята молитва. Но, дойде онзи гласъ отвѫтрѣ, каже ти тъй: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ, ела та ме послѣдвай!" Нѣкои хора, като се молятъ, най-напрѣдъ си държатъ главата нагорѣ, казватъ: Господи, Господи! Но, като чуятъ този гласъ, наведатъ си главата надолу. Колко вѣрно е туй положение и въ живота! Седи възлюбениятъ момъкъ прѣдъ своята възлюбена, която съ трепетъ очаква да ѝ направи прѣдложение, та да се оженятъ. Майката и бащата стоятъ въ другата стая, а момата очаква съ благоговѣние, кога възлюбениятъ ще ѝ прѣдложи. Той мълчи, мисли и най-послѣ казва: не мога да се оженя заради васъ, защото условията сѫ такива – и наведе глава. Сѫщото е и съ васъ. Когато нѣкой се моли Богу, Господь му казва: „Иди, продай всичкото си имане и ела, та ме послѣдвай!" Той, като не може да стори това, наведе главата си надолу. Не, не, ще държишъ главата си нагорѣ и ще кажешъ: Господи, ще бѫде тъй, както си казалъ. Това е геройство, което всѣки трѣбва да покаже. Всички онѣзи разисквания ние можемъ да оставимъ послѣ. Ние благодаримъ на философитѣ за всички философски системи, съ които сѫ ни занимавали до сега. Ние благодаримъ на всички театри, концерти, които сѫ ни занимавали до сега, но ние разрѣшаваме сега единъ важенъ въпросъ. Кой въпросъ? – Въпросътъ на този младия момъкъ. На земята момата лесно рѣшава въпроса. Тя пита: ще ме вземешъ ли? Момъкътъ пита: ще дойдешъ ли слѣдъ мене! Момата очаква, но момъкътъ казва, че не се рѣшава – и си наведе главата. Господь сега ви запитва: ще дадешъ ли всичко? – И чака за отговоръ. Ако си наведешъ главата, нищо нѣма да дадешъ. Ако разрѣшишъ въпроса правилно, главата ще си държишъ нагорѣ. Вѣрно е, че пълнитѣ класове все надолу гледатъ, но и счупенитѣ класове все надолу гледатъ. Има ли грѣхъ въ това, ако празниятъ класъ, който билъ първо пъленъ, слѣдъ като се изпразни се вдигне на горѣ? Той казва: азъ бѣхъ богатъ, раздадохъ всичко на сиромаситѣ, и сега мога да си вирна главата нагорѣ. Какво означава вирването на главата? Това значи: Господи, азъ давамъ всичко на твое разположение, и съмъ готовъ да изпълня Твоята воля. И тъй, отъ всинца ви се изисква онази вѫтрѣшна абсолютна готовность. Тази готовность, да слѣдвате или не Христа, е по една вѫтрѣшна свобода, никой не може да ви насили. Кажете ли: какво трѣбва да направя, за да наслѣдя вѣчния животъ? – Веднага въ съзнанието ви ще изпъкне отговорътъ: иди, продай всичкото си имане на бѣднитѣ, ела и ме послѣдвай! Този въпросъ у насъ ние бихме го разрѣшили много лесно. Какъ? – Ако имашъ една жена, която много обичашъ, и Господь ти каже тъй: „Иди, продай всичкото си имане и паритѣ дай на жена си, а слѣдъ това ела и ме послѣдвай". Какво ще каже жена ти? Ако направишъ така, тя ще те вземе за светия. Ако постѫпишъ съ приятеля си така, и той ще те вземе сѫщо за много добъръ човѣкъ. Но, ако Господь ти каже да продадешъ имането си и паритѣ да раздадешъ на онѣзи, съ които врѫзкитѣ ти сѫ съвсѣмъ други, какъ би разрѣшилъ въпроса? Господь ще ти каже тъй: „За да видишъ колко те обичатъ жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, иди, продай всичкото си имане и раздай паритѣ на сиромаситѣ!" Ако жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, удобрятъ твоята

постъпка, знай, че всички те обичатъ, но ако възстанатъ противъ тебе, знай, че не те обичатъ и че съ тебе не могатъ да разрѣшатъ никакъвъ въпросъ. Единъ день жената казва на мѫжа си: азъ те много обичамъ, не мога да живѣя безъ тебе. Той ѝ казва: Господь ми каза да продамъ всичко, паритѣ да раздамъ на бѣднитѣ, и азъ го направихъ. Ако тя свие вѣждитѣ си недоволно, значи не го обича. Но, ако му каже: туй, което си направилъ, е много хубаво, то е по моето сърдце, тя го обича. Ако синътъ ти каже: много добре си направилъ, това е по моето сърдце – това е твоятъ синъ. Ако дъщеря ти каже: много добрѣ си направилъ – това е твоята дъщеря. Ако приятельтъ ти каже: много добрѣ си направилъ – това е твоятъ приятель. И ако азъ направя една добра постѫпка, и моето сърдце се свие, значи азъ не се обичамъ. Усѣтя ли въ такъвъ случай едно стѣгане на сърдцето си, значи азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. Нѣкой пѫть и азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. При всѣка една добра постѫпка, азъ трѣбва да видя, дали се разширява или стѣга душата ми. Ето единъ въпросъ, който трѣбва да се разрѣши по естество. Тукъ се изисква вече не най-малката, но най-голѣмата разумность, най-голѣмата любовь, съ която може да дѣйствувате въ дадения случай. Дѣйствувате ли по този начинъ, разрѣшавате ли въпроса така, вашето лице ще светне, и въ замѣна на това, Господь ще ви даде други сили. Дѣйствувате ли така, тогава ще напуснете копитата си, рогата си. Напуснете ли копитата, ще се освободите отъ юздитѣ си. Напуснете ли рогата, ще бѫдете свободни отъ нивитѣ си. Всички вие имате хомоти и казвате: тежъкъ е този яремъ!

Азъ говоря за ученицитѣ. И тъй, смѣлость се изисква! Въ истинския животъ нѣма какво да се осѫждаме. Грѣхъ е това! Отъ становището на Любовьта, никой ученикъ нѣма право да сѫди когото и да е. Азъ имамъ право да сѫдя себе си, и като осѫдя себе си, трѣбва да дамъ единъ великъ примѣръ. Като раздамъ своето имане на бѣднитѣ, азъ ще дамъ единъ добъръ примѣръ. Това е право. За всичко онова, което ученикътъ е направилъ, трѣбва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направилъ; мълчи ли за онова сѫщинското, вѫтрѣшното, което е направилъ, то е нѣщо. За хубавото, за великото, което си направилъ, трѣбва да мълчишъ. Азъ не мога да отворя своя мозъкъ да разкрия всички клѣтки въ него, за да докажа, че азъ съмъ ученъ човѣкъ, че баща ми, че дѣдо ми сѫ били учени хора. Ако азъ взема да доказвамъ това нѣщо съ отварянето на моя мозъкъ, какво ще стане съ мене? Ако азъ отворя моето сърдце, да покажа, колко гънки има въ него, какво ще стане съ мене? Не, нито мозъкътъ си ще отварямъ, нито сърдцето си ще отварямъ. Ако нѣкой иска да види, какво става вѫтрѣ въ менъ, нека сѫди по моитѣ постѫпки.

И тъй, най-първо между насъ трѣбва да се образуватъ правилни отношения: да бѫдемъ тихи и спокойни. Усѣщали ли сте Божествената тишина? Били ли сте при нѣкое сѫщество, на което, сърдцето, умътъ, душата и духътъ сѫ свързани съ Бога? Били ли сте вие при такъвъ човѣкъ, да почувствувате, каква тишина, каква радость има вѫтрѣ въ него? Азъ не зная, на какво друго може да се уподоби единъ такъвъ човѣкъ, освѣнъ на онази първа пролѣтна утринь, когато птичкитѣ пѣятъ, цвѣтята цъвтятъ и навсѣкѫдѣ лъха чистъ, свѣжъ, ароматенъ въздухъ. Такова е състоянието на човѣка, когато сърдцето, умътъ, душата и духътъ му сѫ въ хармония. Такъвъ човѣкъ е разрѣшилъ всичкитѣ задачи въ

свѣта, той е готовъ на всѣка жертва.

Ето единъ идеалъ за стари, и за млади. Старитѣ като постѫпватъ тъй, ще се подмладятъ, и младитѣ, като постѫпватъ тъй, силни ще станатъ. Ето пѫтьтъ на вѣчния животъ – една задача, която имате да разрѣшите. Това е само една скица, която ви обрисувахъ. Този въпросъ вече е зададенъ. Вие трѣбва да го разрѣшите въ три направления. Ако сте го разрѣшили въ първото направление, т.е. намѣрили сте вѣчния животъ, азъ ви се радвамъ. Ако сте го разрѣшили въ второто и третото направление, т.е. ако сте го запазили, и ако сте използували условията на този животъ, тогава казвамъ: този е Божествениятъ пѫть, чрѣзъ който вие можете да донесете благото на човѣчеството.

„Учителю благи, какво да направя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ“?

Ние разрѣшихме въпроса така: „Възлюбете Господа съзнателно съ всичкото си сърдце!“ Тази любовь да бѫде толкова голѣма, че да бѫдешъ въ състояние да жертвувашъ всичко, и душата ти да се разтвори повече.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 26 октомври, 1924 г.

1924_10_29 Темпераментите
лекция пред общия окултен клас

ТЕМПЕРАМЕНТИТЕ

Размишление

Бяха прочетени няколко работи върху темата Отличителните черти на физическия и духовния живот.

Тема за следния път: Най-силното чувство в човешката душа.

Тази вечер ще ви говоря върху темата Темпераментите на човека.

Човек трябва да се проучва така, както сега го намираме, а не както е било неговото първоначално състояние. Ние не знаем какво нещо е бил човекът първоначално; ние не знаем какво ще е за в бъдеще. Това са неща, които можем да предполагаме, но ние трябва да проучваме човека тъй, както го виждаме, както го знаем днес, а знае се що е човек, понеже всеки от вас е човек и знае нещата по себе си.

Някои хора са бързи – вървят по пътя бързо, лесно се движат. Други някои са бавни – едва се движат, клатят се като гемии. Защо е това различие? Нали и единият, и другият са човеци? Това са малки прояви, но ние ще обърнем внимание на малките прояви. На какво се дължат тези прояви? Защо някой човек върви бързо, а друг – полека? Още от старо време, щом някой стане чорбаджия в селото, той вече не върви бързо, започва да се движи бавно. Защо? – Работите му са уредени вече. Онзи човек пък, на когото работите не са уредени, той върви бързо, стреми се. И единият, и другият не съзнават кои са подбудителните причини. Ако попиташ единия защо върви полека, той ще ти каже: „Всички от нашия род вървят така. Дядо ми, прадядо ми вървяха така, и аз не мога да се отклоня от своя път. Това е в моето естество, в моето разположение – аз не обичам бързия ход.“ Ако попиташ другия защо върви бързо, той ще ти каже: „Аз не обичам да вървя полека, натурата ми е да вървя бързо.“ И единият е прав, и другият е прав.

Още от старо време старите окултисти-алхимици са определили четири състояния на материята: твърдо, водно, въздухообразно и огнено състояние. От тези четири състояния те са извадили четири темперамента на човека. В сегашната наука като основни, най-важни елементи за живота, определят четири от тях, а именно: въглерода, водорода, азота и кислорода. Те не са единствените важни елементи, но те се намират в по-голямо количество в Природата. Тези четири елемента донякъде съответстват на четирите състояния на материята, които старите алхимици определят, както и на четирите темперамента в човека. Те са казвали, че в човешката наука се срещат следните четири темперамента: сангвинически, холерически, флегматически – някои го наричат

меланхолически, и нервен, или умствен темперамент. Така са класифицирали старите алхимици темпераментите в човека, но те не са обосновани на строго научни начала. В по-новите времена учените хора на Запад намират, че в човека съществуват само три темперамента, които почиват на три основни системи, съществуващи в човешкия организъм. Първата система е тъй наречената жизнена система, в която влизат кръвоносната система, дробовете, стомахът и жлезите. От тази жизнена система те са извадили жизнения темперамент, или тъй наречениявитивен темперамент, от латинската дума vitea, която значи живот. След това иде костната система, с мускулите и лигаментите. Тя е динамическата система. От тази система се образува двигателният, или мотивнияттемперамент. И най-после, имаме третия темперамент, наречен умствен, или нервен, с преобладаващо влияние на мозъка и нервната система. Тъй че когато в тялото преобладават силите на ума, на мозъка, преобладава и нервната система. Тогава имаме хора с умствен темперамент, които се занимават с умствен труд. Те се интересуват от умствения свят. Всички онези, у които преобладават силите на стомаха, гърдите и кръвоносните съдове, са хора повече на живота, на удоволствията, на света. Те не обичат тежката работа. Повечето от тях са търговци, дипломати, актьори, а някои са художници. Хората с мотивния темперамент са най-деятелни. От тях излизат военачалници, генерали, водители на партии и други. От тия три темперамента са произлезли още четири. Първият темперамент е родил други два. От белите дробове се е създал сангвиническият, а от стомаха и жлезите – флегматическият темперамент. От мотивния темперамент във връзка с жлъчния темперамент се е създал холерическият. В него преобладаващо влияние имат костите, а донякъде – нервната система, черният дроб и жлъчката. От умствения темперамент е произлязъл нервният или меланхоличният темперамент. Тъй щото има три основни темперамента и четири производни. В най-ново време обаче науката приема седем темперамента в човека, които отговарят на седемте системи в него: мозъчна, мускулна, дихателна, кръвоносна, хранителна, очистителна и чувствителна.

Във всеки темперамент преобладават известни качества от материята. Споменах, че материята във физическия свят се среща в четири състояния, които понякога се проявяват в човешките темпераменти. Първият темперамент, сангвиническият, е наречен още въздухообразен. Нека химиците кажат кои са важните свойства на въздуха.

Отговор: Той е въздухообразна смес, която се състои главно от азот и кислород.

В него влизат всички онези вещества, на които е свойствено разширението. Вследствие на това онези хора, които имат сангвинически темперамент, имат свойството да се разширяват силно. В техните мисли, чувства и действия има силно разширение. Те са експанзивни, всякога преувеличават нещата. Най-малката радост в тях се изживява силно. Те скачат, радват се като деца. Не се минава половин час след това, в тях става смяна. Те са хора, подобни на времето. Ще ги видиш радостни, скръбни, след това гръмотевици, прах – всичко се сменя бързо.

Във втория темперамент, тъй наречен флегматически, преобладаващо влияние в него има водата. Понеже водата не е тъй подвижна, както въздухът, хората с такъв темперамент също така не са много подвижни. Водата е подвижна само когато има наклон. Тези хора се отличават със студенина и мудност, в тях преобладава водното състояние. Изобщо те обичат жидките, течните вещества. Хора с такъв темперамент са хладнокръвни, самообладанието е силно развито в тях. Някои от тях са много мързеливи. За такива хора турците казват: „И светът да изгори, те не искат да знаят.“ Турците имат много анекдоти за тях. В Цариград имало много такива хора с този темперамент, наречени тембели, които били на разноски на султана – той се грижел за прехраната им. Обаче в скоро време се наплодили толкова много тембели, че султанът се видял в чудо. Извиква своя везир и го пита: „Как да се освободим от тези хора, които не са толкова умни, а съставляват товар на хазната?“ Везирът отговорил: „Ще запалим тембелхането да гори и колкото души от тях останат в това време, когато гори, те са истинските тембели, за тях ще оставим известен приход. Тия от тях, които избягат, ще пратим на работа.“ И действително, запалили тембелхането. Всички се разбягали, с изключение на двама. Единият от тях казва на другия: „Хайде да бягаме, тембелхането гори!“ Другият му отговаря: „Как не те мързи да говориш!“ От една страна това хладнокръвие е добро нещо. Така постъпвайте и вие. Като ви дойде някоя беля, кажете на този, който ви говори: „Как не те мързи да говориш!“ Иначе онзи, който иска да урегулира своя темперамент, трябва да научи свойствата на водата. Главните съставни елементи на водата са водород и кислород.

Третият темперамент е холерическият, дето преобладаващо влияние имат жлъчката, черният дроб, нервната система и костите. Хора с такъв темперамент по някой път са високи, с черни коси, много енергични, изобщо динамически. В тях преобладава въглеродът. Значи има натрупване на въглеродни вещества, които, като се запалят, предизвикват пожар. Човек трябва да пази да не се запалят тия вещества. Тези горителни материали са като сухи клечки. Запалят ли се, трябва да стоиш далече.

Най-после иде меланхоличният темперамент с преобладаващо влияние на нервната система. В него има огън. Хората с такъв темперамент са в постоянни вътрешни безпокойствия; вътрешните процеси не стават правилно в тях, вследствие на което се образува повече топлина. В този темперамент няма достатъчно азот, който да регулира горенето. Някои казват, че азотът спира живота. Не, азотът регулира горенето. Той не дава възможност да се прояви животът изведнъж. Ако животът се прояви изведнъж, човек бързо ще се изтощи, затова животът трябва да се проявява постепенно. Да допуснем, че във вашето естество се наберат повече динамически сили, какво става? – Явява се значи повече кислород, който усилва деятелността, усилва живота и човек става активен в своите мисли, желания и действия. Той скача, радва се, но тази радост е преходна. Тази радост е, както когато някой човек пийне малко винце или спечели пари. Тук азотът е необходим като регулатор.

Меланхолията се явява у хора, които имат чрезмерни желания. Крайно меланхоличните

хора са крайно амбициозни. Те са меланхолични, защото желанията им не могат да се осъществят. Например у някои хора се явява желание да станат светии. Това не е желание на душата им, а желание да блеснат пред хората. Това не е онзи вътрешен огън на душата, не е онзи Божествен огън, който произлиза от дълбочината на съзнанието, от някакво убеждение. Аз различавам в света два вида огън. Като се запалиш от единия огън, гориш и изгаряш, а като се запалиш от другия, гориш и не изгаряш. Например тази вътрешна топлина, която е у нас и от която не се изгаря, тя е естествената топлина на организма ни, 36-37°, която придава една приятност. Докато сме в здравословно състояние, тази топлина е приятна. Но щом се наберат в нас ненужни енергии, явява се една неестествена топлина, при която се започват химически реакции, явява се възпаление, при което температурата се повишава на 40-41°, става триене между клетките и нервната система се разстройва, т.е. онези съдове, които служат в организма като проводници на живота, се блокират, задушават, и ние казваме, че тия хора умират от задушаване. При това задушаване става едно напрежение в нервната система и човек умира. Затова най-първо се изисква човек да се изпоти, за да се отворят тия съдове, и така той да се спаси. Само чрез изпотяване тялото ще дойде в своето естествено състояние.

Сега мнозина от вас искат да урегулират живота си и казват: „Господ ще уреди всичко.“ – Не само че Господ ще уреди всичко, но Той е уредил всичко. Господ няма да ходи по нашите умове. Какво мислим ние, е едно нещо, а какво мисли Господ, това е друго нещо. Ние, които сме дошли на Земята като ученици да ходим по ума на Бога, ще изпълняваме Неговите закони. Тези закони няма да се изменят заради нас. Ние мислим, че тези закони могат да се изменят заради нас, но не е така, и затова виждаме, че понякога те носят за нас нещо добро, а понякога – зло. Когато сме в хармония с тях, носят нещо добро; когато сме в разрез с тях, носят нещо лошо за нас. Следователно всеки ще има в организма си толкова кислород, колкото е необходимо за горенето; толкова азот, колкото е необходимо за урегулиране на живота; толкова въглерод, колкото е необходимо за гориво на организма; и толкова водород, колкото е необходимо за влага на организма. Значи няма да желаете повече земя, нито повече ниви, нито повече жито. Така е за онези, които разбират живота. Ние говорим сега за ученика, който разбира живота, защото всяка една идея, всяка една мисъл в духовния свят има своя тежест и може да се претегли. Всяка ваша мисъл, за която вие мислите, че е без тежест, при ония чувствителни везни тя може да се претегли, има своя специфична тежест. Ако имате една любовна мисъл, и тя си има своя тежест, защото и силите могат да се теглят; могат да се определят и качествата на силите, които действат в мислите. Та каквото чувство, каквато мисъл и да имате, те се определят според действащите в тях сили. Казвате: „Мисълта е нищо.“ – Не, не е нищо, тя има динамическа сила, има тежест, има известно съотношение. Мисълта може да действа равномерно, без да става каквато и да е експлозия. Има мисли, които могат да предизвикат експлозия. Ако в някоя ваша мисъл се изгуби азотът, тя става взривна. Азотът е, който урегулира силите на мисълта, на живота. Това не е според сегашната химия, но според старите алхимици, които смятат азота за един от най-старите елементи, от най-уравновесените; затова в него няма тези преходни състояния, както в другите елементи. Той е много консервативен. В

него нещата стават систематично, плавно, той регулира всички други елементи. Казахме, че тази сила, която се съдържа в азота, е свързана с нервната система и с мозъка. Ето защо, щом започне да се намалява или да се губи азотът, в ума на хората се зарежда едно безпокойствие. Това, че някои хора полудяват или получават апоплексически удари, се дължи на липсата на азот, на липса на неговите сили в мозъчното вещество, вследствие на което се изгубва равновесието на организма. Щом се изгуби равновесието, кръвообращението вече не става правилно в мозъка, явява се прилив на повече кръв в главата, която кръв, като не може да се оттегли назад, блокира известни центрове на мозъка, предизвиква удар и тия блокирани органи се парализират.

Та първото важно нещо за вас: ще знаете, че силата на вашия живот зависи от състоянието на вашия мозък. Не е важно какво е състоянието на външния свят, важно е състоянието на вашия мозък – от него зависи вашето бъдеще. Вие ще ми възразите: „Не, от моя дух зависи моят живот." Добре, но твоят дух може да се прояви само чрез твоите здрави ръце и крака. Ако се отрежат ръцете и краката ти, какво ще остане? Първият орган, чрез който може да се прояви човешкият дух – това е мозъкът. Следователно вие ще пазите този единствен орган, чрез който може да се проявявате, няма да излизате от него, няма да го залагате никъде, няма да разрушавате туй, красивото в мозъка си. Например имате едно гневно състояние. Казвате: „Какво от това, че съм гневен?" Да, но зад ушите във вас става силно прииждане на кръв, вие силно се зачервявате. Щом придойде толкова много кръв в мозъка, събуждат се известни разрушителни сили и тогава виждаме много хора в такова гневно състояние да чупят прозорци, да блъскат врати, и като изразходват тази енергия, казват: „Аз съм малко нервен, малко съм възбуден." – Не, ти си допуснал да се прояви в тебе един разрушителен център.

Така е и във време на война. Като се възбуди един разрушителен център, става търкане между въглеродните частици и те се запалват. Така се образува в организма това неестествено горене. Затуй, когато човек се разгневи, усеща някакъв огън на сърцето си. Не мислете, че с тези разгневявания, викания, вие ще оправите живота. Вие имате един слуга, когото биете, карате му се, заплашвате го, но един ден и той ще стане умен като вас и ще ви набие.
Бащата може да бие детето си и то да плаче, но един ден то ще стане голям момък и няма да плаче вече. Аз виждам: някое малко дете е порасналo, станало момък на 25 години – хване баща си, поразтърси го малко и му казва: „Татко, я седни тук!" Бащата сяда. Синът му казва: „Светът не се управлява със сила, но с ум. Аз не съм говедо да ме биеш. Кажи ми с думи – ще те разбера, а не да ме налагаш с тояга. Ще ме извиниш, но ти трябва да измениш правилата, законите на своята държава, на своята ка́мара. Ти ще прокараш малко по-миролюбиви закони." Синът си извоюва правата, а мъжът казва на жена си: „Бабо, нашият син не се покорява, както по-рано. Няма да бъде по старому вече. Днес ме хвана, разтърси ме малко." Разтърсили го! Писанието казва: „Когото Бог обича, наказва го." Наказанието има смисъл. Бог наказва само разумните хора, безумните никога не наказва. Безумните хора ги тъпчат само – нищо повече. Може да се наказва само умният

човек.

Казвам: в тия състояния вие трябва да определите какъв темперамент сте, какви вещества преобладават у вас. Ако преобладава въглеродът, вие ще имате ламтеж към материалния свят, вие ще имате чрезмерни желания и много материя натрупана, но трябва да знаете, че това е едно неестествено състояние. Ако не се пазите, няма да се мине дълго време и знаете ли какво ще стане с вас? – Благоутробието ви ще изскочи, гърдите ви ще изпъкнат, навсякъде ще имате натрупване, отлагане на материя, и ще бъдете като някое прасе. Всички ще мислят за вас, че сте много разположени, но това не е нищо друго освен натрупване на излишни материали. Но виждаш, дойде след време някоя болест – смъкнала този човек. Пълните хора изобщо не могат да издържат. Слабите хора издържат повече. Пълните хора не могат да издържат и в духовно отношение, защото духовният живот, в който сте влезли, изисква един уравновесен организъм, с един мозък от най-фина, еластична, пъргава материя, издръжлив на всички напори в живота; същевременно се изисква една отлична дихателна система, един стомах, който да функционира правилно, да приема малко храна, която да обработва и да използва правилно. И най-после, костите и мускулите му да бъдат така подвижни, че да свършват всяка работа с най-малко разноски.

Ние, съвременните хора, които не разбираме този закон, работим много. Някой казва: „Аз днес работих 12 часа.“ Да се работи 12 часа, това е заблуждение! Тази работа за 12 часа всъщност е работа само за 3 часа. Но като работиш при неразположение на духа, разбира се, че ще работиш много. Онзи крояч шие нещо – развали го. Шие – разпаря, шие – разпаря, и най-после казва: „Тези дрехи ги работих цели три дни, скъпо ми струват тия три дни.“ – Да, при неразположение на духа работите се усложняват. Това е при писане на поезия и при свирене, при всички работи изобщо – така не се успява. Ние сега сме направили живота си нехармоничен вследствие на тази дисхармония, която съществува вътре в нас. Дойде някой, казва: „Аз съм хладнокръвен човек.“ Какво подразбира той под хладнокръвие? – Хладнокръвният човек е синоним на разумния човек. В какъв смисъл? – Разумният човек не може да се изненада от нищо. Той е предвидлив във всички случаи. Разумният човек, ако е земеделец, няма да остави житото си неутъпкано, неожънато.

Сега ще направя едно малко сравнение, да видите как разните хора правят погрешки. Някой запитва: „Ами не трябва ли да имаме едно малко удоволствие в живота си?“ Аз обяснявам това по следния начин. Представете си двама слуги, които живеят при един много добър господар, който има пълно доверие в тях. Те много се обичат. Праща ги господарят им на нивата да орат, но целия ден те си говорят за любов и не орат – нивата остава неразорана. Връщат се у дома си, господарят ги пита: „Изорахте ли нивата?“ – „Изорахме я.“ Господарят не проверява, вярва им. На другия ден той ги праща да посеят нивата.
тиват те, но целия ден пак си говорят за любов. Връщат се. „Посяхте ли нивата?“ – „Посяхме я.“ Нищо не са посели, цял ден са се разговаряли. После ги праща да я оплевят,

след време да я пожънат, но те си приказвали пак за любов, нищо не работили. „Ожънахте ли житото?“ – „Ожънахме го.“ – Не, нищо не са направили те. Най-после някои казват: „Нас не ни трябват тия работи, ние и без хляб можем.“ Добре, дайте ми пример, дето някои духовни хора могат да живеят 80 дни без хляб.

Вие казвате: „Христос е прекарал 40 дни пост.“ Оставете Христа, покажете ми някои духовни хора, които да са гладували толкова време и да не отслабнат, да останат пак така здрави, с червени лица, каквито са били по-рано. Значи Бог е създал човека така, че трябва да яде, защото яденето има смисъл. Яденето е любов. Когато човек яде, без да разбира смисъла на яденето, той върши престъпление.

Някои казват: „Трябва да се яде много.“ Колко трябва да се яде? Един чувал ли? Един слон изяжда пет крини ориз. Смятали ли сте какво е отношението по тежина между слона и човека? Кажете ми тогава какво е отношението между храната на слона и на човека, като имате предвид тяхната тежест? Някои поддържат, че ние трябва да ядем много. Хубаво, колко хиляди мухи могат да се нахранят с един човешки обяд? Аз мисля, че с този обяд ще се нахранят повече от 200 000 мухи и пак ще остане нещо от яденето. Питам тогава: коя е нормата, която определя кой колко трябва да яде? Ако се съберат слонът, човекът, мухата и пчелата, по колко трябва да яде всеки от тях? Определено е колко трябва да яде един човек.

Сегашните учени хора са определили каква храна и по колко храна трябва да се яде от тази или от онази, за да се навакса еди-коя си изгубена енергия. Ако туй е вярно, добре е тогава. Питам: онези млекопитаещи, които пасат само трева, и онези животни, които живеят на север и се хранят пак само с трева, де намират различните елементи, необходими за организма си? Значи в тревата се намират всички необходими елементи за поддържане на организма. Ако ние знаехме как да употребяваме храната, нямаше да ни трябва абсолютно никаква друга храна освен житото. За да знаеш как да се храниш с жито, трябва да знаеш как да изменяш своите състояния. Като се храниш всеки ден с жито, няма да имаш едно и също състояние. Като променяш своето състояние, ти ще привличаш всички онези елементи, които се съдържат в житото. Да допуснем, че искаш да извлечеш елементи за ума си. Какво ще направиш? – Ще впрегнеш азотните вещества на работа, като мислиш постоянно за духовния свят, за Бога на Любовта. Само така ще извлечеш тия необходими за теб елементи от житото, които Слънцето е вложило в него. Ако искаш да извлечеш енергия за чувствата си, за сърцето си, ще впрегнеш кислорода на работа. Защо? – Защото в дробовете при процеса на дишането се образува това приятно горене. Не се тревожете, но впрегнете на работа в себе си тези благородни чувства, които могат да ви повдигнат. Ще мислите, че всичко в света е хармония, че всичко, което става, е хармонично. И в болести, и в страдания, и в смърт, и в земетресения – във всичко ще виждате Божията Любов. Като разглеждате нещата така, не може да не извлечете от житото всички онези елементи, необходими за вашите чувства.

Онзи човек, който разсъждава защо Господ създаде света така, а не иначе, той е анормален – нищо повече. Следователно ние няма да изучаваме света в неговата анормалност, а ще го изучаваме в неговото естествено и Божествено състояние. Анормалното състояние е лакомията на човешкия живот. Ние се стремим към повече живот, а същевременно изгубваме и този, който имаме. Онзи, който изисква много живот, изгубва и малкия си живот. Аз съм наблюдавал тия неща, следил съм и тяхната статистика. Колко случаи съм наблюдавал в живота! Един господин от Шумен казваше: „Аз ще живея 200 години." Но този човек умря след две години. Животът не седи в лакомията. За да запазиш живота си, трябва да си благодарен на малкия живот, който имаш. Животът седи в първичния живот на клетките. Клетките в човешкия организъм не умират. Той умира, а те си отиват на своето място. Когато човек умре, клетките от неговото тяло започват да живеят своя първичен живот. Същото е и с нашите чувства. И теософите прокарват една подобна теория, че човекът може да умре, т.е. може да умре неговото схващане за нещата, но неговите чувства постоянно продължават живота си, защото чувствата на човека съставляват неговия живот. Докато човек контролира всички свои клетки, той живее, но когато загуби този контрол, в него се започва обратен процес.

Та когато казваме, че трябва да живеем един чист и свят живот, подразбираме онзи правилен живот, онези правилни мисли. Ако искате да живеете в духовния свят, темпераментите си и там ще носите. Не мислете, че там няма темпераменти, че там няма особени състояния, та ще може да се освободите от тях. В духовния свят ще има още по-фини състояния на човешкия дух. Изобщо много окултисти твърдят, че в духовния свят има еднообразие. Не, те не са ходили в духовния свят да видят, че там има разнообразие, хиляди пъти по-голямо от това на Земята. Ако един човек от този свят отиде в онзи, той няма да види разнообразието, а еднообразието. Как си представяте духовния свят? Аз съм говорил с много стари българи, питал съм ги как си го представят. Те си го представят като свят на абсолютно мълчание, дето всички хора седят и мълчат и всяка душа си мисли за себе си, за онова, което е правила в живота си, което е изпатила. Не е така, това са анормални схващания на един физически живот, схващания на един болезнен свят. На същото основание много религиозни, духовни хора до известно време мислят, че всички хора са добри, но щом заболеят, мислят, че всички хора са лоши. И едното, и другото състояние не е вярно. Добри хора са само разумните, а лоши хора са само безумните. Това зависи от състоянието ти, как ще постъпиш. Ако аз увредя интереса на своя ближен, аз ще страдам, няма да страдат другите. Ако дясната ми ръка не може да познае, че има отношение към лявата, и вземе един нож и я мушне, няма ли и тя да почувства болката? И лявата ръка ще почувства болка, и дясната ръка ще почувства болка. Някой казва за някого: „Аз ще му направя нещо лошо, ще му напакостя." Добре, след като го мушнеш, след като му направиш някаква пакост, и ти ще я почувстваш, ще разбереш, че си свързан с него. Ти ще почувстваш, че не трябва да нарушаваш Божия закон.

И тъй, темпераментите са свързани с по-важните елементи. Азотът например е регулаторът в живота. Сангвиническият темперамент ни доставя онази топлина, която е

необходима за растенето на нашия живот. Витивният темперамент е необходим за нарастване на корените, за тяхното засилване, а холерическият темперамент представлява онези динамически сили – вятър, дъжд, бури, – необходими да разклащат растението, защото ако не се разклащат, соковете не могат да текат правилно от долу на горе. Промените, които стават в Природата, съдействат за развитието на растенията, имат предвид цялото растително царство. Следователно всички страдания са необходими за разтърсването на вашия организъм. Някой пита: „Защо ми дойде това разтърсване?“ – То е необходимо за разпращане на всички елементи из организма ви. И действително, след като сте страдали морално, вие се усещате обновени. Даже и след като сте боледували известно време физически, вие пак се усещате обновени. И тъй, физическите болести и моралните страдания в човека – това са все упражнения на холерическия темперамент в живота ви. Някой път, когато трябва да отслабнете, когато вашето благоутробие трябва да спадне, това показва, че водата във вашия организъм трябва да отиде от едно място на друго, тази енергия да се трансформира. Следователно никакъв излишък от енергия не трябва да има във вашия организъм – трябва да има точно толкова енергия, колкото е потребно. Излишната енергия трябва да се върне в Природата.

Изобщо Природата не търпи абсолютно никакъв излишък в организмите. И всички страдания на съвременните хора се дължат все на тия излишъци, все на неразбирането на живота. Вие казвате: „Ами нали трябва да се погрижим за себе си!“ – Трябва, но как? Как се грижат пчелите за себе си? Пчелите, след като влязат в един кошер, започват да си приготовляват мед толкова, колкото им трябва за през зимата. На 50 000 пчели например колко мед им трябва? – Най-много 30 килограма. Толкова си приготвят те и напролет, когато цветята цъфтят, те отново си събират мед. Добре, ако това е вярно за пчелите, то и ние, като в един кошер, колко мед, колко бюджет ни трябва за през годината? И пчелите знаят този закон. Ако вие турите в един кошер много рамки, те ще напълнят само толкова, колкото годината позволява. Същото е и за човека. Всеки човек трябва да събере не толкова, колкото иска, но колкото позволява годината. Следователно, ако ти искаш нещо повече, трябва да видим колко позволява твоят бюджет, колко ти е определил той. Някой има 500 лв., друг – 1000 лв., трети – 2000 лв. – толкова е техният бюджет, а други имат 10 000, 20 000 лв., 500 000 лв., но и първите не живеят ли? – Живеят. Но българите казват, че сиромахът живеел кучешки живот. Добре, ами ако богатият краде и живее с кражби, този живот не е ли кучешки? Казват, че сиромахът се мъчи. Да, ако сиромахът се мъчи, лошо е, но ако сиромахът живее по Бога, животът му е блажен. Ако пък богатият при своето богатство не живее по Бога, тогава и той се мъчи. И неговият живот е неестествен. Следователно ние трябва да се стремим към онзи вътрешен, Божествен живот, да знаем нормата на нещата. В нас има една определена норма, която регулира отношенията в живота.

Аз съм правил различни опити, които са ме убедили в това. Отивам при някой търговец да си купя някакъв плат. Питам го: „Колко струва този плат?“ – „Толкова.“ Дам му, колкото иска, и не правя никакъв въпрос повече. Отивам при втори търговец, купувам и

от него плат, като му плащам два пъти повече, отколкото струва платът. Аз съм проверил, зная колко е истинската стойност на плата, и ако струва 200 лв., давам на търговеца 400 лв. Той казва: „Господине, много ми давате, платът не струва толкова." Взема точно колкото струва платът и ми връща останалите пари. Вие казвате: „Ама този човек може да ви излъже." – Не, всички хора не лъжат. Щом вляза в един дюкян и искам да изхитря търговеца и започвам да се пазаря с него, той схваща мисълта ми и си казва: „Чакай, и аз ще те излъжа!" Ти трябва да влезеш в такъв дюкян, дето търговецът има темперамент, съответстващ на твоя. Ще кажете: „Как ще позная в кой дюкян да вляза?" Като вървиш, нещо вътре в тебе ще ти каже: „Влез в този дюкян!" Като влезеш в този дюкян, ще усетиш едно приятно разположение. Влез в този дюкян, който ти се посочва, глава няма да те боли! Излезеш ли да си купуваш плат, но нямаш вътрешно разположение, вслушай се в себе си: ще чуеш, че нещо вътре в тебе ти казва: „Върви си вкъщи, не купувай нищо сега!" Искаш да си купиш яйца – нещо ти казва: „Тези яйца не са за тебе, не ти трябват сега." Чуеш ли този глас, върни се. Друг ден имаш разположение – купи тия яйца за себе си. Всеки ден ти ще опитваш този Божествен закон. Ако хората го спазваха, добре щеше да им бъде.

За всеки ден има определено меню кой какво ще яде. Днес е определено за тебе картофи, утре – баница, после месо, след това варено жито, яйца или какво и да е друго. А сега ние сами си нареждаме менюто. Ти станеш сутринта и казваш на жена си: „Жена, ето какво ще наготвиш днес" – и започваш да изреждаш. Не, ти ще кажеш на жена си: „Каквото меню ми е определено за днес отгоре, това ще сготвиш." Тогава жената ще се помоли на Господа, ще каже: „Господи, кажи ми какво меню си определил за днес!" Това е новата философия на живота. Дойдем ли до това положение, ние ще имаме общение с много поучени същества от нас, които са преживели нашите състояния и са дошли до едно повисоко разбиране на живота. Те разбират безсмъртието и ще ни въведат в един прав път. Сегашните хора желаят това нещо, но като не разбират езика на тия същества, правят грешки, правят криви преводи и вследствие на това страдат. Затова трябва нещата да се проверяват. Ти четеш едно съчинение – ще провериш в себе си доколко са истинни тия положения, които се прокарват в него. Ти имаш възможност да провериш това нещо интуитивно. Интуицията проверява нещата моментално, а умът действа във време и пространство.

Та аз се спирам върху този въпрос именно защото някои казват, че това или е вярно, или не е вярно. Не, аз казвам, че светът, в който живеем, е разумен, той не е двусмислен свят – нещата в него са точно определени. Какво нещо е духовният свят, по какво се различава от физическия, какви същества има в него аз ще ви кажа. В духовния свят има фонографи, заведени да свирят, и тъкмо минаваш покрай някой фонограф, чуваш да ти пее: „Парице, парице, всесилна царице!"... Ти мислиш, че някой поет пее. Вървиш по-нататък, виждаш, че едно същество се разхожда, замислено в себе си, и ти казваш: „Видях едно духовно същество." – Не, това не е никакво духовно същество, това е само една мисъл-форма в духовния свят. Ти прочетеш някъде една мисъл и си казваш: „Тъй каза този ангел." – Не, това не е никакъв ангел, това е само обявлението на някоя мисъл. Най-после ти ще влезеш

още по-навътре в духовния свят и действително ще видиш някое разумно същество, което, ако го запиташ как трябва да се живее, няма да ти отговори двусмислено, но ще ти отговори прямо на въпроса. И като се върнеш от този свят във физическия, ще видиш, че всичко, което ти е казало това същество, излиза точно така, без никакво изключение. Ако ти си се пренесъл и си останал за по-дълго време в духовния свят, това същество ще ти каже: „Ти трябва да се върнеш вече в твоя свят, защото около тялото ти са събрани много хора и ако не се върнеш, ще те погребат. Ти ще видиш при леглото си майка си, баща си, брат си. Ти след една година ще постъпиш в училище, ще свършиш гимназия успешно. После ще постъпиш в университет, и него ще свършиш успешно, и най-после ще станеш писател." Туй същество определя цялата програма на живота ти. Ако всичко това се сбъдне, питам: има ли в какво да се съмняваш? Но ако туй същество ти каже много работи и нищо от тях не се сбъдне или се сбъдне само 1/100 от всичко, ще трябва да се пазиш. Мнозина от вас имат такива шепнения и казват: „Духът ми говори отвътре!" – Че кому не говорят отвътре? Всеки апаш може да ти каже: „Иди открадни това нещо!" Някой казва: „Учителя ми каза да напиша това." Че и някой писател може да каже: „Духът ми каза да напиша тази работа." Много духове може да ви говорят, но кой е истинският Дух, това е въпросът.

Вие излагате Името Божие на позор. Не излагайте Името Божие, не излагайте Духа! Онзи, който говори с духовния свят, трябва да познава поне едно интелигентно същество, трябва да чува гласа му, да познава лицето му. То ще се яви материализирано пред тебе и ясно ще ти говори, а не двусмислено. Някой те пита: „Ама ти видя ли го?" – „Не, гласа му чух." Че кой не го чува? Вечерно време спиш и някой те вика: „Иване, Иване!" Станеш – никого не виждаш, никого не чуваш, и българинът казва: „Не се обаждай на такъв глас. Това са хора от улицата, които те викат."

Та казвам: като ученици на Окултната школа не трябва да бъдете лековерни хора. Не казвам „безверници", но искам да бъдете любители на великата Божия Истина и да не допущате в сърцата си никаква измама. Някой път една измама може да влезе несъзнателно – нищо от това, но гледайте съзнателно да не допущате никаква измама, никаква лъжа. През вас може да премине някоя невярна мисъл, но докато не я проверите веднъж, дваж, не ѝ давайте ход! Ами че ако аз ви дам две съвременни бомби и ви кажа: „Занесете тия бомби в еди-кои си къщи и ги запалете, ще видите каква хубава миризма имат те!", трябва ли да изпълните тази моя заповед безогледно? Влезете в къщата на Драган Стоянов, поставите някъде тази бомба, запалите я и си излезете. Отидете на друго място, поставите втората бомба някъде, запалите я и си излезете – изпълните заповедта. Да, но след 20 минути тези бомби експлодират. Питам: как ще се оправдаете? Ще кажете: „Такава била Волята Божия." – Не е била такава Волята Божия. Такава е нашата неразумна воля. Волята Божия е да мислим разумно, да чувстваме разумно и да действаме разумно.

Първото нещо: ще се пазите от заблуждения! Искам всички да бъдете самостоятелни, но

да не казвате, че и сами можете да направите всичко. Действайте сами, но същевременно ще употребявате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Чрез тях ще урегулирате вашия темперамент, вашия стомах, вашата нервна система, вашето кръвообращение, вашата костна система, за да бъдете един здрав човек, способен за живот, а не човек истерик, който да се заблуждава от всичко мимолетно, минало край него. Ако ви дойде някоя болест, няма да се плашите от нея. Защо някои пострадват? – Защото не изпълняват. На мнозина от вас съм давал известни съвети как да се лекуват, казвам им: тъй и тъй ще постъпите. Те, след като вземат моите съвети, отиват още при десетина души да се съветват как да постъпят. Положението им се влоши и като дойдат до умиране, викат ме, молят се: „Учителю, спаси ме, аз и домът ми ще повярваме." – Не, това е един изпит за тебе, ти сам ще опиташ силата си. Между тебе и Бога няма да викаш никого. Кажи си: „Между Бога и себе си не пущам никого! Ако е да умра, никого няма да викам, към никакъв лекар няма да се обръщам. Щом е да умра, и без лекар ще умра. Ако Господ ми каже да умра, ще умра, нищо повече. Ако Господ ми каже да повикам еди-кой си лекар, то е друг въпрос. Но ако не ми каже, никакъв лекар не ми е нужен." Някои, едва се разболеят, казват: „Викайте еди-кой си лекар, еди-кой си свещеник, еди-кой си пророк." Това може да е един изпит за тебе, затова ти ще се поставиш така, че между тебе и Бога ще се образува една непоколебима връзка, и ще кажеш: „Господи, нека Твоята воля да действа върху мене, аз ще изпълня Волята Ти!" Казвам: мнозина от вас боледувате, защото сте страхливи. Най-малката болест – треска, хрема или каква и да е друга, ви плаши. Знайте обаче, че ако се натрупа у вас повече въглерод например, отколкото от другите елементи, у вас ще се яви един вид болест. Ако се натрупа повече азот, ще се яви друг вид болест.
От натрупването на известни вредни вещества в човешкия организъм се раждат хиляди болести. Следователно никакъв излишък не трябва да остава във вашия организъм. Всичко онова, което употребявате, вие трябва да го проверявате. Избягвайте всякакви недоразумения, всякаква дисхармония между вас! Защо? Защото ако къщата на съседа ми се запали, и моята ще се запали – близо е. Вие сте двама души, живеете заедно, имате еднакви темпераменти, и щом се натрупат въглеродни вещества в единия и той започне да боледува, няма да се мине дълго време, и другият ще започне да боледува. Еднообразните вещества носят еднакви резултати. Тия неестествени състояния носят всички нещастия в живота.

Вие като ученици ще проверявате всичко. Вие искате да прогресирате, но как ще прогресирате с тия знания, които имате? Вие трябва да направите крачка напред. Аз забелязвам във вас един критически дух. За да критикувате когото и да е, трябва да знаете подбудителните причини в света. Не критикувайте, но проучвайте всичко, а от чуждите грешки се поучавайте. Аз искам всички да учите. Само така ще се създадат правилни, хармонични отношения помежду ви. Знаете ли какво учене се изисква от вас? – Да се запалите от желание да учите. Във вас трябва да се роди дълбоко желание да учите, другояче вие ще остареете преждевременно и животът ви ще се обезсмисли. Такъв човек, като премине 40-50-годишна възраст, ще каже: „Аз остарях вече, животът няма смисъл за

мене.“ – Не, за човека, за ученика, който учи, няма старост. Старостта, това е една привилегия за човека – да използва своето знание; младостта е друга привилегия за човека – да използва силата, която Бог е вложил в него. Защото сегашният стар човек, след като се новороди, може да бъде млад, и сегашният млад, като живее дълго време и придобие знания, може да бъде стар. Това са само смени на състояния.

Та онези от вас, които ме разбирате, ако искате да бъдете здрави, използвайте това, което ви казвам. Външните хора започват да ни съдят, казват: „Тези хора взеха да боледуват много.“ – Да, и между вас ще има заболявания, но един на хилядата. Такъв е процентът в Окултната школа. Щом има двама, трима, петима, десет, сто души на хилядата, това е един неестествен процес. И тогава, ако заболяваш, ще се запиташ: „Един от хилядата ли съм аз?“ Ако си един от хилядата, това е благословение, но ако не си единият, а от мнозината, не пише добро нито за хилядата, нито за тебе, който боледуваш.

И тъй, у всинца ви трябва да се зароди желанието да бъдете здрави, а когато боледувате, това е по Божествения закон, само за обмяна. Трябва да турим в себе си мисълта всички да бъдем здрави по ум, по сърце, по воля и по тяло. И когато някои ме питат трябва ли да викаме лекари, казвам: този въпрос е решен вече. Ако вървите по законите на старата култура, викайте лекари, но ако вървите по законите на Окултната школа, не викайте лекари. Лекарите са изпратени да лекуват света, а за един окултен ученик болестта не е нещо случайно, тя има свое предназначение. Казвам: за себе си, за своята душа всеки ще търси своя вътрешен лекар. За всички има един вътрешен лекар. Той е лекар над всички лекари. Като намерите този главен лекар, него ще питате кой асистент да викате. Тъй трябва да гледате вие като окултни ученици! Тъй трябва да гледа на въпроса и всеки лекар окултист! Когато повикат един окултен лекар при някой болен, той трябва да се обърне към Бога и да Го запита: „Господи, да отида ли при този болен?“ Има много съвестни лекари, които, като ги повикат при някои болни, казват: „Аз не съм разположен, нека дойде друг лекар.“ Как се повдига авторитетът на един лекар? Когато на 100 души болни лекарят излекува 99, а само един не може, авторитетът му се повдига, но ако на 100 души измори 99, а един излекува, авторитетът му се губи. Ако този лекар иска да възстанови авторитета си, трябва да излекува на 100-те най-малко 70-80 души. Ако той спазва законите на темпераментите, ще има отлични резултати. Сегашните болести обаче се дължат и на други причини, за които някой път ще се спра да ви поговоря.

Сега туй пресяване между вас е необходимо. Аз ви казвам, че не е достатъчно само да ме слушате. Тази година се изисква от вас едно микроскопическо приложение. Вие ме слушате само, но с това се излагате. Колкото повече ви говоря, толкова отговорността за вас е по-голяма. За всичко това, което съм ви говорил, невидимият свят изисква поне 1/1000 част от него приложение. И ако тази 1/1000 част не се приложи, никакво извинение няма. Не искам 1/100, но искам само 1/1000 част приложение. Ако приложите само 1/1000 част от всичко, което сте чули, тя ще произведе грамадни резултати. Това е най-малкото. Хване ви например хрема. Зарадвайте се, че е дошла тази хрема, направете един малък

опит с нея. В деня, в който ви хване хремата, направете едно микроскопическо добро на най-нещастния човек, когото намерите, и ще видите какво ще стане с хремата. Хване ви главоболие, коремоболие, гърдоболие или каква и да е друга болест – направете най-микроскопическото добро и болестта ви ще изчезне. Направете този опит, да видите верен ли е, или не. Вие, като заболеете, казвате: „Идете, кажете на Учителя да се помоли за мен." Знаете ли на какво приличате вие в този случай?

Ще ви приведа един пример из живота. В Америка имало един много духовит проповедник, който тъй проповядвал, че цялата публика се късала от смях. Той разправял един случай от своя живот като проповедник. Викали го при един много богат човек, член на църквата, който сериозно заболял, искал да се помоли за него. Проповедникът отива при болния и му казва: „Не мога да се моля за тебе, ти не си направил никакво добро, аз не мога да коленича пред Господа за тебе, няма какво да Му кажа." – „Моля ти се, ще умра!" – „Не, докато не дадеш нещо за Господа, ако не обещаеш поне половината от имането си, аз не мога да се моля за тебе. Не мога да коленича на голата земя. Ще дадеш нещо, и то много, за да ми бъде меко, като вълна под колената. Само така ще мога да докажа на Господа, че този човек е дал нещо. Иначе, колкото и да се молиш, ще умреш." Казвам: от всинца ви се изисква такава вяра, която и планина да премества. И Христос не казва да имате вяра, голяма като камилски яйца, но казва: „Ако имате вяра колкото едно синапово зрънце и кажете на тази планина да се премести, ще се премести." Туй, малкото зрънце, това е 1/1000 част, която ако приложите, ще имате магическа сила и планини ще можете да премествате. Не трябва да бъдете лековерни, но да ходите в живота си с непоколебима, разумна вяра.

Тази вечер ще ви дам едно правило – с кои хора да дружите и от кои хора да се пазите. Обичайте ония хора, които са много добри, и ония, които са много лоши. Те са безопасните хора. Ония пък, които са малко добри и малко лоши, те са опасни хора, защото, като се смеси от доброто малко и от лошото малко, от тях става една каша, една амалгама. Лошият човек поне си казва: „Да знаеш, аз съм лош, пази се от мене." Онзи пък, който се вие като змия, меси и доброто, и лошото – пази се от него! Такива лъжци не приемам в къщата си. Такива ученици в Школата не обичам да има. Прямота трябва да имаме в отношенията си! Два вида герои има в света. Ако един човек бъде постоянен в Добродетелта, постоянно прави добро, но направи ли една погрешка, има доблестта да я изповяда, това е герой човек! Друг човек, който греши много, но се кае, изповядва се пред Бога и се изправя, и това е герой човек. Онзи човек обаче, който служи и на дявола, и на Бога, той е най-опасен човек. Та казвам: ще слушате, когато Господ ви говори. Когато Господ говори, Той говори едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ви. За всинца ви има опасност да изпаднете в едно вътрешно заблуждение.

Казвам: всеки от вас трябва да бъде крепък, силен. Аз искам принципът на Любовта да проникне във вас, да бъдете достойни да носите това учение в неговата пълнота.

Тайна молитва

Мото през цялата седмица:

Любовта ражда доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Трета лекция на ООК IV година
29 октомври 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_11_02 Възпитателната сила на страданието
лекция пред специалния клас
(Младежки Окултен Клас, 02.11.1924 Неделя, София)

ВЪЗПИТАТЕЛНАТА СИЛА НА СТРАДАНИЕТО

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темите: „Отношение между психология, логика и етика".

Тема 2: „Първата отличителна черта на мисълта."

Върху тази тема, която писахте, аз ще задам няколко въпроса:

Граматиката ли се е образувала по-рано и после речта?

Логиката ли се е образувала по-рано и после първото съждение? И моралът ли се роди по-рано и после отношенията на човешката душа?

Значи, граматиката сама по себе си не е съществувала преди човешкия дух, който е създал речта. Човешкият дух е създал тази граматика. Всяка реч трябва да се изкаже по един или друг начин; думите трябва да се нареждат по един начин; а между всички предмети в света трябва да има известно отношение или известно съпоставяне. Две граматики има в света: едната аз разбирам граматика, в която речта е свободна да се изрази с каквито си иска думи и наредени съвсем свободно по дух. И друга една граматика, тя е на буквата, там в строг ред вървят думите, като войници вървят една след друга последователно и по определен ред. Но този ред не е във всичките народи еднакъв. В българския език обикновено глаголът се поставя в началото, има случаи където глаголът се туря на края. А в немски език, след като изкажеш едно дълго предложение [предложение – (рус.) изречение], тогава ще туриш глагола най-накрая. Питам: защо българската граматика е турила глагола отпред, а немската – накрая? Разбира се и там има изключения. Ще кажете: „Така е свойствено на езика." Как мислите, защо на един език е свойствено да туря глагола в началото, а на другия език е свойствено да се туря глагола накрая? (– Защото едните най-първо мислят и после действат, а другите първо действат, че после мислят.) Значи българите най-първо действат, а после мислят, а германците първо мислят, а после действат. Всички съгласни ли сте с това? (Фактически германците повече действат, отколкото българите.) Но германците са били философски народ, те после, по примера на англичаните, взели туй направление и се отказали от философията и може би за в

бъдеще пак ще се измени граматиката им.

Забележете друго: в английската граматика има един навик, стремеж да съкратяват думите, когато германците разширяват думите. Питам: англичаните и германците, които са от една и съща раса, защо това различие? Това с все въпроси, които можем да си зададем, ние няма да ги решим сега.

Има и други въпроси. Знаете ли коя дума се е появила най-първо в човешката реч? Има ли някой, който да е чел нещо? (– Според науката най-първо се явили съюзите или подражателните звуци.) Тъй, сега научните изследвания показват, че когато човек почне да заболява, най-първо той загубва съществителните имена, туй показва, че те са от по-нов произход; след туй той изгубва прилагателните, после глаголите и остават само съюзите. И когато човекът почне да заздравява, пак по същия начин се възвръщат думите по реда си. Когато човек не може да употреби съществителните, употребява глаголите, например вместо секира, казва: „това, което сече" и др. И действително, първата реч на човека е била едносложна, отпосле е станала двусложна. (Кой е първия слог, който е бил произнесен?) Той е като първата дума, съдържал е всичкия смисъл на живота в себе си.

Вие сте изучавали в геометрията триъгълниците, всички триъгълници, които съществуват в геометрията и които има още неписани, вие знаете, носят в себе си една идея, първична идея точно определена. Също и всички криви линии, които съществуват в света, от какъвто и да са характер, си имат смисъл, във висшата жива геометрия всичко е осмислено. Там по отклонението на ъглите на каквито и да са линии, в дадения случай може да се съди за характера на разумното действие. Да кажем, едно същество прави отклонение на 1°, друго – на 2°, трето същество прави отклонение на 3°, какво заключение ще направим за движението на туй същество? Това с аналогични разсъждения: ако вие хвърлите едно тяло с голяма бързина, какво ще стане с него при тази бързина, ако срещне съпротивление на средата, в която се движи? Преди всичко, градусите ще покажат силата, с която се движи тялото. Колкото повече са градусите, толкова силата е по-голяма и бързината е по-голяма, а отклонението ще зависи от средата, в която се движи тялото. Щом отслабне силата, по същия начин отклонението ще изчезне. Но и тази сила, която хвърля този предмет в пространството и тя трябва да си има известна идея. Ако ние хвърлим едно тяло в пространството и то не срещне никакво съпротивление, какъв ще бъде пътя? (– Във физиката, законът на инерцията казва в какъв случай тялото се движи праволинейно и равномерно.) Да, те са прави, но така е само в Божествения свят, само там всичко е в хармония, няма никакво противодействие.

Сега, вие сте от младите, можете ли да пишете, ако ви дам, върху темата: „Една от основните отличителни черти на младия." По какво се отличава младият човек? (– Младият има голям ентусиазъм, и за осъществяване идеите, и светлите неща, които са в живота, а старият човек си казва: тези работи са неосъществими в този живот.) Друг въпрос: кое прави младия млад? (– Стремежът.) Не е стремежът. Стремежът на младия е

както стремежа на една граната. Но в тази граната има взривно вещество. Значи, у младия има заложени енергии и тия енергии го правят млад, а у стария, понеже тия енергии са изразходвани, той е стар, така го наричат. Но и младият може за 24 часа да остарее. Ако хипнотизираме един млад и му внушим, че е стар, той може да остарее; и ако стария го турим в един дълбок хипнотически сън в пета степен и му внушим, че той е млад, и той може да се подмлади.

В новата психология трябва да се пазите от следното: ако не разбирате законите в природата, дълбоките преживявания, дълбоките морални сътресения, преживени неправилно, могат да ви застарят преждевременно и да ви лишат от тази енергия на вашата младост. И когато старият преживее една радост правилно, той се подмладява, добива нови енергии. Второто положение: и младият и старият мислят, но ето къде е разликата. Да кажем пред мене има една ябълка, 10-годишно развито дърво с плодове, в ръката си държа едно семе – ябълка. Питам, семето по-голямо ли е от тази, голямата ябълка? Не, в туй семе има смисъл, идея има в него. Младият човек е едно семе, което трябва да се развие. Той още не е проявен в своя живот. У стария човек мисълта се е проявила и реализирала в живота, неговите енергии са изразходвани, станали са кинетически, защото, според закона на прераждането, ако той е изразходвал своите енергии, че затова е остарял, питам тогава, той, след като мине в другия свят, как се ражда наново, от где са тези енергии? Но старостта е нещо странично за човешката душа, то е нещо външно. И всичките стари чувстват, че са млади, а само тялото им е остаряло от вън. Не е свойствено на душата да остарява, това са вторични състояния. Те са наложени на хората чрез внушение. С хиляди години хората си внушавали, че с стари и остаряват, че и другите ще остареят и като мине човек 45, 50, 60 години, мислите на хиляди поколения идат при тебе и ти казват: „Ти си вече стар.“ И ти кажеш: „Хайде, да бъде тъй както вие казвате.“ Или трябва да бъдеш някой гений да се бориш с тези мисли.

Но тогава вашата работа ще мяза на един турски ходжа. Донесли му едно дете да го кръсти по православному, понеже попове нямало, били избягали, а понеже и той е поп – да го кръсти. Той взел детето, потопил го в водата и казал: „Тъй да бъде, както вашия поп кръщава.“ Извадил детето и пак го потопил във водата. Той, както попа, казва: „Тъй да стане“. И още веднъж направил същото и го кръстил.

Законът на внушението има тази мощна сила, че много пороци в света и много добродетели се поддържат от внушението. Техният подтик иде от внушението. Някой път човек каже: „Аз ще извърша едно престъпление“, и чувства така, като че нещо е заложено в него. Но това е внушение на някои нисши сили и обратното: някой път човек иска да направи добро някому, това е пак внушение на някои добри хора или на добри същества – висши сили. Сега възпитанието в какво седи? Винаги да се внушава доброто, винаги да се поддържат внушенията на добрите сили и да се пази връзката с тях.

Вие в школата има да се борите с някои наследствени мисли, които вие може да

преодолеете и трябва да преодолеете. Разбира се, мъчно е човек да се бори с тях, но ако разбира закона, все пак може да си помогне. Научно има много данни. В геометрията например има определени черти на порока. Но при сегашното състояние, ако ви покажа някоя линия на порока, вие ще мислите само за него и порокът ще се залепи при вас като някой кърлеж.

Например вас ви се е случвало като говорите на някой човек нещо и той направи една гримаса с устата си, извади горната си джука малко настрани, навън, а долната настрани и навътре, тогава се образува една такава крива линия. Но има голяма опасност за вас да съдите за човешкия характер по тия положителни (в низходяща степен) данни. Вие нямате право да се произнасяте за никой човек. Можете да съдите за характера на човека само геометрически и математически. Такива данни има човек на лицето си, които са постоянни. Аз ще определя характера на човека от големината на неговото око, неговия нос, от дебелината и от големината и дължината на неговата уста, от дължината на неговите уши, после от широчината и височината на неговото чело, след туй ще взема в съображение неговата брада. Това са основните черти. Сега, ако вземем голямото ухо, то има и добри и лоши страни. Забелязано е: хора с големи уши са щедри, а хора с малки уши са стиснати, но същевременно хора с големи уши обичат широкия живот. То е едно съвпадение сега на една добра и една лоша черта. Те са вероятности, математически вариации, но чрез ред наблюдения може да се установи един закон. Има известно съотношение между ухото и главата. Правилното ухо трябва да бъде толкова голямо, колкото е носа; и правилните вежди и те трябва да бъдат почти колкото дължината на носа. После, челото трябва да представлява 1/3 от лицето, и носът – 1/3, и брадата – 1/3, така е в правилното лице. Тази правилност зависи не от стремежите ви, тя зависи от онази разумна връзка между вашите мисли и чувства.

Сега ние говорим за правата мисъл. Може ли някой от вас да ми каже по какво се отличава правата мисъл? Има ли правата мисъл някои отличителни черти, с които тя се отличава в дадения случай, че е права или не? И най-после една права мисъл с каквато и да е дума може ли да я изкажете?

Първичният език на човечеството е бил образен. Щом произнесеш една дума изпъква един образ в тебе. Вземете думата „река“ – имате един жив образ в ума си. Източните езици с били образни, идеята изпъква ясно. Вземете съвременните думи, има думи, които не произвеждат никакъв образ. А ако кажете: гладен съм, жаден съм, болен съм… винаги произвеждат образи в нас. Силни думи са те. И тогава, колкото думи намирате вие в един език, които да имат образи, те са силните думи, а другите думи са вторични, за да разберем техния вътрешен смисъл ние ги тълкуваме, един ден и те ще добият образи. Има шанс за тях.

Ето една дума, която няма образ, какво означава думата „шанс“? Има възможност да бъда назначен, това значи шанс, а тия думи, които имат образи, те са разумни. Думата „пея“,

тя е образна, „плача“ – също. Ние трябва да се стремим да изработим един език образен, всяка една дума да има образ жив, защото когато всяка една дума има или придобива един образ, тогава езикът става понятен и разбран за нас. Има един език животински или предметен език, той е материален език, само на задоволяване. Това е езикът на вълка. Нему му трябва овцата само за да я изяде. После има един език на хората, на човеците, той е този образния език, отривист език, в него проличава вече идея. Той обхваща живота, светлината и свободата на човека. И трети един език, идеен език, на ангелите, и той е образен. Той включва Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега често говорим за добрия живот. Добър живот, но в какво? Туй понятие добро за вас не е определено. Какво нещо е добър човек? Въобще българинът под „добър човек“ подразбира човек, който може да те прегледа, т.е. да ти помогне в дадения случай, да те нахрани и услужи. А лош човек нарича, който в дадения случай не ти прави услуга, не те прегледа.

А в какво седи правата мисъл? Срещна те и те питам: „Кажи ми една права мисъл, аз се нуждая от нея.“ Допуснете, че някой минава покрай вас и ви каже: „Слушай приятелю, искам да ми дадеш един съвет, взел съм тази тояга, мисля да набия един човек, но ще направя каквото ти ми кажеш, да го бия ли или да не го бия?“ Ако ти му кажеш да го набие, понеже неговата чест е накърнена, че и друг път да не говори тъй по твой адрес, ти казваш една мисъл, която не е права. Защото някоя вечер той пък ще набие приятеля ти. Значи, ти даваш една мисъл, която води към лоши последствия. А ти му кажи: „Що ти трябва да го биеш, остави го, тази работа ще се оправи, ти имаш сега по-важна работа.“ Тогава ти ще му дадеш една трезва мисъл.

Ще ви задам друг един въпрос: трябва ли да причиняваме на хората страдания или не? (– Вие казахте: „Нито увеличавайте, нито намалявайте страданията на хората.“) (– Онзи, който знае да причинява страдания, нека причинява, но не и всеки.) Сега забележете, че има известна зона на земята, която обхваща почти цялата бяла раса, дето страданието е преувеличено по причина на тяхната нервна система. Но да страда човек, то е една голяма привилегия. И същества, които страдат, природата гледа на тях с много голяма благосклонност. А онези, които не страдат, към тях тя не е благосклонна. Радостите са само едно последствие на страданията. Радостите, това са плод на страданията, човек, който не е страдал, той не може да има и плода – радостта. Ние говорим за ония, разумните страдания, защото има страдания, които не с разумни. Но разумните страдания в природата, те с една привилегия. Туй е един закон, ще го знаете и ще се радвате на тази привилегия от невидимия свят.

Ако тъй се научите да се радвате, не да идете, да се напиете, че да си пукнете главата някъде и да страдате, това не е страдание. Но когато вътрешно, морално страдаш, изгубваш богатство, обществено положение, но за идея ти страдаш – това е една привилегия. И според закона това страдание ще ти донесе радост. Вие трябва това да

проверите. Когато вие страдате по този начин, считайте, че това е една привилегия на природата. Природата или Бог изявява винаги своята благосклонност към вас чрез страданието. И първият акт на Бога, първото проявление на Бога, когато Той се ограничи и Той страда в себе си, Той усеща едно такова страдание, за което вие нямате понятие. Но Той знае, че плода на тия страдания ще бъде за благото на човечеството, на което Той прави тази привилегия, като счита в своята премъдрост, че туй е потребно.

Следователно страданието лежи в основата на живота, говоря за разумното страдание. Защото има някои от вас, като влязохте в школата, започнаха разумните страдания и те казват: „Тази работа не е заради [заради – за (бел.ред.)] мен." Е, коя работа е заради вас? По-лека работа от страданието за човека няма. За страданието не се изискват никакви разноски. На страданието няма да му наемеш стая отделно. То казва: „Аз съм от тези, благородните, аз ще живея в дома ти и нищо няма да харчиш заради мене, аз съм много скромен." При това, туй вътрешно, морално страдание, то придава дълбочина на човешката душа и широчина на ума. Защото човек, когато страда – той мисли. Туй страдание не парализира човека, но му дава подтик да мисли. (– Е, трябва ли да причиняваме страдания на другите?) Не им причинявайте страдания и не ги лишавайте от техните страдания. Защото, ако ги лишите от страданията, тогава ще им причините страдания, понеже щом премахнете онова страдание на природата, вие ги лишавате от техните естествени страдания, които им са необходими, и им причинявате други – изкуствени страдания.

Не разбирам да бъдеш хладнокръвен към чуждото страдание. Ако ти имаш едно такова страдание и аз дойда към дома ти, аз няма да направя ни най-малък въпрос за вашето страдание, то е нещо свещено и няма да го бутам, за друго ще се разговаряме. В духовните страдания всякога има една връзка, една непрекъснатост, а в физическите страдания тази връзка я няма. Например вие боледувате, казвате: „Само да оздравея, ще бъда благодарен на Бога." Но като мине болестта, вие забравяте Бога, значи няма духовна връзка. Колко пияници, бият ги и теглят от главата си, но все пак забравят и пак пият. И дълго време трябва да ги бият, за да извадят една малка поука. Това не е страдание, това е животинско състояние, а страданието, то е нещо разумно, то спада към Божествения свят.

Сега ще ви запитам друг един въпрос: трябва ли да злоупотребим с доверието на един наш приятел? И след като злоупотребите какъв е церът, с който може да се възстанови доверието? (– Явно е, че не трябва.) Не само, че не трябва, но туй доверие трябва да го считате свещено. Аз говоря за доверието, когато някой приятел си отвори душата към вас и счита, че във всичките случаи ти ще постъпиш тъй с него, както и той би постъпил. Тъй че, не само че не трябва да злоупотребите, но трябва да считате свещено неговото доверие спрямо вас. Туй е едно правило, ще си го запишете. Туй е за всинца ви. У всеки човек има една личност физическа, а другата – духовна. У всеки от вас има един Божествен човек, той всякога говори истината, у него всякога има този стремеж към истината. Ще каже някой: „У мен няма нищо Божествено, но той страда, а туй, което страда, то е Божествено,

което изпитва морално страдание, а от външния свят няма защо да се тревожите. Всички трябва да подкрепяте туй Божественото, което се развива у вас.

(– Сега какъв е церът, за да се възстанови това доверие пак?) Да кажем един ваш приятел ви се доверил напълно, но вие сте злоупотребили с неговото доверие. Сега, за да възстановите неговото доверие, вие ще му се доверите напълно, ще му дадете той да разполага с вас тъй, както със себе си. Ето ви церът. Защото той ви е дал пълно доверие, без да иска вашето доверие, сега по обратния път, вие за да възстановите туй доверие, което сте нарушили, вие ще му дадете доверие, той да разполага с вас, такъв е церът.

Само да не попаднете в положението на онзи германски професор, който си правил психологически наблюдения и опити, за изваждането двойниците на хората от телата им. Та той правил често такива опити с един свой ученик. Един ден професорът решил да направи един такъв опит: да извади своя двойник и да го тури в тялото на ученика, а двойникът на ученика да влезе в неговото тяло, но като направил този опит, ученикът се забъркал в тялото на професора и не можал да излезе навън. А и професорът, в туй младото тяло, не можал да помогне на своя ученик. Разбира се, след дълги усилия той сполучил да се оттегли, но трябвало да мине през големи страдания.

Сега правя сравнение, старият морал и новият морал, това са студента в тялото на професора и професорът в тялото на студента. А това е един от опасните опити. Там се забатачват хората сега. Старият професор да влезе в тялото на младия студент иди-дойди, но младият студент да влезе в старото тяло на професора, то е тежко. В природата има известни стари идеи и когато човек дойде до известна възраст, те се явяват, изпъкват в съзнанието му и лицето му става вече старо. Когато евреите, като дойдат до известна възраст, всички приличат на расата си, този типичен за тях нос, тези очи, после всичко да обуславя, това са черти точно определени у тях.

Може ли някой от вас да даде определение на думата „доверие"? Кога имате доверие? Представете си: вас ви гонят, вие сте на брега, има един лодкар там, вие ще се спрете, да видите кой е той, че да му се доверите? Не, вие влизате в лодката и си казвате: „Каквото Господ даде", и се мислите сигурен в неговата лодка. Тъй че някой път доверието се налага на вас. Ти влизаш в лодката, не знаеш какво може да стане, от него зависи, може да те предаде на този, който те гони. Но човек при известни случаи напълно може да се довери на друг човек. Въобще в такива случаи, когато човек напълно се довери и изведнъж на някого, той не остава излъган, с много малки изключения. В душата има едно качество, интуитивно тя схваща, че във всеки човек има една добра страна, че ако ти се довериш напълно на някой човек, рядко са случаите дето той може да злоупотреби с тебе. Но само ако се довериш напълно и изведнъж изключенията са много редки, а ако се довериш с разсъждения и умувания, изключенията са повече.

Например някой те гони, влизаш в една къща и веднага имаш пълно доверие в тези хора,

защото няма друг изходен път, и случва се – хората ти помогнат. В дадения случай, това е доверието, което ти имаш към тях, то ги кара да ти помогнат. Доверие има даже и у животните, ако човек вярва на [тях] и те спазват този закон на доверие. Един свещеник ми разправяше за една своя котка. Тя е била примерна по доверие. Той имал пълно доверие в котката си, че тя в негово отсъствие няма да направи никаква пакост. Сутрин, когато свещеникът отивал на работа, тя отивала до вратата да го изпрати и докато той се върнел, тя не бутала нищо, освен ако той й даде. А иначе, тя съзнавала, че на нея имат доверие и не бутала, не искала да злоупотреби с доверието, което й се давало. Това е една черта характерна. У всеки един човек има туй, доброто. У всички хора има една добра черта. Не мислете, че доброто трябва сега да го придобиете. Не, то е вложено във вас, изисква се само време, т.е. благоприятни условия да се прояви. А те от вас зависят да ги създадете.

Да направим едно упражнение с ръцете.

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година, 3 школна лекция на , I Младежки Окултен Клас, 2.XI.1924 год., неделя, 7 часа вечерта, София

Младежки Окултен Клас
02.11.1924 Неделя, София

Из том „Новите схващания на ученика”, МОК
текстът е предоставен от Издателство Бяло Братство
обработен е в ПорталУики към дата 14.02.2009 г
подлежи на допълнителна обработка

1924_11_02 Родените
неделна беседа

РОДЕНИТѢ

„Които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѫжка, но отъ Бога се родиха“. (Иоана 1:13)

Въ начало бѣ Словото; и Словото бѣ у Бога; и Словото бѣ Богъ. (2) То въ начало бѣ у Бога. (3) Всичко чрѣзъ него стана; и което е станало, нищо безъ него не стана. (4) Въ него бѣ животъ, и животътъ бѣ видѣлината на человѣцитѣ. (5) И видѣлината свѣти въ тъмнината; и тъмнината я не обзе.

(6) Имаше человѣкъ проводенъ отъ Бога, името му Иоанъ. (7) Той дойде въ свидѣтелство да свидѣтелствува заради видѣлината, за да повѣрватъ всички чрѣзъ него. (8) Не бѣ той видѣлината, но да свидѣтелствува за видѣлината. (9) Той бѣше истината видѣлина която освѣтлява всѣкиго человѣка що иде на свѣта. (10) Въ свѣта бѣ; и свѣтътъ чрѣзъ него стана; и свѣтътъ го не позна. (11) Въ своитѣ си дойде, и своитѣ му го не приеха; (12) а които го приеха, даде имъ власть да бѫдатъ чада Божии, сирѣчь, на тѣзи които вѣрватъ въ неговото име; (13) които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѫжка, но отъ Бога се родиха.

(14) И Словото стана плъть и всели се между насъ, (и видѣхме славата негова, слава като на единороднаго отъ Отца,) пъленъ съ благодать и истина.

(15) Иоанъ свидѣтелствува за него, и извика та казваше: Този е за когото рекохъ: Който иде слѣдъ мене прѣденъ ми биде, защото отъ мене по-напрѣдъ бѣ. (16) И всинца ние отъ неговата пълнота приехме, и благодать за благодать; (17) защото законътъ чрѣзъ Мойсея бѣ даденъ, а благодатьта и истината чрѣзъ Исуса Христа биде. (IX) Никой никога не е видѣлъ Бога: единородниятъ Синъ който е въ пазухата на Отца, той го изяви. (19) И това е Иоановото свидѣтелство когато проводиха Юдеитѣ отъ Ерусалимъ свещеници и Левити да го попитатъ: Ти кой си? (20) И изповѣда, и не се отрече; и изповѣда: Не съмъ азъ Христосъ. (21) И попитаха го: А що си? Илия ли си ти? И казва: Не съмъ. Пророкъ ли си ти? И отговори: Не. (22) И рекоха му: Кой си? за да дадемъ отвѣтъ на онѣзи които сѫ ни проводили. Що казвашъ за себе си? (23) Рече: Азъ съмъ „гласъ на едного който вика въ пустинята: Оправете пѫтя Господень,“ както рече пророкъ Исая. (24) А проводенитѣ бѣха отъ фарисеитѣ. (25) И попитаха го и рекоха му: А защо кръщавашъ ако не си Христосъ нито Илия нито пророкъ? (26) Отговори имъ Иоанъ и рече: Азъ кръщавамъ съ вода, а посрѣдъ васъ стои единъ когото вие не знаете. (27) Той е който иде слѣдъ мене, който прѣденъ ми биде, комуто азъ не съмъ достоенъ да развържа ремика на обущата му. (28) Това стана въ Витавара отвѫдъ Иорданъ, дѣто бѣше Иоанъ и кръщаваше.

(29) На утриньта гледа Иоанъ Исуса че иде при него, и казва: Ето Агнеца Божий който взема грѣховетѣ на свѣта. (30) Този е за когото азъ рекохъ: Слѣдъ мене иде человѣкъ който биде прѣди мене, защото бѣше по-напрѣдъ отъ мене. (31) И азъ го не знаехъ; но за да се яви на Израиля, за това дойдохъ азъ и кръщавамъ съ вода. (32) И свидѣтелствува Иоанъ и рече: Видѣхъ Духа който слѣзваше като гълѫбъ отъ небето и остана на него. (33) И азъ го не знаехъ; но този който ме проводи да кръщавамъ съ вода, той ми рече: На когото видишъ че слѣзва Духътъ и остава на него, той е който кръщава с Духа Светаго. (34) И азъ видѣхъ и свидѣтелствувамъ че този е синъ Божий.

(35) На утриньта пакъ стоеше Иоанъ, и двама отъ ученицитѣ негови. (36) И като съгледа Исусъ че минува, казва: Ето Агнеца Божий. (37) И чуха го двамата ученици да говори така, и отидоха слѣдъ Исуса. (38) И като се обърна Исусъ и ги видѣ че идатъ подирѣ му, казва имъ: Що търсите? А тѣ му рекоха: Рави, (което тълкувано ще рече, Учителю,) дѣ живѣешъ? (39) Казва имъ: Елате и вижте. Дойдоха и видѣха дѣ живѣе, и останаха при него прѣзъ този день; а часътъ бѣше около десеть.

(40) Единътъ отъ тѣзи двамата които чуха отъ Иоана за него и го послѣдваха бѣше Андрей, братътъ на Симона Петра. (41) Той първъ намѣрва брата си Симона и казва му: Намѣрихме Месия, което се тълкува Христосъ. (42) И заведе го при Исуса. И като погледна Исусъ на него рече: Ти си Симонъ синъ Ионинъ: ти ще се наречешъ Кифа (което се тълкува Петъръ, камикъ). (43) На утриньта поиска Исусъ да излѣзе въ Галилея; и намѣрва Филипа и казва му: Ела подирѣ ми. (44) А Филипъ бѣше отъ Витсаида отъ града Андреевъ и Петровъ. (45) Намѣрва Филипъ Натанаила и казва му: За когото писа Мойсей въ закона и пророцитѣ, намѣрихмѣ Исуса сина Иосифова, който е отъ Назаретъ. (46) И рече му Натанаилъ: Отъ Назаретъ може ли да произлѣзе нѣщо добро? Казва му Филипъ: Ела и вижъ. (47) Видѣ Исуса Натанаила че иде къмъ него, и казва за него: Ето истиненъ Израилянинъ въ когото лукавщина нѣма. (48) Казва му Натанаилъ: Отъ дѣ ме познавашъ? Отговори Исусъ и рече му: Прѣди Филипъ да те повика видѣхъ те като бѣше подъ смоковницата. (49) Отговори Натанаилъ и казва му: Учителю, ти си Синъ Божий: ти си царь Израилевъ. (50) Отговори Исусъ и рече му: Понеже ти рекохъ: Видѣхъ те подъ смоковницата, вѣрвашъ ли? По-голѣми отъ тия нѣща ще видишъ. (51) И казва му: Истина, истина ви говоря: Отъ нинѣ ще видите небето отворено, и ангелитѣ Божии да възлѣзватъ и слѣзватъ надъ Сина Человѣческаго.

Ние ще вземемъ тия думи въ съврѣменния културенъ животъ въ широкъ смисъль – ще ги разгледаме като едно усилие на човѣшкия духъ, да изведе човѣшката душа къмъ нѣщо по-добро, по красиво, по-възвишено. Съврѣменната култура, при всички свои усилия, не е дала това, което човѣкъ желае. Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ се възхищава отъ съврѣменната култура. Има нѣщо хубаво въ тази култура, ние не отричаме това. Тази култура, съ своята наука, съ своето изкуство, съ своята музика, съ своитѣ изобрѣтения, е допринесла нѣщо, но не това, което човѣкъ желае.

Сега, ние ще разсѫждаваме разумно, да видимъ, отъ какво произтичатъ противорѣчията въ живота. Противорѣчията въ живота произтичатъ ту отъ онова граматическо построяване на нашата рѣчь, ту отъ онова логическо схващане на нашия умъ, ту отъ онѣзи етически мѣрки, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогически правила, съ които си служимъ въ живота. Всички тѣзи нѣща ни водятъ къмъ погрѣшни изводи. Отъ гледището на сегашния животъ, съврѣменната култура е извършила много нѣщо, но въ сѫщность, ако се запитаме, какво добро е допринесла културата, какво ще отговоримъ?

Азъ ще направя едно малко сравнение за това, какво прѣдставлява съврѣменната култура и какво е допринесла тя за човѣчеството. Когато културниятъ баща донесе едно хубаво конче на своя синъ, и той се забавлява съ него, или една хубава, голѣма кукла на своята малка дъщеря, и тя се забавлява съ нея, питамъ: какво сѫ допринесли кончето на малкото момченце, и куклата на малкото момиченце? Допринесли сѫ нѣщо, разбира се – занимавали сѫ тѣхнитѣ умове. Е, прѣдставете си, че това малко момиченце, което се занимава съ куклата, има свои схващания за живота, какво ще прави съ нея? – Най-първо ще я кръсти, ще ѝ даде едно име, съ което ще я нарича; слѣдъ това ще ѝ говори логически, ще разсѫждава съ нея, ще я запитва, откѫдѣ е дошла, отгдѣ е родомъ и т.н. Послѣ ще ѝ каже: тъй, както се грижа азъ за тебе, както те кѫпя, обличамъ, обичашъ ли ме? На всички тия въпроси куклата ще отговори мълчаливо, като нѣкой философъ. Малкото момиченце казва: много умна е моята кукла, мълчи. Най-послѣ малкото момиченце ще ѝ даде всички педагогически правила, наставления, като ѝ каже: слушай, азъ ще отида малко да си гледамъ работата, а ти ще ме слушашъ, нѣма да излизашъ никѫдѣ. Отдалечишъ ли се малко, не зная какво ще правя съ тебе. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ старъ философъ, дойда и счупя краката на тази кукла. Какво понятие ще си състави туй момиченце за мене? – Ще каже, че съмъ безсърдеченъ човѣкъ. Но, когато туй момиченце стане мома на 21 години, какво ще каже тя сама за своитѣ педагогически правила, за своитѣ морални кодекси – тъй ги наричамъ азъ – ще иматъ ли валидность за живота ѝ? Разбира се, ние не оправдаваме този философъ. Ако той бѣше уменъ, нѣмаше защо да троши краката на тази кукла; ако пъкъ по невнимание е направилъ това ние ще кажемъ: нѣма нищо; обаче, и въ единия и въ другия случай той е нарушилъ спокойствието на туй малко момиченце. Тукъ, обаче нѣма никакво морално нарушение. Питамъ: ние, съврѣменнитѣ културни хора, тъй, както живѣемъ, не мязаме ли на туй малко момиченце, което се занимава съ своята кукла, и на туй малко момченце, което се занимава съ своето конче? Всѣки единъ отъ васъ ще каже: какъ тъй, азъ зная това! Азъ зная, какво нѣщо е животътъ, разбирамъ отъ него, зная и да свиря и да пѣя. Знаешъ, но това азъ не наричамъ знание. Често, ние се намираме въ положението на онзи турчинъ, който като дошълъ въ България, постоянно се хвалилъ, че като билъ въ Багдатъ, могълъ да прѣскача трапове отъ по 10 м. широчина. Единъ день, единъ старъ турчинъ му казва: щомъ си могълъ въ Багдатъ да прѣскачашъ такива трапове, и ние тукъ имаме такива, прѣскочи нѣкой пѫть. – Не, тукъ не мога да прѣскачамъ такива трапове, защото климатътъ тукъ не е такъвъ, какъвто бѣше въ Багдатъ, тукъ е съвсѣмъ другъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ 13-ти стихъ отъ прочетената глава: „Които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѫжка, но отъ Бога се родиха“. Законъ е: ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка маймуна, тя нѣма да роди единъ гений. Или, ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка мечка, или на една майка вълчица, тѣ нѣма да дадатъ качествата на този зародишъ. Какво ще се роди? Какво значи „похоть плътска“? Това значи: нисшъ животъ, неразуменъ животъ. „И отъ похоть мѫжка“ – значи отъ този нисшия умъ.

Ние казваме: е, азъ вѣрвамъ въ Бога. Тази вѣра е една отъ обикновенитѣ вѣри. Че кой не вѣрва въ Бога? Кои не живѣе въ свѣта? Ние, разумнитѣ хора, които искаме да осигуримъ живота си, въ какво седи това осигуряване? Вземете, запримѣръ, кѫдѣто и да отидете, между съврѣменния християнски свѣтъ, въ Англия, въ Америка, навсѣкѫдѣ ще срещнете кръстове. По стѣнитѣ на всички църкви все кръстове ще видите. Хиляди томове има написани все за кръста: какъ Христосъ страдалъ, какъ училъ това-онова. Много работи има писани върху кръста, но сѫщественото, което означава той, нито единъ авторъ не се е спрѣлъ върху него. Никой авторъ не е обяснилъ неговото практическо приложение. Златни кръстове има, кръстове съ диаманти има, разни почетни кръстове има, кръстове на разни легиони, но какво означава кръстътъ? Кръстътъ е една посока, която въ даденъ случай при извѣстно безизходно положение, въ което се намира човѣкъ, му показва, какъ трѣбва да постѫпи. Когато се намирашъ въ едно безизходно положение, когато твоятъ животъ виси на косъмъ, кръстътъ ще ти покаже, какъ трѣбва да постѫпишъ. Въ най-опаснитѣ моменти на живота си, когато не знаешъ какъ да постѫпишъ, кръстътъ се явява прѣдъ тебе на помощь. Той е единствената права мѣрка. Нѣкой ще каже: каква права мѣрка е кръстътъ? Кръстъ – страдание! Дотегна ми на душата да нося тѣзи кръстове! Ще бѫде смѣшно, ако онзи български абаджия носи постоянно съ себе си аршина и ножицитѣ, безъ да ги употрѣбява. Ако ги носи, и никѫдѣ не ги употрѣбява, тѣ нѣматъ смисълъ. Навсѣкѫдѣ трѣбва да ги употрѣбява! Този аршинъ му трѣбва за мѣрене платове, а ножицитѣ – за кроене. Отвѣстната линия на кръста показва, че имаме едно космическо течение въ свѣта, което иде отгорѣ-надолу, по инволюционенъ пѫть. То е една сила, която повлича всичко въ свѣта, унищожава всичко, безъ да иска да знае, защото тя си има свой опрѣдѣленъ пѫть. Хоризонталната линия на кръста означава слѣдното: когато виждашъ, че тази космическа сила слиза прѣдъ тебе, когато виждашъ, че животътъ ти се намира въ опасность, нѣма да бѣгашъ прѣдъ нея, т.е. въ посоката, въ която отива тази космическа сила. нито срѣщу нея. защото и въ двата случая ще изгубишъ живота си, а ще бѣгашъ или въ лѣво, или въ дѣсно – тамъ е твоето спасение. То значи: ще бѣгашъ или въ свѣта, или при Бога. Трѣбва да се занимавашъ съ нѣщо, за да избѣгнешъ туй противорѣчие. Това сѫществува и въ свѣта. Ще ви дамъ едно разяснение. Да допуснемъ, че имаме единъ човѣкъ, който е въ безработица, но пъленъ съ енергия, съ здраво тѣло, съ здравъ умъ, съ здраво сърдце. Тази космическа вълна иде, той седи на пѫтя ѝ. Какво трѣбва да направи, за да не го завлѣче? – Два пѫтя има: или да влѣзе въ духовния свѣтъ, т.е. да вземе посоката на дѣсно, къмъ нѣщо благородно и възвишено – и тамъ да работи, или да влезе въ свѣта да работи. И двѣтѣ посоки сѫ възвишени и благородни. Или въ свѣта, на лѣво – не е лошо и

това, или къмъ Бога – на дѣсно! Но, и въ единия и въ другия случай трѣбва да се работи! Хората, които организиратъ свѣта, които работятъ чрѣзъ кръста сѫ разумни, а онѣзи хора, които не работятъ чрѣзъ кръста, сѫ хора, които обичатъ промѣнитѣ. Е, прѣдставете си, че единъ търговецъ си отворилъ дюкянъ тамъ въ нѣкоя улица, но не му върви и си казва: чакай, въ този дюкянъ не ми върви, улицата не е хубава, той не е хубавъ, ще се прѣмѣстя. Хваща другъ дюкянъ, на друга улица – не му върви и тамъ. Промѣни 10–20 дюкяни, все не му върви. Питамъ: дюкянитѣ ли сѫ, които правятъ търговеца? – Не, търговецътъ трѣбва да има умѣние. Училището ли е, което прави учительтъ, или учительтъ прави училището? – Не е училището, което прави учителя, но учительтъ прави училището.

Питамъ: въ какво седи сѫщинското наше вѣрую? До сега всички говоримъ за Любовьта, всички говоримъ за Мѫдростьта, за Истината, за Правдата, но гдѣ е приложението на тази Любовь, на тази Мѫдрость, на тази Истина, на тази Правда? – Тамъ е всичката философия на живота. Ние вървимъ по улицата и виждаме, че нѣкой господинъ изтезава другиго бие го. Веднага се спираме и си казваме: този човѣкъ постѫпва много жестоко, неговата постѫпка е безобразна. Много хубаво разсѫждава този човѣкъ. Но, той се връща въ кѫщи, жена му не успѣла да сготви на врѣме, и той веднага се нахвърля върху ѝ, набие я, безъ да му дойде на умъ, че постѫпва точно тъй, както онзи, когото осѫди на улицата.Това, което ти видѣ на улицата, бѣше кръстътъ, който се яви прѣдъ тебе и те прѣдупрѣждаваше: ти ще се върнешъ въ кѫщи, но жена ти, поради нѣкакво неразположение не е успѣла да сготви, и ти веднага ще се нахвърляшъ върху нея да я биешъ. За да избѣгнешъ туй противорѣчие, вземи посока или на лѣво или на дѣсно.

Въ какво седи боятъ? Допуснете сега двѣ нѣща. Азъ мога направо да ударя нѣкому двѣ плѣсници, но може и да се случи така, че нѣкой другъ да ме блъсне въ васъ, та и вашата глава да се пръсне, и моята да се пръсне. Въ първия случай вие считате мене виновникъ, че съмъ ударилъ двѣ плѣсници, а въ втория случай считате виновникъ този, който ме блъсналъ, и ще се оплачите противъ него. Но, ако азъ не бѣхъ между него и васъ, вашата глава щѣше да бѫде здрава. Значи, вие не хвърляте обвинението си върху мене, а върху друга причина. И тъй, у насъ има една причина, която тласка ума, сърдцето и волята ни въ извѣстни посоки. Трѣбва да видимъ, разумна ли е тази причина.

Казва Писанието: „Които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѫжка, но отъ Бога се родиха“. Или, казано на простъ езикъ: тия думи се отнасятъ до ония хора, у които прѣобладава животинския животъ и животинския умъ. Нима мислите, че вълкътъ нѣма умъ? Има, какъ не! Какъвъ е умътъ на вълка? – Той е еднообразенъ. Всичкитѣ вълци, колкото и да сѫ културни, иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който ядатъ овци. Специаленъ начинъ си иматъ тѣ. Лисицитѣ сѫщо иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който започватъ да ядатъ кокошкитѣ. Тѣ сѫ доста благородни, хубаво оскубватъ кокошкитѣ, и слѣдъ това започватъ да ги ядатъ. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да снима козината ѝ. Вземете човѣкътъ, когато ще яде нѣкоя кокошка, или нѣкое прасенце, и той е, като лисицата уменъ, оскубва перата на

кокошката и козината на прасенцето. Казваме, че човѣкътъ е културенъ, защото оскубва перата и козината на животнитѣ, които ще яде. Ако е за култура, по сѫщия начинъ и лисицата е културна! Културата не седи въ външнитѣ прояви. Това сѫ живи, разумни принципи, които дѣйствуватъ въ насъ.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: въ какво съврѣменната култура седи по-високо отъ миналата? Въ римско врѣме, римлянитѣ имаха носилки, и съ тѣхъ четирма души носѣха едного на рѫцѣ. А ние днесъ съ конь се движимъ. Казваме: разумнитѣ хора трѣбва сами да носятъ товара си. Туй, което вършеха римлянитѣ, показваше, че физическото бѣше надъ разумното, то потискаше разумното у човѣка. Това, че днесъ се язди на конь, показва, че разумното е отгорѣ, то потисква физическото. Значи, има единъ малъкъ успѣхъ. Въ обществения животъ това сѫ методи, начини, чрѣзъ които ние живѣемъ.

Въ този стихъ се казва, че само родениятъ отъ Бога може да разбере нѣщата. Тъй че, имаме една мѣрка. Богъ е единствената мѣрка, съ която ние можемъ да разрѣшаваме всички важни въпроси. Единъ виденъ адептъ отъ древностьта отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Срѣдниятъ чучуръ билъ най-голѣмъ, послѣ дѣсниятъ и най-послѣ лѣвиятъ. Чешмата му проговорила: „Срѣдниятъ чучуръ е най-хубавъ, а лѣвиятъ и дѣсниятъ не сѫ толкова хубави“. Че какъ? „Да, ти ще забѣлѣжишъ, че когато идвашъ тукъ, прѣзъ разнитѣ врѣмена на годината, срѣдниятъ чучуръ всѣкога се остава еднакъвъ, а другитѣ два прѣтърпяватъ нѣкаква промѣна“. Срѣдниятъ чучуръ прѣдставлява Любовьта на Бога, а лѣвиятъ и дѣсниятъ прѣдставляватъ любовьта на индивида и любовьта на обществото. Когато любимъ себе си, и когато любимъ обществото, въ тази любовь всѣкога има една промѣна. Слѣдователно, до сега ние сме боравили съ двѣ величини, и съ тѣхъ сме искали да разрѣшимъ една отъ най-труднитѣ задачи. Само Любовьта е единствениятъ стимулъ, който може да даде насока на всѣка една култура, тукъ на земята, или въ коя и да е слънчева система. Когато обичашъ нѣкого, законътъ е такъвъ: ти въ него не можешъ да се съмнѣвашъ, имашъ всичкото разположение да му услужишъ тъй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнѣва въ тебе, и е готовъ да ти услужи тъй, както и на себе си. Слѣдователно, никога не може да изпѫкне противорѣчие между хора, които се обичатъ. Изпѫкне ли въ ума ти нѣкакво противорѣчие, усъмнишъ ли се въ най-малкото нѣщо, ако всичко това е вѣрно, ти си намѣрилъ една истина, ти се спасявашъ. Но, ако ти си намѣрилъ една мисъль, която не е вѣрна, ако ти създадешъ едно противорѣчие, което те спъва, ти се опорочавашъ. Ако спасявашъ себе си и мислишъ, че това, което си намѣрилъ е една истина, азъ се радвамъ, но ако забѣлѣжишъ, че това не е право, ти се опорочавашъ. Слѣдователно, нѣма да мислимъ тъй, както искаме, а ще мислимъ тъй, както не искаме. И азъ съмъ ви казвалъ много пѫти, че въ Божествения свѣтъ всѣка една мисъль, всѣко едно чувство, всѣко едно желание на човѣка, е точно прѣтеглено, всичко това сѫ опрѣдѣлени величини. Та, казвамъ: щомъ дойдемъ до Божествената Любовь, трѣбва да знаемъ, че всичко въ нея е точно опрѣдѣлено. Казватъ: ами каква ще бѫде тази Божествена Любовь? – Любовь, която не търпи никакви промѣни въ себе си.

Питамъ едного: какво нѣщо е човѣшката душа? – Тя мяза на въздухъ. Казвамъ: не, азъ по отрицателенъ пѫть ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е човѣшката душа. Душата въздухъ не е, но съдържа въздуха въ себе си. Душата вода не е, но съдържа водата въ себе си. Душата земя не е, но съдържа земята въ себе си. Душата свѣтлина не е, но съдържа свѣтлината въ себе си. Душата етеръ не е, но съдържа етера въ себе си. Тя съдържа всичко въ себе си, и сама по себе си е една неопрѣдѣлена величина. Само неопрѣдѣленитѣ величини сѫ истинскитѣ величини. Всички Божествени нѣща сѫ неопрѣдѣлени. Нѣкой казва: е, опрѣдѣли се! Добрѣ опрѣдѣлямъ се. Какъ? – Като онзи, който иска пари на заемъ. Дойда при тебе, искамъ ти пари на заемъ и ти казвамъ: колко ще ми дадешъ? – Ти кажи колко искашъ? Е, дай ми 100,000 лв. – Не, много искашъ, не мога да ти дамъ толкова. Опрѣдѣли се! Е, хубаво, 50,000 лв. тогава. – Много искашъ. Е, два пѫти не мога да се опрѣдѣлямъ. Хайде тогава 10.000 лв. – Не, и това е много, и толкова не мога да ти дамъ. Вижъ 1,000 лв. мога да ти дамъ. Съгласявашъ ли се най-послѣ! – Съгласявамъ се. Опрѣдѣление ли е това? Опрѣдѣляшъ се като 100,000, опрѣдѣляшъ се като 50,000, опрѣдѣляшъ се като 10,000 и най-послѣ се опрѣдѣляшъ като 1,000. Спираме се на хилядата, тамъ се опрѣдѣляме, но това не е никакво философско опрѣдѣление.

Такъвъ е нашиятъ съврѣмененъ моралъ, – много широкъ. Ако нѣкой открадне единъ хлѣбъ отъ фурната, може да го турятъ за 4–5 мѣсеца въ затвора; ако пъкъ нѣкой убие нѣкого за благото на отечеството, може да му турятъ единъ кръстъ на гърдитѣ. Нима едно отечество може да се крѣпи върху убийството и кръвьта на хората? Я ми кажете, кой народъ е прокопсалъ съ убийствата? За тия убийства много народи сѫ изчезнали отъ лицето на земята. Богъ изисква народи, които не сѫ опетнени съ никаква кръвь. Азъ казвамъ на съврѣменнитѣ народи, че тѣ ще отговарятъ за тази кръвь. Рѫцѣтѣ имъ сѫ опетнени само съ братска кръвь, съ сестринска кръвь, съ майчина кръвь, съ кръвьта на множество дѣца, съ кръвьта на слуги и т.н. И сега, много свещеници казватъ: убийството може да се приложи, но за благото на отечеството. Не, какъ вие мислите, то е другъ въпросъ, обаче въ Божествения свѣтъ казватъ: рѫцѣтѣ ти ще бѫдатъ абсолютно чисти! – Нищо повече. Ако ти си роденъ отъ кръвь, отъ похоть плътска и отъ мѫжки умъ, ти ще убивашъ. Ще бѫде смѣшно да кажа на вълка: ти нѣма да давишъ овцитѣ. Той ще каже: хубаво, нѣма да ги давя, но какъ ще се храня? Какъвто кодексъ и каквито морални правила да дамъ на вълка, мислите ли, че той ще ме слуша? Не, вълкътъ пакъ ще си върши своята работа. Мислите ли, че ако дамъ на паяка нѣкои морални правила, че той ще ме слуша? Той ще каже: хубаво, азъ риби нѣма да хващамъ въ мрѣжата си, не съмъ толкова лакомъ; послѣ, и овци нѣма да хващамъ, не искамъ и тѣхъ, и птици нѣма да хващамъ, азъ съмъ благороденъ. Защо не ги хваща? – Защото е страхливъ и малъкъ. Ако бѣше по-голѣмъ, той и овци щѣше да хваща, и птици щѣше да хваща. А сега казва: азъ хващамъ само тия малкитѣ мушици. Да знаете, че благородство има у менъ! Казвамъ: да, много голѣмо благородство има въ тебе! А тия милионитѣ мушици ми казватъ: изпоядоха ни!

Иоанъ казва: „Само тия, които се родиха отъ Бога, ще разбератъ онѣзи велики истини“.

Ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Нѣкой си римлянинъ, нареченъ Теофилъ, се влюбва въ една благородна римлянка. По нѣкакво нещастие, той изневѣрява на своята възлюблена, и тя изчезва, отдалечава се. Въ него започва гризене на съвѣстьта. За успокоение на своята съвѣсть, той възприема християнството, отива да живѣе 20 години въ пустинята, като си дава обѣтъ, че отъ този моментъ нататъкъ ще ходи все съ затворени очи и никого нѣма да поглежда, за да се избави отъ грѣховетѣ си. Той се прочулъ подъ името „пустинникътъ съ затворенитѣ очи". Викали го да изповѣдва хората. И мѫже, и жени изповѣдвалъ, но все съ затворени очи. Единъ день дошла да се изповѣдва и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чулъ гласа ѝ, той веднага си отворилъ очитѣ. Всички наоколо му, като видѣли това, казали си: каква бѣше тази чудотворна жена, та отвори очитѣ на нашия изповѣдникъ!

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ съ затворени очи. И съ отворени очи, и съ затворени очи, все сме сѫщитѣ. Ние мислимъ, че като затворимъ очитѣ си, по-добрѣ ще бѫде за насъ. Затова, затворимъ очитѣ си и казваме: азъ не искамъ да гледамъ този свѣтъ, не искамъ да гледамъ тия хора, тия слуги, този мѫжъ, тия дѣца, нищо не искамъ – тъй, съ затворени очи ще изповѣдвамъ. Казватъ на нѣкоя жена: знаешъ ли, че твоятъ мѫжъ взелъ една много хубава мебелирана кѫща? Тъй ли? – Веднага си отвори очитѣ. Нѣкой казва: азъ не искамъ обществено положение, това-онова. Кажатъ му: назначиха те професоръ въ България. Какъ? – Веднага си отвори очитѣ. Та, като дойде онова, което ни допада, – красивото и хубавото въ живота – ние си отваряме очитѣ. Щомъ не ни харесва нѣщо – затваряме си очитѣ, и тогава минаваме за философи, за светии. Не е лошо да бѫдемъ съ затворени очи. Затварянето на очитѣ е една почивка, отварянето на очитѣ е активность, дѣятелность. Затварянето на очитѣ става, когато искашъ да си прѣгледашъ смѣткитѣ, да си починешъ, а отварянето на очитѣ означава, че трѣбва да извършишъ най-хубавитѣ нѣща. И тъй, затварянето на очитѣ е почивка, отварянето на очитѣ е работа.

Сега, да се повърнемъ къмъ Божията Любовь! Туй великото, свещеното име на Бога трѣбва да Го намѣримъ вѫтрѣ въ нашата душа. Туй име, тази дума не се произнася. Тя е единствената, мощна, всесилна дума въ свѣта, въ която цѣлото Битие, цѣлото създание, всички най-велики сѫщества, които сѫ завършили своята еволюция, я пазятъ. Всички пазятъ туй свещено име, и който се домогне само да Го прочете, неговата душа се въздига. Въ Писанието се казва: „Да не произнасяшъ името на Господа-Бога твоего напразно!" Ние не подразбираме туй обикновеното Божие име, къмъ което се отправяме въ молитвитѣ си: „Господи, Боже нашъ, не ме ли чувашъ?" Не, въ Писанието се говори за това свещено име на Бога. Защо не ни чува Господь? До тогава, докато ние говоримъ въ този свѣтъ, до тогава, докато ние шаваме, ние сме далечъ отъ Бога, и Той не ни чува. Идете научете онзи истинския начинъ, какъ се вади нѣкой отъ водата. Онзи, който се дави, шава, движи се, а онзи, който го спасява, седи настрана и си казва: чакай, нека изгуби съзнание че тогава. Защо? Тогава трѣбва да го извади, защото иначе давящиятъ ще завлѣче и този, който го спасява. Когато нѣкой лѣкарь иска да направи една сериозна операция на нѣкой боленъ,

той казва: нека болниятъ изгуби съзнанието си, тогава ще го оперирамъ. Ето защо, при сериозни операции ги упояватъ. Този законъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Любовьта изисква абсолютно, пълно спокойствие. Когато Богъ те люби, ти ще бждешъ напълно спокоенъ, докато той си свърши работата, а когато си свърши работата, Божията Любовь ще се изяви въ тебе като мощенъ, силенъ животъ, и слѣдъ туй ти ще почнешъ да живѣешъ истински. Когато ти свършишъ всичката работа, Богъ ще дойде да работи пакъ въ тебе, но като Любовь, като Мждрость, ще внесе въ тебе свѣтлина и знание, а ти ще бждешъ тихъ и спокоенъ. Ти ще почнешъ да работишъ като човѣкъ, който обича науката и се учи. Като се свърши този периодъ, тогава Богъ ще дойде да работи въ тебе като Истина; ти ще обикнешъ Истината, свободата, и въ тебе ще се яви желание да работишъ въ свѣта, да бждешъ филантропъ, да направлявашъ хората въ правия пжть.

Сега, гдѣ седи спасението ни – Въ лѣво, или въ дѣсно. Разумниятъ човѣкъ може да бжде въ лѣво, може да бжде и въ дѣсно – нѣма никакъвъ грѣхъ въ това. Казватъ за нѣкого: той отива на лѣво. Какво отъ това? Тукъ нѣма никаква философия. Ако по тази права, отвѣсна линия на кръста отгорѣ слиза едно космическо течение и клони да ме завлѣче, какъвъ грѣхъ има въ това, ако азъ вървя на лѣво, послѣ на дѣсно, пакъ на лѣво, пакъ на дѣсно, и най-послѣ нагорѣ? – Никакъвъ грѣхъ нѣма въ това. Туй е законъ! Не с важно, дали е въ посока на лѣво, или на дѣсно, но все нагорѣ къмъ Бога! Защото, на лѣво, на дѣсно, има и обратна посока – надолу, къмъ центъра на земята. Това води къмъ грѣха, къмъ прѣстжплението, и тогава, нито посоката на лѣво, нито посоката на дѣсно ме спасява. Тогава, дълбоко въ нашето съзнание трѣбва да има една единствена мисъль: да служимъ само на Бога! Ти, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да зная, че си една душа излѣзла отъ Бога, и да съмъ готовъ да направя за тебе това, което свещеното Божие име изисква отъ мене. Всѣки единъ отъ васъ живѣе за себе си, но толкова живѣе и за другитѣ. Ако ние живѣемъ за себе си, за своето обикновено себе, и умираме – и въ това животътъ се проявилъ. Ако ние се отказваме да живѣемъ за себе си и умираме, и това пакъ е проявление на живота, обаче истинскиятъ животъ не се самоопрѣдѣля въ тѣзи двѣ проявления. Ако живѣемъ за своето висше азъ, за своята Божествена душа, само така животътъ ни се разширява. Този животъ включва живота на всички наши ближни. Слѣдователно, нашето благо е тѣхно благо, и тѣхното благо е и наше благо.

Въ Любовьта, въ Божествения свѣтъ има три методи. Първиятъ методъ азъ наричамъ „методъ на въздуха, или въздухообразенъ“, вториятъ методъ е „методъ на водата, или воденъ“, и третиятъ е твърдиятъ методъ. При всѣки единъ методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ. При въздухообразниятъ методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на въздуха, какъ да сгжстявашъ газоветѣ. Напр., трѣбва да знаешъ, какъ да сгжстявашъ воднитѣ пари въ вода. При водния методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на течноститѣ – да знаешъ да прѣвръщашъ, напр., водата въ твърдо вещество. При третия методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на твърдитѣ вещества, да знаешъ, какъ да ги прѣвръщашъ въ течни, и отъ течни въ въздухообразни. Слѣдователно, нужна ни е една по-рѣдка срѣда, и затова трѣбва да знаемъ законитѣ за прѣвръщането на материята.

Често, мнозина отъ вѣрующитѣ се спиратъ върху нѣкои специфични факти. Не се заблуждавайте отъ външната обстановка, отъ постѫпкитѣ на хората. Знайте, че има единъ моралenъ законъ въ свѣта, споредъ който, когато азъ направя една погрѣшка, каквато и да е, колкото малка и невидима да е, азъ я чувствувамъ въ себе си. Има единъ вѫтрѣшенъ гласъ, който прѣтегля всичко и ми казва: толкова липсва на твоята постѫпка. Азъ зная всѣка своя грѣшка.Човѣкъ никога не трѣбва да се оправдава за грѣшкитѣ си, а трѣбва да се осѫжда. Една крива постѫпка изнесена прѣдъ самия себе си, е равносилно на това, че прѣдъ Бога се сѫдишъ, а не прѣдъ хората. Сега, нѣкой дойде при тебе, пита те: ти мислишъ ли, че азъ постѫпихъ право? Нѣма какво да се турятъ хората за сѫдии. Трѣбва да намѣримъ сѫдията вѫтрѣ въ себе си, въ своята душа, и тамъ се сѫдимъ – прѣдъ Бога. Когато дойде нѣкой и ми каже, че съмъ постѫпилъ много злѣ, ще му кажа: въ мене има единъ сѫдия, много по-добъръ, отколкото си ти. Въ какво седи моята погрѣшка? Той казва: снощи дойде въ дома ти единъ братъ, и ти не го прие. Да, ако не съмъ постѫпилъ добрѣ, този вѫтрѣшенъ гласъ ще ми каже: снощи единъ братъ дойде при тебе, и ти не се отнесе съ него тъй, както трѣбваше. Този вѫтрѣшенъ гласъ, туй Божественото постоянно говори въ насъ. Не съмъ го приелъ, това е едната страна; но, ако този братъ, който идва отвънъ, постоянно хлопа по прозорцитѣ, и иска да му отворятъ, мислите ли, че той е отъ онѣзи Божествени братя, който сѫ пратени отъ Бога? Ами, ако дойде единъ братъ въ името на Христа, вземе ключа, отвори касата и постоянно бърка въ нея, той отъ Бога ли е пратенъ? Че кой апашъ днесъ не дохожда, не отваря касата и не бърка въ нея? Не, за всѣки пѫтникъ има единъ законъ. Той е слѣдниятъ: на пѫтника е позволено да тропне само три пѫти на прозореца, и като потропа четвъртия пѫть – нѣма право повече. Сега, за свое оправдание, вие може да кажете: ама ние може да не сме чули този пѫтникъ, може да сме били на гости. Е, азъ взимамъ факта тъй, че сте били въ кѫщи. Че сте били на гости, това е изключение. Вие сте свободни да приемете този пѫтникъ, или не, а на пѫтника е позволено да хлопне 3 пѫти по 3, значи 9 пѫти, и още единъ пѫть, но пакъ по 3 удара, значи всичко 12 пѫти. Числото 12 е цѣлиятъ крѫгъ на човѣшкия животъ. Този братъ, когото не сѫ приели въ този домъ, ще тръгне отъ кѫща въ кѫща по цѣлото братство и ще разправя: прѣдставете си, снощи ходихъ при еди-кой си братъ, похлопахъ, но не ме приеха. И сега, всичкитѣ сестри и братя, отъ своя страна, тръгватъ и разправятъ: прѣдставете си, този братъ не го приеха! Други: прѣдставете си! – Е, прѣдставете си! И всички: прѣдставете си, прѣдставете си! Е, прѣдставихме си, че какво? Но, прѣдставете си сега, че този братъ хлопа на единъ отъ тия, който казватъ „прѣдставете си“. И всички, все на „прѣдставете си“ оставятъ. Всичкитѣ сѫдятъ много добрѣ, но като дойде до приложение на закона въ тѣхъ, нѣма ги. И казва тогава нѣкой: азъ искамъ 100,000 лв. – Не мога толкова, опрѣдѣли се! Добрѣ, искамъ 50,000 лв. – Не мога и толкова, опрѣдѣли се! Искамъ 10,000 лв. – Опрѣдѣли се! Е, хайде тогава 1,000 лв. – Много хубаво! Ние сме все отъ хилядата лева. Азъ не казвамъ, че вие не сте добри. Много по-добри сте отколкото въ миналото, но това е една фаза. Нима ние трѣбва да се спремъ? Не, животътъ отъ сега започва. Нима онова малкото растение, което е израсло само четири пръста надъ земята, трѣбва да спре и да каже: азъ израснахъ вече четири пръста. Не, то може да израсне и 10,

и 15 пръста. Много възможности за растене има въ човѣшката душа! „Ама ние сме по-добри отъ свѣта!" Не се сравнявайте съ свѣта! Сравнявайте се съ Божествената Любовь, която трѣбва да се изяви въ своята пълнота. Ама ще кажете: невъзможно е при сегашнитѣ условия. Не, при сегашнитѣ условия именно може да приложите този законъ. Този законъ не седи въ това, да си продадешъ кѫщата, да си раздадешъ паритѣ. Този законъ се разбира друго яче. Ако дойде при мене единъ братъ странникъ, ще го оставя да поседи като гостъ три дни и слѣдъ туй ще му кажа: братко, ти си здравъ, като мене, ще ти дамъ една мотика, и ще отидемъ двамата заедно на лозето – хемъ ще се разговаряме сладко, хемъ ще го прѣкопаемъ. Върнемъ се вечерьта, и той печели, и азъ печеля. Ще си легнемъ заедно на едно легло, и на другия день пакъ ще вземемъ мотиката, ще се разговаряме за философия, за слънцето, за звѣздитѣ но и ще работимъ. Обаче, ако той седи 5–6 мѣсеца въ кѫщата ми и казва: азъ съмъ завършилъ своята еволюция, затова ще си почивамъ, а ти ще работишъ заради мене – това не е разбиране на живота на Божественото въ насъ. Не, този пѫтникъ трѣбва да каже: братко дай и на мене мотика, азъ обичамъ да работя. Ако той ме обича, трѣбва да дойде да работи заедно съ мене; не дойде ли, азъ зная, че той нѣма никаква любовь. Това е едно правило. Нѣкой казва, че обича Бога. Ако не отидемъ да работимъ заедно съ Бога, ние не Го обичаме. Гдѣ е Богъ? – Никой не знае. Богъ е на едно свещено мѣсто, Богъ е мѣсто на работа. Богъ работи тамъ, дѣто се изразява Божията Любовь. Тамъ е Неговото мѣсто. При Него постоянно носятъ умрѣли, и Той пита: „Този защо умрѣ!" – Отъ бездѣлие, не работи. „Тъй ли? Турете го на страна" – казва Господь. Донасятъ другъ умрѣлъ: „Ами тозъ защо умрѣ?" – Отъ прѣяждане. „Турете го на страна!" Донасятъ трети: „Този защо умрѣ?" – Отъ прѣсилване. Той носѣше много имане на гърба си, много ниви, много кѫщи имаше, та му бѣше тежко. „Турете го на страна!"

Сега, всички работятъ, работятъ, но всички сѫ осакатѣли. Не, това не е работа. Ние, които вървимъ по този Божественъ пѫть, ние, които имаме Божественото въ насъ, трѣбва да работимъ съ Бога заедно. Тази великата, мощната сила въ насъ трѣбва да я проявимъ, и туй свещено име на Бога трѣбва да Го намѣримъ. Ще ви дамъ едно правило: за своята любовь не говорете никога нищо! Когато човѣкъ говори за любовьта си, той се поставя на неправилна основа. Сега, ще дойдете до другото правило: ти ще изявявашъ любовьта си тъй, както Богъ изявява своята Любовь. Какъ изявява Богъ Любовьта си? – Богъ е създалъ цѣлия свѣтъ, съ това изявява Любовьта си, но Той самъ седи на заденъ планъ. Нѣкой питатъ: какво нѣщо е Божията Любовь? – Животътъ, който имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; умътъ, който носишъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; сърдцето, което имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь. Волята, която имашъ, въ нея Богъ е изявилъ своята Любовь. Какво има да питашъ още? Употрѣби своя животъ, употрѣби своя умъ, употрѣби своето сърдце, употрѣби своята воля, и ти ще намѣришъ, какво Богъ е казалъ вѫтрѣ въ тѣхъ!

Сега, за какво трѣбва да мислимъ? Вие, като станете сутринь, колко минути мислите за Бога, я ми кажете? Станете сутринь, набързо си измиете лицето, а нѣкои, изкаратъ набързо, за петь минути „Отче нашъ" и свършена работа! Тевтери, пари, каси и всичко

друго е въ вашитѣ умове, но това, което ще внесе спокойствие, сила и мощь за нашитѣ души, оставяме го на страна. Ние мислимъ за женитѣ си, за мѫжетѣ си, за дѣцата си, за всичко, но не и за Бога. Ние ли трѣбва да мислимъ за всичко това? До момента, когато Богъ мисли за насъ, ние живѣемъ, но въ момента, когато Богъ прѣстане да мисли за насъ, ние изчезваме отъ свѣта. До тогава, докато Богъ мисли за тебе, ти живѣешъ; до тогава, докато Богъ те обича, ти живѣешъ, но деньтъ, въ който ти прѣстѫпишъ онова свещено име на Бога, тази Божия Любовь се отегля отъ тебе и ти прѣставашъ да живѣешъ, и Богъ ще ти покаже, че си злоупотрѣбилъ съ Неговата Любовь. Твоятъ мѫжъ ще бѫде живъ, само ако Богъ го обича. Твоятъ мѫжъ може да мисли, само ако Богъ мисли заради него, ако Той го държи въ съзнанието си. Затова, всинца ние трѣбва да се стремимъ чрѣзъ своя животъ да изявимъ Божията Любовь. Всички искатъ Господь да мисли заради тѣхъ. Азъ казвам: какво сме извършили за великото дѣло въ свѣта. Кой отъ васъ до сега е обърналъ една душа къмъ Бога и е внесълъ този вѫтрѣшенъ миръ на спокойствие, но не привидно, защото азъ мога да внеса въ васъ туй привидно спокойствие, като ви дамъ 1,000–2,000 лв. Не по този начинъ трѣбва да се внесе въ човѣка спокойствие. Има друга една добродѣтель въ свѣта, която седи въ това да покажемъ на хората, какъ трѣбва да се родятъ отъ Бога. Това нѣщо се постига чрѣзъ онова висше съзнание въ насъ, което ще се прояви, когато се свържемъ съ Бога. Тогава само ние ще почувствуваме този вѫтрѣшенъ миръ, който никога нѣма да ни напусне.

Сега, ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо сѫ постояннитѣ идеи у човѣка. Единъ старъ изповѣдникъ ми разправяше слѣдния фактъ изъ българския животъ въ турско врѣме. Единъ день, идва при него една старица, на около 90 години и казва: „Отче, искамъ да ти изповѣдамъ единъ грѣхъ, не зная дали Господь ще ми прости, но много голѣмъ грѣхъ е. Не мога да се освободя отъ този грѣхъ: и мислила съмъ върху него и молила съмъ се прѣдъ Бога, дано ми прости, но той е по-голѣмъ, отколкото мога да си го прѣдставя. Това се случи въ варненско, въ с. Хадърджа или Николаевка, прѣди 60 години. Бѣхъ млада, красива, хубава мома и се влюбихъ въ най-красивия момъкъ, когото толкова обичахъ, че не можехъ да живѣя безъ него. Обаче, моитѣ майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за другъ единъ, отъ когото имахъ петь сина и двѣ дъщери. Тѣзи дѣца, които родихъ отъ него, ги мразя, и мѫжътъ си мразя, не искахъ да живѣя съ него, но какво можехъ да направя? – Нищо, не можахъ да се освободя отъ него. Голѣмъ грѣхъ имамъ споредъ това! Ето на, снощи сънувахъ дори, че ядемъ заедно съ своя възлюбенъ.“ Това сѫ идеи, както ги наричамъ азъ. Тази старуха, и до 90-годишната си възрасть, не можа да забрави своя възлюбенъ. Обаче, кой извърши грѣха, тя или родителитѣ ѝ? Тя казва: и синоветѣ, и дъщеритѣ, и мѫжътъ си мразя! Голѣмъ грѣхъ е този, не искамъ да ги мразя, искамъ да живѣя съ тѣхъ по Бога. Тукъ, въ нея се борятъ двѣ противоположни чувства. Ние много пѫти ще народимъ петь сина и двѣ дъщери и ще ги мразимъ. Защо? – Това е раждане по плъть. Но, въ насъ винаги ще остане онзи вѫтрѣшенъ, душевенъ копнежъ за нѣщо велико, за нѣщо идеално. Другитѣ ще кажатъ какъ не я е срамъ тази старица, да мисли за единъ момъкъ. Грѣхъ е това! Защо за една стара жена да е грѣшно, че мисли за единъ момъкъ, а да не е грѣшно, когато нѣкоя мома

мисли за нѣкой момъкъ? Ако е грѣшно за старата, то е грѣшно и за младата. Какъвъ е този моралъ? При тия съврѣменни разбирания, тази баба се намира въ едно противорѣчие. Въ такива противорѣчия и ние се намираме. Нашиятъ животъ е тъй прѣплетенъ, че нѣкой пѫть става раздвояване на нашето съзнание, и ние не знаемъ, какво трѣбва да правимъ.

Какво трѣбва да правимъ? Човѣкъ, при сегашнитѣ условия, трѣбва да бѫде твърдъ въ съзнанието си и щомъ дойде да изпълни волята Божия, той трѣбва или да живѣе, или да умрѣ – едно отъ двѣтѣ. Когато искатъ нѣкому да прѣкъснатъ пѫтя къмъ онзи Божественъ животъ, той трѣбва да прѣдпочете смъртьта прѣдъ живота. Онзи момъкъ, който обичалъ тази старица, разбиралъ този законъ. Той не се оженилъ, не влѣзълъ въ свѣта да живѣе, да народи като нея петь сина и двѣ дъщери, а умира, жертвува живота си заради нея, но той остава въ нейния умъ. Този младъ момъкъ, ни най-малко нѣмалъ нѣкаква умраза срѣщу нейния мѫжъ, но си казалъ: такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любовь е истинска любовь. Този законъ е еднакъвъ, и за мѫже, и за жени.

Та, казвамъ: щомъ се прояви Божественото въ насъ, ние трѣбва да го приемемъ, но щомъ срещнемъ противорѣчие, трѣбва да дадемъ извѣстна жертва въ свѣта. Сега ние искаме да примиримъ Божественото въ свѣта. Не, свѣтътъ и Божественото не могатъ да се примирятъ. За да живѣемъ ние, за да се издигнемъ, хиляди сѫщества трѣбва да умратъ заради насъ. Слѣдователно, позволено ли е на насъ, разумнитѣ сѫщества, при тази Любовь, която се жертвува заради насъ, да грѣшимъ? – Не, не е позволено. Азъ нѣма да грѣша. Защо? – Понеже тамъ нѣкѫдѣ, като блѣятъ онѣзи овци, агънца, като квичатъ онѣзи прасенца, то е, защото ги колятъ. И азъ трѣбва да се спра съ единъ свещенъ трепетъ и да си кажа: заради мене ги колятъ. Тѣ се жертвуватъ заради мене, азъ трѣбва ли да грѣша, моето сърдце трѣбва ли да е жестоко? Тѣзи животни умиратъ заради мене, азъ трѣбва да живѣя, но не трѣбва да грѣша! Туй прасе, което квичи заради тебе умира. Ще се спрешъ, ще се обърнешъ къмъ Бога и ще се помолишъ съ най-усърдната молитва. Когато онова агне блѣе, ще се молишъ съ най-усърдната молитва, въ която ще вземе участие умътъ, сърдцето и душата ти. Само така то ще бѫде изплатено! Ще кажешъ: Господи, то заради мене се жертвува! Тъй прави човѣкътъ, у когото е събудено висшето съзнание, тъй прави човѣкътъ, който е роденъ отъ Бога. Тъй е и въ живота. Туй е дълбока философия. Когато единъ човѣкъ работи въ науката и жертвува своя животъ, ти трѣбва да кажешъ: този човѣкъ жертвува живота си заради мене, да добия знания. Туй е единъ свещенъ трепетъ на душата. Всѣки единъ човѣкъ, който жертвува живота си, за да даде потикъ на човѣчеството, кѫдѣто и да е той, било въ религията, било въ науката, било въ сѣмейството си, като майка, или баща, като синъ, или дъщеря, това сѫ онѣзи братя, онѣзи агънца или прасенца, който сѫ подигнали човѣчеството.

И тъй, казвамъ: при сегашния животъ, нека вашето сърдце бѫде толкова нѣжно, толкова деликатно, че като чуете едно агънце да блѣе, да се изпълни съ единъ свещенъ трепетъ, да се върнете дома си съ нажалени очи и да кажете: трѣбва да се родимъ отъ Бога, за да

заживѣемъ въ Неговата Любовь. Когато у всинца ни проникне тази Любовь, тя ще бѫде единственото нѣщо, прѣдъ което всички тия войни, всички тия раздори, който сега сѫществуватъ, ще се стопятъ тъй, както ледътъ. Е, казватъ, възможно ли е? – За насъ е възможно вече. За насъ, първитѣ вѫглени, който сме запалени, е възможно. И за васъ е възможно. Тѣзи, който сѫ послѣдни, който сѫ на периферията, и за тѣзи вѫглени ще дойде день, когато ще се запалятъ. Азъ се радвамъ на всички тия вѫглени. Въ тѣхъ има сила, само ги запали. Нѣкои казватъ: е, черенъ вѫгленъ е той! Не, азъ познавамъ този братъ. Днесъ той е черенъ, но той може да гори, въ него има такава енергия, че единъ день, като се запали, чудо ще направи. Та, сега всички сме вѫглени. Това е само фигура на рѣчьта. Единъ день, като се запалятъ тия вѫглени, тѣ ще дадатъ онази Божествена топлина, и тогава ние ще започнемъ да чувствуваме блѣенето на тия агънца. То ще произведе най-свещения трепетъ у насъ, и като се върнемъ, ще има миръ, радость, молитви и славословия, че Богъ е толкова великъ къмъ насъ да излива и Живота, и Святостьта си, и Милостьта си, и всичко, което има въ Себе си.

Ние трѣбва да се родимъ изново! Туй е, което наричатъ „новораждане“, раждане въ Бога, но не само веднъжъ да се родишъ и да кажешъ: родихъ се! Туй е единъ актъ на постоянство – постоянно трѣбва да живѣемъ въ Бога и да бѫдемъ изпълнени съ Неговата мисъль, съ Неговото сърдце и чувство и съ Неговото дѣйствие. Туй е великото, мощното въ свѣта, което ще ни подигне като хора. Нищо друго не е тъй велико, тъй мощно въ свѣта, както идеята за Бога и за Неговата мощность, за Неговата Любовь, за Неговата Мѫдрость и за Неговата Истина въ свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 2 ноември, 1924 г. въ гр. София.

1924_11_05 Връзки в геометрическите форми
лекция пред общия окултен клас

ВРЪЗКИ В ГЕОМЕТРИЧЕСКИТЕ ФОРМИ

Размишление

Бяха прочетени някои от работите върху темата Най-силното чувство в човешката душа.

Тема за следния път: Съзнанието в насекомите

Често някои въпроси, които се задават сами по себе си, ни се виждат без връзка и без смисъл. Някои неща отдалече се вижда, че имат връзка, а други неща отблизо се вижда, че имат връзка. Тъй щото две противоположности има в Природата. Например, ако гледате на Месечината с просто око, вижда се един образ, една жена, която гледа към Земята. Но ако вие погледнете Месечината с далекоглед, този образ се изгубва. С просто око тази жена е прекрасна, изглежда на англичанка, седи горда, непристъпна. Следователно има връзки, които ние виждаме отдалече, има връзки, които ние виждаме отблизо.

Представете си една пружина, каквато е тази на часовника, но навита милиони пъти около своя център и способна да се развърта и завърта. Каква идея може да ни даде тя? – Тя изразява пътя, по който човекът е вървял – неговия произход. Значи човек започва своя живот отвътре, като постепенно се развърта навън. Туй развъртане наричат еволюция. Ако пък си представите един остър ъгъл, с върха нагоре, на какво ще го уподобите? – На човешкия нос. Така само с няколко линии вие може да нарисувате и човешкото око, и човешката уста. Помислете какво отношение съществува между окото и носа. Устата е първоначалното проявление на човешкото същество. Окото е необходимо на човека, за да ходи правилно, да вижда де ходи. Носът е необходим на човека, за да може в Природата, в която живее, да намира приятните и полезните за себе си храни. Той ги познава по миризмата. В устата се намира езикът, с който човек вкусва. Зад окото, зад носа, зад езика в човека седи нещо още по-високо. Окото прави човека свободен. То е емблема на свобода. Който има очи, той е свободен. Човек, у когото обонянието е развито, показва, че и умът му е развит. Той е свободен човек в умствения свят. Щом човекът е започнал да обонява, започнал е да мисли, започнал е да прави разлика между един предмет и друг.

На човешката глава има начертана още една крива линия, която изразява човешкото ухо. От човешкото ухо е образувана българската буква З. Питам тогава: от какво произтича злото в света? – Злото произтича всякога от човек, който не знае да слуша. Вървиш някъде, но не слушаш, не чуваш, не обоняваш, не виждаш – всякога ще направиш зло. Следователно човек, който иска да върви правилно, трябва да вижда правилно, да обонява правилно, да вкусва правилно, да чува правилно. Оттук може да извадим едно

правило, едно естествено или едно Божествено мерило за живота, според което трябва винаги да мерим своите постъпки.

Тъй както днес животът се развива, ние се намираме на представление. Животът ни е много изкуствен, той е живот на сцената. Виждате на сцената мъж и жена се карат. Жената напада мъжа, казва му обидни думи. Неговото честолюбие се накърнява, той казва: „Аз съм силно обиден, не мога да живея повече" – взема нож и го забива в сърцето си. Под дрехата си той има мехур, пълен с червена вода. Потича тази вода във вид на кръв и той пада на сцената. Казвате: „Този актьор играе много добре ролята си." Тия хора обаче представят живота на сцената. Утре ще видите този човек пак жив. Той се убива на сцената, а в действителност е жив. И сто пъти да се мушне с ножа, виждате го пак здрав и жив. Виждате и двамата примирени. Сегашният наш живот е подобие на такова едно представление. Виждате някой човек тъжен, казва: „Много съм скръбен." Този човек, от когото днес текоха четири реда сълзи, утре го виждате весел. Как е възможно човек, който до вчера е бил така неутешим, сега да е весел? Казвам: той е бил на сцената, под дрехата си е имал мехур, пълен с червена вода. Уда́ри мехура с нож, но той остане здрав и читав и казва на жена си: „Хайде, жена, да си пийнем малко, хубаво изиграхме ролята си, публиката е доволна от нас. Хайде да си пийнем по още една чашка, хубаво изиграхме ролята си." Този морал зад сцената е прекрасен, понеже е взет от реалния живот на сцената, но сегашният ни живот е взет от един по-висш живот. Животът, който ние сега живеем, тъй както сега се проявява, в него влизат елементи от един по-висш живот и ние искаме да представим този живот именно. Някои казват: „Няма морал в света." – Не, морал има! За онзи, който има очи, светлината съществува, т.е. проявява се. Онзи, у когото тия органи липсват, това ни най-малко не показва, че светлина няма. Въпреки че той не вижда светлината, има понятие за нея. Някой човек може да не чува звука, обаче той има понятие за него. В този човек има силен копнеж да чува. У някой човек може да не е развито обонянието, но той има понятие за него. Тия неща съществуват за него като копнеж и един ден те ще се проявят.
И тъй, всички вие трябва да се стремите към онова Божествено начало във вас, чрез което да схващате реалните неща в живота. Представете си, че вие влизате в една зала и отвън още чувате, че някой вика до Бога. Защо? – Не знаете още. Като влезете в залата, виждате вътре двама души. Единият от тях хванал ръката на другия и вика, колкото гласът му държи, а той му вади зъб. Ако не знаете какво става, какво ще кажете? Ще си кажете: „Колко груб е този човек, как грубо вади зъби!" Представете си, че този човек е един виден лекар, а другият е боледувал 3-4 седмици от зъб, инфектирал се е зъбът му и лекарят казва, че ако зъбът не се извади, този човек ще пострада. Какво зло има в това! Кой е виновен: лекарят ли, или този човек, който не е пазил добре зъбите си?

Отговор: Болният.

Не е виновен само болният, виновни са още баща му и майка му, които са му дали такова хилаво тяло. На майка му и на баща му зъбите бяха развалени, затова и неговите са

развалени. Тогава държат като отговорни лица баща му и майка му. Майката казва: „И на моята майка бяха развалени зъбите.“ Бащата казва: „И на дядо ми бяха развалени зъбите.“ Кога се развалиха зъбите на тия хора? Значи причината на тия неща се крие още в далечното минало.
Някой път ще ви задам да пишете върху темата Кога се развалиха човешките зъби? или Кога хората започнаха да боледуват от зъби? Кога се появи зъбната болест? Тъй да дойдем до ония естествени правила в живота. Божественият живот сам по себе си е красив.

Сега, разбира се, ако аз река да ви обясня всичко онова, което става в света, ще се яви друга опасност за вас: вие ще извадите най-криви заключения за живота. Питам: ако някой отвори пред вас едно шише с отровен газ и аз се затека да го затворя, зло ли ви правя? Представете си, че в туй шише има съзнание, и като види, че го затварям, ще бъде недоволно и ще ми каже: „Защо не ме отвориш да дишам чист въздух? Защо си толкова жесток?“ Жесток съм за шишето, но за другите не съм жесток. Казвам: по-добре ти да страдаш, а другите да благуват, отколкото ти да благуваш, а другите да страдат. Следователно ние казваме, че в този свят съществува един морал, общ за всички, и един частичен морал, само за някои. В света съществува още физическо право и право на душата. Законът е следният: когато тялото страда, то е за благото на душата. Имайте предвид следното правило: не жертвайте никога благото на душата за благото на тялото! Защото душата сама по себе си е толкова благородна, тя знае как да се грижи за тялото. Но остане ли тялото да се грижи за душата, работата е зле.

Тази вечер ще ви предам едно ново музикално упражнение, с един нов ритъм, да видим как ще го схванете. Текстът е взет от Евангелието на Йоан, 1-ва глава, стихове 1-5:

В начало бе Словото;
и Словото бе у Бога,
и Словото бе Бог.
То в начало бе у Бога.
Всичко чрез Него стана.
И което е станало,
нищо без Него не стана.
В Него бе животът
и животът бе виделина на човеците.
И виделината свети в тъмнината,
и тъмнината не я обзе.

Първите два стиха от главата изразяват действие на Духа. Третият стих изразява действие на ума. Четвъртият стих изразява действие на сърцето, а петият стих изразява материалния свят. Тъмнината представлява материалния живот и през нея прониква светлината. Това упражнение е снето отгоре. Значи първият акт, действието на Духа, има разширение; вторият е на ума, третият – на сърцето, и най-после иде заключението – то е

акт на физическия живот, тъй както сега живеем. Като учите упражнението сега, ще спазвате ритъма и такта, които много се изменят.

Сега да направим едно упражнение:

ръцете се движат напред в полукръгове навън и се приближават високо над главата, при което едновременно се изговарят думите В силата на Божията Любов;
обратно движение надолу, като се произнасят думите В силата на Божията Мъдрост;

отново първото движение на ръцете: В силата на Божията Истина;

движение на ръцете надолу в кръгове: Да се освети Името Божие;

движение на ръцете нагоре в кръгове: Да дойде Царството Божие;

ръцете се движат надолу в кръгове: Да бъде Волята Божия!

В Живата Природа съществува един метод, известен почти на всинца ви; може би мнозина от вас са го наблюдавали – Природата изобщо започва с много слаби действия. Някой път виждате слабо, едва забележимо полюляване на листата и след туй постепенно усилване, докато някога се изрази във вид на буря. Малките пиленца, когато започнат да хвъркат, най-напред се повдигат на краката си, после си поразперят крилцата и отново се връщат в гнездото. На втория ден пак подскочат, подхвръкнат наблизо някъде с крилцата си, после малко по-далече, докато ги видиш най-после изхвръкнали от гнездото си, добили самоувереност. Всеки, който не спазва този закон на Природата, пада долу и през целия си живот съжалява за това. В тази Школа вие ще правите всяко упражнение, което ви се задава. Казвате: „Какво ще ни ползват те?“ Аз ще ви запитам: ако тия упражнения не ви ползват, защо пиленцата постепенно упражняват крилцата си? От упражнението на крилцата зависи всичкото бъдеще на една птица. От тези упражнения ще се развият мускулите, с които ще лети, за да си набавя храна, да се избавя от своите неприятели.

Всяко движение, което правим, се отразява благотворно върху ума ни. Има хармонични действия, които се отразяват благотворно върху органите на ума. В старо време, когато искали да накажат някой упорит, своенравен човек, отрязвали му палеца и с това парализирали волята му. Вие често казвате, че волята ви е слаба. За да усилите волята си, всяка сутрин, като ставате, концентрирайте ума си върху палеца. Туй упражнение ще подейства върху волята ви тъй, както действат упражненията за заякване крилцата на малкото пиленце. Това е микроскопическа придобивка, но като правите това упражнение ден, два, неделя, месец, ще забележите едно разположение, едно малко засилване на волята. Палецът трябва да се движи хармонично. Забелязано е, че у онези хора, които се умопобъркват, палецът не се движи, остава изправен. Някой казва: „Ще се умопобъркам!“ Казвам: докато движиш палеца си, няма да се побъркаш, но започнеш ли

да го държиш неподвижен, има опасност. Можеш ли да движиш палеца си нагоре-надолу, никой не може да изкара ума от главата ти, освен ти сам. Някой казва: „Ти ме подлуди!“ Не, Бог е турил ума ти на място и никой не може да ти го изкара, освен ти сам. Ако някой го изкара, ти си виноват. Умът е твой, ти ще се разправяш с него, никой не може да го изкара от главата ти.

Палецът представлява Божествения свят и той оказва благотворно влияние върху човешкия ум. Чрез палеца се проявява Божественият, висшият свят и умът трябва да черпи вдъхновение от него. Като се движи палецът, образува едно кръгообразно движение. Всичко в света е кръгообразно. То е едно непрекъснато движение. Някои неща нам се виждат прекъснати, но тия прекъснати места са от един по-висш свят. Например носът е проекция на един много по-съвършен образ, отколкото той представлява. Човешкото око е проекция на друго едно око, още по-съвършено от това, което виждаме. Бога винаги изразяват с едно око. Защо не Го изразяват с две очи? Значи Божественото око, като се е проектирало във физическия свят, се е разделило на две. Туй, което ние виждаме в нашия организъм: лявата ръка, дясната ръка – това са проекции от духовния свят, проекции на сили, които работят и се изявяват на физическия свят в една или в друга форма. Моята ръка например е сгъстена сила. Вашата ръка, вашата глава, вашето тяло, като се разложат, ще се върнат в Божествения свят като сили, а не като материя. Какъв изглед ще имате тогава? Вие ще бъдете турени в центъра на един голям кръг. Оттам вие ще виждате навсякъде и всичко, което става – ще бъдете всевиждащи. Сега, понеже сте навън, по периферията на тази окръжност, вие се мъчите да виждате малките работи. Вие сте засега ученици. Това е един период, който трябва да минете. Казвам: великото благо в света седи в изучаване на малките неща, затуй трябва да се поправят малките погрешки. Малките погрешки произлизат от следното: щом не усвоим една малка, микроскопическа добродетел, ражда се една малка погрешка. Аз ще ви представя следния пример от чисто морално гледище. Представете си, че вие сте три сестри, родени от една майка и от един баща. Баща ви е чистокръвен и майка ви е чистокръвна. Под „чистокръвен“ разбирам, че не са смес. Баща ви и майка ви се обичат; и вие, трите сестри, също се обичате. Един ден по едно съвпадение двете сестри се скарват, казват си по една обидна дума, тъй както между дипломатите. Едната сестра поглежда сестра си невнимателно, накриво, а другата се разплаква. Третата сестра трябва ли да каже на разплаканата си сестра, че поведението на тяхната сестра не е хубаво, или трябва да ѝ каже: „Сестро, не плачи, сестра ни не те е обидила, ти криво си я разбрала.“ Ами как ще докаже, че сестра ѝ я е погледнала накриво? Знаете ли какво нещо е криво поглеждане? – То е една проекция. Ако някой път небето се заоблачи и Слънцето се скрие, настане тъмнина, това значи ли, че Природата изменя спрямо мен своето разположение? Ще кажете ли, че Природата се е разгневила заради теб? – Не, тя си прави някакви маневри. Аз ще се скрия в някоя пещера или под някое дърво и ще наблюдавам проявите ѝ, ще се уча като децата. Който не знае тия неща, мисли, че всеки гърмеж, всяка буря е за него. Ще си каже: „Отидох вече!“ След туй небето ще се разведри, Слънцето отново ще изгрее и той ще каже: „Времето е много хубаво, отлично!“ След онзи проливен дъжд, след

гръмотевицата въздухът е освежен, чист.

Когато слънчевите лъчи падат върху нас или върху кое и да е по-низше същество от нас, те се отразяват благотворно, но ако същите тия лъчи биха паднали върху някой ангел или върху някой възвишен дух, биха им причинили някаква вреда. Те за тях са силни, неприятни удари. Значи Божественият свят трябва да има специални начини за изявление по отношение на различните същества. И наистина, онази светлина, в която ангелите живеят, е толкова деликатна, че вие даже не бихте я почувствали. Следователно приятните неща за нас са неприятни за други същества, по-висши от нас, и приятните неща за тях са неприятни за нас. Ако ние влезем в ангелския свят, светлината, при която те живеят, е толкоз възвишена, че ние ще се намерим в тъмен свят. Този свят ще ни бъде безпредметен, не ще можем да работим в него. Затова, в дадения случай, тъй както сме поставени в този кръг, светлината, която иде от Слънцето, е много приятна за нас. По-приятна сила от слънчевата няма за нас. По-приятна светлина от слънчевата за нас няма, особено сутринната, когато Слънцето изгрява. Тогава във въздуха няма много влага, но се чувства мека, приятна атмосфера. Тази мека слънчева светлина като че масажира, като че прониква чрез нея някакъв живот в тялото.

Едно е важно за вас: пазете съзнанието си всякога будно! Както и да се проявите отвън, вътре в съзнанието си пазете единство, вътре да няма раздвояване. Съзнанието ви никога не трябва да бъде разнородно. Не пропущайте през съзнанието си абсолютно никаква покварена мисъл, никакво лошо чувство! Душата си също пазете чиста, свята! Христос казва: „Само чистият ще види Бога." Във външния свят, в материалния свят, ние сме поставени неизбежно да минем през една кална среда. Не сме птици да прехвръкнем, но ще гледаме, по-възможност, по-малко да се окаляме. Ще стъпваме внимателно, ще избираме места, дето по-малко ще затънем. След като минем това място, ще си изчистим краката от калта. Тези работи стават постоянно в този свят. Те не трябва да ви смущават. Вие, като ученици, в съзнанието си трябва да бъдете еднородни. Това е Божествен закон за всички. Никакво раздвоение! Силата, красотата, хубостта на човека зависи от единството, от еднородността в съзнанието му. Щом имате туй единство, щом съзнанието ви е еднородно, вие сте едно с Бога, а щом сте едно с Бога, Той вече ви помага. Не мислете, че ние сме силните на света. Щом сме чисти, Бог има възможност да действа чрез нас. Той е всесилен, Той само може да ни пази. Но и у нас трябва да има туй съзнание, тази мисъл да бъдем чисти. Ако вие сте чисти, само тогава Бог ще работи чрез вас. Следователно, когато Бог се проявява във всинца ни, ще дойде и тази Божествена хармония, това единство. Само така Бог ще се прояви в мен и във вас. Във всинца ни Бог няма да се прояви по един и същ начин, ще има разнообразие. В еднообразието има разнообразие. Красотата седи в разнообразието.

Сега виждаме да стават някои малки пертурбации, но те са във физическия свят. Всички трябва да се стремим към чистотата. Ние можем да бъдем чисти! Всички ще се стремите към чистота.

Тази вечер вие бяхте писали върху темата „Най-силното чувство на душата“. Кое е това чувство? – Най-силно чувство е това, което още не е проявено. Всяко чувство, което е проявено, е слабо. Това, което е проявил човек, ние знаем какво е. Де са нашите силни чувства? Можете ли да извадите из историята някои хора със силни чувства? Колко хора знаете, които са устояли в своите чувства? Ако в едно отношение са устояли, в друго не са. Влизали ли сте в тънкостите на човешкия живот? Казват за някого: „Той е много устойчив човек.“ – Да, в едно отношение е устойчив, но в друго е неустойчив. Някой човек е любезен спрямо вас, но ще го видите колко е груб спрямо други. Как ще си обясните тия неща? Спрямо някои хора трябва да бъдеш груб, не можеш да бъдеш мек, любезен. Когато вашата къща гори, спрямо огъня може ли да бъдете деликатни? Ще вземете тулумбата, ще го загасите. Огънят казва: „Защо не ми дадете възможност да се проявя?“ Ще му кажеш: „Моята къща не е мястото, дето трябва да проявяваш силата си. Щом искаш да проявиш силата си, ще те туря вън. Аз съм работил върху моята къща толкоз години, затова ти нямаш право да я смъкнеш!“ Този огън, който гори и изгаря, ние ще го изгасим, а този, който гори, без да изгаря, ние ще го духаме, постоянно ще го поддържаме. Аз искам да извадите от огъня хубавото, красивото.

Всички ще се стремите към хубавото, към възвишените образи, които Бог е създал. Трябва да се пазите от света! Следили ли сте всеки ден за себе си да бъдете безпристрастни? Всяка вечер ще туряте на теглилките своите постъпки и ще ги измервате точно. Те са чувствителни везни, вярно теглят. Ще теглите погрешките си на тия везни и ще отбелязвате де е мястото на резката. Точно ще мерите! По отношение на себе си ще бъдете по-строг, отколкото към другите хора. И като учен човек ще туриш книгата пред себе си и ще отбелязваш колко тежи всяка погрешка. Научни данни са това! Като направиш такъв преглед на постъпките си през този ден, ще изпратиш тази статистика в Небето, в архивата на твоите учители – да знаят как си прекарал деня. Те ще гледат как си мерил, ще проверят всичко това и ще видят доколко е развито в тебе съзнанието на онази вътрешна справедливост. Всяка вечер ще рапортуваш. Вие пращали ли сте рапорт? Вечер ще изпращате рапорта си, а сутрин ще чакате отговор, ще получите едно писмо. Ако сте дали верни данни, ще погледнете писмото, ще се позарадвате и през целия ден ще бъдете радостни и весели. Това не е илюзия – в това седи красотата на живота.

И тъй, вечер ще пращате вашето писмо горе, сутрин ще дойде отговорът. Ще прочетете писмото и ще започнете новия живот. Това е Божественото, което трябва да се приложи за в бъдеще в живота ви.

Тайна молитва

Любовта ражда доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Четвърта лекция на ООК IV година
5 ноември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_11_09 Блаженъ този рабъ!
неделна беседа

БЛАЖЕНЪ ТОЗИ РАБЪ!

„Блаженъ този рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така“. (Лука 12:43)

Има истини въ свѣта, които сѫ недостѫпни за човѣшкото съзнание. Тѣ сѫ недостѫпни не поради нѣкаква вѫтрѣшна причина, като една невъзможность, но тѣ сѫ недостѫпни по причина на разположението на нашия умъ. Ако вие, които сте били свободни като птички и сте възприемали слънчевата свѣтлина на всѣко врѣме, но като човѣкъ си направите единъ замъкъ и затворите всичкитѣ прозорци и влѣзете въ този замъкъ, та се лишите отъ слънчевата свѣтлина, питамъ: кой е причината на това лишение? Причината въ самото слънце ли е, или въ самитѣ васъ. Всѣки човѣкъ съзнава своитѣ страдания, своитѣ несгоди въ свѣта, но малцина сѫ онѣзи, които може да си дадатъ отчетъ, защо страдатъ. Всѣки човѣкъ срѣща голѣми противорѣчия въ живота си и си ги обяснява по своему – по единъ, или по другъ начинъ. Вие може да си обяснявате нѣщата по начинъ, какъвто си искате, но тѣ иматъ само едно правилно разрѣшение и обяснение. Казва се въ Писанието: „Никой не живѣе само за себе си, а и за другитѣ“. Развитието е нѣщо колективно. Развитието не е само въ сегашната форма. Нѣкой човѣкъ може да каже: азъ трѣбва да живѣя. Кой ти? Ти като Иванъ, като Петко, като Драганъ, като Стоянъ ли? Така може да каже и една птичка, така може да каже и една муха. Нѣкои казватъ, че въ мухата нѣмало „азъ“. Не, има и въ нея.

Слѣдователно, ние, съзнателнитѣ хора, които живѣемъ съ онази дълбока философия, трѣбва да схващаме, че въ свѣта има само едно съзнание, то е Божественото съзнание, което прониква всички сѫщества. И до колкото нашиятъ животъ, нашиятъ умъ е въ съгласие съ тѣзи велики правила и закони на туй съзнание, до колкото сме въ изправность съ тѣхъ, до колкото ги изпълняваме, до толкова и тѣ сѫ оживѣли въ нашия животъ. Има много философски задачи и въпроси, които трѣбва да разрѣшимъ. Нѣкои казватъ: пари не ни трѣбватъ въ живота. Други казватъ: пари, пари ни трѣбватъ въ живота. И едното положение е вѣрно, и другото положение е вѣрно. Ако си на сухо, пари ти трѣбватъ, но ако си като риба въ водата какви пари ти трѣбватъ? Ако си на сухо, безъ пари не можешъ, но ако си въ водата, безъ пари можешъ. Какъ ще можемъ? Ще ви докажа. Ако си една риба и живѣешъ въ водата, я ми кажи, какъ ще носишъ торбата съ паритѣ си, гдѣ ще я окачишъ? Това е едно противорѣчие, нали? Нѣкой казва: безъ пари може. Да, като риба, но не и като човѣкъ.

Друго положение. Нѣкоя жена казва: азъ обичамъ мѫжъ съ малко умъ, съ много пари. Какво иска да каже съ това? Мислите ли, че нѣкоя жена, на която мѫжътъ е съ малко умъ, но съ много пари, ще бѫде щастлива? Не, задъ това нейно изречение се крие единъ

неморalенъ принципъ. Тази жена прѣдполага да има другъ мѫжъ, нищо повече. Тъй седи Истината. Има извѣстни аксиоми, които не търпятъ противорѣчия, а ние може да ги извиняваме по единъ, или по другъ начинъ.

Слѣдователно, ако вие се стремите да разрѣшавате задачитѣ въ живота заради вашето благо, заради вашето добро, вие сте на крива посока. Затова, казвам: ние ще възприемемъ въ себе си онази велика Божия Любовь, която включва благото, интереситѣ на всички сѫщества. Нѣкой ще каже: ама азъ мога ли да разрѣшавамъ всички въпроси? – Можешъ. Обаче, ние трѣбва да дадемъ ходъ на Божественото съзнание въ себе си и да знаемъ, че ако азъ отъ свое, индивидуално гледище разглеждамъ страданията въ живота, ако отъ свое гледище разрѣшавамъ всички задачи, никога нѣма да ги разрѣша правилно. Напримѣръ, откѫснато ми е ухото, извадено ми е окото, какъ ще разрѣша тѣзи противорѣчия? Единъ американски прѣдприемачъ майсторъ, като давалъ заповѣдь на своитѣ майстори-зидари, какъ да дигнатъ единъ голѣмъ камъкъ, камъкътъ падналъ върху рѫката му и му откѫсналъ двата пръста. Той веднага си оттеглилъ рѫката и казалъ: благодаря ти, Господи! Защо благодари? Той благодари, че не му се откѫснала цѣлата рѫка. Това е добрата страна на работата, но туй благодарение може ли да навакса загубата на двата пръста? Като човѣкъ – не може, защото той изгубилъ туй изкуство, но като морска звѣзда, би могълъ да ги навакса. Слѣдователно, отъ тукъ изпѫква туй противорѣчие.

Често, ние питаме: защо страдамъ азъ? Не питайте, защо страдате, но питайте защо е страданието въ свѣта, защо е страданието въ цѣлата природа. Едноврѣменно когато вие страдате, хиляди други сѫщества даватъ живота си. Въ този моментъ, когато отъ вашата глава се взима само единъ косъмъ и вие усѣщате болка, може отъ други да се взима цѣлъ животъ. А вие питате: защо ми взимате този косъмъ, какво право имате да ми взимате косъма? Този, който взима главата на хората, ще те пита ли да вземе косъмъ отъ главата ти? Ти питашъ: защо взимашъ косъмъ отъ главата ми? – То е моя работа. Мене ми трѣбва косъмъ отъ главата ти, нищо повече, нѣма защо да разсѫждавашъ. Ние, сегашнитѣ хора, за себе си разсѫждаваме много добрѣ, но щомъ дойде до другитѣ, че тѣ страдали, че това-онова, казвате: нѣма защо да разсѫждаваме за тѣхъ. Ако разсѫждавате така, ще мязате на онзи негъръ, американски проповѣдникъ, който развивалъ прѣдъ слушателитѣ си въпроса, какъ Богъ създалъ човѣка. Той разказвалъ, че Господь направилъ човѣка отъ хубава калъ и го турилъ на плета да съхне. Единъ отъ слушателитѣ го запитва: ами плетътъ кой създаде? – То не е ваша работа, за васъ това не е важно. За мене е важно да изсуша човѣка на плета, и като го изсуша, ще дигна плета.

Изобщо, такава е и нашата философия. Всички ние, и свѣтски, и религиозни хора, се стремимъ да разрѣшимъ въпроситѣ частично. Никога не можете да разрѣшите живота частично. Животътъ частично е неразрѣшимъ. Кое число е цѣло? Цѣло число е това, което съдържа всички части въ себе си. Ако въ извѣстенъ случай въ живота сте въ дисхармония, т.е. съ една часть на цѣлото, защо ще се карате съ тази часть? Не сте вие, който може да изправите тази грѣшка. Напримѣръ, ние виждаме, какъвъ е този законъ в природата,

какъ дѣйствува тамъ. Ако имате извѣстна рана въ нѣкой органъ на тѣлото си, вие ще чувствувате болка. Вашата ржка може да се помжчи да помогне на тѣлото ви, но не ще може. Има една сила въ организма ви, която може да прѣмахне тази болка. Вие трѣбва да апелирате къмъ тази сила и когато тя дойде, ще прѣмахне тази болка въ организма ви. Вие имате извѣстни несгоди въ живота си – ще апелирате къмъ тази вжтрѣшна сила въ природата. Тя ще оправи вашитѣ части, но затова вие не трѣбва да бързате. Нѣкой казва: ама азъ искамъ да прѣстане тази болка, да се прѣмахнатъ тия несгоди. Нѣма да бързате! Тази болка ще прѣстане, тия несгоди ще се прѣмахнатъ, не когато вие искате, а когато тя намѣри, че трѣбва. Нѣкой иска да стане чудо, изведнъжъ да прѣстане извѣстна болка. Това не е чудо. Всѣки лѣкарь може да намаже болното мѣсто съ кокаинъ, и болката да изчезне, но тя изчезва врѣменно, не напълно. За да изчезне извѣстна болка, за да стане човѣкъ едно разумно сжщество, изисква се врѣме и пространство. Азъ взимамъ тѣзи двѣ думи не въ обикновенъ смисълъ, не тъй, както обикновено се разбиратъ. Подъ тия думи азъ разбирамъ едно непрѣривно разширение на човѣшката душа, защото всичко зависи отъ безграничното. Щомъ единъ човѣкъ е безграниченъ, той може да се разширява, колкото иска. Ние страдаме, защото нѣмаме врѣме, ограничени сме. Ако дадете на единъ човѣкъ дългъ срокъ, той всичко може да направи. И когато се уреждатъ падежитѣ на нѣкоя полица, всѣки изисква по-дълго врѣме, по-дългъ срокъ. Онзи, който има да взима, казва: падежътъ на полицата ще бжде за три мѣсеца. Онзи, който има да дава, казва: не за три мѣсеца, но поне за година, двѣ, три, най-много до десеть години. Колкото падежътъ е по-кратъкъ, толкова сърдцето ти се повече стѣга. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора, имаме полици съ краткосрочни падежи, та сърдцето ни се стѣга. Донесатъ нѣкоя полица, кажатъ ни: изплати тази полица. Пъкъ азъ ви казвамъ: вземете тази полица съ дългосроченъ падежъ. Христовото учение е едно Божествено учение, което разрѣшава живота въ неговата вжтрѣшна пълнота. Ние, съврѣменнитѣ хора, се заблуждаваме, мислимъ, че материалнитѣ блага сж една необходимость. Материалнитѣ блага сж послѣдствие на онзи вжтрѣшенъ духовенъ животъ. Слѣдователно, щомъ сме разумни, материалнитѣ блага ще дойдатъ. Ние за тѣхъ не трѣбва да мислимъ, а трѣбва да мислимъ, какъ да станемъ разумни. Щомъ си разуменъ, може да имашъ една кжща, направена само отъ стъкла, и свѣтлината ще иде отвсѣкждѣ. Щомъ си разуменъ, може да имашъ най-хубавитѣ градини, най-модернитѣ срѣдства за съобщения: файтони, автомобили и др. Слѣдователно, не е въпросъ, дали имашъ градини, или не, важно е, че разумниятъ животъ създава всички блага. Ние не можемъ да кажемъ, че онѣзи, които сж живѣли прѣди насъ, не сж били разумни. Не, редътъ и порядъкътъ, който сега сжществува, се дължи на разумни сжщества, но ако този порядъкъ днесъ не е хубавъ, ако не задоволява хората, той се дължи на онѣзи неразумни сжщества, които сж го развалили. Ще кажете: какъ е възможно това? Ако си направите една хубава кжща, съ всички модерни приспособления и я дадете подъ наемъ, но като се върнете да живѣете отново въ нея, намирате всичко разрушено, разнебитено, питамъ: кой ще е причината за това? – Онѣзи, които сж живѣли тамъ. Така и ние днесъ тъй сме развалили съврѣменния редъ и порядъкъ. Всички водопроводи, канализации, всичко сме развалили и отгорѣ на това питаме: защо свѣтътъ не върви. Че какъ ще върви? Не, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онѣзи закони и

правила, които регулиратъ живота. Мислите ли, че онази мома, която била на балъ и се въртѣла съ този, съ онзи момъкъ цѣла нощь като въртоглава, та е придобила нѣщо? Мислите ли, че слѣдъ като се въртѣла съ нѣкой момъкъ, като нѣкой дервишъ, слѣдъ като се нагълтала съ праха въ това здание и се върне въ кѫщи уморена, запотена, та е придобила нѣщо? Слѣдъ нѣколко дни отъ този балъ тя си спечелва една сериозна пневмония, легне болна и казва: урочасаха ме нѣщо. Съ други думи казано: нѣма защо да се ходи на балъ, да се бутаме въ това затворено здание тамъ, да дишаме прашния въздухъ. Нейниятъ възлюбенъ – духътъ, казва: нѣма какво да се въртишъ на бала, а като птичкитѣ, ще отидемъ въ гората да подишаме чистия въздухъ.

Та, ние, съврѣменнитѣ хора, си създаваме извѣстни забавления, но нѣкои отъ тѣхъ не мязатъ на дѣтинскитѣ забавления. Азъ не зная, на какво мязатъ тѣ. Ако река да ги уподобя на нѣщо, онѣзи, които ходятъ на балъ ще кажатъ: а, той е противъ бала. Азъ не съмъ противъ игритѣ, но тѣ трѣбва да бѫдатъ разумни. Азъ не съмъ противъ яденето, но то трѣбва да бѫде разумно. Азъ не съмъ противъ това, да имате кѫщи, но трѣбва да ги използувате разумно. Защо ти е да направишъ една кѫща, която струва 5–6 милиона лв., и да задлъжнеешъ толкова много, че цѣлъ животъ да мислишъ за полици? Направи си една малка кѫщица, че и ти, и жена ти, и дѣцата ти да сѫ доволни. Не казвай, че условията на живота сѫ такива. Да, условията на живота сѫ такива, но съврѣменното общество трѣбва да почне да мисли.

Казва Писанието: „Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така“. Онѣзи държавници, които сѫ поставени на власть изпълниха ли туй правило? Българскиятъ народъ може ли да каже за своитѣ управници: „Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така“? Защо? Единъ държавникъ въ нѣкоя държава не идва да урежда своитѣ работи. Ами че ако той е бѣденъ, и като дойде на власть поиска първо да уреди своитѣ лични интереси, а послѣ тѣзи на своя народъ, какво показва това. Това е неразбиране интереситѣ на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интереситѣ на своя народъ. Той трѣбва да положи своя умъ, своето сърдце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно въ него за своя народъ. Той трѣбва да е абсолютно честенъ! Прѣди нѣколко дни, единъ господинъ ми разправяше слѣдното нѣщо: отъ освобождението насамъ, ние, българитѣ въ търговско отношение, сполучихме да имаме двойни фактури, съ всички държави, Германия, Австрия, Русия, съ изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойность на стоката, а другата – фиктивната. Англичанитѣ казватъ: ние не можемъ да дадемъ двойна фактура, ние сме честенъ, благороденъ народъ! Това е една добра черта у тѣхъ. Ако вие имате въ живота си двѣ фактури, това честно ли е? Разглеждайте разумно въпроса! Ако давате двойна фактура, мязате на Германия, на Австрия, на Русия; ако давате една фактура, мязате на Англия. Азъ похвалявамъ англичанитѣ. Всички народи трѣбва да бѫдатъ честни! Най-послѣ питамъ: защо сѫ на българскитѣ търговци двѣ фактури? Ще кажатъ: е, да си уредимъ работитѣ. Уредихте ли си работитѣ съ двѣ фактури? Ето на, 50 години вече откакъ българитѣ се освободиха, и повече забатачиха.

Какво трѣбва на българитѣ? Честность имъ трѣбва! И какво още трѣбва на българитѣ? – Справедливость. На всички славянски народи трѣбва справедливость. Българитѣ не сѫ приложили още справедливостьта. На българитѣ трѣбва и любовь, но не тази обикновената любовь.

Съ всичко това азъ не искамъ напразно да критикувамъ свѣта, но принципално разглеждамъ работитѣ и казвамъ, че липсва нѣщо на свѣта. „Блаженъ е“, казва Писанието, „онзи рабъ“. Кога е блаженъ? – Само при слѣдното условие: когато той разбира този вѫтрѣшенъ, Божественъ животъ. Вие трѣбва да разбирате не само интереситѣ на българския народъ, но дошло е врѣме, когато всички духовни хора трѣбва да разбиратъ интереситѣ на цѣлото човѣчество. Ние трѣбва да разбираме не само интереситѣ на цѣлото човѣчество, но трѣбва да включваме и интереситѣ на ангелитѣ, защото имаме отношения съ тѣхъ. По отношение на ангелитѣ, по отношение на виситѣ сѫщества, ние сме корени, а тѣ, по отношение на насъ, сѫ клонищата. Дали за насъ тѣ сѫществуватъ, или не, т.е. дали ги признаваме, или не, то е другъ въпросъ, но ангелитѣ сѫ клонища за насъ, а ние за тѣхъ корени. Има по-висши сѫщества отъ ангелитѣ, които съставляватъ цвѣтове и плодове на този животъ. Значи, надъ насъ има другъ единъ, по-висшъ животъ, който регулира нашия животъ, нашитѣ отношения. Слѣдователно, ако моитѣ отношения, като коренъ долу въ почвата, сѫ прави, то и отношенията на другъ единъ животъ, на клонищата, ще бѫдатъ спрѣмо мене прави, нормални.

И тъй, ние разрѣшаваме една велика задача въ свѣта. Кои ние? – Тия, у които съзнанието се пробудило. Като коренъ, вие ще разрѣшите този въпросъ по единъ начинъ; като клонъ – по другъ начинъ. Но, като човѣкъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ! А всѣки човѣкъ трѣбва да разрѣши въпроса като гений. Ама ще може ли? Ще можешъ ли, то е другъ въпросъ. Всѣко дѣте като тръгва на училище, пита: мога ли да изуча азбуката? – Можешъ. Майката казва: „Можешъ, Иванчо, можешъ“. И туй дѣте тръгва на училището съ своята торбичка. Слѣдъ една година то знае азбуката, знае слоговетѣ и по малко да чете. На втората година знае повече, на третата – още повече, и слѣдъ 12–15 години учене минава за единъ добъръ държавникъ. Питамъ: този Иванчо, този Стоянчо роди ли се като ученъ, като великъ човѣкъ? Не, въ този Стоянчо имаше възможности само, които той можеше да развие. Този човѣкъ е блаженъ. Защо? – Защото разви своитѣ способности, своитѣ дарби и ги употрѣби за благото на своитѣ ближни.

Сега, азъ засѣгамъ единъ въпросъ, който е толкова интересенъ за васъ: за вашето щастие, за вашия умъ, за вашето сърдце, за вашата душа. Този въпросъ има други граници, тъй, както България си има свои опрѣдѣлени граници, Англия си има свои опрѣдѣлени граници, Франция си има свои опрѣдѣлени граници. Русия си има свои опрѣдѣлени граници и т.н. Като влѣзете въ коя и да е отъ тѣзи държави, вие ще почувствувате границитѣ на тѣзи държави. Слѣдъ като влѣзете въ България, напримѣръ, най-първо ще ви посрещне единъ български стражарь и ще ви запита: знаете ли български? – Не зная. Като отидете въ Англия, въ Америка, ще ви попитатъ: знаете ли английски? Ако не

знаете, ще ви намѣрятъ единъ прѣводчикъ, но тогава вие нѣма да се считате като гражданинъ на тази държава, а като чужденецъ. Вънъ отъ тѣзи граници сѫществува друга – една държава съ широки граници. Ние сме навлѣзли вече въ тѣзи граници. Както ви питатъ въ Англия, знаете ли английски езикъ, така ще ви питатъ и като влѣзете въ тѣзи по-широки граници – знаете ли нашия езикъ? Какъвъ е езикътъ на тази държава? – Любовьта. И Павелъ казва: „Ако говоря съ человѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, гражданинъ на тази държава не мога да бѫда“. Сега, всѣки ще каже: азъ съмъ опиталъ любовьта. Да опиташъ любовьта, и да имашъ любовьта, това сѫ двѣ различни понятия. Да опиташъ любовьта, да имашъ любовьта, и да живѣешъ съ любовьта, това сѫ също различни понятия. Да опиташъ любовьта, да имашъ любовьта, да живѣешъ съ любовьта, и да си едно съ нея, това е още повече. Въ любовьта има различни състояния. Нѣкой казва: азъ съмъ опиталъ любовьта. Имашъ ли я? – Имамъ я. Живѣешъ ли съ нея? – Живѣя. Едно ли си съ нея? – Едно съмъ.

И тъй, щомъ имашъ любовьта, на права посока си. Върби съ нея по този пѫть, додѣ дойдешъ въ единство съ този животъ. Сега, защо ставатъ всички тия войни въ свѣта? Защо се явяватъ тия недоразумения между хората? Това сѫ задачи, които трѣбва да се разрѣшатъ. Питамъ: защо ви сѫ тия съврѣменни велики теории, които сѫществуватъ? Да допуснемъ, че имате такава сила въ рѫката си, че можете да дигнете земята. За какво може да използувате тази ваша сила? Ако тръгнете по свѣта и започнете съ рѫката си да дигате всички планети отъ тѣхния пѫть, мислите ли, че онѣзи по-велики сѫщества отъ васъ ще ви оставятъ така да използувате силата си, да си играете? Какво правятъ тукъ гражданитѣ, като видятъ, че нѣкои дѣца хвърлятъ камъни по улицата, играятъ си и ударятъ по главата нѣкой минувачъ? – Повикватъ нѣкой стражарь, прѣдаватъ нему дѣцата, да ги накаже – и си заминаватъ.

Сега, ние, съврѣменнитѣ хора, не мязаме ли съ нашитѣ мисли на тия дѣца? Всѣки прави прѣстрѣлки. Всички питатъ: защо Господь е направилъ свѣта така, защо азъ съмъ нещастенъ, защо азъ съмъ куцъ, защо азъ съмъ слѣпъ, защо майка ми, баща ми, жена ми умрѣха? Казватъ: нѣмаме ли право да питаме? – Имашъ право да питашъ. Тогава азъ отговарямъ: Богъ, като ти даде крака, ти употрѣби ли ги за каквото бѣха прѣдназначени? Нека видимъ какви сѫ послѣдствията отъ всичко, което не е употрѣбено, както трѣбва. Господь, като ти даде рѫцѣ, ти употрѣби ли ги за каквото бѣха прѣдназначени? За какво сѫ създадени рѫцѣтѣ? – За да вършатъ Божията Правда. Господь, като ти даде очи, ти употрѣби ли ги за каквото бѣха прѣдназначени? Господь, като ти даде умъ, употрѣби ли го за каквото бѣше прѣдназначенъ? Краката сѫ създадени за да вършишъ добро съ тѣхъ. Рѫцѣтѣ – за да изявишъ Божията Правда. Очитѣ – за да изразишъ Божията Истина. Ушитѣ – за да придобиешъ знание и да го прѣдадешъ.

Това сѫ само частични схващания. Казвамъ: ние колективно трѣбва да схванемъ туй развитие, и ако ти си слабъ въ едно отношение, ще намѣришъ нѣкой, който върви по този пѫть, и той ще ти помогне. Нѣкой казва: азъ съмъ грѣшенъ, падналъ човѣкъ. Не мисли

така! Ще отправишъ ума си къмъ всички добри, висши сѫщества въ Англия, въ Америка и другадѣ, ще поискашъ тѣхното съдѣйствие, и тѣ ще ти го дадатъ. Азъ ще ви обясня този законъ, като се обърна къмъ човѣшкия организъмъ. Когато единъ удъ отъ тѣлото е болно, тогава той апелира къмъ всички други органи, да му дойдатъ на помощь и да му съдѣйствуватъ. Въ такъвъ случай организмътъ изпраща всички жизнени енергии къмъ този удъ, за да възстанови състоянието му.

И тъй, ние съврѣменнитѣ хора, трѣбва да имаме една правилна философия, едно друго схващане за Бога, а не да Го схващаме като една сила вънъ отъ природата, и тамъ да Го търсимъ, като дѣцата. Богъ трѣбва да схванемъ като една любовьна сила, която прониква навсѣкѫдѣ въ пространството, и която може да оправи нашия животъ, нашитѣ отношения. Запримѣръ, работитѣ на нѣкой търговецъ сѫ объркани. Защо? – Той не продавалъ честно, не издавалъ честно полицитѣ си. Този търговецъ до 10 пѫти може да е фалиралъ. Защо трѣбва да богатѣете по нечестенъ начинъ? Жената, дѣцата на този търговецъ боледуватъ, случватъ му се редъ нещастия. Той ме пита, защо е толкова нещастенъ? – Защото изяде паритѣ на толкова хора, защото опропасти домоветѣ на толкова бѣдни сѣмейства! Тия нещастия се върнаха и на тебе. Ама азъ имахъ нужда. – И тия хора имаха нужда. Благородство е човѣкъ да носи страданията за общото, за колективното. Прѣдпочитамъ азъ, единъ човѣкъ, да гладувамъ, отколкото да накажа 100 души да гладуватъ. И тъй, за всички тия нещастия, които ни идватъ, едно отъ двѣтѣ трѣбва да знаемъ, или че сме изяли паритѣ на толкова хора, или че сме фалирвали по 10 пѫти. Казвате: не искамъ да бѫда такъвъ човѣкъ! Добрѣ, тогава мисли другояче! Ако ти мислишъ, че тази неправда е вѫтрѣ въ Бога, вѫтрѣ въ нѣщата, а ти си най-умниятъ човѣкъ, тогава азъ съмъ първиятъ, който ще дойда при тебе да ми кажешъ: отгдѣ си дошълъ, какво е твоето прѣдназначение; какво бѣше състоянието на нашата земя прѣди 500 милиона години; какво е състоянието на слънцето, има ли жители тамъ, или не; какво е състоянието на млѣчния пѫть, има ли животъ тамъ, или не. Учениятъ човѣкъ, който пита, защо Господь създаде така свѣта, а не по другъ начинъ, трѣбва да знае повече отъ Него. А той, като му задавамъ всички въпроси, казва: ами не зная! Като не знаешъ, трѣбва да мълчишъ и да слушашъ. Малкиятъ човѣкъ ще слуша Учителя си, а Учительтъ ще му прѣдава. Това не е лошо. Благородство е да слушашъ, да внимавашъ когато единъ ученъ човѣкъ ти разправя законитѣ въ свѣта. Сега нѣма да ви казвамъ, че сте невѣжи, защото въпросътъ не е въ невѣжеството, но въпросътъ е въ нашитѣ отношения да станатъ правилни, любовьни отношения. Като ме срещнешъ въ гората, да не ме срещнешъ като нѣкоя мечка, та да ми трепне сърдцето. Нито пъкъ азъ като те срещна, да бѫда мечка за тебе, да ти трепне сърдцето. Какво правите като срѣщнете нѣкоя мечка? Като ви срещне една мечка въ гората, сърдцето ви почва да тупа, а тя, като нѣкой философъ, съ малкитѣ си очички, върви прѣспокойно, не се бои отъ васъ. Нѣкой пѫть мечкитѣ сѫ много благородни. Пакъ ще ви приведа примѣра за мечката и онзи каракачанинъ въ гората. Единъ каракачанинъ живѣелъ въ Стара-Планина, дѣто отъ редъ години пасълъ стадата си. Никога не му се случвало нѣкакво нещастие. Единъ день, обаче, като минавалъ прѣзъ една тѣсна пѫтека, гледа, насрѣща му една мечка. Тя върви нагорѣ, той – надолу, срѣщатъ се.

Втасахме я сега, казва си на ума каракачанинътъ. Намира се той прѣдъ една неразрѣшена задача и си мисли, какъ да я разрѣши. Вижда се, добъръ човѣкъ билъ той, по Бога живѣялъ, затова, забѣлѣзва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала изправя се, отваря му пѫть да мине и като че му казва съ погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увѣри, дали тя нѣма прѣдъ видъ нѣкаква особена стратегия, но вижда, че мечката дѣйствително му отворила пѫть и го чака да отмине. Той тръгва, върви, но се обръща назадъ, да види, какво прави мечката. Тя си продължава пѫтя, но отъ врѣме на врѣме се обръща назадъ и казва „сбогомъ“. Ще кажете, че това е само единъ разказъ. Не, има много мечки благородни и съ съзнание. Ако една мечка може да направи това, колко повече единъ разуменъ човѣкъ може да го направи!

Всички ние имаме погрѣшки, нѣма да разправямъ за какво и защо, но всички трѣбва да изправимъ своитѣ погрѣшки и да живѣемъ по новия начинъ. Ще схванемъ тѣзи нѣща колективно. Нѣкой ще каже: азъ ще живѣя само за жена си и за дѣцата си. – Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за народа си. – Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за човѣчеството. – Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за ангелитѣ – Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ами за кого да живѣя? – Ако живѣешъ за Бога, ще имашъ всичкия животъ въ себе си, ще бѫдешъ всѣкога живъ. За Бога ще живѣемъ! Тъй казва и Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ако живѣемъ за Бога, ние ще имаме условията на този безграниченъ и безпрѣдѣленъ животъ. Защо е така? Защото отношенията на тѣзи малки коренчета се опрѣдѣлятъ отъ отношенията ни къмъ Бога. Прави ли сѫ моитѣ отношения къмъ Бога, въ каквото и да е направление, азъ ще бѫда живъ. Ако моитѣ отношения и къмъ най-малкото коренче сѫ любовни, ще имамъ всичкото съдѣйствие на Бога. Ако ти, като нѣкой търговецъ, като нѣкой земледѣлецъ, или като нѣкой учитель душата ти е пълна съ онази Божествена Любовь и се разширява, животътъ ти ще се осмисли. Но, ако ти си царь даже, а нѣмашъ тази Любовь короната на главата ти ще бѫде тежка. Нѣкой казва: азъ ще се откажа отъ това учение, азъ ще се откажа отъ Любовьта, Мѫдростьта, и Истината. Да се откажешъ отъ Любовьта, значи да се откажешъ отъ живота. Да се откажешъ отъ Мѫдростьта, значи да изпаднешъ въ робство, въ безумие. Да се откажешъ отъ Истината, значи да влѣзешъ въ ада. Да възприемешъ Любовьта, това е животъ. Да възприемешъ Мѫдростьта, това е свѣтлина. Да възприемешъ Истината, това е свобода, широкъ замахъ. Тѣзи нѣща трѣбва да ги схванемъ колективно и общо да разрѣшимъ този въпросъ. Не с въпросътъ да направимъ щастливъ само единъ човѣкъ.

Казва се въ Писанието: „Блаженъ онзи рабъ“. Кой рабъ? Сега, всички ние, и тукъ, и въ Америка, и въ Англия, и въ Франция, и по-нисшитѣ, и по-висшитѣ отъ насъ сѫщества, всички служатъ на единъ господарь, когото наричатъ Господь. Господь е проявление на онази велика Любовь, въ която нѣма никаква промѣна. Любовьта на Бога е еднаква къмъ всички сѫщества. Подъ думата Господь, ангелитѣ разбиратъ туй сѫщество, което има еднакви любовни отношения къмъ всички сѫщества. Туй сѫщество се отзовава на помощь еднакво къмъ всички сѫщества, отъ най-малкото, до най-голѣмото, и то споредъ нуждитѣ

му. Туй сѫщество еднакво урежда отношенията на всички сѫщества. Азъ често съмъ правилъ опити и съмъ намѣрилъ, че нѣкои паяци сѫ много благородни и могатъ да схванатъ човѣшката мисъль, а нѣкои паяци сѫ неразумни. Гледамъ, нѣкой паякъ хваналъ една муха. Казвамъ му: пусни тази муха! Той не ме слуша, казва ми: влиза ли ти това въ работата? Я си върви! Казвамъ: тъй ли? Въ мое присѫствие не ти позволявамъ да изядешъ мухата. Ако не бѣхъ те видѣлъ, друго нѣщо, но сега – ще я пуснешъ. Взема бастуна си и посегна да му разваля паяжината. Веднага той избѣга, и мухата избѣга, освободи се. Другъ пѫть, гледамъ нѣкой благороденъ паякъ уловилъ една муха, и азъ му кажа да я пусне. Той току поседи-поседи, послѣ, гледамъ го, отиде до мрѣжата, разкѫса concitѣ, съ които е направена, освободи мухата, като ѝ казва: хайде сега си върви, понеже ми е казано да те пусна. Казвамъ му слѣдъ това: азъ те похвалявамъ, че постѫпи благородно. – Е, другъ пѫть нѣма да те слушамъ, но сега така направихъ. Има благородни паяци, но не всѣкога. Нѣкой пѫть съзнаватъ, че трѣбва да постѫпятъ благородно, а нѣкой пѫть не съзнаватъ. Питамъ: защо този паякъ кѫса нишката? Защото, ако той самъ не я скѫса, азъ ще го накарамъ да я скѫса и да освободи мухата. Мислите ли, че ако вие сте хванали една муха и не я пущате, а аз ви кажа да я пуснете, та моятъ бастунъ нѣма да играе по главата ви? И послѣ казвате: каква катастрофа е станала! Ще пометатъ тази паяжина, че чудо ще стане! Бастунъ има, разбирате ли? И тояжка има.

„Блаженъ онзи рабъ, който върши това, което Господь иска“. Разбирате ли сега, какво подразбирамъ подъ думата Господь? Подъ Господь разбирамъ онова сѫщество, отношенията на което сѫ еднакви спрѣмо всички сѫщества, безъ разлика. Слѣдователно, Богъ е най-възвишеното, най-благородното, най-разумното сѫщество, за което трѣбва всѣки моментъ да сме готови да вършимъ волята Му, при каквито условия и да се намираме. И можемъ да я вършимъ! Туй подразбира Христосъ въ дадения стихъ: „Блаженъ онзи рабъ. който върши волята Божия“. Нѣкои казватъ: ама така се заблуждаватъ хората. Да, ако не изпълнимъ нѣщата отъ това високо становище, всѣкога ще се заблуждаваме. Не мислете, че така лесно ще се постигне това нѣщо. Намъ прѣдстои не само единъ животъ усилена работа, но ни трѣбватъ хиляди години усиленъ трудъ, усилена работа, за да внесемъ ония елементи, които сѫ необходими за подобрение на човѣчеството. Не ние, а туй велико Божествено съзнание ще изгради цѣлото човѣчество. И вие, които ме слушате, ако изпълните този законъ, вашитѣ тѣла ще се измѣнятъ, ще имате тѣло съ по-благородна, по фина материя, вашето съзнание сѫщо ще се измѣни, ще се разшири, и още въ туй сѫществуване ще ви се отвори миналото, ще ви се отвори и бѫдещето.

Сега, запитватъ нѣкои: ти откѫдѣ идешъ? – Не зная. Ами отъ какво произхождение си? – Не зная. Има ли другъ свѣтъ? – Не зная. Азъ съмъ срѣщалъ важни богослови, които почватъ да ме убѣждаватъ и да ми казватъ: и да нѣма другъ животъ, ако живѣя добрѣ или злѣ, губя ли нѣщо съ това? Разбира се, че губишъ, губишъ живота си. Смъртьта е една загуба. Дошълъ той да ми разправя, има ли Господь, нѣма ли, има ли другъ свѣтъ, нѣма ли. Азъ оттамъ идвамъ, а той сега отива, и ще ми разправя, какво има тамъ, и какво нѣма.

Казвамъ: оттамъ идвамъ, и последнитѣ новини зная. Нѣкои казватъ: много е казано. Кое е многото? Аз показвам естественото положение. Ти още не си излѣзълъ навънъ, не си се облѣкълъ, не си се измилъ, а азъ станахъ въ 4 ч. с, ходихъ на полето, чухъ какъ пѣятъ птичкитѣ, видѣхъ какъ слънцето изгрѣ. Какъ, слънцето не е изгрѣло, азъ не го виждамъ! Че какъ ще го видишъ? Ти още не си станалъ, въ кревата си, а азъ оттамъ идвамъ. Ти ще станешъ, ще се облѣчешъ и ще излѣзешъ. Отъ кѫщи нѣма да видишъ слънцето. Ако ти станешъ като мене въ 4 ч., условията тогава ще бѫдатъ едни и сѫщи, и за мене, и за тебе. Ако спишъ, нищо нѣма да видишъ. За всинца ви се изискватъ едни и сѫщи условия. Никому не се дава по благодать. Нѣкои хора по благодать разбиратъ тъй: дѣдо имъ да умре, че да имъ остави наслѣдство. Това не е благодать. Индуситѣ иматъ думитѣ „карма и дихарма". Карма подразбира сѫдба, лоши послѣдствия, т.е. туй, което си правилъ, ще ти го правятъ, а дихарма подразбира най-хубавитѣ условия, които Богъ е далъ на разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодать. Всички хора наоколо те обичатъ, всички ти треперятъ и сѫ готови да изпълнятъ всѣко твое желание. Това наричатъ въ християнския свѣтъ благодать и казватъ, че благодатьта освобождава човѣка отъ всичко. Не, благодатьта показва, че туй сѫщество е живѣло въ съгласие съ Божиитѣ закони, затова има тази благодать. А за онѣзи сѫщества, които не сѫ живѣли въ съгласие съ Божиитѣ закони, нѣма благодать – за тѣхъ има карма.

„Блаженъ онзи рабъ", казва Писанието. Кой рабъ? – Който върши тъй, както господарьтъ му иска. А какво иска нашиятъ господарь? – Да извършимъ туй, което Той е поставилъ въ живота ни като задача, т.е. да употрѣбишъ разумно своя животъ. Ти можешъ да употрѣбишъ живота си, както искашъ, но едно е вѣрно, че послѣдствията нѣма да бѫдатъ такива, каквито искашъ. Слѣдователно, ако искашъ послѣдствията да бѫдатъ такива, каквито тебе сѫ угодни, ще приложишъ този любовенъ животъ въ свѣта, т.е. ще бѫдешъ въ съгласие съ Божията Любовь, а любовьта е, която ражда живота.

И всѣкога, когато ние сме тѫжни, скръбни, това произтича отъ факта, че ние сме изгубили любовьта на нѣкое висше сѫщество. Нѣкой пѫть чувствувашъ, като че свѣтътъ подъ тебе се руши, изпитвашъ голѣма скръбь, страдания. Защо? – Изгубилъ си любовьта. Нѣкой пѫть се чувствувашъ радостенъ. Защо? – Придобилъ си любовьта: тя е потекла къмъ тебе, душата ти се разтворила и ти мислишъ, разсѫждавашъ правилно. Та, казвамъ: когато ние придобиемъ Божията Любовь, ние придобиваме вѣчния животъ. Какво по-хубаво отъ това, да проникнешъ въ Божията Любовь, да бѫдешъ въ съгласие съ нея? И тогава, не трѣбва азъ да ви доказвамъ, има ли Господь, или не, но това да бѫде за васъ една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията ви къмъ тази Любовь, къмъ Бога.

И тъй, всички ние се стремимъ да живѣемъ единъ колективенъ животъ и да чувствуваме живота на цѣлото създание въ себе си. Това е духовниятъ животъ. Ако искате да живѣете като българинъ, вие не можете да бѫдете християнинъ; ако искате да живѣете като англичанинъ, вие не можете да бѫдете християнинъ; ако живѣете като французинъ; или

американецъ, или германецъ, вие не можете да бѫдете християнинъ. Даже и ако живѣете като ангелъ, пакъ не можете да имате разположението на Бога. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ами какъ може да живѣемъ? – Ще живѣете по закона на великата Божия Любовь! Нѣкои отъ васъ казватъ: ние се мѫчимъ да живѣемъ. Азъ не вѣрвамъ въ това. Нѣма защо да се мѫчите да живѣете. Това не се изисква отъ васъ. Богъ те е пратилъ на земята да изпълнишъ Неговата воля, и ти трѣбва да живѣешъ! Животътъ е едно благо, той не е мѫчение. Ако ние се мѫчимъ, то е, защото не разбираме условията на Божията благость, която ни води къмъ общата любовь. Вие искате да обичате нѣкого въ свѣта и той да ви обича, да имате едно вѣрно лице. Азъ питамъ всѣки единого отъ васъ: намѣрилъ ли е туй вѣрното лице? Азъ наричамъ вѣрно лице туй, което не умира. Ако той умира и послѣ трѣбва да търсишъ друго нѣкое, значи то не е било вѣрното лице. Туй лице не трѣбва да умира, трѣбва да бѫде безсмъртно. Човѣкъ, който умира, той е сѫщество, у което нѣма любовь. Това значи вѣченъ животъ, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога! Ако ти живѣешъ въ Бога, смъртьта е изключена за тебе.

И тъй, този колективенъ животъ е необходимъ за вашитѣ нови схващания. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите онѣзи дълбоки противорѣчия, които сега срѣщате въ живота си. За въ бѫдеще ще се родятъ още по-голѣми противорѣчия. Вие имате синове и дъщери, но идватъ старини, а вашиятъ синъ се оженилъ, има си своя възлюбена; и дъщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбенъ. Вие оставате самъ, и всички наоколо започватъ да си мислятъ: нека си замине този стариятъ. Вие чувствувате тѣзи тѣхни мисли, чувствувате, че ви неглижиратъ, че никой не се интересува отъ васъ. Знаете ли колко е тежко това състояние на единъ баща тъй изоставенъ? Защо сѫ ви напуснали вашитѣ синове и дъщери? – Понеже нѣмате любовь къмъ Бога. Ако живѣете тъй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашитѣ синове и дъщери, то ще се разшири, и тогава любовьта и къмъ майката, и къмъ бащата, и къмъ приятеля ще има своето мѣсто. Въ нашата душа има мѣсто за всички. За всѣко живо сѫщество има по едно свещено мѣсто въ нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме въ нашата градина, ще ѝ дадемъ мѣсто, ще я помилваме и ще ѝ кажемъ: ето моята градина, може да си хвъркашъ, колкото искашъ. Тъй прави Господь, по сѫщия начинъ ще правимъ и ние. Азъ гледамъ какво правятъ въ България малкитѣ дѣца съ тия хубави пеперудки. Тази малка пеперудка си кацнала нѣкѫдѣ, а малкитѣ дѣца я дебнатъ и полека съ пръститѣ си я хванатъ за крилцата. Нѣкой пѫть тя излѣзе по-умна – хвръкне си. Майкитѣ не обръщатъ внимание на това. – Тѣ трѣбва да кажатъ на дѣцата си: дѣца, не хващайте пеперудкитѣ за крилцата, ще имъ изтриете прашеца и слѣдъ това не ще могатъ да хвъркатъ. Ние трѣбва да прѣстанемъ да хващаме тия пеперудки за крилцата! Азъ като видя нѣкоя пеперудка, нѣма да я хващамъ за крилцата, да изтривамъ прашеца ѝ, да развалямъ хубавата ѝ дрешка, но ще ѝ кажа: кацни на рѫката ми да се поразговоримъ малко. Тя ще походи малко по рѫката ми, а азъ ще я питамъ: ти доволна ли си отъ живота си? Тя ще ми отговори, че е доволна, и азъ ще я оставя да си хвръкне. „Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му намѣри кога си дойде, че прави така“.

Сега, Господь иде въ този свѣтъ! Казва се тамъ въ Евангелието, че слънцето ще потъмнѣе, луната нѣма да дава свѣтлината си, звѣздитѣ ще паднатъ. Какви ли не тълкувания е дала църквата на тия изрѣчения! Азъ давамъ друго едно обяснение и то много просто. „Слънцето ще потъмнѣе" – това значи, че малко любовь ще има въ църквата. „Мѣсечината нѣма да дава свѣтлината си" – това значи, че църквата ще се обезвѣри, малко вѣра ще остане въ нея. „Звѣздитѣ ще паднатъ" – това значи, че много малко знание ще остане въ църквата и невѣжеството ще дойде. Щомъ дойде Господь въ свѣта, ще дойде и нова свѣтлина, която ще даде новъ потикъ на човѣчеството. Ако не дойде Господь, ще стане голѣма катастрофа въ свѣта.

Господь сега иде! Защо? – Защото Любовьта се намалила и всички замръзватъ. Пъкъ и вѣрата се загубила. Днесъ цѣли томове има написани върху това, дали има вѣра, или не. А колкото се отнася до знанието, цѣли теории има написани по всички въпроси. Лѣкаритѣ лѣкуватъ единъ човѣкъ, и като не могатъ да го излѣкуватъ изпращатъ го на „Орландовци". Кѫдѣ отиде еди-кой си? – Въ Орландовци. Срѣщатъ нѣкого, питатъ го: кѫдѣ е баща ти? – Е, Господь да го прости отиде въ „Орландовци". Не казва, че баща му е на небето, ами на Орландовци билъ. Какво схващане! Баща ти не може да отиде на Орландовци, той е на онзи свѣтъ, а на Орландовци си е оставилъ само дрехитѣ. Азъ го виждамъ, говоря съ него. Като казвамъ, че говоримъ съ нашитѣ близки, чудно ни се вижда това. Прѣди години една учителка я нарекли полудѣла само за това, че казала: елате да видите, че дѣцата, които уча, се посѣщаватъ отъ моитѣ заминали роднини. Азъ ги виждамъ. Питамъ: тази учителка съ ума си ли е била, или безъ ума си? Споредъ хората на свѣта, тя е безъ ума си, но споредъ онова дълбоко схващане на живота, тя е съ ума си. Слѣдователно, ние можемъ да извадимъ единъ човѣкъ отъ ума си. Какъ? – Щомъ оставимъ въ ума му едно противорѣчие, което той не може да разрѣши, веднага може да полудѣе. Ето защо, когато човѣкъ спи, не трѣбва изведнъжъ да го разбуждаме. Ние не можемъ да поставяме човѣка на голѣми, силни противорѣчия. Противорѣчията сѫ за силнитѣ натури, а за слабитѣ натури – никакво противорѣчие, съ тѣхъ нѣжно трѣбва да се обхождаме.

И тъй, всички трѣбва да имате туй вѫтрѣшно, дълбоко схващане. Колективно трѣбва да схващате живота. Трѣбва да се молите на Господа, да ви помогне да разрѣшите задачата на живота. Трѣбва да обичате себе си, ближнитѣ си и своитѣ врагове, и така ще разрѣшите живота. Мнозина отъ васъ сѫ разрѣшили този въпросъ, а други още го разрѣшаватъ.

И тъй, Египетъ пропадна. Защо? – Защото изгуби своята любовь, своята вѣра, своето знание. Асирия пропадна. Кога? – Когато изгуби своята любовь, своята вѣра и своето знание. Вавилонъ пропадна. Кога? – Когато изгуби своята любовь, своята вѣра, своето знание. Римската империя пропадна. Защо? – По сѫщата причина. И ако съврѣменнитѣ християнски народи изгубятъ своята любовь, своята вѣра и своето знание, други народи ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. За всички народи законътъ е неумолимъ. Нѣкой казва: сърдцето ми е празно. Защо? – Защото ти не разрѣшавашъ общо въпроса, да имашъ

интересъ къмъ всички създания. Вие ще се свържете съ всички добри хора по лицето на земята, безъ разлика на вѣра, на народность; ще се свържете съ всички добри мушици, съ всички хубави растения, съ всички чисти извори, съ всичко онова, което е велико, възвишено и въ душата ти ще протече онази велика Божия Любовь, ще почувствувашъ онзи великъ Божественъ потикъ, който ще я подигне. Богъ е онзи, който ще подигне душата ти. Той е който прониква навсѣкѫдѣ. Ако ние гледаме така на въпроса, ако сме носители на Божията любовь, Мѫдрость и Истина, и ако сме изпълнители на Неговата воля, Той всѣкога ще гледа къмъ насъ съ благоволение и ще ни помага да разрѣшимъ всички въпроси. Ние ще ги разрѣшаваме съ Него. Днесъ, въ България казватъ тъй: все трѣбва да имашъ нѣкой дѣдо владика, т.е. все трѣбва да имашъ нѣкой Господь, нѣкой голѣмецъ. Казвамъ: ако е въпросътъ за голѣмецъ, по-голѣмъ голѣмецъ отъ Бога има ли? Нѣма. Азъ прѣдпочитамъ да върша Неговата воля, а всичко друго послѣ ще дойде. Първо, ние трѣбва да се стремимъ, нашитѣ отношения къмъ Бога да бѫдатъ правилни.

„Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му би намѣрилъ, кога си дойде, че прави така“.

И азъ казвамъ: Въ тѣзи послѣднитѣ врѣмена вече Господь иде! Блажени сте, като ви намѣри, че вършите Неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на благодатьта, на вѣчния животъ. Всички съврѣменни нещастия, които ви обграждатъ, ще се стопятъ.

Така вие ще се намѣрите въ единъ новъ животъ, съ нови приятели, съ нови майки и бащи – то значи, че отношенията на хората спрѣмо васъ ще се измѣнятъ.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 9 ноември, 1924 г. въ гр. София.

1924_11_09 Условия, лежащи в триѫгълника
лекция пред специалния клас
(Младежки Окултен Клас, 09.11.1924 Неделя, София)

УСЛОВИЯ ЛЕЖАЩИ В ТРИЪГЪЛНИКА

Любовта ражда доброто.

Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление

Прочетоха се темите: „Първата отличителна черта на мисълта."

Тема 3: Ще извадите основните мисли на първата лекция от четвъртата година. Да видим кой какви основни мисли ще извади.

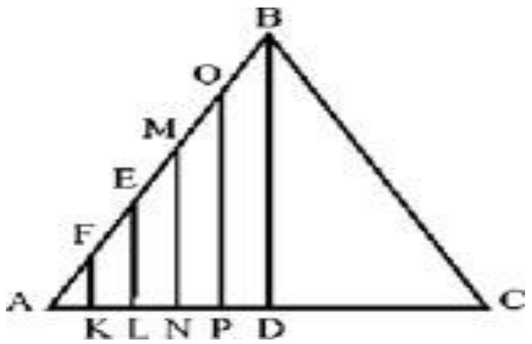

Методий, излез и начертай на дъската един равностранен триъгълник по всичките правила на чертането.

Как мислите, този триъгълник може ли да означава движението на човека, пътя, по който човек върви? Спуснете от страната AB пет перпендикуляра към основата AC. FK, EL, MN, OP и BD. Тия линии по своята дължина имат ли известно отношение? (– Една от друга са по-малки.) Где условията са най-добри? Представете си, че това са същества. KF – това е едно малко същество. При K то се ражда, а при F – умира. Живее само 10 години. Другото същество се ражда при L, а при E умира на 40 години. Третото – при N се ражда, а при M – умира на 60 години. Четвъртото се ражда при P, а при O - умира на 80 години. А последното умира при B на 100 години. Да кажем, че 100 години е крайния предел. Ако живее повече, почва да слиза по другата линия. Или може да вземем, че при A се ражда, а при B достига най-високата точка на своя правилен живот, а при C достига 100 години – крайния предел. Добре, защо това дете KF умира на 10 години?

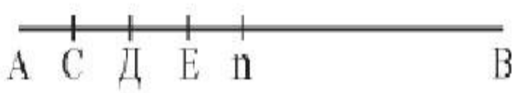

Представете си друго разсъждение. Имате пак линията AB, разделена на 5 части. Едно лице тръгва от A, достига до C. Друго – до Д и спира. Трето – до E, до n и до B. Защо първото лице се спира до точката C? Нали този път трябва да се изходи? Кои са причините, дето това лице се спира при C? Може да кажем: „Туй дете има хилаво тяло, значи то не може да издържа на външните условия и затова умира рано." Другото дете

умира на 20 години. Значи неговото тяло е по-здраво. Следователно само ония тела са здраво съградени, които извървяват този целия цикъл AB или в триъгълника пътя ABC.

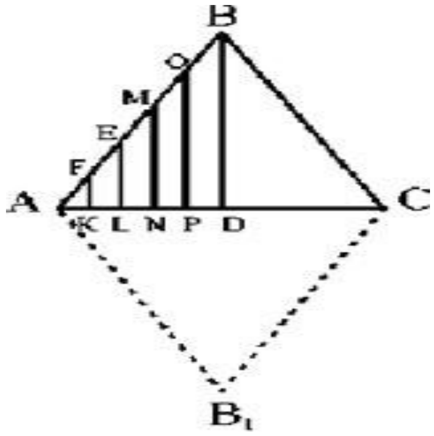

Тогава това със съотношения между линиите в триъгълника. AB представлява външните условия, а AC това е почвата или условията, при които този живот се проявява. Философски погледнато, какви причини може да има в дадения случай, че това дете е умряло на 10 години? Три причини може да има: първата причина може да бъдат бащата и майката; втората причина – обществото и третата причина – само детето е скъсило живота си. Причината може да се определи и по закона на математическите вероятности. Да обясня същото по друг начин. Вие хвърляте един камък. Той се издига до известна височина и се спира при F. Значи вие с малка сила сте го хвърлили. Следващия път хвърляте камъка по-силно – достига до E. После – до M, до O, а като достигне до B, то ще бъде най-голямата сила, с която сте хвърлили този камък. Следователно ще знаете – ABC това е правилният цикъл на движението.

И тъй, като схема ще знаете: триъгълникът е пътя, по който човек се качва. AB е младостта, точката C е, която служи за връзка с Невидимия свят, тя не се вижда. И A, като начална, е невидима, а другите се виждат. Когато движението стигне до C, пътят продължава нататък и се образува другата половина на триъгълника – CB1A. Получаваме ромба ABCB1. Какво значи ромб, питахте ли? (– Играчка, пумпал, фърфълак.) Значи движение. В този ромб ние виждаме само едната страна – единия триъгълник, а другата половина AB1C не виждаме.

Ако на вашата ръка има астрологически белег, че след десет години ще заминете за другия свят, питам, ако вие знаете това, можете ли да продължите живота си? (–Може, но ако е дете, няма да може.) Но има и разумни деца. Но ние ще приложим закона иначе. До тук беше за вашия физически живот. Но представете си друго. Вие постъпвате в една окултна школа. Най-първо вие сте в точката A, нищо не знаете. Дойдете до точката F – това е първата година. До тук дойдете и си излезете, колко ще знаете? Изминали сте пътя AK, достигнали сте до F. Друг ученик продължава пътя си и през втората година стига до L и точката E и си отива, напуща училището. E, кой тогава ще бъде истинския ученик? Който завърши целия цикъл. Ето ви един нов начин на разсъждение, с който вие още не сте запознати. Например вие говорите за триъгълници, но не знаете тази идея, която триъгълникът крие в себе си. И колко още идеи има скрити в триъгълника.

Сега това ви навеждам, за да имате постоянство, като почнете нещо, да го изкарате до край. А сега мнозина от вас нямате постоянство. Например забелязвам, че не всички си пишете темите. А ония, които ги пишат, пишат ги като останат 5 минути, тогава почват да мислят какво да пишат. Но това е криво разсъждение. През цялата неделя [*неделя –

(рус.) седмица] ти можеш да мислиш върху темата си, да стане тя добре позната в съзнанието ти. Ти можеш да вършиш каквато и да е работа и пак да помислиш за темата си. После, няма ли да намерите 5 минути всеки ден празно време да помислите за темата си? 5 х 6 = 30. 30 минути ако мислите през седмицата, достатъчно е. А вие колко мислите върху една тема? Трябва да знаете, че всичките теми, които се развиват тук, са за усилване на вашия характер. И когато човек развива известни мисли в света, той едновременно със своята мисъл спомага на всички хора. Не мислете, че с вашата мисъл не спомагате на човечеството. Едно от двете, вие или спомагате или спъвате цялото човечество. Защото вие не сте сами, вие имате връзка с цялото човечество. И ако искате да бъдете учени хора, вие трябва да мислите и не трябва никога да казвате: „Аз нямам време."

После в посещението ви в класа трябва да бъдете много редовни. Веднъж човек постъпи ли в един окултен клас, той трябва да бъде много редовен. Защото по това се познава дали имате характер. Ще помните едно: като дадеш едно обещание, ти си задължен вече и нищо не може да те извини. Небето не обича залъгалки. Никой не те свързва, но за себе си, дадеш ли едно обещание, нищо не те извинява. Ще изпълнявате обещанията си. И ако вие пропуснете каквато и да е тема и не я напишете или си кажете: „Може и да не ида в клас," вие скоро ще платите с живота си за това. Та затова се изисква в всичко да бъдете абсолютно редовни. И живата природа обича голяма редовност. И ако спазвате тази редовност, вие ще забележите, че ще настане една промяна в живота ви. Аз бих желал всички да решите в себе си да бъдете редовни и изправни.

Сега мнозина от вас мислят, че свободата на човека седи в това, човек да мисли каквото иска. Не, свободата на човека седи в това да мислиш това, за което не искаш. А кое нещо човек не иска? Например да ядеш една хубава, топла баница, туй кой не го желае? В този случай в какво седи волята? - Да не ядеш баницата. Повикай друг някой от улицата и го покани да яде баницата пред тебе, а ти само да гледаш. Това е воля – да направиш това, което не искаш. В това седи свободата. А има и други такива случаи, когато баницата е приготвена за тебе, а друг я изяжда, защото твоят стомах е развален. Ти ще мислиш с мисълта на онзи, който яде, и ще се радваш, че той яде.

Сега в науката има известни положения, които трябва да изучавате. Например вие още не сте се спрели като гръцките философи да се запитате вие като индивид какво представлявате. Вие казвате: „Аз съм." Но кой си ти? Казвате: „Ама аз мога да мисля." Като можеш да мислиш, кажи какви задачи можеш да решаваш? Или в какво седи тази мисъл? „Ама аз се самоосъзнавам." Много добре, в какво се самоосъзнаваш? Щом се самоосъзнаваш в тялото си, аз рекох: „Излез из тялото си малко да се поразговорим." „Е, как тъй?" Че първото нещо, щом се самоосъзнаваш, трябва да излезеш из тялото си навън и всякога трябва да си господар на тялото си. Казваш: „Е, не мога да изляза из тялото си навън." Тогава ти си един затворник, ти мислиш със своите окови, не мислиш като един свободен човек. Дотогава, докато човек е свързан със своя личен живот, докато той е свързан със своя семеен живот, с обществения живот и с човешкия живот, той е все

ограничен. Те са 4 положения, които трябва да надраснете. И всички древни школи са имали научни методи, т.е. ред препятствия, които те требвало да превъзмогнат за усъвършенстването на своя характер.

Сега по триъгълника. Когато човек умира млад, три причини може да има: самата почва може да е причина – основата на триъгълника AC. Във втория случай обществото може да е причина – AB, а в третия случай самия индивид – KF. Значи, три различни положения може да има. Всъщност умът, сърцето и волята на човека вървят заедно. Вие не можете никога да отделите ума на човека или сърцето му или волята му. Те трите са неделими.

Знайте друго: външната среда не може да бъде по-силна от нас. (– Как да си изясним факта, че като дойдат известни течения в живота, едни издържат, а други не?) Причината е в самия индивид. (– Трябва да приемем тогава, че външните условия са едни и същи за всички.) (– При хвърляне едно тяло има пак три причини: с каква сила се хвърля тялото, въздействието на средата, дали е въздух или вода, и земното притегляне.)

За съпротивление може да се говори само на физическия свят. Съпротивленията в умствения свят са от друг род, също и съпротивленията в чувствения свят са от друго естество. Например какви съпротивления може да има в умствения свят на човека или в неговия чувствен свят? (– Съпротивление в умствения свят представлява кривото разбиране на нещата. Тъмнината.) Представете си, че вие се намирате в един идеален свят, както е било първоначално, тогава как се родиха противоречията между хората? Първоначално всички хора излезли при едни и същи условия, а при това виждаме туй голямо различие, което днес съществува?

Сега да обясня друго едно явление: човек, който обича храната, къде ще се спре? – В някоя гостилница. Човек, който обича знанията, къде ще се спре? – В някое училище. Който обича да се моли? – В някоя църква ще се спре. Онзи, който обича хорцето, и т.н. Всеки човек ще спре там, дето той желае. Възможностите за всеки човек са еднакви, но строежа на всеки човек не е еднакъв, защото всеки един е задължен да строи сам. И вследствие на това може да обясним, че някои индивиди са използвали условията добре, а други – не са.

Сега вашият ум седи в едно заблуждение. То е следното. Вие сега вземате предвид вашите бащи и майки, вземате предвид и обществото. Но представете си, че едно време е нямало бащи и майки и общество, ти сам си бил и индивид, и баща, и майка, и общество. Тъй е било първоначално. Клетката сама се размножава, разделя се, значи общество е нямало тогава. (– Но, за да се появи човек, макар и като клетка, все е съществувала известна природа около него.) Слушайте, математически трябва да разсъждавате. Вие не можете да извадите една част от своето цяло. Вие математически можете да извадите и логически може да го делите, изваждате, да туряте дроби, но в природата никога не можеш да делиш частта от цялото. Математически вие може да делите дробите колкото искате, но в природата такова деление няма. Цялото се проектира в своите части. Туй цяло държи

частите в себе си. Всяка част е зависима от другите. Ако вие сте една част на едно цяло, тогава ще кажете: „Условията са такива." Няма никакви условия, това е идеята вътре във вас, която действа. И тогава в духовния свят всяка една част има условията на цялото в себе си, може да се развива, а може да дойде и в противоречие с цялото, но в края на краищата тази част трябва да се примири с цялото, тя не може да излезе извън цялото.

Сега съвременните хора искат да излязат от цялото – там е всичката борба. Но това е невъзможно. Всяка част си има известно отражение. И като рекох, че ние по ум не се различаваме един от друг, разбирам, че общия ум, който действа в нас, е един и същ. Но умът на цялото не може да се побере в своята част. Във висшата окултна математика частта може да бъде равна на цялото, но частта не може да стане по-голяма от цялото, едно положение. А цялото може да стане по-голямо от частта. Ето разликата, това са двете положения. Тук седи онази велика необходимост, която ограничава частите и те трябва да се подчиняват, то е един вътрешен закон на битието.

Та ние можем да бъдем като цялото, но по-големи от цялото не можем да бъдем. И следователно, всеки един трябва да се движи в рамките на туй цяло. Схванахте ли разликата сега? Вие няма да разсъждавате с ума на обществото и с ума на съвременните хора, то е крив ум. Крив, понеже той се е спрял в известен етап. Съвременното мислене не е мислене на целокупното човечество, защото за да мислим право трябва да съберем всичките хора от създание мира и всичките, които за в бъдеще ще дойдат – това е цялото. А сега имаме една малка част, наречена общество, но туй не е цялото. Теософите предполагат, че има 60 милиарда човешки души, които образуват цялото. А сега на земята има един и половина милиард, да допуснем, че са два милиарда, а тогава не допускате ли, че в другия свят те не съставят условие за развитие? Значи в невидимия свят има повече души, а вие тях нямате пред вид. И дисхармонията, която сега се забелязва, е само по отношение на нашия живот, а не по отношение на този, целокупния живот. Мислите ли, че цялото, което е по-голямо от частта си, ще позволи на своята част да си играе с него? То е немислимо. Най-първо хората мислят, че знаят много, че са всесилни и в младите си години всички стават безверници, понеже уповават на своята сила. Като минат 45-50 години стават набожни, а към 80-та година всички се предават и вярват в Невидимия свят. Това е една слабост на човешкия ум.

(– Всички души едновременно ли са създадени?) Не, те са излезли при разни условия. (– Тогава различието е напълно обяснимо.) Всички души са излезли в битието в един определен цикъл последователно. Възможно ли е човек да се роди по всяко време? Има дати, дето е невъзможно да се роди човек. За всяко раждане си има точно определени математически дати. Астрологически е доказано това. Сега астролозите вземат под внимание само планетите, а при това всичките звезди, които съществуват, упражняват голямо влияние. Следователно разнообразието седи в това, коя звезда кому как влияе. И дето се различават хората, то е по причина на тия звезди, а те са безброй, и от там съществува туй разнообразие между хората.

Сега това е едно упражнение за ума ви, да се хвърли една по-свежа мисъл, да знаете, че всичко в света не е атавистически или както турците вярват, фатализъм, т.е. че всичко е определено. Нещата действително са точно определени, но в туй определение на живата природа съществува една абсолютна справедливост и свобода. Т.е. ти, като излезеш в пътя на живота си, не трябва да закъсняваш! Закъснееш ли веднъж, мъчно можеш да намериш пътя на своята среда. Ти вече излизаш вън от тази струя и трябва дълго време да чакаш докато те турят някъде. Там е всичката опасност, затова ти трябва да пазиш своя път и да се не отклоняваш. А човек може да загуби пътя си по причина на едно мимолетно желание само, но туй желание е в сила да те изкара из пътя, а веднъж излязъл из пътя, течението си върви, а ти сам със силата си не можеш да влезеш на друго място, освен ако те турят.

Та всички трябва да бъдете много внимателни. Някой път вие излизате из вашия път и казвате: „После пак ще влезна." Но не можеш да влезеш тъй както и да е. Сега вие можете да мислите, че такава е съдбата, но за да те съдят, кой е причината? Ти като извършиш едно престъпление ще те съдят. И можем да кажем 50% човек сам си е причина дето го съдят.

Сега ще турите в ума си да развиете тази черта в себе си: да учите правилно, да мислите правилно. Всички трябва да имате в основата си правилна мисъл. Ако тази мисъл е в пътя, по който вървите и не ви отклонява, тя е правилна, дръжте я. Ако тази мисъл ви отклонява не я приемайте, отхвърлете я. Всяка мисъл, която ще ви помогне в пътя, по който вървите, дайте ѝ ход. А всяка мисъл, която може да ви спре или отклони, на тази мисъл не давайте място, тя не е ваша мисъл, тя е чужда. Същото е и за желанията.

Защо много хора боледуват? Как схващате това? Кои са причините за явяването на толкова много болести? (– Че човек влиза в известна среда, която не е за него.) Прав сте, до известна степен е така. Всички съгласни ли сте? Но аз ще ви дам един друг пример: баща и майка искат много да имат дете, създават условие за него, гледат го много добре, треперят над него, а при това след 4-5 години детето умира. Коя е причината? Три възможности има: първото предположение е, че малка е любовта в дома. Ако пък детето се ражда глупаво, че не може да се учи – малка е мъдростта в дома; ако детето се ражда хилаво, че не е свободно в живота си – истината е малка. Тъй седи въпросът. Втората причина, това е ако в обществото няма любов, мъдрост и истина. И третата причина може да бъде самия индивид. Любовта е сила в природата, без нея се явяват болести.

Може да направите следния опит: най-здравият от вас да излиза всяка вечер една седмица наред при залез слънце и да каже: „Аз ще се разболея." Друг пък, който е малко болен, да става рано, когато слънцето изгрева и да казва: „Аз ще оздравея, аз ще бъда здрав." И след една седмица ще видите как ще ви подействуват тия сили сутрин и вечер.

Сега външните промени в живота вас често ви спъват. Аз забелязвам щом някои срещнат препятствие в живота, искат или да излязат от тази среда, или да умрат. Младият, гледаш го, не иска да живее или иска да измени средата. Но тази среда може да я измените само по един разумен начин. Също и за някои неща можете да желаете умирането. Има едно разумно умиране, а не да умирате глупаво, без да знаете защо умирате. По-жалко нещо няма от това. Някой казва: „Искам да умра.“ Защо? -“Дотегна ми живота.“ То е глупаво умиране. Друг пък казва: „Искам да умра.“ Защо? „Искам да уча музиката, пък на земята няма условия, горе ще ида.“ Рекох, тогава върви по-скоро. Или пък казва: „Искам да уча доброто, пък понеже тук няма условия за доброто, искам да замина за другия свят.“ - Хубаво, но ще дадеш едно прошение там. И ако в туй училище, в което искаш да постъпиш, има вакантни места, ще идеш. А ако няма място, ще чакаш година, две, пет, десет и като те приемат, нито минута не се бави. Но не да умирате преждевременно и да подсмърчате някъде, а да нямате място никъде – няма по-ужасно нещо от това. Тогава желайте да умрете!

Вие ходили ли сте в онзи свят да видите какво е там без тяло, ако не ви е дошло времето? Затова туй училище е необходимо за вас. Пък ако тук не си пишете темите, как ще ги пишете горе? Ако тук сте нередовни, като идете в другия свят, че там вашите работи съвсем ще се забъркат. Ако тук сте мързелив и там ще бъдете мързелив. Същите качества, които човек има тук и там ще ги има. А тук човек по-скоро се поправя. Смъртта не изменя човека, тя само го ограничава, но у него потенциално всичко остава. Там човек няма стомах, но желанието у него да яде и пие остава. Желанията седят, но органите ги няма. И там искат да го научат, че не трябва да пие, понеже няма орган. И там е лошото, че онези хора, които умират с много желания и като нямат органи, влизат в други хора и усилват у тях желанието за пиене повече. И така се правят много престъпления. Затуй щом ти се пие някой път много винце, не пий, защото туй пресилено желание не е твое. Ще му кажеш: „Ти и без винце можеш.“

Сега на мисълта. Всички трябва да се стремите да усвоите този правилен равностранен триъгълник. Всеки трябва да си тури за идея да стане един равностранен триъгълник и да владее всичките линии на този триъгълник – външни и вътрешни; и почвата, и условията, вие сами на себе си да бъдете господари. Да разбирате перпендикулярите, три вида перпендикуляри има, могат да се спуснат в един триъгълник. А вие трябва да можете да владеете тия три вида перпендикуляри. Сега разгледахме само перпендикулярите, спуснати към почвата. А има още два вида перпендикуляри. В друга лекция ще се спрем още да видим какво значи перпендикуляр. (– Най-късото разстояние между точка и права.) Нали перпендикуляр това е една проява в живота. Силови прояви са те, понеже всичките сили се движат по права линия. Те образуват перпендикуляр или най-късото разстояние на движението, а това е път на силите в живота.

Размишление.

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година 4 школна лекция на I младежки Окултен Клас , 9. XI. 1924 год., Неделя 7 часа вечерта, София

Младежки Окултен Клас
09.11.1924 Неделя, София
Книги:

* Условия, лежащи в трижгълника

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_11_12 Забравените неща
лекция пред общия окултен клас

ЗАБРАВЕНИТЕ НЕЩА

Размишление

За следния път като тема (№4) ще извадите основните мисли от първата школна лекция на третата годишнина.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Съзнание у насекомите.

Тази вечер ще ви говоря върху „забравените неща".

Помнете следното правило: един окултен клас, от какъвто характер и да е, не е място за забавление, не е място и за игра. Понеже вие искате да съградите разумно вашия живот, понеже искате да създадете нещо благородно в характера си, питам ви: отде ще вземете този материал? Когато хората искат да съградят една къща, все трябва да вземат отнякъде материал: ако е от камъни – камъни трябва да намерят; ако е от тухли – тухли, ако е от пръст или от дървета, или просто от кал, все трябва да вземат този материал отнякъде. Каква ще бъде тази къща, ще се определи от материала, който се взема, както и от това, какви майстори я правят.

Сега вие например по някой път мислите, че можете да дойдете в клас и можете да не дойдете, като се извинявате, че нямате време. Че нямате време, това не е вярно. Това е една квадратна лъжа – нищо повече! За да направи човек едно добро, може да има спънки, но тия спънки ни най-малко не показват, че той не може да направи доброто. И извиненията, че обстоятелствата, че условията били такива-онакива, че времето било студено или дъждовно, че жената някому се разболяла, че коремът го боли, че дрехи нямал, че обуща нямал и ред други причини – това не са извинения. Аз ще ви докажа това. Представете си, че твоите панталони са скъсани и ти седиш вкъщи, но по едно време дóйде неприятелят ти вкъщи, какво ще правиш? Няма ли да бягаш? – Веднага ще избягаш вън. Или ако баща ти е умрял, а в това време неприятелят ти дойде вкъщи, ти няма ли да оставиш баща си и да офейкаш? – Ще го оставиш, разбира се. Значи във време на мъчнотия можеш да оставиш всичко, само и само да спасиш живота си. В такъв случай можеш ли да се извиниш с нещо, че не си дошъл в клас?

Имайте предвид, че ония велики Същества, които държат сметка за този окултен клас, си имат каталог, в който са записани имената ви, и следят за всяко ваше отсъствие, отбелязват там. Те отбелязват също писали ли сте темите, които ви давам, или не сте ги писали. Вие често казвате: „Аз не разбирам тази тема, няма да пиша нищо по нея." Дали разбираш, или не, то е друг въпрос, но ти трябва да мислиш върху тази тема, защото тия

разумни Същества ще те питат: „Ти помисли ли върху темата?“ Дали ще я разрешиш, то е друг въпрос, но ще мислиш върху нея. Това е важното. Като излезеш сутрин и погледнеш Слънцето, ти няма да мислиш върху това, учените хора как разрешават въпроса за Слънцето, но само ще го погледнеш и ще се замислиш малко. Това мислене е необходимо за живота ти. То ще ти внесе някоя хубава мисъл. Някоя вечер може да погледнеш небето, звездите, но с това няма да разрешиш великия въпрос за звездите, обаче важното в дадения случай за теб е, че ще възприемеш някоя свещена мисъл. Ти трябва да повдигнеш очите си нагоре към небето! Не само това, но окултният ученик, като излезе вън, ако небето е ясно и той не погледне нагоре, държат му сметка. Това вече е отбелязано за него. Отгоре ви наблюдават, следят какво ви интересува в живота и какво не. Вие например, като излезете вън, не гледате нагоре. Когато времето е хубаво, това не ви прави впечатление. Но когато трябва да дойдете в клас, тогава обръщате внимание дали времето е лошо, или хубаво, и казвате: „Днес времето е кално, ще се изкалям, не съм разположен, няма да отида в клас.“ – Не, човек трябва да образува една черта на постоянство в характера си. Вие трябва да си създадете една свещена мисъл. Никога не трябва да има прекъсване на вашите мисли, на вашите желания. Една Божествена мисъл или желание не търпи прекъсване – те трябва да бъдат непреривни. Може да се явят спънки от различен характер, но желанието трябва да си продължава. Спънките в живота имат съвсем друг характер, съвсем друго предназначение, а вашето желание да се учите има друг характер.

Сега вие искате да идете на Небето, да бъдете служители там, но Небето е място само за добри хора – аз вземам доброто в неговата съществена черта. Единственото нещо, което отличава човека като човек, е доброто, което живее в него. Ние казваме: „Любовта ражда Доброто.“ От това добро пък, от благото на Любовта, се подкрепя животът. Само доброто може да подкрепи живота. Когато доброто изчезне от света, смъртта иде на негово място и тогава земята се покрива само с кости.

Като ви говоря за забравените неща, едно от тях е следното: вие искате да създадете доброто в себе си сега, а сте забравили, че доброто не се създава, но се ражда. Когато във вашата душа се зароди великото желание да служите на Бога, тогава се явяват и условията за доброто. За да може да служите на Бога, трябва да имате разумно знание. За да дойде туй знание, трябва да дойде разумният живот. Знанието трябва да се предшества от живота, защото само ония същества могат да имат стремеж към знание, които живеят съзнателен живот.

Като говорите за съзнание в насекомите, аз определям: насекомите имат предметно съзнание. Човек има образно съзнание, а ангелите имат идейно съзнание. И трите думи за вас са почти неразбрани. Предметно съзнание значи да имаш едно огледало, в което да се оглеждаш. Какво ще гледаш? Как наричате това оглеждане? Ако поставите едно огледало пред една маймуна да се оглежда, какво ще разбере тя? – Ще се опита да хване тази маймуна вътре в огледалото, защото ще мисли, че друга някоя маймуна се е скрила зад

огледалото. Значи туй, което маймуната вижда в огледалото, смята го за реално. Това показва, че и маймуната има предметно съзнание. Когато вие се оглеждате в някое огледало, знаете, че това е отражение на самите вас; маймуната обаче мисли, че в огледалото вътре има друга маймуна, и се чуди как тази маймуна се е вмъкнала там. Тя ще се огледа веднъж-дваж и ще напусне огледалото, ще избяга. Ние сме дошли дотам, че съзнаваме, че онова, което виждаме в огледалото, е наше отражение, наш образ. Съзнанието на ангелите е идейно, понеже те нямат този навик да се оглеждат, те нямат нужда да се оглеждат, понеже и без огледало се виждат. Един ангел може да се огледа сам в себе си, а вие не можете сами да видите лицето си; маймуната пък съвсем не познава своя образ. Човек чрез отражение познава, че образът е негов, а ангелът идейно може да се види много хубаво и без огледало. Онези от вас, у които съзнанието е високо, те ще започнат да усещат съзнанието на ангелите. Има някои хора, които виждат вътрешно своя образ. И когато се появи този духовен образ на човека, тогава се поставят два образа един срещу друг, като че две лица се гледат, но тия същества не са като в огледалото, те са живи същества. Те представляват вътрешния, идейния живот на човека. В тази почва между тия две същества в идейния свят се ражда доброто. Тази мисъл е толкова отвлечена, че за разбирането Ѝ трябва светлина в душата ви. Това показва, че самата тази идея принадлежи към Божествения свят. Голяма светлина се изисква, за да може човек да разбере този вътрешен духовен живот. Не е лесна работа да разберете дълбочината на тази идея; не само вие, но има и ангели, които не разбират тази идея.

Ангелите са разделени на две царства: ангели, които принадлежат към същинския Божествен свят, тъй наречения небесен свят, и ангели, които принадлежат към духовния свят – те са от една по-нисша йерархия. Разликата между тях е, че едните възприемат своето знание вътрешно, по интуиция, те са в пълен контакт с Бога. Пред техния дух, пред техния зов Божественото съзнание веднага им разкрива всички неща в тяхната пълнота. Пред тях разкрива всичкото си същество. А другите, по-нисшите ангели в това духовно царство, черпят своята духовна сила външно, чрез първите. Едните черпят своите знания от Центъра, а другите черпят своите знания от периферията. Пък като дойдете в човешкото царство, понеже то е трето по ред, човеците трябва да вземат своето знание от горните два разряда. Каквото знание е минало през ума на ангелите, то слиза и при човеците, дето за трети път се пречупва.
И тъй, имате един Божествен лъч, който е претърпял три пречупвания. Той е лъчът C, който прониква съзнанието на първите ангели – D. Тук този лъч се пречупва и преминава към съзнанието на по-нисшите ангели в точка n. И най-после имаме трето предаване на този лъч към човешкия свят. Значи този лъч се пречупва и мисълта се приема от съзнанието на човека – m. Тъй щото всички ваши идеи, които имате, не са излезли от вас. Даже някои от тях не са много съществени за вас. Че не са толкова съществени, това ни показва опитът на живота. Например някои неща вие лесно захвърляте. А туй, което е съществено, което е идейно, никога не напуща човешкото съзнание, защото идейните образи са живи. Ти не можеш да напуснеш един идеен образ. Той е жив, той не е отражение само.

И тъй, животът е само един филтър. Той филтрира вашите мисли чрез радостите и страданията, които претърпявате. Вие сега носите само радости и разочарования в живота си. От какво? – От вашите идеи. Да кажем, че обичате някого, но след една или две години вие се разочаровате в неговата любов и казвате: „Аз мислех, че този човек има любов, но той нямал никаква любов.“ Питам: защо си мислил преди две години, че той има любов, а сега мислиш, че няма любов? Значи ако твоят ум, с който тогава си мислел, не е бил Божествен, то и умът, с който сега мислиш, пак не е Божествен. Божественият ум не прави два скока, две отрицания. Нито първото ти заключение е било вярно, нито последното е вярно. Ти трябва да съзнаеш, че разсъжденията ти и в двата случая не са Божествени. Твоят ум като на човек, откак се родиш, докато умреш, постоянно ще се мени. И турците казват: „Хайван дошел, теле си отишел.“ А българите казват: „Крава дошел, вол си отишел.“ В Божествените неща няма никаква промяна.

Като говоря за интуицията, трябва да знаете, че всеки човек има интуиция, повече или по-малко развита. Всеки един от вас може да знае това нещо за себе си. Вие например какво знаете за себе си? Аз ще оставя въпроса какво мислите за другите, но какво мислите за себе си? Някой път вие мислите, че сте много добър, съзнавате туй, нали? Но след 5-6 години вие казвате: „Не съм добър.“ Съзнавате, че не сте добър. Питам: как тъй преди 5 години мислехте, че сте добър, а сега без никакво основание мислите, че не сте добър? Вие ще кажете: „Аз сгреших, изопачих живота си.“ Как тъй? – „Ама външните условия на живота ме заставиха.“ Това е само едно математическо предположение, това е една вероятност, аз го определям с минус а (¬¬¬¬¬¬¬-а). То представлява едно същество, което се движи от центъра към периферията и среща по-голямо съпротивление, по-гъста среда, вследствие на което туй същество постоянно губи от своята сила. Минус а подразбира един човек, който се разделя, постоянно придобива знания, но няма сили, затова остарява. Този човек е придобил много, всичко знае, но всичко в него е изтощено: мозъкът му е изтощен, стомахът му е изтощен, затова не може да се ползва от знанията; от придобивките си. Значи (-а) е движение от центъра към периферията. Тогава имате и (+а), което показва движение от периферията към центъра. Туй слабо същество (-а), като се движи към центъра, постоянно придобива, не среща никакво съпротивление, понеже средата, към която отива, става все по-рядка и по-рядка, докато най-после, като влезе в центъра, туй тяло е придобило всичката своя пълнота. Следователно вие, които сте се родили на Земята, сте (-а), изгубили сте нещо. А всички, които заминават за другия свят, са (+а), сиреч могат да придобият нещо.

Сега вие вярвате ли в туй мое твърдение? То трябва да се докаже. Питам: по кой начин можем да докажем, че (-а) е движение от центъра към периферията? Съвременните астрономи имат един уред, наречен спектроскоп, с който определяме към кои звезди се приближаваме и от кои звезди се отдалечаваме. Той е основан на един прост закон: светлината, която иде от звездите, към които се приближаваме, обхваща по-широко място. Туй по-широко светло поле показва, че се приближаваме. Всяка звезда дава една от

светлините на спектъра. А когато светлите линии на спектъра се стесняват и стават по-малки, туй показва, че ние се отдалечаваме от тия звезди. Същият закон се отнася и до физическия свят: ако всичките предмети, към които се движим, се увеличават пред нас, ние сме (-а), защото множеството е в периферията. Когато един човек обича живота, обича Природата, когато се интересува от всичко външно, той е (-а), той се приближава към физическия свят. И тъй трябва да бъде. Щом дойде до периферията и направи един кръг, щом изучи всичко и няма какво повече да го интересува, в неговото съзнание се образува обратно движение. Тогава всичките предмети в духовния свят, от които по-рано не се е интересувал, всички тия образи сега изпъкват в неговото съзнание и той става духовен човек, става (+а) и започва да се движи от периферията към центъра. Или на прост език ще кажем: онзи човек, който се интересува от духовните работи, не само тъй привидно, но от сърце, той е (+а). Този човек, като стане сутрин рано, вземе Библията, чете по 2-3 часа, усърдно размишлява и прилага. Онзи човек пък, който взема Библията, поразгърне на 2-3 места и каже: „И те са били хора фанатизирани, не ме интересува това, тази книга не е за сегашните времена“, той е човекът (-а). Посоките (+а) и (-а) показват само посока на движение. Тъй щото засега знанието на всички хора се определя от посоката на тяхното движение.

Например ние употребяваме думите височина и дълбочина, за да определим посоката на движението. Има и други определения, но аз се спирам на тия две. Височината – това е движение към центъра, движение навътре. Нагоре или навътре е едно и също нещо; надолу или навън – и то е едно и също. Надолу да се движим и навън да се движим, понятията са едни и същи. Щом се движиш от центъра към периферията, твоята памет непременно ще отслабне. А щом се движиш от периферията към центъра, твоята памет ще се усили. Щом се движиш от центъра към периферията, твоето съзнание непременно ще потъмнее, ще изгубиш светлината си; щом се движиш от периферията към центъра, ще дойде светлина в съзнанието ти. Следователно ние сами хвърляме тъмнина в съзнанието си, зависи от нашето движение. Например ти можеш да кажеш: „Аз съм лош човек.“ Не е достатъчно да кажеш, че си лош човек, но защо си лош, как се обяснява твоята лошавина. Ти имаш брат, баща ви е оставил и на двамата наследство, но ти вземаш всичкото наследство, а изпъждаш брат си. Или имаш и сестра, вземаш и нейния дял и я изпъждаш. Най-после изпъдиш и майка си – останеш сам, ядеш и пиеш. Сега вече има известно потъмняване в твоето съзнание. Защо? – Брат ти, сестра ти, майка ти, баща ти – това са все тъмни тела, които се движат около твоето съзнание и хвърлят сянка. Казваш: „Какво трябва да правя, за да се избавя?“ – Ще повикаш брат си, ще отвориш сърцето си и ще му дадеш неговото наследство. Тогава брат ти ще светне в тебе, в твоето съзнание, като една светла запалена свещ. Ще повикаш сестра си, ще върнеш нейното богатство, ще възвърнеш любовта си към нея и тя ще светне в твоето съзнание като една запалена свещ. Ще повикаш най-после и майка си, ще я приемеш в дома си и тя ще светне пред теб, в душата ти, като една запалена свещ. Като свършиш всичко това, ще повикаш и баща си вътре в тебе. Тогава той ще се зарадва и всички ще се наредят около тебе. Ти ще чувстваш една голяма светлина в твоето съзнание. Всякаква тъмнина около тебе ще изчезне.

Сега мнозина от вас не разсъждават така. Те все търсят лесния път – като евреите. Като направят едно прегрешение, ще заколят едно агънце, една гургулица и ще ги принесат в жертва на Господа. С едно агънце или с една гургулица работата освен че не се оправя, но още повече се забърква. Всички вие се занимавате с една философия, която няма никаква основа. Например от няколко години аз правя един опит, и то следния: посадих една отлична градина с хубави овощни дървета. Тия дървета израснаха, дадоха много хубави плодове. Аз ги дадох на един от учениците си – да разполагат с тях и с градината въобще. Но те, след като ядоха, наядоха се, преситиха се и започнаха да правят вино от тия ябълки. Тогава окръжаващите хора видяха, че учениците пият и се напиват, и взеха да казват: „Как тъй! Учителя не знае ли, не вижда ли това, защо не им забрани, ами им позволява да правят вино от ябълките и да се напиват?“ На другите ученици дадох едно хилаво място, незаградено, което нищо не ражда, и ги оставих без всякакви средства. Поставих ги при най-лоши условия – да нямат с какво да работят. При това оставих ги сами да работят. Казват: „Учителю, дайте ни семенца!“ Казвам: „Няма семена.“ Слушам от тях недоволство, казват: „На онези дава, на нас нищо не дава.“ Питам тогава: де са резултатите? На които дадох – пиянстват, пият; пък на които не дадох, те се оплакват, казват: „Жестоко е това!“ Кое е по-хубаво сега – да ядат ябълки и да пиянстват, или да стоят гладни и да просят? Аз бих превел по-ясно това сравнение, но сега ви го давам само като една гатанка, искам вие да разсъждавате.

Аз ви казвам, че всеки от вас може да попадне в такива две противоречия. Бог може да те постави в най-хубавите условия в живота и да не ги използваш; пък може да те постави и в най-лошите условия и и тях да не използваш. Някой път става и обратното. Защо? Защото ти можеш да използваш добрите условия по един начин, пък и лошите условия в живота съдържат друго благо, което можеш да използваш по друг начин. Тук именно е дълбоката философия. Вие казвате: „Господ е несправедлив.“ Това не е философско разрешение на въпроса. Ти още не си влязъл в Небето, не си видял още дълбоките Божествени замисли, не знаеш защо Бог те поставя при тия условия. Бог може да те постави при най-лошите условия, че да кажеш: „Косата ми настръхна!“ Защо ти настръхва косата? – Защото не разбираш. Разбира се, ако ходите вечерно време по места, които не познавате, косата ви ще настръхне; ако ходите денем, нищо няма да ви стане. Вечерно време всичко ще ви се вижда като страшилища и ще приличате на онзи турчин с кобурите си, с ножовете си: върви вечерно време с коня си през някоя гора, вижда един голям дънер, стресва се, казва: „Хей, гяур, махни се от пътя ми, юнак арнаутин да мине!“ Не се маха той. „Тебе казвам, махни се оттам!“ Най-после казва: „Ако ти не се махнеш оттам, арнаутинът знае и друг път.“

Та и вие сега вървите с кобурите си и казвате: „Ние знаем и друг път.“ Значи като се изпречи сиромашията пред вас като един голям дънер, ще минеш покрай нея, ще я задминеш. Пък ти мислиш, че тя е жива, че е някое голямо страшилище, и казваш: „Ще мина по друг път!“ Кой е другият път? Държавните мъже в България знаят кой е другият

път. Те, като дойдат на власт, в първо време са много благородни – чувалите им са празни; напълнят ги и после – хайде по другия път. Този път е лесният, той е спасение по благодат. Един евангелист говори за Христа и започва да плаче, да скърби, че Христос умрял на кръста. Но като дойде някой негов брат да му иска пари назаем, казва: „Ще ти дам пари, но ще дадеш 25% лихва. Другите, както знаеш, вземат 50%, но аз, като вярвам в кръвта Христова, вземам само 25%.“ И вие, окултните ученици, някои от вас вземате по 25% лихва.

Слушайте, от всинца ви се изисква една права мисъл. Разбирате ли какво значи права мисъл? В Школата всички ученици трябва да бъдете абсолютно изправни в своята мисъл! Безпощадни ще бъдете в това отношение към себе си. Всяка погрешка, която имате, ще я извадите пред себе си и ще кажете: „Ще я изправя!“ Някой ще ти каже, че си такъв-онакъв. Нищо да не те безпокои, ще си кажеш: „Ще се изправя“ – нищо повече! Това се казва герой човек. В света има два вида герои: едни, които правят добро, не грешат – те са герои ученици; и други, които изправят своите погрешки. И последните в моите очи са герои, защото тук даже се изисква по-голямо усилие. Това е един вътрешен закон на нашето съзнание. Само така невидимият свят ще ви се усмихне. Вие ще правите добро и ще изправяте вашите погрешки, а няма да правите само наполовина добро. Защото половин добро е наполовина зло, а цялото добро в света е закон за намиране Божията Любов. Като намериш Любовта, тя осмисля живота, а като осмисли човек живота си, ще придобие онова, за което неговата душа копнее.

Сега някои от вас ще запитат: „За кого ли говори Учителя тази вечер?“ – Специално за никого. За мене в света съществуват само ония души, у които има добродетели, а ония души, в които няма никакви добродетели, това са души мъртви, а ние за мъртви души не говорим. Ученикът, който се учи, подразбира една жива, будна душа. И най-малкото нещо, което трябва да има в този ученик, то е да има една от най-малките добродетели, заради която добродетел ще го пуснат в училището.

Сега вие искате да ви пуснат да влезете в тази Школа. Но знаете ли, че за всичко у вас държат сметка горе? Някои от вас са дошли тук, седят няколко години и ги слушам, после казват: „И тук няма нищо.“ Смешно е вашето положение! Знаете ли защо? Ако вие дадете на една маймуна ноти, тя ще ги разбере ли? Ако вие дадете на една маймуна да чете Библията и Евангелието, тя ще ги разбере ли? – Нищо няма да разбере. Тогава, питам ви: вие разбирате ли дълбочината на окултната наука? Какво съдържа тя в себе си? Отсега нататък ще се яви във вас желание да изучавате окултизма. Някои казват: „Тази наука е за младите, не е като за нас, стари хора.“ Чудни сте вие, кои са младите хора? Младите пък казват: „Туй учение е за старите хора, те имат знания и мъдрост, то не е за нас.“ Кои са старите хора? Според тази теория аз наричам млад човек този, който изучава закона на самопожертвуването.

Непроявеното семе, което се посажда в почвата – това е младият човек. Обърнатият триъгълник с върха надолу – това е младият човек. Той показва семето, което трябва да се

посее в почвата, да се пожертва, да страда. След тия страдания младият човек се превръща в стар, т.е. израства, при което върхът на триъгълника се изправя нагоре. Младият човек представлява едно движение от центъра към периферията, а старият човек – едно движение от периферията към центъра. Значи старият човек представлява растенето нагоре от почвата. Следователно младият и старият човек живеят едновременно в съзнанието на човека. Тъй че всеки лъч на съзнанието, който излиза от центъра към периферията, това е младият човек, а всеки лъч, който се връща като отражение от периферията към центъра, това е старият, проявеният човек, който расте нагоре. Той представлява триъгълника, обърнат нагоре с върха. Следователно младият човек, това е слизане на духа в материята, а старият човек, това е излизане на духа от материалния свят или обладаване на материята.

Млади и стари – това са две състояния на съзнанието на мислещия, на духовния и на Божествения човек. Ето защо едновременно, във всеки миг, ти ще бъдеш и млад, и стар. Имаш известна идея, която трябва да реализираш – ти си млад; започнеш ли да я реализираш – ти си стар. В следващия момент иде нова идея – ти си млад; започваш да я реализираш – ти си стар. Млад-стар, млад-стар – това е един вечен процес в развитието на човека, който постоянно се повтаря. Ако вие имате тази мисъл в ума си, няма да се раждат във вас разни противоречия и няма да казвате: „Аз остарях вече, от мен човек няма да стане.“ Ще разбирате, че старостта е само един миг. Не, във вас има известна хитрина, която вие съзнателно прикривате.

Ще ви разправя един анекдот, който ми разказа една ученичка, чела го някъде. Отива един много учен философ на Небето при Бога и иска да Го надхитри. Казва Му: „Господи, как схващаш цялата Вечност?“ – „Вечността пред Мене е една секунда“, му отговорил Бог. „А какво е за тебе един милиард?“ – „Един милиард за Мен е пет стотинки“, казва Господ. „Тогава, Господи, дай ми пет стотинки!“ – „Почакай Ме една секунда“, му казал Господ. Не мислете, че ние можем да бъдем по-умни от този велик закон в света. Не мислете, че можем да надхитрим Бога. „Почакай Ме една секунда“ – в това има скрита една велика Истина. Една секунда – това е цялата вечност, в която ти трябва да работиш и да се развиваш. А що означава Вечността? – Това е онуй интензивно вътрешно желание, с което ще могат да се реализират ония светли идеали, ония светли мисли на живота. Че как мислите вие? Във вас трябва да има едно непреодолимо желание, на което нищо в света да не е в състояние да му попречи. Вашето желание трябва да е толкова интензивно, толкова непрекъснато, че и на малки парченца да ви нарежат, туй желание да си остане пак живо във вас.

Та казвам: за вас е важна основната добродетел на вашия характер. Всички вие, като ученици, трябва да бъдете изправни пред този велик Божествен закон. Ако вървите така, само по този начин може да развиете дарбите, които са заложени във вашата душа. Ние не можем да престъпим законите, които Живата Природа е поставила в живота. Трябва да знаете, че развитието ви върви по един правилен начин. Да се изпълнят копнежите,

които имате сега, може само тогава, ако спазвате тия закони. И всичко това, което желаете, ще го придобиете, но трябва да бъдете абсолютно изправни.

Досега аз съм говорил много пъти върху закона на Любовта, който съществува в живота и се прилага към идеите, към живите същества, към Бога. В тази Любов влизат всички ония Същества, които са свършили своето развитие и образуват едно цяло с Бога. Те образуват, тъй да се каже, главата на цялото Битие. Тази Любов трябва да бъде съсредоточена към този вътрешен център на всички наши мисли и желания. И тогава ще се появи едно движение на Любовта от Бога към нас. Тъй че ако имаме тази непреривна Любов към Бога, тогава от Него ще излезе един лъч, който ще се отправи към нашето сърце и ще изпълни живота ни. Такъв е законът. За да познаеш дали обичаш Бога. Щом отправиш Любовта си към Него, ще почувстваш тази вътрешна светлина, но не в ума си, а в сърцето си, при което ще се образува едно вътрешно разширение, едно вътрешно задоволство. Тогава и най-малките неща в живота ти ще се осмислят и няма да представляват дреболии за тебе. Във всяка дреболия в живота си ще виждаш една Божествена мисъл. Всички вериги, които те спъват, ще паднат, ти ще се почувстваш свободен като пеперуда, която излиза от пашкула си и свободно хвърква с крилцата си в безграничното пространство.

Казвам: сега всички трябва да изпратите вашата мисъл нагоре. Вие ще кажете: „Аз я изпращам.“ Хубаво, но по-интензивна трябва да стане вашата мисъл! От ден на ден вашата мисъл трябва да става по-интензивна. Стремлението ви към Бога от ден на ден също трябва да става все по-интензивно и по-интензивно, докато обратното движение на Божията Любов проникне във вашето сърце. Тогава важният въпрос за живота – Любовта към Бога – ще се разреши в душите ви и вие ще придобиете свободата, която търсите. А тази свобода носи блаженство и всички добри възможности на живота. Само при свободата вие можете да развиете вашите мисли, чувства и вашата воля; да облагородите сърцето си, да разширите ума си, да укрепите духа си и да освободите душата си. Туй е цяла наука! Това именно е задачата на окултната наука. Тъй щото ще знаете, че всички сте на категории. Някои от вас мислят, че като присъстват в Школата, не сте на категории и степени. Не е така. Някои от вас разбират повече, други по-малко; някои прилагат повече, други по-малко, но всички трябва да се стремите според възможностите на душата си. Можеш да прилагаш малко – приложи го. Можеш да прилагаш повече – приложи го. Всеки ден прави по едно малко добро. Някой път вие решите да направите някое малко добро, но после казвате: „Хайде, днес не мога, ще го отложа.“ – Не трябва така. Колкото и малко да е доброто, направи го, не го отлагай!

Например у някой ученик се роди силно желание да иде и да каже една много хубава дума на майка си, но като дойде до вратата, спре се, казва си: „Дали ще ме разбере майка ми?“ Поколебае се и отложи да изпълни мисълта си. Друг случай: решите да станете сутринта рано в 4 часа на молитва. Обаче в 4 часа сутринта, когато трябва да станете, казвате си: „Нима като стана сега, ще свърша нещо? Хайде да си поспя още малко!“ Или

решил си друго нещо: „Ще стана рано сутринта, ще си напиша един хубав стих.“ Но после казвате: „Е, сега ли ще пиша?“ Всички тия противоречия в живота са ви докарали до това изопачаване в разбиранията. Ние сме хора на изопачените идеи. Всяко възвишено и благородно дело, в какъвто и да е смисъл, прилагайте го, не се срамувайте! Колкото и да е малко, прилагайте го! Ако не прилагате, отдолу ще дойде затъмняване на съзнанието и един ден вие ще се намерите под земята, тъй както едновремешните пирамиди са днес дълбоко заровени в земята. Всеки ден трябва да прилагате, постоянно трябва да прилагате. Тъпанът трябва постоянно да се бие, защото иначе ще се опраши, а като се бие постоянно, прах не остава по него! Оралото, което оре земята, не ръждясва – то лъщи, светло е. Също така и човешкият ум, който постоянно мисли, е светъл, не затъпява; човешкото сърце, което работи, постоянно отхранва възвишени и благородни чувства, облагородява се; и човешката воля, като се тури в действие, укрепва.

Това са елементарни правила. Казвате: „Тия работи ние ги знаем.“ Как ги знаете? Знаете ли какво нещо е да мисли човек? Слушайте сега! В човешкото съзнание има една малка лампичка, която не е запалена. При тази лампа има само една Божествена клечица. За запалването Ѝ има правила, които определят колко пъти трябва да драснеш тази клечица, за да се запали. Щом запалиш тази лампичка, ти веднага ще започнеш да мислиш. Някои от вас обичат само да пипат лампичката и не могат да мислят. Разбира се, без светлина не може да се мисли. Светлината е едно от необходимите качества за мислене. Светлите духове и отвън, и отвътре имат светлина, а ненапредналите духове, които живеят в ада, нямат отвън светлина, но имат само отвътре. Те държат тази светлина само за себе си. Тяхната лампичка още не е изгаснала, те не са изгубили още тази способност да я палят.

Та казвам: всеки от вас трябва да запали тази лампичка и само тогава ще има правилно мислене. Това мислене е непрекъснато. Щом веднъж се запали тази лампичка, тя е непрекъсната, в нея не може да става прекъсване, затова при тази светлина мисълта се разширява и човек не остарява. Той всеки ден е и млад, и стар. Тъй седи въпросът. Аз бих желал тази лампичка в ума на всеки едного от вас да бъде запалена по всички правила. Това се отнася за този, който не я е запалил, а който я е запалил вече, нека върви по следите на тази лампичка, защото тя се движи, не седи на едно място. Всеки ще върви напред, по нейните стъпки. Туй наричат „ръководна звезда“ в живота. Всеки човек си има такава ръководна звезда в живота. Наполеон казвал, че си имал своя ръководна звезда, която никога не потъмнявала. И наистина, докато неговата звезда мъжделееше, във всичко му вървеше, във всичко имаше сполука. Тя е живата звезда, или тъй наречената малка свещица в съзнанието на човека.

И тъй, като сте дошли на Земята, забравили сте много неща от това, което сте знаели, и сега трябва да си ги спомняте. И вие чакате да си ги спомните. Тъй като чакате, знаете ли на какво приличате? Един стар български чорбаджия в село имал жена, която била много голяма аристократка, та все слугите Ѝ служели: дърва Ѝ носели, сечели ги и т.н. Обаче

случва се, че мъжът Ѝ умира и всички слуги я напущат. Като останала без дърва, отишла при съседа си и го помолила: „Можеш ли да ми донесеш малко дърва“ – „Ами защо ти не си донесеш?“ – „Не съм научена.“ – „Ще се научиш. Ще вземеш едно двойно въженце, ще отидеш в гората, ще натуряш дърва в него, ще ги завържеш хубаво, ще си направиш един товар и туй то.“ – „Ама кой ще ми го вдигне?“ – „Ще викаш в гората, ще почакаш малко. Там има една жена, горската богиня, ще дойде да ти помогне.“ – „Е, дано Господ я прати да ме научи.“ – „Като викаш, тя ще те научи.“ Отишла в гората, събрала си дърва и взела да вика. Викала, викала, но никой не се явил. Най-после си казала: „То се е видяло, че няма да дойде горската богиня, ами аз сама да си вдигна тогава.“ Така и вие ще викате: „Богиньо, богиньо, Господи, Господи...“, и най-после ще си вдигнете дръвцата на гърба – и хайде вкъщи. Такъв трябва да бъде ученикът – да вика: „Господи, Господи“ – и най-после да си вдигне дръвцата на гърба. Богинята обаче е дошла. Жената е разбрала вътрешния смисъл на викането. По същия начин и вие ще разберете великата Истина в живота.

Сега да изпеем упражнението В начало бе Словото. В изречението В начало бе Словото коя дума е силна?

Отговор: Словото.

Как ще ми докажете да разбера това? Как ще се произнесе думата Слово? Де ще турите ударението? Има силни думи, на които, като се изговарят, за да се подчертае силата им, турят на специални места ударенията. Вземете думата разум – раз-ум. Тя е сложна дума и не е от славянско произхождение. Коренът ом или ум е една свещена дума. На английски език се пише eum (еум), а се произнася ом; значи умът е, който съдържа в себе си всички Божествени качества. А какво означава частицата раз. Русите казват раз, което значи „един път, веднъж, едно, първо“. То подразбира първоначалното, Божественото, което е било у човека и което съдържа всичко в себе си. Човек трябва да се стреми да разбира нещата. От разума, от първоначалното, от Божественото, е излязло Словото, разумното, т.е. обвивката на нещата, която е приела първия образ, за да направи Словото видимо и чуто. Защото Словото в невидимия мир и се вижда, и се слуша. Като кажем В начало бе Словото, веднага в нашия ум трябва да изпъкне великата идея за онова живо същество – Словото – което е излязло от Бога. И вие, като пеете това упражнение, трябва да се пренесете там, а не да сте тук, на Земята.

И музиката, както и математиката, има свои математически правила, но те не приличат на сегашните правила в музиката. Тия правила съставляват тъй наречената „математика на музиката“. Там, дето човек не може да вземе тоновете на душата, високите тонове, които спадат към Божествения свят, съвременните музиканти поставят паузи, а дето могат да ги вземат, поставят тонове. В окултната музика няма мълчание: пеенето там е непрекъснато, никакви прекъсвания няма. Там, дето има паузи, пак се чува звук, само че по-фин, по-висок. Ако аз бих композирал една песен за хор, не бих турил никакви паузи. Всички гласове трябва да пеят. Басовете ще започват отдолу, а сопраните ще идат отгоре,

т.е. ще отиват нагоре, високо ще пеят, но тихо, едва да се чуват. Гласовете трябва да се допълнят един друг. Алтът трябва да придружава, басовете ще подкрепят отдолу, пък сопраните и тенорите ще се посрещат горе. Тъй трябва – гласовете да си пеят един на друг. А сега музикантите казват: „Сопраните ще мълчат, а другите гласове ще пеят.“ Значи ти мълчи, пък аз ще говоря. Не, и двамата ще пеем, и двамата ще говорим.

Ще се стремите към окултно пеене. Езикът, на който е преведен този стих, не е образен, но е идеен език, затова се изисква и дълбочина на пеенето. Този стих е най-дълбокият от Евангелието, но езикът, на който е преведен, не е образен. Затова, като чуеш или като прочетеш този стих, ти не можеш да се забравиш, не можеш да се пренесеш от този свят, за да може великото в света да оживее пред теб. Като произнесеш стиха: В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, тъй трябва да го произнесеш, че да преживееш това начало. После: Всичко чрез Него стана, и което е станало, нищо без Него не стана – произнесеш ли тези думи, трябва да видиш целия този процес, да преживееш това, че всичко чрез Него е станало. Като изговориш думите: В Него бе Животът, и Животът бе виделина на человеците, този Живот и тази виделина трябва да ги изпиташ. Като изговориш стиха: И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе, всичко това трябва да го видиш, да разбереш тази борба между виделината и тъмнината. Ако вие пеехте по този начин, гласът ви би треперил, щеше да бъде мек и звънлив, па и душите ви щяха да трептят. А сега гласът ви е тъп, защото нямате въодушевление отвътре, не преживявате думите.

Старайте се, като пеете у дома си, да се вдълбочавате в думите, в идеите, които те изразяват, за да можете да пеете окултно. Като пеете упражнението В начало бе Словото, изпейте го веднъж, два, три, четири, пет пъти, докато вие сами го харесате, докато почувствате, че пеете с живот, сила и вътрешно разбиране. Днес времето е малко влажно, но това не е извинение за пеенето, не е извинение и за цигулката. Наистина, когато времето е влажно, влагата запълва порите на цигулката, но има едно средство против влагата. Ти можеш да запоиш порите на цигулката, като вложиш нещо от душата си в нея. Тя ще изгони влагата навън. Това можем да направим всякога, когато искаме, пък когато не искаме, и душата няма да вземе участие в свиренето. Също така и при пеенето душата ви може да вложи нещо в гортана. Душата ви може да влиза и да излиза свободно във вас. Ще се помолиш на душата си и ще Ѝ кажеш: „Моля ти се, влез в гърлото ми, да чуя твоя сладък глас, че да се науча и аз да пея.“ Двама ще пеете тогава: ти и душата ти – и ще видиш какъв глас ще излезе от тебе, какъв певец ще станеш! В това седи силата на певеца. И аз желая всички ученици на Окултната школа, като пеете, да се отличавате: да зная, че сте певци. Гласът ви да няма меден тон, а да се отличава с голяма мекота и изразителност. Ще пеете от сърце, без правила, не че няма да има правила, но те не приличат на сегашните. Ще спазвате тези бележки.

Аз зададох на младите ученици въпроса: „Защо българите турят в речта си глагола отпред, а германците – на края на изречението? Защо начинът на говора у германците е един, а у българите друг? И едните са хора, и другите са хора, защо имат различна

граматика?“ Те ми отговориха, че това се дължи на обстоятелството, че германците, като си свършат работата, тогава я съобщават, затова глаголът у тях е накрая, а българите най-първо ще кажат какво ще правят, а после започват да работят, затова турят глагола в началото на изреченията. После, вземете англичаните – те постоянно скъсяват думите, докато германците ги разширяват. Защо? – Има си причини. Та и вие във вашата граматика някога поставяте глагола отпред, а друг път – отзад. Кой е правилният начин за пеенето? В начало бе Словото – виж, много добре започва песента. В е съюз. Това са първите чувства, с които човек започва, които не може да изрази. Съюзите – това са първите думи, с които човечеството е започнало. Най-после идат съществителните. Те имат най-нов произход.

Сега да изясним значението на думите В начало бе Словото. Те означават, че в най-голямата красота и хубост, в това Божествено начало на нещата, е излязло Словото. Божественото начало подразбира най-благоприятните условия за създаване. В живота за създаването на всички Божествени неща има определено време. Ако вие дадете на един астролог невярна дата на рождението си, той ще ви каже, че според колкото ви познава, вие не може да се родите в това време. В астрологията не може да има безразборност в ражданията; има определени закони за възможностите на ражданията. Този астролог ще ви каже: „В този ден и в този час вие не сте родени, понеже този момент – тъй както е съчетанието на планетите, изключва вашето раждане.“ Значи и Словото, за което пеем, е излязло в едно определено Божествено начало. Ще кажете: „Отде да знаем кога е било това начало?“ – Че вие бяхте вътре в това начало. Как сте забравили една такава велика Истина? Вие бяхте в същия трен. Ще кажете: „То беше отдавна, преди толкова години, забравили сме.“ – Ще си спомните. Защо ви говоря аз сега за забравените неща...

В Начало бе Словото, и Словото бе у Бога. Този стих е много важен. Като станете сутрин, ще го прочетете, ще го изпеете и ще мислите върху него, докато в ума ви се хвърли една светлина и вие възприемете тази велика идея. Тогава вашето сърце ще се преобрази, ще стане по-меко, умът ви също ще се преобрази, ще започне да мисли по-другояче и ще можем, като влезем в този салон, да се занимаваме и без лампи. Като дойдем тук, без лампи да се разнася светлина отвсякъде. Като концентрирате мисълта си върху този стих, ще имате по-хубава, по-приятна и по-мека светлина. И аз, като вляза в салона, ще кажа: „Ето ученици, с които може да се разискват Божествени неща!“ А сега, когато светлината иде само отвън, от лампите, как могат да се разискват такива въпроси? Отвътре трябва да дойде тази светлина! Тя е Светлината на Духа.

Тайна молитва

Любовта ражда доброто!

Доброто носи живот, свобода и светлина за нашите души.

Пета лекция на ООК IV година

12 ноември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_11_16 Градовете Содомски и Гоморски
неделна беседа

ГРАДОВЕТѢ СОДОМСКИ И ГОМОРСКИ

„И осѫди на разорение градоветѣ Содомски и Гоморски и направи ги на пепелъ, та ги постави примѣръ на онѣзи които послѣ щѣха да нечествуватъ“. (Вт. Пет. Посл. 2:6)

Това послание е писано повече отъ прѣди 19 вѣка. То е писано отъ човѣкъ, който билъ запознатъ съ Христовото учение. Той билъ единъ отъ виднитѣ Христови ученици. Туй послание може да се изтълкува въ двоякъ смисълъ: въ букваленъ и въ прѣносенъ смисълъ. Извѣстни коментатори тълкуватъ 1-то и 2-то Петрово послание въ букваленъ смисълъ, като изваждатъ отъ тѣхъ единъ общъ изводъ. И еднитѣ, и другитѣ си иматъ доводи, иматъ си, вѫтрѣшни съображения и правила, по които тълкуватъ Писанието. Но ние имаме единъ фактъ, изложенъ въ това послание, че тия градове сѫ разрушени. Тѣ, се намирали тамъ, дѣто днесъ е Мъртвото море, въ Палестиня. Казва се, че разрушението е дадено за примѣръ. Питаме ние: откакъ тия два града сѫ разрушени, човѣчеството взело ли е примѣръ отъ това разрушение? За всѣко едно събитие, което става има причини, има и послѣдствия. Събитията, тъй да се каже, едновrѣменно ставатъ на двѣ мѣста. Послѣдствията сѫ на земята, а причинитѣ – въ духовния свѣтъ. Запримѣръ, разрушението на градоветѣ Содомъ и Гоморъ е послѣдствие. Значи, работитѣ най-първо ставатъ въ духовния свѣтъ, а послѣ се явяватъ въ материалния, въ физическия свѣтъ. Ако нѣкой човѣкъ заболѣе, има причини за това заболѣване. Той дълго врѣме е водилъ единъ безпорядъченъ животъ, и като послѣдствие на това идватъ болеститѣ. Ако нѣкой човѣкъ дълго врѣме е живѣлъ въ разкошъ, изгубва най-послѣ своето богатство. Значи, послѣдствията идватъ отпослѣ.

Но какво е цѣлилъ апостолътъ, като е цитиралъ този стихъ? Често проповѣдницитѣ взиматъ този и нему подобни стихове, за да посплашатъ малко хората. Тѣ ги посплашватъ тъй, както онзи стражарь ги посплашва съ тояжката си, както онзи войникъ съ пушката си, както онзи законникъ съ законитѣ си, както онзи сѫдия съ властьта си. Всѣки човѣкъ все ще апелира къмъ нѣкаква сила.

Сега, важното е, отгдѣ е дошло злото въ свѣта, какъ се е вмъкнало то, защо човѣкъ е склоненъ и къмъ злото и къмъ доброто? Често, вие се поставяте на пѫтя на злото, изпитвате неговото влияние, усѣщате неговитѣ послѣдствия, но да ви попитатъ, какво нѣщо е само по себе си злото, нищо не можете да кажете. Когато злото дойде да дѣйствува въ свѣта, човѣкъ се намира въ положението на едно живо агне, което не закалатъ изведнъжъ, а бавно го пекатъ на шишъ. Попекатъ, попекатъ го малко на огъня, слѣдъ това го извадятъ отъ шиша, отрѣжатъ едно парче отъ бута му и го оставятъ да зарасне малко. Слѣдъ като позарастне, пакъ го взематъ, пакъ го попекатъ малко, отрѣжатъ едно парче отъ него и слѣдъ това пакъ го оставятъ да зараства. Дълго врѣме го

пекатъ – рѣжатъ, пекатъ – рѣжатъ и не умира. Такова нѣщо е животътъ! Питамъ: кои сѫ тѣзи, които пекатъ човѣка?

Сега, мнозина казватъ: всичко е отъ Бога. Е, какво всичко е отъ Бога? Кривитѣ заключения седятъ въ слѣдующето. Запримѣръ, Иванъ Драгановъ казва, че си направилъ една петь етажна кѫща. Вѣрно ли е това твърдение? Буквално, какво означава това нѣщо? То значи, че Иванъ Драгановъ прѣнесълъ камънитѣ, гредитѣ, изобщо самъ той направилъ цѣлата кѫща. Въ сѫщность, възможно ли е Иванъ Драгановъ да е направилъ цѣлата кѫща, когато той самъ нѣма понятие отъ правене на кѫщи? И когато казватъ, че всичко е отъ Господа, то е толкова вѣрно, колкото и това, че Иванъ Драгановъ самъ е направилъ кѫщата си. Лошитѣ нѣща сѫ толкова отъ Господа, колкото и кѫщата е направена отъ Ивана Драгановъ.

И тъй, злото сѫществува като една сила въ свѣта. То е послѣдствие въ живота. Съврѣменнитѣ войни, съврѣменнитѣ икономически борби сѫществуватъ навсѣкѫдѣ въ обществото, навсѣкѫдѣ въ домоветѣ. Тази вѫтрѣшна борба сѫществува и между двама души, и въ самия човѣкъ – тя ражда раздвояването. Злото е проникнало навсѣкѫдѣ. Нѣма кѫтче въ човѣшката душа, дѣто да не е проникнало то. Нѣма човѣкъ, въ сърдцето, въ ума и въ волята на когото да не е станало раздвояване. Какъ ще си обясните слѣдния фактъ? Имате една дъщеря, която до извѣстно врѣме е вървѣла много добрѣ, но послѣ започва да не ви слуша. Тя казва: и азъ имамъ свой миръ, и азъ трѣбва да живѣя! Имате единъ слуга. Той до извѣстно врѣме живѣлъ единъ честенъ животъ, но отпослѣ започва да бърка въ касата, и току вижъ, днесъ липсватъ 1,000 лева, утрѣ липсватъ 10,000 лева. Имате синъ, честенъ е, добъръ е, но утрѣ, гледашъ, че се изгубило нѣщо отъ кѫщата ти. Имате дъщеря – сѫщо така, добра е, честна е, но забѣлѣзвашъ, че отъ кѫщата ти се изгубва туй-онуй. Нѣкои казватъ: е, ще търпишъ, ще търпишъ и сина си, и дъщеря си, ще имъ дойде ума въ главата. Нима синътъ ти като изнесе всичкото твое имане, та умътъ му ще дойде въ главата?

И тъй, трѣбва ви едно правилно разбиране на онѣзи сили въ живата природа, които произвеждатъ страданията, разрушенията въ живота. Казва Петъръ въ тази глава, че Господь изхвърлилъ въ прѣизподнята ангелитѣ, които съгрѣшили и вързалъ нозѣтѣ имъ съ вериги. Хубаво, какъ си прѣдставяте ангелитѣ? Вие мислите, че тѣ нѣматъ човѣшко тѣло, че сѫ нѣщо безформено. Вие си ги прѣдставяте като духове, нѣщо като вѣтъръ. Какъ е възможно, туй, което е като вѣтъръ, като духъ, да бѫде вързано съ вериги? Нѣкои казватъ, че ангелътъ е нѣщо като сѣнка. Какъ е възможно, туй, което е сѣнка да бѫде вързано и да бѫде хвърлено въ бездната? Какъ ще примиримъ туй противорѣчие, че ангелитѣ били вързани съ вериги? Значи, за да бѫдатъ вързани съ вериги, да могатъ да се задържатъ тия вериги, прѣдполага се, че ангелитѣ иматъ крака, и то по-дебели отъ тия на хората. Или, ако вземемъ тия думи въ прѣносенъ смисълъ, ние можемъ да изтълкуваме другояче тия вериги. Но, по какъвто начинъ и да изтълкуваме тия вериги, тѣ сѫ едно ограничение. Тия сѫщества сѫ хвърлени въ бездната, ограничени сѫ заради тѣхнитѣ

грѣхове. Значи, най-първо тия грѣхове, тия прѣстѫпления сѫ станали горѣ, тамъ сѫ причинитѣ, а послѣдствията сѫ станали въ Содомъ и Гоморъ. Тъй че двата града Содомъ и Гоморъ отговарятъ на падналитѣ ангели. Защо сѫ пропаднали тия градове? Защото въ тѣзи градове е сѫществувалъ нечуванъ, небивалъ развратъ. Отворете Библията да видите, какъ се явяватъ при Аврама трима ангели. Той ги посрѣща много любезно, покланя имъ се до земята и казва на жена си, да замѣси три мѣри брашно и да направи една голѣма погача. Една мѣра брашно се равнява на 7 кгр. брашно, значи погачата ще бѫде отъ 21 кгр. Слѣдъ това Аврамъ се завтича, отива да избере едно отъ най-хубавитѣ, млади телета, закалва го, за да имъ даде угощение. Подиръ това угощение тѣ си тръгватъ, като му казватъ, че отиватъ да погубятъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ. Вие не можете да си прѣдставите какъвъ ръстъ сѫ имали тия хора. Тѣ не сѫ били тъй хилави, като сегашнитѣ хора. Вие още не сте виждали, какво нѣщо е ангелътъ. Азъ нѣма да ви го описвамъ, понеже това не съставлява прѣдметъ на тази ми бесѣда. Единиятъ отъ тия ангели се връща горѣ на небето, а другитѣ двама отиватъ въ Содомъ и Гоморъ на гости на Лота. Едва стигнали при Лота, и новината, че двама странници дошли въ дома му, се разнесла изъ града, както сега се разнасятъ новинитѣ. Нѣкои отъ гражданитѣ отишли веднага при Лота и му казватъ: ние искаме да познаемъ тия странници – т.е. да се подиграятъ съ тѣхъ. Лотъ имъ казва: „Не правете туй прѣстѫпление, тия хора ми сѫ гости, азъ не позволявамъ да се подигравате съ тѣхъ. Ето, имамъ дъщери, правете съ тѣхъ, каквото искате“. Какъ, ти ли ще ни заповѣдвашъ! Ние искаме тия хора! Но, понеже ангелитѣ разполагатъ съ силитѣ на природата, то съ своята тояжка докарали всички тия хора въ положение да ослѣпѣятъ. И слѣдъ това тѣ казватъ на Лота: „Бѣгайте отъ дома си, ние ще почакаме докато се отдалечите и слѣдъ това ще погубимъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ“.

Съврѣменнитѣ философи, съврѣменнитѣ вѣрующи вървятъ въ една противоположна посока. Тѣ, като искатъ да насърчатъ хората, извиняватъ погрѣшкитѣ имъ. Съврѣменното християнство извинява погрѣшкитѣ на хората, като казва: е, Господь ще имъ прости грѣховетѣ. Да, туй е вѣрно, Господь ще прости грѣховетѣ, но на кои? Ние виждаме, че съврѣменнитѣ държави, които сѫ обосновани на единъ законъ на природата, и тѣ не прощаватъ. Когато нѣкой извърши каквото и да е прѣстѫпление, веднага го хващатъ и затварятъ. Държавитѣ си иматъ свои закони споредъ които опрѣдѣлятъ, кой по колко врѣме трѣбва да седи въ затвора. Указва се, обаче, че тази сѫдба въ свѣта не е толкова правилна, и затуй че ето хората апелиратъ къмъ Бога, казватъ: има Единъ въ свѣта, има една Правда! Когато отидемъ въ онзи свѣтъ, Той ще даде права сѫдба за погрѣшкитѣ ни. Питамъ: защо ние всѣкога апелираме къмъ тази висша Правда въ свѣта? Защото, съ появяването на живота, злото и доброто се явяватъ като негови съжители. Тѣ винаги придружаватъ съзнателния животъ. Всѣки човѣкъ, който прави прѣстѫпление, схваща благото само отъ свое, отъ индивидуално гледище. Вълкътъ, който хваща една овца, има за цѣль само да се нахрани. Основата на всички прѣстѫпления въ свѣта е тази, че човѣкъ иска да задоволи своитѣ нужди. Когато запитватъ вълка, защо прави така, той казва: „Нѣма да умра гладенъ, я!“ Нѣкой убива нѣкого. Запитватъ го: защо направи това? Той казва: азъ нѣма да мра гладенъ! За да живѣя азъ, той трѣбва да се пожертвува за мене. Той

е проявление на злото въ вашата душа.

Проявлението на доброто въ свѣта е точно обратенъ процесъ. Ти правишъ добро. Защо? Защото искашъ и другитѣ да живѣятъ като тебе добрѣ, да благуватъ. Но, доброто и злото сѫ съзнателни сили въ природата, не сѫ механически сили. Тогава, азъ задавамъ въпроса: ако влѣзете въ една фабрика, дѣто има хиляди колелета, тѣ знаятъ ли кой имъ е господарьтъ? Не, тѣзи колелета не се интересуватъ отъ това. Тия колелета интересуватъ ли се отъ това, дали твоята рѫка е здрава или отсѣчена? Не, тѣ и това не искатъ да знаятъ. Но и въ туй разумно сѫщество, което стои задъ тия колелета и ги управлява, може да има едно изопачено съзнание. Запримѣръ, туй сѫщество спре колелетата, постави подъ тѣхъ рѫката си и послѣ бутне бутончето. Колелото се завъртва и отрѣзва рѫката му. Кой е виновенъ сега, колелото, или туй разумно сѫщество? – Разумното сѫщество, разбира се. Питамъ сега съврѣменнитѣ хора, които боравятъ съ тия парабели, съ тия пушки кремачари, съ тия евзалии чифтета, с тия манлихери, съ тия английски пушки думъ-думъ и т.н., кой е виновенъ за всички лоши послѣдствия, които тѣ създаватъ? Тия куршуми „думъ-думъ“ сѫ опасни въ отношение, че правятъ взривъ вѫтрѣ въ тѣлото, та разкѫсватъ мускулитѣ, разтрошаватъ коститѣ. Защо хората измислиха тия оръжия? – Да се бранятъ. Отъ кого? Най-напрѣдъ хората изобрѣтиха тия орѫжия, за да се бранятъ отъ звѣроветѣ, отъ мечкитѣ, отъ вълцитѣ, но сега виждаме, че тѣ не ги употрѣбяватъ за звѣроветѣ, а за хората. Тия 40-сантиметрови топове и гранати, тия задушливи газове за кого се употрѣбяватъ? За звѣроветѣ ли? Не, виждаме, че всички тия нови изобрѣтения се употрѣбяватъ все за хората. Хората ги употрѣбяватъ единъ противъ другъ. Народитѣ се раздѣлили, обявили се единъ срѣщу другъ и при това искатъ да се подигнатъ. Значи, всѣки народъ е дошълъ до едно индивидуално схващане на нѣщата и по този начинъ върви въ пѫтя на злото. Народитѣ днесъ не сѫ дошли до онова положение да схванатъ, че всеки народъ може да се подигне само тогава, когато даде свобода и на другитѣ народи. Тѣзи градове, Содомъ и Гоморъ, сѫ схващали живота по сѫщия начинъ. И тѣ сѫ имали своитѣ индивидуални разбирания. Между тѣхъ е имало такъвъ развратъ, такова нечувано насилие, за което, именно, сѫ били погубени. Изводътъ отъ всичко това е слѣдниятъ: съврѣменната цивилизация, която върви по пѫтя на индивидуалнитѣ схващания, ще има сѫщитѣ послѣдствия.

Днесъ Господь е при Авраама на угощение. Правятъ Му погача отъ три мѣри брашно, колятъ Му най-младото теле, но сѫщеврѣменно Той иде да накаже свѣта.

Сега, щомъ се слуша една такава бесѣда, всѣки казва: ами защо трѣбва да се заплашватъ хората така, защо трѣбва да се наказватъ? Добрѣ, тогава азъ питамъ: на какво основание отгорѣ хората трѣбва да се въорѫжаватъ, да се биятъ съ пушкитѣ си и да се убиватъ? На основание на кой Божественъ законъ постѫпватъ така? При това, защо е намѣсена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И надъ всичко отгорѣ, всички желаятъ да оправятъ свѣта! Питамъ: този ли е пѫтьтъ, по който може да се оправи свѣта? Ако единъ хирургъ направи една операция на нѣкой боленъ и подобри състоянието му, това

разбирамъ, но ако неговото усилие е днесъ да отрѣже крака му, утрѣ ръката му, това не е лѣкуване. И послѣ казватъ: усложнения станали, нѣкакво отравяне се явило. И всички си измиватъ ръцѣтѣ отъ отговорность. Какъ е станало усложнението? – Лѣкарьтъ клъцналъ невнимателно нѣкждѣ съ ножа си, прѣрѣзалъ нѣкоя артерия, потекло кръвь, станало инфекция – и ето, явило се усложнението. И другитѣ хора, като направятъ едно прѣгрѣшение, и тѣ, като лѣкаритѣ си измиватъ ръцѣтѣ и казватъ: такава била волята Божия усложнение станало! И окултиститѣ, като направятъ едно прегрѣшение, казватъ: кармата е такава. Хубаво, вѣрвамъ въ това че станало усложнение: вѣрвамъ и въ другото положение, че волята Божия била такава; вѣрвамъ и въ това, че кармата била такава. Сега, дойдатъ едни, казватъ, че станали усложнения; дойдатъ други, казватъ, че такава била волята Божия; дойдатъ трети, казватъ, че такава била кармата на човѣка. Хубаво, приемамъ и тритѣ положения, но въпроситѣ пакъ оставатъ неразрѣшени. Вие завеждате своя синъ при нѣкой лѣкарь да му прави операция и ме питате: какъвъ ще бъде резултатътъ? Казвамъ: усложнение ще стане. Дойдатъ нѣкой, питатъ ме: ами този защо умрѣ? – Такава е волята Божия. Дойде трети, не му върви въ свѣта. Защо не ми върви въ свѣта? – Кармата ти е такава. Той казва: добрѣ, братко, азъ вѣрвамъ въ това, че ставатъ усложнения, вѣрвамъ въ това, че волята Божия е такава, вѣрвамъ и въ това, че кармата ми е такава, но нѣма ли нѣкакъвъ пътъ, по който да се излѣзе отъ това положение? Турцитѣ казватъ: нѣма ли нѣкакво чааре? То значи: кой е пътьтъ, по който може да се излѣзе отъ това положение? Ако питашъ икономиститѣ, защо става всичко това въ свѣта, тѣ казватъ, че икономическитѣ условия въ живота раздѣляли богатия отъ бѣдния. Тѣ подържатъ това, че Господарьтъ билъ по-богатъ, по-силенъ, че ималъ нужда отъ повече пари, защото трѣбвало по-добрѣ да живѣе; че слугата пъкъ билъ по-слабъ, затова трѣбвало да живѣе единъ по-скроменъ животъ. И борятъ се тия господари и слуги, и казватъ, че икономическитѣ условия били такива. Да, и въ това вѣрвамъ, но явява се криза, и тогава, и единиятъ умира, и другиятъ умира. Азъ казвамъ: усложнение е станало! Послѣ, работникътъ убилъ господаря си, или господарьтъ убилъ работника. Казвамъ: такава е волята Божия. Имало финансова криза. Защо? Казвамъ: кармата на този народъ е такава. И най-послѣ казватъ: е, добъръ е Господь, слѣдъ нѣколко хиляди години, като се завърти земята още нѣколко пъти около слънцето, хората ще се подобрятъ. Българитѣ казватъ: добрѣ, братко, като се завърти земята слѣдъ нѣколко хиляди години, добрѣ ще бъде за тия, който тогава ще живѣятъ, ами за насъ нѣма ли нѣкакво чааре, не може ли земята да се завърти другояче? – Може да се завърти.

Сега, азъ ще отклоня малко мисъльта си, за да дамъ отдихъ на напрѣгнатата мисъль. Защо мисъльта е напрѣгната? Защото, като говоря за доброто и за злото, това сѫ опасни сили. Като говоря за злото, виждамъ, какъ тия сили сѫ вече на щрекъ и казватъ: еди-кѫдѣ си въ София говорятъ за насъ, идете да видите, какво се говори тамъ! Ако се говори нѣщо лошо, вземете мѣрки, ако ли не, нѣма нужда да противодѣйствувате. Силитѣ на злото си иматъ свои агенти въ невидимия миръ и ги изпращатъ да слѣдятъ. Отъ друга страна, и силитѣ на доброто изпращатъ своитѣ агенти и казватъ: идете въ София, да чуете, какво се говори за насъ. Ако говорятъ добро, не противодѣйствувайте, но ако се говори нѣщо лошо, тогава

вземете мѣрки.

Та, сега азъ съмъ въ опасно положение, между два огъня. И вие сѫщо така сте между два огъня. Като говоримъ за доброто и за злото, ние прѣдизвикваме тия сили да дѣйствуватъ върху насъ. Когато се говори за злото и за доброто, човѣкъ трѣбва да бѫде чистъ. Ще кажатъ: е, усложнение се явило, или такава е била волята Божия, или такава ти е кармата. Не, така може да говори само единъ профанъ, но разумниятъ ученикъ, разумниятъ човѣкъ, който иска да даде смисълъ на своя животъ, не може да разсѫждава така. За да измѣнимъ своя животъ, ние трѣбва да му дадемъ ново направление. Настоящиятъ порядъкъ ние не можемъ да го измѣнимъ тъй, както си искаме, или тъй както си мислимъ. За да може човѣкъ разумно да измѣни съврѣменния порядъкъ, който сѫществува отъ хиляди години, трѣбва да разполага съ разумни сили. Мислите ли, че вие ще можете изведнъжъ да развиете онова вѫже, което е направено отъ хиляди нишки? Дълго врѣме ще ви трѣбва. Законътъ е слѣдниятъ: за да развиете вѫжето, трѣбва да започнете да го развивате по обратния пѫть, по който е завито. Тези нишки сѫ въ нашия умъ, въ нашитѣ схващания.

Днесъ ние разискваме за злото. Ще кажете: какъ да познаваме злото? Всѣки единъ отъ васъ може да познае, дали дадена негова постѫпка е лоша, или добра. Прѣдставете си, че азъ нося една торба съ звонкови монети и влѣза да се храня въ нѣкоя гостилница, а торбата съ паритѣ оставямъ навънъ. Вие, който сте ме слушали да говоря за моралъ, вземете та задигнете тази торба. Питамъ: гдѣ е вашиятъ моралъ? Вие ще ми кажете: както ти имашъ право да носишъ тази торба съ паритѣ, така имамъ право и азъ да я нося. Казвамъ: правъ си, братко, азъ те похвалявамъ, ако искашъ да я носишъ тъй, както и азъ я нося, но ако искашъ да разполагашъ съ тия пари, опасно е това ти желание. Тогава, вие ще мязате на онзи манафинъ турчинъ. Отишълъ единъ лѣкарь въ анадолско да лѣкува болни и носилъ съ себе си шишенце съ азотна киселина. Този манафинъ, като видѣлъ шишенцето, полюбопитствувалъ, отворилъ тапата му, опиталъ какво има въ него, и хопъ на земята. Не, приятелю, азотна киселина е това, тя не се опитва по този начинъ. Вие ще вземете моята торба, но ще останете на земята. Азъ ви казвамъ: тия пари, които ще опитате, това е азотната киселина, и всѣки, който я вкуси, смърть го очаква. А, смърть! – А бе ти не чакай да направишъ опита, че тогава да видишъ защото ще вземешъ да риташъ на земята. Този манафинъ опитва, и свършва. Питамъ: като направимъ този опитъ, какво сме добили? – Нищо. Ние сме живѣли и по единия, и по другия начинъ, и ако до сега животътъ е вървѣлъ добрѣ, то е благодарение на невидимия свѣтъ, който работи надъ насъ; то е благодарение на онѣзи разумни сѫщества, на ангелитѣ, които сѫ тѣсно свързани съ насъ и работятъ, грижатъ се за насъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онѣзи свѣтли идеи, онѣзи велики закони, споредъ които тѣ живѣятъ. Най-разумнитѣ закони въ свѣта се употрѣбяватъ отъ тѣхъ. Най-чистиятъ, най-благородниятъ животъ се прилага отъ тѣхъ. Животъ на самоотверженость ще се види само отъ тѣхъ. Често тѣ изпращатъ свои посланици на земята, въ една или въ друга форма. Нѣкой пѫть и тѣ сами посѣщаватъ земята, въ човѣшка форма. И ангелитѣ се раздѣлятъ на двѣ възвишени царства. Тия отъ

най-възвишеното царство рѣдко слизатъ на земята, а тия отъ по-долното – слизатъ често, за да подигнатъ човѣчеството. Да оставимъ сега този въпросъ, защото той смущава хората.

И тъй, нѣкои мислятъ, че ангелитѣ сѫ нѣщо въздухообразно, като нѣкакъвъ газъ. Единъ ангелъ може да дойде въ кѫщата ти и да се разговаря съ тебе, като нѣкой обикновенъ човѣкъ, но ще ти говори на такъвъ чистъ български езикъ на какъвто никой не може да ти говори. Единъ ангелъ може да дойде въ кѫщата ти и ще ти говори и на английски езикъ, но на такъвъ чистъ английски езикъ, на какъвто никой не може да ти говори. Ако сте въ Франция, въ Германия, или кѫдѣто и да е, и срещнете единъ ангелъ, той ще ви говори на такъвъ чистъ френски, или нѣмски езикъ, на какъвто никой французинъ или германецъ не може да ви говори. Като говоришъ съ този ангелъ, ще си кажешъ: какъвъ разуменъ човѣкъ е този! Ти ще усѣтишъ да лъха отъ този човѣкъ една приятна топлинка, и сегисъ-тогисъ ще видишъ отъ него една особена свѣтлина. Ти ще почувствувашъ прѣдъ този човѣкъ едно такова разположение, прѣдъ което всѣкакво користолюбие въ тебе ще се загуби, и въ душата ти ще се породи непрѣодолимо желание да живѣешъ единъ малко по-другъ животъ. Тази опитность сѫ имали и други хора прѣди васъ въ миналото, и вие ще я имате.

Сега, ще ви разправя за единъ великъ Учитель отъ древностьта, нареченъ Ешавора, който направилъ единъ опитъ съ единъ отъ своитѣ обични ученици, нареченъ Бенамъ. Слѣдъ като му прѣдавалъ дълги години окултното знание, знанието на добродѣтелитѣ и на злото, т.е. какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, за да влѣзе въ царството Божие, да стане гражданинъ на небето, и слѣдъ като му прѣдалъ всичкитѣ правила, всичкитѣ закони, най-послѣ трѣбвало да постави този свой ученикъ на единъ изпитъ. Ешавора ималъ единъ мечъ, остъръ и отъ двѣтѣ страни, и накѫдѣто посочвалъ съ този мечъ, всичко се разрушавало: камънитѣ се разчупвали, водитѣ се раздѣляли, звѣроветѣ се умъртвявали. Единъ день Ешавора казва на ученика си: искамъ да те опитамъ, дали въ тебе има добродѣтели. Той туря най-силната отрова на върха на този ножъ и казва на ученика си: ти ще знаешъ, че ако въ твоя животъ нѣкѫдѣ има скрита най-малката лоша мисъль, ти ще изгубишъ този си животъ и ще започнешъ наново живота си. Ако пъкъ нѣмашъ скрита нито една лоша мисъль, съ твоя животъ ще стане нѣкакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученикъ. Ешавора го запитва: кажи ми сега, чистъ ли си? – Чистъ съмъ. Добъръ ли си? – Добъръ съмъ. Пълно ли е сърдцето ти съ Любовь? – Пълно е. Уменъ ли си? – Уменъ съмъ. Изпълнилъ ли си всичко, каквото съмъ ти казалъ? – Изпълнилъ съмъ. Обичашъ ли Истината? – Обичамъ я повече отъ всичко. Добрѣ, ще извадя сега ножа и ще опитамъ. Ако ти умрешъ подъ моя ножъ, това показва, че говоришъ лъжа, но ако останешъ живъ подъ моя ножъ, значи говоришъ Истината.

Сега, всички вие, които живѣете на земята, искате единъ животъ безъ изпити, искате тъй, много лесно да свършите и гимназия, и университетъ. Но, други сѫ Божиитѣ закони, не зависи нито отъ мене, нито отъ васъ.

Този Учитель Ешавора изважда своя мечъ, насочва го къмъ ученика си и го допира до тѣлото му. Този ножъ веднага се прѣвърналъ въ най-хубавата свѣтлина, и ученика останалъ живъ.

По-нататъкъ вие сами може да си правите заключенията. Какво означава този ножъ? – Този ножъ е Божественото Слово, което влиза въ човѣка. Ако това Божествено Слово влѣзе въ твоя умъ и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоето сърдце и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоята душа и се прѣвърне на свѣтлина, ти ще останешъ живъ и ще покажешъ, че твоето сърдце е пълно съ Любовь, твоятъ умъ е пъленъ съ Мѫдрость и твоята душа е пълна съ Истина.

Та, онѣзи отъ васъ, които вървите въ този пѫть, трѣбва да издържате на всички изпитания. Ако вие, при сегашнитѣ условия не можете да издържите едно страдание, едно изпитание, какъ ще се оправи свѣтътъ? Свѣтътъ изисква герои! Вие сте изгубили понятието си за Бога, и мислите, че Богъ е нѣщо отвлѣчено. Не е така. Има философи, които казватъ, че Богъ нѣма никаква форма. Не е така. Тѣ казватъ, че не знаятъ, гдѣ е мѣстото на Бога, обаче ние знаемъ гдѣ е мѣстото на Бога. Азъ мога да ви кажа гдѣ е то, но нѣма да Го намѣрите. Тамъ, дѣто е Любовьта, тамъ, дѣто е Мѫдростьта, тамъ, дѣто е Истината, тамъ живѣе и Богъ. Съврѣменнитѣ хора съ своето безвѣрие сѫ изгубили Бога отъ ума си и казватъ, че нѣма Господь. Тѣ се хвалятъ съ това си безвѣрие. Хубаво, ако тѣ взиматъ това безвѣрие като едно атавистическо чувство, или като една непотрѣбна вѣщь, вънъ отъ тѣхъ, разбирамъ, но ако тѣ изгубятъ Бога отъ душата си като Любовь, като Мѫдрость и като Истина, тогава не е добрѣ за тѣхъ. Питамъ: такъвъ единъ народъ, такова едно общество или такъвъ единъ индивидъ може ли да живѣе? – Не. Народътъ го очаква смърть, обществото го очаква смърть, индивидътъ го очаква смърть. Дѣто бутне този ножъ на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? – За да покаже, че има една лъжа, въ която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, въ която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемѣрие, което никого не е облѣкло. Лицемѣрието е една дреха, но никой не може да живѣе съ тази дреха.

И сега, всички хора се спиратъ и казватъ: тежъкъ е животътъ! Непоносимъ е животътъ! Защо е тежъкъ животътъ? – Усложнения има. Защо е непоносимъ животътъ? – Е, такава е волята Божия. Не ни се живѣе. Да умремъ, да си заминемъ! Защо? – Е, карма е това. И всички искатъ да умратъ, да си заминатъ, но нищо не даватъ. Сегашнитѣ хора сѫ толкова лоши, че и като умиратъ, нищо не даватъ за беднитѣ, нѣма да ви привеждамъ толковато факти изъ България, дѣто се случва да умира нѣкой богаташъ и едва ще остави нѣколко хиляди лева за бѣднитѣ, а милионитѣ не дава никому. Отива въ другия свѣтъ да го сѫдятъ, а за кого задържа милионитѣ? – Ималъ синове, та тѣ да ги ядатъ. Не, умирашъ ли, ще раздадешъ паритѣ си на бѣднитѣ и ще кажешъ: Господи, всичко, каквото ми даде, раздадохъ го, за да изпълня Твоята воля! А сега питатъ: Господь спи ли, та не вижда всичко това, което става? Ако има нѣкой, който вижда всичко, това е Богъ. Той не спи, Той всичко вижда. Ако има нѣкой, отъ чието око нищо да не е избѣгнало, това е Богъ. Казватъ:

докажи! Всичко се доказва. Страданията, които идватъ, какво показватъ? Болеститѣ, които сѫществуватъ, какво показватъ? Неразположенията които се явяватъ, какво показватъ? Имате ли едно обяснение за всичко това? Кой отъ васъ се радва на своитѣ смущения? Кой отъ васъ се радва на своитѣ страдания? Азъ не съмъ ималъ случай до сега още, да дойде нѣкой при мене съ своето страдание, съ своята болка и да каже: Учителю, азъ се много радвамъ. Защо? – Имамъ си една малка болка, едно малко страдание. Всѣки, кой-какъ дойде, казва: Учителю, азъ искамъ да ми вземешъ тази скръбь. Чудни сѫ тия хора! Какъ е възможно да нѣма карамболъ? Всички тия хора седятъ на кувертата на единъ параходъ, който се люлѣе всрѣдъ развълнуваното море. Параходътъ се люлѣе, какъ е възможно ти да се държишъ? Ама направи така, да не се люлѣе. – Нѣма какво, параходътъ се люлѣе, и ти ще се люлѣешъ. Азъ ако искамъ да направя нѣщо, нѣма да заповѣдвамъ на парахода, ще заповѣдамъ на морето. Пъкъ и на морето нѣма да заповѣдвамъ, но ще заповѣдвамъ на въздуха горѣ. Пъкъ и на въздуха нѣма да заповѣдвамъ, но ще заповѣдвамъ на ония горѣ, които регулиратъ живота. Ще имъ кажа: затворете прозорцитѣ, спрете онѣзи вентилации! Е, казватъ, това е научно обяснение! Прозорци нѣма на небето. Е, добрѣ, ще ви дамъ друго научно обяснение: срещнали се едно топло, и едно студено въздушни течения, та образували вѣтъра. Какъ дойдоха туй топло, и туй студено течение? Какъ така, еднитѣ елементи да станатъ студени, а другитѣ топли? Това сѫ все сили въ природата. Чудни сѫ хората! Дойде нѣкой пѫть нѣкоя муха около мене, и азъ правя своитѣ опити съ нея. Духна полека върху нея. Тя седи на рѫката ми, не бѣга и си обяснява, какво става. Казва си: дойде едно топло течение. Азъ духна по-силно. Сега тя избѣга, и си казва: това е едно студено течение. Отдѣ дойде това течение? – Отъ мене иде. Тя отива при другитѣ мухи и имъ казва: днесъ имаше едно силно течение. Силно течение имало! Това е една подигравка. Такива съ нашитѣ дѣтински схващания. Сегашнитѣ ни схващания, и въ науката сѫ такива. Хубави сѫ тия наши схващания, тѣ служатъ за размишления, но казвамъ, че ние още не сме дошли до самата истина, чрѣзъ която да си разяснимъ нѣщата, да урегулираме отношенията си. И сега, за да не се люлѣятъ хората толкова много, азъ мога да кажа на тия разумни сѫщества да спратъ туй течение. Ще имъ кажа: моля, спрете туй течение, понеже параходътъ се много люлѣе. И тѣ ще го спратъ. И сега, тази муха, ако би ми се помолила, ако би ми казала: моля ти се, спри това течение, защото отъ тебе идва то! – Азъ бихъ я подухалъ по-леко. Туй ще бѫде единъ лъхъ, една приятна топлинка отгорѣ ѝ, и тя ще се зарадва.

Сега, ние, отричаме разумнитѣ нѣща. Казваме: нѣма Господь. Това е едно вѣрую загнѣздено не само въ българитѣ, но и въ всички други народи. Навсѣкѫдѣ има невѣрници, но има и набожни хора. Набожни хора наричамъ тия, които като погледна, въ очитѣ имъ се чете, че тѣ иматъ едно вѣрую, което почива на една вѫтрѣшна опитность, а не на нѣкакви философски твърдения. Хубави сѫ тия открития на философитѣ, но трѣбва да имате една опитность като на Суиденборга. Трѣбва да имате една такава опитность, че като поставите върху нея своето вѣрую, да не се разклати ни най-малко. Туй ще бѫде една положителна, обективна наука, както е положително изгрѣването и залѣзването на слънцето, както е положително и изгрѣването на звѣздитѣ; тази наука ще

бѫде тъй положителна, както е положително всичко на земята, защото вие считате всичко на земята за реално, за положително. Ако имаме едно вѣрую, то трѣбва да бѫде като Истината. Истината засѣга еднакво всички хора, тя еднакво дава свобода на всички, споредъ степеньта на тѣхното развитие. На всѣко сѫщество трѣбва да се дадатъ условия свободно да се развива. И дѣйствително, Богъ е далъ на всички сѫщества грамадни граници да се развиватъ свободно. Между земята и мѣсечината има грамадно пространство, въ което земята свободно се разхожда. Между слънцето и земята сѫщо така има грамадно пространство. Злото е тамъ, че ние често правимъ неестествени връзки. Често хвърляме мостъ между себе си и другъ нѣкой човѣкъ, и като се сприятелимъ, скарваме се. Ако се скарвашъ, по-добрѣ не се сприятелявай! Ако се скарвашъ, приятелството нѣма смисълъ. Приятелството трѣбва да е поставено върху едни здрави връзки. Нѣкои казватъ: хайде да оженимъ този! Добрѣ да го оженимъ, но ако тази женитба стане причина тия хора да се каратъ, тя нѣма смисълъ. Прѣдназначението на женитбата е съвсѣмъ друго. Ако вие се жените, за да народите дѣца и да се карате, какъвъ смисълъ има това женене? Всичкитѣ нѣща трѣбва да бѫдатъ разумни. Дѣтето трѣбва да бѫде разумно, да обича майка си и да пази свещено нейната ограда. Дѣте, което не обича майка си и не пази свещено нейната ограда, не е разумно дѣте. Ако единъ учитель образува единъ класъ, въ който да ставатъ скандали, какъвъ смисълъ има този класъ? Ако се образува една държава, която да ограничава своитѣ поданици, да ги затваря и убива, какъвъ смисълъ има тази държава? Не, членоветѣ на тази държава трѣбва да живѣятъ въ миръ, да има любовь между управляващи и управляеми. Ако нѣма любовь, какъвъ смисълъ има тази държава? Казватъ: да се защищава. Да, но въ ангелския свѣтъ, въ Божествения свѣтъ, между управляващитѣ и управляемитѣ на една държава има любовь. Когато любовьта се тури като база въ една държава, тогава всички нейни поданици ще могатъ да живѣятъ единъ щастливъ и прѣкрасенъ животъ. Ако ние приемемъ едно религиозно вѣрую, и си търсимъ недостатъцитѣ, какъвъ смисълъ има то? Ако туй вѣрую ни събира съ цѣль да се сближимъ, да станемъ разумни и да се свържемъ съ Бога – разбирамъ, има смисълъ тогава!

И тъй, злото у насъ е осѫдено на разрушение. То прѣдставлява онази неорганизирана, изостанала материя отъ миналитѣ сѫществувания, която се разлага. Тази материя не влиза въ състава на единъ духовенъ човѣкъ. Злото прѣдставлява сили, които иматъ противоположно дѣйствие въ човѣшкото развитие. Ако вие се съмнѣвате, направете единъ малъкъ психологически опитъ. Като направите този опитъ, ще видите, че въ свѣта има извѣстни сили, които дѣйствуватъ въ едно направление, и други сили, които дѣйствуватъ въ обратно направление. Запримѣръ, вие сте неразположени, крайно недоволни сте отъ живота си. Намѣрете тогава единъ много добъръ човѣкъ, пъленъ съ любовь. Концентрирайте ума си къмъ него и вижте, каква промѣна ще стане у васъ. Щомъ почнете да мислите за него, не е важно, дали той знае това, или не, веднага вашето недоволство ще почне да се топи, вашиятъ умъ ще се просвѣтли, и вие ще кажете: сега разбрахъ че животътъ има смисълъ. Защо става това? Понеже въ този добъръ човѣкъ има други сили, противоположни на вашитѣ, та като се докоснете до него, той измѣня

направлението на вашитѣ сили къмъ добро. Послѣ, направете и другъ опитъ. Нѣкой пѫть сте разположени много, радостни сте. Веднага концентрирайте ума си къмъ единъ лошъ човѣкъ и ще видите, че нѣма да се мине е половинъ часъ, и ще ви обхване голѣма тѫга, голѣма мѫка, която ще измѣни настроението ви. Слѣдователно, и вие, като индивидъ, така влияете на хората. Ако сте добри, всѣки, който се докосне до васъ, ще му влияете въ добра насока. Като казвамъ добри, разбирамъ вѫтрѣшното състояние на душата. Ако сте лоши, който се допре до васъ, веднага ще промѣни своето състояние въ лошо. Нѣкой пѫть казвате: да бѫдемъ добри! Добъръ човѣкъ е онзи, у когото Божията Любовь се влива постоянно. Това се казва „втичание“. Сѫщо така добъръ е онзи човѣкъ, у когото се втича Божествената Мѫдрость и Божествената Истина. И тъй, нѣкой пита: какъ да познаваме Божествената Любовь, какъ да познаваме, че ни е посѣтила? – Щомъ отправишъ ума си къмъ Бога, Божествената Любовь ще се влѣе въ тебе, и ти ще усѣтишъ, че сърдцето ти се отваря. Ако си богатъ човѣкъ, сърдцето ти ще се отвори, и ти ще раздадешъ 100–150–200 хиляди лева на този – на онзи; ако си земледѣлецъ, ще дадешъ отъ имането си на бѣдни, трудолюбиви хора; ако си ученъ и уменъ човѣкъ, ще отворишъ училище за бѣдни, да се учатъ. Туй прави Божествената Любовь, като дойде. Тя дава свобода на всички хора. Щомъ дойде онази егоистичната любовь, ти като видишъ, че нѣкой има пари, започвашъ да правишъ съ него гешефти, туй онуй, докато му вземешъ всичкитѣ пари, и той остане послѣденъ просякъ. Защо се свърши работата така? Казвашъ: е, усложнение е станало. Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ въ едно религиозно общество, дѣто се говори за Бога, и поиска нѣкаква помощь, но тѣ го изпѫдятъ и си казватъ: е, такава е волята Божия. Трети нѣкой пъкъ, като не може да живѣе по Бога, тръгне на широко изъ пѫтя и си казва: е, такава ми е кармата. Други нѣкой отъ външния свѣтъ, като не може правилно да си постави живота, казва: е, такива сѫ икономическитѣ условия. Единъ ще каже едно, другъ – друго, и считатъ, че въпроситѣ сѫ разрѣшени. Не е така, братко. Икономическитѣ условия ни най-малко не сѫ тия, които ни спъватъ. Икономическитѣ условия трѣбваше ли да спратъ пробиването на онзи тунелъ между Швейцария и Италия? Буритѣ на моретата можаха ли да спратъ англичанитѣ да си правятъ тѣзи великани параходи? Какво не направиха хората! Вѣтърътъ спрѣ ли ги? Не, като излѣзе вѣтърътъ, тѣ му се опрѣха. Вѣтърътъ казва: опрѣха ми се тия хора. Взеха всичко въ съображение и разумно работяха. Мислите ли, че ако ние служимъ така разумно на Божественото въ себе си, че нашитѣ кораби ще потънатъ? Не, тѣ ще устоятъ на туй море. Но, ако не служимъ разумно на Божественото въ себе си, тия малки наши кораби ще потънатъ въ морето. Тия малки кораби, това сѫ тия ангели, които Богъ изхвърли отъ небето, т.е. прати ги на земята да се учатъ. Той ги тури въ материята, дѣто и до сега работятъ. Ако тѣзи градове за сега сѫ разрушени, има и добри причини за това разрушение. Нали така постѫпватъ и сегашнитѣ лѣкари? Като се явятъ нѣкои заразени мѣста, или като се яви нѣкоя инфекция по тѣлото, тѣ си служатъ съ лѣкарства, които изгарятъ инфектираната часть. И вие ще употрѣбявате принципа на Любовьта като една положителна сила навсѣкѫдѣ въ живота си. Употрѣбите ли тази сила, каквото и колкото неблагоприятно положение или условие да срещнете, тя всѣкога ще укаже едно смекчающе дѣйствие и ще облекчи положението ви. Най-първо тя ще произведе една промѣна въ ума, въ сърдцето и въ волята ви, а послѣ

ще произведе една смекчающа атмосфера и наоколо ви. Хората, които сѫ около васъ ще омекнатъ, и животътъ ви ще стане по-сносенъ. Азъ не ви говоря за Любовьта, като една мека сила. Не, не, вие съзнателно трѣбва да опитате, какъ дѣйствува Божията Любовь въ васъ.

Та, казвамъ сега на всинца ви: вложете въ сърдцата си Божията Любовь и не чакайте да дойде тя слѣдъ хиляди години! На онѣзи пъкъ, които сѫ я вложили, казвамъ: разширете вашата канализация: Любовьта е една велика сила и вие можете да я опитате. Вие още не сте опитвали величието на Божията Любовь, въ която има едно голѣмо разнообразие. Вие още не сте опитвали красивото, хубавото. Ще го опитате въ туй разнообразие. А като носите страданията, тия страдания ще укрѣпятъ коренитѣ на вашия животъ, да станатъ по-силни. Върху тѣзи корени ще се появятъ клонищата, а клонищата ще произведатъ радоститѣ. Скръбьта е послѣдствие отъ злото, а радостьта е послѣдствие отъ доброто. Слѣдователно, злото образува коренитѣ на човѣшкия животъ, а доброто образува клонищата. Тъй е създалъ Господь – злото да работи вѫтрѣ въ почвата. Затуй казва пословицата: „Коренитѣ на знанието сѫ горчиви, а плодоветѣ – сладки“. Туй е вѣрно. Не се старайте да направите тѣзи корени сладки! Не се старайте да дадете обратно направление на коренитѣ, нагорѣ, защото тѣ ще изсъхнатъ. Коренитѣ трѣбва да иматъ направление къмъ центъра на земята. Безъ зло, вие не можете да живѣете. Оставете коренитѣ въ по-гѫстата материя, въ почвата, а клонищата нека останатъ въ по-рѣдката материя, въ въздуха. Послѣ, не разрѣшавайте въпроситѣ така бързо, да казвате, че нѣкои хора сѫ материалисти. Оставете тия хора! Тѣ работятъ долу въ почвата, трѣбватъ ни насъ. Масъ трѣбва за колелетата, за да върти машината.

И тъй, ако разгледаме съврѣменното общество съ всички тия прояви въ него, ние не трѣбва да роптаемъ противъ тѣхъ, но трѣбва да гледаме разумно да ги поправимъ. Въ съврѣменнитѣ училища при възпитанието на младитѣ ние трѣбва да дадемъ една съвършено нова насока, нови методи. Разбира се, тия методи не могатъ да се дадатъ тъй, както въ тази моя бесѣда, но казвамъ, че има методи, чрѣзъ които човѣчеството може коренно да се измѣни. Азъ не съмъ за тия залъгвания, за тия палеативни срѣдства, но трѣбва едно коренно измѣнение на човѣчеството. Отъ всичкото това старо трѣбва изцѣло, коренно да се освободимъ. Другояче не може! Има биологически закони, които видоизмѣнятъ старото. Ако онова дѣте, което до деветия мѣсецъ живѣе въ утробата на майка си, излѣзе прѣди този срокъ навънъ, то съ своето тѣло не ще може да живѣе – ще умре. Но, докато е въ утробата на майка си, между неговото тѣло и това на майка му има ембриологически връзки, посрѣдствомъ които то живѣе. Въ човѣка сега се гради едно тѣло по-хубаво, по-красиво, по-издържливо отъ сегашното, и между него и новото тѣло пакъ има една такава нишка. Като се освободимъ и отъ това тѣло, ще се създаде друго тѣло, и тогава ние ще започнемъ единъ съзнателенъ, духовенъ животъ. Но за това нѣщо се изисква единъ ножъ, като този на Ешавора и добродѣтели, като тия на Бенама. И като се докосне този ножъ до васъ, трѣбва да се произведе една свѣтлина. Ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината? Не е важно, дали азъ говоря Истината: азъ зная, че говоря

Истината, но важното е, дали вие възприемате тази Истина. Не е въпросътъ, какво говоря азъ, а – какъ живѣя. Говорътъ ни ще бѫде съобразно живота, който живѣемъ. Нѣма нищо скрито-покрито прѣдъ Бога! Слѣдователно, този Богъ, за когото ви говоря, не е безъ форма. Той е най-красивиятъ. Ако вие бихте видѣли Бога в Неговото тѣло, само тогава бихте си Го прѣдставили. Ако Христосъ казва, че е Богъ, то е затова, защото Богъ се изявилъ въ човѣшка форма. Значи, човѣшката форма играе извѣстна роль въ свѣта. И дѣйствително, цѣлиятъ космосъ е съставенъ по образа на човѣка. Всички сврѣменни учени хора, които сѫ дълбоко освѣдомени върху тайнитѣ на Битието твърдятъ сѫщото. Цѣлиятъ космосъ се прѣдставя въ формата на единъ човѣкъ. Слѣдователно, всѣка една часть отъ твоето малко тѣло отговаря на съотвѣтната часть отъ туй велико тѣло, Извѣстни звѣзди отъ млѣчния пѫть, или отъ което и да е съзвѣздие, или пъкъ извѣстни системи могатъ да се разговарятъ съ тебѣ, кѫдѣто и да се намирашъ ти. Тѣ иматъ станции въ твоя мозъкъ. Ако разбирашъ езика имъ, всѣки день ще можешъ да чуешъ по една новина, станала на слънцето, на Юпитеръ, или на коя и да е друга звѣзда. Казвате: можемъ ли да говоримъ за звѣздитѣ? – Можете. Разумниятъ може да говори, но глупавиятъ какъ ще говори? За глупавия сѫ затворени звънцитѣ на тия станции. Казвате: забранено е да говоримъ за тия нѣща! Ами за какво да говоримъ? – За пари, за пари! Ами че паритѣ сѫ разпрѣдѣлени въ свѣта! Опрѣдѣлено е кому колко да се паднатъ. Още като се раждашъ, има единъ законъ, който опрѣдѣля, богатъ ли ще бѫдешъ, или не. Ако не си опрѣдѣленъ за богатъ, и 100 чифта царвули да скѫсашъ, нѣма да успѣешъ. Ако си роденъ да бѫдешъ богатъ, богатството ще си дойде и безъ да го търсишъ. Тия, които сѫ богати, то е не защото сѫ много умни, не че сѫ съумѣли да го добиятъ, но то само си идва. Рѣкитѣ какъ идватъ? Не мислете, че за да дойдатъ рѣкитѣ, земята прави нѣкакви усилия. Не, тѣ сами си идватъ. Турцитѣ казватъ: „Ако ти е опрѣдѣлено на късмета богатъ да бѫдешъ, богатството само ще си дойде“. Богатиятъ е опрѣдѣленъ богатъ да си бѫде. Богатството си иде, като нѣкое мѣсто богато съ растителность. Учениятъ е опрѣдѣленъ ученъ да бѫде. Сиромахътъ е опрѣдѣленъ сиромахъ да бѫде. Има сиромашия, която азъ бихъ прѣдпочелъ прѣдъ богатството. Такава сиромашия е една велика служба! Азъ не говоря за онзи сиромахъ, който се смущава отъ положението си, който хвърля главата си отъ отчаяние, но азъ говоря за онзи сиромахъ, който, заобиколенъ отъ жена си и дѣцата си, радва се, пѣе. И като има единъ хлѣбъ, изяждатъ го съ благодарность и казватъ: добъръ е Господь и за напрѣдъ! Въ онази благодарность на разумното сърдце, хлѣбътъ въ този свѣтъ може да се увеличи. Нѣкой казва: за да се направи добро въ този свѣтъ, изискватъ се голѣми усилия. Не, да се прави добро, това не е мѫчна работа. Ако азъ имамъ 100 зрънца, какво ми костува да бръкна въ земята, да направя дупка и да ги посѣя? За да посѣя едно зрънце трѣбва ми само една минута. Петь минути седя нѣкѫдѣ на почивка – петь зрънца ще посѣя. Слѣдъ 10 години какъвъ резултатъ ще има? Колко ябълчни дървета ще израстнатъ? Ако на всѣка почивка посѣвамъ по едно зрънце, това посѣване ще има много добри послѣдствия. Седне нѣкой, мисли си нѣщо. Какво мислишъ бе, братко? Вземи едно сѣменце и го посѣй въ земята! Ама чакай да прочета нѣкоя книга, да видя какъ се посѣватъ сѣменцата. Не ти трѣбва никаква книга, никаква наука. Бръкни съ една прѫчка въ земята, посѣй сѣменцето единъ сантиметъръ навѫтрѣ въ почвата, сипи му малко

водица отгорѣ, и свършена работа! Ти посаждай, Господь ще му мисли. Ама чакай да видя по какъвъ планъ да ги наредя. Бе посаждай и не мисли! Ние все чакаме другъ да нареди тази работа. Така е и по отношение правенето добро. Казваме: нѣма условия за правене на добро. – Има условия.

И тъй, иде деньтъ за единъ великъ изпитъ! Вашиятъ Учитель ще дойде прѣдъ васъ съ своя ножъ, на върха на който ще има най-ефикасната отрова. Ако въ васъ се намѣри нѣкаква лъжа, нѣкакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излѣзете тъй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. Никаква лъжа да нѣма въ васъ! Да съзнавашъ въ себе си своитѣ погрѣшки, да се стремишъ да ги изхвърлишъ и да кажешъ: има нѣща въ мене, които не сѫ чисти, трѣбва да се очистя и нищо да не крия. Това е благородство! Вие не трѣбва да криете своитѣ погрѣшки, но да бѫдете доблестни да ги изправяте. Вие казвате: а, той иска да ни замотае! Ами ако азъ ви замотая, какво ще добия? Не, важното е въ васъ да се прояви Божественото. Сега азъ седя тукъ прѣдъ васъ, спрѣлъ съмъ се и искамъ да бодна по едно сѣменце. Ами за кого правишъ тия работи? – За васъ, за васъ садя тия сѣменца. Правете и вие така, бодвайте навсѣкѫдѣ по едно сѣменце! Като се срещнете, бодвайте по едно сѣменце! Вие казвате: да бѫдемъ благородни! Въ какво седи благородството на вашия характеръ? – Въ Любовьта. И наистина, ако имате Любовь, Мѫдрость и Истина, пѫтьтъ ви ще се отвори. Туй небе, което е организирано отъ висши сѫщества е отворено прѣдъ насъ. То се интересува за живота на единъ добъръ човѣкъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това! Казватъ отъ тамъ: какво прави еди-кой си човѣкъ отъ София, отъ Петербургъ, отъ Парижъ, отъ Токио, отъ Пекингъ? Говорятъ съ тия души, интересуватъ се за тѣхъ. Небето е съставено отъ велики души, и затова е велико въ своитѣ дѣйствия. То не е дребнаво. Ангелитѣ сѫ велики души. Нѣкой казва: ангелитѣ не сѫ като хората. Да, не сѫ като хората. Грѣхъ нѣма въ тѣхъ, но въ тѣхъ има една велика душа, която изпраща своята свѣтлина къмъ хората, да изправя тѣхнитѣ криви възгледи. Нѣкой пѫть, като ви слушатъ, какъ мислите за Бога, тѣ се чудятъ. Защо мислите така за Бога? Защото сте изпѫдили Бога отъ сърдцето си, отъ ума си, отъ волята си. Като послѣдствие на това, вие сте изгубили живота, свѣтлината и свободата, изпаднали сте въ една вѫтрѣшна борба и затуй страдате. И какво ви остава тогава? – Остава ви робството, остава ви злото, остава ви тъмнината. И послѣ казвате: е, трѣбва да умремъ. Защо? Защото ставатъ усложнения, защото такава е волята Божия, защото такава ни е кармата, такива сѫ икономическитѣ условия. Не, въпросътъ не седи въ това. Въпросътъ е да възприемемъ Божията Любовь, защото тя разширява човѣшкия умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката душа и се проявява всѣки моментъ. За тази Любовь нѣма нищо невъзможно. Тази Любовь носи онова необходимо знание, съ което можемъ да се справяме при всички мѫчнотии въ живота. Тази Любовь е въ сила да възкреси сина ви. Вие искате физическо възкресение. Не, възкресението не е физически, то е духовенъ процесъ. Онзи човѣкъ, който е духовенъ, той възкръсва веднага. Такъвъ човѣкъ напълно те разбира, на него може да се разчита всѣкога. Кой е честенъ човѣкъ? Ако азъ съмъ единъ богатъ човѣкъ, ще те извикамъ и ще ти кажа: занеси тѣзи пари въ Парижъ, въ Лондонъ или кѫдѣто и да е другадѣ, и ако ти направишъ тъй, както искамъ, ти си единъ честенъ човѣкъ. Ако торбата не отиде на мѣсто какво показва това? Е,

хубаво, тѣзи торби отишли ли сѫ на мѣстото си? Като говоримъ за честность, азъ не разбирамъ тази обикновената честность. Подъ честенъ човѣкъ азъ разбирамъ този, който е честенъ въ цѣлата си душа: честенъ спрѣмо всички души, честенъ спрѣмо цѣлото човѣчество, честенъ спрѣмо Бога, ангелитѣ. Туй разбирамъ азъ подъ думата честенъ човѣкъ! Ако си прѣстѫпилъ нѣкѫдѣ, веднага да искашъ да изправишъ грѣшката си.

И тъй, Богъ ще съсипе онѣзи градове напълно. Сегашното положение ще се измѣни, ще дойде положение на животъ, въ който нѣма да има вече смърть. Тогава вие ще живѣете въ свѣтлина и нѣма да има нужда да се учите по този старъ начинъ. Този ще бѫде деньтъ, въ който Ешавора ще изпита своя ученикъ Бенамъ. Ще го пита: живѣлъ ли си тъй честно, както Богъ изисква? Като кажешъ, че си живѣлъ честно, ще дойде изпитътъ. И каквито бѫдатъ резултатитѣ, това ще покаже, до колко си възприелъ онази велика Истина. Това е което наричатъ „прѣтегляне“. Нали се казва за онази слѣпа богиня Темида, че тя тегли постѫпкитѣ на хората? Азъ се чудя какъ сѫ прѣдставили Темида съ затворени очи! Това е една изопачена прѣдстава. Очитѣ на Темида сѫ много отворени, на четири гледатъ. Когато нѣкой човѣкъ направи нѣкоя погрѣшка и не я изправя, тя държи очитѣ си отворени, но щомъ чуе, че нѣкой съгрѣши и изправи погрѣшката си, тя си затваря очитѣ. Тя ходи съ затворени очи прѣдъ праведнитѣ, а съ отворени – прѣдъ грѣшнитѣ. Тя е много благородна, но има една служба да прѣтегля и казва: „Срамувамъ се за своята служба“! Като види, че нѣкой грѣши, не забравя службата си, веднага взима драмоветѣ, окото ѝ не мръдва – прѣтегля и прави своитѣ заключения. Темида, това е богиня на скръбьта. Тя причинява скръбь на хората, когато грѣшатъ.

И тъй, само този е великъ ученикъ, който може да издържи послѣдния си изпитъ. Вие казвате: дано Господь бѫде добъръ къмъ насъ, да не бѫде много строгъ, много взискателенъ. Нѣма защо Господь да не е много строгъ. Господь си има програма, и ние трѣбва строго да изпълнимъ Неговата воля, споредъ тази програма. Тази програма е строго опрѣдѣлена, тя е дадена всекиму споредъ силитѣ и затова всѣки може да изпълни волята Божия и да приеме едно благо.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи опита, да концентрира ума си къмъ единъ добъръ човѣкъ. Намѣрете въ свѣта единъ добъръ човѣкъ, кѫдѣто и да е той, и направете опита, за да се увѣрите. Щомъ се увѣрите, съединявайте се повече съ добри хора. Не ходете да търсите лошитѣ хора. Азъ гледамъ, нѣкои отъ васъ съ свѣщь търсятъ лошитѣ хора. Не ви трѣбватъ много такива, единъ ви е достатъченъ. Не търсете лошитѣ, но добритѣ хора търсете съ свѣщь! За туй се изисква знание. Добритѣ хора, това сѫ игли на Витоша. Лошитѣ хора навсѣкѫдѣ ще ги намѣрите, но добри трѣбватъ! За да ги намѣрите, трѣбва да имате знание. Като ги намѣрите, въ душата ви ще стане едно прѣобразование. Този добъръ човѣкъ ще ви бѫде като майка, като баща, като учитель, като приятель. Той е единъ пратеникъ отъ небесния свѣтъ, дошълъ да освѣти пѫтя на вашата душа. Той ще бѫде нѣщо реално. И деньтъ, въ който го срещнете, за васъ ще се открие единъ новъ свѣтъ. И казва се въ Писанието: „Изпрати Святия Си Духъ!“ Давидъ казва: „Не отнимай туй

велико благословение, което Си ималъ къмъ раба си!“

Сега, Божиятъ миръ да почива върху васъ! Дано малкото посадено въ васъ принесе своята полза!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 16 Ноември, 1924 г. въ гр. София.

1924_11_16 Каква роля играят противоречията в живота. Влияние на планетите
лекция пред специалния клас
(Младежки Окултен Клас, 16.11.1924 Неделя, София)
Издателство „Бяло Братство

КАКВА РОЛЯ ИГРАЯТ ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ЖИВОТА ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТЕ

Любовта ражда Доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

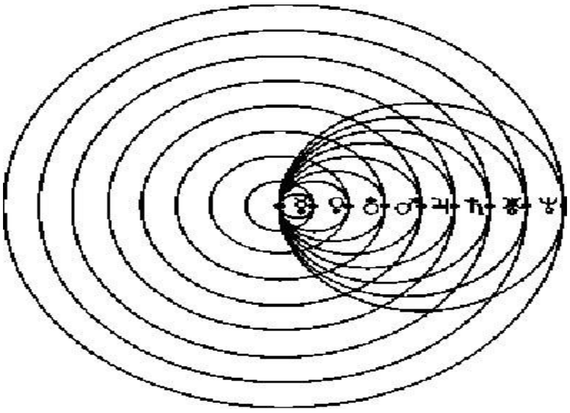

Размишление.

Прочетоха се темите „Основните мисли от I лекция тази година“.

Как бихте означили противоречията с един математически знак? (– От знака на опозицията може да си послужим: ☍ или = .) А как бихте изразили съгласието математически? ☌ или = ?

Каква роля играят противоречията в природата? Защото всяко противоречие си има известна роля. Де се раждат противоречията? Нали при сили, които с еднакви? Две положителни сили с в противоречие. Защо? (– Положително и положително се отблъскват.) Има две течения на електричеството: Едно положително течение на електричеството от центъра на Слънцето и друго положително електричество – от центъра на Земята. Когато те се срещат, се отблъскват, понеже електричеството, което иде от Слънцето, иска да проникне центъра на Земята, да направи един цял кръг и електричеството, което иде от центъра на Земята и то иска да направи един кръг, и като се срещат, те се спират в своите действия. Защо? Има противоречие. Тогава на помощ на това противоречие идат две други течения: едно магнетическо течение от Слънцето и друго магнетическо течение от Земята. Те идат и отклоняват теченията на електричеството. Едното отклонява електрическото течение на Слънцето в дясно, а другото отклонява електрическото течение на Земята в ляво. И ние казваме: Положително с отрицателно се съединяват. Схващате ли идеята каква е? Сега туй обяснение ще го вземете като една математическа вероятност. Вие сами ще мислите върху тия течения. Аз ги турям в закона на математическите вероятности. Ето защо трябва да работите, защото в окултната наука никога не може да се приеме нещо, което не е доказано. А всяко нещо вие можете да го проверите в себе си.

Сега тия течения, които идат от Слънцето, проникват в цялата слънчева система. От Слънцето минава един кръг, който минава през центъра на Меркурий. После друг кръг, който минава през центъра на Венера и т.н. през всичките центрове на планетите. Това са все електрически течения, които правят тия кръгове. Но такова едно съчетание: всички планети да бъдат на една права линия се случва много рядко. Но представете си, че те са в разни положения, както е обикновено, разбирате ли тогава как се влияе на Земята?

Това са течения от Слънцето, които отиват към всичките планети.

А има и други течения от разните планети към Земята. Да допуснем, че някой от вас е под влиянието на Юпитер, значи 482 милиона мили е далеч от Слънцето, той няма да бъде жежък темперамент, няма да има темперамента на Венера, т.е. тия електрически течения се различават, защото тия токове, които излизат от Слънцето, не с едни и същи. Това са течения, които идат от други сфери, от други светове. Трябва да се начертае и друга една картина, да видите как Слънцето съставлява част на друго едно слънце и около него има такива течения, но тия течения са по-интензивни, по-силни в своите трептения. А тия течения на Слънцето те са вторични, те са които влияят на хората.

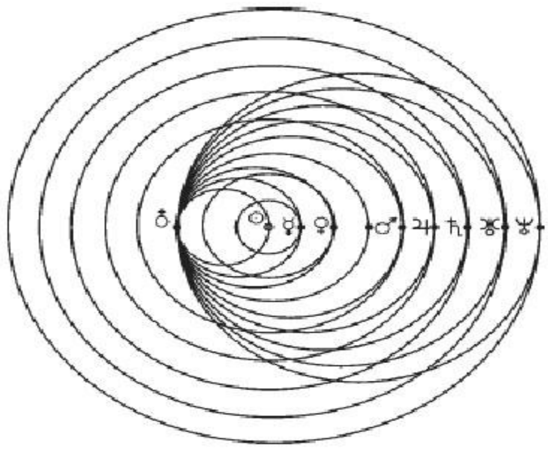

Ако някой човек е накрая на слънчевата система, питам: за колко време ще дойде светлината до него? Светлината иде на Земята за 8 минути, нали? Тогава до Юпитер за колко минути ще иде? – Приблизително за 40 минути. До Сатурн? Тъй че до последната планета ще вземе около 5 часа, докато стигне. Ако вие се намирате под влиянието на Юпитер, Слънцето или тази интелигентна светлина ще ви повлияе другояче, отчасти ще повлияе тя на вашето развитие, само на някои части на вашия мозък ще повлияе. А как ще ви повлияе Юпитер? Ще повлияе на личните ви чувства, после ще повлияе донякъде на милосърдието. Но неговото влияние няма да подигне всички чувства у вас, няма да повлияе на цялото развитие на вашия организъм. Затова трябва всички планети да влияят върху вас.

И такива влияния има от всичките планети. Това са слънчеви течения и вие сте един фокус, дето всичките тия течения по целия космос се събират във вас и ако някой, който може да види, ви погледне, ще види колко много кръгове има около вас, това са все различни влияния, различни течения. И вие мязате като омотан в една паяжина с хиляди нишки от главата до петите, така ще бъдете опасани. И това са все влияния, които дават подтик на вашите чувства, на вашето тяло. И всичките тия нишки трябва да ги пазите.

Ако някой път скъсате една нишка – има същества, които ще ви спрат. Има такова спиране в еволюцията, докато дойдат други същества, да я съединят, всички нишки се спират. Когато някой скъса някоя нишка той се спира и цялата раса спира, всичко около него е в застой, а другите, които не са спрени, се развиват.

Като ви рекох, че трябва да живеете добре, подразбирам, понеже не знаете тази дълбока наука, да не скъсате тия нишки, защото щом скъсате, ще се спре развитието ви. Някои казват: „Аз мога да скъсам една нишка." Лесно се къса нишката, но мъчно се връзва. И в този смисъл може да се каже, че човек е изтъкан. Целия космос тъче. Всички тия течения тъкат човека.

Сега аз ви давам тази идея, за да бъдете в живота си сериозни – туй, което ви е дадено, да го пазите. Ще си кажеш в себе си: „Туй няма да го изгубя аз!" Тази е мисълта, която искам да ви дам за сериозността във вашето развитие. Човек постоянно се мени. Всеки ден вие ще бъдете под влиянието на разните планети. Човек постоянно се движи и попада под разните влияния. Всички хора се движат в разни посоки: едни отиват към Слънцето, други се връщат от там. И тъй постоянно движение има в разните посоки. Да кажем сутрин сте под влиянието на Меркурий. След туй може да попаднете под влиянието на Венера или на Юпитер и т.н. Но през целия ден влиянията на всичките планети ще минат през вашия организъм и вечерно време, като заспите и тогава вашия астрален двойник ще бъде пак под влияние на тия течения, само че в друга форма. Тъй щото и когато сте буден и когато спите, цялата природа работи върху вас.

Законът на развитието поставя човека в хармония от тия влияния в слънчевата система. Щом се скъсат някои от тия нишки, тогава става подпушване и у човека се явяват известни кармически последствия. Например, ако влиянията на Марс станат господстващи в живота на някой човек, той ще стане военен, ще мисли само за войни, как да се бие. И тогава, за да го изцерим, какво трябва да направим? Трябва да го турим във влиянието на друга планета. Като дойдат влиянията на Юпитер върху него до известно време той ще бъде благоразумен, ще се самовладее, но щом тия влияния вземат надмощие, той става горделив и се счита като главния бог Юпитер – заповядва и др. А, за да го излекуваме, трябва да изменим влиянията. Някои от тия планети действуват религиозно върху човека, но ако дълго време прекара там, неговият ум съвсем може да се разшири, той ще се зарази с някои егоцентрични религиозни вярвания. Затуй и от там ще го изместим. Човек трябва постоянно да отива към Слънцето и да се връща до някоя планета, но винаги ще трябва да прави едно движение към Слънцето. Изискват се строги правила, защото който не знае тези правила може за влезе в някой трен и да го закара там, дето не трябва. Значи, трябва да знаеш тарифата, тук-там няма. Като влезнеш в тия течения, трябва да бъдеш много точен, защото другояче можеш да влезнеш в някое течение и да отидеш там, дето не трябва.

Та влиянията на всичките тия планети образуват Слънчевата система. Някои влияят

положително, други – отрицателно и тъй съграждат темперамента на човека. Всеки един темперамент е лош, когато не е съграден добре. Когато сангвиническият темперамент е доброкачествен, по-хубаво от това няма. Когато нервният темперамент е доброкачествен, по-хубаво от това няма. Когато холерическият темперамент е доброкачествен, по-хубаво от това няма. Когато флегматическият темперамент е доброкачествен, по-хубаво от това няма. Следователно те се балансират, двата отиват с положителните течения и другите два отиват с отрицателните течения и между тях има едно преплитане, стават силови обмени. Всеки един темперамент си има известен орган, който е най-силно развит. А тия органи са центъра на тия сили, които функционират в живата природа. И всички вие сте под тяхно влияние.

Сега вие можете да кажете: „Мен не ми трябва астрология, аз не се занимавам с това." Ти можеш да не се занимаваш, но небето се занимава с тебе. Ще каже една топка на детето: „Аз нищо не искам да зная за тебе." Но детето казва: „Аз искам да се занимавам с тебе." Топките трябва да разбират туй свойство: магнетическото влияние на цветовете. Ако една топка е червена, за да се избави от децата, тя трябва да измени цвета си, тогава те ще я захвърлят и тя ще е свободна. Следователно вие трябва да разбирате влиянието на тия планети, понеже те, като ви вземат в своя кръг, вие като една топка ще скачате и после ще се научите действително, че трябва да разбирате астрологията.

Астрологията се занимава с физиологическия процес на човешкото развитие. А тия процеси вие трябва да ги знаете. Това е едно основно знание вътре в окултната наука. И всеки един, който иска да има един нормален ум, едно нормално сърце, трябва да разбира тия влияния на планетите. Знаете ли какво нещо е нормален ум? Нормален ум наричам аз, който не се стряска от мъчните задачи в живота. А нормално сърце наричам, което не се дразни от малките работи. Сърцето трябва да чувствува. Можеш да чувстваш болка, можеш да страдаш, то е в реда на нещата, но да се стряскаш, това не е позволено. В природата няма стряскане. Стряскането произвеждаме ние. В природата има страдания, интензивни страдания, но стряскане там няма. Стряскането, това е един опасен процес на отскачане, на прекъсване, а туй прекъсване е много ужасно. Седи някой, стресне се: „Какво ще стане с мен?" Че като се стряска, стряска, най-после от него нищо не остава. Сътресенията, стрясканията, те са за човека удари. Затуй ще избегнете стрясканията. А за да се избегнат те, човек трябва да има вяра във великия закон, който работи в Божествения свят. Понеже всичко туй представлява една разумна система, тия планети са ги образували разумни същества и тия течения са под строгия контрол на тези същества и чрез тях те влияят през пространството на хората. Когато един възвишен дух иска да ви повлияе в една насока, ще бутне известен бутон и ще изпрати тия течения, ще ти помогне. А когато иска да те спре, пак ще бутне един бутон, противоположно действие ще прати. Тъй щото те ще си служат с тези течения или да ви подтикнат към добро или да спрат направлението на вашата мисъл или вашето желание.

Та ще се съобразявате с онзи велик закон на космоса, който действува хармонично във

всички направления. Ще си турите за задача да се хармонирате астрологически. Всички трябва да знаете кой от коя планета повече се влияе. Тогава съобразно тази система нареждайте се по местата си. Ще се научите от астрологията кой с кого се допълня, кои си противодействат и кой трябва да влезне помежду, за да се примирят. Тъй искам да бъдете наредени в класа. Ще турим тази система на нареждане.

Сега една задача ще ви дам: Астрологически да се наредите. Колко души от вас разбирате астрологията, сега ще ви дам работа. Горе-долу всеки да знае под какво влияние пада. Венера с кого върви? – С Марс. Меркурий? - С Юпитер. Слънцето? – С Меркурий и Луната. Сатурн? - с Юпитер и т.н., ще ги хармонираме. Да видим няма ли да тръгне. Ще направим един опит. Тогава до следващия път ще може ли всеки един от вас да знае под чие влияние пада. Само точно да се определят типовете. Помежду вас може и по друг начин да се постигне хармония. Ако всеки седне с когото обича приблизително пак може да си хармонирате. Но понеже вашата обич се мени, постоянно ще си мените местата. Някои ученици от първите чинове, след известно време, ще ги намерите най-накрая. А други, от последните чинове, гледаш ги, дошли до най-предния ред. И тогава този ученик ще го нарекат малко ексцентричен. А то е едно желание у него да намери някого с когото да си хармонира. Това е един вътрешен стремеж. Ние ще направим един опит, за да се избегне това натегнато състояние, което се заражда у вас сега в класа. Натегнатото състояние седи в това: известни стари идеи, които имате от света, носите ги със себе си, и сега новите идеи влизат в сблъскване с вашия ум. А ние не искаме да има никакво сблъскване, затова във вашия ум трябва да има място за всяка идея, за да не става никакво сблъскване. Щом идеите се сблъскат, те не могат да произведат този хармоничен резултат, който се очаква при новите идеи. Този начин на разсъждение ще ви повлияе да се образува едно хубаво настроение на духа ви.

Често онези, които следват окултната наука, но не с запознати много добре с тия клонове на науката (астрология, хиромантия, френология и др.), та когато в живота ги нападне една меланхолия или обезсърчение, едно рязко променяне от едно състояние в друго, не могат да си помогнат. Например ако някой мине от едно религиозно състояние в негативно състояние към Сатурн, веднага той ще се обезвери и трябва да действат върху него тия магнетични влияния на Слънцето, да му се отклони ума от тези отрицателни мисли и той ще се хармонира. Казва някой: „Не вярвам в нищо.“ Но утре, щом го извадите от това течение, ще каже: „Аз съм се заблуждавал.“ Защото в света има едно перспективно отклонение: може да видим нещата, които никак не съществуват и да считаме упражненията за реалност. Там е опасността. А когато виждаме и самите реалности, няма опасност.

Та, понеже вие сте млади, крехки сте още, вашият организъм е крехък, вие не може да издържате, вашите мозъци не са тъй гъвкави, за да могат да издържат ония силни движения, които някой път се намират в природата. Постоянно трябва да се калявате, но да се калите правилно. Мозъкът ви да се кали, да стане гъвкав, еластичен, издръжлив, за

да можете да използвате теченията и като влезете в живота, да бъдете приготвени за всичките противоречия, които може да срещнете и да може да побеждавате, не да бъдете победени. Като влезете в света няма да ви посрещнат с финикови вейки и много пъти ще ви посрещнат много недружелюбно и тогава трябва да разбирате как трябва да постъпвате.

Някои казват: „Да се изолирам.“ Как ще се изолирате? Казвате: „Аз постник ще стана.“ При майка си и при баща си да се изолираш, но влезнете в някое село, гладен сте, имате нужда, как ще се изолираш тогава? Нямате средства, не сте свикнали и да просите, как ще постъпите? Да кажем, най-после сте заставен да влезнете в някой двор. Хубаво, сега начина: как ще си поискате хляба? Ако сте един цигулар, ще си извадите гъдулката и ще свирите, или ако знаете едно изкуство, може да работите, ще влезете в двора, ще видите от какво има нужда този човек, ще му свършите работата и той ще ви помогне. Пък, ако нямате никакво изкуство, ще постъпите прямо, да кажете, че имате нужда, нищо повече. Но все таки едно изкуство трябва да знаете.

Изкуствата произтичат от планетите. Меркурий ще ви научи да бъдете търговец. Какво може да ви научи Юпитер, кое изкуство поддържа той? (– Висшата търговия, финансите, дипломация.) Сатурн? (– Той го бива за началник на отделението, после и дребните занаяти, обущар…) А Слънцето има отношение към изкуството, около държавниците, около двора завзема все по-блестящи служби, а между учените има отношение към изкуствата. Първичната идея, която съществува в космоса, разбира: към Божествения двор, към Божествената държава трябва да се движим. А понеже хората са забравили тази Божествена държава, те гледат на тази държава, която хората са създали. А първичното чувство е към Божествената държава, към Бога. Трябва да знаете, че всичко в космоса има съвсем друго предназначение, отколкото тук на земята.

Сега може да направите този чертеж с краски да се различават тия кръгове, може да употребите 7-тях цвета на дъгата. Може вместо на кръговете да турите тези цветове на планетите.

Сега да дойдем до противоречията. Противоречията в света, това са възможностите, в които вие можете да се развивате. Междините, това са местата, дето човешкият ум, човешкото сърце може да се развива и расте. Всяко противоречие дава една възможност на човека. Например роди се едно противоречие в живота, но туй противоречие ще ти даде една нова мисъл. Значи, дава една нова възможност. Противоречията съществуват и в науката, но това са възможности за учените хора да се родят нови идеи. Противоречия в науката, това е една възможност за нови изследвания. Противоречия съществуват и в духовния свят. Те съществуват и в невидимия свят и те дават възможност за истини, които нам са потребни. Та тия естествени противоречия вие ще ги считате като възможности, няма да се оплаквате. Най-първо ще разгледате обективно туй противоречие и ако то не може да ви донесе никаква полза, то не е противоречие. Защото естествените

противоречия, в природата всякога носят полза. Използвайте тия противоречия, те дават възможност за растене.

А там дето съществува хармония, там вече човек може да се прояви. При хармонията и при радостта човек е свободен, там може да прояви своята воля. А противоречията му дават само възможност да може да прояви една идея. А при хармоничните съвпадения астрологически тия противоречия ни дават възможност да се проявим като разумни същества, като същества, които сме свободни. Те са моменти само, защото трябва да знаете в този закон свободата няма време и пространство. Духовният и физическият свят се отличават по две неща: времето и пространството в духовния свят е несъизмеримо, а времето и пространството във физическия свят е съизмеримо. Следователно нашето време и пространство в духовния свят не съществува, понеже е съизмеримо, а в духовния свят съизмерими неща не съществуват. Те са отражения.

Какви с възможностите на едно същество от духовния свят? Всеки един от вас си представя сега Георги Марков. Но има още един Георги Марков. Този Георги Марков тук на физическото поле не може да посети тия планети, той може само да ги гледа и да си мисли за тях, а онзи Георги Марков в духовния свят ще му вземе най-много два часа да иде при всичките планети да ги разгледа и да се върне. Тъй щото във възможностите на този Георги Марков и на онзи Георги Марков има разлика. Това се отнася до всинца ви. Не е само за Георги Марков. Та когато се върне онзи Георги Марков разправя на този Георги Марков какво има по планетите. А този Георги Марков долу слуша и казва: „Не те разбирам.“ А онзи казва: „Няма нищо, ще се разберем по-нататък.“ Всеки ден иде той и по един или друг начин се старае по малко да разкрие от това, което е видел. А понеже разполага с едно несъизмеримо време и пространство, той е търпелив. А, че ти си разбирал малко, той е доволен и на това. Постоянно идва при този Георги Марков на земята, разправя му и пак се връща на планетите. Най-после този Георги Марков почва да се радва и казва: „Някаква идея ми дойде.“ Той се вдъхновява, това е поетическият гений.

Всеки има по един гений, само трябва да го долавя. Това не е нещо фиктивно, това е една действителна истина. Те го наричат ангел хранител. Той е толкова интелигентен, толкова светло лице има, такъв глас, такива трептения има около него и от него диша живот. И когато иде, всякога се усещаш радостен, всичко ти е светло; пък като си заминава, си неразположен духом. Той като идва си радостен, като си заминава – скръбен си, усещаш се стеснен в сърцето. Той все ходи по планетите, не само по планетите, но и още по-далече ходи той и се връща. Някой път и той ще те пита: „Я, ми кажи ти нещо сега из твоя живот.“ И ти почнеш да му разправяш тъгите си и скърбите, а той седне и те слуша и почне да смета, смета. После бутне едно бутонче и веднага се изменят теченията, тебе ти светне. Но дълго време ще му разправяш и няма да го лъжеш. Той казва: „Право казва.“ И записва всичко каквото му кажеш. Понеже, ако право казваш – и резултатът ще бъде прав. Ако криво казваш – и резултатът ще бъде крив.

Та невидимият свят или духовният свят взема живо участие за разумните хора на земята, които разбират, всеки ден ги посещават. Затуй ние искаме да приготвим условия да разбирате вече небесния език. А той, ангелът говори отлично на твоя език, той много добре те разбира и отлично говори на езика ти. Той, като дойде при тебе, няма да те кара да учиш неговия език, ти, като идеш горе, тогава ще учиш неговия език, но щом дойде Духът, той говори отлично на твоя език.

Сега да направим едно малко упражнение: Сега представете си, че ръцете ви са в Слънцето. Ще направите един малък кръг да обхванете първата система – Меркурий. Като се прави този кръг с ръцете произнася се: „Меркурий"; вторият кръг – малко по-голям: „Венера"; третият кръг – още по-голям: „Земята" и т.н. Кръговете стават все по-големи: „Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун." (Ръцете са напред.) Сега ще кажете тъй:

"Всичко каквото Бог е вложил във Вселената, благото, което е определил за нас, да дойде и да се реализира в нашата душа."

С кръгове на ръцете ще кажете: „Амин, тъй да бъде!"

Амин, то значи: Всичко тъй да бъде. Всичко тъй, както е написано, тъй да бъде. Амин е дума, която не може да се преведе, тя е свещена дума, която включва всичко хубаво и Божествено в нас.

IV година, 5 школна лекция на I-ви Окултен Младежки Клас, 16.XI.1924 год. 8 часа вечерта, София

Младежки Окултен Клас
16.11.1924 Неделя, София
Книги:

* Каква роль играят противорѣчията в живота. Влияние на планетитѣ

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_11_19 Несъизмеримите неща
лекция пред общия окултен клас

НЕСЪИЗМЕРИМИТЕ НЕЩА

Размишление

Когато проучвате беседите, няма да цитирате нещата, но със свой език, вкратце ще изнесете основните мисли. Цитирането не е изразяване на основните мисли.

Бяха прочетени някои от работите върху темата Основните мисли от първата лекция на третата година – „Високият идеал“.
Нашата цел е да има разнообразие в работата ви, умът ви да привикне да работи, а не да копира. Всеки от вас може да извади от лекцията една основна мисъл и върху нея да съгради нещо. От много цитати няма нужда. Като пишете някое съчинение, там може да доказвате, колкото искате, но на мен няма нужда да ми цитирате, няма какво да ми доказвате. Аз искам да зная какво схваща всеки от вас под думите висок идеал. Човек не може да има два идеала. Само един идеал може да има. И тъй, според вас в какво седи високият идеал?

Отговор: Да любим Бога.

Какъв трябва да бъде идеалът на онзи, който се жени? Ами какъв трябва да бъде идеалът на онзи, който става поп? Ами на онзи, който става търговец, или на онзи, който става естественик, какъв трябва да бъде идеалът? Всеки човек трябва да има висок идеал! Какво подразбирате под думата Бог? Тази дума – Бог, е толкоз определена, че почти няма смисъл. Високият идеал за живота е Любовта, понеже животът произтича от Любовта. Кой е високият идеал за светлината? – Животът. Защо? – Защото светлината произтича от живота. Кой е високият идеал за свободата? – Светлината. Защо? Понеже свободата произтича от светлината. Тъй щото високият идеал за свободата е светлината; за светлината – животът, а за живота – Любовта. Вие не можете да кажете, че Бог е високият идеал за светлината. Защо? – Свободата не може да разбере Бога. Тя най-първо трябва да разбере светлината. Светлината после ще ви заведе до живота, а животът ще ви заведе до Бога. Последователност, йерархия трябва, не може изведнъж. Някой може да каже: „И аз мога да ида еди-къде си.“ – Не, не можеш да отидеш, където искаш. Един авиатор може да се качи с аероплан на осем километра височина във въздуха, но ти без аероплан можеш ли? Ще се помолиш на авиатора, той ще те вземе със своя аероплан и само така ще можеш да се качиш на височина осем километра във въздуха. „Ама аз мисля, че мога да се кача на осем километра височина.“ Да помислиш за осем километра и да се качиш на осем километра, това са две различни понятия. Това са само разсъждения. Казвате: „Трябва да се вярва в Бога.“ Бог е и в живота, и в Любовта, и в светлината, и в свободата – навсякъде е Бог.

Сега, за втория път разбрахте ли как ще стане работата? Нека всеки си извади кратко, хубаво резюме. Представете си, че всеки ученик би направил такова резюме, за прочитането на което би трябвало половин час. Значи в един час ще може да се прочетат темите едва на двама души, а пък смисълът е в съкращението – да се извади само ядката. Когато вие сте много гладни, че ви тупа сърцето, като отидете някъде, за висок идеал ли ще мислите? – Не, ще кажете: „Моля, малко хляб!“ Няма да кажеш: „Господине, ще ме послушате да Ви разправя туй-онуй.“ Не, ще кажеш: „Хлебец!“ Високият идеал в този случай е хлябът. Той се намира само при голяма нужда на човека. А кога иде разговорът? Най-напред ти ще бъдеш с висок идеал и след като се понаядеш, след като си пийнеш винце, тогаз ще разправиш къде си ходил. Най-първо ще изкажеш високия идеал и той като влезе в стомаха ти, ще се разшириш, ще пратиш навън своята светлина и ще започнеш да разказваш живота си – откъде идеш и накъде отиваш.

Природата не обича да се доизказва. Тя показва пътя на човека, ръководи го, но не изказва своите цели, своите крайни заключения. Това е един Божествен метод. Така и всеки човек, който е дошъл в света, не трябва да доизказва всичко. Всякога човек трябва да изказва само основните неща.

Представете си, че имаме един кръг A, който представлява човешкия живот. Аз уподобявам човешкия живот на разливаща се вода. Щом водата се разлива, този кръг представлява едно поле, което постепенно се разширява все повече и повече и от първоначалния кръг ще се образуват втори, трети, четвърти концентрични кръгове. Значи силата, или материята, която действа в живота, е водна. Може да се образуват три кръга: A, B и C. Тия кръгове показват разширението на водата, какво пространство е заела тя. Ако кръгътA означава човешкия живот, той ще се разшири ли по същия начин? До известно време този кръг ще се разширява по същия път, както и водата. Онези, които са изучавали биология или развиването на човека в неговото първоначално състояние, знаят, че той се развива кръгообразно само до известна степен, но след това този кръг изгубва своята форма, превръща се в елипса. Значи кръгът A1 се превръща в елипса B1.

Сега ние можем да си представим човека в центъра на този кръг, а теченията на живота да го обвиват наоколо във вид на елипса. Тия течения го обикалят, но и проникват вътре в него. Има течения в човешкия организъм, които минават през центъра, но има течения, които минават и по периферията. Или, казано другояче: има течения централни, има течения и периферийни.

Всякога в живота си, когато искаме да изкажем една мисъл в нейната пълнота, ние ще усетим една празнота в себе си. Някои запитват: „Какво трябва да правим тогава?“ – Ще пазите извора, който извира, няма да изхвърляте всичката си вода изведнъж, но ще я изтичате равномерно. Щом ти мислиш да изкажеш всичко наведнъж, ти не си извор. Онзи, който иска да изкаже всичките си идеи на един път, той не е идеен човек, той е едно

напълнено шише с вода от един, два, пет или десет килограма или пък една каца, пълна с вода. Едно механически напълнено с вода буре, като го отвориш да тече, то изказва всичките си идеи и не остава вече нищо в него. Безидейният човек може да бъде най-много един голям джобур, но човек трябва да се стреми към възвишени идеи. Значи има един съизмерим и един несъизмерим живот. Съизмеримият живот е в каните, в буретата и във всеки джобур, а несъизмерим е Божественият живот. Той е живот, който не може да се измери. Идея, която не може да се измери, е истинска идея. Мисъл, която не може да се измери, е истинска мисъл. Чувство, което не може да се измери, е истинско чувство. Воля, която не може да се измери, е истинска воля. Сила, която не може да се измери, е истинска сила. Но тази сила, която се е събрала в една малка машина и която може да пръсне машината, е сила, само докато е затворена вътре натясно, но като я пуснете навън, тя изгубва силата си, няма вече тази активност. При живата мисъл обаче, при несъизмеримата мисъл, в каквото условие и да поставиш човека, той си остава всякога един и същ.

Затуй именно в духовния свят всички ние трябва да се стремим към несъизмеримата мисъл. Мнозина от вас стават песимисти. Защо? – Това зависи от туй, дали вашето подсъзнание или вашето съзнание, или вашето самосъзнание, оставяме настрана свръхсъзнанието, определят вашия живот. От това се ражда един вътрешен песимизъм. На всички философи песимисти, като Шопенхауер2, мислите са били съизмерими. Те казват, че в света съществува една голяма скръб. От малката скръб, която Шопенхауер опитал, той прави заключение за голямата скръб, но голямата скръб той не я е опитал. Нима като ударят някому 25 тояги, а аз чувам само ударите, разбирам болката? Ако ударят поне пет тояги и върху мен, тогава ще разбера колко е страдал той. Всеки човек знае нещата само като ги опита, а за другото може да предполага. А при това всички хора казват, че имат скръб. Какво нещо е скръбта сама по себе си? – Тя е загуба на нещо или недоимък от нещо, или спънка към известна цел, към която се стремиш. Ти можеш да скърбиш за изгубената си сила, за изгубен жив предмет. Значи ние скърбим само за живите предмети, за предмети, които са свързани с жива сила. Тогава, ако аз скърбя за един свой приятел, който е заминал, какво показва тази скръб? Колко неща може да показва скръбта в даден случай? Може ли в даден случай да се определи големината на скръбта?

Законите на Природата са следните: за един и същ случай някои хора скърбят, а други се радват. Например някоя майка скърби, че дъщеря ѝ се е омъжила, че е напуснала дома ѝ, а в същото време други хора се радват за нея, че е отишла при тях. Следователно ние имаме две равнодействащи сили. Скръбта на майката се превръща в радост на друго място. Тогава каква скръб е тази? Понякога обаче радостта на известни хора се превръща в скръб у други. Вие сте майка, давате дъщеря си някому и скърбите. В следващия живот обаче този, който днес е възлюблен на дъщеря ви, става неин баща или нейна майка, а ти се явяваш като неин възлюблен и тя дохожда при тебе. Тогава ти се радваш, а те скърбят. Питам: колко голяма е тази скръб? Някой казва: „Моята скръб е толкова голяма, че ме

направи серсемин.“ Това, че ти си станал серсемин, може ли да определи големината на скръбта? Ако скръбта на някого предизвиква в него изгубване на ума му, намаление на силата на неговия ум, тогава причината за това седи малко по-далече, другаде се крие причината. Това не е скръб, това е нарушение на известен Божествен закон. Има скърби в света, които не са истински скърби, но страдания, предизвикани от нарушението на известни Божествени закони. Следователно под думата скръб ние прикриваме своите погрешки. В такъв случай казвам: ти не трябва да скърбиш, трябва да изправиш живота си.

Ще ви приведа един анекдот за дъщерята на един български свещеник. Тя направила следната погрешка: изяла сладкото на баща си. Баща ѝ решил да я бие, но майката, за да освободи дъщеря си от боя, турила я в леглото, да мине за болна. Баща ѝ приготвил тояжката си и като дошъл, вижда дъщеря си на легло, запитва: „Какво има?“ – „Трескава е“, отговаря майката. „Щом я тресе, нямам право да я бия, нека остане тази пръчица за друг път.“ Ние, като тази майка, която спасила дъщеря си под булото на треската, се обличаме с името на скръбта и все скърбим. Дъщерята е болна и бащата казва: „Да оставим пръчицата за друг път.“ Да, но сладкото е изядено. Треската не поправя работите. Тия философски разсъждения не поправят работите. Ние казваме: всички неща трябва да бъдат съизмерими. В някои случаи трябва да бъдат съизмерими, но в други не трябва. Аз бих попитал кого да е от вас може ли да определи какъв ще бъде неговият растеж след хиляда години? Според сегашните данни, които има за себе си, може ли да изчисли какъв ще бъде неговият ръст, неговото лице, очи, вежди, големината на пръстите му, колко например ще бъде дълъг палецът му, колко дълги ще бъдат ръцете, краката му, каква форма ще имат, и т.н. Нека даде данни за тези неща, а не да казва с общи думи: „Великан, герой ще бъда.“ Какво означава думата герой?

И тъй, когато дойдем до несъизмеримите и съизмеримите неща, трябва да знаем, че те са две идеи в живота, които напълно се различават. Всичко онова, което радва човека, което го подмладява, то е несъизмеримо, а всичко онова, което отчайва човека, което го кара да се чувства стар, то е съизмеримо. Такъв човек казва: „Остарях вече.“ Той до́йде най-много до числото пет или шест и свършва, по-нагоре вече не може да се качва. Някой професор учил, учил ред години и най-после казва: „Всичко завърших, по-нататък не мога.“ Някой писател, някой музикант работят известно време и после казват: „Дотук беше, по-нататък не може.“ Значи идеята им е станала измерима, затова се спират. Следователно съизмеримите идеи са идеи на замръзването. Те достигат до най-високата точка на триъгълника и оттам започват обратен процес. Във всеки обратен процес в Природата седи и обратно движение. Първото движение е във възходяща степен, а второто – в низходяща степен. Като се дойде до втората възходяща и низходяща степен, какви ще бъдат те – по-високи или по-ниски от първите? Следователно в този смисъл всички процеси в Природата, като говорим за Божествената природа, са безконечни, не може да им се тури никакъв предел. Човечеството ще се увеличава безконечно. Увеличаването няма да седи в големината. По какъв начин ще се увеличава? Какво ще стане с вас?

Допуснете, че Бог направи един Космос, в който има десет милиарда душѝ. Този Космос, след като премине един период от милиарди, милиарди години, ще завърши цикъла си и ще се създаде в него една нова душа, значи ще има в него десет милиарда и една душа. След това Бог ще създаде друг един Космос, който с милиарди години също ще се върти около себе си, докато се придобие още една душа. Така се придобива във Вечността една душа. Тъй щото, в края на краищата от сегашния живот ще се яви само една душа, само един човек. Цялото Небе очаква да види какъв ще е този човек, който ще излезе от сегашния Космос. Цялото Небе, всички ангели работят за този човек, но не се знае каква ще бъде формата му, какво ще бъде лицето му – нищо не се знае. Всички ангели очакват с нетърпение да видят какъв ще бъде този човек. Като се създаде този нов човек и след като живее милиони, милиони години, този нов човек ще каже: „Нека направим сега друг свят, да дойде нов човек!“ Вторият ще бъде още по-красив, отколкото сегашният. Това са несъизмерими неща. Това са предположения, хипотези, възможни неща, близо до ума, за които турците казват: „Тия неща могат да станат, пък могат и да не станат.“ Казвам: това, което в твоя ум не може да стане, в моя ум става. Някой казва: „Това нещо не става в моя ум.“ Казвам: да, но в моя ум става, а ти трябва да се потрудиш, да разбереш тази работа, че и в твоя ум да стане.

Всички ще се стремите да обхващате нещата. Дойде ли една скръб, вие имате една несъизмерима величина; дойде ли една радост, вие имате една съизмерима величина. Любовта е една несъизмерима сила. Мъдростта, Истината, всички добродетели са несъизмерими величини. Всичко онова, към което се стремите, трябва да бъде несъизмеримо, защото щом го придобиете, вие изгубвате вашия идеал. Казвате: „Това ли е било всичкото?“ – Не, има неща извън видимия свят, в който живеете. Извън вашите тела, извън вашите умове има неща по-далечни, по-идеални, неща непроявени, по-високи от това, което човек може да схване. Така трябва да гледате на вашия живот! Не трябва да мислите, че сте остарели. Това са съизмерими идеи. Привидно човек може да остарее, привидно човек може млад да стане, но и едното, и другото са измерими величини. Младият човек се отличава с малък ръст, старият човек се отличава с голям ръст. Значи два противоположни процеса стават: младият човек се увеличава, голям става, а старият човек се смалява, малък става. Единият постепенно расте, другият се смалява. Единият се приближава към нас, другият се отдалечава. Това е оптическа идея. Младият е много далече, старият е близо. Старият се отдалечава от мен, затова изглежда малък, а младият, понеже иде към мен, той изглежда голям. Тъй щото всъщност и младият, и старият са еднакво големи.

Как ще докажете това? Вие ще кажете: „Ти ли ще ни убеждаваш в това? Ние не виждаме ли, че това дете е малко?“ Вие виждате детето малко, пък аз го виждам голямо. Това е оптическа измама. Любовта, за да обикне едно същество, го смалява. Не можеш да обичаш големите неща. Любовта обича само малките работи. Затова Любовта, за да обикне един герой или един ангел, ще го направи като малко дете. Майката ще тъкми

това малко ангелче, ще го наглежда и ще си казва: „Моето ангелче!“ Това ангелче после ще стане голямо, т.е. не е станало голямо, но тя, като го обича, разширила го е и го вижда голямо. То, тъй като е хитро, смалява се, но когато трябва, започва да се разширява, да става голямо. То е като онази голяма топка, в която влиза друга, по-малка; в нея влиза още по-малка и т.н. Тъй се събират ред топки една в друга. Ние наричаме този процес растеж, т.е. свойство на човешкия дух да се развива и да се навива вътре в себе си, или тъй нареченото уголемяване и смаляване на самия човек, на неговата външна форма. Това са опити, които прави човешкият дух – да се смалява и уголемява. Туй смаляване може да бъде вън от неговото съзнание. Засега това е процес, който се управлява от други същества. Големината на едно парче захар зависи от шекерджията, а не от самата захар. Колко голяма ще бъде една кукла, не зависи от нея, а от онзи майстор, който я прави. Обаче всички онези процеси, които са съзнателни, те са несъизмерими, те са под нашата власт, ние боравим с тях.
Та не се изказвайте напълно! Аз съм против всяко изказване докрай. Кажи само началото, а края – никога. Когато някой ме пита за края на нещата, аз бих казал: аз мога да казвам само началото, но края не зная, не съм го намерил и не искам да зная къде е. Когато ние се обезсърчаваме, то е, понеже знаем края. Някой ученик държал изпит и пропаднал. Какво ще го радва? Той знае края. Може ли да го радва такъв край? Тук имало един гимназист, който свършил училището с отличие, получил първокласен диплом, но след това нигде не могъл да намери работа. Като не могъл да намери никаква работа, купил си едно точило за ножове, турил дипломата си върху камъка на точилото, с което искал да покаже, че не е глупав. Този ученик, който се радвал, че завършва с отличие, как мислите, радва ли се, като носи точилото на гърба си? Благодарение на неговата силна воля той точи ножове. Точи ножовете и си казва: „Бях пръв в училището, а тук съм последен, точа ножове.“ Като няма какво да прави, ще точи ножове. Какъв ще бъде краят?

Някой казва: „Какъв ще бъде краят на моя живот?“ Казвам: не питай за края, мисли за началото. Този живот има начало, но край няма. Ако искаш, ти можеш да туриш край на живота си, но това е твой край. Господ ти е определил да живееш 120 години. Ти може да туриш край на живота си, когато искаш – още на първата, на втората, на петата, на десетата, на петдесетата, на шестдесетата година – от тебе зависи. Бог създава началото, а ние създаваме края. Вие ще цитирате някои стихове от Откровението, например стиха: „Аз съм алфа и омега.“ Защо се взема буквата омега? Колко букви има гръцката азбука? – Двадесет и четири. Последната буква омега ли е? Краят ли е тя на гръцката азбука? Аз мога да направя буквата омега начало на азбуката. Чудни са хората! Думите началои край са привидни положения. Това е само по отношение на времето и пространството. Един човек се проектира по време и пространство. Само тогава има начало и край. Но представете си едно същество, което съществува извън времето и пространството – ще има ли край и начало? – Никакъв край, никакво начало! Какво ще има тогава? – То ще усеща, че владее всичко, че е едновременно навсякъде. Когато ние говорим за край и за начало, подразбираме, че можем да бъдем и в края, и в началото. Това значи, че когато съм бил в началото, бил съм и в края. Един ден, когато ще живея извън времето и

пространството, мога да бъда в целия кръг на действие и да прониквам нещата.

Та сега трябва да схванете добре мисълта. Казва някой: „Дали ще ида в онзи свят? Какъв ще бъде краят на живота ми?“ – За края на живота не мислете. Мислете за Небето като за начало на новия живот; мислете за Любовта като за начало на живота. Мислете за Бога, за Мъдростта, за Истината, за всички тия неща като за начало. Какъв ще бъде краят на Любовта – за това не мислете. Поставите ли този въпрос, ще дойде песимизмът у вас. Като повикали Паганини3 да свири, запитали го: „Можеш ли да свириш на четири струни?“ – „Мога.“ Явява се на концерт. „Можеш ли да свириш на три струни?“ – „Мога.“ Явява се и в този случай да свири. После му казват: „Можеш ли да свириш на две струни?“ – „Мога.“ Явява се пак. Казват му най-после: „Ами можеш ли да свириш на една струна?“ Паганини повече не се явил. Щом остане само една струна на цигулката, онзи, който свири на нея, няма вече да се яви. Така е с всички хора, които искат да знаят каква ще бъде крайната цел на техния живот. Вие не трябва да знаете това. Хубавото, красивото нека остане като една загадка в живота ви. Нека има нещо в цялата вечност, което да не знаете за себе си. Сега вие ще ми цитирате старите гръцки философи, които са казвали: „Познай себе си!“ Съгласен съм с това, но да познаеш себе си, значи да познаваш, че в теб има нещо несъизмеримо, че има неща в теб, които ще останат непознати. В непознаваемото ще дойде всичкото щастие, всичката радост за през всичките векове на Вечността.

Какво подразбираме под знание? Ние казваме: този човек е учен, а онзи – невежа. Човек може да бъде невежа само по онази материя, която не е предадена. И ученикът може да знае онова, което му е предадено. Ако ученикът не научи онзи урок, който му е предаден, остава невежа. Следователно ние можем да бъдем невежи само по онова, което не ни е предадено, а за онези неща, които ни са предадени, тях можем да знаем. За онези неща, които не са ни предадени, за тях не сме отговорни. Тогава никой няма право да казва, че аз съм невежа, че не зная. Някой ме запитва: „Знаеш ли колко атома има в Слънцето?“ – „Не зная. Ами ти, който ме питаш, знаеш ли?“ – „И аз не зная.“ Следователно човек може да пита, без да знае. Можем ли да отговорим на всеки въпрос, който си задаваме? Често хората питат: „Кой е създал Бога?“ Казвам: създаде Го един по-голям Господ. „Ами Него кой Го създаде?“ – „По-голям Господ.“ – „Ами Него?“ – „Най-големият Господ, Когото никой друг не можеше да създаде. Той е последният Господ.“ Този човек казва: „Щом всичко това е станало така, докажи го! Нали си философ?“ Казвам: „Добре, щом не е така, докажи ти! Как ще докажеш?“ И той може да ми докаже това нещо толкоз, колкото и аз мога да му го докажа. Ти знаеш толкоз, колкото и аз зная. Ти ще започнеш да отричаш моето знание, аз пък – твоето. И какво ще придобием?
Хубаво, аз казвам, че в тази кесия има четири монети. Първата монета е турена от Драган Стойчев, втората – от Михалчо еди-кой си, третата – от Петканчо някой си, а четвъртата – от Стоянчо. Този господин, на когото е кесията, иска да ми докаже, че четирите монети не са в кесията, затова ги изважда оттам и казва: „Празна е кесията ми.“ Какво ще докаже, като извади четирите монети из кесията? – Кесията е празна, но той е пълен. Четирите монети, като излязат из кесията, все ще идат у някого. „Ама докажи ми, че не са в

кесията!“ Трябва да доказвам, че ти извади четирите монети от кесията и ги тури в джоба си. „Докажи, че тази кесия е празна!“ – Това не са никакви доказателства за нещата. Ако ние изпразваме и пълним – аз турям, той изпразва – кой е на правата страна: който туря или който изпразва? Питам: защо този господин не иска да ми докаже, че в тази кесия не са четири монети? Защо има туй желание аз да му доказвам? Някои хора казват: „Животът няма смисъл: няма Бог в света, няма Любов, няма Истина – всичко е празна работа.“ Този човек не прилича ли на онзи, който изпразва кесията? Защо животът няма смисъл? Той сам изпразва кесията, а после казва, че животът няма смисъл. Казвам: „Едно време ти имаше четири монети.“ Той казва: „Докажи!“ Когато вашият живот е бил смислен, пълен, и после се е обезсмислил, това не е ли едно доказателство, че във вашия живот е имало някакво щастие, което се е изгубило? Казват: „Щастието е празна работа.“ Питам: туй щастие, което беше във вас, изгуби ли се някъде? Загубата на едно малко щастие, което човек е имал, е от привидната благодарност, която е имал за това щастие. Следователно онзи, който не е благодарен за малкото щастие, той изгубва и голямото. Ние в света ставаме нещастни, понеже търсим по-голямо щастие. Имаш малко – търсиш по-голямо. Със скръбта всякога се проверява законът, че ние не сме доволни от онова, което Бог ни е дал, и вследствие на това страдаме, скърбим. Имаме един приятел, намерим в него един недостатък – туряме го настрана и намираме друг. В този нов приятел намерим две погрешки – туряме и него настрана и намираме трети. В него има три погрешки. Първият приятел имаше само една погрешка, той беше най-добър. И колкото повече оставяме старите приятели и ги заменяме с нови, толкоз повече грешки намираме в тях. Ето как се явява нашата скръб! По такъв начин се загубва нещо.

Следователно, ако аз съм поет, ще пиша поезия само за себе си, за света няма да пиша. Най-първо ще кажа: „Аз пиша поезия за себе си, аз ще я чета.“ Защо? – Защото не мога да намеря по-добро лице от мен, което да пише за мен. Само аз мога да пиша за себе си, само аз мога да чета и да оценя своята поезия. Ако други дойдат да четат туй, което съм писал, на радо сърце ще слушам. Ако аз чета нещо на света и той ме оценява, непременно ще имам малка скръб – все ще кажат нещо лошо за мен. Ако се намерят няколко души да кажат, че поезията ви е отлична, ще се намерят други, които ще я разкритикуват по всички правила на критиката, ще те насолят. Едни ще те изкарат отличен поет, други ще те изкарат, че нямаш понятие от поезия. Тъй че всичката скръб в света иде от това, че ние не уповаваме на себе си, на онова Божествено начало, което е вложено в нас. Божественото във всички ни е едно и също. Ние уповаваме на онова, което се мени и променя, и вследствие на това усилваме своите страдания. Каквито изпити и да ни дойдат, човек трябва да бъде смел, да понесе всички скърби, да извади опитност от тях и накрая да придобие една малка радост. Защо не? Имаш малко скръб – зарадвай се; имаш загуба – зарадвай се! Не си само ти, който губиш, който страдаш. Едновременно с теб страдат и много други. Туй е велика философия. На всинца ви трябва философия, разбиране на онзи вътрешен, идеен живот. Всички трябва да се стремите към това, което е несъизмеримо. В стремлението си към Бога – само там ще видим тази идея за несъизмеримото. Бог ни се открива, но понеже ние имаме желанието да Го обхванем,

изгубваме възможността да Го познаем. В Бога има едно качество: Той показва само лицето Си, но не и гърба Си. Как се откри Бог на Мойсей? Намерете туй място в Писанието и го прочетете!
И тъй, всички наши идеи трябва да са несъизмерими!

Да започнем с великото начало, което носи живота! И ще знаете, че край има само там, дето има дисхармония. Дисхармонията в което и да е същество образува едно пресичане, затова се явява и краят. Такива пресичания стават у всички същества. Само у Бога има една непреривност, а у всички други същества има едно изкривяване: съзнанието не е будно и тогава настъпва умирането, смъртта, която наричаме край. Казваме: „Отиде този човек." Да, този човек престава да живее тук, но в другия свят живее, там се разговаря весело. Тук е стар дядо, с бяла брада, с тояжката си в ръка, ходи прегърбен, а в онзи свят го виждаме млад, на 33 години, весел, засмян човек. Тук плачат за този стар дядо, а като попитаме в онзи свят за него, казват ни: „Тук няма дядовци." В онзи свят няма нито баби, нито дядовци. Като идеш в онзи свят, вместо баба си или дядо си ще видиш един възвишен дух или някой ангел, който е дошъл на Земята като твой дядо или като твоя баба, облечени в тази материя, дошли тук, за да свършат някоя работа. Тогава ще паднат люспите от очите ти, като на апостол Павел, и ще видиш, че в невидимия свят няма дядовци и баби, а чисти и възвишени духове, които идат на Земята да се пожертват за благото на другите. Тази идея съществува навсякъде.

Хубавата музика също така трябва да бъде несъизмерима. Вие не можете още да пеете без тактове. Знаете ли какво значи да пеете без такт? Да кажем, че вземете тона до – четвърт тон или половин, или цял. Мислите ли, че след като изпеете този тон според неговата трайност, той престава да звучи? – Не, има известни тонове в Природата, които постоянно звучат. Има планети, които са настроени специално в тона до. Има слънца, които издават тона сол. Тази музика постоянно се възпроизвежда в Природата. Някой път ние вземем един тон и след това го прекъснем. Престава ли той да звучи? – Не, онази планета, на която принадлежи този тон, например тонът до, непрекъснато се качва и слиза по тия кръгове от горно до до долнодо. Обаче в този тон до има голямо разнообразие. Кои са най-хубавите песни в музиката? Онези певци, които изучават музиката, първоначално започват да възпроизвеждат тоновете механически, но когато навлязат в окултната музика, трябва да гледат на всеки тон като на жив и да знаят, че след като прекъснат пеенето, всеки тон продължава да звучи. След като сте слушали някой музикант, някой виден цигулар, като се върнете у дома си, вие още ще продължавате да слушате неговото свирене. На сцената свиренето е престанало, но ти вечер, сутрин – цяла седмица наред – си го възпроизвеждаш. Значи тия гласове се проповядват непреривно, докато се изгубят някъде. Тъй щото в окултната музика тоновете трябва да продължават. И всеки от вас трябва да пее вътрешно. Докато не се научите да пеете вътрешно, в душите си, вие не можете да се научите да пеете. Следователно някои от вас са по-добри музиканти, повече са учили в миналото, затова по-лесно се проявяват, а други не са се учили, сега трябва да се учат. Музиката е потребна за един вътрешен подтик. Тя е почивка. Само чрез музика

може да си дадете почивка на душата.

Сега да изпеем В начало бе Словото. Отначало ще започнете тихо: В начало бе Словото. И Словото бе у Бога – ще го изпеете тихо, за себе си, а не за света. То в начало бе у Бога – значи туй Слово, което бе в началото, което е в мен – у Него беше. Щом дойдем до стиха: Всичко чрез Него стана– трябва да се пее силно, творчески акт е то.

Сега, да кажем, че бих ви задал да разработите следните няколко изречения в песен, как бихте ги изпели?

Синът Божий роден бе от Господа.
Той беше истинната виделина,
която осветлява всекиго человека,
който иде в света. В света бе,
и светът чрез Него стана,
и светът Го не позна.
При Своите Си дойде,
и Своите Му Го не приеха,
защото Го не познаха.

Как ще изпеете това?

Уточнение: Учителя го изпя няколко пъти.

Как ще преведете сега тази мелодия? Тя спада към несъизмеримите величини. Ако тя би се изпяла другояче, на тактове, щеше да излезе друго нещо от нея. Не че в окултните песни няма тактове, но всякога, когато вие искате да дадете израз на една окултна песен, непременно трябва да вложите в нея несъизмеримите тактове, т.е. такива тактове, които да не са точно определени в ума ви. В тази песничка няма да гледам тактовете, а смисъла. Когато тактовете в една песен вземат надмощие, песента изгубва своя смисъл. Тактът трябва да бъде вътре. Той е една несъизмерима мярка.

Размишление

Шеста лекция на ООК IV година

19 ноември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_11_23 Да угоди на народа
неделна беседа

ДА УГОДИ НА НАРОДА

„Тогазъ Пилатъ, понеже ищеше да стори угодното на народа, пусна имъ Варава, а Исуса като Го би, прѣдаде Го на разпятие“. (Марка 15:15)

Въ проявата на разумния човѣшки животъ дѣйствуватъ три велики принципа, отъ които произтичатъ три закона. Първиятъ законъ съ който човѣкъ се запозналъ отъ най-ранни врѣмена, който училъ до сега с любовьта къмъ себе си, т.е. да обичашъ себе си. Този законъ всички сѫщества го знаятъ – отъ най-голѣмитѣ до най-малкитѣ. И най-дребното сѫщество, което едва виждаме подъ микроскопъ, е научило този законъ – и то обича себе си. Нѣма сѫщество, което да не обича себе си.

Вториятъ законъ е тъй нареченията „любовьта къмъ ближния“, който законъ заставя всички сѫщества да се сдружаватъ въ едно, да живѣятъ въ общества, да иматъ отношения едни къмъ други.

Третиятъ и послѣдниятъ законъ е „любовьта къмъ Бога“.

И дѣйствително, човѣкъ най-първо е започналъ съ закона, който се отнася къмъ частитѣ. Законътъ на егоизма, любовьта къмъ себе си, е законъ за отношения на частитѣ къмъ цѣлото. Любовьта къмъ Бога или законътъ за цѣлото, самъ по себе си е непонятенъ и остава да се проучава за бѫдеще. Когато се говори за любовьта къмъ Бога, тази идея е отвлѣчена, непонятна. Хората казватъ: ами че какво нѣщо е любовь къмъ Бога? Любовьта къмъ себе си я разбираме, но какво нѣщо е любовь къмъ Бога, ние не можем да разберемъ. Азъ ще ви опрѣдѣля какви сѫ отношенията на всичкитѣ видове любовь, но какво нѣщо е сама по себе си тази велика любовь, тя е необяснима. Какви прояви могатъ да се явятъ въ любовьта къмъ себе си? Ти си богатъ, имашъ голѣмъ дворъ и си отглеждашъ кокошки, патки, пуйчици. Ставашъ сутринь рано, забърквашъ имъ малко зобъ, нахранишъ ги, грижишъ се за тѣхъ, обикаляшъ ги по нѣколко пѫти на день. Всички тия сѫщества живѣятъ около тебе, повидимому ти минавашъ за тѣхенъ господарь, и всички ти се радватъ. Тѣ мислятъ, че ги обичашъ. Обаче, единъ день, тъй както ги наобикаляшъ, погледнешъ на една, на друга отъ тѣхъ, докато хвърлишъ око върху нѣкоя мазничка, приличничка кокошка и си казвашъ: тази ще ме развесели. Нали, най-послѣ, и азъ ще трѣбва да живѣя? Обиколишъ около нея 1–2 пѫти, докато я хванешъ, а тя мисли, че я обичашъ. Заколишъ я, занесешъ я на жена си и казвашъ: жено, мазничка е тази кокошка! Ще я опечемъ съ малко картошки, ще купимъ малко винце, ще извикаме и музиканти, ще поканимъ приятели на гости, та едно хубаво угощение ще си устроимъ! Тъй върви животътъ. Това е любовь! И вие, като наблюдавате, виждате, че като хванатъ тази кокошка, тя си покрѣка малко, но нѣма законъ, който да я защищава. Турятъ ножа

на гърлото ѝ, и тя млъква. Значи, когато ние се радваме, всички други сѫщества наоколо ни страдатъ. Утрѣ, по сѫщия законъ ще хванешъ една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколишъ. Но, ако въ душата ти се яви любовь къмъ Бога, проявитѣ на този законъ сѫ обратни. Ти хванешъ една кокошка и ти е приятно, че ще я заколишъ, но този законъ отвѫтрѣ ти казва: ти нѣма да ядешъ тази кокошка, нека и тя си живѣе тъй, както и ти живѣешъ. Има за тебе леща, грахъ, бобецъ, пъкъ има и плодове: орѣхи, лѣшници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. Послѣ, има и картошки, зимни ябълки и много други. Господь казва: „Всичко, що човѣкъ посади, може да се ползува отъ плодоветѣ му“. А то е такова разнообразие! И тогава ти казвашъ: ще пусна кокошката, ще я оставя да живѣе. Защо? – Заради Господа. Туй е най-малката проява на Божията Любовь.

Сега, като изнасямъ този въпросъ, всички казватъ: какъ, ние не трѣбва ли да живѣемъ? – Трѣбва да живѣемъ, но разумно. Въ свѣта има два живота: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия животъ дѣйствува човѣшката любовь. Какво произвежда тя? – Човѣшката любовь, любовьта на егоизма е създала живота на смъртьта. Значи, първиятъ законъ е родилъ смъртьта. Отъ човѣшката любовь не може да излѣзе нѣщо хубаво. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който вѣрва въ тази любовь и я приема като принципъ, непрѣменно ще има въ живота си радости и скърби. Животъ, въ който царува човѣшката любовь, тамъ силниятъ разполага съ живота на слабия. Тъй е било навсѣкѫдѣ и въ всички врѣмена.

Въ третия законъ, въ закона на Божествената Любовь е вѣчниятъ животъ. Тамъ смъртьта се изключва.

И тъй, по какво се познава човѣшката любовь отъ Божествената? Тамъ, дѣто царува човѣшката любовь, хората умиратъ. Въ тази любовь човѣкъ непрѣменно трѣбва да умре. Има дълбоки окултни причини, който доказватъ, защо човѣкъ трѣбва да умре. Човѣкъ трѣбва да умре, защото той не е послѣдното сѫщество, което живѣе на земята. Слѣдъ него има множество по-малки сѫщества, който трѣбва да го изядатъ точно тъй, както и той изяжда други сѫщества. Бацилитѣ на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно рѣшаватъ, че човѣкъ трѣбва да умре. Слѣдователно, човѣшката любовь, сама по себе си, носи извѣстни утайки. Хубава е човѣшката любовь, но поради тѣзи утайки, който носи, кръвьта се заразява, става нечиста и човѣкъ умира. Тази отрова идва отъ онѣзи живи сѫщества, който човѣкъ изяжда. Щомъ хванете една кокошка, или едно агне, съ цѣль да го заколите, въ тѣхъ се заражда чувството на умраза и страхъ. Тази умраза, този страхъ днесъ внесатъ малко отрова въ кръвьта на човѣка, утрѣ внесатъ малко отрова, докато тия отлагания се натрупатъ толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвьта. Тъй че въпросътъ не седи въ това, съ какво се хранимъ, но какъ е приета тази храна. Сега азъ не говоря тукъ въ полза на кокошкитѣ, да ги защищавамъ. Да се ядатъ кокошкитѣ, това е отъ полза за тѣхъ, но важното е, че ние сме нарушили принципа, прѣстѫпили сме закона на Божията Любовь. Не е въпросътъ и въ това, да не ядемъ месо, но важниятъ въпросъ е, че разумниятъ човѣкъ не е създаденъ да яде нито кокошки, нито

агнета, нито пуйки. Човѣкъ е създаденъ за съвсѣмъ друга храна. И Христосъ, като слѣзълъ отъ небето, казалъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, и който ме яде, живъ ще бѫде“. Питамъ: защо Христосъ взима думитѣ „азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“?

Изобщо, ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва да се пазимъ отъ всички заблуждения на миналото, който врѣменно изпъкватъ въ нашето съзнание. Тъй както е свѣтътъ, даже и най-умнитѣ, и най-добритѣ хора иматъ възможность да се заблудятъ въ живота си. И най-опитниятъ пѫтешественикъ, ако нѣма компасъ, може да се заблуди въ пѫтя си. Попадне ли въ мъгливо врѣме въ нѣкое поле, той нѣма да знае накѫдѣ е истокъ, западъ, сѣверъ и югъ и вижъ, заблудилъ се въ посоката си. Ако той е много уменъ човѣкъ, ако е наблюдавалъ природата, нѣма да изгуби пѫтя си, но мнозина отъ васъ може да се забатачите. Тогава, какъ ще познаете накѫдѣ е изтокъ? Денемъ, напримѣръ, въ мъглата, какъ ще познаете накѫдѣ е изтокъ, накѫдѣ е западъ, накѫдѣ е сѣверъ и накѫдѣ е югъ? Ако сте наблюдавали камънитѣ, ще познаете по тѣхъ. Тия камъни, който сѫ къмъ сѣверъ, иматъ едни краски, а тия, който сѫ къмъ югъ, иматъ други краски. Слѣдователно, камънитѣ ще бѫдатъ вашиятъ компасъ. Ще вземете едно камъче и то ще ви покаже накѫдѣ е изтокъ. Като намѣрите изтокъ, по особени математически прѣдположения ще намѣрите и другитѣ три посоки, а отъ тамъ и своя пѫть.

Сега, вие казвате, че трѣбва да живѣете. Въ какво седи сегашниятъ ви животъ? Животътъ седи ли въ яденето? Не, яденето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ спането? Не, спането е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ мисленето? Не, мисленето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ чувствата? Не, чувствата сѫ само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ работата? Не, работата е само едно условие за животъ. Е, тогава въ какво седи самиятъ животъ? Животътъ ние не го разглеждаме вънъ отъ насъ. Животътъ сме ние. Нѣкои искатъ да разглеждатъ живота обективно. Вие не можете да разглеждате живота обективно. Щомъ извадите живота вънъ отъ себе си, вие сте мъртви. И тогава, за какво може да разсѫждава, за какво може да мисли мъртвиятъ човѣкъ? Слѣдователно, посоката, въ която ние се движимъ сега е да придобиемъ живота. Кой животъ? Не този егоистичниятъ, човѣшкиятъ, животъ, но Божествениятъ. Ние имаме човѣшкия животъ, но той не ни задоволява той е животъ, който постоянно носи промѣни. Каквито реформатори и да се явятъ на земята, каквото и да ви говорятъ, нищо не могатъ да направятъ, за да измѣнятъ човѣшкия животъ. Въ него има двѣ състояния. Едното състояние е състояние на скръбь, а другото – на радость. Вие не можете да ги измѣните. Който иска да бѫде радостенъ на земята, непрѣменно трѣбва да бѫде и скърбенъ; и който е скърбенъ на земята, непрѣменно ще бѫде и радостенъ. Вие може да кажете: защо Господь е направилъ свѣта така? Не, Господь не го е направилъ така. Днесъ, и философи, и обикновени хора казватъ: защо е така студено на земята? Защо Господь изпраща студа? Не, студътъ и топлината земята ги произвежда, студъ и топлина има само на земята. Слънцето изпраща само енергията, тамъ нѣма никакъвъ студъ. При съврѣменнитѣ изчисления на ученитѣ, който твърдятъ, че на слънцето има топлина отъ 35 милиона градуса, какъ е възможно да се говори за студъ? Е, тогава защо има студъ на

земята? Какво нѣщо е студътъ? – Малко количество топлина. Слѣдователно, земята образува топлината, земята образува и студа. Студътъ и топлината сѫ качества на земята. Азъ казвамъ, че ние сме причината за скрѫбьта, и за страданията на земята, а Богъ изпраща Любовьта, т.е. тази топлинна енергия. И тъй, скърбитѣ и страданията сѫ наши състояния. Ти скърбишъ. Защо скърбишъ? – Защото си изгубилъ нѣщо. Ти си радостенъ. Защо? – Придобилъ си нѣщо. Каква философия има въ това. Причината да скърбишъ е, че си изгубилъ нѣщо, или че искашъ много нѣщо. Но утрѣ като го придобиешъ, пакъ ще го изгубишъ и слѣдъ това пакъ ще бѫдешъ скърбенъ. Имашъ кѫща – радвашъ се, но утрѣ като изгори кѫщата ти, ще бѫдешъ скърбенъ. Ражда ти се синъ – радвашъ се, утрѣ умрѣ синъ ти – скърбенъ си. Имашъ приятель – радвашъ се, утрѣ го изгубишъ – скърбенъ си. Е, добрѣ, при всичкото това разочарование, което ние, съврѣменнитѣ хора имаме отъ хиляди години насамъ, потърсихме ли неизмѣнното? Ние всички мязаме на Наполеона, наполеоновци сме, но въ какво отношение? Въ едно сражение при Ватерлоо, Наполеонъ взелъ участие съ своята кавалерия, но по пѫтя, прѣзъ който трѣбвало да мине имало една дълбока пропасть. За да прѣмине тази пропасть, трѣбвало голѣма часть отъ пѣхотата да я запълни и отгорѣ надъ тия трупове на мине Наполеонъ съ своята кавалерия. Ние всички се хвърляме въ тази пропасть, и като мине Наполеонъ надъ нашитѣ кости, казваме: нека Наполеонъ побѣди! Наполеонъ побѣди ли? Гдѣ сѫ резултатитѣ на наполеоновитѣ войни? Гдѣ сѫ резултатитѣ на римския царь Цезарь? Въ края на краищата всички тѣзи велики резултати се свеждатъ къмъ нищо. Често, богатитѣ американци, който обичатъ разнообразието, отиватъ нѣкѫдѣ на сѣверъ, въ студенитѣ мѣста и тамъ иматъ обичай да си правятъ грандиозни палати отъ ледъ, който свѣтятъ отлично, но като дойде пролѣтьта и лѣтото, тѣ се стопяватъ, служатъ имъ само за 3–4 мѣсеца. Всичко туй, което ние градимъ, това сѫ палати, направени отъ ледъ. Кѫдѣ ще остане нашиятъ трудъ?

Тукъ, въ прочетения стихъ се говори за единъ управникъ, Пилатъ, човѣкъ съ високо обществено положение, съобразителенъ, съ тънъкъ умъ, като на римлянинъ, който, за да угоди на народа си, прѣдалъ Христа въ рѫцѣтѣ, имъ. Той казва: „Азъ искамъ да направя една услуга на юдейския царь, да Го пусна, но народътъ не иска“. Не, за да има благоволението на своя народъ и за да му угоди, Пилатъ имъ пусна Варава, а Исуса, като Го би, прѣдаде Го на разпятие. Питам: защо Пилатъ искаше да угоди на народа, и защо прѣдаде Христа на разпятие? Защо еврейскитѣ първосвещеници възстанаха противъ Исуса? При това, вие казвате, че въ свѣта има единъ великъ Божественъ законъ, че Господь царува навсѣкѫдѣ. Ако Господь е великъ и царува навсѣкѫдѣ, какъ тъй допуща да ставатъ въ Неговото царство такива анормалности? Така щѣхъ да разсѫждавамъ, ако защищавахъ една материалистическа теория. Азъ щѣхъ да извадя съвсѣмъ друго заключение, щѣхъ да кажа, че нѣма Господь въ свѣта, че нѣма Божий Промисълъ, че това е празна работа, че онова е празна работа и т.н. Всичко е празна работа, а кое е пълна работа? Кое е най-реалното? – Да се наядешъ. Хубаво, туй за което хората казватъ, че е най-реалното, трѣбва да го пълнишъ по три пѫти на день, и все пакъ се изпразва, изтича. Значи, човѣкъ е една пукната стомна, която постоянно се пълни и изпразва. Най-послѣ, тази стомна се съвършено изпразва и я нѣма никаква по свѣта. Тогава записватъ името ѝ и казватъ: този

човѣкъ бѣше единъ виденъ поетъ, единъ виденъ философъ! Да, той беше една пукната стомна. И какво остави на свѣта? – Нѣкакви тъмни странички. Той възпѣлъ нѣкаква пукната стомна, нѣкоя мѫтна рѣка, нѣкой мѫтенъ изворъ и т.н. И всички тия възпѣти рѣки, извори и дървета, въ заключение прѣсъхватъ и изсъхватъ. Най-добритѣ хора отъ васъ, даже и тия, които минавате за светии, не сте толкова добри. Нѣкои ви гледатъ весели, минавате за ангели, но това е само добрата ви страна. Не сте отъ много добритѣ. Вие мязате на онази мома годеница, отъ която годеникътъ се хвалилъ, че била кротка, благородна, въздържана и възпитана. Единъ день той завежда при своята годеница единъ отъ приятелитѣ си, да я види колко е благородна. Като ги черпила тя, той нарочно я спъва съ крака си, и тя пада, събаря цѣлата табла съ сладко, чаши, лъжички – всичко на земята. Станала, изтърсила дрехитѣ си отъ праха и направила видъ, че това не я безпокои, но като слѣзла долу, отъ гнѣвъ, отъ недоволство прѣхапала края на масата, даже дупка направила. Едва слѣдъ като се оженили, нейниятъ възлюбленъ разбралъ, че тя имала зѫби. Единъ день, като билъ недоволенъ отъ нея, той я набилъ, но въ това врѣме тя го нахапала добрѣ и му казала: знай, че ти можешъ да биешъ, но азъ имамъ зѫби да хапя. Затова хората казватъ: да сѫ здрави тия зѫби! Тогава, гдѣ е красивото въ живота? Вие се заблуждавате, като мислите, че красивото е въ човѣшкия животъ. Азъ ви говоря самата истина, но не като на дѣца. Азъ нѣма да говоря това нѣщо на дѣцата, защото, ако разрушимъ на дѣцата куклитѣ, ще има голѣма врѣва и плачъ. Азъ не ви считамъ дѣца, мисля, че сте минали тази дѣтинска възрасть. Ако нѣкои отъ васъ се занимаватъ още съ куклитѣ си, нека вече ги турятъ въ куфаритѣ си. Не е врѣме вече за кукли. Вие които сте надрасли куклитѣ, питамъ ви: въ какво седи живота? – Е, да се учимъ. Не, ученето е едно условие за животъ. – Е, да се оженимъ. Не, жененето е едно условие да развиваме живота си. – Е, да оженимъ дъщеря си. Не, това е едно условие да се освободимъ отъ товара си. Тогава, въ какво седи сѫщностьта на живота? Казва Писанието: „Да познаемъ Исуса, да вѣрваме въ Него“. Че коя жена не познава своя мѫжъ? Коя отъ васъ не е тичала и плакала подиръ него съ четири реда сълзи и казвала: безъ тебе не мога да живѣя – умирамъ! Съ тебе само мога да живѣя. Е, защо слѣдъ като го вземе пакъ умира? И той казва, че безъ нея не може да живѣе – умира, а само съ нея може да живѣе, но слѣдъ като я вземе, пакъ умира. Отъ гдѣ произлиза това противорѣчие? Други се спиратъ и казватъ: такъвъ е животътъ! Ами вие какъ можете да се произнасяте, че животътъ е такъвъ? Да, сегашниятъ животъ е такъвъ, но това не е истинскиятъ животъ. Нека придобиемъ истинския животъ, че тогава да говоримъ.

И тъй, Пилатъ искаше да угоди на народа. Защо трѣбваше да бие Исуса и да Го прѣдаде на разпятие? Питамъ: защо Господь не се намѣси въ работитѣ на Пилата? – Господь не обича да се мѣси въ хорскитѣ работи. Той казва: „Работата на Пилата е да угоди на народа и да прѣдаде Исуса на разпятие, а моя работа е да Го възкръся, да Му дамъ животъ, да Го направя знатенъ и да Го покажа за единъ образецъ, какъ трѣбва да се живѣе за въ бѫдеще“. Вие сте чели Евангелието, знаете, приблизително за колко врѣме се свърши тази процедура на сѫдене. Близо три дни се продължаваше тази процедура на сѫдене, на разкарване Христа при Кесаря, при Пилата, примиряваха се, докато най-послѣ трѣбваше

да заколятъ Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение – нищо повече. Значи, при цѣлата тази процедура Пилатъ трѣбваше да угоди на народа. Не е лошо човѣкъ да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но кому трѣбва да угаждаме? Ако ти угаждашъ на себе си, ще умрѣшъ; ако угаждашъ на ближнитѣ си, ще умрѣшъ; ако угаждашъ на Бога, ще живѣешъ. Когато човѣкъ иска да угоди на Бога, той не може да се надѣе на хората, да каже, че азъ като живѣя за Бога, ще имамъ благоволението и на хората. Не, онзи, който е дошълъ до идеята да служи на Бога, той толкова е заетъ съ тази велика мисъль, че нему не идва на умъ да се занимава съ дребнавоститѣ въ живота. Вие се намирате въ положението на онзи ученикъ, който дошълъ при единъ великъ индийски Учитель и му казалъ: „Учителю, искамъ да ме научишъ на изкуството да познавамъ законитѣ на великата Любовь“. Той му дава слѣдниятъ изпитъ: ще излѣзешъ на пѫтя и ще видишъ трима души – единъ великъ адептъ, единъ брамининъ и единъ военнъ. Ще отидешъ при всѣки едного отъ тѣхъ и ще му ударишъ двѣ плѣсници. Послѣ ще дойдешъ да ми кажешъ, какво научи. Излиза ученикътъ на улицата и вижда този адептъ, който се занимавалъ съ една велика идея за човѣчеството; вижда браминина, вижда и военния, който се занимавалъ съ планове за освобождение на своя народъ. Отива първо при военния и му удря една плѣсница. Не останало врѣме да удари и втората плѣсница, когато военниятъ му удря двѣ плѣсници и то по-силни отъ неговитѣ. Отива слѣдъ това при браминина, удря му двѣ плѣсници, и той тъкмо дигналъ рѫката си, но веднага му дошла мисъльта, че не трѣбва и се спрѣлъ, свалилъ рѫката си надолу. Отива най-послѣ при адепта, удря му двѣ плѣсници, но този даже не помръдналъ рѫката си, не обърналъ никакво внимание. Ученикътъ се връща при своя Учитель и му разправя, какъ военниятъ му ударилъ двѣ плѣсници. – Не е лошо нѣщо ударътъ, но трѣбва да знаешъ, че това е сегашната сѫдба на свѣта. Тамъ, като ударишъ една плѣсница, ще ти ударятъ двѣ. Брамининътъ пъкъ прѣдставлява сегашната законность, тия обикновени вѣрвания, затова той дигналъ рѫката си, но послѣ я свалилъ. Малцина, обаче, сѫ хората, като този адептъ, който билъ толкова много вдаденъ въ размишленията за доброто на човѣчеството, че даже и не забѣлѣзалъ тѣзи двѣ плѣсници. Съ това си мълчание той казвалъ: „Когато твоятъ умъ, когато твоето сърдце се прѣпълнятъ съ желание за тази велика Любовь, ела при мене, азъ ще ти покажа истинскиятъ пѫть“.

И ние сме такива пѫтници, пратени тукъ на земята. Дойде нѣкой при тебе, удари ти една плѣсница, и ако ти си по-силенъ, ще му ударишъ двѣ, като този военнъ. Ако си като този брамининъ, ще разсѫждавашъ за моралния свѣтъ. Ще ти ударятъ двѣ плѣсници, но ти само ще си подигнешъ рѫката и бързо ще я свалишъ надолу. Но, има и трето положение. Можешъ да бѫдешъ и като този адептъ и да не забѣлѣжишъ, че сѫ ти ударили плѣсници.

Сега, мнозина казватъ: условията на живота сѫ такива. За условията не говорете! Условията вие ги създавате. Богъ е едно сѫщество, отъ което изтичатъ само блага. Но, ако ние направимъ въ себе си подпушване за Божествената Любовь, туй подпушване произвежда пропукване на съзнанието въ насъ. Когато налѣгането въ една канализация е голѣмо, то може да произведе пропукване тъй, както и напорътъ на Божествената Любовь

може да пропука съзнанието на всѣки едного отъ насъ. Божествената Любовь е една сила, която трѣбва да мине прѣзъ човѣшкия умъ, прѣзъ човѣшкото сърдце и прѣзъ човѣшката воля – изобщо прѣзъ всичкитѣ части на тѣлото.

„И Го прѣдаде на разпятие“.

Тогава, ние питаме: кѫдѣ е Господь? Нѣкои може да кажатъ, че нѣма Господь. Азъ питамъ: какъ е възможно, какъ стана това нѣщо, че този слабиятъ човѣкъ, който не можеше да се защищава, когото евреитѣ прѣдадоха на разпятие, днесъ Му се кланятъ 500 милиона хора, и Го признаватъ за Богъ? Вие ще кажете, че Той бѣше Господь. Не, Господь никой не може така да Го разпъва. Сега, нѣма какво да се спирамъ да обяснявамъ другата страна на въпроса, но силата е въ това, че Божественото работи чрѣзъ страданията. Богъ работи въ противорѣчията на човѣшкия животъ. Да допуснемъ, че вие се намирате въ положението на Христа. Какво ще направите? Ако имате единъ кобуръ, нѣма ли да го извадите да се защищавате? Казвате: разбира се, че ще се защищавамъ. Е, хубаво, ти ще се защищавашъ, но какво ще спечелишъ? – Ще убиешъ душата си, а може и тебе да убиятъ. Питамъ: кѫдѣ е юначеството тогава? Казвашъ: защищавамъ се, за да бѫда живъ. Азъ не наричамъ силенъ човѣкъ този, който може да убие своята душа, който може да убива и другитѣ хора. Силенъ човѣкъ е онзи, който може да обръща своитѣ неприятели въ приятели. Слѣдователно, смисълътъ на живота седи въ това: отъ противорѣчията, който се явяватъ въ нашия животъ, да извадимъ отлична поука. Въ този стихъ имаме двѣ противорѣчия. Какъ трѣбва да ги примиримъ?

Прѣди повече отъ 25–30 години, двама американци отиватъ да посѣтятъ Ниагарския водопадъ, но се понапили малко. Рѣшили да се поразходятъ съ лодка по течението на водата, надъ водопада, обаче, не усѣтили какъ водата ги подела и ги завлѣкла къмъ водопада. По едно врѣме лодката се намѣрила въ водитѣ на водопада, всрѣдъ най-силното течение. Отъ това силно течение лодката се обръща надолу и единиятъ отъ тѣхъ пада, а другиятъ успѣва да се залови за една канара и остава на нея. Водопадътъ подъ него реве, бучи. Събиратъ се американци отъ една страна, канадци отъ друга – мислятъ день, два, три, какъ да го спасятъ. Лодка не може да отиде до тамъ. Всички се заинтересували отъ този случай. Какъ мислите сѫ го спасили? Съврѣменното човѣчество се намира на този камъкъ всрѣдъ водопада, както този американецъ – на тази канара. Брѣгове отстрани има, но този водопадъ отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване – всичко е свършено! Най-послѣ американцитѣ рѣшили да прѣхвърлятъ съ единъ топъ едно вѫже на канарата, и този тамъ да се завърже здраво съ него. Сега оставямъ по-нататъкъ историята да прѣдаде факта. Вие прочетете историята, да видите, дали този американецъ се спасилъ, или не.

Другъ случай: единъ американецъ, слѣдъ като живѣлъ извѣстно число години, намѣрилъ, че животътъ нѣма смисълъ, омрѫзналъ му и рѣшилъ по нѣкакъвъ начинъ да се прослави. Да стане поетъ – не може. Да стане ученъ – не може. Слѣдъ като мислилъ дълги години, дохожда му най-послѣ слѣдната идея: да обкове хубаво една бъчва, да я осмоли добрѣ ида

я постели съ пластина, че съ нея да слѣзе отъ водопада. Отиватъ неговитѣ приятели заедно съ него, за да пуснатъ бъчвата горѣ отъ водопада. Пущатъ го отгорѣ, и водата го поема. Слѣдъ като го въртѣла около половинъ часъ, другаритѣ му взиматъ бъчвата, отворятъ я, но той вжтрѣ едва диша. Съ мжка се събудилъ отъ това зашеметяване. Другаритѣ му го запитватъ: е, какъ бѣше положението ти въ бъчвата? – Втори пжть и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, не влизамъ въ бъчва и отъ водопадъ не се спущамъ. Има единъ законъ, споредъ който, човѣкъ може да бжде знаменитъ само единъ пжть. Първиятъ пжть е знаменитъ, но като повтори сжщия опитъ, той е знаменитъ на половина; третиятъ и четвъртиятъ пжть вече не му обръщатъ внимание. Този американецъ научилъ единъ законъ: и цѣлъ свѣтъ вече да му даватъ, втори пжть не влиза въ бъчва, за да прѣмине водопада. Задъненъ човѣкъ не трѣбва да бжда, слава не ми трѣбва.

И тъй, първиятъ искалъ да се разходи съ лодка по водопада, но остава на канарата. Вториятъ минава водопада съ бъчва, а третиятъ поискалъ да мине водопада по вжже. Първиятъ пжтъ минава водопада съ върлина въ ржка, за равновѣсие. Вториятъ пжть го минава безъ върлина, а третиятъ пжть, за да покаже своето изкуство, минава водопада съ другъ единъ на гърба си, и вече безъ върлина. Туй е изкуство! Харесва ми този човѣкъ.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ така да мине водопада. Всѣки християнинъ трѣбва да мине този водопадъ три пжти: единъ пжть съ върлина въ ржка; втори пжть безъ върлина, а трети пжть безъ върлина и съ човѣкъ на гърба, безъ да изгуби присжтствието на духа си.

Сега, вие ще ме запитате: какво трѣбва да правимъ съ тия страдания, които бушуватъ, които разяждатъ сърдцето ни и смущаватъ ума ни. Казвамъ: ти ще имашъ присжтствието на духа, като онзи американецъ, който минава водопада единъ пжть съ върлина, втори пжть безъ върлина и трети пжть съ човѣкъ на гърба, та свѣтътъ като се бушува отдолу, нищо да не те смущава. Можешъ ли да направишъ това, добрѣ; не можешъ ли да го направишъ, слѣзъ отъ въжето, тебе не ти се пада никаква слава. Единъ вѣрующъ трѣбва да има доблестьта на този американецъ. Той трѣбва да стои даже и по-горѣ отъ него. Всѣкога, когато дойдете до голѣмитѣ мжчнотии въ живота, кажете: азъ ще мина по това вжже. Христосъ се намѣри на това вжже, и трѣбваше да го мине, а не че нѣмаше сила. Той имаше сила, но неизбѣжно бѣше минаването по това вжже. Христосъ имаше сила да ходи по водата отгорѣ; Той можа да нахрани 5,000 души съ петь хлѣба и двѣ риби; Той имаше ясновидството да каже на Петра, че загубената монета е погълната отъ една риба, и тамъ да я търси, но въ този случай, той не си послужи нито съ едно отъ тѣзи срѣдства. Значи, съ всичко това Христосъ ни научи на единъ великъ урокъ. – На велика прѣданость къмъ Бога. Той казва: „Азъ ще изпълня този великъ урокъ, ще изпълня Божията воля, а това, което не мога, това великото е Неговата работа“. Има нѣща, които ние, като хора ще ги извършимъ, а има нѣща, който ще оставимъ на Богъ да ги извърши. Кои нѣща? Запримѣръ, ти слѣдъ като умрѣшъ, кждѣ ще отидешъ? Какво казваше Христосъ? Слѣдъ като те обезчестятъ, слѣдъ като ти вzематъ всичко, отгдѣ ще дойде славата ти? За това нѣщо, казва Христосъ, има кой да се погрижи. Туй е съгласно съ Христовото учение,

защото на друго мѣсто Христосъ казва: „Не търсете слава отъ человѣцитѣ, а отъ Бога“. Човѣшката слава лесно може да се взема, човѣшкото богатство лесно може да се вземе, но славата отъ Бога, животътъ отъ Бога, никой не може да го вземе.

Сега, при туй положение, всѣки трѣбва да има опитностьта на Божията Любовь. Всѣки отъ васъ трѣбва да дойде въ съгласие, въ съприкосновение съ тази велика сѫщина. Тогава ще разбере, че човѣшката любовь е въ свръзка съ Божията Любовь. Между Божията и човѣшката любовь има такава връзка, каквато между една бомба и нейната запалка. Въ Божията Любовь има сѫщитѣ резултати, каквито и въ бомбата, а човѣшката любовь е запалката на този вѣченъ животъ. Ако нѣма нищо, което може да порази връзката между Божията и човѣшката любовь, човѣкъ естествено ще дойде до това положение, да познае Божията Любовь, да познае вѣчния животъ. Неговото съзнание постоянно ще се развива. При това положение той ще мине отъ човѣшката любовь къмъ Божествената. Слѣдователно, човѣшката любовь е една стѫпка, която води къмъ Божията Любовь, къмъ вѣчния животъ. Христосъ съзнаваше това и каза: „Моятъ животъ е свършенъ, азъ свършвамъ съ човѣшката любовь и заживѣвамъ вече съ Божията Любовь, съ вѣчния животъ“. Пилатъ Го прѣдаде на разпятие, биха Го, разпнаха Го, но днесъ 500 милиона хора вѣрватъ въ Него. Въ какво вѣрватъ? Тѣ вѣрватъ, че Христосъ е умрѣлъ и възкръсналъ. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ може да спасява човѣчеството. Но, има нѣщо, което тѣ трѣбва да възприематъ. Кое е то? – Тѣ трѣбва да възприематъ онази Любовь, чрѣзъ която душата и духътъ бѣха свързани съ Бога. Тамъ, въ Писанието е казано: „Не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля но волята на Отца, който ме е проводилъ“.

Каква е волята на Бога, който ни е изпратилъ на земята? Съврѣменнитѣ християни смѣтатъ че за да изпълнимъ волята Божия, трѣбва да се откажемъ отъ всичко. И казватъ: при туй положение, при такава обстановка, животътъ изгубва всѣкакъвъ смисълъ, въ него нѣма вече никакво задоволство. Ако нѣма ядене, ако нѣма пиене, ако нѣма спане, ако нѣма удоволствия, тогава въ какво седи смисъла на духовния животъ? – На земята има спане, на небето има почивка. Яденето въ небето е свързано съ процеса на придобиване. И ангелитѣ ядатъ, хранятъ се, и тѣ иматъ обѣди като насъ, но слѣдъ като се наядатъ, усѣщатъ едно разширение, тѣхниятъ животъ става по-изобиленъ и тѣ разбогатяватъ. У насъ не е така. Човѣкъ, слѣдъ като се нахрани, първо врѣме, докато е младъ се разширява, но послѣ, колкото повече яде, той постепенно остарява и нищо не придобива. Защо човѣкъ до извѣстна възрасть расте и придобива, а послѣ остарява и се смалява. Съврѣменната наука казва, че обмѣната на веществата не е правилна, т.е. човѣкъ харчи повече енергия, а придобива по-малко. Въ младинитѣ си човѣкъ придобива повече енергия, а въ старинитѣ си придобива по-малко енергия, вслѣдствие на това остарява. Защо именно въ старинитѣ си, когато човѣкъ е по-уменъ, харчи повече, а придобива по-малко, а въ младинитѣ си, когато е по-глупавъ, придобива повече, а харчи по-малко енергия? Това е въ противовѣсъ на този законъ, който казва, че умниятъ човѣкъ трѣбва да печели повече. Защо е така? – Младитѣ хора живѣятъ по-близо до Бога, а старитѣ хора живѣятъ по-далечъ отъ Бога. Малкото дѣте вѣрва всичко, каквото му се каже, а стариятъ човѣкъ е философъ, той казва:

ти не ме учи, азъ съмъ миналъ прѣзъ това, опиталъ съмъ го. Дѣтето вѣрва всичко, а стариятъ казва: донесете ми книгата да прочета! Той провѣрява всѣко нѣщо. Той е като невѣрниятъ Тома. Всички стари хора сѫ все томовци. Той казва: азъ да пипна малко, че тогава ще се увѣря. Старитѣ казватъ: ние сме стари хора, умни хора, да пипнемъ малко, да се увѣримъ. Ние, старитѣ, умнитѣ хора, нѣма да се оставимъ така да ни лъжатъ, да ни заблуждаватъ! – А, старитѣ хора не могли да се лъжатъ! Тѣ именно се лъжатъ най-много. Запримѣръ, нѣкой старъ, уменъ човѣкъ, има двѣ дъщери, моми за женене. Дойде нѣкой момъкъ, и той се излъже – продаде дъщеря си, отгорѣ на това даде ѝ 40–50,000 лева, за да я бие този момъкъ по три пъти на день. Ти, като си старъ, уменъ човѣкъ, защо даде дъщеря си да я биятъ по три пѫти на день, а отгорѣ на това даде ѝ 40–50,000 лева зестра? Значи, ние сме майки и бащи, които продаваме дъщеритѣ си, за да ги биятъ по три пѫти на день. Така и еврейскиятъ народъ прѣдаде Христа въ рѫцѣтѣ на Пилата, да Го разпне. Пилатъ произведе сѫдебната процедура. Той бѣше отличенъ сѫдия, и въ негова власть бѣше да освободи Христа, или да Го разпне. Азъ мисля, че всички сегашни сѫдии мязатъ на Пилата, поомиятъ си рѫцѣтѣ споредъ еди-кой си законъ, и свалятъ отъ себе си всѣкаква отговорность. Азъ ви говоря символически. Има такива примѣри въ свѣта. Отиде нѣкой търговецъ при началника на гарата, помоли го да му отпусне единъ вагонъ, за да изнесе стоката си. Началникътъ на гарата не отпуща вагонъ, отказва му. „Моля ви се, господинъ началникъ, зимно врѣме е, имамъ жена, дѣца въ кѫщи, услужете ми“! – И дигне двѣтѣ си рѫце нагорѣ, посочи 10-тѣ си пръста. Какво означава това дигане рѫцѣтѣ нагорѣ? Това значи: аманъ господине, моля ви се услужете ми 10,000 лева ще получите отъ мене, иначе стоката ми ще се развали. Веднага началникътъ дава разпорежданията си: отпуснете вагони на този човѣкъ. Зимно врѣме е, жена, дѣца има, да му се услужи. Питамъ сега: откѫдѣ сѫ проникнали всички тия недѫзи въ човѣка? Гдѣ е човѣщината, гдѣ е благородството му? Подкупването не е само тукъ. То сѫществува и на други мѣста. Азъ ще ви приведа другъ такъвъ примѣръ. Нѣкоя жена се оженва за нѣкого. Тя трѣбва да бѫде честна въ отношенията спрѣмо мѫжа си, трѣбва да го обича. Но, гледашъ я, тръгне съ мѫжа си, ужъ върви съ него, а поглежда другъ нѣкой мѫжъ. Веднага той я запитва: какво поглеждашъ? Не се минава много врѣме, мине нѣкоя жена покрай тѣхъ, и сега пъкъ мѫжътъ поглежда. Какво поглеждашъ? – Е, хубавичка е. Тъй, тъй, хубавичка е. Смѣшни сѫ хората! Турцитѣ казватъ: не е лошо нѣщо да гледашъ хубавото. Лошо нѣщо е когато се зароди въ тебе една ревность, нѣщо нечисто. Когато казвашъ, че обичашъ единия, а искашъ да обсебишъ и другия, и го лъжешъ, играешъ си съ него, това честно ли е? Кѫдѣ е човѣшкото? Да любишъ, това разбирамъ, но въ името на любовьта да играешъ, да лъжешъ, това не разбирамъ. Въ човѣшката любовь лъжа се допуща всичкитѣ тия отношения се допущатъ, но въ Божествената Любовь лъжата абсолютно не се допуща. Законъ има з а това!

Вие често си мислите: какъ ли живѣятъ сѫществата на небето? – Много хубаво си живѣятъ, идеално си живѣятъ. Ако една двойка отъ небето, която живѣе въ всичката чистота, дойде на земята и допусне помежду си най-малката съблазънъ, най-малката нечистота, тѣ не могатъ да се събератъ повече заедно, разводътъ помежду имъ е

съвршенъ. Тукъ на земята тѣ могатъ да грѣшатъ, могатъ да проявятъ нѣкаква слабость, но въ небето нѣма условия да се грѣши. Тукъ, на земята, докато мѫжътъ се освободи отъ жена си, ще види и пати. Той я пѫди, тя не си отива; тя го пѫди, той не си отива. На небето такива нѣща нѣма. Туй е единъ великъ законъ въ Божията Любовь. И тогава казвамъ: когато Божията Любовь започне да дѣйствува, въ насъ се ражда това велико съзнание, велико разбиране на нѣщата и ние вече не можемъ да мислимъ за нѣкое прѣстъпление. Достатъчно е само да помислимъ за онази велика сѫщина, която стои прѣдъ насъ и ние заставаме въ положението на човѣкъ. Азъ съмъ началникъ на гарата. Нѣкой се обръща за услуга къмъ менъ и си дигне рѫцѣтѣ. Казвамъ: приятелю, и безъ да си дигашъ рѫцѣтѣ, азъ мога да ти услужа, нѣма нужда да ги дигашъ.

Сега, всички ние страдаме отъ единъ голѣмъ недѫгъ, искаме да угодимъ. Кому? – На народа. Още кому искаме да угодимъ? – На себе си. Още? – На своитѣ приятели. Още? – На своитѣ ближни. Още кому? – На този – на онзи, на всички. Да, ще угодимъ на всички, но въ края на краищата ние безслѣдно изгубваме своя животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, се люлѣемъ. Даже напрѣднали души има, които се съмнѣватъ. Нѣма какво човѣкъ да се съмнѣва. Важниятъ въпросъ въ свѣта не зависи отъ това, на какво мѣсто седи свѣщьта, на какъвъ свѣщилникъ е поставена, дали на дървенъ, на сребъренъ или на златенъ, а зависи отъ нейната свѣтлина. Свѣщьта може да е поставена и на нѣкой камъкъ, важното е дали гори и какъ свѣти. Слѣдователно, всѣко учение трѣбва да съдържа въ себе си животъ, трѣбва да има духъ. Божиятъ духъ, който изтича отъ всички хора, трѣбва да бѫде за тѣхъ една обща връзка, да ги съединява въ едно. И тогава нѣкои запитватъ: какъ ще позная, дали съмъ въ Бога, или вънъ отъ Него; какъ ще позная кога съмъ Го намѣрилъ? Казвамъ: рѫката какъ познава, дали е намѣрила човѣка, или не? Щомъ рѫката е здрава, тя е на човѣка отгорѣ, намѣрила го е. Щомъ е здрава, тя ще се ползува отъ всички сокове. Щомъ рѫката се отсѣче, тя се отдѣля отъ тѣлото, не може да се ползува отъ соковетѣ му и започва да се разваля, да мирише. До тогава, до като имашъ въ себе си миръ, една непоколебима вѣра, ще имашъ свѣтлина, знание, ще имашъ една интелигентность; докато имашъ Истината въ себе си, ще имашъ свобода; докато Любовьта царува въ тебе, ти ще имашъ животъ, ще бѫдешъ свързанъ съ Бога. Когато твоята любовь почне да се разколебава, животътъ ти се намалява и свѣтлината ти става мъжделява; когато се усъмнишъ въ Истината, свободата ти се ограничава, и ти изпитвашъ едно голѣмо стѣснение. Ако ти не се пазишъ, може да се откѫснешъ отъ Бога и да изгубишъ живота си. Въпросътъ е, че любовьта къмъ Бога дава разширение на душата и обичь къмъ всички хора. Азъ не ви говоря за тази любовь, която вие знаете. Нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ различията между Божията и човѣшката любовь, но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да проучи човѣшката любовь въ всички нейни проявления. Вие сте я опитвали въ всичкитѣ ѝ проявления, нѣма какво да я опитвате сега. Има една Любовь, която не сте опитали, тя е Божествената. За да я опитате, вие ще минете прѣзъ живота на Христа. Сега мнозина отъ васъ ще кажатъ: ама нѣма ли другъ пѫть? – Нѣма другъ пѫть въ свѣта. Това е единственията пѫть, на който сѫ сложени много мѫчнотии и прѣпятствия, за всички души, и който прѣодолѣе всички тия мѫчнотии и прѣпятствия, той ще придобие всички

блага. И Богъ опитва всички хора, дали тѣ сѫ възприели Неговата Любовь. Псалмопѣвецътъ казва: „Опитай ме, Господи, и вижъ, дали съмъ възприелъ твоята любовь, опитай сърдцето ми“.

И тъй, отъ Пилата ще научимъ двѣ отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората, и да не прѣдаваме Христа да Го разпъватъ. А какво трѣбва да правимъ? – Ще земемъ положителната страна отъ дѣйствията на Пилата: ще угаждаме на Бога. И, намѣсто да прѣдаваме Христа да Го разпъватъ, ще Го прѣдадемъ на Неговитѣ приятели, на Неговитѣ апостоли, които Го обичатъ. Когато Пилатъ питаше: искате ли да ви пусна Исуса, то значи, че той имаше свобода да стори това нѣщо, въ негова власть бѣше да пусне Христа. Казвамъ: дайте свобода на вашия духъ! Писанието казва: „Не запечатвайте Духа, оставете Го да работи!“ Въ всѣкой човѣкъ работи Божественото, и ако вие дадете надмощие на човѣшкото, на животинското, на неразумното въ васъ, послѣдствията на този животъ сѫ лоши, катастрофални. И онѣзи, които сѫ възприели Истината, които сѫ влѣзли въ този пѫть, трѣбва да бѫдатъ смѣли, да вървятъ напрѣдъ, за да достигнатъ съвършенството, цѣльта на вашия животъ. Съвършенството е за истинскитѣ ученици. Мнозина отъ васъ има да учатъ закона на жертвата, на самоотричането; нѣкой пъкъ има да изучаватъ извѣстни добродѣтели, а онѣзи, които сѫ минали това, трѣбва да изучаватъ самоусъвършенствуването, да се проявятъ и да дадатъ образци на Божията Любовь. Запримѣръ, мнозина казватъ, че и безъ пари можемъ да живѣемъ. Кой може да живѣе безъ пари? – Само умниятъ човѣкъ може да живѣе безъ пари. Не разбирайте, че тия пари трѣбва да ги имате въ джоба си. И Толстой казваше, че може безъ пари, но се качваше на треноветѣ и пѫтуваше съ тѣхъ. Ако ние възприемемъ това положение, че може безъ пари, тогава не трѣбва да се качваме на никакви тренове, на никакви коли, все пѣшъ трѣбва да ходимъ. Тогава и безъ обуща трѣбва да ходимъ, и да носимъ само това, което сами можемъ да си направимъ. Толстой като проповѣдваше това, влѣзе въ едно противорѣчие. Ние можемъ безъ пари, но паритѣ трѣбва да се замѣстятъ съ друго нѣщо. Като казвамъ, че можемъ безъ пари, то ще бѫде само тогава, когато сърдцата на хората се обсебятъ съ Божествената Любовь. Любовьта трѣбва да служи като размѣнна монета. Какво значи да работимъ безъ пари, и любовьта да бѫде размѣнна монета помежду ни? Да допуснемъ, че ти дойдешъ въ моя домъ да работишъ безъ пари и отъ любовь. Тогава азъ ще ти кажа: братко, благодаря ти за Божията Любовь, която прояви къмъ мене, отъ сега ти имашъ моята любовь и азъ ще кажа на всички мои приятели да ти услужатъ. Ето размѣнната монета. Еди-кой си господинъ тръгва за Америка и нѣма познатъ нигдѣ-никого. Веднага азъ кажа едно слово на единъ мой приятель, и той го приеме, настани, прѣгледа. Кажа му: приятелю, нагледайте този човѣкъ, дайте му безплатенъ билетъ, дайте му храна, дайте му всичко, отъ каквото има нужда. И такъвъ единъ човѣкъ може да мине свободно отъ единия край на свѣта до другия безъ пари – всѣки ще му услужи. Но кога? – Когато тази любовь изпълни сърдцата ни.

Та, не е лошо, когато тия противорѣчия сѫществуватъ въ свѣта, но отъ този свѣтъ трѣбва да научимъ два закона. Ние трѣбва да бѫдемъ тъй активни, както свѣтътъ е активенъ.

Работливи сѫ лошитѣ хора. Азъ уважавамъ единъ вълкъ. За да си вземе едно агне, той ще обиколи най-малко 10 кошари. Отъ тукъ – отъ тамъ ще го гонятъ кучета, но все ще си вземе едно агне отъ нѣкѫдѣ. Работливъ е той! Азъ не мога да осѫдя единъ вълкъ, че си взелъ едно агне. Ние съ законъ сме провиснали на куки агнетата, и това не било прѣстѫпление! А прѣстѫпление било това, че единъ вълкъ си взелъ едно агне! Веднага му теглимъ куршумъ. Казватъ: ние имаме право. Това е човѣшко право. Тия ваши разсѫждения не сѫ прави. Всичко въ свѣта си има смисълъ. Въ съврѣменния свѣтъ, при всичкия този торъ, при всичкитѣ тия отрицателни мисли, ние очакваме нѣкакво подобрение. Не, ние трѣбва да имаме сила да прѣвърнемъ всичко това въ добро и да спремъ злото. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който единъ мой приятель, виденъ и ученъ българинъ ми разправи. Той ми пише отъ Германия слѣдното: азъ до сега въ дявола не вѣрвахъ, и въ сатана не вѣрвахъ, пъкъ и сега не вѣрвамъ, но прѣди единъ мѣсецъ сънувахъ единъ сънь, който ме убѣди, че има дяволъ въ свѣта. Тъй, както видѣхъ сатаната на сънь, той беше по-голѣмъ и по-силенъ отъ мене, но глава нѣмаше. Разбрахъ, че ако му дамъ моята глава, той ще може да направи много нѣщо, но ако не му дамъ главата си, нищо не ще може да направи. Въ свѣта ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудѣватъ. Нѣкои хора ги е страхъ отъ дявола. Нѣма защо да се страхувате, но не си давайте главата и мисъльта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: „Ще смиря сатана подъ нозетѣ ти“. Тогава вие ще мязате на онзи светия, който се помѫчилъ да смали дявола и тъй успѣлъ да го омагьоса, че го затворилъ въ една стомна. Тъй затворенъ въ стомната, светията го накаралъ да го разведе изъ цѣлия свѣтъ, та дори и на Божи гробъ. Най-послѣ светията го запиталъ: ти ще ме мѫчишъ ли повече? Нѣма да те мѫча. Светията отворилъ стомната и го освободилъ. И тъй, когато дяволътъ влѣзе въ стомната, омагьосайте го, той ще отстѫпи. Вие само си турете рѫката отгорѣ, и той ще извърши отлични работи. И затова ние не трѣбва да казваме: колко жестокъ е билъ Пилатъ! Пилатъ бѣше човѣкъ, като всички хора, съ слабости. И най-благочестивитѣ християни нѣкой пѫть проявяватъ такива слабости.

Днесъ, отъ всички хора, се изисква изучвания на Божията Любовь. Затова трѣбва да се започне отъ човѣшката. Не се плашете, че човѣшката любовь ще изчезне изъ свѣта. Не, и милиони години още човѣкъ ще има къмъ себе си любовь. Даже и въ Нирвана като влѣзе, пакъ ще останатъ частици отъ тази любовь. Нѣкои мислятъ, че като влѣзатъ въ Нирвана нѣма да проявятъ любовь къмъ себе си. Казвамъ: ами отъ гдѣ се яви егоизма въ тия съвършени духове, които излѣзоха отъ Бога? Въ всѣка една частица на човѣка сѫществува любовь къмъ себе си и затова егоистичната любовь у човѣка се проявява и ще се проявява. Всѣка една любовь обаче, си е на мѣстото.

И тъй, ние ще изучаваме тѣзи три велики проявления на любовьта. Глава на нашето битие ще бѫде Богъ. Казва се въ Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. И тъй, на първо мѣсто седи любовьта, която имаме къмъ Бога. Слѣдъ това любовьта, която имаме къмъ себе си, която ще създаде дробоветѣ и артериалната система. И най-послѣ, любовьта къмъ ближнитѣ ни, която ще направи рѫцѣтѣ, краката и стомаха.

Слѣдователно, въ тѣзи три принципа ще се облѣче човѣшкия духъ и ще живѣе съобразно Божията Любовь. И тъй: съобразно Божията Любовь ще работя, ще мисля и ще заповѣдвамъ на всичко нисше въ себе си; съобразно своята любовь ще дишамъ, а съобразно любовьта си къмъ ближния ще работя навънъ, ще се проявявамъ.

Пилатъ, който прѣдаде Христа на разпятие нѣмаше глава. Нему ще туримъ Божията глава, та като дойде втори пѫть, нѣма да разпъва Христа. И Христосъ, като дойде втори пѫть, ще му покаже, какъ трѣбва да постѫпва, ще му покаже гдѣ е неговата слаба страна. Христосъ ще му даде единъ добъръ урокъ. Елифасъ Леви разправя единъ малъкъ анекдотъ, въ който ще намѣря образа на Пилата. Сатана, слѣдъ като работилъ 2,000 години въ свѣта, слѣдъ като далъ на хората една хубава опитность, тѣ не го слушали повече, не искали да го знаятъ за нищо. Единъ день той излѣзълъ да си почине, спрѣлъ на едно каменисто мѣсто, навелъ си главата и си размишлявалъ: „Така е, учихъ, учихъ свѣта и като го научихъ, днесъ никой не те почита. Азъ постѫпихъ неразумно, че предадохъ своето учение на тия неблагодарни хора“. По едно врѣме вижда Христосъ, че идва по направление къмъ него и сатана му казва: „Е, много късно идвашъ при мене“. Защо? – „Прѣди 2,000 години, когато бѣхъ толкова силенъ, толкова богатъ, ти не дойде при мене да ти дамъ всички тия свѣтове, които имахъ на разположение, но идвашъ сега, когато нѣмамъ нищо“. – Не, азъ не идвамъ за твоитѣ царства, му казва Христосъ, азъ идвамъ да ти помогна. Сатаната е човѣкъ снаженъ, мускулестъ, но Христосъ видѣлъ въ гѫрдитѣ му впити двѣ голѣми, черни змии. Христосъ се приближи при него, побутна тия змии, и тѣ паднаха на земята. Христосъ тогава му каза: „Да, ти много хубаво учи свѣта“. Това е една алегория. Да не казвате: ето какво ни проповѣда този човѣкъ, че сатаната трѣбвало да дойде да учи хората. Ами че сатаната и сега ви учи. На какво ви учи? – Пушки да си правите, да се убивате и на какво ли не друго, но сега сатаната е реформиранъ. И този новиятъ, реформиранъ сатана ще върви по съвсѣмъ другъ пѫть. Той ще върви съобразно Христовото учение.

И тъй, коя е главната идея? – Ще поставите Божията Любовь като глава на вашия животъ, вашата любовь – като дихателна система, а любовьта къмъ вашитѣ ближни – като условие за създаване крака, рѫцѣ, стомахъ, изобщо като удове на вашето тѣло. Тогава философията на вашия животъ ще се осмисли. Вие може да направите единъ опитъ и ще видите, че този опитъ ще излѣзе сполучливъ.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 23 Ноември, 1924 г. въ гр. София.

1924_11_23 Светлина и знание. Музика
лекция пред специалния клас.
(Младежки Окултен Клас, 23.11.1924 Неделя, София)
Издателство „Бяло Братство

СВЕТЛИНА И ЗНАНИЕ. МУЗИКА

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление.

Тема 4: „Основните мисли от II лекция тази година."

Трябва да знаете – във всяка една лекция има само три основни мисли. А всяка една категория може да се раздели още на три, те поотделно и те могат да се разделят на още до три и т.н. Но основни мисли във всяка една лекция има само три, тях ще търсите, няма повече да търсите. Туй да ви служи като едно правило.

Ще ви попитам тази вечер: коя е основната мисъл на живота? Или коя е основната мисъл за човека? Вие ще кажете – Бог. Не, при сегашното състояние основната мисъл не е Бог, туй не е отричане, но основната мисъл, която трябва да ви занимава, това е вярата, а вярата носи със себе си знание. Вие Бога ще го намерите само по пътя на знанието, не по обикновеното знание, а знанието, което хвърля светлина. За да разгледате една вещ под микроскопа, трябва да имате достатъчно светлина и колкото предмета е по-малък, толкова светлината трябва да се увеличи. Следователно за ония, отвлечените идеи се изисква по-силна светлина на знанието. И тъй, трябва да имате знание. Сега вие считате знание да прочетете една книга. Това не е знание, това е помнене. Прочетеш една книга и казваш: „Аз зная." Не, то е помнене, ти си събрал в торбата си това–онова от разни места и после казваш, че знаеш. Не, това не е знание, това е помнене. Не е знание, защото знанието е един резултат на човешкия ум, който трябва да роди нещо от себе си. Този ум трябва да се запали, т.е. сам по себе си трябва да даде светлина на човешката душа. Най-първо ви трябва знание. Туй са го наричали в старо време сърце, но разумното сърце. Аз съм ви говорил и друг път, на вас ви трябва един ум, не обикновен ум, какъвто животните имат, но ум разумен, защото обикновеният ум не разбира нещата в природата. Трябва ви едно разумно сърце.

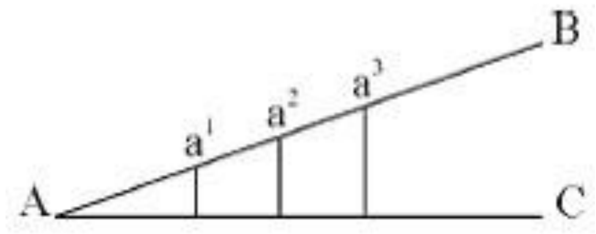

Тук имате един ъгъл BAC. Какво означава ъгълът в обикновената геометрия? Две линии ограничават известно пространство, нали така? При това, във физиката тия ъгли показват

посоката на движението. Но този ъгъл си има дълбок вътрешен смисъл. Представете си, че точките A,B,C са живи същества и имат отношение помежду си. Страната BC е отворена. Тия три същества A, B, C имат две посоки, а нямат равнодействуваща линия. Тия същества се лутат, нямат идеал в живота си. Ъгълът всякога означава две същества, които живеят без идеал, нищо повече. Ще кажете: „Какво значи без идеал?“ Аз ще ви определя какво значи. Перпендикулярите, спуснати от AB към AC, не образуват никакви триъгълници, това са въображаеми линии. Линиите AB и AC, те са линии на физическото поле и са видими, а другите линии, те са проекции, те са само в мисълта, мислови линии са те, а същевременно имат влияние върху A, B, C.

Сега да обясним въпроса както седи във физическия свят ABC – туй е една долина отворена и малки рекички се вливат. Значи, онзи инженер предполага, че подпушвания може да станат по-лесно при A, понеже напорът, който иде, е по-малък. Следователно за да спре тия води, колкото и големи да стават тези реки или колкото по-големи са перпендикулярите, толкова енергията, която трябва да употребим, за да подпушим водата, ще бъде по-голяма.

И тъй, малките погрешки в началото се поправят по-лесно, отколкото в тяхното отдалечаване. Значи, още в самото начало всяка една погрешка представлява един отворен ъгъл. И в самото начало вие можете да определите с каква сила можете да изправите вашата погрешка. Математически вие можете да си направите своето уравнение и колкото тази линия (перпендикулярът) се проточва, толкова по-мъчно е да се изправят погрешките. Значи AB и AC в дадения случай са елементи, които ни показват по кой начин ние можем да поправим своите погрешки. Колкото тия перпендикуляри са по-дълги, толкова поправянето на тия погрешки е по-мъчно.

А същевременно този ъгъл има и друго значение. Този ъгъл може да означава интелигентността на един човек. Той е един уред, който показва силата, с която човек в дадения случай разполага. Следователно вашата интелигентност ще зависи от този перпендикуляр, който е спуснат от AB към AC. Ако турите A под ухото и теглите към горната част на носа – B и другият лъч да отива под носа – C, ще се образува един ъгъл. Следователно в този ъгъл ще поместите всичките същества и ще имате разни перпендикуляри, спуснати от челото към долната част на носа. Тяхната интелигентност ще зависи от дължината на тези перпендикуляри. Колкото тази линия е по-голяма, толкова и интелигентността е по-голяма. А колкото перпендикулярът е по-малък, толкова и интелигентността е по-малка. Следователно интелигентността на човека не се определя от дължината на носа, а според перпендикуляра, спуснат от челото надолу. А носът показва само относителна интелигентност.

Сега, този ъгъл BAC показва една погрешка, направена на физическото поле. Тогава в умствения свят трябва да се изработи един начин, по който ние да изправим своята погрешка. Да кажем, някой човек се понапил, удари го друг и му повреди носа. Този не

знае законите, с които да може да възстанови тия клетки, за да порасне носа му и той ще ходи без нос. Но има един учен човек, той разбира от присаждане, може да поправя носа. Той ще определи каква част трябва да се отреже или от ръката му или от гърба му и да направи носа. Но само умният човек може да направи така.

Когато тия спуснати отвесни линии излизат вън от BC, погрешката е непоправима вече. Крайният предел за поправянето известна погрешка са точките B и C. BC е крайният предел, до гдето вашата погрешка може да се проточи и крайната възможност, дето тази погрешка може да се поправи. Защото една погрешка, направена на физическото поле, в един период от четири поколения се изисква да се поправи. Той е последният предел. Повече от четири рода не може да се продължи поправянето. Тук е линията BC. AB и AC показват крайния предел. A a1, a2, a3 – това са периоди на живота: 20 години, 40 години, 60 години, 80 до 100 години има възможност да се поправи тази погрешка.

Е, да допуснем сега, че вашият нос наместо да върви отвесно и да разделя лицето ви на две симетрични части, е имало накривяване или наляво или надясно. Ще кажете: „Майка ми тъй ме е родила, законът е такъв в природата." Не, не, природата е направила нещата отлично, а ако вашият нос е крив, причината е във вас. Е, коя е причината, че се е изправил носа ти? Казваш: „С крив нос не мога ли да живея?" Можеш да живееш, но все ще ти липсва нещо. И вие оставите този крив нос да мине четири поколения, без да се поправи тази погрешка навреме, много нещастия ще дойдат върху това последно поколение. Защото удовете, които сега имате, веждите, носа, това са уреди, с които ще си служите да познавате вътрешния ваш живот. Например вие имате един уред топломер, с когото си служите в някои случаи. Така и носът във вас е един уред, както компасът показва накъде се движите. Компасът е необходим за парахода в океана. Ще кажете: „Параходът може да се движи накъдето си иска." Ако се движи накъдето си иска, работата няма да излезе на добър край. Та в знанието и в пътя на съзнанието и в учението е същото. Не мислете, че като тръгнете в новото учение, можете да се движите както си искате.

Някой казва: „Аз мога да мисля за всичко." Е, какво, кажете ми тогава, преди съществуването на тази Вселена, какво е имало, от къде е изпъкнала тя? Рекох ви аз, било е време, когато Вселената не е съществувала, какво е било тогава? Вие ще кажете: „Тъмнина е било." От где знаете че е така, какви данни имате за това? Друг ще каже: „Светлина е било." Кои с научните ви данни, от где знаете, че е било светлина или тъмнина? Тъмнината у вас, това е едно субективно схващане. В реалния живот, в абсолютния живот няма нито тъмнина, нито светлина. Е, какво има тогава? Виждате ли как може да се забърка човек! Туй отричане показва, че съществува нещо извън тъмнината и светлината. Съществува нещо друго, от което тъмнината и светлината с един резултат. Тогава ние не го знаем това нещо какво е. Тези въпроси сега с само гимнастика на ума. Е, такъв род разсъждения до какво заключение ще ви доведат? До никакви заключения. Или който казва, че за всичко можем да мислим, можем ли ние да съберем всичката вселена

на върха на една игла и тази игла да държим на ръката си? Хайде сега, мислете за това. Казва някой: „Аз съм свободен да мисля всичко.“ Не, всичко не ти е определено да мислиш. При мисленето вие имате едно рационално число, точно определено ще мислиш само за онова, което в дадения случай може да ви ползва. В този живот да донесе известно благо за ума ви. Следователно за всичко не можете да мислите. Може някой път да ви се навеят някои странични мисли, то е друг въпрос, но за всичко не може да се мисли.

Сега какво значение може да има още този ъгъл BAC или страните AB и BC? Той няма равнодействаща линия, нали тъй? (– Има само два лъча.) Казват, че тия лъчи ги изпраща Слънцето. Питам: какво търсят тия лъчи? Каква нужда имаме ние от Слънцето? Трябва Слънцето да има някакъв интерес от нас. (– То не се интересува от нас.) Хубаво, тази лампа интересува ли се от нашия клас? (– Не.) Но кой я запали? (– Ние.) Значи, тя изпълнява вашата воля, но кредита й от къде иде? (– От Слънцето.) Вие разрешение от Слънцето взели ли сте? (– Понеже учим, полага ни се.) Добре, значи ние сме взели известна енергия от Слънцето и съществата в Слънцето измерват колко енергия ще изразходвате и колко ще научите и после правят един баланс: класът BAC е изгорил толкова калории и толкова е научил. Следователно ще знаете – природата обича точен баланс, тя е много щедра, но държи много точни сметки. Прощава, но не забравя. Тя ще ти прости, но ще пише в книгата си: „Едно своенравно и лениво дете, за тази работа не го туряйте.“ И като дойде пак такава работа, тя казва: „То не е за тази работа.“ И тя дава своята рекомендация и на другите. Вие, като идете при тях, всички казват: „Вие сте много добър, но ще почакате малко, ще бъдете търпеливи“, ще ви утешат, но няма да ви назначат. Природата е много взискателна. Когато няма да ви назначи, тя пак ще ви търпи, понеже един ден вие ще станете нейни чиновници.

Та аз ви казвам нейните отношения какви с, няма церемонии при нея, не грубост, ще те извади на дъската. (– Каква работа можем да вършим в природата?) Един ден ще ви дадат кормилото на Земята да го управлявате. (– Нещо по-близко?) Ще ви дадат българския народ да го управлявате. (– Нещо по-близко до нас?) Ще ви дадат да създавате новата поезия, новото изкуство, новата музика, новата литература. Или да научите ония материали, които с скрити вътре в природата и с тях да си съградите жилища, които да бъдат хигиенични. Защото тази, сегашната, черната материя, в нея с внесени черните лъчи, които задържат светлината повече и затова е вредна. А има елементи от тази жива материя, които съдържат повече от светлината, те с здравословни. Тази материя за бъдеще може да се изважда от природата и от нея да се приготвят жилища за човека, а така всякога човек ще бъде здрав. Влага няма да има и никакви микроби няма да има, ще бъде приятно за живеене.

Сега, какво значат страните на този ъгъл? AB, това е един лъч, който излиза от ума на човека, той зависи от интензивността на неговата мисъл. А, AC представлява интензивността на неговите чувства и тази е причината, че се е образувал този ъгъл тук.

АВ представлява енергията по-разредена, а АС представлява енергията по-гъста. Следователно тия енергии не могат да вървят в една и съща посока, между тях ще се яви раздвояване. За да разрешим този въпрос в този ъгъл, трябва да спуснем тази равнодействуваща сила ВС и ъгълът се затваря и се образува триъгълникът АВС. А този триъгълник се движи около центъра С и като се върти, ще опише една окръжност. Тогава предполагаме, че радиусът определя деятелността на човека – той знае в дадения случай как трябва да постъпи.

В този случай АС означава материалния свет, АВ – умствения свет, а ВС – това е духовния свет. Следователно ония сили вътре в нас, когато ние мислим и чувстваме, значи нашите мисли и нашите чувства се движат около известен център и правят един кръг. Най-първо, вие мислете за един приятел, проектирайте ума си към него – вашата мисъл да направи една обиколка и се върне пак назад. Старият човек прави така, казва: „Когато бях на 5 години дете, представях си, че след туй бях на 10 години, че ходих на училище, в гимназията, университета… и най-после додето туй положение се свърши.“ Той почти е направил един кръг и се е върнал пак до себе си. Но старият човек, като дойде до известна възраст, спре. Той напред не може да проектира мисълта си, умът му все назад мисли и затуй старите хора разправят всякога за своето минало, а младите разправят всякога за своето бъдеще. Старият разправя за своя минал живот, той не е извадил поука за живота си и младият говори за своето бъдеще, без да мисли за някаква поука. А тъй и единият и другият се балансират.

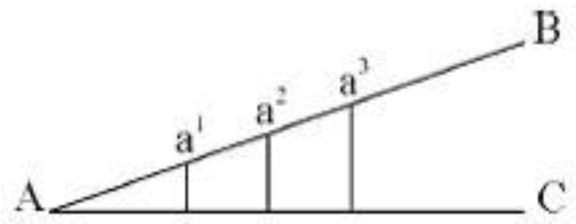

Следователно на старият човек ние знаем доколко е реализирал своя живот. Ще кажете: „Аз съм преживял тия и тия работи“, но то е едно субективно преживяване, наричам преживяване в живота, когато туй, което е преживял човек, неговото преживяване може да стане основа, а другите да се ползват от него. Тогава той има едно реално преживяване? Някой каже: „Аз имам преживяване.“ Но от неговите преживявания никой не може да се ползва. Тогава то е частично, т.е. до известна степен то е преживяване, но само за него.

Сега, ако вашият нос се изкриви наляво, причина за изкривяване на носа ви наляво е вашето сърце. Ако вашият нос се изкриви надясно, причина на изкривяването тогава е вашият ум. Ако носът ви се завърти надолу -причината е вашето физическо тяло, изопачена е волята ви. Следователно умът и сърцето и волята ви могат да се изопачат и природата показва, че ти в живота си имаш известно отклонение. Туй отклонение още в началото си можеш да го поправиш.

(– Как може сърцето да се прояви лошо?) По свиването на мускулите се познава дали умът или сърцето се е отклонило от тебе. Когато умът работи, мускулите се свиват по един начин, когато сърцето работи, мускулите се свиват по друг начин и когато волята

работи мускулите се свиват по трети начин. И тези свивания се различават по дължината си. Едните мускули се свиват от едната страна, а от другата се продължават и тогава се появява изкривяване. Туй показва, че силите между ума и сърцето не действат равномерно. Тогава ще се върнете в съзнанието си назад. Всякога изкривяването на носа ви се дължи или в вашите деди, или в вашите прадеди е имало една лоша мисъл, или едно лошо чувство. Като премахнете туй чувство или тази лоша мисъл, носът ви пак ще се върне на место в своето нормално състояние.

Туй знание е потребно за вас, за да може природата да ви се открие, да направите нещата в самата природа интересни. Само поетът може да ви разкрие какво нещо е една ябълка. Вие може да гледате ябълката и да не видите нищо, но този поет, като погледне тази ябълка, гледа – пише, гледа – пише и вие, като прочетете това написано, чудите се откъде го е взел или като седне при някой извор, той пише ли пише. И вие кажете: „Где го намери туй нещо?“ Или ученият човек, погледнеш го, седнал при някоя буболечица и от нея изучава живота. Тия малките същества той ги е направил толкова интересни, че ти виждаш целя наука. Ученият човек вижда неща, които обикновеният човек не вижда. Има известни сьотношения, известни проблясвания, които той само схваща. И вашето съзнание трябва да се проясни, да схващате нещата, които в друг случай не бихте схващали.

Имате много желания. Аз ви рекох, има само един начин за да постигнете вашите разумни желания – абсолютна вяра трябва да имате! Много въпроси могат да ви безпокоят, но ще имате една опорна точка, от която никога няма да се отделяте. От тази точка ще разглеждате всичките неща в живота, на опорната точка ли сте, всичките въпроси могат да се разрешат, но откъснете ли се от тази опорна точка, тогава нямате вече мярка. След като придобиете абсолютната вяра в себе си, тогава ще дойде вторият закон: Любов към Бога. Този закон ще създаде в вас труда, прилежанието, работоспособността, науката, всичко това иде от втория закон. Значи, най-първо ще минете през дисциплината, после ще дойдете до втория закон. Тук ще ви освободят от всичките ограничения. В Божествената Любов ще научите закона за свободата. При сегашните условия щом излезете навън да изучавате любовта на обществото или на ближния, без да прилагате Божия закон, няма да дойдете до никакви резултати. Ако излезете да изучавате любовта на робството, какво ще научите? Робството е създало робството. Какво направиха американците, когато имаха нужда от повече работници? Надигнаха се плантации, отиваха в Африка и от там си докараха негри с жените и децата – роби да им работят и си създадоха една мъчна проблема – въпросът за черните, която не можаха да разрешат. Сега робите с свободни.

Следователно ако ние първо не разрешим този, вътрешния основен закон на вярата, която се отнася към индивидуалния вътрешен живот, после втория основен живот [закон]- Любовта към Бога, а влезем да изучаваме третия закон – той е опасен. Щом обикнеш един народ или едно общество, ти ще се вплетеш в известни грехове. За да не се

вплиташ, ти не трябва да си създаваш тясна вътрешна връзка с когото и да било. Ти трябва да бъдеш съвършено безкористен! Ти трябва да правиш добро без да си задължен, но щом се свържеш и обикнеш когото и да е, непременно ще паднеш в съгрешение.

В Америка има говедари, те не с като българските. Българските говедари ходят с своите криваци и пеш, а те имат 200-300 говеда. А в Америка говедарите ходят с коне и носят въжета. Те пасат 10 000-20 000 добитъци. Някой път тия говеда се подплашват и хукнат в известна посока. Говедарите, като видят това и те препускат с конете си и бягат колкото се може, защото ако не бягат, говедата могат да ги завлекат и нищо да не остане от тях. Един народ, със своите стремежи, прилича на тия подплашени говеда. Няма какво да ви доказвам, имате пресни факти доколко съвременните народи с мощни и морални. То е известно.

Следователно вие ще започнете с основния закон на Вярата, после с основния закон на Любовта към Бога и тогава ще се върнете към основния закон на Надеждата. Той е най-опасния закон. В надеждата аз включвам материалния свят, отношенията, които ги има. И много мъчно могат хората да се справят. Например вие седите тук, не сте разположени, всички седите един до друг, нещо ви стиска и вие мълчите, благоприличието го изисква, защо? Има си причини, че не си разположен. Трептенията на едно тяло не с едни и същи с трептенията на друго тяло. Вие не сте наредени хармонично. Аз, ако река да седна някъде, ще кажа: „Приятелю, обичаш ли да седна до тебе, виж какви с моите трептения, хармонират ли с твоите? Може да не с в хармония – ще седна на друго место“ и т.н. Ще меня местото си, докато намеря някого, дето трептенията ни да с в съгласие.

Та, сега ще проучвате тия вътрешните енергии основно, ще правите наблюдения, ще бъдете искрени спрямо себе си. Седнете един до друг и вижте най-първо има ли хармония между трептенията на телата ви. После може да направите друг един опит с ръцете си, той е пак да видите как вибрират телата ви. Та най-първо ще намерите дали имате еднакви вибрирания, после ще намерите дали в вашите чувства има хармония, а на трето место – дали вашите умове вибрират еднакво. Тогава, ако има еднакви вибрирания в вас, ще се зароди една нова идея, нови мисли. И двамата приятелски ще разговаряте, променяте мисли, разделяте се. И единият е доволен, и другият е доволен.
Та рекох, сега ще се стремите към тази правилност, няма какво да се сърдите. Ако седнете до едного и телата ви не вибрират хармонично, ще седнете до другиго. Представете си, че имате два инструмента, две арфи, обаче нагласени на два различни ключа. Явява се една дисхармония. Рекох, различно нагласени с тия две арфи. Но ти не знаеш как да нагласиш едната, ще повикаш някой майстор, той ще ги направи на еднакъв ключ и вие ще свирите хармонично. Та, най-първо ще трябва да научите да нагласявате телата си. Сега, като ви виждам, всички сте на разни гами. Не е злото там, но ако искате да работите заедно, трябва да нагласите ключовете си в една гама и тогава всеки един ще свири своята част и всички ще бъдат в хармония. Не е необходимо всички да мислите едно. Всеки ще мисли, всеки ще чувства и ще действа разнообразно и пак ще има хармония. Нали имаме много

песни на един ключ. Например на цигулния ключ сол.

В природата има ли музика? (– Има.) Ние пеем тъй, както мислим. Нашето пение не е пение на природата и нашето свирене не е свирене на природата. Ако влезете в някоя гора и там има тонове, но трябва много деликатно ухо, за да забележи тия трептения. Ухото, което е силно, може да схване в всеки един лист шумоленето какво е. Често става едно унищожаване на вибрациите и тогава се ражда един малък шум. Сегашната музика, тя изразява степента, до която ние сме стигнали. Вземете тона „До". (– В природата „До" звучи с много още тонове, които го придружават, те с по-високи и по-ниски.) Тъй. В един тон има три качества. Тонът може да има трептения, колебания, които с физични; в тия трептения може да има интензивност и най-после тонът може да има смисъл. Може да накарам тонът, който аз издавам, да трепти малко. Когато човек пее без вдъхновение, той пее механически, но когато той е вдъхновен, в гласа му има едно малко колебание. Едни тремули, наричат го вдъхновение или вливане на една малка чувствителност в тона. И в тия движения се предава една малка лекота в тона. Тогава в чувствата има музика и в мислите има музика. Мисълта, това е висша музика; чувствата, това с висша музика и когато вашите чувства с такива, че няма музика в вас, тогава усещате едно свиване. Но когато чувствата ви с музикални, тогава усещате едно разширение.

В хармоничната музика винаги има едно разширение, съчетание има на тоновете, които дават обем и разширение на мисълта. И когато мисълта ви е музикална по същия закон има разширение и светлина се ражда в ума ви. Чувствата ви трябва да бъдат музикални, тогава те ще внесат една приятна животворяща топлина в душата ви. Тъй, както сега пеете, то не е още музика. Само, когато човек почне да мисли музикално и да чувствува музикално и да пее музикално, той е музикант. Например аз ви слушам в неделя, като пеете, като че някоя топка отскача. Има една студенина. Туй не е пеене. Пееш „Бог е Любов", а същевременно казваш: „Гладен съм." Пееш едно, а мислиш друго. Пееш едно, а чувстваш друго. А в пението именно и чувствата и мислите трябва да бъдат музика. И там е всичката тайна на живота. Който може да приведе своя ум и своето сърце и своята воля в музика, той образува силно движение, против което никой не може да противостои.

Сега, вие ще турите друг ключ, аз го наричам „ключът на вярата". По този начин искам в всинца ви да се яви вдъхновение. Без вдъхновение никой не може да работи. Ученик, който влезе в един клас, той трябва да има вдъхновение. Нищо друго не трябва да те занимава. Ученик без вдъхновение е мъртъв. Че обуща си нямал, шапка си нямал, това с второстепенни работи. Това нищо не значи за ученика. Или че си болен, сърцебиене имаш, това е нищо. Вдъхновение имаш ли, там е силата и обуща ще дойдат, и дрехи ще дойдат. Но изгубиш ли го, ти си мъртъв. И всеки може да те погребе. Имаш ли го, всичко се разтваря. В природата съществува този закон, онова, зарoвеното зърно в земята, как пробива яката земя? Вдъхновение има у него. Туй семенце развива своите химически сили, своите умствени сили, биологически и физически. Всичките тия сили с съсредоточени към същата цел, почвата се разтваря. И погледнеш, туй семенце пробило

земята. Ако туй семе нямаше туй вдъхновение, то ще се изгуби в почвата – ще изгние. И когато ученикът има туй вдъхновение, вие може да го заровите където и да е, той пак ще излезе отгоре. Тъй щото у всички ви този закон трябва да действува.

Сега, първото нещо десет деня наред, като станете сутрин от леглото си, ще кажете: Вдъхновение! Вдъхновение! Вдъхновение! (Три пъти.) На обед – пак три пъти и тогава ще ядете. И вечерно време, като си лягате – пак три пъти. Всичко девет пъти. Десет деня по девет пъти ще казвате „вдъхновение"! Тогава ще си направите едно тефтерче и ще си отбележите вътре този опит. Аз ви рекох, от този опит ще спечелите нещо по-малко от просено зърно, но туй, което го спечелите, то е толкова ценно, че с милиони не можете да го купите. За да добиете един грам от първичната материя, от която е създаден сегашния свет, всички фабрики по целия свет трябва да работят 3000 години. Е, колко милиона ще струва тогава един грам? И знаете ли какви чудеса може да извърши този грам? Вие ще добиете много малко, но туй, малкото е толкова ценно, то е всесилно в вас. За в бъдеще вие ще положите една основа в живота си.

Често ви следя, като ви давам някое упражнение, казвате: „Може и така да мине." Не, не, не може да мине така, не се лъжете. Упражненията, които аз ви давам, те вървят по един основен закон на природата. Това не с глупави работи, това с умни неща. Ще кажеш тъй: „Вдъхновение!" С сила ръцете надолу и ще го почувствуваш в сърцето си. После ще го помислиш в ума си, пак ще кажеш: „Вдъхновение!" И трети път пак ще кажеш: "Вдъхновение!" С сила, за да почувствуваш, че известна сила е дошла в тебе. Туй упражнение ще го правите сами, никой да не ви вижда. С кое качество се отличава ученикът? -Ученикът е вдъхновен! Затуй се благославя. А туй вдъхновение е необходимо, тъй както светлината, тъй както живота, тъй както Любовта.

Сега разбрахте, всички ще направите това упражнение. Като станете сутрин, ще го направите тъй, че да се разтърси атмосферата, че аз да почувствувам в моята стая, че действително има вдъхновение между учениците. Но няма да викате високо, тихо, на себе си ще го кажете: „Вдъхновение!" В това, тихото говорене има музика. Тихото говорене има едно качество, то действува силно вътре в душата. Тихо ще го кажете, но силно ще концентрирате мисълта си. Щом го кажете високо, вдъхновението се губи. Затуй тихо ще го кажете, че да сте доволни сами от себе си и да го почувствувате в душата си. С вяра ще го направите. Не се смущавайте дали имате вдъхновение или не. По който и да е начин, направете го и вие ще придобиете вдъхновението. Само по този начин могат да се образуват ония, красивите чувства, ония, красивите мисли, които с необходими за съграждането на вашия живот. То е необходимо за бъдеще.

Пред вас седи едно бурно море, което трябва да преминете, един живот, който е пълен с мъчнотии. И за да можете да победите и превъзмогнете всичките тия мъчнотии трябва ви вдъхновение. Сега, щом дойдете до някоя мъчнотия, ще се спрете малко и ще кажете: „Вдъхновение!" И като я вдъхновиш, тя казва: „Аз отстъпвам пред вдъхновението", отваря

ти пътя и ти минеш напред. Дойде някоя друга преграда, ти пак произнасяш в ума си тази дума и тя каже: „Пред вдъхновението и аз отстъпвам“, ти пак минеш напред. Но нямаш ли вдъхновение, те казват: „Хора без вдъхновение, ние не ги признаваме.“ Не ги пускат да минат и те се набират един до друг, сядат и плачат. Питат: „Кои с тези там?“ Отговарят: „Тези с плачещите, които с без вдъхновение.“ – ”Е, защо сядат там?“ – „Докато се научат на вдъхновението, а щом се вдъхновят, ще тръгнат и те напред.”

Размишление.

Забележка:

Сега имайте пред вид, аз дълго време съм търсил тази дума на български. Тя е една силна дума. И всяка една дума, за да бъде силна, трябва да съдържа три елементи в себе си. Думата „вдъхновение“ има тия три елемента в себе си. Думата „любов“ няма тия три елемента; „вяра“ -и тя има тези елементи, силна дума е; „надежда“ – няма трите елемента. Самата дума „надежда“ на български е слаба, тя има само два елемента. „Обич“ – също два елемента, думата „благост“ е силна дума, съдържа и трите елементи, а такива думи с малко. Думата „вдъхновение“ е силна в своето трептение. Ако вие можете да схванете тия три елемента, вие ще почувствувате нейните трептения. Тази дума ще внесе нещо ново в вас – туй, което вие искате. Вие ще си я запишете и ще си я произнасяте, за десет деня едно приятно упражнение ще бъде.

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!

IV година, 6 школна лекция на I МладежкиО култен Клас, 23. XI. 1924 г. неделя, София

Младежки Окултен Клас
23.11.1924 Неделя, София
Книги:

* Свѣтлина и знание. Музика

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_11_26 Пелените на живота. Радости и скърби
лекция пред общия окултен клас

ПЕЛЕНИТЕ НА ЖИВОТА. РАДОСТИ И СКЪРБИ

Размишление

За следния път ще пишете върху темата Разлика между събиране и изваждане.

Има едно живо събиране и едно живо изваждане. Някой път изваждането е приятно. Например приятно е, когато изваждаш картошки из земята.
По някой път, като наблюдавам хората, намирам особени състояния в тях, които се дължат на неразбиране на ония основни положения, които съществуват в живота. Така и вие всинца имате особени възгледи за живота. Всеки от вас има особени възгледи и иска според неговите възгледи да се нареди и самият живот. Вие искате нещата в Природата да вървят тъй, както вие мислите. Допуснете, че вие сте в Индия, една тропическа област, и тръгвате оттам леко облечен, както са облечени индусите – само с една тънка дълга дреха и с една чалма. Тъй облечен, тръгвате за Хималаите, тия високи планини. Как мислите, докъде ще стигнете? С такива дрешки, през които се виждат ръцете, каквито дамите често носят, докъде ще достигнете? Такива тънки дрехи за един топъл климат, разбирам, но трябва да знаете, че всички области в живота не са топли, има и студени области; не всички области са тихи, има и бурни области. Следователно вие трябва да бъдете разумни, да знаете, че в пътя на живота ще срещнете най-разнообразни промени и когато ги срещнете, трябва да кажете: „Това е в реда на нещата – вятърът може да бъде по-силен или по-слаб, студът може да бъде по-силен или по-слаб, студът може да бъде по-силен или по-слаб и топлината може да е по-голяма или по-малка.“

Вие казвате: „Ние знаем тия работи!“ Между знание и прилагане на това знание има разлика. От неразбиране на нещата по някой път във вас се заражда една индиферентност, изгубва се интересът. Защо? – Вие сте еднообразни. Ако излезете сега на Витоша или пътувате през някоя планинска област, цяла покрита със сняг, и не пазите съзнанието си будно, щом не сте добре облечени, краката ви започват да изстиват и у вас се заражда желание да си починете. Седнеш да си починеш и току погледнеш – заспал си и тъй останеш. Значи снегът хипнотизира със своето еднообразие, но трябва да знаете, че щом заспите, ще пострадате. Следователно, за да не заспиваме на Земята, идват ред промени в състоянията ни: страдания и радости. Това са промени, които стават и в самата Природа. Ако на Земята всичко беше радост или ако всичко беше страдание, и в двата случая бихте заспали. При радостите вие щяхте да се стопите, а при скърбите щяхте да замръзнете – нищо повече.

Сега вие искате радости, но не разбирате законите на Природата. Ако пък искате скърбите, резултатът ще бъде същият. Но когато съедините скръбта и радостта, ражда се

великото в света, ражда се Животът. Радостите и скърбите – това са пелените, които обвиват човешкия живот. Това са две различни състояния. Аз не говоря за страданията, както вие ги схващате. Това са отживели схващания. Страданията, тъй както ние ги знаем, тъй както съществуват, това са обвивка на самия живот, те са една необходимост, една неизбежност. И да ги разбирате, и да не ги разбирате, ще страдате. Като казвам „и да ги разбирате, и да не ги разбирате“, във философския смисъл на думата подразбирам – и да ги искате, и да не ги искате, те пак ще дойдат. Всички същества, които са минали преди нас, все са страдали. Ние искаме да минем през същия път, но като царски синове, без страдания. За никого не се прави изключение. Аз искам да срещна някого, комуто се е направило изключение. Привидно може да се показва, че някой не страда, но всъщност не е така. Всеки ще си плати данъка. Кой как дойде на Земята, ще страда. Има известни правила, на които всеки трябва да се подчини. Неизбежно е това! Тия две положения в живота – радост и скръб – ще помните, за да не се ражда индиферентност у вас.

Някой казва: „Животът не ме интересува.“ Казвам: настанало е еднообразие във вас. Голямата скръб е родила еднообразието. Какво трябва на този човек? – Малко радост. Например някой човек няма нито пет пари. Дайте му 100-200 лева, веднага ще внесете в него една малка топлинка и той ще каже: „Животът сега има малко смисъл.“ Ако му дадете още 400-500 лева, сърцето му ще тупа още повече. Ако му дадете 2-3-5-10-100-300000 лева, той ще каже: „Сега вече съм напълно осигурен!“ – и ще започне да си урежда живота. Вземете ли му парите, по обратния път ще дойде в него същото състояние. Ние, хората на Земята, сме забавление за по-висшите същества на Небето. И аз мога да ви кажа, че те правят опити с вас, опитват вътрешния живот, който се развива във вас. Тези думи, които ви казвам, са вметнати. Те са само едно положение, което трябва да имате всякога предвид в ума си, за да се радвате вътрешно в себе си и при най-големите мъчнотии и страдания.

Сега например аз си турям едната ръка на масата, а с другата държа верижката на часовника си. Защо? Вие казвате, че тия движения са несъзнателни. Ако са несъзнателни, питам ви: защо именно в този случай едната си ръка турям на масата, а с другата държа тази верижка? Аз няма да обяснявам причината на това нещо – тя е скрита, вътрешна, но само ви нахвърлям тази мисъл, да размишлявате върху нея.

Ще ви представя друг един пример. Допуснете, че имате три ябълки: едната от тях расте в топлия пояс; втората – в умерения, а третата – в студения пояс. Тия ябълки се срещат и се разговарят. Какви ще бъдат техните отношения? – Различни. Защо? Коя от тези ябълки е най-красива? – Която е от топлите страни. Какви особености ще има тая ябълка, която расте в умерения пояс, както и тази, която расте в студения пояс? Тази ябълка, която расте в студения пояс, има по-малки условия за развитие от другите две ябълки. С ябълките е така, но с хората е обратно. Хората, които живеят в тропическите места, според този закон би трябвало да са най-интелигентни, да имат най-висока умствена култура, а тия хора, които живеят в умерения и студения пояс, би трябвало да имат по-

слаба култура. Обаче ние виждаме, че по-висока култура имат хората в умерения пояс, отколкото тези в топлия пояс. Туй, което е вярно за растенията в дадения случай, не е вярно и за хората. Общото заключение е следното: туй, което в дадена епоха е вярно за животните, не е вярно за човека; и туй, което е вярно за човека, не е вярно за животните – има едно вътрешно различие. Туй показва, че растенията, животните и човекът се намират в разни области на Битието, дето животът циркулира по разни начини. Всичките нямат еднакви условия, не могат да се развиват по един и същи начин. Например ако на Земята има благоприятни условия за развитие, в астралния свят е обратното. То значи: когато имате прилив на живота във физическия свят, в астралния свят имате отлив. И когато имате прилив в астралния свят, в материалния и в умствения свят имате отлив. Тия състояния на живота се редуват непрекъснато. Следователно възвишените души, които разбират този закон, избягват страданията. Щом изгубят условията на един свят, отиват в друг. Те постоянно се качват и се връщат. Те отиват там, дето има условия. Това са богати хора. Всички вие трябва да станете умни! Само по този начин ще можете да регулирате радостите и страданията. Когато настане периодът на страданията, на мъчнотиите на Земята, трябва да знаете начин как да се преселвате в някой друг свят, за да започнете нов живот.

Сега да се върнем към главната мисъл. Въпросът се отнася до сегашния живот, а не до бъдещия. Вземайте урок от Природата! Ако вземете да дъвчете хляб, но нямате плюнка, можете ли да го сдъвчете? Ако нямате плюнка, какво ще правите? – Ще го сдъвчете, но ако речете да го глътнете, плюнка ви трябва. Ако нямате никак плюнка, ще ви требва поне малко водица. По аналогия на какво ще уподобите тази плюнка? Растенията, за да израснат, трябва им вода. Значи за живота на растенията водата е плюнка, която улеснява условията им. Общото заключение, от което трябва да се ползвате в живота си, е следното: не се стремете да коригирате Природата в нейните действия! Това е едно от правилата, които трябва да спазвате. Всеки, който се е опитал да коригира Природата, си е създал една от най-големите злини. Щом помислиш, че в Природата има известни дефекти, ти си създаваш една от най-големите дисхармонии в живота. Аз говоря за Божествената природа. Някой път ние смятаме нашите прояви за природни, но трябва да знаем, че в Божествените прояви всичко е в хармония или най-малко в съгласие. По възможност ще си мислите, че вашият живот е поставен в хармонични условия и ако има известна дисхармония, тя се дължи на някакви ваши състояния. Туй ще пазите като правило в живота си.

Във връзка с това ще ви прочета 12-а глава от Посланието към евреите. Апостол Павел се обръща с тази глава към онези окултни ученици, които са разбирали законите:

Следователно и ние, като сме обиколени от такъв облак от свидетели, да отхвърлим всяка тегота и грях, който ни лесно сплита.

Грехът, външните погрешки, често ни спъват. Ние се спъваме от това, от онова. Допуснете,

че вие минавате покрай гората и питате защо това дърво е паднало на една страна, защо друго дърво е паднало на друга страна? Мислите ли, че ако философствате така, ще стигнете в скоро време вашето предназначение?

И с търпение да тичаме на предлежащето нам поприще, като гледаме на Иисуса, началника и съвършителя на вярата, Който заради предлежащата Нему радост претърпя кръст, като презря срама и седна отдясно на престола Божий.
Сега мнозина християни си представят този престол някак особено, а той означава онова любовно отношение, което трябва да имаме към Бога. Той означава поглъщане или хармонизиране с Първия принцип. „Отдясно на Бога“ подразбира мястото в Любовта Божия.

Защото мислите за Тогоз, Който претърпя на Себе Си таквоз противоречие от грешните, за да ви не дотегнува и да не бивате слабодушни.
Често студенти, които следват в университета, като видят някой учен професор, искат да бъдат учени като него, без да вземат под внимание колко страдания е претърпял този учен, докато стане такъв – мислят, че тази работа е много лесна. И вие можете да бъдете учени, но ще имате предвид усилията на този учен човек.

Не сте се съпротивили още до кръв, като се борите срещу греха. И забравили сте увещанието, което ви говори като на синове и казва: „Сине Мой, не презирай наказанието Господне, нито да отслабваш, когато те изобличава.“

Вие сте много весели, когато бащите ви дават дрешки, но като ви турят на работа, като ви дойдат лишения, тогава около вас не се минава вече. Неразположени сте духом, веднага добивате песимистично настроение и казвате: „Животът няма смисъл, трябва да си замина за Небето.“ – Не, човек лесно излиза от Небето, но мъчно се връща. Щом иска да се върне в Небето, трябва да има приготвено място за него. Небето не приема човек, за когото няма отредено място. Щом му определят място, той може вече да отиде на Небето. Дохождат пратеници оттам и го задигат. Като няма определено място за теб, може с години да плачеш, но ще седиш и ще чакаш времето си. Казват ти: „Няма още място за тебе, тук ще седиш.“ Щом ти приготвят място, ще те повикат.
Защото, когото Господ обича, наказва го.

Защо го бие? Ще кажете: „Само за бой да не става дума!“ Ами по-голям бой от смъртта има ли? Кой светия не е бит? Светиите са били бити така, че всичките им кости са били строшени на парчета, не е оставал здрав ни мускул, ни нерв. Разбирате ли какъв бой е бил този? Чудни са хората днес, когато все за любов говорят. Не, трябва да знаете, че такъв прът са яли светиите, какъвто не можете да си представите. И вие ще ядете такъв прът. Какво мислите? Прът има, ще играе той и по краката, и по ръцете, хубаво шибане ще има; и след като минете туй шибане, тогава у вас ще остане истинският живот и вие ще възкръснете. Така ще се освободите от стария човек и ще остане новият. Това е фигура на

речта. Страданията ще дойдат, това да знаете! И ако някой мисли, че ще мине в другия свят без бой, той се лъже. Един древен цар имал трон, на който поставил един остър нож, който се свивал и изваждал навън с помощта на някаква пружина. Никой не знаел за този нож, обаче кой как дохождал, като сядал на трона, ножът го бодвал и той веднага подскачал. Всички придворни опитали този трон и затова той седял празен. Хаплив бил този трон. Такива столове има и в света, затова на тях не се сяда. Има положения в света, които не се заемат. Те са хапливи. Такива условия има в живота и човек не трябва да ги желае.

Та казвам: смъртта е една от големите прегради. Тя е само за силните натури. Казва се в Писанието: „Който победи смъртта, ще влезе във Вечния живот, в Царството Божие." Но за да се победи смъртта, изискват се юнаци. Ето какво казва Писанието:

Ако търпите наказанието, Бог се докарва с вас като със синове, защото кой син е този, когото не наказва баща му?

Ако ли сте без наказание, на което всички участваха, то сте прелюбодейци, а не синове.

Ако Господ не ви наказва, вие не сте синове; ако не сте бити, от вас нищо не става. Сега вие можете да философствате, да казвате, че животът трябва да бъде другояче устроен. Идете при някой грънчар и вижте коя пръст става за грънци! Не е ли най-пригодна онази хубава пръст, която е добре омесена, добре отъпкана, която грънчарят хубаво е набил, направил я е на тесто и тогава едва я е използвал за различни грънци? За да излезе хубаво гърне, пръстта трябва да бъде добре омесена. Ако искате да стане нещо от вас, трябва да минете през този процес. Вие искате като синове Божии да ви вземат на ръце от Земята, да ви поносят малко и – хайде, право на Небето. Вие искате да ви поносят малко на ръце, тъй както ораторите ги носят, тъй както учениците носят своите учители. Не, няма такава леснина.

Освен това бащите си по плът имахме наказатели и почитаме ги. Не щем ли се повече покори Отцу на духовете и да живеем?

Щом човек не приеме туй наказание на радо сърце, щом той е недоволен, престават да го наказват. Ако след като са го били, той е доволен и казва: „Аз съм на ваше разположение" – той е разбрал вътрешния смисъл на страданията и на наказанията. Аз мисля, че вие трябва да бъдете умни поне колкото онзи българин, който искал да даде писмо на един въстаник, но не знаел как. Карат го двама заптиета. Този българин се приближава до тях, пита ги: „Какъв е този, когото водите?" – „Комита." – „Комита ли?" Започва да го мушка тук, да го мушка там, удря му плесница, докато най-после мушнал и писмото му в джоба. Заптиетата виждат това, казват на този българин: „Браво!" В този свят, за да турят нещо в джоба, трябва да ви бият, защото заптиета има след вас. Това са неизбежни неща. Ще кажете: „Ама тези неща могат да се избегнат, за нас има такива изключения в света."

Защото те за малко време са ни наказвали, според каквото им е било угодно, а то е за наша полза, да станем съучастници на Неговата святост.
И всяко наказание понастоящем не се вижда да е на радост, но на скръб, а после принася мирен плод от Правда на тези, които са обучени чрез Него.
Затова стегнете разхлабените ръце и разслабените колене и направете на нозете прави пътища, за да не се изкриви хромото, но повече да изцелее. Търсете мир с всички и святост, без която никой няма да види Господа.

И тъй, скърбите, страданията в живота са едно разнообразие, за да бъдете всякога в будно състояние, та да можете да разберете Божиите пътища.
Упражнение: *Лявата ръка напред, неподвижна. С дясната ръка правим кръгообразни движения над лявата ръка, най-напред бавно, после постепенно усилваме и пак забавяме бързината. Същото движение, но само че в лява посока – обратна на първата.*

Какво усещате? Това упражнение е според относителната теория на Айнщайн. Ако продължаваме туй движение около 10 часа, този салон ще се подвижи от мястото си, затова в ума си всякога трябва да държите едно възходящо движение, т.е. едно хармонично движение, за да намалите силния ефект на това упражнение. Какво произвежда вътре това упражнение? Какво забелязахте? Направете същото движение, само не много бавно. Когато правите кръговете, един път дясната ръка ще минава над лявата, а втория път – обратно.

Сега въртете ръцете си една около друга, най-първо навън, с постепенно усилване и после с постепенно отслабване. След това движете ръцете навътре към тялото си, пак с постепенно усилване и постепенно отслабване. Всички движения, които правите, трябва да бъдат разнообразни.

А сега 1-2 минути размишление.

Музиката има несъизмерими тонове и преливане в тактове. Несъизмеримостта не може да се обясни напълно. Аз ще ви приведа един пример. Когато занесат в®лна на някой даракчия, тази вълна в музикално състояние ли е? Всички влакна на в®лната първоначално са разхвърляни, но като премина тя през дарака, той постепенно ще изправи всичките ѝ влакна – всяко от тях ще дойде на своето място. Вие я оставе́те на разположението на дарака, той ще се справи с нея. Същото е и с вас. Както и да са разхвърляни вашите мисли и чувства, предайте ги на дарака на Природата, тя ще ви ги върне изправени. Предоставете се на Природата, тя ще оправи обърканите ви работи! По някой път не е необходимо да пеем правилно. И от неправилното пеене Природата създава нещо хубаво. Не се смущавайте от безпорядъка, който съществува в живота!

Да изпеем упражнението В начало бе Словото.

При сегашното схващане на музиката в какво седи силата на пеенето? Една песен или едно упражнение може да се изпее по различни начини. В музиката има само един правилен начин – той е идейният образ, когато музикантът се усеща щастлив, че е схванал тази първообраз при пеенето или свиренето изобщо. Например вземете следното упражнение: Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа! Това е едно просто изречение. Как бихте го изпели? – По различни начини. Всеки от вас би го изпял по особен начин. От кой тон бихте започнали? Това упражнение още не е завършено. Ако напишете едно завършено упражнение, вие ще страдате. Аз ви давам това упражнение като образец на несъизмеримо упражнение. Защо обичате това изречение? Защото то изразява едно състояние на душата. Де е отговорът на песента? Кой ще е отговорът, как мислите? – Отговорът е настроението, което вие ще получите. Човек трябва да бъде готов, за да възприема нещата чрез слушане. Може да ти се каже нещо, което трябва или да го направиш, или да го напишеш, или от Писанието да го научиш, или най-после да го изразиш чрез живота си. Това са няколко различни положения.

Следователно, ако ти се каже да напишеш Истината или да я научиш, или да я изразиш чрез живота си, във всички случаи ще имаш разни положения. Коя е най-силната дума в туй изречение? Истината и свободата вървят заедно. За кого? – За душата. Сега, ако тия думи се изкажеха само, ще имат едно влияние; ако се изпеят – друго влияние, различни чувства ще преживеете. Щом се изпее, друг ритмус се внася. Значи всички силни, всички свещени думи трябва да се произнасят музикално. В говора човек също не трябва да бърза. Говорът трябва да бъде музикален. Ако всички говорехме музикално, по-малко дисхармония щеше да има. Отмерените тактове не допринасят много за музикалността. Например тази песничка може да се направи със строго отмерени тактове, но ще изгуби половината от своя израз. В най-хубавите песни не трябва да има никакво прекъсване. Прекъсването влияе върху изразителността. Представете си, че един певец изпее една песен без прекъсване, без паузи, знаете ли какъв ефект ще произведе? Ако една певица изпее един куплет на една вдишка, тя ще мине за силна певица.

Изпейте упражнението Кажи ми Истината! Всеки от вас може да нареди едно изречение в музика, да направи едно малко упражнение. Не искам да съчинявате, но песни да съчините по едно упражнение, да изкажете музикално някоя дума.

Размишление

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи за нашите души живот, светлина и свобода.

Седма лекция

26 ноември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_11_28 И Бога за свой Отец казваше
неделна беседа

И БОГА ЗА СВОЙ ОТЕЦ КАЗВАШЕ

„И затова юдеите още повече искаха да Го затрият, защото не току че съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен Богу." / Йоана- глава 5 -та ; стих-18 /

В този стих има три основни мисли. Аз ще се спра върху мисълта: „И Бога за свой Отец казваше."

Първата Причина, Която дава живот на всички същества, определя посоката на тяхното движение, както и техните качества и способности. Тази Първа Причина наричаме с различни имена: Бог, Господ, Отец, Баща, Господар и др. Всяко име има свой вътрешен смисъл. Какво име ще дадеш на тази Причина, това зависи от твоето разположение към нея. Следователно, не е безразлично, как ще се обърнеш към нея. Онези хора, които не са много развити умствено, не правят разлика в тънкостите на тези понятия, затова ги смесват. За тях не е важно, как ще нарекат Първата Причина. Има диваци, които не знаят нито едно от имената на Първата Причина. Така има и духовни хора, които в духовно отношение могат да броят едва до десет. Така и някои икономисти лесно решават въпросите на живота. Като кажат „икономическите условия", с тях всичко обясняват. Какво се разбира под „икономически условия" ? Според мене, икономическите условия не са важни. Важна е икономиката. Който не знае да прави икономия, никога не може да разреши въпросите на живота. В какво се заключава икономията? Кога икономисват. хората ? Истинската икономия се крие в добрия живот. Който води лош, разпуснат живот, не е икономист. Той е богат човек, който пилее своите средства и сили. В духовно отношение, икономията подразбира добродетелите.

„И Бога за свой Отец казваше. " Мнозина, за да се покажат пред хората, да минат за вярващи, наричат Бога свой Баща. Те се наричат царски синове. Обаче, какво означават думите „Баща", „царски син", не знаят. Кой може да бъде Баща ? – Само мъдрият, в абсолютен смисъл на думата, може да бъде баща. Не е достатъчно да се наречеш баща, но да изразиш всичко онова, което се съдържа в това понятие. Носиш името баща, но това не показва още, че си истински баща. Колко хора минават за вярващи, без да са такива. Те ходят по три пъти на ден в черква, палят свещи, молят се, но дали са истински вярващи, не се знае. – Ама ние искаме да угодим на Бога. – Как ще Му угодите ? Да угодиш на Бога, това е отвлечена идея. Ще кажеш, че Той е твой Баща. Разговарял ли си с Него? – Вътрешно съм Го чувствувал. – Какво означава вътрешното чувствуване ? Ти имаш баща на земята. Как му угаждаш ? За да угодиш на баща си, първо, трябва да бъдеш умен. Бащата се радва на умния си син и казва: Умен е моят син, много е досетлив. Обичам сина си. – Обичаш го, защото е умен, може да те разбере, да влезе в положението ти. Когато

синът е глупав, бащата е недоволен от него и казва: Отде дойде този син ? Глупав, непослушен, голям невежа е. Значи, умният баща се радва на умния си син. И тогава, ако ти наричаш Бога свой Баща, какъв син трябва да бъдеш? Казваш: Глупав съм, но Бог ми е Баща. – Не е така. Невъзможно е да бъдеш син на Бога и да си глупав. Какъвто си ти, такъв е и твоят баща. Щом си глупав. друг е твоят баща, а не Бог. Щом наричаш Бога свой Баща, трябва да си толкова мъдър, да покажеш на хората, че твоята мъдрост се отличава от тяхната.

Събрали се няколко души и започнали да спорят, има ли Господ, има ли друг свят и т. н. Между тях бил един от старите светии. Той слушал и мълчал. Те поглеждали на него отвисоко, считали го невежа, глупав човек. Разисквали по различни научни въпроси, изказвали различни мнения. – Ти какво ще кажеш ? – запитвали светията. – Аз съм на друго мнение. – Да, защото нямаш знания. По едно време всички тръгнали на път. И светията тръгнал с тях. Вървели до едно място, решили да си починат. Понеже ожаднели, започнали да търсят вода. Тук - там, никъде не намерили вода. Какво да се прави? – Нали сте учени, нали имате знания? Защо не си доставите сами вода? – Няма откъде. Тогава светията взел един камък, стиснал го, и от него потекло вода. Елате всички да се напиете! Питам: Кое знание е истинско ? Можете ли с вашето знание да стиснете камъка, и да потече от него вода? Ако можете, вашето знание е истинско. И те имали знания, и светията имал знания, но важно е онова знание, което помага на човека при всички условия на живота му. Трябва ли да се обиждаш, че те считат невежа ? Не се обиждай, но тръгни с тях. Когато ожаднеят и никъде не могат да намерят вода, ти вземи един камък, стисни го и, като пусне вода, дай им да пият. Ако се обиждаш и нямаш знание, твоето положение ще бъде по-лошо от тяхното. Истински ученият не се обижда.

Казвам: Хората трябва да се пазят от онази философия на миналото, която ги е тласнала в крив път. Те трябва да се пазят и от съвременната философия, която също ги води в крив път. Пазете се и от онази религия, която проповядва фалшиво смирение. Често ни се проповядва, че сме грешници, че трябва да се покаем. – Кой човек е грешник ? Според мене, само богатият, здравият, енергичният могат да грешат. Те имат богат материал, който влагат в работа. Естествено, че като работиш, все ще направиш погрешки. Болният, лежал десет години, нито греши, нито върши престъпления. Казват за нето, че е свет човек, че лицето му свети. – Как да не свети лицето му ? Той само лежи: майка му, баща му, близките му прислужват, носят го от едно място на друго, задоволяват всичките му желания. При това положение, всеки ще стане светия. Какво ще кажете за онзи човек, който по цял ден вдига и слага мотиката, копае лозето, нивата ? Лицето му свети ли? – Не, -лицето и ръцете му огрубяват. Като работи, той прави погрешки. Когато Бог праща проповедници в света, от кои хора ще избере: от онези, които лежат с години на легло, или от тези, които работят на нивата и лозето? – Разбира се, че ще избере от работниците. Като купуваш кон, какъв ще избереш: слаб, или .охранен – с широки гърди, здрави зъби, силни крака ? Кой човек може да свърши повече работа: ученият, или простият? Ще кажете, че и простите хора са нужни. И от тях Бог ще изкара нещо. – Верно е, че и

простият ще бъде научен от Бога, но не е ли по-добре да се яви човек при Бога учен и да продължи да се учи, отколкото да започне отново да се учи?

„ И Бога за свой Отец казваше. " Значи, Христос си позволи да нарече Бога свой Отец, да приеме Неговата Любов и да стане подобен на Него. Какво престъпление има в това? Нали се казва, че сърцето на човека трябва да бъде всякога отворено ? Сърцето, т. е. вратата му трябва да бъде отворена, Това се отнася до духовния свят, а не до физическия, – Защо? – Как ще държиш вратата на къщата си всякога отворена, ако вън е студено или духа силен вятър ? Трябва ли да оставиш цялата къща да се напраши? Ще я затвориш, разбира се. Къща, на която всичките врати са отворени, е запустяла, никой не живее в нея. Само на запустялата къща вратите са всякога отворени. Аз отхвърлям мисълта, че вратите на къщата трябва да бъдат всякога отворени. На физическия свят това е невъзможно. Устата е врата на човешката глава. Може ли да бъде тя всякога отворена ? Какво ще кажат за човек, който държи устата си отворена? Ще го нарекат „лапни - муха. " Само в духовния свят сърцето на човека може да бъде всякога отворено, защото атмосферата там е кристално чиста, без никакъв прах. Тогава, за всеки, който дойде при тебе, сърцето ти трябва да бъде отворено, да го приемеш с любов и, ако има нужда, да му помогнеш. Такъв човек ние наричаме духовно богат. Затворена ли е голямата чешма, от която тече студена, хубава вода ? Ден и нощ тя тече, щедро дава на всички. В този смисъл, доброто сърце е голяма чешма, голям извор, който постоянно тече и изобилно дава. Такова било сърцето на Христа, затова Той имал право да изрече Бога свой Отец. Обаче, всяко сърце, което се отваря и затваря, тече и пресъхва, не може да бъде проводник на Божията Любов. Небето има особено мнение за него.

И тъй, който може да нарече Бога свой Отец, трябва да знае, че Той е най-великият, най-силният в света. Тази мисъл води към ред още мисли, които обясняват идеята, защо човек е дошъл на земята. Вие задавали ли сте си този въпрос и как сте си отговаряли ? Все за нещо е дошъл човек на земята. Религиозните ще кажат, че човек е дошъл, за да се научи да люби и да придобие Божията Любов. – Кой не е опитвал любовта? Кой не е опитвал мъдростта? Кой не е опитвал истината? И то, по колко пъти! Обаче, грешката е там, че нито любовта, нито мъдростта, нито истината се задържат дълго време в човека. Като казвам, че любовта не остава дълго време в човека, това не значи, че тя не съществува. Любовта съществува, но резултат не е дала. – Защо не е дала резултат? – Условия не сте й дали. Каква растителност и какви плодове очаквате, ако сте изложили вашата цветна и плодна градина на север, дето слънцето я огрява малка част от деня? Слънцето грее цял ден, но цветята и дърветата ви слабо се огряват, не могат да възприемат слънчевата светлина и топлина. За количеството на приетата слънчева светлина и топлина ние съдим по резултатите, т. е. по количеството и качеството на плодовете. Ако любовта не може да украси нашата душа, нашият ум и нашето сърце със своите плодове, каква любов е тя? Следователно, когато кажем, че Бог е наш Отец, трябва да бъдем хубави градини, с прекрасни цветя и плодове, или хубава, здрава и хигиенична къща. Днес човек греши в едно отношение, че иска всички хора да бъдат добри, да служат за пример. И най-

напредналият човек иска да има образец, как да живее. – Бъди ти образец, не чакай да дойде друг пред тебе. Закон е: Не изнасяй навън нито добродетелите на хората, нито техните грешки. Ако нарушиш този закон, сам ще се спънеш. Да изнесеш погрешка на човека, това значи, да се изпречи една сянка пред очите ти и да не виждаш, какво става пред тебе. Трябва ли сам да се лишиш от възможността да виждаш? Тебе те очаква едно благо, а ти ще седнеш да се занимаваш с погрешките на Стояна и Драгана. Тури погрешките на хората далеч от очите си, на разстояние най-малко половин до един километър, да ги гледаш с далекоглед. През това време мястото пред тебе да бъде свободно, да виждаш нещата чисто, ясно. Само така ще виждаш великите Божии блага. Само така ще разбереш великата Божия добродетел.

Ето какво правя аз всяка сутрин. Като се събудя, веднага се запитвам: Какво прави днес Господ? Каквото прави Той, това и аз ще правя. Отговарям си: Бог изпраща своето благословение по целия свят, към всички живи същества. Той отправя погледа си към всички бедни и богати, прости и учени, болни и здрави, и на всеки отдава нужното. Той им изпраща храна, сила, утеха.– Ама защо трябва да страдам? – За да те утеши Бог. Който не страда и не скърби, не може да разбере живота и любовта. И ангелите, толкова възвишени същества, скърбят. Те имат любов в себе си, но пак скърбят. Аз още не съм ви говорил за тяхната скръб, да знаете, какво значи скръб, какво значи страдание. – Може ли ангел да скърби и плаче? – Може. Обаче, скръбта на ангела се различава от тази на човека. Ангелът скърби, когато пропусне момента да направи едро микроскопическо добро. – Едно ще пропусне, друго ще направи. – Не е така. В хиляда години ангелът има възможност да направи само едно добро. Щом го пропусне, ще чака други хиляда години, за да направи едно добро. – Щом е така, нека ангелите слезат на земята, между хората. Тук има милиони случаи за правене на добро.

„И Бога за свой Отец казваше. " Всеки човек трябва да нарече Бога свой Отец, да стане подобен на Него. Няма по-велико нещо за човека от това, да подражава на Бога. Той трябва да има светъл ум и чисто сърце. Качества на Бога са светлината, топлината и силата. Затова е казано, че Бог е абсолютна светлина, абсолютен живот, абсолютна свобода. Той е създал всичко. Щом е така, защо виждаш грешките на своя ближен? Защо го подиграваш ? Не се подигравай с брата си, със своя ближен, на когото Бог обръща толкова внимание, колкото и на тебе. И животните са създадени от Бога. Тогава, защо ще се смееш на кравата, че има рога и опашка? Щом се смееш на нея, ти се смееш на Бога. Кравата казва: Бог ми заповяда да си направя рога и опашка, и аз ги направих. Казвам: Човек няма опашка.– Да, днес няма опашка отзад, но неговата опашка е на лицето му – неговият нос. Господ казва на човека: Понеже ти научи вече да си махаш опашката, сега ще бъдеш без опашка и ще мислиш. Ти обърна ли внимание на носа си? Едно време той беше дълъг, като опашка, сега е къс. Питате: Защо носът е къс? – Защото го гледате отдалеч. Забелязали ли сте, колко се удължава носът на горделивия човек ? Той става много дълъг и толкова тежък, че за да не наведе главата си надолу, човек се изпъчва и вдига главата си нагоре. Хората се нуждаят от образец, от добър пример, който да им даде

подтик към великия живот.

Сега ще си послужа с числата. Всички знаете да броите от 1 до 10. Като съберем 1 + 1, какво ще се получи? Две еднакви числа, с еднаква величина, раждат противоречие. Ако съберете двама мъже на едно място, те ще започнат да спорят за нивата, ще я делят, цял ден ще се разправят. Двете единици, написани една до друга, дават числото 11 – число на борба. Двете единици никога не могат да се примирят. Двамата мъже ще се бият. Какво трябва да се направи? За да ги примириш, трябва да ги събереш. Тогава 1 + 1 = 2. Числото две, е закон за примиряване на две единици. Ако не се съберат, те всякога ще спорят. После ще съберете числата 1 + 2. Като ги съберете, ще получите числото 3, което ще ви даде цел в живота, ще знаете защо живеете. Без това число ще живееш и няма да знаеш, защо си дошъл на земята. Числото три е посоката, към която трябва да се движиш. То е аксиома. Значи, двете единици постоянно спорят. Двете двойки постоянно се борят. Дали ще събереш 2 + 2 или ще ги умножиш, получаваш все четири, което показва начин за примиряване на тези числа. Ще ви дам едно малко обяснение. На младо семейство – мъж и жена им се ражда син. Бащата казва: Този син е мой. Майката остава сама, тъгува, иска да си има дъщеря. Без дъщерята, майката и бащата спорят, не живеят в хармония. Щом се роди дъщерята, животът на младите се подобрява. Това показва числото четири. То означава семейството, което се състои от майка, баща, син и дъщеря.

Числото две е отрицателно. Химикът трябва да изучава това число, да знае, как може от две основи да получи едно съединение. Числото четири пък е положителна, активна сила. То е положително число. Ще ви дам значението на следните числа. Единицата, четворката и седморката са положителни числа. Значи, в числата от 1 до 10 имаме три положителни числа и три отрицателни: 1, 4 и 7 са положителни; 2, 5 и 8 са отрицателни. Има и три числа от среден род, неутрални – 3, 6 и 9. От числата 1 до 9 на бащата се падат три числа – 1, 4 и 7. Той разбира смисъла само на тези три числа. Майката разбира смисъла само на числата, 2, 5 и 8. Синът разбира смисъла само на числата 3, 6 и 9. Бащата не разбира числото 2, той има само идея за него. Какво е 5, 8 също не разбира. И майката не разбира, какво са числата 1, 4 и 7. Ще кажете: Ние разбираме тези числа. Да разбереш, значи да направиш. Можеш ли да стиснеш един камък, и да потече от него вода? Казваш, че разбираш числото две. Давам ти две въшки. Какво ще направиш от тях ? Не са кози, да им вземеш млякото; не са овце да им вземеш вълната; не са волове, да ги впрегнеш; не са каси, да туриш парите си в тях; не са чешми, да наливаш вода от тях; не са езера, по които да плуваш; не са птици, които летят. Какво ще направиш от двете въшки ? Казваш: Ще ги чукна на нокътя си. – Не, няма да ги убиеш, но ще помислиш, в какво ще ги превърнеш. Който разбира алхимията, ще ги превърне в смарагди или диаманти и ще ги носи на пръстите си. Казват: Много хубави камъни! – Видях и патих, докато ги превърнах в скъпоценности, да ги оценят хората. Дето влезеш с двете въшки, ще те изпъдят. Какво ще кажат хората за тебе? Но като ги превърнеш в скъпоценен камък, голям като кокоше яйце, всички ще искат да го видят. Това значи, да разбираш значението на числото две. Както виждате, мъчно се справя човек с числото две.

И тъй, дето влиза числото две, непременно ще създаде борба, противоречие. Не е ли същото и с човека? Всеки човек има в себе си по две желания, които взаимно се борят. Той иска да бъде красив и силен. Това е вложено не само в човека, но и в животните. Всеки иска да бъде красив, да обръща внимание, че като го видят, да се възхитят от красотата му. Друг иска да бъде толкова силен, че каквото пожелае, да го постигне. Който има тези две качества, всичко може да направи. И мечката, като види красив човек, ще се стресне и ще каже: Много си красив, не съм срещала толкова красив човек. Ще се приближи при него и ще почне да му лиже краката. Ако си силен, ще клекне пред тебе, защото ще я вдигнеш с двата си пръста. На място е да бъде човек силен и красив. Питам; Кой е истински красив? – Само онзи, в когото истината живее. Силен е само онзи, в когото мъдростта живее. Следователно, двете качества – сила и красота всякога могат да се придобият. Докато се придобият, докато заставите истината да влезе във вашия ум, знаете ли, какво се иска от вас? Умът ви трябва да бъде без недостатък. Истината е крайно взискателна. Като дойде истината в дома ви и намери най-малкия недостатък, тя си излиза, без да каже дума. Ти плачеш, страдаш, без да знаеш защо. Всъщност, причината е там, че истината дошла и си заминала. В това време дойде един ангел при тебе и ти казва: Не плачи, потърси грешката си. Имаш една грешка, която трябва да изправиш. Ти започваш отново да чистиш, да нареждаш къщата. Истината дохожда втори път, обиколи къщата, намери друга погрешка и пак си излиза. Ти отново чистиш и нареждаш къщата си. Това ти струва векове и; като се зададе отново истината, сърцето ти трепва и казваш: Тя иде, пак ще намери неизправност. Но голяма е радостта, когато един ден истината дойде, прегледа къщата ти и я намери в изправност. Ти си помислиш: Какво ли ще ми каже истината? Тогава тя ще те погледне и ще каже: Ще остана в къщата ти. В целия дом ще настане радост и веселие, и ти ще придобиеш красотата. Да дойде Бог да живее в нас, това означава истинско, вътрешно познаване на Бога. Тогава всички можем да кажем, че Бог е наш Баща, че Неговият живот, Неговата Мъдрост, Истина и Любов са в нас. В нашия живот няма да има противоречия, и ние всякога ще бъдем готови да изпълним Неговата воля. Колебанията и съмненията могат да дойдат, но ние не отговаряме за тях.

„И Бога свой Отец казваше. " В прочетената глава Христос говори на евреите, но косвено, Той говори и на своите ученици. Любовта говори и на вас: Трябва да бъдете съвършени. Сега имате дефекти, но ако искате истината да дойде във вас, да ви направи красиви и свободни, няма да имате никакъв недостатък. Съвременните хора търсят свобода и човешки права, но само истината може да даде права на човека. Казвате, че обществото трябва да бъде изправно, да се приложат законите. – Ама ние трябва да живеем в любов. – Кой ще приложи любовта ? – Да бъдем умни, добри учители.– Кой учител е умен и добър? Кой учител може да донесе светлина? – Има добри учители, с добри желания, но те сами нямат нужната светлина. – Да бъдем добри, любещи майки. – Коя майка не обича децата си ? Но колко майки могат да предадат на децата си учението за любовта, да знаят, че има Бог в света, че Бог е Любов? Ще въздъхнеш и ще си кажеш: Трудно е да бъдеш - майка. – Наистина, трудно е да бъдеш истинска майка. Да упътиш някого в живота, това

значи, да бъдеш майка. Ще го упътиш към Бога и ще му станеш майка. Да покажеш на човека правия път, това значи, да го научиш да люби Господа с всичкото си сърце. Той ще ти бъде син, а ти – негова майка. Той ще ти каже: Благодаря ти, че ме упъти към Бога, животът ми вече се осмисли. В този смисъл, всеки може да бъде майка и баща.

Христос казва: ,, Всеки, който изпълнява волята на Отца ми, е моя майка, мой баща и брат. " Този стих има широко разбиране. Майка е тази, която носи любовта; баща е този, който носи мъдростта, а братът – истината. Трябва да разберете, че който изпълнява волята на Бога, той носи в себе си любовта, мъдростта и истината. Той е мой близък. Следователно, основата на нещата.е в близостта на душите. Само така хората ще се разбират добре. Често се оплаквате, че никой не ви обича. Любовта се явява при три условия: Бог да живее в нашите сърца, да бъде наш Баща. Мъдростта да живее в нашите умове, а Истината – в нашите души. Само при тези условия, можем да се обичаме без никаква съблазън, без никакви съмнения. И аз ще ви докажа, че вие не може да се съблазните в мене, но мога да ви накарам да се съблазните в мене. Например, дойда в дома ви окъсан, бос, гологлав. Вие сте богат човек, и като ме видите в това положение, ще се усъмните в мене и ще кажете: Защо ли е дошъл този окъсан и бос човек тук? Веднага ще затворите касата си и ще кажете на слугите си: Следете този човек, да видите, за какво е дошъл. Слугата се усмихва и ме гледа да не пипна нещо. И обратно, влизам в дома ви с тежка торба на гърба си, пълна със злато и казвам: Моля, вземете тази торба, тя ми тежи; турете я във вашата каса. Сега ще накарате ли слугите си да ме следят? Като внеса парите си във вашата каса, вие ще имате пълно доверие в мене. Всички в дома ви ще бъдат разположени към мене.

Днес се проповядва, че богатият трябва да приема .добре бедните в своя дом. Законът е верен, но той има и. друга страна: когато сиромахът влезе в дома ти, трябва да отвори кесията си, т. е. сърцето си, да тури парите си във вашата каса и да каже: Заминавам по работа, може да се върна след една година. Ползувайте се от парите ми, докато се върна. После ще ми ги върнете. Кой няма да приеме такъв беден в къщата си? Като го видят, отдалеч още му се радват. А сега, като дойде сиромахът, все записи носи. Изобщо, богатите хора са изложени на голямо изкушение. Един виден проповедник в Америка искал да прекара почивката си в един от видните курорти. През свободното си време, той проповядвал на курортистите. Цялото лято проповядвал, и хората се показали много разположени към него. Като се върнал от курорта, той очаквал писма и благодарност, понеже за проповедите не взимал никакво възнаграждение. Един ден той видял, че служителят на църквата иде при него и носи една книга. – Слава Богу, сетили се за мене! Обаче, служителят му подал една сметка, да плати наем за салона и за електричеството, което изразходвал във време на проповедите. Питам: Кой богат не е плащал така ? Вие критикувате богатите, казвате, че са лоши хора, а хвалите бедните. – Защо? – Защото Христос казал: „Блажени нишите духом." С тези думи, Христос искал да каже: Блажени са тези, на които умът е пълен с любов, с мъдрост и истина. Хората пък казват: Блажени са тези, които нямат любов, мъдрост и истина в умовете и сърцата си и очакват да ги

напълни някой. – Това е криво разбиране.

Казано е още: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Синове Божии ".

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. " Това са все окултни изречения. В неразбирането си, хората казват: Богатият няма да влезе в Царството Божие, но сиромахът ще влезе. Питам: Как ще влезе сиромахът в Царството Божие, ако сърцето му е пълно със завист ? Сиромах си, но пипаш на едро, на едро крачиш. Влезеш в гората и обереш богатия, вземеш сто хиляди лева от него. Друг сиромах влезе в чуждия курник, задигне една кокошка – надребно пипа. После той се извинява, че неговата погрешка е по-малка- от тази на първия. . Все едно, престъплението е налице, и двамата еднакво са сгрешили.

Истинският живот започва с работа върху себе си. Всеки трябва да работи върху себе си и може да работи. Пречката е в нежеланието да работите и казвате: Нека дойде един ангел да ни помогне, изведнъж да стане работата. Колко пъти е изпращал Бог по един ангел до вас, да ви помага. Ангелът отдавна е дошъл. Той ти казва: Имаш ключ, завърти го само! – Да завъртя, или не ? Дали му е дошло времето ? – Завърти ключа, нищо повече! Не чакай да дойде ангелът, той да завърти ключа. Това никога няма да бъде! Ти сам ще го завъртиш, и след като светне, тогава, и ангелът ще дойде, и Господ ще дойде. Не казвам, че всички не сте завъртели ключа. Онези, които не са го завъртели, да го завъртят. Които са го завъртели, ще светне пред тях, и гости ще им дойдат. Казвате: Още не са дошли гостите, закъснели са. – Не са закъснели, ще дойдат точно навреме. И, като дойдат, ще донесат своето велико благословение.

„И затова юдеите повече искаха да Го изтребят, защото не само съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен на Бога. " Казват за Христа, че имал високо мнение за себе си. Обаче, в Писанието е казано, че като се намерил в рабски образ, Той се смирил. Сега ние се намираме в последната фаза на живота, когато любовта трябва да възкръсне в душата ни. Когато искаш да направиш нещо, запитай се: Ако Христос беше на моето място и искаше да направи нещо, как щеше да го направи? Значи, всяко нещо трябва да става в името на любовта. И тогава, ако Христос го направи, и ти можеш да го направиш. Ако Той не го направи, и ти не трябва да го правиш. Христос да бъде мярка за всичко, което мислите да правите.

Ще ви приведа един пример за Христа, който и друг път съм предавал, Един страдащ търсил дълго време Христа, да му помогне нещо. Най-после той Го намерил, но Христос бил вече прикован на кръста. Като разбрал, за какво Го търси, Христос помолил да Го отковат за малко. Желанието Му било изпълнено: отковали ръката Му, за да помогне на страдащия, след което отново я заковали. Ако вие бяхте на мястото на Христа, щяхте да кажете на страдащия: Късно си дошъл. Ние виждаме Христос да казва: Отковете ръката ми. И после: Заковете я пак. Когато се отнася да направиш добро, ръката ти не може да

бъде закована. Следователно, и да сме заковани, ние имаме вече пример, как да постъпим. В първата серия беседи съм ви дал пример, защо заковават хората: Заковават ги, за да не правят зло. Като те заковат, не можеш вече да мърдаш, но постепенно започваш да се владееш, след което изваждат гвоздеите. Ако започнеш да викаш, отново ще те турят на кръста. Христос стоеше на кръста тихо, спокойно. Това е характер, който заслужава похвала. Това беше силна операция, която Той понесе достойно. Когото заковат на кръста, непременно трябва да издържи. Освен това, Христос издържа на всички подигравки и хули на войниците. Казваха Му: Нали дойде да спасиш света? Той отговори: „Свърши се всичко. В бъдеще Бог ще се прослави, и ще прослави Сина си."

Казвам: От всички хора се иска послушание. Да бъдем послушни, да считаме Бога за свой Отец. Като ставаме сутрин от сън, сърцата ни да трепнат и да кажем: Бог е наш Отец. Като кажем това, ще се примирим с всички хора. Тогава ще видим, как ще ни приемат хората. Това значи, да бъдем извори, големи чешми. Кой няма да дойде при такава чешма? Този е пътят – да признаем Бога за свой Отец. Ако Христос нарича Бога свой Отец, и ние трябва да Го наречем свой Отец, не само на думи, но с живота си. Само така ще победим света. Тази победа, именно, ще внесе радост в душата ни.

„И Бога свой Отец казваше. " Следователно, когато приемем Бога за наш Баща, всички страдания, мъчнотии и противоречия в живота ще изчезнат. Докато тази мисъл не стане плът и кръв за нас, Духът няма да дойде. Духът – това е кръвта. Както кръвта внася живот в човека така Духът е субстанцията, която ще преобрази нашия живот – външно и вътрешно. Бъдещата култура е на Духа. Сегашната култура е на плътта и противоречията. Културата на Духа ще донесе Божествените блага в света. Тогава Бог ще бъде наш Баща, а ние – Негови синове. Ние ще изпълним волята Му абсолютно, както Той иска. Тогава ще има братство, равенство и свобода. Вратите ще бъдат отворени и навсякъде ще срещате хора с мили лица и чисти, светли погледи. Това ще внесе радост във всички сърца, но дотогава има много време. Много страдания, много скърби, много сълзи ще се излеят. Много вода ще изтече, но ще дойде това време.

Христос казва: „Иде Божията Любов в света и показва пътя на избраните. " Това е абсолютната истина. Нищо не трябва да ви разколебава. Дойде някой да ви разколебава. Кажете му: Братко, има нещо по-високо в света. – Какво? – Божията Любов. – Има още по-високо нещо. – Какво? – Божията Мъдрост? – И от него по-високо има. – Какво? – Божията Истина. Всички други неща са второстепенни. Това трябва да занимава нашата душа. То ще донесе мир и радост в света. Когато се възцари Любовта на земята, тя ще донесе всички блага.

14 - та Беседа от Учителя, държана на 1 ноември, 1925 г. В. Търново.

Който дойде при мене (Неделни беседи. София, 1998)
14 беседи от 16 март 1924 г. до 28 ноември 1924 г.

Начало: 10:00

1924_11_30 Който се учи
неделна беседа

КОЙТО СЕ УЧИ

„А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ, който го учи“. (Галат. 6:6)

„Който се учи, и който го учи“, сѫ двѣтѣ важни думи въ стиха, а другитѣ сѫ обяснения и допълнения. Който се учи е ученикъ, а който го учи е учитель. Който се учи е човѣкътъ на земята, а който го учи е Богъ, горѣ на небето. Който се учи е дѣтето, а който го учи е майката. Това сѫ все сравнения.

По нѣкой пѫть намъ се вижда, че животътъ е лесенъ за разбиране, то е, защото той така се опростотворява въ ума ни, като че нѣма никакъвъ смисълъ. Защо е така? Защото всички нѣща, който се опростотворяватъ, изгубватъ смисъла си. Нѣкой пѫть животътъ ни се вижда толкова сложенъ, че ние съвсѣмъ се оплитаме. Това сѫ двѣ крайности. По нѣкой пѫть нѣкой ученъ човѣкъ мисли, че всичко знае, а другъ нѣкой мисли, че знае много малко. И двамата сѫ подъ единъ знаменатель, но се различаватъ въ съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждалъ човѣкъ по-ученъ отъ себе си, за това мисли така. Онзи пъкъ, който е срѣщалъ по-ученъ човѣкъ отъ себе си, казва: има хора, който знаятъ много, тъй че азъ, въ сравнение сѫ тѣхъ, малко зная. Слѣдователно, за да прави човѣкъ тия сравнения, трѣбва да има едно дълбоко вѫтрѣшно разбиране, не трѣбва да мѣри нѣщата съ себе си. Ако мѣри съ себе си, нѣма защо да прави сравнения.

И тъй, казваме: който се учи. Това, да се учи човѣкъ, е едно вѫтрѣшно побуждение, единъ вѫтрѣшенъ стремежъ. Най-великото състояние вѫтрѣ въ човѣка е да се учи. Онзи, който иска да осмисли живота си, трѣбва да се учи. Онзи, който иска да живѣе, трѣбва да се научи, какъ да живѣе, т.е. той трѣбва да добие закона на Любовьта.

Сега, всички думи „да се обичаме, да вѣрваме, да имаме знания“ по настоящемъ изискватъ обяснение. Какво значи да знаешъ? Всѣки казва, че знае. Това, което хората знаятъ, не е знание, то е паметарство, т.е. знание по паметь. Еди-кой си челъ нѣкоя книга, еди-кой си челъ нѣкой романъ, еди-кой си челъ нѣкое научно съчинение, запомнилъ нѣщо отъ него и казва: азъ зная. Е, какво знаешъ? – Зная, че земята се върти около слънцето. Ти провѣри ли това? – Не, четохъ въ еди-коя си книга. Тогава ще кажешъ: четохъ въ едно научно съчинение, единъ ученъ казва, че земята се върти около слънцето. Другъ нѣкой казва: азъ зная, че отъ земята до слънцето има 92 милиона мили разстояние. Ами ти измѣри ли го? Не, но зная. Чудни сѫ хората! Другъ нѣкой челъ нѣщо по сѫщия въпросъ и казва, че разстоянието между слънцето и земята е 93 милиона мили. При тия двѣ твърдения се явява разлика отъ единъ милионъ. Казвамъ: какво е това научно измѣрване, което ражда разлика отъ единъ милионъ? Питамъ тия учени: какъ измѣрихте

туй разстояние? – Е, въ математиката има извѣстни ѫгли, та измерването става по голѣмината имъ, по дължината на тѣхнитѣ страни. Какви сѫ тия ѫгли, какви сѫ тия страни? Какъ е възможно: единиятъ измѣрвалъ съ ѫгли, другиятъ съ прави линии и да произлѣзе разлика отъ единъ милионъ километри? Какво е това измѣрване на ѫглитѣ? Това е единъ методъ, съ който си служатъ ученитѣ, азъ го наричамъ „методъ на прѣдположение". Така, въ турски езикъ има извѣстни думи, които се пишатъ по единъ и сѫщъ начинъ, но иматъ различно значение. Турчинътъ като срещне нѣкоя такава дума, казва: не иде на кажемъ тази дума, кажете друга нѣкоя. Той пише, пише, нищо не излиза. Запримѣръ, въ турски езикъ думитѣ лопата, шивачъ и слѣпа коза се пишатъ по единъ и сѫщъ начинъ. Единъ турски началникъ пише до кмета да му се изпратятъ 40 лопатари – хора да ринатъ земя. Кметътъ чете, чете, казва: „На нашия началникъ трѣбватъ 40 кюркчии". Праща му 40 кюркчии да шиятъ, т.е. 40 шивачи. Началникътъ пише, че не му трѣбватъ шивачи. Кметътъ мисли, мисли, казва си: „Сигурно началникътъ има много работници, та му трѣбватъ 40 слѣпи кози". Нѣма какво, изпраща му 40 слѣпи кози. Началникътъ пакъ повтаря молбата си: „Изпратете ми 40 лопатари". Едва при този случай кметътъ се досѣща, че началникътъ иска 40 лопатари, работници и му ги изпраща.

Та, сега и ние въ нашитѣ изслѣдвания направимъ една погрѣшка, че втора, че трета, докато се изправимъ. Подъ „знание" подразбирамъ извѣстни истини, които ние сме провѣрили веднъжъ, дважъ, докато получимъ най-послѣ най-малкия, микроскопически резултатъ. А тѣзи знания, които сте добили само отъ четене, безъ провѣрка, безъ опити, тѣ се отнасятъ до паметьта на човѣка. Ето защо, всички истини, които взимаме отъ другитѣ хора, трѣбва да ги провѣряваме. Когато изучаваме живата природа, трѣбва да я разглеждаме като една книга, оставена прѣдъ насъ за проучване. Всички животни, всички растения, всички звѣзди сѫ Божественитѣ азбука, слогове и прѣдложения на невидимия свѣтъ. Задъ този свѣтъ, който ние виждаме, сѫществува единъ невидимъ, много по-съвършенъ, по-обширенъ отъ видимия. Слѣдователно, туй видимото е азбука, чрѣзъ която можемъ да се домогнимъ до невидимия свѣтъ. Срѣщаме единъ вълкъ и казваме: вълкъ е това! Добрѣ, каква роль играе този вълкъ въ природата? – Много проклето животно е вълкътъ! Защо, въ какво седи неговата проклетия? – Дави овцитѣ. Е, че ако е така, човѣкъ ги дави повече. Какво лошо има въ това? Вълкътъ ще изяде 1–2–3–10 овци, а човѣкъ ще заколи много повече, при това, ще накълца месото имъ и ще го консервира. Значи, и вълкътъ яде овци, и човѣкътъ яде овци, а при това човѣкътъ минава за праведенъ, за светия. Защо вълкътъ да е виноватъ, а човѣкътъ да не е виноватъ? Човѣкътъ е, казватъ, господарь. Слѣдователно, като господарь, той ималъ право да яде овци, а вълкътъ – нѣма. И слушаме ние днесъ всички религиозни хора да казватъ, че въ Писанието било казано, какво всичко живо е създадено за да се яде. Азъ ще направя едно възражение. Когато Господь създаде крушата, какво каза, дървото ѝ ли да ядемъ, или плода ѝ? Питамъ те: ако ти отидешъ да изядешъ една круша съ стеблото ѝ, съ дънера ѝ, какво ще стане съ тази круша? Казватъ: трѣбва да ядемъ! Да, но ще изядешъ само плода на крушата, а сѣменцата ѝ ще посѣешъ. Ако ти изядешъ една круша, а сѣменцата ѝ посадишъ, имашъ право да я ядешъ, но ако опапашъ цѣлата круша, заедно съ сѣменцата

ѝ, казвамъ: ти не си нищо друго, освѣнъ единъ червей, който знае само да гризе – ти не си разбралъ смисъла на живота. И сега, нѣкои казватъ: явили се въ свѣта едни неправовѣрни хора. Защо не сѫ правовѣрни? Защото казватъ, че не трѣбва да се яде месо. А тия, които казватъ, че трѣбва да се яде месо, тѣ сѫ правовѣрни! Но, въ първата глава на Битието се казва, че човѣкъ трѣбва да се храни само съ плодове. И казва по-нататъкъ Писанието, че царството Божие не седи въ ядене и пиене. Ами въ какво? – Когато ядешъ, да ядешъ само това, което Богъ е опрѣдѣлилъ и то съ благодарность. Разбира се, това се отнася до вѣрующитѣ хора, до тия, които сѫ умни, които иматъ разбирания. Онѣзи хора, които вѣрватъ въ Бога, азъ ги харесвамъ. Подъ думата „вѣрующъ“ човѣкъ азъ подразбирамъ този, който разбира дълбокия смисълъ на нѣщата. Ако ти внесешъ въ твоя организъмъ храна, която може да отрови кръвьта ти, и съ това да повлияе върху здравето на дѣцата ти, тази храна полезна ли е? Днесъ има споръ между всички лѣкари по въпроса за храната. Едни доказватъ, че месото е врѣдно, а други доказватъ, че не е врѣдно. Азъ казвамъ: има и друго разсѫждение. Медътъ на пчелитѣ е сладъкъ, но не и самитѣ пчели, които сѫ въ кошеритѣ. Човѣкъ може да си вземе малко медецъ отъ пчелитѣ, той е господарь на това, но не е господарь и на самитѣ пчели. Слѣдователно, въ сегашнитѣ условия, при които се намираме, вѣрующиятъ човѣкъ има право да вземе млѣкото на кравата, това му е позволено, но да вземе месото ѝ, това нигдѣ въ Божия законъ не е писано. Азъ говоря за вѣрующитѣ, за онѣзи, които обичатъ Бога. Днесъ хората се оправдаватъ съ това, което се пише въ Светото Писание. Защо? Защото взиматъ тия истини и ги тълкуватъ буквално. Ако вземемъ този стихъ, дѣто Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта ми и не пиете кръвьта ми“ – и го тълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете единъ другъ, ще изядете даже и най-святитѣ и най-ученитѣ си хора. Ученицитѣ Христови поставили този въпросъ прѣдъ Христа ребромъ, той да имъ разясни скрития му смисълъ. Христосъ имъ каза: „Този стихъ се отнася до моитѣ думи. Ако не приемете думитѣ ми, които сѫ Словото Божие, Духътъ Божий, и не станатъ ваша плъть и кръвь, вие не може да придобиете животъ вѣченъ“. Съ туй Слово трѣбва да се храните постоянно, и туй Слово трѣбва да излиза отъ устата на онзи, който вѣрва. Ако всички ние схващахме въпроса така живо, ако всички ние обичахме Бога съ всичкото си сърдце, ако Богъ не бѣше за насъ една отвлѣчена единица, едно отвлѣчено сѫщество, за което да споримъ, дали сѫществува или не сѫществува, всичкитѣ наши недоразумения и криви заключения щѣха да изчезнатъ. Сегашнитѣ недоразумения, които сѫществуватъ между хората, произтичатъ отъ факта, че тѣзи хора не сѫ въ връзка съ Бога. Законътъ въ природата е слѣдниятъ: всѣко сѫщество, което не е въ връзка съ Бога, нѣма условия да живѣе. Растенията, които сѫ извънъ почвата, изсъхватъ; рибитѣ, които сѫ извънъ водата, умиратъ; птицитѣ, които сѫ извънъ въздуха, умиратъ. Сѫщиятъ законъ, сѫщата аналогия се отнася и до човѣка. Човѣкъ може да излѣзе вънъ отъ Бога, може да не вѣрва, но въ това невѣрие той ще внесе мракъ и тъмнина въ душата си, ще изгуби свѣтлината си, ще изгуби смисъла на живота си. Та, казвамъ: въ всѣко нѣщо има смисълъ. Запримѣръ, като срещнемъ единъ вълкъ, какво означава вълкътъ, какъвъ смисълъ има той? Срещнемъ мечка. Какъвъ смисълъ има тя? Често ние уподобяваме човѣка на нѣкое животно. Казваме: вълкъ е той, мечка е той, овца е той. Христосъ пъкъ казва за себе си: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Какво означава живиятъ

хлѣбъ? Нѣкои наричатъ Христа „Агнецътъ Божий“ – пакъ уподобление правятъ. Какво означава това? И въ този смисълъ, нѣкои народи отъ старитѣ врѣмена, като сѫ разбирали това нѣщо, сѫ се покланяли на нѣкои животни, като сѫ ги считали за символъ на нѣщо велико. Ние се чудимъ, запримѣръ на египтянитѣ, какъ е възможно, тѣ които сѫ били толкова културни да се кланятъ на тѣхния announcementсъ – животно отъ рода на млѣкопитающитѣ. Нима ние днесъ не се кланяме прѣдъ онази каса, пълна съ златни, звонкови монети? Нима ние не се кланяме прѣдъ онзи богатъ банкеръ? – Покланяме се и прѣдъ пълната каса, покланяме се и прѣдъ богатия банкеръ. При това, като влѣзешъ при него, очите ти сѫ отворени на четири. Защо? Казвашъ: е, нужда имамъ. Сега, въпросътъ не е за външнитѣ хора, да оставимъ тѣхъ на страна, въпросътъ се отнася до вѣрующитѣ, до онѣзи, които вѣрватъ въ Бога. Питамъ: опитали ли сте вие вашата сила, какъ можете да противостоите на паритѣ, да живѣете безъ тѣхъ? Това, че не можете да живѣете безъ пари, не е само едно вѣрую, това е едно внушение. Ученитѣ хора правятъ опити въ това отношение и сѫ забѣлѣзали, че когато се тури една мисъль въ човѣка, той не може да ѝ противостои. Нѣкой пѫть устоява, нѣкой пѫть – не може. И въ живота има такива наклони плоскости, че като те турятъ на някоя отъ тѣхъ, не можешъ да устоишъ. Тамъ е изкушението! Прѣдставете си, че някой иде на срѣща ви съ револверъ, но вие не можете да се браните, нѣма ли да се намѣрите въ изкушение? Прѣдставете си, че нѣкой иска да изнасили жена ви. Вие нѣма ли да извадите револвера и да го убиете? Това сѫ все прѣдположения, нѣща, които може да станатъ, може и да не станатъ. Но, щомъ ти живѣешъ въ Бога, какъ е възможно, да дойде нѣкой да направи едно прѣстѫпление противъ волята Божия? Слѣдователно, ние въ живота си правимъ допущения, прѣдположения за това – за онова и все казваме, че вѣрваме въ Бога. Вие имате дъщери, синове, но си казвате: възможно е тия дѣца да ме не гледатъ на стари години, отгдѣ да зная, затова нека си туря поне малко парици въ банката. Вие уповавате на дъщеря си, на сина си, но уповавате и на паритѣ. Казвате: е, да се намиратъ тамъ малко пари! То значи: като се намиратъ тия пари, все ще се намѣрятъ нѣкои хора, които ще ме гледатъ, ако не заради мене самия, то поне заради паритѣ. И така, спестишъ си 100–200,000 лева. Но, като имашъ тия 100–200,000 лева, нѣма ли да умрѣшъ по сѫщия начинъ, както и ако да ги нѣмаше? – Щеше да умрѣшъ еднакво. И въ края на краищата, какво си свършилъ? Нека разумно погледнемъ на резултатитѣ въ живота. Ама вие казвате: е, азъ да си поживѣя сега, че като умра, като отида на онзи свѣтъ, тогава да бѫде каквото ще. Не, това не е правилно разсѫждение. Слѣдъ като умрѣшъ, ти ще се намѣришъ въ чудо, че пакъ живѣешъ, пакъ имашъ чувства и желания, пакъ имашъ рѫцѣ, крака, тѣло, както и сега: само че туй тѣло, което ще имашъ въ духовния свѣтъ не е тъй гѫсто, тъй грубо, както това, което имашъ на земята. Като се намѣришъ въ онзи свѣтъ, ти ще се очудишъ, ще кажешъ: е, имало другъ свѣтъ! И тамъ ще живѣешъ, ще ходишъ, ще говоришъ, но ще намѣришъ слѣдующата разлика: говоришъ на жена си – не ти обрѫща внимание; говоришъ на дъщеря си, на сина си – не ти обрѫщатъ внимание; говоришъ на слугитѣ си – не ти обрѫщатъ внимание. Разгнѣвишъ се, казвашъ: какъ тъй, тѣзи хора оглушѣли ли сѫ, оглупели ли сѫ, че не ми обрѫщатъ внимание? Разправяха ми единъ случай за единъ заминалъ за онзи свѣтъ, дали е вѣренъ случай, или не, не зная, но той е слѣдниятъ: нѣкой си дѣдо Стоянъ умрѣлъ. Той

не билъ много благочестивъ човѣкъ, напротивъ билъ голѣмъ скжперникъ, парата дѣлѣлъ на двѣ. Като умрѣлъ, жена му, дѣцата му си въздъхнали свободно и си казали: добрѣ, че дѣдо Стоянъ умрѣ, та да можемъ свободно да си поживѣемъ. Тѣ поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядатъ и да пиятъ. Едва се наредили, забѣлѣзватъ, че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нѣщо, казватъ си. Всички чинии, лжжици, вилици започнали да се движатъ. Най-послѣ нѣкой отъ сжсѣдитѣ се досѣтилъ, че това е духътъ на дѣда Стояна, който иска да вземе участие въ угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилушка, лъжица и за дѣда Стояна, сипали му ядене, турили му столъ, и слѣдъ като наредили всичко това, дѣдо Стоянъ вече си кротувалъ, нищо не разхвърлялъ. Казватъ: защо този столъ е празенъ? – Не е празенъ, дѣдо Стоянъ седи на него. Нѣкой ще каже: това сж приказки отъ 1001 нощь! Че и сегашниятъ свѣтъ е отъ 1001 нощь. Всѣки може да провѣри тѣзи нѣща и да види, до колко сж вѣрни.

И тъй сегашниятъ човѣшки животъ на земята е крайниятъ прѣдѣлъ на сегашния козмосъ, дѣто всичкитѣ нѣща се посрѣщатъ: у човѣка ще се роди нѣщо по-хубаво, нѣщо ново ще се създаде. Човѣкътъ е крайниятъ прѣдѣлъ, крайната граница на битието. По-долу отъ човѣка ние не можемъ да знаемъ, и по-горѣ, по-далечъ отъ него не можемъ да отидемъ. Надъ насъ има други, по висши сжщества: ако слѣземъ долу въ ада, и тамъ има другъ свѣтъ. Лошитѣ духове нѣматъ нищо общо съ насъ. Човѣкъ се намира между двѣ противодѣйствуващи сили въ природата. Всѣки е опиталъ това нѣщо. Запримѣръ, някой ви обича, но въ даденъ моментъ не ви направи една услуга. Веднага у васъ се зараждатъ лоши чувства. Отгдѣ дойдоха тѣ? Тѣ не сж ваши, тѣ сж чужди. Нѣкои мислятъ, че адътъ е образуванъ отъ паднали ангели. Не, той е пъленъ съ сжщества отъ човѣшката раса. Той е пъленъ съ всички онѣзи хора, които не сж изпълнили волята Божия, които сж вървѣли по свой пжть, които сж вършили най-голѣмитѣ прѣстжпления. Тия сжщества сж жителитѣ на ада, затова водятъ най-разгуленъ животъ. Всичкитѣ тия лоши думи, цѣлиятъ този рѣчникъ отъ извратени слова се дължи все на тѣхъ, на лѣво – на дѣсно ги употрѣбяватъ. Тъй че жителитѣ на ада сж хора, не сж духове. Духоветѣ не знаятъ тѣзи думи. Небето пъкъ е пълно само съ добри хора. Ами че ангелитѣ сж все такива добри хора. Казвате: Господь създалъ ангелитѣ. Не, това е едно заблуждение! Господь не създава. Създаването е единъ механически процесъ. Въ свѣта има раждане. Раждането е единъ вжтрѣшенъ процесъ, процесъ на Божествения Духъ. Всички напреднали сжщества сж минали по извѣстенъ пжть на развитие подъ ржководството на Божия Духъ и сж достигнали до тази степень на развитие, въ която се намиратъ. Та, казвамъ: всѣки единъ отъ васъ може да стане ангелъ, може да стане и дяволъ, споредъ както живѣе. И по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да направи и добро, и зло; по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да възприеме единъ добъръ, или единъ лошъ животъ. Нѣкои питатъ: въ какво седи добриятъ животъ? Добриятъ животъ седи въ това, да сподѣлишъ всичко, което имашъ съ своитѣ ближни. Лошиятъ животъ седи въ това, да не сподѣляшъ нищо съ своитѣ ближни. Нѣкои казватъ: ами човѣкъ нали обича своитѣ дѣца, своето сѣмейство? Не, това не е мѣрило, че човѣкъ води добъръ животъ. Че и вълчицата обича своитѣ дѣца, но тази вълчица задига дѣтето на овцата и го занася на своитѣ дѣца, като казва: хайде, мама,

хапнете си! Питамъ: каква е тази любовь, за образецъ ли е, Божия Любовь ли е? Слѣдователно, човѣкъ веднъжъ заживѣлъ съ Божията Любовь, веднъжъ просвѣтенъ въ Божия Духъ, живѣе вече добъръ животъ. Защо? Защото Господь едноврѣменно прониква въ всички хора. Тѣлата на всички хора сѫ подъ влиянието, подъ разположението на Бога. Богъ разполага сѫ тѣхъ. Той едноврѣменно има друго едно по-високо проявление. Когато дойде едно сираче въ дома ти, и ти направишъ разлика между него и твоитѣ дѣца, това не е по Бога, Богъ не живѣе вече въ тебе. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между твоитѣ дѣца и това дѣте. Ти ще се отнасяшъ съ туй дѣте тъй, както съ твоитѣ, разбира се, ако то бѫде скромно. Ти ще бѫдешъ спрѣмо туй дѣте тъй добъръ, както и спрѣмо своитѣ дѣца, защото Духътъ Божий, който живѣе въ твоитѣ дѣца, живѣе и въ туй бѣдно дѣте.

Ние, съврѣменитѣ хора, имаме особени схващания за живота, отъ който произтичатъ всичкитѣ наши нещастия въ свѣта. Запримѣръ, често ме запитватъ: защо умрѣ моето дѣте? Защо го взе Господь, трѣбваше ли да умрѣ? Чудни сте вие хората! Това дѣте не бѣше твое. То бѣше единъ ангелъ, изпратенъ отъ небето за 10 години при тебе, да придобие една опитность. Слѣдъ като си свърши работата, слѣдъ като си научи урока, за който бѣше дошло, Господь си го взе. То се върна на небето. Защо ще плачешъ на чуждъ гробъ? Това дѣте не е твое. Другъ примѣръ. Нѣкой взелъ отъ нѣкого 10,000 лева на заемъ и послѣ казва, защо ще ги връщамъ? – Ще ги върнешъ, ползувалъ си се отъ тѣхъ. Чудни сѫ тия майки, като казватъ: защо ми отиде дѣтето? Така да казва единъ вѣрующъ, то значи да не разбира Божия законъ. Това дѣте не е твое, то е ангелче, което трѣбваше да си отиде. Умрѣ ли дѣтето ти, ще кажешъ: Господи, благодаря Ти, че взе моето ангелче, прати ми друго нѣкое. Пъкъ много ангелчета има по свѣта! Щомъ твоето ангелче си отиде, иди въ другъ домъ и кажи: сестро, азъ се радвамъ на твоето ангелче тъй, както и на моето. Пъкъ и нейното ангелче скоро ще си отиде. Че онзи свѣтъ е нѣщо много хубаво! Тамъ има музика, поезия, художество! Тамъ нѣма караници между мѫже и жени, сладъкъ езикъ между тѣхъ сѫществува. Навсѣкѫдѣ слушашъ звученъ, музикаленъ езикъ. Нѣкои казватъ: а, страшно е на онзи свѣтъ! Дали скоро ще умра? Казвамъ: е, да умрѣшъ, хубаво е, но не те искатъ още. Не е добрѣ да умрѣшъ, да заминешъ отъ този свѣтъ безъ да сѫ те повикали, че да чакашъ съ години прѣдъ вратата на онзи свѣтъ. Ти чукашъ, никой не те приема, ти чукашъ никой не те приема. Отъ тамъ ще ти кажатъ: не е врѣме още да дойдешъ въ този свѣтъ, ще се върнешъ назадъ. Това е лошото! Има много такива души, които се скитатъ между този и онзи свѣтъ, че не сѫ нито тукъ, нито тамъ. Това сѫ били все отчаяни хора, които сѫ се самоубили.

Сега апостолъ Павелъ се обръща къмъ вѣрующитѣ съ стиха: „Който се учи“.

За да разбираме нѣщата, ние всѣкога трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, съ които да ги измѣрваме, да ги сравняваме. Да се съмнявашъ, това не е знание. Нѣкой се съмнѣва въ нѣкого, казва: азъ се съмнѣвамъ въ неговата честность. Хубаво, ти, който се съмнѣвашъ, честенъ ли си? Само абсолютно честниятъ човѣкъ може да знае, дали другиятъ на срѣща му и честенъ, или не. Само абсолютно добриятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е

добъръ, или не. Само абсолютно разумниятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е разуменъ, или не.Този, който не е разуменъ той може само да прѣдполага. Ние трѣбва да бѫдемъ въ връзка съ самитѣ нѣща, или най-малко ние трѣбва да имаме дружба или общение съ нѣкой човѣкъ, за да го познаемъ. Трѣбва да има една малка обмѣна между нашитѣ чувства.432 Послѣ, като срѣщнемъ нѣкой човѣкъ, казваме: лицето на този човѣкъ е красиво. Въ какво седи красотата на едно лице? – Всѣка една частъ отъ нашето лице трѣбва да бѫде жива, а не мъртва. Лицето ни трѣбва да бѫде тъй подвижно, че отъ всѣка часть на лицето ни да радиира онази Божествена свѣтлина. Отъ всички части на лицето ни трѣбва да излизатъ най-хубавитѣ, най-възвишенитѣ нѣща. То трѣбва да е като единъ рефлекторъ на нашия вѫтрѣшенъ животъ. Въ какво именно седи красотата на нѣкой човѣкъ. – Челото му да бѫде голѣмо. Голямото чело на нѣкой човѣкъ говори за неговия умъ. Нѣкой има голѣма глава. Да, но голѣмата глава не говори за голѣмината на челото, не говори и за ума на човѣка. Главата на нѣкого може и да е малка, и челото му да изглежда малко, но това още не е мѣрката, по която да се сѫди за неговата интелигентность. Голѣмо чело е това, което отговаря на една математическа величина, на една геометрическа форма. Широкото, голѣмото чело показва най-възвишенитѣ мисли у човѣка. Долната часть на лицето показва настроенията, възможноститѣ, съ които човѣкъ може да се прояви. Когато лицето на човѣка е по-голѣмо, за него казватъ: душа има този човѣкъ! Колкото лицето е по-дребно, толкова по-дребнавъ е той. Но, азъ не говоря за онази натрупаность отъ мазнини по лицето, но подразбирамъ онова живо, подвижно лице безъ мазнини. Онзи човѣкъ, на когото лицето е прѣтрупано отъ мазнини всѣки день ще го видишъ, че ту заушка се явила въ него, ту циреи, ту нѣкаква ангина. Не за такова лице говоря азъ, но за онова живото, подвижното, въ което всѣки мускулъ играе. Изразителенъ е такъвъ човѣкъ! И като го погледнешъ, благость диша отъ него, довѣрие ти внася. Въ такъвъ човѣкъ нѣма никакво раздвояване. Азъ гледамъ, нѣкой човѣкъ ме погледне и изведнъжъ бързо си свали очитѣ. Защо? – Страхъ го е да не проникна въ душата му. Нѣма защо да се страхува – азъ отдавна съмъ проникналъ. Ще бѫде смѣшно, почвата да се страхува отъ водата. Водата е проникнала вече въ почвата и постоянно прониква. Водата не създава злото. Нѣкой пѫть тя носи зло, но повече носи благословение за растенията. Слѣдователно, ако този животъ проникне въ насъ, нѣма какво да се плашимъ. Тия очи – това сѫ все прозорци. Нѣкой казва: страшни очи има той. Какво страшно може да има въ тия очи? Нѣма нищо страшно въ свѣта. Ако ние имаме вѣра, че Богъ, съ своята разумность на всѣкѫдѣ царува, и че всички сме заобиколени съ множество свидѣтели, разумни сѫщества, които се интересуватъ, грижатъ за насъ, ние другояче бихме гледали на всички нѣща. Тия сѫщества не ни наблюдаватъ отъ любопитство, но по нѣкой пѫть, когато дигаме голѣмъ шумъ, тѣ се спиратъ, за да ни помогнатъ. Иначе, тѣ се занимаватъ съ своитѣ работи: тѣ сѫ благородни сѫщества. Каквото и да правимъ, ние сме забавление за тѣхъ. Нѣкой пѫть хората се биятъ помежду си и казватъ: Господь не вижда ли, че ми изтръгнаха космитѣ? Тогава Господь изпраща нѣкои отъ тия разумни сѫщества да примирятъ хората.

И тъй, ние трѣбва да изхвърлимъ злото отъ себе си, да се освободимъ отъ лошитѣ обходи,

а за това трѣбва да се прѣобразимъ коренно. Ти вървишъ по пѫтя, виждашъ, че нѣкой бие вола си. Какво ще направишъ? Азъ бихъ постѫпилъ по слѣдующия начинъ: Ще се спра прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: приятелю, какво носишъ въ колата си? – Е, малко житце, около 3–4 кгр. По колко мислишъ да го продадешъ? – По толкова. Дай ми житото си, азъ ще го купя. Ще взема житото, ще му го платя добрѣ и ще освободя воловетѣ отъ бой. Вие сега ще кажете: ако почна да плащамъ всѣки день за туй, за онуй, на кѫдѣ ще му излѣзе смѣтката? Вие сте чудни хора, като се боите, че ще плащате. Ако почнешъ да плащашъ, всичко около тебе ще протече. Богатството е като единъ изворъ. Ти само не го запушвай, отпуши го, то ще протече. Ние всѣкога туряме прѣгради и затова не успѣваме. Вие казвате: не може да се прави добро. Не, вѣчно ще правишъ добро. Доброто. е единъ вѣченъ изворъ. Ти го отпуши и ще видишъ, какъ той ще протече. Доброто е едно богатство. Нѣкой казва: до сега правихъ добро, но отъ сега нататъкъ нѣма вече да правя добро. Не, ти прави добро всѣкога, не се разкайвай, доброто е вѣченъ изворъ.

Казва апостолъ Павелъ: „Онзи, който се учи, трѣбва да научи онѣзи велики нѣща въ природата“. Отъ кого? Кой е учительтъ? – Богъ е, който учи. Той може чрѣзъ много нѣща да те учи. Той може да те учи чрѣзъ жена ти, чрѣзъ дѣцата ти, чрѣзъ учителя ти. Ние чакаме сега да се пенсионираме, че тогава да се заемемъ да работимъ за себе си, за Бога. Азъ слѣдя, правя си своя статистика за тия случаи. Нѣкой казва: мене ми трѣбватъ още 4–5 години, докато се пенсионирамъ. Добрѣ, пенсионира се, но какво става? – Пенсионира се и умрѣ. Не, човѣкъ докато не се е пенсиониралъ, може да работи, има условия за работа, има и стремежъ. Като се пенсионира вече, той не намира цѣль за какво да работи. Нѣкой казва: азъ като остарѣя, тогава ще работя за Бога. Той ще изхарчи всичкитѣ си сили въ единъ непорядъченъ, разгуленъ животъ, и като прахоса всичкия си животъ, тогава съ тояжката си и съ пъшкане, „охъ-охъ“, ще отиде да проповѣдва Словото Божие, ще отиде да лѣкува болни. Не, младитѣ ще ходятъ да проповѣдватъ Словото Божие, тѣ ще говорятъ за Бога. Ще кажете: защо младитѣ само, ами ние, които сме остарѣли какво трѣбва да правимъ? Какво подразбирамъ подъ стари хора? Всѣки човѣкъ, който прави грѣхове, той е старъ, той остарѣва. А всѣки човѣкъ, който се възвръща къмъ любовьта, подмладява. Любовьта подмладява хората. Почнете да обичате Господа и ще се подмладите. Възлюбете вѣрата, почнете да проповѣдвате за Бога, изхвърлете съмнѣнието и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде. Ще кажете: може ли тия нѣща? – Може, ние сме ги опитали. Турете тази мисъль въ себе си.

И тъй, ние дохождаме до слѣдното заключение: животътъ е въ пълно разположение на самитѣ насъ. Щомъ е така, ние можемъ да подобримъ живота си, защото това е волята Божия. Богъ, който живѣе въ насъ, ни казва, че чрѣзъ Него можемъ да подобримъ своя животъ, а не трѣбва да чакаме нашитѣ ближни да подобрятъ живота си, че тогава ние. Всѣки ще подобри своя животъ за себе си и ще приложи закона. Когато всички оправимъ живота си, ще имаме нови отношения единъ къмъ другъ. Тѣзи нови отношения ние не ги знаемъ. Днесъ нѣма отношения между господарь и слуга, и дружба нѣма, но между тѣхъ има една стѣна, която ги дѣли. Днесъ нѣма отношения между Бога и единъ вѣрующъ,

който Му служи само отъ страхъ. Днесъ нѣма онова правилно разбиране, съ което трѣбва да се служи на Бога, да се разбира онзи великия законъ. Отъ любовь трѣбва да се служи на Бога!

Сега, въ какво трѣбва да се учимъ ние? Ще ви приведа единъ примеръ за единъ отъ древнитѣ царе. Този царь билъ много уменъ, наричалъ се Синусий. Въ своята приемна той ималъ единъ, столъ, украсенъ съ скѫпоцѣнности. Прѣдъ този столъ имало една масичка съ всѣкакви богатства, и онзи, който седнѣлъ на този столъ, ималъ право, слѣдъ като стане отъ него, да вземе каквито богатства иска отъ масичката и да ги занесе дома си. На този столъ имало надписъ: смърть и животъ! Обаче, забѣлѣжително било това, че никой не смеялъ да седне на този столъ. Защо? Подъ този столъ имало нѣкакви дупки, въ който се крияли кобри, който излизали веднага отъ дупкитѣ си, щомъ нѣкой се осмѣлѣвалъ да седне на стола и го ухапвали. Правилото за сѣдането на стола било слѣдното: всѣки, който искалъ да седне на този столъ, трѣбвало да бѫде съ голи рамѣнѣ и голъ гърбъ. Слѣдователно, ако той може да издържи на ухапването на тия кобри, той можелъ да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умиралъ. Мнозина опитвали този столъ и знаяли, какъвъ е. Какъвъ е? – Който обича, нека го опита.

И тъй, ние, съврѣменитѣ хора, всѣкога седимъ на този столъ, който носи смърть. Ние желаемъ външни богатства, отъ който умираме. Външнитѣ богатства днесъ раждатъ умраза между хората. Защо? Защото щомъ човѣкъ забогатѣе, той нѣма вече приятели. Даже жена му, дѣцата му не сѫ му вече приятели. Той не може да бѫде напълно увѣренъ, че тѣ го обичатъ. Забогатѣе ли, той е изключенъ за тѣхъ, не сѫществува вече за тѣхъ, тѣ обичатъ неговитѣ пари. Нѣкой казва: искамъ да бѫда богатъ. Добрѣ, то не е голѣма работа. Ще седнете на този столъ и ще забогатѣете. Сега, не трѣбва да вадите заключение, че не трѣбва да бѫдете богати. Има богатства, който трѣбва да придобиете, но трѣбва да знаете Истината, че като седнете на този столъ, и да ви ухапи кобрата, да не умрѣте. Синъ ти, жена ти, дъщеря ти не трѣбва да ламтятъ за туй външно богатство. Като говоря за богатство, азъ разбирамъ онова вѫтрѣшно богатство на Любовьта, на знанието и на Добродѣтелитѣ. Туй е истинското богатство! Има ли го човѣкъ въ себе си, той всѣкога може да бѫде богатъ. Туй богатство почива на слѣдующия законъ: всички онѣзи хора, който сѫ разбогатели по единъ естественъ начинъ въ кръвьта имъ се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежаватъ. На това вѫтрѣшно злато въ кръвьта имъ се дължи богатството. Азъ не говоря за ония богати хора, който врѣменно сѫ разбогатели, по единъ неестественъ начинъ. Щомъ човѣкъ стане богатъ, той трѣбва да внесе едно малко количество злато и въ кръвьта си. Щомъ придобие туй живото злато отвѫтрѣ, той ще привлѣче златото и отъ вънъ. Ще видишъ тогава, какъ този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имашъ външното злато, трѣбва да имашъ туй вѫтрѣшното злато въ кръвьта си. Ако вие придобиете туй външно злато безъ да имате вѫтрѣшното злато въ кръвьта си, тази кобра ще дойде да ви ухапи, и вие ще умрѣте. Коя е тази кобра? – Това е онзи апашъ, разбойникъ, който ще ви ограби, удуши, ще ви вземе всичкото богатство. Имашъ ли туй живото злато, никой не може да ви ограби, да ви

окраде. Ами че онзи, който иска да ми краде златото, азъ нѣма защо да го чакамъ да дойде да ме обере въ кѫщи, но ще го срѣщна на улицата и ще му кажа: приятелю, нѣма защо да ме крадешъ, кажи колко искашъ и азъ ще ти дамъ. – Е, 1,000–2,000 лв. Ето, вземи ги, и когато имашъ нужда пакъ ела. Ще му дамъ колкото му трѣбватъ и съ това ще станемъ приятели съ него, нѣма какво да ме краде. При това, има другъ единъ законъ, споредъ който честното богатство никой не може да го краде. Ще ви приведа единъ примѣръ изъ американския животъ, може да го вземете като анекдотъ или като приказка, съ който се потвърждава този законъ. Единъ християнинъ, бѣднякъ билъ той, често ходилъ на църква, но цѣлата му молитва била все за пари, тъй силно била концентрирана мисъльта му къмъ паритѣ. Той се молилъ на Господа така: Господи, ти знаешъ, че имамъ нужда отъ пари, прати ми парички отнѣкѫдѣ. Азъ ще посветя живота си за Тебе, но помогни ми! Видишъ ли отъ 4–5 години какъ реформирахъ живота си, искамъ да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ти парички! Молилъ се, молилъ се и една вечерь, като се връща дома си, вижда прозореца на кѫщата на единъ банкеръ отворенъ и на прозореца сложена една торба съ пари, които банкерътъ, както броилъ, дошло му нѣкакво вдъхновение, отишълъ да се помоли Богу и ги забравилъ. Този бѣдниятъ християнинъ, като вижда торбата съ паритѣ веднага я взима и си казва: благодаря Ти Боже, за гдѣто ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпѫква между него и Бога. Спира се и си казва: е, тази вечерь молитвата ми не върви, утрѣ, ще провѣря, да видя дали ще се яви пакъ торбата. На другата сутринь отива при торбата, попипа я малко, порадва и се започва да се моли, казва: благодаря Ти Господи! Моли се, но молитвата пакъ не върви, торбата отново изпѫква. Вториятъ, третиятъ день все сѫщото нѣщо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господь му казва: тази торба не е за тебе. Иди, занеси паритѣ на господаря и ги остави, нека той ти даде отъ любовь колкото иска. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ закона на Любовьта. Не е ли придобито чрѣзъ любовьта, то носи смърть и проказа. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ поть на лицето и чрѣзъ трудъ. Знанието, мѫдростьта, всичко трѣбва да се употрѣби, за да донесе онова вѫтрѣшно богатство.

Апостолъ Павелъ казва: „Който се учи“.

Е, защо ние да не започнемъ споредъ този законъ и да се постараемъ да уредимъ живота си? Можемъ да уредимъ живота си. Кой ще ни покаже какъ да го уредимъ? – Онзи, който ни учи. И съврѣменнитѣ страдания не сѫ нищо друго, освѣнъ това, че невидимиятъ свѣтъ ни прѣдава горчиви уроци, за да дойдемъ до онова вѫтрѣшно познание, отъ което произтича живота. Не е ли хубаво да прѣкараме единъ животъ въ миръ и съгласие съ самитѣ насъ? Какво по-хубаво отъ това, да станешъ сутринь, да се помолишъ Богу, да ти дойдатъ онѣзи хубави мисли отъ всевъзможенъ характеръ, които ти даватъ потикъ, подемъ, да имашъ миръ въ себе си отколкото да станешъ сутринь, че това те боли, онова те боли, коститѣ те болятъ, подагра имашъ, усѣщашъ се хилавъ, слабъ и лѣкаритѣ единъ слѣдъ другъ току влизатъ и излизатъ отъ дома ти. Това сѫ блага за човѣшката душа. Азъ говоря за онѣзи блага, които може да те ползуватъ – да бѫдешъ богатъ и да се радвашъ, а

сѫщо и всички твои близки около тебе да се радватъ, че си и външно, и вѫтрѣшно, по сърдце богатъ. Има и външни, и вѫтрѣшни богатства.

Сега, дойдатъ нѣкои, казватъ: нека се откаже този братъ отъ богатствата си. Отъ богатствата си може да се откаже само онзи човѣкъ, който заминава за небето. Този братъ пита: ами какъ ще си раздамъ богатството? Азъ още не заминавамъ за небето. Казвамъ му: е, братко, ти трѣбва да си заминешъ вече, раздай си богатството! Ами ти сигуренъ ли си? Да не ме лъжешъ? Не, още тази вечерь повикай нотариуса и раздай всичко, че утрѣ да не си закъснѣлъ. Защо ще оставишъ другитѣ да дигатъ шумъ слѣдъ тебе? Раздай всичко и си тръгни свободенъ! Ние чакаме другитѣ да уреждатъ работитѣ ни. Не, нашитѣ работи никой не може да ги уреди, освѣнъ ние самитѣ. Богатиятъ човѣкъ нѣма право да оставя синъ му или дъщеря му да му уреждатъ работитѣ, да му оправятъ объркканитѣ тевтери. Защото, ако остави другитѣ да му оправятъ объркканитѣ смѣтки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немилъ-недрагъ. Ако остави това на другитѣ, такъвъ човѣкъ ще се намѣри въ положението на онзи български свещеникъ, който взималъ пари отъ хората да имъ споменава имената, но не ги споменавалъ. Събралъ една голѣма торба, пълна съ поменици, но не ги споменавалъ. По едно врѣме умира, но не отива горѣ на небето, а остава да се скита по земята. Идва новъ свещеникъ въ църквата, влиза въ олтаря, иска да служи, но веднага стариятъ свещеникъ му се явява. Новиятъ свещеникъ избѣгва и казва на паството си: „Ще ме извините, не съмъ разположенъ да служа тукъ“ – и си отива. Идва вторъ свещеникъ, но и той избѣгва. Нѣколко души свещеници избѣгали, плашили се отъ стария свещеникъ, който имъ се явявалъ. Послѣдниятъ свещеникъ, който дошълъ, билъ по-смѣлъ, запитва стария свещеникъ, какво иска. Той му показва торбата съ помениците и му казва: „Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагорѣ“. Когато новиятъ свещеникъ отслужилъ всички тия имена, стариятъ вече прѣсталналъ да се явява. Сега ние казваме: Това сѫ все анекдоти. Не, съ неизпълнението волята Божия човѣкъ се спъва. И колкото по-високо седи човѣкъ въ свѣта, толкова повече се спъва. И царе, и свещеници, и владици, и учители съ неизпълнението волята Божия, съ неизпълнението на онова, което Богъ имъ възложилъ, тѣ се все повече и повече свързватъ и трѣбва да седятъ дълго врѣме на земята, докато се развържатъ. Отговорности има човѣкъ въ този свѣтъ! Слѣдователно, всички хора тукъ на земята се учатъ, всички сѫ дошли въ този пѫть да научатъ единъ великъ законъ, какъ да служатъ на Бога правилно. Щомъ служатъ правилно, тогава, каквито и да сѫ, и царе, и владици, и просяци, и учени, и прости, всички горѣ на небето сѫ на едно мѣсто. Тамъ тѣ сѫ ангели и минаватъ за братя. Тукъ на земята се различаватъ, но на небето сѫ едно и сѫщо нѣщо. И когато говоримъ за братство, ние разбираме братството горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тукъ, двама братя раздѣлятъ имането на баща си. Единиятъ взима повече, другиятъ – по-малко. Това братство ли е? Истинскитѣ братя трѣбва единъ другиму да си помагатъ. Сестри, който, се обичатъ, трѣбва да си помагатъ едни други. Между тѣхъ не трѣбва да се яви ни сѣнка отъ завистъ. Щомъ си завиждатъ, тѣ не сѫ сестри.

Послѣ, говоримъ, че сме българи. Какви българи сме, щомъ се измъчваме единъ другъ?

Англичанинъ съмъ, казва нѣкой. Въ англичанитѣ има поне това нѣщо, че тѣ си зачитатъ правата единъ на другъ. Англичанинътъ, когато дойде да се бие, той ще свие юмрука си, ще удари другия по носа и само ще го разкървави. Последниятъ ще се поизчисти и въпросътъ е рѣшенъ. Българинътъ не постѫпва така. Единиятъ ще вземе единъ колъ, и другиятъ ще вземе единъ колъ, че като започнатъ – този удря, онзи удря. Погледнешъ, единиятъ съ счупена рѫка, другиятъ съ счупена глава и се върнатъ дома си – герои. Туй не е разбиране на Божествения законъ. Какъ! Да, това не е никакъвъ Божественъ законъ. Всичкитѣ тия груби нрави трѣбва да се смекчатъ само чрѣзъ този Божественъ законъ на свободата. Всѣки народъ трѣбва да живѣе разумно, споредъ Божия законъ, понеже всѣки народъ е единица, образувана отъ хиляди и милиони хора, отъ който всѣки за себе си трѣбва да живѣе разумно.

И тъй, казва апостолътъ: Онзи, който се учи.

Какво учи българинътъ отъ толкова врѣме? Да изпълнява Божия законъ ли? Не, пѫтьтъ, по който вървятъ българитѣ отъ толкова врѣме, донесе ли имъ нѣщо добро, спечелиха ли нѣщо хубаво? Защо не спечелиха? Отъ 1912 г. българитѣ все се биятъ. Тѣ не вървятъ въ правия пѫть. Тѣ казватъ: ние ли сме най-голѣмитѣ грѣшници? Не, българинътъ трѣбва да живѣе като българинъ, въ душата на когото трѣбва да има четири качества: да бѫде честенъ, справедливъ, добъръ и интелигентенъ. Въ него трѣбва да прониква Божията Любовь и да каже: Господи, каквото ни дадешъ, ние ще бѫдемъ доволни и ще изпълнимъ волята Ти, не споредъ църквата, а споредъ Твоя законъ на справедливостьта и ще покажемъ на свѣта, че ние разбираме Божията Любовь и Господь царува навсѣкѫдѣ. Между васъ не трѣбва да има никаква завистъ, никаква злоба. А днесъ, кой какъ те срещне, пита те: ти православенъ ли си? Добрѣ, ти като си православенъ, разбирашъ ли Божия законъ? Не, въ това православие има неразбиране на Божия законъ.

И послѣ, какви ли не други работи се разискватъ кой билъ виновенъ за тази, или онази работа. Никой не е виновенъ. Много народи има на земята, които страдатъ. Българитѣ страдатъ още повече. Всѣки народъ си е самъ виновенъ. Сега вие живѣете между този народъ и, за да му помогнете, трѣбва да разбирате Божия законъ. Писанието казва: „Богъ поругаемъ не бива. Кой каквото сѣе, това и ще пожъне“. Не че въ Бога има нѣкаква умраза или нѣкакво неразположение към когото и да е, но Богъ гледа еднакво спрѣмо всички сѫщества и народи. Когато единъ народъ живѣе съобразно Божиитѣ закони, когато изпълнява волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, сѫдии и всичко друго, а когато единъ народъ не живѣе споредъ Божия законъ, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквалъ.

Сега, ние разглеждаме живота отъ духовно гледище. Този животъ, който живѣемъ, не е още самиятъ животъ, то е само едно проявление на живота, а истинскиятъ животъ ще бѫде слѣдъ като заминемъ отъ земята. Единъ българинъ, който живѣе тукъ на земята,

българинъ ли е? Не той, слѣдъ като е живѣлъ единъ добъръ, чисть и святъ животъ тукъ на земята, като отиде на небето, ще бѫде единъ ангелъ и ще се нарече „служителъ Божий“. А сега, туй, дали си българинъ, англичанинъ, германецъ, или какъвъ и да е другъ, това сѫ само символи, които иматъ отношения, тъй както сѫ символи мечката, вълкътъ и другитѣ животни. Всички народи на земята съставляватъ само удове на това великото тѣло, въ което се изпълнява волята Божия.

Та, казвамъ: всички вие трѣбва да се повърнете къмъ другъ единъ законъ. Оставете обществото! Тъй, както то се развива, вие не може да го измѣните. Индивидуално ние можемъ да подобримъ, да измѣнимъ своя животъ, и въ подобрението на своя животъ, и нашитѣ окрѫжающи може да се измѣнятъ. Туй подобрение може да стане всѣкога и да се прѣдаде на всѣкѫдѣ. Когато дойде Христосъ въ свѣта, какво бѣше положението на тогавашното човѣчество? – Упадъкъ имаше. Христосъ дойде и съ своя животъ именно даде тласъкъ на човѣчеството. И днесъ 500 милиона хора живѣятъ по-добрѣ, по-културно, отколкото сѫ живѣли въ врѣмето на римската империя. Неговото дохождане даде тласъкъ, подигане на жената. Отъ тогава у жената има единъ по-благороденъ импулсъ, който се дължи на този тласъкъ, който Христосъ донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаятъ, но Христосъ казва: Втори пѫть когато дойда, ще донеса нѣщо ново. Днесъ толкова може да носите, но когато бѫдете готови за нѣщо повече, тогава Духътъ ще дойде, и невидимиятъ свѣтъ ще ви се открие. Този свѣтъ нѣма да ви се открие тъй, както нѣкои казватъ: азъ видѣхъ на сънь нѣщо, но едва си го спомнямъ. Не, онзи свѣтъ ще бѫде тъй реаленъ, тъй отворенъ, ще говорите съ ангелитѣ, съ своитѣ разумни братя тъй, както говорите приятель, съ приятель, учитель съ ученикъ. Тогава ще имате положителни знания. А сега, какво? Събудилъ си се сутриньта, видѣлъ си нѣкакъвъ сънь, но го нѣма. Или, видѣлъ си едно видѣние, но не знаешъ, какво значи. Добрѣ, какъ ще докажете това нѣщо? Ще кажете: е, това е една халюцинация. Хубаво, ами слѣдъ като умрѣ човѣкъ, слѣдъ като се разложи, това не е ли халюцинация? Кѫдѣ отиде този човѣкъ, кѫдѣ отидоха дробоветѣ, мозъка, нервитѣ му? Ако всичко това бѣше реално, гдѣ отиде неговото сърдце, за което казватъ, че люби? Гдѣ отиде неговата топлина, кръвь, неговитѣ мускули? Казватъ, че този човѣкъ се разложилъ, изгнилъ. Ами че този изгнилиятъ човѣкъ, това ли е човѣкътъ? Има нѣщо, което не умира. И тукъ въ този свѣтъ, и въ онзи свѣтъ, това, което не умира, което не се разлага, това е човѣкътъ. То нито остарява, нито се подмладява. Вие седите нѣкой пѫть и казвате, е, старини дойдоха, защо не разбирате Бога. Казвате: е, сиромашия дойде. Защо идва сиромашията? – Защото не работите. Страдания идватъ. Защо идватъ страданията? Защото на сте живѣли споредъ пълнотата на Божията Любовь. Кой отъ васъ е живѣлъ споредъ този великъ Божий законъ, та да е толкова отзивчивъ, като нѣкоя струна, която щомъ бутнешъ, да отговори ясно на тона? Добрата цигулка се познава по това, че като бутнешъ нѣкой тонъ отъ една струна, той веднага зазвучава чисто, ясно. Има нѣкои цигулки, на които тоноветѣ не сѫ вѣрни, позициитѣ сѫщо не сѫ вѣрни.

Апостолъ Павелъ казва: „Онзи, който се учи“.

На какво трѣбва да се учимъ? Най-първо ние трѣбва да имаме онази абсолютна вѣра. Въ какво трѣбва да имаме вѣра? – Въ онзи живия Господь, който живѣе въ насъ, който сѫществува на всѣкѫдѣ, подъ чието зорко око е всичко, и отъ когото всичко зависи. И тогава като говоримъ за Христа, трѣбва да знаемъ, че Той е Божий посланникъ, дошълъ да изпълни Неговата воля. Такива сѫ били всички пророци. Христосъ е най-възвишеното проявление на Бога. До сега, човѣкъ съ такава любовь, съ такава широчина на душата, отъ която да диша такова пълно безкористие, съ такова забравяне на себе си, като това въ Христа, не се е явилъ. По това именно се отличава Христосъ. Като говоря за Христа, разбирамъ човѣкъ, на когото душата е напълно погълната въ Бога, и Богъ напълно се проявява чрѣзъ него. Да любимъ Бога, значи да се прояви Богъ въ насъ, и ние да се погълнемъ отъ Него. Тогава нѣма да ни е страхъ отъ никакви болести, отъ никаква сиромашия и всѣки моментъ ще бѫдемъ готови да прѣнесемъ всички страдания, всички нещастия съ радость. Каквото ни дойде, да кажемъ: Господи, да бѫде Твоята воля. Тогава, и въ ада, и въ рая да сме, ще знаемъ, че сме съ Него, и Той ще ни избави и възкръси. Това не значи, че трѣбва да бѫдемъ индиферентни, но да забравимъ себе си, да бѫдемъ въ пълно очакване и да провѣримъ този законъ. Христосъ провѣри този великъ законъ на Божията Любовь и съ пълна вѣра се прѣдаде на Бога, като каза: „Боже, въ Твоитѣ рѫцѣ прѣдавамъ духа си“.

И тъй, ти ще учишъ. Защо? – За Бога. Ще работишъ, ще придобивашъ богатство. Защо? – За Бога. Ще търгувашъ. Защо? – За Бога. Ти трѣбва да употребишъ абсолютно всичко въ свѣта, за да извършишъ волята Божия. Ти трѣбва да направишъ всичко за Божията Любовь, за Бога. Имашъ красота. Защо ти е тази красота? – За Бога. Здраве имашъ. За кого? – За Бога. Всичко ще употребишъ все за Бога. До сега си работилъ за себе си, но отъ сега нататъкъ ще работишъ за Бога. Ще знаешъ, че каквото ти се случи всичко това е, за да се разшири твоята душа. Нѣкой пѫть вие ми казвате: не виждашъ ли нашитѣ страдания? – Виждамъ ги, но виждамъ задъ тия страдания нѣщо хубаво, нѣщо красиво. Пъкъ не страдашъ само ти. Има хиляди милиони сѫщества, които страдатъ заедно съ тебе. Всички хора страдатъ. Хубаво нѣщо сѫ страданията. Защо? – Защото Господь иде и ще даде една обща амнистия, за всички ще има едно благо. Небето иде на помощь, и тогава всички ще бѫдатъ радостни и весели, на всички ще се дадътъ условия за развитие. Казвате: ама въ този животъ ли? – Въ този животъ, сега му е врѣмето. Но още тукъ, докато сме въ плъть ли? – Да, докато сте още въ плътьта си. Царството Божие не е въ материалния свѣтъ, то е вѫтрѣ въ душитѣ ви. Всѣки човѣкъ не може да го види. Царството Божие може да се види само отъ този, който има развити очи,

Та, казва апостолъ Павелъ: „Онзи който се учи“.

Ние сега се учимъ на хиляди нѣща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоимъ отъ мисъльта, какъвъ ще бѫде нашиятъ край. Краятъ на всички хора ще бѫде смърть. Онзи, който се бие на бойното поле, умира;

майката умира, бащата умира, синътъ умира, дъщерята умира, приятельтъ умира, всичкото богатство, което имаме ще се разпръсне. Какво ще ни остане отъ живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Богъ, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всичкитѣ блага, които сѫ пратени на земята, Той нѣма да ги прѣкѫсне, но трѣбва да признаемъ, че всичко иде отъ Него. Като отидешъ при единъ богатъ братъ, нѣма да го заплашвашъ съ револвера си, но ще го питашъ: ти познавашъ ли Бога? Ако ти каже, че Го познава, ще му зададешъ другъ въпросъ: ти готовъ ли си да изпълнишъ волята Божия? – Готовъ съмъ. Само при тия условия ти ще му поискашъ това, отъ което имашъ нужда, а не да го оскубвашъ, защото билъ богатъ, у всинца ни трѣбва да се яви тази Любовь, за да познаемъ, че Богъ ни обича.

Сега на какво уподобявамъ страданията на сегашното човѣчество? Тия страдания, азъ си прѣдставямъ като една яйцеобразна жилезна черупка въ която всѣки човѣкъ е затворенъ. Въ тази черупка го очаква смърть, затова дойде единъ ангелъ и удари съ чука си върху това яйце, за да го разбие. Ти казвашъ: какво става съ мене, ще ме убиятъ! Ангелътъ удари още единъ пѫть. Ти пакъ казвашъ: какво става съ мене, докога ще се сипятъ ударитѣ на сѫдбата върху мене? – Докато се разчупи туй яйце, и ти излѣзешъ вънъ отъ него. Всички тия страдания, всички нещастия, които изживѣваме не сѫ нищо друго, освѣнъ разчупване черупкитѣ на туй яйце, от което нашитѣ души ще излѣзатъ, за да се съединятъ съ истинския животъ, отъ който сме произлѣзли, и за който сме призвани да живѣемъ.

И тъй, стихътъ казва: „А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ, който го учи“.

Богъ иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изпраща всички страдания. Страданията сѫ освобождение отъ връзки, които сѫ сѫздадени въ миналото. Богъ ще скѫса всички връзки и ще остави само една връзка – между Него и насъ. Всичко останало ще бѫде само отношения, а не връзки. Тогава ще има само единъ Господь, а хората помежду си ще бѫдатъ само братя и сестри на небето.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 30 ноември, 1924 г. въ гр. София.

1924_11_30 Съсредоточение
лекция пред специалния клас

СЪСРЕДОТОЧЕНИЕ

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темите: „Основната мисъл от втора лекция."

Искам десет души от вас, да си вдигнат ръката, които ще пишат върху: „По какво се отличават подсъзнателните, съзнателните и самосъзнателните действия?" Или: „Хармоничните черти на подсъзнателните, съзнателните и самосъзнателните действия." Няма да философствате, ще намерите пример на подсъзнателно действие в природата, на съзнателни и самосъзнателни. Къде се показват. Само толкова. Ще дойдете до свръхсъзнателните действия – тях ще оставите.

Сега, аз бих ви задал друга една тема: „Отношение на растенията, животните и човека по отношение тяхното движение." Как ще ги хармонирате, по какво се отличават? Растенията се движат перпендикулярно надолу, животните се движат хоризонтално, а човек се движи перпендикулярно нагоре. По това се отличават те – по стремежите си. И тогава правим изводи: растенията са същества в своето слизане, техните идеи, мисли постоянно се ограничават; а човек в своите мисли и в движението си нагоре, постоянно се разширява; а животните са средата между човека и растенията. Защо ви навеждам тази мисъл? Когато аз навеждам една известна мисъл, аз имам пред вид нейното приложение в живота – в широкия живот.

Много хора сега вегетират, те са като растения – слизат надолу, те са хора-растения, понеже техните идеи постоянно стават по-дребни, стесняват се. Тези хора перпендикулярно слизат надолу, както растенията. А къде ще слезнат? – В ада. Адът, това е най-гъстата материя, до която могат да слязат; най-ограничените условия, където човек не може да се развива. Светлината там е като катран, нищо повече. Там няма светлина, а само напредналите от тях изваждат по малко от светлината, защото я нямат и те не обичат да изразходват светлината си. Като я добият, те я пазят, както ние пазим скъпоценните си камъни. Те я пазят както зеницата на окото си, понеже им трябва в някои случаи. А като си свършат работата, те я затварят и пак живеят в мрачина.

Сега туй да оставим, то е вметнато предложение* само. Ще знаете, че човек на когото идеите не се разширяват, то е едно растение и той трябва да се спре там, където

растението се спира, а не да отива по-долу. Поне растенията се отличават с едно, те нямат омраза, те изкупуват греховете си, като дават плодовете си – самопожертват се и те се отличават с една доверчивост, която не е достояние на човека. То ти даде най-първо платата, казва: „Ти най-първо ме изяж, а после ми посей семето." А кой човек плаща днес по-рано? Когато растенията плащат, преди да им се свърши работата, ти я я свършиш, я – не. Хиляди от тях с изядени, без някой да ги е посял.

В света има един закон: Всяка една круша, изядена от тебе, ти се ангажираш да посееш семето ѝ. Казваш: „Даром е крушата." По отношение на растенията – да, но по отношение на теб – не е даром. Ти си я изял и си длъжен да я посееш. Вие живеете, турците казват: „Аллах керим." Действително така е, но и за туй „аллах керим" човек има своите задължения, микроскопически задължения, които той трябва да изпълни.

Та сега вие присъствате в школата. Аз говоря, но въпрос е дали вашият ум присъства или не. Значи ученик, който е в клас и умът му е раздвоен, той на половина е ученик. И тогава математически може да се определи с колко от вашите способности вие присъствате в клас. Човек има около 40 чувства и способности. Е, колко от тях присъстват в клас? Ще пазите един закон: Каквато работа започнете, в дадения момент трябва да присъствате с целия си ум. В момента, не във времето и пространството, но в момента да присъства с целия си ум. Тъй ще придобиете един навик. Например вие седите в клас и казвате: „Дано се свърши по-скоро." Но то е един навик да се концентрираш. Съвременното обучение в отделенията, гимназията, в университета, то е един метод за концентриране на човешката мисъл. То е един метод да може да се концентрирате, да разработвате вашите способности. И онези, които не разбират закона, те гледат да свършат училището, да вземат дипломата. Не е само така в свършването. Да свършиш, значи да научиш този закон да контролираш ума си и своите способности. Туй е най-голямата придобивка от учението и туй е същинското предназначение на училището. Тъй е било и в старо време в школите, които са се образували тогава. Сега разбира се, се дава само знание и то не е лошо, т.е. потик към знание се дава.

Сега от вас десет души излезте на таблата един по един и всеки да напише една геометрическа форма, един малък триъгълник, една крива линия, една права линия, един малък ъгъл, една окръжност – каквато форма искате. Кой от вас ще излезе първия?

Е, тази азбука има ли смисъл сега?

Вие, който писахте първата фигура, имахте ли някаква

мисъл, като чертахте този полукръг? (Борис Николов: "Мислех да напиша един полукръг.") Значи тук е работило подсъзнанието. Нямал е никаква друга мисъл. Този

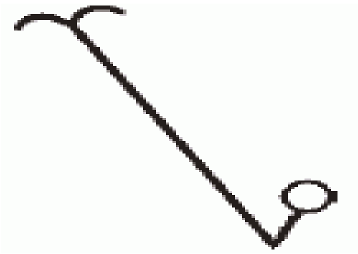

полукръг показва движението на нещо. Но какво е това движение? Може да е движението на едно тяло неорганическо, а може да е движение на едно разумно същество. Той в подсъзнанието си казва: „Човек трябва да има чисти и благородни мисли и желания." Този полукръг представлява челото, Божественото у него казва: „Чисти желания и чувства благородни трябва да има всеки човек."

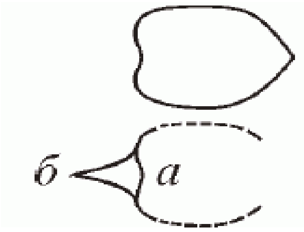

Този триъгълник какво показва? Каква беше вашата мисъл? (Пенка Михайлова: „Стремеж нагоре") Хубаво. В нея свръхсъзнанието казва: „Човек, за да може да има такива чисти чувства, непременно му трябва един Божествен ум, едно Божествено сърце и една Божествена воля, които да са насочени нагоре." Свръхсъзнанието в нея това казва.

Каква беше вашата идея? (Христо Койчев: „Знакът на Слънцето.") Това е една лула, едно духало. Тази лула, както е поставена на физическото поле, има един наклон нагоре, показва, че непременно Божествените неща трябва да се раздухват на физическото поле. Все трябва да има нещо да ги раздухва в вас. А раздухването с какво става? (– Със скърби.) Скърбите и страданията, това са духалото. Скръбта е тук на тази лула, която гори, то е същевременно и огнище. Значи, третият знак показва, че нещата трябва да се раздухват, а за да се раздухват, човек трябва да слезе надолу в материята и след това да има едно възкачване нагоре. За да се раздухват нещата трябва сърце.

Вие за какво мислехте, като чертахте тази фигура? (Юрдан Костов: „Аз съм работил върху тази фигура и не съм дошъл до едно окончателно разрешение на този въпрос.") Тази фигура наподобява човешкото сърце, сърцеподобна. (– Има нещо несъизмеримо в тази величина.) Несъизмерима е тази фигура, защото има една малка вглъбнатина. На какво се

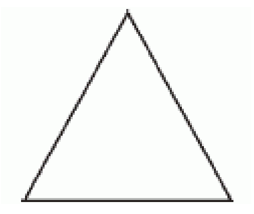

дължи тази вглъбнатина? (а) Тя се дължи на известни сили, които са оттеглили това правилно движение. А противоположното движение е навън (б), обратното движение на тази вглъбнатина. Тогава несъизмеримата част е тази между а и б.Туй движение не може да се измери. След колко милиона години движението а ще се обърне в б? Например в човешката ръка туй движение го имаме от палеца и показалеца, след колко

милиона години то ще се върне в другата ръка? Тук имате същото нещо. Защото в света става едно преповтаряне, но тогава няма да бъдете същия, но ще бъдете обратното на това, което сте сега. Защо начертахте тази фигура на запад, а не я начертахте перпендикулярно? (– Защото така се образува от окръжността.) Т.е. самото положение на сърцето, както е тук поставено, разрешава въпроса. Към запад е вглъбнатината, а острата част е към изток. Значи стремежът на сърцето е към изток. Когато човек на земята желае много материални работи, когато той е материалист, неговите бедра започват да растат. Той в бедрата си става широк. Щом превъзмогва* материалното, растат бедрата. Щом духовното почва да преобладава, раменете му стават широки; а щом Божественото почне да преодолява, главата му почва да става правилна. Туй е отношението на частите. Разбирам съответно на тялото. Аз взимам за норма височина 165 см. При тази височина колко трябва да бъдат широки бедрата, колко раменете и колко широчината на главата? Всичко туй уподобява сърцето. Значи, непременно на човека му трябва сърце, в което да става обмяна на тази, Божествената енергия. В Бога има сърце.

То е закон на вечността. (Олга Славчева: „Аз си мислех, човек може да се издигне по линията на живота до крайния предел.") Само във вечността всички неща могат да станат. Извън времето и пространството стават великите работи в живота. Тази линия това показва: не се обезсърчавай, защото във вечността има условия и възможност за всичко. Няма погрешка, която във вечността да не може да се поправи. Туй, което във времето и пространството е непостижимо, във вечността е постижимо. Или в живота си никога да се не обезсърчаваш!

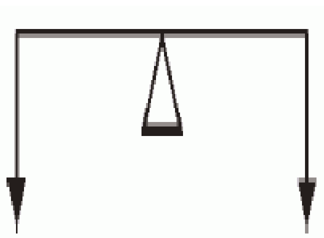

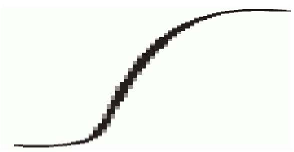

Каква беше вашата идея? (– Цветан Стайков: „В живота има равновесие, само че това равновесие се колебае. В живота има ту скърби, ту радости, които се колебаят, както едни везни.") Кое в природата мяза на везни? (– Ръцете.) В тази фигура имате три действащи сили в разни посоки. Как ще намерите тяхната равнодействаща сила? Има ли някой инженер от вас да направи изчислението? (– Ще намерим равнодействащата сила на две от тези сили, после ще намерим равнодействащата на получената и третата и тя ще бъде търсената равнодействаща сила.) Значи шестата фигура показва, че у човека силите трябва да се уравновесят, т.е. уравновесен организъм, добър организъм трябва да има човек.

Въобще квадратът показва бойно поле, място на противодействащи сили. Човек трябва да бъде герой, за да издържи на това място. Ако от всяка точка те обстрелват, къде трябва да се оттеглиш? Такова обстрелване може да стане и в психическия свят и вие трябва да знаете закона да намерите равнодействуващата сила на този квадрат, тогава вие може да се избавите от мъчното положение, в което се намирате. Квадратът, това са мъчнотиите,

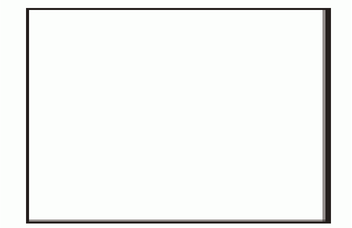

които се срещат във физическия свят. Значи мъчнотии от материален характер. В духовният свят квадрат няма. В духовния свят квадратът е само една страна. (Кирил Икономов.)

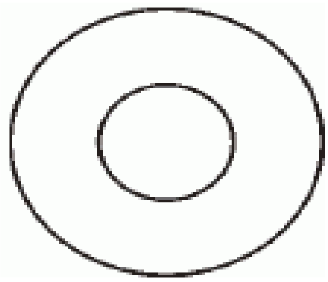

Какво тълкуване бихте дали на тия кръгове? (Генчо Александров: „Понеже става дума за концентриране, този е знакът за концентрирането.") Тия два кръга показват в подсъзнанието, че човек трябва да разбира законите, по които клетките се развиват или ембрионалното състояние на вашите мисли и чувства. Това означават двата кръга.

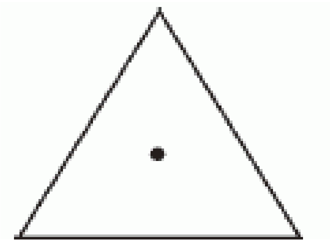

Силата на човека трябва да бъде в самия него. Това означава триъгълник с точка. (М.Тодорова.)

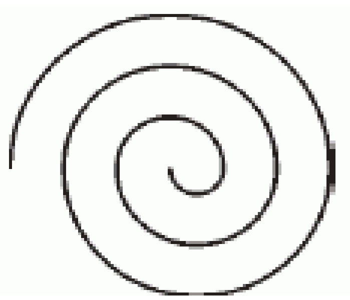

Тази фигура показва, че човек от хаоса трябва да знае да създаде хармония. Тази фигура представлява и един охлюв. Децата нали имат прашки, турнат едно камъче и после въртят, въртят, това е все спирално движение. Но камъкът по този начин не може да излезе навън. Единият край на прашката има една малка дупчица, в която е прокаран един пръст, а другият край свободно се държи. Този камък, за да излезе навън, единият край на прашката трябва да се спусне. Кой е единият край? Ти си хванал двата края: единият край на небето и другият край на земята и ги въртиш на пръста си. Казваш: „Какво да правя в туй безизходно положение?" Ще пуснеш края на земята и ще отидеш на небето, нищо повече. Значи, ако има известна идея, която те спъва, не знаеш как да я разрешиш, ще пуснеш единия край, камъкът ще излезе, а другия край ще държиш. Камъкът, това са твоите желания, те трябва да отидат по някаква посока. А прашката ще седи в тебе. Тази връв ти трябва. В този случай тя представлява твоя мозък, който е заченал известни мисли, ти няма да изпратиш твоя мозък, той ти трябва, той ти е необходим, но мислите, те трябва да излязат навън. (Георги Радев.)

Сега, туй което го създадохме на дъската, то беше в подсъзнанието ви вътре. Значи, тия идеи в самите ви действия ги няма още.

Може да ви задам една тема: „Защо природата е създала благоуханието у цветята?“ Или: „Каква роля има благоуханието у цветята?“ Тема шеста ще бъде това след идующия път. Сега кои са тези десет души, които ще пишат за подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието? (Тема 5) Тези, които излязоха тук на дъската, те ще бъдат десетте.

Щом природата е вложила туй благоухание, тя си има и своята задача. Естествениците ще кажат: „Да си привличат малките мушички“, но не е само за това. Туй благоухание има и друго предназначение. (– Показва скръбта им.) Да, скръб, но същевременно тази миризма образува и една дреха да се запазят от студа, особено сутрин и вечер през пролетта, когато е по-студено, тогава цветята издават по-силна миризма.

Сега, първото нещо в класа, вие трябва да се учите на концентриране. Вие трябва да знаете в дадения случай туй, което учите където и да сте, то е най-важното. Не, че трябва другото да пренебрегнете, но в дадения случай ще бъдете зает само с едно. После и човек не може да концентрира дълго време ума си върху едно и също време [нещо] – той ще се хипнотизира. Но в дадения случай всичкия си ум ще концентрирате в една посока, тогава ти ще можеш да разрешиш своята задача по-лесно. И всяка една задача зависи от концентрирането на ума. Само ако можеш да концентрираш своите мисли и чувства всецяло в една посока, ти ще разрешиш скоро твоята задача. А когато не се концентрираш, има борба у тебе, колебаеш се и минава дълго време без ти да разрешиш нещо. Вие, като ученици, трябва да имате тази способност: да се концентрирате в дадения случай с всичкия си ум. Ще почнете с малки неща, ще правите микроскопически опити. Има такива малки задачи за концентриране на ума. То играе важна роля в живота на ученика. Както военният, без револвер, пушка и шашка, не е военен; както ученик-химик, без лаборатория със своите елементи и уреди, не е химик; както свещеникът, без епатрихил, без одежди, без кандилце, без требник, не е свещеник; така и ученикът, без концентриране на ума, не е ученик. Всеки човек трябва да има известни пособия. Концентрирането е необходимо за всинца ви.

Първо, ще се стремите да елиминирате, да отстраните всички кармически недъзи и с концентриране да може да се справите със своите недъзи. И когато човек изправи всичките си недъзи, неговата воля ще уякне. Затова му са дадени тези недъзи. Те са силови линии, които са дадени на човека, за да усили волята си. И той трябва всички тях да тури в хармония. Сега, концентрирането на ума е потребно. Когато концентрирането е слабо, хората лесно заболяват, тогава човек и лесно се плаши, а пък когато е силно концентрирането на ума, тогава страхът е изключен.

Сега, нека един от вас, който е художник, да вземе всичките тия десет части, да ги намести

тъй, че да направи един човек. То е една по-сложна задача, нали? Аз ще ви дам идея как може да се работи. Само схемата ще ви дам.

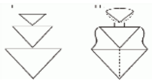

Ето, това е човекът. (I.) (– Това не е човек.) Човек е. Ето, това представлява човек. (II.) Главата – горният триъгълник; раменете – втория триъгълник и бедрата с краката – третия триъгълник. Това е физическият човек. Духовният човек го няма, той е на друго място. Понеже всичките тези триъгълници са с върха надолу, затова е физическият човек. Тогава къде ще търсите духовния човек? Къде са признаците на духовния човек? Нали там движението трябва да върви нагоре? В носа имате един малък зародиш, там широчината е долу, а острата част е горе. Значи духовният човек е в носа – там имате движение нагоре. Засега в тялото на човека геометрически само носът долу е широк, а горе тесен. Виждате колко малък е духовният човек в сравнение с физическия човек, или носа в сравнение с цялото тяло на човека. Тези триъгълници показват направлението на силите във физическия свят. Виждате, че всички тия грамадни сили слизат към земята. А само една малка част, силите на носа отиват нагоре.

И Писанието не казва, че Бог вдъхнал в устата на Адам, но казва: „Вдъхна дихание чрез ноздрите.“ Защо? Чрез устата не може ли да се вдъхне? Значи носът е Божественото у човека, духовното от там започва – от мисълта. И туй, малкото един ден ще се развие и цялото устройство на човека ще се измени. Това е само една схема за човека, а другите фигури по същия закон вие ще ги наредите. Това е една задача, един ребус, който трябва да изработите. Първата фигура аз я употребих, направих челото, на другите вие ще им намерите място.

Везните къде ще турите? (– Ръцете.) Тъй, значи човек трябва да има воля, това означават везните и т.н. Ще се постараете до известна степен да съчетаете тези части, то [е] само едно упражнение да се научите да уподобявате нещата. Ще почнете от външното уподобление и тогава ще разглеждате вътрешния смисъл на всеки един знак.

Станете да направим едно упражнение с ръцете.

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година

7 школна лекция на I Младежки Окултен Клас.

30.XI. 1924 год. Неделя

7.15 ч.в.

София

предложение* – (рус.) изречение

превъзмогва* – преобладава

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_12_03 Закон на равенство
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН НА РАВЕНСТВОТО

Размишление

Бяха прочетени някои от работите върху темата Разлика между събиране и изваждане.

За следния път ще пишете върху темата Разлика между деление и умножение.

Когато между двама души има два процеса, при които единият събира, взема, а другият дава, как ще можем да примирим тия двама души? Заемодавецът, който взема пари от тебе – събира. Нали? Ти, който даваш – изваждаш от кесията си. Следователно между онзи, който събира, и онзи, който изважда, се ражда едно чувство на неразположение, едно неприязнено чувство. Как ще примирим този вътрешен резултат? При обикновеното събиране на числата резултатът върви много добре, но при живото събиране резултатът е друг. За изразяване на действието събиране аз ще употребя друг знак, не плюса, т.е. кръста, с който си служим, а следния знак:
Ще обърна този знак нагоре и тогава, като искам да събера 2000 лв. с 1000 лв., ще пиша така: 2000 1000 = 3000 лв. Как ще примирим сега тия двама души, от които единият има да дава, а другият – да взема? В математиката съществува един закон, според който ще съберем тия числа, ще ги разделим на две и по този начин тия хора ще се примирят. Значи 3000 : 2 = 1500 лв.

Учителят пита учениците: „Можете ли да съберете една овца и една крава или един вол и една овца? – „Не, господин учителю.“ – „Ами една свиня и една крава?“ – „Пак не може.“ „Господин учителю, в нашето село събират водата и млякото.“ – „Как?“ – „Като съберат едно кило мляко и едно кило вода, стават две кила мляко.“ Значи водата може да се събере с млякото. В Природата обаче законът за изваждането и за събирането има по-дълбоко значение, отколкото в обикновения живот.

Сега вие сами ще намерите какво отношение имат делението и умножението към първите две действия. За да боравите в даден случай със себе си, със своето естество, трябва да имате известни правила извън времето и пространството. Всички вие трябва да се научите да действате извън времето и пространството и докато не научите този закон, не можете да изправите вашия характер. Защо? – Защото характерът на човека не се изправя във време и пространство. Някой казва: „Утре ще бъда добър.“ Не: кажеш ли веднъж, че ще бъдеш добър, то е казано и свършено. Вие трябва да действате извън времето и пространството, а във времето и пространството ще се проявят само резултатите. Изявяването на твоя характер ще стане във времето и пространството, а изправянето му става извън времето и пространството. То е резултат от духовния свят.

Например вие не можете да опишете, не може да предадете едно ваше чувстване на Земята по никакъв начин, с никакви знаци. Как ще ми предадете например една ваша скръб? По сълзите ли? Може би да е духал вятър и да са ти потекли сълзи. Сълзите не са всякога признак на скръб. Някой път може да са признак, но друг път не са признак. Когато духа вятър, текат сълзи; когато имаш хрема, пак текат сълзи, но всичко това още не показва, че имаш някаква скръб. Има скръб, която със сълзи не може да се изрази, обаче има известни черти на лицето, които показват скръбта. При скръбта мускулите всякога се съкратяват, свиване става. На човек, който скърби, сърцето му се свива. При радостта има едно малко разширение на сърцето. Следователно човек, за да разбере тия два процеса – радостта и скръбта, – трябва да опита състоянията на свиване и разширяване на сърцето. Колкото и малко да е свиването на сърцето, в духовния свят това все ще произведе известна дисхармония, която ще се отрази в една или друга скръб. Всяко разширение на сърцето, както и всяко разширение на съзнанието, е резултат на радостта.
Сега защо, като означавах събирането и изваждането, аз не употребих обикновените за тия действия знаци? Знака плюс пишем, като теглим отгоре надолу една отвесна права, после друга права, перпендикулярна на нея, при което става поляризиране. Знакът плюс, т.е. кръстът, при всички случаи произвежда противодействие. Затова вие всякога не пишéте кръст! Кога се пише кръст? Казват за някого: „Тури му кръста!“ Кръст турят на умрелите. И когато човек дойде до кръста, той трябва да се спре, да концентрира ума си, трябва да бъде абсолютно чист. Защото като се напише кръстът, иде ангелът с меча. Щом си туриш кръста, ти викаш този ангел. Той идва и ти казва: „Какво искаш от мен?“ Не само това, но често вие си туряте едни на други кръстове. Когато говориш нещо лошо за някой човек, ти му туряш кръст. Ти предизвикваш две противоположни сили, в които можеш сам да се вплетеш. Ако си силен, можеш да избегнеш това, но ако си слаб, не предизвиквай върху себе си изкуствено силите на Природата.

Това, което ви говоря, е за вас, но не и за хората извън училището. Вие няма да им казвате нищо. Тия хора, които още нищо не знаят, могат да си играят с кръста – този кръст е за тях. Но когато някой от вас, на когото съзнанието е просветено, напише знака кръст, този знак вече има смисъл за него, той оказва известно влияние върху него. Щом нещо прониква в съзнанието ти, щом го разбираш, ти не можеш вече да си играеш с него. Когато произнасяш някоя свещена дума, например думата любов, ти няма да я изкажеш набързо, но ще се спреш в себе си, ще се концентрираш и тогава ще я изговориш. Тя трябва да означава нещо. Когато изговаряш думата истина, пак ще се спреш, ще се концентрираш в съзнанието си – свещена дума е тя. Има известни думи, които като изговаряме, ще трябва постоянно да се спираме в себе си, защото само така те ще ни предадат своята сила. Казваме: любов, истина, вяра. Какво нещо е вярата? И при изговаряне на думата вяра пак ще се спреш. Думата вяра в българския език е силна дума, а думата любов не е толкоз силна. Думата Вяра започва с буквата В – Първият Принцип – Бог. Тя изразява символ на Бога. Тази буква – В, е образувана от една права линия и два полукръга. Тия два полукръга, обърнати нагоре , означават малкото семенце, което, посадено в земята, се разпуква, развива и започва да расте. От него излизат клончета и

листа. Така са се образували растенията в материалния свят. Този знак представлява буквата вав в еврейския език. От тази буква е излязла българската буква Т (т), гръцката буква ε – епсилон, българската буква з и цифрата 3. Значи няколко букви са произлезли от тази еврейска буква. Всяка буква изобщо представлява известни течения в Природата. Тези течения постоянно се менят. В буквата w (вав) теченията отиват нагоре; в Т (т) теченията отиват надолу, защото тази буква изразява корените на живота, които се загнездват в Божественото. Затова именно около буквата Т се преплита знакът на безкрайното или вечното.

Змията в този случай не е нищо друго освен един разтворен кръг. Всеки кръг, който се разтваря, става на змия. Всеки човек, в когото става пропукване, става на змия. Следователно, щом змията отново захапе опашката си, става пак човек. Значи човек може по десет пъти на ден да става змия, само че без да има нейната външна форма. Ако човек не върви правилно в живота си, може да става змия. В змията липсват крака и ръце, т.е. в нея няма воля, няма и характер, но ум има. При това в змията няма добродетели – крака няма. Защо дяволът влезе в змията? Защото той има ум, но воля няма. Следователно в дявола няма разумност, затова може да кажем, че в него няма глава, т.е. няма Божествен принцип. И в това отношение ако дяволът ти вземе ръцете, силен става; ако ти вземе краката, силен става. Не му ли дадеш обаче нито ръцете си, нито краката си, той е слаб. Ако змията се обвие около тебе, може така да те стегне, че да те удуши. Но ти никога не трябва да оставиш живота си да се разпукне. Не трябва да пропукваш този Божествен кръг около себе си, затова ще държиш съзнанието си постоянно будно. Всеки грях, всяка лоша мисъл е пропукване. Колкото повече се пропуква този кръг, толкова повече той се превръща в зъбчато колело. Ще кажете: „Какво от това, че се образува такова зъбчато колело?“

Трябва да знаете тогава, че това колело няма да мине по гърба на другите, но по вашия гръб, и вие ще почувствате всичката острота на неговите зъбци.
Та в окултната наука, като застъпваме нещата разумно, показва ни се защо не трябва да пропукваме живота си – ние самите ще страдаме. Не са важни външните отношения на живота, а именно как съм облечен, доколко съм учен, как говоря, как се проявявам външно и т.н. Всички тия неща са повърхностни, а важното за мен лежи скрито в дълбочината на моята душа. Този, скритият човек вътре, човекът, който не се мени – това съм аз. Този човек може да контролира благата, които Бог му е дал. Не е лошо, когато става известно пропукване в живота на човека, но веднага трябва да се съедини този кръг. И тъй, като действате по този начин, като се насърчавате, вие ще направите вашия живот по-сносен. Ние постоянно се оплакваме от страданията, оплакваме се, че имаме недоразумения, но трябва да знаете, че всичко това не е нищо друго освен пропукани кръгове. Всеки от вас може да поправи своя кръг. Как? – Ще помислиш за Бога и ще се съединиш с великия Божествен кръг. Обикни Бога и въпросът лесно ще се разреши. Туй пропукване ще се съедини и ще дойде разширение в съзнанието ви. И в растенията ние виждаме този кръг. Най-напред той представлява едно малко кръгче, което постепенно се

разширява, без пропукване. От него после се образуват няколко концентрични кръгове. Такива кръгове се образуват и около съзнанието на човека. Тия кръгове постепенно се разширяват и всяко разширение носи живи, разумни сили в света.

Вие казвате, че може да живеете, както искате. Не можете да живеете, както искате. В този кръг влизат кръговете на хиляди други същества, тъй щото вашият кръг е преплетен с тях. Казвате: „Аз намислих нещо." Нищо не сте намислили. Може да си намислил да вземеш от мене две хиляди лева. Но с това ти ми ставаш учител и утре аз ще ти взема 10 000 лева. След това ти ми вземеш 20 000 лева. После пък аз ще ти взема 30 000 лева и т.н. Какъв ще бъде резултатът в края на краищата? Надхитряването в лъжа не е наука. То може да ти развие ума, но не и да те повдигне като човек. Един от турските султани казва на един от своите везири да му доведе най-големия лъжец от Цариград. Той му довежда един такъв лъжец и султанът му казва: „Искам да ми кажеш една голяма лъжа!" – „Аз престанах вече да лъжа, но за да се каже една такава лъжа, каквато ти искаш, трябва да се купят алати." – „Колко ти трябват?" – „Трябват ми 500 лири." Султанът му дава 500 лири и праща с него един от своите слуги. Лъжецът започва да ходи от дюкян в дюкян, докато най-после мръкнало. Султанът го чакал да се върне, но той му пише едно писмо: „Тази е последната лъжа, която ти казах." Алати му трябвали! Какви алати му трябват? Алатите за лъжата са у него.

Често вие казвате: „Аз ще направя добро, но ми трябват пари." Вие не сте ли този лъжец, който търси алати за лъжа? Той иска да направи добро, но му трябват алати, трябват му пари. Че доброто с пари ли се прави? Ще знаете, че доброто нито със знание става, нито с пари става. Знанията ни трябва да са за съвсем други работи. По някой път вие си правите илюзии, че доброто може да се направи с голям ум. Ако това е вярно, тогава гениалните хора трябваше да бъдат най-добрите. Доброто седи над всяка гениалност. Няма по-голяма гениалност от тази, щото човек да бъде добър. За да бъде човек добър, трябва да бъде умен. Да дадеш пари някому, това не е добро. Това е само един разумен акт, само едно приятно хармонично действие на ума или една благородна постъпка на сърцето. Да дадеш пари някому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро.

Какво е Доброто само́ по себе си? – Доброто – това е едно целокупно проявление на Любовта в даден случай. В правенето на добро ти трябва да дадеш всичко. Вие сега мислите, че за да бъдете добри, трябва да бъдете умни. Казвате, че някой човек е зъл, защото е глупав. И то не е вярно. Глупостта не ражда злините. Най-често умните хора са зли. Глупавият човек не може да бъде зъл. Злото не се е родило от глупавите хора, но от най-умните, от гениалните, от ангелите. Злото, грехът се родиха между тези хора. Отде е произлязло злото, няма да го закачаме, но трябва да знаете, че оттам се е родило. Де се роди Доброто? – В онзи акт на Любовта, когато Словото излезе от Бога. Доброто е излязло от Бога заедно с Любовта. Казвам: умът на човека трябва да бъде слуга на Доброто; парите трябва да бъдат слуга на Доброто. Не мислете, че доброто се върши с пари. Всичко външно в света може само да спомогне на доброто, което вие трябва да изнесете, но

всъщност всичко ще извършат вашият ум, вашето сърце и вашата воля. Парите ви, знанието ви, това са само спомагателни средства. Ако мислите тъй, вие ще можете да се самовъзпитате. Онези от вас, които не са много учени, ще мислят, че те не могат да вършат добро.

Да допуснем, че имате в математиката следните изрази: а + в = с и а – в = с. Може ли а – в да е равно на с? В дадения случай а – в не може да бъде равно на с. Защо тогава учениците пишат а – в = с? Да, вярно е, че а – в = с, но при известни условия. Ето защо всеки учител по математика проверява погрешките, които учениците му правят. И в живота също така ние правим хиляди такива съчетания, като доказваме, че а – в = с. Казват някои: „Не струва да правим добро.“ Защо така? Защото някой правил добро, та не му вървяло, че казва: „Не струва да се прави добро, зло трябва да се прави, та да ти тръгне напред.“ Че каква наука е тази? Други пък казват тъй: „Не струва всякога да говориш истината, и лъжа трябва.“ Значи животът с истина не се подтиква напред, ами трябва малко лъжа, като масълце – тя да го понамаже, че да тръгне. Това е едно неправилно математическо уравнение. Как мислите, с туй математическо уравнение може ли да тръгне животът напред? Хората мислят, че чрез лъжа ще уредят живота си. Има хора, които отричат лъжата, но щом дойдат натясно, пак поставят своите математически отношения и с тях се оправдават. Някои от тия хора не виждат тия отношения, не виждат де е грешката в тях, защото в математиката има ред такива сложни отношения, в които всеки може да се обърка. У някои хора умът не е тънък, за да може да схване отношенията, които съществуват в математиката, и да ги използва разумно.

Сега математиците казват, че могат да се събират само еднородни величини. Величините а + в могат да представляват два коня, два вола, две ниви и т.н., но същевременно могат да представляват две сили, на които резултатът да е равен на с. Да кажем, че двама души теглят едно въже. Може ли да се определи на какво е равна тяхната сила? – Може, във физиката има известни закони за това. Каква тежест могат да изтеглят? Да кажем, че единият може да изтегли 50 килограма, а другият – 10 килограма. Тогава казваме: като теглят двамата, работата им се равнява на 60 кг. Значи те могат да повдигнат заедно 60 кг тежест. Така може да се определи силата им. Ако аз изтегля 25 кг вода и друг изтегли 50 кг вода, каква ще бъде разликата между силите ни? Ние казваме, че човек трябва да бъде силен. Каква сила е тази? – Физическа. Да вземем друг пример: двама души имат градини, но тази на втория е по-малка. Градината на първия е два декара, а на втория – един декар, затова вторият изтегля 25 кг вода, а първият – 50 кг. Какъв ще бъде резултатът от обработването на тия градини? Ще има ли вътрешен духовен резултат? – Ще има физическа разлика. Но ако тези градини представляваха техния характер, щеше да има една съществена разлика в обработването им, както и в техните резултати. Следователно от това ние изваждаме следния закон: материалните блага не могат да направят човека добър. Те са условия за него. Тези условия могат да направят човека добър. Тия условия можеш да използваш за добро, но те не могат да направят човека добър. Друго твърдение: материалните лишения не могат да направят човека зъл. Богатството не може да направи

човека добър, сиромашията не може да направи човека зъл. Богатството не може да направи човека добър, а сиромашията не може да направи човека зъл. Те са две положения, които се изключват.

Ние, съвременните хора, вярваме, че богатството ражда доброто, а сиромашията ражда зло. Не е вярно. В сиромашията се раждат злини от един род – в слабите натури обаче; и в богатството се раждат други злини. И богатството има своите добрини, и сиромашията има своите добрини; и богатството има своите злини, и сиромашията има своите злини. Следователно няма да влагате в ума си следната мисъл: „Аз съм богат, значи мога да бъда добър.“ Ти можеш да бъдеш добър, но не уповавай на богатството. Пък сиромашията ти да не бъде една спънка, да кажеш: „Аз съм сиромах, какво може да стане от мен?“ – Не, ти в сиромашията ще си държиш главата високо, ще мислиш ясно, както когато си богат. Когато си сиромах, трябва да мислиш тъй, както когато кесията ти е пълна. Това е истинският човек. Ако аз мога да уповавам на Бога, ако имам благоволението Му, то и сиромах да съм на Земята, пак ще имам всичкото богатство, т.е. вътрешно в себе си ще се чувствам богат. Какво по-голямо богатство от това, да мога да се изложа на Слънцето и да се ползвам от неговите лъчи? Това не е ли богатство? Кой е богат човек? Може ли да се нарече богат този, който има пари, но е хилав, парализиран, та трябва други да го изваждат на Слънце? Какво му струват пълните с пари кесии? Какво му струват тогава пълните с жито житници? Богат ли е този човек? – Не, сиромах е той. Кое е за предпочитане в този случай: да си беден, но здрав, или богат и болен? И сиромахът може да бъде парализиран, хилав и да каже: „Господ ме направи сиромах.“ – Не вярвайте в това! Бог не прави хората нито сиромаси, нито богати. Ние сами ставаме богати и сиромаси. Това са положения само на Земята. Туй, което Бог прави с нас, е, че Той ни изпълва със Своята Любов и иска да живеем, да бъдем Нему подобни. Любовта Му се внася в нас като един велик закон и ражда Доброто. След това, като слезем ние на Земята, доброто става условие, основа, за да се прояви човешката интелигентност, човешкият ум. При тази интелигентност по-нататък можем да използваме благата, които съществуват на Земята.

И тъй, няма да ставате богати, няма да ставате сиромаси – те са относителни положения, с които вие трябва да се примирите. От вас зависи да бъдете богати или сиромаси. Ако някой от вас е сиромах, той сам е решил да бъде сиромах; ако някой от вас е богат, той сам е решил да бъде богат. Всеки трябва да е доволен от своето положение. Ако някой е решил да бъде учен, той ще бъде учен. Ако някой е решил за себе си да има малко знания, малко и ще знае. Всеки човек има туй, което си е пожелал. За в бъдеще може да промените положението си. Всеки от вас може да стане учен. Ала кога? – Не сега, след време. Туй може да ви се вижда противоречиво, но е факт. Да допуснем, че вие имате баща, който разполага със сто декара земя. Вие сте петима братя и пет сестри. По колко ще ви се падне от тази земя? – По 10 декара. Ако ти искаш да бъдеш богат, ще трябва да обереш братята си, иначе други външни условия няма. Тогава какво ще правиш!

Отговор: Не трябва да се делят.

Да, не трябва да се делите, а да се съберете всички заедно и така, като работят десет души задружно, работата ще върви. Тогава законът е следният: човек, понеже има десет пръсти на двете си ръце, всички ще се подчиняват на главата и така той ще бъде богат.

По някой път вие се докачите, че някой бил на по-голямо почитание от вас. По-голямо почитание от това, с което се ползва големият пръст, има ли? Палецът подкрепя всичките пръсти, но има нещо, по което всички си приличат, в което всички са равни – то е, че всички еднакво страдат. Дето и да заболеят големият или малкият пръст, в болестта им няма разлика. Като те заболи малкият пръст, тъй го пазиш, както ако би те заболял и големият пръст. Само в страданията си пръстите са равни. Следователно ние си мязаме в света само по страданията. За да ви докажа, че сме равни, трябва да страдаме. Щом страдаме, всинца сме равни. Господ, за да ни покаже, че сме еднакви, дава ни страдания, и тогава се приравняваме; като страдаме, спомняме си и за своите братя. Големият пръст като заболее, казва на другите пръсти: „Мълчете вие там, не говорете!“ Щом заболее малкият пръст, показалецът не се показва, той се свива. Където и да ходите, вие показвате все малкия си пръст – него сочите навсякъде. Значи малкият пръст заповядва, всички му се подчиняват: и големият, и показалецът – всички му се подчиняват. Значи в света има една Божествена философия, която примирява всички противоречия. Тя е философията на страданията. Щом дойдат страданията в света, въпросът е разрешен. Всяко страдание в нас трябва да внесе в душата ни една велика Божествена мисъл. Пръст те боли – разреши един основен закон: да премахнеш всички прегрешения, които си сторил и които стоят като тъмни петна в съзнанието ти. Като видя, че някой е превързал пръста си, аз казвам: добре, че му е дошло това страдание, защото всички хора – и богати, и сиромаси, са равни при страданията си. Затуй трябва да благодарим на Бога за страданията, които ни праща.

В този случай какво означава знакът на равенството? На какво може да се уподоби знакът за равенство? – На страданието. Значи а + в = с, т.е. а и в страдат, при което са равни на с. Когато пък имаме а – в, което не е равно на с, това изразява големия пръст, който не признава равенство. Той винаги седи вдигнат нагоре. Тази величина отвън е отрицателна, но вътре в живота е положителна величина. Следователно при събирането хората са равни, а при изваждането не са равни. Да извадиш нещо, значи да го покажеш навън. Изваждането не е вземане. Ти изваждаш нещо, за да го покажеш, но то пак си остава в теб. Изваждаш някой недъг или известна добродетел, но не я даваш – изваждаш я и пак я държиш за себе си. Изваждаме една английска лира и пак я туряме в кесията си. Изваждането още не показва, че нещата са отишли вън от нас. Ако ние подразбираме, че събирането носи страдание в себе си, тогава кога ще се роди недоволството: когато събираш или когато изваждаш? – Когато изваждаш, т.е. по-право, когато ти вземат нещо. Когато ти дават нещо, ти не се дразниш, но когато ти вземат нещо, ти се дразниш. Ако ти вземат дрехи, пари или изобщо когато насила изваждат нещо от тебе, тогава се раждат всички неприятности в живота ти. При събирането, в правия смисъл на думата, всички

ние сме равни. Всички можете да опитате този метод, без да го вземете като абсолютна Истина. Това е математическа вероятност, която трябва да опитате. На Земята ние ще си служим с математически вероятности, с абсолютни Истини не можем да си служим. Когато някой път повдигаме такива въпроси, трябва да ги разглеждаме като математически вероятности, като допустими. Това е процесът, който трябва да стане и в ума ви, и в сърцето ви – да се научите да разсъждавате правилно.

Всички тия величини, за които ви говоря, може да ги намерите в Природата. Те са символи. Буквата Т например може да я намерите изразена в човешкия нос. Веждите, това са противоположни сили, които постоянно се поляризират. Истинският човек, това е носът му. Той представлява Божественото, което служи като опорна точка. Силите, които се проявяват във веждите, стават понякога противодействащи сили, които постоянно се изменят. Ето защо разумното, Божественото, трябва да пази равновесие между тези сили, защото тези везни може да се наклонят в една или друга посока, но не могат да се завъртят. Те могат да се завъртят само в такъв случай, ако носът изчезне, т.е. ако разумността у човека може да се премахне. Само тогава може да се образува един кръг на движение. Значи носът показва, че дотогава, докато ние мислим, докато нашето съзнание е будно, то не позволява да става никакво пропукване в живота ни. Тогава ние ще имаме равновесие. Следователно ще имате предвид следното правило: когато сте развълнувани, сутрин или вечер, концентрирайте ума си или към края на носа, или към центъра на веждите. Защо? Във веждите вътре, между космите, има празнина, наречена „празнина на безмълвното наблюдение, на Божествения ум“. Ще се концентрираш, ще държиш ума си буден, докато ти дойде една светла мисъл, едно просветление. Да кажем, че ти решаваш един важен въпрос. Спри ума си върху него и след малко ще проблесне една малка светлина., ще ти дойде една светла мисъл, която ще те напъти към този път, в който трябва да тръгнеш. По някой път, когато на хората им дойдат големи страдания, те свиват веждите си. Когато човек свие веждите си, той несъзнателно концентрира ума си към центъра на веждите. Щом концентрирате ума си нагоре, вие го проектирате от центъра на главата си към Слънцето, т.е. към Централното слънце на духовния свят. Ние определяме, че Бог е над главата ни. Не мислете къде е Бог. Щом проектирате ума си към веждите, нагоре, непременно твоята мисъл ще донесе някакво благо в живота ти. Да не мислите, че ще решите някакви важни въпроси? Не, това са малки, микроскопически опити. Сега да не мислите, че с този метод няма да имате нужда от нищо? Не, това са малки опити. Сега разбрахте как седи работата.
Сега няма да завършваме въпросите. Вие си мислите какъв ли ще бъде краят. Тази работа няма край. Ние сме все в началото. Не чакайте края.

В пеенето, което прилагаме тук, моето желание не е да ви направя певци, да ви преподавам музика, защото, ако искате да станете певци, трябва да влезете в музикално училище. Тия елементарни работи трябва да ги знаете. Ние засягаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлечение. Като няма какво да правим, ще пеем малко. Ние няма да пеем много правилно. Аз не искам правилно пеене, защото според

мен правилното пеене е в училищата. Там има правилно пеене. Например плачът е неправилно пеене. Някой плаче, за да произведе ефект; някой пее, за да произведе ефект, но такова пеене също тъй е неправилно. Такъв певец не пее за себе си, не пее за самото изкуство, затова именно не пее правилно. Аз искам всички вие да пеете за себе си. Пеенето в този случай е един вид тониране.

Сега можете ли да изпеете упражнението Кажи ми ти Истината на друга някоя мелодия? Мислите ли, че този начин, по който я изпяхме, е най-правилният? Коя дума е по-хубава – живот или свобода?

Уточнение: Учителя пее: „Ще ходя в Твоя път на Истината и живота, Господи, Боже мой!“

Всички ще се стремите да освободите душата си. И щом се освободи душата ви, вашите гласове сами ще се развият. „Ще ходя как?“ – Ще ходя с онази Божествена Любов, която е вложена в нашите души. Само при този случай може да се каже на човек Истината. Това е отговорът на „кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа“ или „кажи ми ти Истината, която носи живот за моята душа“. От тия две думи коя бихте избрали? Живот или свобода? – Живот, защото след него ще дойде свободата.

Ако искате да употребите музиката като средство за възпитание, ще употребите ниските тонове за подкрепа, за засилване на характера си. Те дават стабилност на душата. А пък високите тонове дават интензивност, движение. Когато искаш да мислиш бързо, да се движиш бързо, високо пей, но когато искаш да дадеш стабилност на характера си, да издържаш страданията, употребявай ниските тонове. Пейте вътрешно, но така, че като пеете, сам да се харесвате. Всеки от вас сам трябва да бъде и певец, и слушател. Най-първо пейте тихо, умствено, на себе си. Който пее така, след месец, най-много след 2-3 месеца, туй пеене ще слезе в сърцето, от сърцето – в гърлото, и гласът постепенно ще се подобрява. Вие трябва да пеете! А сега ставате сутрин – не пеете, а си казвате: „Тежък е животът!“ Къде му е тежестта? Колко тежи животът? – Никаква тежест няма животът. Той е само едно благо. Тежест е, когато нямаш живот. Затуй започни да пееш. Първото нещо е това.

Казва се, че ангелите винаги пеят. Първото нещо у тях е, че като се събудят, започват да пеят. Събират се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започват изведнъж утринната си молитва. Те отправят своята тиха утринна песен нагоре, към Бога. Те, макар и да живеят на Небето, отправят се пак нагоре, защото и над тях има небе. Над тяхното небе пак има друго небе, и т.н. Пеете ли и вие, ще забравите света, ще забравите и материалните работи. Само по този начин душата ви ще се разшири и ще кажете: „Струва си да се живее между тия ангели, които така хубаво пеят.“ Като свършат пеенето си, пак с пеене тръгват на работа. Те пеят толкоз тихо, че никой не ги чува. Трябва да имаш ухото на ангел, за да ги чуеш. И ние, като се събираме, трябва да пеем, за да изразим душите си в трептението на песента. Някои от вас казват: „Пеенето е за младите,

за глупавите хора, но ние, старите, не трябва да пеем.“ – Не, старите трябва да пеят повече от младите. Младите и без това пеят. Човек, който пее, не остарява скоро. Стани сутрин, изпей една малка, хубава песен! Пей тихо, без да безпокоиш другите. В това отношение бих желал да приличате на ангелите. Вие какво правите? Слушате какво казват песимистите. Слушам, някой казва: „Сериозна работа, страшна работа, какво да се прави?“ Какво ще правиш? – Изпей една песен и всичко ще се разреши. Знаете ли как ще се избавите? Ако те срещне на пътя някоя мечка, спри се и започни да пееш. Като пееш дълго време, и мечката слуша. Най-после тя се оттегля, отбива се. Успееш ли да направиш това, ти си от онези песнопойци, които и мечката разбира. Ще кажете: „Как ще ми дойде наум да пея?“ Страданието, това е мечката. Седни отгоре на страданието, попей му, отправи ума си към Бога нагоре и тази мечка току изведнъж ще се отбие и ти ще се освободиш.

Ето де е смисълът на живота. Приложи пеенето като благо в семейния живот. А изкуството да пееш – то е привилегия само за малцина; да бъдеш певец, да излезеш на сцената – всички нямат тази дарба. Такъв певец можеш да станеш в друго някое прераждане. За себе си обаче можеш да пееш. Сутрин излез на сцената, пей колкото искаш, но за външния свят кредит трябва. Има песнопойци родени, изпратени специално за света. Тяхното място е определено. Такъв певец нека взема пари, стига да пее хубаво – това нищо не значи. И цигуларят също нека взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нещо хубаво и благородно в хората. Хубавите неща с пари не се купуват. Че сме дали 50, 100 или 1000 лева, нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече от хиляда лева. Едно хубаво свирене с нищо не се заплаща. Казвам: пейте по новия начин! Някой път вие се смущавате. Не, ще се борите – вие можете да пеете добре. Ще се молите на ангелите, ще кажете: „Моля ви се, елате, научете ни да пеем тъй, както вие пеете!“ Те все ще ви дадат малко от своето изкуство, поне от трошиците ще ви дадат малко.

И тъй, пеенето е необходимо за вас, за да бъдете добри и весели. Като пееш, можеш да вземеш метлата и да метеш. Като дойде песента, работата навсякъде е лесна. Днес например имаш работа с много хора, работата ти върви трудно. Какво трябва да направиш! – Пей! Щом пееш, като се върнеш, ще кажеш: „Слава Богу, днес прекарах много добре.“ Плюсът и минусът по този начин се уравняват. Хората ще са равни и в плюса, и в минуса.

Размишление

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Осма лекция на ООК IV година

3 декември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_12_07 Великата погрѣшка
лекция пред специалния клас

ВЕЛИКАТА ПОГРЕШКА

Любовта ражда доброто!
Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!
Размишление.
Прочетоха се темите: „Хармоничните черти на подсъзнателните, съзнателни и самосъзнателни действия“.
Тема 7: „Ролята на свръхсъзнанието“.

Черт. 1

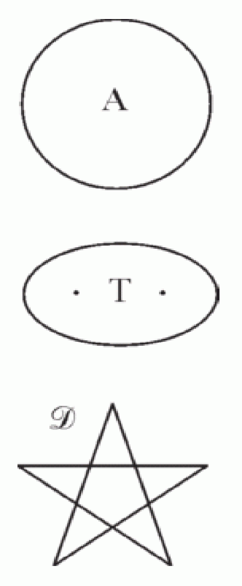

Искам трима души да излезат изведнаж на дъската да напишат три геометрически фигури и три букви. (Колю Каишев, Георги Томалевски, Кръстю Христов.)
Сега в минало упражнение имаше нарисуван един триъгълник с точка. Какво означава триъгълник с точка? Гледан отгоре, това е пирамида, означава човека в своето проявено естество. Триъгълникът сам по себе си показва движение, проявление и посока на своите сили. А триъгълник с точка винаги показва проекция на пирамида, гледана отгоре.

Сега вие се безпокоите често, като ви погледне човек, мислите, като че ще разгадаят всичките тайни, които се крият във вас. Не, аз гледам вашия нос, то е една проекция само, ти не си в носа си. Или гледам челото, то е пак една проекция. На някои хора челата са големи, а на други са малки. На някои хора носът е голям, на други е малък. Защо? Защото не са се проявили още. Те са още в движение и следователно, само една малка част се е проявила. Тъй щото изискват се много съществувания, за да види човек в същност какво представлява. Нали астролозите турят всичките хора в един голям човек, те го наричат Адам Кадмон.
Тъй щото всеки един човек на земята представлява едно малко отражение на големия човек. Той не представлява един съвършен образ. Вземете едно млекопитающе, една крава или един вол, представляват ли те човека? Те в известно отношение, представляват. Волът има две очи и човекът има две очи; волът има нос и човекът има нос; волът има уста и човекът има уста; волът има две уши и човекът има две уши. Вземете коня, по какво се отличава той? Конят няма ръце, но има копита, има нещо, по което той се отличава от човека. После, начинът, строежът на неговото чело не е както строежа на челото на човека. При това конят има опашка, човекът няма опашка.

Е, каква роля играе опашката у животните? Нали има естественици тук, кажете! (– Тя спомага на движението.) Тази опашка е свързана в края на гръбначния стълб и

следователно, когато тя се раздвижва, регулират се мозъчните течения и се спомага за правилното движение, тя е регулатор. И когато някое животно изгуби присъствие на духа, то свие опашката си. У всичките е така. А когато животното мисли, тази опашка се движи нагоре и надолу, показва, че животното е в едно отлично настроение на духа. Но не се ли мърда опашката, то е болно. Сега този регулатор у човека е минал отпред. Животното мисли с опашката си, т.е. неговата деятелност се регулирва отзад, теченията са такива, понеже то върви хоризонтално със земята, а посоката, в която човек се движи, е обратна на тази у животните. Човек чрез носа регулира своите мозъчни течения. Вие, като махнете носа на човека, той правилно не може да мисли. Това са проекции, има известни сили в духовния свят, които съответстват на носа. Самата интелигентност на човека не седи в самия нос. На човека може да му направят един изкуствен нос, ще бъде ли интелигентен? Не, този нос трябва да бъде жив, трябва да бъде създаден от свръхсъзнанието на онзи, великия човек. Например много от вашите носове са в проекция, те са в ембрионическо състояние, т.е. носовете ви не са развити. После, челата ви също се намират в едно ембрионическо състояние. Значи пред вас седи един дълъг период, в който душата ви трябва да работи за сформируването на онова правилно тяло, което трябва да имате. Правилно тяло аз наричам тяло, което може да издържа всичките мъчнотии, тяло, което не се поддава на слабости.

Страхът например се дължи на тялото. Чувствуваш, че ще те бият и ти се уплашиш и тогава поизлъгваш малко. Тогава страхът към коя категория ще го турите, към подсъзнателните сили, към съзнателните или към самосъзнателните? (– Съзнателните.) Когато човек хуква да бяга, той съзнава ли това? (– Не съзнава.) То съзнанието после се явява. Има и съзнателен страх, но тук влиза вече разсъждението, а първоначално страхът е в подсъзнанието. Например като ти кажат „пожар“, ти хукнеш да бягаш, нищо повече, не му мислиш много. Не, че съзнаваш пожара, но самата дума „пожар“ дава един подтик в твоето подсъзнание. А след като помислиш малко, виждаш, че този пожар, при дадени условия, е несъвместим и страхът няма място.

Сега защо искам да развием тази тема? Често във вашия живот се заражда обезсърчение. Някой път вие се считате гениални, т.е. като че ще разрешите всичките въпроси, разхождате се в стаята си и си махате ръцете натук-натам. То е хубаво. Питам: от къде е дошло туй състояние? Вие не го знаете, но се разхождате смело и сте доволен сам от себе си. Мине известно време, промени се състоянието, вие се посвиете малко, казвате: „Тази работа не е за мен“. И като дойде самосъзнанието, то ти казва: „Ти си дребнав човек“ и вие се свиете в черупката си. Най-първо иде подсъзнанието – ти се разпущаш; после иде съзнанието – ти се посвиеш; и най-после, при самосъзнанието - ти станеш една запетая. Казваш: „Що ми трябва, я да си гледам аз своето положение.“ Питам аз: как се явяват тия психологически състояния? Ще кажете вие: „От подсъзнанието идат.“ Но тия бутончета как идат? Най-после ти не се спираш в подсъзнанието и влизаш в една друга област на обезсърчение. Обезсърчиш се, обезвериш се, изгубиш посоката и на подсъзнанието и на съзнанието и на самосъзнанието и се намираш в мъгла.

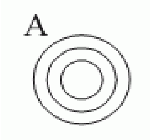

След като напусне човек самосъзнанието, в коя област влиза? Аз ще ви дам една математическа вероятност. Когато чувствувате тези разположения на обезсърчение аз го оприличавам на един плод преждевременно откъснат от вятъра, че е паднал долу при корена си. Всяка една ваша мисъл неузряла, като падне, тя отново трябва да се трансформира и да се подеме пак отново от корените на живота и да ѝ се даде нова форма, нов живот. Вие като не разбирате закона, като не съзнавате тази работа, казвате: „И този плод остана малък.“ Мислите, че ще излезе нещо, но дойде една малка буря, раздруса дървото и плодът падна долу. Вие това не можете да го обясните, вие вятъра не може да го чуете, малко сте глух, но виждате ябълката паднала долу при дънера. Ти виждаш твоя идеал паднал долу и казвате: „Отиде идеалът ми.“ Не считайте, че това, което е горе, е идеал. Идеал може да бъде само един узрял плод и този идеал никога не пада от вятъра, той ще ви чака, той е жив, вие ще го откъснете. Та рекох, някои от вашите мисли и желания тъй падат и в следствие на това вие се обезсърчавате. Вземете на едно малко дете куклата, то ще се обезсърчи. Защо? – Няма с какво да се занимава. Същият закон е и у човека. Човешкият ум, човешкото сърце трябва да има мисли и желания, които да останат при всичките бури на дървото на живота.

(черт.1) Какво означава този големият кръг, на какво е емблема кръгът? (– Представлява един завършен цикъл.) Вземете, когато годят някого, турят му един кръг – пръстен на ръката, завършена ли е неговата работа? Не. Кръгът тук означава една работа, в която могат да те впрегнат. Това е кръгът. Значи, определена е деятелността на човека.

Кръгът всякога означава една определена деятелност. И хубаво е, когато мислите ви са разхвърляни понякога, да си правите такива малки кръгчета. (А) Тези кръгчета означават: деятелността на човека се разширява. А тази буква „А“ какво означава? Този знак е взет от египетската азбука. Това показва, че египтяните са били изправен народ, т.е. онези, които тръгват в пътя. „А”-то всякога показва самосъзнаване. Казва се: „аз“, то значи: „аз, който определям своята деятелност, аз мога да мисля – самосъзнавам се.”

(Вторият написа една елипса и буквата „Т“.) Какво означава буквата „Т”? Вие защо я написахте? (– Просто аз харесвам тази буква. А, елипса мисля, че е резултат на едно движение, защото и планетите се движат в елипса.) Човекът има елипсообразна форма. „Т”-то произтича от 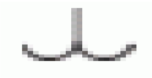. Същият знак обърнат представлява буквата „Т“, само че тук двата края отстрани с по-къси. Туй е едно материалистическо противодействие на невидимия свят. А обърната буквата нагоре, „Т“ показва едно примирение. „Т“ показва самосъзнанието у човека да изменя живота си.

Затова на тази буква „Т“ турят една змия. Т.е. нисшият ум трябва да го разпъват или онова самосъзнание хваща нисшия ум и казва: „Слушай, ти няма да ми бъдеш господар, ти си заповядвал досега, а сега ще слугуваш. Пък каквото ти се заповядва, това ще вършиш.“ И тъй, тази елипса показва не само, че човек трябва да се съзнава като едно същество, но и неговата деятелност трябва да бъде определена. И туй същество в своето подсъзнание трябва да изправи една велика своя погрешка, защото този, нисшият ум е свързан с човешкото сърце, а оттам започват всичките пороци и погрешки. (– Може ли една погрешка да бъде велика?) Велика е погрешката, защото човек е помислил, че може да живее без Бога. Там е погрешката. Човек, като е взел живота, казал: „Аз и без Бога мога да живея.“ Това е нисшият ум у човека, обаче достигнал до това положение да разбира, че частта извън цялото не може да съществува, не може да живее, а човек е част от цялото. Тогава такава една мисъл е една велика погрешка. Следователно човек може да се развива и съществува само в цялото. Човек сам не е цяла единица. По-нататък има неща, които ние няма да ги зачекваме.

В ума има едно друго естество, то е достояние на по-висшите светове. Умът в себе си има двояко естество, то съдържа два принципа: един принцип на великите мистерии, на Божественото, а другият, нисшият – той представлява засега плътта у човека. Тези склонности, които сега има човек, откъде ги е взел? Върху туй окултната наука нищо не

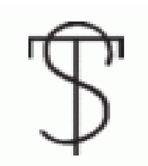

разкрива. Тя мълчи. Казва се, че тия падналите духове са причина. Но това са само временни обяснения. Казваме, че човек има известни погрешки. Но от какво произтичат погрешките? И защо един прави погрешки, а друг не прави погрешки?

Значи, първата мисъл, която е създала греха, е тази: че човек, като излезнал от Бога, той е помислил, че може да живее и без Него. Така той се отделил от цялото и поискал да живее един самостоятелен живот. И животът, който досега е прекарвал по такъв начин, той е образувал хиляди злини.

Третият чертеж, той е вече разрешението на задачата. Вторият показва, че човек трябва да

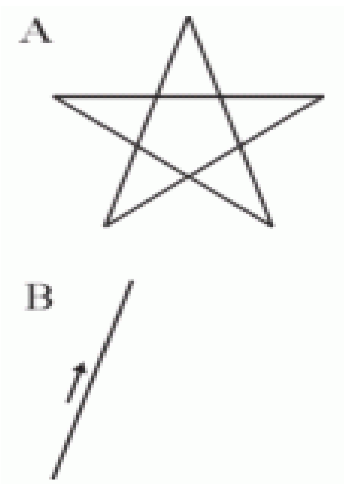

изправи своята погрешка. Човекът има два центъра: сърцето и ума, които трябва да се хармонират. Третият написа пентограмата (А), то е човекът, който работи. Този човек трябва да бъде в движение и да служи на Бога. Пентограмата представлява малкия свят. Значи, у човека всичките разумни сили и всичките добри желания трябва да бъдат впрегнати за изкупуване – изправяне на неговите погрешки. А само в петоъгълника ние имаме правила, образци, чрез които можем да изправим една погрешка.

Да допуснем, роб си, искаш да се освободиш, но туй робство не е материално, то е духовно, какво трябва да направиш тогава? Какво движение ще направиш? (В) Значи, за

да се освободиш непременно трябва да отправиш ума си към Бога. Ще направиш движение движение с ръката си нагоре (В). Ръката, това е един женски принцип, движение на волята. Значи, ти непременно трябва да отправиш и сърцето си към Бога. Първият подтик на ума е там. Не направиш ли тъй, може да мислиш колкото искаш, всичкото туй ще отиде на вятъра. Но съединиш ли се с Бога във волята си, веднага ти почнеш да пъплиш нагоре, като един охлюв.

Петоъгълникът започва с едно движение нагоре (В); после надолу (С), туй е второто движение, слизане надолу и представлява рефлексия на първото. После иде третото движение отдясно към ляво (Д). И тогава имате от ляво към дясно хоризонтално (Е) и пето едно движение от дясно към ляво надолу (О). Първото движение показва закона на истината. Сега туй е само външната страна. След като направите тези пет движения, няма да спрете там, ще направите едно вътрешно движение, един кръг около петоъгълника. Т.е. във всичките ваши чувства и мисли вие ще се стремите да се съедините с Бога – с първият източник, от който сте излезли. Туй всички трябва да го направите, т.е. вие за Бога ще мислите, че е един принцип, едно Същество разлято в целия космос, не във видимия свят тук, защото видимото е само сянка на онова същественото. С тази жива идея вие ще се стремите да се съединявате и във вас ще има един вътрешен стремеж към Бога.

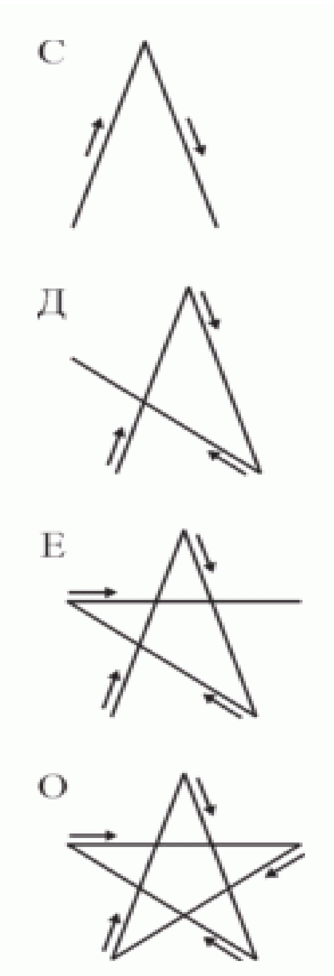

Сега, когато правите този опит, може да нямате веднага резултат. Ако вие сте някой каменар и вдигате вашия чук, удряте о една скала, с първия удар резултат може ли да имате? Като ударите един път тази канара, чукът отскочи и някой път вие трябва да ударите 500 пъти едно след друго, за да имате един малък резултат. Та, като дойдете до великите идеи, искате да ги разберете, често и вашият чук отскача и трябва да ударите най-малко 500 пъти. А вие веднага казвате: „Тази работа не е заради* мен." Не, не, ще чукате, докато отчупите нещо. И след като отчупите едно малко парче от този камък, ще го вземете със себе си и като се върнете в къщи, ще го разгледате хубаво. Следователно у вас трябва да се образува едно постоянство, една черта, която у мнозина липсва. Кой човек е постоянен сега? В туй отношение учените хора донякъде са успели, има които са работили 20-30 години върху известни задачи, за да дойдат до някой резултат. То е вече постоянство и благодарение на туй постоянство те са сполучили да открият нещо. Т.е. те не са открили, но като са хлопали, хлопали дълго време със своя ключ и най-после природата им даде нещо и те открият!

Сега този закон вие може да го приложите. Когато искате да развиете една добра черта във вашия характер, преди всичко трябва да имате постоянство. А сегашното ви постоянство може да се определи на колко удара? След като ударите стотина пъти, вие

напускате работата си. Заболят ви ръцете. Някой път ще ви се откъснат ръцете, волята ви ще отслабне, но вие трябва да се научите как да чукате. Има един начин за удряне. При ударите не бързайте никога. Знаете ли как да удряте? Когато удариш, движението на чука да не се пренася в ръката ти. Туй е изкуство, като удариш всичкото сътресение, което чукът произвежда, да не се пренесе в мускулите ти, а да се поляризира тази енергия навън. Има майстори, които знаят как да удрят. И ръцете им стават здрави. При тези неестествени удари се произвеждат дразнения. Нали вие често се дразните?

Може ли някой да определи какво нещо е дразнене? Някой път у вас има желание да се дразните, умишлено го правите това, говорите едно, а разбирате друго. Например казвате тъй: „Слушай, ти си много умен човек“, а в същност под думата „умен“ разбираш: „Ти тъй малко не си с ума си.“ Или казвате: „Ти си отличен поет!“ А при това не разбираш, че е отличен. Това са дразнения. Ти говориш едно, а разбираш друго. Дразнене може да има в поглед, после и с устата си може да направиш една подигравателна усмивка, това са все известни дразнения, които ги имате. И всички вие сте физиономисти, гледате всекиго в лицето и при всяко движение вие си съставяте известно понятие. Някой път казвате, че известно лице към вас не се държа сериозно. Е, в какво седи сериозността? Кои са чертите, които определят несериозността? Вие не може да определите.

Един българин поканил един свой приятел на гости. Но приготвил за обед една риба, която има много кости. Той бил невнимателен, че турил насреща си гостенина. Когато почнали обеда този се забравил в яденето и постоянно плюл насреща му костите. Хич не му идва на ума, че той плюе на другия. Другият казва: „Разбирам да ядеш риба, но защо ме плюеш?“ А онзи, погълнат в себе си, за да не погълне някоя кост, постоянно плюе. Та, дразненето аз го наричам ядене на риба с много дребни кости, вие ги плюете постоянно, а онези, които са около вас, се дразнят. Някой път туй става несъзнателно, а някой път – съзнателно. Тези черти вие трябва да ги изхвърлите от вас. Непременно човек пред себе си трябва да бъде изправен. Вие трябва да бъдете доволни от характера си, не да бъдете неестествени, но всички да бъдете естествени. Естествено положение аз наричам, когато човек е сам доволен от себе си. Туй е едно Божествено положение, ние го наричаме милосърдие. И в обноските си, и в погледа, и в думите, и в постъпките си, движенията – всичко това да е естествено, прямо, да не се разбират две неща.

Значи, от тези три чертежа изваждаме следното нещо, на човека му трябват три неща. Първият написа буквата „А“, което значи, че човек трябва да бъде изправен. Вторият написа буквата „Т“, което значи, че човек трябва да изправи своята погрешка. Третият написа буквата „Д“, какво означава „Д“-то? „Д“ означава в природата плод, който зрее, това е чашката, обърната надолу. Ние казваме: „добро“, „добродетел“. Може ли да кажете други думи, които започват с буквата „Д“? (– Дружба, душа, дух…„Д“ всякога показва ония сили, които помагат за зрението на известни плодове в човешката душа.

“Д“ представлява известни движения. Първото движение отгоре отива надолу към ляво. (1) После имате друго движение от ляво на дясно (2). После – от дясно на ляво (3) И накрай свършва пак към дясно. (4) Значи буквата „Д“ показва: каквото се започне трябва да се свърши. И в ляво, и в дясно може да отидеш, но работите си ще свършиш. Работите, които почват с буквата „Д“, свършват добре. Денем се почват тия работи, а не нощем.

“Н“ е закон на противоречие. Тази малка хоризонтална линийка показва мост, който съединява двата брега. Но този мост може да се разруши. Как ще примирите две противоположни страни? – Ще теглите една линия между тях. „Д“ е закон, чрез който се дават условия за зреене на плодовете. Как се произнася буквата „Д“. Де се поставя езика? – На горното небце. А горната част, това означава активност на волята. Значи, ти трябва да бъдеш активен. Добре, тогава между горната челюст и езика се образува една празнина, един триъгълник. Следователно туй напрежение се връща към гортана*. Това показва, че това добро трябва да бъде разумно, да се изрази навън. Да намерим една подходяща форма, в която да вложим своята енергия, следователно вие в живота се спъвате дотогава, докато намерите една подходяща форма. Човек, който иска да извърши едно добро,

трябва да намери един образец. Все трябва да има един учител да ти покаже какво да правиш. Без учител в света не може, в каквото и да е направление, не може. Вземете по музика, най-малко майка ви трябва да бъде музикант, или баща ви – те са първите учители. Трябва да има някой, който да е вложил нещо във вас. Това е закон.

(– Човек не иде ли със своите дарби?) – Своите дарби, че той ги е взел от Бога. Първото нещо, което трябва да знаем, то е, че те са от Бога. Иначе, ако кажете: „своите дарби“, то ще прилича ето на какво, някой казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – Е, кой си? – „Петко Стоянов.“ – “Пък ти знаеш ли кой съм аз?“ – Кой си? – „Драган Иванов.“ А това знаете ли на какво мяза? В Русе се случи това нещо. Един запасен полковник отива в една кантора, имал си някаква работа. Казва на служащия: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ -“Е, кой си ти?“ -“Аз съм запасен полковник, еди кой си!“ -“Ами ти знаеш ли кой съм аз?“ – „Кой си ти?“ -“Аз съм запасен ефрейтор еди кой си“, и кисват двамата да се смеят. И вие, които сте дошли на земята, сте все в запас. Ти си полковник в запас, друг ефрейтор в запас, но не сте на действителна служба, в запас сте.

Най-първо ще съзнаеш, че тия дарби са вложени в тебе и ти, до известна степен, си се спънал в миналото някъде. Сега трябва да направиш една връзка, с кого? - С Бога. После, с всички добри и умни хора по лицето на земята и с всички гениални. Защото всички добри хора с умни и гениални. И тогава ще влезете в връзка с цялото кълбо, с всички същества, не само с тия, които живеят сега, но и които с живели в миналото и тези, които за в бъдеще ще живеят. Защото тези, които са живели в миналото, те живеят и сега и пак ще дойдат в бъдеще да живеят. С всички тях ще влезем във връзка. Тъй е за човека, който иска да изправи живота си. Той трябва да влезе във връзка с всички напреднали братя. Без това вашият успех е невъзможен. Вашите мисли, вашите чувства, на тях им трябва

простор. За да може да се облагородят вашите чувства, трябва да ги проектирате навсякъде, за да добият сила. И затуй, когато човек се подпушва, няма условия за растене, за развиване, за облагородяване.

Първото нещо за всеки човек, за духовния човек е да отправи ума и сърцето си към Бога, за да не се подпушва, защото светът иска да ни подпуши. Светът ще ви каже: „Вие сте диванета, будали, не трябва да вярвате в Бога“, и ако вие ги послушате, вие ще унищожите вашата вяра към Бога. И обществото ще ви изпъди навън и вие, като няма накъде, падате в отчаяние: или ще се самоубиете, или ще се хвърлите в разврат. Не, вие ще се държите за Бога и ще кажете: „Този свят е направен заради мене“, нищо повече. Дотогава, докато вие вярвате в Бога, никой не може да ви изключи. Може българите да ви изключат, може един народ да ви извади от своето място, това нищо не значи, вие ще отидете в друг народ. Сега, нали много славяни отидоха в Америка. Там има по-добра почва за работа. Не трябва ние да се ограничаваме само на едно място. Ако българите не ни приемат, ще идем на друго място. Божественото седи по-високо от всичко друго.

Та, няма да си турите една граница между света и вас, но ще се съедините във вашите мисли и чувства с Бога и ще имате желание да се проявите в пълната смисъл. Не да казвате: „Ти знаеш ли кой съм аз!“ Не, ще турите онова дълбоко желание вътре във вас, да се прояви всичко онова, което е най-възвишеното и благородно. Тогава всичките отрасли на науката могат да ви служат като помагала в живота. Но първото нещо: трябва да образувате една вътрешна, солидна връзка с Бога и не трябва да се колебаете. И като дойде един приятел, ще му кажеш: „Слушай, аз имам една свещена идея, ако можеш да приложиш един подтик в мен за тази идея, добре, но ако не можеш, нищо лошо да не ми казваш за нея. Нищо повече. Има известни свещени идеи, които вие трябва да пазите свещено във вас, в себе си. Някой път може да ви мине мисъл: дали Бог съществува или не? Тази идея не е ваша, тя е идея на хиляди хора, следователно тя не се е родила от вашия ум.

$$\frac{(а+в)^2}{10} = (с-д-п)^2$$

При сегашните условия, при които се намирате, вас ви трябва една среда и тази среда е именно туй, разумното Божествено направление: да мислите заради Бога. Вие не трябва да чакате Господа постоянно. Не, не, при Бога като идете, вие не трябва да разсъждавате. Сега някой ще каже: „Защо да не разсъждаваме?“ Ако един учител по висшата математика ви преподава една задача, какво ще разсъждавате? Нали най-първо ще слушате? Сега някой от вас най-първо разсъждава, а не слуша.

Какво ще разсъждавате тука, какви ви са разсъжденията? Аз може да кажа тъй: (Учителят изтрива знаците в формулата.) Сега може ли да разсъждавате още? Най-после махна и буквите. Тогава какво остана? Де ви са разсъжденията? Това са математически отношения и тези числа са символи на известни истини. Ако ти можеш да схванеш тези отношения, тогава може да разбереш тази формула. И когато отиваме при Бога, ние отиваме при Него да можем да научим отношенията на нещата. Целият живот, всичко представлява

все такива отношения. Всички вие тук представлявате една такава математическа задача. Аз виждам някои от вас са в квадрат, други са в куб, от някои се извлича корен, някои ги събират, някои ги умножават, някои се делят, някои от тях са в известна пермутация, после някои от вас спадате към задачите на математическа функция, едни спадат към рационалните числа, други спадат към ирационалните числа, едни към целите числа, други към дробите. Но всеки един от вас е на мястото си. Дроб или цяло, то е безразлично. И тогава най-мъчната задача, която имаме в света, е тази: всички тия хора, тия числа да се приведат в ред и порядък, съобразно развитието на битието. И в нашия живот Божественият дух е, който ни подтиква. Не само сега, но от хиляди години работи Той в нас, учи ни и колко има още да ни учи, знаете ли? Аз ще ви напиша колко приблизително години: 31 014 000 000 000 и това са слънчеви години. Можете ли да прочетете това число? Представете си след толкова време, като се учите, какви ще бъдете!

9 9 9	27	9
8 8 8	24	6
7 7 7	21	3
6 6 6	18	9
5 5 5	15	6
4 4 4	12	3
3 3 3	9	9

Какво означават тия числа? Това са категории, означават известни идеи. Имате тук числото 666? – Означава човекът антихрист. Какво означава числото 777? А какво означава числото 888? – 999? Някой път аз ще се спра по-подробно върху тези числа, но казвам ви, това са различни идеи, турени във форма. Сега във втората колона имате самите числа, умножени три пъти: 3 по 9 колко прави? – 27. Три по 8 – 24 и т.н. Какво значи 8? Значи: лошият човек може да се поправи. Как? Той трябва да премине числото 8. Лошият човек може да го изправи само числото 8. Осем, това е най-голямата майка. Осем е живата природа, а 9 е целия човек. Значи 8, за да се поправи, той трябва да премине числото 8. А знаете ли колко време трае то? ∞ - А то е един дълъг период на страдание. Върху човека трябва да работят два принципа: Божественият принцип и живата природа. Значи, този човек трябва да мине през много страдания, това означава числото 8 – най-големите страдания, които са допустими за човека. Сега, в третата колона имаме събиране 15, 1 и 5 = 6; 12, 1 и 2 = 3 и т.н., туй е вече изправление. Има известна литература за числата. Вие наблюдавали ли сте при кои числа ви се случват добри неща и в кои дни? То е цяла наука.
Размишление.

Следующият път ще донесете една бяла макара най-малко от 200 ярда и една паница, може да е пръстена, дълбока, но неупотребявана и една нова лъжица, ще направим един опит.

Любовта ражда доброто!
Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!
8-ма школна лекция
на I Младежки Окултен Клас
7.XII.1924г.

8 часа вечерта

1924_12_07 Ти си!
неделна беседа

ТИ СИ!

И отговори Симонъ Петъръ и рече: „Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго“. (Матея 16:16)

Съзнателниятъ животъ се изразява въ питания и отговори. Тия запитвания не се отнасятъ само до външни лица, но нѣкой пѫть ние запитваме и себе си. Често, слушамъ, нѣкой седи и се запитва: сега какво мислишъ да правишъ? Сутринь домакинята, като стане, запитва се: какво трѣбва да сготвя днесъ? Като се запита, отговаря си: това ще сготвя, онова ще сготвя. Често, единъ запитва – другъ отговаря.

Сега апостолъ Петъръ се намира въ положението на ученикъ. Той отговаря на Учителя си, че го мисли, да е Христосъ, Синъ на Бога живаго. Питамъ: слѣдъ като ученикътъ отговори, какво е спечелилъ? Човѣкъ може да отговори правилно, а при това туй е само начало на една работа, която трѣбва да се извърши. Учительтъ може да запита ученика, какъ може да стане извѣстна работа, или какъ може да се разрѣши извѣстна задача. Ученикътъ казва: задачата може да се разрѣши така и така. Но, слѣдъ като ученикътъ е казалъ, какъ трѣбва да се разрѣши задачата, тя още не е рѣшена. Слѣдователно, ученикътъ самъ трѣбва да излѣзе и да започне разрѣшаването на задачата.

Често, като ви срещнатъ нѣкои на пѫтя, запитватъ ви: вие какво мислите за Христа? Такъвъ маниеръ иматъ всички евангелисти. Тѣ ще ви запитатъ: ти какво мислишъ за Христа, какъ вѣрвашъ въ Него, за какъвъ го мислишъ? Ако се укаже, че ти мислишъ тъй, както е тѣхното вѣрую, считатъ те за правовѣренъ и можешъ да общувашъ съ тѣхъ. Това е начинъ, методъ. Въ училищата всѣки си има методъ за прѣподаване.

Сега, какво означаватъ думитѣ „Исусъ и Христосъ“? – Това сѫ двѣ названия, двѣ имена. Нѣкои казватъ: трѣбва да признаемъ, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий. Много добрѣ, съгласенъ съмъ съ това, но има двѣ положения въ свѣта, въ практическия животъ, които човѣкъ трѣбва да разрѣши. Азъ слагамъ прѣдъ васъ два самуна хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшенично брашно и казвамъ: какви сѫ тѣзи самуни? Нѣкой отговаря: Учителю, това сѫ самуни хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшенично брашно. Казвамъ: право отговори. Питамъ по-нататъкъ: слѣдъ като позна, че тѣзи самуни сѫ отъ най-хубавото пшенично брашно какво спечели? Ти отговори правилно, но самунитѣ седятъ при мене. Добрѣ, тѣзи самуни сѫ на трапезата, и ще ги опиташъ, да видишъ, дали отговорътъ ти е правъ, или не. Той самъ трѣбва да опита, дали твърдението, което далъ за тѣзи самуни е право, или не. Та въпросътъ има и друга една страна: не е достатъчно човѣкъ само да познае, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий, но и да опита това. Подъ думата „Синъ Божий“, ние прѣвеждаме думитѣ „любовь и животъ“. Тия думи, тъй както се употрѣбяватъ, още не сѫ самитѣ думи. Какъ трѣбва да възприемемъ Любовьта? –

Любовьта трѣбва да я възприемемъ чрѣзъ волята. Мнозина искатъ да възприематъ Любовьта само чрѣзъ ума. Не, Любовьта чрѣзъ ума не може да се възприеме. Любовьта е само слуга, и затова, когато иде въ свѣта, трѣбва да се възприема чрѣзъ волята. Слѣдователно, всички онѣзи хора, които иматъ Любовь, сѫ все волеви натури. Когато човѣкъ има извѣстно желание, той свѣта ще прѣброди, но ще го постигне. Това нѣма защо да ви го доказвамъ, вие имате хиляди аргументи, хиляди доказателства въ живота. Въ свѣта има толкова силни доказателства за това, вие сами може да ги прослѣдите.

„Ти си Христосъ, Синъ на Бога Живаго".

Сега, може да ви запитамъ: вие мислите ли, че Христосъ, който дойде прѣди 2,000 години дѣйствително бѣше Синъ Божий? Вие може да ми дадете единъ положителенъ, а може да ми дадете и единъ отрицателенъ отговоръ. И единиятъ, и другиятъ отговоръ оставатъ безъ послѣдствие, безъ резултатъ. Защо? Защото има много хора, които отричатъ, че Христосъ е Синъ Божий, а при това живѣятъ единъ добъръ животъ, съобразно Христовото учение. Има много хора пъкъ, които не отричатъ въпроса, положително твърдятъ, че Христосъ е Синъ Божий, но не живѣятъ съобразно Неговото учение. Силата не е въ твърдението или отричането, но въ самия животъ.

Сега, въ християнския свѣтъ, подържатъ, че само онѣзи хора ще се спасятъ, които вѣрватъ въ Христа, а онѣзи външнитѣ, езичницитѣ нѣма да се спасятъ. Питамъ: на какво се обосновава това твърдение? Билъ ли е нѣкой съвѣтникъ на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой отъ тѣзи богослови, философи, учени, проповѣдници сѫ били въ това врѣме, когато Богъ е създавалъ свѣта? Когато Богъ е рѣшилъ да направи човѣка, създалъ го, но съвѣтвалъ ли се е съ нѣкого? Може ли нѣкой отъ свѣтиитѣ да каже, че билъ въ това врѣме при Бога? Всички ще кажатъ: прѣдполагаме, но нищо не знаемъ. Турцитѣ казватъ: олабелиръ – възможно е. Знаете ли, колко сѫ смѣшни тия заключения? Единъ отъ турскитѣ султани поискалъ да се явятъ най-умнитѣ хора при него и да му кажатъ нѣщо, което не може да бѫде, т.е. нѣщо, което султанътъ не може да повѣрва, нѣкоя лъжа. Той опрѣдѣлилъ едно голѣмо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започватъ да се изреждатъ учени философи отъ разни краища. Идва единъ турски философъ, който му казва: „Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, отъ него излѣзе една камила". „Олабелиръ – възможно е", казва султанътъ. Този философъ си заминава. Значи султанътъ не отрича тази истина. Идва другъ единъ философъ и казва на султана: „Баща ми изтръгна единъ косъмъ отъ брадата си, направи го на мостъ, който постави на Дунава, и всичкитѣ наши войници минаха по него". „Олабелиръ" казва султанътъ. Трети, четвърти философъ се изредили, кажатъ нѣщо на султана, той имъ каже „олабелиръ", и тѣ си заминаватъ. Най-послѣ идватъ нѣколко души хамали, носятъ единъ голѣмъ, празенъ кюпъ, който може да събере 400–500 кгр. злато и го слагатъ прѣдъ султана. Този философъ, който намислилъ да му каже една истина, каквато султанътъ искалъ, разказва: „Царю ефенди, баща ти отвори война на московцитѣ и взе на заемъ отъ баща ми този кюпъ пъленъ съ злато. Сега идвамъ

да си го взема“. „Не може да бѫде!“ – Казва султанътъ. Защо казва, че не може да бѫде? Защото, ако каже олабелиръ, ще трѣбва да си плати дълга.

И тъй, когато нѣкой пѫть ни поставятъ въ едно противорѣчие, въ което трѣбва да платимъ, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бѫде! А за всѣко нѣщо, което не ни засѣга, за което нѣмаме отговорность, казваме: олабелиръ! – т.е. това може да бѫде.

Христосъ не е една отвлѣчена личность въ свѣта. Подъ думата личность, ние не подразбираме единъ обикновенъ човѣкъ, едно обикновено съзнание. Подъ думитѣ Исусъ Христосъ ние разбираме едно велико, всеобемляще проявление на Божия Духъ, отъ който изтича Любовьта. Отъ тази Любовь се ражда живота, който ние търсимъ. Христосъ не е едно вѣрую, Христосъ е животъ. Христосъ не е една философска система, затова не може да се разбере съ ума. Прѣди всичко, сърдцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума. Вие може да направите едно малко възражение: защо първо сърдцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума? За мене това нѣщо е много естествено. Сърдцето, въ дадения случай, е ученикътъ, който трѣбва да разбира, а не учительтъ. Умътъ е учительтъ, затова не той трѣбва да възприеме Любовьта. Сърдцето е, което трѣбва да възприеме Любовьта. Въ сърдцето липсва Любовьта. Слѣдователно, тази велика сила – Любовьта – трѣбва да се възприеме чрѣзъ сърдцето, за да укрепне то. Нѣкои не могатъ да разберать това и питатъ: защо не можемъ да възприемемъ Любовьта чрѣзъ ума? Законътъ е такъвъ. Кой трѣбва да яде, ситиятъ или гладниятъ? – Гладниятъ. Кой трѣбва да пие вода? – Жадниятъ. Кой трѣбва да се учи, учениятъ или невѣжиятъ? Учениятъ човѣкъ може ли да се учи! Не може. Невѣжиятъ само може да се учи. Въ свѣта има два вида хора: едни, който се учатъ отъ другитѣ, и втори, който се учатъ сами отъ себе си. Единъ великъ духъ отъ небето самъ се учи. Нему Богъ дава цѣла една слънчева система да я управлява, и отъ резултатитѣ на своята работа той изважда изводитѣ си и самъ се поправя. Докато този духъ оправлява тази слънчева система, до тогава ще сѫществуватъ хората, до тогава ще се учатъ, ще се биятъ, ще разискватъ, има ли граждански права, или не, дали трѣбва да сѫществува България, или не, трѣбва ли да сѫществуватъ другитѣ народи или не и т.н. Всички хора спорятъ, считатъ, че сѫ много важни фактори. Дѣйствително, хората сѫ важни фактори за свѣта, но този духъ, който рѫководи цѣлата слънчева система, се учи отъ тѣзи толкова важни фактори, прави си своитѣ изводи, и слѣдъ като завърши цѣлия процесъ на своето велико развитие, явява се прѣдъ Бога, и казано на вашъ езикъ, дава отчетъ за всичко, което е сторилъ. Той казва: еди-кѫдѣ си моето знание проработи добрѣ, еди-кѫдѣ си не проработи добрѣ. Като дойда втори пѫть, ще го поправя. Има хора, който дълго врѣме трѣбва да ги убѣждавашъ, че сѫ на кривата страна. На нѣкой човѣкъ трѣбва дълго врѣме да му разправяшъ, че грѣши. Той казва: не, азъ съмъ на правата страна. Сега всички съврѣменни хора сѫ все на правата страна, а при това има извѣстни криви положения въ живота.

Апостолъ Петъръ, за когото се говори въ стиха, е човѣкъ бързъ по натура, сангвиникъ. У човѣка има една чърта, съ малко трудъ, много нѣщо да добие, и като добие нѣщо, той го

държи за себе си, консерваторъ е. Той казва: азъ не обичамъ да дигамъ много шумъ, да дигамъ мотиката. Спечеленото трѣбва да се държи. Консервативнитѣ хора наричамъ хората на малкия трудъ, а либералитѣ – хора на чрѣзмѣрния трудъ. Тѣ много работятъ, но и много харчатъ – ядатъ, пиятъ и казватъ: ще работимъ и ще си платимъ дълговетѣ.

И тъй, всѣко едно твърдение въ свѣта трѣбва дълбоко да се възприеме въ човѣшкото съзнание. Човѣкъ все трѣбва да има нѣщо въ живота си, на което да се осланя. Човѣкъ трѣбва да има една прѣобладающа идея въ живота си която да го подтиква. Тази прѣобладающа идея ще бѫде най-високиятъ върхъ, отъ който той ще измѣрва всички други положения. Нѣкой може да те пита защо трѣбва да имаме една идея? – Тя е една необходимость. Защо трѣбва да обичаме? – Обичьта е една необходимость. Защо трѣбва да живѣемъ? – Животътъ е една необходимость. Защо трѣбва да се учимъ? – Учението е една необходимость. Защо трѣбва да работимъ? – Работата е една необходимость. А сега, нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя, искамъ да се самоубия. Самоубийството не е една необходимость. Прѣдставете си, че живѣете въ единъ свѣтъ, непоносимъ за васъ и искате да се хвърлите отъ една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онѣзи висши, разумни сѫщества измѣнятъ вашето твърдо вещество въ въздухообразно, и вие падате отъ скалата, като едно леко перце, не можете да се убиете. Послѣ, искате да се хвърлите въ нѣкоя нагорещена пещь, тамъ да изгорите. Но тия сѫщества прѣвръщатъ материята ви въ огнеупорна, и вие не можете да изгорите. Навсѣкѫдѣ търсите смъртьта, но не можете да се самоубиете. Питамъ: защо не можете да се самоубиете? – Не зависи отъ васъ. Нѣкой пѫть е благословение човѣкъ да умре. Защо човѣкъ иска да умре? – Всички хора, които искатъ да умратъ, то е затова, защото иматъ желание да ликвидиратъ съ старитѣ си дългове. И дѣйствително, тѣ забравятъ дълговетѣ си, като умратъ, но законътъ е такъвъ, че слѣдъ като дойдатъ втори пѫть на земята, пакъ ги хващатъ. А дали приемате прѣраждането, или не, това за природата нищо не значи. Нѣкой открадналъ отъ българската държава 10 милиона и избѣгалъ въ странство. Слѣдъ 20 години отново се връща въ България. Властьта забравила ли е това? Не, ще го пипне веднага. Какъ? Изминали сѫ се вече 20 години. Тия 20 години не обезличаватъ ли 10-тѣ милиона? Не обезличаватъ. Ако властьта не прощава, природата е още по-строга въ своитѣ изисквания.

Сега, да се повърна къмъ мисьльта си. Вие се намирате на земята, искате лесно да рѣшите своитѣ задачи. Всѣки иска да живѣе добрѣ, но за да живѣе добрѣ, трѣбва да има условия. Какви условия? – Външни и вѫтрѣшни. Азъ ще ви обясня, какви сѫ външнитѣ условия. Хамбарътъ ти е пъленъ съ жито. Това сѫ външнитѣ условия. Слѣдъ като стомахътъ ти приеме туй жито, ще бѫде ли въ състояние да извади отъ него нужднитѣ сокове за работа? Това сѫ вѫтрѣшнитѣ условия. Вие може да възприемете всичкото жито, а стомахътъ ви да не позволява да се прѣработи: може пъкъ стомахътъ ви да работи, но да нѣмате жито. Ето защо, казвамъ: за вашето развитие, външнитѣ и вѫтрѣшнитѣ условия трѣбва да сѫществуватъ едноврѣменно. Външнитѣ условия сѫ отъ Бога, а вѫтрѣшнитѣ условия – отъ насъ. Такъвъ е законътъ. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, сме хилави, ако ние имаме такива изопачени възгледи за живота, ако нашето сърдце е така изопачено, това сѫ

вѫтрѣшни условия, за които ние сме причината. За това нѣщо нѣма двѣ мнѣния. Това нѣма да го доказвамъ. Ако го доказвамъ, то ще бѫде губене на врѣме. Вслѣдствие на това, идватъ и външнитѣ условия на живота. Често нѣкои казватъ: мене хората не ми помагатъ. Защо не ти помагатъ? Защото въ тебе вѫтрѣшнитѣ условия сѫ изопачени. Защо нѣкой човѣкъ не помага на другъ? Лежатъ двама души въ болницата, болни отъ нѣкоя тежка болесть – и двамата не могатъ да се мръднатъ отъ леглата си. Единиятъ казва на другия: моля ти се, помогни ми да си обуя чорапа! Той не може да обуе своя чорапъ, а другарьтъ му иска помощь отъ него. Смѣшно е това положение! Ами ти защо не си го обуешъ самъ? – Не мога. Че и азъ не мога. Тъй се разговарятъ и двамата, но това е игра на думи. Боленъ на боленъ не може да помогне. Може да се разговарятъ, може да се утѣшаватъ, но физически не могатъ да си помогнатъ. Слѣдователно, съберать ли се двама души болни тѣ не могатъ да си помогнатъ. Нашитѣ възгледи за живота, и въ ума, и въ сърдцето ни трѣбва да бѫдатъ еднакви. За сега, ние не страдаме отъ умствени изопачавания. Умътъ не е виновенъ за нашитѣ погрѣшки, сърдцето е виновно. Сърдцето го наричатъ мекия принципъ. Ако питате съврѣменнитѣ хора, всѣки иска да живѣе охолно, всѣки иска да живѣе безъ трудъ, всѣки иска баща му да му остави наслѣдство отъ 5–10 милиона лева, да има автомобили на разположение, всѣки иска да има на готово ядене, пиене, а той да ходи като царски синъ. Всички желаятъ това, но възможно ли е? Не е възможно. Всички искатъ да бѫдатъ милионери. Възможно ли е? Не е възможно. При условията, въ които живѣемъ на земята, нѣма толкова злато, а при това, ако всички станемъ толкова богати, кой ще ни слугува? И, ако се намѣрите въ положението на богатитѣ, на силнитѣ хора въ свѣта, знаете ли какво ще бѫде? Вие още не сте опитали положителната страна на богатството, на властьта. Знаете ли, че властьта е хиляди пѫти по-опасна, отколкото сегашното положение, въ което се намирате? Ако човѣкъ има власть да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другитѣ?

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ ученъ философъ. Това е единъ разказъ съ много вариации. Този философъ живѣлъ въ древностьта, изучавалъ природата, съ цѣль да намѣри онзи алхимически камъкъ, съ който, каквото бутне да го прѣвърне на злато, за да може да подобри живота си. И най-послѣ му се удало да намѣри този философски камъкъ, тъй се прѣдава въ разказа. За да го открие, обаче, той работилъ дълго врѣме, и единъ день му се явява единъ отъ гениитѣ на природата и му казва: „Вие проучихте ли този въпросъ“? – Проучихъ го много добрѣ. Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употрѣбите правилно и на мѣсто? – Мога, азъ ще я употрѣбя за своето благо и за благото на човѣчеството – дава той своето обѣщание. Тогава гениятъ му дава една пръчица и казва: ще държишъ скрита тази пръчица и ще я изваждашъ, само когато ти потрѣбва. Каквото пожелаешъ, ще бутнешъ съ тази пръчица, и всичко ще стане споредъ твоето желание. Връща се той въ кѫщи, започва да хлопа съ пръчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнелъ, всичко се прѣврѫщало въ злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се прѣвърнало въ злато. Слугитѣ донесли яденето му, но бутналъ съ пръчицата си, и яденето се прѣвърнало въ злато. Донесли му хлѣбъ, бутналъ го по нѣкакъвъ начинъ съ пръчицата, и той се прѣвърналъ въ злато. Дошли жена

му, дѣцата му, приятелитѣ му около него, той не си изказва тайната; тѣ, обаче го прегърнали, но по нѣкакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се превърнали въ злато. При това нещастие той си казалъ: а, пропуснахъ единъ великъ фактъ. Сега, мнозина отъ васъ си казватъ: е, Господь да ми даде тази или онази сила! Казвамъ: проучилъ ли си въпроса, какъ да манипулирашъ съ нея? – Проучилъ съмъ, разбира се. Да, и ти като онзи философъ ще прѣвърнешъ цѣлия свѣтъ само мумии отъ злато. Питамъ: какво ще правишъ, когато и яденето ти ще се прѣвърне въ злато и не ще можешъ да ядешъ? – Гладенъ ще бѫдешъ. Съврѣменнитѣ хора толкова обичатъ златото и парицитѣ, че всички мислятъ само за тѣхъ, но не знаятъ какъ да прѣвърнатъ тази жажда за злато въ жажда за друго нѣщо. Тази алчность, тази жажда за злато трѣбва да се прѣвърне въ жажда къмъ нѣщо велико, неизмѣнно. Какво нѣщо е великата любовь? – Тя е една сила, недостѫпна за хората. Всички говоримъ за *Любовьта*, но тя е недостѫпна. *Любовьта* като сила, трѣбва да се прѣвърне въ животъ, въ най-малката сила, и послѣ, да можешъ по косвенъ начинъ да прѣвърнемъ *Любовьта* въ злато. Днесъ майкитѣ и бащитѣ прѣдставляватъ една велика лаборатория, въ която се изучава *Любовьта*. И майкитѣ даже не знаятъ какво нещо е *любовь*. Какво изучаватъ майкитѣ? Тѣ изучаватъ *любовьта* въ една отъ нейнитѣ прояви. Сега, гледамъ, мнозина се запалили, казватъ: гори ми сърдцето. Да, но горението не е *любовь*. То е едно проявление на *любовьта*. *Любовьта* не е горение, *любовьта* не е и животъ. Защо? – Защото въ живота всѣкога има едно ограничение. Въ живота има и радости, и скърби. Нѣкой казва: ако не бѣхъ любилъ, нѣмаше да имамъ скърби. Не, условията въ живота произвеждатъ и радоститѣ, и скърбитѣ. Щомъ си се наялъ, пипнешъ коремчето си и казвашъ: е, добрѣ ми дойде тази печена кокошка. Това разбирамъ животъ! Но утрѣ въ коремчето ти нѣма печена кокошка, нѣма никакво ядене, нѣма винце, казвашъ тогава: мѫчи ме страданието. Не, животътъ изисква съвсѣмъ друго нѣщо. Ние разрѣшаваме много лесно тия въпроси – икономическитѣ условия лесно ги разрѣшаватъ. Всѣка държава отъ хиляди години развива тия икономически условия. И Адамъ разрѣшаваше този икономически въпросъ, за което го изпѫдиха отъ рая. Слѣдъ като разрѣши този въпросъ, жена му каза: да сключимъ единъ земенъ заемъ! Тази змия, която се бѣше обвила около дървото, бѣше единъ посланикъ, изпратенъ да сключи договора за заема. Послѣ Господь запита Адама: „Ти ли си този, който правѣше заеми? Вънъ скоро! Въ Божията държава не се позволява никакъвъ заемъ“. Заемътъ е нѣщо изкуствено. Въ Божието царство всички нѣща сѫ прѣдвидени. Въ Божията държава всички закони, всичко онова, което е необходимо за нашия умъ, за нашето сърдце, за нашето тѣло, всичко е прѣдвидено въ Божия бюджетъ, до най-малкитѣ подробности. Сега, нѣкои казватъ: това търпи доказателства. Да, търпи доказателства. Това е една математическа вѣроятность която може да се докаже по дългия пѫть на опита, а може да се докаже и изведнъжъ. Запримѣръ, по закона на разсъждението, може да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, слѣдъ много години, а по закона на интуицията, може скоро да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или не. Дали ще може да вършите работа съ него, или не. Нѣкой ще каже: какъ е възможно това? Ще обясня идеята си, за да стане достѫпна за вашия умъ. Прѣдставете си, че азъ трѣбва да посѣтя слънцето. Какъ? Допуснете тази вѣроятность, че жителитѣ на слънцето ме канятъ да имъ направя едно

посѣщение. Има два начина за отиване на слънцето. Азъ тръгвамъ за слънцето съ бързината на свѣтлината и въ осемь минути съмъ тамъ. Другъ единъ господинъ, мой приятель сѫщо е поканенъ да отиде на слънцето, но той тръгва съ най-бързия тренъ, който пѫтува съ бързина 150–200 клм. въ часъ. Какъ мислитѣ слѣдъ колко години този господинъ ще стигне на слънцето съ този бързъ тренъ? – Ще му вземе най-малко 200 години. Азъ ще стигна само слѣдъ осемь минути, ще поразисквамъ малко съ жителитѣ на слънцето и скоро ще се върна на земята. Туй пѫтуване съ бързия експресъ е нашиятъ разсѫдъкъ. Нѣкой казва: ние разсѫждаваме. Да, ще стигнешъ до слънцето слѣдъ 200 години. Затуй хората казватъ, че опитностьта учила хората. Да, опитностьта на дългия пѫть. Това е до начина на движението. У нѣкои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се движи бързо. Че, ако вие четете Сведенборга, единъ съвършенъ човѣкъ, у когото религиознитѣ чувства сѫ силно развити, ще видитѣ, че той разправя за работи, за който вие бихте казали: дали всичко това е вѣрно, или не; дали този човѣкъ е съ ума си, или не. Не, това сѫ истински нѣща. Той разправя, какви сѫ ангелитѣ, какъ живѣятъ, какво мислятъ. Слѣдъ туй описва всички хора на земята, въ Англия, въ Франция, въ Африка и другадѣ, описва ги най-подробно, разправя, че ходи при тѣхъ, че се разговаря. Какво ще кажете вие на всичко това? Сведенборгъ казва: „Ако вашитѣ чувства сѫ развити тъй, както моитѣ, вие ще можете да провѣрите тия нѣща“. За да ги провѣри човѣкъ, изисква се единъ организъмъ малко по-другояче устроенъ отъ сегашния. Единъ човѣкъ който обича материалния свѣтъ, не може да влѣзе въ небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тъй лесно. Вземете запримѣръ хора, който отъ 2,000 години вѣрватъ въ Христа, а щомъ дойде нѣкой при тѣхъ, тѣ го запитватъ: ти вѣрвашъ ли въ Христа, и какъ вѣрвашъ? Другиятъ казва: по този въпросъ азъ имамъ малко по-друго мнѣние. Току видишъ, скарали се, спорятъ – не се разбрали. Гледашъ ги, въ обикновения животъ и двамата живѣятъ по единъ и сѫщъ начинъ. Тѣ се различаватъ само въ възгледитѣ си, иначе единиятъ дава пари съ 15% лихва, а другиятъ – съ 20%. Христовото учение въ това нѣщо не се бърка. Христовото учение изключва лихвитѣ. Лихварството не е наука, лихварството не е една необходимость. Ще каже нѣкой: ами отъ кѫдѣ трѣбва да прѣживѣемъ? Тогава и земедѣлецътъ може да каже: ако азъ не ора и не сѣя нивитѣ си, какъ ще се прѣхраня? Ще гладувамъ. Ако пък ора и сѣя, стомахътъ ми ще бѫде пъленъ, хамбарътъ ми ще бѫде пъленъ. Питам: когато Господь създаде свѣта, имаше ли въ бюджета си прѣдвидени банкери и лихвари? Не, банкитѣ и лихвитѣ, това сѫ случайни единици, врѣменни, палеативни срѣдства, както въ търговията, вземашъ пари срѣщу една полица, послѣ отъ тукъ вземашъ да я посрещнешъ, отъ тамъ вземешъ, отъ 4–5 мѣста вземешъ, докато най-послѣ фалирашъ. Питамъ това наука ли е? Ако отидете въ Америка, или кѫдѣто и да е изъ съврѣменния свѣтъ, ще видитѣ, че свѣтътъ навсѣкѫдѣ е майсторъ въ уреждане на такива полици. Казватъ за нѣкого: а, той е голѣмъ финансистъ. Вѫтрѣ въ шесть месеца той отъ тукъ ще вземе пари, отъ тамъ ще вземе, ще направи два, три пѫти прѣвръщания, оборотъ, но най-послѣ казва: е, изчерпи се кредитътъ азъ ликвидирамъ. Това е човѣшката страна на въпроса. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ ми дължи 20,000 лв. Въ сѫщность, този човѣкъ дължи ли ми? Какво съмъ далъ нѣкому? – 20,000 лв.! Че това злато не е мое. Тогава ще мязаме на онзи българинъ тамъ въ

провадийско, който дава на единъ турчинъ осемь крини жито на заемъ и слѣдъ осемь години турчинътъ му го изплаща заедно съ лихвитѣ. Обаче, българинътъ като си направилъ по своему смѣтката, намира, че турчинътъ има да му дава още 80 крини. Питамъ: какъ тъй? Каква е тази философия, която е залегнала тъй дълбоко въ живота? Когато дойдемъ до онова вѫтрѣшно разбиране, ще видимъ, че Богъ ни е изпратилъ въ свѣта бѣдни, защото Той изисква нѣщо отъ насъ. Никой нѣма право да залага своя животъ. Никой нѣма право да изопачава своя умъ! Никой нѣма право да изопачава своето сърдце! Защото, ако човѣкъ ги изопачи, той ще страда, ще отговаря за това нѣщо. Отъ какво произтичатъ страданията? Страданията въ свѣта не сѫ нищо друго, освѣнъ знакъ, че ние сме нарушили единъ законъ на разумни сѫщества. Туй показва, че ние сме заобиколени съ разумни сѫщества, и когато прѣстѫпимъ тѣхнитѣ закони, тѣ спиратъ своя бюджетъ по отношение къмъ насъ, ние започваме да страдаме и болеститѣ идватъ. Забѣлѣжете, щомъ човѣкъ прави грѣхове, болеститѣ идватъ. Прѣстане ли да прави грѣхове, рѣши ли да води единъ абсолютно изправенъ животъ, болеститѣ прѣставатъ да го посѣщаватъ. Грѣхътъ е най-ужасната болесть, която може да зарази човѣка. Запримѣръ, азъ мога да мина покрай васъ и да ви кажа, че ви обичамъ! Мога да ви заколя и опеча една хубава кокошка; мога да ви наточа отъ най-хубавото старо вино, но туй винце, тая кокошка не сѫ мои нѣща. Туй винце най-първо бѣше сладко, и човѣкътъ послѣ го направи кисело. Сегашното вино, това сѫ човѣшки сокове. Ще те черпи човѣкъ отъ своитѣ сокове, че ще прокопсашъ. Бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, който като е пилъ вино, да е прокопсалъ. Защо? Защото това сѫ човѣшки сокове. Ще пиешъ това кисело ферментирало вино, че ще прокопсашъ! Е, какво да правя тогава? – Ще ядешъ гроздето тъй, както е създадено, то е сладко въ този естественъ видъ. Слѣдователно, ние можемъ да направимъ нашия животъ горчивъ и киселъ, каквото е самото вино.

Ние, съврѣменнитѣ хора, не мислимъ сериозно върху живота. Имашъ да вземашъ отъ нѣкого и постоянно мислишъ за това. Така животътъ ти вкисва. Вкисва животътъ и на другия. Кажи: заради Бога, заради Любовьта теглям черта отгорѣ и задрасквамъ този дългъ. Това да сторишъ не за да покажешъ, че си щедъръ, но да постѫпишъ съобразно Божия законъ – заради Бога, заради Любовьта. Тогава и Богъ нѣма да те остави сиромахъ. Забѣлѣжете, въ цѣлата окултна литература въ цѣлата религия, нѣма примѣръ, дѣто човѣкъ да е живѣлъ съобразно Божиитѣ закони и да е умрѣлъ сиромахъ. Такъвъ човѣкъ всѣкога е билъ богатъ. Нѣкой ще каже: ще умра гладенъ. Не, ако живѣешъ споредъ Божиитѣ закони, ако вършишъ волята Божия, ти ще имашъ изобилно отъ всичко.

Сега ви моля да не си правите бързи заключения, да не мислите, че това може да стане лесно. За да можемъ да приложимъ Божиитѣ закони, изисква се една абсолютна вѫтрѣшна чистота. Ние, съврѣменнитѣ хора, който сме нечисти, не трѣбва да сѫдимъ, да казваме, че еди-кой си не живѣе чистъ животъ. Не, за да можемъ да сѫдимъ другитѣ хора, за да имъ помогнемъ, най-първо ние трѣбва да бѫдемъ абсолютно чисти и по умъ, и по сърдце. Щомъ имаме тази чистота, тогава ще имаме знания, тогава ще бѫдемъ богати.

Въ природата има много ресурси за забогатяване. Ако българитѣ бѣха по-умни хора и бѣха рѣшили да живѣятъ по Бога, не тъй както сега живѣятъ, но истински, както трѣбва, тѣ въ една година отгорѣ щѣха да платятъ дълговетѣ си и никакви репарации нѣмаше да има. Сега ще кажете: кажи ни какъ да си изплатимъ дълговетѣ, че тогава да живѣемъ за Бога. Не, тези нѣща сѫ опитвани, опитвани. Богъ е опиталъ всички народи, всички религиозни хора и се убѣдилъ, че тѣ сѫ пословични съ своитѣ лъжи и неиздържани обѣщания. Книгата въ небето е пълна само съ лъжи и съ неизпълнени обѣщания. Едва тукъ-тамѣ ще срещнете единици, които, като сѫ обѣщали нѣщо сѫ го изпълнили. Нѣкой живѣлъ добъръ животъ 5–6 години, но послѣ казва: е, ще си поживѣя малко. Нѣкой пъкъ живѣлъ прѣзъ цѣлия си животъ разгулно, свободно, но послѣ, 2–3 години къмъ края на живота си започва да живѣе добъръ, чистъ животъ. Не, приятелю, откакъ си се родилъ, докато умрѣшъ, ще живѣешъ единъ чистъ и святъ животъ. Ама може ли? – Може! То не е въ врѣме и пространство. И Христосъ казва: „Това плъть и кръвь не сѫ го открили, Отецъ ми въ тебе го открилъ. И ти слѣдъ врѣме ще разберешъ тази велика Истина. И казва му още: азъ ще ти дамъ ключоветѣ“. Вие ще кажете: на Петра дали ключоветѣ. Не, само онзи има ключоветѣ на рая, който има Любовьта. На всѣки едного отъ васъ Господь може да даде ключоветѣ отъ рая, стига да имате Любовь, стига напълно да сте отдали въ служене на Бога своя умъ, своето сърдце и своята воля. Всѣки такъвъ човѣкъ ще има ключоветѣ на земята и на небето. Ще кажете: а, уреди се вече въпросътъ. Какво ще уреждате? Какво, мислите, означаватъ ключоветѣ? Апостолъ Петъръ отъ 2,000 години изучава все този законъ. Господъ му далъ да държи ключоветѣ, но той си взелъ такава беля на главата съ тѣхъ. Той едва сега започва да разбира този законъ, защо Господь му даде да държи ключоветѣ. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключоветѣ, та постоянно да слиза, да упѫтва хората къмъ Любовьта. Той наистина отваря вратата, но не за онѣзи, които влизатъ въ рая, а за тѣзи, които слизатъ отъ небето за земята. Ти като отивашъ отъ земята за небето, можешъ да хлопашъ и 10 пѫти на вратата на ап. Петра, но нѣма да го видишъ, той нѣма да ти отвори, но ако слизашъ отъ небето, той ще бѫде първиятъ, който ще ти отвори. Онзи пъкъ, който отваря вратата на ада е Христосъ. Той отваря на онѣзи, които влизатъ въ ада и излизатъ отъ ада. Апостолъ Петъръ отваря на праведнитѣ, а Христосъ – на грѣшнитѣ. Нѣкои казватъ: да запалимъ една свѣщица на апостолъ Петра. И 100 свѣщи да запалите, нищо нѣма да ви ползува. Не, ще запалите тази свѣщь въ вашето сърдце и ще пожертвувате живота си за васъ, и за вашитѣ ближни. За кои ближни? – За онѣзи, които Богъ обича, на които Богъ иска да услужи. Ще кажете: ами защо Господь не ни каже, какво иска отъ насъ. Богъ изисква отъ насъ служители. Вие заставяте хората да ви служатъ съ стражари, съ камшикъ, а Богъ изисква отъ насъ служители съ любовь, съ онази вѫтрѣшна прѣданость, безъ никакъвъ ропотъ. Отъ такива работници се нуждае Той! Не че Богъ самъ не може да оправи свѣта, но Той опитва нашитѣ умове, ние какво можемъ да направимъ. Той самъ може да оправи свѣта, но иска и ние да вземемъ участие въ дѣлото Му, за да получимъ дѣлъ. И въ посланието апостолъ Павелъ казва, че ние сме сърaботници съ Бога. И въ това е величието на Бога, че той ни допуща да вземемъ дѣлъ въ туй велико дѣло. А какво по-велико дѣло отъ това, да опитаме Божията Любовь? Азъ зная, че много отъ васъ иматъ опитности отъ любовьта, но питамъ

ви, задържали ли сте я за дълго врѣме? Азъ виждамъ, че нѣкои могатъ да задържатъ любовьта за 1–2 минути, или за 1–2 секунди, или най-много половинъ часъ и слѣдъ това и любовьта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? – На онѣзи дами, които се пръскатъ съ тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнешъ нѣкоя дама, хубаво облѣчена, нагиздена, поусмихва се и отъ далечъ мирише на парфюмъ. Дойде възлюблениятъ при нея, казва: колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: колко хубаво мирише – на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лъжемъ ние отъ тѣзи възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара единъ толкова хубавъ ароматъ, че ние искаме да го обсебимъ за себе си, защо, по сѫщия законъ, ние да не можемъ да култивираме единъ такъвъ живъ ароматъ за нашата душа? Защо ние да не можемъ да култивираме тази роза въ нашето сърдце и да имаме този ароматъ? Можемъ да обработваме тази роза вѫтрѣ въ насъ и да използваме нейния ароматъ. Азъ не съмъ противъ ароматитѣ, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произтичатъ отъ самия животъ.

Ап. Петър казва: „Ти си Синъ на Бога Живаго“.

Тогава, Христосъ като влѣзе въ насъ, ние трѣбва да вземемъ Неговия образъ. Ап.Павелъ казва на едно мѣсто: „На мѫки съмъ, докато се прѣобрази Христосъ въ мене“.

Сега, човѣкъ може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но съ туй нѣма да разрѣши въпроситѣ. Ако обаче той възприеме въ себе си Божествената Любовь, ако възприеме Божията Мѫдрость и ако най-послѣ, въ дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той сѫществено е разрѣшилъ въпроситѣ, подготвилъ се е за тия дълбоки истини. Азъ мога да ви разправямъ за тия работи, те не сѫ отвлечени, даже много близки сѫ за васъ, но като ме слушате, ще си кажете: умътъ на този човѣкъ не е на мѣстото си. Ами че и азъ като ви гледамъ, виждамъ, че и вашиятъ умъ не е на мѣстото си. Ами че азъ виждамъ нѣкой отъ васъ слѣдъ двѣ години ще бѫде въ затворъ; другъ нѣкой слѣдъ една година на рѫцѣ ще го носятъ, свещеници ще го опѣватъ, надгробна рѣчь ще му държатъ! Виждамъ, че трети нѣкой ще изгуби цѣлото си имущество. Защо? – Вие мислите, че сте осигорени, че имате обществено положение. Не, вие се лъжете. Обществено положение има само онзи, който люби Бога; обществено положение има само онзи, на страната на когото сѫ ангелитѣ, светиитѣ. Онѣзи, които нѣматъ гребенъ, които съ треска се чешатъ, както казва едно силно българско изречение, тѣ нѣматъ никакво обществено положение.

Та, запитватъ сега: по кой начинъ трѣбва да оправимъ живота си? Христосъ, този великъ Божественъ Духъ, и днесъ хлопа на сърдцата на хората и казва: не наживѣхте ли се на вашитѣ глупости? Е, нѣкой седналъ тамъ, пише цѣли томове, цѣли теории върху нѣкои въпроси; другъ нѣкой пише за буболечкитѣ; трети пъкъ изслѣдва газоветѣ, пише нѣщо върху тѣхъ. Христосъ хлопа на сърдцето на историка и пита: ти свърши ли своята история? Хлопа на сърдцето на тоя, който се занимава съ бубулечкитѣ. И пита: ти свърши

ли въпроса съ бубулечкитѣ? А ти тамъ, свърши ли въпроса съ газоветѣ? Нѣкои пъкъ иматъ още много хиляди, милиони левове и тѣхъ пита: вие свършихте ли съ паритѣ? А тѣ все пишатъ, пишатъ, бързо смѣтатъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: Господи, всичко е добро въ този свѣтъ, но ние сме много бѣдни. И всички днесъ все парици искатъ отъ Христа. Въ църквата като отидешъ, пари искатъ; кѫдѣто и да отидешъ пари и все пари ти искатъ, и ние вече сме се убѣдили, че не можемъ безъ пари. Дѣйствително, тъй както сме направили живота си, тъй е, но трѣбва да внесемъ въ него единъ новъ елементъ – да внесемъ Божествената Любовь въ сърдцата си, да направимъ паритѣ слуги на Любовьта, да видимъ, какъвъ ще бѫде резултатътъ. До това врѣме, паритѣ нека седятъ на мѣстото си.

Днесъ, като отидешъ при нѣкой търговецъ и извадишъ кесията си, той казва: азъ имамъ довѣрие въ тебе, честенъ човѣкъ си. Имашъ ли кѫща, честенъ човѣкъ си; имашъ ли ниви, честенъ човѣкъ си. Казвамъ: довѣрие иматъ на кесията ти, на кѫщата ти, на нивитѣ ти, но не и на тебе, а щомъ изгубишъ нивитѣ си, кѫщитѣ си, никой нѣма довѣрие въ тебе. Тогава нѣкой дойде, казва: азъ вѣрвамъ, че ти си добъръ християнинъ. Защо си добъръ? Защото си богатъ.

Сега Христосъ задава въпроса: какво мислятъ хората за мене, кой съмъ? Защо ме обичате, затова, че ви давамъ всичкитѣ си блага, или малко по-другояче? Питамъ ви и азъ: защо обичате Господа? Защо Му се молите всѣки день? – За парички – нищо повече! Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкой, който се моли безкористно. Нѣкоя мома е горда, но възлюбениятъ ѝ я разлюби. Тръгва тя тогава по църкви, моли се пали свѣщи. Защо? – За да я залюби отново. Нѣкой изгубилъ нѣщо – моли се, плаче. Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкоя душа, която да се моли безкористно, вънъ отъ всички материални несгоди, вънъ отъ всички тревоги, та и като я сполетятъ всички нещастия да има благородство въ себе си, да лъха отъ тази душа аромата на розата, на теменужката и да каже: Господи, благодаря Ти! Това значи да познаваме Христа. Вие казвате: ти искашъ да ни научишъ да станемъ сиромаси. Нѣма защо да ставате сиромаси, вие и безъ това сте сиромаси, вие сте роби въ Египетъ, камшикъ има опрѣдѣленъ за васъ. Жена ти възстава, дѣцата ти възставатъ. Защо? – Да работишъ. Ако не работишъ, камшикъ има. Казвашъ: азъ съмъ трудолюбивъ човѣкъ. Трудолюбивъ си, защото иначе камшикъ ще има. Другъ законъ има въ свѣта, споредъ който ще работишъ за жена си, за дѣцата си, за държавата, за всички, но отъ любовь! Любовьта да стане като единъ мощенъ принципъ, като единъ двигатель въ живота ви, та всички тия сили, които създаватъ злото въ свѣта, да се прѣвърнатъ чрѣзъ любовьта въ добро.

И тъй, Христосъ запитва Петра: „Ти какво мислишъ за мене?“ Петъръ Му казва: „Ти си Синъ на Бога Живаго“.

Азъ бихъ желалъ да се развие у васъ съзнанието, да дойдете до туй ново схващане, да вземете туй ново направление въ живота си, та всѣка тѫга, всѣко страдание да се разтопи, за да могатъ новитѣ условия да влѣзатъ въ вашия животъ.

И въ съврѣменната наука има единъ омагьосанъ кръгъ. Ние изучаваме много нѣща, но въ това изучаване нѣма такова единство, чрѣзъ което да дойдемъ до едно коренно разрѣшение на въпроситѣ, чрѣзъ което умътъ ни да се просветли за възприемане на Божественото учение. Сега има споръ между религия и наука. Никакъвъ споръ не трѣбва да има. Ние произвеждаме спора. Ако религията се прѣвърне на Любовь, тя е на мѣстото си; ако науката се прѣвърне на Мѫдрость, тя е на мѣстото си. Религията азъ наричамъ забавачница за хората, а науката – учителка за възрастнитѣ дѣца. Ако дойдемъ до цървата, тя е забавачница за хората, а държавата – учителка. Това сѫ общи положения, общи принципи, които като схванемъ, ще видимъ, че не може да се явява никакъвъ споръ. Сегашниятъ ни животъ трѣбва да се прѣобрази. Какъ? – Като промѣнимъ възгледитѣ си за живота, а това ще стане, като вложимъ въ него принципитѣ на Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Щомъ дойдете въ свръзка съ Бога, Той ще ви даде сили да сторитѣ това.

Сега, азъ желая да се запознаете съ Христа. Вие познавате Христа, но само външно, вѫтрѣшно още не сте Го познали. Да викате нѣкого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живѣете 10–15–20 години заедно съ него, и това още не значи, че го познавате, но когато два живота се слѣятъ въ единъ, да стане сливане, то значи познаване. Това нѣщо въ будическото поле се казва сливане. Тогава всички противорѣчия въ свѣта изчезватъ. Човѣкъ вече не вижда злото и започва да работи тъй, както Богъ работи. Трѣбва сливане въ Бога на два живота, на четири живота, на осемь живота, на шестнадесетъ живота и т.н., до като животътъ на цѣлото човѣчество се слѣе въ едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашнитѣ народи очакватъ.

И тъй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вѫтрѣшно като Любовь, познаване на Христа вѫтрѣшно като Мѫдрость и познаване на Христа вѫтрѣшно като Истина. Това е дълбокиятъ смисълъ, който трѣбва да залегне въ всѣки умъ, въ всѣко сърдце, въ всѣка душа и въ всѣки духъ.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 7 декември, 1924 г. въ гр. София.

1924_12_10 Неразбраното
лекция пред общия окултен клас

НЕРАЗБРАНОТО

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Разлика между умножение и деление.

Сега ще ви дам няколко правила. Едно от тях е следното: не всичко, което се говори, трябва да разбирате. Щом не разбирате нещо, това показва, че то не е за вас. Когато излизате на пазар в града с цел да купите нещо, всичко ли ще купите? – Ще купите само туй, което ви трябва. Всичко, което е изнесено на пазара, не е за вас. Това е практическото положение. И в науката не е всичко за вас. В дадения случай така трябва да гледате на въпроса. Някой казва: „Аз не разбирам това нещо." Кое можеш да разбереш? Аз ще ви дам една формула: (cos Q + 1 sin Q) n = cos n Q + 1 sin n Q. Какво разбрахте? Това е теорема от един французин, аз ще ви напиша името му, пък вие ще го прочетете: De Moivre4. Питам: ако вие знаете сега тази теорема, какво ще сполучите? Разбира се, в математиката тази теорема има своя ценност, но за вас каква ценност има? Онези от вас, които не разбират математика, ще кажат: „Ние не разбираме математика." – Не, всеки от вас разбира нещо от математиката, но по своему. И животните я разбират по своему. Те не разбират математическите формули, но има известни математически проблеми, които те разбират и решават много добре. По някой път те правят много точни изчисления. Например една котка изчислява с каква сила да подскочи на разстояние от 20 крачки, за да попадне на жертвата си. Това са математически изчисления: да знае какво направление да даде на енергията. Защото ако надскочи, ще прескочи жертвата – може да попадне пред нея или зад нея. А да попадне точно на гърба на жертвата, това не е ли математическо изчисление? – Това е математика, но интуитивна. У животните изобщо работи най-разумната математика.

Сега да ви задам друга задача: 1 × 1 × 1 × 1. Какво разбрахте от тази задача? – Тук имате единица, умножена четири пъти сама на себе си. Това обаче е и единица, това е и буквата i, която означава въображаемите, имагинерните числа. Да умножим една въображаема единица четири пъти, за да даде една реална единица – това значи от нищо да направиш нещо. Това нещо има ли някакво приложение в живота? – Има, разбира се. То значи – без брашно да направиш една погача. Тази задача представя положението на онази домакиня, която без брашно може да направи погача. Сега това положение може да се вземе и в обратен смисъл. Когато известно положение се тълкува буквално, може да се изпадне в смешни положения. Всяко положение има разумно обяснение на нещата. Аз имам една величина от 500 лева:

+ 500 +
+ 500 -
+ 500
- 500.

Тази величина в дадения случай за тебе може да е отрицателна, а в друг случай, за друг

някой тя става положителна. Едно малко изяснение: представете си, че аз имам да давам някому 500 лева. Аз имам тия 500 лева в джоба си, но те са със знак минус (-500 лв.). Онзи, който взема тия 500 лева, той има тази величина със знак плюс, туря ги в кесията си. Значи моят минус става негов плюс. Тогава плюс и минус какво дават? Така че в единия случай положителната величина за едного става отрицателна за другиго. И обратно: отрицателната величина за едного става положителна за другиго.

Природата има много методи, чрез които говори на хората, но главните, основните методи са два. Всякога, когато Природата говори на човека, ние разбираме, че Бог чрез нея говори. Единият метод е, когато Природата говори на сърцето на човека, а вторият метод е, когато говори на неговия ум. Следователно, когато говори на сърцето, учи го да бъде духовен, религиозен; когато говори на ума му, учи го да бъде ученик, да придобива знания. Ние често казваме: „Човек трябва да бъде религиозен." Като че ако човек стане религиозен, всичко ще придобие. Не е така. Религиозният човек понякога може да бъде толкова голям фанатик и толкоз ограничен, че да прилича на някоя крава. Той може да си състави за Бога такава смешна идея, такова обикновено верую, че иди след туй да му кажеш, че не е така. Сега всичките идеи, които срещаме в живота, са излезли все из човешкия ум.

Казват някои: „Исайя казал тъй." – Да, но Исайя нали беше човек? Казвате: „Ама той бил вдъхновен от Бога." Вярвам да е бил вдъхновен, но що от това? Казвате: „Ами нали са дохождали ред пророци, нали дойде и Христос, Син Божий?" – Да, дохождали са и пророци, дойде и Христос, но след Христа нито пророци има, нито синове Божии има. Тогава де е логиката? Как ще докажете, че в Исайя е действал Духът Божий? Ти там ли беше? – „Така са писали." Че и аз мога да пиша. Кои са основите на туй вдъхновение? Значи този, който е бил вдъхновен, у когото Духът Божий е работил, той всякога е жив. Значи Исайя, който е живял преди хиляди години, и днес е жив. Христос, Който е живял преди 2000 години, и Той е жив. Нещата са видими в тяхното проявление. Ако имаме една свещ, която след една минута изгасне, реална ли е нейната светлина? – Не е реална. Тя ще бъде реална, само ако отново се запали. Казвате: „Преди няколко хиляди години еди-кой си пророк или еди-кой си учен писал нещо." Каква полза имаме от това? – Ползата ще бъде, ако тази светлина и днес свети. И тия учени, пророци, светии и днес светят, затова и светлината им е реална. Свещта, която преди 2000 години е светела, и сега трябва да се запали. Защо? Ако ви дам една свещ, която днес не може да гори, реалност ли е? – Не е, вие не можете да учите на нея. Но ако ви дам една свещ, която можете да запалите и да учите на нея, тя е реалност. И днес има пророци, както и едно време, само че днес пророците имат други костюми, друг фасон. Едно време било на мода, като се яви някой пророк, да бъде с боси крака, с голи ръце, разчорлен, гологлав, брадясал, страшен на вид. Днешния пророк ще го видиш с подрязана брада, хубаво облечен – и пак е пророк. Защо? Ще кажете: „Щом той си реже брадата, не е пророк." – Възможно е. Ами ако е жена-пророчица и няма никаква брада? Чудни са хората! Пророкът трябвало непременно да бъде с брада! Не е брадата, която го прави пророк. Брадата е нещо случайно. И без брада може.

Ето по този начин ние правим второстепенните и третостепенните неща в живота си вай-важни. Не, в живота ни има такива маловажни инциденти, на които не трябва ни най-малко да се спираме. Някой казва: „Аз не съм учен." Щом не си учен, можеш да станеш учен. Учи! – „Ама аз не съм силен." – Можеш да станеш и силен. Работи! – „Ама аз не съм

богат.“ – Можеш да станеш богат. Труди се! – „Аз не съм красив.“ – Можеш да станеш красив. – „Мен хората не ме почитат.“ – Може да те почитат. Туй са неща, които може да придобиеш. Знание, красота, власт, почит – всичко туй може да придобиеш. Как? – От теб се изисква да учиш, да се изпотиш от учене. Няма да спиш по 10 часа, но по 3-4 часа. Ще четеш, ще мислиш, ще прилагаш. Не само да помниш нещата и да мислиш, че това е наука. Това, което е запомнено, всеки може да ти го вземе. Знаете ли на какво прилича заученото по памет? – Като написано нещо на пясъка край морето. Дойдат вълните, всичко заличат. Казвате: „Какво беше, де остана знанието ми?“ – Не трябваше да го пишеш на пясъка край морето. Някой си извади едно тефтерче, запише нещо, мисли, че го знае. Като вземете тефтерчето и търсите записаното, тогава ще приличате на онзи проповедник, който мъчно намирал отделните места в Евангелието, та за да ги намира лесно, когато му потрябват, турял на тия места по един праз лук. Жена му, като не знаела защо е този праз вътре в Евангелието, извадила го. Дохожда попът, търси мястото, което означил с праза, не може да го намери, нито празът е на място. Това са анекдоти, които често се случват в живота ви. Не основавай твоето знание на този праз, не ти трябва такова знание. Ти трябва да имаш нещо положително в главата си, което никой не може да ти го вземе – това е Божественото знание. Не казвам, че не трябва да записваш някои неща, но те са второстепенни. Има неща, които трябва да знаеш, които трябва да са написани вътре в сърцето ти. Казвам: всички ще учите! Не е необходимо всички да сте философи, но трябва да учите. Желателно е да сте всички философи, пророци, но като не сте, и то не е лошо. Всеки от вас трябва да придобие толкова знание, колкото му е необходимо засега, пък във великото бъдеще ще има условия да придобива още много знания.

Сега, кое е най-важното за вас?

Отговор: Как да се въдвори Царството Божие на Земята.

Да, нека направим един малък опит, да въдворим Царството Божие между нас! Казват, че като дойде Христос, ще нареди закони, според които всички хора на Земята ще живеят братски. Това е външно положение на нещата. Защо ще чакате това време? Христос и днес е на Земята. Царството Божие може да се приложи още днес между трима, може да се приложи между петима, между 10, 20, 100, 1000 и повече души. Какво ви препятства да приложите Царството Божие в себе си? Вие чакате да дойде Царството Божие след няколко хиляди години. Царството Божие отдавна е дошло, но вие сте закъснели. Слънцето на Царството Божие е изгряло вече. Някои още спят и се запитват дали е изгряло Слънцето? – Не е изгряло още. Казвам: кепенците на тия хора са затворени. Те гледат навън, но нямат светлина. Отворете прозорците, Слънцето е изгряло вече! Станете, измийте очите си – и хайде на работа! Каква е тази работа?

Ще ви представя друго едно положение. Във физиката се говори за скачените съдове. Аз няма да ви представя тия скачени съдове, както във физиката – да се намират на еднаква височина, но ще ви представя два скачени съда, единият – С, по-горе, а другият – Д, по-долу поставен. Значи те са на различни височини. Аз ви поставям положението на тия скачени съдове в малко по-друга форма. Да допуснем сега, че вие напълвате съда С с вода. Щом този съд е скачен със съда Д, тогава де ще отиде водата? – Водата ще се прелее в съда Д, а съдът С ще се изпразни. Да кажем, че С и Д не са съдове, а две съзнания. Тогава какво ще каже съзнанието С на Д? То ще каже: „Защо ми взе водата?“ Вярно ли е, че съзнанието Д взе водата на С? Туй са скачени съдове и по силата на този закон става преливане на

водата от единия съд в другия. Има ли право съзнанието С да каже: „Туй, което ми е дадено, то ми принадлежи и никой няма право да ми го вземе?“ Тази вода слиза в Д по закона за скачените съдове. Ако този съд е запушен отдолу, а в съда С постоянно се налива вода, какво ще стане най-после? – След като се напълни съдът Д, и съдът С ще се напълни, няма къде вече да се излива. Щом съдът С се напълни и няма накъде повече да се изтича, водата от нещо ще започне да прелива, ще настане едно връщане.

Затуй казва Писанието: „Онуй, което дойде навреме, ще влезе, ще се употреби в работа и ще излезе. После отново ще дойде и пак ще излезе.“ Трябва да има непрекъснато движение. Каквато и колкото енергия си изразходвал, такава и толкова ще ти се върне. В Природата има кръг на движение. Каквато енергия е изпратила твоята мисъл в света, тази енергия на твоята мисъл, като обиколи, като направи един кръг на движение, пак ще се върне при тебе. Следователно ние често се безпокоим, мислим, че губим. Не, този, който приема водата в съда С, трябва да бъде свободен, да не се безпокои от нищо. Той трябва само да възприема и да дава. Има известни положения в живота, при които ние само възприемаме и даваме, само се изпразваме. Тогава ние имаме свойствата на Месечината. Какво е свойството на Месечината? – Да се пълни и изпразва. Тя е паница, която трябва да възприема и да дава. Всинца сте по една месечина. Но Месечината има две свойства: тя възприема и дава. Следователно този процес съществува и в Природата. Не мислете, че всякога може да ви дават. Не, и вие ще давате. Сега няма да обяснявам този въпрос повече, понеже ще настъпим в една област, за която не сте уравновесени и ще направите криви заключения. Щом ти дават, непременно трябва да даваш. Ако не даваш, ще има подпушване, а подпушването е най-голямото нещастие, което може да сполети човека. Няма по-лошо нещо от това, да се подпушиш. Знаете ли на какво прилича подпушването?

Един от турските султани бил много умен и пожелал да намери начин, чрез който да излекува ония цариградски дембели от техния недъг. Дохожда му наум следната идея. В стаята, дето седели дембелите, пуснали толкова много вода, че да ги застрашат с удавяне. Същевременно оставили в тази стая лопати, кофи за гребане и за изливане на водата, та по този начин да заставят дембелите да работят. Пущат водата и стаята се изпълва с вода до колената, но те още лежат, не се вдигат. Най-после, когато водата взела още по-големи размери, стигнала до пъпа им и започнала да се изкачва и по-нагоре, в тях вече се събужда енергия за живот: те сграбчват кофи, лопати и започват да изхвърлят водата навън. И ние сме от тези дембели, но като ни турят в тази стая, вземаме тази ръчка и започваме да работим. Казва някой: „Аз работя.“ – Ще работиш и оттатък ще минеш. Ние сме заставени насила да работим. Някой казва: „Аз съм много работен човек.“ Аз виждам колко си работен. Хванал тази ръчка и бил много работен. Работиш, защото имаш зор. Ние не сме дошли до онова свободно положение – да работим от любов. Това е бъдещата ни работа.

Сега вие трябва да се съвземете, да учите. Учението е една необходимост, една потреба за ума ви. Трябва да разсъждавате, като учите, а не само да запомняте. Човек трябва да помни някои неща, а други да забравя. Често вие казвате: „Човек трябва да събира.“ Хубаво, но какво трябва да събира? – Хубавите работи трябва да събира. И в знанието – също. Потребното знание трябва да събирате! Вие трябва да се стремите към онова класическо знание. Вие сега идвате да се учите, но започвате с една наука на съмнение. Гледате дали еди-кой-си е праведен, или не е праведен, дали той върви по Христовия път,

или не върви. Вие не може да знаете дали един човек върви по Христовия път, или не. Това са ваши външни предположения. Вие не можете да видите какво е разположението на неговото сърце и на неговия ум. После, вие не можете да се произнесете дали някой човек е праведен, или не. Това не е достъпно за мнозина от вас. Не казвам, че не може да се знае кой човек е праведен. В дадения случай това може да се знае, но онзи човек, който иска да се произнесе дали някой е праведен, или не, той трябва да разбира висшата Божествена математика. Може да се знае за един човек дали е добър, или не в даден случай, т.е. не сега дали е добър, но дали е живял добре в миналото. Много хора в миналото не са живели добре, но има у тях признаци, които показват, че те сега започват да живеят добре. Мнозина от вас не сте живели добре в миналото. Някои от вас сега не живеете добре, казвате: „То толкоз тънко не може да се кара, ами да му пуснем края малко." Природата не обича да пущаш края на нещата. Ти ако живееш за Бога, трябва да живееш по всичките правила на Неговите закони. Те са разумни закони. И целият наш живот е основан от тия правила, които Бог е положил. Всички трябва да мислите, да разсъждавате, да учите, да усвоите тия правила.

Някой казва: „Търпях, търпях, но с търпение работа не става." Вие не сте научили още какво нещо е търпението. Търпението е най-красивото нещо, което човек може да придобие на Земята. Ние смятаме търпението за една отлична черта! Да може човек разумно да търпи – това е една отлична черта! Виждаш, че някой човек плаче. Нека плаче! – „Ама защо трябва да плаче?" – Защото Господ иска да плаче. Някой ходи бос. Казвате: „Горкият човек, бос ходи!" Казвам: Господ иска той да ходи бос. Ще се радваш, че е бос. Ако мнозина от вас бихте ходили лятно време боси, сега щяхте да бъдете здрави. Да не мислите, че нашите обувки са полезни. Не, лятно време те ни лишават от едно благо. Затова лятно време ние трябва да се събуваме боси, за да можем да възприемаме енергия от земята. Вие срещнете някое босо детенце и казвате: „Горкото детенце, останало е без баща и майка, да му купим едни обуща!" – Не, милостта не седи в туй, нека си е босо! Казвате: „Ама голичко е!" – Злото не е в това, че е голичко туй дете. Чудни са хората в разсъжденията си! Ако е зимно време, разбирам, но лятно време ако ръцете и краката на това дете са голи, това е благословение заради него. После казвате: „Този човек е загазил в сиромашия до колене." Каква сиромашия? Той си има къща от две стаи и кухня, които му дават приход 500-600 лева месечно. И после казвате: „Сиромах човек е." Питам: де му е сиромашията? Коя е нормата за богатството и сиромашията на един човек? В България кого смятат за богат човек? Коя е нормата за това?

В Америка, за да бъде човек богат, трябва да има няколко милиона долара. Там работят с големи цифри. Ако имаш 100 000 или 200 000 долара, ти минаваш за обикновен човек; ако имаш един милион долара, ти си богатичък, а от пет милиона долара нагоре ти си смятан за богат. Каква е българската норма за определяне кой е богат човек?

Отговор: Няма такава мярка.

Не, богатството на хората се определя от тяхната кръв. Дали човек може да бъде богат, това е точно математически определено. Елементите на кръвта показват дали някой човек ще бъде богат, или не. Като разложите кръвта, ще видите какви елементи се съдържат в нея. Някой вещ химик по състава на кръвта в някой човек може да определи доколко е богат този човек. Елементите на кръвта показват какво е богатството му. Когато кръвта ти е бедна, и цял свят да ти дава пари, ти пак сиромах ще си останеш. Онова, което човек

може да изяде и да се ползва разумно от него, онова, от което човек се радва, като го възприеме, то е неговото богатство. Другото аз наричам товар. И така, във физическия свят истинското богатство на човека е в кръвта. В духовния свят богатството му е в живота, а в Божествения свят богатството му е в духа. Следователно кръвта, животът и духът съдържат всичкото богатство на човека. Ако искаш да бъдеш богат на Земята, богата кръв трябва да имаш; ако искаш да бъдеш богат в духовния свят, живот трябва да имаш; ако искаш да бъдеш богат в Божествения свят, дух трябва да имаш.

Някой казва: „Дух трябва да имаш." – Духът е богатството на Божествения свят. „Живот трябва да имаш." – Животът е богатството на духовния свят. „Кръв трябва да имаш." – Кръвта е богатството на физическия свят. Сега някой ще каже: „Ами ако моята кръв е бедна?" – Тогава ще се молиш – ще знаеш, че си беден. Тъй ти е определено: да живееш в беднотия. И тази беднотия ти трябва да я възлюбиш! Като възлюбиш беднотията, за в бъдеще, в друго съществуване, Господ ще ти даде по-богата кръв. Пък и сега има нещо хубаво, вложено в кръвта ти. Значи животът е тясно свързан с кръвта. Духът пък е тясно свързан с живота. Така вървят тия положения. Не мислете, че вие можете да станете отвън, механически богати. Всеки носи в себе си и духа, и живота, и кръвта. От тия три фактора зависи богатството на човека, а не от нас. Те не са механически неща, не са определени по един фатален закон, но те са определени от един разумен закон. Какъвто живот сме живели в ред съществувания и както днес живеем, съобразно с това и Бог постъпва. Той ни знае от деца. Ти на едно твое разумно дете даваш повече. Защо? – Защото то е разумно, добро. И Бог е опитал всеки от нас, знае, че някои са умни, разумно са живели и работили, и затова им дава повече. Има нещо добро, вложено в тях още от миналото. Някои от нас са карали много нашироко. Бог ги познава, знае какво има да се случи с тях.

Сега всеки, който иска да обогати своята кръв, ще започне чрез живота си. Животът е, който обогатява кръвта. Който иска да обогати своя живот, той започва с духа. Това са процеси, които трябва да знаете. Вие започвате и казвате: „Аз имам знания, виждам всичко!" – Че като виждаш, какво ще направиш? Само ти ли виждаш? „Аз имам знания, чувам!" – Че като чуваш, какво ще направиш? Само ти ли чуваш? Ти може да виждаш всички тия хора в света, но всички не виждат ли? Колко от тия, които виждат, стават учени? Колко от тия, които слушат, стават музиканти? Ние слушаме един концерт, но не можем да го запомним, а друг като слуша, запомня цяла песен. Значи плюс слушането има нещо друго. Ти минеш покрай някое място, но друг види и запомни. Ти си минал и веднъж, и дваж през същото място, но като минеш, казваш: „Дали това място е същото, или не е?" Защо? – Има нещо, което липсва в този човек.

Та сега вие казвате, че не сте съвсем запознати с Господа. Аз ще ви направя едно възражение. Това е, все едно че казвате: „Аз искам да се запозная със Слънцето." Та нима всички хора не са запознати със Слънцето? Всичката енергия е заета от Слънцето. Всички хора са запознати със Слънцето. То грее за всички. Ама някои са хилави. Че как така? Някой се грее на Слънцето и става здрав, друг се грее на Слънцето и няма здраве. Защо е това? Значи има нещо, което липсва на този човек. Главното, което се изисква от всички, е да изпълним Волята Божия! Ние трябва да възприемем туй Божествено благо – Слънцето, в което се крие този Божествен живот, и да го използваме разумно. Само този живот е в състояние да ни повдигне. За това нещо е потребно знание.

В Школата ние искаме да апелираме към вашия ум, към вашето сърце, към вашата воля – всички заедно да работят. Най-много се апелира към вашия ум – да работи, да мисли. В неделните беседи пък се засяга главно вашето сърце: ще чувствате и прилагате. Умът ще разбира и ще учи, а сърцето ще чувства и ще прилага. Необходимо е всяко нещо да се разбира. Ако ви покажа една малка линийка, какво означава тя? – Тя може да представлява една пръчица. Малките деца знаят пръчката. Добре. Същевременно на тази пръчка може да турим една малка сиджимчица, една малка връвчица. Такава пръчица децата я вземат и със сиджимчицата удрят. С тази пръчица майка им ги удряше, тя ги учеше на първия урок в живота – на послушанието. Детето, като обича тази пръчица, взема я и започва да размахва с нея из въздуха. И накъдето мине, всичко засяга. Но защо детето туря една малка сиджимчица на тази пръчица? Отде му дойде тази идея? – Тази връв показва, че от нея излиза пластична енергия. Ако срещнете един маг, ще видите, че и той има такава една пръчица, само че от леска. Още от старо време магите са държали своите пръчици в широките си ръкави, които носили, каквито свещениците носят днес. Някой маг, като извади тояжката си, от нея излиза огнена енергия и той воюва. Детето, като не може да изпрати такава огнена енергия чрез тояжката си, казва: „Аз съм маг!“ И като мине покай кокошките и размаха пръчицата, те познават, че то е маг. Като дойде до воловете и този вол нашари, онзи вол нашари, всички волове трепват. От онзи истински маг е излязло нещо невидимо и детето, като изважда малката си пръчица, в неговия ум се зарежда идеята за маг, за мощност, затова то реализира тази идея и казва: „Аз съм маг!“ Ето защо детето, като си направи такова камшиче, играе на маг. Всички, които махат с камшик, са все магьосници.

Някой път ние разглеждаме малко отвлечени въпроси. Казвате: „Сега животът ни налага някои по-реални неща, не е време за тия отвлечени въпроси.“ – Добре, кажете ми кои са реалните неща, които сегашният живот налага! В какво се заключава тази реалност? – Сегашният живот се отличава по своята голяма интензивност. В пътуването на железниците има по-голяма интензивност. От нея са произлезли всички съвременни нервни болести. Голямата интензивност на живота разклаща нашите нерви. Понеже не разбираме законите, тази интензивност, тази голяма възбуденост, дава обратни резултати: става подпушване, което се отразява в ума и сърцето. Човек, който иска бързо да преживее, който иска да израсне изведнъж, който иска много неща, той бързо остарява. Който бързо расте, бързо и остарява; който бързо остарява, бързо и осиромашава. Такъв е законът в Природата. Наблюдавайте явленията в Природата и ще видите колко е последователна. Колко време е живяла онази тиква, която в продължение само на шест месеца е пуснала десет метра стъбло? – Малко е живяла тя. Но защо? – Понеже в нея има голямо желание в едно кратко време да израсне. Скоро израства, но и скоро умира. Дъбът, който расте полека, дълго време живее. Сто години трябват на дъба, за да израсне.

Значи процесите, които стават в нас, не трябва да бъдат бързи, но медлени, последователни, методични, за да могат да произведат в нас онази необходима стабилност. Не се радвайте на вашата избухливост, на вашата експанзивност! Казвате: „Аз съм много радостен.“ Тия чувства в човека са преходни. Те моментално изникват в човека и скоро преминават. Те са резултат на едно разширение, на един прилив в човека. Тази енергия трябва разумно да се използва. Това показва, че твоите снегове, ледове започват да се топят. Използвайте тяхната енергия – тя не е постоянна. Бързите радости носят и бързи скърби. Същото нещо е и в любовта. Който скоро се влюбва, комуто скоро се

запалва сърцето, скоро и угасва. Любовта трябва да дойде по един последователен, бавен начин, тъй както бавно, медлено идва и светлината: най-напред се зазорява слабо и постепенно Слънцето се издига до обед на най-високата си точка. Такъв е и процесът на Любовта. За да се прояви Любовта, трябва да се изрази поне четвърт от кръга. Не съдържа ли тази четвърт, това не е любов. Тя не е любов, ако нейният ъгъл е 1° или 10°, или 20°. Не, тя трябва да образува ъгъл най-малко от 90°, за да се смята за Любов. Любовта в духовния свят не залязва никога. Там тя представлява един непрекъснат процес, никога не спира. Когато твоята любов на Земята достигне до своя зенит, тогава духовната Любов ще започне своето зазоряване. Значи ти ще се покачиш на едно по-високо поле във Вечността. Следователно ти ще проявиш една по-голяма стабилност, едно по-голямо разширение. Нашата любов на Земята загасва, но истинската Любов никога не загасва. Това трябва да знаете. Ако разбирате обикновения процес на загасване, това са обикновени разбирания, това са обикновени, преходни проявления на Любовта.

Сега тия идеи, които прокарвам тук, са потребни за вас, за да придобиете една стабилност в живота си. Вие се борите с едно противоречие, което възниква от сблъскването на старите с новите идеи, и казвате: „Новите идеи са неприложими в живота.“ Защо да са неприложими? Има правила, които могат да се приложат още днес. Едно е вярно – че новите идеи не могат да се приложат изведнъж, в своята пълнота, но Любовта например всеки може да приложи в себе си. Някой казва: „Аз не виждам любовта между мен и вас.“ – Дали ти виждаш тази любов, това важи за тебе. Ти не трябва да я виждаш, а да я чувстваш в себе си. За мен е важно какво аз чувствам в даден случай. Любовта важи само за вас. Всеки от вас сам за себе си трябва да чувства тази любов. Ще бъде смешно, ако вие ме питате дали аз имам любов. Щом питаш дали имам любов, това показва, че ти нямаш никаква любов. Всеки от вас си знае дали има любов, или не. Любовта се чувства, не се говори за нея. Тя е един въпрос, върху който колкото по-малко се говори, толкоз по-добре. За Любовта не трябва да говорим. Тя още не подлежи на научно изучаване. Речеш ли да я изучиш, тя си заминава и те оставя. Тя е един от ангелите. Тя заминава и ти оставаш да изучаваш сянката ѝ. Няма да буташ Любовта, ще я пазиш свещено. За нея няма и да говориш. Като я виждаш, ще се радваш на нейното присъствие. Тя, като дойде в дома ти, ще ти донесе следното: сиромашията ще изчезне, страданията ще изчезнат, мъчнотиите ще изчезнат и тя ще внесе мир, радост, спокойствие, подтик, инициатива. По това се познава Божията Любов.

Сега няма да туряме в контраст светската любов и Божествената Любов. Не правете такова сравнение! Има ли нужда да сравнявате един малък чучур, който едва цицерика, който едва капе, с един голям извор? Не ги сравнявайте! Божията Любов е онзи голям, обилен извор, от който ти ще си вземеш толкоз, колкото ти трябва. По някой път вие сте лакоми, искате да вземете двоен дял. Не ви трябва много. Вземайте от Любовта по малко, ако искате дълго време да ходите на извора. Ще вземате отначало по малко и постепенно ще увеличавате, докато се приспособите към тази Божествена сила, която действа във вас. Това са научни методи, с които вие трябва да се справите. Престанете да се съмнявате! Казвате: „Ама това е невъзможно!“ Оставете настрана кое е възможно и кое е невъзможно. Възможно и невъзможно – това са неща относителни, нереални. Невъзможни са, докато не ги знаем, докато не изпълняваме Волята Божия, но когато изпълним Волята Божия, Бог ще има всичкото благоволение към нас. Когато изпълним Волята Божия, кредит имаме, а когато не я изпълним, нямаме кредит. Такъв е законът. Това, че някои от вас са по-умни, а някои не са така умни – то зависи от вас. Всички можете да учите. Някои ги е

срам да попитат, когато не знаят или не разбират нещо. Казват: „Как тъй аз, 45-годишен човек, ще отида при това дете да го питам нещо. При това имам такова обществено положение. Как ще му кажа да ми разправи нещо?“ Аз гледах един дядо, казва на внучето си: „Я, дядовото, ми кажи, каква беше тази буква?“ – Ето един благодарен човек! Детето е малко момченце, но дядото го пита каква е тази буква и то пише. „Ха, дядовото, утре пак ще ми покажеш някоя буква.“ Днес „дядовото“ една буква, утре „дядовото“ друга буква – и току погледнеш, след две години дядото чете и пише. А някой голям, горделив човек казва: „Този, малкият, ли ще ме учи?“ Какво има в това: стига да добиеш знание, нека те учат и децата. Смирение ви трябва! Туй малко дете на Земята е един голям ангел в малка форма, то е по-старо от дядото. Казвам: малко дете! Въпросът е кой е по-стар – дядото или детето. Казвам: туй дете е по-старо от дядото, затова има право да го учи. А ти ще кажеш: „Ела, дядовото, покажи ми тази буква!“

Смирение трябва на ученика! На всинца ви трябва смирение, за да се учите. Само по този начин ще добиете знание. Няма да помислите, че сте остарели – ще учите! Затуй казва Христос, че ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Това е по отношение на науката, по отношение на Мъдростта. Царството Божие е място за наука. Туй, което вие знаете, сложете като основа на туй, което сега трябва да учите. Ако е въпросът да преповтаряме миналите работи, ние можем да ги намерим в коя и да е библиотека. Ние трябва да приложим някои от новите положения.

Аз желая сега да внесете Царството Божие между вас! Всеки от вас най-първо да внесе Царството Божие в себе си. Внесе ли го в себе си, ще го внесе и в околните. Ще кажете: „Възможно ли е?“ – Опитайте! Аз имам един метод, който винаги прилагам в живота си. Той седи в следното: никога не отричам нещата. Защо? Ще ви обясня. Да кажем, че пред мен се намира тиня. Какво правя? Аз не вземам лопата да изхвърлям тази тиня навън, но гледам дали може от тази кал да стане някое гърне, или дали може да се употреби като тор за нивата. И най-после, като се уверя, че за нищо не може да се употреби, взема маркуча, пусна изобилно вода върху нея и така я измета навън. Пуснете вашия маркуч с вода вътре във вас! Нека тече във вас новият живот – той ще изчисти лошото, нечистото във вас. Не се борете с лошото! „Не се противи на злото“, е казано в Писанието. Не се борете със злото, пуснете Доброто да тече във вас – то ще уравни всичките неща в живота.

Аз ще ви попитам: кой е най-важният въпрос в живота? Вие не можете да отговорите, защото един мисли, че едно е важно, друг мисли, че друго е важно. В това отношение не сте единомишленици. Или ще кажете: „Най-важният въпрос е да вярваме в Бога, да следваме Христа.“ Всички тия неща са важни, но кой е най-важният въпрос в този момент за вас? Ако те бесят, кой е най-важният въпрос? – Да те освободят от въжето. Ако се давиш, кой е най-важният въпрос? – Да те извадят от водата. Ако те бият, кой е най-важният въпрос? – Да престанат да те бият. Ако нямаш пари, кой е най-важният въпрос? – Да имаш. Тъй щото най-важният въпрос – той е въпросът за необходимостта, от какво имаш нужда в дадения момент. Всеки човек има нещо най-важно в дадения случай. Ако някой мисли, че една мисъл е най-важната, тя е тази, която е потребна за него. Ако тази мисъл ни съединява прямо с Бога, тя е най-важната, защото ни съединява с Първия източник на Живота, като изглажда всичките ни отношения. Тази е най-важната ни мисъл, която ще послужи за основа при разрешението на другите мъчни въпроси в живота ни. Не искайте да разрешите всички въпроси! Аз не искам да разрешите всички въпроси. Ако разрешите един въпрос, десет ще се повдигнат, ще останат в ума ви

неразрешени. Така е в Божествения свят. Вие мислите, че ако разрешите всички въпроси в духовния свят – това е друг въпрос. Но на Земята не е така. Ако на Земята разрешите един важен въпрос на деня, може той да е микроскопически, радвайте се – това е достатъчно. Като сте разрешили този въпрос, на другия ден ще разрешите друг. Разрешаването на всеки въпрос ще внесе една малка радост в душата ви. Радвайте се, че можете да разрешите малкия въпрос!

И тъй, ще учите! Пък всичко, което се учи в училище, не трябва да го разбирате – не се стремете да разберете всичко! Какво заключение ще извадите? Аз зная, какви ли не противоречиви възгледи ще има. Някой ще каже: „Учителя ни учи, че всички въпроси не трябва да се разрешават.“ Друг ще каже: „Учителя каза, че ние не трябва да бъдем богати.“ Ама стига ви наум да просите пари. Хубаво, защо просиш? Иди работи! Като каже човек, че не иска да бъде богат, трябва да бъде последователен – пари никога не трябва да проси. Ще отиде някъде и ще каже: „Имате ли работа?“ Той трябва да си каже: „Ако мога да изработя нещо с ръцете си, ще ям; ако ли не, няма да ям.“ Ти ще изкараш с пот на чело прехраната си. Няма да постиш, но ще работиш. А сега някой ще каже: „Аз пари не приемам, не искам да се опетнявам.“ Хубаво, онзи твой приятел може да се опетни, той може, като копае земята, да се окаля, а ти не можеш. Ти можеш после да му кажеш: „Аз не работя, защото не искам да се петня с парите, но дай ми ти 100 лева от тия, оцапаните!“ За това умът ти стига, много си майстор! Каква философия е тази? Не, труди се и ти като него! Колко изкушения е минал този твой приятел, докато спечели тия пари! Не искаш да вземеш неговия товар, а искаш да участваш в благата. Не, трябва да бъдем справедливи!

И между вас някой път с тия разсъждения ставате нахални. За някой по-богат брат казвате: „Този брат е богат, той трябва да дава; не ги е спечелил с труд, той все е пооткраднал нещо.“ – Не говорете така! Да мълчите! Че кой не е крал? Ако приложим принципа тъй, както трябва, кой е бил последователен? Кой от нас е живял тъй, както трябва? Не говорете така! Радвайте се на този богат брат, мислете, че е добър, не мислете за богатството му! Оставете богатството настрана! Така трябва да мислите, другояче не може да се разрешат въпросите. Господ ще съди работите. Богатият е кесия на Бога. Пари ли туря Бог, вода ли туря – то не е наша работа. Има ли право външната публика да съди онзи касиер, когото господарят на банката съди? Нали в банката има инспектор, той ще прегледа касата, ще види дали касиерът е злоупотребил, или не. Казват за някого: „Ама той обича да бърка в касата.“ Инспекторът до́йде, провери́ – няма никаква кражба. Като говорим за богатите хора, ние ги вземаме принципно, разбираме богат човек във всяко отношение: богата кръв, богат живот, богат дух. Три вида богатство различаваме: или богата кръв, или богат живот, или богат дух. Кое ще изберете? – Богат дух, нали? Някои от вас сте богати духом. Тогава защо вземате пари?

Противоречия изпъкват навсякъде в света. Гледайте най-първо да се справите с противоречията. Има едно математическо положение, че в света съществува един разумен закон: всичките енергии, които съществуват в съзнанието ни, са съизмерими и разумно определени. Аз говоря за съзнанието. Всичките разумни енергии, които обитават в нашето съзнание, те са, които ни правят богати. Следователно не отричай разумността, която Бог ти е дал! Отричаш ли я, ставаш беден. Не ставай богат набързо! Ти признай и разработи онова, което Бог е вложил в ума ти, и богатството ще дойде. Затова човек трябва да има едно благородно сърце. В дадения случай вие трябва да бъдете благодарни

за туй, което имате, на този живот и на всички блага около него, които Бог е вложил във вас. Благодарни ли сте, за в бъдеще ще дойде по-добро положение. Туй е философия, която ще приложите като ученици във всичките области на живота си и ще опитате резултатите ѝ. Защото човек не може да бъде добър, докато не е умен. Първо се започва с ума.

Коя е най-важната мисъл, която ви остана от всичко, казано досега?

Отговор: Да въдворим Царството Божие в себе си.

Как ще дойде това Царство Божие? Вие искате да въдворите Царството Божие на Земята. Вие искате да въдворите Царството Божие на Земята чрез кръвта – това е невъзможно. Вие искате да въдворите Царството Божие чрез живота – и това е невъзможно. Ще започнете от Духа, после ще слезете в живота и оттам ще преминете в кръвта. От Духа излиза Любовта, а от Любовта излизат последователно всички други блага. И когато не успяваме, то е, защото започваме да работим за Царството Божие от кръвта. Царството Божие трябва да започне от Духа. Този Дух, който по някой път ни говори, туй не е Духът Божий, но това е Словото. Значи туй, което ни говори, това е Словото, а глава на Словото е Истината. Глава на Истината пък е Духът Божий. Разбрахте ли сега? Тъй че първо ти ще дойдеш до Божественото в тебе и от това Божествено начало ще слезеш в разумното начало на твоя ум. Вие искате да постигнете всичко изведнъж, тъй както в 1001 нощ, с един замах, магически.

За идущата сряда ще напишете коя мисъл е най-важна за всеки едного от вас от тази беседа.

Сега, изпейте тоновете до, ми, сол, до!

Силата, смисълът на един тон зависи от туй – да внесем в този тон нещо разумно. Щом внесем разумното в един музикален тон, добива се едно малко трептение, една мекота в гласа.

Да изпеем упражнението Вечер, сутрин отиде, дойде.

Изпейте сега упражнението Вдъхновение!

Тези упражнения ще употребим за тониране. Ние трябва да употребим музиката като средство за тониране, за възобновяване на организма. Когато обновим организма си, ние вече не ще можем да вземаме обикновените тонове. Защото трептенията на обикновените и тия на окултните тонове са различни. Има малки класически парчета, които след като се свирят, образуват съответни цветове на тоновете. Силата на песента зависи от цвета, който се произвежда от нея. Действително, при сегашните условия, при които живеем, човек трябва често да се тонира. В някои случаи у някои хора се заражда духовен мързел; други някои стават индиферентни, песимисти, искат да умрат, да заминат за другия свят. От това, че искат да умрат, подразбирам, че искат да сменят едно състояние с друго. Той е недоволен от това състояние, в което се намира, и иска да го видоизмени в едно по-хармонично. Това подразбирам под думата смърт, която човек желае – да премине в по-хармонично състояние, да забрави своите тъги и скърби. И някой път хората

действително умират, при което стават такива промени с тях. Но при бързите промени, които стават с човека, не идва благословение.

Всеки от вас ще си избере по една дума от Писанието и ще я произнася. Ще изучавате Писанието. Тия думи в Писанието са магически. Като намериш някоя дума, която е приятна за теб, ще я произнесеш веднъж, дваж – ще видиш какво влияние оказва върху тебе. Като се изучава един стих, положението е същото, както когато човек изпитва изворите в Природата, докато намери някой извор с хубава, чиста вода.

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Девета лекция на ООК IV година

10 декември 1924 г.
Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_12_14 Да Го посрещнат
неделна беседа

ДА ГО ПОСРЕЩНАТЪ

„На утрѣшния день народъ много, който бѣше дошелъ на праздника, като чуха, че иде Исусъ въ Ерусалимъ, (13) взеха вейки финикови, та излѣзоха да Го посрещнатъ, и викаха: Осана! Благословенъ който иде въ името Господне, Царь Израилевъ!“. (Иоана 12:12,13)

„Излѣзоха да Го посрѣщнатъ“ – това сѫ най-важнитѣ думи въ стиха. Онова, което има да кажемъ, то не се съдържа въ стиха.

Този стихъ е единъ отъ обикновенитѣ стихове. Вижда се, че онзи народъ, който излѣзе да посрещне Исуса, имаше сѫщитѣ стремежи, каквито и вие имате. Значи, въ този народъ имаше всички възможности да разбиратъ Истината, да разбиратъ Любовьта и да я възприематъ, както и сегашнитѣ хора. Смисълътъ на този стихъ, обаче, е въ това, защо този народъ излѣзе? – Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова съ миналитѣ работи, тѣ сѫ за насъ само една опитность, насъ ни интересува настоящето.

Всѣки човѣкъ въ себе си има една свѣтла идея, която по нѣкой пѫть излиза да посрещне. Ние наричаме идеалъ онова великото нѣщо въ насъ, за което имаме единъ свещенъ трепетъ, което очакваме съ години, за да го посрещнемъ. Но у насъ все-таки има извѣстни недоволници, извѣстни фарисеи, учени хора, който казватъ: я си гледайте хала, какво си губите врѣмето, вие се осигурете, туй е за младитѣ. Тъй е, човѣкъ е раздѣленъ въ себе си. Когато у човѣка започне да се развива духовния животъ, въ него се явява една вѫтрѣшна борба. Нѣкои казватъ: безъ борба не може ли? – Не може. Азъ не говоря за онази обществена борба, азъ не говоря за онази борба между пехливани, която по модерному, на културенъ езикъ наричатъ инцидентъ – станалъ нѣкѫдѣ нѣкакъвъ инцидентъ – на български пъкъ казватъ, „случайность нѣкаква“. Е, хубаво, нѣмамъ нищо противъ този инцидентъ, или противъ това, че станало нѣщо, случило се нѣщо.

И тъй, всѣки човѣкъ има една свещена идея. Ние нѣкой пѫть се запитваме: защо този народъ не прие Исуса? Съврѣменнитѣ историци не сѫ разрѣшили въпроса. Ако кажемъ, че евреитѣ бѣха некултуренъ народъ, не е вѣрно. Това бѣха хора съ култура, който цѣли 400 години се учиха въ Египетъ. Тѣ имаха една възвишена култура. Тѣ имаха много учени равини, много учени хора, капацитети, както ги казватъ сега. Тѣ имаха такива учени, че каквото кажеха, свѣтътъ се потресваше. Историцитѣ иматъ всичкото добро желание да обяснятъ причинитѣ, защо евреитѣ не приеха Христа, но нѣщата не могатъ да се обяснятъ тъй лесно. Защо? Като се дойде до религиознитѣ, до набожнитѣ хора, като се дойде до духовния свѣтъ, работата се слага малко по-другояче. Религиознитѣ хора казватъ, че Господь управлява навсѣкѫдѣ въ свѣта, че Той е всесиленъ, че Той може да направи това-онова, че животътъ и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: ти ще воювашъ.

Съгласенъ съмъ. И щомъ се свърши сражението, ти се върнешъ дома си. Обаче Богъ праща единъ човѣкъ на земята да каже Неговата Истина, но въ дадения случай този сѫщиятъ Господь не иска да му помогне, щото хората да възприематъ, да разберат тази Истина. И тогава, този горкиятъ човѣкъ се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: „Господи, кой повѣрва въ нашето проповѣдване“? Послѣ, за да се избѣгне друго едно противорѣчие, Исаия сѫщо казва: „Ослѣпилъ си очитѣ имъ, затворилъ си ушитѣ имъ за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ“. Е, хубаво, ако Господь е ослѣпилъ очитѣ имъ и затворилъ ушитѣ имъ, за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ, какво е виновенъ за това народа? Исаия не е виновенъ, вината е въ прѣводчицитѣ, въ тия, който прѣвеждатъ.

Сега, азъ не искамъ да произнеса една обвинителна рѣчь, но говоря тъй инцидентно, или прѣведено на български езикъ, на културенъ езикъ, мимоходомъ говоря. Та казвамъ: всѣки човѣкъ, колкото и да е малъкъ, все има по една свещена идея въ себе си, но и въ него се намиратъ тези отрицателни сили. Всички онѣзи разсипани хора, които се отчайватъ отъ живота си, тѣхната идея е разпъната, изгубена, и тѣ си оставатъ немили-недраги. И дѣйствително, всѣки човѣкъ, който остава безъ идея, въ каквото и да е отношение, той все не може да сполучи въ живота си. Човѣкъ и като търговецъ трѣбва да има идея; и като писатель трѣбва да има идея; и като музикантъ трѣбва да има идея; и като художникъ трѣбва да има идея. Въ каквото направление и да е той, все трѣбва да има една идея, която да му дава потикъ. Пъкъ най-послѣ, и кръчмарь да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и касапинъ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и военень да е, трѣбва да има една идея, която да го подтиква. Работитѣ у насъ седятъ по единъ начинъ, а у други – по другъ начинъ. Казвамъ: коя е основната причина, която ни прѣчи да възприемемъ великата Истина въ свѣта? Възраженията сѫ тѣзи, че ако ние възприемемъ великата Истина тъй, както не сме подготвени, ще имаме голѣми страдания. Това не е вѣрно. Азъ нѣма да оспорвамъ това, но ако прослѣдите Толстоя, който прави своитѣ разсѫждения върху тѣзи думи, ще се увѣрите, че това не е така. Ако казвате, че само религиознитѣ, набожнитѣ хора страдатъ, не сте прави. Онѣзи хора, които не сѫ религиозни, които не сѫ набожни, страдатъ повече. Слѣдователно, когато нѣкой се оправдава, че не може да възприеме тази идея, защото ще страда, казвамъ му: ти и безъ да я възприемешъ, ще страдашъ. Страданията въ свѣта ще дойдатъ като неканени гости. Нали въ съврѣменнитѣ държави има сѫдебни пристави? Е, така и на тебе най-първо сѫдебниятъ приставъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ да отидешъ доброволно да си платишъ дълга. Ще се мобилизирашъ съ банкноти, съ звонкови монети отъ тукъ – отъ тамъ, ще отидешъ при сѫдебния приставъ и ще кажешъ: азъ съмъ готовъ да изпълня твоята заповѣдь. И тъй, ти ще воювашъ. Противъ кого? – Противъ дълговетѣ си. Ще има стрѣлба, това-онова и горѣ въ 15–20 минути ще се върнешъ единъ листъ, че почтено си свършилъ сражението, или казано на простъ езикъ – изплатилъ си дълговетѣ си. Въ случай, че доброволно не изплатишъ дълговетѣ си, не приемешъ червения листъ, не му се подчинишъ, тогава ще дойдатъ двама ангели – ще те биятъ и ще те заставятъ да си платишъ дълговетѣ. Искашъ, не искашъ ще ги платишъ. Страданието въ този свѣтъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ и ще каже: искамъ да те посѣтя, много се затѫжихъ за тебе. Ако ти не го приемешъ

доброволно, то ще дойде по който и да е начинъ. Сега философствуватъ: Можемъ ли да избѣгнемъ страданията – можемъ да ги избѣгнемъ. Има една наука, споредъ която по единъ правиленъ начинъ ние можемъ да избѣгнемъ страданията. Кога? – Когато ликвидираме съ всички свои стари сметки, когато ликвидираме съ всички свои стари вѣрвания, когато ликвидираме съ всички свои стари обичаи, изобщо съ всичко старо и започнемъ съ новото. Само тогава страданията въ свѣта ще прѣстанатъ. Сега, ако ме питате, защо дойдоха страданията ще ви кажа: когато човѣкъ излѣзе отъ Бога и помисли, че може да живѣе безъ Него, всичкитѣ страдания се наредиха слѣдъ него като войници въ бой и отъ тогава насамъ свѣтътъ все страда. Казвате: ами тогава какво трѣбва да направимъ? – Ще мислите, че може да живѣете само съ Бога и отъ тозъ моментъ всички страдания ще прѣстанатъ, т.е. нѣма да прѣстанатъ, но ще започне живота на великата култура, която ще даде единъ великъ импулсъ. Обаче, за да дойде тази велика култура, ние трѣбва да се обърнемъ къмъ онази посока, отдѣто иде Божествената свѣтлина. Вие ще кажете: отгорѣ иде тази свѣтлина. Не, отъ главата вѫтрѣ иде тази свѣтлина. Работи тази глава! За физическия свѣтъ свѣтлината иде отгорѣ, но за насъ хората свѣтлината не иде отгорѣ. Човѣшкиятъ мозъкъ, човѣшката глава е единъ акумулаторъ, отдѣто се прѣдава Божествената свѣтлина. За насъ, тази свѣтлина иде отъ мозъка, отъ сърдцето, отъ душата, отъ духа. Това сѫ все фантастически думи, защото умътъ не се вижда, сърдцето не се вижда; душата не се вижда и духътъ не се вижда. Всички тия думи, съ които си служимъ, сѫ невидими. За сега, има нѣколко думи въ които хората вѣрватъ. Въ ума вѣрватъ, въ сърдцето вѣрватъ, и въ живота вѣрватъ. Въ туй сме заставени да вѣрваме, защото всѣки чувствува болка, всѣки мисли, всѣки живѣе. Тѣзи думи – умъ, сърдце и животъ, сѫ придобили гражданство, но думитѣ душа и духъ не сѫ придобили гражданство. Дали има духъ, дали има душа, това е споръ. Писатели и поети казватъ, напримѣръ: духътъ на този народъ витае надъ него, духътъ на този поетъ витае около гроба си – макаръ да отричатъ, че има духъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единъ затворенъ гробъ, и Христосъ казва: „Вие сте гробища варосани“. Какво търси единъ духъ около гроба си, около мъртвитѣ и тамъ да витае? Значи, макаръ и въ поетическа форма употрѣбени тия слова, показватъ, че човѣкъ, самъ по себе си, прѣдставя единъ затворенъ гробъ. Като е тъй, има вѣрване, че единъ день хората ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. Това е символически езикъ, въ който, ако се впуснемъ, ще има много противорѣчия и отъ едната, и отъ другата страна. За насъ важниятъ въпросъ е да се подигнемъ надъ сегашнитѣ условия, въ които живѣемъ, да се домогнемъ до Божествената Истина, която ни е необходима сега. Дали ти вѣрвашъ, или не, ще живѣешъ по сѫщия начинъ. И който вѣрва яде, и който не вѣрва яде. Хората може да спорятъ, дали трѣбва да иматъ кѫща, или не. Казвамъ: всички все трѣбва да иматъ кѫщи, дѣто да живѣятъ. Може да споришъ върху въпроситѣ за икономическитѣ условия, но все-таки икономическитѣ условия указватъ извѣстно влияние. Ако нѣкой човѣкъ мисли, че икономическитѣ условия не указватъ влияние върху живота, той не разбира законитѣ. Най-първо човѣкъ е свободенъ, отпослѣ се ограничава. Докато ти не си направишъ единъ корабъ, свободенъ си, но въ моментътъ, въ който направишъ единъ корабъ и влѣзешъ съ него въ бурното море, ти вече се ограничавашъ съ своя собственъ корабъ, съ своето собствено произведение. Тогава ти нѣма да се ширишъ свободно въ

морето, но най-малкото, поне ще се позатворишъ и нѣма вече да имашъ туй хубаво разположение. Тѣзи вълни ще те хвърлятъ съ твоя корабъ на една, на друга страна, нѣма да искатъ да знаятъ, дали си царь, или си бѣденъ. Тѣ казватъ: ние имаме съвсѣмъ друго прѣдназначение. Съ всички, които влѣзатъ въ морето, постѫпваме по единъ и сѫщъ начинъ.

Казва се въ стиха: „Излѣзе народътъ да посрещне Исуса". Мислите ли, че ако днесъ Христосъ дойде между съврѣменнитѣ хора, тѣ биха Го посрещнали по-добрѣ? Не, работата днесъ е още по-лоша. Най-първо, какъ ще примири Исусъ интереситѣ на тия воюващи страни? Какъ ще имъ докаже, че учението, което носи, ще имъ донесе подобрение? Тѣ веднага ще му кажатъ: докажи! Пакъ ще се подигне въпросътъ: хлѣбъ, хлѣбъ! – Нищо повече. Жито трѣбва? Всѣки градъ трѣбва да се храни. Най-първо икономическиятъ въпросъ ще изпѫкне на сцената, но той не е сѫщественията. За да се създаде единъ параходъ, не зависи ли отъ степеньта на културата на човѣка и отъ неговото знание? Този параходъ напълно ще зависи отъ онова знание, което човѣкъ прилага въ построяването на кораба. Колкото този човѣкъ е по-далновиденъ, толкова и неговиятъ корабъ ще бѫде по-хубавъ. Колкото неговата интелигентность е по-слаба, толкова и корабътъ ще бѫде по-слабъ; и като влѣзе въ морето, всички икономически условия ще се сложатъ тъй, че всички провизии ще се развалятъ, и възможно е тогава човѣкъ, при всичкото изобилие на тѣзи припаси да не може да се ползува. Най-послѣ, азъ казвамъ: философията не е тамъ; дали единъ човѣкъ е богатъ, или не. Но питамъ: този богатъ човѣкъ използувалъ ли е богатството си тъй, както трѣбва, или не? Три положения има, въ които богатиятъ човѣкъ трѣбва да използува богатството си. Първото положение: да го използува като индивидъ за себе си, това му се налага. Второто положение да го иждиви за обществото и третото положение да го иждиви за Бога. Добрѣ, ако този човѣкъ се намира въ първото положение, иска да иждиви богатството за себе си, той ще срещне извѣстни ограничения. Запримѣръ, ако неговиятъ стомахъ е развален, той не ще може да яде. Иска му се печена кокошка, иска му се 4–5 килца 10-годишно винце „малага", донесено отъ Испания. Даватъ му всичко това, не може да го използува. Като изяде печената кокошка и изпие винцето, почне да се тръшка по земята, да се вие на четири. Вземе слѣдъ това малко рациново, прочисти се и послѣ казва: слава Богу, освободихъ се. Но, човѣкъ има крѣпъкъ духъ. Той се поухитри слѣдъ това и казва: тази първата кокошчица имаше нѣщо. Жена ми не бѣше я опекла добрѣ, та стомахътъ ми не можа хубаво да я смѣли, но тази втората ще я задуши вече въ тенджерата. Турятъ кокошката въ тенджерата, задушаватъ я. Но и този пѫть стомахътъ се разстройва. Е, сега пъкъ въ винцето е вината. Добрѣ ще вематъ вино отъ друго мѣсто. Пие отъ това ново вино, но започва пакъ: олеле!… Ту виното виновно, ту кокошката виновна. Мисли си той: защо тѣзи кокошки не седятъ въ стомаха спокойно, но се повръщатъ назадъ? Казвамъ: ти не можешъ и не трѣбва да използувашъ богатството само за себе си. Ако ти си единъ разуменъ човѣкъ, нѣма да използувашъ богатството си така, но ще кажешъ: азъ нѣма да ямъ кокошки, дайте ми малко жито, малко оризецъ, малко овесена чорба, малко тарахана. Защо? – Камшикъ има. И такъвъ човѣкъ, върху когото играе камшикътъ на

природата, като дойде нѣкой неговъ приятель, казва: азъ съмъ много скроменъ въ яденето си, почти вегетарианецъ съмъ станалъ. Разбира се, камшикъ има. И сега почти всички вегетарианци сѫ все болни хора. Ами че азъ до сега не съмъ видѣлъ единъ здравъ вегетарианецъ. Тѣ сѫ все болни хора, които искатъ да се лѣкуватъ съ вегетарианство. Това още не е идея. Азъ бихъ желалъ да видя единъ вегетарианецъ, който се е родилъ такъвъ. Всички маймуни сѫ вегетарианци от рождение. Никой не имъ прѣподава, никой не ги кара да не ядатъ месо. Тѣ иматъ отлично разположение, здрави сѫ, обаче щомъ дойдатъ между хората тѣ се научаватъ да ядатъ месо и започватъ да боледуватъ като насъ. Ако една маймуна се върне между другитѣ маймуни, ще имъ каже: не си струва човѣшката култура!

Сега, при отричане на богатството при думата „богатъ“, друго нѣщо се разбира. Подъ богатство ние разбираме онази идея, която може да те отдалечи отъ Бога. Ако ти се влюбишъ въ своето богатство, това може да те отдалечи отъ Бога. Злото е там, дѣто има хора, които така се влюбватъ въ паритѣ си, че цѣли 4–5 часа се занимаватъ съ тѣхъ: изваждатъ ги, броятъ ги, пипатъ ги. Но въ тия пари има едно зло – доказано е – тѣ поглъщатъ живота на човѣка. Всички статистически данни доказватъ, че богатитѣ хора сѫ нещастни. Защо? – Парите, които пипатъ, поглъщатъ тѣхнитѣ жизнени сокове. Слѣдователно, колкото по-малко пипа единъ богатъ човѣкъ паритѣ си, толкова по-добрѣ за него. Кой отъ васъ не пипа банкноти? Всѣки пипа, весело му става, но скѫпо му струва това пипане. Вземешъ, запримѣръ 1,000 лв., радвашъ се, но това не сѫ 1,000 лв., ти се мамишъ съ тия книги. Колко струва днесъ курса на паритѣ? Значи, идеята седи въ това, че човѣкъ най-първо трѣбва да има любовь къмъ Бога, къмъ Онзи, който му е далъ първоначалния животъ. Защото, по-голѣмо благо въ свѣта отъ живота нѣма. Най-голѣмото благо въ живота на човѣка е неговиятъ духъ. Духътъ е родилъ второто благо – живота. Третото благо кое е? – То е кръвьта, отъ която зависи неговото здраве. Слѣдователно, духътъ, това е разумното у човѣка. Подъ животъ разбираме всичко туй, което човѣкъ съзнава: да се радва на всички блага, на всичко, което е опиталъ, на здравето си, за да бѫде чрѣзъ тѣлото си въ съприкосновение съ живата природа и да изпита благата, които Богъ му е далъ. Всѣки отъ насъ може да има блага. Никой не ни е забранилъ да имаме блага, но ние съ нашата неразумность си прѣпятствуваме единъ на другъ. Прѣпятствие има между богатитѣ хора, прѣпятствие има и между религиознитѣ хора. Азъ не се чудя, защо бѣднитѣ и богатитѣ хора спорятъ помежду си. Тѣ спорятъ, че еднитѣ иматъ земя, кѫщи, а другитѣ нѣматъ. За мене този въпросъ е разрѣшенъ, но вземете християнскитѣ народи, които подържатъ едно вѣрую, които иматъ единъ Учитель, а като се срещнатъ православни, католици и евангелисти, всички спорятъ помежду си, всички иматъ особени схващания за Христа. Тѣ се запитватъ: ти вѣрвашъ ли че Христосъ е Синъ Божий? – Вѣрвамъ. Вѣрвашъ ли че Христосъ е Богъ? – Вѣрвамъ. Е, тогава ти си отъ нашитѣ. Какво се разбира подъ думата Синъ Божий? Какво се разбира подъ думата Богъ? Думитѣ „Синъ Божий и Богъ“ не рѣшаватъ въпроситѣ.

И тъй, този народъ излѣзълъ да посрещне Исуса. Прѣдполагамъ, че всички хора сѫ били

разумни. За да посрещнемъ една своя идея, ние трѣбва да бѫдемъ разумни. За да можемъ да я реализираме, сѫщо трѣбва да бѫдемъ разумни. Онзи великъ художникъ, който иска да реализира своята идея, онзи скулпторъ, който иска да реализира своята идея, онзи лѣкарь, който иска да прояви своето изкуство, все трѣбва да бѫдатъ разумни хора. Вслѣдствие отдалечаването ни отъ Бога, като не живѣе Богъ повече въ насъ, въ насъ се зарежда първия принципъ – нашата индивидуалность – ние искаме блага само за себе си. И всичкиятъ споръ на земята произтича все отъ стремежа да се задоволи този принципъ.

Сега, ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ изъ културата на древния Египетъ. Кухань-Баръ, тъй се наричалъ единъ великъ жрецъ въ Египетъ, билъ посѣщаванъ отъ мнозина, който искали да се домогнатъ до онова знание, съ което древниятъ Египетъ разполагалъ. Този жрецъ билъ толкова добросъвѣстенъ, че прѣдупрѣждавалъ всички, на какви страдания може да се подложатъ. Той най-първо ги завеждалъ при единъ креватъ съ игли и ги запитвалъ: ще можете ли да изтърпите тия страдания, да ви подхвърлятъ на тия игли, докато ви изтече всичката кръвь? Слѣдъ това ги завеждалъ прѣдъ едно огнище и имъ казвалъ: виждате ли тази пирустия, ще ви прѣобръщатъ, ще ви пекатъ отъ едната и отъ другата страна. Ако може да издържите на тия и на редъ други изпитания, ще ви приематъ да учите великитѣ тайни на школата.

Тази школа сѫществува въ цѣлия свѣтъ. Всички ние, съврѣменни хора, сме изложени на единъ великъ вѫтрѣшенъ изпитъ. Богатството и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии, който ставатъ сега, указватъ върху индивида голѣмо влияние. За да може човѣкъ да издържи този великъ изпитъ, трѣбва да има една свещена идея. Безъ тази свещена идея ние не можемъ да се домогнемъ до самата Истина. Човѣкъ трѣбва всѣкога да има погледа си прикованъ къмъ каква и да е посока. Ако вие поставите и най-великиятъ художникъ прѣдъ една рамка безъ платно, а въ рѫката си нѣма четка и бои, той не може да прояви своя талантъ. Той може да я замисля въ ума си, но не може да я реализира и всѣкога ще усѣща въ себе си една тѫга. Ако великиятъ музикантъ нѣма прѣдъ себе си единъ инструментъ, чрѣзъ който може да прояви своя талантъ, той ще усѣти вѫтрѣшно една велика тѫга. Ако ученията човѣкъ нѣма пособия, нѣма книги, за да работи, той ще усѣти една вѫтрѣшна тѫга. Ако ученикътъ нѣма условия да се учи, ако синътъ нѣма баща и майка, който да го подържатъ, тѣ ще усѣтятъ за всички тия лишения една вѫтрѣшна тѫга, ще почувствуватъ, че тѣхнитѣ идеи не може да се реализиратъ. Защо? – Нѣматъ възможности. Но, туй, платно, този инструментъ, тия книги, тия срѣдства може да се доставятъ, по който и да е начинъ.

Въ свѣта, въ който живѣемъ, Богъ ни е далъ всичкитѣ възможности, но често ние сами си прѣпятствуваме. Ако азъ влѣза въ единъ домъ, трѣбва да внеса въ него миръ и спокойствие, трѣбва да се опретна да работя. Но, ако влѣза въ единъ домъ и започна да бия дѣцата, ще бѫда ли добъръ гость? – Не. Значи, отъ насъ зависи да използваме разумно всички блага, всички възможности, който ни сѫ дадени.

И тъй, у всинца ни трѣбва да има добри обходи. Ние, съврѣменнитѣ хора, сме много лековѣрни, вѣрваме повече на външнитѣ проявления. Ние вѣрваме, че единъ човѣкъ страда много, ако плаче и вика. Не е тъй. Дълбокитѣ страдания на човѣшката душа не могатъ да се изразятъ съ викане. Дълбокитѣ рѣки шумъ не правятъ, малкитѣ рѣкички много шумъ правятъ. Въпросътъ сега е тамъ, дѣто всички казватъ, че свѣтътъ страда много. Кой нѣма страдания? – Всѣки има страдания. Ние сме пратени отъ небето да благуваме ли? – Не, да се учимъ. Въ първо врѣме, човѣкъ за да научи нѣщо, трѣбва да има извѣстни *лишения*. *Лишенията* сѫ единъ врѣмененъ методъ. Тия врѣменни *лишения*, тия врѣменни скърби ще създадатъ въ човѣка единъ характеръ, съ който ще го въведатъ въ царството Божие. Надъ него седи единъ великъ свѣтъ. Ученитѣ хора не се спиратъ прѣдъ този свѣтъ. Ако питамъ всички учени хора, дали тия слънца сѫ населени, ще ми кажатъ, че сега не сѫ населени, а за въ бѫдеще – не знаятъ. Не, тѣзи планети, тѣзи слънца сѫ населени съ сѫщества отъ различна интелигентность. Не е въпросътъ, какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сѫ разумни сѫщества и принадлежатъ къмъ една човѣшка раса. Тази човѣшка раса сѫществува не само на земята, не само на слънчевата система, тя сѫществува и въ Сириуса, тя се намира и въ по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. Слѣдъ като завърши човѣкъ своята работа на земята, какво ще прави? – Ще го пратятъ на друга нѣкоя планета, на небето още нѣма да отиде. Слѣдъ всѣко умиране, ще ходи отъ система въ система, докато се изработи неговиятъ характеръ. Тогава той ще отиде въ другъ единъ свѣтъ, дѣто неговитѣ чувства, сѣтива за физическия свѣтъ ще се затворятъ и ще се отворятъ други чувства, други сѣтива: За сега, обаче, ние сме пратени на земята да изучаваме физическия свѣтъ.

Сега, Христосъ, като се явилъ между този народъ, какво искалъ да му каже? Ще кажете: Той е дошълъ да говори за икономическитѣ условия на живота. Не, Христосъ не е дошълъ да урежда икономическитѣ условия, защото този въпросъ е уреденъ. Господь е пратилъ изобилно храна на земята. Ако ние кажемъ, че трѣбва да работимъ, за да живѣемъ, тогава всички тия микроскопически сѫщества сѣятъ ли? – Не сѣятъ, за всички има храна. Питамъ: какво мислите ще бѫде, ако ние, съврѣменнитѣ хора, се откажемъ да оремъ и сѣемъ? Ние мислимъ, че ще умремъ гладни. Нѣма да умремъ гладни, но животътъ ни ще се измѣни. Ние, съврѣменнитѣ хора, ядемъ повече, искаме повече срѣдства, отколкото сѫ ни нужни. Вземете запримѣръ една бѣдна фамилия – мѫжъ, жена и три дѣца, вземете и една богата фамилия – мѫжъ, жена и три дѣца: на богата фамилия не сѫ достатъчни и 10,000 лв. мѣсечно, а бѣдната фамилия минава съ 1,000 лв. Питамъ: какъ е възможно това, еднитѣ да минаватъ съ толкова малко срѣдства, а на другитѣ не стигатъ и 10,000 лв.? Съ какво минаватъ птицитѣ, съ какво минаватъ млѣкопитающитѣ? Ама ще кажете, че тѣ сѫ некултурни сѫщества. Е, въ какво седи нашата култура? Подъ „култура“ азъ разбирамъ извѣстно познаване на Бога. Всѣка една култура се отличава съ извѣстни схващания за Бога, съ извѣстни принципи, които може да се приложатъ. Християнскитѣ народи се отличаватъ съ своята *любовь* къмъ Бога, т.е. тѣ сѫ приложили Божествената *Любовь* повече. За в бѫдеще тази *Любовь* трѣбва де се приложи още повече. Християнскитѣ народи мислятъ, че сѫ достигнали до върха на тази *Любовь*. Не, не сѫ достигнали до тамъ.

Тѣ още нѣматъ условия за приложение на тази Любовь. При това, за въ бѫдеще трѣбва да се изучватъ методи, какъ да се приложи тази Любовь, какъ да се използуватъ не само физическитѣ, но и духовнитѣ блага, които ни сѫ дадени.

И тъй, народътъ излѣзе да посрещне Христа. Но явиха се фарисеитѣ и казаха: видите ли Го, отиде свѣтътъ съ Него! Хубаво, ако тогавашниятъ свѣтъ бѣше приелъ Христовото учение въ Неговата пълнота мислите ли, че нашето положение щѣше да бѫде по-лошо? Питамъ: защо тогавашнитѣ учени хора не сѫ били готови да възприематъ Христовото учение? Защо ли? Ще дамъ слѣдната аналогия. Двѣ моми обичатъ единъ богатъ, ученъ, красивъ момъкъ и нито едната успѣва, нито другата. Едната казва: отстѫпи ти. Другата казва: отстѫпи ти. Всѣка иска да има момъка. Тия двѣ моми ще се намѣрятъ прѣдъ онази проблема, прѣдъ която се намѣрилъ Соломонъ, когато се явили прѣдъ него и двѣ майки съ едно дѣте. Едната казва: това дѣте е мое. И другата казва: това дѣте е мое. И двѣтѣ не отстѫпватъ, всѣка иска да вземе дѣтето за себе си. Тукъ се показва мѫдростьта на Соломона. Той, за да изпита, коя е истинската майка на дѣтето, казва: „Раздѣлете това дѣте на двѣ половини и дайте на всѣка майка по една половина!“ Истинската майка я заболѣва сърдцето при това рѣшение и казва: „Не, нека тя вземе дѣтето, но поне цѣло да остане“. Тия двѣ моми сѫ двѣтѣ майки. Питамъ: коя отъ тѣхъ е истинската? – Която отстѫпи. Тази, която иска да се раздѣли дѣтето, е мащехата. Кой е истинскиятъ богатъ човѣкъ? – Който отстѫпва богатството си. Мислите ли че този човѣкъ, който отстѫпва богатството си, е сиромахъ? Не, този, който отстѫпва богатството си, е истинскиятъ богатъ човѣкъ, той има знания. Ако имамъ 100 милиона лева и бихъ ги далъ на българитѣ, всички ще пишатъ добрѣ за мене, ще кажатъ: нѣма такъвъ добъръ човѣкъ като този. Горкиятъ, даде си всичкото богатство, осиромаше! Азъ зная гдѣ се намира всичкото богатство на природата. Сегизъ-тогизъ мога да си разравямъ по малко. Човѣкъ, който служи на Бога, той е въ пълния смисълъ на думата богатъ. Такъвъ човѣкъ никога не може да бѫде сиромахъ. Хора, който сѫ сиромаси, не могатъ да служатъ на Бога. Ще бѫде смѣшно, да живѣешъ при най-богатия господарь, и да бѫдешъ сиромахъ! Да живѣешъ въ най-голѣмото изобилие, и да бѫдешъ гладенъ? Турцитѣ казватъ: и да го видишъ, не вѣрвай!

Всичко онова, което насъ ни отдалечава, то е, че ние не вѣрваме въ възможностьта да се свържемъ съ Бога и да работимъ разумно. Можемъ да се свържемъ съ Бога! Богъ обича разумни сѫщества около себе си. Неразумнитѣ Господь ги оставя въ абсолютно пълна свобода, да се учатъ отъ своя животъ. И сега, Господь пакъ ни наблюдава, но ни оставя да се учимъ отъ страданията си. Раждаме се, умираме, идватъ страдания, епидемии, ставатъ катастрофи, плачемъ, молимъ се. Той все ни гледа и казва: „Тѣзи дѣца плачатъ, но не слушатъ“. Всичко това ще се продължава до тогава, докато въ насъ се зароди едно дълбоко желание да изпълнимъ волята Божия не по външни заповѣди, а по дълбоко вѫтрѣшно разбиране. Това е великото въ живота! Това значи да посрещнемъ Исуса, това значи да посрещнемъ Божествения Духъ и да Го възприемемъ вѫтрѣ въ себе си!

И тъй, Божествениятъ Духъ слиза! Нѣкои искатъ да Го видятъ съ крилѣ. Не, когато Божествениятъ Духъ ви дойде на гости, вие ще почувствувате единъ вѫтрѣшенъ миръ, една вѫтрѣшна умствена стабилность каквато никога не сте чувствували; при това ще се зародятъ въ насъ нови мисли, нови желания. Въ който день стѫпи Божествениятъ Духъ въ кѫщата ви, сиромашията, всички несгоди ще си вzематъ торбичкитѣ и една слѣдъ друга ще си отиватъ и ще ви казватъ: сбогомъ, сбогомъ! Този Духъ ги изпраща една слѣдъ друга и имъ казва: „Вие свършихте вече своята работа, сега азъ започвамъ моята“. Всички ще си отидатъ, а ти ще започнешъ да учишъ новото учение. Нѣкои казватъ: ние трѣбва да докажемъ, че сме добри и невинни хора. Ти не можешъ да докажешъ своята невинность. Йосифъ можа ли да докаже своята невинность, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мѫжа си: „Този младиятъ евреинъ се подигра съ мене“. Какво направиха съ него? – Затвориха го въ тъмница и го държаха тамъ двѣ години, докато Богъ не го извади. Прѣкараха го прѣзъ училището. Така ще бѫдете поставени и вие. Какъ ще докажете, че сте невинни? Човѣкъ въ себе си трѣбва да знае, дали е виновенъ, или не. Азъ не зная ли прѣдъ себе си, дали съмъ правъ, или не? Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да чака, докато се събуди Божественото въ него, докато Богъ не го посѣти. Богъ ще го посѣти, по който и да е начинъ. То е великото! Ние трѣбва да се примиримъ съ Бога. Нѣкои отъ васъ са се примирили вече и на тѣхъ казвамъ: вие трѣбва да се учите на закона на служенето! Нѣкои казватъ: ние го знаемъ. Казвамъ: тогава, има друго училище. Ще учите закона на Любовьта! – И това прилагаме. Ще учите закона на вѣрата! – И това прилагаме. Ще се учите на великия Божи Духъ! Има велики нѣща, който отъ сега ще започнете да учите. Има много нѣща за прилагане. Опитали ли сте вие, какво нѣщо е законътъ на Любовьта? Щомъ дойдете до положение да дѣйствувате съ закона на Любовьта, да влѣзете въ Него, въ този смисъль, както азъ употрѣбявамъ думата, невъзможно е нѣкой да ви направи пакость, защото въ дадения случай можете да ставате видимъ и невидимъ. Щомъ дойде нѣкой да ви направи пакость, вие веднага изчезвате. Ти си една хубава мома, нѣкой иска да те пригърне, да те цѣлуне. Щомъ помисли това, веднага закона на Любовьта дѣйствува, и тя изчезва. Никой не може да те опетни, никой не може да ти направи бѣда. Иска нѣкой да те обере – не може. Стига да влѣземъ въ закона на Любовьта, ние влизаме вече въ единъ магически лабиринтъ. Нѣкой казва: азъ любя. Питамъ: ти можешъ ли да ставашъ видимъ и невидимъ? Че какъ може това? – Е, ти не си позналъ още Любовьта. Тази любовь, която сега имаме, е чисто човѣшка. Че кой отъ васъ не се гнѣви за нищо и никакво? Нѣкой день имашъ богато разположение на душата си, което струва милиарди, създава ти такава радость и веселие, но нѣкой има да ти дава 1,000 лв. и не иска да ти ги плати – ти веднага кипвашъ. Казвашъ: развали ми разположението! Защо пожертвува щастието си за 1,000 лв? Нѣкой жертвува туй свое щастие, туй вѫтрѣшно богатство за едно ядене, за единъ кривъ погледъ отъ нѣкого, или че нѣкой казалъ нѣщо по нашъ адресъ. Ако ти разбирашъ закона, благодари на Бога, че еди кой си те погледналъ на криво. Нѣкой ти казалъ нѣщо лошо, благодари на Бога.

Единъ день пѫтувамъ съ трамвая и единъ господинъ ми казва: Господинъ Дѫновъ,

познавате ли ме? – Не ви познавамъ, по човѣшки му говоря. Много злѣ пишатъ вѣстницитѣ за васъ. Защо не ги дадете подъ сѫдъ? Нищо, азъ се радвамъ. Защо? Радвамъ се, че за да пишатъ вѣстницитѣ злѣ противъ мене, говори, че не съмъ ги подкупилъ. Ако пишѣха добрѣ, щѣха да ме обвинятъ, че съмъ ги подкупилъ. Благодаря на вѣстницитѣ, че сѫ честни и почтени, че пишатъ безъ пари. Тъй че щомъ хората говорятъ за тебе лошо ще знаешъ, че тѣзи хора сѫ искрени, не сѫ подкупени, пишатъ отъ сърдце. Ако нѣкой изявява любовьта си къмъ тебе, ще кажатъ: обичатъ го заради паритѣ му. Ако дадешъ нѣкому пари, или друго нѣщо, ще кажатъ: той пише, или говори хубаво за него заради паритѣ му. Пъкъ ако нѣкой те мрази, тукъ поне си сигуренъ, че този човѣкъ е искренъ, съ нищо не си го подкупилъ. Така Господь прави. По нѣкой пѫть Той ни изпрати сиромашията, да види, до колко Го обичаме. Когато сме облѣчени хубаво, когато ни дава пари, казваме: колко е благъ Господь! Като Него нѣма другъ. Послѣ, като дойде сиромашията, казваме: вижъ, този Господь не е толкова справедливъ, види се, че и въ Него има пристрастие. Азъ почнахъ малко да се колебая. Взехъ да чета нѣкаква философия, и тамъ се казва, че въ свѣта нѣма оправия. Зарѣжи му края! Мисля си: какво да се прави тогава? – Почни да бъркашъ въ каситѣ! Тъй се явяватъ онѣзи символи, онѣзи примѣри изъ живота. Отива единъ търговецъ на стока при началника на гарата въ единъ български градъ и му казва: господинъ началникъ, отпусни ми нѣколко вагона да си прѣнеса стоката! – Не може. Аманъ, господинъ началникъ, жена имамъ, дѣца имамъ, услужи ми! – И му показва 10-тѣ си пръста. Какво значатъ тия 10 пръста нагорѣ дигнати? – Ще ти дамъ 10,000 лв., услужи ми. А, казва началникътъ, моля, моля, зимно врѣме е, този човѣкъ има жена, дѣца, услужете му. Веднага дава разпореждания, отпущатъ му вагони. Питамъ сега: при такава една култура, при такова едно разбиране, когато насъ тъй лесно могатъ да ни подкупятъ, какво благо можемъ да очакваме? Вижъ, азъ похвалявамъ този началникъ въ едно отношение. Ако този началникъ само за 10,000 лв. Веднага отпуща вагонитѣ, защо ти, комуто Господь е далъ едно богатство отъ милиарди, не вършишъ волята Божия? Защо спирашъ тия вагони? Тебе Господь ти е платилъ хиляди пѫти повече, защо не вършишъ Неговата воля? Седишъ и мислишъ, дали има Господь, или нѣма. Казвашъ: като отида на онзи свѣтъ, ще провѣря, дали има Господь, или не. Ами че и тамъ има хора, които се съмнѣватъ, дали има Господь, или не; и тамъ има безвѣрници. Човѣшкото безвѣрие е плодъ на човѣшкото разбиране. Щомъ нѣма любовь, разбирането е криво; щомъ има любовь, разбирането е право. Слѣдователно ние мислимъ, че всички нещастия произтичатъ отъ факта, че Богъ иска да наложи волята си върху насъ, да ни направи роби. Даже ние учимъ, че ако вѣрваме въ Бога, нѣма да имаме забавления, музика, ще седимъ като мумии. Не е така. Вие трѣбва да бѫдете единъ крилатъ ангелъ, да видите Божието лице, да познаете какво нѣщо е Божията Любовь, да видите, какво нѣщо е Божествениятъ свѣтъ! Той е такава интенсивность, за каквато нѣмате понятие дори. И, слѣдъ като Господь подпише на този ангелъ единъ свободенъ билетъ, съ който да може да посѣти всички слънчеви системи, да види тамъ какви богатства има, какви култури, какви театри, концерти, каква музика, каква поезия, тогава ще се разбере, че Божиитѣ пѫтища, Божиитѣ планове не сѫ такива, каквито ние ги мислимъ, каквито сѫ на нашата слънчева система. Нашата слънчева система е на опашката. Ние сме въ прѣградието на този великъ

Божественъ градъ, още не сме вѫтрѣ. Вие ще ми кажете: какъ ще докажешъ това? Азъ не мога да го доказвамъ, мога само да ви го дамъ като една вѣроятность, може да ви дамъ едни формули, съ които да работите. Ама трѣбва да ни го докажешъ! Какъ мога да ви докажа това нѣщо? То е тъй далечно!

Ученитѣ хора доказватъ, че нашата слънчева система е въ прѣградието на млѣчния пѫть. Ученитѣ окулисти пъкъ доказватъ, че нашата култура е една отъ идеалнитѣ култури, но съ тази идеална култура ние създаваме само съмнѣния. Нашата наука е наука на съмнѣнията, на относителнитѣ истини и тогава казваме: материалното е реално само за материята, и духътъ е реаленъ само за духа. Духътъ не признава материята, и материята не признава духа. Има нѣща, които трѣбва да се свържатъ. Материялниятъ животъ и духовниятъ животъ сѫ два живота, между които трѣбва съединителна нишка. Всички онѣзи хора, които иматъ тази съединителна нишка, закона на съотвѣтствието, ще разбератъ, каква е тази връзка между материята и духа. Слѣдователно, сега имаме единъ относителенъ, промѣнчивъ животъ, който се диференцира. Този животъ за въ бѫдаще, слѣдъ милиони години ще стане сѫщественъ. Сега той е въ началото си.

Ще ви дамъ една математическа задача: Вие можете ли да умножавате единицата? Не, колкото и да умножавате единицата, тя не се умножава. Можете ли да я събирате? – Не можете. Не можете и да я изваждате. Нѣкой ще каже: какъ да не може? Единица по единица правятъ двѣ единици. Не въ свѣта сѫществува само една единица. Съ какво ще я съберешъ, съ какво ще я извадишъ, съ какво ще я умножишъ? Тогава, отъ гдѣ се явиха другитѣ числа 2,3, 4 и т.н.? – Отъ дѣлението на единицата. Съ другитѣ числа можешъ да събирашъ, да вадишъ, да умножавашъ и да дѣлишъ. Значи, свѣтътъ е произлѣзълъ чрѣзъ дѣление. И ние въ свѣта не събираме съ цѣли числа, а съ дроби, съ частици на единицата. Слѣдователно, първоначално единицата се е раздѣлила и произлѣзлитѣ отъ нея числа се умножаватъ, дѣлятъ и т.н., тъй че ние работимъ съ дробитѣ. Питамъ: при такова едно събиране, изваждане, умножение частитѣ на единицата, каква наука може да имате? Нѣкой казва, че 2+2=4. Казвамъ: да, 2 и 2 прави 4, но 4 е равно на единица. Какъ тъй? По вашата теория всѣка една ябълка е равна на 250 грама. Четири ябълки по 250 гр. правятъ едно кило. Значи, 4=1 кило, равно на единица. Вие казвате, че 4 е по-голѣмо отъ единицата. Казвамъ: при такова едно разбиране, какво понятие може да имате за нѣщата? Ние сега сме се раздробили и всѣки мисли, че е нѣщо много голѣмо. Не, ти си една малка частица отъ единицата въ свѣта. Ти знаешъ ли кога се отдѣли отъ Бога? Помнишъ ли този моментъ? Нѣкой казва: азъ зная много нѣща. Кажи тогава кога се отдѣли отъ Бога? Азъ чувахъ да разправятъ за едно момче отъ България, което казвало, че помни когато майка му се женила то играло на хорото. Е възможно ли е това нѣщо? Всѣки отъ васъ, който чуе тѣзи работи, ще каже: дѣтински приказки сѫ тия нѣща. То не е играло материялно, но като душа, която очаквала да се въплоти, то играло, било около хорото, взело е участие.

Ние, съврѣменнитѣ хора, признаваме само нѣща, които ставатъ. Да ви приведа другъ фактъ. Прѣдставете си, че вие сте въ едно здание пълно съ барутъ. Имате една клечка

кибритъ, запалите я и и казвате: слушай, азъ ще те туря въ барута, но да не направишъ нѣкоя пакость да се запалишъ внимавай! Питамъ: тази клечица ще послуша ли твоята заповѣдъ? Щомъ я туришъ при барута, тя ще го запали веднага и той ще хвръкне. Така правимъ и ние, съврѣменнитѣ хора. Запалимъ своитѣ клечки, отиваме съ тѣхъ при барута, туряме ги вжтрѣ и казваме на клечицитѣ: вие нѣма да запалите барута, ще гледате да изпълните волята Божия. Тази клечка не разбира отъ никакъвъ моралъ. Е, какво да се прави тогава? – Ще намокришъ барута, ще запалишъ клечката и тогава ще я приближишъ до барута. Тя ще си гори, а съ барута нищо нѣма да стане. Прѣведете сега тѣзи символи. Какво прѣдставлява барута? – Това е човѣшката алчность, да има човѣкъ всичко въ изобилие. Тази алчность ни е турила всички въ тревога. Когато, обаче, Божията Любовь се приложи между хората разумно, тогава много отъ несгодитѣ, които сега сжществуватъ въ свѣта, ще се отстранятъ.

Защо е дошълъ Христосъ въ свѣта? – Той дойде да скачи хората духовно съ Бога, да направи тази връзка. Ние по плъть сме скачени, но духовно не сме. Обаче, като дойде Христосъ, тогава имаше двѣ компании въ свѣта: окултиститѣ ги наричатъ, компания на Бѣлата Ложа, и компания на черната ложа. Послѣдната нѣмаше интересъ Христосъ да направи една нова инсталация и затова казваше, ние ще се стремимъ, по какъвто и да е начинъ, да развалимъ тази компания. И знаете ли на какво мязаше тази работа? Когато балканскитѣ народи направиха съюзъ помежду си, дойде Австрия и каза: „Ние трѣбва да похарчимъ много милиони, но да развалимъ този съюзъ!“ Питамъ: Австрия, слѣдъ като развали балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава, въ врѣмето на Христа, бѣше така, но и днесъ хората не искатъ тази нова инсталация. Не я ли приематъ тѣ ще се намѣрятъ въ положението на Австрия. Е, какво отъ това? – Ще страдатъ. И като питатъ, защо е дошълъ Христосъ, казвамъ: Христосъ е дошълъ да направи нова инсталация, да ни научи на този великъ законъ на Любовьта, на послушанието, да вършимъ волята Божия отъ любовь, а не само съ привидни жертви и съ темяни. Христосъ казва: „Темянътъ трѣбва да бжде въ сърдцето ви, жертвеникъ трѣбва да бжде сърдцето ви!“ Всичко у васъ трѣбва да бжде ангажирано съ Божествената Любовь, съ всичко чисто и възвишено. Човѣкъ трѣбва да обича и своитѣ ближни. Кои сж вашитѣ ближни? – Не тѣлата, а душитѣ на хората сж вашитѣ ближни. Колко ми е приятно, когато срѣщна нѣкоя душа, спрѣла се и говори на друга душа! Срѣщамъ други двама, облечени хубаво, вървятъ заедно, но не се обичатъ. Какво виждамъ? – Тѣхнитѣ души не се докосватъ никакъ, тѣ сж студени като ледъ, чужди сж единъ на другъ.

Сега вие казвате: възможно ли е това ново учение да се приложи при сегашнитѣ условия? – Именно сега може да се приложи. Отъ васъ днесъ не се изисква да отивате по горитѣ. Въ България нѣма скрити мѣста, дѣто да станешъ постникъ. Ако станешъ нѣкой виденъ светия, ще започнатъ да се изреждатъ отъ Европа хора, които ще тѣ фотографирватъ, ще изучаватъ живота ти, ще пишатъ за тебе туй-онуй и ще се намѣришъ въ чудо, въ беля; ще се чудишъ, кждѣ да се скриешъ. Тукъ нѣма скрити мѣста, и въ Европа сжщо нѣма скрити мѣста. Не, има само единъ начинъ, по който можемъ да живѣемъ – той е, да се свържимъ

съ Бога! Азъ ви обръщамъ внимание на слѣдующитѣ нѣща. Ако вие се колебаете, ако вие очаквате да придобиете Истината слѣдъ като умрете, това не е наука. Този въпросъ се рѣшава сега, или никога!

Азъ мога да ви дамъ два закона, съ които да провѣрявате нѣщата. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали извѣстна истина е права, или не. Какъ? Когато искате да направите нѣкаква връзка съ нѣкой човѣкъ, въ каквото и да е отношение, запримѣръ, да купите заедно кѫща, да направите една търговска сдѣлка, или да станете учитель нѣкому, ако усѣтите вътрѣ въ себе си едно спокойствие, съ този човѣкъ може да вършитѣ работа безпрѣпятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нѣщо! Ако пъкъ този човѣкъ не може да свърши вашата работа, вие ще усѣтите една вѫтрѣшна тѫга, като че нѣщо стѣга сърдцето ви. Какво показва това? – Че този човѣкъ нѣма да устои. Това е не защото той има зла воля но, толкова може. Съ това стѣгане на сърдцето ви, природата иска да каже, че условията въ живота ви, всичко така ще се стече, че нѣма да успѣете. Тръгнете на пѫть, но сърдцето ви се стѣга нѣщо – не тръгвайте. Ако искате да знаете, дали туй, което ви говоря е Истина или не, вижте, ако нищо не стѣга сърдцето ви, приемете я, изучавайте тази Истина, но ако сърдцето ви се стѣга, не я приемайте, азъ не ви я налагамъ. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които сѫ живѣли по Бога.

Послѣ, вземете прѣдъ видъ слѣдното правило. Намирашъ се въ нѣкакво изпитание, омоталъ си се нѣкѫдѣ, но ти се дава възможностъ да излѣзешъ отъ това положение. Какъ трѣбва да постѫпишъ? Заплетешъ ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е въ твой интересъ. Направишъ ли туй, което не е въ твой интересъ, ти ще спечелишъ; направишъ ли туй, което е въ твой интересъ, ще изгубишъ. Направете единъ такъвъ опитъ. Запримѣръ, рѣшавате да станете сутринь въ 4 ч., да четете нѣщо, или да размишлявате. Събудите се, но си кажете: хайде, още малко да си поспя. Не, не се подавайте на тази слабость! Въ този случай направете туй, което не ви е приятно. Легнете ли да спите, ще объркате работитѣ си и ще станете неразположени. Като казахъ това на една госпожа, тя ми разправи една своя опитность. Дѣтето ѝ заболѣва отъ око, явява се силенъ отокъ. Мѫжътъ ѝ казва: да му се направи операция. Отиватъ на болницата, лѣкарьтъ прѣглежда дѣтето, намира, че е нужна операция. Казва на майката да остане съ дѣтето, та сутриньта да се направи операцията. Прѣзъ нощьта майката я хваща едно вѫтрѣшно безпокойствие и намисля, като стане сутриньта, да бѣга отъ болницата. Но не искала да легне да спи, да не би да сънува лошь сънъ. Обаче, заспала и по едно врѣме чува кукумявка. Казва си: не, ще бѣгамъ. Започва да разсѫждава, казва си: тази кукумявка може да се обажда за другъ нѣкой боленъ, който умира, но страхува се да пита, дали има нѣкой умиращъ. Къмъ 6 ч. с. рѣшава да си отиде, но веднага идва болничниятъ служащъ да каже, че масата за операцията е готова. Е, ще се отива на операция, си казала тя. Рѣшава се, най-послѣ, и операцията излиза сполучлива. Казвамъ на тази госпожа: ти си постѫпила по сѫщия законъ – направила си туй, което ти е неприятно. Слѣдователно, туй, което е неприятно за насъ, носи едно благо, а туй, което по видимому е благо за насъ, носи нашето нещастие.

И тъй, сега се приближаваме към основния законъ. Азъ се обръщамъ сега къмъ васъ като къмъ приятели. Вие сте въ свѣта и имате нужда отъ подкрепа. Нѣкой отъ васъ имате нужда отъ подкрѣпа въ материално отношение – пари нѣмате. Отъ гдѣ ще ги вземете? Нѣкои отъ васъ сте болни. Отъ гдѣ ще вземете здраве? Нѣкои сте изгубили общественото си положение. Какво трѣбва да правите? – Ще имате една основна идея, ще се свържете съ основния законъ на Любовьта, и вашето положение нѣма изведнъжъ да се подобри, но постепенно ще излѣзете отъ това положение, въ което се намирате. Само така ще видите, че въ свѣта има единъ идеалъ, животътъ ви ще придобие единъ вѫтрѣшенъ смисълъ, и вие ще бѫдете полезни не само за васъ, но и за вашитѣ ближни. Затова, всѣки отъ насъ трѣбва да работи на Божественото лозе!

Сега, нѣкои може да кажатъ: а, той тъй говори! Не, всички трѣбва да говоримъ така, и съ умъ, и съ сърдце, и съ душа, и съ духъ. Всички трѣбва да бѫдемъ тъй искрени, тъй невинни, както дѣцата. И право е казалъ Христосъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, не можете да влѣзете въ царството Божие“.

За сегашнитѣ хора, за вѣрующитѣ се иска не само вѣра, не само любовь, но се изисква чистота и невинность, които сѫ една вѫтрѣшна връзка между доброто и Истината. За сега между доброто и Истината нѣма връзка, защото доброто е добро за сърдцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърдцето нѣма връзка. Умътъ мисли едно, сърдцето чувствува друго, а когато дойде тази невинность, тя се свързва съ ума; умътъ се свързва съ душата; душата – съ духа, а духътъ, който носи всички велики блага на космоса, се свързва съ Бога, и тогава животътъ за насъ придобива смисълъ и казваме: ние сме дошли отгорѣ, за да извършимъ волята Божия и ще я извършимъ тъй, както Богъ изисква. И най-послѣ, като напуснемъ земята и тръгнемъ за онзи свѣтъ, всички наши по-голѣми братя, които сѫ изпълнили волята Божия, които сѫ завършили своето развитие ще кажатъ: ние сме доволни, че извършихте волята Божия, елате съ насъ, ние имаме нова култура, разполагайте съ всичко наше. Туй е фактъ! Тъй ще бѫде съ всички, които сѫ извършили волята Божия!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 14 декемврий, 1924 г. въ гр. София.

1924_12_14 Що е единица. Числа и дѣйствия
лекция пред специалния клас

ЩО Е ЕДИНИЦА. ЧИСЛА И ДЕЙСТВИЯ

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!
Прочетоха се темите: „Защо благоухаят цветята?"
Тема 8: „Предназначението на гръбначния стълб в човешкия организъм."
Ще ви запитам два въпроса: коя е първата дума, с която се пробужда човешкия ум? И вторият въпрос: коя е първата дума, с която се пробужда човешкото сърце? Ще мислите върху тези въпроси, няма да пишете нищо.

Какво подразбирате под думата „отстъпи"? Може да отстъпиш мястото, което държиш; може да отстъпиш в някое свое предприятие; може в някоя своя мисъл да отстъпиш и т.н. Какво подразбирате да отстъпиш? Допуснете сега, че вие искате да преминете някоя река, ако тя е слабо течуща река, може да я прегазите, ако водата ѝ е до колене. Но дойдете ли до една река, която е дълбока и бързо течуща и няма мост, какво ще правите? Ти ще се спреш, ще отстъпиш. Няма да минаваш, защото ще се удавиш. Ако човек отстъпи по един начин в известно направление, трябва ли той да отстъпи по всички направления? - Не. Значи ще отстъпиш в едно направление, но ще употребиш друг метод на преминаване реката. Кой е втория метод, чрез който може да се мине реката? (– Чрез плаване). – Да, но не знаете да плавате. Третия начин кой е? (– Мост ще направим). – Добре, мост, лодка и пр.

Сега, защо ви задавам този въпрос, знаете ли? Какво отношение има туй прегазване на реката по отношение на вашия живот? Връзка трябва да има между едното и другото. Значи, ако не можеш по един начин да постигнеш известна своя благородна мисъл, ще употребиш втори, трети, четвърти, пети, докато намериш онзи метод, който е най-подходящ за тебе. Ако не можеш да прегазиш, ако не можеш да плаваш, ако лодка не можеш да си намериш, ще потърсиш друго средство, но ще минеш реката! Може с балон или с аероплан, но ще я минеш. Ако можеш да си направиш мост, добре. Сега този въпрос има приложение в психическия свят. Често съвременните хора губят или хабят своите енергии с едно празно усилие да постигнат някоя своя цел. Т.е. методите не съответстват, не са избрали сгодно време и не са избрали подходящи методи, чрез които да могат да действат.

Вторият въпрос е: за да може да постигнете една своя възвишена цел, какво трябва да бъде състоянието ви? (– Да имаме чистота.) – Добре, друго. (– Да бъдем готови да плаваме, да хвърчим и да се давим) – И туй е добре.

Трети въпрос: кога трябва да се огледвате, когато морето е развълнувано или когато е тихо? (– Когато е тихо.) Следователно когато искате да се огледате, силна ли воля трябва да имате? (– Да.) Значи морето трябва да е тихо. Това са въпроси, ние още не ги свързваме, а само ги изнасяме. Изисква ли се някакво усилие, когато се оглеждаш? Но ето, морето трябва да е не само тихо, но и да е прозрачно, ако искаш да се огледаш. Така е и с човека. – Когато той иска да разбира, какво трябва да е неговото състояние? Непременно сърцето му трябва да бъде тихо, не трябва да бъде развълнувано. Развълнуваното сърце препятства на човешкия дух да види своя образ. А щом ние не можем добре да се огледаме, ние губим посоката на своето движение. Аз не разбирам само външния образ на човек, но разбирам вътрешния, разумния му образ.

Сега ще се спрем на нещо друго: вземете числата 1, 2, 3, 4. Ако ги съберем, ще получим 10.

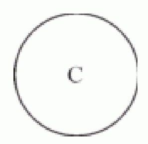

Десет – това е свещено число, съгласно питагоровата теория за числата. 1 и 2 и 3 и 4 = 10. Това са най-важните числа. Какво показва числото десет?

Десет показва, че всичките точки, които образуват този кръг (С), са дошли в съприкосновение с външния свят; или този кръг (С) показва, че всяка една точка от него е дошла в съприкосновение с външния свят. Числото 4 показва едно пълно завъртане на живота. В числото 1 имаме деление; в 2 има умножение; 3 се изважда, а 4 се събира :1, х2, -3, +4. Това са закони в живота. Ако искате да делите, да разрешите един въпрос чрез деление в живота, вие ще употребите единицата; ако искате да умножавате, вие ще работите със закона на 2-те; ако искате да изваждате, ще употребите третия закон: закон на тройката, или ще работите с числото 3; и най-после, ако искате да събирате, ще употребите закона на числото 4. Сега, като разделяте човека, къде ще поставите единицата? Единицата ще поставите в ума на човека, там е онова истинското деление, чрез което вие може да разрешавате мъчните въпроси.

Единицата не може да я умножавате, нито да я изваждате, нито да я събирате, тя не е производителна, но като я разделиш сама на себе си, тя става производителна. Човек първоначално е бил единица. Това е основният закон. Този, първоначалният човек, космическият човек, който се наричал Адам Кадмон, преди грехопадението, той е бил единица, която се е разделяла и вследствие на това деление в този човек се е образувал умът и сърцето – образувало се е числото 2. С туй диференциране започва слизането на Духа, следователно слизане в материята, отдалечаване от Бога. Този, първобитният човек доброволно трябва да изучи един основен закон, който той до тогава не е знаел, следователно той е слезнал. Т.е. с четвъртият закон той трябва да научи, че човек трябва да се раздели, да се умножи, да се извади и да се събере – да се върне при Бога. Тъй човек ще направи цял кръг, това е еволюция. Двата първи процеса (деление и умножение) са процеси на слизане, а другите два процеса (изваждане и събиране) са процеси на възлизане. Защото делението, това е един процес на смаляване; а умножението показва, че този човек, като се смалявал, той се раздробявал, раздробявал – умножил се,

умножили се неговите частици. И всякога умножението показва процес на раздробление. Да се умножиш, значи да се раздробиш, нищо повече. А някой път вие мислите, че човек, който се умножава, се увеличава. Не, не се увеличава, той се раздробява. Тогава, мислите ли вие по тази философия, че Бог, като създал човека, станал по-голям? Не. Той е един вътрешен процес. Не се лъжете. Някой мисли, че има много идеи. Не, не. Вашите идеи са се раздробили, затова са много. Във всеки един човек има само една основна идея, нищо повече.

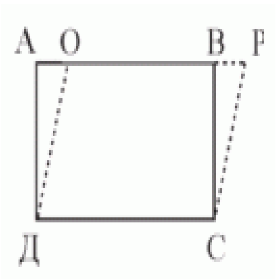

В дадения случай само една идея преобладава в човека. Например вие сте гладен, в дадения случай единственото нещо, което занимава ума ви, то е само да се нахраните. Във време, когато сте болен, единствената мисъл, която занимава ума ви, е да бъдете здрави; когато следвате в училището главната мисъл е да свършите, една идея е само в ума ви. Тия идеи са извън времето и пространството. Някой път може да ви се струва, че вие мислите за много работи, но това са само части на едно цяло, на една обща идея. Вие искате да бъдете здрав, да имате служба, но всичките тия неща в куп съставляват едно цяло, една обща идея. А каква е общата идея? Общата идея, в дадения случай е, че вие искате да бъдете щастливи, нищо повече.

Ама ще кажете: аз мисля за благото на човечеството. То са само думи, то тъй се говори, но всеки в дадения случай разбира само своето щастие. Или някой се моли на Бога, и той има своето щастие пред вид. Каквото и да прави човек, тази мисъл – „щастието“ е основна и той не може да се освободи от нея и даже някой като се самопожертва, пак мисли за своето щастие. Защото щом човек забрави себе си, тогава въпросът е свършен. Аз ще ви обясня: не да забрави човек себе си. Да забрави човек себе си подразбира, да се върне от своя крив път, нищо повече! Туй значи да забравиш себе си. А онзи, който не разбира този окултен език, не знае какво значи да забравиш себе си.

В този чертеж имате едно постоянно отклонение на линиите в ляво: ДО и СР. ДА и СВ това представлява ума и сърцето, които постоянно се отклоняват от първата посока на своето движение. Следователно така се ражда у човека едно раздвояване, съзнанието се раздвоява отвътре. Имаш две мерки, как ще приведете нещата към тия закони на единицата? Ще дойдеш до първото положение, ще кажеш: „Аз съм единица, която нито се умножава, нито се изважда, нито се дели.“ Тази единица има само един процес, на който тя се подчинява – това е делението. Второто положение, ще кажеш: „Аз съм една двойка, която се дели и умножава, тя има туй свойство: дели се и умножава.“ По-нататък ще дойдеш ще кажеш: „Аз съм една тройка, която се дели, умножава и изважда.“ И най-после ще кажеш: „Аз съм една четворка, която се дели, умножава, изважда и събира.“ Следователно с четирите ще разрешите общия въпрос. То значи, че ти си на дъното на физическия свят, най-мъчните въпроси се разрешават с числото 4. А небесните, идейните работи се разрешават само с единицата и там идейно трябва да разсъждавате. Затуй под

единицата ние ще поставим в ума си Бога, Той е единица. Бог е единица в нас и първоначално Той е извора, от който ние пием. Двете представлява Неговия Дух, който умножава нещата. Трите това е неговото слово, разумното слово, което изважда човека от неговите погрешки. Четирите, това представлява материалния свят, там човек събира опитности, следователно материалният свят е подложен на тия процеси, на тия всички процеси. Единицата, двойката и тройката влияят на четворката.

Сега какво разбрахте? Каква е основната мисъл? Георги Радев, какво си разбрал? (– Единицата, понеже няма друго число, извън нея, тя не може нито да се умножава, нито да се изважда, нито да се събира, а може да се дели. А в процеса на това деление тя се смалява, раздробява се. Двойката може да се умножава. Аз правя следното сравнение: струната е една, ако тя се раздели на половина и се дръпне, трептенията се умножават два пъти повече, затова двете е умножение.) Хубаво, тогава трите на какво ще го сравните? (– Самият тон, който се изважда от трептенията.) (– Може да се вземе едното като Духът, 2 като Душата, 3 – умът, а сърцето, което събира всичко в себе си – 4.)

Сега вие може да направите проверка в себе си със законите на тия числа. Известни мъчнотии в себе си може да ги премахнете със закона на делението; други мъчнотии в себе си може да премахнете със закона на умножението; трети мъчнотии – със закона на [изваждането] и четвърти – със закона на събирането. Това са четири закона, с които може да направите опит, за да се премахнат известни мъчнотии и обратното е вярно: известни добродетели в себе си може да ги усилите чрез закона на делението, други добродетели може да развиете в себе си чрез закона на умножението, трети – чрез закона на изваждането; и четвърти -чрез закона на събирането. Така е и за усилване на способностите у човека, пак тия методи ще ги употребите. Например вие може да усилите вашата памет или със закона на делението или със закона на умножението. Пък може и едновременно да употребите и четирите метода. Може, но то съставлява вече един процес.

Сега, ще знаете: законите имат сила само когато се направи един малък опит с тях, а сега, тъй както са дадени само, това са само възможности. Може да е така, а може и да не е така. Това са вероятности още. Но при първата мъчнотия, която срещнете, опитайте може ли да я премахнете с деление; ако не може, турете умножението, изваждането, събирането, това са все методи, ще правите опити, коя мъчнотия с кой процес ще се изправи. Тия числа вие ще ги считате като живи сили, с които ще работите, няма да считате единицата като мъртва сила, жива сила е тя в природата. Значи, единицата сама себе си дели, тя е мярка за себе си.
Разбира се, тази мисъл е твърда още, тя мъчно се разтопява, тя е една от най-сладките мисли, но слюнка ви трябва и водица ви трябва. Нали всичките сладки неща изискват една жидкост*, за да се разтопят и да усетите техния вкус. В дадения случай изисква се съответстващ живот. Умът трябва да е готов, тя е една възвишена мисъл, изисква се съзнание в живота, за да може да схванете това приложение на тия четири закона. Защото

при един обикновен живот, това е неприложимо.
В окултен смисъл какво е значението на квадрата? (– Показва противоречие.) Аз говоря за ония квадрати, които са поставени в човешкия организъм, отвън на лицето. Може някой път да ги забележите. Такива квадрати има и на ръцете, и ако дълго време ги наблюдавате, ще видите, че тия квадрати се движат, изменят се. Това показва, че в целия човек става едно вътрешно движение. А с туй движение всичките форми се видоизменят. Например в ранната възраст на децата веждите са поставени под известна форма. Като почнат да остаряват забелязва се едно малко изменение. Всичко у човека се изменя по следната причина, че неговите мисли, неговите чувства, неговите силови линии, неговата деятелност не е тъй хармонична, че да пази онази правилност, която природата изисква. И вследствие на това тези квадрати се изменят и някой път даже образуват дисхармонически геометрически форми.

Какво е движението на носа? (– Надолу.) Най-първо носът върви право перпендикулярно надолу. Той има една плоскост с умственото поле, но носът само донякъде слиза, може ли той да слезе по-долу от устата? (– Не може.) Носът се показва перспективно от какво положение го гледаш. И когато носът се продължава, мислите ли, че лицето остава в същото положение? И цялото лице претърпява едно изменение. Може да забележим с колко се увеличава дължината на носа, след туй каква е широчината и най-после – дали носът правилно върви или малко се е закривил.

Същото е и с челото. Някой път известна част от челото се вглъбява. Разбира се, тия вътрешните видоизменения не са само физиологични, това са онези разумни сили, които работят в човека, те са линиите на четвъртото изменение. Тия малките кубчета, тия малките квадрати, от които човек е образуван, постоянно се видоизменят и те не определят какво е състоянието на човека. Можем да считаме, че човекът е направен само от кубове, в центъра им има един централен куб, а около този куб са наредени всичките други кубове и те се намират в едно постоянно движение. Има си закони, по които се местят тия кубове. Щом се измени централният куб, математически може да се изчисли какво положение ще заемат другите кубове.

Сега туй движение може да се обясни и така: човек има една обща идея, а всичките други мисли се нареждат около тази идея. Щом се измени човек от вътре, непременно ще се измени и отвън. Човек по никой начин не може да изневери на себе си. Ако човек изневери на себе си, той ще се самоунищожи. В дадения случай, когато човекът направи една погрешка, неговото съзнание е над погрешката. Няма човек в света, който да не съзнава своята погрешка. Неговото съзнание е винаги будно, той знае, че е направил една погрешка, може да не знае всичката си погрешка, но отчасти той знае, че е направил погрешка.

Тъй щото основната идея у човека никога не може да се изгуби. Ако тя се загуби, ако човек изневери на себе си – той свършва със себе си. Той се обезличава. Това са само

метафизически допущения, такова изчезване можем да допуснем само, обаче никой човек не иска да изчезне. Изучавайте психологията на хората каква е. Някой казва: „Аз искам да умра, никой да не ме знае.“ А при това заръчва да му направят голям паметник. Значи той има известна идея да напишат името му, то да остане. Друг умира някъде, но ще напише причините защо умира. Защо оставя той това писмо? Значи, у всеки човек, каквото и да направи, в него има една скрита мисъл да остане нещо от него. Не си правете илюзии, някой казва: „Мен ми дотегна живота, искам да не ме знае никой.“ Турците казват: „бош лаф“, т.е. празна дума е това. Какво значи това, че той не иска да живее? Това значи, че човек иска да се освободи от ония мъчнотии, които са несносни за неговия живот. Всеки иска да умре за своите кредитори, да не го познават. Човек някой път иска да надхитри съдбата. Човек, когато иска да умре подразбира, че той иска да се скрие от кармическия закон. Ти си живял с някоя душа, направил си задължения, минават хиляда години, две хиляди могат да минат, но тази душа ще те преследва. Ти си долу, тя е горе, тя слиза, ти се качваш – постоянно те търси, не те забравя. Някой път не само една душа, но много кредитори може да имаш. От горе се научат: ти си в България и те слизат, носят си своите полици, и ти правят най-големите нещастия, не можеш да се избавиш и ти казваш: „Да умра, че да се скрия някъде.“ Но и като умреш, те пак ще тръгнат по петите ти. Освен по правилния начин ти да се изплатиш, то е единственото спасение. А туй подразбира Божествената правда, която ние трябва да вложим в нашия живот, да започнем правилно да живеем. Тъй че, вие няма да мислите, че може да минете така. Този, кармическият закон ще ви хване. Там работят разумни същества, те ще ви спрат. Ти трябва да съзнаеш в себе си, че по-умен не можеш да бъдеш от тях и ще завършиш своята еволюция тъй както Бог е наредил в света. Всички вие трябва да схващате тъй живота.

Когато някой път ви нападнат меланхолични мисли, например някой казва: „Не ми се живее вече“, аз разбирам, че не иска да плаща дългове; то му се живее, но дългове има. Сега, заедно с науката аз засягам тия въпроси, понеже науката може да ви бъде полезна само при един разумен живот. Във всинца ви искам да вложа тази мисъл: не мислете, че може да живеете един такъв горе-долу живот. От всички ви искам да водите един съзнателен живот, да имате най-високия идеал по възможност! То е друг въпрос дали ще го постигнете или не, това да не ви смущава. Всеки един от вас трябва да има най-възвишения идеал, това е достойнство за него и няма съмнение, че животът ви ще има тогава друг израз. И тогава, ако някой път дойдат недоразбирания в самите вас, тия неща лесно може да се уредят.
Сега, вие сте млади. Нали някой път имате смущение. Какво нещо са смущенията? Някой казва: „Смущавам се.“ За да се смущавате трябва да има някой да ви е смутил. Не може човек сам себе си да смущава. А щом някой друг те е смутил, ти ще провериш доколко тия сили, с които той те смущава, са верни. Да допуснем следующата мисъл, у вас дойде едно смущение, казвате: „От мене човек няма да стане.“ Тази мисъл се загнезди във вас, напускате училището. Сега тази мисъл права ли е? Ще пазите едно правило: всяко отричане е едно потвърждение на една истина. Когато нещо ви каже: „От вас човек няма да стане“, това показва, че именно от вас човек ще стане. Това е най-вярното! Да ви дам

едно тълкувание. Казвате: „От мен човек няма да стане“, при всички физически противоречия вие така мислите. „Н”-то е закон на противоречие. Едно разумно същество ти казва: „Ти в живота си не можеш да сполучиш, докато не преодолееш мъчнотиите.“ Противоречията, това са мъчнотии и като ги минеш, ти ще успееш.

Да кажем, противоречието, това е една река, докато ти не туриш един мост, не можеш да я минеш. Не, че е невъзможно въобще да минеш, но условията, при които сега се намираш, са невъзможни. А у тебе има възможност да преодолееш тия мъчнотии. Значи ще мислиш за тях. „Няма да станеш човек“ не означава абсолютно, че няма да станеш човек, а подразбира, че трябва да преодолееш известни погрешки в себе си. И затуй отричането показва всякога потвърждаване на една велика истина, която е заложена в душата ви. А вие схващате буквално: „няма да стана човек“.

Ще ви разправя един случай. Учителят казва на един от най-мързеливите си ученици: „Слушай, ти си една гарга, от тебе човек няма да стане. Излез от училището и не си хаби времето!“ Той се спира, в него се събужда една мисъл, казва: „Как, гарга! Не, аз ще покажа на учителя си, че не съм гарга!“ И се стяга той, казва на учителя си: „Още една година ще ми дадеш да ти докажа, че аз не съм гарга, досега бях гарга, но от сега нататък няма да бъда гарга.“ И става един от най-отличните ученици. Такъв един стимул произведоха тия думи у него. Как ще обясните това? Събуждане става у него. Той е разсъждавал правилно, учителят му казал тъй: „По този начин както сега вървиш, нищо няма да излезе от тебе.“ Не, че ученикът е гарга или неспособен, но той има да превъзмогне някои пречки у себе си. Ако ти не можеш да употребиш благата, които Бог е вложил у тебе, ти ще останеш една гарга, т.е. деятелността ще остане слаба. Този ученик е разбрал учителят си правилно и обърнал посоката на своя път. Тия думи на учителя образуват една динамическа сила в ученика и той изменил живота си.

Така много пъти едно противоречие в живота ви може да произведе една динамическа сила, че да ви подигне. Този ученик казал: „Не, аз ще покажа противното“, и го доказал. Киселина са тези думи, те действат в живота. Тъй че, когато дойдат някои противоречия, те са едно благо, една сила – събуждат скритите сили, които са заложени в човешката душа. И ще проверите, че туй е вярно. Аз ви говоря за неща верни. Аз ви говоря за един закон, който за мен е 101% верен. Не 100%, но 101%, това и вие може да го опитате.

Станете да направим едно упражнение. (Движение с ръцете.)

9 ч. с
9 школна лекция на
I Окултен Младежки Клас
14.XII.1924 година.
София

1924_12_17 Хармонична деятелност

ХАРМОНИЧНА ДЕЯТЕЛНОСТ

Размишление

Бяха прочетени някои от работите върху темата Най-важната мисъл от 9-а лекция на Общия клас.

Изпейте упражнението В начало бе Словото!

Ще ви задам два въпроса, да видим как ще отговорите. Тия въпроси мога да ви приведа в алгебрическа форма, но това ще остане за по-после. Някой си е богат човек А., обича да си попийва, затова често отива при господин К., който е кръчмар, има хубаво винце. Всеки ден той изпива за сто лева винце. Друг някой си господин е много набожен човек. Той всеки ден отива в църква при свещеника Д. и там похарчва по сто лева, купува свещи, това-онова. След 20 години и двамата осиромашават: единият изхарчва всичките си пари за пиене, а другият – за църквата. Какво спечелиха и двамата? И двамата ходили и харчили. И единият давал, и другият давал – единият на кръчмаря, другият – на църквата. По какво се отличават? – По едно нещо, а именно: единият ще развали здравето си, а другият ще бъде здрав. Онзи, който е ходил в кръчмата, ще разсипе тялото си, а онзи, който е ходил в църква, ще има здраво тяло – нищо повече.

Тогава питам: каква е придобивката на онези, които служат на Бога? – Ще имат здраве. Онези пък, които служат на дявола, ще изгубят здравето си. Как ще преведете тия величини в алгебрата. Сега някой ти казва, че нищо не струваш, т.е. че ти си нула. Ами и нищото е пак нещо. Нищото е тъй голямо за себе си, както и другите числа. Казваш: „Нулата не струва нищо.“ Представете си, че имате 10 000 лева месечен приход, но харчите 5 000 лева месечно. Колко ще ви останат? – Ще ви останат 5 000 лева. Ако имате 10 000 лева и харчите пак 10 000 лева, колко ще ви останат? – Нищо. Ако обаче имате 10 000 лева приход, а харчите 20 000 лева, колко ще ви останат? – Това вече е по-лошо от нула, от нищо, защото ще имате минус 10 000 лева, значи ще имате дълг. И тъй, във висшата, в Божествената математика всички рационални числа, изобщо реалните числа, са излезли от въображаемите. Наричат ги имагинерни числа. Но едно реално число не може да произведе едно имагинерно число.

Сега да вземем друг фактор. Да кажем, че имате един топломер или един барометър, който показва температура 10° над нулата. Тия 10° показват, че в атмосферата имаме 10 кубически метра влага. След време живакът в барометъра спада на 10° под нулата. Значи в атмосферата имаме 10 кубически метра безвлажие. Каква е разликата в единия и в другия случай? Едното число е отрицателно, а другото – положително. При първото число имаме 10° влага, а при второто липсват 10° влага. Обаче отношението между тия

числа е едно и също – 10° нагоре, 10° надолу. Този закон, по който се определя атмосферното налягане, а оттам и промените във времето, има известно приложение и в науката. Какво приложение обаче има той в живота? Как го прилагате там? Може ли при спадане на вашия барометър да не се измени и вашето състояние? – Не може. Имайте предвид, че някой път присъствието на влагата във въздуха е по-полезно, отколкото отсъствието. Друг път е обратно: присъствието на влагата във въздуха е вредно, а отсъствието е полезно.

Преди да ви обясня един въпрос, ще ви попитам следното. Да кажем, че има 10 килограма лед. Водата вътре в леда ли е? – Не, ледът се състои от вода. Как? – Чрез сцепление частиците на водата замръзват в лед. Водата и без леда може да съществува, но ледът никога не може да съществува без вода. Ледът е едно случайно явление. Водата в леда никога не се намалява. Омразата е ледът в живота. Тя е нещо случайно. Животът не излиза от омразата. Тогава как е произлязъл този лед?

Допуснете сега, че от Слънцето падат лъчи на Земята. Ако всички части на Земята се огряват еднакво от Слънцето, как ще се образува ледът? Колкото едно тяло е по-далече от Слънцето, толкоз по-малко топлина ще има и толкоз по-лесно ще се измени неговото състояние. Кога телата замръзват? – Когато се отдалечат от Слънцето. Кога хората изгубват любовта си? Когато изгубят парите си или когато изгубят живота си? – Когато се отдалечават от Бога. Това е най-вярната философия. Господ не те е турил да живееш на Северния полюс – това е станало по твой каприз. Ще се върнеш оттам и ще си избереш място, дето слънчевите лъчи могат да те топлят. Вие може да изпратите на Северния полюс всичката знаменита английска флота, но нищо няма да остане от нея – тъй може да замръзне тя. Всички кораби, всичко ще остане там. Този лед е по-силен от англичаните, по-силен е и от германците. Ако пратите дори и флотата на целия свят да бомбардира този лед, той ще ги хване всички и ще ги задържи. Докога? – Докато дойде лятото. Тази флота не трябва да ходи на Северния полюс, защото ще си остане още на пътя.

Следователно ъгълът, който се образува от лъча на падането, определя степента на замръзването. В съвременната наука вие трябва да се стремите да превеждате нещата от видимия свят към появяването на вашия вътрешен живот. Вие седите сега и си казвате: „Господ не може ли да направи сам всичко това?“ – Господ всичко е направил, няма какво да прави. Той всичко направи толкоз хубаво, ние обаче не сме направили нищо. Бог е направил света толкова хубаво, че животът в него си върви като часовник, но понеже в нашия свят има нещо дисхармонично, та мислим, че и целият свят е тъй нехармонично устроен. Вие казвате тогава: „Защо Господ е създал така света?“ Това е илюзия в нашия ум. Запитвате: „Защо хората се бият?“ Колко души се бият? Това, че се бият няколко милиона хора на Земята, не е нищо. Що са тия няколко милиона хора пред онова грамадно множество същества, които живеят на други слънца, на други планети, и прекарват един тих, мирен, в чисто братски отношения живот? Следователно хората на Земята са малко анормални, живеят един анормален живот, за което си има причини: по-

далече са те от Слънцето. Хората са далече от Слънцето, затова се бият. Кога се бият те? – Бият се хората само при известни условия.

Пролетно време, когато Слънцето започне да грее по-силно, ледовете захващат да се пропукват тук-там, раздробяват се на по-малки и на по-големи парчета, явява се стълкновение между тия парчета и се чува един вътрешен шум, един вътрешен пукот. След туй тия едри парчета се надробяват на по-дребни, които започват да се мушкат помежду си. Раздробяват се, мушкат се – докога? Докато се стопят. Щом се стопят, протичат обилно води – животът се явява. Питам: като се стопят всички парчета, какво ще изгуби светът? Ще изгуби ли нещо? – Нищо. Я ми кажете, ако изгубим всички свои глупави идеи и теории за живота, какво губим всъщност? – Това не е загуба – то ще бъде печалба. Някои път загубата на някои неща е истинска печалба за живота. Затуй ние казваме: духовните хора трябва да бъдат много умни. А днес какво виждаме в света? – Съвременният свят страда от учители, които не са приготвени да учат.

Един гимназист от Варна отишъл през едно лято да прекара ваканцията в някое от близките варненски села. Влязъл да живее в къщата на един от тамошните селяни. Един ден селянинът го запитва: „Ти като си учен, ще можеш ли да ме острижеш?“ – „Ще мога, как не!“ Обаче този ученик никога не бил стригал. Той взел ножиците и вместо да остриже косата на селянина, просто я накълцал, направил я само на стъпала. Запитват го другарите му: „Кой ти накълца така косата?“ – „Е, онзи, седмокласникът, ученикът от гимназията.“ Има хора в света, които по същия начин накълцват мислите на другите. Трябва да знаем обаче, че от нашите криви понятия Божите пътища няма да се изменят.

Ще ви прочета няколко стиха от Посланието на ап. Павел към ефесяните, четвърта глава. То се отнася до светиите в Ефес и до верните в Христа Иисуса. Често вие мислите, че светиите седят много високо, но ето какво пише апостол Павел:

И тъй, аз, узник в Господа, моля ви да ходите достойно на званието, в което бидохте призвани
с всяко смиреномъдрие и кротост; с дълготърпение да си претърпявате един друг, с любов,
като се стараете да увардите единството на Духа в свръзката на мира:
едно тяло и един Дух, както се и призвахте с една надежда на званието ваше:
един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всите, Който е над всички, чрез всички и във всички нас.
А всекиму от нас се даде благодат по мярката на Христовото даровавание.
Затова казва: „Като възлезе нависоко, плени плен и даде давания на човеците.“
А това „възлезе“, що е друго, освен че е и слязъл по-напред в най-долните страни на земята?
Този, Който е слязъл, Той е и Който възлезе по-горе от всичките небеса да изпълни всичко. (от 1-ви до 10-и стих)

Разбира се, Той изпълни не материални неща, а неща небесни, а то е вътрешният живот.

И Той даде едни да са апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за усъвършенстването на светиите в делото на служенето, в назиданието на тялото Христово. (ст. 11-и, 12-и)

Значи светиите трябва да се усъвършенстват. Той дал едни да са апостоли. Какво подразбира апостол Павел под думата апостол? – Апостоли са били всички ония, които са имали прямо съобщение с Христа. Апостолите са имали видимо съприкосновение с Христа на Земята, а пророците са имали духовно съприкосновение. Те виждат по духовен начин, духовно се съобщават с невидимия свят. „Други са благовестители." Благовестител е този, който има откровения от Духа и действа по духовен начин. „Други пастири..." – Те ходят, наставляват. Нали знаете каква е целта на пастиря, който гледа стадото? „И Учители за усъвършенстване на светиите." Значи светиите, като са дошли на Земята, трябва да се учат. Сега мнозина мислят, че светията знае всичко. Не е така. Има светии, които знаят много малко. Те са свети хора, но се нуждаят от познание.

Съвременният християнски свят страда от едно голямо заблуждение: те мислят, че като се обърнат към Бога, като им се простят греховете, не им трябва нищо друго. Не е така. Във времето на апостол Павел имало същият спор. Не, всички хора трябва да се усъвършенстват, защото не е само пробуждането на Божественото съзнание, което човек трябва да постигне. Процесът, който твори, който построява, постоянно трябва да се увеличава. Творческият дух у човека трябва непрекъснато да се проявява. Този дух е същевременно и духът на Природата. И в такъв случай разликата между едно човешко проявление и едно природно е тази, че при първия процес нещата постоянно се смаляват и изгарят, а при втория – нещата постоянно се увеличават и разширяват. В Божественото значи всякога има увеличение и разширение. Там, дето няма увеличение, там, дето няма разширение, този процес не е Божествен.

Всички трябва да си съставите за себе си, за своето поведение, едно правилно понятие, защото от това ще зависи вашият вътрешен растеж. И дотолкоз вие ще успеете, доколкото разбирате и прилагате Божественото Слово. Първото нещо, с което човек трябва да започне – това е Словото. Второто нещо – това е Истината. Третото нещо – това е Божественият Дух. Онзи, който не може да разбира Словото, не може да разбира и Истината, а който не може да разбира Истината, не може да разбира и Духа. Защото Духът слиза в Истината, Истината слиза в Словото, а Словото засега е главата. Апостол Павел казва на едно място в Писанието, че главата на Църквата е Христос. Всъщност Христос е Словото, а глава на Христа е Бог. На много места в Писанието думата Господ е заменена с думата Бог. В тази книга на евреите само на четири места е употребена думата Бог, а в българския превод думата Господ е заместена с думата Бог. На друго място апостол Павел казва: „Съблечете се от вехтия човек и облечете се в новия!" Това е една

фигура на речта. Как може човек да се съблече от вехтия човек и как да се облече в новия? Ако тия думи не се отнасят до мисълта на човека, как ще се разберат? Значи човек трябва да изостави всички стари, вехти мисли, и да се облече с нови, с Божествените мисли, които идат само от Бога. Мисълта на човека е единственото нещо, което го определя какъв е.

Сега ще дойда до главната, основната идея, върху която щях да ви говоря. Нека излезе някой от вас да нарисува на дъската една лодка с две лопати! Какво може да се говори за тази лодка? Може ли да предвидите какво ще излезе от лодката, какво ще се говори за нея? Ние ще си послужим с тази лодка, за да изясним един закон. Представете си, че в тази лодка се намират двама души, мъж и жена, които искат да се разходят с нея по море. Седят те един до друг, мъжът хванал едната лопата, жената хванала другата, разхождат се по морето. По едно време, като се разговарят, мъжът казва на жената: „Аз и без тебе мога." – „Хубаво, като можеш, толкова по-добре." Вдига тя лопатата си, престава да гребе. Мъжът гребе сам, но какво става с лодката? – Започва да се върти от дясно на ляво, не върви напред. Защо? Това показва, че мъжът без жената не може. После пък жената казва: „И аз мога без тебе." Мъжът сега вдигне лопатата, не гребе. Какво става? – Лодката се върти от ляво на дясно, не върви напред. Значи и жената, като работи сама, лодката се върти; и мъжът, като работи сам, лодката се върти – никакъв прогрес няма. Но ако тия двама души се впрегнат заедно да карат лодката, да гребат едновременно, тогава движението е правилно и целта се постига. Сега изводът от тази лодка е следният: някои хора дават преимущество на ума, като пренебрегват сърцето, а други – обратно, но умен трябва да бъде човек. За движението на тази лодка има нужда от две лопати. Ако я оставим само с една лопата, човек ще се върти във водата като гъска, т.е. този, много умният човек, ще се върти около себе си. И онзи, който се хвали със сърцето си и казва, че има много любов, а пренебрегва ума, и той се върти на другата страна във водата, без да върви напред. Нито онзи, който работи само с ума си, нито онзи, който работи само със сърцето си, постигат нещо. Те образуват само едно кръгообразно движение около себе си, създават си едно хаотическо състояние.

Следователно, за да се даде едно правилно направление и да се осмисли животът на човека, непременно умът и сърцето трябва едновременно да хванат тия лопати. Тогава ще имаме вече праволинейно движение, в което може да се постигне целта. И тъй, вие ще поставите на място вашия ум и вашето сърце. В този свят ще работите и с ума си, и със сърцето си, ако искате да се движите по права линия, да стигнете Бога. Работите ли само с ума си, вие до Бога не може да стигнете; работите ли само със сърцето си, вие пак до Бога не може да стигнете. Защото сърцето трябва да бъде пълно с мислите на ума и умът трябва да бъде пълен с желанията на сърцето. Ние говорим за „сърце и ум" не в този смисъл, както ги разбират днес. Под „сърце и ум" разбирам тия два принципа, които Бог е поставил като разумни сили в нас. Човешкият дух и човешката душа трябва едновременно да се слушат и да си помагат. Затова ние казваме: човек не трябва да се раздвоява. Раздвояването е пропукване на съзнанието и тогава или умът, или сърцето

спира своята деятелност. И тук именно е всичката съвременна опасност за човечеството.

Някой човек казва: „Счупено ми е сърцето, не искам да работя. Трябва да работя само с ума си, трябва само да мисля.“ Той мисли, мисли – не може да измисли нищо, все на едно място се върти, докато най-после реши да впрегне на работа и сърцето си. Сърцето, като работи, ще се излекува. Той си казва: „Само с мисъл тази работа не става, ами чакай да впрегна и сърцето на работа!“ Многото мисли изтощават човека. Друг някой, като чувства много, и той се върти само на една страна. Какво трябва да направи той? – Ще впрегне ума си на работа. Затуй ще впрегнете и ума си, и сърцето си правилно. Това е Божественият път. И всеки от вас, който работи така, ще бъде успешен в Школата. Един от великите закони на развитието е следният: Божественият Дух слиза да работи в нас само тогава, когато сърцето и умът работят правилно. Щом единият принцип се откаже да работи, Духът не слиза. Тогава ти само ще се въртиш на едно място. Щом имаш някаква горчивина в сърцето си, пак си взел само едната лопата. Туй трябва да знаете! Често някои ме питат защо не прогресират. Защото работите с една лопата. Като работите с двете лопати, работата върви напред. Казвате: „Ама трудя се!“ Трудиш се, но само с една лопата. Две лопати трябват. Никакво съмнение в ума, никаква горчивина в сърцето! Няма какво да спорите кой има преимущество. Някой казва: „Аз не съм ли умен човек?“ Друг казва: „Без сърце ли съм?“ Щом имаш отличен ум и отлично сърце, впрегни ума си, впрегни сърцето си – подкарай с тях своята лодка, че като стигнеш на брега, ще можеш да помагаш и на другите.

При това, ако впрегнете така сърцето си и ума си, вие ще можете да разбирате тази свещена книга – Библията – по един нов начин. Библията е много символистическа книга. Тя се тълкува по три начина: единият начин е материалистически, другият е духовен, а третият е Божествен. Тъй щото някой може да чете Библията по първия начин и ще каже, че тя е обикновена книга; някой може да я чете по втория начин и ще каже, че в нея има полезни работи; а трети може да я чете по третия начин и да се вдъхнови от тази книга. Следователно третият начин е най-полезен. При изучаването на свещените книги всички трябва да минете и през първия, и през втория, и през третия начин. Изучаването на тези книги е необходимо, понеже те съдържат в себе си опитностите на ония хора, които са минали преди нас и са завършили своето развитие. Те са работили и с ума, и със сърцето си.

И тъй, ако някой път се спрете в пътя на живота си, трябва да знаете, че причината за това се намира или в ума ви, или в сърцето ви. Затуй именно всеки ученик трябва да си служи и с двата принципа, а не кой каквото му каже, и той да се разколебава. Може да дойде някой човек отвън и да ви каже, че не сте на правия път. Вие трябва ли да му повярвате и да се разколебаете? Мнозина са идвали да ми казват, че аз не съм в правия път. Казвам: „Ти, който ми казваш това, ходил ли си на Небето?“ – „Не съм.“ – „На тебе лично Бог говорил ли ти е?“ – „Не ми е говорил, но аз съм чел Библията.“ Ако е въпрос за четене, и аз съм я чел. Такова четене е като четене на вестниците. То е вестникарска работа. Ако

искаш да ми разправяш ония новини, които се пишат по вестниците, това не е наука. Вземеш нещо оттук, нещо оттам, скърпиш го, но това не е наука, това е компилация. Всеки може да направи една компилация. Не, всички трябва да бъдете разумни. Защо? Защото само разумните хора могат да служат на Бога. Трябва да знаете, че за да служите на Бога, трябва да се подчинявате на един основен принцип. Във всички школи по света, от каквото вярване и да са, има само един основен, Божествен принцип, който трябва да се спазва. Този основен принцип включва три начина, т.е. три вида служене на Бога. Това е само по отношение на методите, а всъщност основният принцип е един. По какъвто път и да ходим, както и да вярваме, ние ще дойдем до този принцип. В края на краищата всички трябва да изпълним туй, което Бог е определил. В това именно седи дълбоката наука.

Като ви говоря за тази лодка, вие си казвате: „То е лесна работа!" –Не, тази лодка трябва да я превърнете, да оживее във вас. Ами утре ще се намерите в бурното море, тогава? Няма да се минат и 5-6 дена, и ще ви турят в морето. Какво ще правите там с една лопата? – Лодката ще се върти. Вие ще си кажете: „Чакай, ще взема и двете лопати!" – Да, напред и нищо повече! Щом някой от вас каже: „Чакай да видя само какво ще каже еди-кой си автор, и тогава да утвърдя вярата си." – Кажеш ли така, ти си човек с една лопата. Имаш ли подбуждение да направиш нещо добро, изпълни го! Искаш да приложиш Божията Любов, но казваш: „Чакай да видя какво е писал еди-кой си автор върху Божията Любов!" – Кажеш ли така, ти си вече човек с една лопата: сърцето ти седи на едно място, а умът ти отива да проверява нещата. Сърцето ти е на едно място, а умът – на друго. Въпросът е много прост. Усъмниш ли се в нещо, вземи и двете лопати, тури ги във водата и греби напред! Каква друга философия се изисква? Ако трябва да потегля лопатата надясно, трябва ли да питам някой виден философ как да направя това? Или ако трябва да греба с лопатата наляво, нужно ли е да питам някой виден моралист как да направя това, че да не ударя силно по водата, та да я накърня някак? – Не, не се смущавай: ще пляскаш с лопатите по водата, както знаеш, докато се научиш. Грехът не е в това, че пляскаш по водата, но грях е, ако бездействаш; грешка ще е, ако пуснеш една от лопатите. Казва някой: „Ама да не се вдига много шум." Стига да върви лодката напред, та нека се вдига шум. Ние сега казваме: „Полекичка, тихо ще караш лодката!" – Да, така е за онзи, който е майстор да пътува по море, но за онзи, който се учи, не е престъпление, че пляска с лопатите. Един ден и той ще се научи да ги слага майсторски и тогава лодката му ще върви напред.

Та казвам: всички вие трябва да имате широки разбирания за нещата, една твърда и непоколебима вяра в Бога, защото в Писанието се казва: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него" (Йоан 3:16). И в замяна на тази Любов Бог не иска да Го възлюбите. Като изпраща Любовта на Земята, Бог не изисква от вас любов, а първото нещо, което иска от вас, е да се учите. Вярата е закон на учене. Ако вие не учите, ако вие не мислите, не можете и да служите на Бога. Само един учен човек, само един умен човек може да служи на Бога разумно. Когато

Божествената Любов започне да действа, да работи в сърцата ни, когато живата вяра в Бога събуди нашия ум, нашата душа и нашия дух, само тогава умът и сърцето ще могат равномерно да теглят тази лодка по вълните на морето и ние ще се движим напред.

Тъй щото не се стремете най-първо да събудите в себе си Любовта. Вие имате Любовта, щом Бог ви е възлюбил. Противоположното на туй, че Бог ви обича, е вие пък да имате беззаветна вяра в Божията Любов. Ще имате вяра в Божията Любов, че тя ще ви изведе на добър път. Няма да се съмнявате в нищо! Туй подразбира законът на вярата: да се не съмняваш в тази велика Божия Любов, която ти е дала живот. Тогава какво ти остава друго? – Да влезеш в тази лодка, колкото малка и да е тя, и да се учиш.

Вие трябва да учите, защото като отидете в някоя Школа на невидимия свят, там ще ви изпитват. И там имат големи черни дъски – ще ви изкарат на дъската и ще ви накарат да смятате. Вие всички тук минавате за много учени, мислите, че знаете всичко, но ако излезе някой от вас на дъската да реши някоя задача, няма да може, а другите ще му се смеят. На какво е равно, според вас, а + ai? Първото а е реално число, а второто ai е едно имагинерно число. Знаете ли на какво прилича а? Ще ви дам по моему едно изяснение. Буквата а представлява един търговец, който седи у дома си и си казва: „Аз ще вложа в търговия един капитал от 500 000 лева и в скоро време ще спечеля от този капитал по 10%, значи ще имам печалба от 50 000 лв.“ – Това е ai. Той няма нито пет пари в джоба си, а работи с въображаеми, с имагинерни числа – 500 000 лева и 50 000 лева. Така може да заприлича човек и на онзи циганин, който носел на главата си едно гърне с мляко и си мечтаел: „Ще продам това мляко и с парите от него ще си купя една кокошка. Тя ще ми снася яйца, от които ще се излюпят малки пиленца. Те ще ми израснат, ще ги продам и от парите им ще си купя едно агне. То ще порасне, ще се размножи, ще имам цяло стадо овци. Ще ги продам и ще си купя една крава, която ще има теленца. Тъй ще се размножат и те, че ще се разбогатея много. Като стана богат, виден човек, ще отида при царската дъщеря, тя ще се омъжи за мен, ще си имаме едно хубаво детенце и т.н.“ Зарадвал се, подскочил, но гърнето пада от главата му и се строшава, млякото се разлива, а с това и всичките мечти се разпръсват. Питам: това, в каквото е вярвал този циганин, реално ли е? – Не е реално. Така и вие често правите в ума си събирания, получавате големи печалби, по 50%, но в резултат няма никаква печалба. В този процес на мислене вие изхарчвате известна енергия, но какво придобивате?

Буквата а означава енергията, която е излязла от ума ви. Вие сте си мислили за едно въображаемо число – 500 000 лева, което ви дава печалба 50 000 лева. Питам ви сега: това нещо може ли да се реализира в действителния живот? Човек, като си мисли само, че е праведен, може ли да стане праведен? – Не може. Човек и когато чувства, че е праведен, пак не може да стане праведен. Той трябва да живее праведен живот – нищо повече. Човек, който смята, че чрез чувстване може да стане праведен, той се занимава с въображаеми величини. Правдата у човека произтича от живота му. Казвате: „Да бъдем добри!“ Животът е, който ражда Доброто. Животът носи Доброто в себе си. Ние казваме:

всички трябва да придобием живота, за да бъдем добри. Всеки живот е велик, добър, защото излиза от Бога. Животът носи Доброто, защото излиза от Любовта. Ако животът се яви, след като станем добри, ние ще приличаме на онзи, който мисли, че водата се образува от леда. Колкото е възможно да направиш водата от леда, толкоз е възможно да направиш живота от доброто. Затова апостол Павел казва, че не чрез доброто се спасява човек; философски той е прав. Не чрез добро се спасява човек, но чрез Божествения живот. В дадения случай доброто ще бъде едно последствие от великия Божествен живот.

Аз ви казвам тия неща, понеже вие се намирате в света, дето ще срещнете много учители, та да ги разберете от кои са. Ще гледате да не се оплитате. Казва се в Писанието: „Всичко изпитвайте и доброто дръжте!“ Аз бих казал тъй: „Всичко изпитвайте и Божествения живот възприемайте в себе си!“ Има нещо пропуснато в този стих. Тогава доброто само по себе си има смисъл. Приемете ли Божествения живот, и доброто само по себе си ще дойде.
Тези правила ви давам, за да се пазите. Всеки от вас има неприятели – видими и невидими. Ако бяхте учени хора и ако разбирахте астрология, щяхте да знаете в кой месец, в коя седмица, в кой ден и час тия духове ще ви нападнат – и ще можете да се пазите от тях; но понеже не знаете, пазете къщите си всякога! Казва Христос: „Ако стопанинът би знаел кога ще дойде крадецът, буден би стоял.“ Някой път заспите: дойде този, видимият крадец, и ви обере. Невидимите крадци са интелигентни. Някой път могат тъй майсторски да ви оплетат, да ви подкопаят къщата, да ви оберат и да си заминат, като ви оставят наново да събирате. Като дойде при вас някой дух, ще го запитате: „Когато си в някоя лодка сред морето, с двете гребла ли гребеш, или само с едното?“ Ще го запиташ това, но ще криеш мисълта си. Ако той ти каже, че можеш и с едно гребло, че може да ти покаже един по-лесен метод, като издигнеш нагоре в лодката си една върлина, обтегнеш на нея платното, ти не оставяй лопатите си. Дръж се за тях! Да, може и без лопати да отидеш на другия бряг, но когато има вятър. Ами когато няма вятър? Има гемиджии, които с такива платна пътуват по три-четири дена по морето, докато с лопати щяха да стигнат на същото място по-скоро. За всеки случай, когато пътувате, по вятър или без вятър, трябват ви две гребла. Разумният човек е параход, който съдържа в себе си динамическа сила, която може да използва разумно на всяко време и място. Такъв параход всякога върви. Той не чака вятър. Дали ще духа вятър, или не, за него е безразлично. Умният човек няма да търси платно, което да обтяга на кораба си. Той ще употреби лопатите! Лопатите работят много хубаво. Затуй вие дръжте лопатите. Снемете вашите платна! По някой път може да имате и по една върлина, за всеки случай, но знайте, че на онези, които работят с платна, лодката лесно се обръща във водата.

Сега какво разбрахте от тази лекция? Аз няма да ви кажа като на някой си, който питал някого: „Какво разбра от еди-какво си?“ – „Нищо не разбрах.“ Той му отговорил: „Че ти ли ще разбереш нещо?“ Има наистина неща неразбрани, но вие дръжте основните неща, основните принципи! Пък що се отнася до методите, до приложението, всеки от вас постепенно ще ги изработи в живота си.

Изпейте Кажи ми ти Истината и упражнението Вечер, сутрин.

Вие трябва да се упражнявате в пеенето. Пейте за себе си! Вие се упражнявайте да пеете за себе си, да си давате мислено концерти. Пеенето има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли. Пеенето неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. Когато искате да премахнете тъгите и скърбите в себе си, пейте. Това е един метод. Защото често човек се заобикаля от такива мисли, които могат да го смажат. Ако не гласно, то поне мислено в душата си човек трябва да пее. „Пейте и възпейте Господа!“, казва псалмопевецът.
Изпейте В началото бе Словото и упражнението Вдъхновение.

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Десета лекция на ООК IV година

17 декември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_12_21 Божественото буталце
лекция пред специалния клас

БОЖЕСТВЕНОТО БУТАЛЦЕ

Любовта ражда доброто!
доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!
Шест души прочетоха темите: "Ролята на съзнанието".
Прочете се резюме от темата: "Защо благоухаят цветята?"
Тема 9: "Защо се ражда и умира човек?"

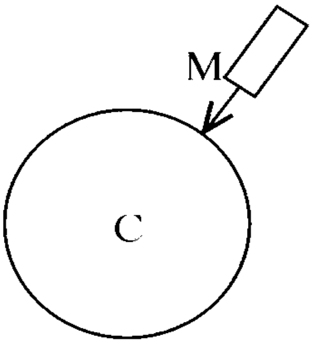

Представете си, че тази вечер един благодетел ви завещае 10 милиона лева злато, в какво бихте ги употребили? (- Бих си платила дълговете, а останалите бих раздала на други, които имат дългове.) Всички съгласни ли сте? (- Аз бих се отказал.) И това не е лошо. Има неща, от които ние можем да се откажем, но има неща, от които не се отказваме. Например от подаряването на един добър живот, кой от вас би се отказал? Ако бащата и майката ти дадат един отличен живот, то е един капитал.

Сега, каква е вашата представа за живота? Според вашето просто схващане какво нещо е животът, не философската страна на живота, но какво мислите, че е животът сам по себе си, както вие схващате от ваше гледище? Всякога трябва да си съставяте една картина.

Представете си, че това е един затвор, херметически затворен (С), в който вие сте затворен още от детинство. Нямате съобщение с никого, т.е. у вас е само голото съзнание, нямате ни чувстване, ни вкус, ни мирис, ни слух, ни зрение. Но съзнавате само едно: че сте затворени. Представете си, че във вас има един копнеж да излезете от този затвор, накъде - не знаете, но имате този вътрешен копнеж. Как ще разрешите задачата? Представете си, че вие сте затворени и без да знаете едно същество, извън този затвор, чрез едно малко буталце (М) ви побутне само и вие почувствате за първи път, че някой ви бута. Какво впечатление ще произведе първото побутване? Изненада ли, какво ще бъде? Англичаните казват: "Юбилеен ден ще бъде то." Най-голямата радост, която вие може да почувствате в тази черупка, такава радост, такова скачане, каквото не може да си представи човек. Сега ние говорим за пробуждане на съзнанието - когато човек очаква нещо. Тия неща вие постоянно ги изпитвате. Някой път вие се намирате на [в] такава една черупка, херметически затворена, че чувствате отчаяние, от целия свят сте изолирани. И след това почувствате, като че някой с пръст ви побутне само, тогава влиза известна светлина и вие се ободрите. Чрез 5-те чувства човек е свързан с 5 различни свята. През тия 5 чувства интелигентни същества побутват човека и когато го побутнат, той се радва и се весели. Щом не го побутнат, той се чувства изолиран, скръбен, нещастен. Чувствата са нещо, чрез което Божественият живот, Божествената светлина постоянно тече в човешката душа.

Добре.

Представете си, че вие излизате навън от този затвор. След като излезете от затвора първото ви действие какво ще бъде? Едно американско магаре, като прекарало 10 години в рудницата, че го изкарали навън, и то като почнало да се търкаля, да реве, то чувствало, че в света на светлината е по-хубаво и то оценява това. Вие ще кажете: "Това магаре реве и се търкаля, какво оценява?" А магарето казва: "Десет години ужасен затвор беше това долу в земята!" Е, какво е свобода? Сега вие по някой път се смеете на магарето, но често и вие влизате в такива дълбоки рудници, че по 20 години прекарвате в рудокопачество. Един живот - човек-машина, отдалечил се от Божествената светлина. Аз разбирам Божественото, туй което осмисля живота, а без него човек идва до отчаяние.

Рекох, в сегашното си положение вие всички трябва да се стремите да имате един вътрешен опит. Всеки един от вас, от младите, трябва да имате един опит. Самият живот без опит не върви в права посока. Най-малко един опит, два, три трябва да имате, които трябва да бъдат ръководяща звезда, да имате нещо, на което да разчитате. А такъв опит всеки един от вас може да има. Например колцина от вас имат опитността да знаете, че имате някой приятел извън Земята, един ръководител, ангел-хранител го наричат, един добър приятел, а някои го наричат "Аз". Едно същество, което взима много дълбоко участие във вашия земен живот. Интересува се от всичко и всякога, в най-големите мъчнотии, туй същество иде да ви помогне. То е пръв и последен във вашия живот. Сега, туй, като едно философско твърдение, мнозина от вас го приемат, възможно е да е тъй, като една вероятност, но като абсолютна истина не знаете дали е тъй.

Сега вие ще кажете: "Ние сме млади още, не сме остарели." Но младите виждат повече отколкото старите. Според моите разсъждения очите на младите виждат по-надалеч, отколкото на старите хора, нали е така? Стар човек, в окултен смисъл, е проявеният човек. Когато иска някой да стане по-възрастен на години, че да е по-умен, това е криво разсъждение. Да не мислите, че преминаването на години ще ви донесе знание. То е изгубено време. Който чака да стане на 33 години, че да поумнее, то е изгубено време - "изгубена Станка". Не трябва да мислите, че след като остареете ще станете по-умни. Не. Аз искам в ума ви да се утвърди тази положителна философия. Положително ще разсъждавате. Ще бъдете умни сега. Сега ако не -никога! Туй, което аз зная: Сега или никога. Защото, ако аз се силя да докажа, че някой неща за в бъдеще ще станат, те са станали вече. Ако аз не посея семето днес, как ще дочакам то утре да изникне. Значи туй, което е станало днес и утре ще стане, това е непреривност на нещата.

Та във вашия ум всякога идеите трябва да бъдат положителни. Когато действат окултните сили, те действат сега, веднага, днес. Отложите ли за утре, работата е свършена - т.е. никога няма да я направиш. И този факт може да го проверите. Някой път сънувате много хубав сън, събуждате се след това, искате да го запишете, но отлагате за утре. Като станете, всичко е забравено вече. Втори път то няма да се яви вече. Ти веднага ще станеш и

ще запишеш съня, ако трябва. Този закон действа и в живота. Една добра мисъл като дойде, приеми я, не казвай: "Като имам повече време." Не, не, ако сега не я запишеш, ти няма да я запишеш никога. Напиши две думи само, но напиши нещо. Защото нещата трябва да се заверяват едновременно и в трите свята. Тази свещена мисъл се е проявила в света на мисълта. Тя се е проявила и на физическия свят и след като ѝ дадеш форма, тя ще придобие съществувание. Тя е дошла днес, ти кажеш: "Днес не съм разположен - утре." Но утре тя намира друго място, втори път не се връща при тебе.

Затуй трябва да бъдете внимателни, законът действа много рязко. Сега, настоящето, то е Божествено. Значи в настоящето действат божествените идеи. В настоящето Бог ни говори. А бог не повтаря. Той говори веднъж на ума и говори ли втори път - на сърцето и трети път - на волята. А ти, като не си слушал, не си възприел и въпросът е свършен. Тази идея ти не можеш да възприемеш друг ден. Тя е само за днес. За друг ден - друга идея; трети ден - трета идея, четвърта, пета, шеста. В края на краищата в цял един цикъл на живота си от 50-60 години като събереш всичките божествени идеи, които си възприел, от тях може да се оцени какъв е бил твоя характер на земята.

Пита някой: "Как да прогресирам?" Рекох, колко божествени идеи си възприел от бога? В това седи ценността на твоя характер. Идеите по число и качество - те определят характера ти. Ще дойде една божествена идея, това е един знаменит ден, то е един велик ден. Щом възприемеш една божествена мисъл, няма нищо по-велико от това. Тази идея може да се разрасте дотолкова, че да направи от тебе една велика душа.

Сега, всинца страдате от немарливост - едно; от отлагане - две. Каква е разликата между немарливост и отлагане? Немарливият казва: "И без това може." А който отлага, казва: "Сега съм зает, че като свърша работата си, тогава ще го направя." Не, не. Божествените идеи, които проникват в нашата душа, на тях трябва да отдадем всичките си идеи, докато ги реализираме. А сега, такава една идея като проникне във вашия ум, вие я напишете и кажете: "Аз написах тази и тази идея." Вие не признавате, че тази идея е дошла от някъде, не признавате авторитета ѝ, а мислите, че от вашия ум е излязла и тръгнете да се хвалите с нея, но няма да се минат една-две седмици и ще ви покажат, че тази идея не е израснала от вашия ум. Значи, божествените неща всякога трябва да ги отбелязваме в себе си и да признаем, че те са от бога, че тогава те ще бъдат божествени. И за тях трябва да имаме в душата си особено място. Дойде ли тази идея, да бъдем готови да жертваме всичко. Дойде ли до божественото, за нас няма въпрос: да или не, въпросът е свършен, въпросът е решен вече! Значи за божественото човек трябва всякога да е готов да жертва живота си. Не да го изгуби, да го пожертва. Защото всякога, пожертван живота за една божествена идея, този живот се усилва, става по-интензивен. И всичките велики хора и герои дължат своето геройство на този принцип. И те са били затваряни тъй херметически.

Сега вие сте в такава гъста материя, страдате всички, нали? Кой от вас не страда? Някой не е разположен духом. Защо не е разположен? Ако аз взема едни клещи, че да ви стисна

ръката, ще бъдете ли разположен? Ако взема една игла, че ви бодна, ще бъдете ли разположени? Ако взема една хубава книга, която вие обичате, че я изгоря? Въобще, отнема нещо, което вие обичате и с което вие сте свързани, веднага ще изменя вашето настроение и прави сте. Човек трябва да бъде свободен. Всеки обича свободата, но и всеки трябва да пази свободата си.

Сега, отговорете ми, защо ви навеждам към тия мисли, вие сте сега в Египет, при Йосиф. Казвам ви: Ще има 7 плодородни години, сейте и прибирайте жито, пълнете вашите житници, понеже ще дойдат 7 гладни години, та сега, когато имате благоприятно време, събирайте Божественото богатство. Утре, когато дойдат годините на страданието и изпитания, защото те ще дойдат, та да имате един голям запас, да можете да издържате този глад. Изпитанията ще дойдат и трябва да можете да издържате. Сега, на вас като ви говоря за изпитания, някои казват: "Тия са неприятни неща, човек да бъде изпитан." Не, не, даже човек сам себе си трябва да изпитва. Ами че ако аз себе си не изпитвам и кажа например тъй: "Аз мога да плавам, но само разсъждавам, че мога да плавам." Но, ако някой каже: "Да направим опит", аз мога да се удавя в реката. Значи, в мен има едно съмнение, една неувереност, трябва да направя един малък опит, да вляза в реката един път, два, три, четири, пет, шест, докато най-после се хвърля във водата и преплувам реката. Така ще добия вече вяра в себе си. Когато преплавам водата веднъж, два, три пъти, добия силна вяра, тогава мога да кажа: "Тази река аз мога да я преплавам." Но, ако аз тъй седя до реката и казвам: "аз мога да преплавам реката", без да съм правил опит и се върна вкъщи, към кои числа спада това? (- Към въображаемите числа.) Някои казват: "Наистина, аз мога да преплавам реката", но как - само мислено. Като дойдем до опита, те казват: "Аз потънах във водата." Е, как тъй? - Схванаха ми се краката. Не, да си говорим истината, той да каже тъй: "Аз само мислено преплавам тази река."

Сега, в живота всинца имате този опит! На мнозина се схващат ръцете и после трябва да им помагаме. Нали сте били ученици в училището? Някой учи до трети клас, остане и казва: "И без знание мога, и без учение мога." Че можеш без учение, можеш, разбира се. Тогава друг човек казва: "Господ ми направи две очи, защо ми са две и с едно мога." - Извади едното. "И две уши имам", вземе и пробие едното си ухо. После казва: "Два крака, защо ми са, с един крак мога." Питам: на каква карикатура ще замяза човек с такива разсъждения? Някой казва: "Човек не трябва да бъде набожен." Смешни сте, набожността, това е едно качество на човека, едно благородно чувство е то. Казва: "И умен не трябва да бъде човек." Е хайде, и умен не трябва да бъде човек, на какво ще се обърнете тогава? Това не е начин на разсъждение.

Сега, какви изводи може да си направите от това? Това не са лични забележки; това са принципални неща, начини за разсъждение. Значи вашите приятели от невидимия свят изискват от вас вие да се учите; вашите приятели от невидимия свят, които са ви пратили тук, искат вие да бъдете духовни и религиозни; вашите приятели от невидимия свят искат вие да бъдете умни, да бъдете силни, да притежавате всички добри качества, да

издържате добре изпитите си, да бъдете носители на Божествените идеи, да пръскате светлина, да утешавате страждающи, бедни, немощни, да си състрадавате един на друг, и още хиляди неща, хиляди други работи изискват от вас. И когато вие се съгласите, когато почнете да изпълнявате техните изисквания, вие ще почувствате една вътрешна радост, душата ви ще се разшири, умът ви също, като че нещо тайнствено става у вас, като някоя птичка, която се вдига на крилата си, значи, имате тяхното благоволение. И те ви казват: "Вървете напред и ние ще ви помагаме." Пък щом не изпълните техните изисквания, вие се разклатите и най-после станете [...]. Някой седи и казва: "Какво да правя сега, не зная какво да правя."

Сега, младите какво трябва да правят? Наблюдавайте ако идете в село, ще видите младите моми и момци играят на хорото. Те играят, а един кавалджия или гайдарджия на средата, свири им; опити правят те, търсят се един друг. Обаче, след като се ожени някой, не ходи вече да тропа на хорото. Защо преди е ходил, а сега не ходи, а казва: "Това са глупави работи." Значи ти си поумнял, ама от глупавото умно може ли да се роди? При хорото, кое взима най-голямо участие? (- Краката) Какво означават в този случай краката? Младият казва: "С краката си аз мога всичко да направя." А след като се ожени, казва: "Аз криво съм разсъждавал." Не само с краката трябва да се тропа, но и с главата трябва да се мисли. Т.е. всяка една постъпка на човек трябва да бъде разумна. Всяко едно упражнение, всяко едно движение, каквото и да вършите, все трябва да е умно, да е обосновано на някакъв закон.

И тъй, в Божествения свят вие ще се стремите към следния закон: всичко онова, което ви е определено от Бога, вие трябва да го реализирате! Всичко на вас е определено. всеки трябва да разбира защо е дошъл. Програмата за вас, която е във вселената, изпълнете я и не бойте се. Сами не си правете никаква програма. Изпълнете вашата програма от природата и животът ви ще тече като масло. Сега мнозина се спират на идеята, казват: "Защо съм се родил аз на земята?" Според мен, това е един смешен въпрос. Отивам в училището да се уча и питам защо съм дошъл. - Да уча. Имам геометрия, първия път не разбирам нищо, но постепенно ще науча геометрията. С какво започва учителят геометрията? (- С точката.) Хубаво, аз нищо не зная, това не е срамота. Второто нещо, учителят каже: "Точката образува правата линия. Сетне, правата линия образува плоскостта, кубът и т.н." Този учител е белалия, не се спира само с точката, линията, куба, ами туря и букви: а, б, с, турга и знаци: плюс, минус, дели и умножава, турга скоби, но всичко това е само за развиване на ума. Тъй щото целият живот се състои все от задачи, от математически закони. Даже, ако всеки ден се съсредоточавате, вие ще намерите една по-велика задача в живота, тъй че и геометрия, и математика са приложени напълно в нашия организъм.

Химията е приложена също в живота на човека. Не само химически процеси стават там, но и лаборатория има, чудна лаборатория е човешкият мозък, такава, каквато в света няма. И всичките химикали, шишенца, с всичките елементи са там. Пък и всичките

инструменти са толкова деликатни, за всичко ги бива. Тук на Земята да съставят такава една лаборатория, трябва да похарчат няколко милиарда. Тъй щото, в тази лаборатория трябва да влизате по-често. Да кажем, имате една мисъл, искате да я изпъдите. Вие сте смешни. Махате с ръка и мислите, че може да я изпъдите, казвате: "Излез де!" Не излиза. Ти ще влезеш в лабораторията, ще разгледаш от каква категория е тази мисъл, ще я хванеш с щипците си, тя ще се подчини и ще я извадиш. Или има известни киселини, ще вземеш, само ще я побутнеш, ще излезе и оттатък ще мине. Наука трябва тук. А ти махаш с ръка, казваш: "Не искам да мисля за нея." Въпросът не е там, да не мислиш, ще мислиш, но положително ще мислиш. Правилно ще мислиш. Ще кажеш тъй: "Дойде ми на ум една мисъл, но аз ще вляза в своята лаборатория, еди на кое си шкафче имам една киселина", ще отвориш вратата и ще й кажеш: "Излез навън!" Тогава запиши денят и часът точно кога тя е излязла.

Ще учите, ще мислите, вие не сте започнали още да мислите, че вие от немислене дойдохте до този хал. Някои казват: "От много мислене, че полудял." Не, хората полудяват от малко мислене. От много мислене човек никога не полудява и от много учене човек никога не се съсипва. Няма пример в историята такъв. Но от малко учене, от невежество, много хора са полудявали. Онзи, който е учен, той знае закона, не го е страх, той има условия по всеки начин да избягва мъчнотиите. А невежият човек, като не знае по кой път да мине, той се уплаши и умът му изтръпне.

Та сега, на всинца ви трябва силен и крепък дух, че като влезе тази светла, Божествена идея, която се отправя към вас, както буталцето (М), да я приемете, не отлагайте, приемете я. Всички свещени идеи, които проникнат във вас, приемете ги. Бъдете всякога трезви, да ги използвате. Тогава учението, което сега придобивате, ще може да го реализирате. И материалното учение ви е потребно.
Станете да направим едно упражнение.

И тъй, всички ще се стремите да развивате един дух на будност. Бодър и весел дух, вътрешно всички трябва да бъдете бодри и весели, да побеждавате мъчнотиите, които ви посрещат. Корабът, който върви в океана, той не трябва да се плаши от вълните, които идат отляво и отдясно, той гледа само своята посока и върви напред. И човек трябва да прилича на един хубав кораб, който да отива по пътя на своето предназначение, без да обръща внимание на вълните, от какъв са характер.
Любовта ражда доброто!
Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!
IV година, 10-та окултна лекция на 1-ви младежки окултен клас. 21.XII.1924 г., София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА
Какво нещо е животът сам по себе си?
Първото чувство, което може да изпита едно затворено същество в един кръг, при побутването от едно друго велико същество.
Божественото е туй, което осмисля живота.

Всички трябва да имаме една вътрешна духовна опитност.
Два недостатъка: немарливост и отлагане.
При пожертването на живота, той става по-интензивен.
От божествените идеи, които човек е записал в душата си, може да се съди за неговия характер.
Разсъжденията ни трябва да бъдат смислени.
Всичко, което е дал Бог за нас, то е необходимо.
Трябва да изпълним Божествената програма, дадена ни от природата.
Мозъкът - една съвършена химическа лаборатория.

1924_12_21 Миротворци
неделна беседа

МИРОТВОРЦИ

„Блажени миротворцитѣ; защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. (Матея 5:9)

Противорѣчиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противорѣчиво е да говоришъ за миротворци. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бѫдатъ сиромаси. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за болести. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за тъмнината. Противорѣчиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че имало нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противорѣчия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: „Той има кокоши умъ“. Тѣ употрѣбяватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ кокошиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крива кокошката, та казватъ „кокоши умъ“. Кокошиятъ умъ седи въ слѣдното; като дадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и слѣдъ като го разрови, започва да мисли, че е изровила нѣщо отнѣкѫдѣ. Това показва, че тя не може да използува ония блага, които ѝ се даватъ, а ги разравя. Та, въ туй отношение, когато казватъ „кокоши умъ“, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използуваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добре, отколкото самиятъ човѣкъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Какво означава думата „миротворци“? Миротворство е едно отъ великитѣ качества. Само на кои? – На великитѣ души, на хората съ характеръ. Миротворството не е качество свойствено на проститѣ хора; то не е свойствено и на обикновенитѣ хора; то даже не е свойствено и на гениалнитѣ хора. То е свойствено само на ония човѣци, които иматъ разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда съ него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше съ това качество, то щѣше да бѫде едно пристрастие, отъ страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава гдѣ е Божията благодатъ? Ами че въ какво седи Божията благодатъ? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противорѣчие въ това, дѣто се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пъкъ въ Писанието е казано, че всичко е

отъ Бога. Каква е тази ваша философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Него, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ. Нима онази кокошка, която рови съ краката си и изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога? Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зърно? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма никаква философия. Че каква философия има въ това, човѣкъ да съгради една кѫща и послѣ да я събори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и послѣ казватъ: тъй направилъ Господь, тъй е наредилъ Той. Ние сме направили това, а послѣ казваме, че Господь го направилъ оправдаваме се. Въ Писанието се казва: че Господь не се изкушава. Каква нужда има Господь отъ това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господь да прави затвори? Господь, Който има всичко въ себе си, каква нужда има отъ тѣзи дѣтински промѣни? Слѣдователно, като мислимъ така, ние опорочваме Божието име, ние опорочваме Божията Любовь. Казва се въ Писанието, че Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии. Да бѫдешъ Синъ Божий, това е най-възвишеното положение, което нѣкой може да има по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ, че можемъ да бѫдемъ Синове Божии, веднага ще се родятъ противоречия, съмнѣния: можемъ ли да бѫдемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да споря, дали можемъ да бѫдемъ Синове Божии. Който разсѫждава, и който размишлява, може да разрѣши всички задачи; който не разсѫждава, който не размишлява, никакви задачи не може да разрѣши. Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, то е нѣщо относително. Ако азъ, слѣдъ като седя тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ недѫгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намѣря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си дѣйствително ученъ човѣкъ ще отидешъ самъ на мѣстото и ще видишъ тази игла отъ близо. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ разсѫждавате така, щомъ вашата философия е такава, бѫдете послѣдователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се наяждайте. Защо влизате въ противорѣчия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бѫдемъ послѣдователни въ своята мисъль! Погледни хлѣба отъ половинъ километъръ разстояние и се наяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземешъ въ рѫцѣтѣ си и се вторачвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсѫждавамъ по слѣдния начинъ: когато имашъ да вземашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пъкъ имашъ да давашъ нѣкому, отдалечавашъ се отъ него. „Интересецъ бабамъ", казватъ турцитѣ. Но, този интересъ е двоякъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нѣщата отдалечъ, а когато имашъ да взимашъ, туряшъ нѣщата наблизо. Въ първия случай казвашъ: колкото по-далечъ, толкова по-добрѣ. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близъкъ съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: еди-кой си се оженилъ за еди-коя си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ кѫщата си. Ама защо еди-кой си изпѫдилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея?

Защото има да и дава. Това сѫ философски разсѫждения, тѣ не сѫ сѫществени, тѣ сѫ само извѣстни положения.

И тъй, Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ!“. Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цѣлата вѣчность. Сега, азъ нѣма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миротворството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нѣма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цѣлата вѣчность. Подъ думата вѣчность, азъ разбирамъ, че всички онѣзи добродѣтели, които се проявяватъ въ Божественото естество, трѣбва да дойдатъ и да подкрѣпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелскиятъ свѣтъ. Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ. Тамъ, дѣто има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дѣто нѣма миръ, не може да има никаква култура. Разбирайте „култура“ Въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Нѣкои казватъ: да примиримъ хората! Не да ги примиримъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бѫдатъ миротворци. Да примиришъ хората, това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трѣбва да бѫдатъ миролюбиви. Християнитѣ трѣбва да бѫдатъ не „миролюбиви“ хора, а „миротворци“ трѣбва да бѫдатъ, въ себе си трѣбва да носятъ това качество. Може да се познае, че тѣ носятъ това качество, ако сѫ Синове Божии. Само Синовете Божии могатъ да бѫдатъ миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-кой си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Кога? Когато човѣкъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще провѣрите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядъкъ на всѣка една ваша мисъль, на всѣко едно ваше желание, на всѣко едно ваше дѣйствие. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Слѣдъ като ви свържатъ съ Бога, вие ще бѫдете въ сила да проявите вашето миротворство и отвънъ.

„Блажени миротворцитѣ“, казва Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, вѣрватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пѫть ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовьта, а не вѣрватъ въ Любовьта. Съврѣменната любовь е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му вѣрва вече. Нѣкой казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имашъ да взимашъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не може да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? – Обичашъ

онова, което си вложилъ въ нѣго, искашъ да си го вземешъ и слѣдъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петь пари не давамъ. Въ първо врѣме, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Кога си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петь пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Прѣди 2,000 години хората сѫ били такива, и сега сѫ такива. Всичко това ние вършимъ всеки день и не се срамимъ отъ себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срамъ. Слѣдъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба, та послѣ казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като вематъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прѣлистватъ и казватъ: тъй е казалъ Христосъ, тъй е казалъ апостолъ Павелъ, тъй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбра ли? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, защо ще убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже вѣрата е единъ законъ на ума, казвамъ: слушайте, приятелю, ние сме двама души на земята и, за да се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т.е. трѣбва да събудишъ твоята разумность и интелигентность, и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т.е. да събудя своята разумность и интелигентность, та слѣдъ като събудимъ разумностьта и интелигентностьта, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни сѫщества. Слѣдователно, ние ще видимъ, че сме двѣ разумни сѫщества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да вѣрваме единъ на другъ. Какъ? Хората прѣнасятъ вѣрата въ областьта на чувствата и любовьта, а ние прѣнасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ смисълъ. Вѣрата не е любовь. Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че пѫтьтъ на Мѫдростьта е пѫть на спасението. Чрѣзъ Мѫдростьта хората се спасяватъ, чрѣзъ Любовьта хората добиватъ животъ, а чрѣзъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дѣте, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дѣте, той се освободилъ, той разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ? Мирътъ се явява въ свѣта всѣкога слѣдъ единъ катаклизъмъ, слѣдъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ разумнитѣ сѫщества да разбъркатъ всичко въ свѣта и послѣ се заематъ да поставятъ всичко въ съчетание, казваме, че въ тази държава има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сѫ само изводи на мира. И защо много отъ съврѣменнитѣ хора полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ слѣдя това! Нѣкои религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудѣятъ? Тѣ нѣматъ миръ въ себе си, тѣ нѣматъ любовь въ душата си. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовь въ душата си и да е полудѣлъ. А хиляди хора съмъ срѣщналъ, които полудѣватъ, защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовь въ душата си. Какво нѣщо е полудѣването? – Разбърква се ума имъ, и тѣ ставатъ избухливи вѣщества. Каква е разликата между силата на една бомба и силата или енергията, която иде отъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата извѣднъжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онѣзи енергии, които идватъ послѣдователно отъ слънцето, постепенно падатъ върху човѣка, като го подигатъ и възрастватъ неговитѣ

сѣменца. Слѣдователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човѣшкиятъ характеръ? – Човѣшкиятъ характеръ седи въ разумно написанитѣ нѣща въ неговата душа. Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това показва, че той има характеръ. Божествениятъ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не търпятъ никакво коригиране, никакво поправяне, сѫ написани отъ Божествения Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дълбоко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбието, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитѣ качества, чрѣзъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или, казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да оправя България! Смѣшно е това нѣщо – да оправишъ България, да оправишъ Англия, да оправишъ Америка! Азъ казвамъ: ти оправи ли себе си? Азъ съмъ, казва нѣкой, благороденъ човѣкъ. Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ мѣсецъ заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ мѣсецъ ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ, а азъ ще ямъ. Прѣзъ това врѣме азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ мѣсецъ ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ на моето лице. Ако твоето и моето лице се измѣнятъ, ние не сме миротворци. Но ако твоето и моето лице не се изменятъ ние сме миротворци. Нѣкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоето сърдце взеха участие. Благодари, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създалъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия свѣтъ, това е светотатство! Богъ, който е създалъ свѣта, всичко е прѣдвидѣлъ. Той всичко е промислилъ, и за най-малкитѣ животинки, който живѣятъ въ дълбочинитѣ на океанитѣ, и за най-висшитѣ сѫщества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо сѫществува смъртьта, защо ставатъ всички тия промѣни въ свѣта? Това сѫ Божии работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо сѫществува смъртьта? Вие сте чудни! Богъ другояче гледа на смъртьта; Богъ другояче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стопя на огъня, та го прѣвърна въ вода, вие какво ще кажете? Ще кажете: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е прѣвърналъ на вода. Питамъ едного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ. Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нѣкой казва: отъ умразата ще се роди любовь. Това е крива философия. Отъ умразата любовь не се ражда. Отъ любовьта умраза става. Кога? – Когато любовьта е малка. Тогава казвамъ: малката любовь създава леда, а голѣмата любовь създава водата. Малката любовь произвежда леда, и като го пипнешъ, студенъ е, а голѣмата любовь произвежда водата. Слѣдъ туй пъкъ още по-голѣмата любовь създава паритѣ; още по-

голѣмата любовь създава пламъкъ и огънь; още по-голѣмата любовь създава свѣтлината, а още по-голѣмата любовь какво създава? – Създава мира? Въ древностьта, при единъ отъ знаменититѣ адепти, Ешавора, се явява архангелъ Аниелъ и му донася двѣ написани книги, като му казва: Въ тия двѣ книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освѣнъ ти, а другата книга ще оставишъ отвънъ, да се учатъ по нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтлитѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония на който съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идватъ ученици единъ слѣдъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прѣлисти книгата, да прочете най-важното мѣсто и слѣдъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ, като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тъничъкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това послѣдно прѣлистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тъй като се изреждали ученицитѣ единъ слѣдъ другъ, година слѣдъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, който идвали отпослѣ, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сѫ се доизказали, забравили сѫ да напишатъ нѣкои нѣща“. Е, казалъ имъ той, недописаното пъкъ вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тъй да четатъ отъ тази книга и да си откѫсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-послѣ Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сѫ останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ, всѣки единъ отъ васъ носи по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откѫдѣ сѫ тия листове? И онѣзи, които сѫ взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пишатъ по нѣщо. Но слѣдъ като се биятъ, биятъ хората, най-послѣ казватъ: елате да се примиримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира – миротворецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си! '

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Сега, нѣкой може да каже така: не съмъ ли азъ Християнинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вѣрвамъ въ Христа? Казвамъ: да, вѣрвашъ въ Христа. Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вѣрвамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служа на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчеството. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като снесе едно яйце, куткудяка. Това, че азъ вѣрвамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на вѣрване. Че азъ любя, това показва само единъ моментъ на любовь. Туй, дѣто ние изказваме, че азъ любя нѣкого, какво означава? Сега ли го залюби? – Ами сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжалявамъ. Ако любовьта сега се заражда въ вашитѣ сърдца,

това не е любовь. Ако вѣрата сега се зарежда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия нѣща любовь, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се зарежда въ вашата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщь и кажете, че вие създадохте тази свѣщь, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? – Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е сѫществувала, тя е била, а сега само се проявява; пъкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древностьта, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещера въ пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че този постникъ чете Библията на една малка свѣщь. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщь, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могълъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитѣ, ослѣпяватъ. Свѣщь, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога, съ онзи великъ изворъ на Любовьта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сѫ били побудителнитѣ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде тия свѣтове, или въ Него е имало нѣкаква милость? Било ли е врѣме, когато тази вселена да не е сѫществувала? Не, тя всѣкога е сѫществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не това сѫ наши прѣдположения. Свѣтътъ всѣкога е билъ, и всѣкога ще бѫде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сѫ всѣкога послѣдователни. Има промѣни, но нѣщата сѫ всѣкога постоянни. Слѣдователно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ – „Да бѫде виделина“ – и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвъртия день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на космическия човѣкъ се проявилъ човѣшкиятъ разумъ – най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създалъ умътъ въ този космически човѣкъ, и той съзналъ, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създалъ слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природата день и нощь нѣма, т.е. днесъ и утрѣ нѣма. Като казваме „днесъ и утрѣ“, то е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгрѣването и залѣзването на слънцето? За разумния човѣкъ тия процеси иматъ съвсѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгрѣването и залѣзването на слънцето. Въ какво се проявява тази разлика? Когато изгрѣва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но когато залѣзва на западъ, за насъ настава една скърбь. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залѣзва, за другитѣ пъкъ изгрѣва, а когато за тѣхъ залѣзва, за насъ изгрѣва. И тъй, има ли изгрѣване и залѣзване на слънцето? – Въ свѣта има само единъ изгрѣвъ. Изгрѣването на слънцето за насъ ние наричаме изгрѣвъ, а изгрѣването на слънцето за другитѣ наричаме залѣзъ. Слѣдователно, когато любовьта се прояви за другитѣ хора, ние казваме: нашата любовь залѣзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пѫтувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината

на това слънце, ще има единъ вѣченъ день, но понеже ние сме материялисти, затова има день и нощь за насъ. Нѣкои казватъ: страшно нѣщо е тъмнината. Питамъ: защо има тъмнина? Азъ другояче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работницитѣ, нѣма никакъвъ законъ, който да опрѣдѣля по колко часа на день да работите. Ако нѣма залѣзване на слънцето, какво ще направишъ тогава? – Ще работишъ, докато грѣе слънцето. А тъй, като работникъ, седите при господаря си и му работитѣ, но докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуща да си отидите дома. Щомъ, обаче, залѣзе слънцето, той ви пуща да си вървите дома и казва: хайде върви си сега! Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава възможность да работишъ, а тъмнината ти дава възможность да почивашъ. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работишъ на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможность да си починешъ. Понеже твоятъ господарь е неразуменъ, Господь е създалъ отвънъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господарьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣе слънцето, ще дойдешъ пакъ да работишъ. Е, ако по нѣкой пѫть въ душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нѣщо ли е? Ти имашъ свѣтлина, радостно ти е на душата, свѣтло ти е на ума, но мразишъ нѣкого и постоянно го носишъ въ ума си. И тъй както ти е свѣтло, кажешъ си: азъ ще му дамъ нѣму! – Кроишъ си разни планове. Е, тази свѣтлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ слѣдъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Питамъ: какво нѣщо сѫ скърбитѣ, страданията? – Тѣ сѫ тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? – Добро е, тя те е оправила въ пѫтя ти, върнала те е отъ лошитѣ ти намѣрения. Кое състояние е по-хубаво сега за тебе? – Второто. И тъй, това, което е тъмнина за насъ, за другитѣ е свѣтлина. Онази свѣтлина, която не може да реагира върху нашитѣ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази свѣтлина, която реагира върху нашитѣ очи, се прѣдставлява като свѣтлина. Слѣдователно, нашата свѣтлина за другитѣ сѫщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно врѣме е свѣтлина за по-напрѣдналитѣ сѫщества. Тъй щото, въ свѣта всичко е свѣтлина. Казва Писанието: „Свѣтлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Вие тогава казвате: виждате ли, тъмнината не обзе свѣтлината! Не, евангелистъ Иоанъ, като е писалъ това нѣщо, като окултенъ ученикъ, друго нѣщо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, прѣдъ когото се отваря една стая съ най-хубави скъпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скѫпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитѣ изкушения, и той ще почне да мисли откѫдѣ да влѣзе.

Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскиятъ свѣтъ сѫщо се намира подъ такива заблуждения. Нѣкой казва за примѣръ: ами Господь не може ли да оправи тази работа? – Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да сѣя, да копая. И започва молитвата си. Господи прати ми нѣкой човѣкъ, който да оре, да сѣе, да копае заради мене! Моли се, моли се дълго врѣме. Най-послѣ азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му копае и да му пратя. И

тогава той си казва: ето, Господь ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? – Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на единого: слушай: колко искашъ да ти платя, за да работишъ за онзи? – 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ този човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия день пакъ се моли. Този пѫть вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Злѣ се молимъ ние, съврѣменнитѣ хора. Работата е едно благословение за насъ. Да орешъ, да копаешъ, да сѣешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господь трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, зле разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тъй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнъжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утрѣ малко и т.н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнъжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! – Не може изведнъжъ. Днесъ ще бѫдешъ една вощена свѣщъ, утрѣ ще бѫдешъ двѣ вощени свѣщи, на третия день ще бѫдешъ три вощени свѣщи и слѣдъ врѣме ще имашъ свѣтлината на 100 милиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бѫде пакъ като свѣтлината на една свѣщъ и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Миротворството е едно отъ качествата на великитѣ души. Срѣщалъ съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога, а дошълъ да спори съ мене, да ми казва: ти не си на правата страна'. Е казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ, дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима волътъ не знае, че е волъ? Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ прѣдъ огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава роги нѣма, на твоята има. Послѣ, азъ имамъ двѣ рѫцѣ и на тѣхъ по петь пръста, а ти имашъ четири крака и на тѣхъ по едно раздвоено копито. Най-послѣ си съблѣка дрехитѣ. По какво се различаваме? Азъ нѣмамъ козина, а ти имашъ козина по цѣлото си тѣло. Е, каква е философията сега. Волътъ пита: кой ми тури рогата? – Ти. Кой ми тури копитата? – Пакъ ти – нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? – Азъ. Кой ти сне копитата? – Азъ. Какъ? – Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа – нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. Нѣкой питатъ: какъ ще познаете, кой вѣрва въ Христа, и кой не вѣрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовьта, че никакви противоречия за него не сѫществуватъ. Родениятъ отъ Бога има една такава пръчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сѫ братя – не по тѣла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще се разговаряшъ съ душитѣ на всички хора. Прѣди нѣколко врѣме дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да спя въ твоята кѫща. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опрѣдѣлено, гдѣ да спишъ. Този градъ е голѣмъ, иди

при тия хора, при които ти е опрѣдѣлено да имъ поговоришъ, и ще те приематъ. Ами какъ да ги намѣря? – Ще ги намѣришъ тъй, както и другъ пѫть си ги намирала. Споредъ вашата философия вие ще кажете: жестоко е това нѣщо! Хубаво, ами защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На Петра бѣ опрѣдѣлено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разправя на Корнелия тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ не се занимава съ забавачница. Това, което казва ангелътъ на Корнелия, се подразбираше така: повикай Петра да ти разкаже това, което хората трѣбва да знаятъ за забавачницата. Той се занимава съ забавачница. И сега, всичкитѣ църкви на свѣта азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли сѫ и тримата по своето раждане? Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като теле. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човѣкъ. Нѣкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като ангелъ. Това е истинската философия, това е дълбокото, вѫтрѣшното разбиране на нѣщата. И тогава, ти като се родишъ като ангелъ, ще имашъ онзи дълбокъ миръ въ себе си, ще бѫдешъ миротворецъ, ще бѫдешъ Синъ Божий, и гдѣто и да отидешъ, ще ти бѫде безразлично. Ти ще бѫдешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свѣтлина, и дѣто и да влѣзешъ между хората, ще бѫдешъ образецъ. Смисълътъ на живота седи въ това, да нѣма противоречия. И тогава, азъ нѣма да се спирамъ да ви убѣждавамъ да вѣрвате като мене. Нѣма защо да вѣрвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живѣете въ този свѣтъ, въ който и азъ живѣя; и азъ мога да живѣя въ този свѣтъ, въ който вие живѣете, но той да е единъ разуменъ свѣтъ, та като се срещнемъ да се разберемъ. А не тъй, като ме срещне нѣкой, да се стъписа, да се стресне, като да е срещналъ нѣкоя мечка. Нѣкой казва за другигo: ама той е по-ученъ отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-ученъ. Ама еди-кой си е по-уменъ, по-силенъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-уменъ, като е по-силенъ, той ще ти услужи. Като казвашъ, че нѣкой е по-ученъ, по-уменъ или по-силенъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засѣнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щѣлъ да те засѣнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я ми кажи какъ изработи твоята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-ученъ, по-уменъ и по-силенъ. Мене ме радва това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ? – Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? – Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? – Теле ще стане. И човѣкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? – Човѣкъ ще стане. Но, ако нѣкой каже: азъ ще разсѫждавамъ като нѣкой ангелъ, ще се уча отъ него – какво ще стане отъ него? – Ангелъ ще стане.

И тъй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение,

вие трѣбва да бѫдете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бѫде тъй поставенъ у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитѣ ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всичкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бѫда миротворецъ, искамъ да бѫда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бѫдемъ Синове Божий. Но кога? – Когато бѫдемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бѫде печатъ, че сме Синове Божий. Нѣкои искатъ първо да бѫдатъ Синове Божий, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисъльта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви смущаватъ. Това сѫ само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една беседа има една основна мисъль, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщь, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запаля. Азъ мога да ви я запаля, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мога да бръкна въ джеба си, да извадя една кутийка, да я развия отъ книжката ѝ, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ – да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запаля вашата свѣщь. А това, от гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщь. Като запаля свѣщьта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщьта, та сега ще можемъ да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: „Ако трѣбва да запаля своята свѣщь, отъ Словото Божие трѣбва да я запаля, за да гори безъ да изгаря“. А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ, горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщь, запалена отъ Божествения огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? – Той е една запалена свѣщь, която расте на Божествения огънь, въ Божествения Духъ вѫтрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко сѫществуване ще изчезне. Ние растемъ при огъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усиленитѣ пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бѫде миротворецъ. Ако вие искате, тъй както си дишате въздуха да бѫдете миротворци, лъжете се, това никога не може да бѫде! Каква е тази ваша философия? Насъ сѫ ни заблудили, че огъньтъ е опасенъ и затова го държимъ само въ печкитѣ си. И за слънцето казваме сѫщото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които подържатъ тази теория, азъ казвамъ че на слънцето, въ неговия огънь вѫтрѣ, живѣятъ сѫщества. А, живѣятъ сѫщества! Да, както има риби, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и сѫщества, които живѣятъ въ слънцето вѫтрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ сѫщества. Казвате: това е отъ 1001 нощь. Азъ казвамъ: това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на

1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня. Блаженъ е онзи който може да живѣе въ огъня. Този свещенъ огънь е, който ще ни очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? – Чистотата на единъ кристалъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината. Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петь пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлината ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Що е миротворството? – Миротворството е единъ великъ Божественъ лѫчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на човѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии, ако издаватъ Божествена свѣтлина която излиза отъ този Божественъ пламъкъ, който е създалъ свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 21 декемврий, 1924 г. въ гр. София.

1924_12_24 Както природата пише
лекция пред общия окултен клас

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ

Размишление

Изпейте Махар Бену Аба, Изгрява Слънцето; Ходи, ходи; Тъги, скърби; Сладко, медено.

За да бъде известен предмет полезен, колко качества са му необходими? Колко качества са необходими на човека, за да бъде човек? Не питам колко сили са му потребни, но колко качества. Вие ще кажете: „Ум.“ Умът качество ли е? – Той е сила. После ще кажете: „Сърце.“ Сърцето качество ли е на човека? Най-после ще кажете: „Воля.“ Волята качество ли е на човека? Не се стеснявайте от това – дали можете да разрешите въпроса, или не. Великите въпроси в света никога не се разрешават. Не мислете, че въпросите се разрешават. Въпросите всякога се усложняват. Ще каже някой: „Светът е много прост, с прости числа се занимава.“ Да, но простотията е страшна, сиромашията е страшна, а не богатството. Защото само сиромахът мисли, а богатият никак не мисли. Сиромахът прекарва всичко през ума си. Всъщност сиромасите хора са богати, а богатите хора са сиромаси. Богатите са богати физически, а сиромахът е богат вътрешно, той е богат с въображение. Той казва: „Аз, ако имам пари, ще направя толкова църкви, толкова училища, толкова бедни ще нахраня, толкова сираци ще прегледам!“ Хиляди планове има той.

Представете си, че вие имате приятел и искате да му напишете едно най-съдържателно, най-кратко писмо. Какво трябва да му пишете? Ще му пишете тъй, както Природата пише. Например тя написала ли е някъде, че Бог обича, че Бог люби? Има ли някъде написано нещо с нашата азбука? Срещали ли сте някъде по канарите или по небето написано нещо с нашата азбука? Най-простото и най-съдържателното писмо, което можете да напишете някому, е да нарисувате два концентрични кръга. Това писмо е много съдържателно, но трябва да се знае как да се изтълкува и какво да се отговори. Аз бих отговорил на това писмо, като начертая същите тези кръгове и прекарам в тях радиуса, общ и за двата кръга. Така е направено вашето око. Така пишат ония хора, които имат знание. Нали и вие знаете, че само онези хора пишат, които имат знание? Това са две отлични писма, в които всичко върви по мед и масло. Колелото се търкаля тъй, като че никакви спънки в живота няма.

Сега, от гледището на живата геометрия, какво означава кръгът? – Кръгът означава жива сила, която може да работи. Кръгът определя границите, до които една сила може да действа, или границите, до които едно владение може да действа; или границите, до които едно владение може да се простира; или възможностите, които са заключени в кръга.

Как са построени двата клепача у човека? – Образуват една елипса. Клепачът не е кръг. Тогава парабола ли е той, или хипербола? В клепачите има пресичане на две хиперболи, при което пресичане се образува елипса. Значи единият клепач представлява Божествената възможност, която твори, която съществува в Битието. Вторият клепач показва възприятието. Значи долният и горният клепач показват възможностите, които са вложени у човека. Дали окото е по-отворено, или по-затворено, и дали тази елипса е по-протегната, това има значение. Колкото повече тя се приближава до кръга, тогава има едно значение; колкото повече кръгът се разтяга и се приближава към елипсата, тогава има друго значение. Изобщо очите на гениалните хора не са отворени, понеже техният ум е концентриран навътре – те не се занимават с външния, с физическия свят, затова очите им са малко отворени. Онези хора, които гледат само на физическото, техните очи са отворени и валчести. Когато кажат за някого, че е „ачигьоз“, разбираме човек с отворени очи за този свят. Такива хора, дето и да влязат, дето и да са, всякога са с отворени очи. Каквото и да учат те, каквито хора и да станат – дали набожни ще станат, дали учени хора ще станат, дали писатели ще станат – очите им са всякога отворени. Следователно ние чертаем нашия път по своите очи. Те са символи, емблеми, които трябва да четем, за да изправим живота си. *Лицето е една написана карта, по която ние трябва да проследим тоя дълъг път на нашето битие.*

Не мислете, че след един живот ще отидете в Небето. Не, вие имате да минавате велик океан. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на един малък остров и пак ще продължавате пътя си. Но докато преминете този голям океан, трябва да имате карта, да знаете пътищата, през които ще преминавате. Чудни са някои хора, като мислят, че ангелите ще дойдат и ще ги вземат на Небето с параход. Това е много хубаво, но когато човек започнал да слиза в материята, Духът е минал по инволюционен път и после е взел да се възкачва, да върви по еволюционен път. Горната част на окото показва инволюцията, слизането на Духа в материята. Горният клепач е образуван именно тогава. Долната хипербола, т.е. долният клепач, показва еволюцията, изкачването на Духа. По долния клепач се определя пътят, по който има да минем. Инволюцията и еволюцията правят едно пресичане, при което образуват човека. Човек се намира между слизането и възлизането на Духа. *Лицето на човека е една карта, по която той трябва да наблюдава колебанията в своето пътуване.* Така трябва да гледа ученикът. В Школата той трябва да ходи разумно. Не е необходимо да знае всичко, но за всеки ден той трябва да разбира пътя, който е извървял. Това, което е изучил, трябва да може да го прилага. Например каква добродетел научихте днес? Каква добродетел ви се падна за днес?

Слушайте сега моите разсъждения. Ще ви дам една програма за работа през цялата седмица. В понеделник, като ден на Месечината, ще очистите къщите си, ще измажете стаите, ще измиете дъските, ще разтребите всички разхвърляни работи. Във вторник ще идете да копаете, ще сечете дърва – той е ден на Марс, ден на активна работа. От когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто имате да давате, ще ги дадете. В сряда ще

учите. В четвъртък ще се позанимаете малко със своя характер, как да го облагородите; през този ден ще обиколите и своите приятели. В петък ще се занимавате малко с Любовта. В събота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсъждавате за Божествени работи. И най-после, какво трябва да прави човек в неделя? Всеки ден обаче трябва да има определени часове за работа. И всичките ви нещастия в живота произтичат от това именно, че сте разменили дните и часовете за работа. Всякога, когато една работа бъде предприета ненавреме, има загуби. Всички работи, в каквото отношение и да са – в наука, в търговия, навсякъде, трябва да стават в точно определеното за тях време. Ако едно дете се роди навреме, ще живее дълъг живот; ако не се роди навреме, ще живее 4-5-10 години и ще умре. Защо умира? – Защото не се е родило навреме. Щом не се роди навреме, връщат го назад. И втори път ако не дойде навреме, пак ще го върнат. Дотогава ще го връщат, докато се научи, че не трябва да прескача, а да идва точно навреме.

По някой път в света се проповядва едно учение на насърчение. Хубаво, отлично нещо е да насърчаваме човека, но има една изгнила греда, която може да издържи само една котка. Да насърчаваме обаче някой човек да мине по тази греда, умно ли е това? Ще му кажа: „Не, приятелю, ако минеш по тази греда, ще паднеш.“ – „Ама защо не ме насърчаваш да мина по нея?“ – „Не мога да те насърчавам, тази греда е толкоз гнила, че само една котка може да мине по нея.“ Сега обратният процес – ако тази греда е толкоз здрава, че един слон може да мине по нея, а аз ти казвам да не минаваш и те обезсърчавам, тогава аз върша престъпление. Следователно аз трябва да насърча приятеля си по следния начин: „Не бой се, не само ти можеш да минеш през тази греда, но и цяла кола.“ Ако при този случай те възпирам, това не е насърчение. Ако в първия случай те насърчавам да минеш по гнилата греда, това насърчение не е на място. Някои казват: „Ти мини, не се бой, Господ ще те пази!“ – Не изкушавайте Господа! Господ ви е дал ум и трябва да постъпвате според него. Ако имаш крила като у птицата, мини, но ако си човек без крила, не минавай по тази гнила греда! Докато не турим здрава греда, не бързай, с бързане работа не става. Когато човек има много отворени очи, ще мине по гнилата греда, ще падне във водата – и нищо повече! Много са отворени очите на този човек, но затова влиза във водата. Или, казано на прост език: този човек не разсъждава за причините и последствията на нещата. Казват: „Господ не може ли да предотврати това падане?“

На учениците казвам следното нещо: никога не се занимавайте с това, какво Господ може и какво не може! Какво Господ е направил, това е Негова работа. Какво Той е наредил за нас, то е важно. Каквото Господ е наредил да се прави, наредил го е без никаква погрешка. Но какво аз трябва да направя, с какво трябва аз да се занимавам в дадения случай – това е важно. Понеже Бог е съвършен, в Неговия ум не влиза никакво съмнение. Аз като вървя по законите, които Бог е оставил, Той ще ми помогне – не може да има никакво изключение. Но ако аз не спазвам правилата Му, тогава може да се родят много изключения. Всички изключения произтичат от нашите престъпления. Колкото повече престъпления вършим спрямо Божия закон, толкова повече изключения има.

Изключенията се раждат от нашите престъпления, а не от това, че в Божия закон има изключения. Ние създаваме изключенията. Следователно всеки от вас, който веднъж е влязъл в Школата, искам да работи над себе си. Като дойде понеделник, да каже: „Какво трябва да работя днес? Ще очистя къщата си.“ Някой от нас ще каже: „Дотегна ми все да чистя.“ – Ако къщата ти е чиста, тогава влез в сърцето си – там има работа. Ако сърцето ти е чисто, влез в ума – и там има място за чистене. Най-после, има места за чистене и в тялото ви вътре. В кой ден вие правите почистването на къщите си?

Отговор: В събота.

Затова не ви върви. Съботата е ден за Господа. Вие изопачихте нещата, Господния ден взехте за вас. Българинът казва така: „Понеделник – повседелник, вторник – потопорник, сряда – не се сяда, четвъртък – несвъртък, петък – разпятие, събота – ще ида на баня, и в неделя, ако работят хората, и аз ще работя.“ – Не! Понеделник е ден за пречистване. Когато искаш да победиш някой порок, ще избереш вторник – той е ден на Марс. Ще видиш и кои часове благоприятстват за тази работа. Когато искаш да изправиш някоя погрешка, ще избереш вторника като Марсов ден и Марсов час. Като я атакуваш, да се справиш с нея. Щом дойде сряда, ще учиш, ще разрешаваш някой научен въпрос. Сряда е добър ден. Четвъртък е ден за религиозно повдигане на човека, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртък е отличен ден за облагородяване на сърцето. Петък е отличен ден за служене на Любовта. На Любовта трябва да се служи разумно. Събота е ден за служене на Бога. Щом живеем разумно, този свят абсолютно няма да ни интересува, като че го няма. Ние живеем на друго място. Като дойде неделята, тогава ще започнем новия ден на живота. Неделята е ден на Слънцето, ден на науката. Който иска да се занимава с изобретения, нека употреби неделята. Когато искаш да изобретиш нещо принципиално, някоя добродетел, избери неделята. Тя е ден за прогрес. Хубавите часове, веселите часове са в неделята. Който иска да избере весел ден, да избере неделята – тя е ден за веселие.

Сега вие ще ми кажете: „Кой да ни научи на всичко това?“ Аз не искам да ви уча. Защото като казах да си миете главата с хума, една сестра не могла да измие главата си, както трябва, и дохожда да ми се оплаква: „Учителю, виждаш ли твоето учение на какъв ред ми докара косата?“ Аз ѝ казах: „Две неща трябва да се имат предвид: или хумата не е била хубава, или ти не си знаела как да я употребиш.“ Тя казва: „Още веднъж не си мия главата с хума.“
огато се дава някое наставление, аз искам да го правите по добра воля. Това са опити, които вие ще правите доброволно. Ако е насила, няма никакъв смисъл. Който ви изпраща хумата, трябва да е ваш приятел. Когато ви казах да си миете главата с хума, имах предвид, че сапунът, с който се миете, може да е практичен, но не е чист. Когато ученикът иска да постигне известен резултат, той трябва да се съобразява с живите закони на Природата. Ако човек не ги знае, може да си създаде много неприятности.

Та сега ще направим един опит със сестрите. Всички сестри съгласни ли са три понеделника наред да чистят къщите си? Като дойде понеделник, всичко, каквото има да мажете, ще го измажете, ще го изчистите и измиете. Идущия понеделник всички ще измажете къщите си. Да се разберем! Ако имате кухня, която се маже с вар, ще я измажете. Други пък ще изчистят стаите си. Ще направите този опит!

На вас, братята, ще дам друго едно упражнение. От следващия петък три петъка наред от 7-8 ч. вечерта ще се събирате в салона да разисквате върху Любовта. Ще засегнете Любовта във всички нейни прояви. Онези от вас, на които дойдат някои светли идеи, ще ги кажете. Ще поседите един час да се поразговорите. Ще съсредоточите ума си, ще се помолите и след това ще се поразговорите всички заедно – и млади, и стари братя. Тия събрания в класа, които стават всяка сряда, влияят само върху известни способности, други събрания ще влияят върху други някои способности. Целта на всички събрания е да се засегне цялото естество на човека, всичките му способности, да се събудят много идеи – и висши, и нисши, да се засегне и висшият, и нисшият ум на човека. Всичко в човека трябва да се засегне, всичко трябва да заработи, да не остава никаква излишна енергия. Човек трябва да работи във всички направления, цялото му естество трябва да работи. Работите ли така, ще се избегнат всички дисхармонични състояния във вас. При сегашните условия при еднообразните работи често във вас се събира излишна енергия, която създава натегнати състояния, криви разбирания. Всеки има излишна енергия, която иска да похарчи някъде.

Сега мнозина от вас страдат от отлагане на нещата. Те казват: „Не може ли това нещо да се отложи? Не може ли това да стане така?“ – Нещата могат да станат по много начини, но щом започнеш да отлагаш едно нещо, никакъв резултат не можеш да имаш. Когато дойде една Божествена мисъл, трябва да стане тъй, както е дошла. Тя трябва да се приложи в нейната простота. Само тогава има резултат. Отложиш ли я, или туриш ли ѝ някакво украшение, целта, която си поставил, не може да се постигне.

Та първото нещо: щом дойдете до Божественото, от вас се изисква да имате един необикновен идеал, не такъв като на другите хора. Вие трябва да имате един висок идеал, да изпълните Волята Божия във всичката нейна простота. Под думата простота разбирам чистота без никакво изопачаване. Защото Божиите идеи, които идат в нас, са от такъв характер, че всеки от вас може да ги изпълни. Някой казва: „Аз съм чиновник.“ Божествената идея не иска да жертваш голяма част от времето си. Където и да си, ти можеш да я изпълниш. Не може да се каже, че тук има условия, а там нямаме условия. Казва се в Писанието: „Човек трябва постоянно да се моли!“ Някой възразява на тези думи: „Нямам време, аз съм чиновник.“ Чудни сте! Вие като чиновници, като учители не се ли почесвате често по главата, не посядате ли малко в почивка? Това не е ли време? В това време не можете ли да се съсредоточите, да се помолите на Бога? Колко време се изисква да се помолите? Даже една минута не се изисква, за да отправиш ума си към Бога.

При това, когато ние спъваме нашите идеи, ние спъваме себе си. Всяка идея, която решим да изпълним в себе си, ще се изпълни. Щом обаче кажем, че нямаме време, ние спъваме себе си, спъваме и другите. Ще кажеш: „Имам време.“ Времето принадлежи на Бога, не е наше. Следователно, щом Бог казва, ти разполагаш с времето. Всички вие, които сте чиновници, кой ви назначи за такива? Хората ли ви назначиха? Сами ли се назначихте? – Не, Бог ви назначи. После, тази идея – да станете чиновници, откъде дойде? Вие пожелахте това и желанието ви се изпълни. Бог дава всички възможности. Животът, който имате, е Божий. Вие принадлежите на Бога. Умът, сърцето ви не са ваши. Те са взети под наем. И волята ви също не е ваша. Единственото нещо, което имате, е една гола душа. Вие сте без ум, без сърце, без воля, имате само една душа. Духът също тъй не е ваш. Човек е само душа. Бог е украсил тази душа, турил е една велика сила в нея – ума; турил е и друга велика сила – сърцето; турил е и трета велика сила – волята. Така е украсил той душата! За тия украшения на душата си вие трябва да бъдете признателни, да извършите нещо. Казвам: туй, което огрубява хората, то е това, че те мислят постоянно само за себе си, само за себе си уреждат работите. Не помагаш ли на другите, ще те задигнат. Вие не знаете кой час може да ви повикат горе. Казвате: „Не говори така!“ – Ще те повикат! „Дано не е сега!“ Ако не днес, утре – все ще дойде един ден, когато ще те повикат. Може това да е след сто дни, след хиляда дни, след пет хиляди, но ще те повикат, и то точно навреме. Като дойде това време, да бъдеш готов, та като те повикат в другия свят, да започнеш работа, да ти е приятно, че влизаш. Аз искам така да свикнете с идеята за другия живот, та като ви кажа, че утре трябва да направите една разходка – викат ви горе, вие да се засмеете, да кажете: „Аз заминавам горе.“ А сега, ако кажа някому, че утре ще заминете, ще му протекат четири реда сълзи. Ще дойде жена му, децата му да се молят, да казват: „Не може ли да се отложи?“ Във вас не е проникнала още идеята, че другият живот е красив. Казват: „Няма вече виждане!“ – Не е така!

Да се върнем на въпроса. Искам всички вие да се стремите към една правилна философия, към приложение на Божественото, в което Бог се проявява в настоящето, в което Бог се е проявил в миналото и в което ще се прояви за в бъдеще. Защо? – Понеже ние ще бъдем образци на бъдещото поколение. Ние трябва да оставим нещо на света! Както онези, които са заминали преди нас, са оставили нещо за нас, така и ние, по същия закон, трябва да оставим нещо за другите след нас. Като влизаме така в другия свят, там ще ни посрещнат много добре, много добър прием ще ви дадат. Не мислете, че там ще бъдем неканени гости. Аз зная добре, че в онзи свят приемат много добре, не са като тукашните хора, по-културни са.

И тъй, сестрите разбраха ли задачата си? Три понеделника наред чистене на стаите. Ако някоя сестра няма какво да замаже, ще помогне на друга своя сестра, която има 3-4 стаи за чистене и мазане. Прането спада към друга категория. Аз искам сега да направите опита с мазането. После ще разправите резултатите, които ще имате от този опит. Ако някоя сестра е учителка или чиновничка, ще свърши тази задача през свободното си време. Ще стане рано в 4 часа и в 7 часа ще отиде на работа. Вечерта, като се върне, ще продължи

работата си от 6 до 10 часа. Значи ще употребите само три часа за мазане, няма да мажете целия ден. Вие ще си разпределите добре времето. Това е най-малката задача, която ви давам.

Уточнение: Направихме едно упражнение за трансформиране на енергиите.

Често в лявата или в дясната част на тялото се събира повече енергия. Това, което изтича от лявата и от дясната ръка, са особен род токове. Едната страна е отрицателна, другата е положителна. Ако някой път сте разтревожени, това зависи от напрежението на силите, които работят у вас. Във всички школи на Изток и на Запад, сега и в древността, учениците не само са размишлявали, но са правили и ред упражнения. Например, когато някой искал да се концентрира, той си затварял очите. Това значи, че той се изолирал от външния свят. Когато искал да наблюдава, той си отварял очите. Тогава, щом Бог е създал тялото на човека, какво е предназначението на това тяло? – Всичко у човека има своето предназначение. Ръцете имат свое предназначение, устата, носът, очите, ушите, мозъкът, кръвта, стомахът – всички удове имат свое предназначение. Всяко нещо трябва да се употребява за целта, за която е предназначено. Ние трябва да упражняваме всеки орган за неговото предназначение.

Изпейте упражненията Вечер, сутрин и Вдъхновение.

Музиката е метод за изясняване на някои окултни истини. Целият човек не е въплътен в тялото си – голяма част от него е извън тялото му. Следователно човекът на Земята трябва да черпи вдъхновение от този още непроявен човек. Всеки от вас трябва да се стреми към Бога. Божествената енергия улеснява този процес. Вземете кой и да е цигулар – двойникът му преминава в цигулката и той се вдъхновява. Ако двойникът му не може да мине в цигулката, той е обикновен цигулар. В него тоновете са груби, сухи. Влезе ли двойникът в цигулката, тази цигулка оживява, тонът се мени и той се вдъхновява. Някои казват: „Не можем ли ние сами да мислим?" Тези хора мислят, че всичко е в тях. Ако всичко беше в нас, въпросът би бил свършен. Ние постоянно черпим от великия склад на Живата Природа. Този склад постоянно трябва да влага и да преработва. Ако ние всеки ден не прилагаме по нещо от Божественото, за да растем и да се облагородяваме, ако днес сме такива, каквито сме били вчера, животът нямаше да има смисъл. Днес трябва да бъдем нещо повече – съвсем малко да е, но все таки да сме приложили нещо ново. В нашия живот – в нашите чувства и в нашите мисли, всеки ден трябва да се влага по нещо ново, колкото и да е малко то.

Сега може би у мнозина от вас се заражда срам. Срамът е хубаво нещо, но кой срам? Някой път срамът е на място, друг път не е. Да го е срам човек да прави зло – този срам е на място; да го е срам да не прави зло – този срам не е на място. Да го е срам човек да прави добро – този срам не е на място; да го е срам да прави зло – този срам е на място. Тъй щото страхът, срамът са на място, когато са за зло; не са на място, когато искаш да

правиш добро и се спъваш. Следователно ние трябва в даден случай да употребяваме всички сили, дарби и качества на тяхното място.

Сега някои от вас ще кажат: „Ние сме слушали видни цигулари.“ Хубаво, като сте ги слушали, какво сте придобили? – „Ама хубаво свири.“ Де е хубостта на неговото свирене? – „Той свири отлично Бетховен.“ – Какво от това? Започни ми нещо? – „Не съм запомнил нищо.“ – Такива възхищения нямат никакво основание. Та ще трябва да дойдете до реалните неща. Те седят в малки придобивки, които внасят нещо ново в живота ви. Тази вечер например имахте много хубави условия да пеете. Времето отвън е хубаво. Невидимият свят е добре разположен и вие можете да пеете добре. Ако някой от вас не може да пее, това показва, че той не е разположен. Казвате: „Защо трябва да пеем?“ – Ще докарате двойника в гърлото си и ще придобиете вдъхновение. И тогава, като пеете, като говорите, гласът ви ще бъде мек, благороден, няма да е рязък. Всички ученици в една Школа трябва да имат мек, приятен глас.

Някои казват, че упражнението Вечер, сутрин е в народен мотив. Де е народният мотив? Всички български песни в далечното минало са били религиозни мотиви, но сега са изопачени. Изопачени са, понеже българите са снели тия песни от невидимия свят само за постигане известни временни цели на Земята, вследствие на което пеенето е изгубило своя първоначален смисъл. Българите най-първо са били високо духовни. Те пеят, играят, докато са млади, докато се оженят. После пеят, само когато се напият. Трезви ли са, казват: „Аз не пея.“ Казвам: аз мога да накарам всеки едного от вас да пее. „Как?“ – Ще обещая 10 000 лева награда на този, който излезе да пее тази вечер. Ако обещая 20 000 лева, ще пеете, и то как! В света цигуларят свири хубаво, защото има пари. Я накарайте онзи свирач да свири без пари, ще видите има ли стимул. При сегашното състояние парите са един стимул. Вие сега за какво ще пеете? Все трябва да имате един стимул – или пари, или някакъв идеал. Все трябва да имате нещо, за което да пеете, не може иначе.

Казвате: „Животът не е само пеене, той е и работа.“ Каква работа? Ако аз прекарам целия си живот да копая на лозето с мотиката, какво съм направил? Казвате: „Трябва да се работи, да се преде.“ Хубаво, цял живот, прекаран в предене и тъкане, какво ще ви придаде? Някой казва: „Трябва да говорим.“ – Хубаво, ако говориш цял живот, какво си придобил? – „Все се добива нещо.“ Но това са крайности. Всякога известна енергия трябва да се употреби за един по-висок смисъл. Казвам: бих желал сега в класа да се зароди желание да пеете, защото пеенето подмладява човека. При това всички онези вътрешни окислявания на живота трябва поне временно да ги премахвате. Тогава човек е по-разположен да мисли. Той може да не пее, но като взема участие със своята мисъл, със своето сърце, той пак е полезен. И през време на пеенето не трябва да пеете песните еднообразно, без никакви модулации, тъй – равно, гладко, както например пеете песента Вечер, сутрин. Каква идея трябва да дадем на вечерта? Думата вечер е слаба по изражение. „Вечер дойде“ – това, което иде, трябва да донесе благо. Сутринта е физически по-силна, но тя отнася нещо. Сутринта, като дойде, после си отива.

Следователно благото, което имаме сутринта, като заминава, причинява ни една малка тъга. Вечер Слънцето, като заминава, причинява скръб. Във вечерта имаме духовна придобивка. Тогава можем да кажем, че скръбта идва вечерно време. Като дойде скръбта, Духът Божий иде да ни утеши. Той донася вярата, връща ни смисъла на живота.
Изпейте сега Вечер, сутрин!

Изпейте още Блага дума! Човек, като пее, трябва да бъде естествен.

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Единадесета лекция на ООК г.IV

24 декември 1924 г.
Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1924_12_28 Законътъ на внушението. Законъ за равновѣсието
лекция пред специалния клас
(Младежки Окултен Клас, 28.12.1924 21:15 Неделя)
Издателство „Бяло Братство

ЗАКОНЪТ НА ВНУШЕНИЕТО ЗАКОН ЗА РАВНОВЕСИЕТО

8.15 ч.в.

Любовта ражда доброто! Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темите: „Предназначението на гръбначния стълб."

Тема 10: „Произход на съзнателните и подсъзнателните движения у човека." Ще опишете движенията, всяко помръдване ще опишете.

Как пази човек своето физическо равновесие. Например, главата е по-тежка. Как пази човек своето равновесие? Как седи главата на раменете? Спокойна ли е човешката глава или постоянно се движи? (– Движи се.) В какво направление се движи човешката глава? Две течения има у човека. Забелязали ли сте когато пътувате по екскурзии или вървите по пътя, щом се отвлече вниманието ви, родят се значи две противоположни мисли в ума ви, веднага ще паднете или на лицето си, или на ляво, или на дясно. Защо падате? Тия наблюдения трябва да ги правите във вашето подсъзнание. Например ходите с някого и питате: „Защо на еди-кой си господин животът е тъй нередовен?" И като кажете тъй, паднете на едната или на другата страна. Това падане е свързано с човека, на когото оценявате характера.

От чисто наследствено гледище тия неща са ясни. Да допуснем, вие се раждате в известна фамилия, член сте там, да кажем във фамилията ABC. Как действува наследственият закон по отношение на живота? Да кажем A е вашия дядо. Някога той се е разгневил и намислил да удари някой човек по пътя и да му пукне главата. Той само е проектирал тази мисъл, но не я реализирал, разболял се и умрял. Тази негова мисъл се е отложила, но тя е останала в неговото подсъзнание. Той има син, който се оженва и на него се ражда син, да кажем B. Този син точно ще изпълни туй внушение, което дядо му е намислил. Този син ще изпълни туй желание да срещне един човек на пътя и да го удари по главата. У вас се заражда по някой път едно желание да биете някого. Вие сте забелязали някои деца на пътя какво правят: минава някой старец, те вземат един камък и го ударят, защо? (– Това са външни мисли, от миналото.) Сега аз ви навеждам на този велик закон, за да разбирате нещата защо тъй стават. Вие мислите, че е безразлично какво мисли човек, не. Или вие ще извършите този акт, или поколенията след вас. Тъй щото в природата

търсете причината на тези постъпки.

Тогава математически какво ще бъде отношението? А е причината, В какво ще бъде? В В се изразява идеята. Тъй щото много ваши състояния се дължат на миналото. Седите вие и сте неразположен духом. Иде ви по някой път на ум да извършите нещо недобро. Тази мисъл е вложена от някой ваш дядо. Може би преди 100 години, преди 200 или 300 години от някой ваш прадядо. А вие ще бъдете изразител на тази, старата мисъл. Следователно вие с контра идеи ще се противопоставите на тази първоначална идея. Как? – Ще се върнете назад до А. С, в този случай, е само резултат, но не е причина. Ще се върнете назад. Ако синът на А е бил добър човек, ще апелирате към него. Следователно ще почерпите сили, за да регулирате тази мисъл от А.
Сега да изясня. Да допуснем, че имате един канап, или една връв, или едно въже. Вие сте хванали само единия край, а другия край са хванали двама души. Вие не сте свободен. Туй въже е завъртяно около ръцете ви – вие теглите и те теглят. Внушението от тяхна страна е по-силно. Те ви теглят и най-после ви повличат. Вие не искате, какво трябва да стане? Трябва да дойде някой друг да хване при вас въжето, за да се балансират двете сили. Затуй трябва да учите закона на равновесието. Не трябва да се самооблащавате [*самооблащава – книж.остар.(от рус. самообольщение) самозаблуда, самозаслепение, самоизмама.], че всичко може да направите сам. Всеки, в дадения случай, е слаб. Трима души на физическото поле могат да бият едното, но и един може да бие трима, па даже и 10 души, но се изисква голяма сръчност, за да набие 10 души. Аз в историята помня само един такъв случай и то ето какъв: Един американски проповедник набива 10 души. Цяла една тайфа пияни влизат и искат да развалят събранието. Той слиза от амвона, набива ги хубаво, връзва ги и ги туря долу пред амвона, качва се и си държи проповедта. Накрая главатарят на тази банда се обръща към Бога. Но в такъв случай трябва да имате присъствие на духа. У вас, младите има една черта, която ви липсва, често вие губите присъствие на духа. Когато сте в клас, тогава сте много сръчни, но когато сте сами, тогава трябва да се опитате. А законът на внушението работи единично.

Та, най-първо трябва да изличавате тези подтици, които работят върху вас. Ще правите наблюдения. Някои мисли действат върху задната част на главата ви. Вие трябва да се освободите от тях. Някои мисли действат в стомаха ви, тези мисли действат по наследство и ти слушаш нещо постоянно ти казва: „Хляб, ядене!“ Ти се поддадеш на туй внушение и постоянно мислиш за това. Не, не му е времето сега да ядеш, от долу иде тази мисъл, туй внушение иде наследствено; други внушения има, които идат по-отгоре – от под лъжичката. Те са по-благородни внушения; третите идат от предната част на главата, те не са опасни. По някой път внушенията идат от слепоочните очи. И тогава ще почувствувате едно силно притискане на главата. Тогава именно трябва да знаете да трансформирате вашата енергия, да прекарате тия енергии на горе към предната част, разумната част на мозъка си.

Най-главното в живота – всички трябва да имате един идеал. Всички трябва да сте

свързани с някой човек, който седи по-горе от вас, който има морален стабилитет. Аз го наричам – човек с морални устои. А този човек може да бъде някой ваш добър дядо, тук или в Америка да е живял и да е заминал, с когото да сте свързани и когато дойде едно противоречие веднага да си спомните за него, защото приятелят е необходим в такъв случай. За нужди са приятелите.

Затуй сега ще се заемете да изследвате тия енергии. Не да попаднете в тях, да мислите само за тях, защото има друга една опасност тогава, човек може да си самовнуши. Самовнушението може да дойде отвън чрез впечатления. Например, минавате вие по пътя. Може да видите някой човек паднал и си счупил крака. В вашето подсъзнание това направи силно впечатление. След година може да се яви у вас някоя болка в крака, без да знаете причината й. Много болести има, които нямат никаква органическа причина, а усещате болка. После, може да сте забелязали, като вървите по софийските улици, да кажем, а те са пълни с разни мисли, някой път вас не ви се иска да минете през някоя улица, защо? Като един чувствителен човек усещате, че влиянията не са приятни там и не искате да минете. Следователно човек не трябва да се предава на такива влияния от улицата. В такъв случай минете през друга улица. Ако минете през някои улици вие може да възприемете лошите мисли на някой човек, който е минал преди вас, т.е. те да намерят място във вас, щом вие не сте достатъчно концентриран. Тази сутрин аз видях едно лице, при това свещеник, така се огрубило лицето му, че нищо свещеническо няма в него. Такава една грубост имаше на лицето му.

Та, рекох, виж външните влияния са подействали даже и на един свещеник. Вие в света има да се борите с ред противоположни сили и трябва да бъдете разумни, т.е. трябва да разбирате закона на внушението. А този закон на внушението изисква чистота на мисълта. Всякога трябва да имате чиста и ясна мисъл. Никакво раздвояване на ума! То ще дойде, но не го допускайте да вземе място у вас. В момента, в който вие допуснете едно раздвояване, винаги човек губи своето равновесие. Питам: онези акробати, които минават по тънки въжета, как минават? -Присъствие на духа имат; онези авиатори, които отиват 3, 4, 5, 7, 8 км. нагоре – присъствие на духа имат. Ама представете си един страхлив човек, който ще изгуби присъствие, какво ще стане с него? Разбира се, всичките авиатори имат едно качество: у тях центърът на страха е по-слабо развит. Страхлив човек авиатор не става. Авиаторите са смели. Сега някои хора трябва да употребят много големи сили, да не бъдат страхливи. Например вие изпитвате страх, но трябва да турите воля, за да покажете, че не ви е страх. Някой път ви е страх, а се преструвате, че не ви е страх. Не, вие ще си представите страха: страх ви е, нищо повече. Но няма да давате място на страха си. В животинското царство у по-нисшите животни страхът си има място, но един човек, който е тръгнал по пътя, страхът често може да го спира. Например колебанието от какво произтича? – От страх.

Та, сега имате да ликвидирате с всичките тия наследствени прояви, които се явяват в ума ви. 50% от тези прояви са наследствени и по закона на наследствеността вие можете да ги

изхвърлите. Как? Например някой ден нямате разположение, казвате: „Не ми се учи днес.“ Какво ще направите? – Седни и учи! -“Ама нямам настроение!“ -Седни и учи! Настроението ще дойде. Седни на масата си, нищо повече! Внушение е то. Закон на повторение е то. Ти си отлагал, отлагал и казваш: „Нямам настроение.“ Не, ще седнеш и ще учиш без настроение! Употребете тогава и вие едно внушение, ваше внушение. Да кажем, нямате разположение да идете някъде, абсолютно нямате разположение. Кажете тогава цял един час наред: „Ще ида, ще ида, ще ида…“ И като повториш цел един час тези думи най-после ще отидеш и оттатък ще минеш. После, направете друг един опит: имате силно желание да идете някъде, но това място няма да ви ползва никак. Кажете тогава така: „Няма да ида, няма да ида, няма да ида…“ И няма да идете. След като повториш една дума, има си известни числа – 100 пъти, 200 пъти, 3-4-5 стотина пъти, туй повторение представлява цял един цикъл и около вас се образува цяла една сила, която ще даде подтик да бъде движението ви за или против, т.е. или в положителен или в отрицателен смисъл, което е за добро.

И тогава аз казвам, в природата има два метода, с които тя си служи: когато природата действува със своите положителни сили, тя произвежда в нас всякога негативни състояния; когато природата действува със своите негативни сили, тя произвежда в нас всякога положителни състояния. Туй трябва да го знаете. Едно негативно състояние у вас се дължи на положителните влияния от действията на природата. Обратния процес: когато природата действува със своите негативни сили, у човека се произвеждат положителни състояния.

Как ще преведете минус с минус и плюс с плюс? Човек и природата могат ли да се примирят? (п.ч.) Когато природата работи, човек ще възприема, човек ще плаща. Когато природата стои негативно, тогава тя ще плаща. Взаимообразно ще си действат. Но всякога трябва да знаете, когато дойде едно негативно състояние у вас, природата действува със своите положителни сили и те са разумни. Това не е един признак, че вие сте извън законите на природата. Ни най-малко, макар че не сте разположени, но трябва да знаете факта, че природата действува със своите положителни сили и то е за добро. И когато вие сте в най-добро разположение на духа си, трябва да знаете, че природата работи със своите негативни сили. И в единия и в другия случай трябва да знаете, че то е за ваше добро. Тогава имаме 1, 2, 3, 4. При 3 и 4 движението трябва да мине през кръст.

И действително така е, от лявото полушарие енергиите отиват в дясното, и от дясното полушарие отиват в лявото, прекръстосване става. Едната страна е негативна у човека, а

	п.	ч.
1)	+	−
2)	−	+
3)	−	−
4)	+	+

другата е положителна. Но те се менят. Изобщо се казва: лявата страна е отрицателна, а дясната е положителна. Но често има едно променение на тия сили. Лявата ръка, в която действат въобще отрицателните сили, в горната си част на ръката тя е положителна, а долната, вътрешната част на ръката (дланта), тя е отрицателна; дясната ръка, която е положителна по отношение на лявата и тя в горната част е положителна, а долната (дланта)) е отрицателна.

И тогава имате: $\frac{\text{Л.}}{-} = \frac{+}{-}; \frac{\text{Д.}}{-} = \frac{-}{+}$ и знаете ли как се съединяват знаците? Пак същото прекръстосване става. Отрицателната част на ръката е всякога гладка, по нея никакви косми не растат, а тази част на ръката, дето е положителна, там има косми. Двете устни са отрицателни, но горната част на устата е положителна – там се образуват мустаците. Тогава горната част е положителна, а долната е отрицателна.

Чрез закона на внушение може да се случи следното: когато природата действува със своите положителни сили и вие искате да бъдете положителни, тогава вие сте в

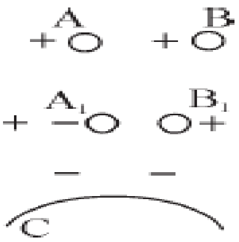

стълкновение с природата, тогава се образува триене; тогава стават мозъчни сътресения и тогава хората подлудяват. Всеки, който се бори с природата, подлудява. И всеки, който се бори с Бога, подлудява, нищо повече! Значи, природата не обича ти да се бориш с нея. Ти ще отстъпиш не от страх, ти ще използваш нейните сили. Когато тя работи, ти ще почиваш, а когато тя престане да работи, ти ще започнеш да работиш. Следователно, ние не трябва да бъдем два положителни знака в природата. Плюс и плюс какво дават? (– Отблъскват се.) Е, какво означава отблъскването? В какво направление отиват силите тогава? Да допуснем, тук имате две топки А и В. И двете са положителни. Най-първо ще се яви едно желание да се приближат (А1В1), но после пак се отблъскват; пак се приближават, пак се отблъскват. Как ще обясните това явление? (– Електричеството става разнородно, щом се приближат двете топки, едното електричество се неутрализира, тогава се отблъскват и т.н.) Добре. Тогава, в първия случай имаме и при двете топки знака плюс (А, В). Във втория случай (А1В1) имаме минус и плюс – привличат се топките. После пак се отблъскват. Къде отиде отрицателното електричество? (– Отрицателното електричество отива в земята С. И на мястото се явява пак положително електричество. Топките пак се отблъскват.) Добре. Това е един геологически закон. Промени стават и в клетките. Какво отношение има земята към тия две топки? Ние допускаме, че те са съзнателни.

Известни величини вие ги означавате с минус, а други – с плюс. Вземете -5 и +5. Тия две величини равни ли са? (– Като алгебрични величини не са равни, само по абсолютна стойност, без знака, са равни, но иначе не са равни.) Ако имаме в термометър 5° над нулата, едно и също ли означават? (Те не са равни величини.) – Защо?

Представете си следното: тук имате жена (ж). Тя е негативна в природата (–) и мъж (м), той е положителен в природата (плюс). Но тази жена бие мъжа си и физически го бие и

– ж
+ м

по ум го бие. Как тогава ще си обясните тогава това? Действително туй е вярно, но относително е вярно. Сега тия разсъждения са извън науката, те да не ви бъркат на вашата наука. Вие трябва да ги държите отвън. Те със само един посторонен капитал, а вие дръжте си вашия капитал.

Как бихте означили настроението, положително ли е, или отрицателно? Кой е създал настроението? Мъжете или жените? (– Жените.) Т.е. под думата „жена“ разбираме „живот“, под „жена“ вие ще разбирате живота. Кой е създал негативните сили: животът или умът? Под думата „мъж“ ще означаваме винаги ума в неговата целокупност, а под думата „жена“ ще разбираме живота в неговата целокупност. Живот и жена са близки. Жена и мъж се различават само по едно качество. Жената въобще е символ на живот, тъй щото тя не засяга формулата на сегашните жени. А положителните сили са създадени от що? Например смелостта на какво се дължи? Дължи ли се на човешкия ум? От какво произтича смелостта? От ума ли? (– Не от ума.) Хубаво. Думата „интензивност“ на какво се дължи, на ума или на сърцето? (– На сърцето.) Правете наблюдения, щом мислите и във вас има известно безпокойствие, то се дължи винаги на сърцето. Когато сърцето ръководи, в мислите винаги има безпокойствие. Когато умът работи, тогава има чистота, човек е тих и спокоен, невъзмутим, тогава човек се повдига.

Ще знаете, когато умът работи сам, човек всякога е тих, а когато сърцето ръководи, човек всякога се намира в едно състояние тревожно: реши едно, смени го – все прави и все недоправи. Казва: „Еди колко книги ще прочета, туй ще направя, онуй ще направя“, и в края на краищата нищо не направя. Всеки ден хиляди желания сменява, все решава, решава. После, като го попиташ: „Защо не го направи“, каже, че условия няма. Аз наричам сърцето е едно дете, което знае само да яде. Ако майка му е сготвила нещо, то всичко изяжда. Но не е ли приготвила нищо, целия ден ще има само цирикане. Такова нещо е сърцето. Англичаните го наричат: „място на постоянно безпокойство.“ Когато дойдат тия състояния, ще ги познавате, те са на сърцето. То е детинско състояние, едно детинско своенравно състояние. От неща нищо и никакви, които пет пари не струват, някой минал и те побутнал, дигнеш цял скандал. Детински работи са това. Такова е състоянието на сърцето.

Та, всички трябва да се владеете, т.е. да се не поддавате на такъв детински устрем. Вие ще употребите за сърцето си този пример на циганката, той е много хубав за тези състояния. Разболяло се циганчето, казва: „Мамо, геврече.“ -“Ще купим, мама, ще купим.“ -“Халвица, мамо.“ -”Ще купим, ще купим.“ Че смокини, орехи, ябълки… Всичко искало. И тя все му купувала: „Ще купим, мама, ще купим.“ Най-после то умряло и циганката казала: „Е, мама, от всичко поне си хапна.“ Като дойде едно такова фалшиво желание в сърцето ви, кажете: „Ще бъде, ще бъде“, и оставете го там. И като умре вашето циганче, т.е. не да умре, но вашето състояние се трансформира от едно в друго, по-високо. Тогава кажете: „Действително, всичко постигнах“, т.е. постигнал си да трансформираш своите желания. Смърт значи трансформиране от едно състояние в друго, минаване от един образ в друг. Не е страшна смъртта. То не е ограничение, тъй ще схващате вие. И тогава ще бъдете близо до истината.

Щом дойдат някои неприятности, вие ще спрете и ще кажете в себе си: „Ще бъде, ще бъде.“ Тихичко ще го кажете и отминете. Не се противопоставяйте на вашите желания.

Голяма погрешка е това. Никога не влизайте в борба със себе си. Едно правило ще ви дам: Не се бори със себе си! Какво ще постигнете? Изслушай себе си, добре разсъждавай и извади поука. Но не се бори! Например някой казва: „Това нещо няма да го направя.“ Не, не се бори със себе си, изслушай спокойно, не разрешавай въпроса предварително. Туй желание не е твое. Двама души се разговарят там, аз ги слушам, мисля си, че това нещо е за мене, но си казвам: „Няма да участвам вътре.“ Че туй преди всичко не се отнася до мен, аз мога да изслушам тия двамата, те може да искат да идат на разходка, това мен не засяга. Ние се вплитаме в това, като казваме: „Това за мен не се отнася, аз това няма да направя, или онова ще направя…“ Нито едното ще направиш, нито другото няма да направиш.

Първото нещо, ще се борите със себе си! Но всякога обозначавайте своите навици. Щом видиш една погрешка, вземи я, поглади я, потупай я, кажи ѝ: „Ти си много добра и ще бъдеш тъй добра, няма да ми правиш много пакост.“ Поговори ѝ мъничко. Тя разбира. И мнозина от вас, които са решавали така: „Аз това няма да го направя“, колко от вас сте успели в това отношение? Правили ли сте опит! Някой иска да изкорени някой лош навик от себе си. От къде ще го изкорениш? Този навик почти няма никакво твое съществуване, то е само една илюзия във вашия ум. И онзи, който иска да корени от себе си своите навици, аз го уподобявам на един човек, на когото лицето е очернено. И той почне да се оглежда в огледалото и казва: „Е, очисти се, де!“ Ще се очисти ли някога? – Никога. И вие сега гледате в едно огледало. Огледалото никога няма да очисти черното ви лице. Вие по никой начин не може да го изчистите само като се оглеждате. Тогава какво ще направиш? Ще се разсърдиш и ще удариш огледалото на земята. Ще се очисти ли черното ви лице тогава? Мислите ли, че вашите петна ще се махнат, ако счупите огледалото?

Може би туй дегизиране в дадения случай е потребно за вас. Да допуснем, тебе те гонят. Дойде някой и те нацапа хубаво. А така, като си начернен, няма да те познаят. Няма ли да се зарадваш в този случай, че си черен? Туй дегизиране е по-хубаво в случая, защо ще го снимаш от лицето си? Туй е по отношение на ония неприятни състояния, които вие може да опитате. Не ги считайте, че са нещастия за вас. Като станете, ще имате едно неблагоприятно състояние, спрете се и погледнете в природата. Тогава ще знаете, че в следващия момент ще се сменят вашите състояния.

И тъй, като станеш, ще кажеш така: „Аз няма да се боря със себе си, но ще бъда в хармония със себе си. Аз няма да бъда в противоречие с природата, но ще бъда в хармония с природата. Аз няма да бъда в противоречие с Бога, но ще бъда в хармония с Бога.“ Туй си помисли само. Произнесете тези думи и вижте как веднага ще се измени вашето състояние. Един – два пъти тихичко кажете на себе си. Така човек може да създаде в себе си велик характер. Защото природата сама по себе си е красива.

В дадения момент вие имате работа с интелигентни същества около вас, които са минали

около вашия път и го познават много добре. И те са готови да ви услужат, като някой виден професор в някоя лаборатория как помага на студентите си. Правете опити и работете! Ако не излезе опита, ще помолите този професор да ви покаже как се прави опита. Той ще започне да работи с вас и ще ви даде всичките наставления, които са необходими. Той ще ръководи опита, вие ще работите. Следователно когато вие се намирате в едно противоречие с живота, ще повикате едно от тия разумни същества, които са ваши приятели, но ще ги слушате. И опита, който правите, ще бъдете много внимателни. Този опит става във вас, вие сте една лаборатория, а вашите мисли и вашите желания, това са елементите там. Тъй животът е приятен, ще повикате професора и така с всичкото смирение ще внимавате, ще го слушате и ще отбелязвате всичко, което той прави. Еди кое шишенце на кое място се намира… Ще отбелязвате всичко в книжката си. Трябва да бъдете внимателни към себе си. Към това ще приложите и тази вътрешна опитност, която ще даде една стабилност на характера ви. Туй ще създаде онова състояние на тази вътрешна чистота, която е потребна за развитието на ума. Защото има неща, които се разбират само при една вътрешна чистота на съзнанието.

Ако искате да развиете ума си, непременно трябва да имате чистота. Не чистота, какво се разбира сега. Чистота в кръвта, чистота в сили, които действат във вас. Чистота, чистота. Значи да не са смесени, първични трябва да бъдат силите. То значи чисти сили. С тях трябва да работите сега. И тия сили хората ги употребяват да се обичаме, да бъдем разумни… Всичките тия термини трябва да се преведат в един строг научен начин. Не научен начин, защото често науката не може да даде един подтик, но да се направят тия неща достъпни за един положителен живот, че да добиете една увереност във вътрешния си живот, да знаете, че има един закон, с който може да се работи.

Сега ще работите с един закон на внушението в себе си. Ще кажете тъй: „Ще ида, ще ида, ще ида…; ще се моля, ще се моля, ще се моля…“ Вземете ред от тия думи, силни думи и ги повтаряйте много пъти. Ето какво ще направите през тази седмица: ще си изберете една дума за понеделник, каква дума ще бъде тя? Той е ден на Месечината. В вторник ще вземете друга дума; в сряда – друга; в четвъртък – друга; в петък, събота и неделя ще свършите. За една седмица е това. Вие сами ще си изберете думите. Аз искам да видя какви думи ще изберете. Ще започнете сутрин. Тази избрана от вас дума ще я произнесете 100 пъти, на обед – 100 пъти и вечер – 100 пъти. Вие още не сте запознати с този закон. Ето как ще си изберете думата: ще се спрете тихо и спокойно, няма да се колебаете и тъй като се успокоите в себе си, в съзнанието ви ще изпъкне една дума, тя е за вас. И тя ще ви се понрави. Например ако съм аз, в понеделник ще кажа: „Ще чистя, ще чистя, ще чистя…“ и ще броиш на пръстите си 100 пъти. Природата обича точността. Тя не си играе в такъв случай. И ако ти не произнесеш 100 пъти, оставиш само едно, тя ще те хване за ухото. Ще броите точно 100 пъти. Но няма всички да избирате „чистя“. Може да изберете друга дума: „Ще нареждам, ще нареждам, ще нареждам…”; „ще пълня, ще пълня, ще пълня…”; „ще изпразвам, ще изпразвам, ще изпразвам…”; „ще мия, ще мия, ще мия…“ По-добре е глагол да употребите. Вторник: „Ще воювам…”; „ще изправям…“

(– Ще уча?) Във вторник не се учи. Тази философия учениците много добре знаят, във вторник не се учи. Т.е. всеки ден си има по няколко часа за учене. За вторник: „Ще побеждавам; ще превъзмогвам; ще напредвам; ще ставам…“ Сряда: „Ще уча, ще уча, ще уча…“ и т.н. Всеки един ще си избира по една дума. Седем думи за през цялата седмица. И тези думи да са силни в съзнанието ви. Ще си ги поясните, ще си ги запишете в едно тефтерче. Значи, през деня всяка дума ще я произнесете 300 пъти. Тогава имате седем деня по 300 пъти правят 2100 пъти.

Тези са малките опити, които имат добър резултат, ако ги изпълнявате добре. Те са едно подготовление за голямата работа.

Любовта ражда доброто. Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година 11 школна лекция на I Младежки Окултен Клас, 28.XII.1924 година, 9.15 ч.в., Неделя

Младежки Окултен Клас
28.12.1924 21:15 Неделя
Книги:

* Законътъ на внушението. Законъ за равновѣсието

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1924_12_28 Които гладуват
неделна беседа

КОИТО ГЛАДУВАТЪ

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ“. (Матея 5:6)

Каква е била интимната мисъль, която занимавала ума на Христа, когато е произнесалъ тази своя рѣчь на планината? Кои сж били подбудителнитѣ причини, които сж Го заставили да я произнесе? Има много прѣдположения, но това сж само вѣроятности, това сж само догадки, тълкувания – едни по-близки, други по-далечни. Има само единъ, който знае, какво е мислилъ Христосъ, той е самиятъ Христосъ. Само Той знае, каква е била интимната мисъль у Него, а ние можемъ само да прѣдполагаме. По нѣкой пжть ние идваме до убѣждението, че знаемъ нѣщо, като че разбираме живота, като че всичко ни е ясно. И дѣйствително, туй наше състояние е вѣрно. Денемъ всичко виждашъ, пжтьтъ ти е отворенъ, накждѣто погледнешъ – сигуренъ си, смѣлъ, рѣшителенъ си, смѣло водишъ. Щомъ се свечери, обаче, щомъ стане тъмно като въ рогъ, ти веднага се спирашъ, не си тъй смѣлъ вече, почвашъ да се спъвашъ, знанието ти се ограничава.

И тъй, нѣкой запитватъ: защо азъ нѣкой пжть мисля, че зная, а нѣкой пжть ми се струва, че нищо не зная? Психологически азъ обяснявамъ този фактъ така: знаешъ, защото день има у тебе; не знаешъ, защото вечерь има у тебе. Други запитватъ: защо нѣкой пжть азъ се чувствувамъ тъй смѣлъ, рѣшителенъ, всичко мога да направя, а нѣкой пжть ми се струва, че нищо не мога да направя? Казвамъ: като изядешъ по 2–3 кокошки, силенъ си, а като ядешъ само сухъ хлѣбецъ, нищо не си. Онзи конь, който яде зобчица, той е силенъ, подскача, подскача; а онзи който яде само сухата слама той си прави своитѣ разсжждения, защо не може да подскача. Тия двата коня се съберат, и първиятъ казва на втория: какво си се свилъ, подскочи като мене. – Е, азъ не ямъ като тебе зобъ, ами слама ямъ.

Питамъ сега: когато тълкователитѣ създаватъ своитѣ теории, кои сж подбудителнитѣ причини за това? Когато извѣстни писатели, извѣстни моралисти, извѣстни философи пишатъ върху нѣкой въпросъ, кои сж подбудителнитѣ причини, които ги заставятъ? Интимната им мисъль дава директива, направление на цѣлата имъ работа. Но коя е интимната имъ мисъль? Сега, започватъ философскитѣ разсъждения. Влиза ученикътъ въ училището, да кажемъ въ първи гимназиаленъ класъ, и учительтъ започва да обяснява, що е точка. Учительтъ казва, че точката нѣма никакво измѣрение, не заема никаква часть отъ пространството, но при това сжществува въ ума ни. Значи, туй, което не заема никакво мѣсто и пространство, сжществува като нѣкаква идея. Тогава, споредъ нашитѣ схващания, само туй е реално, което заема нѣкакво мѣсто. При всичко това, учительтъ започва да разправя на ученицитѣ си за точката, която не заема никакво пространство. И тогава запитватъ: какво нѣщо е точката? Казвамъ: точката е първото проявление на единъ

разуменъ животъ. Е, какво иска тази точка? Послѣ запитватъ: ами какво означава правата линия? Казвамъ: правата линия, това сѫ възможноститѣ на точката. Послѣ учительтъ разправя за плоскостьта, за квадрата. Какво означава квадрата? Той казва: квадратътъ е пространство, затворено отъ четири линии. Азъ казвамъ: квадратътъ, това сѫ възможноститѣ на правата линия. Най-послѣ идваме до 3-то измѣрение, до куба. Какво нѣщо е кубътъ? Кубътъ, това сѫ възможноститѣ на квадрата – нищо повече. Питамъ: сега разбрахте ли всичко това? Въ разбирането трѣбва да има вѫтрѣшни отношения. Да разясня мисъльта си. Учительтъ разправя на ученицитѣ си за числата, говори имъ за 1, 2, 3, 4, 5–10. Пита ги: разбрахте ли? – Разбрахме. Какво? – Разбрахме за числата отъ 1–10. Добрѣ. Отиде си малкиятъ Драганчо въ кѫщи, пише числата отъ 1–10, майката се радва. Да, но тѣзи числа сѫ живи, тѣ не сѫ само символи, тѣ иматъ свои отношения. Когато ние казваме 1+2, какво означава това? – Значи да ги съберемъ. Е, може ли 1+2 да се съберать? Въ математиката казватъ, че по-голѣмо число отъ единицата нѣма, а учительтъ те учи да събирашъ 1+2, туй малкото число да го сѫберешъ съ голѣмото. Не е ли смѣшно да ви дамъ едно бакърче да съберете морето въ него? Ако тълкувате буквално, какво прѣдставлява събирането на числата 1+2? Това сѫ само отношенията на нѣщата. Има извѣстни условни знаци въ математиката, съ които изразяватъ дѣйствията. Тѣ могатъ да бѫдатъ плюсъ или минусъ, могатъ да бѫдатъ знакътъ за умножение или дѣление. Питамъ: тия числа, 1,2,3, и т.н., тъй както ги пишете, сѫществуватъ ли въ природата? Не, природата си има съвсѣмъ други числа, съвсѣмъ друга азбука. Тя не признава нашитѣ числа. Символитѣ, съ които ние си служимъ, никѫдѣ въ природата ги нѣма. Азбуката, съ която ние си служимъ, нѣма я въ природата. Послѣ, гдѣ срѣщаме въ природата геологията тъй, както ние я знаемъ? Да, писали сѫ ученитѣ, че еди-кой си пластъ билъ тъй прѣчупенъ, еди-кой си иначе, но това доказано ли е? Ние казваме: еди-кой си геологъ го е доказалъ. Може да го е доказалъ, може и да не го е доказалъ. Не, има единъ вѫтрѣшенъ законъ, има извѣстни вѣроятности, които опрѣдѣлятъ нѣщата. Математиката има своя външна страна – това е геометрията. Всички геометрически фигури сѫществуватъ въ природата. Слѣдователно, геометрията е езикътъ на математиката. Ако единъ математикъ не може да прѣвърне своитѣ математически величини въ геометрически форми, той нищо не разбира отъ математиката. Да прѣвърнемъ това нѣщо въ ума си. Какво означава тази мисъль? – Че всѣка една сила, която дѣйствува, трѣбва да и се даде направление.

Сега, вие ще ми зададете въпроса: какво отношение иматъ всички тия разсѫждения съ закона: „Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ?“ Ами че това е единъ философски въпросъ! Питамъ азъ: защо гладуватъ и жадуватъ хората? Днесъ цѣлиятъ икономически свѣтъ разрѣшава този важенъ въпросъ за глада. И азъ казвамъ: ние имаме цѣль единъ социаленъ въпросъ за глада. Казватъ: трѣбва да се хранимъ. Питамъ: въ коя епоха на човѣчеството гладнитѣ не сѫ хранени? Тѣ всѣкога сѫ били хранени, но въпросътъ пакъ не е билъ разрѣшенъ. Не мислете, че тъй лесно можемъ да разрѣшимъ този въпросъ на глада. Защо? – Гладътъ е една сила въ свѣта, която продължава живота. Азъ не говоря за мѫчението, но казвамъ, че гладътъ е сила въ

природата която продължава живота, прави го по-интенсивенъ, а тази интенсивность именно го продължава. Гладътъ внася едно разширение въ живота. Ако схванемъ така въпроса, че гладътъ е едно условие, за да може животътъ да се развива добрѣ, ние сме на права посока, но ако схващаме, че гладътъ е мѫчение, ние сме на крива посока. И тогава ние ще се намираме въ единъ условенъ свѣтъ, въ който нѣма никаква разумность. Нима онази първична разумна сила, която е създала цѣлия космосъ, която е допуснала да се прояви туй чувство на гладъ, нѣма свой дълбокъ замисъль? Ще умра отъ гладъ, казва нѣкой. Е, то е наше прѣдположение. Умирането въ природата подразбира минаване отъ едно състояние въ друго. Споредъ насъ, това е смърть. При тази смърть нѣкой пѫть става разредяване, нѣкой пѫть сгѫстяване на материята. И при това се явява извѣстна интенсивность на силитѣ, които дѣйствуватъ на всички процеси, които сѫществуватъ въ природата. Трѣбва да дадете едно разумно тълкуване, а не такова, каквото съврѣменниятъ животъ ни налага. Напримѣръ, всички хора искатъ да иматъ удоволствия въ живота. Насищане въ природата сѫществува, но удоволствия не сѫществуватъ. Що е удоволствието? – Удоволствието е сѣнка на насищането. Онзи пияница, който пие чаша слѣдъ чаша, се удоволствува. Влѣзе нѣкой пияница въ кръчмата, дойде подиръ малко другъ, опасно е да имъ се турятъ имена, ще ги наречемъ номеръ едно и номеръ двѣ, ще си кажатъ: хайде сега приятелю, да се чукнемъ за наше здраве! Чукнатъ се, дигнатъ високо чашитѣ си, изпразнятъ ги, това е удоволствие! Една чаша, двѣ, три, четири, че до десеть. Хубаво, какво придобиха, слѣдъ като изпразниха тия чаши? Е, казватъ, да позабравимъ нашитѣ тѫги, нашитѣ скърби. Забравятъ ли ги? – Да, врѣменно ги позабравятъ, но на другия день ги заболява главата, туй-онуй, тѫгата пакъ дойде, пакъ отиде при кръчмаря, дойде номеръ двѣ, номеръ три, наредятъ се: хайде да се чукнемъ! Чукатъ се тѣ, изпразватъ се чашитѣ една слѣдъ друга, но кръчмарьтъ си пише, нищо не пропуща. Погледнешъ, слѣдъ 2–3 години, тия, които се чукали, останали послѣдни голтаци. Съберать се слѣдъ това номеръ едно и номеръ двѣ и си говорятъ: е, какво ще кажешъ? Какво да кажа? На какъвъ халъ ни докара Господь! А, Господь ви докара на този халь! Кръчмаринътъ ли? Не, номеръ едно и номеръ двѣ сами се докараха на този халъ. Господь никѫдѣ и никога не е създавалъ кръчми. Ние сами си създадохме кръчмитѣ, ние сами създадохме чашитѣ. Туй е едно удоволствие, казвате вие. Да, но то е едно отъ грубитѣ удоволствия. Въ свѣта сѫществуватъ хиляди удоволствия, които разрушаватъ живота. Удоволствието, като единъ малъкъ масажъ, е необходимо, даже въ нѣкои случаи е приятно, но всѣкога човѣкъ трѣбва да бѫде наситенъ. Насищането е смисълътъ въ живота. Слѣдователно, въ човѣка, въ всѣко едно направление трѣбва да има една жажда, единъ гладъ. За какво? – Може да е за хранене, може да е за знание, може да е за добро. Жаждата гладътъ сѫ единъ вѫтрѣшенъ процесъ. Ако вие нѣмате този гладъ за знание, бихте ли се учили? Ако вие нѣмате този гладъ за духовенъ животъ, бихте ли го търсили? При това, всички искаме да се освободимъ отъ глада. Азъ бихъ казал: не трѣбва да се освобождаваме отъ глада, а трѣбва да го разберемъ. Ако гладуваме, причината сме ние. Гладътъ, който сѫществува не е въ недоимъка на живота. Не, има достатъчно храна, достатъчно хлѣбъ за всички хора. Хората още не сѫ разбрали смисъла на живота. Кога ще го разберать? Когато всички ние съзнаемъ, че сме дошли на земята да изпълнимъ волята на Онзи, който ни е далъ животъ.

Сега всички хора – и богати, и сиромаси, казватъ: ние нѣмаме ли право да се удоволствуваме въ живота си, както искаме? Не, нѣмате право да се удоволствувате: тъй е писано въ Божията книга. Ти може да гладувашъ и да жадувашъ, но за какво? – За правдата. Та казвамъ: Правдата е единъ вѫтрѣшенъ процесъ за разпрѣдѣляне на всички Божествени блага по всички части на тѣлото. Това е кръвообращението въ човѣка, това е неговата артериална и венозна кръвь, която отива къмъ крайниницѣ, за да може всѣка клѣтка да приеме и да изпълни задълженията си, които има. Туй е единъ законъ, който сѫществува и за цѣлото човѣчество, и за отдѣлния народъ, и за обществото, и за индивида – да може въ човѣка да става правилно кръвообращение, едно правилно циркулиране на кръвьта, за да не стане нѣкакво подпушване. Това виждаме и въ самия животъ. Нѣкой взиматъ Правдата въ абстрактенъ смисълъ и казватъ: Правдата има ли смисълъ въ живота? Има, разбира се, тя е кръвообращението у човѣка. Че нѣкой пѫть, твоето кръвообращение не върви правилно, това не изключва кръвообращението изобщо. Слѣдователно, и онѣзи най-малкитѣ частици, които сѫ на крайниницѣ, вслѣдствие на това кръвообращение се хранятъ. Ти трѣбва дълбоко да почувствувашъ глада и жаждата, защото тѣ сѫ езикътъ на Бога. Когато ти чувствувашъ гладъ, когато чувствувашъ жажда, Божественото съзнание взима участие, Богъ разбира този езикъ. Богъ разбира езика на глада и на жаждата, но не разбира езика на удоволствието. Седи онзи бѣдниятъ човѣкъ, който е гладувалъ три дни, гладенъ е той, но Богъ разбира този езикъ и взима нужнитѣ мѣрки, за да му достави храна – хлѣбъ. Когато, обаче, онзи богатия седи и си мисли, какво прасенце, какви патки и пуйки да си приготви за Коледа, този езикъ не е понятенъ за Бога, и тогава Богъ казва: „На този богатия ще наложитѣ глоба“. Сегашнитѣ хора казватъ: е, блазе на богатитѣ! На кои богати? Които се удоволствуватъ? Глоба на тѣхъ! Знаете ли каква глоба имъ се пада? Голѣма глоба ще се наложи на богатитѣ. За тѣхъ ще има чл. 4. Този членъ е отмѣненъ вече отъ законитѣ на земята, но на небето не е отмѣненъ, той тамъ сѫществува. За жаднитѣ, и за гладнитѣ Богъ казва: „На тия хора да се помогне, отъ кѫдѣто и да е, да се задоволятъ тѣхнитѣ нужди, да се наситятъ и да благодарятъ“. Насищането не седи въ онова прѣизобилие, което може да имъ се даде, но то седи въ онази чиста храна, която може да приематъ. Въ какво се състои тази чиста храна? Въ онова добрѣ сварено жито, въ онзи чистъ, хубавъ оризецъ. А какво правятъ хората? Като вzематъ малко печено брашанце, че малко захарчица, малко орѣхи, та нашарятъ отгорѣ онова жито. Че взематъ послѣ малко млѣко и съ него сваряватъ ориза. И безъ млѣко може ориза, и безъ захарчица и орѣхи може житото. Ако човѣкъ яде въ такъвъ простъ видъ житото и ориза, ще има ли диабетисъ? – Нѣма да има никакъвъ диабетисъ. Азъ не зная, дали животнитѣ по горитѣ страдатъ отъ диабетисъ. – Не, само културнитѣ хора. Какво значи диабетисъ? – Диабетисътъ е признакъ на това, че хората не изпълняватъ Божия законъ. Всички болести, отъ които ние, съврѣменнитѣ хора, страдаме, не зная на какво би трѣбвало да ги уподобя. Тѣ прѣдставляватъ единъ обвинителенъ актъ противъ насъ. Небесниятъ прокуроръ казва: „Диабетисътъ, тифусътъ, чумата, хремата и редъ други болести, които лѣкаритѣ познаватъ, сѫ единъ обвинителенъ актъ противъ васъ“. Ние искаме да се освободимъ отъ страданията, отъ болеститѣ, но това сѫ грѣховетѣ на миналитѣ поколения. Ние, съврѣменитѣ хора, изкупваме грѣховетѣ на нашитѣ дѣди и прадѣди.

Нашата кръвь не е чиста, както е била едно врѣме. При такава една кръвь, какво може да очаквате, какъвъ животъ може да имате, какво щастие ще ви дойде? Гледамъ, дойде нѣкой при мене, страда отъ нѣщо. Виждамъ, че кръвьта му е нечиста и пише за него, че следъ нѣколко мѣсеца ще го повикатъ на онзи свѣтъ. Казватъ за нѣкого: какъ се поправи, надебелѣ въ лицето си този човѣкъ! Казвамъ: за това задебеляване глоба ще му се наложи.

Съврѣменнитѣ хора днесъ, като имъ се каже Истината, докачатъ се. Казва нѣкой: ама защо ме плашишъ? Не, азъ ти казвамъ истината. Ти вървишъ по една изгнила греда, която се клати и ти казвамъ като на приятель: не минавай прѣзъ тази греда, не прави опити! Тази греда е гнила, ще се счупи, ти лесно ще се подхлъзнешъ и ще паднешъ долу. Ами какво да правя? Почакай, ще туря здрава греда, и тогава и ти, и дѣцата ти ще минатъ по нея. Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме да минемъ прѣзъ тази греда, и не се стремимъ да изправимъ живота си. Казватъ: ама чакай, лѣкаритѣ ще дойдатъ! Нѣмамъ нищо противъ лѣкаритѣ, но и лѣкаритѣ трѣбва да покажатъ на хората, какъ да се живѣе. Всички хора трѣбва да застанатъ на кракъ и да проповѣдватъ поне тази Истина, че всѣки човѣкъ трѣбва да гладува и жадува за Правдата. Правдата, това е едно качество, единъ методъ на милосърдие, на миротворство. За да има миръ, въ която и да е държава, трѣбва да има Правда. Има ли безправие въ една държава, всѣкога въ нея ще сѫществува анархия. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора разискватъ, че еди-кой си билъ причина за анархията въ държавата. Не, отворете страницитѣ на историята въ миналото, въ настоящето, проникнете и въ бѫдащето и ще видите, че безправието, въ която и да е държава, е било причина за тази анархия. Навсѣкѫдѣ закона е единъ и сѫщъ. Щомъ има безправие, веднага ще се яви и анархията.

И тъй, когато Христосъ е проповѣдвалъ тази бѣседа, Той далъ 9-тѣ правила, 9-тѣ метода за живота. Първото блаженство е слѣдното: „Блажени натѫженитѣ, защото тѣ ще се утѣшатъ“. Азъ ще ви дамъ само едно малко тълкуване на тия думи. Ако искашъ да се утѣшишъ, нажали се, наскърби се нещо. Изгуби нещо, за да се утѣшишъ. Нѣкой казва: искамъ да ме утѣшатъ. Христосъ казва: „Ако искашъ да тѣ утѣшатъ, стани нажаленъ, поплачи си малко“. Е, казва той, нѣма да ставамъ баба, жена, та да плача! Хубаво, щомъ не искашъ да бѫдешъ баба, тогава нѣма да се утѣшишъ. Кого утѣшаватъ? – Онова малкото дѣтенце въ люлката, като поплаче, като покрѣка малко, дойде майката, побави го, погали го и то я погледне, прѣстава да плаче. Майката казва: хубаво, че си поплака. Ти се понатѫжи малко, изпълни първото Христово правило.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята“, казва Христосъ. А, втасахме я сега, кроткитѣ щѣли да наслѣдятъ земята! Не, да дигнешъ пушката си, че да извадишъ онѣзи два парабела съ ония ми ти десетина патрона, че кой какъ мине покрай тебе, да се чуди, гдѣ да се дѣне! Тъй казватъ съврѣменнитѣ хора, но Христосъ казва: ако имашъ единъ дѣдо, отъ когото очаквашъ наслѣдство, и отидешъ при него съ пушката си, съ своитѣ патронташи, този твой дѣдо наслѣдникъ ще те направи ли? – Не, наслѣдникъ нѣма да тѣ направи. Той ще си каже: този синковецъ ще изяде всичкото имане. Като отидешъ при

дѣдо си, безъ пушка, безъ патронташи, безъ всѣкакви парабели ще му се явишъ. Ще седишъ при него кротъкъ, нажаленъ, ще го прегърнешъ, ще го целунешъ и ще го питашъ: какво искашъ дѣдо? Слѣдователно, за да наслѣдимъ ние земята, която е Божествена, трѣбва да бѫдемъ кротки. Кротостьта е едно велико качество, една велика сила. Кроткиятъ човѣкъ не е слабъ, той е стихия, но се въздържа, знае да влада сърдцето си, знае да влада ума си но не тъй съ юзди. Българитѣ иматъ една пословица, казватъ: „Навий му юларя, че го пусни!" Азъ не съмъ съгласенъ съ философията на тази пословица. Ако ти искашъ да пуснешъ нѣкого, разрѣжи юларя му и така го пусни, безъ юларь. Ако ти го пуснешъ съ юларь, той ще се развие и тогава е опасно положението му, ще се закачи нѣкѫдѣ. Въ такъвъ случай, защо ще го излагашъ на опасность? Онѣзи хора, които иматъ навитъ юларь, всѣкога сѫ изложени на опасность. Тия, кроткитѣ хора, които подразбира Христосъ, сѫ много по-силни съ своитѣ орѫжия, отколкото съврѣменнитѣ хора съ своитѣ пушки и парабели. Примѣри за такива силни хора имаме въ Индия между йогитѣ. Между англичанитѣ, много отъ тия които се мислятъ силни, прѣдприематъ експедиции по Хималаитѣ, искатъ да се качатъ на върха Евересъ, но слѣдъ като сѫ прѣдприели до сега три експедиции, казватъ най-послѣ: невъзможно е! Тия англичани, които сѫ толкова материалисти, започватъ да разправятъ, че имъ се явявали старци съ бѣли дрехи. Индуситѣ, които ги придружавали, имъ казвали: „Не се качвайте по-нагорѣ, не минавайте надъ тази зона, тия мѣста сѫ свещени" . Индуситѣ, като дойдатъ до тази зона, умиратъ, но англичанитѣ минаватъ задъ тази зона, явяватъ имъ се тия старци, които имъ казватъ, че слѣдъ 15 дни ще умратъ.

Съврѣменната наука мисли, че ѝ е позволено да бърка навсѣкѫдѣ. Наистина, съврѣменнитѣ учени навсѣкѫдѣ сѫ бъркали – и въ човѣшкия стомахъ, и въ сърдцето, и въ мозъка; не е останало мѣсто, кѫдѣто да не сѫ пипали. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора говорятъ за моралъ, говорятъ за честь! Не може да се говори за честь, тѣлото ви е опозорено. Най-първо се излѣкувайтѣ, бѫдете здрави и тогава говорете за моралъ! Има ли болести, нѣма моралъ. Чудно нещо! Нѣкоя жена е разгърдена и, като види нѣкой мѫжъ, скоро бърза да се закрие. Защо? – Безнравствено било! А послѣ, сѫщата тази жена ще я видите на операционната маса, прѣдъ лѣкари и студенти, разглеждатъ я, проучватъ я. Това, че е разгърдена, ние считаме за неморално, а прѣдъ лѣкаритѣ е морално! Не, казватъ, тѣ сѫ лѣкари, това е за опити. Ние не трѣбва да бѫдемъ голи, всички трѣбва да бѫдемъ облѣчени. Ако единъ юнакъ седне на масата за операция, за да го спасятъ лѣкаритѣ, азъ не го считамъ юнакъ, той е най-голѣмиятъ страхливѣцъ. Гдѣ останаха неговата пушка, неговитѣ парабели, неговитѣ патронташи? Нека сега извади парабелитѣ на тия циреи, нека сега имъ свирне! Свирни сега на цирея си! – А, може да се нараня! За себе си държи смѣтка, че може да се нарани, а за другитѣ не мисли. Азъ не го считамъ герой. За себе си има една философия, а за другитѣ – друга.

Та казвамъ: когато дойдемъ до истинското учение, голотата трѣбва да изчезне отъ насъ. Да обсебвашъ едно чуждо тѣло за себе си, да се удоволствувашъ съ него, това е прѣстѫпление! Да целунешъ единъ човѣкъ, когато е изстиналъ, да го вземешъ въ кѫщи и

да го стоплишъ като майка, това разбирамъ, но да се удоволствувашъ съ нѣговото тѣло, това не го разбирамъ, то е пиянство. Казвате: еди-кой си е моралѣнъ, еди-кой си не е моралѣнъ. Що е моралностьта въ човѣка? – Тя се опрѣдѣля отъ единъ вѫтрѣшенъ законъ. Моралѣнъ е този човѣкъ, който държи твоето сърдце, твоя умъ, твоята душа и твоя духъ тъй свещено въ себе си, както своитѣ. Защо спрямо себе си да имаме единъ законъ и да бѫдемъ снизходителни, а спрѣмо другитѣ не? Еднакъвъ моралъ, еднакви правила трѣбва да имаме и спрѣмо себе си, и спрѣмо другитѣ. Като срещнешъ единъ богатъ и единъ сиромахъ, каква разлика има между тѣхъ? И единиятъ мисли, и другиятъ мисли; и единиятъ чувствува, и другиятъ чувствува. И двамата, обаче, иматъ различно прѣдназначение въ свѣта. И сиромаситѣ сѫ хора благородни, и богатитѣ сѫ хора благородни. Това е служба! Нѣкой пѫть осѫдятъ богатитѣ хора. Азъ не ги осѫждамъ, но ги съжалявамъ. Когато ми говорятъ за нѣкой богатъ човѣкъ, азъ го виждамъ като единъ конь, впрегнатъ въ една каруца, тегли тази каруца, на нея 20–30 кѫщи натоварили, изпотилъ се, горкиятъ! Гледамъ слѣдъ него бѣдниятъ: той погладувалъ, пожадувалъ, но и той тегли каруца, само че празна. Тия двама души трѣбва сами да се разправятъ. Какъ? Азъ разсѫждавамъ: сиромахътъ трѣбва да вземе малко отъ товара на богатия. Дойде богатия до единъ рѫтъ, не може да кара повече, погледа, че следъ него идва сиромаха, нека му каже: братко можешъ ли да вземешъ малко отъ моя товаръ? – Мога, мога. Като стигнатъ до върха на планината, сиромахътъ трѣбва да каже: ако обичашъ да си вземешъ пакъ своитѣ работи, заповѣдай! – Искамъ. Добрѣ ето ги! Тръгва си пакъ сиромахътъ съ своята празна каруца. Питамъ: кое състояние е по-хубаво? философски разгледано, послѣдното състояние е по-хубаво но споредъ васъ не е тъй. Вие казвате: какво се е раздрънкала тази празна каруца? Не си струва тя. И жената като види, че мѫжътъ ѝ се връща съ празна каруца, казва: не съмъ доволна отъ тебе, не си мѫжъ! Прави сте, богатиятъ има здравъ гръбнакъ, може да носи, а сиромахътъ има слабъ гръбнакъ, не може много да носи. Когато гръбнакътъ на сиромаха стане здравъ, и него Богъ ще може да натовари. Господь има толкова материалъ, че всѣкиго може да натовари. Нѣкой казва: е, тъй, да съмъ богатъ! Ученитѣ изчисляватъ, че въ океана има около 10 милиона тона злато. Всѣки човѣкъ по колко килограма злато може да носи? Ако може да носи по 100 кгр., тогава 200 милиона хора трѣбва да се впрѣгнатъ, за да прѣнесатъ всичкото това злато. Щомъ сте жадни за това злато, единъ день, когато ви дойде врѣмето, ще си извадите отъ него.

Христосъ казва: „Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята“. Щомъ наслѣдятъ земята, тя е една реторта, отъ която може да извадите туй богатство. Слѣдователно, само кроткиятъ човѣкъ може да забогатѣва. Само кроткиятъ човѣкъ може да има туй велико търпѣние. Това е вѣрно. Всички учени хора, които сѫ били кротки, сѫ имали този резултатъ.

„Блажени милостивитѣ, защото тѣ помилвани ще бѫдатъ“, казва Христосъ.

Въ български езикъ думата „помилвани“ се употрѣбява въ различни случаи. Нѣкой

осѫденъ може да бѫде помилванъ; и дѣтето може да бѫде помилвано отъ своята майка. Всѣки човѣкъ, който иска да бѫде помилванъ, трѣбва да бѫде милостивъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да бѫда милостивъ. Слушай, ако искашъ да бѫдешъ помилванъ, непрѣменно трѣбва да имашъ милостиво сърдце. Ами че това е едно велико качество у човѣка, това е единъ благороденъ импулсъ! Ние, съврѣменнитѣ хора, изхвърляме най-хубавото, най-благородното отъ себе си и казваме: да бѫдемъ смѣли и рѣшителни! Да, но въ това нѣма никаква философия. Въ какво седи тази смѣлость?

Казва Христосъ: „Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ". Когато у насъ се зароди тази жажда, да придобиемъ всичко онова възвишено и благородно, за което копнѣе душата ни, тогава Богъ ще дойде: Този е пѫтьтъ. Когато нашитѣ сърдца сѫ така приготвени, само тогава Господь ще дойде да живѣе въ насъ, и когато Той дойде, ще приготви онѣзи велики блага, които очакваме. Ние, съврѣменнитѣ, хора, не сме щастливи, и прѣди насъ не сѫ били щастливи, и когато дойдатъ слѣдъ насъ също нѣма да бѫдатъ щастливи. Защо? Защото имаме една крива основа въ живота и говоримъ нѣща, които не сѫ вѣрни. Има нѣща вѣрни но не всички. И тогава ние се намираме въ положението на онзи старовръменень герой, който си направилъ една крѣпость срѣщу неприятеля отъ соль и отъ захарь, твърди като камъкъ – това намѣрилъ наоколо си. Но, като дошълъ дъжда, сольта и захарьта се стопили и отворили мѣсто за неприятеля. Въ нашия животъ има слаби мѣста, които всѣкога могатъ да се отворятъ. Тия мѣста сѫ вратитѣ за вашия неприятель. Тѣ сѫ сольта и захарьта. Колкото и да си силенъ, колкото и да си герой, като дойде водата, тя ще ги подмие, ще ги разтвори. Господь е оставилъ за свѣта една врата за сладкия животъ, и една врата за солeния животъ, и ако ти си ги заключилъ, а не бѫдешъ кротъкъ, Господь единъ день ще изпрати водата и тѣзи врати ще се отворятъ за неприятеля. Водата ще задигне тия врати и тогава всички отвънъ свободно ще влѣзатъ въ дома ти. Водата, това е Божествениятъ животъ, който иде сега въ свѣта.

„Блажени праведнитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ царството Божие".

„Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ".

Сега, ще ви приведа единъ малъкъ разказъ, изъ онова митическо състояние на човѣчеството. На нѣкой си царь – Бенамъ Саватъ било прѣдсказано, че въ дома му ще се роди дъщеря, която ще бѫде една отъ най-знатнитѣ и виднитѣ членове въ царството. Тя ще бѫде най-умна, най-благородна, но ще бѫде особена въ своитѣ проявления. Името ѝ ще бѫде Иурания. Българинътъ, като чуе това име, ще каже: е оране трѣбва! Гъркътъ пъкъ ще разбере небето – Урания. Не, името на тази царска дъщеря било Иурания. Слѣдъ като се родила, събрали се най-умнитѣ мѫдреци въ царството да я възпитаватъ. Когато завършила 21 година, своето пълнолѣтие, споредъ тогавашнитѣ обичаи, трѣбвало да се явятъ 10 души кандидати, царски синове, които да направятъ прѣдложение за рѫката ѝ. Единъ отъ учителитѣ ѝ казалъ, че нейниятъ избраникъ трѣбва да има едно качество, а то

слѣдующето: той трѣбва да носи въ себе си свещения огънь. Тѣлото му трѣбва да се отваря, и сърдцето му да става олтарь на този свещенъ огънь, който да гори тамъ, а на свѣтлината му тя да чете свещената книга Исаваатъ. Започнали да се изреждатъ кандидатитѣ единъ слѣдъ другъ. Първиятъ дошълъ, донесълъ всичкитѣ си подаръци, и тя го приела въ една своя стая, направена само отъ кристалъ, херметически затворена, и му казала: ти можешъ ли да отворишъ тѣлото си и въ сърдцето ти да се породи онзи свещениятъ огънь? Не, това го нѣма въ мене. Е, тогава ще дойдешъ идущата година. Изпратила този кандидатъ. Дошълъ вториятъ, третиятъ, изреждали се единъ слѣдъ другъ, и тя изпращала всички по сѫщия начинъ – никой не могълъ да направи това, което тя искала. Най-послѣ дошълъ десетиятъ, нейниятъ избраникъ. Той легналъ – ще помислите, че умрѣлъ – не, той отворилъ тѣлото си, отворилъ сърдцето си, и въ него се явява този, свещениятъ огънь, отваря се и тази свещена книга Исаваатъ, и тя вече могла да чете. Уводнитѣ думи били слѣднитѣ: „Възможноститѣ на Любовьта сѫ възможности на живота. Възможноститѣ на живота сѫ възможности на сърдцето. Възможноститѣ на сърдцето сѫ възможности на ума. Възможноститѣ на ума сѫ възможности на душата. Възможноститѣ на душата сѫ възможности на Духа. Възможноститѣ на Духа сѫ възможности на Бога“.

И тъй, любовьта въ живота трѣбва да бѫде възможна. Азъ не говоря за тази любовь, която вие разбирате, въ която се зараждатъ подозрения, ограничения, плътски състезания. Това не е любовь, това сѫ примѣси, това е окисляване. Азъ говоря за онази Божествената Любовь, която прониква въ човѣшката душа. Тя носи едно отъ най-великитѣ блага, които човѣкъ до сега не е опиталъ. Любовьта прави човѣка господарь на себе си. Тя не заробва човѣка. Онзи, който те люби, той ще те освободи; а онзи, който те върза, той те възпитава. Майката може да бѫде емблема на Любовьта. Учительтъ може да бѫде емблема на Мѫдростьта. Кой може да бѫде емблема на Истината? Любовьта може да дойде чрѣзъ майката, само тя може да даде животъ. Мѫдростьта и знанието може да дойдатъ чрѣзъ Учителя, а свободата и Истината чрѣзъ кого ще дойдатъ? Свободата и Истината ще дойдатъ чрѣзъ твоя възлюбенъ, който ще ти отвори свещената книга на Исаавата и отъ тази книга ти ще можешъ да четешъ. Онзи, който отвори тази книга и може да чете отъ нея, веднага ще бѫде свободенъ. Като са пукне онова житно зърно и сѣменцето се разрасне нагорѣ, то е свободно вече отъ този затворъ. Щомъ се пукне туй сѣменце, този разуменъ духъ, който е билъ затворенъ въ него, веднага отива нагорѣ въ невидимия свѣтъ и започва да работи. Въ херметическитѣ, затворенитѣ, станции на всички сѣменца седятъ затворени разумни сѫщества, изучаватъ нѣщо. Вие ще кажете: какъ е възможно въ това сѣменце да е затворенъ единъ духъ? Той е като една точка, безпространственъ, който сѫществува като идея вѫтрѣ въ насъ. Тази идея е извънъ всѣко врѣме и пространство, а влада врѣмето и пространството. Тя е извънъ живота, а влада живота. Тя е извънъ разумностьта, а влада разумностьта.

Сега съврѣменнитѣ учени хора разискватъ по въпроса, що е сила? Всѣка една сила е сглобена отъ нѣколко способности. У човѣка, запримѣръ, като се сглобятъ 4–5

способности, правятъ го силенъ, енергиченъ. Силитѣ, енергиитѣ, това сѫ способности. Слѣдователно, елементитѣ на нѣкоя сила може да бѫдатъ отъ умственъ характеръ; елементитѣ на нѣкоя сила може да бѫдатъ отъ сърдеченъ характеръ. Нѣколко морални чувства, събрани заедно, може да образуватъ една сърдечна сила. Тъй че, ако вие разложите една Божествена сила на ума, може да намѣрите вашитѣ способности на ума. Ако разложите една Божествена сила на сърдцето, може да намѣрите вашитѣ чувства. Сега вие разглеждате силитѣ като чувства, а трѣбва да поставитѣ чувствата като сили. Ако разглеждате умственитѣ сили, трѣбва да ги поставитѣ като способности. Прилагане на силитѣ трѣбва. Та, казвамъ: тази свещена книга трѣбва да се изучава. За това нѣщо и старитѣ гърци сѫ казвали: „Човѣкъ трѣбва да се познае“. Тази написана книга е самиятъ човѣкъ. Колко велики нѣща има написани въ вашия мозъкъ, на вашитѣ очи, на вашитѣ вѣжди, на вашия носъ, на вашето лице, на вашето чело! Това е единъ цѣлъ животъ, който се отразява. Е, казватъ, това е лице! Да но колцина отъ васъ сѫ чели тѣзи свещени писма написани на човѣшкото лице? Колцина отъ васъ сѫ могли да прочетатъ онази дълбока скърбь, написана въ душата на нѣкой човѣкъ? Този човѣкъ може да е царь, може да е богатъ, може да има всичко на земята, но той е незадоволенъ, вѫтрѣ въ душата си усѣща една празнина, усѣща гладъ и жажда. Този гладъ, тази жажда въ него, това е Божественото. Благодарение на този гладъ и тази жажда, Богъ ни показва Истината, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Туй ние наричаме Богъ, природа и т.н. Когато ние така схванемъ този живия Господь и го разберемъ, Той ще вземе участие въ всичкитѣ наши дѣла. Кога ще вземе Богъ участие въ нашия животъ? – Когато възлюбимъ Бога, когато отворимъ сърдцата си и ги направимъ олтарь, на който да гори този свещенъ огънь на Любовьта и на нейната свѣтлина да четемъ свещената книга. Само тогава Богъ ще ни посѣти. Защо сега Богъ не може да ни посѣти? Защото този огънь никѫдѣ не гори а щомъ не гори той, на какво ще четемъ свещената книга? Ти убеждавашъ единъ човѣкъ, че има Любовь, че има Мѫдрость, че има Истина, а той ти казва, че човѣкътъ трѣбва да яде и да пие. Не, въ яденето нѣма никакъвъ смисълъ, то е само единъ механически процесъ. Какъвъ смисълъ има въ яденето? Гледашъ, нѣкоя красива дама и нѣкой младъ момъкъ седнали да ядатъ и току си кривятъ устата на една на друга страна, изпълняватъ нѣкакво си тайнство. Ние сме смѣшни карикатури прѣдъ небето съ своитѣ разбирания. Дъвкането е свещено, само когато служишъ на Любовьта. Служишъ ли на Любовьта, можешъ да кривишъ устата си. Запримѣръ, азъ дигамъ и слагамъ мотиката на лозето си цѣлъ день, огъвамъ се. Вижъ, туй огъване вече е на мѣстото си. Когато азъ ямъ и съзнавамъ, че трѣбва да пратя туй ядене на онзи, който работи за мене, ще кажа: Господи, ще си кривя устата, но ще изпратя всичкия необходимъ материалъ, за да съградишъ нѣщо въ мене. А сега, нѣкой яде, огъва се, криви си устата, радва се и казва: а, кокошката е сладка! Да, за тебе е сладко, но за нея е горчиво. Ти ядешъ, но на нея не е сладко. Казва: ехъ, сладъкъ е хлѣбецътъ! Да, сладъкъ е, но я да те туримъ на воденичния камъкъ, че ще видишъ! Вие заколите агнето, опечете го и казвате: агнето вече не чувствува болка. Вие се лъжете. Когато нѣщата въ природата не ставатъ съ любовь, има една вѫтрѣшна скърбь, която съ нищо не може да се уталожи. Когато агнето се пече, винаги отъ него оставатъ живи клѣтки, които не могатъ да умиратъ даже и при 300–400 градуса. Тия клѣтки, като влѣзатъ

въ тебе, ще те пекатъ, тѣ сѫ живи. Вие казвате: науката е доказала това-онова. Чакайте! Какво е доказала науката? Науката едва е започнала да доказва нѣщата. Азъ бихъ желалъ всички учени хора да иматъ туй смирение, да признаятъ, че има болести въ свѣта и искрено да кажатъ, на какво се дължатъ тѣ. Ще кажете: ама може ли безъ болести? – Може. Ние можемъ да прѣчистимъ своята кръвь и тогава нѣма да боледуваме. Но кога ще бѫде това? – Когато имаме тази свещена Любовь на правдата. Правда трѣбва да има въ всинца ни, справедливи трѣбва да бѫдемъ!

Като седя нѣкой пѫть въ стаята си, гледамъ, имамъ на разположение дрехи, ковьори, 10 души да облека. Размишлявамъ си: кой-какъ дойде ще каже, че стаята ми е много добрѣ мобилирана, че би желалъ и той да живѣе тукъ. Казвамъ си: да, това за мене е единъ мобилиранъ затворъ. Ще ме залъгватъ съ една кирлива черга! Смисълътъ не е въ това. Пъкъ нѣкой пѫть гледамъ, отъ печката ми излиза толкова димъ, че пердетата ми ставатъ черни. Казватъ: отлична е стаята му! Не е отлична тази стая, толкова димъ гълтамъ въ нея. Казвамъ си: не ме гледайте въ тази стая. Елате да ме видите въ онази херметическа стая, която е направена отъ стъкло и за която Мойсей казва: „Събуй си обущата“! Когато дойде нѣкой, който ме обича и когото обичамъ, ще го въведа въ тази свещена стая. Нѣкой казва: азъ го обичамъ, така мисля за него. Питамъ: съ коя любовь обичашъ, съ тази въ която има промѣни? Не, въ Божията Любовь нѣма никакви промѣни но има отваряне на сърдца, има вечень стремежъ за помагане.

Христосъ казва: „Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Божията правда, защото тѣ ще се наситятъ“. Гладътъ, жаждата, това сѫ едни велики сили, на които трѣбва да дадемъ ходъ, не трѣбва да се плашимъ отъ тѣхъ. Това сѫ качества, свойства вѫтрѣ въ живота. И сега всички трѣбва да жадувате и гладувате не за хлѣбъ, но за онази велика Божествена Любовь, да дойде по-скоро тя въ свѣта. Само тогава ще се разрѣшатъ въпроситѣ въ свѣта. Трѣбва да има абсолютна правда спрѣмо всички хора безразлично. Правдата е отношения на души. Дойде ли правдата, ще се яви онова уважение, онова почитание, което трѣбва да иматъ всички хора единъ къмъ другъ. Тогава нѣма да гледаме единъ на другъ съ прѣзрѣние, но ще бѫдемъ свещени единъ за другъ. Това не значи, че трѣбва да забравимъ себе си, но да туримъ всѣко нѣщо на мѣсто и да познаемъ, кога ще дойде онзи нашъ възлюбленъ. Трѣбва да знаемъ, че всичко, което сега вършимъ на земята, е приготовление за онзи великъ Божественъ животъ, който иде. Трѣбва да знаете, че прѣди повече отъ 20 милиона години човѣкъ е билъ въ едно животинско състояние, не е билъ тъй интелигентенъ, както сега, не е ималъ тия условия да се прояви, миналъ е прѣзъ много форми, докато стигне сегашното си състояние. И отъ сега нататъкъ пакъ ще минава прѣзъ много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, прѣзъ които е миналъ, не трѣбва да бѫдатъ едно унижение за него. Като види единъ волъ, трѣбва да отиде при него, да му каже: братко, азъ живѣхъ едно врѣме при васъ, изпълнявахъ сѫщата служба. Баба ми, дѣдо ми сѫщо сѫ минали прѣзъ този пѫть. Много съмъ ви благодаренъ. Послѣ нека го помилва, нека го погали малко. Този волъ много ще се зарадва. Това е философия! А вие ще кажете: а, това говедо! Послѣ, като види единъ

конь, нека отиде при него, да го погали, да му поговори сѫщото нѣщо, да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно врѣме и той е билъ въ това състояние, затова го разбира. Сѫщо да постѫпи и съ плоднитѣ дървета – ябълки, круши и др. Прѣди много милиони години човѣкътъ е билъ едно плодно растение. Чудни сѫ хората! Казватъ: какъ, азъ да съмъ билъ дърво, азъ да съмъ билъ лоза или нѣкакво животно! Ами тогава, запитвате ли се, отъ гдѣ се породила у насъ тази любовь, това чувство къмъ тия ябълки, круши, грозде и другитѣ плодове? Връзки имаме ние съ тѣхъ, живѣли сме заедно съ тѣхъ, били сме въ тѣхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пръчкитѣ, и всѣка пръчка, която не дава плодъ, Отецъ ми я отрѣзва и посажда отново, за да даде повече плодъ“. Не е унижение да бѫдешъ ябълка! Азъ прѣдпочитамъ да бѫда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена пръчка, отколкото да нося единъ патрондашъ.

Чрѣзъ тази правда Богъ сега ни учи, какъ да разпрѣдѣляме тѣзи енергии, какъ да служимъ на човѣчеството. Правдата е, която опрѣдѣля отношенията между хората. За въ бѫдаще прѣдъ насъ седи едно велико благо. Тѣзи отъ васъ, които сѫ готови, ще разбератъ тази велика истина, а нѣкои може да кажатъ: не, ти ни кажи сега нѣщо реално, какво трѣбва да направимъ, за да излѣземъ отъ туй безизходно положение. Казватъ: добрѣ, твоето безизходно положение е за 1,000 лв. Ела при менъ, ще ти дамъ 1,000 лв., и ти ще бѫдешъ въ изходно положение. Гостилничарь си, нѣмашъ нито петь пари въ джоба си. Ела при менъ, азъ ще ти дамъ 1,000 лв. Слѣдъ като му дамъ 1,000 лв., той ще ми каже: добрѣ, ти ми даде сега 1,000 лв., но за другия мѣсецъ какво ще правя? Пакъ човѣшкото иде. Ти си осигуренъ за единъ мѣсецъ, нѣма какво повече да се безпокоишъ. Богъ ще промисли по-нататъкъ. Въ насъ трѣбва да има вѣра, че Богъ, който ни е създалъ, ще се погрижи за насъ, ще осигури нашето бѫдеще. Кой е онзи баща, който не се грижи за своя добъръ синъ? Кой е онзи учитель, който не се грижи за своя добъръ ученикъ? Кой е онзи господарь, който не се грижи за своя добъръ слуга? Вие казвате: забравилъ ме е Господь. Не, ще учите! Ако искамъ учительтъ ми да ме люби, ще уча. Ако искамъ майка ми да ми даде животъ, да ме люби, ще я обичамъ, ще я почитамъ отъ всичкото си сърдце, тъй както Бога почитамъ и обичамъ. И тогава, онзи, който ще ни донесе тази свобода, който ще ни отвори онази велика свещена книга да разберемъ тѣзи велики истини, да разберемъ възможноститѣ на живота, върху които трѣбва да размишляваме, това ще бѫде нашиятъ възлюбенъ. Нѣма по-хубаво състояние отъ това, да чувствувашъ Божието присѫствие въ дълбочината на душата си! Ти си боленъ, и Богъ отвѫтрѣ ти казва: „Не бой се, слѣдъ една седмица ще оздравѣешъ“! Ти оздравѣешъ, но пакъ се усъмнишъ. Оплетатъ се твоитѣ материални работи, и Той ти казва: „Не бой се, ще се оправятъ“. И дѣйствително, не мине много врѣме, дѣдо ти умре, остави ти наслѣдство, и твоитѣ работи се оправятъ. Искашъ да се учишъ, да слѣдвашъ нѣкѫдѣ, но срѣдства нѣмашъ. Той ти казва: „Не бой се, ще ти се отвори пѫтя“. Отваря ти се пѫтьтъ. Музикантъ си, обезсърчишъ се. Туй Божественото вѫтрѣ ти казва: „Не бой се, не се обезсърдчавай“! Писатель си, обезсърдчишъ се. Учитель си, обезсърдчишъ се. Майка си, обезсърдчишъ се. Не бой се! Туй Божественото у насъ всѣкога говори. Богъ е, който говори въ насъ, но трѣбва да имаме тазъ беззавѣтна Любовь!

Вие казвате: този човѣкъ, тамъ на масата, вѣрва ли въ всичко това, което говори? Този въпросъ, дали вѣрвамъ, или не, се отнася до мене. Азъ не се спирамъ на това, дали вие ще вѣрвате, но казвамъ: опитайте и ще видите! Вземете тази сѣмка, посѣйте я така и така, и ще видите! Има Единъ въ свѣта, който може да взима участие въ вашия животъ! Той е този живиятъ Господь, за когото ви говоря. Той ще бѫде съ васъ въ всичкитѣ положения на живота ви, и при сърдцето ви, и при ума ви. Въ най-мѫчнитѣ моменти на живота ви, Той ви казва: „Не бойте се, работата ви ще се уреди!“ И урежда се работата ви. Сѫщото е и съ всѣки единъ народъ. Народитѣ не трѣбва да се самоизтрѣбяватъ съ орѫжия. Господь живѣе въ всички народи, но каквото имъ каже, трѣбва да го слушатъ.

Всичко това, което ви говоря, това сѫ думи на великия разуменъ животъ, който всички сте опитали. Азъ проектирамъ извѣстни лѫчи, но тази свѣтлина иде отъ друго мѣсто. Не мислете, че азъ искамъ да играя роля на единъ грамофонъ, но говоря отъ изобилието, въ което живѣя. Азъ оставямъ това изобилие да мине прѣзъ васъ, пъкъ вие ще дадете на другитѣ. Божественото не търпи спънки! Всички ще дадете мѣсто на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви ще бѫдатъ млади, хубави, свѣтящи; само тогава погледътъ ви ще бѫде благороденъ, милъ; само тогава всичкитѣ ви работи бързо ще се разрѣшатъ!

Та, ако дойде обезсърдчение, радвайте се, не малодушествувайте! Даже и най-голѣми противорѣчия да се родятъ въ живота ви, нека се родятъ! Туй сѫ възможности за проявление на Бога. Даже и въ дъното на ада да отидете, ще познаете, колко е великъ Богъ, ще познаете Неговата Любовь. И когато дойдатъ най-голѣмитѣ нещастия въ живота ви, вложете надеждата, да видите, колко велика е Божията Любовь, Божията Мѫдрость, Божията Истина! Не мислете, че извънъ Бога ще добиете великото. Не, великото се добива само въ Бога. Всички трѣбва да бѫдемъ въ връзка съ Него! Това е смисълътъ на нашия животъ!

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ“, казва Христосъ. Да гладуваме и жадуваме за кого? – За Този, който ни е далъ живота.

Да гладуваме и жадуваме за какво? – За благородни чувства.

Да гладуваме и жадуваме за какво? – За благородни мисли, за онова възвишеното, великото въ свѣта! Само то ще вложи своята Свѣтлина и Духъ въ насъ, за да разтърси всѣка една клѣтка отъ нашия организъмъ.

И като стана сутринъ рано, никаква мисъль за работата си, а първо да отправя душата си къмъ Онзи свещенъ трепетъ на живота! Тогава ще взема мотиката и ще отида да работя на лозето.

Любовь къмъ Бога, Любовь къмъ тази абсолютна велика Правда, която е еднаква къмъ всички! – Това е смисълътъ на живота. Това е къмъ което Богъ ни призовава сега всинца – да дойде да живѣе въ насъ и да направлява работитѣ ни. Само така ще разберемъ смисълъ на този животъ, въ който сме потопени. Нѣма по-красиво състояние отъ това!

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ съ Божествената Любовь"!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 28 декемврий, 1924 г. въ гр. София.

1924_12_31 Малката радост
лекция пред общия окултен клас

МАЛКАТА РАДОСТ

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Размишление

Изпяхме упражненията „Духът Божий“ и „Бог е Любов“.

За идущия път ще пишете върху темата Отличителните качества на Божията и човешката любов.

Ако посетите днес кой и да е европейски град, разбирам тия, големите градове, ще намерите едно противоречие, т.е. въздухът там не е чист, къщите са почернели, като негри са черни. Ако ви попитат кои са причините за почерняването, вие ще кажете: „Фабриките и къщите, от които постоянно излиза дим, са причина за това.“ Питам: без кадене не може ли? Засега това е най-практично. Съвременната наша култура и съвременният ни живот носят отпечатък на това кадене. Където и да влезете, в която къща и да влезете, все ще намерите остатък от чернило. Огънят и къщата не са тъй чисто нещо. Казват: „Външните условия налагат тези неща, без фабрики не може.“ – Може, но засега не може. Днес те съществуват като фактори в живота на хората. Може да питате: „Без огън не може ли?“ – При сегашните условия не може. Сега ние пренасяме алегорично огъня към същността на живота, понеже той е потребен за нашето тяло, а не за нашата душа. Фабриките също тъй са потребни за нашите тела, за да се обличаме; те не са потребни за душите ни. Оттук изваждам заключението: когато служим на нашето тяло, все ще има чернило, все ще има огън. Този огън някой път ще бъде приятен, друг път няма да бъде приятен, зависи в какво положение ще се намериш.

Сега мнозина от учените – вие още не сте от учените – по някой път обичат да критикуват. Обаче не всеки е роден да критикува. Критиката трябва да оставите за мъдреците, за адептите, за най-учените хора, а ученикът – ни дума за критика. Започне ли ученикът да критикува, от него нищо няма да излезе, защото ще се ангажира само в една посока. Критиката не донася никакво благо за човека, особено за ученика. Да допуснем, че ученикът се съмнява, често има такива примери, и казва: „Нали имам право да се съмнявам?“ – Не, понеже животът ни на Земята е къс, ние нямаме време да разискваме, да разсъждаваме с години, с векове, да се съмняваме дали някой въпрос е прав, или крив. Един въпрос може да се разреши в 2-3-5 минути дали е прав, или крив. Ще ви дам един пример: представете си, че вие вървите по пътя, носите една чанта със скъпоценности, от които зависи материалният ви живот, и се страхувате за нея. По едно време виждате един

познат човек от вашата народност и се зарадвате, че идва да ви помогне. Но той не ви вдъхва доверие – гледате чантата, гледате него: започвате да се съмнявате, казвате: „Ами ако ме обере, като се научи какво нося?“ Вие се съмнявате дали този човек ще ви обере, или няма да ви обере. Този въпрос може да разрешите за две минути. Как? – Щом се съмнявате, дайте му чантата да я носи! Ако избяга с нея, прав сте – значи вие сте намерили истината. Ако пък след като ви вземе чантата и после ви я даде, вие ще познаете вашата грешка, ще видите, че вие сте крив. Този въпрос може да се разреши за две до пет минути: ако не донесе чантата, прав сте; ако я донесе, крив сте – няма защо да седите, да разрешавате този въпрос философски. Такова душевно състояние – на съмнение, имаме, когато теоретизираме само дали нещо е право, или не. Човек лесно може да се опита прав ли е, или не. В такъв случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: „Еди-кой си говори лошо за тебе.“ Щом говори лошо, задигнал е чантата; щом говори добро за тебе, донесъл ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добър човек. Във всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пак ще знаете истината. Не трябва да съжаляваме за нищо. Защо трябва да съжаляваме? Защо се радваме за хубавите работи, а скърбим за лошите, за онези работи, които мислим, че нам са неблагоприятни? Ние не знаем крайната чел на онова Божествено проявление в света; ние не знаем каква е крайната цел на живота. Има догадки, които философите правят, но има неща, които не знаем. Всички твърдят, че в доброто, което изживяваме, седи човешкото блаженство. Туй можем да предполагаме. Има съвременни религиозни хора, които казват, че човек се спасява чрез благодат. Спасение чрез благодат не е учение, то е метод. То е учението на апостол Павел – чрез благодат се спасява човек. Той взема за основа в живота вярата. Благодатта е второстепенен метод.

Що наричаме благодат? Ето какво подразбирам под благодат. След като насадя 200-300 ябълкови дървета, череши, сливи и ги оградя наоколо, това означава, че са под моя грижа, в благодат са те. Обаче каква е същността на въпроса? Туй е материалната страна. След това ти питаш: „Ама по кой начин сега да се спася?“ Веднъж ти си спасен, като си ограден, какво има сега да кажеш за благодатта? Какво остава след благодатта? Кое идва след нея? – Нещо по-дълбоко идва след благодатта. Тя е външен израз.

Вие казвате: „Ние сме пред прага на новата година.“ В света има само една нова и една стара година. Ние ще започнем новата година, както сме започнали и старата. Началото и на двете знаем. Края не знаем. Старата година край няма, и новата край няма. Ние познаваме само началото, посрещаме само началото на всяка година. Тази година може да бъде нова година на радост, а може да бъде и на скръб; тя може да бъде нова година на повдигане, а може да бъде и на падение. Всичко може да се случи. От какво зависи падението на човека? – То зависи от самия него. Когато видим хубавите, красивите неща в света, ние трябва да им се радваме, но не и да искаме да ги обсебим. Не е позволено да пипаме красивите неща, а трябва да се учим от тях. От светлината на красивото, на

хубавото ще се учим. А ако вие дойдете при мен, ето как бих постъпил. Идвате да ме питате нещо върху някой философски въпрос. Ако аз ви кажа туй или онуй, каквото и да ви говоря, ще се роди някакво съмнение във вас и вие ще кажете: „Това е негова философия, той си мисли така, пък и аз съм свободен да мисля, както искам." За да се избегне туй противоречие, казвам: ти имаш свещена книга – ела да четеш на моята свещ, да прочетеш еди-коя си глава на моята светлина, и като я прочетеш, ще видиш, че има нещо ново. След това иди и мисли върху туй, новото, което прочете от твоята книга. Туй е Божественото. Всеки ден Бог отваря листата на твоята книга. Мисли върху великото, което Бог е вложил в душата ти – нова глава си прочел. Прочети я и нека тази малка радост да се всели в душата ти!

Сега казвате да ни нагостят някъде! Любовта не седи в нагостяването; любовта не седи в сладките думи; любовта не седи в правенето на къщи. Любовта седи в нещо много малко: като видя някого на пътя, да се зарадвам заради него – без да се разговарям с него, мен да ми е приятно, че съм видял един свой брат! Туй е Любов! За този, за когото се радвам, без да му говоря, всичко мога да направя за него. Това е Божественото! Когато получа едно малко благо от Бога или когато някой ми направи някое добро, аз се радвам. Или пък аз се радвам, щом видя, че някой прави добро. Казвам: колко се радвам, че видях туй добро!

Наскоро при мене дойде един младеж, който ми разправи една своя опитност, от която неговото сърце трепнало, зарадвало се. „Аз – казва той – от дълго време бях изгубил впечатление за Бога, сърцето ми беше закоравяло, изпълваше се от недоверие, от съмнение. Четох всички по-видни философи, но никъде не можах да намеря разрешение на въпросите, които ме вълнуваха. Една вече се връщам от работа, сега наскоро беше това, гледам едно куче на трамвайната линия – сгушило се, трепери. Аз се спрях, казах си: горкото куче, и то страда като мене; аз страдам като човек, то страда като куче и няма кой да се погрижи за него. От толкова време не беше се смекчавало сърцето ми! Изведнъж ми потекоха сълзи. Взех кучето, занесох го вкъщи и една малка радост изпълни сърцето ми. Като направих тази услуга на това куче, то се зарадва, и аз се зарадвах." Казвам ви: внимавайте за малките работи! Ние търсим великите работи, а пренебрегваме малките. Дойдем някой път до Третото небе, търсим ангели, светии, а не знаем, може би, че чрез най-малкото куче Божият Дух ще ни проговори. Той, като работи в нас, ще даде един подтик на душата ни, тя ще затрепти, ще се зарадва и нашето сърце, ще се зарадва и туй малко същество, чрез което се е проявил Духът Божий.

За в бъдеще, от тази нова година нататък, отдавайте внимание на слабите, не ставайте съблазън никому! Да съблазниш е лесно. Не съблазнявайте никого. Бъдете тъй искрени в душата си, за да носите Божията виделина! Отвън може да имате съмнения, но в душата си трябва да бъдете крайно искрени. Туй е великото! Когато Бог види, че ние вършим Волята Му, за Него няма две мнения – Той всякога е готов да ни благослови и да ни даде онази вътрешна радост, която е в Него.

Сега всички страдате. По някой път страдате от човешки работи. Общи са те. Като ви наблюдавам, вие страдате от сажди, но неизбежни са те; все таки имате практически начин за чистене на саждите. Приложете този начин за новата година във вашия живот! И през тази нова година, когато отворите този нов лист, четете новата глава, в която пише, че Бог се намира и в малките неща. Ние не оценяваме Любовта, която иде чрез малките неща, например чрез един портокал. Като видиш този портокал, трябва да се зарадваш, да ти стане приятно. Вие казвате: „На големи неща може да се радваме, но не и на малки." Който се радва на портокала, на всичко ще може да се радва; който не се радва на портокала, на нищо не може да се радва.

И тъй, обръщам ви внимание, като ученици, да се радвате на малките работи. Като видите един ваш приятел, да трепне сърцето ви. Някой път не можеш да го видиш, чуваш гласа му само, но пак да се зарадваш, че си чул глас. Ами тази малка мандаринка как е дошла? По каква причина е дошла на нашата маса? Ами тази ябълка изкуствена ли е? Тази круша, тази мандаринка, туй малко орехче, тези сливи са минали през пещта – живот има в тях. И на тях трябва да се радвате. И в тази малка смокиня също тъй има живот. Тя се радва и казва: „Какво ли ще правят тези братя и сестри тук?" Казвам: „Ще се помолим на Бога – и ти, както и всички други плодове, ще се помолиш с нас. После ще ви приемем на гости у себе си, ще ви дадем прием, ще ви покажем каква любов имаме." Радват се те, казват: „Ние сме готови на всичко онова, което вие направите; у нас нямаме две мнения, затова сме дошли на Земята – да изпълним благата Воля Божия." Ние сме пратени на Земята да се учим. И няма по-красиво нещо от това – да се учим. Учиш ли се, ще дойде Любовта да те подкрепи. Като дойде Любовта, ще дойде и Истината и ще ти донесе свободата. Откажеш ли се да учиш, няма да дойде Любовта. Не дойде ли Любовта, няма да дойде Истината и няма да има радост.

Някои казват: „И в апостолските времена имаше три течения: Павел беше човек на Мъдростта, Йоан беше човек на Любовта, а Яков – човек на волята, на Истината. Той искаше да докаже, че не трябва само вяра, но и воля." Тия три течения са три мнения за живота. В тях няма противоречия. За всички ви има три мнения. Някои от вас сте Йоановци, други сте като апостол Павел, а трети сте Яковци. Последните казват: „Само любов не струва, и работа трябва!" Работа на ума трябва! И Павел е на мястото си, и Йоан е на мястото си, и Яков е на мястото си. Пък и ние сме на място. Ще кажат някои, че Господ говорил на хората преди хиляди години. Този Господ говори и сега. Казват някои: „Внимавайте, защото в последните дни ще се яви антихрист и лъжепророци!" Когато Христос беше на Земята, казаха, че тия са последните дни на века. И в Негово време бяха последните дни, и в наше време са последните дни – все са последните дни. Кой е последен ден? – Последен ден е този, в който можем да извършим Волята Божия. Следователно ние сме в последните дни, когато можем да извършим Волята Божия.

Та казвам: ще си създадете един подтик. Някои от вас много бързат. Те са седели, седели, а сега се надпрепускват. Знаете ли тази приказка за заека и костенурката, които се хванали

на бас кой по-скоро ще стигне местоназначението. Заекът хукнал да бяга, но се уморил скоро и останал да почива, да спи, а костенурката все пътувала – бавно, но сигурно. Успехът не седи в многото работа, не и в многото припкане, но в постоянството, в непреривността на работата. Нашият ум трябва постоянно да бъде свързан с онзи висш съзнателен свят над нас. Каквото и да работим, каквото и занятие да имаме, в каквито условия на Земята и да сме, всякога трябва да бъдем свързани с онзи разумен невидим свят, който съдържа Духа в себе си. Ние трябва да бъдем свързани с Божията Любов, с Божията Истина, с Божията Мъдрост, каквото и да правим: ядем ли, работим ли, спим ли, копаем ли, пишем ли – всякога и във всичко да влагаме Божественото. Вложим ли Го, ще имаме Божието благоволение. Не Го ли вложим, може да изпълняваме и най-хубавите работи, пак няма да имаме Божието благоволение. Бог гледа на това – кой как изпълнява работата.

Сега аз вярвам, че сестрите замазаха добре кухните си. Аз се радвам на това. Отгоре погледнаха благосклонно, пък и времето беше чудесно. Невидимият свят отгоре казва: „Ако така си мажете и стаите отвътре, всякога светло ще ви бъде. Небето ще бъде светло, чисто, Слънцето ще грее. Любовта ще дойде, Истината ще дойде и свобода ще дойде.“ Тъй казват от невидимия свят. Те се зарадваха – и вие се зарадвахте. Много от братята казаха: „Много добре направи Учителя, дето застави жените да изчистят кухните ни. Много благодарим на Учителя.“ Това е тяхно съображение, но аз по-друго съображение имах. Всичко, което вършим за Бога, е хубаво. Когато измажете вашите кухни отвътре, все ще изпитате едно приятно настроение, не само настроение, но ще изживеете едно вътрешно вдъхновение.

Сега пред вас седи една от малките работи: вложете в себе си тази година като принцип всички да бъдете абсолютно послушни! Няма нищо по-хубаво от това, човек да бъде послушен! Можем да бъдем послушни само по отношение на великата, Божествената Мъдрост. По някой път слушаме себе си много хубаво, но има едно послушание, което носи знание, мъдрост – аз употребявам думата мъдрост като практически метод, чрез който животът може да стане по-сносен. Под знание разбирам силата, която може да даде мъдрост.

Та като ученици на тази Божествена школа гледайте да я използвате. Не казвам, че не я използвате, но бъдете по-ревностни, още по-ревностни в себе си. Ще видим, като се съберем идущата година, какво ще кажете. Тези ябълки, всички тия плодове, са свидетели на нашия живот: че всички ние сме дошли на Земята като ученици, за да оправдаем онова благоволение, което Бог ни дава. Понеже Бог ни е дал живота, и Той се радва, когато види, че Неговите деца живеят съобразно Неговата воля. И в Господа има един вид вътрешно веселие. Писанието казва: „Да се весели Господ в делата Си!“ По някой път Онзи, Който ни е пратил на Земята, оставя работата Си, за да понадникне, да види какво правят Неговите деца, как се учат. И Той се весели, когато се учите. В Бога има едно качество: в Него няма противоположности, в Него има само един принцип – каквото и да види, Той

всякога се весели. Бог вижда само добрата страна. Когато хората се бият, Той не вижда това, а пак се радва. Щом утихнат хората – плачът, недоволството преминат, – и те започват да се молят, казват: „Ние ще се учим“, тогава Господ казва: „Много хубаво, сега Аз ще ви дам всичко, каквото искате.“ Той, като погледне на тия хора със скъсаните дрехи, казва на слугите Си: „Дайте на тези деца нови дрехи, да се облекат! Хайде сега на разходка – да си поотпочинете малко, да се повеселите, да се порадвате!“ Щом вземат обратното положение, Той пак се оттегля: не мисли за хората никак, само слуша, докато дойде този зов на човешката душа. Това е едно от великите качества на Бога. Някой път казвате: „Защо Господ не ни слуша?“ Бог чува само когато Го потърсим с всичкото си сърце и кажем: „Господи, аз ще извърша Твоята воля!“

И тъй, по-добро учение от това никъде не може да намерите. Ние сме на Земята. Нашите къщи не са, които дават живот; не са и хората, които създават условията. Условията се проявяват чрез хората, благото се проявява чрез хората, но не са хората причина за благото у нас. Някой път чрез хората се проявяват някои неприятности, страдания, но те не са причина. Причината седи по-далече, ние само си правим криви заключения. Когато онзи железар вземе желязото, тури го в огъня, започва да духа със своя мях, нагорещява го – как мислите, какво ще бъде положението на това желязо? Ако то отначало е било спокойно, сега, като го нажежат, казва: „Какво зло съм направил, защо ме биеш?“ – Кова т те, не те бият. Турят ли те на тази Божествена наковалня – пекат те, ти ще се стопиш. Турят ли те в наковалнята, чукане има. Ако този метод не ти е приятен, Господ ще те тури в друг калъп; ако и от този метод не си доволен, Той ще те превърне на течност, след това в парообразно състояние, а после обратното. Има хиляди методи, през които Господ може да те прекара. Ако някой мисли, че може да се освободи от Божествената реторта, той е на крив път. Аз не съм намерил досега нито едно същество, което да е избягало от тази Божествена реторта. Всички ще минете през нея. Като минете, ще кажете: „Господи, първата реторта е отлична!“ При първата реторта какво има? – Глад. Ще се молите! Гладният човек по-лесно се моли. Аз съм виждал гладни хора, които казват: „Господи, хляб!“ Усърдно се молят те! Онзи, който се е нахранил, той спи, а състоянието на гладния е за предпочитане, понеже може да се моли. В живота си ние се молим само при страдания. Когато сме радостни, даже не ни идва наум да се молим. Не ви упреквам с това, но казвам, че щом сте скръбни, затваряте се в стаята си: об®рнете ключа, молите се на Господа. Докато се оправи работата, все се молите, казвате: „Послуша ни Господ.“ Тази опитност ще имате всички, а мнозина я имате вече. Тогава, ако едно страдание те свързва с невидимия свят, ако едно страдание внася толкова хубави желания в теб, трябва да скърбиш.

Сега аз не насърчавам страданията, та да кажете: „Ако е така, чакай да мушна тази сестра, да ѝ причиня едно страдание!“ Ако трябва да ви мушкат, отвън в света има майстори за това. Господ има приготвени такива духове, няма защо вие един друг да се мушкате. Когато дойдат да те изпитват, ще пратят майстор – най-първо вие не сте майстори. И като те изпитат тия духове, като се върнат при Господа, казват: „Изпитахме го, Господи.“ – „Е,

как е?“ – „Много корав е – издържа.“

Сега желая всички да бъдете твърди, да бъдете постоянни, да не сте като ветропоказатели – който вятър ви духне, натам да се отправяте: ту на север, ту на юг – но да имате определена идея. Ще им кажете: „Ние сме пратени на Земята да служим на Бога.“ Всеки, който ви даде нещо хубаво, всеки, който ви подтикне към Бога – приемете го! Всеки, който ви задържа – късайте и напред вървете! Всеки, който ви подтиква нагоре, е добре дошъл; но всеки, който ви задържа – не се свързвайте с него, защото той нито на себе си прави добро, нито на вас. Ще кажете: „Ела ти с нас в пътя, по който вървим. Това ще бъде добро и за тебе, както и за нас.“

Аз искам да се зарадва сърцето ви, да трепне малко и да забравите всичките тъги и страдания! Много работи човек трябва да забрави. Писанието казва, че и Бог забравя: „Ще хвърля греховете ви зад гърба Си, ще ги залича и няма да ги поменавам.“ И ние като Господа ще хвърлим всичко зад гърбовете и ще заличим всичко, а ще турим в умовете си хубавото, великото; ще гледаме нагоре, докато Бог в нас извърши всичко. Защото Бог е, Който извършва спасението. Спасението не става от нас, то става от Божествения Дух. Учението, което учим, трябва да го придобием от някого, все трябва някой да ни го предаде. Божественият Дух може да ни води по тези стъпки.

И тъй, ако учите, трябва да учите правилно. Само така ще станете силни, вяра ще придобивате, Любовта ще придобивате. Любовта пък ще усили вашата надежда, а надеждата ще стане като основа, в която ще придобиете онази свобода, от която всички се нуждаете.

Вие ще кажете, че това ви пожелавам. Не, аз ви пожелавам да се учите! Усърдно всички да учите и каквото и да ви се случи, всичко използвайте за добро! Имайте вяра! Така ще опитате, че в Бога няма промяна, както у нас. Той е всякога верен на Своите обещания и в края на краищата туй, от което се нуждаете, Той ще ви го даде. Не че не ви е дал, но ще ви даде начин да използвате Неговото благословение. Това е необходимо за вашето растене. Учите ли се, Бог сам ще вземе участие във вашето растене.
Изпейте упражнението Вдъхновение.

Добрата молитва

Отче наш

Дванадесета лекция на ООК г.IV
31 декември 1924 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00